

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Katolsk Ugeblad

Den katolske Folketælling

Pavens fem Punkter

Bibelkommissionen

»Kirkedage« i Vesterhus

Ny Filmsrubrik

28.2
704

1940

Munke Møllens Gluten Flour

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Blumensaadt's Sæber
Altid Kvalitetsvarer

ANTH. NIELSEN
Landsretssagfører
Vester Voldgade 115 »Vesterhus«
Tlf. Central 10061

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen
Amagerbrogade 72. Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125. Telefon Amager 4019

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

F Clicheer
til alle Formaal
Rodovre 25*
Folker's
Clichéer

FYENS DISCONTO KASSE
(BANK-AKTIESELSKAB)
ODENSE
DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

A. Mortensens Eftf. Rob. H. Hansen
stateaut. Installatør
Lys . Kraft . Varme
Vester Voldgade 90
HOLCKENHUS
Telefon Byen 7290
Leverandør til Mariahjemet

HANDELSBANKEN

==== Aktiekapital Kr. 50.000.000 Reserver Kr. 30.000.000 ====

Alle Bankforretninger udføres
32 Afdelinger i København og Omegn
54 Filialer og Kontorer i Provinsen

HOVEDKONTOR: HOLMENS KANAL 2. TELF: 8600

Cigarforretningen

Alt i Cigarer, Cigaretter og Tobakker
samt Vine. Alle Dag- og Ugeblade.

Telefon Bella 2395
Frederikssundsvej 229

ROSENBERG BRØNDANSTALT
SØDRING & CO.
MEDICINSKE MINERALVANDE ANBEFALES
BISPEVEJ . KØBENHAVN N . TELEFON 180 - 5821

Sophus Sørensen
BOGBINDERI
Niels Hemmingsensgade 6
Sct. Knuds Skoles Bogbinder

O. Kjærulffs Kød Udsalg

Frederiksborggade 22
Telefon 1031
Fine sorte Pølser
Leverandør
til St. Josefs Hospital

1. Kl.s Brød og Kager
faas hos **C. Olesen** Bagermester
Frederikssundsvej 202 B
Telefon Bella 486

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Sundby, Søndre, Islands Brygge, Kastrup og Dragør
Alle Bankforretninger udføres. Boxer udlejes fra 5 Kr.

Blomsterforretningen
CAMELIA
Sumkke Kranse og Kistepyntninger
Frederikssundsvej 229, Tlf. Bella 1729

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

7. Januar 1940

Nr. 1

Livsmod

»Hvis ikke I bliver som Børn, skal I ikke indgaa i Himmerige«. For at opnaa det barnlige Sind har jeg i Juletiden givet mig til at læse Eventyr, gamle danske Folke-Eventyr. Og jeg har med Undren set, hvorledes disse fantasifulde Fortællinger afspejler Livet. Ingen Grusomhed i Eventyrene er saa stor, at jeg ikke genfinder den i Virkeligheden. Den tapre unge Mand, der befrier Prinsessen fra den onde Drages Magt, finder jeg dagligt omtalt i Avisen. Vovemod og Selvopoprelse hører Gud ske Lov ikke blot hjemme i Eventyrverdenen.

Men alt er enklere og mindre indviklet i Eventyrene. Maaske kan vi derfor øse Klarhed for vor Livsindstilling af disse Historier, som har Rod i Livet.

Jeg læser Eventyret om »Kongesønnen, der drog ud for at finde sin Angst«. Den unge Mand kender ikke til Angst, derfor gaar han løs paa de farligste Modstandere med en saadan Uforfærdethed, at han maa sejre. Han befrier naturligvis

Kongedatteren fra den giftige Drages Vold; sin Angst møder han først, da han har lært, hvad Kærlighed er og frygter for at miste sin Prinsesse.

Under Læsningen af dette Eventyr gaar det op for mig, at de største Farer ikke truer Mennesket udefra, men *indefra*. De færreste bukker under, fordi deres Omgivelser knuser dem; det sker i de allerfleste Tilfælde, fordi de mangler den indre Kraft til at gennemføre Kampen.

Kongesønnen, der slet ikke kender til Frygt, men er opfyldt af frejdig Kampvilje, er umaadelig stærk. Kan det undre os, at han gaar af med Sejren? Er det netop, fordi han er Kongesøn, at han sidder inde med et saadant Mod og en saadan Sjælsstyrke? Troligt nok. Det er jo kongelige Egenskaber.

*

Vi kalder os Guds Børn og tør derfor kalde os Kongebørn. Vor kristne Tro giver os Frejdighed og Mod til at kæmpe Livskampen igennem.

Skulde imidlertid Tvivl og

Raadløshed faa Magt over os, da var det forbi med baade Mod og Frejdighed.

Hovedkilden til den kristnes Sjælsstyrke bestaar deri, at han ved, at han ikke er alene, men forenet med Gud. Han ejer Naaden, som er Guds Kraft, der virker i os.

Men den svære Synd river os bort fra Gud og medfører derfor nødvendigvis en skæbnesvanger Svækkelse i vort Sind. Hvad er der da blevet af Frejdighed, Mod og Tillid?

Ingen af os kan vide, hvilke Opgaver vi i det nye Aar kommer til at kæmpe for. Der er altid »en Prinsesse, som holdes i Fangenskab af Ondskabs Drage«. Derfor er der altid Daad at øve.

Men vi maa leve vort Kristn liv i Dybden, d. v. s. i Samfund med Gud, for at vi kan eje sjæleligt Mod og sjælelig Styrke.

Kan vi sige: »Gud er med os, thi vi er helt med Gud«, da kan vi begynde det nye Aar med frejdigt Livsmod.

C. B.

Horisonten rundt

Pavens fem Punkter

De fem Punkter, som Paven i sin Juletale til Kardinalerne fastslog som Grundlag for en retfærdig Fred, har haft en enestaaende god Presse overalt i Verden. Den norske Udenrigsminister har udtalt til Norsk Arbejderbladet, at de sikkert vil kunne underskrives af alle de krigsførende Parter (mon dog af Rusland?) Og selv om man fra Tyskland lader forstaa, at Punkterne er for abstrakte til at kunne angaa den praktiske Politik, er denne Afvisning maaske kun en Forsigtighedsregel for ikke at vise »Svagthed«, men staa særlig stærkt den Dag, da Forhandlinger kan komme i Gang.

Det særlige ved Pavens Punkter forekommer netop en neutral Iagttagelse at være deres praktiske Anvendelighed. Paven hævder paa een Gang Nationalitetsprincippet og Nationernes »berettigede Krav paa en klog og acceptabel Revision af Traktater«. Det vil i praktisk Politik sige en Fredskonference, der tager Koloni(eller Raastof) Spørgsmaalene med op til Drøftelse og ordner de polske og czekiske (samt andre centraleuropæiske) Spørgsmaal efter Nationalitetsprincippet. Sikres den Ordning, som man vil kunne naa til, gennem de to andre praktiske Punkter, Pave Pius fremhæver: Fælles Nedrustning og Oprettelsen af passende juridiske Institutioner til Sikring af Ordningens loyale Gennemførelse — og ved Forstaaelse af den »Ansvarsfølelse, Bestræbelse for Retfærdighed og Næstekærlighed«, som maa være Aanden i det hele — vil der være banet Vej for en virkelig »Fred i vor Tid«.

Det forekommer neutrale Iagttagere, at de fjendtlige Synspunkter vil kunne nærme sig hinanden meget betydeligt ad denne Vej.

Med Glæde konstaterer vi den Dag for Dag voksende Betyd-

ning, der tillægges Pavens Fredsbestræbelser. Det er f. Eks. aldeles uhørt i det saa protestantiske Sverige, hvor venligt den betydende Presse omtaler Paven. Saaledes »Stockholms Tidningen« fra 27. Dec.: »Som Verden ventede, har den romerske Kirkes Overhoved, hvis Ord villigt erkendes som den i egentlig Forstand kristne Verdens Menings- og Samvittighedsyttringer« givet Udtryk for »hvad alle ved i Dybet af deres Hjerte, uanset Trosbekendelse og Nationalitet. Kun faatallige Kredse — desværre med stor Magt — kan rejse Indvendinger mod Pius XII's Brændemærkning af Voldshandlingerne«.

Presse-Pudsigheder

»Berlingske Aften« bragte mellem Jul og Nytaar en udsøgt venlig Omtale af Biskoppens Midnatsmesse i St. Ansgar. Alle de fastslaaede Klicheer til andagtsfuld Kirkebrug var i Anvendelse: »Mesteren« sad ved det »dejlige Orgel«, Biskoppen i »sit Skrud« holdt med sin »sprøde Røst« en naturligvis »gribende« Tale o. s. v. Men efter Prædikenen kom aabenbart Gudstjenestens mest »gribende« Scene: »Menighedens Kollekt, som er en vigtig og kær Del af Katolikernes Gudstjeneste ... alle følte sig trøstet og opbygget«. Hensigten med de venlige Ord er sikkert den bedste, men vil man tro os, naar vi siger, at den nødvendige Kollekt ikke er Midtpunktet i vor Gudstjeneste eller vor Opyggelses inderste Aarsag?

En for Tiden cirkulerende Vitighed fortæller om en Mand, der anbefaler sig som Litteraturanmelder med Paaberaabelse af at kunne to splinternye Adjektiver. Vi har fundet Manden. Han har længe skrevet i »Soc. Dem.« under Mærket »Jul. B.« (og er altsaa en kendt Person). Den 17. ds. anmeldte han under Overskriften »Pløre« en Bog,

hvori »den kvindelige Hovedperson er en over-erotisk og hun-katolsk Hystade ...« Hvad mon det er at være »hun-katolsk«? Betyder det, at over-erotiske Hysterikere af Hunkøn er særligt egnede til at være Katoliker? I Almindelighed er der andre Steder, de nok saa hyppigt paatrafes.

Indholdsfortegnelsen

For at sikre os, at alle har læst det, gentager vi fra sidste Nummer, at de Læsere, der lader Ugebladet indbinde og derfor gerne vil have en Indholdsfortegnelse, vil faa denne tilsendt gratis og portofrit, naar de paa et Kort til Ekspeditionen, Bredgade 64, anmoder derom. Der fremstilles for 1939 to Indholdsfortegnelser, en for »Nordisk Ugeblad« fra Jan.-Maj og en for »Katolsk Ugeblad« fra Juni og Aaret ud. Ved Bestillingen angives, om man ønsker begge eller kun den ene.

Kvartalets Begyndelse

I dette Nummer er indlagt en Giroblanket til Indbetaling af Abonnementet. Som bekendt skal Blanketten *ikke* benyttes af dem, der har bestilt Bladet gennem Postvæsenet, heller ikke af vore Annoncører, af dem, der modtager Frieksemplarer gennem Frank Andersens Fond, eller af dem, der har faaet Abonnement paa Gavekort. Alle andre bedes paa Giroblanketten snarest belejligt indbetale deres Abonnement for Januar Kvartal (Kr. 2.25). De, som er vant til at betale forud for et helt eller halvt Aar, gør Ekspeditionen en Tjeneste, hvis de fortsætter dermed. Det vil i det hele taget være arbejdsbesparende for haade Læsere selv og vor Ekspedition, hvis saa mange som muligt betaler aarsvis eller halvaarsvis i Stedet for hvert Kvartal. Glædeligt Nytaar og Tak for al Venlighed i det forløbne Aar!

Bibelvidenskaben

og den kirkelige Autoritet 2. Artikel

Leo den XIII.s Indsats

Det første og mest karakteristiske Dokument i hele denne Sag er Leo XIII's Rundskrivelse »Providentissimus«, som blev udstedt 10. Nov. 1893. Ser vi en Smule nærmere paa denne grundlæggende Skrivelse, viser det sig, at den røber samme Skarpsind og konstruktive Aand, som ogsaa kendetegner Leo XIII's mere bekendte sociale Enklytika »Rerum novarum«.

I første Afsnit paapeger Paven den Hellige Skrifs Værdighed samt dens Nytte for Troslivet, og redegør for den Vurdering, Anvendelse og Forklaring, den stedse har været Genstand for i den katolske Kirke. I andet Afsnit er der Tale om den rette Metode for Bibelfortolkning; der kommer Leo XIII ind paa den forkerte Indstilling hos den ikke-troende Kritik, som hovedsagelig har Rod i Fornægtelsen af enhver overnaturlig Aabenbaring, af Inspirationens Dogmer samt i Overvurdering af de saakaldte interne Kriterier (litterær Analyse) paa Bekostning af de historiske Vidnesbyrd. Derefter anbefales indtrængende et tidssvarende Bibelstudium saavel ved Præsteseminarier som ved Universiteter. Der bliver udførligt gjort Rede for de Hjælpe-midler, der hører med til et saadant Studium, bl. a. Studier af de orientalske Sprog, især af Bibelens Grundsprog. Vi noterer, at Paven her udtrykkeligt anbefaler Bibelkritik (»ars critica«, hedder det) ligesom Historie og Oldtidsforskning. Der slaas til Lyd for Specialstudier paa alle disse Omraader, for Oprettelsen af videnskabelige Foreninger og endog for noget saa praktisk som finansielle Bidrag til Støtte for Eksegeternes og Teologernes Arbejde.

Nøj, Leo XIII var ikke den Mand, der forlangte, at Lyset skulde sættes under Skæppen af

Frygt for, at det vilde komme til at skade Evighedslampen.

Men Bibelkommissionen?

Ja, lad os tale om Bibelkommissionen, for paa Spørgsmaalet og dets Betoning kan man mærke, at vi her rykker Bussemanden ind paa Livet. Bibelkommissionen er en Kendsgerning; den er til. Den blev af samme Leo XIII kaldt til Live ved Dekret af 20. Okt. 1902. Men ogsaa dens Opgave var af positiv Art. Den skulde vejlede, fremme Bihelforskningen og hjælpe med at løse de af den negative Kritik knyttede Knuder. Dens to første Dekreter, der først udkom under Pius X, men var blevet udarbejdet i Forvejen, bærer tydeligt Præg af den oprindelige Aand. Det er virkelige Direktiver i Ordets gunstigste Forstand. Hermed blev der trukket Linier op, Rettesnore, ad hvilke Eksegeterne kunde finde frem, naar det gjaldt om at forsvare Biblens Historicitet paa de mest ømfindtlige Punkter. Senere hen antog Dekreterne mere og mere Form af Punkter, der ligesom Sømærker skulde antyde, hvor man skulde holde sig fra.

Den, der ikke er vant til at læse det Kancelli-Sprog, hvori disse Dekreter blev affattede, bliver mere skræmt, end der er Grund til. Der skal her — ligesom enhver katolsk Præst vil huske det fra sin pligt-mæssige Syslen med den kanoniske Lovbog — en god Dosis Interpretationskunst til, naar man vil faa Øje paa det ikke ringe Spille- rum, som de hyppige »Negative« Svar ikke staar i Vejen for. Deraf den Forbavselse, som f. Eks. Prof. P. Heinisch's Genesis-Kommentar (Bonn 1930) vakte i »uafhængige« Kredse; man slog Hænderne sammen over, at en Katolik kunde gaa saa langt ... trods Bibelkommissionens Dekreter. Endvidere er det værd at bemærke, at disse

Dekreter ikke skal ligestilles med Pavernes eller Kirkemødernes ufejlbare dogmatiske Afgørelser. De er nemlig ikke ufejlbare. Vel er det enhver Katoliks Pligt — han være sig lærd eller ulærd — at respektere de ved saadanne Bestemmelser satte Skel. Hvad atter ikke betyder, at man nogen Sinde skulde være nødt til at kalde hvidt, hvad der aabenlyst er sort.

Det kan i det højeste forpligte en til at udsætte sin Dom og tie stille om, hvad der jo i Grunden ikke er naaet længere end til Hypotesernes usikre Stadium. Det skal gerne indrømmes, at for en Videnskabsmand kan ogsaa det være et stort Offer. Det virker jo altid irriterende, naar man bliver standset, mens man just havde faaet Fart paa; men derfor kan det godt være paa-krævet af Hensyn til Fodgængerne eller Færdslen i det hele taget. Af hvilken Grund skulde et Tankeeksperiment under alle Omstændigheder have Forkørselsret, ogsaa naar det kommer til at genere de troendes hævdvundne Gang? Hvad urimeligt skulde der vel ligge deri, at den enkelte, ogsaa naar det er en Intellectuel — tvinges til at vise »Borgersind« over for de troendes Samfund? Den modsatte Opfattelse bunder i forbenet Liberalisme, som jo nuomstunder er mere og mere paa Retur.

Dertil kommer, at disse Dekreter heller ikke er uigenkaldelige. Det kan altsaa hænde, at Kirken vender tilbage til sine Bestemmelser, enten udtrykkeligt eller bare ved at slippe Tag i Bremsen; det sidste spores ret hurtigt i interesserede Kredse. For at være helt ærlig vil jeg tilføje, at det kan ske — endskønt det heldigvis er meget sjældent — at et eller andet Aandsprodukt ufortjent kommer i Klemme paa Grund af Nervøsitet, Snæversind eller Partiskhed. Det er selvsagt højt beklageligt. Men hvem kan forebygge, at der begaas Fejl, saa længe Mennesker ikke er Engle? Det vilde sandelig være daarlig Apologi at fremstille alt, hvad der foregaar i Rom i et gyldent Skær: navnlig

Diaspora-Katoliker fristes dertil paa Grund af al den idelige Smæden af Rom, som de navnlig i svundne Tider havde at ærgre sig over. Det er ikke destomindre daarlig Apologi, og den modbevises af hvert enkelt af Pastors talrige Bind om Pavehistorien.

Som et Slags Modtræk skal her endnu nævnes, at da Dominikanerpateren Lagrange, Banebryderen for den katolske Bibelvidenskab, af Leo XIII blev anmodet om sammen med sin Bibelskole at nedsætte sig i Rom, takkede den virkelig beskedne Pater for den Ære. Han foretrak alligevel Jerusalem, vel mest fordi det vilde være en Fordel at rykke Bibelens Skueplads nær, men ikke mindre, fordi han frygtede, at han i Rom ikke vilde kunne undgaa en Del Med-

arbejdere »plus éminents que compétents«.

Til Slut maa det være tilladt i Anledning af den kirkelige Autoritet i al Almindelighed og af Bibelkommissionens og den øvrige kirkelige Bogcensur i Særdeleshed at anføre Webers digteriske, men derfor ikke mindre rammende Forklaring af Tvangens og Frihedens indbyrdes Forhold:

Freiheit sei der Zweck des
Zwanges!
Wie man eine Rebe bindet,
Dass sie statt im Staub zu
kriechen
Frei sich in die Lüfte windet.

Med den katolske Bibelvidenskab har det vist sig at være Tilfældet: men derom en anden Gang.

Steph. Wevers.

aabenbare for os sin ophøjede Skønhed.

Messens Læsning handler om Hedningerne, der efter Guds Plan ogsaa er kaldet til hans Rige.

Graduale og Alleluiavers tager Læsningens Tanker op og fører os over til Evangeliet, der fortæller om Vismændenes Besøg i Bethlehem.

Naar vi ved Offertoriet frembærer Offergaverne, mindes vi de Vise, der var blandt de første, som bragte Himlens og Jordens Konge Gaver.

Den samme Tanke genfinder vi i Stillebønnen, hvor den føres videre ud: vort Offer til den himmelske Fader er ikke noget jordisk, det er Jesus Kristus selv, den nye Pagts Offer.

Baade Præfationen og Communicantes viser tydeligt, at Epifani og Julefest oprindelig var een Fest. Præfationen taler om Guds Enbaarne, der aabenbarede sig i vor dødelige Menneskenatur, og i Communicantes hedder det, at »vi fejrer den højhelige Dag, da din Enbaarne, evigt lig med dig i Herlighed, aabenbarede sig legemligt synligt i vort menneskelige Kød.«

Til Slut beder vi om, at vi med et lutret Hjertes Forstand maa faa Del i det, som vi fejrer ved den højtidelige Tjeneste.

I sin Behandling af Epifanifesten skriver Kardinal Schuster blandt andet: »Den Kristnes indre Liv er et Billede af Jesu Liv. Naar Kirken derfor i Aarets Løb lader Begivenhederne i vor Frelses Historie drage forbi vort Blik, saa vil den derved ikke alene minde os om de historiske Begivenheder, men lade Festens aandelige Indhold blive Virkelighed i os. Derfor synger vi i Dag i Matutinens Invitorium: »Kristus har aabenbaret sig for os«; ikke: Kristus aabenbarede sig for de Vise for 2000 Aar siden. — For at sammenfatte det kort: vi fejrer i Dag ikke blot en Begivenhed fra vor Frelses Historie, men en sand Theofani, en Aabenbarelse af Jesus ved Troen i vore Sjæle.«

Jacob Hjorth.

Liturgi for Lægfolk:

Herrens Aabenbarelse

Festen for Herrens Aabenbarelse (Epiphania Domini) stammer oprindelig fra Orienten, hvor den havde samme Betydning som Julefesten i Rom. Efterhaanden mistede Festen imidlertid sin Karakter af Julefest. Meget tidligt blev dens Indhold *Kristi Aabenbarelse*: dels over for de Vise fra Østen, som var de første, Gud kaldte fra Hedningeverdenen, dels ved Daaben i Jordan, hvor Jesus fra Nazareth blev aabenbaret som Guds Søn, dels ved Brylluppet i Kana, hvor Jesus aabenbarede sin Herlighed, og hans Disciple troede paa ham. Alle tre Aabenbareelser mindes i Benediktusantifonen den 6. Januar: »I Dag blev Kirken formælet med den himmelske Brudgom, thi Kristus har i Jordan aftvættet dens Synder; de Vise iler med Gaver til Kongens Bryllupsfest, og Gæsterne glæder sig over Vandet, der blev forvandlet til Vin.« Alle tre Begivenheder fra Jesu Liv har paa denne Dag fundet Plads

i Liturgien, idet de dog alle underordner sig den ene store Tanke, at Kristus har aabenbaret sig for hele Verden.

I den gamle Liturgi er Messen den 6. Januar en af de pragtfuldeste Kristi Kongsmesser, vi har. Tanken om Kristus som Kongen træder stærkest frem i Indgangsverset: »Se, Herren, vor Hersker, er kommet, og i hans Haand er der Kongevælde og Magt og Herredømme.«

Kirkebønnen er et typisk Eksempel paa »aandelig Anvendelse« af en konkret, historisk Begivenhed. I den latinske Liturgi spiller i Dag Kristi Aabenbarelse for Hedningernes Repræsentanter en altovervejende Rolle; det gaar igennem alle Messens Tekster (deraf ogsaa Festens folkelige Navn: Hellig tre Kongers Dag). I Messens Oration beder vi om, at Gud, der lod Stjernen vise Vej og aabenbarede sin Søn for Hedningerne, ogsaa ved Troen vil vise os Vej til Himlen og der

Broder Robert Bliesing S. J.

død den 19. December

Skt. Knuds Skoles mangeaarige Portner, Broder Robert Bliesing, er død. De mange, der har kendt ham, venter sikkert et Par Ord om ham her i Bladet.

*

Robert Bliesing var født i Krefeld den 31. Juli 1873. Den godtbegavede unge Mand — hans Afgangsvidnesbyrd fra Skolen viser, paa Gymnastiken nær, lutter ug'er — indtraadte d. 20. September 1895 som Lægbroder i Jesuiterordenen i Holland, hvor som bekendt de fra Tyskland udviste Jesuiter havde fundet et Tilflugtssted. De første Aar var han Lingerist, Sakristan og Portner i forskellige hollandske Ordenshuse. 1908 blev han sendt til København, Sankt Knuds Skole, og har siden da indtil sin Død haft sin Gang ved Præstehusets og Skolens Port. Som afdøde Broder Münch var kendt over hele Byen som Jesu Hjerte Kirkes Sakristan, saaledes var ogsaa Broder Bliesing blevet en populær Personlighed. Som Portner i Stenosgade kom han jo i Berøring med utallige Mennesker og vandt alle ved sit venlige og stilfærdige Væsen. Han var den rette Mand ved Porten. Han besad i høj Grad den Dyd, som er Portne-

rens vigtigste og vanskeligste: Taalmodigheden.

Portnerstillingen i Stenosgade er ikke nogen Sovepost. I »gamle Dage«, da det var smaat med Ringeapparater og Telefoner, var Broder Bliesing nødt til at slide Trapperne fra Morgen til Aften for at kalde paa de Patres, der ønskedes i Skriftestolen eller i Taleværelset. Senere blev ganske vist hele Huset »elektrificeret«, men til Gengæld steg Beboernes Antal, og Søgningen blev mangedoblet. Men om der saa kom en halv Snes Mennesker paa én Gang, eller han skulde svare paa trættende Forespørgsler og Telefonopringninger, aldrig saa man ham utaalmodig. End ikke Skoledrengene kunde med deres kaa-de Kimen bringe ham ud af Fatningen. Mens hans Vikar skældte Drengene ud, naar de ringede for længe eller for ofte, sagde Broder Bliesing blot: »Naa, er det dig, min Dreng?« hvorfor Drengene kaldte ham »den venlige Portner« i Modsætning til »den væmmelige Portner«. Han betragtede det som sin Opgave at staa til Tjeneste for alle Folk, rige og fattige — de sidste ikke mindst. Hvem kan tælle de Pakker Mad og Klæder, som han har delt ud? Men hans bedste Venner var Børnene, baade de fra Skolen og fra Kvarteret. Havde en af Drengene slaaet sig paa Legepladsen eller flænget sine Bukser, meldte han sig hos Broder Bliesing, hvis Portnerværelse ofte lignede en Skadestue. Der var han haade

Apoteker og Skræder, hvilket Haandværk han for Resten var oplært i.

I hvor høj Grad Broder Bliesing forstod at bevare Sindsroen, viser maaske bedst en Oplevelse, han havde med en natlig Indbrudstyv. Denne var kommet ind gennem et Vindue og stod paa en Gang i Portnerværelset. Broder Bliesing vaagnede og saa paa Situationen. Saa rakte han venlig Haanden til den ubudne Gæst og sagde: Gaa De nu ud ad den samme Vej, ad hvilken De er kommet ind! Det gjorde Tyven, og Portneren kunde roligt sove videre.

Hver Formiddag kunde man se den lille Mand — Drengene kaldte ham »Bror Lilliput« — stavre gennem Byens Gader, de sidste Maaneder støttet til sin Stok, og besørge Indkøb og andre Kommissioner. Paa en af disse Ture fik han et Slagtilfælde, men kunde endnu føres hjem. Han kom dog omgaaende paa Skt. Josefs Hospital, hvor han for Resten havde ligget syg flere Gange i de sidste Aar. Det var en Hjertesygdom, der atter og atter havde bragt ham Døden nær. Han var derfor fortrolig med den og døde fromt faa Dage efter Indlæggelsen paa Hospitalet, Tirsdag Morgen den 19. December. Broder Bliesing var, trods al Uro ved Porten, en Bønnens Mand. Hans dybe Religiositet viste sig smukkest paa Dødslejet, hvor han var alle dem, der havde at gøre med ham, til Opbyggelse. Som den gode og fromme Portner, han havde været her paa Jorden, har han — det er vor Fortrøstning — nok ogsaa fundet Himmelporten aaben paa vid Gab for sig. R. I. P.

A. Menzinger S. J.

Katolsk Folketælling

Om faa Uger, d. 1. Februar, finder den første katolske Folketælling Sted. Paa de Skemaer, som snart vil være ude Landet

over, har Biskoppen i faa Ord beskrevet Tællingens Hensigt og den Hjælp, vi alle er i Stand til at yde, for at den maa blive saa

fuldstændig og dermed saa nyttig som mulig. Biskoppens Ord lyder:

Tidligere omfattede den almindelige danske Folketælling ogsaa en konfessionel Tælling, som nu ikke mere finder Sted. Af Hensyn til det mangesidige pastorale Arbejde i vore Sogne er det af Betydning, at der haves saa omfattende et Kendskab som muligt til den katolske Befolkning og alle Ændringer i dennes Sammensætning. Derfor anmodes enhver Katolik om at vise sin Interesse for den Optælling af Vikariatets Katoliker, som nu foretages. I Praksis gøres det ved at udfylde Tællingskemaet saa nøjagtigt som muligt og eventuelt give Sognepræsten Oplysning om Adressen paa andre Katoliker, der af en eller anden Grund (f. Eks. nylig Flytning) ikke er Sognets Præster bekendt.

Valby, d. 29. December 1939.

* TH. SUHR
Apostolisk Vikar.

Den almindelige Tælling omfatter kun katolske Lægfolk. Men samtidig finder ogsaa en Tælling Sted af vore Præster og Ordensfolk. Præsternes Data er i Forvejen Vikariatet bekendt, men til alle Ordenshuse udsendes særlige Skemaer. For at der kan sendes det rette Antal Skemaer hvert Sted, bedes *hvert enkelt Ordenshus senest 20. Januar sende Vikariatets statistiske Afdeling et Kort med Angivelse af, hvor mange Personer, der skal sendes Skema til.* Adressen findes i Slutningen af denne Artikel.

Paa Grund af Folketællingens store Betydning vil Ugebladet i de følgende Uger i en Række smaa Artikler give alle de praktiske Oplysninger, som kan tjene til Tællingens heldige Gennemførelse, og alle Læsere anmodes om at følge omhyggeligt med. Som Biskoppen har antydnet, vil man kunne yde en Hjælp ud over den personlige Udfyldelse af ens eget Skema.

En Ting, som det er magtpaaliggende straks at understrege, er den *Fortrolighed*, hvormed alle Oplysninger bliver behandlet. Folketællingens Oplysninger bliver overført paa Sognenes Kartotekskort, og selve Skemaerne gaar saa til statistisk Behandling i »Det apostoliske Vikariats statistiske Afdeling«. — Formaalet med det altsammen er *katolsk Sjølesorg* og ikke andet. De Personer, som hjælper Sognepræsterne med Oprettelse af Kartotekerne og de, som hjælper Biskoppen med den pastorale Statistik, er udelukkende Mennesker, paa hvis Diskretion der fuldt ud tør stoles. Skemaerne lægges i en tilsendt Konvo-

lut, der lukkes, inden Tilbage-sendelsen finder Sted. Og hvor Skemaerne af praktiske Grunde bliver afhentet, er det ligeledes i en lukket Konvolut, de overdrages Indsamleren.

I næste Uge vil der blive givet Oplysninger om, hvordan man kan lette Sognepræsten den store Udsendelse af Skemaerne.

Allerede fra nu af besvares alle Forespørgsler angaaende Tællingen af:

Det apostoliske Vikariats statistiske Afdeling, Dannevirke-gade 19, København V. Telefon-tid (Eva 2512) daglig Kl. 14—15 og 18—19.

Hil dig, Maria!

*Herrens Aabenbarelse
(Epiphania Domini)*

Umiddelbart efter vore Stamforældres Syndefald, ja endda før Gud afsagde Dommen, der udstødte dem af det jordiske Paradis, lod han dem høre de første Tilgivelsens og Haabets Ord.

I Stedet for at blive forbandet og for stedse bortvist fra Guds Nærhed, saadan som de oprørske Engle blev, skal de faa en Forløser: ham er det, der skal sønderbryde den Magt, Djævelen har tiltaget sig over dem.

Og siden deres Fald begyndte med Kvindens Forseelse, saa skal denne Forløsning udføres af en Kvindes Søn: *Inimicitias ponam inter te et mulierem et semen tuum et semen illius: ipsa conteret caput tuum*: »Jeg vil sætte Fjendskaber mellem dig og Kvinden, og mellem din Efterslægt og hendes Efterslægt — hun skal knuse dit Hoved«.

Man har kaldt dette »det første Evangelium«: det første Frelsens Ord. Det er det første Løfte om Forløsning, den guddommelige Barmhertigheds

Morgenrøde for den Jord, der har syndet, den første Straale af det Lys, der engang skal levedegøre Verden, den første Aabenbaring af den Hemmelighed, der fra al Evighed var skjult i Gud.

Fra denne Forjættelse at regne finder hele Menneskeslægtens Religion, og senere hen hele det udvalgte Folks Religion, sit Midtpunkt i dette »Kvindens Rodskud«, denne *semen mulieris*, der skal befri Menneskene.

Efter som Aarene gaar, og Aarhundrederne skrider fremad, udtaler Gud sin Forjættelse med større Tydelighed; han gentager den med større Højtidelighed. Han tilsikrer Patriarkerne Abraham, Isak og Jakob, at af deres Slægt skal dette velsignede »Rodskud« skyde frem: *Et benedicentur in semine tuo omnes gentes terræ*: »Og i din Efterslægt skal alle Jordens Folkeslag velsignes« (I Mos. 22,18). Den døende Jakob viser han, at det er i Judas Stamme, at han skal opstaa, »der skal komme, Genstanden for alle Folkeslagenes Længselsukke«: *Donec veniat qui mittendus est, et ipse erit expectatio gentium*: »... indtil han kommer, som vil blive sendt, og han skal være Folkeslagenes Forventning« (I Mos. 49,10).

Dom Columba Marmion O. S. B.

Onkel Grebers Himmelfart *Fra Tysk*

Erik havde en god Ven i Nabo-
haven; det var Onkel Greber.
Ganske vist saa han noget bøs
ud, med strenge Øjne under bu-
skede Bryn. Han var en gammel
Officer, som lod sine Grøntsager
marchere i lige saa forskrifts-
mæssig Rad og Række som hans
Rekrutter engang havde marche-
ret i Kasernegaarden; og han
talte sjældent med sine Naboer.
En afmaalt Hilsen, en kort Sæt-
ning om Vejret eller Grøntsager-
nes Befindende var alt. Men et
Par trohjertige Barneøjne kan
tage selv det barskeste Hjerter
med Storm.

Mindst tyve Gange om Dagen
trak Erik sin vælige Træskim-
mel hen til Gitteret mellem de to
Haver, stak sin stumpede Næse
ind i en af de store Masker i
Gitteret og raabte: »Hvad be-
stiller du, Onkel Deber?«

»Lægger Bønner, min Dreng.«

»Far har osse lagt Bønner.«
Pause.

»Onkel Deber, sikke fine
Blomster du har! Vores Blom-
ster sover endnu.«

»Vil du gerne have en af mine
Blomster?«

»Næ, dem maa man ikke rive
af. Onkel Deber, Flock skal sige
Vovvov!«

»Giv Hals, Flock!«

»Vov-Vov-Vov!«

Og saa blev Erik saa rædsels-
slagen, at han og hans Skimmel
forsvandt i vild Flugt, og »Onkel
Deber« lo hjerteligt.

I nogen Tid havde Onkel Gre-
ber ikke været i Haven; han
havde haft et Slagtilfælde. Hver
eneste Dag havde Erik staaet
ved Havegærddet og kikket læng-
selsfuld ind. Endelig saa han
ham, — han sad i en Lænestol,
og den stramme Soldaterskik-
kelse var faldet sammen.

»Er du syg, Onkel Deber?«

»Ja, min Ven.«

Barnet ved intet om Dødens
bitre Mysterium; det taler rent
ud, uden at ane, at Tanken kan
pine. »Dør du nu, Onkel Deber?«
spurgte Erik.

»Ja, maaske — —«

»Kommer du saa derop til Vor
Herre?« Erik pegede med sine
små Fingre op mod den blaa
Himmel. Den gamle Herre sva-
rede ikke straks. Han havde i
sit lange, bevægede Liv lidt saa
mange Skuffelser. Navnlig Kri-
gen og Tiden efter Krigen havde
gjort ham bitter, og det gamle,
gode Forhold til Himlens Herre
var ogsaa blevet ødelagt derved.
Derfor tav han til Barnets
Spørgsmaal. Men Erik blev ved:

»Onkel Deber, har du altid
været sød? Mor siger, at naar
man er sød, kommer man op til
Dud. Saa flyver man helt, helt
op i Himlen, og der er saa dej-
ligt, saa dejligt. Der er meget
finere Blomster end i din Have.«

Da nu Onkel Greber ikke blot
elskede Orden, men ogsaa var
Gartner og Blomsterelsker med
Liv og Sjæl, kan det godt være,
at disse Ord af Barnemund bi-
drog lidt til, at han lugede
Ukrudtet ud af sit Hjerter. I alt
Fald gjorde han sig som en god
Soldat rede til den sidste og vig-
tigste Appel.

Den kom ret hurtigt efter et
nyt Slagtilfælde, og fra den Dag
spejdede Erik forgæves efter sin
gamle Ven.

»Onkel Greber er død og er nu
hos Vor Herre,« sagde Mor.

»Er han fløjet lige op i Him-
len?«

»Nej, de døde bliver lagt i en
Kiste, som bliver sat ned i Jor-
den, i Graven. Du har jo set
Bedstefars Grav paa Kirkegaar-
den?«

Bedstefar havde Erik ikke
kendt, saa Tanken om Kiste og
Grav gjorde ikke saa meget i den
Forbindelse. Men Onkel Greber!
Hvordan kunde man dog ligge
i Jorden og alligevel være hos
Gud i Himlen?

Hele Dagen kom han med
Spørgsmaal og var slet ikke til
at herolige, selv om Mor forsik-
rede ham, at Gud ganske be-
stemt hentede Onkel Greber.
Omsider sendte hun ham ud i
Haven, og langsomt trissede han
af med sin vælige Ganger. Men

(fortsættes Side 11)

Rom og Verden

*Pius XII har til alle Præ-
ster og Klerke, som er indkaldt
til Militærtjeneste, udsendt et
Budskab, hvori den hellige
Fader i hjertevarme og opmun-
trende Ord giver Raad og An-
visninger paa, hvorledes de skal
forholde sig under Militærtjene-
sten. De er nu alle fra deres tid-
ligere, fredelige Atmosfære og
aandelige Arbejde blevet kastet
ud i ganske anderledes Omgivel-
ser. Men selv om de har skiftet
Dragt, skal de dog ikke ændre
deres Indstilling. Ogsaa i Hæren
skal de vedblive at være Præster,
og være det i al deres Gøren
og Laden, thi at være Præst vil
ikke blot sige at frembære det
hellige Offer, men tillige ogsaa
at forkynde Evangeliet under
hvilke Forhold det end monne
være. Den hellige Fader opfor-
drer enhver til at virke ved sit
Eksempel, baade i Livsvandel og
Pligtopfyldenhed, i sødelig Van-
del, uden Kompromis'er og ved
at gøre sit Kald og sin Stand
Ære. Til Slut minder han dem
om, at Præstedømmets, ja hele
Kirkens Ære ofte ligger i deres
Haand, at de hver især tjener
deres Fædreland bedst ved at
være sande Præster, og slutter
med Kristi Ord om, at »den, der
altid bekender mig for Menne-
skene, vil jeg ogsaa bekende for
min Fader, som er i Himlene.«*

*Den hellige Frans af Assisi
proklameredes for nylig — som
allerede meddelt — som Ita-
liens særlige Beskytter. De itali-
enske Menigheder har i den An-
ledning stiftet en »Evig Lampe«
til Gravhvælvingen under Helge-
nens Grav i Assisi.*

*Biskop Joh. Meulenbergs
af Holar kan nu se tilbage paa
et ti-aarigt Virke som Overhyrde
for den lille Menighed i Is-
land. Sjælesorgen paa Øen
varetages af Biskoppen, der assi-
steres af seks Montfortaner-
patres samt en Del Sct. Josephs-
søstre og Karmeliterinder.*

Frankrig fejrede Jul – under Vaaben

Juleaften meddelte Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Verdier, i Sacre-Coeur-Basilikaen paa Montmartre, Præstevielsens Sakramente til 23 unge Seminarister, der er indkaldt og som alle vender tilbage til Hæren efter at have fejret deres første hellige Messoffer.

Vort Billede viser de unge Præstekandidater under Forvandlingen.

Fotos:
France Presse (2)
G. Felici (1)
Giordani (1)

*
En Gruppe Soldater aflægger Besøg ved en Julekrybbe «et eller andet Sted» bag Fronten i Frankrig.

Torsdag før Jul aflagde det italienske Kongepar, Kong Victor Emmanuel III og Dronning Helena, samt Udenrigsminister, Grev Ciano med sin Hustru Edda Ciano Mussolino, et Besøg i Vatikanet, hvor de høje Gæster modtoges af Citta del Vaticano's Gouvervør.

Begivenhederne i Rom

Overværelse af Kardiolkollegiet og Byen Roms elater holdt den helags Fader Juleaftensdag Formiddagen i Vatikans Konsistoriesal sin verdenspressen komrede Juletale, hvori bl. a. opridsede Linierne for en fredelig Overkomst mellem Folkene.

Liturgisk Kalender

Jan.:

7. S. *Den hellige Families Fest* (76); 2. Sæt Bønner: Søndag i Oktaven (77), 3. Sæt Bønner: Oktaven (72).
8. M. Søndag i Oktaven (81); 2. Oktaven (72), 3. Gudsmoder*). — *Eller*: 3. Dag i Oktaven (72); 2. Søndagen (77), 3. Gudsmoder*).
9. Ti. 4. Dag i Oktaven (72); 2. Gudsmoder*), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
10. O. 5. Dag i Oktaven (72); som Tirsdag.
11. T. 6. Dag i Oktaven (72); 2. St. Hyginus ([5]), 3. Gudsmoder*).
12. F. 7. Dag i Oktaven (72); som Tirsdag.
13. L. Oktav af Hellig 3 Konger (83).
14. S. 2. Søndag e. Hellig 3 Konger (85).
*) Kirkebøn (64), Stillebøn ([92], Slutningsbøn (65).

Slut op om

D. K. K. F.

Kateketisk Fortsættelseskursus

Hver Tirsdag Kl. 8¼ under Ledelse af Pastor Messerschmidt. Der begyndes d. 9. Januar; nærmere ved Henvendelse til Sekretariatet, Bredgade 21, Palæ 1271. Ikke-Medlemmer og Ikke-Kateketer har ogsaa Adgang.

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvarartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Freuchen og Sovjet

Peter Freuchen: »Sibiriske Eventyr« (Fr. E. Pedersen).

Freuchen fortæller om en stor Rejse i Sovjetrusland som Regeringsgæst. Nu er Freuchen paa Forhaand sympatisk indstillet over for Sovjetstyret, og Statens Gæster plejer ikke at komme hjem derovre fra med andre Oplysninger end de rent propagandistiske. Derfor bemærker man med Glæde, at Freuchen synes at have brugt sine Øjne godt og heller ikke trods manglende Sprogkundskaber ladet Ørene tro alt, hvad der blev dem fortalt. Al den utilslørede Sympati for Sovjetstyret dækker ikke over Sløseriet, Udueligheden og Propagandaens Aandsformørkelse. Alligevel kan denne Rejsekildring ikke blive tilfredsstillende for kristne Læsere. Freuchen deler Sovjettroen paa, at Religionen er Præsteopfindelse, og at den forsvinder sporeløst, naar den kommer i Klemme og Præsterne med Halen mellem Benene i Flok og Rad forlader den synkende Skude. L. H.

Programchefen

Emil Holm: »Erindringer og Tidsbilleder II« (Berlingske).

Sidste Del af Kammersangerens Erindringer omhandler næsten udelukkende Aarene i Radioens Tjeneste. I Modsætning til anden Memoirlitteraturs Snakkesalighed er dette lille Bind et godt Billede af sin Forfatter, hurtigt opfattede, selvstændigt dønnende og ikke generet af Vaghedens Skrupler. Det er tillige et næsten encyklopedisk Resume af dansk Radiofonis Udviklingshistorie, men ud fra et enkelt Synspunkt. De Opfattelser, der har været afvigende fra Kammersanger Holms, bliver ikke fortiet, men de faar præcis saa meget, som de havde for hans egen Domstol, hvorfra der ikke gaves Appel, heller ikke til Memoirebogen.

Det er en stærk og handlingsdygtigt Mands Billede, fortalt uden Kunstnerens Selvglæde, men med lidt af Handlingsmenneskets Svagheit, hans Dømmes »selvfølgelig« Sikkerhed. T. T.

Letland

Marius Dahlsgaard: »Letland« (Jesp. og Pio).

En underholdende lille Bog med en Mængde Fakta om Letlands Historie, folkelige Liv, Oplysning og

moderne Politik (før den tysk-russiske Pagt). Illustreret og med et Kort.

Sogn og Kirke

Constantin Noppel S. J.: »Die neue Pfarrei« (Herder).

Pater Noppel har skrevet et bekendt pastoralteologisk Skrift »Aedificatio Corporis Christi«. For videre Kredse har Forfatteren nu skrevet den foreliggende lille Bog om Sognet og dets centrale Plads i Kirkens Liv. Her findes baade en historisk Baggrund, en teologisk Fremstilling og praktiske Anvisninger for Opbyggelsen af et virkeligt Sognefællesskab mellem Gejstlighed og Lægfolk. Ogsaa Sognets Forhold til Bispedømmet er fremstillet. Synspunktet er ikke det ydre, kirkeretlige, men det ægte kristne, mystiske, Sognets Betydning for det Kristi Legeme, som Kirken er. Vore Præster vil her kunne finde solid Vejledning for mange Prædikener, og Lægfolk vil med stor Berigelse kunne naa til den Forstaaelse af Sognets Midtpunktsstilling, som vi herhjemme saa tit savner. Vi er ikke Enkeltmedlemmer af Kirken som Helhed, men Medlemmer af en Kirkefamilie, vort Sogn. N. G.

Katolsk Arbejdsbog

Rudolf Peil: »Der katholische Mensch« (Herder).

Dette er andet Bind af Forfatterens »Arbejdsbog i katolsk Religion«, hvoraf første Bind var apologetisk. Det »katolske Menneske«, som nu er Studiets Genstand, er Menneskevæsnet i Teologiens Lys. Derfor fremstilles først vor Viden om Gud (den naturlige og overnaturlige) og Guds Verdensskabelse. Derefter følger »Gudsbarnets Eksistens og Væsen«, en Redegørelse for Guds Planer med Mennesket, Synden, Frølsen og Genfødselen. Som Slutten paa hele denne Fremstilling følger saa den praktiske »Gudsbarnets Livsførelse« i nær Tilknøytning til det grundlæggende Dogme om Treenighedens Hemmelighed.

Men det særlige er Bogens Karakter af »Arbejdsbog«. Der fremlægges kirkelige »Dokumenter«, føres Samtaler om det ene og andet Punkt, opstilles Arbejdsplaner og stilles Opgaver til personlig eller Studiekreds-Besvarelse. Denne meget moderne Lærebogsform kræver utvivlsomt en Slags Tilvænnning først, men byder saa ogsaa store Fordele. E. H.

Det katolske Hjem

»Det ene fornødne!

Den kendte belgiske Forfatter Franciskanerpateren M. Lekeux har udgivet en Serie smaa Bøger om »kege Helgener«. En af dem handler om St. Franciska af Rom, en Helgeninde fra det 15. Aarhundrede, der staar som et Mønster paa en kristen Hustru og Moder. En Side af denne Bog, med Forfatterens Betragtninger over moderne kristen Børneopdragelse, er virkelig interessant:

Da Franciska var tolv Aar, var hun en lille Helgen. Hele hendes Natur var fuldkommen harmonisk og samlet om Kærligheden til Gud som Centrum. Hendes Mor kunde være stolt af sit Mesterværk -- thi det var jo i Sandhed hendes.

Hvis dette Barn havde faaet en tilfældig Opdragelse af en ligegyldig Mor -- hvad var hun saa blevet til?

Lad os engang betragte Familierne omkring os. Hvad bliver der af de Børn, Gud har betroet Forældrene? Hvad giver man dem egentlig talt af aandelig Næring?

Hvis Forældrene er kristne, lærer de Børnene nogle Bønner og senere hen Katekismen. De straffer deres Fejl, men næsten altid af saare verdslige Grunde. For Resten vaager de over Børnenes legemlige Sundhed, underholder dem, vækker deres Interesse for en Mængde Ting, som intel som helst har at gøre med Gud, og indskærper dem derved grundigt, at der er Masser af Ting, som er morsomme, og det er Gud absolut ikke.

Barnet vokser til og begynder sit eget Liv med de Grundsætninger, som det har set Forældrene bygge deres Liv paa: det gælder om at klare sig godt i Livet og faa det saa rart og behageligt som muligt. Og Himmeriges Rige, som teoretisk set er af den største Vigtighed, bliver i Praksis en yderst ligegyldig Ting.

Uden selv at vide af det har saadanne Forældre begaaet en stor Forbrydelse: de har trukket en Menneskesjæl nedad, som de havde mellem deres Hænder og kunde

forme gennem en lang Række Aar, og de giver Gud et lille Menneske tilbage i Stedet for en Helgen.

Naar man stiller Tingene i det rette Lys, i Troens Lys, -- saa ser man, at selv de mest kristelig sindede Hjem svigter i det allervanskeligste -- i det ene fornødne.

Der er alt for faa Helgener, fordi der er alt for faa Forældre, som bryder sig om at opdrage Helgener; det er først og fremmest Forældrene, det kommer an paa. Næst efter Guds Naade er *Opdragelsen* det vigtigste for et Menneske; og hvis alle Forældre gjorde sig klart, hvor stor dens Mission og Magt, hvor stort deres Ansvar er, vilde de betages -- og maaske forfærdes!

Filmens Nyheder

»I Dag begynder Livet«

Den nye danske Film er blevet pænt behandlet af Dagspressen, antagelig fordi de strenge Tider gør tilbøjelig til skaansom Bedømmelse af dansk Produktion. Trods den bedste Vilje kan vi ikke gøre Følge. Hele Handlingen er en kunstnerisk Uting. Et Lystspil skal nu engang være fri for de æklere Skurke, og en Lystspilfarce med indlagt Mord er hverken Fugl eller Fisk. Skuespillerne med Fru Garlands herlige, brave Rappenskralde i Spidsen er bedre end man er vant til paa Dansk, Sigfred Johansen og Berthe Quistgaard klæder hinanden og virker intelligente. Men Tone og Aand er stadig under Lavmaal, og den Forførelsestype, som Filmen fremstiller, og for hvem samtlige de mange af Handlingens Korpiger falder efter Tur, er en Ægteskabssvindler-Sheik, hvis Bekendtskab man ikke søger, heller ikke i Biografen. Og hvis Korpiger har en Fagforening (det har de sikkert), bør den nedlægge en harmdirrende Protest mod Filmens Fremstilling af Fagets Udøvere. Mange Fejl kan de have, men *saa* naive Smaahøns er de sikkert ikke.

»Og Regnen kom«

Filmen over den kendte Roman er blevet et Folkeskuespil i den store Stil. Af selve Romanen er der naturligvis ikke blevet Alverden tilbage, men dog en Anelse af Indien og Stof for stor Iscenesættelse af Naturkræfterne i en Række blændende Jordskælvsbilleder. De to Kærlighedshistorier er udenfor al nøgtern Sandsynlighed, men især for George Brents Vedkommende udført med megen Dygtighed. De store Scener i Maharajahens Palads er stort Show, og Maharinaens Figur Entréen værd, hun er lille og styg, men er fuldendt Dronning. Myrna Loy og Tyrone Power har ikke Lejlighed til at vise ukendte Sider af deres pæne lille Talent. Som Kunstværk er Filmen intet større, men den er Folkekomedie med Smæk for Skillingen og rigeligt af den Illusion, som Filmen søges for.

Denne Filmsrubrik

vil hver Uge bringe kort Omtale af en eller to af Ugens nye Film. Saa vidt muligt vil det altid være af *de* Film, der maa formodes at blive de største Trækplastre. Opgaven for os er i hvert enkelt Tilfælde at gøre Rede for det kunstneriske Niveau og (i fornødent Fald) for Historiens Moral. Genfortælling af Handlingen vil som oftest være udelukket af Pladshensyn. *Seeren.*

Onkel Grebers Himmelfart

(fortsat fra Side 7)

pludselig blev Mor opskræmt af høje Raab fra Havén. Hun skyndte sig derud og blev modtaget med et Jubelskrig: »Mor, Mor, skynd dig og kom! Onkel Deber flyber op i Himlen!«

Højt oppe surrede en lille Flyvemaskine, sølvskinnende mod den blaa Himmel. Snart forsvandt den; men to blaa Børnøjne stirrede straalende og fulde af Tro op mod de hvide Skyer, bag hvilke den var forsvunden. Nu var Gaaden løst. Onkel Greber var lige for Øjnene af sin lille Ven rejst med Flyvemaskinen op til Himlen.

Breve fra Læserne

Katolsk Skilsmisse?

Hr. Redaktør! Forleden Dag blev der i et Selskab i en meget spydig Tone fremsat den Paastand, at det mildest talt ikke er hele Sandheden, naar der i vor Katekismus staar: »Det kristne Ægteskab er uopløseligt, d. v. s. det kan ikke opløses ved noget andet end ved Døden.« Jeg tillader mig derfor at spørge, om det kan være rigtigt, at der ogsaa findes Skilsmisse i den katolske Kirke? N. B.

Svar: 1) Hvad der staar i vor Katekismus (Sp. 405), gælder for det Tilfælde, som er nærmere forklaret i Anmærkningen til Spørgsmaalet. Heri henvises nemlig til Herrens egne Ord hos Matt. 19, 4-8, hvoraf det fremgaar, at det drejer sig om *et kristent Ægteskab, som er fuldbyrdet*. Over et saadant har kun Døden Magt, ikke nogen borgerlig eller kirkelig Myndighed. Dette er Herrens, dette er Apostlenes, og dette er Kirkens Lære om denne Sag.

Noget anderledes ligger Forholdet derimod, naar man tænker paa *Ægteskaber med andre Forudsætninger*. I saa Fald findes der faktisk fire Tilfælde, hvor Kirken virkelig er bemyndiget til at opløse et bestaaende Ægteskabsbaand. Vor Katekismus giver ingen Oplysninger herom, fordi den kun kan tage det vigtigste af vor Troskære med. Slaar man derimod op i Kardinal Gasparris Katekismus for voksne, finder man under Sp. 493 følgende Oplysninger:

Hvis den ene af to *ikke-døbte Ægtefæller* gaar over til den katolske Tro, saa kan den ny-døbte i Kraft af det Privilegium, som omtales i 1. Kor. 7,15, indgaa nyt Ægteskab med en Katolik, hvis den ikke-døbte Part hverken vil gaa over til Kristendommen eller vil fortsætte Samlivet med den døbte paa fredelig Vis og uden at krænke Guds Lov.

Under de samme Forudsætninger kan Paven ogsaa ved Dispensation ophæve det ikke-sakramentale Ægteskab, hvis den konverterende med gode og gyldige Grunde beder ham derom. Denne pavelige Fuldmagt faar navnlig Betydning hos nyomvendte, der har levet i Flerkoneri. St. Paulus forklarer, at den dybere Grund til denne Ordning er Beskyttelsen af Troen og Naadelivet i de nye Kristne.

De to sidste Tilfælde berører et Ægteskab, der er indgaaet af *troende Kristne*. Her er Ægteskabet et Sakramente, hvad det ikke var i de førnævnte Eksempler. Hvor der nu er Tale om et kristent Ægteskab, der baade er indgaaet og fuldbyrdet, er det uopløseligt, og kun Døden har Magt over det. Men

naar Ægteskabet nok er indgaaet paa lovformelig Vis, *men ikke fuldbyrdet* eller med andre Ord, naar ægteskabeligt Samliv ikke har fundet Sted, saa kan et saadant Ægteskab opløses paa to Maader: enten ved at den ene Part indtræder i et Ordenssamfund med højtidelige Klosterløfter og aflægger saadanne Løfter, eller ved at den ene af Parterne med gode Grunde anmoder Paven om Dispensation.

Hele denne Sag er ordnet ved Kirkelovbogens Kanon 1118 til 1127.

2) Dette var det første Svar. Det gik ud fra, at den »spydige Paastand« sigter til de fire Tilfælde. Men det er jo ogsaa muligt, at den uvenlige Bemærkning beror paa en meget hyppig Misforstaaelse. Gang paa Gang læser man i Bladene, at en gejstlig Domstol har opløst et Ægteskab, hvor den faktisk ikke har gjort andet end at afsige en *Kendelse om, at et Ægteskab overhovedet ikke har foreligget*, fordi Ægtepagten var ugyldig. Som bekendt har Kirken opstillet 13 Hindringer, der gør Ægteskab umuligt, saalænge en af dem er til Stede. Hvis nu en saadan eller en anden væsentlig Mangel (ligemeget om det drejer sig om en Formfejl (Sp. 404) eller manglende Vilje til at overtage Ægteskabets fundamentale Pligter) først opdages efter Brylluppet eller maaske efter et længere Samliv, saa er Kirken nødt til at erklære et Ægteskab af den Art for ugyldigt, naar en omhyggelig Undersøgelse uimodsigeligt godtgør Tilstedeværelsen af en skjult Fejl.

Enhver uildet Læser indser let, at der her ikke er Tale om egentlig Skilsmisse, skønt Aviserne næsten altid bruger dette Ord om disse Tilfælde.

Det er vist ikke af Vejen at gøre opmærksom paa, at de to første Skilsmissemuligheder er blevet aktuelle i de Egne af Europa, som er hjemfaldet til det moderne Hedsenskab, der breder sig mere og mere. Om det tredje Tilfælde hørte man navnlig i Middelalderen. Derimod kan der være Brug for den pavelige Dispensionsfuldmagt (4. Tilfælde) i alle Lande og til alle Tider, omend ikke altfor tit.

F. K.

Skolen - Messen - Liturgien

Naar vi saa tit hører Hjertesuk fra Præster om, at alt for mange Katoliker selv om Søndagen ikke følger Messens Bøn og Handling, skønt det dog er en Betingelse for Opfyldelse af Søndagspligten, saa maa der findes en eller anden nærliggende Forklaring.

Hvordan kan det nu være, at Messeofret, der dog er det egentlig

samlende, det centrale i vor Kirkes Gudsdyrkelse, at dette Offers Liturgi ikke omfattes med den Kærlighed, der dog maatte anses for en naturlig Selvfølge?

Ja, her tror jeg, at den katolske Skole i nogen Grad har svigtet — eller maaske ikke har magtet — sin Opgave. Jeg ved, at der er flere Skoler, der lader Børnene vokse med og indleve sig i Messens Liturgi, og man følger f. Eks. Skolemessen med Vekselbøn i Messeliturgi; men der er alt for mange, der ikke gør det.

Naar de katolske Børn indmeldes i vore Skoler, — og det maa være katolske Forældres Pligt uden Hensyn til, om Børnene skal tage en Eksamen, at de i hvert Fald tilbringer deres fire første Skoleaar i en katolsk Skole, hvor en saadan findes, — saa overtager Skolen Fortsættelsen af Hjemnets Religionsundervisning. Til denne Fortsættelse hører det at gøre Messen og dens Liturgi tilgængelig og saa vidt mulig forstaaelig for Barnet, der skal se den vokse frem gennem Anskuelsesbelæringen. Og saa forstaaer Børnene maaske langt mere af Messens liturgiske Berigelse, end mange voksne, der er saa kloge, saa kloge, i Virkeligheden aner. — Naar saa Børnene ogsaa faar lært at forstaa, at Messens liturgiske Bønner er den helt rigtige Forberedelse til den hellige Kommunion (der saa vidt mulig jo bør finde Sted under Messen), saa vil Barnet i den Grad vokse i den liturgiske Forstaaelse og med det kirkelige Liv, at det ikke senere i Livet vil sløves i eller komme til at savne denne Forstaaelse. Men derhen fører kun en Vej, og jeg tror, den gaar gennem de katolske Skoler.

Den katolske Skole bør altsaa tage det som Pligt at manifestere sig som Kirkeskolen og fra første Færd føre Børnene ind i den liturgiske Rigdom, der gennem Vekselvirkningen mellem Kirke og Skole bliver tilgængelig og forstaaelig for Barnet.

Hvad nu den liturgiske Sang angaar, saa betyder den kun den fortsatte Tagen-Del i Messeofferet. — Det blev engang sagt mig, at Folk ikke forstaaer den liturgiske Sang under Messen. — Ja, det kan jo blandt andet være Skolen, der bærer en Del af Skylden for det. Jeg vil imidlertid vove at paastaa, at Menigheden ikke lærer Messens Natur og Karakter at kende, uden at den først bliver fortrolig med denne Sangledsagelse. — Det er ogsaa blevet sagt, at den Liturgi, som Menigheden skal synge, kun er en Del af Messen. Her overfor vil jeg gøre gældende, at det vel saa er den Del, som Kirken selv ønsker, vi skal bruge til andægtig Overværelse af Messen.

Jeg hørte engang i en af vore Provinsskoler, at der af en Søster i Frikvarteret blev spurgt Børnene,

om de havde Lyst til at synge. Børnene gav det overraskende Svar: »Ja, hvis vi maa synge Gregoriansk.« Mon ikke Skolen her har magtet sin Opgave paa dette Punkt?

Nogle vil mene, at en Mængde danske Salmer af forskelligt Indhold er en mere passende Ledsgang til Søndagens Hovedmesse. — Jeg vil give dem Ret under Forudsætning af, 1) at Salmernes Indhold følger Messens Handling, og 2) at Menigheden ikke har haft Lejlighed til at følge den danske Oversættelse af Messeteksten. Dette maatte da være et Spørgsmaal om Tid og Vilje. Der er danske Oversættelser nok.

Endelig føres de anderledes troende i Marken. De forstaaer ikke den latinske Tekst. — Nej, det gør de nok ikke; men der er det mere at sige til den Side af Sagen, at de ikke kommer i vore Kirker for at se og finde igen det, de har i deres egne Kirker, det er det særpræget katolske, der drager de søgende Sjæle. Saa kunde det jo ogsaa tænkes, at Guds Naade netop ganske særlig følger de Veje, der er anvist os af Kirken.

Jeg er sikker paa, at vi gennem den mest aktive Deltagelse i Messe-

offeret vil kunne naa til at nærme os Forstaaelsen af dets høje Værd. Messens Liturgi vil for os blive Mesterens Trone.

Naar vi dertil, saa vil vi se Messofferet løftet højt op over Livsdagens jævne Graa og Tidens Jag, vi vil øjne Evigheden i Messen.

Vald. Kallan.

Korets Opgave

Som Præsten virker paa Prædikestolen, saaledes maa ogsaa Kirkekoret medvirke ved Sjælesorgen i Menigheden. Præsten taler Ordet ind i Sjælene og søger at hæve og paavirke dem aandeligt og religiøst. Men Sangerne er det givet som Opgave ved Siden af Præstens overbevisende Ord at lade den følelsesbevægede Tone medvirke til Menighedens andagtsfulde sjælelige Opsving. Er det ikke en høj og hellig Opgave? Et kirkeligt Embede med stort Ansvar? — Men den herligste Sang nytter intet, dersom det ikke lykkes at finde den aandelige Kontakt og Forbindelse med Tilhøreren. Jo mere tidsmæssigt og levende en Præst taler til Folket, desto større er ogsaa Virkningen af hans Ord. Mon ikke Koret har en lignende Opga-

ve? Paa mest indtrængende Maade griber Koret Tilhøreren Sjæl og Sind, naar det fremfører de liturgiske Sange med det mest *levende, tidsbestemte Tonesprog*. Fortidens skønne og fremragende Toneværker — højt i Ære — bør ogsaa ret ofte tone frem idag. Men vore nulevende Kunstners Tonesprog bør vel ogsaa høres. De alene er sikkert det sande musikalske Ekko af de religiøse og aandelige Problemer i vor nuværende Generation. Og i dette moderne Musiksprog finder vi sikkert lettest Adgang til det moderne Menneskes Sjæl. Afsender og Modtager er da afstemt paa lige Bølgelængde. For en stadig Fornyelse af Sangrepertoiret gives der ogsaa endnu andre vægtige Grunde: Sangerens musikalske Videreuddannelse og Stimulans i Interessen for deres Kunst, Støtte for vore nye katolske Komponister i Jazzenes Tidsalder — sikkert ogsaa en kulturel Opgave.

Men al Flid og Idealisme hæmmes og lammes for Koret og dets Leder, hvis nye kirkelige Sangværker enten slet ikke eller kun sparsomt stilles til Disposition, og der saaledes indtræder en aandelig Stilstand, hvor Spørgsmaalet bliver: Hvorledes slipper vi billigst til at kunne synge Guds Lov og Pris! Koret og dets Dirigent bør vi vise størst mulig Støtte i deres ideale Stræben som anerkendende Opmuntring og Tak for deres Offer af Tid og Kræfter i Kirkens Tjeneste ved den hellige Liturgi, idet de fremfører de skønne Værker fra gammel og ny Tid i Tonekunsten, som blandt alle Kunster sammen med Teksten danner Kirkens fornemste Kunst i den autoriserede Koralsang og i den af Paverne med stærk Betoning anerkendte og anbefalede flerstemmige Sangkunst i Messer og Motetter.

(Efter: »Der Chorwächter«).

J. Hammermüller.

Kirkedage i Vesterhus

Med Biskoppens Billigelse vil der fire Gange i Løbet af 1940 blive afholdt en »Kirkedag« i St. Knuds Kapel og i Salen i »Vesterhus« — første Gang Søndag 28. Januar.

Vi begynder Dagen med reciteret Messe, hvori Prædiken og fælles Altergang Kl. 9.

Efter Messen indtages i Salen en »Agape«, som skulde gøre det ud for baade Morgenkaffe og Frokost.

Dagens Program bestaar af fire Taler af to forskellige Præster, som vil belyse Dagens Emne fra fire forskellige Sider: dogmatisk, historisk, opbyggeligt og praktisk; til den sidste og korteste Tale knyttes en kort Drøftelse, eller stillede Spørgsmaal besvares.

<p>N. C. Rom Skolemateriel</p> <p>Vestergade 8 . København K. Telefon Central 4153</p>
<p>„VELKLÆDT“</p> <p>Vesterbrogade 55 Mess.</p> <p>1. Kl. Herre- og Dame- Skræderi og Konfektion leveres til Dagens billigste Priser.</p> <p>Specialitet: Selskabsklædninger!</p> <p>Vi aabner gerne solide Kunder en Konto</p>
<p>„VELKLÆDT“</p> <p>Vesterbrogade 55 Mess. (Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826</p>

<p>N. P. Rostrup Katolske Begravelser</p> <p>30 Aars Erfaring Valkendorfgade 34-36 Tlf. 776 - 728</p> <p>Billigste Priser Bedste Betingelser 2 Kr. om Ugen Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker, Halskæder, Forlovelsearinge, Radio etc.</p> <p>URIMPORTEM Griffenfeldtsgade 33 . Telf. Nora 5696</p>
<p>Chr. Hansens Kød-Udsalg</p> <p>Allegade 37, Tlf. Godthaab 21 Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158</p> <p>Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital</p>
 <p>E. Rubows' Eftf. Kongelig Hofbager Fuldkornsbrød</p> <p>Vimmelskafte 37, Cent. 6681 Jægersborgallé 34, Ordr. 3640 Gentoftegade 32, Gent. 50</p> <p>Leverandør til Hs. Majestæts Kongens Hofholdning</p>

Emnerne for 1940 bliver: Tre-enigheden — Kristi menneskelige Personlighed — Helligaanden — Naaden.

Dagen slttes i Kapellet med en Andagt, hvor Resultatet af det fremsatte samles i en Sum, og hvor høj og stille Bøn afveksler og slutter med sakramental Velsignelse Kl. 5, saa man kan naa hjem til Middag og have Søndag Aften i Familielivets Hygge.

Mellem hver Tale bliver der en passende Pause, og midt paa Dagen holdes en Time fri til en Tur langs de stille Kanaler — i daarligt Vejr: i Slottets Buegange — alene eller i Grupper, som hver har Lyst; derefter serveres en The complet, og Programmet fortsættes.

Formaalet med disse »Kirke-dage« skal være: i kristeligt Fællesskab at uddybe Troens Mysterier og at leve en Dag sammen paa katolsk Kirkegrund.

Deltagelse staar aaben for enhver, som inden 25. Januar personligt, skriftligt eller telefonisk indmelder sig hos undertegnede.

Prisen for den nævnte Fortæring bliver 2,00 Kr., som erlægges i Salen.

Der kaldes ikke blot paa enlige Personer, men ogsaa i høj Grad paa Ægtefolk, som jo ellers saa sjældent, naar der er mindre Børn, kan være sammen i Kirkelivet; til disses Hjælp vil der være Damer tilstede, som vil tage sig af Børnene under Messe, Taler og Andagt og i enhver Henseende sørge for, at de bliver bespist, underholdt, faar frisk Luft og beskæftiges med Leg — saa kan Mødrene være totalt ubekymrede; de sinaas Fortæring vil koste 75 Øre.

Peter Schindler,

St. Knuds Kapels Rector.

V. Voldgade 115, V. Tlf. Pak 7917
(tr. 5-6, Mandag undtagen).

EN BØN

Naar man har med Emigrantarbejdet at gøre, maa ens Hjerter bestandigt røres af de stakkels Menneskers Skæbne. Tvunget bort fra alt det tilvante — og ofte meget godt vant — er de kommet hertil og søger Hjælp og Trøst hos os, der har det godt — endnu, og maa-ske er det den danske Hjælpsomhed, der skal redde os fra at blive inddraget i Krigen.

En ung Emigrant, der har Lov til at foretage et Studium her (Arbejdstilladelse faar de desværre sjældent) kom til mig og spurgte, om jeg ikke kunde skaffe ham Ophold et Sted, hvor han kunde bruge Universitetsferien (der varer til 1. Februar) til Studium, da han ikke kunde faa tilstrækkelig Ro hjemme. Ikke blot af den Grund, men endnu mere, fordi jeg saa, hvor nervøs han var, følte jeg Trang til at hjælpe ham.

Jeg kunde efter lidt Søgen skaffe ham et godt Sted i en Provinsby, men det vilde koste et Par Kroner daglig, hvilket jo er meget moderat. Det lykkedes mig samme Dag at faa en Velgører til at tilbyde 30 Kr. til Hjælp. Hele Opholdet plus Rejse vil andrage ca. 80 Kr. De resterende Penge udlægges efter Aftale med Israelsgildets gejstlige Leder af dettes Kasse, idet Emigranten, som er udbøjt Jøde, ikke kan hjælpes af vor egen Emigrantkomité, men Israelsgildet — som kun lige ejer den ønskede Sum — kan heller ikke bruge disse Penge til et saadant Formaal.

Saa kommer min Bøn: Er der nogen, der vil hjælpe til at betale den resterende Del for den unge Mands Ophold? Smaa Indbetalinger er selvfølgelig lige saa velkomne som større, og det er ikke saa bekosteligt at sende Penge, naar man benytter Postkonto 25513. Det katolske Israelsgilde. Jeg skal senere her i Bladet aflægge Regnskab for de modtagne Penge. *Verner Stæbel.*

Aarhus Sogn

Aarhus By

Kl. 7: Stille Messe. Kl. 8: Sangmesse m. Fælleskommunion. Kl. 10: Sangmesse m. Præd. Kl. 17: Andagt m. Præd. og Familieindvielse. Paa Hospitalet Kl. 6: Stille Messe.

Samme Dag Kl. 20: Familieaften. Julefest.

Onsdag d. 10. Kl. 20: Møde for Kongr. Reg. Virginum.

Samme Aften: Studiekreds for Mænd.

Torsdag d. 11. Kl. 20,15: Møde for Stanislauskongr.

Fredag d. 12. Kl. 20: Studiekreds for Damer.

Aarhus Opland

O d d e r:

Kl. 9,15: Kommunion. Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

P i n d s t r u p:

Kl. 9: Kommunion. Kl. 10: Sangmesse m. Præd. Kl. 14: Undervisning. Kl. 15: Andagt.

I E b e l t o f t holdes Gudstjeneste Søndag d. 14. ds.

Nytaarsfest paa Amager

Søndag d. 7. Januar afholdes Menighedens Nytaarsfest i Festsalen Dronning Elisabeths Allé 3, med Underholdning, Kaffe bord og Andespil. Entré 50 Øre (til Kaffe bordet). Alle er velkomne.

Retrætedag i Horsens

Søndag den 3. Dec. afholdtes her i Horsens en meget vellykket Retrætedag, som lededes af Pastor Hake, Svendborg.

Lørdag Aften Kl. 21 samledes de 12 Deltagere, ugifte Damer, i Kirken til indledende Foredrag, og Tavsheden begyndte; derefter gik

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvbøner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

vi stille hver til sit. Pastor Hake havde i Forvejen hørt Skriftemaal fra Kl. 17. — Søndag Morgen — Jesu Hjerter Søndag — gik alle Deltagerne til Fælleskommunion sammen med den øvrige Menighed. Derefter Morgenkaffe, Foredrag i Skolen Kl. 9, Højmesse Kl. 10, og Middag i Salen Kl. 12. Saa et lille

Hvil, og Eftermiddagen udfyldt med Foredrag, Rosenkransbøn og Korsvej i Kirken. Afslutning med sakramental Velsignelse Kl. 18,30 i Kirken, og Tavsheden ophørte, hvad man tydelig kunde mærke ved det efterfølgende Smørrebrødsbord, hvor Monsignore *Olrik*, Pastor *Hake* og Pastor *Grobetz* holdt

Taler. Monsignore roste Deltagerne for deres gennemførte Tavshed og sagde under livligt Bifald, at selv Mænd kunde have svært ved at tie stille. Vor hjerteligste Tak til Pastor Hake for hans ypperlige og smukke Foredrag, til Monsignore *Olrik* og Pastor *Grobetz*, til Ungdomsforeningens Formand og

<p>AABENRAA</p> <p>Brødrene Jensens</p> <p>Byggeforretning og Cementstøberi</p>	<p>HELSINGØR</p> <p>Auto Shop</p> <p>aut. Chevrolet Forhandler Marienl. Allé 3 . Tlf. 850</p> <p>Reparationer</p>	<p>NAKSKOV</p> <p>Frederik Hansen</p> <p>Blikkenslagermester</p> <p>Vejlsgade 12, Tlf. 388</p>
<p>»CIMBRIA«</p> <p>Tømmerhandel, Aktieselskab</p> <p>Telefoner: 2006, 2007 og 2008</p> <p>Trælast, Bygningsartikler, Støbegods</p> <p>Leverandør til den nye kat. Kirke</p>	<p>Maskinsnedkeriet »Godthaab«</p> <p>R. ANDERSEN</p> <p>Sudergade 13</p> <p>Telefon 144</p>	<p>NÆSTVED</p> <p>Næstved Tømmerhandel</p> <p>Telefon ved T. A. MEDING</p> <p>1478^(3Lin.) Trælast- & Bygningsartikler</p>
<p>A. C. Weide</p> <p>Bageri og Conditori</p> <p>Søndertorv 2 . Tlf. 125</p> <p>Leverandør til Sct. Ansgars Klinik</p>	<p>Kaas & Sørensen</p> <p>Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR</p> <p>Telefoner: 39 - 1139 - 575</p> <p>Kul, Koks, Brænde og Briketter</p>	<p>RANDERS</p> <p>N. I. Nielsen</p> <p>Vand- & Gasmester</p> <p>W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne</p> <p>Markedsgade 16, Telefon 1834</p> <p>Leverandør til St. Josef Hospital</p>
<p>AALBORG</p> <p>C. Andersen & Søn</p> <p>Dannebrogsgade 6 . Telefon 698</p> <p>Alt Terrazzoarbejde udføres</p>	<p>HORSENS</p> <p>C. C. Nielsen</p> <p>Mel . Gryn . Hønsfoder</p> <p>Smedegade 91</p> <p>Telefon 515 . 565</p> <p>Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser</p>	<p>SLANGERUP</p> <p>Slangerup Mejeri</p> <p>Slangerup . Tlf. 48</p> <p>1. Kls. Produkter</p> <p>Leverandør til gl. Farumgaard, Farum</p>
<p>HELSINGØR</p> <p>Svend Mortensen</p> <p>elektr. Installatør</p> <p>Belysning . Radio</p> <p>Stjernegade 30 . Telf. 987</p> <p>Leverandør</p>	<p>Installationsforretningen »Lyset«</p> <p>Torvet 10 . Telefon 618</p> <p>Alt udføres i Installationer</p> <p>All høves i Lamper og Lysektioner</p> <p>Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt</p> <p>Installatør for Sct. Joseph Sostrene</p>	<p>SVENDBORG</p> <p>C. Hansen</p> <p>BAGERI & CONDITORI</p> <p>Møllergade 67 . Telefon 1258</p> <p>Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>
	<p>KØGE</p> <p>Chr. Schwartzbach & Søn</p> <p>Murermester</p> <p>Alt Murerarbejde udføres</p> <p>Murermester v. de kat. Institutioner</p> <p>Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617</p> <p>K. K.</p> <p>Køge Ur- og Brilleforretning</p> <p>Holger Jensen . Norregade 30 . Tlf. 1415</p> <p>Alt i Ure og Brilller</p>	<p>VEJLE</p> <p>Marius Nielsen</p> <p>BAGERMESTER</p> <p>Fiskergade 7 . Tlf. 629</p> <p>Leverandør</p>
<p>RANDERS</p> <p>Knud Petersen</p> <p>SLAGTERMESTER</p> <p>Dronningborg . Telefon 649</p> <p>1. Klases Kød og Pølser</p> <p>Leverandør til St. Josef Hospital</p>	<p>Niels Bentzen & Co.</p> <p>TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307</p> <p>Køb hos vore Annoncører</p>	

Ungdomsforeningen for dens Tilskud til Retræten, samt til de to Damer, som havde arrangeret det smukke Aftensbord. Ligeledes en Tak til de altid opofrende Søstre. I det hele taget var vi Deltagere enige om, at det var en dejlig Dag, som vi alle vil mindes med Tak! Snart følger en Retrætedag for unge Mænd.

En Deltager.

Den katolske Kirkes Flygtninge-Komité

har med Tak modtaget:

N. N.	5.---
Dr. Ø.	5.---
Frk. M. M.	10.---
Ved P. C.	50.---
Ved Hs. Excellence Biskoppen	40.---
Kuponsalg ved V. S.	10.---
Tidligere indkommet	7458.01

Kr. 7578.01

Komitéens Udgifter har til Dato været .....

4768.46

Rest ... 2809.55

Gudstjenesteliste

St. Ansgars Kirke. Hellig Tre Kongers Dag (Lørdag d. 6. Jan.) Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse m. Præd. Kl. 20 Festandagt. Den hellige Families Fest (Søndag 7. Jan.) Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse m. Præd. Kl. 17 Festandagt m. Præd. og Indvielse til den hellige Familie.

Rosenkranskirken. Lørd. 6. Jan. (Hellig Tre Konger) Kl. 6½ og 7½ stille Messe. Kl. 8 Levitmesse. Kl. 19½ Andagt med Prædiken. Sønd. 7. Jan. (Den hellige Families Fest) Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 17 Andagt med Prædiken. Under Aftengudstjenesten foretager Sognets Familier den årlige Fornyelse af deres Indvielse til den hellige Familie af Nazareth.

Jesu Hjerter Kirke. Lørd. 6. Jan. (Hellig Tre Konger) Kl. 6, 7, 7½ og 8¼ (ikke 8½ og ikke 11½) stille Messe. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 19½ Festandagt.

Immaculatakirken. Lørd. 6. Jan. (Hellig Tre Konger) som om Søndagen, d. v. s. Kl. 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 18 Andagt.

St. Antoni Kirke. Lørd. 6. Jan. (Hellig Tre Konger) Kl. 8 Sangmesse.

Sakramentskirken. Lørd. 6. Jan. (Hellig Tre Konger). Kl. 8 stille Messe med Prædiken, som udsen-

des i Radio. Kl. 10 anden Messe. Kl. 20 Festandagt. Sønd. 7. Jan. (Den hellige Families Fest). Messer som alm. Søndag. Kl. 18 Prædiken og Festandagt, under hvilken de katolske Familier foretager den højtidelige årlige Fornyelse af deres Indvielse til den hellige Familie af Nazareth.

St. Knud Lavards Kapel. Lørd. 6. Jan. (Hellig Tre Konger) Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse med Prædiken. Sønd. 7. Jan. (Den hellige Families Fest) Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse med Prædiken og Familiernes Indvielse til den hellige Familie.

Møder i København

St. Andreas Kirke. Mand. 8. Jan. Kl. 20 Mændenes Kongregation. Torsd. 11. Jan. Kl. 20 Kongregationen »Fredens Dronning«.

Rosenkranskirken. Fred. 5. Jan. fra Kl. 9 til 19½ holder Medlemmerne af »Eucharistisk Forening« Tilbedelse. Sønd. 7. Jan. Kl. 8 Fælleskommunion for »Stella Maris«. Mand. 8. Jan. Kl. 20 har »Stella Maris« Møde i Kirken. Torsd. 11. Jan. Kl. 20 har »Maria Rosenkransdronning« Møde i Kirken.

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 7. Jan. Kl. 8½ Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Mand. 8. Jan. Kl. 20 Nytaarsmøde i røde Sal for de unge Mænds Kongregation. Torsd. 11. Jan. Kl. 20, Møde for Mændenes Kongregation.

St. Antoni Kirke. Tirsd. 9. Jan. bortfalder Ungdomsmødet.

Nytaarsrevy i Katolsk Ungdoms Klub

Det er nu paa Søndag d. 7. Jan., at vi skal hen og se »Den skøre Revy«, som K. U. K. opfører i St. Knuds Sal, Stenosgade, Kl. 20, 15. I disse alvorlige Tider kan det nok være nødvendigt at faa en sund Latter en Gang imellem.

Aftenen indledes med en kort Nytaarsstale af Hr. Laur. Andersen — og saa ruller Revyen over de skraa Brædder, — kom og se og hør!

Under normale Forhold er fælles Kaffeborde jo en temmelig almindelig Ting, men i disse Restriktionstider kan Kaffebordet efter Revyen maaske blive en hel lille Attraktion — og saa koster Billetten kun 1,50 Kr. alt iberegnet. — Billetter kan faas i Katolsk Boghandel i Stenosgade samt hos K. U. K.'s Medlemmer — husk at købe i god Tid!

Paa Gensyn!

Katolsk Ungdoms Klub.

„Unio“

afholder Nytaarsfest Lørdag d. 6. Januar Kl. 20½ prc. i »Palais du Noblesse«, Amaliegade 16.

Nytaarsstale af Politadvokat A. Lotinga.

Servering af Punch og Frugt.

Magister bibendi: Alf Simonsen.

Billetter à Kl. 2,00 faas i Katolsk Boghandel og hos Foreningens Medlemmer.

Næste Møde afholdes Lørdag d. 20. Jan. Nærmere i næste Nummer af Bladet.

»Unio«s Juleindsamling indbragte 65 Kr. All, der har givet deres Bidrag til Indsamlingen, bedes modtage vor bedste Tak.

Elisabethforeningens Kollekt

Søndag den 19. Novbr. 1939 indbragte følgende Beløb:

Sct. Ansgars Kirke	207.84
Sct. Andreas Kirke	79.16
Sct. Annæ Kirke	35.00
Sct. Antoni Kapel	8.24
Immaculatakirken	12.60
Jesu Hjerter Kirke	113.48
Sct. Josefs Kirke	45.22
Rosenkranskirken	63.00
Sakramentskirken	182.95
Kontante Gaver	40.00

Ialt Kr. 781.49

Elisabethforeningens trofaste, aldrig svigtende Venner, som har bidraget til det gode Resultat, bringes herved vor hjerteligste Tak.

Styrelsen.

Juleindsamlingen

i St. Ansgars, St. Andreas og Sakraments sogn indbragte 1235 Kr. 40 Øre.

Summen uddeltes til 102 Familier, enligstillede og skjult Nød. Alle, som har bidraget til det smukke Resultat, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Pastor v. d. Kettenburg.

Pastor Ronge.

St. Andreas Præstegaard.

Fru A. Osterhammel.

Frk. F. Stratbøcker.

Fru H. Günther.

Engelsk og Fransk

Kvindelig, katolsk cand. mag., København, ønsker Undervisning i Fransk (Forkundskaber: Studentereksamen) mod at undervise i Engelsk.

Endvidere tilbydes Undervisning i Engelsk, Enetimer eller Hold, og Lektiehjælp (sproglige Fag).

Billet mrkt. 414 modtager Redaktionen.

AARHUS

<p>Hjemmelavet Paalæg . Smørrebrød »BOTHILLA« Ryesgade 24 . Telefon 6162</p>	<p>Missions Hotellet Ansgar <i>Banegaardspladsen</i> C. Jul Sørensen . Tlf. 4119 . Aarhus</p>	<p>A. B. C.</p>
<p>W. F. Nielsen <i>Slagtermester</i> 1. Kl s Kød og Paalæg Vestergade 26-28 Tlf. 9717 og 9718 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p><i>Alfred Pihl</i> Bagermester, Konditori Telefon 3041 - Hammershus Leverandør til St. Josef Hospital</p>	<p>Bruun & Sørensen <i>Ingeniørkontor</i> Kannekeg. 18 Aarhus Telf. 4364 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>
<p>ROSKILDE</p>		<p>Dom-Apotheket ROSKILDE <i>Forbindsstoffer</i> <i>Sygepleartikler</i> J. AUGSBURG</p>
<p>F. Christiansen Maskinfabrik Sct. Olsegade 15, Telf. 87 Lev. til kath. Præstegaard & Hospital</p>	<p>Kolonial - Vin - Kaffe <i>Emil Matthissen & Søn</i> Telefon 1100 - 1101</p>	<p>H. Weber <i>Tømremester</i> Maskinsnedkeri Trælsthhandel - Savværk</p>
<p>R. Guhles's Eftf. <i>Roger G. Petersen</i> Farver . Lakker . Tapet Linoleum . Voksdug Algade 17 . Roskilde . Tlf. 822 Postgiro Nr. 19998</p>	<p>Fiskehallen <i>Algade 32 . Tlf. 239</i> Prima Fisk Lev. til Sct. Maria Hospital</p>	<p>H. V. Nordsteen <i>Blikkenslagermester</i> Algade 34, Telefon 923 Leverandør til kat. Menighed</p>
<p>Hans Hansen & Søn AUTOMOBILUDLEJNING <i>Algade 19</i> <i>Telefon 247</i></p>	<p>Ejegod Jørgensen <i>Slagtermester</i></p>	
<p>ROSKILDE MEJERI BORGERDIGET, TELF. 349</p>		<p>Kød . Flæsk . Paalæg Sct. Olsegade 13 . Telf. 157 Leverandør</p>
<p>C. J. Schliedermann & Sønner <i>Entreprenører . Murermestre . Jernbeton</i> Allehelgensgade 18, Tlf. 122 Murermester ved Sct. Maria Hosp.</p>		<p>Mønsterbageriet <i>Bageri og Konditori</i> Morgenbrød bringes Leverandør til katolsk Menighed Olsegade 24 . Tlf. 1365</p>
<p>NYKØBING F.</p>		
<p>Køb det bedste - billigst hos Middelbo Outzen NYKØBING F. Jernbanegade 23</p>	<p>J. Lütken Frigast & Co. A-S Trælast, Kul & Koks Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>I. P. LARSEN Kolonial . Delikatesser Slotsgade 3 . Telf. 1026 Leverandør til St. Josefs Klinik.</p>
<p>A-S NYKØBING F. BRYGHUS Lager . Pilsner . Export Beer Lyst Hvidtøl . Mærkt Hvidtøl . Mineralvande</p>		<p>W. Hardeweg <i>Slagtermester . Paalægsh.</i> Østre Allé 54, Tlf. 1082 Lev. til de kat. Institutioner</p>

FREDERICIA

<p>Loehr's Kulimport ^{A/S} TELEFON: 888 KUL, KOKS, CINDERS OG BRIKETTER</p>	<p>Fredericia Mejeri Gothersgade 14 . Tlf. 129 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>Th. Rabens <i>Fredericia</i> Fedevarerforretning og Pølsefabrik anbefaler sig med alt i Kød og Fløsk Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ Leverandør til St. Josefs Hospital</p>
<p>V. Jørgensen Fiskehandel Jyllandsgade 20 . Tlf. 579 Leverandør til Menigheden</p>	<p><i>Kør med Westrings Eftfs.</i> Biler Telf. 383 883 Rasmus Nielsen</p>	<p>EMIL JENSEN <i>Malermester</i> Gothersgade 51, Tlf. 251</p>

ESBJERG

<p>Johannes Hansen ØL-DEPOT Smedegade 21 . Tlf. 281 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>Esbjerg Andelsmejeri <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Anton Rehkopff Telefon 750 Material . Medicinal . Sygepleje</p>
<p>Vestjydsk Rør- & Sanitetslager ^{A/s} Tlf. 1313 Esbjerg Tlf. 1919</p>	<p>Jespersens Boghandel Stort Udvalg i Krucifiks og Vievandskar Katolsk Litteratur Alt i katolske Bøger Kongensgade 78 . Tlf. 1920</p>	<p>Bang Knudsen <i>Isenkram . Glas . Porcelæn</i> Telefon 49 . 69 . 89 Leverandør til St. Josef Hospital</p>
<p>N. A. Frederiksen <i>Nørregade 65 . Telefon 576</i> COLONIAL . MEL Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>Eske Petersen Blikkenslager-, Vand- og Gasmester <i>W.C. Centralvarme . Sanitet</i> Finlandsgade 62, Tlf. 1765</p>	<p>Ove Rasmussen Murermester Finlandsgade 7 . Tlf. 1842 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>

KOLDING

<p>H. Nielsen & Søn Malermestre Telefon 439 Udført Arbejdet ved den ny Klinik</p>	<p>^{A/s} Kolding Kulkompagni Telefon 1828 (3 Linier) Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>	<p>M. Lauridsen Bade- & W.C.-Anlæg <i>Blikkenslager</i> Rendebanen 8 . Tlf. 1287 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p>V. Schæffer Bog- og Papirhandel Jernbanegade 5 . Tlf. 543, 2043</p>	<p>V. FUNDER <i>Bageri og Konditori</i> 1. Klasse Varer Agtrupvej 48, Telefon 721 Leverandør til Sct. Hedvigs Klinik</p>	<p>Berring, Larsen & Co. ^{A/s} KUL . KOKS . CINDERS Kolding . Tlf. 1850 . Leverandør</p>
<p>O. Andreasen & Th. P. Nielsen <i>Murermestre</i> »Solvang«, Sønder Vang, Dreyersvej 7 Telefon 1923, 1924</p>	<p>J. BONDESEN <i>Tømrermester</i> Bygningsarbejde Agtrupvej 41, Tlf. 897, 898 Arbejdet ved det ny Hospital</p>	<p>N. Jacobsen Kirkelovet 3, Tlf. 1184 Kolding Ligkistemagasin <i>Ligbil udlejes</i></p>

Katolsk Velopdragenhed

I min Egenskab af Forfatter til ledende Artikler, skrev forleden en katolsk Journalistovre i England, var det baade med Morskab og Misundelse, at jeg læste den aabenlyse Kritik, som kom til Orde sidste Uge i den ledende Artikel i et anglikansk Tidsskrift overfor denne Kirkes højeste Personligheder.

Hvad om vi gjorde det samme? siger den katolske Journalist. Jeg kan forestille mig, hvordan jeg selv sidder her ved mit Bord i Fleet Street og tygger paa Blyanten, før jeg udtaler min uførgribelige Mening: »Det gør os ondt, at Kardinal Hinsley ikke i sin Prædiken i Westminster gav fornøden Agt paa den Advarsel, vi udtalte i Nr. 17, og at hans Ord mere lignede en Partipolitikers end en Kirkefyrstes. Hvad Hans Excellence fra Liverpool angaar, maa vi i al Ærbødighed raade ham til hellere at tie stille, naar han ikke kan tale bedre.«

Clemens XIV (som ophævede Jesuiterordenen), slutter Journalisten, var den sidste Pave, der er blevet offentligt kritiseret af Katoliker, og alt i alt er jeg ikke ked af, at jeg er blevet født i en Tid, hvor katolske Journalister ikke nyder samme Frihed som deres anglikanske Kolleger.

*

Hvis vi prøvede paa at overføre disse Bemærkninger paa

dansk Grund, vilde Kontrasten blive endnu mere grel. Det kan gøres ved at aabne hveranden Avis og læse lidt om de Problemer, som vore protestantiske Venner diskuterer indbyrdes. Hvis vi forsøgsvis læser en saadan Artikel, idet vi indsætter vor egen Biskops Navn i Stedet for den protestantiske Biskop, der er nævnt, og tilfældige Navne paa nogle af vore egne Præster i Stedet for de protestantiske Præster, som kritiseres — ja, saa vil vi risikere et Chok. Men det pudsige i Sagen er imidlertid det, at vi ikke oplever noget Chok, før vi indsætter katolske Navne. Som almindelige Avislæsere er vi vant til, at det udenfor vor Kreds gaar kraftigt løs med usart Kritik ogsaa af Kirkens Mænd. Indsættelsen af katolske Navne i en saadan Kritik giver os et nyt og frisk Indtryk af, hvor anderledes det er i vor egen Kirke.

Standser vi vore Overvejelser her, faar vi imidlertid ikke det vigtigste med. Det første Indtryk er Glæde over, at vor katolske Opdragelse har lært os pænere Manerer. Det er en Glæde, som vi skal have Lov til at tage med. Men eftersom vi er af menneskeligt Kød og Blod, er der altid en Fare for, at pæne Manerer netop kun er pæne Manerer til Brug ved de mere synlige Lejligheder. Hvis vi i vort Hjerte er lige saa selvkloge og uærbødige som alle andre Mennesker, kan

vor Opdragelse nok forhindre, at vi paa Tryk og fra Talerstole giver frit Løb for Kritik og Bedreviden, men til Gengæld bliver vi saa maaske endnu mere udsat for Angreb fra Sladderagtighedens Smaadjævle paa Tomandschaand og i den selskabelige Konversation.

Det kan siges endnu stærkere. Den katolske Opdragelse til Ærbødighed overfor de gejstlige foresatte maa være en *Hjertets* Opdragelse, ellers er den værre end ingen Opdragelse. Hvis vi i alle private Forhold viser Kirken og dens Mænd den samme religiøse Respekt som i vort officielle Sprog, er vi velopdragne Katoliker. Hvis vi derimod har al vor Kritiksyrge, Bedreviden og Sladderagtighed i Behold, trods visse gode, ydre Manerer, saa maatte man snarest ønske, at Manererne ikke havde været der. Der er jo det gode ved aaben Kritik, at den er velegnet til at afsløre, hvor velfunderet en Kritiker er. I Sladderens smaa halvmørke Kroge kan selv de dummeste brillere.

Idet vi konstaterer den afgørende Forskel mellem katolsk og protestantisk Tone overfor de gejstlige foresatte, foreslaar vi derfor, at denne Erkendelse benyttes en Smule til at glædes over katolsk Velopdragenhed og en større Smule til at ransage vort eget Hjerte for at se, hvor dybt Opdragelsen er trængt ind.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Ronald Fangen om Pavens Rundskrivelse

Vor norske Kollega »St. Olav« har in extenso gengivet en Artikel, som Ronald Fangen har skrevet i »Dagen« om Pavens Rundskrivelse »Summi Pontificatus«. Vi vil ogsaa gerne have Lov til at aftrykke væsentlige Afsnit af den fortræffelige Artikel, som er et Vidnesbyrd om de kristne Konfessioners voksende indbyrdes Forstaaelse.

»Lad os først slaa fast,« skriver Ronald Fangen, »at Rundskrivelsen er et fremragende Skrift, ypperligt opbygget, klart og kraftigt i Formuleringen, uforfærdet og paa alle Maader centralt kristeligt. I det hele taget viser denne pavelige Rundskrivelse, at den kristne Enhed er en langt dybere Realitet i vore Dage end nogensinde før.

Jeg snakkede for en Tid siden med en afgjort ikke-kristen, nærmest antikristen Mand. Der er en Ting, som har slaet mig i de sidste Dage, sagde han. Det slaar mig, at Kristendommen har noget, som alle andre Trosbekendelser og -Bevægelser mangler — et levende Korrektiv, som gør, at de Kristne kan finde tilbage til Udgangspunktet, selv om de har forvildet sig aldrig saa meget. Dette er sandt.

Ronald Fangen gennemgaar et efter et Hovedpunkterne i Rundskrivelsen med mange Citater. Om det moralske Anarki skriver han bl. a. disse ypperlige Ord: »Der var Haab, saa længe der eksisterede et kristent Minimum i Forholdet mellem Staterne — med andre Ord: en Indrømmelse af visse almene, overnationale, etiske Love. — Hvor galt det end kunde se ud i Verden, hvor mange Overgreb og Magtmisbrug der end foregik — saa var der alligevel altid et Haab om Fremskridt, saa længe dette kristne Minimum var virksomt. Derfor er det ogsaa vor Tids særlige Kendetegn, at store Stater midt i den kristne Kul-

turs Omraade bevidst og ostentativt bryder ud af denne Kulturkreds og aabent bekender sig til kristendomsfornægtende Ideologier. Det er paa klart hedensk Grundlag, at den store Kamp mod Europas Kultur og Fremtid føres.«

Fangen fastslaar, at det er med Urette, naar »Pavens Skrivelse er blevet opfattet som en Slags politisk Partiindlæg. Det er at forringe Skrivelsens Art og Værdi. Paven skriver naturligvis ind i en bestemt Situation, et Budskab til hans egen Tid, men han skriver ikke et Ord, som ikke er forankret i den objektive kristne Sandhed.«

Og Artiklen slutter: »Hvad nytter saa disse kristne Budskaber og Manifeste og disse Forsøg paa at mane til Fred og Forhandling i en fredløs og djævelbesat Verden? Maaske nytter det i første Omgang ingenting. Ikke desto mindre skal Budskabet forkyndes, fordi det er sandt. Og naar Paven paaberaaber sig Kristendommens objektive Sandhed som sin eneste Autoritet, da paaberaaber han sig en Autoritet, som Fornægtelse kun kan styrke, og som det til alle Tider har været katastrofalt at sætte ud af Kraft. Før eller senere vil Menneskeheden forstaa det — og indtil da vil Løgnen føre stadig nye Katastrofer og Fortvivlelser over Verden. Løgnen har ingen Dækning. Sandheden er altid solvent. Det er Grundlaget for det kristne Haab.«

Sovjet og Canterbury

Harmen mod Rusland har skabt en pinlig Situation for Kommunisterne rundt om i de civiliserede Lande. I et interessant Londonerbrev til »Östgöta-Correspondenten« fortælles der om det store Frafald fra den røde Lejr. »Venstre«-Forlæggeren, den hovedrige Mr. Gollancz, som i Syndfloder af Bøger har kæmpet »Folkefront« imod

Diktaturene (hans Forlag vil længe huskes af det katolske Spanien), har oplevet en Omvendelse. I »Barbarer ved Porten« gør han op med sine gamle Venner. Mange andre prominente britiske Røde er gaaet samme Vej. Blandt de, der endnu staar fast, er gamle Bernard Shaw (maaske for Reklamens Skyld) — og Domprovst Hewlett Johnson fra Canterbury. (Politiserende Præster er en Uting, ogsaa fordi de gemenlig er politiske Analfabeter). Domprovsten har i Kommunistbladet »Daily Worker« forsvaret det russiske Angreb paa Finland. Samtidig har hans Ærkebiskop forordnet Bøn i Kirkerne for Finland. Den heraf opstaaende delikate Situation siges at være løst af Menigheden, som udebliver fra Kommunist-Domprovstens Gudstjenester.

Retrætedagene en Institution

Da Biskop Suhr ønskede Katolsk Aktion taget op i Danmark, fik vi samtidig det første Direktiv: der skal uddannes en Elite. Katolsk Aktion i Danmark betyder derfor i første Linie, at vi gaar til religiøst Fortsættelseskursus. Men saadan et Kursus maa være paa een Gang teoretisk og praktisk, vi skal lære Religionen bedre at kende og indøve den bedre paa os selv. Et saadant »teoretisk-praktisk religiøst Fortsættelseskursus« hedder med et enkelt, godt katolsk Ord »Exercitier« — og naar vi aldrig har fri for det daglige Arbejde undtagen om Søndagen, som vi saa vil ofre paa et Lyn-Kursus, saa hedder det »Retrætedag«.

I Fjor blev der i Ordrup gjort Forsøg paa at afholde et System af Retrætedage. Forsøget lykkedes. Fra og med i Aar er Retrætedagene i Ordrup en fast Institution i Vikariatet — den katolske Træningslejr. Se mere længere inde i Bladet.

Prædiken om at spørge

af Vincent McNabb O. P.

»De fandt ham i Templet, hvor han sad iblandt Lærerne, som han hørte paa og stillede Spørgsmaal til« (Luk. 2,46).

Sidste Søndag var den eneste Søndag i Kirkeåret, hvor det ventes af os, at vi holder Betragtning over Nødvendigheden af at stille Spørgsmaal. At stille Spørgsmaal hører Barndommen til, og i en vis Periode af Barneaarene kan Spørgsmaalene forvirre de klogeste og trætte de taalmodigste. Vi behøver kun at være en enkelt Time sammen med et Barn, saa forstaar vi, hvor mange Spørgsmaal der trænger til Svar, og hvilket Taalmod vi maa møde dem med. Der er Mennesker, som tager Modet fra de barnlige Spørgsmaal; de smaa bliver irettesat og bedt om at tie stille. Saa hører Spørgsmaalene op. Men vi burde tværtimod opmuntre denne Spørgen. De, der aldrig stiller Spørgsmaal, bliver til sidst næsten læns for Tanker. De kunde lige saa godt helt undvære Hjernen og leve glade og tilfredse alene med deres Fordøjelse!

For os maa Livet bestaa i at stille mange Spørgsmaal, og med Aarene maa de blive flere og flere. Stillede vi seksten Tusind i Fjor, lad det saa blive tyve Tusind i Aar. Rimeligvis faar vi Svar paa et enkelt Tusind af dem, men det vil have været Ulejligheden værd.

Det er nødvendigt for os at stille Spørgsmaal. Deri ligger der en sjælelig Indstilling, som forstaar, at Gud har nedlagt skjult Visdom i et Sandkorn, men at vi maa søge for at finde. Det bliver os først blændende klart, naar vi spørger. Gud har fyldt hele Verden med Visdom, men den er skjult. Vi finder den kun, hvis vi stiller Spørgsmaal og ikke er tilfreds med de for-tærskede Svar. Det er karakteristisk, at den Gang Jomfru Maria stillede et Spørgsmaal, fik hun to andre til Svar: »Hvorfor søgte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg maa være i det, som er

min Faders?« Det er Guds Svar i et nyt Spørgsmaals Forklædning.

Allerførst maa vi prøve at faa lært, hvordan vi stiller det rigtige Spørgsmaal. Først naar vi har stillet hundrede taabelige Spørgsmaal, lærer vi at stille det rigtige. Naar vi engang skal til at dø, faar vi maaske fat paa det, og saa er Døden muligvis Svaret. Naar Folk rammes af Nød eller Lidelser, siger de: »Hvorfor sender Gud mig disse Kvaler?« De skulde spørge: »Hvorfor har Gud saa længe skaanet mig for dem?« Sender Gud os saa selvfølgelige Ting som Sygdom og Sorg, er det underligt, at nogen kan have den Dristighed at kræve Regnskab derfor. Det vilde være underligt at spørge: »Hvorfor kalder du mig hjem?« — naar det er derhen, jeg gerne vil!

Vi skal stille det rette Spørgsmaal til den rette Person. En af Ulykkerne her i Verden er den, at Folk stiller deres Spørgsmaal til de forkerte. Livets Problemer faar de unge Mænd og Kvinder til at spørge, men de spørger de urette Personer. Folk er interesseret i den katolske Kirke, men i Stedet for at spørge den selv, spørger de en eller anden tilfældig. Mange Mennesker vilde gerne vide noget om Gud. Jeg mener i ramme Alvor, at den rette, de skulde spørge, er selve den almægtige Gud. Hvorfor saa

ikke banke paa den rigtige Dør? Hvis vi vil vide noget om den almægtige Gud, maa vi faa det at vide paa hans Maade og af hans Mund.

Vi maa opøve os til at stille de rette Personer vore Spørgsmaal. Far og Mor er ofte de rette at spørge — ikke ens næsten jævnaldrende Kammerater. I Ordenslivet har man en Novicemester, man kan plage Livet af med Spørgsmaal om ens sjælelige Velfærd. Os alle ønsker jeg, at vi i det nye Aar maa have Masser af Spørgsmaal at stille.

Vi maa lære at spørge paa den rette Maade. Man kan irritere Mennesker med sine Spørgsmaal, eller man kan smigre dem dermed. Sommetider har vi ikke vist os rigtig høflige overfor et Menneske, før vi har stillet vedkommende et Spørgsmaal. Og vi maa spørge Gud om vor egen Sjæl: »Hvorfor er jeg blevet saa ualmindelig ordinær? Jeg vegeterer, men lever ikke, vokser ikke. Kan du sige mig Grunden? Hvorfor er jeg hørt op med at interessere mig for min Sjæl? Hvorfor er Guldet blevet mat? Hvorfor lader jeg mig nøje med trivielle Ting som Mad og Klæder? og hvorfor har du givet mit Hjerte saadanne Længsler, som aldrig rigtig bliver til noget? Finder jeg Svaret i Aar? Og vil jeg komme til at finde det i større Tro, større Ydmyghed? Giv mig Naade til at stille mit Spørgsmaal paa rette Maade og høre efter Svaret, og giv mig et redebont Hjerte, saa Svaret maa blive omsat i levende Gerning.«

Vincent Mc Nabb O. P.

Den store Folketælling

Den 15. Januar er alle Landets Sognepræster i Besiddelse af Folketællingens Skemaer. Selve Tællingen foregaar d. 1. Februar, og senest d. 18. Februar skal de udfylde Skemaer være tilbage hos Sognepræsten.

Nu er hele det meget store Arrangement naturligvis ingen helt billig Historie. De mange Tusin-

de Skemaer og Kartotekskort koster Penge. Og dertil kommer ikke ubetydelige Portoudgifter samt Udgifterne til Besøg hos de maaske fjerntboende Familier, som gerne skal have lidt Hjælp til Skemaets Udfyldelse. Det er altsammen velanbragte Penge, for et helt nyt eller et gennemkontrolleret Kartotek er til

umaadelig Gavn for vore Præster. Men derfor er det Penge alligevel, og adskillige Katoliker vil sikkert i Forstaaelse af Tællingens Værdi yde deres Sognepræst et lille Bidrag til Dækning af Udgifterne.

Men ogsaa paa anden Maade kan man hjælpe. Naar Skemaerne skal være ude hos de katolske Familier en Dag eller to inden 1. Februar, kan Præsterne vente med at afsende dem til Mandag d. 29. Januar. Det vil sige, at Skemaerne ligger i Præstegaarden baade Søndag d. 21. og Søndag d. 28. Januar. Alle, som kommer til Messe i Sognekirken en af disse Søndage, vil selv kunne hente deres Skema og blive afkrydset paa Sognets Udsendelseslister. Mange vil sikkert ogsaa gerne tilbyde deres Sognepræst at udbringe Skemaer til Katoliker i Nabolaget. Især ude paa Landet, hvor der fra en By i lang Afstand fra Kirken kun er enkelte Katoliker, som kan komme til Messe, vil disse kunne være til megen Hjælp. De fleste Steder vil Præsterne sikkert fra Prædikestolen give Menigheden praktiske Vink angaaende Tællingen. Ved personlig Udbringelse af Skemaerne til dem, der ikke kan komme i Kirke, vil der opnaas, at ogsaa disse praktiske Raad bliver bragt om sammen med Skemaerne.

Paa samme Maade kan man bære sig ad med Afleveringen af de udfyldte Skemaer. De kan afleveres til Sognepræsten ved Kirkegangen en af de tre første Søndage efter Tællingen, d. v. s. den 4. eller den 11. eller den 18. Februar. Og ved samme Lejlighed kan man aflevere de Skemaer, som man har bragt om til sine katolske Naboer og nu har afhentet igen.

Skulde man kende Navn og Adresse paa Katoliker, der enten er nye i Sognet eller kun meget sjældent kommer i Kirke, vil Præsterne være glade for at faa Besked derom. Selv om Navnet i 9 af 10 Tilfælde allerede er Præsterne bekendt, er det ene Tilfældes Oplysning saa værdi-

fuld, at Ulejligheden er vel anbragt.

I næste Uges Blad vil der blive givet Meddelelse om Tællings-skemaets Indretning, saaledes at det bliver let at finde sig tilrette med de mange Rubrikker.

I sidste Uge anmodedes om Meddelelse fra hvert enkelt Ordenshus til Vikariatets statistiske Afdeling (Dannevirkegade

19, Kbhvn. V) angaaende Antallet af Personer i Huset. Dette angaar ikke de Ordenshuse, som kun tæller Præster, men derimod alle saadanne, hvor der findes Lægbrødre, samt alle de kvindelige Ordeners Huse. Tallet bedes meddelt inden d. 20. Januar.

Vikariatets statistiske Afdeling.

Bibelland: Vismændene fra Østerland

Julens Evangelister

I Juletiden er Evangelisterne Matthæus og Lukas mest paa Dagsordenen. Det forstaar sig, for blandt de fire Evangelister er de ene om at fortælle noget om det, der i disse Dage optager vort Sind. Begge to har de et saakaldt Barndomsevangelium. Det er ikke saa meget, som vi kunde ønske. Lukas har to lange, Matthæus to korte Kapitler om Julens Emne. Det drejer sig nærmest om nogle Episoder omkring Jesu Fødsel. Mærkeligt nok er de to Beretninger ret afvigende, endog naar der er Tale om Jesu Stamtavle. Hver Evangelist gaar tilsyneladende sin egen Vej og beretter det, han forefandt i de til hans Raadighed staaende skriftlige eller mundtlige Kilder. Matthæus har intet om Jesu Fødsel. Han slutter sit første Kapitel (egentlig

er hele den Inddeling i Kapitler og Vers af senere Dato) med hvad der gik forud for Jesu Fødsel, nemlig den hellige Josefs Tøven med at tage Maria til sig som Hustru, og saa indleder han Kap. 2 med Ordene: »Men da Jesus var født i Bethlehem ..« Juleaftens Festevangelium henter vi derfor hos den hellige Lukas. Han gaar heldigvis ikke udenom den vigtige Begivenhed; hans 2 Kap. sætter straks ind med: »Men det skete i de Dage..«

Saa fortæller han om Jesu Fødsel, Hyrdernes Tilbedelse og senere Hændelser. Paafaldende er, at han i denne Sammenhæng ikke med et Ord nævner Vismændene fra Østerland. Det er da ellers netop saadanne Træk, som denne Konvertit blandt Evangelisterne, der ogsaa skrev sit Evangelium med særligt Henblik paa Ikke-Jøder, er op-

mærksom paa. Han maa ikke have vidst om det, ellers havde han sikkert taget det med. Om Vismændene fra Østerland fortæller altsaa kun den hellige Matthæus.

Vor Forestilling om „Hellig tre Konger“

Om disse Vismænd fra Østerland har Nutidskristne en ret levende Forestilling. Vi ved saaledes, at det var Konger, rigtige gammeldags Konger med Guldkrone og Purpurklæder, med et helt Følge af Tjenere og Slaver og en Karavane af broget smykkede Kameler. At de var tre i Tal, siger sig selv, siden de kaldes »Hellig tre Konger«, og med en Smule Eftertanke vil ethvert Barn endog kunde huske deres Navne: Melchior, Kaspar og Baltasar. Ja, vi ser os endda i Stand til saa nogenlunde at angive deres Signalement. Melchior er en ældre Herre med hvidt Haar og langt Skæg; han skal være Repræsentant for de ikke-jødiske Semiter. Kaspar derimod er ung, skæglos og rødmosset; han repræsenterer den øvrige hvide Race. Og saa er der den sorte Baltasar, der møder paa Negrenes Vegne. Ja, om det saa er »Hellig tre Konger«s lønligste Tanker, ved vi Besked med dem; vi ved nemlig, hvad de tænkte paa, da de i Bethlehems Stald bøjede sig ned og bød Jesusbarnet deres forskellige Gaver: med Guld vilde den ene hylde det nyfødte Barn som Konge, den anden ofrede Røgelse i Erkendelse af hans Guddom, og den tredje Myrra i Tanken om Jesu fremtidige Død og Gravlæggelse.

Det er saaledes et ret fyldigt Billede, vi har af Vismændene fra Østerland.

St. Matthæus om Vismændene

Holder vi nu alt det meget, vi ved, sammen med Evangelistens oprindelige og autentiske Beretning, maa vi næsten synes, den hellige Matthæus egentlig skuffer os. Han ved ikke om, at de udenlandske Gæster er Konger, ejheller hvor mange de er, end ikke hvor de egentlig kommer

fra, — »... da kom der vise fra Østerland til Jerusalem«, hedder det simpelthen. Der er slet ikke Tale om de fremmedes Navne og Udseende. Om deres Gaver siges der kun: »De aabnede for deres Skatte og ofrede ham Gaver: Guld, Røgelse og Myrra«.

Vor Opgørelse udviser saaledes, at den traditionelle Forestilling om disse »Hellig tre Konger« rummer et Overskud af Enkeltheder, der ikke forefindes i den bibelske Beretning.

Sagn og Sandhed

Det lader sig godt forstaa, at Historien om disse Udlændinge, der snart efter Jesu Fødsel paa saa eventyrlig Maade fandt ind til Bethlehem, gjorde et stærkt Indtryk paa de første Kristnes Fantasi og var et yndet Emne baade for Prædikanter og Kunstnere. Saa kunde det heller ikke undgaas, at hvad der i den af Evangelisten tegnede Skitse savnedes af Kulør og Relief, her blev rigeligt erstattet. Det kunde være fristende at gaa efter i Enkeltheder, hvornaar og hvorfor de oprindelige »vise Mænd fra Østerland« blev forvandlet til vore »Hellig tre Konger«. Jeg vil her nøjes med et Par Noter.

De besøgendes Værdighed

Evangelisten kalder de fremmede »Magere«, hvilket i mange moderne Sprog er bleven gengivet med »vise«. Franskmandene har bibeholdt den oprindelige Gløse Side om Side med »Konger«: de taler om »les Rois-Mages«. Egentlig er Magere Betegnelsen for de persiske Præster, hvis Religion dog intet havde at gøre med Trolddom eller Magi i Ordets senere Forstand. Det var Tertullian, der fandt paa, at Vismændene skulde have været Konger: Grunden til den Formodning var Salme 71,10, hvor der staar: »Konger fra Tarsis og Øerne skal bringe Foræringer, Konger fra Arabien og Seba skal fremføre Gaver«. Denne dristige Identifikation har i høj Grad paavirket de senere populære Overleveringer. I de ældste Epifani-Fremstillinger, der findes i Katakomberne (se K. U.,

1939, Side 472 og 473, de af Jøbe samlede Billeder) mærkes det endnu ikke. Her savner de tilbedende Vismænd ethvert kongeligt Kendetegn.

Vismændenes Antal

Evangelisten taler som sagt kun om Vise i Flertal. I de gamle Overleveringer kommer de mest forskellige Tal frem; det er snart to, snart tre eller fire, seks (mærkeligt nok ikke syv!) otte, tolv eller femten Vismænd, man har tænkt sig. I den senere Tid er tre-Tallet blevet eneraadende — velsagtens paa Grund af det tilsvarende Antal af Gaver — i den Grad, at det Tal efterhaanden sammen med »Konger« er smeltet sammen til en eneste mærkværdig Gløse »Helligtrekonger« (Johs. Jørgensens digteriske Frihed: »Den fjerde Helligtrekonge«).

Deres Hjemstavn

Hvor kom Vismændene egentlig fra? Fra Østerland, svarer Evangelisten. Men saa har vi kun Retningen, i hvilken vi skal søge. Det kan nemlig for saa vidt lige saa godt være et nært som et fjerntliggende Land mod Øst. For det sidste operer haade Oldtidskristne og moderne Eksegeter. De antager, at Vismændene kom fra Persien, netop fordi det var Magere, d. v. s. persiske Præster. Det er den Opfattelse, der har inspireret ovennævnte Epifanifremstillinger i de romerske Kalakomber. Vismændene er her iførte den karakteristiske persiske Præstedragt, som vi kender den fra de talrige Mithras-Helligdomme. — (Mithras var den persiske Soldatergud, der senere blev overtaget af de romerske Legionærer, og hvis Kultus saaledes blev spredt fra det fjerne Østen til Germanernes Lande). Ligesom Mithras og hans Præster bærer disse Vismænd den spidse »phrygiske« Hue; de har samme løse Kjortel, der er opkiltet ved Bæltstedet og samme bagud flagrende Skulderkappe. De er enten barbenede helt op til Knæene eller ogsaa har de højskaftede Snørestøvler paa. End-

ogsaa Holdningen af de fremadskridende Figurer — med det ene stramt udstrakte Ben — er ens paa Katakombernes Tilbedelsescener og de persisk-romerske Kultusfremstillinger.

Til Trods for dette holder nu omstunder mange Eksegeter — med den hellige Justin og Tertullian — paa, at Vismændene stammede fra Arabien eller Transjordanien. Det skal efter Sigende være disse Egne, man ogsaa den Dag idag først og fremmest forstaar, naar der i Jerusalem er Tale om Østerlandet. Ogsaa Gaverne skal tyde i samme Retning, og man gaar ud fra, at de besøgende efter gammel Skik har haft deres Lands mest karakteristiske Produkter med. Navnet »Magere« kan for saa vidt godt fra sit persiske Hjemland være vandret til Kaldea, der jo en Gang hørte med til det mægtige persiske Imperium, og hvor Præsterne befattede sig meget med det, vi nu forstaar ved »Magi« og Astrologi, og derfra været kommet til Arabien. Da bliver det let forklarligt, baade at disse Magere har haft Interesse for Stjernetydning, og at den gamle Bileams Spaadom om Stjernen fra Jakob har gjort Indtryk paa dem.

Vismændene paa Hjemvejen

Alle disse Enkeltheder, der nu beskæftiger de lærde, har ikke interesseret Evangelisten. Han har kun Øje for den religiøse Side af Sagen: Gud, der paa vidunderlig Maade aabenbarer sin Søn for Ikke-Jøder, og disse Mennesker, der er tro mod Lyset og følger deres Stjerne. Alt det andet er underordnet og kommer kun med, for saa vidt det er en uundværlig Ramme om det religiøse Indhold.

Matthæus slutter sin Beretning med Meddelelsen om, at Vismændene for at undgaa Jerusalem og Herodes »ad en anden Vej drog hjem til deres Land.« Er de først kommet via Jeriko, har de bagefter begivet sig sydpaa. Fra Hebron skrævede de over til det Døde Hav, hvis vestlige Bred de holdt helt ned til den sydlige Spids. Da de først havde naaet den østlige Bred, kunde de godt unde sig et Hvil, ligesom de tre usynlige Ryttere, hvis arabiske Skimler ses paa hosstaaende Billede: Rytterne ligger nok i Skyggen af en eller anden stejl Klippe. Og imens sad Herodes ovre i Jerusalem og forbandede disse forbi-strede Stjernekydere, der var saa længe om at komme og at fortælle om deres Oplevelser.

Steph. Wevers.

der vi derfor det ny Aar med Planlæggelsen af endnu en Række Retrætedage. De alvorlige Tider kalder stærkt til Samling og gør det klart for os, at skal vi kunne gaa uskadte ud af denne Tid, maa vor katolske Tro være den bærende Kraft i vort daglige Liv, saa vi tænker, taler og handler katolsk. Dertil giver Retrætedagene os en værdifuld Hjælp, og derfor vil der sikkert blive fuldt Hus hver Gang, der kaldes til Retrætedag.

Første Gang, der kaldes sammen, bliver til en Retrætedag for Benediktineroblater af begge Køn, under Ledelse af Rev. P. Wolfgang Czernin O. S. B. Søndag den 21. Januar Kl. 8.

Som sidste Aar afholdes denne og alle følgende Retrætedage hos St. Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Charlottenlund, Telefon Ordrup 3404, til hvilken Adresse alle Indmeldelser sker.

I denne Sæson vil Retrætedagene slutte Kl. 5, ikke mere Kl. 7, dog er Prisen, grundet paa Dyrtiden uforandret 2,50 Kr.

Foraarets Retrætedage bliver iøvrigt som følger:

21. Januar: for Benediktineroblater (P. Wolfgang Czernin O. S. B.).

11. Februar: for Damer (P. Messerschmidt).

18. Februar: for Sygeplejersker (P. Coenen S. J.).

25. Februar: reserveret (senere nærmere Besked).

3. Marts: Emne: Liturgi og Fællesskab (P. Knud Ballin).

10. Marts: for Mødre (P. Benzon).

Den stille Uge: 3 Dages Exercitier (P. Groeteclaes S. J.).

Efter Paaske fortsættes Retrætedagene, nærmere herom følger senere.

Retrætedagene i Ordrup

kalder atter

Rækken af Efteraarets Retrætedage er afsluttet. Ganske naturligt spørger man: Opfyldte Retrætedagene de Forventninger, man satte til dem? Kom »Tordenskjolds Soldater«, som man i »Ugebladet« af 24. September saa sikkert regnede med? Blev der samlet nye Skarer under »Tordenskjolds Fanner«? Ser man paa Antallet af Deltagere, maa de sidste to Spørgsmaal besvares med et afgjort ja. Søndag efter Søndag har et stadig voksende Antal Deltagere været samlet for gen-

nem Retrætedagens Foredrag og Stilhed at uddybe og forny deres religiøse Liv. Og det var ikke blot »Tordenskjolds Soldater«, der kom, mange nye Ansigter saaes blandt Deltagerne. Men eet var fælles for dem alle: Glæden over den Berigelse, hver enkelt havde faaet, og Ønsket om at kunne komme igen, og tage andre med.

Dermed har Retrætedagene vist sig at svare til deres Formaal: at være et Led i den Katolske Aktion.

Med fuld Fortrøstning begyn-

Hil dig, Maria!

J Nazareth

Naar vi læser Evangeliet, ser vi, at alt, hvad det siger os om Kristi skjulte Liv i Nazaret, er, at han »gjorde Fremskridt i Visdom og Alder«, og at han »var

lydig imod Maria og Josef« (Lk. 2,51 f.).

Er der ikke her noget med Guddommen uforeneligt? Nej, absolut ikke. Ordet er blevet Kød, han har fornødret sig saa dybt, at han har paataget sig en Natur, der er vor Naturs Lige, naar undtages Synden; han er kommet »for at tjene, ikke for at lade sig betjene« (Mt. 20,28); for at gøre sig »lydig indtil Døden« (Fil. 2,8); derfor har han villet adlyde sin Moder. I Nazaret adlød han Maria og Josef, de to begunstigede Skabninger, som Gud havde stillet ved hans Side. Maria har paa en vis Maa-de Del i den Evige Faders Myn-dighed over sin Søns Menneske-natur. Jesus kunde sige om sin Moder, hvad han sagde om sin himmelske Fader: »Jeg gør al-tid, hvad der er ham (hende) velbehageligt« (Jo. 8,29).

... Han, som kom for at un-dervise Menneskeslægten med det Formaal at gengive den Evighedsarven, udfører i tredive

Aar ikke anden Gerning end at leve i Stilhed og adlyde to Skabninger i de mest dagligdags Handlinger.

O, i Sandhed, min Frelser, du er en skjult Gud! *Deus abscon-ditus, Israël Salvator*. Du gør visselig Fremskridt, o Jesus, i Alder, i Visdom, i Naade for din Fader og for Menneskene; din Sjæl besidder fra det første Øje-blik af dit Komme til Jord Naadens Fylde, alle Kundskabs og Visdoms Skatte; men denne Vis-dom og denne Naade tilkendegi-ver sig først lidt efter lidt, aabenbarer sig kun afmaalt; i Menneskers Øjne forbliver du en skjult Gud; din Guddom til-slører sig under en Arbejders Ydre. O du Evige Visdom, som for at drage os op af den Af-grund, Adams hovmodige Uly-dighed havde nedstyrtet os i, valgte at leve i et beskedent Værksted og der adlyde Skab-ninger, jeg tilbeder dig, og jeg lovpriser dig!

Dom Columba Marmion O. S. B.

Rom og Verden

Med Beklagelse har man i Va-tikanet modtaget Meddelelse fra Washington om, at Præsident Roosevelts personlige Ud-sending til Pavestolen har maattet lade sig indlægge paa et Hospital for at gennemgaa en større Operation. Myron Taylor vil antagelig først i Begyndelsen af Februar kunne afrejse til Rom. — I San Pa-o-lo fuori le Mura, hvor der findes Afbildinger af samtlige hidtidige Paver, er man gaaet i Gang med at portrættere Pave Pius XII. — Schweizergar-den er blevet forsynet med G a s m a s k e r.

Det Opraab, som det bol-schevikiiske Gudløshedsforbund for nylig har udsendt i Anledning af Sovjet-unionens 22 Aarsdag, beskæfti-ger sig ogsaa med den nye Si-tuation, der er opstaaet som Følge af Stalins Forbund med Hitler. »Resultatet af Aaret 1939 var større end samtlige de sidste tyve Aars Resultater. De sovjet-russiske Gudløse har nu bragt Ateismens Fane til Vest- og Mellemeuropa og truer i Dag næsten alle Europas Religioner, især K a t o l i c i s m e n.« Opraabet billiger Regeringens Poli-tik med Henblik paa Samar-bejdet med Tyskland og haaber, at det maa vare ved. »Den, der ikke har begrebet Stalins Poli-tik overfor Hitler, er en For-ræder mod Revolutionen og Ateismen.« De bolschevikiiske Gudløses Organisation stiller sig nye Opgaver for Aaret 1940. Især i Tyskland, i Slovakiet, paa Balkan og i Protektoraterne — d. v. s. overalt, hvor Stalins Politik har aabnet de Gudløse nye Virkemuligheder — skal Kampen fortsættes med alle Midler. I de af Russerne besatte Dele af Polen foranstalles der talrige Teaterforestillinger, der har til Hensigt at latterliggøre og kompromittere den katolske Kirke i de troendes Øjne.

Fortælling fra Bjergene

ved J. K. M.

Ved den fantastiske Königsee staar Watzmannbjerget Vagt, 2700 Meter højt. Det var før Solopgang. Opad Bjerget kravlede tre smaa Mennesker, en Fa-der med sin sekstenaarige Søn og trettenaarige Datter. Som Fluor paa en Væg. Man kunde mindes Salmelinien »Mod hans Vælde alt er smaat«.

Det er ikke Legeværk at be-sejre de 2700 Meter. Det vidste de tre. Og derfor havde de alle-rede før Solopgang forladt Hyt-ten, hvori de havde overnattet. Børnene havde tidligt faaet aab-net Øjnene for Bjergenes Skøn-hed. Altsaa frisk Mod! Et lille Pust — og Blikket mod Øst. Et rosa Skær i Horisonten og Ød-selhed af Guld paa de omkring-staaende Bjergtoppe. Intet Ord lød fra de tre, saa betagne følte de sig, mens Tindernes Guld be-

budede Solens snarlige Komme. De første gyldne Straalebundter skimtedes over fjerne Bjerg-kamme.

Sidste Etape: Med største Om-hygge fæstnede Faderen Tovet ekstra godt og bød Bør-nene holde godt fast paa deres Ishakker. Uden Angst fulgte de Faderen. Efter tyve Minutters Opstigning gjorde de et Øjeblik Holdt paa et lille Plateau. Køl-g Vind fra Bjergenes Snehoveder føltes behageligt paa de varme Ansigter. Lungerne nød den her-lige Luft, og Øjnene betragtede den storladne Natur. Saa lille som laant fra en Legetøjsæske saa St. Bartholomæuskapellet ved Königssøen ud dernede.

»I har været flinke,« sagde Faderen, »nu vil vi unde os en halv Times Hvile.«

(fortsættes Side 30)

→ Ved »Grænsen« modtages den hellige Fader af Kongens Chefadjutant, General Bernezzo, der byder Velkommen paa italiensk Statsomraade.

Y Ved den symbolske Grænse mellem Vatikanstaten og Byen Rom var hele den pavelige Armé i Gala og en Aldeling italiensk Militær opmarcheret for at lægge Hænder ved Pavens Ankomst. Til højre skimtes en Del af den prægtige Tribuna, hvor Roms Gouvernør og den kongelige Deputation stod opstillet for at byde den hellige Fader Velkommen i Byens og Imperiets Navn.

Med Pomp og Pragt fejrede Rom den historiske Begivenhed, da den hellige Fader for første Gang siden 1870 besøgte det italienske Hof. Fra Bjergene strøg om Morgenen regntunge Skyer ind over Verdensbyen, og nu og da jog en Byge ned over de Titusinder af Mennesker, der trodsede Vejret for at være Vidne til den store Begivenhed. Romerne kan som bekendt ikke lide Regn, saa det var et ikke ringe Antal Paraplyer, der i Hast blev slaaet op, naar Draeberne faldt, og kort efter atter sloges ned, for ikke at staae Udsigtene.

Paa den symbolske Grænse mellem Vatikanstaten og det romerske

Imperium var den pavelige Armé i Gala opmarcheret; paa italiensk Territorium præsenterede en Aldeling italiensk Militær Gevær. Fra en prægtig Tribuna, hvor til Governatore di Roma samt den kongelige Deputation var samlet for at tage imod Hs. Hellighed, spejdede den kapitolinske Ulv (i Malm) ud over Menneskehavel.

Da den pavelige Kortege naaede »Grænsen«, traadte Kongens Chefadjutant, General Bernezzo, hen til det pavelige Automobil og bad den hellige Fader velkommen paa italiensk Statsomraade, og Byen Roms Generalgouvernør, Prins Giacomo Borghese oplæste en Hyldestadsadresse,

hvor den hellige Fader lakkede i en Tale. Under Velkomstceremonien sendte »Folkets«, der i tallet tusinder stod bag Afspærringerne, en Flok hvide Duer — Fredens Symbol — op; en Del af Duerne blev lige over de pavelige Vognvæger ad Via di Concilliazione, Udvejen til Gade, nærmede sig Tiberens hele Pavetogets Rute var dækket Søjler med de romerske Lov og fra kæmpemæssige Flagester vajede den hellige Stols guldbærende Banner Side om Side med den danske Tricolor. Italienske Tæpper i Palauniform dannede Spalte Gaderne, og overalt tiljubledes inderne deres Byskarn, der smile og uddelte sin Velsignelse til højre og venstre. En Regn af Blomster faldt usandselig ned over den hellige Kortege fra de med Blomster og Flag i italienske og

→ Paa Vejen til Quirinalet tiljubledes Menneskemængderne Hs. Hellighed, der smilede og uddelte sin Velsignelse til højre og venstre.

Det historiske Pave-Besøg i Quirinalet

For første Gang siden Roms Erobring har den hellige Fader besøgt det italienske Hof ... Stormende Høst under Kørslen gennem Roms Gader til det gamle Pavepalads.

Fotos:
G. Fellet (2)
Giordani (2)

→ I Forhallen til det paveliske Kapekælder bister de kongelige Personer paa den hellige Fader. Ved Billedet vises det Øjeblik, da Kronprinsesse Marie Jose kysser Fiskerlingen; bag hende staar Dronningen og ved Siden af Paven ses Kong Victor Emmanuel.

pavelige Farver smykkede Vinduer, medens Klokkerne fra Roms talrige Klokker blandede deres Klang med Kanonsalverne.

Hvilke dybe Tanker og verdenshistoriske Følelser maa ikke have besjælet Pius XII, da han Torsdag den 28 December 1939 traadte gennem den gamle Portal til Quirinalet, der endnu er smykket med det pavelige Vaaben, og som fører ind i det Palads, hvor der saa at sige ved hver eneste Sten klæber Minder og Erindringer om forgangne Aarhundreders Pavehistorie! Indtil for ti Aar siden var Quirinalet Sæde for det gejstlige Roms egentlige Modpol. I 1929 udsøndes de to fjendtlige Magter — og ti Aar senere modtages Hs. Hellighed Pave Pius XII ved Foden af den store Ærestrappe af Kongen og Dronningen, de kongelige Prins og Prinsesser, Udenrigsminister, Grev Ciano, og de højeste Digitaliter indenfor Kongens militære og civile Hofstat. (Siden Side 2)

Liturgisk Kalender

Jan.:

14. S. 2. Søndag e. Epiphani (85); 2. St. Hilarius (784), 3. St. Felix af Nola (785).
15. M. St. Paulus Eremit (785); 2. St. Maurus ([53]).
16. Ti. † St. Marcellus I (787); 2. Gudsmoder*), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
17. O. St. Antonius (788).
18. T. St. Petri Stol i Rom (788); 2. St. Paulus, 3. St. Prisca.
19. F. St. Knud, Konge af Danmark (792); 2. St. Marius og Lidelsesfæller (793).
20. L. St. Fabian og St. Sebastian (794).
21. S. *Septuagesima* (101).
*) Kirkebøn (64), Stillebøn ([92]), Slutningsbøn (65).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Vor Biskop

Paa Mandag, d. 15. Januar, er det Aarsdagen for vor Biskops Bispevielse. Alle danske Katoliker vil huske paa denne Dag at takke Gud og bede ham skænke Biskoppen al sin rige Velsignelse til Gavn for vor Kirke og vort Land.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klostersrøde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Pavernes Kavalkade

Donald Attwater: »A dictionary of the popes« (Cath. Book Club)

Da Burns Oates for faa Maaneder siden udsendte denne Bog, var det vist 10 sh 6 d, den kostede. Hos den katolske Bogklub, der fortsætter uhindret af Krig og Dyrtdid, koster den 2 sh 6 d paa udmærket Papir og i en stærk, omend ikke særlig skøn Indbinding. Attwater er en katolsk literær Altmuligmand med en forrygende Produktion, men han er ikke overfladisk. I denne Paverække paa godt 300 store Sider benytter han de solideste Kilder til virkelig gode Rids af hver enkelt af de mange Paver. Pavestolens politiske Historie, som ellers er det vigtigste for Historikerne, træder her behageligt tilbage for den kirkelige Historie Data. Den historiske Ærlighed lægger intet Slør over de mørke Blade i Pavehistorien, det rent legendariske skrælles sobert af — og tilbage bliver en Historie som ingen anden — Klippens Historie gennem to Aartusinders Storme.

T. T.

Livsnær Retræte

Gerald Vann O. P.: »Of His fullness« (Burns Oates).

I den unge Dominikanergeneration i England (han er jævnaldrende med vor Pater Coenen) er Pater Vann et af de Navne, der forlængst er slaaet igennem. Han er ikke spekulativ Teolog, men en habil Thomist alligevel, og hans særlige Evne er den at kunne placere den gamle katolske Visdom centralt i ethvert nutidigt Spørgsmaal, som sætter Sind i Bevægelse. Han kan (hvad vi bestemt ikke alle formaar) kommentere en moderne Forfatter som Huxley, saa at denne vil kunne kende sin Tanke igen og indrømme Kommentatorens Forstaaelse, og dog samtidigt lægge Punkt for Punkt tilrette for en thomistisk Vurdering. Det lyder let og er mere end svært, fordi det kræver en aandelig Spændvidde og en Doktrins Sikkerhed, som er sjælden. Den foreliggende Bog giver nu ikke saa megen Lejlighed for Pater Vann til at udfolde sin særlige Evne — det er simpelthen en Retræte, han har holdt i et Kloster og siden tilrettelagt for Lægfolk. Han

gennemgaar kort, men grundigt Hovedprincipperne i den katolske Moral, og han gør det med klart Blik for moderne Forhold, til Tider med ligefremme, kraftige Ord. Som et tilfældigt Eksempel kan anføres, hvad han i Kapitlet om Bøn skriver angaaende Aftenandagter: »Her i Landet har Søndagens Aftenandagter en Tendens til at blive utaaeligt langstrakte, saa at det ikke er underligt, om baade Børn og voksne er udkørte, naar hele Rækken af Salmer, Bønner og Litancier er forbi. Kirkens traditionelle Aftenbøn, Kompletorium, er kort og tilmed smuk, mens moderne Aftenandagter alt for ofte er lange og grimme.«

H. D. T. K.

De nyeste Ars Sacra Bøger

H. Marcon: »Licht in der Finsternis«, en lille Bog paa godt 100 smaa Sider, er meget beskeden i sine Prætensioner. Det er bare »Tanker« sat i Bevægelse af Messens Bønner, Rosenkransen og Korsvejsandagten. Der er en egen stille og rolig Tone over Sproget, en høj Himmel over et fredeligt Landskab.

Franciskanerpater Odilo Altman har skrevet en lille Pjece om »Advent« med smaa Læsestykker til hver Dag i disse fire Uger.

Til Børnene er der en ny *Bohata-Morpurgo* Bog om »Eismännlein«, muntre smaa Billeder af Ismændenes korte Liv med Ismaleri paa Ruderne o. s. v. Og saa er der to Bøger med Billeder af *Nora Scholly*, som gør Kunstarten lige saa henrivende som *B-M*. Den ene, »*Tannenbäumchen*«, fortæller om et lille Grantræ i Skikkelse af en sød lille Pige, og i »*Wolkenkinder*« møder vi i dejlige Pastelfarver alle Slags Vejrligs Skyer, herlig Poesi. »Jeg vil være en Aftensky,« sagde den ene af mine Unger, da hun betaget lagde Billedbogen fra sig.

H. D. T. K.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSON
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Over Vatikanets Radio

Glasgow: En Gruppe Katoliker har i længere Tid arbejdet paa at fremstille katolske Films: tre foreligger nu færdige. En om Negrenes Apostel, Petrus Claver; en om Mexicos Martyrer i den sidste Religionskrig med Pater Pro i Hovedrollen; en tredje bygget over Kristi Fortælling om den ødsle Yngling. To andre — om Margret Sinclair og om den hellige Dronning Margrete af Skotland — er under Arbejde.

New York: Da et lille Antal katolske Films aldrig kan have afgørende Indflydelse paa Ugeprogrammerne i Storbyerne, har de forenede Staters Biskopper, samlede til Møde i Washington, opfordret Katolikerne til, i Overensstemmelse med Pius XI's Ønske, at slutte sig til den direkte Kamp mod de umoralske Films. Den 8. December holdt »Legion of decency« Aarsmøde i alle Storbyer, og Katolikerne blev indbudte til at slutte sig til Foreningen og love ikke at ville gaa til de umoralske Films, og saaledes boycotte Biografer, der sædvanligvis fremviser saadanne.

Berlin: Skønt Bladet »Das schwarze Korps« en Tid har afholdt sig fra direkte Polemik mod Kirken, kunde man læse en Annonce fra en Boghandler(?), der tilbød Bøger som: »Mod Kors og Krumstav«, »Munken for Retten, eller Koblenzmunkens Moral«, »Jesuiterne«, »Paveherredømme«, »Inkvistitionen«, o. s. v., o. s. v., alt til den billige Pris af 21 Mark, Propagandister søges!

Det benægtes, at der er fængslet 400 Præster og Gejstlige i Böhmen, men Aanden, der hersker, viser sig klart derved, at Politiet har ophævet de kvindelige Mariakongregationer (der udelukkende har kirkelige Formaal), samt lukket de katolske Presse- og Propagandakontorer — og dette, skønt det dog kun er Troen, der i disse vanskelige Tider kan holde Hjerterne oppe.

Wien: Fra Maj 1939 fik den katolske Kirke ingen Statsunderstøttelse. Kardinal Innitzer erklærer

sig nu lykkelig over at kunne fremelske den Troens og Kærlighedens Aand, der saas i Oldkirken.

Alle er enige om at hjælpe deres Sognepræster i deres mange og store Opgaver.

New York: Der er nu dannet et Pressecentrum for Spansk og Portugisisk for at knytte sammen de Baand, der forener U. S. A. med de latinske Stater i Sydamerika.

Lissabons Kardinalprimas har nu i sine Seminarier Landet over 440 Præstekandidater mod kun 100 for ti Aar siden.

Budapest: Ærkebiskoppen opfordrer i en Rundskrivelse Ungarns Biskopper til at tage sig særligt af de kristne Jøder. Han minder om, at Kirken ingen Forskel gør paa sine Børn, og at de mange Vanskeligheder, hine møder, ofte er en Fristelse for dem til at fornægte deres Tro.

Moskvas Radio melder om den store Fredskampagne, der er paa-begyndt, da Rusland ved sin Pagt med Tyskland satte disse to Nationers Kommunisme op mod de demokratiske Kapitalister.

Filmens Nyheder

„Lincoln, Folkets Helt“

Filmen fortæller en Episode, som tildrog sig i Springfield, da den unge Abraham Lincoln havde slaet sig ned der som Sagfører. Hele Handlingen drejer sig om et Mord, og den dramatiske Tyngde ligger i en af de udpenslede Rets-scener, hvormed de dygtige Hollywood Instruktører kan holde deres Publikum paa Pinebænken en halv Filmsaften igennem. Det er Folkekomedie efter de ældste og ufejlbarligste Opskrifter, og saa er det alligevel en af de faa Film, som man vil bede Folk gaa hen og se og blive bedre Mennesker af. Det skyldes for det første Henry Fondas vidunderlige Lincolnskikkelse,

kejtet, langbenet, uendelig rolig og sikker. Hans Spil med sine Hænder, især naar de ganske uvilkaarligt klapper en Hest, mens han taler med Dyrets Ejer, vil fortælle hele Lincoln-Legenden selv for dem, der ikke udtrykkeligt bemærker disse Detaljer. For det andet skyldes det denne Legendes særlige Karakter: et moralsk Eventyr om et rent Hjertes usvigeligt sikre Skelnen mellem Ret og Uret. Man fornemmer haandgribeligt paa sig selv Lincolnskikkelsens opdragende Værdi for de amerikanske Generationer.

„Det skete i Venedig“

Kender De Magasinnovellen om den brave unge Mand, der siger Farvel til sin Elskede, fordi hun arver mange Penge, og han ikke ønsker at være sin Kones Mand? Det er den lidet hittepaasomme Idé i denne engelske Film, men den er kvikt fortalt og meget yndefuld. Det er værd at notere, at den rige unge Piges Oplevelser med et Par Pengejægere, der søger at vinde hendes uerfarne Hjerter, er fortalt med meget mere Smag og Decorum end nogen hjemlig Instruktør vilde kunne have gjort. Løjerne er lidt stivere end tilsvarende amerikanske (man griber sig i at vente et Par »gags« ekstra), men en fin Lystspilstone svarer til den fikke Kolorering af Filmen. Rex Harrison er en god engelsk Type og Merle Oberon er køn og fornøjelig, til Tider med Virkemidler, der ligner vor egen Marguerite Vibys. Moral: kan ses af alle undtagen de forskruede, som selv drømmer om mange Penge og Monte Carlo og den store Kærlighed.

„Havets Beherskere“

En rask Drengestorie, lige hentet ud af »Opfindelsernes Historie« om det første Dampskibs Fart over Atlanten. Douglas Fairbanks jr. er som Helten præcis hvad han skal være med Ædelhed og Mandighed — og ikke mere med Kærlighed end en Mellemskoledreng kan finde sig i hos en Romanhelt. Lad Drengene se den.

Screen.

Terese Neumann

I Anledning af de mange, delvis modstridende Rygter om Terese Neumanns Skæbne, sender cand. mag. Frk. Ragnhild Blicher Simonsen os disse Linier, som ganske kort fortæller om de mærkelige Tildragelser i Konnersreuth.

»Det, som fattes i Kristi Trængsler, fuldbyrder jeg ...« skriver St. Paulus, og han fortæller ogsaa, at han bærer Jesu »Mærketegn«. Han lærer os altsaa at forstaa, at Jesus i sin Kærlighed har vidst, at vi Mennesker, naar Kærligheden vaagner i os, føler Trang til at dele hans Kaar for at vise vor Genkærlighed og hjælpe ham at bære hans Kors (som Simon gjorde det!). — Nogle Sjæle fyldes af en Kærlighed saa stor, at deres særlige Mission ogsaa kommer til at ligne Frelserens mere, og til disse hører den stigmatiserede tyske Bondepige, Terese Neumann. — Tyskland kan vel trænge til en særlig Paamindeelse om, at Kristi Kærlighed er forenelig med, ja, uadskillelig fra Korset og Lidelsen; derfor er en Terese Neumann blevet skænket det; anderledes kan det ikke forstaaes, synes jeg. — Men ogsaa den øvrige katolske Verden lider — lider med og faar derfor Lod og Del i den Hjælp, som Gud skænker de forfulgte for at styrke dem i deres Tro og Offermod. Lad os derfor ikke glemme Terese N. — Lad os igen drage Mindet om hende frem, om det saa kun er gennem denne ille, korte Levnedsskildring.

T. N. er født og opvokset i Konnersreuth og forblev der, saavidt vides, hele Resten af sit Liv. Hendes Fader var Skræder, men drev tillige et lille Landbrug. Han havde 4 Køer. Terese var from allerede som Barn; hun græd, naar hun hørte Jesu Lidelseshistorie (i Tretenaarsalderen). Men hun var ingen veg Drømmerske, men en flitig og kraftig Pige. Allerede i Fjortenaarsalderen kom hun i Tjeneste hos en Slægtning i Byen, en Gæstgiver med en lille Landejendom. Da Ejeren i 1916 blev indkaldt, bestyrede den attenaarige Terese Ejendommen. — I Marts 1918 udbrød der Brand, og den unge Terese lagde alle sine Kræfter i for at hjælpe med ved Slukningen. Staaende paa en Stol rakte hun, i to Timer i Træk, Spand efter Spand op til Brandmændene. Udmattet styrtede hun omsider ned af Stolen, men havde dog endnu Energi nok til at gaa hjem og fodre Kreaturerne, som man rent havde glemt. — Hun laa nu til Sengs et Par Dage, men stod saa op; endnu svag og medtaget forloftede hun sig da paa en Sæk Kartoffler, og styrtede baglæns ned i en Kælder. — Dermed begyndte hendes Lidel-

ser, som skulde øve hende i Taalmodighed og berede hendes Aand for hendes Livsopgave. Syv Uger laa hun paa Sygehuset i det nærliggende Walsassen — men uden Resultat. Hun blev efterhaanden lam, saa at kun højre Arm var bevægelig. Tillige begyndte hun at lide af heftige Krampeanfald, som endog fik hende til at bide Tænderne ud af Overmunden. — Alleerede i Marts 1919 fødtes hertil en ny Lidelse: Blindhed. — Fra Julen 1922 led hun tilmed af en Muskelammelse i Halsen, saa at hun ikke kunde optage fast Næring. Til alt dette kom saa Lidelsen ved de frygtelige Liggesaar, som efterhaanden havde dannet sig. — Hendes Blindhed varede i 4½ Aar.

29. April 1923 er hendes Læretid i den »lavere« Lidelses Skole til Ende, eller rettere, den begynder at faa Ende. — Da hendes Fader Kl. 6 den nævnte Morgen tog Afsked med hende, var hun endnu blind; men en halv Time derefter fandt man hende seende. — Det var den Dag, da den lille franske Terese fra Lisieux blev saligkaaret i Rom. T. N. holdt en Novene til hende, ikke for at blive helbredt, men for at opnaa den Naadegave at eje et barnligt Sind. T. N. *glemte* dog — af Træthed — at fuldende sin Novene. Men lille St. Terese glemte altsaa ikke!

3. Maj 1925 helbredtes T. N. fra sine forfærdelige Liggesaar ved Hjælp af en Terese-Relikvie (nogle Rosenblade fra Graven). Morgenen efter Anvendelsen var Saarene lægt.

17. Maj 1925 blev St. Terese helgenkaaret, og paa denne Dag helbredtes T. N. fra sin Lammelse og oplevede sin første Ekstase. — Ud af et vidunderligt Lys talte en Steinme til hende og bød hende rejse sig, og en usynlig Haand hjalp hende. Stemmen forudsagde tillige, paa en Maade, Fremtiden; den sagde nemlig: »Du skal faa Lov til at lide længe og meget endnu. Ingen Læge vil kunne hjælpe dig. Men vær ikke bange; jeg har hjulpet dig hidtil og skal gøre det fremdeles. Ved disse Lidelser skal du hjælpe Præsterne i deres Arbejde for Sjælens Frelse. Du skal ogsaa igen kunne gaa.« — Efter Ekstasen stod T. N. op. Hun laante en Søsters Kjole og klædte sig paa uden Hjælp.

30. September 1925 indtraf den anden Ekstase. (Det var St. Tere-

ses Dødsdag). — St. Terese svarede T. N. paa hendes Tvivl (som andre havde indgivet hende) og paa hendes Bøn om et Tegn paa, at hun ikke lod sig bedrage. Svaret var: »Lyd blindt din Skriftefader, dø bort fra dit eget Jeg, og bliv altid barnlig og enfoldig.« — Efter Angelus gik hun nu over i Kirken, og den følgende Morgen til Messe, hvorefter hun kunde genoptage sit Arbejde i Stald og paa Mark.

Men den 7. November fik hun en ny Sygdom: Blindtarmsbetændelse. Hun skulde have været indlagt i Walsassen; men mens Sygevoغن allerede holder udenfor, helbredes hun af en Terese-Relikvie og gaar over i Kirken — efter St. Tereses Befaling — for at takke Gud.

I 1926, i Fastetiden, fik T. N. Influenza og Mellemøretændelse. Blodet flød fra baade Ører og Øjne. Da skete der det, at hun Natten mellem Torsdag og Fredag i 2den Fasteuge saa Jesus i Oliehaven i Bøn. (Hendes Sygdom har vel altsaa været endnu en sidste »naturlig« Hjælp til en overnaturlig Indgaaen i Kristi Lidelsers Samfund). — Hun følte heftige Smarter i venstre Side, og et Saar havde dannet sig, et Saar, fra hvilket Blodet flød. Terese forstod ikke, at det drejede sig om Stigmatisering, og det lykkedes hende — ved en Søsters Hjælp — at skjule det i nogen Tid. Men efterhaanden som senere Fredage bragte nye Lidelsesvisioner, og de forskellige Saarmærker brød frem, blev det umuligt at skjule Sagen. Fra November Maaned blev hun helbredt fra sin sidste naturlige Sygdom, og hun havde fra nu af kun de overnaturlige Lidelser at bære: Kristi Saarmærker. — *Men hun lider ikke saa meget ved dette som ved at blive beskuet*, siger hun selv; alligevel lader hun af Lydighed sine Saarmærker fremvise. Fra nu af (?) optraadte Saarenes Blødnings, og de ledsagende Visioner af Kristi Lidelse, punktligt hver Fredag paa samme Tid — selv om man havde stillet Urene tilbage, og T. N. var midt i en Samtale.

I August 1927 skete der det, at T. N. blev videnskabeligt undersøgt i Anledning af, at hun var holdt op at spise som andre dødelige. Undersøgelsen foretoges paa Opfordring af Biskoppen af Regensburg. Det kan omdisputeres, hvorvidt det var rigtigt af de kirkelige Myndigheder at beordre en saadan Undersøgelse, da de jo dog ikke — paa et Grundlag af denne Art — vilde blive sat i Stand til kirkeligt at tage Stilling til T. N.; dette vilde have været uhørt — ja, utænkeligt! — Men Undersøgelsen blev altsaa foretaget, og bevisligt tog T. N. i 15 Dage ingen Næring til sig. Hun overvaagedes bestandig af fire Søstre, og hun visiteredes — endog ved Nattetid — af Dr. Seidl. Ogsaa Psykiateren, Dr.

Ewald inspicerede og kontrollerede hende. — Hun spiste intet, og der konstateredes ingen Stofskifteprodukter ud over 500 ccm Vand og een Spiseskefuld Slim.

Biskoppen var imidlertid endnu ikke tilfreds og ønskede fortsat Undersøgelse. Men nu havde T. N.s Fader faaet nok af den Historie; han erklærede, at Folk kunde lade være at tro, hvis de havde Lyst, men T. skulde ikke undersøges mere. — Hvilken normal Fader vilde ikke have sagt nøjagtigt det samme i et saadant Tilfælde! Resultaterne af Undersøgelsen offentliggjordes i Kirkelige Bekendtgørelser fra 13. Oktober 1927.

Men ogsaa et andet Fænomen blev Genstand for videnskabelig Undersøgelse, og det med en fuldt forsvarlig Grund. T. N. talte under sine Fredagsekstaser et underligt Sprog, som ingen forstod, heller ikke Præsten, Pastor Naber. Man tilkaldte derfor Orientalisten Prof. Wutz fra det teologiske Seminarium i Eichstätt og Bauer Halle (Oktober 1926). Det Sprog, hun talte, var aramæisk, en jødisk Dialekt fra Kristi Tid. — De lærde havde Rekonstruktioner af Evangeliets Ord paa det aramæiske Sprog. Men Tereses Sætninger faldt ikke sammen med disse Oversæt-

telser, og dog var hendes aramæisk fuldstændig rigtigt. — Hun kendte endog Bødlernes og Farisæernes og Jødernes Skældsord. — Det lykkedes heller aldrig at suggerere hende urigtige Ord ved at spørge: »Var det ikke saadan eller saadan?»

Endnu kan tilføjes, at selv Modtagelsen af den hellige Kommunion sker i Ekstase og paa den ufattelige Maade, at hele Hostien forsvinder fra hendes Tunge, uden at hun trækker Tungen tilbage. — Synke kan hun jo simpelt hen ikke. —

Jeg siger »sker« —! Sker det endnu? — Er T. N. levende eller død? — Det er ikke let at faa paalidelige Underretninger om hende, da hun jo har lagt sig ud med Nazistystret. Af Hensyn til hende selv maatte man helst lade hendes Tilværelse forblive saa ubemærket som muligt; det blev almindeligvis fortalt, at hun havde forudsagt, at Nazistystret vilde vare i 8 Aar. — Kun 8 Aar! — Det var ikke en Profeti, som kunde gøre hende populær. — Og nu hedder det sig igen, at hun er død! Men saa vidt vides foreligger der ikke herhjemme nogen virkelig paalidelig Efterretning. — Kun det ved vi: Hun er i Guds Haand!

Ragnhild Blicher Simonsen.

konvertere, maa de dog forsone sig med Latin og Liturgi — hvorfor da begynde med at narre dem med danske »Salmer«.

3) *Lægfolket* selv maa rejse Krav om, at Messen aldrig fordunkles af uvedkommende Ting før, under og efter selve den sakrale Handling. Tak for Deres Indlæg, Hr. Kallan.

Præst.

Første Jul paa Gribsholm

Fra nær og fjern i hele Strø og Holbo Herred kom Cyklister, stopfulde Biler og Gaagengere for at fejre den første hellige Midnatsmesse i Gribsholm. Kapellet var smukt pyntet af Søstrene. Der deltog ca. 80 Mennesker, saa det kneb med Pladsen, men hvor der er Hjerterum er der ogsaa Husrum. 2. Juledag var Kapellet atter fyldt til den første Festdag, og derefter samledes Menigheden til Juletræsfest hos Søstrene, som beredvilligt havde stillet Stueetagen til Raadighed for Menigheden. Et smukt pyntet Juletræ var Midtpunktet for Festen. Menigheden tilbragte nogle glade Timer med Sang og Leg, ca. 40 Voksne og 25 Børn deltog. Det var en Glæde at se Sammenholdet blandt Menigheden, og det varslers godt for Fremtiden i Hillerød. Vor hjerteligste Tak til Hr. Pater Wevers og alle Søstrene. Vi bliver flere næste Aar.

M. N.

Breve fra Læserne

Kirken maa klare sig selv

Iflg. Referat i »Kbhvns Amts-Avis« d. 8. Dec. behandlede i Sogneraadsmødet i Gladsaxe Aftenen i Forvejen en Sag, der fortjener at kendes ogsaa i katolske Kredse.

Pastor Leth, Folkekirkens Sognepræst i Søborg, havde ansøgt om at maatte benytte et Lokale paa Marienlyst-Skolen til Konfirmationsundervisning, Søndagsskole og Møder med Forældre. Skolekommissionen havde med 4 St. mod 1 indstillet, at Lokalerne ikke kan anvendes til Konfirmationsundervisning. Derimod kan der i hvert enkelt Tilfælde søges om Lokale til Forældremøde, og Søndagsskolen maa kun holdes efter Aftale med Skolebetjenten.

Skolekommissionens Formand mente, at det ikke er i Overensstemmelse med Lovens Aand og Bogstav, at Kirken faar Raadighed over Skolens Lokaler til Konfirmationsundervisning. I en senere Replik udtalte han, at Skole og Kirke bør leve deres uafhængige Liv.

Pastor Leth fik ikke Tilladelse til at benytte Skolens Lokale til Konfirmationsundervisning. Smaa-

ligt, kunde man sige om Afslaget til Pastor Leth, men hør videre: Det Lokale, Pastor Leth bad om at maatte benytte, benyttes til Stadighed af forskellige Ungdomsforeninger — upolitiske som politiske — til Studiekredse og Møder. Men Sognepræsten maa ikke benytte Lokalet til Konfirmationsundervisning. Pas paa Tendensen, for den Indstilling, Flertallet af Skolekommissionen indtog overfor den omtalte Sag, er Udtryk for den Tilbøjelighed til at fjerne sig fra Kirken og de religiøse Spørgsmaal, man Gang paa Gang oplever i vor Tid.

Eigil Darville.

Liturgisk Opdragelse

Hr. Kallans gode Indlæg i Nr. 1 om at faa Børn lært at følge Messe med Glæde og Forstaaelse faar mig til at pege paa 3 Ting:

1) Hverken Børn eller voksne kan lære den Kunst uden Slid. Sliddet bliver mindst, hvor *Messebogen* bruges, og hvor *reciteret* Messe holdes.

2) Messen er ikke Missionsmøde, saa hvad Protestanter synes om den, er ligegyldigt; vil de en Dag

St. Ansgars Trop

holder for første Gang i sin Tilværelse *Tropsfest*. Begivenheden finder Sted *Torsdag den 25. ds. Kl. 20* i Salen i Vesterhus, Vester-voldgade 115. Troppen har bestræbt sig for at holde en værdig og lødig Fest, og Hertug Knuds Divisions Stifter, Pastor Peter Schindler, har derfor indvilliget i at komme og fortælle om: »En gammel Spejders Verdensrejse«. Den, der blot een Gang har hørt Pastor Schindler fortælle, vil benytte Lejligheden til at høre ham igen.

Saa følger fælles Kaffebord (ja, det er ingen Trykfejl: Kaffe uden medbragt Kaffemærke) og Lejrbaalsunderholdning. Festen vil begynde og slutte med Flagparade. Det er vort Haab, at mange Venner af katolsk Ungdomsarbejde vil finde hen til Vesterhus — ikke mindst fra det Sogn, hvor Troppen har sit Hjemsted. En ung Trop har store Udgifter til Udrustning. Adgangstegn à 1,00 Kr. (alt iberegnet) faas hos Spejderne, i Katolsk Boghandel og sælges udenfor Kirkerne efter Højmesse.

Kjeld Geertz-Hansen,
Divisionskapellan.

Pavebesøget

i Quirinalet

(fortsat fra Midtsiderne)

Efter i Forhallen til det paulinske Kapel at have hilst paa de kongelige Personer, begav den hellige Fader sig sammen med Majestæterne til Ambassadør-Salen, hvor Pavens egentlige Samtale med Kongeparret fandt Sted.

I sin Afskedstale i Quirinalet mindede den hellige Fader om, at man efter ti Aars Forløb fejrede den lykkelige Overenskomst mellem Kirken og den italienske Stat, som var blevet afsluttet mellem hans Forgænger Pius XI og Victor Emmanuel III. Vatikanet og Quirinalet var adskilt af Tiberen, men vilde dog være forbundet i Ønsket om og Viljen til en ægte Fred. Paven fremhævede endvidere, at han vilde bede til Gud om, at Freden, der gjorde Italien stort og agtet over for Verden, maatte blive en Spore og Tilskyndelse til fremtidige Overenskomster mellem de Folk, der idag bekriegede hinanden som fjendtlige Brødre, og at disse Overenskomster ved deres Indhold og deres Aand maatte blive det sikre Løfte om en ny, rolig og varig Verdensordning.

Romanus.

Fortælling fra Bjergene

(fortsat fra Side 23)

De satte sig paa den knebne Plads, sagde intet — Ord føltes saa ubetydelige her. Kun Tanker. Selv en enlig Rovfugl, som kredsede over dem, tav ... højtidsfuld, hellig Stilhed ...

Dog —? En ganske sagte Klagelyd trængte op til dem! Et Dyr? Et Menneske? Alle tre lyttede anspændt. Jo, det var en Stønnen! Faderen sprang op og stirrede nedad ... jo! omtrent 50 Meter nede skimtedes Omridset af et menneskeligt Legeme. Og den svage Klagelyd hørtes atter.

»En Nedstyrtet,« udbød Faderen, »vi maa forsøge at hjælpe — men ...«

Hurtig Tanke. Hurtig Handling. En Nedstigning fra Pladsen, hvor de stod, var umulig. Og det først fornødne maatte være at se, hvor slemt det stod til. En af dem maatte fires ned i Tovet. Men hvem? Han selv var for tung, Børnene vilde ikke kunne holde ham. Ogsaa den høje, kraftige Søn var for tung. Det kunde kun være Datteren, den letteste. Hun maatte fires ned med Forbindssager og Forfriskning. Men det var en tung Beslutning at tage — den lille Pige mellem Himmel og Jord i et svingende Tov. Vilde Tovet naa saa langt? Vilde Barnet finde Fodfæste ved den Nedstyrtes Side? Vilde hun kunne taale Synet af brudte Lemmer? Eller selv falde i Afmagt? En haard Kamp mellem for og imod. Da lød atter den svage, jamrende Lyd — og Beslutningen stod fast. Et Menneske var i Nød — maaske døende. Her maatte handles straks. Beherskende sin Stemme det mest mulige sagde Faderen:

»Vi maa fire dig ned, lille Mädi — det gaar ikke anderledes — du —«

»Mig, Far?« svarede Barnet forskrækket og hævdede bønfyldende Hænderne, »aa nej —«

»Du maa være tapper, lille Søster — der er ingen anden Udvej. Baade Hans og jeg er for tunge. Og hjælpe maa vi jo!«

Den lille blev bleg, men nikkede dog, mens hun stod med angstfyldte Øjne. Hun lod Faderen lægge Tovet tilrette. Paa Ryggen fik hun den letteste Rygsæk med Forbindssager, om Livet Feltflasker med Vand og Brændevin.

»Hver Gang du svinger ind mod Klippevæggen, maa du stemme Hænder og Fødder imod, saa at du ikke slaar dig for slemt,« advarede Faderen.

Saa tog han hende i sine Arme, strøg hende over Haaret og kyssede hendes Pande og de taarevædede Øjne, der dog nu havde faaet et eget, lysende Udtryk.

»Gaa da med Gud!« sagde Faderen, og langsomt firedes Tovet, Ryk for Ryk, nedad. Mädi følte sig svimmel, turde slet ikke se ned, lukkede Øjnene og aabnede dem kun halvt, hver Gang hun instinktmæssigt fornåm Svingningen ind mod Klippesiden. Endelig et sidste Ryk, en smertende Fornemmelse i alle Lemmer, og hun saa sig liggende omtrent en Meter fra den Forulykkede.

»Du maa kravle paa alle fire, til Svimmelheden fortager sig!« raabte Faderen oppefra. Hun adlød og samlede alt sit Mod, da et hjerteskerende Klageraab atter undslap den Nedstyrtede, der laa med tillukkede Øjne. Han havde Blod paa Tindingen, og det ene Ben var krummet ind under Kroppen. Maaske brækket? Gennembævet af Medlidenskab aabnede Mädi Vandflasken og prøvede at vaske det blodklæbede Ansigt. Og endelig lykkedes det hende at faa et Par Draaber Brændevin ind i den Saaredes Mund. Endnu ikke helt bevidst aabnede Manden Øjnene et Øjeblik, saa ind i det ivrige og saa alvorlige Barneansigt og hviskede: »En Engel —« Til flere Ord var der ingen Kræfter. Endnu et Par læskende Draaber, og Bevidstheden vendte helt tilbage. »Tak, Tak, mit Barn!«

Opmuntret fortsatte den lille Pige sin Samaritergerning, forbandt Tindingen, saa Blodet standsede. Hun pustede Luft i en Luftpude og anbragte den forsigtigt under den saaredes Hoved. Mere kunde der ikke udrettes nu.

»Det var ret, Mädi — pas saa paa, saa hejser vi dig op,« lød det oppefra.

»Aa, nej — aa, bliv!« tiggede den Ulykkelige, »gaa ikke!«

»Jamen, vi kommer igen. Fader skal nok skaffe Hjælp — det er rigtig sandt!« trøstede den lille Barnestemme, og den saarede forstod.

»Kom tilbage —«, hørte Pigen endnu engang, mens hun allerede svævede i Tovet — opad mod Fader og Broder, mod Lyset, mod Solen.

I Timevis holdt Søster og Broder ud paa det lille Plateau, mens Faderen gik efter Hjælp. De trøstede den forulykkede med opmuntrende Tilraab om, at Hjælpen kom. Og det gjorde den! — Da den saarede var hævet op og bragt til Leje paa Bærebaaren for ad den mindst farlige Nedgang at blive bragt tilbage til Lægedom og Liv, tog Faderen sin tapre lille Datter i Armene og hviskede hende Frelserens Ord i Øret: »Du skal elske Herren, din Gud ... og din Næste som dig selv!« Men han formaade næppe at fuldføre Sætningen, saa bevæget var Stemmen.

Kan det ødelægge Historien, naar det tilføjes, at dens lille kvindelige Hovedperson i alt Fald endnu for et Par Aar siden levede som en gammel, hvidhaaret Dame? Den er altsaa fuldstændig sand.

J. K. M.

Frank Andersens Fond m. m.

Som allerede nævnt i sidste Nummer er Fondet gaaet lidt i Glemmebogen hos mange — men selvom der baade hersker Krisetid og Krigstid, bør en saa vigtig Sag, som den Fondet arbejder for, ikke svigtes — der kommer jo forhaabentlig en Tid efter denne med normale Tilstande, og da vil det give Bagslag, hvis vi har ligget fuldstændig stille i »de 7 inagre Aar«.

Lad den katolske Pressesag være en Hjertesag for os, og lad det ogsaa give sig Udslag i, at vi engang imellem sender en lille Skilling til vort Fond, thi derved skaffer vi vort Blad gratis til mange, der ellers ikke faar det.

Selvfølgelig gives der mange andre Indsamlinger — og den vigtigste »Indsamling« for os Katoliker er naturligvis vor Kirkeskat — og før de ærede Læsere har betalt den med Glæde, skal de ikke tænke paa Fondet — saa siger vi hellere Nej Tak. — Men er Skatten faldet paa rette Tid og Sted, er De velkommen til at sende et Bidrag til Girokonto 1087, Pastor Benzons, Kbhvn., Brh. — eller køb Frank Andersen Mærkater à kun 2 Øre — der er til Dato solgt 14704 Mærkater, hvilket giver Kr. 294,08 — skriv i Dag til Undertegnede og faa et Hæfte à Kr. 4.00 til Forhandling.

Filip Lange,
Ryparken 84, Kbhvn. Ø.

Katolsk Ungdoms Klub

Vi har i den forløbne Tid ikke ligget paa den lade Side. Først nævner vi vor store Efteraarsfest, der fandt Sted den 4. November i Sjølunds Selskabslokaler. — Alle Klubbens lyse Hoveder havde været lagt i Blød, saa de bedste Idéer var blevet hentet frem. Men det er jo ikke først og fremmest Morskaben, det kommer an paa. I den Tid, der er gaaet siden sidste Maanedsbetretning har vi med Flid og Iver arbejdet videre paa vor religiøse Uddannelse. Lørdag den 11. November var Emnet »Bodens Sakramente — Skriftenaale«. Frk. *Vibeke Emborg* og Hr. *Jørgen Barfred Petersen* var Indledere, og de forskellige Problemer, der knytter sig til dette Emne blev indgaaende drøftet.

Den 25. November skulde Emnet »Alterets Sakramente — Messeofret« behandles. Frk. *Maria Seitzbergs* og Hr. *Bjørn Ellings* Indledninger gav Stof til en frugtbringende Diskussion. »De to Minutter« denne Aften var bemærkelsesværdige ved Hr. Birger Hutter's gribende Indlæg for Fred mellem Nationerne.

Den 9. December havde Klubben atter stort Fællesmøde i »den røde Sak«. Der var stor Tilslutning, og vi havde den Glæde at kunne byde baade Pater *Wolfisberg S. J.* og Pastor *W. Nølle* velkommen. Pater *Wolfisberg* talte paa sin underholdende Maade om Emnet: »Nedarvning af menneskelige Egenskaber«. Foredraget illustreredes af Lysbilleder. Det var Videnskab for Hvermand. Pater *Wolfisberg* er jo allerede K. U.s Læser vel bekendt for sine brillante smaa Artikler.

Aftenens »to Minutter« var lagt i Hænderne paa Frk. *Margrethe Sarrild* og Hr. *Albert Strøyer*, der med Krigen som Baggrund fremsatte flere udmærkede Tanker.

Derefter tændtes Adventskransene og Pastor *Nølle* forelagde en Række Adventstanker i Tilknytning til nogle meget smukke Lysbilleder. Den indholdsrige Aften sluttede med en Bøn om Fredens Genoprettelse, særlig med Henblik paa vore finske Brødre og Søstre.

I det nye Aar vil Katolsk Ungdoms Klub fortsat arbejde efter de bekendte Retningslinier: Samling af unge Katolikker om Kristi Fane til Kamp for vore Maal og Idealer, moralsk Rustning mod den om sig gribende Antikrist-Bevægelse.

N. F.

„Unio“

Lørdag d. 18. Nov. talte Frk. *Lily Howitz* i »Unio« om Slumarbejde og Emigrantarbejde. Man fik et levende Indtryk af Vanskelighederne ved Arbejdet blandt den laveste Bærme, og man kom til at nære den største Beundring for den Offervilje, som besjæler dem, der udfører dette Arbejde. Men det, der rodfæstede sig mest i en, var at høre om ulykkelige jødiske Emigranter Skæbne. Alle, der hørte Frk. *Howitz* Foredrag, har sikkert husket at bede en Bøn for de landflygtige, som er ramt af saa tung en Skæbne. Samme Aften havde vi Optræden af en Tryllekunstner, som i tre Kvarter viste sine forbløffende Kunster.

Foreningens Pølsegilde og Andespil den 2. Dec. blev som ventet

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

KIRKETELEFONER for TUNGHØRE.

Anlæg for flere eller færre Hørepladser. For større Anlæg anbefaler vi vore nye Anlæg med Rørførstærkere, svarende til de i Radioteknikken anvendte, med hvilke der opnaas langt bedre Gengivelse af Talen end med de efter tidligere Systemer byggede Anlæg.

Forslag og Tilbud
udarbejdes gratis og uden Forbindende.

Siemens Elektriciens Aktieselskab

Svagstrømsafdelingen

Blegdamsvej 124.

Telefon 8448.

København Ø.

Succes! Hr. *Henning Fausbøl* ledede Aftenen, og hans Historier og Vittigheder hensatte Salen i Jubel; størst Jubel vakte en Spøgelseshistorie, fortalt i Skæret af et Stearinlys! Andespillet gav et fint Overskud til »Unio«s Juleindsamling.

Møder i København

Rosenkranskirken. Torsd. 18. Jan. Kl. 20 Møde for »Stella Matutina« i Inst. Jeanne d'Arc.

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 14. Jan. Kl. 8½ Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Mand. 15. Jan. Kl. 20 Møde for samme Kongregation. Torsd. 18. Jan. Kl. 20, Møde for Mændenes Kongregation.

St. Antoni Kirke. Tirsd. 16. Jan. Kl. 20, Knud Lavards Broderskab. Kort Andagt i Kirken. Derefter i Forsamlingssalen Gennemgang af Rundskrivelsens sidste Halvdel.

»*Apostlenes Dronning*«. Mand. 15. Jan. Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

St. Andreas Kirke. Onsdag 17. Jan. Kl. 9, Messe og Foredrag for Mødreforeningen. Søndag 21. Jan. Kl. 9, Gudstjeneste i Trørød.

»*Det gode Raads Moder*«. Tirsd. 16. Jan. Kl. 20, Møde i St. Ansgar. Bagefter Samvær i Salen.

Katolsk Ungdoms Klub. Lørd. 20. Jan. Kl. 20, Kredsmøder. Emne: »Gud, vor Skaber og Fader«.

St. Ansgars Kirke

Mandag d. 15. Jan. Kl. 8½: Levit-Rekviem for de her i Byen begravede italienske Soldater og deres Landsmænd. — Fredag d. 19. Jan., St. Knuds Fest. Kl. 8½ Levitmesse.

Sct. Michaels Klub

Sjælemesse læses for vor trofaste gamle Ven, Frøken Susanne Saabye, Tirsdag d. 16. Januar i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranssognets

Juleindsamling

indbragte Kr. 846,50. Ca. 70 Familier og enligtstillede har faaet Hjælp. Alle Bidragydere bringes herved en hjertelig Tak.

Komitéen.

Katolsk Kantor- og Organistforening

Møde Mandag d. 15. Jan. Kl. 20, Nørrebrogade 27. *Organist J. Hammermüller:* »Liturgien set udefra«.

„Unio“

Lørdag d. 20. Jan. Kl. 20½ præ. i »Palais de Noblesse«, Amaliegade

16. Forfatterinden *Fru Karen Plovgaard* læser op af egne Værker.

Fælles Kaffeboard à 1,10 Kr.

Pastor *K. Geertz-Hansen:* »Erindringer fra Paris«.

Sang og Musik.

Aftenen slutter med en Dans.

Gæstekort à 50 Øre faas i Katolsk Boghandel og hos Foreningens Medlemmer.

Mød præcis!!

Ledige Stillinger som Sygeplejeelever

Nogle Stillinger som Sygeplejeelever er ledige ved St. Elisabeths Hospital. Uddannelsen varer 3 Aar og bestaar dels i praktisk Uddannelse paa Hospitalet, dels i teoretisk Uddannelse. Lærerne ved denne sidste er to Læger og en Syge-

plejerske. Efter endt Uddannelse og bestaaet Eksamen faar Eleverne Statsanerkendelse som Sygeplejersker. Stillingerne som Elever kan søges af unge Piger af saavel katolsk som protestantisk Trosbenedelse. Alle nærmere Oplysninger kan faas ved Henvendelse inden 1. Februar til Skolens Forstander, Overkirurg Frode Rydgaard. Ansøgningsblanketter faas paa Hospitalet.

Stilling tilbydes

Til en kombineret Husjomfru- og Oldfrue Stilling søges en virkelig paalidelig og kultiveret Dame, som er vant til at tage fat, enten fra eget godt Hjem eller i lignende tidligere Stilling. Henvendelse til Fru Sutermeister-Feyring, Bredgade 21, 2. Sal.

ESBJERG		FREDERICIA	
Larsen & Amby <i>raadg. Ingeniører, cand. polyt</i> Frodesgade 38, Tlf. 2140		<i>Andelsmejeriet</i> „LILLEBÆLT“ Gothersgade 30, Tlf. 1017 Kun Kvalitetsprodukter Leverandør til St. Josef Hospital	
Støt Frank Andersens <i>Fond</i> Postgiro 1087		HORSENS <i>Manufaktur . Trikotage . Udstyr</i> A-S Horsens Textil Lager Leverandør til katolske Institutioner	
AARHUS			
KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier) Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088			
KOLDING			
G. Rasmussen <i>BAGERI OG KONDITORI</i> 1. Kl.s Varer Tøndergade 44 Telefon 59 <i>Lev. til Sct. Hedvig Klinik</i>		V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer Hj af Hollændervej og Kongebrogade Telefon 698	
VEJLE			
VEJLE NY Mineralvandsfabrik <i>P. C. NIELSEN</i> Vissingsgade 8, Telefon 121, 205 Leverandør til St. Maria Hospital		¹ / ₃ Vejle Mælkekompani <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Vejle . Telefon 335 Leverandør til St. Maria Hospital	
C. V. Berg <i>Blikkenslagermester</i> aut. Gas og Vandmester Langelinie 53, Telf. 131, 1637 Arbejdet ved den katolske Skole		Vejle Trælast & Kulkompagni Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69 Arbejdet ved den katolske Skole	

Hvad Finnerne lærer Verden —

Vi har fulgt Finnernes heltemodige Forsvar med næsten aandeløs Spænding, Davids Kamp med Goliat. Hvilke ubøjelige Viljer, hvilket Offermod! Hvordan Begivenhederne end udvikler sig i de kommende Maaneder, maa det formodes, at Finnernes Eksempel vil faa stor Betydning for alle Verdens Folk. Som man vil forstaa, er det ingen militær Betragtning, jeg her vil hengive mig til. Men jeg tænker paa, hvorledes Finnerne i Kamp med Russerne har hævdet den Opfattelse, der er det modsatte af Kommunismens Idé.

Den kommunistiske Stat bygger paa Masserne. Alles Niveau skal være lige lavt. Hvis Enere begynder at skyde op over den almindelige — og derfor lave — Horisont, foruroliges Ledelsen: »Der er en Mand, der tænker og handler selvstændigt, væk med ham!» Den russiske Krigsførelse har i Overensstemmelse hermed lagt Vægt paa Massernes forventede overvældende Indsats. Men »Bjergene laa i Barsel og ud kom en lille Mus«.

Heroverfor staar de finske Enere. Det er Mennesker, som tænker og handler selvstændigt. Alle andre Omstændigheder taget i Betragtning, maa den forbløffende finske Sejr først og

fremmest skyldes denne Egenskab.

Hermed er det blevet klart for Alverden, at *Personlighedens Udvikling* er det vigtigste af alt. Hvilken Lykke, om disse Begivenheder kunde sætte en Stopper for det Afsnit i Europas Nutidshistorie, der med Rette betegnes som »Massernes Tidsalder«!

Naturligvis vil jeg hermed ikke sige, at Massernes Velfærd ikke fremdeles maa ligge os paa Sinde. Masserne er det samme som Folket. Men det skal erindres, at Masserne bestaar af Enere, der har Ret til at blive behandlet som selvstændige Væsener; enhver har iøvrigt sin udødelige Sjæl.

Jeg tænker paa den skæbnesvangre Udvikling, der er sket i flere af Europas store Stater — en Udvikling, der har givet Udslag i Massepropaganda ved Hjælp af den moderne Tekniks fænomenele Instrumenter. Hele Folkeslag holdes i Uvidenhed om »statsfjendtlige« Sandheder. Det kan i vor Tid være meget svært at danne sig en selvstændig Mening paa Grund af disse Forhold.

Lad mig her særligt pege paa Betydningen af den personlige *Ansvarsfølelse*. Det kommunistiske Eksperiment har til Over-

flod vist, hvor ulyksalige Følgerne er, naar Staten giver Afkald paa den Spore i alt Arbejde, som den personlige Ansvarsfølelse er. Idet Ejendomsretten afskaffes, lægges Ansvaret for Landets Økonomi paa Staten. Men hvem er *Staten*? Naar der spørges om Ansvar: *Ingen*. De fantastiske Eksempler paa svigtende russisk Organisation, som Pressen har bragt for Dagen, skyldes aabenbart især den helt gennemførte *Ansvarsløshed*.

Ikke mindst fra et religiøst Synspunkt er der al Grund til at ønske, at det er slut med »Massernes Tidsalder«. Thi Religion kan kun trives hos den selvstændige Ener. Enhver religiøs Opdragelse gaar ud paa at udvikle Personligheden, at fremme det selvstændige Tanke- og Følelsesliv.

Her som altid maa den gyldne Middelvej holdes, altsaa midt imellem Overmenneskedyrkelse og Massebarbari.

Naar Finnerne er saa stærke, skyldes det især deres aandelige Egenskaber: Intelligens, Mod, Begejstring for en stor Sag. Maatte vor materialistiske Verden indse, at trods al moderne Teknik er Aanden dog den største Magt.

C. B.

Horisonten rundt

Biskop Suhr og Verdenspressen

I Midten af forrige Uge fløj Biskop Suhrs Navn ud over Verden i en sensationel »United Press« Meddelelse om, at Paven i en Privataudiens havde betroet vor Biskop et hemmeligt Budskab til Nordens Statsoverhoveder og samtidig nævnt, at han overvejede at gennemføre Forholdsregler til Sikring af de nordiske Lande mod en stærk kommunistisk Bevægelse. Den danske Presse var karakteristisk nok den, der gjorde mindst ud af Telegrammet, og »Berlingske Aften« ringede Biskoppen op nede i Rom og fik en kategorisk Erklæring om, at Meddelelsen savner ethvert Grundlag.

For fremtidige Sensationers Skyld gør vi opmærksom paa, at næsten alle saadanne Pressemeddelelser om »hemmelige« Aftaler og Budskaber er rene Konstruktioner. Journalisterne i Rom hørte netop i de Dage, hvor der var Uro omkring Nordens Stilling, at den danske Biskop var i Rom. De kendte Pavens Fredsbestræbelser og hans Stilling til Kommunismen. Dermed var deres Kombination givet, og de ansaa det for saa fejlfri en Gætning, at de ikke behøvede at ringe Biskoppen op for at faa Bekræftelse. Deres Opgave er at telegrafere, og hvis de først skal have deres Kombinationer og Konstruktioner bekræftet, bliver der ikke halvt saa meget at telegrafere om.

Skulde den Dag indtræffe, hvor Paven anser det for muligt at sætte en konkret Fredsaktion i Gang, er det paa Forhaand givet, at han vil kunne forvente Støtte fra ogsaa de nordiske Lande. Pavens Holdning er saa fuldendt politisk neutral, at den ganske svarer til Nordens Stilling. De menneskelige og kulturelle Goder, han værner mod Krigens Ødelæggelser, er ogsaa Nordens Idealer. Og tidligere Fordomme mod at slutte sig til

en Aktion, der sættes i Gang af »Pavekirken«, er fuldstændigt forsvundet. Herom giver dansk Presse daglige Vidnesbyrd, og fra Ugebladets »Redaktør for Sverige«, Professor Johannes Jørgensen, modtager vi næsten daglig Avisudklip, der viser, med hvilken uforbeholden Højagtelse svenske Kredse ser hen til de Bestræbelser, som udfoldes af Pave Pius XII — »redan en av de stora på Petri tron«, som Dagens Nyheter skrev d. 12. ds.

Hvad angaar Kommunismen og Norden vil den katolske Kirke ikke kunne sætte verdslig Magt op imod den væbnede Agression. Men Faren for en aandelig Indtrængen af kommunistiske Idéer i de skandinaviske Lande er eftertrykkeligt blevet slaaet ned af Kommunisterne selv ved deres Forsvar for det russiske Overfald paa Finland.

De usynlige Fronter

Som Afslutning paa Diskussionen i »Nationaltidende« om de »usynlige Fronter«, skrev Kaptajn Arne Stevns ved Nytaarstid en Kronik, hvorfra vi citerer et Afsnit, idet vi gør opmærksom paa, at det ikke er Forfatterens Skyld, at det kom til en Drøftelse af, om Protestanterne eller Katolikerne forstod det kristne Fællesskab bedst:

»Hvor bittert og smerteligt det end kan være, maa det siges, at de protestantiske Kristnes Næstekærlighed fortonede sig i vage Udflugter, i tomme Postulater og politisk Usandhed, da deres katolske Trosfæller trods Pinebænk og Galge holdt fast ved det, de ansaa for Ret og Sandhed, i Ungarn, i Mexico, men nærmest og mest lidelsesfyldt i Spanien. Hvis man til Modsætning betragter den katolske Kristenheds Holdning til den Gru og Ulykke, som har ramt Finland, maa man beskæmmet og i dyb Ærbødighed

erkende, at fra »Osservatore Romano« til den enkelte Katolik er der vist et Brodersind og en upaatvivlelig Stillingtagen, der er saa meget mere beundringsværdig, som den har kunnet sætte sig ud over alle spærende, statslige Skranker. Man maa nok spørge med Katolikerne: »Hvor er den klareste Forstaaelse for Kristenhedens Fællesskæbne, uanset konfessionelle Forskelle?« (Citat af Katolsk Ugeblad).

Presse-Pudsigheder

I »Berlingske Aften« for 11. ds. skrev den ansete statistiske Forfatter, fhv. Departementschef Adolph Jensen en interessant Kronik om Skattesnyderi. Forfatteren paapegede det betænkelige i, at baade den almindelige Retsbevidsthed og selve Loven ser anderledes og mildere paa Bedrageri overfor Staten end paa Bedrageri overfor den private Borger. Skatteloven kender kun Bødestraf for svigagtige falske Oplysninger til Skattevæsnet — »en Bestemmelse«, skriver Departementschefen, — »der synes uvilkaarligt at lede Tanken hen paa den katolske Kirkes Aflads-Institution.« — Det ligger os fjernt at genere Medborgere ved at paapege deres høje Alder, men til Forklaring paa Departementschefens »uvilkaarlige« Reaktion har vi intet andet at paaberaabe os, end at hans Ungdom faldt i en Tid, hvor Afladen unægtelig ikke var begrebet af danske Skolebogsforfattere. Iøvrigt er det altid en Statistikers særlige Dyd, at han ikke stoler paa »uvilkaarlige« Associationer, men kræver Syn for Sagen.

Indholdsfortegnelserne

De bestilte Indholdsfortegnelser vil alle blive sendt i Februar Maaned. Vi modtager endnu Januar ud Bestillinger paa disse Registre.

Joseph Cardijn

En kort Levnedbeskrivelse efter den paa Side 44 omtalte Bog „Great Catholics“

Joseph Cardijn, Jocismens, den kristne Arbejderbevægelses, Ophavsmand, er selv Søn af en fattig Minearbejder. Han er født 1882 i Byen Schaerbeck i Belgien, og fra sin tidligste Barn-dom lærte han den bitre Nød at kende, som altfor ofte er Grubearbejdernes Lod. Da han voksede til, saa han ogsaa, hvilken dyb aandelig og sjælelig Elen-dighed, der raadede blandt de unge Arbejdere, baade i deres Hjem og paa Fabrikerne. Den Tragedie, han da blev Vidne til, staar nu skrevet i hans Ansigtstræk og høres i hans Stemmes Klang. Mindet om den er levende i alt, hvad han skriver og foretager sig. Uden disse tidlige Er-faringer vilde man vanskeligt kunne forklare sig den lidenskabelige og frygtløse Oprigtighed, der præger hele hans Apostolat.

Tidlig bestemte han sig til at ville være Præst og begyndte at forberede sig hertil. Men i Ferien, da han kom hjem paa Besøg, opdagede han, at ingen af hans gamle Kammerater vilde have noget med ham at gøre mere — ved at træde i Kirkens Tjeneste havde han i deres Øjne forraadt sin Klasse. Den unge Cardijn forstod, at denne Modstand vilde blive sværere at faa Bugt med, end han først havde tænkt.

Fra sit eget Hjem vidste han, at uden Religion kunde der ikke komme Mening og Glæde i Arbejderens Liv. Det var en bydende Nødvendighed, at Kristus, der selv var Arbejder, skulde finde disse tabte Faar igen, at de skulde lære hans Kærlighed til dem at kende.

Et Par Aar senere knælede den unge Mand ved sin Fars Dødsleje og lovede højtideligt at vie sig til Arbejdet for at frelse Legeme og Sjæl for sine Brødre, Arbejderne.

Efter Præstevielsen kom han til Bruxelles, og her i Storbyen

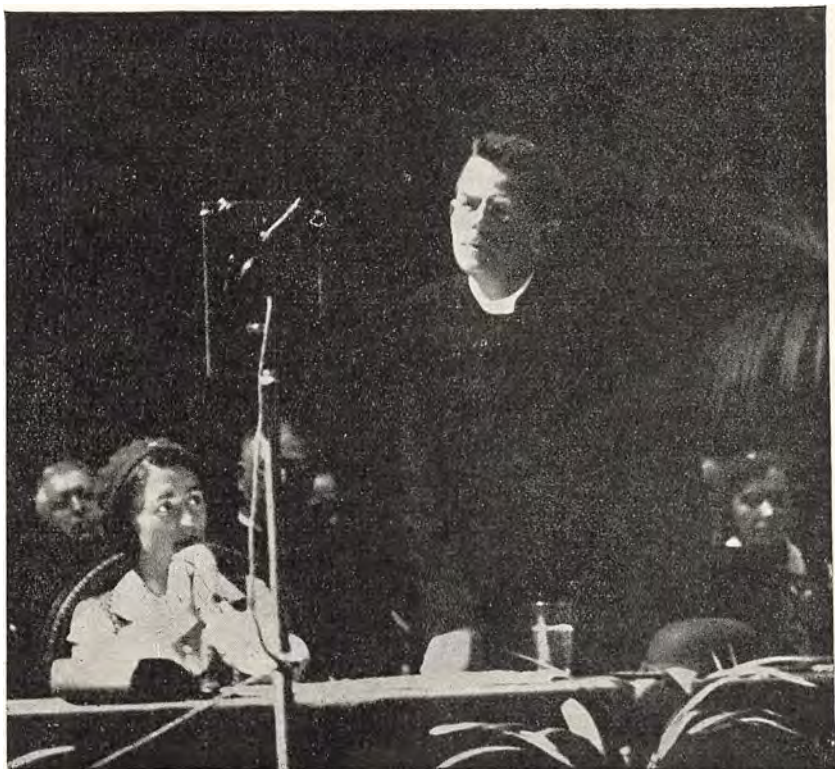
begyndte han sine første Ekspe-rimenter med at uddanne Læg-apostle. Han samlede en Flok unge Menesker og Pigebørn om sig, og trænede dem, ikke blot i Kendskab til deres Tro og i at opfylde deres religiøse Pligter, men ogsaa i Forstaaelse af det Milieu, de arbejdede i, saa de efterhaanden lagde Mærke til, hvordan det virkede ind paa deres eget katolske Liv.

Saa kom Verdenskrigen og ødelagde tilsyneladende fuld-stændig hele denne spirende Virksomhed. Cardijns lille Garde drog i Krig, og selv blev han taget til Fange af Fjenderne. Men stik imod al menneskelig Sand-synlighed blev dette Fængsels-ophold netop af stor Betydning for Cardijns senere Virksomhed. I den stille Fængselscelle fandt han den Ro, som det travle Sog-nearbejde i Bruxelles ikke vilde

have kunnet give ham, til at overtænke hele Sagen, han havde indladt sig paa. Denne Peri-ode blev af samme Betydning for ham, som de ensomme Aar, vi gerne finder i de store Helge-ners Liv, før de tager fat paa deres Gerning.

Det gik op for ham, hvilket enormt Foretagende det var, han havde lagt Haand paa. I Tankerne gennemgik han og udviklede i Detaljer de Metoder, han allerede havde taget i Brug, men endnu ikke faaet Tid til helt at gennemtænke. Nu tog han alle Enkeltheder op til Undersøgelse, og han glemte ikke en eneste Side af Arbejderens Liv. *Hele* Mennesket var det, der skulde frelses, Mennesket med Legeme og Sjæl. Og de, der skulde hjælpe ham, maatte vie sig helt og fuldt til Apostolatet.

Da Cardijn ved Vaabenstilstanden kom paa fri Fod, havde han i Hovedet alle Grundlinjerne til Jocismens Værk, som man senere kan finde i Jocisternes Haandbog. Han kom nu til at lede Socialarbejdet i Bruxelles og genoptog Uddannelsen af

Joseph Cardijn taler ved et stort Møde

Lægapostle. Gruppen kaldte sig dengang »Jeunesse Syndicaliste«; i 1924 blev den officielt anerkendt af Kirken og antog Navnet J. O. C., kristen Arbejder-Ungdom. I 1925 modtog Pius XI Cardijn i Audiens og opmuntrede ham til at fortsætte Arbejdet. Og nu kom der en vældig Vækstperiode, hvor Jo-cismen efterhaanden slog Rod i andre europæiske Lande og i Nordafrika og Amerika. Bevægelsens Omfang og Styrke gav

sig sit hidtil mest storslaaede Udslag i Kongressen i Paris 1937, hvor 80.000 Arbejdere repræsenterede deres 250.000 Kammerater og vidnede om, at nu var Arbejderklassen paa Vej til Kristus og til Kirken.

Joseph Cardijn er stadig Jo-cismens Leder. Det er hans Personlighed — saa jævn, saa hjertevarm og elskelig — der inspirerer, og det er hans Tanke, der kan spores helt ud i Bevægelsens yderste Forgørelser.

haardt prøvede katolske Menighed; og det blev tilføjet, at »der var mange, som græd«.

Ja, denne Ulykke er en tung Prøvelse for os. Maatte vi gennem det midlertidige Savn af vor Kirke vinde frejd til inderligere Paaskønnelse af den, naar den engang igen kan aabne sine Døre for os.

Erikke Rosenørn-Lehn.

Kirkebranden i Roskilde

Som meddelt gennem Radio og Dagspresse, hærgedes Skt. Laurentii Kirke i Roskilde af en frygtelig Ildebrand paa Hellig Tre Kongers Dag.

Ved Fromessen Kl. 7 viste Kirken sig endnu i sin festlige Julepragt; et Par Timer senere kunde jeg fra mit Vindue se Flammer hvirvle op bag Kirkeruderne — ved Højmesstid var hele Kirkerummet opfyldt af mørk, uigennemtrængelig Røg. Ilden menes opstaaet ved Elektriciteten; den tog hurtigt fat i Træloftet og Tagværket, og snart kunde man udefra kun se Kirkens Mure, medens Tag og Taarn skjultes af de vældige Røgmasser, hvoraf Flammer nu og da slog ud. Brandkorpset og Falcks Redningskorps gjorde et energisk Arbejde (Brandkorpset med sin nye 30 Meter lange Stige, »Lillebæltsbroen« kaldet), det mest beundringsværdige var dog næsten den Hjælp med baade Slukning og Bjergning af Inventar, som udførtes af Præsterne og den uforfærdede Broder Alfred, af Hospitalets Søstre og Skt. Josef Søstre og af en talrig Skare frivillige Hjælpere, kendte og ukendte. Paa nogle Timer blev man Herre over Ilden, men denne har anrettet betydelig mere Skade end fra først ment. Altret i det nordre Side-skib er helt brændt, ligeledes det kostbare Maleri af Bologneserskolen, »Nedtagelsen fra Korset«, som hang derovre. Sofie

Holtens store Baldakinmaleri, »Marias Kroning« efter Fra Angelico, er ogsaa helt ødelagt. En Del af de Egetræs Kirkebænke er brændt o. s. v.

Med dyb Taknemlighed maa det noteres, at det allerhelligste Sakramente straks blev reddet og bragt i Sikkerhed i Skt. Josef Søstrenes Kapel. Ogsaa alle Kalke, Relikvier og Størsteparten af Paramenterne reddedes. Kirkens pragtfulde Orgel menes ved en gennemgribende Rensning og Reparation at kunne komme i brugbar Stand; i Øjeblikket er det sørgelig medtaget af Røg, Vand og Varmen, der har smeltet en Del af Piberne. I det hele frembyder Kirken et trist Skue, og Menigheden er hjemløs i de Maaneder, der vil medgaa til dens Istandsættelse; vi maa være taknemlige for venligt Husly i Hospitalets Kapel.

En stor Trøst i vor Sorg og Nød er det for os at møde en saa varm og broderlig Medfølelse fra vore protestantiske Bysbørns Side. Her tænkes ikke blot paa alt det frivillige Redningsarbejde under Branden, men ogsaa paa al den Deltagelse, der bagefter har givet sig Udtryk i gode, hjertelige Ord, mundtligt, pr. Telefon og pr. Brev, til Præsterne og til Medlemmer af vor Menighed. Det er blevet os fortalt, at Domkirkens Præster ved Gudstjenesterne Lørdag Aften og Søndag havde opfordret deres Menighed til at bede for den saa

Lad os nærme os Maria med en ydmyg og dog fuldstændig Tillid. Eftersom hendes Søn er Verdens Frelser, har hun en alt for dyb Forstaaelse af hans Sendelse til, at hun ikke skulde dele den Kærlighed, han føler for Synderne. O du Jesu Moder, synger vi til hende med Kirken, »du, som fødte din Skaber og dog forblev Jomfru, hjælp dem, der faldne Slægt, som din Søn kommer for at oprejse, idet han af os laaner en menneskelig Natur«: *Alma Redemptoris mater ... succurre cadenti surgere qui curat populo*; »hav Medynd med Synderne, som din Søn kommer for at forløse«: *Peccatorum miserere*. Det er jo for vor Skyld, o Maria, for at forløse os, at han i sin Naade er steget ned fra den evige Herlighed til dit jomfruelige Moderskød.

Maria vil forstaa denne Bøn, thi hun har inderligt forenet sig med Jesus i vor Forløsnings Værk.

Otte Dage efter sin Søns Fødsel, lader hun ham omskære efter den jødiske Lov; hun giver ham da det Navn, Englen har paabudt, Navnet Jesus, der angiver hans Sendelse som Frelser og hans Gerning som Forløser.

Da han er fyrrætyve Dage gammel, knytter den hellige Jomfru sig mere umiddelbart og endnu mere inderligt til vor Frelses Værk, idet hun fremstiller ham i Templet. Det er hende, der som den første har

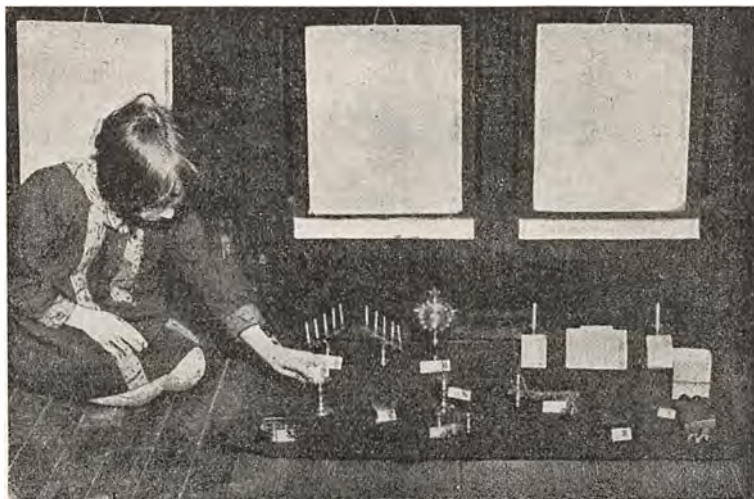
ofret sin guddommelige Søn til den evige Fader. Næst efter det Offer af sig selv, som Jesus, Ypperstepræsten, frembar i selve sin Menneskeblivelses Stund, og som han fuldbyrdede paa Kalvariebjerget, er Marias Offerhandling den mest fuldkom-

ne. Den staar uden for alle Menneskers præstelige Handlinger; den overtræffer dem endda, fordi Maria er Kristi Moder, medens Menneskene ellers kun er hans Tjenere.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Det katolske Hjem

— Montessori og den liturgiske Opdragelse

Det var Dr. Montessori om at gøre først at trække de store Linier op i Messens skønne og betydningsfulde Mosaik. Det var Hovedtankerne, Børnene skulde blive fortrolige med, før de blev gjort bekendt med Enkelthederne.

For det første, at Messen *forestiller* Jesu Lidelse og Død: det hvide Brød og den gyldne Vin, som minder os ret levende om Jesu dødblege Legeme, hvoraf det røde Blod flød ud — af Kærlighed til os. Det er Billedsprog, ja, men et Sprog, som smaa Børn kan forstå, før de endnu kan ræsonnere.

Men dernæst, at Messen er Jesu Lidelse og Død, med andre Ord, at Messen er *et Offer*.

Hvad er et Offer? Det var et af de Spørgsmaal i Katekismen, som de smaa i Børnekirken i Barcelona først lærte at svare paa — paa deres barnlige Vis: Et Offer er »noget af vores eget«, som vi giver Gud — for at vise ham, at vi elsker ham — for at gøre godt igen, hvis vi har bedrøvet ham — for at

alle Englene i Himlen kan se, at vi er vor himmelske Faders gode, lydige Børn. Og naar vi lægger vor Gave paa Alteret, saa tager Præsten den i sine Hænder og rækker dem op til Gud. Og den store Gud, som har skabt alt, og som ikke har noget behov, glæder sig over en Gave, — thi, trænger han end ikke til den, saa glæder han sig over *vor Vilje til at give*.

Fra denne Forstaelse af Offeret i al Almindelighed blev Barnet ledet til Tilegnelse af Messens særegne Offertanke: vore smaa Gaver, som i Messen *forvandles* til Jesu Legeme og Blod og derved bliver til den største, den skønneste, den helligste Gave, som vi kan give Gud —

For Dr. Montessori var det ikke nok, at Barnet tilegnede sig et vist Kvantum religiøs Viden, i tilfældig Orden — lidt af det ene og noget mere af det andet! Ogsaa i den religiøse Opdragelse skulde der være »Metode«, d. v. s. Plan, rigtig Vurdering, Koncentration — navnlig

det sidste. Det centrale, de store bærende Tanker skulde Barnet lære at kende saa tidligt, det blot formaade det — og det er forbavsende, saa let de smaa fatter, hvad der falder svært for de voksne — og dette centrale skulde blive som Solen i Barnets religiøse Liv, hvorom alle andre religiøse Forestillinger kredsede, og hvorfra dets voksende Erkendelse fik sit Lys.

For at lette Børnene Tilegnelsen af dette ene, uendelig vigtige Mysterium, som Offertanken er, og for at indprente denne i deres Bevidsthed, saa de aldrig siden kunde glemme den, udkastede Dr. Montessori en Plan, saa henrivende barnlig i sin Form, som kun hun kunde gøre det.

Paa en stor Eng, hvor Børnene plejede at lege, blev der afgrænset to rektangulære Stykker Jord, hvor Børnene selv skulde dyrke den Vin og det Korn, som skulde benyttes i deres egen Kirke.

I de parallelle Furer paa Kornmarken, fortæller Dr. Montessori, strøede hvert Barn nogle Korn. Børnenes Bevægelser, naar de kastede Kornene, deres Omhu for, at intet skulde falde uden for Furen, den Alvor og Højtidelighed, hvormed hele denne »Ceremoni« blev udført — alt bidrog til at afstemme deres Foretagende efter dets ophøjede Formaal.

Snart efter blev ogsaa Vinstokkene plantet; de lignede tørre Rødder og syntes ikke at give store Løfter for Fremtiden.

De to smaa Marker skulde nu indhegnes. Det blev anset for mest passende at plante Blomster omkring, som en stadig Skønhedens Hyldest til den Vin og det Korn, der en Dag skulde anvendes til Sakramentet. Og Børnene fortsatte deres Leg paa den øvrige Del af Engen; de byggede Huse af Sten og gravede Voldgrave omkring; de anlagde smaa brolagte Veje, de løb og spillede Bold, og med al deres barnlige Glæde var de selv en levende Blomsterkrans om de to Marker.

Men Glæden over Legen var isprængt en dybere Følelse, den hver Dag at være Vidne til Vækstens Vidunder. Paa Hvedemarken begyndte virkelig parallelle Linier af grønt at komme til Syne, og

Kornet voksede og vakte den dybeste Interesse hos de smaa; og endelig begyndte ogsaa de tørre »Rødder« paa Vinmarken at sætte smaa blege Blade. Børnene stod i Flok omkring og saa — —. Nogle af dem blev valgt til at sprøjte Vinstokkene for at beskytte dem mod Svampe; og da de vidunderlige Klaser kom til Syne, indhyllede Børnene dem i hvide Net for at værne dem mod Insekter.

Det blev nu bestemt, at ved Begyndelsen og Slutningen af Skoleaaret skulde der holdes en »Høstfest«, en for Kornhøsten og en for Vinhøsten. Disse Fester, tænkte vi os, skulde højtideligholdes med landlig Musik paa primitive Instrumenter og folkelige Sange, hvis Melodier stammede fra gamle kirkelige Hymner.

Nu var det et Spørgsmaal, om man kunde lade Børnene høste selv? De gule Aks hang tunge og gyldne i lange Rækker. Børnene glødede af Iver og Interesse — saa besluttede vi at stole paa deres Forsigtighed. Ligesom vi ved Maaltiderne, i Tillid til deres Herredømme over deres Bevægelser og Vilje, havde lagt en Kniv i deres Hænder, saaledes betroede vi dem nu Seglen, smaa bitte Segle, lavet til Formaålet, med snehvide Haandtag! Alt gik vel. Med Omhu og øjensynlig Betagethed skar Børnene al Hveden. Derefter kom den store Fornøjelse at samle Negene, binde dem sammen med kulørte Baand, sætte dem i Rækker — og saa endelig sige dem Farvel og vente paa, at de kom tilbage som Mel.

Ogsaa Maskinen, som skar Hostierne ud i store og smaa, blev betjent af Børnene.

Markarbejdet og Høstfesten, som helt og holdent var planlagt til Guds Ære og udført af Kærlighed, fik saa sin Afslutning i den højtidelige Frembærelse af Offergaverne i Messen.

Børnene enedes om at vælge »Bærerne«. De var klædt paa til Lejligheden, de smaa Piger bar hvide Slør. Børnene kom gaaende i en lang Række, Pigerne bærende Alterbrødet i smaa Kurve, Drengene med Vin og Vand i Amforer. I Ciboriet blev nedlagt saa mange Hostier, som skulde anvendes til

Kommunionen. Ved senere Lejligheder bragte de smaa selv deres Hostier op til Altersranken, hvor de siden skulde modtage dem i forvandet Skikkelse i den hellige Kommunion.«

Selv om Dr. Montessoris Undervisningsmetode i dette Tilfælde er mere til at beundre end til at efterligne, giver den os dog et kraftigt Fingerpeg i Retning af ikke at glemme, at Børn er Børn og skal behandles som Børn!

Vi gør stor Uret mod vore smaa,

naar vi venter eller endog kræver af dem, at de skal tænke, tale, bede og synge som de voksne. Dr. Montessori har saa vist Ret i, at de smaa maa begynde med deres eget lille Udsnit af Liturgien og langsomt og gradvis vokse sig til at omfatte den hele.

Naar oprinder mon den Dag, da man samler de smaa Børn paa 5—8 Aar til deres »egen Messe«, hvor alt er ordnet og tilrettelagt efter deres Forudsætninger?

Spero.

AUTORITET OG VIDENSKAB:

En fransk Videnskabsmand og Bibelkommissionen

Det kunde maaske have Interesse at illustrere Pater Wevers Artikler om Kirkens Autoritet og katolsk Videnskab med et Eksempel.

I Aarene efter Aarhundredskiftet var Spørgsmaalet om det Gamle Testaments fem første Bøger — paa Dansk kaldet De fem Mosebøger, i Videnskaben kaldet Pentateuken — og deres Tilblivelse et af de vanskeligste. Det var klart, at den gamle Opfattelse: at Moses selv havde skrevet eller dikteret *det hele*, ikke holdt Stik. Pastor Peter Andreasen har behandlet Spørgsmaalet i »Sandhed og Sagn i det Gamle Testamente«, og orienterer der den interesserede. Tro og Viden maatte kunne forenes, og det gik katolske Videnskabsmænd i Gang med. En af de allerstørste var Pastor *Jules Touzard* ved det katolske Universitet i Paris (Institut Catholique). Hans Kendskab til det hebræiske Sprog var uovertruffet. Hans Arbejdsiver uovervindelig.

Ud fra aarelange Studier over Kildeskrifterne skrev han to Artikler til et videnskabeligt Leksikon: »Moses og Josua« og »Moses og Pentateuken«. Bibelkommissionen saa sig ikke i Stand til og havde ikke til Op-gave at give en tilfredsstillende

Løsning paa de reelle Vanskeligheder, men fra sit høje Stade forkyndte den, at de to Artikler »ikke var sikre og ikke kunde læses«. For den temperamentsfulde Pastor Touzard (vi kaldte ham »Løven af Juda Stamme«) var det et frygteligt Slag, som han aldrig helt forvandt. Men hvordan tog han det?

Saa snart Meddelelsen om »Fordømmelsen« naaede Paris, benyttede han den første Forelæsning til at afgive følgende Erklæring overfor sine Elever:

»Mine Venner! I Løbet af indeværende Uge er der indtruffet en Begivenhed, som jeg ønsker at tale lidt med Dem om. Mine Artikler »Moses og Josua« og »Moses og Pentateuken« er blevet fordømt ved en Beslutning truffet af det Hellige Officium. Mine Følelser kan udtrykkes saaledes:

Lige siden jeg har viet mit Liv til Kirkens Tjeneste, har den overøst mig med sine Velgerninger. Jeg bringer de Indskydelser, der stammer fra en forfængelig Selvhævdelse, til absolut Tavshed og ønsker kun at se, og ser ogsaa kun i den Fordømmelse, der rammer mig, en ny Velgerning. Jeg har ønsket Sandheden: Kirken gør opmærksom paa Faremomenter. Jeg skylder

den Tak derfor — og jeg takker den! Jeg har ønsket at under- vise i Sandheden. Kirken erklæ- rer overfor dem, der var mine Læsere, at Emnet, der er be- handlet, Vejen, som jeg har fulgt, ikke er sikker. Jeg skyl- der den Tak derfor — og jeg takker den! Den Beslutning, der dømmer mig, og hvis nøjagtige Ordlyd jeg endnu ikke kender, giver jeg derfor min oprigtigste, min mest fuldkomne og aller- kærligste Tilslutning. Hvis den- ne Indrømmelse er ubehagelig for Menneskenaturen, saa beder jeg Gud om, at denne lille Li- delse vil bidrage til Fred og fuldkommen Afklaring for Sjæ- lene — først og fremmest for Dem ...

Af et oprigtigt Hjerterklæ- rer jeg overfor Dem: Jeg har aldrig elsket Kirken saa højt som i denne Time ...!»

Disse Ord var mere end en Paradeerklæring. Mere og mere gik Pastor Touzard over i Sog- nearbejdet. Han sled sig op som Sognepræst for et af Paris' stør- ste og fattigste Sogne. Han hav- de netop bedt om at faa dette folkelige Sogn. Jeg husker hans Tiltrædelsesprædiken. Den gik ud fra Ordene hos den hellige Paulus: »I er blevet mig meget kære«. Den oprigtige Kærlighed til den aabenbarede Sandhed er det bedste Grundlag for Kærlig- heden til Sjælene. »Mine Ord er Sandhed og Liv,« sagde Meste- ren! Kjeld Geertz-Hansen.

Rom og Verden

Til Minde om den italienske Konges Besøg i Vatikanet og Pa- vens Besøg i Quirinalet har den italienske Gesandt ved den hel- lige Stol, Alfieri, ladet præge en *Erindringsmedaille*, hvis ene Side gengiver den pave- lige Tiara og den italienske Kro- ne mellem to Liktorerfascies, medens den anden Side bærer Pius XII's Vaaben, Duen med Oliegrenen, samt den store Be- givenheds Data. Der er kun ble- vet fremstillet to Eksemplarer af Medaillen, som Gesandten har overrakt henholdsvis Kong Vic- tor Emmanuel og den hellige Fader.

*

Den hellige Fader har udnævnt den hidtidige Ærkebiskop af Milwaukee, *M sgr. Stritch*, til afdøde Kardinal Mundeleins Efterfølger som Ærkebiskop af Chicago.

*

Om de kirkelige Forhold i Øst- rig meddeles fra autorita- tiv Side i Schweiz bl. a. følgen- de: Det gamle, nu ophævede Benediktinerkloster Admont's Formue er blevet konfiskeret og overdraget Landsdelen Steier- mark; selve Klosterbygningerne huser nu en nationalsocialistisk Partiskole. De østrigske Bene- diktinerklostres Studieanstalt, St. Peter i Salzburg, har maat- tet rømmes og Benediktiner- klerkenes Undervisning er ble- vet forlagt til Klosteret Seiten- stetten. — Abbeden fra Klostre- ret Stams i Tyrol er blevet sat paa fri Fod efter sammen med to andre Patres at have været holdt indespærret i fem Maane- der. Selve Klostret er for længst blevet rømmet, Biblioteket og Arkivet er bragt til det ligeledes opløste Præmonstratenserstif Wilten i Innsbruck; Kloster- bygningerne anvendes til Husly for de Tyskere, der er vendt til- bage fra italiensk Sydtyrol.

Liturgi for Lægfolk:

Statio

Ved Ordet *Statio* forstaar man i den romerske Liturgi Pavens højtidelige Gudstjeneste i en af Roms Titelkirker, d. v. s. de Kirker, som havde egen Klerus, egen Formue og egen Kirke- gaard, praktisk talt hvad vi i Dag vilde kalde Sognekirker, Egentlig betød *Statio* blot de Troendes gudstjenstlige Forsam- ling. Tertullian siger, at Ordet *Statio* har militær Oprindelse, »thi vi er jo Guds Stridsmænd«. Oprindeligt betød det altsaa Gudstjenesten overhovedet, men fra det fjerde Aarhundrede be- tegner det i Rom den Gudstjene- ste, som Byens Biskop holdt paa liturgisk set særlig bemærkel- sesværdige Dage, praktisk talt hver Gang et nyt Sted. Ved Mes- sens Slutning blev det af Ærke- diakonen bekendtgjort, hvor der holdtes *Statio* næste Gang, ind- til en regelmæssig Turnus fæste- de sig, saaledes at vi ved Aar 600 kan tale om en fast Ordning af Stationskirkerne i Rom.

Til Stationsmessen begav Pa- ven sig fra sin Bolig i højtidelig Procession. Senere udviklede sig den Skik, at man før visse Sta-

tionsgudstjenester samledes i en bestemt Kirke (som da kaldtes *Collecta*), hvorfra man saa un- der Bøn og Sang drog i Proces- sion til Stationskirken. Oprin- delsen til disse Stationsproces- sioner maa søges helt tilbage i Roms hedenske Processioner, som man altsaa gav et kristeligt Indhold.

Paa Kirkeaarets almindelige Søndage holdtes ikke *Statio*, sandsynligvis fordi de Troende paa disse Dage ikke behøvede at overvære Pavemessen, men tog Del i Sognekirkens Gudstjene- ste. Derimod holdtes der *Statio* paa de store Fester, mere frem- trædende Søndage og paa Faste- dage.

Naar de romerske Stationer her er gjort til Genstand for særlig Omtale, er det sket, fordi mange Ting i Liturgien, særlig i Fasteliturgien er uforstaaelige, hvis man ikke tager den romer- ske Stationsordning med i Be- tragting. Eksempelvis skal nævnes Sexagesima Søndag. Der holdtes den Dag *Statio* i Sankt Pauls Basilika uden for Murene, der hvor den hellige Paulus er begravet. Kirkebønnen lyder den Dag: »Gud, du som ser, at vi ikke sætter vor Lid til vor egen Gerning, forund os i Naade, at vi ved Folkenes Lærers Beskyt-

(fortsættes Side 42)

KATOLSK FOLKETÆLLING

1. Februar 1940.

TIDTILGÆRSE omfattede den almindelige danske Folketælling ogsaa en konfessionel Tælling, som nu ikke mere finder Sted. At Hensyn til det mangesidige pastorale Arbejde i vore katolske Sogne er det af Betydning at der gives saa omfattende et Kendskab som muligt til den katolske Befolkning og alle Indfanger i dens Sammensætning. Derfor anmodes enhver Katolik om at vise sin Interesse for den Optælling af Vikariatets Katoliker, som nu foretages. I Praxis søres det ved at udfylde nærværende Skema saa nøjagtigt som muligt og eventuelt give Sognepræsten Oplysning om Adresser paa andre Katoliker, der af en eller anden Grund (f. Eks. nylig Flytning) ikke er Sognets Præster bekendt.

Valby, d. 20. December 1939.

+ Th. Salm
Apostolisk Vikar

Saa skr

Et Par Ord om Folketællingen 1. Februar 1940

det Felt. Sognepræsten kend imidlertid Forklaringen. Na Skemaet engang er afleveret skal Præsterne overføre de mange Navne i et Kartotek, og skal der sættes Kryds i de Venstrefelt for at have Kont med, hvem man har faaet skrevet paa Kartotekkortene. Bæ efter skal Biskoppens Tælling Kontor tælle alle Skemaer igennem paa mange forskellige Maader, og saa sættes der Ma

Den store Folketælling skal nu til at begynde, og hele Landet over strenges Kræfterne an, for at den maa blive ført til Bunds. De store Tællingsskemaer er ankommet til alle Sognepræster, og allerede Søndag d. 21. Januar er der mange Katoliker, som faar dem med hjem efter Messen.

Alle forstaar meget nemt Værdien af en saadan Folketælling. Men det forhindrer ikke, at der er mange, som synes, at »Skemaer« er en skrækkelig besværlig Ting. Jeg husker en Onkel, fin Mand i god kommunal Stilling, som aldrig overvandt sin Frygt for at fylde Skemaer ud. Allerede som Skoledreng maatte jeg udfylde hans Mandtalsliste, og Trykket over hans Sind og hele hans Hjem forsvandt først, naar jeg var færdig og gav ham Pennen, mens jeg pegede paa Linien, hvor han nu bare skulde sætte sit Navn.

Nu skulde ganske vist Tidspunktet for den katolske Folketælling være godt valgt. Vi burde alle være i god Træning. For nylig har vi udfyldt de almindelige Mandtalskemaer. I disse Dage lykkes det os at finde ud af Skattevæsnets indviklede

og nærgaaende Samvittighedsspørgsmaal. Naar de katolske Skemaer saa kommer paa vort Bord, er det et øvet Blik, der finder sig tilrette i Spørgsmaalene, og en hurtig Haand, der fylder Rubrikkerne ud.

Egentlig burde det være en ren Fornøjelse med saadan et Skema. De korte Svar, der forlanges, er jo en Slags Genoplevelse i Erindringen af de største Begivenheder i ens Liv. To Ægtefæller, der udfylder Tællingsskema, burde sidde over det som over en Skuffe med gamle Breve og Billeder. Aa, husker du ...

Men lad os tage lidt mere systematisk fat. Her paa disse Sider præsenterer vi i meget stærk Formindskelse et Tællingsskema, udfyldt af en opdigtet lille Familie Jensen paa Sydfyn. Lad os følge den Families Overvejelser, saa bliver vore egne saa meget lettere.

Allerførst lagde Familien Jensen Mærke til det stærkt indrammede Felt paa Skemaets venstre Side. I Forklaringen paa Skemaets Bagside stod der, at det skulde man ikke bryde sig om; der var ikke noget at fylde ud. Men den Slags gør, at man bliver særlig nysgerrig netop med

Sognets Stempel		
1		1
2		2
3		3
4		4
5		5
6		1.
7		2.
8		3.
9		4.
10		5.
11		1.
12		2.
13		3.
14		4.
15		5.

ves vi i Mandtal!

ker ved Tallene yderst til venstre, saa man ved Besked med, hvor mange Gennemtællinger det enkelte Skema har været Genstand for. Mere spændende er det ikke med det.

Da Nysgerrigheden var tilfredsstillende, tog Jensens fat. De begyndte med øverst til højre at skrive Adressen, og det var let nok, for det er altid Postadressen, som man skal anføre. Og dernæst bemærkede de, at der

er tre Hovedafsnit paa Skemaet: A, B og C. De inddelte derfor Familien i de tre Grupper, der var Tale om. — I A kom først Mand og Kone og de Børn, som nu ved Nytaar er fyldt 16 Aar og endnu bor hjemme. I B skulde de mindre Børn anbringes — og i C de Børn, som allerede var fløjet fra Reden.

Nu begynder vi med os to, sagde Jensen til sin Kone. Der er først Efternavnet Jensen. Saa

hedder jeg Jens Jakob til Fornavn, og jeg sætter Streg under Jens, for det andet bruger vi jo ikke til daglig. Min Stilling? Forvalter, det er ikke saa svært det. Født 1.6. 1887, man bliver gammel, ja man gør. Fødested? Det er godt nok Odense. Statsborgerret? Det er vel ikke noget med Ret til 500 g Kaffe om Maanedagen? Næ, Forklaringen siger, at det er min Nationalitet, og at en Dansker skal skrive D. Saa

Voksne Personer i Husstanden samt hjemmевærende og midlertidigt fraværende Børn født før 1. Januar 1924.		Bopæl (1): <i>Gammelgaard, Bårnehøj pr. Vang</i>								
Efternavn	Fornavne (2)	Stilling	Fødsel			Statsborgerret (3)	Trosløst (4)	Konvertet (Aar)	Akte-skabelig Stilling (6)	Agttevielse (By og Aar)
			Dato	Aar	Fødested (5)					
<i>Jensen</i>	<i>Jens Jakob</i>	<i>Forvalter</i>	<i>1/6</i>	<i>1887</i>	<i>Odense</i>	<i>D</i>	<i>K</i>	<i>1923</i>	<i>G</i>	<i>Nakskov 1912</i>
	<i>Stanislawa</i>		<i>21/10</i>	<i>1891</i>	<i>Poznan (Polen)</i>	<i>D</i>	<i>K</i>		<i>G</i>	<i>Nakskov 1912</i>
	<i>Johannes</i>	<i>Mejerist</i>	<i>28/12</i>	<i>1913</i>	<i>Pedestrup (Sogn)</i>	<i>L</i>	<i>K</i>		<i>U</i>	
	<i>Stefan</i>	<i>Kommiss</i>	<i>4/4</i>	<i>1919</i>	<i>Bårnehøj (Vang)</i>	<i>D</i>	<i>K</i>		<i>U</i>	<i>p.t. indkaldt til Militærtjeneste</i>

Hjemmевærende og midlertidigt fraværende Børn født efter 1. Januar 1924.

Fornavne (2)	Fødsel		Daab		Første Kommunion (Aar)	Konfirmation (Aar)	Skole (7)
	Dato	Aar	Dato	By og kirke			
<i>Marie</i>	<i>23/4</i>	<i>1924</i>	<i>5/6</i>	<i>Svendborg, St. Knud</i>	<i>ja</i>	<i>1936</i>	
<i>And Erik</i>	<i>4/3</i>	<i>1926</i>	<i>20/3</i>	<i>"</i>	<i>1936</i>	<i>1939</i>	<i>Vang Skole - kommer til Religionsundervisning i Svendborg</i>

Ikke hjemmевærende voksne (ogsaa gifte) Børn.

Efternavn	Fornavne (2)	Stilling (8)	Fødsel		Bopæl (1)
			Aar	Fødested (3)	
<i>Jensen</i>	<i>Anna Andovica</i>	<i>g.m. Assistent</i>	<i>1913</i>	<i>Pedestrup</i>	<i>Skoletien 6, København S.</i>

er der Trosbekendelsen. Det er bestemt K, siden du fik mig lært, hvilken Tro, der er den rigtige. Konverteret? Ja, der har vi det netop, og det var i 1923, Aaret før vi fik Marie. Min ægte-skabelige Stilling, det er et stort G og et godt G. Og hvor og hvornaar vi to blev viet? Det var i Nakskov, der hvor jeg hittede dig, og du var hare tyve Aar.

Det var mig. Saa er det din Tur. Stanislawas og 21.10.1891, saa du er jo et rent Barn endnu. Poznan i Polen, det behøver du heller ikke at fortælle mig. Og du er ogsaa Dansker, fordi du er gift med en gammel Fynbo. Saa er du K, og det har du altid været, saa der er ingen Konversion hos dig.

Saadan fortsatte Jensen. Med i »A«-Rubrikken skulde Johannes og Stefan, som er oppe i Tyverne begge to, men bor hjemme. Ganske vist er Stefan indkaldt i Øjeblikket, men han skal med alligevel, og for en Sikkerheds Skyld skriver Jensen, hvor Drengen er.

I »B« kommer saa de to mindre, Marie og Knud Erik. Det kneb lidt at huske Daabsdatoen, men saa fandt Fru Jensen Daabsattesterne i Skuffen. Derimod kunde de ikke huske, hvilket Aar Marie var til sin første Kommunion. Saa nøjedes de med at skrive Ja i Rubrikken, for det er i hvert Fald sikkert, at hun har været det, og er blevet ved med at være Vorherre en god Pige. Skolepligtig er hun jo ikke mere, saa denne Rubrik er ligemeget. Knud Erik derimod gaar i Skole her i Vang i Landsbyskolen, men har været til Religionsundervisning inde i Svendborg, det forstaar sig.

Og saa er der endelig »C«. Det er jo kun Anna Ludovica, der ikke mere er hjemme. Nu hedder hun Nielsen, og hun er gift med en Assistent — det kniber med Pladsen, saa vi skriver kun g. m. Hun bor helt inde i København, og bare hun holder sig til Kirken, for Assistent Nielsen er ikke Katolik. Men nu kommer da i hvert Fald hendes Adresse til Præsterne derinde, og det er rart at vide for et Par

katolske Forældre, der bor saa langt borte.

Det hele tog Jensens ti Minutter at skrive. Og i de ti Minutter blev de mindet om den unge Pige, som fra et fremmed Land kom til Lolland og fandt en ung Landvæsenselev, som nu har været hendes Mand i samfulde 27 Aar. De blev mindet om de Steder, hvor Børnene kom til Verden, om deres Daab, første Kommunion, Konfirmation og deres Skolegang. De blev mindet om Datter og Svigersøn og kom til at tænke paa deres Religion derinde i den verdslige Storby. Spørg Jensens, om det er svært at fylde Skema ud. De vil svare, at det egentlig er en Skam, det blev saa hurtigt overstaaet. Man giver sig saa sjældent Tid til at mindes de lykkelige Stunder i ens Liv.

*

Vikariatets statistiske Afdeling meddeler: De særlige Skemaer til Ordenshusene vil være disse i Hænde senest d. 24. ds. Læge Katoliker, som bor hos Søstrene (Pensionærer, Sygeplejersker m. v.) skal ikke opføres paa disse Skemaer, men paa de almindelige, der distribueres af Sognepræsterne.

Tællingen omfatter kun Katoliker. Dog er det af praktiske Grunde heldigt om en Katoliks ikke-katolske Ægtefælle ogsaa bliver skrevet med paa Skemaerne; derimod ikke andre Husfæller, som tilhører et andet Kirkesamfund — altsaa f. Eks. ikke en protestantisk Dame, der bor hos sin katolske Søster.

V. S. A.

Til Abonnenterne

Ugebladet føler Trang til at takke de mange Abonnenter, som samtidig med deres Abonnement har givet et Ekstrabeløb til Hjælp til Uddeling af Friabonnementer. De kærkomne Bidrag vil blive administreret af Frank Andersens Fond og komme de rette tilgode. Vi vil ogsaa meget gerne takke de Abonnenter, som har efterkommet Opfordringen til om muligt at betale for et helt Aar.

Det er muligt, at enkelte ikke

har modtaget deres Giroblanket. Maatte vi bede disse sende deres Abonnement paa en almindelig Giroblanket (de kan trække Giroportoen fra Abonnementsbeløbet). Det er Postkonto 57042, Katolsk Ugeblad, St. Annæ Plads 28.

Ved en Fejltagelse fra Postvæsnets Side fik vore Østerbro-Abonnenter forrige Nummer nogle Dage for sent. Vi er uden Skyld, men beder paa de ellers saa punktligt Postfolks Vegne om Undskyldning.

Liturgi for Lægfolk

(fortsat fra Side 39)

telse maa skærmes imod alt, hvad der truer os,« — og Messens Læsning handler om alt det, Sankt Paul, Folkenes Lærer, har lidt for Kristi Skyld. — Torsdag efter tredie Søndag i Fasten beder vi i Kirkebønnen: »Dig til Ære, Herre, vorde dine hellige Cosmas's og Damians salige Højtidsfest, ved hvilken du har skænket dem evig Hæder og i dit uransagelige Forsyn givet os Hjælp.« Der var den Dag *Statio* i de to Martyrers Kirke, hvad der sikkert ogsaa har haft Betydning ved Valget af Dagens Evangelium, der handler om Kristi Helbredelse af Petri Svi-germoder foruden mange andre Helbredelser. Cosmas og Damian var nemlig Læger.

Stationsgudstjenester blev holdt ikke alene i Rom, men ogsaa i andre større Byer baade i Italien, Frankrig og Tyskland. Det var her den stedlige Biskop, der samlede de Troende til store Fællesmesser. Med deres Processioner og større Forsamlinger bidrog disse Gudstjenester til, at Liturgien fik Betydning for videre Kredse; ikke mindst anskueliggjorde de det store, kristne Fællesskab (og mindede om, at Kristendom ikke er en Privatsag).

Gennem den romerske Liturgis universelle Udbredelse er det dog kun Stationerne i den evige Stad, der har faaet varig Betydning, omend denne i Øjeblikket kun kan siges at være liturghistorisk. *Jacob Hjorth.*

Krigen og Frankrigs Gejstlighed

Den franske Lovgivning kender ikke »Præster«. Den kender kun »Borgere«. Altsaa maa franske Gejstlige gøre Soldater- og Krigstjeneste. Det bekræftes imidlertid fra flere Sider, at der tages Hensyn til Præsternes sakrale Karakter. Saa mange som muligt bruges som officielle Feltpapellanter, og et stort Antal anvendes i Sygepleje og i Ambulancetjeneste, der jo ingenlunde er ufarlig — adskillige andre udfører Kontorarbejde. Enkelte ældre Præster hjælper baade paa den ene og den anden Maade: saaledes er der en, der i et Brev til Paris Ærkebiskop fortæller om sin Skuespillertrup med »Balletkorps, Militær-girls« o. s. v. »Jeg er overbevist om, at naar jeg, efter at have fungeret som Impressario om Aftenen, viser mig paa Prædikestolen ved Regimentsmessen Dagen efter, saa fremfører jeg ad denne mærkelige Omvej et nyt Argument til Fordel for Evangeliets Sandhed.«

Mange yngre Præster maa dog gøre aktiv Krigstjeneste — især som Reserveløjtnanter. Men Gud

kan vende det onde til det gode. Er det ikke netop den ældre Generation Præsters høje »Moral« i Ildlinien 1914—18, der har gengivet den franske Præst en urokkelig Position i Folkets Bevidsthed?

Flere unge Teologer fra Paris er allerede faldet. En fra »Les Carmes« blev haardt saaret for nylig og dekoreret med Tapperhedsmedaillen. Mere end nogensinde regner Frankrig med sine Præsters Eksempel. Ofte faar unge Teologer Orlov for at blive præsteviet, og ved saadan en »Krigsvielse« i en lille Landsbykirke i Verduns Nærhed var Generalen til Stede med Afdelingens Officerer og 600 Mand. Generalen modtog knælende den unge Præsts første Velsignelse og kyssede ham paa begge Kinder. Dagen efter modtog Generalen den hellige Kommunion sammen med over 200 Soldater. Et gammelt Ord siger »Gesta Dei per Francos«, d. v. s. Guds Gerninger ved Franskmændene. Ordene er ikke bare Krigspropaganda denne Gang.

K. G.-H.

De ved, dem med de flade Ansigter, og saa sin Stok. Paa een Gang faldt hun. Hun blev bragt paa Hospitalet og døde. Der var ogsaa Andersen. Han havde været Plantageejer i Sydamerika. Men han forliste alle sine Penge. Hans Plantage laa paa et Bjerg, og naar Folk døde i Byen, hvor han boede, blev de ikke begravet, det har han selv fortalt. De blev sat ind i Muren, der løb rundt om Byen. Ligesom paa Krematoriet. Nu ligger han paa Bispebjerg. Ak ja. Nu kommer her ikke andre end jeg, og jeg er halvfems. Men jeg har det godt; jeg gaar lange Ture. Helt ud til Damhuskroen — og jeg har været i Fælledparken! Han ser paa Klokkeren. Helt ud til Damhuskroen vanker han med Stokken, og altid alene. Alle Mennesker ser forresten daarligt ud, De ser ogsaa daarligt ud. Men jeg har det godt, og jeg er halvfems. Men jeg gaar ogsaa lange Ture, altid alene.

Jeg ser, at hans Datter kommer omkring Hjørnet for at hente ham, men hun har faaet strengt Paalæg om ikke at komme hen til Bænken, han skal ikke hentes. Nøjagtig som da vi de første Gange skulde i Skole. Moder maatte ikke vise sig til Afhentning. Det var for meget for vor Drengere.

Men Tristesens ved, det er paa Tiden og rejser sig. — Farvel, min Herre. Det var alligevel en Skam med Fru Thomsen, som blev slaget ihjel forleden, derhenne paa Hjørnet.

— Hvor er I Mennesker dog underlige, siger Bubi, altid gaar I med Maske paa og tror at gemme jer for hverandre. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg gerne vil hen og snuse lidt ved Roden af den Træstamme dér, og saa maa du gerne følge mig hjem!

Retrætedagene i Ordrup

Søndag d. 21. Januar er der Retrætedag for mandlige og kvindelige Benediktineroblater under Ledelse af Pater Czernin O. S. B. Der begyndes med Messe Kl. 8 og sluttes Kl. 17 (5 Eftm.). Pris for Forplejningen Kr. 2,50. Indmeldelser hos Liobasøstrene, Tlf. Ordrup 3404.

Det hænder —

af A. Joakim Rønnow

Det hænder, at vi tager Plads paa en af de Bænke, der staar ved Sportspladsen, Bubi og jeg. Bubi ved, jeg paa. Og saa kommer sommetider vores gamle Bekendt med de fjerne Øjne. De ser saa langt, saa langt, men de ser meget lidt. — Er Flaget oppe? spørger han. Eller er det en Gren, som vifter? Flaget er oppe. Jeg nikker, for han kan heller ikke høre. — Ja, jeg synes jo nok, lyver han med en tynd Stemme. Han hører til den Tid, da man brugte Overskæg med Spidser. Nu er Spidserne lidt fryndsede til Trods for, at han søger at sno dem med de rystende Fingre. Tristesens kalder vi ham, Bubi og jeg. Ikke just fordi han er trist af Udseende, tværtimod, han vil gerne virke ungdommelig trods sine

halvfems Aar, men hans Tanker famler ustandseligt om fejn gamle Venner, som han i Aarevis traf her paa Bænken og slog en Passiar af med, og nu er de allesammen døde, og han er alene tilbage. — Se, det er det triste, som vi har navngivet ham efter. Saadanne Formaliteter som Præsentation springer gamle Mænd over, og »hvad gør Navnet til Sagen«, som skrevet staar.

Tristesens tænder sig en Cigar, det gaar langsomt. Saa fortæller han om ham, Kaptajnen, som ogsaa var Viceinspektør ved Skolen. Han kommer her ikke mere, han er død. Saa var der Fru Thomsen, en prægtig Dame. Hun var ogsaa noget ved en Skole. Hun blev slaget — han siger slaget — ihjel her tæt ved for nogen Tid siden, der ved den nye Bygning paa Hjørnet. Jeg tænker mig om, men det maa være den der, det er nu mindst ti Aar siden den var under Opførelse. — Jo, hun stod med sine to Hunde,

Jan.:

21. S. SEPTUAGESIMA (101);
2. Sæt Bønner: St. Agnes (796).
22. M. † St. Vincents og St. Anastasius (797); 2. Gudsmoder*), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
23. Ti. † St. Raymund af Pennafort (797); 2. St. Emerentiana ([61]), 3. Gudsmoder*), 4. Om Fred.
24. O. St. Timotheus (798); 2. Om Fred.
25. T. St. Pauli Omvendelse (799); 2. St. Petrus (789), 3. Om Fred.
26. F. St. Polycarp (804); 2. Om Fred.
27. L. St. Johannes Chrysostomus (805); 2. Om Fred.
28. S. ANSGAR, Vikariatets Værnehelgen (821).
- *) Kirkebøn (64), Stillebøn ([92]), Slutningsbøn (65).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Krisne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementpris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Dansk Konversionshistorie

Mogens Kai Nørregaard: »Paris and Parma«.

Den danske Maler Mogens Kai Nørregaard, som nu er i Begyndelsen af Fyrreerne, er Søn af den tidligere Direktør for Københavns Sporveje. Hjemmet var irreligiøst, og i Opvæksten lærte Nørregaard at se med Foragt ned paa enhver religiøs Bekendelse. Selv afslog han at lade sig konfirmere.

I Ynglingearene var det Shelleys poetiske Ateisme, som betog ham. Men allerede som stor Dreng begyndte han sit Rejseliv, og i Rom kom han i Berøring med den kristne Oldtid, der viste ham, at det, han ansaa for Illusioner, havde sat sig Spor, som trodsede Aartusinderne. En stærk Interesse for fransk Literatur under »l'ancien regime« førte ham samtidig via Madame de Sévigné til Pascal.

Det var dog Livet og ikke Litteraturen, som gav ham det første stærke Indtryk af Kirken. I Paris lærte han en Maler at kende, som førte ham ind i en Kreds, for hvilken Religionen var central Virkelighed. Det gjorde et dybt Indtryk paa ham at se Mennesker af høj intellektuel og moralsk Standard praktisere deres Kristendom saa selvfølgeligt og enfoldigt.

Her i Paris fortsattes Nørregaards religiøse Udvikling dog ikke ud over et vist Punkt. For at opnaa større Klarhed over sig selv, rejste han saa til Italien, til Parma. Her paafulgte nu en Aarrække med den fra næsten alle Konversionshistorier bekendte Svingning mellem Overbevisning og Følelsen af Illusion. Karakteristisk for Nørregaard gjorde alle velmente katolske Forsøg paa at hjælpe ham den modsatte Virkning af den tilsigtede. Det var visse Indtryk, som han modtog gennem eget Arbejde med religiøse Emner, og først og fremmest hans Deltagelse i den katolske Liturgi, der til sidst fejede Hindringerne til Side. Messebogen var det afgørende Moment i hans Konversions ydre Historie, mens al Apologetik lod ham kold eller gav ham Indtryk af, at der endnu var uendeligt meget at granske og undersøge endnu.

Den lille Bog, hvorfra disse Fakta er afskrevet, har Nørregaard, som nu i en Aarrække har levet i Italien, først skrevet paa Italiensk, og det er ogsaa det italienske »Pia Società di San Paolo«, der har ladet den foreliggende engelske Oversættelse trykke. En dansk Oversættelse af den lille Pjece (blot svarende til 5 Sider i Ugebladet) vilde sikkert have en Mission.

For den, der skriver disse Linier, var det særlig tankevækkende at læse Nørregaards Hæfte. Han og jeg var i vor Barndom Klassekammerater i Metropolitanskolen og hver paa sin Vis den sidste, der kunde forventes at slutte sig til et saa krævende religiøst Samfund som den katolske Kirke. Netop vi gjorde Skridtet, efter Vandring ad saa forskellige Veje. Men for Enden af alle gode Veje ligger Rom.

H. D. T. K.

Berømte Katoliker

»Great Catholics«, redig. af Cl. Williamson.

I 1938 udkom i England denne Samling af 44 korte Skildringer af store katolske Skikkelser fra Fortid og Nutid: Helgener, Præster, Munke, Videnskabsmænd, Skribenter og andre betydelige Personligheder, deriblandt ikke saa faa Kvinder. Udgiveren er Father Claude Williamson, og blandt Medarbejderne findes Navne som Martindale og Ronald Knox. Naturligvis fortælles der især om engelske Katoliker; der er Newman, Chesterton og Francis Thompson, den mærkelige katolske Digter, der paa Charing Cross saa Jakobsstiger rejst mod Himlen; men man kan ogsaa læse om Kirkens Store: Paulus, Augustin, Teresa og om Forskeren og Præsten Gregor Mendel, om Leo XIII og mange andre, der har gjort en Indsats i det katolske Liv. — Det er værd at bemærke, at Bogen ved sin Fremkomst straks anskaffedes paa Nikolaj Bibliotek, og at den siden har været stærkt udlaaet (den har Katalognummer 99,1 Wi57). Nu er den ogsaa udkommet i »Catholic Book Club« til den nemme Pris af 2 sh 6 d (for 550 store, tættrykte Sider).

Rejsebog

Tage Nissen: »Undervejs« (Fr. E. Pedersen).

Forfatteren har fartet om i flere Verdensdele, drevet af Trangen til at opleve noget. Han er rart tilbageholdende med sin personlige Andel i Oplevelserne (de fleste Rejsebøger handler jo stærkt om »jeg«), og det er ikke Smaating han har set blandt Danske i Sydamerika, Japanesere, Kanadier og mange Slags Søfolk. Stilen er rolig og saglig — men selv om man underholdes, synes man ikke et Øjeblik, at Tage Nissen har faaet mere end Turistindtryk af den Verden, han har været »undervejs« i, og meget ofte kun en Sømands Indtryk af Havnevarteret og dets tvivlsomme Herligheder.

L. H.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaten: Den ny pavelige Aarvog »Annuario Pontificio« er nu udkommet. Den indeholder bl. a. den Række Privilegier, som den hellige Stol har tildelt Krigskapellanerne, for Eksempel den at kunne give Fællesabsolution for hele Hæren før Slag, dersom det er umuligt for de enkelte Soldater at skrifte deres Synder privat. Samme Ret gælder ogsaa i de aabne Byer, hvor Civilbefolkningen kan blive udsat for Luftangreb. Det bemærkes, at der naturligvis kræves Anger over Synderne og Forsæt om at skrifte dem ved første Lejlighed. Der gives ogsaa flere Lettelser og Tilladelser til at bevare det Allerhelligste i Feltkapperne og ombord paa Skibene.

Berlin: »Das schwarze Korps« offentliggør den 4. Januar det sidste skændige Dekret angaaende de saakaldte Krigsmødre. Det bliver saaledes nærmest en Statsforbrydelse for de Kvinder, der ikke vil gaa ind paa de ny Betingelser angaaende Børn udenfor Ægteskab. Dersom de selv ikke kan tage sig af Børnene, tager Staten dem under Forvaring. Fædrene har intet Ansvar.

Moskva: Statsradiofonien oplæste en taabelig og gudsbespottende Artikel om Julen ... for hvilken vi dog vil skaane Læserne.

Ljubliana: Senatets Præsident, den katolske Præst Dr. Corosec, beklager Frimureriets skadelige Indflydelse i Jugoslavien. Dette kæmper for en Verdensrepublik og billiger altid og allevegne Kommunisten.

Vest-Ukraine: Skønt der endnu ikke er aabenlyst erklæret Religiønsforfølgelse, er Tilstandene dog i Virkeligheden meget alvorlige. Klostre besættes, Noviciater lukkes, Nonner sættes paa Gaden, Kirker tages til profan Brug, og Gudstjenester forbydes. Biskopperne er alle forblevet paa deres Post, men Jødeelementet, der altid i Polen har været Katolikernes værste Fjender, faar nu overdraget alle de ansvarshavende Stillinger.

Britisk Indien: Den fjerde Jakobit-Biskop er nu blevet optaget i Kirken i Malabar.

De forenede Stater: Det katolske statistiske Departement melder om Fremgang for Præsternes Antal i det forløbne Aar paa 872. Der er oprettet tre ny Præsteseminarier med en Tilgang paa 700 Seminarister. 329 ny Sogne er oprettede. Det

samlede Antal Katoliker opgives til næsten 21½ Million med en Fremgang paa næsten 240.000. Den katolske Tro er dog ikke trængt frem alle Vegne. For nogle Aar siden oprettedes et »flyvende« Motor-Apostolat, der i 1938 har holdt 400 Foredrag for ca. 150.000 Tilhørere. Dette besøger især Syd- og Vest-Lavlandet. Glimrende er ligeledes Resultaterne af Hærens Sjælesorg, der i et Aar kunde opvise 2099 Gudstjenester for ca. 176.000 Soldater.

Genl: Belgiens Konge overværede en Højtidelighed, ved hvilken Nobelprisen overrakte den flamske Videnskabsmand Doktor Heymans. Han er Medlem af det pavelige Akademi.

Liverpools Ærkebiskop, Mons. Downey, opstiller katolsk Aktions Program for det kommende Aar: Den fælles Familiebøn, og nævner i Særdeleshed den fælles Aftenbøn med Rosenkransbønnen.

Rom: Osservatore Romano meddeler, at den hellige Fader har modtaget Biskop Theodor Suhr i privat Audiens.

Samme Blad oplyser, at en af Feltmarskal Mannerheims Døtre er Karmeliterinde i London. Han er selv Protestant.

Filmens Nyheder

»Mr. Smith kommer til Washington«

Som næsten alle amerikanske Film med moralsk Idealitet vil ogsaa denne falde til Jorden i enhver anden Genfortælling end Billedernes. Historien handler om en naiv ung Drengfører med alle Spejderlovens Paragraffer straalende i et ufordærvet Blik. Af Grunde, som er for amerikanske til at berettes, kommer han som Senator til Washington. Uforvarende dumper han som en Hund ind i et slyngelagtigt politisk-forretningsmæssigt Spil Kegler. Da han vil afsløre Svindelen, sætter Modstanderne al optænkelig Korrupsion i Sving for at knuse ham. Det er saa djævelsk en Nederdrægtighed, at kun amerikansk Politik og almindelig international Statsmoral kan præste-

re den Slags. Men den unge ufordærvede kæmper en gigantisk Kamp af en saadan Ædelhed og med et saadant Mod, at den kunde gøre Helgener misundelige, om slikt var muligt.

Af denne Fabel, der er baade æventyrlig og barnagtig, er der lavet en Film, man ikke vil tage i Betænkning at se to eller flere Gange. Ikke et Øjeblik i de 9 Kvarter, den varer, er der et ligegyldigt Billede. Ikke en Person er et tilfældigt Valg, ikke en Kameravinkel uigennemtænkt. Det funkler af Smil hele Filmen igennem, Dialogen er meget fyldig og vittig og velturneret. Hovedrollen spilles af James Stewart i en Lystspilstil, som er blændende. Hvor fordærvet man end er af sine mange Hundrede Biografbesøg, sidder man endnu en Gang overvældet af Filmens Muligheder. Frank Capra, som er Mester for Værket, er en Troldmand.

Og for den, der ofte nok maa beklage Filmens moralske Farer, er det velgørende at se, hvor stærkt den samme Kunst kan føre Ærlighedens og det rene Hjerter Forsvar i en Form, som den jævne kan forstaa og den mest blaserte ikke unddrage sig. Den anbefales for simpelthen alle uden Betænkning.

»Tre Mænd i Sneen«

Af Kästners muntre og indsmigrende Roman er der blevet en ganske morsom Film, men uden Bogens særlige Charme. Filmen fortæller i gængs Farcestil (og lidt staccato — er den stærkt beklippet?) om Sæbemillionærens Vinterferie som fattig Gæst paa det store Bjerghotel. Det naive i Bogen, det drengede i alle sunde voksne Mænd, er blevet borte, men derfor kan man alligevel godt more sig over en Del Situationer. Spillet er hæderligt, men heller ikke mere. Moralsk bemærkes, at der i Filmen er indføjet en Smule »sex«, som Bogen var fri for, og som bestemt ikke kan erstatte Romanens mindeværdige Snemand, der ikke er kommet med paa Billederne — hvilket er den største Skuffelse.

Screen.

Af en Nytaarstale

holdt i Katolsk Ungdoms Klub

Du har fejret Jul paa dansk: Risengrød, Gaas eller Flæskesteg, Rødkaal og alt det der — og du har proppet dig rigeligt med det; men Paasken falder tidligt i Aar, der er kun en Maaned til Fastens Begyndelse, saa har du 40 Dage, hvor du kan gøre Afbigt. Du har modtaget Gaver, alle dine Ønsker er naturligvis ikke opfyldt — det har du nu heller ikke godt af. Du har ogsaa *givet* Gaver — for du kender den største af alle Glæder: *Glæden over at glæde andre!* — Ogsaa paa katolsk Vis har du fejret Jul. Jeg saa dig godt Julenat efter Midnatsmessen, 1. Juledag efter Højmessens og den Dag i Juleugen, da du gik indenfor i Kirken: du knælede ved Krybben, du be- tragtede det lille Jesusbarn, der ligger dér med oprakte Arme mod dig — netop mod *dig*. Du lagde dine smaa Sorger og Bekymringer i det lille Barns Favn — det lille Barn, der er større, mægtigere end de Største og Mægtigste. Du bad en Bøn om Fred, du bad for din Mor, Far, Søkende og for den ... ja, for den eneste ene, der kan faa dit unge Hjerte til at banke. — Ja, saaledes har du fejret Jul. Du lærte at fejre den saaledes, da du var Barn — nu er du voksen; men jeg ønsker for dig, at du aldrig maa blive *saa voksen*, at du ikke kan fejre Jul som katolsk Kristen.

I en Beretning fra Rusland, du ved, det store østeuropæiske Rige, der nu med pansret Næve forsøger at sønderlemme et lille frit Folk, i en Beretning derovrefra læste jeg

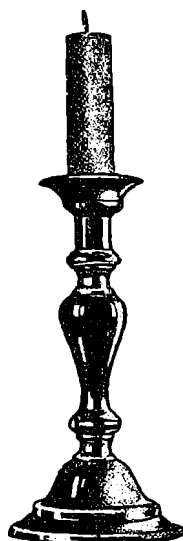
om, hvorledes man dér ikke fejrer, men *afskaffer* Julen. Myndighederne havde bestemt, at hver den, der ikke 25. December indfandt sig i den Virksomhed, hvori han eller hun havde sin Beskæftigelse, var hjemfalden til øjeblikkelig Afsked — vel nok en raffineret udtænkt Plan, idet Følgerne af ikke at efterkomme en saadan Bestemmelse er ensbetydende med Sultedøden. Se, jeg ved naturligvis, at alt, hvad man hører fra Rusland, nu som tidligere, skal modtages med et vist Forbehold; men jeg ved tillige, og det ved du ogsaa, at Tendensen gaar i Retning af det antydede. »De gudløses Organisation« er en Kendsgerning. Den har Central i Rusland og forgrener sig over hele Verden. Nu vil du sige til mig, at saa slemt er det dog ikke herhjemme. Det kan siges; — men hvis du er klog, skal du alligevel ikke overvurdere denne Omstændighed. Her i vort Fædreland koketteres i betænkelig Grad med Gudløsheden, og du er paa alle Sider omgivet af Medborgere, der ønsker Kristendommen afskaffet. Ikke ved Forbud eller Diktatur — næ, man gaar de Veje, der er bedst farbare og vælger med Smag de Midler, der er egnet for dansk Mentalitet.

For nu stadig at holde os til Julen, saa har du sikkert lagt Mærke til, at man i bestemte Kredse i nogle Aar har afholdt noget, man kalder *Solhvervsfest*. Der siges ikke lige rent ud, at disse Fester skal erstatte Julen, men det er Meningen, og der drives en kolossal Pro-

paganda for dem — ogsaa gennem Radio. Ganske vist har vi Katoliker ogsaa Adgang til Radioen; men bemærk, at Solhvervsfester og saakaldt borgerlig Konfirmation transmitteres paa de rigtige Tider, naar vi hygger os hjemme, naar vi alle har Lejlighed til at »lytte«; derimod er du sikkert enig med mig, naar jeg siger, at ikke ret mange, udover nogle faa Katoliker, er staaet op Julemorgen Kl. 8,45 for at høre katolsk Korkoncert. Heraf vil du saa nemt forstaa, at Solhvervsfestens Rundkastning er betydelig mere virksomhedsfuld som Propaganda end vore Udsendelse. — jeg siger dog ikke dette for at underkende Værdien af de sidste.

Jeg talte til dig lige før om saakaldt borgerlig Konfirmation, og selv om denne ikke kan faa Interesse for dig — du er jo forlængst virkelig konfirmeret og indrulleret i vor hellige Kirkes voksne Garde, — saa skal du alligevel høre min Mening om denne Institution, — og den kan du med Sindsro gøre til din: Jeg kan finde mig i, at Prinsessers og Prinsers Konfirmation kaldes *kongelig* og smaa Komtessers, Grevers og Baroners for *adelig*; men at stille borgerlig op mod *kirkelig* er i høj Grad *unfair*, thi du var ogsaa Borger, dansk Statsborger, den Dag, du blev konfirmeret i en katolsk Kirke af en katolsk Biskop. Desværre kan vel ikke Lov om falsk Varebetegnelse eller illoyal Konkurrence træde til overfor et saadant sprogligt Vildskud. Borgerlig Konfirmation burde hedde *u-kristelig* Konfirmation, idet de Unge kun bekræfter deres Forældres Gudløshed og Kristendomsligegyldighed.

Naa, heldigvis kan man altsaa ikke paa dette Punkt fortrædige dig; derimod har man noget, der

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *det er sundere for Nerverne*

Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60

Leverandør til Sct. Knuds Skole

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ'S EFT.

Vesterbrogade 131 - Central 2821

• Leverandør til Sct. Elisabeth Søstrene

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

følles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

hedder borgerligt Ægteskab. Det har taget stærkt Overhaand i de senere Aar — ogsaa mellem Unge, der har faaet en god katolsk Opdragelse. Men du, unge Pige, skal da ikke borgerlig vies — selvfølgelig ikke. Jeg ved godt, at Frk. Petersen og Frk. Hansen, der sidder ved Siden af dig paa Kontoret, har fortalt, at det skal hun. Hun fortæller dig, at »det er meget nemmere med en Spadsere dragt, og saa er der ikke alt det med Brudestadsen. Nej, du skal være rigtig Brud med hvid Kjole, Slør og Myrtekrans, du skal vies i en katolsk Kirke af en katolsk Præst. Og du, unge Mand, lader dig da ikke bluffe af Kammeraten, der har regnet ud, at det er meget billigere at gaa op til »Domprovst Kaper« med Kæresten og ordne den »lille Affære«. Næ, du ved, Ægteskabet er et Sakramente, Ægteskabet er uopløseligt — du ska' ha' Messebryllup med hende, du har erhvervet dig for hele Livet.

Ja, man er ude efter dig. Der er f. Eks. ofte fortalt dig, at du behøver da ikke at »rende i Kirke« hver Søndag; man spørger dig, om du tror dig bedre end andre, fordi du gaar i Kirke og endelig: det er slet ikke nødvendigt at gaa i Kirke for at bede til Gud — »man beder ligesaa godt i sit Lønkammer, det staar i Biblen«.

Til det sidste kun dette: Tror du, at den der aldrig sætter sine Ben i Kirken, beder i sit Lønkammer, for det tror jeg nemlig ikke. Næ, du ved, at enhver Katolik har Pligt til at overvære Søndagsmessen. Denne Pligt opfylder du, og du kommer i rette Tid — ikke alene for at faa en god Plads, men ogsaa for at høre Prædikenen. Siger du, at Prædikenerne kan være kedelige — næ, det mener du ikke. Men lad mig alligevel give dig et Raad: tag hver Søndag eet Ord eller een lille Sætning ud af Præstens Prædiken, saa skal du se, hvilken smuk Buket du har, naar Aaret er sluttet. Ogsaa med Hensyn til Sakramenterne, Bodens og Alterens, er du O. K. Det siger sig selv, at du, der daglig plejer dit Legeme og staar paa et usædvanlig højt Stade sundhedsmæssigt set, ikke ønsker at faa Gravrust i din Sjæl.

Ja, saadan er der saa meget — hvad læser du forresten? Du læser da ikke dumme Novelle-Magasiner og Romaner, du gi'r da ikke dine Penge ud til halv-pornografiske Skrifter? Du ved da godt, at man har gode Bøger, og at der ved enhver Kirke findes Biblioteker, hvor saadanne kan laanes. Du ved da, at der er megen katolsk Litteratur? — ellers kan du blot kigge indenfor i Katolsk Bogsalg paa den anden Side af Stenosgade. Ja, nu skal du ikke tro, jeg har Procenter af Salget — jeg vil blot gøre dig opmærksom paa, at du derovre for

en billig Penge kan erhverve Bøger og Smaaskrifter af katolske Forfattere. Du vil herigennem supplere din Viden om vor hellige Kirke og dens Lære — noget, der kan være dig til stor Hjælp, naar du skal give Svar paa Angreb. Men husk, indlad dig kun i Diskussion med fornuftige Modstandere — alle dumme Angreb skal du ikke svare paa. Det er du og din Religion for god til.

Saa har vi noget, der hedder Pauluskredsen. Er du i Grunden rigtig klar over, hvilket Arbejde der gøres af denne Sammenslutning i katolsk Oplysnings Tjeneste — naa, ikke? Ja, saa er det paa Tide du sætter dig lidt i Sving.

Sidst, men absolut ikke mindst er der *Katolsk Ugeblad* — det er du da Abonnent paa? Selvfølgelig, det var jeg da klar over. Er du ikke helt tilfreds med Bladet? Maa jeg ha' Lov at betro dig een Ting: det er jeg heller ikke — men det skal du helst ikke lade gaa videre. For jeg tror nemlig, vi — altsaa ogsaa du — selv er Skyld i Utilfredsheden. Det vil føre for vidt at redegøre for denne min Paastand — kun lige dette: Den Dag, *Katolsk Ugeblad* findes i ethvert katolsk Hjem i Danmark, saa skal du bare se, hvor tilfredse vi er alle, baade Udgivere, Redaktion og Abonnenter — men heller ikke før. Og her kan du, min Ven, gøre et Stykke Arbejde i katolsk Aktions Tjeneste — du kan skaffe en Abonnent, og har du allerede skaffet een, ja ta' saa lige en enkelt een til. Jeg ved, at du har hørt mig sige det før, men jeg bli'r ikke træt af at gentage: *Det er godt med en*

Presse — en konsolideret Presse — se, det er en af Grundene til, at vore Modstandere ofte klarer sig saa forbavsende godt. Altsaa: Ud at tegne Abonnenter til *Katolsk Ugeblad*!

Mens vi taler om Abonnenter: du ved vel, at der findes et Fond, der hjælper dine ubemidlede og arbejdsledige Kammerater til gratis Abonnement paa *Katolsk Ugeblad* — naa, det vidste du ikke? Næ, det er jeg klar over, for jeg har bemærket, at det gaar lidt trent med Bidragene. Nu ved du det, og du skal vide, at det er startet af en af dine egne Kammerater — det er ogsaa Katolsk Aktion. Men du er jo lynhurtig, du indhenter snart det forsømte: ud at sælge Mærkater! — Postgiro 1087.

Laur. Andersen.

Nytaarsfest i K. U. K.

Nytaarsfesten 7. Januar havde samlet ca. 250 Deltagere i Sct. Knuds Skoles Festsal. Aftenens Sensation var naturligvis Revyen — »Den skøre Revy« havde man kaldt den. Revyen var sammensat af Sketch, 2 Akter, 17 Afdelinger, og det var en Udstyrs-Revy; Koret, bestaaende af 4 K. U. K.-girls, var klædt i straalende og struttende Krinoliner, for slet ikke at tale om Bilen, der var kørt frem i 2. Akt, 13. Afdeling, den var et helt mekanisk Vidunder. De optrædende sled troligt Aftenen igennem: *Harald Guldager* som Charmeur og Sang-Elsker, *Albert Strøyer* som

<p>N. P. Rostrup <i>Katolske Begravelser</i> 30 Aars Erfaring Valkendorfsgade 34-36 Tlf. 778 - 728</p>	<p>I. Tannenberg <i>Aut. elektrisk Installatør</i> Frederikssundsvej 148' Telefon Bella 384</p>
<p>Arbejdernes Kaffeforsyning Bedste Luksus Kaffe 95 Øre 1/4 kg Prøv vore henkogte Frugter Viktoria Blommer Ananas, Fersken osv. Amagerbrogade 156</p>	<p><i>Alle Arter Bogtryk</i> udføres smukt og billigt Mohns Bogtrykkeri Borgergade 30</p>
<p>W. Staack <i>Malermester</i> Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158</p>	<p>Walther A. Randrup <i>Slagterforretning</i> Kød . Flæsk . Charcuteri Købmagergade 58, Tlf. C. 3179 Amagerbrogade 132, Tlf. Am. 416 y I Helsingør, Steng. 19, Tlf. 1036</p>
<p><i>Bageri & Conditori</i> Johan Aschengreen Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353 Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019</p>	<p>KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI KUL KØK KOKS NØRREGADE 15 TELF. 9270</p>

Konferencier. *Jytte Smith Knudsen* var Kor-Primadonna (men Jytte, hvorfor kom du ikke længere frem, du kan godt taale Rampelyset — og man vilde ha' hørt dig bedre). En morsom Scene var »Fiskerkonerne« med *Ruth Mayer* og *Lizzi Nielsen*, ligesom *Poul Weidinger* var god som den halv-tossede, fumfingrede Mekaniker i »Hos Autoreparatøren«. Helt i en Klasse for sig er *Verner Stabehl*; hans Professor i »Ørkenstemning« var virkelig Komædie. — Efter Finalen lønnedes da ogsaa de Optrædende med bragende Bifald og Damerne med Blomster, ligesom der var Masser af Fremkaldelser. Musikken var arrangeret af *Niels Frederiksen*, der ogsaa akkompagnerede. Revyen var samlet af Fru *Ellyton*, Dekorationer og Dragter udført af *Erik Ellyton*. Maskin- og Belysningsmester *Josef Jennes*. Suf-flør: Frk. *Seitzberg*.

Efter Revyen var der Kaffe-bord. Formanden, *Filip Lange*, takkede de tilstedeværende Gæster og sine Kammerater for deres store Arbejde med Revyen. Videre gav Formanden sine K. U. K. er Direktiver og Meddelelser om Foraarets Møder, hvoraf det fremgik, at det nok ikke er det bare Sjøv og Fest, K. U. K. 'erne faar Tiden til at gaa med — lykkeligvis. Held med Arbejdet!

Før Revyen var der Nytaarstale af *Laur Andersen*. Den findes i følgende Uddrag andetsteds i Bladet.
Ikke-K. U. K. 'er.

Hertug Knuds Division

Traditionen tro samlede H.K.D. sine Spejdere og Ulve til fælles Gudstjeneste og Parade paa Nytaarsdag.

Med Faner og Standere i Spidsen marcherede Divisionen samlet ind i Jesu Hjerter Kirke til 11 $\frac{1}{2}$ -Messen og tog Opstilling foran Kommunionbænken og i den brede Møt-tergang. Pater *Pauli* sørgede for i sin Prædiken ogsaa at strejfe Spej-dernes Sfære, og de friske og kraftige Dreng- og Ungdomsstemmer bidrog til en festlig Gudstjeneste.

Bagefter samledes hele Divisionen til Parade i Sct. Knuds Sal. — II' Absalon Trops Orkester indledte og sluttede Paraden med en lille Koncert, der paaskønnedes saavel af Spejdere og Ulve som af de mange tilstedeværende og interesserede Forældre og Raadsmedlemmer, og talte sit tydelige Sprog om stadig Fremgang.

Divisionen traadte an, og med »Der er et yndigt Land« begyndte Aarets første Spejderforetagende, medens den gamle Fane rullede ud foran Fronten. — Den nyud-nævnte Divisionskapellan, Pastor

Roskilde K. U. K. med Præsæs

I Tilslutning til Artiklen forleden præsenterer vi en Del af den energiske Forenings Medlemmer

Geertz-Hansen, som for første Gang var til Stede med den samlede Division, blev præsenteret for Spejderne og Ulvene og holdt derefter sin Nytaarstale, hvori han i kraftige Vendinger opfordrede enhver til at tage Afstand fra daarlige Drifter saavel indadtil som udadtil og til Slut bad alle om i trefoldigt Leve for Divisionen at give ham deres Tilsagn om at ville kæmpe for at holde Divisionens Idealær højt.

Divisionschefen foretog saa en Række Udnævnelser og uddelte en hel Del Udmærkelles- og Duelighedstegn og talte derpaa til Drengene og Førerne, hvem han takkede for godt Arbejde og Samarbejde i 1939, og idet han ønskede, at det nye Aar maatte blive et godt og lykkeligt Aar for enhver af dem, opfordrede han dem til hver især at gøre en Indsats for, at Aaret ogsaa blev godt for andre.

Paraden sluttede med »Kongernes Konge«.
D. C.

Katolsk Scene

Paa »Katolsk Scene«s Generalforsamling i December blev Foreningens Love ændret, saa de nu fremtræder i forenklet Form. De vigtigste Afsnit lyder saaledes:

1. »Katolsk Scene«s Formaal er at samle teaterinteresserede Katoliker for ved fælles Arbejde at ud-danne deres sceniske Evner og for at fremføre værdifulde Skuespil.

2. Arbejdet skal omfatte Indstuder-ning af Skuespil til Brug ved katolske Arrangementer samt, naar Lejlighed byder sig, offentlig Opførelse af Skuespil, der har videre Interesse.

4. »Katolsk Scene« stiller sin Erfaring til Raadighed for katolske Menigheder og Foreninger og søger at samle et Bibliotek af Skuespil, som vil kunne udlejes til Brug ved katolske Arrangementer.

6. Anmodning om Optagelse som Medlem af »Katolsk Scene« sker til Bestyrelsen.

7. Det aarlige Kontingent udgør 2 Kr.

Paa samme Generalforsamling valgtes ny Bestyrelse. Den kom til at bestaa af: Translatør *W. Thornfield*, Englandsvej 34 B (Formand), Frk. *M. Seitzberg* (Sekretær), Assistent *V. Stabehl* (Kasserer), Frk. *A. Cresta*, Hr. *K. A. Hoffmann* og Redaktør *Kjærulff*.

Anmodninger om Optagelse sker lettest til Formanden. Det i § 4 omtalte raadgivende Arbejde udføres af Assistent *Stabehl*, Amerika-vej 9, Kbhn. V., til hvem Henven-delser fra Menigheder og Foreninger bedes rettet.

Den 29. December 1939 blev de ny Love godkendt af Biskop Suhr.

Den liturgiske Opdragelse

I vore Redaktionsmapper ligger der saa stort et Antal Breve om Lægfolkets Deltagelse i Liturgien, at vi trods den bedste Vilje af Verden er afskaaret fra at aftrykke dem alle. Der er tilsyneladende ikke noget »indrekatolsk« Spørgsmaal, der i Øjeblikket er saa brændende som dette. Vi har et Par Strøtanker til vore brevskrivende Venner.

Samtlige Breve falder i to Grupper og kun disse to, som paa det nærmeste er lige store. Den ene taler Messebogens Sag med stor Varme og Begejstring og sommetider med lidt Utaalmodighed. Den anden fører et Forsvar for de knapt saa liturgiske Bønner under Deltagelse i Messen, alt mens den villigt indrømmer Messebønnernes høje Værd. Begge Grupper forekommer os af og til i deres Ivers Glød at se en Modsætning, hvor der ingen er eller ingen behøver at være.

Det drejer sig jo ikke om et Kirkebud, som nogle efterkommer med større Villighed og Punktlighed end andre. Ganske vist er der dem, der overværer Søndagsmessen med et saadant Minimum af Forstaaelse og personlig Deltagelse, at de faktisk ikke opfylder den paabudte Pligt til andægtig Deltagelse i den hellige Handling. Men det er ikke dem, der skriver de nævnte Breve og angaar Sagen.

Kirken forlanger af os, at vi tager Del i Messen med Forstaaelse og personlig Indsats. Dertil byder den os en Rigdom af Hjælpemidler, som vi kan tage til os af. Gennem Messebønnerne, alle Liturgiens Ceremonier, gennem Kirkerummet og dets Udsmykning vil den hjælpe os til at fatte og følge Messen. Den paabyder ikke, den bistaar med mangfoldig Hjælp.

Det er ikke klogt af os, hvis vi afslaar denne Hjælp, fordi det til en Begyndelse falder os svært, maaske ligefrem forstyrrende for vor Andagt, at følge de liturgiske Bønner og Ceremonier en for en. Det var heller ikke let i vor Barndom at holde først Ske og Gaffel, siden Blyant og Penneskraft paa den Maade, vi fik anvist. Til en Begyndelse syntes vi, at vi kunde spise og skrive meget bedre, naar vi fik Lov at holde, som vi selv vilde. Men det blev hurtigt overstaaet.

Men paa den anden Side skal man intet forcere i disse meget ømfindtlige Sager. Der er intet saa konservativt som en religiøs Vane, og det er godt det samme, at vi føler os *hjemme* i de religiøse Ting. Under en stærk liturgisk Bevægelse vil der være mange, som er anderledes vant, og som det falder mindst lige saa svært at tilegne sig det nye, som det vil være svært for en ældre Redaktør at lære at holde

Penneskiftet forskriftsmæssigt, hvis han altid har haft det stukket ind mellem andre Fingre, end Skrivelærerne anbefaler.

Liturgien er et Tilbud, som ingen maa lade gaa fra sig, den maa aldrig kunne blive et katolsk »Partiprogram«, der sætter Skel, hvor der faktisk ingen er. Den er en Opdragelse, men maa aldrig føre til Adskillelse mellem »Kulturniveauer« i det religiøse Liv, hvor der ingen Forskel er paa lærd og ulærd.

Det er ikke til at undgaa, at der under en liturgisk Bevægelse opstaar smaa Ændringer i kære, tilvante Forhold. For de ældre af os kan det være lidt af et Offer, som vi dog gerne bringer. Vi ved, at Kirken som Opdrager er den taalmodigste af alle og farer med Lempe og Mildhed.

Til ganske enkelte af vore ivrige Læsere vil vi føje det Raad at tage de uafværgelige menneskelige Forskelligheder med et Smil. Vi er lige faldet over en god lille Historie fra en Skole etsteds i den katolske Verden. Læreren havde forklaret Guds Almagt og spurgte nu: »Er der noget, som Gud ikke kan gøre?« Almindelig Tavshed; de smaa Hjerner arbejdede. Endelig vovede en Finger sig i Vejret: »Han kan ikke gøre alle tilpas.«

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Den nye Indstilling

Da Biskop Suhr kom hjem fra sin Rejse til Rom, ventede Pressen som paa en af de rigtige Sensationer. Baade Radioavisen og de store Hovedstadsblade havde Interviewere i Arbejde, og de fleste af vore Læsere har allerede hørt og læst deres Spørgsmaal og Biskoppens Svar.

Ugebladet har i de samme Dage gennem Pressebekendtskaber kunnet fastslaa, med hvilken Interesse disse Interviews er blevet modtaget. En protestantisk Præst af barthiansk Retning fandt, at Radioavisens Interview bragte de vægtigste Ord, der endnu var kommet ind i hans Stue gennem den lille Højtaler. Fra kommunistisk Side udtryktes stærkt Mishag over Misbruget af Radioen til saa interesseløse Udsendelser. En folkekirkelig Udtalelse var pudsig ved sin Venlighed kombineret med et lidt naivt Sektbegreb: »Den Biskop vil Baptisterne misunde Katolikerne«. Alle Hovedstadsbladene har i disse Dage skrevet sig bag Øret, at den katolske Biskop er blandt de faa, som Landet virkelig lytter til.

Naar man sammenligner denne Tingenes Tilstand med den, som vi hidtil har været vant til, kan det ikke være andet end, at man gnikker sine Øjne og spørger, om man nu ogsaa er rigtig vaagen og ikke drømmer det hele. Vi har hidtil været vant til, at man — al personlig Venlighed ufortalt — var reserveret overfor os, naar vi kom i Egenkab af Katoliker. Det katolske Væsen opfattedes som noget helt fremmedartet, ikke rigtig sundt for dansk Mentalitet. Man hørte nok ofte paa os, men vi kunde mærke, at vi talte over en Kløft. Men vilde høre paa os, men ikke lytte.

Den Ændring, der er indtraadt, og som Biskoppen selv gentagende Gange har udtrykt sin Glæde over, kan forklares paa flere Maader. Det er sikkert,

at Pavens Stilling overfor den internationale Situation spiller en stor Rolle, Biskoppens Besøg i Rom i de sidste Uger ligeledes. Det har betydet noget, at det var en Dansker, som blev Biskop. Biskop Suhrs personlige Egenskaber har utvivlsomt været den stærkest virkende Faktor. Men naar der er kommet saa ændret en Indstilling, og naar det er sket saa hurtigt, er det nødvendigt at fastslaa, at den Kølighed, som tidligere prægede Forholdet mellem Landsmænd i og udenfor den katolske Kirke, var kunstig. Uden at vide hvorfor, troede man, at Katolicisme og Danskhed maatte have svært ved at forliges. Man forstod os ikke, fordi man paa Forhaand var sikker paa ikke at kunne forstaa. Da man saa nærmere til, opdagede man, at der ingen Grund havde været.

I den kommende Tid vil det vise sig, hvilke Resultater den ændrede Indstilling vil kunne medføre. Der er jo stadig den samme Forskel i Opfattelsen af den kristne Aabenbaring. Det er ikke Katolicismens Ønske at denne Forskel skal tilsløres. Vi kender ikke til at skelne mellem en »væsentlig«, fælles Part af den kristne Arv og mere »uvæsentlige«, specielle Dogmer og kristne Bud. Det tør ikke forventes, at Kirkens Sandhed pludselig bliver indlysende klar for en stor Del af vore Landsmænd.

Det, der er vundet, er Lydhørhed, fordi Omgangsformerne er blevet præget af en ny Hjertelighed. Men det nye stiller ganske særlige Krav til os Katoliker. At det gode Forhold kan forlede de mageligere blandt os til at »se stort paa« nogle af Sandhedens uafviselige Krav, er en Fare, men ikke af de største. Farligere er det, at vi maaske i vort eget Liv ikke er tilstrækkeligt veltalende Eksempler paa Sandhedens omskabende Magt. Jo mere den katolske Kirke *bemærkes* her i Landet, des ulaste-

ligere maa vort Liv være for ikke at skade Kirkens Sag.

Klingpung og Messe

Vi omtalte forleden en Artikel i »Berl. Aften«, hvori der blev givet en Skildring af Biskoppens Midnatsmesse i St. Ansgar. I al Fredsommelighed morede vi os over Omtalen i den venlige Artikel af den dybe Andagt, der greb Menigheden, mens Klingpungen gik rundt. Pastor *Geertz-Hansen* gør os opmærksom paa, at Journalisten, Hr. *Jens Nyberg*, skrev de citerede Ord ud fra en i Virkeligheden forbausende sikker Opfattelse af Messen som Offerhandling. I et Brev, som Pastor G.-H. giver os Lov at citere, udtrykker Journalisten sig saaledes: »Det er alvorligt for mig, det Øjeblik, da jeg efter min Trang og mit Behov kan faa Lov til at give min Del i Gudstjenesten, mit lille eller store Pengestykke. Jeg sad virkelig Julenat og var helt ængstelig for, at man ikke skulde naa at komme over paa vores Side i Kirken med Offerskaalen, det var *Midtpunktet* for mig i Gudstjenesten, at jeg med mit Kronestykke kunde faa Lejlighed til i en katolsk Kirke at takke Vorherre for Hjem og Fædreland.«

Pastor G.-H. finder, at »denne Opfattelse er saa rigtig, saa bundkatolsk, at man kunde ønske sig, at alle danske Katoliker var lige saa fortrolige med Sandheden om Messens Væsen: *den er et Offer frembaaret af hele Menigheden!*« Naar dertil føjes, at det, der ofres, naturligvis ikke i første Række er Pengene, beder vi Hr. Nyberg forstaa, at intet er os fjernere end at saare gode Venner. Men vi har saa smertelige Erfaringer om Beskyldninger mod Kirken for økonomisk Vindskibelighed, at vi fristes til smilende at sige »ogsaa du«, naar vore Venner tillægger det *økonomiske* Offer saa central en Betydning for os. Deraf den lille Misforstaaelse.

Prædiken om Fristelser

af Vincent McNabb O. P.

„En Sædemand gik ud for at saa“ (Mark. 4, 3)

Lignelsen om Sæden og Sædemanden kan tjene til Udgangspunkt for nogle Tanker om Fristelsen. Denne Lære er klædt i den østerlandske litterære Form, vi kalder en Lignelse. Der er et Ordsprog, som siger, at Lignelsen selv er en Sæd. Og man kan læse denne hundrede Gange, før man begynder at se, hvor meget den rummer. Det er en af de faa Lignelser, som Vor Herre selv har forklaret, og hans Forklaring skal derfor vejlede os.

Det var nøjagtig den samme Sæd, som faldt de forskellige Steder. Forskellen laa i Jordbunden. Vor Herre beskriver et østerlandsk Landskab, et Stykke Jord, som er overstrøet med store Sten og gennemkrydset af en haard, bred, banet Vej, som Mennesker og Kameler passerer. Vor Herre var en god Iagttagere. Det var ikke blot hans Sjælekundskaber, som var nøjagtige. Han havde en Kunstners Blik.

Noget af Sæden faldt ved Vejen. Jorden var god nok, men den var trampet ned og ikke noget værd som Agerjord. Himlens Fugle kom og spiste Sæden. Det illustrerer Stolthedens Mester-Fristelse, som gør Sjælen til en aaben Færdselsvej, hvor intet guddommeligt kan finde Stilhed til at fæste Rod. I et stolt Hjerte kan man kaste et helt Kornmagasin af Vor Herres eget guddommelige Ordets Sædekorn, og det nytter ikke noget. Det ligger et enkelt Minut i Hjertet og føres saa bort af en hel Yngel af onde Aander.

Naar Vor Herre taler om den næste Gruppe, bliver han epigrammatisk og viser sin Humor. Han fortæller, at Sæden straks skød i Vejret, fordi den ikke havde dyb Jord. Men Humoren skifter hurtigt til Smerte. Han forklarer det næsten uforklarlige, at Begyndelse ikke er alt. De tager mod Ordet »med Glæde«. Men Glæden er ingen god

Begyndelse. Naar Gud besøger en Sjæl, maa han næsten altid sige »Frygt ikke«. Visioner, som begynder med Glæde, skal man ikke fæste Lid til; de stammer næsten altid fra den Onde. Det er bedre at begynde med Træthed og Tørhed og Mangel paa Lyst. Der er Mennesker, som finder, at de aandelige Ting er tørre; de synes at Biblen er tør, ikke saa interessant som f. Eks. den nyeste, bedst solgte Roman. De synes, at den Tørhed afgør Sagen. Ja, vist er det aandelige tørt! Det er Brød ogsaa! Kære Herre, mon ikke det er vore Hjerter, som er tørre? Hvis vi tager en Biografi og læser nogle af de Familiebreve, som Kvinder skriver (Mænd mestrer ikke denne ædle Kunst), saa finder vi alle mulige Smaating om Haven og om Køkkenet, Planer for Ferien og saa videre, og vi synes, det er tørt. Ja, fordi vi ikke hører med til den Familie. Det er af levende Interesse for dem, der hører med. Vor kære Herres Liv kan umuligt være tørt, hvis ikke vore Hjerter er tørre.

Den Fristelse, som illustreres ved den anden Slags Jordbund, er Kødets Fristelse, Lysten som saadan. Tæl blot Antallet af Teatre her i Byen, saa ser man, hvor stor en Magt Lysten har. Næst efter Smerten har Lysten den største Kraft. Den er visse Sjæles Atmosfære. Den kan føre mange ædle Bestræbelser med sig, men ender med Stagnation og Sult. Den er energisk, den vil gaa gennem Ild og Vand, den vil rive ned og bygge op, men Motivet er forkert. Der er Sjæle, som ønsker Lysten med ind i selve det aandelige Liv, og finder de Sorg og Smerte, gaar de andet Sted hen. Disse Sjæle elsker Krucifikset ... til Dekoration. De ønsker gerne at fæstes til Korset ... men de vil selv fabrikere det, et polstret Kors. De snakker om den »kære St.

Frans«, og hvis han stod i deres Dagligstue, vilde de vise ham Døren. Hvor maa St. Frans dog græde, naar han ser Sjæle, som mætter sig med den æstetiske Side af hans Fattigdom. Det er jo simpelthen Pjæt.

Mennesker, der ønsker, at Guds Rige skal komme til dem gennem Lyst og Glæde, kan ikke engang have Sans for Humor. Guds Rige er ikke til at lege med. Det er strengt og ømt som en Mors Kærlighed. Fornøjelser er sommetider en Nødvendighed, sommetider en Medicin, men altid en Fare. Den Slags Sjæle synes at vokse hurtigt. Det ser ud, som om Guds Sæd fandtes inde i dem, saa hurtigt gør de Fremskridt. Men vent blot længe nok, saa vil Solen, der skulde have drevet dem til Fuldkommenhed, i Stedet for udtørre dem og faa dem til at visne.

Den tredje Fristelse er Verden. Den illustreres af Tornene. Dens Tilhængere plejer at forestille sig den som Roser. Naa ja, Roser og Torne bor altid Side om Side.

Der er to Slags Fristelser, indre og ydre. De indre stammer fra Kødets. De ydre er igen to Slags, personlige, som udgaar fra den onde Aand, og upersonlige, som udgaar fra Verden. Det er den sidste Slags, der fremstilles som Torne. Det er mærkeligt nok, at Tjørne ofte plantes for at beskytte Sæden, holde Fuglene borte o. s. v. Men det, der til en Begyndelse tog sig ud som et Værn, vil til sidst kvæle og dræbe.

Vi skal være i Verden og dog ikke af Verden. Nogle føler sig for svage til at løse denne fortvivlede Ligning — at være blandt Fjenden, men ikke blandt hans — at de lukker sig bort indenfor et Klosters fire Mure. Men Verden forfølger dem ogsaa der. Den kommer ind gennem Nøglehullet, gennem Sprækkerne i Taget og den Føde, de spiser. Der gives ingen Side af det religiøse Liv, hvori Verdens Aand undlader at bedrage Mennesker, tilraade Kompromisser, diktere Konkordater o. s. v. Den Aandelighed, som hindrer Gnid-

ninger, er Djævelens eget Kælebarn.

Lad os ransage vor Samvittighed for at se, om vi besidder denne Verdens Aand. Hvis vi blot har en Mistanke om, at vi maaske kan være smittet af den, er det ikke saa galt. Men følger vi den mindste Ulejligheds og mindste Risikos Vej, undertegner vi gladeligt Konkordater og Fredstraktater med Verden? Det er altid fortvivlende farligt. Naar vi læser de stærke Fordømmelsesord, der ofte faldt fra Vor Herres Læber, forstaar vi nok, at han var alt andet end de moderne blødsødne Dagligstuekristne uden Rygrad.

Naar Fristelser kommer, maa vi tage imod dem og ikke give op. Den værste af alle Fristelser

er den, at man ingen har. Naar de kommer, bør vi sige Gud Tak.

Hvordan skal vi gribe Fristelsen an? Det er Kunst for Mestre. Nogle Fristelser skal mødes Ansigt til Ansigt og andre skal undflys. Nogle er saadan, at allerede deres Skygge maa jages bort.

I den skønne Beretning hos St. Markus om Stormen paa Søen har vi et Billede paa en af de Maader, hvorpaa Fristelser kan mødes. Disciplene henvendte sig til Mesteren med den indtrængende Bøn: »Bekymrer du dig ikke om, at vi forgaar?« De ligesom gjorde Krav paa ham: »Vi er dine; du har løskøbt os. Du kan ikke lade os forgaa.«

Vincent Mc Nabb O. P.

Fra Korshæren til den katolske Kirke

Samtale med Politibetjent LILI HOWITZ

Klokken er 16 paa Politistationen paa Howitzvej, da jeg gaar op ad Trapperne til Politibetjent Lili Howitz' Kontor paa 1. Sal. Der lyder Stemmer bag Døren, saa jeg sætter mig paa Bænken i Vinduesnichen og venter.

Lidt efter kommer en ung Mand ud, — nu er Lili Howitz ledig.

— *Hvad er det for et Arbejde, en kvindelig Politibetjent beskæftiger sig med?* spørger jeg.

— Vi beskæftiges i de civile Afdelinger, hovedsagelig ved Afhøring af Paternitetssager, Separations- og Skilsmisssager og Forældremyndighedsspørgsmaalet. Vi afhører i Lighed med vore mandlige Kolleger Parterne om deres personlige og økonomiske Forhold. Desuden afhører vi til Andragender om fri Proces og Indgaelse af Ægteskab under den ved Loven fastsatte Alder.

For lidt Ansvarsbevidsthed

— *Er det ikke triste Sider af Livet, man derigennem faar Indblik i?*

— Gennem 8 Aars Polititjene-

ste har man jo set ind i mange tunge og vanskelige Forhold. Man kan ikke undgaa at lægge Mærke til, at det næsten altid er de samme Ting, der er Skyld i Ægteskabets Forlis. Ofte er det en manglende Opdragelse til Orden, baade indre og ydre; der er for lidt Ansvarsbevidsthed. Det kan f. Eks. blive skæbnesvangert, naar en ung Pige gifter sig uden at have Begreb om den simpleste dagligdags Husførelse. Mange Forbindelser indgaas for uoverlagt, for, som de unge selv siger: »Det kan jo ikke gaa værre end galt,« d. v. s., de kan nemt opnaa Skilsmisse. En almindelig Anledning til de tidlige Ægteskaber, som vi behandler, er, at den unge Kvinde er besvangret. Saa kommer der Børn, og det er dem, det gaar mest ud over, naar det en skønne Dag gaar i Stykker mellem Forældrene.

— *Har De alligevel ikke ogsaa mødt opmuntrende Ting af og til?*

— Jo, heldigvis! Gang paa Gang imponeres man af den Dygtighed og Tapperhed, hvormed en forladt eller fraskilt

Hustru tager Kampen op som Forsørger for sig og Børnene og virkelig viser sig i Stand til at opdrage dem. Det kan man ikke andet end beundre.

— *Er der andre Sider af Deres Politiarbejde, De vil fortælle om?*

— Vi er med til Indlæggelse af Sindssyge, der skal afhentes hjemme og indlægges paa Hospital. Desuden patruljerer vi som Sædelighedsbetjente om Natten efter Tur. Selv har jeg som uddannet Sygeplejerske faaet nogle Opgaver med Tilsyn med Børnehaver, Børnehjem og Sygehjem.

— *Afhører en kvindelig Politibetjent baade Mænd og Kvinder?*

— Ja, naturligvis. Den Politibetjent, der har en Sag, maa afhøre alle Parter, baade Mænd og Kvinder, og der er vist aldrig Vanskeligheder i saa Henseende.

Kræfter til det daglige Liv

— *Er Deres kristne Livsanskuelse Dem til Hjælp i dette Arbejde?*

— *Indadtil* har det en meget stor Betydning. I en Alvorstid som vor, kan man nemt blive modløs. For mig betyder min personlige Tro og Kirkens Vejledning dette, at jeg faar Kræfter til det daglige Liv, dets Pligter og forskellige Opgaver i Tilid til, at GUD vil erstatte, hvad vi Mennesker mangler i Kærlighed og Udholdenhed. Og *udadtil* — ja, Gang paa Gang har jeg oplevet, at Mennesker, der var til Afhøring her, begyndte at tale om religiøse Spørgsmaal. Naar f. Eks. Daabsattesten mangler i en Sag, kan man komme ind paa Spørgsmaalet: Daab og Konfirmation. Ud fra dette har det virkelig været muligt at faa en Samtale i Gang om kristelige Spørgsmaal.

Emigrantarbejdet i faste Rammer

— *Og Emigrantarbejdet — hvordan gaar det med det?*

— Det gaar støt og roligt i sine faste Rammer. Vi har et solidt og harmonisk Samarbejde mellem den store protestantiske Komité og vor lille katolske

Komité. I disse Dage har vi den Glæde at kunne sende en ung Hustru og hendes lille Pige over til Amerika, hvor hendes Mand har opholdt sig gennem flere Maaneder, og hvor det nu er lykkedes ham at skabe sig en Stilling. Iovrigt gaar Emigranterne ud og ind i Verner Sta-behls og mit eget Hjem, ligesom enkelte katolske Hjem og For-eninger gæstfrit har aabnet sig for dem. Ellers kan det knibe med at faa Tiden til at gaa, Ar-bejdstilladelse kan de som Re-gel ikke opnaa. I Efteraaret tog vi dem med paa Ture, bl. a. i Dyrehaven!

Indre Mission og Kirkens Korshær

— *Hvordan har De lært dette praktiske kristne Arbejde?*

— Som 18-aarig begyndte jeg min Landmandsuddannelse, og som 22-aarig var jeg Elev paa en Herregaard, hvor jeg mødte Indremission i dens sundeste og mest levende Form, dens Kærlighed til Biblen og afgjorte Forkyndelse: for eller imod Kristus. Det betød et religiøst Gen-nembrud for mig, — i al Stil-færdighed! I den efterfølgende Tid lærte jeg dens dygtige og flittige L gmandsarbejde at kende. Kort Tid efter gennem-gik jeg et Bibelkursus paa Has-lev udvidede Højskole og senere paa Norsk luthersk Indremis-sions Bibelskole i Oslo. Det var egentlig under dette Ophold, at jeg blev ført ind i Korsh rsar-bejdet, idet jeg deroppe saa, hvad een Kvindes Arbejde gen-nem 25 Aar kan betyde for tal-l se ulykkeligt stillede. Jeg t n-ker paa Anna Jensens Arbejde i Oslo en Gang saa berygtede Havnekvarter. Hun modtog for nogle Aar siden St. Olav Orde-nen af Kong Haakon til Tak for sit kristne og samfundsnyttige Arbejde.

I 1927 blev jeg optaget i Kir-kens Korshær som Søster og Fritidsarbejder. Jeg sang ved Møderne og var med i Arbejdet med de unge Kvinder. Kors-h rsarbejdet og Fællesskabet d r har præget min Indstilling for hele Livet. GUD har vist mig, at vi Mennesker trods ydre

Kaars Forskellighed i Grunden er saare ens, og paa den anden Side, at det er et stort Ansvar at være vokset op under gode Forhold. Det har lært mig, hvor stor Betydning det har, at vi viser hinanden Tillid og ubestik-kelig Redelighed under alle Li-vets Forhold.

Det er min Erfaring, — i de forskellige Forhold — hvilken Hjælp det er at kunne stole paa hinanden, tale aabent til hinan-den og bede sammen, bede GUD velsigne det, vi har talt om, eller den Opgave, det Arbejde, vi skal tage op, kort og sundt.

Det fulde Evangelium

— *Hvordan fandt De saa frem til den katolske Kirke?*

— Som 16-aarig var jeg Elev hos Assumptionss strene, og si- den da har jeg haft Kontakt med Kirken; fra mit 19. Aar kom jeg med Melletrum i Stenosgade og laante Bøger, og de sidste 5 Aar af min Korsh rstid gik jeg til Messe saa godt som hver Søn-dag. I Begyndelsen troede jeg, at saadan kunde det blive ved med at gaa; men jeg blev mere og mere klar over, at der var en Mur, der skilte mig fra det egentlige: Kirkens Sakramenter. Efterhaanden som Kirkens kon-sekvente Lære gik op for mig, saa jeg Usikkerheden udenfor den. Jeg forstod, at det Budskab og den Lære, Ansgar bragte til Danmark, det var det fulde Evangelium, som Reformationen havde beskaaret stærkt og des-uden fjernet Messeofferet fra Alteret i Kirkerne. Saa kunde jeg ikke andet end tage Skridtet fuldt ud og gaa over til den ka-tolske Kirke, — naturligvis ef-ter en grundig Forberedelse!

— *Har De nu stadig bevaret Forbindelsen med Korsh ren?*

— Ja; haade gennem mit Poli-tiarbejde og som Kristen er jeg ofte i Forbindelse med den, i hvert enkelt Tilfælde naturligvis med den kirkelige Autoritets Billigelse. Hos gamle Venner har jeg kun mødt Tillid, og der har ofte været Lejlighed til at rydde Misforstaaelser af Vejen m. H. t. Opfattelsen af vor Kirkes Tro, Moral og Lære. Særlig Interesse synes protestantiske Kristne at

have for Mariadyrkelsen og Skriftemaalet, hvis Betydning netop i vore Dage anerkendes af mange.

Kirken skal bruge os

— *Hvordan er det at blive omplantet paa katolsk Grund?*

— Kun godt! Den trygge Glæde, den faste Overbevisning: at være »Barn i Huset«, af GUDs Naade, — den kender vist ingen som vi katolske Kristne! Men det tager Aar at tilegne sig og leve virkelig med i Kirkens Liv. Det skal læres og leves, og det betyder en stor Rigdom. »Kon-vertitvanskeligheder« har jeg ikke kendt til; men derimod er min Arbejdsmaade af og til ble- vet misforstaaet, og mit eget Syn derpaa har paa visse Punkter maattet ændres. Jeg skylder at sige mine katolske Venner Tak, fordi de har haft Kærlighed og Taalmodighed nok til at hjælpe mig der. Det er livsvigtigt at møde Godhed og Hjælpsomhed, naar man er »ny« Katolik! Sa-gen er jo den, at det er KIRKEN, der skal bruge os og ikke om- vendt, og den kan det kun, naar vi selv indser, at vi er kaldet til at tjene. For os Lægfolk gælder det om at forstaa, at uden Kir-kens Vejledning gaar vi meget nemt og hurtigt forkert frem, ogsaa i det individuelle Arbejde for Kirken, saa godt det saa el-lers er ment!

— *Hvad betyder mest for Dem som katolsk Kristen?*

— Adgangen til Kirkens Sa-kramenter, det kristne Fælles-skab og Kirkens Liturgi, der ud-bygger og støtter den enkeltes Liv i BØN og forener alle Kir-kens Børn i Tilbedelse af GUD, der har sagt, at Han vil tilbedes i AAND og SANDHED.

Ved E. N.

Hjælp til Roskilde

Den haardt ramte Menighed i Roskilde vil lade afholde en stor Lodtrækning til Fordel for Kir-kens Istandsættelse efter Bran-den. En Række Gaver er sk n- ket af protestantiske Roskilden-sere. Katoliker hele Landet over opfordres indtrængende til ogsaa at sende Gaver til Sogne-præsten, Pastor Boerri ter.

Jacob af Gottorp

Niels Stenos Kanonisation ligger os alle paa Hjerte, og vi har Lov at haabe, at det ikke varer alt for længe, før vi kan se hans Billede ogsaa i vore Kirker, omgivet af en Helgenlorie. Pastor Scherz skal have Tak, at han har taget denne Sag i sine Hænder.

Dog tillader jeg mig her atter at henvise til en anden Helgen-sikkelse, om hvem jeg allerede har skrevet forskellige større Afhandlinger, saaledes i »Varden« 1907, i »Credo« 1929, 1935 og 1936 og i »Historisk Tidsskrift« 9. Række, 6. Bind. Denne Mands Kanonisation kan maaske hurtigere og lettere gennemføres, fordi hans Navn allerede staar i Franciskanernes private Helgenfortegnelse.

Familieforhold

Det drejer sig om den sidste Franciskanerprovincial for den danske Ordensprovinc. Han maatte ved Reformationen flygte her fra Landet, og fra en lille By i Nærheden af Schwerin søgte han at opmuntre og trøste sine landflygtige Medbrødre. Men da alt Haab om at vende tilbage til Danmark var ude, udnævnte han en Stedfortræder og søgte sig et nyt Virkefelt i Amerikas nyopdagede Verden. Der arbejdede han sammen med to Mænd, der begge har efterladt biografiske Notater om ham, som vi maa tillægge den største Værdi. Begge siger, at han nedstammede fra det danske Kongehus. Men da hans Navn ikke findes i Kongehusets genealogiske Tavler, turde dette Udtryk maaske betegnes som en Overdrivelse og kun fremhæve, at han hørte til en af Landets betydeligste Adelsfamilier. Dog lykkedes det mig ved Gennemsøgning af Lytke Namensens Bibliotek i Flensborg at opdage en Autograf af denne mærkelige

Mand. Den findes i Erasmus Rotterdamus latinske Nye Testamente, udgivet af Kørver i Amsterdam 1522, i Museets nye Katalog Nr. 21. Autografen stammer fra hans Provincialtid, og han underskriver sig som *Jacobus Gottorpius*. Jacob af Gottorp havde han imidlertid ikke Lov at kalde sig, hvis han ikke hørte til Kongehuset. Hvor Hullet i de genealogiske Tavler skal søges, maa Fremtiden oplyse. Her skal kun endnu bemærkes, at Jacobus var en meget lærd Mand, der talte flydende Latin, Græsk og Hebraisk, altsaa i Dannelse betydelig overgik sin samtidige, Povl Helgesen. Vi ved ogsaa af nævnte Kilder, at han havde ført hæftige Kampe med Reformatorerne.

En Pioner i Missionshistorien

Jacobus Gottorpius eller Jacobus de Dacia, som han kaldte sig i den nye Verden, var en ivrig Missionær og kæmpede for Principper, der først 400 Aar senere kunde udføres i Praksis. Han havde ogsaa alle Betingelser derfor. Han var en højt dannet Mand, en ligevægtig Nordbo og havde gennemlevet Reformationsstormen. Men han mødte den haardeste Modstand hos sine sydlandske Ordensbrødre. Det var jo helt nye Problemer, der dukkede op. Indianerne var de første »Vilde«, den civiliserede Verden stødte paa. Hvad skulde man gøre med dem? Nogle paastod, at man ikke engang turde døbe dem, og alle var enige om, at de aldrig kunde modtage den hellige Kommunion. Her vandt Jacob af Gottorp sin første Sejrr. Imod al gængs Praksis vovede han at give sine Indianere den hellige Nadver. Saa længe havde han talt Indianernes Sag, indtil man tillod ham et Forsøg paa hans eget Ansvar. Og han fik Ret.

Det varede heller ikke længe, førend alle fulgte hans Eksempel.

Men Jacob af Gottorp vilde opnaa endnu mere. Han ønskede, at de dueligste og bedste af Indianerne skulde have Adgang til Ordensstanden og Præstedømmet. Til dette Formaal forfattede han et Skrift, der skulde trykkes. Dog kunde det forudses, at det aldrig vilde faa »Imprimatur«. Manuskriptet fandtes endnu for 100 Aar siden i Biblioteket i Tlatelulco, men hvor det nu opbevares, kunde Nationalbiblioteket i Mexico ikke oplyse mig om.

Jacob af Gottorp gav endnu ikke tabt, og i et Provincialkapitel kom det til et heftigt Sammenstød og Opgør mellem Indianervennen og hans Modstandere. Han stod dog alene og maatte derfor tabe sin Sag. Fordi han havde betegnet sin Modpart som Kættere, idømtes han, skønt han var Definitor, en offentlig Bod, som han villigt tog paa sig.

Helgenen

Øjenvidnerne skal selv faa Ordet. Mendieta, som 1554—1570 opholdt sig i Mexico, skriver: »Der lærte jeg en anden stor Teolog og Guds Tjener at kende, Fr. Jacobo Daciano, som er født i Danmark og tilhører det derværende regerende Kongehus. Han var allerede den Gang Provincial, da han ved Synet af den Skade, Hæresiet anrettede, og ved Efterretningen om Mexicos Opdagelse, kom dertil som Missionær med Kejser Karl V's Tilladelse. Derfor bad han ogsaa altid paa særlig Maa- de for Kejserens Vel og fik Underretning om Kejserens Dødsdag og holdt Sorgegudstjeneste for denne samme Dag, som han døde. Han var den første, der meddelte Tarascastammen den hellige Nadver, og han talte det mexicanske Sprog udmærket.«

Det andet Vidne er Diego Munoz, som langt udførligere taler om hans Slægtskab med det danske Kongehus, hans Kundskaber og hans Kamp med Reformatorerne, hvor han ved en

bestemt Lejlighed kun næsten ved et Vidunder var undgaaet den sikre Død, og endelig om hans forskellige Foretagender og Opholdssteder i Mexico. Ogsaa Munoz omtaler, at Jacobus paa overnaturlig Maade havde faaet Kejserens Død at vide, og han slutter med følgende Ord: »Jacobus døde i en høj Alder som Guardian i Tarequato, og der ærer man ham, som om han var en kanoniseret Helgen.«

Diego Munoz stod ogsaa i ivrig Brevveksling med Ordensgeneralen Gonzaga. Og det er derfor intet Under, at denne i sin Ordenshistorie kunde give en saa udførlig Beretning om Jacobus Dacianus, og det skyldes sikkert denne Ordensgeneral, at *Jacobus Gottorpius' eller Dacianus' Navn blev optaget i Franciskanernes Martyrologium, hvor hans Dødsdag anføres som den 29. Oktober.*

P. D. Steidl.

Hil dig, Maria!

Kyndelmisse II

Lad os betragte Maria i Udførelsen af denne højtidelige Handling: hendes Søns Fremstilling i Templet i Jerusalem.

Hele det Gamle Testaments storslaaede og nøjagtige Ceremoniel havde Kristus til Midtpunkt; enhver Ting i det Ceremoniel var et dunkelt Symbol, der skulde finde sin fuldkomne Virkeliggørelse i den Nye Pagt.

Iblandt de rituelle Forskrifter, som forpligtede enhver Jødekvinde, der var blevet Moder, fandtes som bekendt ogsaa den, at hun nogle Uger efter Nedkomsten skulde fremstille sig i Templet. Moderen skulde rense sig for den retslige Urenhed, som hun ifølge Arvesynden havde paadraget sig ved Barnets Fødsel. Saafremt Barnet var hendes førstefødte og af Mandkøn, skulde hun desuden fremstille det for Herren, for at det kunde blive indviet til ham som til Alskabningens højeste Herre:

Omne masculinum adaperiens vulvam sanctum Domino vocabitur (Lk. 2,23; II Mos. 13,2). Man kunde imidlertid »indløse« Barnet ved en større eller mindre Offergave — et Lam eller et Par Turtelduer — alt efter Familiens Formuesforhold.

Det siger sig selv, at disse Forskrifter ikke forpligtede hverken Maria eller Jesus. Jesus var hele det jødiske Rituals øverste Lovgiver; hans Fødsel havde været mirakuløs og jomfruelig: intet uden den rene Renhed i hans Fødsel: *Quod nascetur ex te SANCTUM, vocabitur Filius Dei* (»det Hellige, der skal fødes af dig, skal kaldes Guds Søn« — Lk. 1,35); det var altsaa slet ikke nødvendigt at indvie ham til Herren, han var jo Guds egen Søn. Det var heller ikke paakrævet, at Maria, der havde undfanget af den Hellig Aand og var forblevet Jomfru, skulde rense sig.

Men ledet i denne Sag af den samme Hellig Aand, der er Jesu Aand, var Maria, hvad Tænke-maade angaar, i fuldkommen Overensstemmelse med sin Søns Sjel. Ved sin Indtræden i Verden havde Jesus sagt: »O Fader, du vil ikke mere have Slagtofre eller Brændofre: de er utilstrækkelige til at yde din guddommelige Retfærdighed Fyldestgørelse og forløse det syndige Menneske; men du har givet mig et Legeme, for at jeg skal ofre dig det. Se, her er jeg! Jeg vil i eet og alt fuldbyrde din Vilje«: *Ecce venio* (sml. Heb. 10,5—7). Og hvad havde den hellige Jomfru sagt: »Se, jeg er Herrens Tjenerinde; lad det ske mig efter dit Ord«: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum*. Derfor er det, at hun har villet bringe denne Ceremoni til Udførelse, idet hun derved har vist, hvor dybtgaaende hendes Underkastelse var.

Dom Columba Marmion O. S. B.

St. Ansgars Kirke

Søndag d. 28. Jan. fejres *St. Ansgars Fest*. Kl. 7 og 8 st. Messe. Kl. 10 *Pontifikalmesse*. Kl. 17 *Festandagt* m. Præd. og Procession med *St. Ansgars Relikvier*.

Rom og Verden

Kongregationen for Troens Udbredelse har netop udstedt en Bekendtgørelse til Kinas Katoliker, hvori der gives Retningslinier med Hensyn til Deltagelse i de gamle kinesiske Stats-skikke; Bekendtgørelsen maa anses for overordentlig vigtig og maa i et og alt ses som et kinesisk Sidedykke til de Anvisninger, der for fire Aar siden blev givet de japanske Katoliker. Efter modne Overvejelser, hedder det i Skrivelserne, og efter at have raadspurgt toneangivende og erfarne Mænd, er Kongregationen naaet til den Overbevisning, at de kinesiske Stats- og Familieskikke i vore Dage sædvanligvis ikke kan anses for religiøse, men rent nationale Anliggender. Dette kan man allerede slutte deraf, at den kinesiske Regering udtrykkelig har erklæret, at de Æresbevisninger, der vises den kinesiske Filosof Konfutsse, ikke er ensbetydende med en religiøs Dyrkelse, men kun maa ses som et Udtryk for Troskab overfor Konfutses Grundsætninger og de gamle kinesiske Overleveringer. Som Følge heraf er det ikke de kinesiske Katoliker forbudt at anbringe Billeder af Konfutsse i Skoler og Kollegier og at vise disse Billeder Æresbevisninger, f. Eks. i Form af Hovedbøjning. Saafremt der heraf skulde opstaa Misforstaaelser eller Forargelse, kan man uden Samvittighedsskrupler henvise til, at det udelukkende drejer sig om Opfyldelsen af en national Pligt. Det er ogsaa tilladt katolske Embedsmænd at overvære offentlige Ceremonier, samt af Høflighedsgrunde at overvære anderledes troendes Guds-tjeneste, naar en retmæssig Grund til Deltagelse foreligger. Ogsaa Hovedbøjninger og lignende Hædersbevisninger overfor Afdøde og disses Billeder er tilladt, da det ej heller i disse Tilfælde maa anses for en religiøs Handling.

4 Druidestøtterne ved Carnac. I ellevte Rækker står disse lavne Vidner fra den hedensk-keltiske Oldtid.

Med Bretagne hører Europa op! Det er Okcidentens sidste og vestligste Land, og Kontinentets Sol dukker sidst i Havet bag Bretagnes Forbjerg og Granitklipper.

Det er Havet, der har formet disse monumentale Klipper, der har møjlet disse Klippefriser, der har klakket disse Kyster og snittet disse Bugter — som Perler af Smaragd og Topas ligger Bretagnes Øer

Tekst:
Jean Boyer
Fotos:
Forf. (3)
Malina (2)

indfattet af Kystens vekslende Relief; saaledes beskriver en af Landets bedste Kendere den bretoniske Kysts Vidunderverden.

Det bretoniske Folks Rødder rækker langt tilbage i Historien — de dumristige Føniker har været her paa deres Opdagelsestogter og har efterladt sig lydelige Spor paa Halvøen. Kelterne efterfulgte Urbefolkningen, og Udvandrere fra de britanniske Øer, ligeledes Kelter, der var blevet fortrængt af de fremtrængende Angelsaksere, understregede yderligere Halvøens keltiske Element.

Saaledes blev Bretagne, »Armorica« — Landet ved Havet, som Bretonerne selv siger, den

4 Indlemning ved et af Bretagne's karakteristiske Forbjerg, Kap Fréhal.

„Armorica“

„Landet ved Havet“

Billeder fra Bretagne

keltiske Races sidste Tilflugtssted paa Kontinentet, den Race, der engang havde beboet store Dele af Frankrig og Tyskland.

Druidestøtterne ved Carnac er Mindre fra de ældste Tider. Foran disse kæmpemæssige Granitblokke brændte engang i fordums Dage le »Bel Tans«, den »store Ild« til Sols gudens Ære, og unge Krigere kappedes i Sang og Dans foran Gudehovene.

Aarhundreder, ja Aartusinder er svundet hen, og den, der nu gaar gennem Stenalléerne ved Carnac føler sig snarere hensat til en umaadelig

Kirkegaard end til Helligdom, hvor tidligere Tider, der var Guddomme. I Aartusinder har Landet forandret — men er dog forblevet uændret: det er Landet, den ideelle Form af Landskab og Mennesker. Kelternes Efterkommere er ikke blot vokset frem af Landet, men de er ogsaa vele Stykke Lands del. De er dette Land, og Havet, mest fuldkomne Slav, er vedblevet det vilde, brusede, vilgerør med genat være Bretagnes under Fugtighed, nem Tiderne. Det med Golfstrømmen det bringer Varmen. Thi idag som — det bringer Rigdom. Thi idag som for to Tusinde Aar

liske Veneter slog sig ned i Bugten ved Morbihan, lever Bretonerne af Havets Rigdomme. Med deres rappe Smaaskibe befarer de bretoniske Fiskere Oceanet fra Newfoundland og til Island for at fange Kabliau. Armoricas Keltere er og bliver et søfarende Folk; Udboldenhed, Mod og Af-savn har hærdet dem og holdt deres Slægt levedygtig til den Dag i Dag. Og nu disse Menneskers Hjemland! Vestkysten af Finistère, det europæiske Fastlands sidste Ud-lever mod Atlanten, er et sandt Mesterværk fra Naturens Haand Mellem Klipperne, hvis Tinder er kronet af urgamle Borge, trænger Havet i dybe Slugter langt ind i Landet. De teglrøde Klippeformationer taarner sig op til Fanlasisfoser, som fordums Kæmpekrafter synes at have dannet. Bretagnes Sydkyst er een levende

Strimmel Land, ikke mindre forrevet, men dog ikke saa raa og vild som Nordkysten. Tydeligst giver denne Forskel i Landskabskarakteren sig Ud-slag i Beboernes midgamle Klædedragt. Paa Vestkysten bærer Mændene blå Jakker med hvide Knapper og Kvinderne lader brogede Silkebaand flage fra deres ægyptiske Isisbuer. Mod Nord bærer Kvinderne »Hummerbalebuer«, slive og tunge, akkurat som Landskabets Karakter. Mod Syd bliver Dragterne mere farverige og brogede; guldirviklede, orangefarvede Kniplinger pryder Klæder-

4 »Kalvaria« i Finistère. Møjlet i den hærde Sten har Figureerne overlevet Aashundrederne.

4 Gammel Kvinde fra Bretagne i Ben.

ne, og Farvernes Symfoni synes at understrege Landskabets sollyse og farverige Karakter.

Længere inde i Landet gaar Naturens Bærskhed over i Ynde. Det stenede Land ved den klipperige Kyst bliver til en gran Idyl, og mellem skovklædte Højder ligger Quimper, det sydlige Finistères Centrum; Byens gotiske Katedral er den mest fuldkomne i Bretagne.

Ethvert Land har sin egen Sjæl — og Bretagnes Sjæl er religiøs. Det bretoniske Kulturbillede frembyder ogsaa andre Beviser paa Religiositet end Druidestøtterne, fremfor alt de saakaldte »Calvaires«, i Sten udhuggede Scener fra Kristi Liv, grupperet

Drengen

FRA ENGELSK

I en voldsom Byge havde Pater Peter søgt Ly under Tag-skægget af et Hus i Toking, da en ganske lille Kineserdreng kom asende med en vældig Vandkrukke og standsede ved Døren.

»Skal du langt med den?« spurgte Missionæren.

»Nej, jeg skal ind her; men vil De ikke nok lukke Døren op for mig?«

»Har du meget travlt?« sagde Præsten og aabnede smilende Døren.

»Ja, for Far venter paa Vandet. Der er kommet et Barn, og Far skal bruge Vandet til at drukne det i.«

Pater Peter havde været saa længe i Kina, at han ikke blev saa forfærdet over disse Ord, som han vilde være blevet for tyve Aar siden; men han kunde ikke lade en Sjæl forlade denne Verden uden at prøve paa at frelse den.

»Det regner meget stærkt,« sagde han. »Mon din værdige Fader vil tillade mig at søge Ly i hans Hus, indtil Uvejret er forbi?«

»De skal være os velkommen,« svarede Drengen meget høfligt og viste Præsten ind i et Værelse, hvor Faderen og en hel Flok Børn sad sammen og ventede paa Vandet, hvori det nyfødte Barn skulde druknes. Underligt nok var det en Dreng; det plejer at være Pigerne, der ofres, hvis Flokken bliver for stor; men her var fem Sønner i Forvejen, og Faderen var en fattig Mand, som ikke syntes, han kunde mætte en Mund til.

Manden lyttede med udsøgt Høflighed, da Præsten protesterede mod Forbrydelsen; men han paastod, at det vilde være en større Forbrydelse at bevare et Liv, som var dømt til Fattigdom og Elendighed, end at gøre en hurtig Ende paa det.

Da Pater Peter forstod, at han intet udrettede med sine Ord, bad han, om han maatte sige en Bøn over Barnet og hælde Vand over dets Hoved, før det blev druknet; han vilde i alt Fald frelse dets Sjæl, hvis han ikke kunde redde dets stakkels lille Legeme. Og Faderen, som var ked af, hvad han skulde til at gøre, holdt ganske skikkelig det lille Væsen i sine Arme, indtil den hellige Handling, som han ikke forstod et Ord af, var endt. Da Vandet rørte Barnets Pande, aabnede det Øjnene, og Pater Peter syntes, at der gik en Trækning over Mandens udtrykkløse Ansigt.

»Ja, saa har jeg gjort, hvad jeg kan,« sagde han sagte; men Faderen rørte sig ikke.

»Og jeg vil ogsaa gøre, hvad jeg kan,« udbrød han pludselig. »han skal ikke dø!« Hurtigt forlod han Værelset og bragte det nyfødte Barn tilbage til Moderen.

Pater Peter var lykkelig over, hvad han havde opnaaet, men han vidste ikke rigtig, hvad han nu skulde gøre. Barnet var alt-saa Kristen — men hvordan skulde det vokse op som Kristen i en hedensk Familie og paa et Sted, hvor der var meget faa Katoliker og ingen Præst? Han selv var kun paa sit aarlige Besøg her paa Eggen, og mange Maaneders Rejse laa for ham. Om et lille Aars Tid vilde han igen komme til Landsbyen paa Hjemvejen til Missionsstationen.

Resultatet af alle Pater Peters Overvejelser blev, at han næste Efteraar, udaset efter Rejsen, præsenterede Søstrene i Ning-Pos Børnehjem en lillebitte gul Fyr, som han med Glæde havde faaet foræret af en Far, der havde alt for mange Børn at sørge for.

Poo-ta-vang hed Knægten; men han blev aldrig kaldt for

andet end »Drengen«. Han viste gode Evner i mange Retninger og var flittig og ivrig, men ikke stadig. Søstrene i Skolen vidste ikke, hvad der skulde blive af ham, og da en katolsk Forretningsmand, som besøgte dem, blev meget begejstret for Poo-ta-vang, lod de ham med Glæde faa ham med som en Slags Altmuligmand.

Drengen elskede straks sin nye Herre, og Mr. Nugent syntes, at hans ensomme Bolig var blevet mere til et Hjem, siden den lille Fyr var kommet ind i den. Drengen var flink og gjorde sig stor Umage for at gøre Livet behageligt for den, som var saa god imod ham.

Imidlertid blev Stemningen paa Eggen mere og mere ubehagelig mod Europæere og Kristne; og Mr. Nugent fandt det lidt svært at elske sin Næste som sig selv, naar Næsten tog Form af en Skare hylende og skrigende Kineserdrenge.

Drengen fik Besked paa at undgaa dem saa meget som muligt, og aldrig svare igen, hvad de saa raabte.

Da Sommeren kom, fik Mr. Nugent den ubehagelige Overraskelse at blive forsat til en fjern Handelsplads, hvor der kun boede en halv Snes Europæere, ikke var nogen Kirke, ikke fandtes Aviser og kun kom Post een eller to Gange om Maaneden. — Drengen var ogsaa meget uheldig derover. Næst efter Mr. Nugent holdt han mest af Præsten, som han nu maatte forlade; og hans Herre kom til at dele Hus med to Europæere, som Drengen blev forfærdelig skinsyg paa. Han forstod, at disse fremmede ikke stolede paa ham og fandt, at det var taabeligt af hans Herre at gøre det.

Da Sommerheden blev overvældende, flyttede Mr. Nugent og hans Kammerater over Floden til et Hus, der laa tæt ved Vandet og havde en Palisaderække, som gjorde det muligt at forsvare sig derinde. Tre Amerikanere sluttede sig til de andre tre, og da to Missionærer fra en Mission langt inde i Landet kom forbi, overtalte man dem til at

blive der lidt. Det hed sig, at Europæerne blot søgte Kølighed i Huset under Træerne ved Floden; men i Virkeligheden søgte de Ly der for et Uvejr, som snart maatte bryde løs. Mad til en Maaned, Vaaben og Ammunition blev samlet saa stilsfærdigt som muligt, og en Kilde var der lige ved Huset, de skulde nok klare sig, til Hjælpen kom.

»Vi er otte — og Drengen,« sagde Mr. Nugent, da de aftalte, hvor meget der skulde skaffes. De andre lo ad ham og sagde, at Drengen vilde forsvinde, i samme Øjeblik der blev Færd paa Færde. Men Mr. Nugent stolede paa sin Dreng, og derfor blev der alligevel sørget for Levnedsmidler til ni.

De var samlede, da Oprørernes hylende Skare omringede Huset og prøvede paa at vælte Palisaderækken. Et Par Riffel-skud bragte et Øjeblik Stilhed, hvori en af Englænderne forlangte, at de kinesiske Tjenestefolk skulde kunne forlade Huset uantastet, hvis de vilde. En efter een listede de ud, og da Porten var lukket efter dem, blev Angrebet gentaget.

En Time efter kaldte Mr. Nugent paa Drengen, — men han var borte. Drengen, som han havde haft Tillid til og holdt af, var forsvundet med de øvrige Kinesere. Han følte det saa bittert, at de andre, som før havde gjort Nar af ham for hans Tro paa en Kineserdreng, ikke nænede at sig noget.

En Kineserhobs Raseri kan forsvinde lige saa hurtigt, som det opstaar. De indespærrede satte deres Lid til det; men denne Gang fortsattes Angrebene Dag efter Dag. Endnu kunde Europæerne holde Kineserne ude med deres Rifler; men Forraadene af baade Mad og Ammunition svandt og Haabet med dem. En Uge endnu kunde de holde ud — — nogle faa Dage endnu — — og saa var det Døden.

De havde stølet saa sikkert paa Undsætning; de vidste ikke, at Telegrafene var afbrudt, og at ingen anede, hvad der gik for sig her. Omsider var det kun et

Spørgsmaal om Timer. Kineserne vidste det; og inden for Palisaderne beredte Europæerne sig paa at dø.

Da hørte de pludselig Skud udefra — og engelske Raab! Mørket var ved at falde paa; men nu vidste de, at Hjælpen var kommet. Belejrerne flygtede, og Porten blev slaaet op. Kendte hvide Ansigter fra den By, Mr. Nugent havde forladt, dukkede frem af Mørket, og bag dem en hel lille Hær af kristne

Kinesere. Hvordan havde de hørt om deres Vens Nød? De fik hurtigt Svar; for over Skuldrene paa en af Mændene hang Drengen, mager, med feberglinsende Øjne og Fødderne dækkede af Vabler og Saar.

»Han vilde absolut tilbage med os, Nugent,« sagde Føreren for »Hjælpetropperne«. »Hvordan han fandt Vej, begriber jeg ikke; men han fandt den altsaa godt nok.«

(Paa Dansk ved T. Fd.).

Folketællingen

I Løbet af den Uge, vi nu gaar ind i, skulde alle Katoliker herhjemme have modtaget Folketællingsskemaet. Skulde enkelte ikke have faaet det, vil det omgaaende blive tilsendt, hvis de med et Par Ord gør deres Sognepræst opmærksom derpaa.

Hvad selve Udfyldelsen af Skemaet angaar henviser vi til Artiklen i forrige Uge. Man bedes huske, at ogsaa midlertidig fraværende (f. Eks. indkaldte Soldater, Kostskoleelever, Hospitalpatienter m. fl.) opføres paa det Sted, hvor de hører hjemme. Naar en katolsk Kostskole faar Skema tilsendt, opføres dog alligevel Eleverne, men samtidig mærkes Skemaet tydeligt med Overskriften »Kostskole«, saa bliver Eleverne ikke talt to Gange med, men Skemaet bruges til Kontrol med, om de er blevet opført paa deres Families Skema.

Saa hurtigt som muligt sendes Skemaet tilbage (ikke senere end d. 18. Februar). Det foregaar efter Aftale med Generalpostdirektoratet paa følgende Maade. Man bruger den samme Konvolut, som Skemaet kom i. Blot bliver Konvolutten denne Gang lukket. Ens egen Adresse (den staar til venstre) *streges over*. Hvis man bor i *Provinserne* er der allerede til højre stemplet Sognets Adresse; bor man i *København* er højre Halvdel af Kuverten blank, og man skriver selv Sognekirkens Navn og Adresse (som er paastemplet Skemaet øverst til venstre). Man behøver ikke at sætte Frimærke paa Kuverten, men vil man spare sin Sognepræst for alt for mange Portoudgifter, kan man gøre det alligevel. I saa Fald sættes Frimærket, saa det dækker det lille Felt i øverste højre Hjørne af Konvolutten.

Vikariatets statistiske Afdeling.

<p>C. J. Gerlach <i>Vinhandel</i> Edsvoren Messevins Leverandør Blegdamsvej 118 . Tlf. Øbro 86 06</p>	<p>Den ideelle Festmiddag for enhver Smag, i alle Prislag</p> <p>Gratis smukt Service medfølger. Ring! vi kan da tale om det.</p>
<p>VASKERIANLÆG KØKKENANLÆG STERILISATION STAALKEDLER</p> <p>A/S »VØLUND«</p>	<p>MAJESTIC <i>Diner Transportable</i> C. 7116</p> <p>VIGGO LARSEN mangeaarig Køkkenchef i d' Angleterre Leverandør til de katolske Institutioner</p>

Liturgisk Kalender

Jan.-Febr.:

28. S. ST. ANSGAR, Vikariatets Værnehelgen (821); 2. Sæt Bønner: Sexagesima (106), 3. Sæt Bønner (kun i stille Messer): St. Petrus Nolasco (807); Slutnings-evangelium: Søndagens (110).
29. M. St. Frans af Sales (807); 2. Om Fred.
30. Ti. † St. Martina ([56]); 2. (Gudsmoder*), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
31. O. St. Johannes Bosco ([46])
2. Om Fred.
1. T. St. Ignatius (808); 2. Om Fred.
2. F. Jomfru Marias Renselse (Kyndelmisse) (816).
3. L. ST. ANSGAR, Vikariatets Værnehelgen (821).
4. S. Kyndelmisse (810).
*) Kirkebøn (64), Stillebøn ([92]), 3. Slutningsbøn (65).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palz 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245, Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Ny Kirkehistorie

Hjalmar Holmquist og Jens Nørregaard: »Kristendommens Historie i Romantikens, Liberalismens og Realismens Tidsalder« I—II Bd. (J. H. Schultz Forlag).

Professor Jens Nørregaard giver her paa Grundlag af den svenske Kirkehistoriker Hjalmar Holmquists Kirkehistorie III Bd. en ret udførlig Fremstilling af det 19. og 20. Aarhundrede indtil Verdenskrigen. Enhver, der ønsker at orientere sig i den ikke-katolske Kristendoms Historie i det paagældende Tidsafsnit, vil med Taknemlighed og Interesse følge Forfatterens klare og fængslende Oversigt over de forskellige aandelige Strømninger, som i mange Henseender danner den naturlige Forudsætning for vor egen Tids religiøse og aandshistoriske Situation. En særlig Omtale fortjener de mange udmærkede Illustrationer. Det er et helt Billedgalleri af betydelige Personligheder, som gør Fremstillingen endnu mere levende.

Den katolske Kirke har i Professor Nørregaards Kirkehistorie faaet en ret beskeden Plads. Naar man ved, at den store Verdenskirke tæller flere Tilhængere end alle ikke-katolske kristne Religionssamfund tilsammen, gør det unægtelig et besynderligt Indtryk i et digert Værk paa ialt ca. 620 Tekstsider at se dens Historie behandlet paa kun ca. 90 Sider. Endnu stærkere virker dette Misforhold, naar man tænker paa, hvilken umaadelig stor Rolle den ene, hellige, katolske og apostolske Kirke har spillet i det sidste Aarhundredes aandelige Jættekamp. Men det skal samtidig indrømmes, at Forfatteren især i II Bd. med en sjælden Redebonhed har forsøgt at give en objektiv Fremstilling, og at han i alt Fald i udstrakt Grad har benyttet den katolske Faglitteratur. Et Par Misforstaaelser og typisk protestantiske Fordomme, som iøvrigt hører en længst forsvunden Periode til, er maaske kun ved et rent Tilfælde blevet overført fra den gamle Udgave, og er næppe Forfatterens egen Mening.

Trods det kan Professor Nørregaards Kirkehistorie ogsaa i dette Blad anbefales til den kirkehistorisk interesserede Læsekreds, som ønsker Oplysninger om de mange protestantiske Sekters Historie.

Hans Kristendommens Historie fylder een med baade Sorg og Glæde: paa den ene Side et Virvar af utallige Sekter (en sørgelig Illustration til Biblens Ord om en Hjord og en Hyrde), kaotiske Splittelser, private Særmeninger, filosofisk Døgnlitteratur, hjemmelavet Kristendom i alle dens Afskygninger, og dyb personlig Religiositet, paa den anden Side den ene Kirke, som med forynget Kraft forsvarer Kristendommen mod Tidens Strømninger og udfolder sit rige Tros- og Fromhedsliv i god Overensstemmelse med Fortidens kristne Traditioner. En kirkehistorisk Behandling af Tiden efter Verdenskrigen vilde have vist dette endnu klarere og endnu mere overbevisende.

Alfred Otto.

Litterær Filmsroman

»Elverhøj« ved Marcus Lauesen (Chr. Erichsen).

I Anledning af Palladiumfilmen om det nationale heibergske Skuespil har Chr. Erichsens Forlag, der ved saa god Besked med, hvad Folk vil have, faaet Marcus Lauesen til at genfortælle Filmen som en lille Novelle, der takket være flere Snese af Filmens egne Billeder kommer til at fylde en helt statelig Bog. Lauesen er sluppet godt fra sit Hverv; der er den rette barnlige Enfold og royalistiske Underdanighed over Fortællingen, og Forfatterens egen Tilbøjelighed til dunkel Filosofering er næsten helt betvunget. En pæn Gavebog.

Læs **Berlingske Tidende**

N. P. Rostrup
Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Over Vatikanets Radio

Vest-Polen: Nyhederne fra disse Egne bliver stadig alvorligere. Der foreligger nu Beretninger om de grusomste Overgreb paa de der levende Polakker. En udenlandsk Avis kalder det endog Barbari. For nylig har man fundet paa en ny Maade at dræbe Polakkernes Tros-liv. Under Paaskud af at skaffe Bolig for de hjemvendende Tyskere, der har forladt de baltiske Lande, tvinger man hele Befolkninger paa flere Hundreder Familier uden Varsel op i Jernbanevogne, til Dels endog aabne, for derefter at føre dem til ukendte Egne, hvor man overlader dem til deres triste Skæbne. Næsten hver Dag gentages dette. I nogle Bispedømmer er Størstedelen af Præsterne arresteret og bragt til Koncentrationslejr. Man anvender allevegne Sovjets Metoder: Seminarier omdannes til Kaserner, Klostre til Balsale og de frygteligste Sakrilegier begaas dagligt. Hvor Gudstjenesten endnu er taalt, er den indskrænket til to Timer om Søndagen.

Øst-Polen: Sovjet-Kommissærerne er samtidig G. P. U.s Chefer og vaager derfor nøje over de sidste Dekreters Overholdelse i Religions-sager. Kirkegaardene, der hidtil ejedes af Kirken, er nu overdraget til Kommunerne. Det er ikke tilladt Ordensgejstlige at leve et Fællesliv. Præsterne maa ikke bære deres Præstekjole, eller besøge Hospitalerne.

Bogotá: Marxismen og Kommunismen, der led saa grundigt et Nederlag i Spanien, vinder nu Indpas i Broderlandene i Sydamerika. Fra Columbia kommer følgende foruroligende Nyheder, som det katolske Dagblad »La defensa« ligefrem betegner som Forfølgelse: Religionsundervisningen er blevet forbudt i Skolerne. Skolebrødrene er udvist fra mange af deres Kollegier, og fra Friskolerne i Byen Medellin. I samme By har Staten konfiskeret alle Maskinerne i Salesianernes Fagskole »Pedro Justo Berio«. I nogle af Statens Skoler hilser Eleverne med den knyttede Næve, og Forældrene søger at faa dem overført til andre Skoler. Kru-

cifikserne ødelægges eller begravnes. I Byen Baron er Jesuiterne blevet udvist af deres Kollegium, ligesaa Maristerne fra Kollegiet Aloysius Gonzaga og Dominikanerne fra den hellige Families Skole. I Bojaca har Verdensgejstligheden maattet forlade deres Skole, og Jesuiterne er endnu kun i Stand til at beholde to Kollegier, hvoraf det ene, »Pedro Claver«, var blevet skænket dem af den spanske Kongefamilie. Det andet, »San Bartholomeo«, blev af den katolske Befolkning tilbagekøbt til Jesuiterne.

Finland: Den apostoliske Vikar, Mons. Cobben, har sendt et Brev til sit Fædreland Hollands Presse. Han udtaler blandt andet: Hele Verden beundrer Finnerne. Alle indser, at Kampen er en Fælleskamp for alle. Men skal de vedblive at kæmpe alene? Hører Europa dette Nødraab? Det drejer sig jo ikke alene om Finland: Russerne bliver ikke trætte og holder ikke inde, før de har opnaaet det, de stræber efter, nemlig en Verdens-Revolution.

Tyskland: Nu er Religionsundervisningen ogsaa blevet forbudt i Fagskolerne. Fra Münster meldes, at Jesuiternes Kirke, Sankt Ignatius Loyola, er blevet givet i Brug til Gammel-Katolikerne. Denne Sekt, der jo skilte sig fra Rom ved ikke at anerkende Pavens Ufejlbarhed, har i den senere Tid haft Tilgang af 3 (tre) Familier, og efter Forespørgsel har Kirkeministeren fundet for godt at overlade dem den nævnte Kirke. Det var et ynkeligt Syn, da der første Gang skulde afholdes Gudstjeneste. Hele Menigheden — tolv Familier — og nogle nysgerrige havde indfundet sig.

Filmens Nyheder

»Tricolorens Helte«

En drabelig, noget raa og lidet sandsynlig Knaldroman fra Fremmedlegionen. Type: »haardkogt« Drengespænding for voksne. Større Skuespillerkunst er der ikke at notere, men et saadant Tempo, at

der heller ikke bliver Tid til det, saa lidt som til Logikens Pleje.

»Ikke helt almindelig«

Ny Kopi af det kendte franske Lystspil med Danielle Darrieux og Albert Prejean. Lystspillet er helt ovre i Farcen det meste af Tiden og af og til lidt »stærkt« i Dialogen. Men det er saa ægte fransk, af en Elegance, der sætter over de kritiske Betæneligheder. Det Stænk af Umoral, som desværre synes at høre til Opskriften paa alle Farcer, er holdt udenfor Hovedhandlingen.

»Mellem to Kvinder«

Jeg lagde ikke Mærke til, hvem der har skrevet Manuskriptet, men det kan umuligt være et Mandfolk eller en gift Kone. Som Roman vilde den egne sig bedst som Feuilleton i et Ugeblad (bare ikke vort), saa de mange Læserinder kunde være rigtig længe spændt paa, om dog ikke den Skilsmisse snart kom i Stand, saa de to bedaarende og højsindede og patentædle unge Elskende kunde faa hinanden. De fik det. Og hans Kone, der kun tog ham for Pengenes Skyld og var saa gennemløgnagtig og nedrig (og desværre var den, der spillede bedst Komædie), kunde saa have det saa godt. Handlingen meget bedre egnet for Scene end for Film, Moralen som anført. *Screen.*

Armorica (fortsat fra Side 57)

omkring et knejsende Kors eller anbragt paa en høj Triumfsøjle, originale saavel i Idé som i Udførelse. Disse Værker er saa godt som alle fremstillet af ukendte Kunstnere; de er simpelthen skabt af *Bretoneren*, en af de dybest religiøse Menneskesjæle, formet og forædlet af Naturen gennem Aartusinderne.

Fra Quimper mod Syd til den gamle Fæstning Vannes, hvor Cæsars erobringslystne Legioner i sin Tid laa, til Nantes ved Loire, mod Øst, hvor kæmpe-mæssige Borge beskytter Landet som tavse Vægttere, mod Nord, hvor St. Malo troner paa en høj Granitklippe som en uindtagelig Fæstning — det er Bretagne, Kelternes Land og deres Races sidste Tilflugtssted paa Kontinentet.

FREUD

Hans Navn er kendt hele Verden over. Hans Skrifter er oversat paa alle Kultursprog. Hans Teorier bliver antaget af Millioner. Enkelte af hans Udtryk er gaaet ind i moderne Sprogbrug (Komplekser!). Han giver en sammenhængende, omfattende Forklaring af hele Sjælelivet under et eneste Synspunkt: Seksualiteten. Han er derfor Nutidens største Psykolog og Psykiater, siger hans Tilhængere.

Nu er Freud død. Efter hans Død blev hans videnskabelige Bøger gjort op fra forskellige Sider. Det viste sig, at hans Ry lignede en oppustet Ballon. Allerede nu er Luften gaaet af den; der blev kun en slunken, lille Pose tilbage, og den er revnet.

Freud var ikke nogen stor Opdagernatur i Aandens Rige. Hans Hovedidé var, at nervøse Lidelser ikke burde behandles og forstaas fysiologisk, men psykologisk. Denne Idé var ikke hans egen Opdagelse. Den var en Reaktion imod den materialistisk orienterede Psykologi i det 19. Aarhundrede. Freud optog denne Tanke og søgte at indføre den i Psykiatrien, hvor den viste sig overordentlig frugtbar. Denne Fortjeneste skal ikke frakendes Freud.

Under Udformningen af sine Teorier tog han ligeledes Hensyn til den i det 19. Aarh. stærkt forsømte Del af Sjælelivet, som ligger udenfor det bevidste Ræsonnement, altsaa: Følelser, Instinkter og det ubevidste. Heller ikke dette var hans egen Opdagelse. Andre havde før ham startet denne Reaktion imod en ensidig Intellektualisme. Freud var altsaa ikke just en Pioner, ikke nogen original Tænker.

Hvorledes skal man da forklare hans Ry?

En flittig Skribent var han. Hvad han skrev, læstes navnlig af de store Masser, dannede og halvannede, som selvfølgelig ikke kunde bedømme hans Paastande. Han samlede med Myreflid alle mulige oversete, glemte, dunkle og abnor-

me Træk fra Sjælelivets vidtstrakte Overdrev og ordnede dem under en sammenfattende Teori. Teorien er, kort udtalt, denne: Hele Sjælelivet, d. v. s. alle Tanker, Bestræbelser, Affekter, bevidste og ubevidste Motiver, Fantasier, Drømme, Kultur, Videnskab, Historie, Religion, alt er seksuelt præget, har sin Rod i Seksuallivet og udmunder bevidst eller ubevidst i det seksuelle. Med en Fantasi og en Dristighed uden Sidestykke tydede Freud hele Tilværelsen seksuelt. Stødte han paa Kendsgerninger, som ikke vilde passe ind i hans Teori — fluks lavede han lidt om paa dem eller byggede en ny, indtil alt var »forklaret«.

Hans Bøger udbredtes hurtigt, fordi de under videnskabeligt Gevandt byder en for de brede Masser aabenbart tiltalende Form for

Pornografi. Af en snobbet Presse blev han udskreget som en dristig og uafhængig Tænkter, medens Fagmænd paa hans specielle Omraade ansaa ham for at være Fantast og Charlatan. Som ægte Fantast har han kun fremsat Teorier og Paastande uden Beviser; som Charlatan forstod han sig paa at udnytte sit Navns Salgsværldi.

Religionen betegnede Freud som en stor Magt i Menneskelivet; men dens Magt er af det onde og maa og vil ogsaa engang forsvinde.

En Verden, som havde glemte, at Sjælen er mere end et Navn, og kun ansaa Sjælelivet for en løs Bunke Hændelser uden indre Sammenhæng, lod sig dupere af en behændig Skribent, der foregav at have opdaget det, der gør Sjælelivet til en Enhed. Vi, der kender Sjælen, savner ikke Enheden i Mangfoldigheden; vi har altid vidst, at Freud ikke er andet end en af de falske Profeter, som har gjort Europa modent til Bolsjevismen og beslægtede -ismer.

J. Wolfisberg.

Retrætedagene i Ordrup

Benediktineroblaternes Retrætedag

Benediktineroblatternes holdt i Søndags Retræte i Ordrup. 19 Mennesker havde trods den haarde Kulde og de blev rigelig belønnet.

Dagen stod helt igennem i St. Benedikts Tegn. Højmesse fejredes paa Benediktinernes festlige Vis og den og den sungne Vesper var en levende Illustration til St. Benedikts Ord: »at intet maa foretrakkes for Guds Gerning«, Guds-tjenesten.

Pater Wolfgang viste os, hvorledes ogsaa Mennesker i Verden ved at leve efter Aanden i St. Benedikts Regel er under Kristi Ledelse og virker med til, at »Kristi Fred engang maa komme over en Verden, som gennem Bøn og Offer er blevet forvandlet til Kristi Rige«.

Retrætedagen kalder Sygeplejersker

Alle katolske Sygeplejersker og

Elever anmodes om at deltage i Retræten den 18. Februar.

Mange vigtige, aktuelle Problemer trænger til at belyses fra katolsk Side og at gennemtænkes paa en »stille Dag«. Kom ogsaa for at træffe katolske Kolleger! Men kom især, fordi jeres Ansvar som Katoliker er stort ved en Sygeseng! Vel mødt i Ordrup Søndag den 18. Februar!

Retrætedagen kalder Ægtefolk

Søndag d. 25. Febr. Kl. 8—17. Indbydelsen gælder ogsaa blandede Ægteskaber; det vilde jo være det naturligste, om begge Ægtefæller kunde følges ad til en saadan stille Dag. Tag Børnene med, dem tager Liobasøstrene sig af under Retræten. Af Hensyn til Forberedelserne bør man melde sig i god Tid til St. Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Telf. Ordrup 3404.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 65 36 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

St. Albani Klub, Odense

1. Januar afholdt Klubben Nyt-aarsfest med stor Tilslutning. Fes-ten indledes med en Tale af Sognepræsten Pastor Jaworski, som udtalte sine og Confratres Øn-sker for Menigheden. Samtidig var det Sognepræstens Programtale om, hvad han ønskede at opnaa i Samarbejde med alle i Menighe-den: Samling om fælles Arbejde og fælles Glæde, Samling af Ung-dom og Ældre i Forening uden Person- og Standsforskel. Det hjer-telige Bifald, som lød efter Talen, lover godt for Fremtiden.

Albani Kirkekor sang i to Afde-linger nogle smukke Sange under Hr. Felix Schmitts Ledelse. Hr. Artist D. Blumenfeldt underholdt med sine Tryllekunster.

Søndag d. 4. Februar afholder St. Albani Klub Fastelavnsfest i H. K. Selskabslokaler, Klingerberg 15, hvortil hele Menigheden ind-bydes. Efter den Stemning, der prægede vor Nytaarsfest, forventer Bestyrelsen og Sognepræsten, at Menigheden i stort Tal vil give Møde.

Program og Billetter kan faas i Præstegaarden og hos Bestyrelsen.
Ego.

Emigrantarbejdet

Til den i Bladets Nr. 1 omtalte Emigrants Studie- og Rekonvales-centophold har jeg modtaget:

S. F.	30.—
A. K.	0.50
M. N.	1.—
A. N.	2.—
L. S.	10.—
Mads	6.—
A. P.	5.—
M. G.	5.—

Ialt Kr. 59.50

hvilket Beløb lige slaar til, idet Udgifterne fordeler sig saaledes:

Rejse	25.40
Telefon	3.80
Porto	0.30
Lomme penge	7.30
Ophold	23.—

Ialt Kr. 59.80

Desværre blev Opholdet kortere end beregnet, da den unge Mand maatte rejse tilbage til Køben-havn ret snart, dog efter at have

oplevet en herlig Sneperiode i et smukt fynsk Landskab.

Min hjerteligste Tak til alle Bi-dragydere.

Verner Stabehl.

40 Timers Tilbedelse i Jesu Hjerter Kirke

Søndag den 4. Febr.: Kl. 9½: Lysevælselse, Procession, Levitmes-se; derefter Tilbedelse indtil Af-tenandagten Kl. 20 (med Prædi-ken).

Mandag den 5. Febr. og Tirsdag den 6. Febr.: Kl. 8¼: Levitmesse; derefter Tilbedelse indtil Aftenandagten Kl. 20 (med Prædiken).

Foreninger eller Enkeltpersoner, som ønsker at overtage bestemte Timer, bedes henvende sig til Kir-kens Rektor.

Katolsk Klub

afholder et festligt Fastelavns-møde Tirsdag d. 6. Februar Kl. 20 paa Hotel Phønix og indbyder hertil — foruden Klubbens egne Medlem-mer med Damer og Gæster — des-uden alle Medlemmer af A. C. med Gæster.

Aftenen indledes med et Causeri af Hr. Pater Wevers, derefter fore-vises forskellige Tone-Films, og senere serveres Smørrebrød, Øl og Kaffe.

Tilmeldelse, som er bindende, kan ske til Formanden for A. C., Hr. Politivadokat A. Lotinga, Borg-mester Jensens Allé 9, Øbro 7541, eller til Klubbens Sekretariat, Tor-vegade 23, Amager 8978, — dog senest d. 4. Februar.

Prisen pr. Deltager er Kr. 4.— Daglig Paaklædning. Klubben haa-ber paa stor Tilslutning.

Møder i København

St. Franciskus III Orden har Møde i St. Annæ Kirke Søndag d. 11. Februar Kl. 3 og ikke som mundtligt meddelt Kl. 3½, for at alle, der vil overvære en Fastepre-diken i deres respektive Sognekir-ker, kan naa det.

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 28. Jan. Kl. 8½ Fælleskommunion for Im-maculatakongregationen. Mand. 29. Jan. Kl. 20 Møde for de unge Mænds Kongregation. Torsd. 1.

Febr. Kl. 20 Møde for Mændenes Kongregation.

St. Antoni Kirke. Fred. 2. Febr. Jesu Hjerter Andagt Kl. 20 og Me-nighedsmøde (Fastelavnsfest, Lys-billeder m. m.) Entré 75 Øre. Søn-dag d. 4. Februar Fastelavnsfest for alle Menighedens Børn. Der bliver Tøndeslagning og Choko-ladedrikning. Adgangen er gratis. Tirsd. 6. Febr. Kl. 20 Pøsegilde for Ungdommen. Entré 1,25 Kr.

Katolsk Ungdoms Klub. Lørd. 27. Jan. Aabent Hus, kun for Medlem-mer. Lørd. 3. Febr. Fællesmøde i Røde Sal, Foredrag, Pakkeauktion. St. Annæ Kirke. Torsd. 25. Jan. Kl. 20 Møde for Mændenes Kongre-gation paa St. Annæ Hjem, Skipper Clemens Allé 13. Efter Mødet Bibel-time.

Birgittaforeningen. Sønd. 4. Febr. Ungdomsfest for den mandlige og kvindelige Ungdom paa Nørrebro. Kaffe bord og Underholdning. Bil-letter à 75 Øre faas hos Pastor v. d. Stok og Skolesøstrene.

Eukaristisk Forening for Damer. Medlemmerne bedes huske Tilbe-delsen første Fredag.

Dødsfald

R. I. P.

Vor kære Moder, Svigermoder og Bedstemoder,

Marie Hoffmann,

Enke efter Lærer, cand. phil. Heinrich Hoffmann, er stille hensovet i Morges.

København, d. 20. Jan. 1940.

Astrid og Aksel Olsen.

Jeanne og Rich. Christensen. Kaj og Betty. Anne Marie og Ib.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

R. I. P.

Vor kære Søster

Blanka Edling

er afgaaet ved Døden d. 23. Jan. 1940 vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Sct. Elisabeth Søstrene.

Den kære afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Fra Esbjerg

Esbjergs „levende
Julekrybbe“

Nytaarsdag havde Esbjerg Menighed to *Juletræsfester*. Om Eftermiddagen samledes Børn fra et halvt til fjorten Aar med Forældre, og om Aftenen var det de voksne Tur. Begge Fester begyndte med en »levende Julekrybbe«, hvor Børn fremstillede den hellige Familie, Engle, Hyrder og Vismænd. Foruden Juletræ og Traktement var der et Par morsomme Lysbilledserier, hvor det kneb for Sognepræsten at overdøve de mindste. Ved Aftenfesten gav Sognepræsten en lille Aarsoversigt, deraf kan fremhæves:

Særlige Begivenheder i 1939: Bispebesøg med *Konfirmation* og Aftenfest. Mindefest for *Pave Pius*

XI med Lysbilledforedrag af Assens Sognepræst; Menighedsdeltagelse i *Horsens' Kristi Legems Fest Procession* og i *Vejlestævnet, Færaften* og *Folkedans*. En halv Snes *Bibellæsningsmøder*, hvoraf en »Adventsaften«. I 25 *Bibelmøder* er nu gennemgaaet og forklaret *Apostlenes Gerninger* og *Apokalypsen*. Ved de fleste *Bibelmøder* var tillige *Lysbilleder* om *Sakramenterne*, *Kirkeliv* og -kunst.

Ved »Haandarbejds-møder« er der arbejdet energisk for Kirken. Bortlodning af Sagerne gav næsten 300 Kr., hvorfor bl. a. er anskaffet et forskriftsmæssigt *Tabernakel*, ny *Evighedslampe* m. m.

Arbejde med *Sangkor* har mulig-

gjort, at alle Højmesser er gode gregorianske *Koralmesser sunget af hele Menigheden*. Hver Søndag Aften synger hele Menigheden *Kirkens Aftenbøn Completorium*. Flerstemmig *Koncertkorsang* er ukendt i Esbjerg. Ved *Fasteprædikenerne* fortalte Sognepræsten om syv store »Guds Mænd i Gamle Testamente« og Menigheden gav overvældende til *Indsamlingen* for landflygtige kristne Jøder. *Katolsk Ugeblad* har mange *Abonnenter* og *Julekærten* fik stort *Salg*. Esbjerg Sogn er udstrakt, men ikke talrigt. Netop derfor er der her gammel *Tradition* for en *Familieaand*, som ikke mindst føles ved *Julefesterne*.

Esbjergenser.

En liturgisk Andagtsbøn

Opmærksomheden henledes paa *Benediktinerindernes Udsalg* i *Klostret paa Jagtvejen*.

Der findes bl. a. et Udvalg af smukt udstyrede religiøse Bøger, deriblandt *Pater Wolfgang Czernins »Ein Leib, ein Brot. Der Kommunionsgesang der Kirche«*, som har fremragende *Liturgiker* og *Kirkemænds varmeste anbefaling*. *Abbed Ildefons Herwegen, Maria Laach*, er begejstret for »denne lille, men indholdsrige Bog« navnlig fordi den lader den hellige *Kommunion fremtræde som Offermaaltid* og saaledes fra *Altret styrker det for vor Tid saa betydningsfulde kristelige Fællesskab*. *Biskop Mangers, Oslo*, ser i *Bogen »noget virkeligt helt nyt*. Den vil sikkert bidrage meget til at fremhæve den hellige *Kommunion* som et *Hele* med det hellige *Messeoffer*«. *Biskoppen af Meissen* udtaler, at ved *Hjælp af Czernins Bog* vil *Altergæsterne* i *Kirkens Kommunionssange* »finde de *Tanker*, der gør dem indvortes stærke og til virkelige kristne *Offermennesker*«. En anden *Anmelder* gør opmærksom paa, at den »*tankedybe Bog*« ogsaa »giver noget til *Præsten*, der fejrer det hellige *Offer*«. Der er at ønske, at *Bogen* vil udkomme i dansk *Oversættelse*.

A. Menzinger S. J.

AARHUS	
<p>Karl Hansen Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg Frederiksgade 75, Tlf. 295 Omstil. til priv. Bogensegade 5</p>	<p>S. A. Kannegaard Vestergade 5 Telefon 2710 Viktualieforretning</p>
<p>Nørgaards Boghandel Banegaardsplads 16 . Tlf. 6036 Skolebøger Katolsk Litteratur</p>	<p>H. Vestergaard Malermester Telefon 6254</p>
<p>Skomager Chr. M. Jensen ved den katolske Kirke Telefon 8326</p>	<p>Afskrivning, Dublikering Nyeste Maskiner . Hurtig Ekspedition Moderate Priser . Maskinskrivnings-Afd. BUCHTRUPS Annonce-Bureau Telefon 1166</p>
<p>Permanent-Salonen ved ELISABETH NIELSEN Søndergade 7¹. Telefon 6240</p>	<p>Tricotage og Børnekjoler køber De bedst og billigst i Magasin »Special« Fr. Allé 172 . Telefon 6614 Leveandør til Vare otteriet</p>
<p>Andelselskabet DE FORENEDE MEJERIER Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)</p>	

Slut op om

D. K. K. F.

Medlemsaften i *Vesterhus*, Torsdag 1. Febr. Kl. 20 prc. *Foredrag* (paa Norsk) af *Pater Alby O. P.* om »*Gud og Krigen*«. Alle, ogsaa *Ikke-Medlemmer*, saavel *Damer* som *Herrer* er velkomne. *Kaffebord* à 75 Øre pro persona. Man anmodes om at møde præcis.

Farlig Læsning

En Erindring fra hine spændende, forventningsfulde Dage, da et nyt lille Gudshus var i sin Vorden. »Hvor skal der dog i Grunden mange Sager til for at Gudstjenesternes Række kan begynde! Hvordan skal man faa Raad til at skaffe det altsammen til Veje?« Saa staar der pludselig en hemmelighedsfuld Trækasse foran En. Det vides ikke, hvor den kommer fra. Heller ikke har man nogen Anelse om, hvad den indeholder. Hurtigt, et Brækjern! Der lyder Knagen og Bragen, og Laaget er væk. Et Lag Papir flaaes til Side, og saa kommer Indholdet til Syne. Min-sandten om det ikke lige akkurat er det, man stod og manglede: En Messeklokke, et Røgelseskar og tilhørende »Skib«, Vin- og Vandkander, og paa Bunden en hel Korkaabe. Hvor betænksomt og smukt!

Mon ikke den fortræffelige, ukendte Giver eller Giverske har faaet opnuset, hvad det nu netop var, der var mest Brug for, og saa har følt en egen Glæde ved at kunne sende disse nyttige Ting?

Den levende Interesse for en Kirkes Udsmykning og alt, hvad der kan gøre Gudstjenesten skøn og festlig, er der Gud ske Lov mange, der er besjælede af. Hvilke nydelige Blonder til Al-

ter- og Kommuniionsduge faar Præsten ikke overrakt af Damer, hvis glade Smil røber, med hvilken Tilfredsstillelse de har fremstillet disse smukke Haandarbejder!

Det hører til en Præsts bedste Glæder at modtage saadanne Gaver til Kirken. Men det hindrer ham ikke i en eller anden Gang at tænke paa, at der til Gengæld er adskillige, som glemmer at betale deres *Kirkeskat*.

Naa, ja, der slap det altsaa ud! Saadan noget er det ikke saa rart at sige, men en sjælden Gang *maa* det nu nævnes.

De største Udgifter ved en Kirke hører ikke til den »male- riske« Slags. Der er f. Eks. en temmelig kraftig Koksregning. Det er ikke morsomt at give Penge til Koks. Naa, det vilde jo heller ikke være særlig rart at fryse i Kirken. (Det har i den kolde Vinter maaske nok kunnet knibe med at faa varmet et eller andet Kirkerum tilfredsstillende godt op. Men sæt nu, der slet ikke blev fyret, som det var almindeligt i ældre Tider!).

Der er næppe nogen Tvivl om, at det ofte indtræffer, at Folk simpelthen *glemmer* at betale deres Kirkeskat. Man vil gerne finde Kirken i bedst mulig Stand, naar man kommer til

Gudstjenesten; man vil gerne, at Sognet organiserer en Række nyttige Virksomheder, men man husker blot ikke paa, at det altsammen koster Penge.

Det er ofte rørende at se, hvor meget Mennesker, som næsten intet har, kan undvære til Kirken. Det er ikke usædvanligt at modtage »Enkens sidste Skærv«. Og i Sandhed de Penge er der Velsignelse ved.

Men derfor bliver det ikke mindre sandt, at *alle* maa hjælpe med — især i disse strenge Tider — for at Kirken faar den nødvendige materielle Støtte til at udføre sit aandelige Arbejde.

Der er flere Steder i Landet, hvor en Menighed maa se frem til Opførelsen af en ny Kirke. Om nogle Aar bliver det simpelthen en Nødvendighed. Men hvorledes skal man kunne lægge til Side til den nye Kirke, naar det kniber haardt nok med at faa de løbende Udgifter dækkede. Det er f. Eks. ikke meget lovende, naar Betalingen af visse Regninger maa skydes over fra det ene Aar til det følgende.

Lad mig slutte med at anbefale, at Kirkeskatten betales i maanedlige Rater. Det er i mange Henseender en praktisk Ordning.

C. B.

Horisonten rundt

Missionerne i 1939

Ved Pius XI's Død blev det sagt, at han maaske ganske særligt vil blive husket i Kirkehistorien som »Missionernes Pave«. I Løbet af ti Aar var saaledes Antallet af Katoliker i Afrika vokset fra 3½ til 7 Millioner; de 250 Missionsbiskoppers Antal var i dette Tidsrum ogsaa blevet fordoblet, og det samme gælder Missionspræsterne, de indfødte Præster og indfødte Søstre.

Pius XII viste i sine første offentlige Udtalelser, at Missionernes Sag ogsaa ligger ham paa Hjerte. Det var paa Pavens eget Initiativ, at 12 Biskopper fra vidt forskellige Lande blev viet af ham i Peterskirken paa Kristi Kongsfest, bl. a. de to første indfødte afrikanske Biskopper i vor Tid. Ganske nylig har Ophævelsen af visse Forbud mod nationale Riter i Kina givet en yderligere Bekræftelse paa den Indstilling, som kom stærkt til Orde i Pavens første Encyklika: »Guds Ords Forkyndere vil altid søge at bevare de Folkeskikke, som ikke ligefrem har Rod i Overtro og Vildfarelse«.

Svære Kaar har det andet Krigsaar bragt Missionærerne i Kina, hvor der er foregaaet en af Historiens største Folkevandringer. Rent bortset fra de forfærdende Tab af Liv og Ejendom, er Kirkens normale Tilværelse blevet slaaet i Stykker derved, at Krigen har gjort 50 Millioner Mennesker hjemløse. Men takket være Missionærernes utrættelige, heltedige Bestræbelser er der igen blevet tilvejebragt Orden i Krigsomraaderne, og som et Resultat af den nære Kontakt mellem Præsterne og Folket i Flygtningelejrene er der nu tre Gange saa mange Katekumener som ellers. Men da mange Missioner er blevet ødelagt og omtrent 50 Missionærer er dræbt, samtidig med at den europæiske Situation hindrer andre at træde i deres Sted, vil

det være uhyre vanskeligt indenfor en nærmere Fremtid at faa oplært disse halvanden Million Kinesere, der ønsker Optagelse i Kirken.

Et Lyspunkt i Kina er de katolske Undervisningsanstalters Vækst. Universitetet i Peking tæller nu 1500 Studenter, hvoraf kun en Tiendedel er Katoliker.

I Indien vokser Skolerne ogsaa, men der er iøvrigt betydelige Vanskeligheder. Hinduismen er begyndt at missionere selv, og de katolske Missionærer er faatallige. Der gøres imidlertid meget for at uddanne en indfødt Præstestand, ligesom Ærkebiskoppen af Bombay arbejder for Oprettelsen af Klostre for indfødte Ordenssøstre. Den fjerde jacobitiske Ærkebiskop i Travancore, Mar Theotokos, er vendt tilbage til Kirkens Enhed.

I Afrika blev ikke færre end 400 af de berømte Hvide Fædre indkaldt til Krigstjeneste i September. Men man forventer, at den franske og engelske Regering vil vise Forstaaelse for Opretholdelsen af Missionsarbejdet dernede.

Krigen har overalt øget Nødvendigheden af Arbejdet for indfødt Gejstlighed, og der gøres betydelige Fremskridt. I de ca. 90 Seminarier rundt om i Missionerne undervises i Øjeblikket omkring 16.000 indfødte teologiske Studenter. Blandt Aarets nyindviede Præster er en fra Fiji-Øerne. (Oversigten gengivet efter »Catholic Herald«).

Foreningen for Troens Udbredelse

Hele det store Arbejde i Missionslandene er kun muligt, fordi den katolske Verden overalt viser Missionerne offervillig Interesse. Ganske særligt gør her »Foreningen for Troens Udbredelse« en uvurderlig Indsats. — Denne verdensomspændende Forening fejrede i det forløbne Aar sin hundredaarige Bestaa-

en, flere Steder i Forbindelse med store Missionsudstillinger.

Der er særlig Grund til at nævne denne Forening netop nu, fordi Biskoppen paatænker Oprettelse af den ogsaa her i Landet. I den nærmeste Fremtid vil vi her i Bladet fortælle Foreningens Historie, vise dens Velgæringers Mangfoldighed og gøre Rede for den Skikkelse, som dens Arbejde her i Landet vil faa.

Konfirmationer i 1939

Ifølge »Kirkelige Bekendtgørelser« har Biskoppen i det forløbne Aar ved 23 Lejligheder i 22 forskellige Kirker meddelt Konfirmationens Sakramente til ialt 1042 (325 voksne og 717 Børn).

Vore Præster

Fra og med 15. Januar har Vikariatet overtaget Hellig Kors Kirke og Sogn i Nykøbing paa Falster. Til Sognepræst er udnævnt Pater P. D. Steidl C. Ss. R.

Folketællingen

Adskillige Præster melder allerede om stor Interesse i Menighederne for den katolske Folketælling. Til Vikariatets statistiske Afdeling er ogsaa kommet Henvendelse fra flere, som ikke har faaet Skema tilsendt og beder om ikke at blive glemt. Det skyldes altid, at vedkommende Familie hidtil har været deres Sognepræst ubekendt. Skriv eller ring i saadanne Tilfælde til Sognepræsten, som bliver glad for at gøre Deres Bekendtskab.

Katolsk Komponist ved Torsdagskoncert

Ved Statsradiofoniens fornemme Torsdagskoncert d. 8. Febr. opføres en ganske ung katolsk Komponists første Symfoni. Det er den kun tyveaarige Organist ved St. Ansgars Kirke i København, *Leif Kayser*, som den store Ære vederfares. Symfonien opførtes første Gang i Fjor ved Musikmessen i Göteborg.

Kirke, Forlag og Kunstværksted

Interview med Pastor Knud Ballin

Vor Medarbejder har opsøgt Pastor Knud Ballin i Assens for at spørge Nyt fra Sognet, Pauluskredsen, Credo-Værkstedet og det liturgiske Arbejde.

— *Det er rygtedes, at De har bygget et nyt Alter i Deres Kirke. Vil De fortælle Ugebladet lidt om det, og om hvad De ellers har gjort ved Kirken?*

— Da jeg for tre Aar siden kom her til Assens, fandt jeg en smuk lille Kirke, som havde de allerbedste Betingelser for at blive den skønneste Ramme om Gudstjenesterne. Mit Blik faldt naturligvis først og fremmest paa Koret og Alteret, som skulde være Samlingspunktet for alt i Kirken. Det blev mig klart, at Alteret ikke svarede til de Ønsker, jeg havde. Jeg tog derfor Pastor Messerschmidt med paa Raad, og tre Aar igennem har vi nu arbejdet paa en god og økonomisk overkommelig Løsning. Resultatet kan De vise Læserne paa et Billede. I Stedet for et Træalter med indlagt Altersten, et hverken brand- eller dirkefrit Tabernakel og en Alterskranke, som tog Synet fra Korrummet og alligevel ikke opfyldte de liturgiske Bestemmelser om et lukket Kor, har vi nu faaet et ganske enkelt, stenbygget Alter med en 15 cm tyk Bordplade i romersk Travertinersten, hvilende paa Søjler, som ogsaa er beklædt med romersk Marmor. Tabernaklet er bygget ind i Bagvæggen og lukket med en 5 cm tyk Pengeskabsdør, som nu viser sig i en smuk mat Forgyldning. Trappetrin og Korgulv lige til Knæfaldet ved Alterskranken er dækket af røde Hasle-Klinker, og selve Alterskranken eller Kommunionbænken er efter ganske enkel Tegning lavet i Smedejern.

— *Har De ellers forandret noget i Deres Kirke?*

— Ja, Evighedslampen er op-hængt i en smuk Smedejernslænke, og selve Skaalen, som bærer Olieglaset, er hamret i

Messing paa Credoværkstedet. Desuden er Korsvejsbillederne afløst af store Trækors med en Lysholder til Voksllys. Meningen med dette var at lære Menigheden, at Korsvejens vigtigste Formaal er at yde Kristi Kors en Hyldest. Korset maa derfor ogsaa være det dominerende. Billederne har Folk som oftest i deres Bønebog, eller Teksten i Bønebogen vil hjælpe dem til at betragte de forskellige Begivenheder i Herrens Lidelse.

— *Hvad siger nu Deres For-gængere og Deres Menighed til saadanne Forandringer?*

— Pastor van Rijckevorsel, som har bygget Kirken, var meget forstaaende, da jeg for et Par Aar siden fortalte ham mine Planer og Ønsker om Forandring af Kor og Alter. Han sagde: »Der skal jo da ogsaa være noget at udrette for min Eftermand.« Han har trofast og interesseret fulgt mine Planers Udvikling og paa forskellig Vis ogsaa hjulpet mig ved Indsamlingen af Midlerne dertil. — For nogle af Menighedens Medlemmer var det nye nok lidt af en Overraskelse; men jo mere de vænner sig dertil, des gladere og taknemligere bliver de. Og jeg

har da ogsaa faaet saa megen Støtte til Arbejdet, som man kan vente i en fattig Menighed.

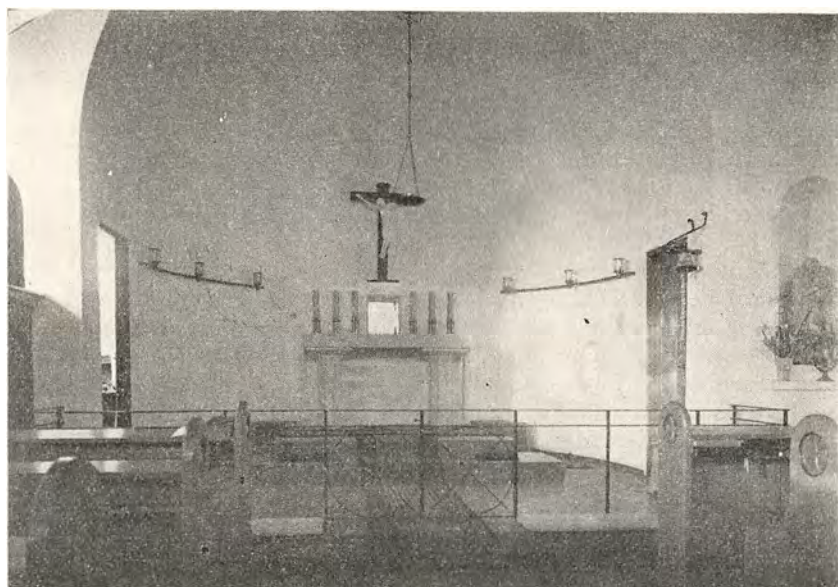
— *Hvordan har De egentlig faaet Midlerne til at bygge dette?*

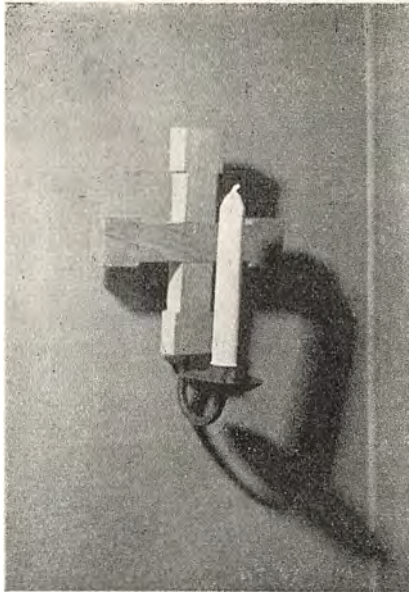
— Dels har Birgitte West's smukke Credo-Mærker været en stor Hjælp. Jeg har vel solgt op imod 130.000 Mærker. Dernæst har en Koncert her i Byen givet ca. 300 Kr. og endelig maa Salget af brugte Frimærker ikke forglemmes.

— *Kan det sidste virkelig give Udbytte?*

— Naar det gribes rigtigt an, kan man faa mange Penge for brugte Frimærker. Fra Venner nær og fjern modtager jeg næsten daglig Frimærker — ofte drejer det sig om ganske almindelige danske Mærker — ofte om meget sjældne udenlandske. Alt kan bruges. De udenlandske sælges af en Ven i Sønderborg, og de danske renses og sorteres og sendes til Udlandet, dels til Salg i U. S. A., i Indien og mange andre Steder, dels til Bytning med udenlandske, som sælges her i Landet til Samlere. De maa gerne sige til Deres Læsere, at jeg til enhver Tid vil være taknemlig for Frimærker af alle Arter uden Undtagelse, og de skal blive benyttet paa bedste Vis til Fordel for Kirkens Udsmykning.

— *Har De da endnu andre Planer med Kirken?*

— Ja, dels er der nogle Regninger, som skal dækkes, og dels haaber jeg en skønne Dag at faa Raad til bedre Belysning i Kirkerummet, Belægning af Kirkegulvet med Hasle-Klinker, og endelig er der mange hvide Flader, som nok kunde give Plads for gode Kalkmalerier. Nu hvor Alteret er i Orden, vil det blive en let Sag at udsmykke Kirken, saaledes at alt kan danne en virkelig Enhed.

— *Hvordan har Pauluskredsen det?*

— Det sidste halve Aar har grundet paa Verdenskrisen ogsaa nødsaget os til at indskrænke Sidetallet noget. Dette har dog ingenlunde skadet Kredsen, for Tallet paa Subskribenter vokser. Det er stadig muligt uden Hjælp udefra at klare Udgifelserne. Med de udmærkede Hjælperne, vi har haft, synes ogsaa »Julekærten« at kunne balancere, skønt Annoncerne var udeladt i Aar. Med den Interesse, som vor Biskop viser vor Sag, skal det sikkert ogsaa lykkes os i det kommende Aar at udgive større Bøger, saaledes som saa mange af vore Subskribenter ønsker. Men det er endnu ret sløjt med Antallet af Medarbejdere paa dette Omraade — Forfattere saavel som Oversættere.

— *Kan Credo-Værkstedet ogsaa melde Fremgang?*

— I Løbet af det sidste Efteraar har Liobasøstrene sat sig meget energisk ind i Gipsarbejdet, i Fremstilling af Forme og i Overfladebehandling. Baade Benediktinerklosteret Beuron og Konservator Sønderberg, København, har været Søstrene behjælpelige hermed. Julesalget har været helt pænt, men vi venter os meget af det nye Aar. Vi ligger inde med mange gode Modeller her fra Landet og fra Udlandet. Vi vil navnlig lægge Vægt paa gode Krucifikser, Statuier og Relieffer samt Vievandskar og Kommunionbilleder.

— *Kunde De ikke sige os, hvilket Maal De sætter Dem med Deres »Liturgiske Kursus« i den stille Uge og den »Liturgiske Dag«, som De vil lede den 3. Marts i Ordrup?*

— Mit Maal er først og fremmest at lære Mennesker til i Liturgien at se ikke blot en historisk værdifuld og skøn Ramme om vore religiøse Handlinger, men simpelthen den katolske Bøn — lære dem at bede, som Kirken beder. Gives der vel — med al Respekt for Privatbønner og Bønnebogsbønner — noget saa indholdsrigt og personligt som de liturgiske Bønner. Deres Oprindelse alene: Herrens egne Ord, Skriftens Ord, de første Kristnes Bønner og alle Kristnes fælles Bønner, taler jo saa indtrængende om disse Bønners Katolicitet — over alle Grænser. Der gives saa mange Mennesker, som først »rigtig« kan bede, naar Messen er forbi, eller Korbønnens sidste Toner er ved at dø hen. Det er saadanne Mennesker, jeg vil vise, at netop Liturgiens Bønner i en ædel og gennemprøvet Form rummer alt det, de selv har paa Hjerte; det gælder blot om at arbejde sig ind i denne Form, der for visse Mennesker er noget fremmed. Men det er blot et Opdragelsesspørgsmaal at lære, at Kirkens Bøn ikke er den subjektive Gudsdyrkelse, men i sit Væsen er fællesskabsbetonet eller for at bruge Sankt Pauli Ord: en Funktion i Kristi Løse.

— *Maa jeg spørge Dem om, hvordan De faar Tid og Kræfter til Deres Arbejde og Deres mange andre Interesser?*

— Der er tre Ting, jeg kan henvise til: Frihed for Storbyens opslidende Nattearbejde, meget regelmæssig Dagsorden og endelig som Adspredelse Kajaksport om Sommeren og Skiløb om Vinteren.

— *De er jo dog baade født og opvokset i København. Længes De aldrig efter Storbyen?*

— Det er snart 10 Aar siden, jeg begyndte min Præstegering ved Sankt Ansgars Kirke i København. Jeg kan ikke nægte, at de fire første Aar var de rigeste paa præstelig Gerning, og at jeg ofte med en vis Længsel og altid med stor Taknemlighed ser tilbage paa den Tid. Men ellers er jeg glad for min beskedne Virksomhed i Provinserne. Det er ogsaa værdifuldt at være med i det vanskelige og tit saa lidet opmuntrende Pionerarbejde.

Tro OG VIDENSKAB af Steph. Wevers!

Da vi forleden beskæftigede os med den kirkelige Autoritet og Bibelkommissionen, var det i den Hensigt at imødegaa den trivielle Indvending, at dogmatisk Tro og Videnskab maa være to modsatte Poler. Vor Argumentation var nærmest aprioristisk og kan trænge til at suppleres med Fakta. Det vil ske i en senere Artikel om katolske Præstationer paa bibelvidenskabeligt Omraade. Men i Mellemtiden maa vi lige ofre et Par Spalter paa en radikal Mistanke. Der findes nemlig dem, som mener, at rent bortset fra den kirkelige Autoritet maa den troende paa Grund af selve sin Tro — altsaa indefra — være hæmmet i alle Spørgsmaal, hvor denne Tro er impliceret; han formenes at maatte mangle den

Objektivitet, som er fornøden til at drive Videnskab, fordi hans Forskning ikke menes at kunne gaa ud paa andet end at levere Beviser paa det, som Troen har hævet over enhver Tvivl.

Apologetens „mea culpa“

Jeg tror, at denne Mistanke faar en Del Næring af den Maa-de, vi Teologer ofte omtaler Videnskaben paa. Det apologetiske (trosvorsvarende) Synspunkt, som vi anlægger paa det videnskabelige Arbejde og dets Resultater, faar os til at forrykke Perspektivet, selv om det sker uvilkaarligt og ubevidst. Naar vi bedømmer Videnskaben efter dens opbyggende eller nedbrydende Indflydelse paa Tro, Religion eller Kirke, giver vi nemlig Læserne det Indtryk, at det for Videnskabens Dyrkere altid drejer sig om enten at kuldkaste eller at støtte Troens Værdier.

Derfor kan det være paakrævet at sætte Tingene paa Plads og yde Videnskaben en fortjent Æresoprejsning.

Den lidenskabsløse Forskning

Den sande Videnskabsmand maa gaa til sine Undersøgelser med den ene Tanke at ville fastslaa Kendsgerninger. Selv om der muligvis senere vil blive ført Krig med det, han har bragt frem for Lyset, er hans egen Stilling som Vaabenfabrikantens, der kun koncentrerer sig om det ene at producere de bedst mulige Vaaben, uden Hensyn til mod hvem de vil kunne blive rettet. Hans Arbejde kræver den store Anspændelse, som det er at være lidenskabsløs.

Naturligvis kan ens Forudsætninger være bestemmende for den Opgave, man giver sig i Kast med. Maaske ogsaa disse Forudsætninger, saa stærkt de end er tøjlet, svinger med i Bedømmelsen af Kendsgerningerne. Det er ganske det samme, hvad enten Forskeren er troende eller vantro: hos den ene er Misvisningen positiv, hos den anden negativ. Det er en Begrænsning, vi Mennesker maa finde os i, al vi aldrig kan realisere det »lufttomme Rum« i vort Sind. Dette

indsaa Aristoteles, den abstrakte Tankes store Mester: »*Qualiter quisque dispositus est, sic iudicat*«, enhver dømmes eftersom hans Indstilling er. Kunsten bestaar i, at man behersker sin Fantasi og sine Følelser saa meget, at Forskningens Genstand afspejler sig med mindst mulig Brydning i vort Sind. Deri bestaar den efterstræbte »Objektivitet« eller »*Adaequatio rei et intellectus*«, som er Sandhedens Definition (Ligedannelse mellem Genstand og Intellect).

Saa snart denne Indstilling svigtes, og de lærde lader sig friste til at skele efter Publikums Bifald eller anden Fordel, eller de lader Følelsen løbe af med Forstanden og sværger til Systemer og Postulater, saa mister Videnskabsmanden sit Kalds Værdighed — og det hvad enten

han er troende eller ikke-troende.

Den uhæmmede Forskning

For godt et halvt Aar siden overværede jeg i Nijmegens store Auditorium et Foredrag om Videnskabens Opgave. Foredragsholder var Dr. Buitendijk, Professor ved Universitetet i Groningen. Denne Mand, som skabte sig et Ry langt ud over sit eget Lands Grænser ved sine dyrepyskologiske Studier, talte her for første Gang til katolske Akademikere efter sin Overgang til den katolske Kirke. Hele Foredraget formede sig som et Forsvar for den »absolute« Forskning. Det gik ud paa, at Videnskaben skal dyrkes i Renkultur, »uden Hensyn til dens Anvendelighed«. Den skulde have »et aristokratisk Præg«,

Nordens Apostel

Udenfor St. Ansgars Kirke i København staar den hellige Ansgar i Benediktinerordenens Dragt

(Foto: A. Elnebo)

være »en Slags Luksus«. Kun paa den Betingelse kunde Videnskaben udfylde sin Mission i Samfundet.

Saaledes talte en Katolik til Katoliker — og mellem fire katolske Vægge. Dermed er selvfølgelig ikke sagt, at Idealet altid naas; der er sikkert altid flere Mennesker, som gaar med Kunstnerhatte, end der er Kunstnere. Men ogsaa for de troende er der Mulighed for ren videnskabelig Forskning, selv paa Omraader, hvor Troens Sandheder er impliceret og Bevægelsesfriheden derfor begrænset. Det vilde være en grov og uretfærdig Fejl, hvis man tænkte sig, at de videnskabelige Eksegeter gaar til deres Arbejde f. Eks. for at levere Beviser paa Bibelkommissionens Dekreter. Sandheden er den, at de undersøger Tingene lige saa uforudindtaget som det er videnskabeligt paakrævet. Kommer de til Resultater, der ikke falder i Traad med Autoritetens Bestemmelser — saa gaar de ikke hen og beviser det modsatte af, hvad de før har paastaat. Nej, saa tier de stille. De underkaster sig ydmygt Kirkens aandelige Autoritet og holder sig borte fra det ømme Punkt, eller — hvis de ikke ser anden Vej — saa trækker de sig helt ud af det videnskabelige Arbejde og søger sig en anden Opgave, som den af Pastor Geertz-Hansen omtalte Abbé Touzard gjorde. Det er et stort Offer, disse Videnskabsmænd i saadanne heldigvis sjældne Tilfælde bringer. Men det skulde da gerne være et Bevis paa, at deres videnskabelige Hæderlighed er hævet over enhver Mistanke.

Videnskabens Anvendelse

Vi forlader dette ophøjede Plan, saa snart der er Tale om Videnskabens populære Anvendelse. Her iføres Aristokraten Hverdags- og Arbejdstøjet. Man siger, at hvor Taleren begynder, hører Professoren op. Men værre er det, naar Ikke-Fagmænd tager Ordet i Professorens Sted. Populariseringen er farlig paa Grund af dens Forenkling af

Problemerne. Der støder vi paa Journalisten med hans Tilbøjelighed til at forvandle Spørgsmaalstegn til Udraabstegn. Dermed er dog paa den anden Side ikke sagt, at al Popularisering er af det onde. Den kan være lødig, naar dens Udøvere er inde i Problemerne og gennem en objektiv Skildring gør det muligt for de brede Masser at følge med, omend i en vis Afstand. Men Faren for Fanatisme er større her paa dette Plan, Faren for, at Hjertet viser sig stærkere end Hjernen, saa at Videnskabens Resultater forvrænges til Karrikatur. En Apologi, som bare smører tykt paa, er i saa Henseende lige saa forkastelig som den Propaganda, der i sin Tid blev drevet med Darwinismen, senere med Religionshistorien og ganske fornylig med Racialæren. Men derfor vilde det dog være urimeligt og et Slags optisk Bedrag, hvis man ud fra denne Lysbrydning i mindre kompetente Hjerner vilde slutte sig til en lignende Indstilling hos selve Videnskabens Mænd.

Det samme gælder (i mindre

Grad) Apologien, naar den paa-beraaber sig Videnskabens Resultater. Selv om Apologeten er nok saa maadeholden, saa simplificerer og udvælger han. Han kan heller ikke lade være med at sætte de mest hæderlige Videnskabsdyrkere i forskellige Baase, idet han søger at tage deres Resultater til Indtægt for Troens Forsvar og de troendes Opbyggelse eller værger sig imod dem. Men hvad skal man sige? Laboratoriarbejde og Madlavning er nu engang to forskellige Ting; derfor kan det ene være lige saa godt som det andet, og begge er de uundværlige; de kan endda supplere hinanden. Men fordi det nu er mit beskedne Kald at gaa den aandelige Køkkenvej, skulde det dog nødvendig kaste en Skygge paa dem, der helliger sig den rene Forskning. Derfor denne Afbigt.

Iøvrigt vil den følgende Redegørelse for den religiøse Evolutionisme og dens Overvindelse tjene til at illustrere og bekræfte, hvad her er sagt.

Steph. Wevers.

Fastebestemmelser

for Det Apostoliske Vikariat for Danmark

I. *Fastebudet* foreskriver, at der paa bestemte Dage kun spises eet solidt Maaltid, eet mindre, samt om Morgenen en Smule Brød til Morgendrikken. Disse Fastedage er:

1. De 40 Hverdage fra og med Askeonsdag til Kl. 12 Paaskelørdag.

2. Alle Aarets Tamperdage.

3. Vigilierne før Pinse, før den Søndag, hvor Mariæ Optagelse fejres offentlig, før Allehelgen og før Jul. Sidstnævnte Vigiliedag ophører Fastepligten Kl. 12 Middag ligesom Paaskelørdag.

Fastedagene forkyndes hver Gang Søndagen forud fra Prædikestolen.

II. *Abstinensbudet* forbyder paa bestemte Dage Nydelsen af Kød, men ikke af Kødsuppe samt Retter, hvortil Flæsk, Fedt eller Blod er benyttet, og som kun i uvæsentlig Grad indeholder Dele af Kød. (Disse Retter saavel som Kødsuppe er dog forbudt paa Langfredag). Abstinensdagene er:

1. Alle Aarets Fredage.

2. Onsdagene i Faste-tiden fra og med Askeonsdag.

3. Alle Tamperdage samt Vigilie-Fastedage. (Abstinens- og Fastepligten ophører ved samme Klokkeslet).

Paa de Fastedage, som ikke tillige er Abstinensdage, er Kød-spiser tilladt, men kun ved Hovedmaaltidet.

Naar en Abstinensdag falder sammen med en paabudt Festdag, bortfalder Abstinenspligten.

III. Fastepligten paahviler alle, der er fyldt 21 Aar og ikke er fritaget paa Grund af Alder (efter det fyldte 59. Aar) eller anden vigtig Grund. Pligten bortfalder for syge, svagelige og Rekonvalescenter samt dem, der har haardt Arbejde eller ikke kan passe deres Erhverv, hvis de skal faste.

Abstinenspligten paahviler alle, der er fyldt 7 Aar og ikke er fritaget af en vigtig Grund som f. Eks. Sygdom eller Fattigdom. Abstinenspligten bortfalder (dog ikke paa Langfredag) for følgende Personer:

1. Alle, der er paa Kost hos Ikke-Katoliker.

2. Alle, der har haardt Arbejde.

3. Katoliker, der er Gæster hos Ikke-Katoliker.

4. Husstand og Tyende i Hjem, hvor kun den ene Ægtefælle er Katolik.

5. Alle, der maa medbringe Kost til hele Dagen paa deres Arbejdsplads.

6. Restauratører, Pensionatsværter og disses Gæster, samt de, der regelmæssigt faar Mad fra offentligt Spisested.

7. Militærpersoner i aktiv Tjeneste, deres Husstand samt Kvarterværter.

8. Rejsende samt alle, der betjener offentlige og private Samfærdselsmidler.

IV. Naar der foreligger en gyldig Grund, kan Sognepræsterne og alle øvrige approberede Skriftefædre i særlige Tilfælde fritage enkelte troende for Faste- og Abstinenspligten, idet der i Stedet paalægges de fritagne en eller anden from Gerning. Sognepræster kan ogsaa dispensere en hel Familie ad Gangen. Udenfor Skriftemaalet kan kun Sognepræster og Rektorer gøre Brug af denne Fuldmagt.

V. Da Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strenghed er mildnet for alle, skal enhver i Fastetiden efter Evne bidrage med en Almisse til Vikariatets kirkelige Institutioner. Denne Almisse nedlægges i de Bøsser, som med Paaskrift Fastealmissen vil være at anbringe bekvemt og synligt i alle Kirker og Kapeller. Straks efter Fastetidens Ophør indsendes Beløbene til Vikariatet. Hvis nogen ikke er i Stand til at yde en saadan Almisse, skal vedkommende hver Søndag i Fastetiden bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VI. I alle Sognekirker skal der i Fastetiden holdes en særlig ugentlig Fasteandagt med Prædiken om fundamentale Trossandheder. Andagterne skal slutte med sakramental Velsignelse.

VII. I de saakaldte lukkede Tider — d.v.s. fra Askeonsdag til Paaskelørdag og fra første Søndag i Advent til Juledag incl. — maa højtidelige Bryllupper (Messebryllupper) ikke finde Sted. I Faste- og Adventstiden bør de troende ogsaa afholde sig fra Dans og fra Deltagelse i støjende offentlig Forlystelse.

VIII. Tidsrummet for Opfyldelsen af Kirkens Bud om Modtagelse af Paaskekommunionen fastsættes fra Passions søndag til Kristi Himmelfarts Dag, og for Katoliker, som har særlig langt til Kirke, til 2. Pinsedag. De troende bør opfylde denne Paaskepligt i deres Sognekirke; hvis de modtager Paaskekommunionen i en anden Kirke, bør de give deres Sognepræst Underretning derom.

Disse Fastebestemmelser skal oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima*, eventuelt de følgende Søndage.

København, St. Ansgars Fest 1940.

* TH. SUHR
Apost. Vikar

Rom og Verden

Den hellige Fader har for nylig modtaget Overhovederne for den suveræne Malteserorden. Audiensen indledtes med, at Ordenens Stormester, Fyrst Chigi Albani della Rovere, oplæste en Hyldestadresse, og den hellige Fader kom i sin Tale nærmere ind paa Malteserordenens Historie og berømmede de Fortjenester, Ordenen har indlagt sig af Kirken og Kulturen. Malteserordenen stiftedes i 1048 under Navnet »Johanniterordenen« og har fremfor alt taget sig af Pilegrimmene i det hellige Land. I over to Hundrede Aar har den udøvet ridderlige Gerninger i det hellige Land, et Par Hundrede Aar paa Rhodos og henimod halvtredie Hundrede Aar paa Malta. Aldrig har den mistet Begejstringens Glød, og trods vekslende Tider har dens Vilje til Arbejde i Kirkens Tjeneste vist sig urokkelig. I vore Dage, hvor der hersker saa megen Uro og Uorden i Verden, er det dens Opgave, gennem Bøn og Velgørenhed at yde Menneskeheden saa meget godt som vel muligt, saaledes som den barmhjertige Samaritan ydede Hjælp til den, der faldt blandt Røvere. — Ifølge Meddelelse fra Rom agter den hellige Fader endnu før Paaske at afholde Konsistorium, ved hvilken Lejlighed man venter, at der vil blive udnævnt nogle nye Kardinaler, da Kardinalskollegiet i Øjeblikket langt fra er fuldtalligt.

*

Den første pavelige Nuntius, Msgr. Albert Levame, er ankommet til Uruguay og er blevet modtaget i Montevideo. Hermed er den diplomatiske Forbindelse mellem den hellige Stol og Uruguay — af hvis to Millioner Indbyggere ca. 90 pCt. er Katoliker — paany blevet genoptaget efter at have været afbrudt siden et Par Aar før Verdenskrigen.

En Januarmorgen sidder jeg i S-Toget paa Vej mod Frederiksberg; udenfor hvirvler Snefnugge- ne — og overfor mig i Kupéen sid- der to unge Piger og drøfter Gaars- dagens Skitur i Nordsjælland. De- res Samtale gaar i Staa — for dog umiddelbart efter at genoptages af Spørgsmaalet om Skoleuniform, foranlediget af en Artikel i et af den københavnske Dagspresses Søndagstillæg. Af de unge Pigers

➤ Institut Jeanne d'Arc den franske Skole paa Frederiksberg

Tekst: Jøbe

Υ I Sløjdsalen arbejdes der saa godt som i no- gen Drengeskole

„Ikke for Si

Samtale forstaar jeg, at de begge er paa Vej til Institut Jeanne d'Arc — det første Sted herhjemme, hvor Begrebet Skoleuniform eller Skole- kittel, hvad man nu vil kalde det, blev indført. Og ligesom *Sct. Josephs-Søstre* dengang de indførte denne fornuftige Beklædningsgen- stand var Foregangs»mænd« paa dette Omraade, saaledes har Sø- strene til Stadighed vist, at de til

➤ De voksne Elever i Realklassen deltager i Kursus i Spædbørnspleje

Fotos: E. Kjær Sørensen

Υ Under Liv og Lystighed braser og bager de unge vordende Husmødre

men for

fulde har forstaaet at følge med Tiden og i deres Virke fuldtud har vidst at tilfredsstille alle Nutidens Krav til moderne Skoledrift.

*

Den jublende glade Skare af unge Piger, der i Frikvartererne tumler sig i Skolegaardene i Frede-

tsberg Allé, viser maaske bedre end mange
 d, hvorledes de unge Piger føler sig tilpas
 g Klosterskolens Mure. Men lad os alligevel
 ske lidt indenfor Murene. For godt og vel
 sindstyre Aar siden — i 1858 — rejstes den
 første franske Skole i København, og allerede
 878 viste Trangen til nok en Skole sig saa stor,
 man ude paa Frederiksberg vovede Skridtet
 aabnede den anden franske Skole, der med
 arene voksede og udvidedes, saa at det i 1924
 ste sig paakrævet at opføre *Institut Jeanne*
Arc.

Og Søstrene kan med Rette være stolte af
 res Skole! Den store smukke tre-fløjede Byg-
 ning — hvis østre Fløjs øverste Etage optages
 helt af Skolens
 Kapel rummer
 et Utal af lyse,
 luftige Lokaler.
 Efter Frikvarte-

len

”
 livet ...”

Et Besøg
 itut Jeanne d'Arc
 for unge Piger
 er alskens nyttigt

^ Den herligste Skare Rollinger tumler sig i Børnehaven

rerne kalder Klokken de unge Piger
 fra den muntre Stund i det fri til Ar-
 bejdet bag Pulte og i Fysik- og Tegne-
 sale. Kort efter sænker Arbejdsfreden
 sig over det store Kompleks — og vi
 kikker først ind i *Børnehaven*, hvor
 den herligste Skare Rollinger tumler
 sig under Søstrenes kærlige Opsyn, og
 saa smaat forliges med Tanken om at
 skulle til at gaa i Skole. Endnu i *første*
Klasse tages Livet let, idet Søstrene
 her praktiserer den saakaldte indivi-
 duelle Undervisning, hvor de smaa til
 dels selv faar Lov til at bestemme Far-
 ten. Senere hen i Skoletiden træder
 Alvoren mere og mere frem, og i *Eksa-*
mensklasserne sidder de »unge Damer«
 bøiede over det Arbejde, der maaske
 for manges Vedkommende skal danne
 Grundlaget for en selvstændig Frem-
 tid. Side om Side med den egentlige
 Undervisningsplan har ogsaa de *prak-*

tiske Fag — efter Elevens eget Valg —
 en fast Plads paa Skolens Program. I
Sløjdsalen bankes og saves der saa
 godt som i nogen Drengeskole, og i de
 to store Klasser har Eleverne Lejligh-
 ed til at gennemgaa et *Samariter-*
kursus, der efter afsluttende Prøve gi-
 ver Ret til at bære Dansk Ungdoms
 Røds Kors' Emblem. Det er morsomt
 at se, med hvilken Interesse og Ihær-
 dighed de voksne Elever i Realklassen
 deltager i Undervisningen i *Spædbørns-*
pleje — for slet ikke at tale om den
 Stolthed, hvormed de unge Piger frem-
 viser det *Babyudstyr*, som de selv har
 haft Lejlighed til at forfærdige. Vi be-
 giver os nu ned i Kælderetagen og
 staar med eet mellem gulkaklede Flise-
 borde med blaa Gasapparater, Bage-
 ovne og alt til Faget henhørende:
Skolekøkkenet. Intet Under at der her
 hersker Liv og Lystighed; de vordende
 Husmødre braser og koger efter alle

γ 1. Kl., hvor Livets Alvor saa smaat begynder

(fortsættes Side 75)

Danmark og den katolske Kirke

Hr. Redaktør! Ikke sjældent er det faldet i min Lod at rette — saavidt jeg ævnede — danske Vrangforestillinger om Katholicismen. Denne Gang vil jeg gjerne dreje Rettelserne om mod »Katolsk Ugeblad«.

Af det Tusindaar, som er forløbet siden Kristendommens Indførelse i Danmarks Rige, falder de første ca. seks Hundredaar under Moderkirken, de sidste ca. fire under Lutheranismen. Hvilken af disse mægtige Indflydelser der vejer tungest i det danske Folks Liv, derom kan De, Hr. Redaktør, maaske lettere blive enig med mig end med Flertallet af vore Landsmænd. Men vi vil begge møde Tilslutning, naar vi hævder, at ingen af de to Indflydelser kan udskilles af dansk Aands-Form, og at for *de nuværende Slægtled* maa den yngste blive den afgørende.

Derfor er det rimeligt, at Katholicismen, som endnu ikke har haft 100 Aar til paany at acclimatisere sig i dansk Jord, for Folkets brede Masser staar som en fremmedartet Vækst. Hvorledes skulde det være anderledes, især da dens Røgt og Trivsel længe saa godt som udelukkende maatte betroes fremmede Hænder?

Altsaa kan jeg give Dem Ret, naar De (28. Januar d. A.) skriver, at Gennemsnits-Danskeren har opfattet »det katolske Væsen som noget helt fremmedartet«. Men jeg er *ikke* enig med Dem om, at den Interesse, Biskop Suhr's offentlige Udtalelser (efter hans Hjemkomst fra Rejsen til Rom) har mødt, giver danske Katholiker Anledning til at »nikke Øjnene og spørge, om »man nu ogsaa er rigtig vaagen og ikke drømmer det hele«?

Jeg seer ikke ringeste Grund til en saadan Usikkerheds-Tilstand. Hvad mere er, jeg troer, De tager fejl af den Aarsag, hvis Virkning De mener at have iagttaget.

En eller anden udenlandsk Presse-Repræsentant i København havde skabt en (som det snart viste sig: grundløs) »Sensation« om Biskoppens Rom-Rejse. Intet kunde

da være naturligere, end at dansk Offenlighed i en angstfyldt Jærntid som den, der nu hærger Evropa, ønskede Kendskab til, hvad der virkelig var sket — maaske i det stille Haab, at et forjættende Budskab var undervejs. Med Ændringer i Indstilling til Katholicismen havde efter min Mening denne Interesse grumme lidt at gøre.

Men vigtigere er det for mig at faa Lejlighed til overfor Deres Læsere at rette det Billede, De tegner af Gennemsnits-Danskerens Forhold til Moderkirken. Hans Opfattelse af det *fremmedartede* vil nok holde sig endnu et godt Stykke Tid; Troels-Lund havde Ret, da han skrev, at »Folketanker tænkes langsomt«. Jeg gad iøvrigt vide, hvorledes jævne Italienerne eller Spaniere vilde reagere, hvis de mødte danske Folkekirke-Præster i deres smukke (nu 400-aarige) Ornat med den udfordrende anakronistiske høje Silkehat paa Hovederne?

Eet veed jeg imidlertid allerede, nemlig at mellem disse sydevropæiske Katholiker og de danske Præster og deres Menigheder vilde Forskellen i »Mentalitet«, »Kølighed«, »Forbeholdet« og alt det andet, De, Hr. Redaktør, nævner som kendetegnende for dansk Indstilling til Katholikerne, have en langt bredere og dybere *Kløft* at overbygge end den, som De øjner mellem Gennemsnits-Danskeren og Deres Troesfæller. Hvi seer Du Skæven ...

Helt uenig er jeg i den Tankegang, som genspejles i følgende Sætning i Deres Artikel: »Vi har hidtil været vant til, at man — al personlig Venlighed ufortalt — var reserveret overfor os, naar vi kom i Egenskab af Katholiker.«

Efter min Mening vendes her Tingene paa Hovedet. Indskudet i Deres Paastand vilde have været mere berettiget, saafremt det havde handlet om Uvenlighed. Thi hvilken Vægt kan der lægges paa en og anden bitter eller fjendtlig Ytring og Handling, naar man kender den sunde og ægte, vidt ud-

bredte og dybt rækkende Liberalisme, det danske Samfund — Stat og Borgere — viser sine Katholiker? Skøndt der i Danmark findes en Statskirke (hvad der efter min Mening *ikke* burde findes), er danske Katholiker fri for kirkelig Skat eller Tyngte; ingen Lov eller Sædvane begrænser deres Troessamfunds Frihed; deres Skoler og tilsvarende Institutioner er stillet paa nøjagtig samme Fod som andre private Foretagender af samme Art; de er til den Grad ligestillede med Medlemmerne af Statskirkens Menigheder, at offentlige Fonds o. lign. yder dem Støtte til Fremme af katolske Formaal indenfor Videnskab, Litteratur og Kunst.

Denne Liberalisme i Forholdet til Romerkirken, som jeg omfatter med dyb Ærbødighed og levende Sympathi, er min Stolthed som dansk Mand, og jeg har lidt ondt ved i Tavshed at høre paa klynkende Smaaklager eller undervurderende Kritik. Kommer den i min Nærverelse tilorde, stiller jeg i Reglen det Spørgsmaal, om der i hele Evropa findes blot eet eneste Stats- og Folkesamfund, selv blandt de gammel-katolske, som byder Katholicismen bedre Kaar end det statskirkeleg-lutheranske Danmark?

Ogsaa Dem, Hr. Redaktør, stiller jeg overfor dette Spørgsmaal. Min Moder, der var en hjertevarm og klog gammel Dame, raadede mig til ved Betragtning af mine egne Kaar stedse at sammenligne ikke opefter, men nedefter.

Der er, mig bekendt, intet i Romerkirkens Lære, som hindrer danske Katholiker i at mærke sig dette Raad.

Deres ærbødige

Franz v. Jessen.

Hr. Redaktør Franz v. Jessen!

De har ganske særlige Betingelser for at udtale Dem om dansk Forstaaelse for katolsk Væsen. Igennem mange Aar har De takket være Deres egen nære Tilknytning til katolsk Synsmaade gjort Kirken uvurderlige Tjenester ved at rettede dansk Opfattelse af dens Gerning, saa ofte De mødte Misforstaaelser og Forvrængninger. De véd bedre end de fleste, hvor langt der endnu er tilbage, før de brede Masser i vort Folk vil kunne slippe

Følelsen af at møde det fremmed-
artede i Katolicismen. Har man i
tre Aarhundreder været landflygtig,
er der hærdt meget derhjemme,
mens man levede langt borte; selv
har man vel ogsaa i det fremmede
lagt sig Vaner til, som ikke gør
det lettere igen at fæste Rod. Der
skal Tid og Taalmodighed til.

Jeg tror imidlertid, vi allerede
kan fastslaa, at Taalmodigheden
ikke har været forgæves. Det er
ikke blot Biskoppens Romerrejse,
men ogsaa forskellige andre Anledninger,
der pludselig har afsløret for os,
at store Kredse her i Landet stiller
sig forstaaende og lydhøre overfor,
hvad Kirken har at sige. Vi, der har
gennemlevet Tider, hvor Forstaaelse
var langt sjældnere, bliver ved disse
Anledninger opmærksomme paa den
ændrede Indstilling, der ellers forløber
gradvis og umærkeligt.

Det vilde være kortsynet, hvis
danse Katoliker viste sig utaalmodige
over, at »Folketanker tænkes langsomt«.
Det katolske Oplysningsarbejde maa
gaa frem med Bevidsthed om, at Vejen
er lang, og at skarp Polemik snarere
vedligger end overvinder Afstanden.
Og jeg tror, at man fra folkekirke-
lig Side er overmaade villig til at
indrømme, at der fra katolsk Side
meget sjældent syndes paa dette
Punkt.

Det vilde ogsaa være uretfærdigt,
hvis danske Katoliker ikke var taknemmelige
for de Kaar, der bydes Kirken i Danmark,
sikkert temmelig enestaaende i hele
Verden. Møder vi Modstand, er vi
maaske af og til tilbøjelige til at
reagere, som om den skyldtes en
principiel »Kampholdning« overfor
Kirken. Men i næsten alle Tilfælde
viser det sig, at der ingen »Katolikfjendtlighed«
findes, højest en Misforstaaelse,
som er til at forhandle bort.

For mig er Deres Artikel, Hr. Redaktør,
en Bekræftelse paa, at den saa længe
Landflygtige er paa gode Veje til ikke
længere at betragtes som en fremmed —
ogsaa fordi han selv, uden at ændre
sit Væsens Ejendommeligheder, bestræber
sig for at lægge Vaner af, som kun
skyldes Landflygtigheden.

Deres H. D. T. Kiærulff.

Hil dig, Maria!

Kyndelmisse III

Sammen med Josef, hendes Ægtefælle,
fremstiller Maria altsaa Jesus, hendes
førstefødte, *Primogenitum suum*, som
skal forblive hendes enbaarne Søn,
men dog »blive den førstefødte af
alle de mange Brødre«, som ved Naaden
skal blive hans Lige: *Primogenitus in multis
fratribus* (Rom. 8,29).

Naar vi overvejer denne Hemmelighed,
tvinges vi til at sige: »Du er en skjult
Gud, o Verdens Frelser!« *Deus absconditus,
Deus Israel Salvator* (Is. 45,15). Paa
den Dag kom Kristus for første Gang
ind i Templet, og det var i *sit eget*
Tempel, han kom ind. Dette vidunderlige
Tempel, Genstand for Hedningefolkenes
Beundring og Israels Stolthed, det
Tempel, hvor alle de religiøse Ceremonier
og alle de Ofringer fandt Sted, hvis
Enkeltheder Gud selv havde forordnet,
det Tempel tilhørte ham: thi dette Barn,
som bæres af en ung Jomfru, er Kongernes
Konge og Herrernes Herre: *Veniet ad
templum SUUM Dominator*.

Og hvorledes kommer han da dertil?
I sin Majestæts Herlighed? Som den,
der ene har Krav paa alle Offergaverne?
Nej, fuldstændig skjult kommer han
dertil.

Lyt bare til Evangeliets Beretning.
Omkring Helligdommen færdedes der
sikkert en broget Menneskemængde:
Købmænd, Levitter, Præster, Lovens
Læremestre. En lille Gruppe gaar
upaaagtet igennem Mængden: det er
Fattigfolk, for de bringer ikke noget
Lam, rige Folks Offergave; de bringer
kun to Duer, Smaakaarsfolks Gave.
Ingen lægger Mærke til dem, for de
ledsages ikke af noget Tjenerskab.
Jødernes Stormænd, de der er højt
paa Straa, værdiger dem ikke engang
et Blik, og Gud Hellig Aand maa
oplyse Oldingen Simeon og Profetinden
Anna for at faa dem til at er-

kende Messias. Han, der er »Verdens
forjættede Frelser, det Lys, der skal
lyse for alle Folkeslag«, *Salutare tuum
quod parasti ante faciem omnium
populorum* (Lk. 2,30 f), han kommer
til sit Tempel som en skjult Gud: *Vere
Deus absconditus*.

Der var heller ikke noget, som i
det ydre røbede Jesu hellige Sjæls
Følelser; hans Guddoms Lys forblev
skjult, tilsløret; men han fornyede
her i Templet den Offerhandling,
hvorved han i Menneskeblivelsens
Øjeblik havde ofret sig selv: han ofrede
sig til sin Fader for at være »hans
Ejendom«, tilhøre ham med fuld
Retsgyldighed: *Sanctum Domino
vocabitur*. Det var som Offertoriet
til den Oftring, som skulde fuldbyrdes
paa Kalvariebjerget ...

Og det var ved den Jomfrus Hænder,
der var fuld af Naade, at denne saa
velbehagelige Offergave blev frembaaret
for Gud. Marias Tro var fuldkommen.
Opfyldt af Hellig Aandens Lys forstod
hendes Sjæl Værdien af den Offergave,
hun i dette Øjeblik bragte Gud. Ved
sine Indskydelser satte Hellig Aand
hendes Sjæl i Samklang med de indre
Planer i hendes guddommelige Sønns
Hjerte.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Besøg i Institut

Jeanne d'Arc

(fortsat fra Side 73)

Kunstens Regler — men er der for
Resten ikke ogsaa noget der hedder,
at »Vejen til Mandens Hjerte ...«

* *

Moderne Skoleundervisning lægger
Vægt paa at forene aandelig og
praktisk Viden i saa høj Grad som
muligt. Og Sct. Josephs-Søstre kan
vist med Rette siges at have gjort
deres til at virkeliggøre Senecas
klassiske Sentens om, at »vi lærer
ikke for Skolen, men for Livet«.

Febr.:

4. S. *Kyndelmisse* (810); 2. Sæt Bønner: Søndagen Quinquagesima (112), 3. Sæt Bønner: St. Andreas Corsinus (826); Slutnings-evang.: Søndagens (114).
5. M. St. Agathe (826); 2. St. Ansgars Oktav (821), 3. Om Fred.
6. Ti. St. Titus (828); 2. St. Ansgars Oktav (821), 3. St. Dorothea ([61]), 4. Om Fred.
7. O. ASKEONSDAG (117); 2. St. Romualdus (828).
8. T. St. Johannes af Matha (829); 2. Feria (Hverdag) (129), 3. Om Fred; Slutningsevng.: Hverdagens (130).
9. F. St. Cyrillus af Alexandria (829); 2. Feria (Hverdag) (132), 3. St. Apollonia ([56]), 4. Om Fred; Slutningsevng.: Hverdagens (134).
10. L. St. Scholastica (830); 2. Feria (Hverdag) (136), 3. Om Fred; Slutningsevng.: Hverdagens (138).
11. S. 1. Søndag i Fasten (140).

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i A!mindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245, Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Konfessionelle Afstande

N. H. Søb: »Den kristne Tro« (De Unges Forlag).

Endnu et Bind i den interessante protestantiske Bogssamling, som efterhaanden vil bringe smaa Grundrids af alle Discipliner indenfor de kirkelige Videnskaber. I det foreliggende Bind skal unge Protestanter modtage et første Indtryk af deres Kirkes Dogmatik. Jeg er ikke helt sikker paa, om Professor Søb var den rette dertil, hans Evne til Popularisering og enkel Klarhed er ikke stor. Men han er saa grebet af Kristus, og lader hele sin Teologi være baaret af Tanken om »Guds evige Søn«, at Fremstillingen maaske alligevel vil kunne fængsle unge Protestanter, ogsaa fordi den er en sammenhængende Helhedsskildring, ikke hugget i Stykker af Lærdommens Systematik.

Os Katoliker er Bogen gennemgaaende fjern. Det er luthersk Ortodoksi med mange gammellutherske Domme over den katolske Kirke og dens Lære. Saa mange, at det vil være ørkesløst at gaa i Enkeltheder. Men det er os en Glæde at se, hvorledes denne Universitetslærer tager positiv Stilling til Kristendommens centrale Dogme om Jesu Guddom: »Med Rette har Kirkens Teologi allerede i Oldtiden erkendt, at Hemmeligheden ved Jesu Person var, at han var sand Gud og tillige sandt Menneske ... Og man forstod, at det »Jeg«, som var Subjektet for denne gudmenneskelige Væren, var det evigt hos Gud værende. Den menneskelige Natur var indoptaget i det guddommelige Jøgs Væren ... Man vogte sig derfor for enhver Tale om »Tømmermanden fra Nazareth«, hvis det ikke understreges, at hans Person fra Evighed til Evighed er ét med Faderen«.

Trods alle konfessionelle Forskelle bevarer Katoliker Haabet om en kristen Genforening i Troen, saa længe Troen paa Kristi Guddom er levende. Den katolske Lære i alle dens Enkeltheder lader sig føre tilbage til Menneskevordens Hemmelighed, og derfor føler vi os i nærmere aandelig Slægt med Protestanter, som tror paa Kristi Guddom, end med nogen anden udenfor Kirken.

Og naar vi derfor læser f. Eks. den Anmeldelse af Professor Søb's Bog, som Pastor *Oluf Rothe* har skrevet i »Stud. theol.« (de folkekirkelige Teologistudenters Maanedsbld), maa vi spørge Prof. Søb, om ikke Afstanden mellem de Aandsretninger, der rummes indenfor Folkekirken, er ulige større end Afstanden til Katolikernes Tro? Pastor *Rothe* mener, at det er »den-

ne Slags Bøger, der afkristner Verden«. Og hvorfor? Fordi Dogmatikens Kristus siges at »evakuere« og »mørkelægge« den bibelske Jesus. Med inderlig Modvilje nævner Pastor *Rothe*, at Prof. Søb tror paa Kristi Guddom, paa Treenigheden, paa Kirkens Vidnesbyrd. Pastor *R.* forkaster blankt, at den »ukendte« Forfatter til Johannesevangeliet meddeler blot et eneste »historisk ægte Jesusord« o. s. v., o. s. v. Sikker nok er der meget smukt og opbyggeligt i den Forkyndelse, som her kan blive tilbage, men er det ikke for Protestanter som Professor Søb ulige lettere at forstaa den katolske Kristendom?

H. D. T. K.

Det verdenshistoriske Aar

Nic. Blædel: »Storpolitik 1939« (Berlingske).

Det er altid risikabelt at blive konfronteret med sine gamle Udtalelser, naar Tiden har haft Fart paa. Et meget lille Faatal af udenrigspolitiske Skribenter vil kunne genoptrykke deres Artikler fra hele det verdenshistoriske Aar 1939, uden at udaske Kritik for manglende Klarsyn. Redaktør Blædel kan det heller ikke. Saa velinformeret og kyndig han end er, lod han sig i de sidste Aar besnære for meget af den churchillske Politik, og maatte derfor lide samme Skæbne som alle, der mente, at Rusland lod sig anvende til en europæisk Stabilisering. Blædels sterke Fremhævelse af, at Politik gælder materielle Værdier, hvorfor »Ideologierne« kun er Vinduespynt til at blænde Masserne med, har heller ikke helt faaet Ret. Maaske de i politisk Øjemed fabrikerede »Livsanskuelser« lader sig ændre ad libitum efter de politiske Behov, men de ægte Livsanskuelser spiller lykkeligtvis endnu en Rolle, ogsaa i det store Spil om Europa. Udenrigspolitik maa endnu tage Hensyn til Kristendommens Eksistens; det er maaske det eneste Lyspunkt paa vor Verdensdels Horisont.

H. D. T. K.

Ny „van Zeller“

Hubert van Zeller O. S. B.: »Liturgical Asides« (Burns Oates).

Dom Zellers Bog er blot en Række Bønner til Aarets Søn- og Festdage, nært knyttet til de liturgiske Tekster. Men det er »asides«, d.v.s. Sidebemærkninger, den Slags, som paa Scenen siges »af sides«. De er nemlig højest personlige, smaa Samtaler med Gud om Dagens liturgiske Indhold, og Dom Zellers ubetvingelige Humor glimter ofte frem uden at forstyrre Bønnens

Fromhed, tværtimod. Vi kan passende citere et Par Ord om Fasten:

»Herre, selv om jeg ikke fortjente Straf for mine Synder, maa jeg frivilligt vælge Boden, hvis jeg skal være Kristen af andet end Navn. Hvorfor? Fordi du, mit Forbillede, selv valgte den. Fordi Verden trænger til den. Fordi Kirken velsigner den. Fordi Paasken vil belønne den. Fordi jeg i hvert Fald maa lide den, enten her eller i

Skærsilden. Og fordi der kun er den anden Mulighed, at jeg kan prøve paa at gøre mig Livet mere og mere behageligt, d. v. s. blive mindre og mindre velegnet til at tjene Gud. Det er een Ting at tage mod Livets Goder med Tak, en ganske anden at unddrage sig Boden, som hører det overnaturlige Liv til. Herre, lad mig ikke være faste-sky, naar jeg nærmer mig til dig!«
H. D. T. K.

Over Vatikanets Radio

Mexico: De russiske Nederlag i Finland synes at tilskynde Kommunisterne til ihærdigere Propaganda i fjerne Lande, især i Sydamerika. Den ny Skolelov er nu godkendt. Den fordrer den blandede Skole, forbyder Religionsundervisningen og de private Skoler. Den bærer tydelige Præg af Fri-murerens og Kommunisternes Idéer. Mange Familier og Institutioner protesterer og kritiserer, idet de gør gældende, at Undervisningsmonopolet skader Nationens Kultur ... og der er allerede for mange Millioner, der ikke kan læse i Mexico. Alt dette, skønt der i de sidste Uger har været Tilløb til et Brud med Kommunismen.

Canada: De katolske Ungdomsforeninger har vedtaget og indsendt Anmodning om, at Regeringen maatte erklære de kommunistiske Foreninger for ulovlige og om, at Feltkapellaner maa knyttes til Hæren.

Buenos Aires: Ogsaa her begynder den kommunistiske Indflydelse at gøre sig gældende. Det lader til, at Turen efter Mexico og Columbia nu er kommet til Buenos Aires.

Madrid: Øvrighederne har vedtaget, at der i Aar ikke maa finde støjende Karnevalsfester Sted. Det begrundes med, at der i Europa for Øjeblikket findes Stater, der sukker under Krigens haarde Byrde, og det vilde derfor være upassende at give Rum for løssluppen Lystighed.

Frankrig: Der kæmpes stadig for den katolske Friskole. Allerede i 1933 roste Pius XI de katolske Lærere, der helligede sig denne store Opgave. Mobiliseringen har skadet Friskolerne meget. Biskoppen af Mende har derfor udsendt et Opraab, hvori det blandt andet hedder: »Friskolen er en katolsk Skole, skabt af Kirken. Det er Troen, der er det vigtigste af alt. Det ser allerede nu svært ud paa Grund af Præstemanglen, men hvorledes vil det se ud efter Krigen? Efter Krigen vil Ungdommen være, som Lærerne har skabt den. Det vil komme an paa de Unges Tro. Der-

for har Lærerne et stort Ansvar overfor Nationen, dersom de forsummer Religionsundervisningen.

Vatikanstaten: Den 3. Marts — Aarsdagen for Pavens Valg — vil Pius XII i Peterskirken fejre en højtidelig Gudstjeneste, ved hvilken alle Roms Sogne repræsenteres. Den 12. Marts vil Kroningen ligeledes blive mindet i Pavens Basilika.

Fra »Osservatore Romano«: Karmeliterklostret i Lisieux udsendte den 20. Januar følgende korte Meddelelse: »Maria har i Nat ved en hellig Død indhentet Teresa«.

Maria var den hellige Therese af Jesusbarnets ældste Søster. Hun vilde to Dage senere have fyldt 80 Aar. Hun havde i de sidste Aar lidt af Lammelse. Hun blev saaledes baaret til Kapitelsalen for at høre Kardinal Pacelli — nu Pius XII — da han som pavelegat kom til Klostret i Juli 1937. Hun var Thereses Gudmoder ved Daaben, og havde forberedt hende til den første hellige Kommunion og Konfirmationen, og det er hende, vi skylder den lille Helgenindes egen Skildring af sit Levned. Det var nemlig hende, der opfordrede Priorinden til at paalægge St. Therese at skrive disse vidunderlige Sider.

Filmens Nyheder

Selv om Katoliker i Fastetiden ikke har Brug for nogen »Forlystelses-Vejviser«, fortsætter vi vor Filmskritik, da de Film, som har Premiere nu, ogsaa efter Paaske spilles rundt om i Landets Biograf-teatre.

Landevejskroen

Omkring den hyggelige, digre Skaaning Edvard Persson som Krovært er der bygget en lille Almanakhistorie, som ikke er Referat

værd. Men den sætter kun Bevægelse paa en Forevisning af godhertet Menneskelighed, harmløs Spøg, megen sund Sans og Kritik af vor Tids ødsle Lovmageri. Dejlige skaanske Landskaber er Baggrund for en Filosofi, som ikke naar op til Stjernerne, men ganske enkelt anbefaler at glæde sig ved Naturens Rigdom og Slægternes Gang, saa faar man ikke Tid til at udpønske Bomber og alskens anden Nedrighed. Mange gode filmiske Paafund gør den hyggelige Film til en stor, bred og veldækket Servering af godt Humør.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsagade 34-36
Tlf. 778 - 728

Billigste Priser Bedste Betingelser
2 Kr. om Ugen

Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker, Halskæder, Forlovelsesringe, Radio etc.

URIMPORTEM

Griffenfeldtsgade 33. Telf. Nora 5696

^A/_S N. C. Rom

Skolemateriel

Vestergade 8 . København K.
Telefon Central 41 53

^A/_S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-
Skræderi og Konfektion leveres
til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder
en Konto

^A/_S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.
(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

En Dag i Cirkus

Brødrene Marx er ikke Skuespillere, men tre Klowner i amerikansk Dummeperterstil med indlagte forbløffende musikalske Effekter. Hvis man ikke kan tage en »haardkogt« Klownentré paa halvanden Time, vil man under Forestillingen sidde og henfalde i stedse større Fortvivlelse og gaa bort som en nedbrudt Mand. Kan man derimod give Intellectet et Sovepulver saa længe, morer man sig herligt, uden at kunne analysere sin Morskab. Lidt mindre plump kunde Dialogen nok ønskes, for under Intellectets Ferie skal den gode Smag tages ganske særlig i Agt. *Screen.*

Niels Steensens

Minde hædres

Onsdag den 24. Januar foreviste Kunstneren Professor *Oscar Matthiesen* den nu fuldendte al-fresco Udsmykning af Mineralogisk-Geologisk Museum for en af Musæet indbudt Kreds, hvoraf kan nævnes Statsminister *Stauning*, Præsidenten for Højesteret, Dr. jur. *Troels G. Jørgensen*, Biskop *Suhr*, Professor Dr. phil. *Bøggild*, der bød velkommen, Professor Dr. med. *Hov-Jensen*, Professor Dr. phil. *Steenberg*, Professorerne *Bohr*, Dr. phil. *H. Ødum*, Stenoforskeren Bibliotekar *Knud Larsen* samt en Række andre Notabiliteter. — Af Katoliker saas foruden Biskoppen Pastor *G. Scherz*, Forfatterinden *Karen Ploggaard*, Proprietær *A. Hoffmann* og Byretssekretær *C. A. Lauritsen*.

Professor Oscar Matthiesen fortalte om Maleriernes Tilblivelse og paapegede, hvorledes Niels Steensens Tanker ligger til Grund for Udsmykningen, begyndende med hans geniale Syn paa Jordlagene i

Toscana med Forsteninger af Havdyr og krystallinske Gange.

Af særlig Interesse for Katoliker er den geologiske Trappes ene Væg-billede, der fremstiller Niels Steensen i toscansk Landskab uden for Firenze, tegnende en Lagformation i det inspirerede Øjeblik, da han føler, at disse Lag maa være dannet i Havet. Med fin Symbolik har Kunstneren i Baggrunden, men lige over Niels Steensens Hoved malet Firenzes Domkirke, ligesom man ogsaa ser Stenos Gravkirke San Lorenzo paa Billedet mellem den skønne Bys andre skønne Bygninger. Under Billedet staar:

Nicolao Stenoni
Geologiae Parenti
Honoris Causa

(Til Ære for Niels Steensen, Geologiens Grundlægger).

Det skal særlig bemærkes, at Kunstneren ikke blot i sin Tale paapegede, at *Konvertiten* Steno var Geologiens Grundlægger, men at Professoren ogsaa i den mægtige Komposition i Kuppelhallen symboliserende Sandhedens Lys, der besejrer Mørket, har givet Udtryk for Stenos Overbevisning ved at lade Helligaandens Luer lyse fra Sandhedens Hær. *L.*

Fastepredikener i København

I næste Uge aftrykker vi en fuldstændigere Liste. De Kirker, der ønsker hver enkelt Fastepredikens Emne meddelt i Bladet, vil kunne faa dette anført paa Listen, der bringes hele Fastetiden igennem.

Rosenkranskirken. Hver Onsdag Kl. 20 (Pastor *Wilh. Nölke*). Onsd. 7. Febr.: »Jesu Lidelse«.

Jesu Hjerte Kirke. Hver Søndag Kl. 18 (Pater *Alfr. Otto S. J.*): »Kristi Passion«. Hver Torsdag Aften Kl. 20: Korsvejsandagt med kort Prædiken af Pater *Pauli*: »Kristi Sjæls Korsvej«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag

Kl. 20 (Pastor *Cay Benzon*). Første Gang Fredag 16. Febr. Emne for Fastepredikenerne: »Hvorfor lader Gud, som er Kærlighed, Menneskene lide«. Gudstjenesterne slutter med Korsvejsandagt.

St. Knuds Kapel. Hver Søndag Kl. 20 (Pastor *P. Schindler*). Søndag 11. Febr.: »Kirken som Kristi mystiske Legeme«.

Bønnens Apostolat

Intentioner for Februar Maaned: Om Fred for Kristendommen i de Lande, hvor den er i Fare. — De Nationer, der ikke anerkender Kristus som deres Frelser.

Didaskaleion

genaabner Torsdag d. 8. Februar Kl. 20 i Vesterhus til II' Semester.

Gennemgangen af oldkirkelig Litteraturhistorie fortsættes med »Det store Aarhundrede«.

Causeriet vil behandle: Islam i Nutiden. *Peter Schindler.*

Dødsfald

Priorinden og Søstrene for Assumptionsklosteret paa Rygaard anbefaler til de troendes Forbøn deres kære

Søster Maria Emerita,

som døde pludseligt den 24. Januar 1940. Samtidig takkes alle, der har vist deres Deltagelse ved hendes Død og Begravelse.

R. I. P.

Vor kære Mor

Hertha Margrethe Stark,
født Meisner,

døde stille Søndag den 28. Jan. 1940.

Maggie og Ella Stark.
Begravelsen har fundet Sted.

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvboner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Mæklere og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse . . .

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

Kyndelmisse (4. Febr.)

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 9½ Pontifikal-Lysvielse; derefter Højmesse. Kl. 17 Andagt. — *Askeonsdag*, d. 7. Febr. Kl. 7 stille Messe (med Uddeling af Aske). Kl. 9 Askevielse og Levitmesse. Fredag d. 9. Febr. Kl. 20, Korsvejsandagt.

Immaculatakirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9½ Lysvielse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 18 Andagt. Fastelavnsmandag (5. Februar). Kl. 6,20 Messe, derefter 12 Timers Sonetilbedelse indtil Velsignelsen Kl. 18,30.

Rosenkranskirken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Lysvielse og Højmesse. Kl. 17 Kompletorium.

St. Nikolaj Kapel. Kl. 9½ Højmesse med Prædiken.

St. Knuds Kapel. Kl. 9 Højmesse (Sangkoret ASKUS). Indvielse og Uddeling af Kærter. Ingen Prædiken.

40 Timers Tilbedelse i Jesu Hjerter Kirke

Søndag den 4. Februar: Kl. 9¼: Lysevielse, Procession, Levitmesse; derefter Tilbedelse indtil Aftenandagten Kl. 20 (med Prædiken).

Mandag den 5. Febr. og Tirsdag den 6. Febr.: Kl. 8¼: Levitmesse; derefter Tilbedelse indtil Aftenandagten Kl. 20 (med Prædiken).

Foreninger eller Enkeltpersoner, som ønsker at overtage bestemte Timer, bedes henvende sig til Kirkens Rektor.

Exercitier paa Rygaard

I den stille Uge holdes *Eksercitier for yngre Kvinder* i *Assumptionsklostret*, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, Tirsdag den 19. Marts Kl. 19 til Paaskelørdag den 23. Morgen.

Indmeldelse sker til Klostret senest den 16. Marts skriftligt eller telefonisk (Hellerup 3118, bedst Kl. 10—10½ og 15½—16½). Pris 10 Kr. (Moderation for enkelte kan gives).

AABENRAA

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab
Telefoner: 2006, 2007 og 2008
Trælast, Bygningsartikler, Støbegods
Leverandør til den nye kat. Kirke

A. C. Weide

Bageri og Conditori
Søndertorv 2. Tlf. 125
Leverandør til Sct. Ansgars Klinik

AALBORG

C. Andersen & Søn

Dannebrogsgade 6. Telefon 698
Alt Terrazzoarbejde udføres

HELSINGØR

Svend Mortensen

elektr. Installatør
Belysning · Radio
Stjernegade 30. Telf. 987
Leverandør

HELSINGØR

Auto Shop

aut. Chevrolet Forhandler
Marienl. Allé 3. Tlf. 850
Reparationer

Maskinsnedkeriet »Godthaab«

R. ANDERSEN
Sudergade 13
Telefon 144

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR
Telefoner: 39 - 1139 - 575
Kul, Koks, Brænde og Briketter

HORSENS

C. C. Nielsen

Mel. Gryn · Hønsfoder
Smedegade 91
Telefon 515 · 565
Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

Installationsforretningen »Lyset«

Torvet 10 · Telefon 618
Alt udføres i Installationer
Alt hav s i Lamper og Lysekroner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt
Installatør for Sct. Joseph Sostrene

KØGE

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre
Alt Murerarbejde udføres
Murermester v. de kat. Institutioner
Vestergade 31. Tlf. 570 & 617

K. K.

Køge Ur- og Brilleforretning
Holger Jensen · Nørregade 30 · Tlf. 1415
Alt i Ure og Brilller

NÆSTVED

Næstved Tømmerhandel

Telefon ved T. A. MEDING
1478 (3 Lin.) Trælast- &
Bygningsartikler

RANDERS

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester
W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne
Markedsgade 16, Telefon 1834
Leverandør til St. Josef Hospital

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup · Tlf. 48
1. Kls. Produkter
Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

VEJLE

Marius Nielsen

BAGERMESTER
Fiskergade 7 · Tlf. 629
Leverandør

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 · TELEFON 306 · 307

TAASTRUP

Kirkelys Alle Dimensioner

55% Voksindhold
6 Kr. pr. Kilo
Telefon Taastrup 363

Køb hos vore Annoncører

Retrætedagene i Ordrup

Tilslutningen til Vinterens Retrætedage tegner til at blive overordentlig god. Vi anbefaler derfor de mange Interesserede at melde sig i god Tid til St. Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Charlottenlund. Telefon Ordrup 3404. I Ugebladet vil vi hver Uge gøre opmærksom paa de nærmest forestaaende Retrætedage.

Søndag d. 11. Februar: for Damer (Pastor H. Messerschmidt). Tilmeldelse haster.

Søndag d. 18. Februar: for Sygeplejersker (Pater J. Coenen S. J.).

Søndag d. 25. Februar: for Ægtefolk (Pastor Jacob Hjorth).

Retræterne begynder Kl. 8 og slutter Kl. 17. Prisen er Kr. 2,50 for Dagens Forplejning.

Møder i København

St. Antoni Kirke. Tirsd. 6. Febr. Kl. 20 Ungdommens Fastelavnstest. Pølsegilde. Munter Underholdning. Entré 1,50 Kr.

St. Michaels Klub. Tilbedelsestid i Jesu Hjerter Kirke Mand. 5. Febr. Kl. 19—20 (en Del af de 40 Timers Tilbedelse). Alle Medlemmer bedes møde.

Det katolske Israelsgilde deltager i de 40 Timers Tilbedelse i Jesu Hjerter Kirke Sønd. 4. Febr. Kl. 15—16.

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 4. Febr. Kl. 8½, Fælleskommunion og om Eftermiddagen Kl. 17—18 (5—6) Tilbedelse for Mændenes Kongregation. Mand. 5. Febr. Kl. 20, Møde for de unge Mænds Kongregation. Tirsd. 6. Febr. Kl. 16½—17½ (4½—5½ Emg.) Tilbedelse for Immaculatakongregationen.

Katolsk Ungdoms Klub. Lörd. 3.

Febr. Kl. 20,15, Røde Sal, Foredrag m. Lysbill. af Knud Wissum: »Paa Besøg hos en Eks-Konge«. Bagefter Pakkefest. Medlemmerne bedes tage en Pakke med til Auktionen. Sønd. 4. Febr. Kl. 19, Tilbedelse i Jesu Hjerter Kirke. Lörd. 10. Febr., aabent Hus fra Kl. 20 til 22,30. Kun Adgang for Medlemmer. Lörd. 17. Febr. Emne: Den anden Trosartikel.

Eukaristisk Forening (St. Ansgars og Rosenkranssognet). De Damer, der kan, bedes møde til Tilbedelse i Jesu Hjerter Kirke Tirsd. 6. Febr. Kl. 14—15.

Fidelitas«. Sønd. 4. Febr. Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar. Onsd. 7. Febr. Kl. 20, Møde i Kapellet, derefter i Salen Østerbrogade 7 D.

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 4. Febr. Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar. Mand. 5. Febr. Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

»Unio«. Lörd. 3. Febr. Kl. 20½ pr. Fastelavnstest i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Smørrebrød og Øl. Stort Underholdningsprogram. Overraskelser (bl. a. store Præmiekonkurrencer). Næste Møde Sønd. 18. Febr., nærmere om en Uge).

Birgittaforeningen. Sønd. 4. Febr. Ungdomstest for den mandlige og kvindelige Ungdom paa Nørrebro. Kaffebord og Underholdning. Billetter à 75 Øre faas hos Pastor v. d. Stok og Skolesøstrene.

Katolsk Klub

afholder et festligt Fastelavnsmøde Tirsdag d. 6. Februar Kl. 20 paa Hotel Phoenix og indbyder hertil — foruden Klubbens egne Medlemmer med Damer og Gæster — des-

uden alle Medlemmer af A. C. med Gæster.

Aftenen indledes med et Causeri af Hr. Pater Wevers, derefter forevises forskellige Tone-Films, og senere serveres Smørrebrød, Øl og Kaffe.

Tilmeldelse, som er bindende, kan ske til Formanden for A. C., Hr. Politivadokat A. Lotinga, Borgmester Jensens Allé 9, Øbro 7541, eller til Klubbens Sekretariat, Torvegade 23, Amager 8978, — dog senest d. 4. Februar.

Prisen pr. Deltager er Kr. 4.— Daglig Paaklædning. Klubben haaber paa stor Tilslutning.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag den 4. Februar:

Kl. 7: Stille Messe. Kl. 8: Sangmesse. Kl. 10: Lysvielse, Procession og Højmesse. Kl. 17: Andagt. NB. Fælleskommunionen holdes paa Gr. af Kyndelmisse først næste Søndag.

Kl. 20 i Forsamlingssalen: Katolsk Radioklubs 10 Aars Stiftelsesfest.

Onsdag den 7. Februar:

ASKEONSDAG: Kl. 8: Askevielse og Højmesse. Kl. 20: Fasteprædiken og sakr. Velsignelse.

Baade de unge Pigers og de unge Mænds Kongregation gaar til Fasteprædiken i Stedet for det sædvanlige Møde.

Husk Retrætedagen for Damer Søndag den 11. ds.

Aarhus Opland

Søndag den 4. Februar:

O d d e r:
Gudstjeneste som sædvanlig.

Esbjerg

Søndag 4. Februar: Fastelavnstest efter Andagten.

Hver Onsdag i Fasten (første Gang: Askeonsdag 7. Februar) Kl. 20 Fasteprædikener ved Pastor Knud Ballin, Assens. Emne: »Verdensforløserens Genkomst« (»De sidste Ting«).

Hver Søndag i Fasten: Korsvejsandagt Kl. 19 efter Kompletorium.

Jyske Akademikere

Paa Grund af Benzinrationeringen vil der fra de udenfor Aarhus bosatte Medlemmers Side kun kunne forventes en meget begrænset Tilslutning til vore Møder, saalænge de ekstraordinære Forhold vedvarer, hvorfor Bestyrelsen ser sig nødsaget til indtil videre at suspendere Møderne og som Følge deraf ogsaa Kontingentopkrævningen.

Naar rolige Tider paany indtræder, vil Foreningen genoptage Virksomheden og indtil da vil Kassebeholdningen blive staaende paa Bankbogen.

Januar, 1940.

Højris, Formand.

HILLERØD

E. Eriksen Køje

Urmager, Guldsmed og Optiker
Helmerhus . Tlf. Hillerød 266

HANS TOFTE

F. Hertz Boghandel
Tlf. 132 . Hillerød . Slotsgade 22

Carl Petersen Glarmester

Slotsgade 10 . Telefon 111
Lev til den katolske Menighed

O. Petersen & Co.

Telefon 122
Isenkram . Glas . Porcelæn

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
Frederiksgade 8 . Telefon 370
Lev. til den katolske Menighed

Carl Christensen

Murermester
Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100
Lev. til den katolske Menighed

Alex Christensen

Aut. Installatør
Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Blikkenelager . Skifferdækker
Exam. aut. Gas- og Vandmester
Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24
Lev. til den katolske Menighed

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

11. Februar 1940

Nr. 6

Paa Storebæltfærgeren i en haard Vintertid

— Det gør ikke mig noget, sagde Repræsentanten om Bord paa en indefrosset Færge. Jeg kommer tidsnok over Bæltet. Min Opgave her i Verden er at faa Folk til at føle ny Behov, som de ikke før har haft. Det er let nok i fredelige Tider, men i Øjeblikket er det temmelig haabløst. Selv om vi kan faa vore Varer ind i Landet, er Mennesker jo nødt til at indskrænke sig. Nogle gør det tilmed gerne og siger, at det er en gavnlig Oplevelse for dem. Heldigvis for mig er det ikke de fleste, men ogsaa Flertallet maa indskrænke Behovene i Stedet for at udvide dem. Foreløbig er jeg ganske overflødig.

— Ærlig talt, sagde den Præst, som han sad og snakkede med, tror De ikke, at Verden har godt af at lære Nøjsomhed? Jeg siger ikke noget til, at De tjener Deres Brød ved at sælge Ting, der egentlig godt kan undværes. Men tror De alligevel ikke, at denne stadige Udvidelse af Menneskers Behov er et Samfundsonde?

— Der er ikke noget, jeg hyppigere bliver spurgt om, især af Skolelærerne og Præster. Jeg svarer altid, at for det første er nu engang hele vort økonomiske Liv bygget op paa Udvidelse og fremadskridende Demokratisering af Behovene. Og for det andet maa det vel svare helt godt til Menneskenaturen, siden ogsaa baade Lærere og Præster i

fuldt Omfang følger med i Tilværelsens Modernisering. Jeg kan sjældent sælge dem en Støvsuger eller et Køleskab, for de har det allerede.

— Ja, vi smittes jo alle. Men De indrømmer selv, at den tvungne Nøjsomhed kan være en gavnlig Oplevelse. Tror De ikke, den er det i de fleste Tilfælde? Den aabner vore Øjne for, hvor meget overflødig vi opfylder vor Tilværelse med.

— Jeg vil ikke saa gerne skuffe Dem, Hr. Pastor, men jeg ser jo en Del, og vi Repræsentanter er nødt til at have Menneskekundskab. De fleste er nærmest gnavne over at maatte savne og spekulerer bare paa, hvordan de skal slippe udenom. Men der er dem, som tager det anderledes. Jeg kender en gammel, velhavende Dame, der sparer meget mere, end hun behøver at gøre. Det er for Finlands Skyld, og det er ikke Smaapenge, hun efterhaanden har givet Finlandsindsamlingen. Det er ligesom en katolsk Murer, jeg engang traf. I den her katolske Fastetid levede han som en grangivelig Munk, skønt han ellers ikke var kedelig at servere en Bøf for. Jeg tror ikke, at nogen holder af at være nøjsomme. Men har de en Idé med Nøjsomheden, saa er det noget helt andet. Jo mere de holder af Idéen, des nøjsommere kan de være. Og jo nøjsommere de er, des mere kommer de til at holde af Idéen. Det

er egentlig mærkeligt, naar man tænker paa det.

— De nævnede en katolsk Bekendt af Dem. Men synes De ikke, at det er en underlig Ting denne katolske: at være strengt nøjsom paa bestemte Tider og ellers ikke. Vilde det ikke være smukkere at vise et vist passende Maal af Nøjsomhed hele Aaret rundt?

— Husk stadig paa, Hr. Pastor, at jeg er Repræsentant. Jeg ser nu saadan paa det, at vi Repræsentanter er nyttige Samfundsborgere. Arbejderbevægelse og Socialisme vilde ikke have forbedret Fattigfolks Kaar i den Udstrækning, som det er sket, hvis ikke det ogsaa var gaaet op for Forretningsfolk, at Arbejderne er de fleste af os, og at deres forøgede Købeevne betyder Forretning i den store Stil. Vi har vor Del af Æren for det sociale Fremskridt. Jeg tror ikke, nogen var tjent med, at Behov og Produktion gik tilbage. Jeg er selv ude for at spænde Livremmen ind i disse Tider. Jeg har set, at det ikke er saa svært, naar man kan lægge en Idé ind i det, om det saa bare er Borgersindets Idé. Men den Murer, jeg kendte, havde nu Ret i noget, han sagde: »Min Kirke har baade Fester og Faster, og det var lige fattigt, om den ene eller den anden Slags skulde mangle.« Det er en Livsvisdom, jeg tit har tænkt over.

Refereret af L. H.

Horisonten rundt

Hvad Hyrdebrevet lover

I Biskoppens Hyrdebrev, som paa Søndag oplæses i alle Vikariatets Kirker, og som Ugebladet bringer in extenso i dette Nummer, peges der paa den religiøse Uvidenhed som en alvorlig Fare. Biskoppen bekendtgør sin Hensigt snarest at udvide Rammerne for den Fortsættelses-Undervisning, som gives forskellige Steder.

Vi lærer Katekismus i Skolen. Hvor denne kateketiske Undervisning er lagt godt tilrette, tager den Hensyn til en barnlig Fatteevne, Barnets Interesser og Barnets Problemer. Den kan opnaa, at hele den barnlige Tilværelse besjæles af Religionen. Men standser Undervisningen sammen med Skolepligten, vil det sige, at alle senere opdukende Interesser og Problemer meget let kommer til at savne Indbygning i den katolske Livsbetragtning. Ofte staar man forbløffet overfor unge Katolikere frejdigt udtalte, ganske ukatolske Meninger om de Ting, der fylder Horisonten i de Aar. Det er Meninger, som for de 95 pCt. er inspireret af Omgivelserne. Det kan ogsaa ske, at man overværer en Underholdning i en katolsk Forening med samme Undren: nok er der øvet en katolsk Censur, saa der ikke ligefrem siges noget forkert, men Censur kan kun udstrege, ikke positivt inspirere. Og gaar man analyserende til Værks, opdager man altid den bedste Hensigt. Naar Resultatet ikke er blevet katolsk, skyldes det, at disse Ting naturligt nok ikke indgik i Barneskolens Undervisning — og siden har Omgivelserne været nogenlunde ene om at levere Lærerkrafter.

I de Aar, da der var Hausse i de politiske Ungdomsforeninger, skete der noget lignende. Mange unge Katoliker gik med Liv og Sjæl op i det politiske Arbejde, ofte med meget ideelle Motiver, men det var for en Del af dem,

som om alt dette ikke kom deres Religion ved. De kunde uden Besvær lokkes ud over Grænser, som katolsk Samfundsbetragtning trækker. Det er jo Ting, som ikke kommer Religionen ved, mente de ud fra deres Skoleviden. Og det er ikke blot de unge, det kan gaa paa den Maade. Hvor der ingen katolsk Videreuddannelse finder Sted, bliver tværtimod med Aarene de udøbte Egne i ens Tilværelse mere og mere vidtstrakte. Og dermed kan det ikke undgaas, at Religionen sætter en Del af sin Realitetskarakter overstyr, hvor megen Pris man saa ellers sætter paa den.

De maalbevidste, kristusfjendtlige Livsanskuelser, som Biskoppen nævner i sit Hyrdebrev, gør ikke den Fejl at nøjes med Belæring af en enkelt Aldersklasse. De lægger deres Propaganda tilrette for enhver Alder, enhver Samfundsklasse og ethvert intellektuelt Niveau (undtagen det virkelig kritiske, som ikke vil kunne lade sig besnære af Slagord). I Kampen om Sjælene staar de derfor stærkt. De lader intet Livsforhold uberørt af deres Idéer, som derved faar et skuffende Præg af Realitet.

Da Biskoppen kom hjem til Danmark for et Aar siden, forstod vi, at den Katolske Aktion vilde blive fremmet her i Landet. Det er det, som nu sker, maaske anderledes end nogle tænkte sig. Man maa nemlig være, før man kan virke. En katolsk Lægfolksaktion kræver et meget stort Antal fuldtuddannede Katoliker. Den katolske Aktion er, som det er blevet sagt, Kirkens Tillidserklæring til Lægfolket, som i Aktionen faar et vidt Maal af selvstændigt Initiativ. Men man gaar ikke ud i selvstændigt Arbejde alene paa sine Skolekundskaaber. Der skal modnere Viden til. Dens Erhvervelse er det første Skridt paa Vej til Aktionen.

Som Biskoppen nævner, kan vi vente snart at høre nærmere om, hvorledes den religiøse Fortsættelses-Undervisning vil blive organiseret. Vi gætter paa, at der bl. a. vil kaldes paa Pauluskredsen til yderligere Anstrengelser.

Finlandsindsamlingerne

Inde i Bladet skildrer cand. theol. Thorbjørn Møller i et Brev fra London sine Indtryk af, hvorledes man i det katolske England ser paa Finnernes heltemodige Kamp. Det er for os nordiske Katoliker en stolt Glæde at se Katoliker hele Verden over følge Finnerne med taknemmelig Beundring. Det var jo kun menneskeligt naturligt, om man i fjerne Lande, hvor man ved yderst lidt om Finland, ikke følte noget større for de finske Lidelser og det finske Mod. Vi kender jo fra os selv, hvor meget Afstanden svækker Interesser og Følelser. Men Katoliker fra hele Verden har forstaaet, hvad den finske Kamp betyder for den kristne Kultur.

Det er os bekendt, at der fra danske Katolikere Side ydes værdifulde Bidrag til Finlandsindsamlingerne. Vi hører bl. a., at »Katolsk Scene« kort efter Paaske vil opføre G. K. Chestertons »Trolddom« til Fordel for Finland, andre vil kunne tage Tanken op, og det maa kunne ventes, at ingen dansk Katolik vil undlade med et større eller mindre Bidrag at vise Forstaaelse for, hvad det er, der afgøres i Kampene paa de finske Ismarker.

Retrætedagene i Ordrup

De nærmest følgende Retrætedage er:

Søndag d. 11. Febr. for Damer (Pastor H. Messerschmidt).

Søndag d. 18. Febr. for Sygeplejersker (Pater J. Coenen S. J.).

Søndag d. 25. Febr. for Ægtefolk (Pastor Jacob Hjorth).

BISKOPPELIGT HYRDEBREV

THEODOR SUHR

ved Guds Naade og den apostoliske Stols Gunst

Titulær Biskop af Balecio

Apostolisk Vikar for Danmark

til Vikariatets Gejstlighed og troende

Hilsen og Velsignelse i Vor Herre Jesus Kristus!

Atter indbyder Kirken os til ved Bøn og Bod at forberede os paa værdig Maade til at fejre Kristi Opstandelse. Den romerske Liturgi viser os, hvorledes denne Aarets største Fest blev fejret af det kristne Folk i mange Hundrede Aar. I vore Dage er meget blevet ændret med Hensyn til Paaskefestens ydre Rammer, men stadig forlanger Kirken af sine Børn, at de i Paasketiden skal gaa til Skrifte og nærme sig Alterbordet for i den hellige Kommunion at forenes med den opstandne Frelser.

Vor hellige Moder Kirken stiller Krav til os, men synes vi, at den kan være streng, kan vi blot kaste et Blik paa forskellige af de gudløse Livsanskuelser, hvormed Mennesker i Øjeblikket fristes. Der viser det sig, at en haard Disciplin og Underkastelse — for ikke at sige Slaveri — er nødvendig for at opnaa de ønskede Resultater. Kirken derimod paalægger ikke sine Børn nogen Tvang, som er i Modstrid med Menneskeheden Vel. Naar den viser nogen Strenghed, er det, fordi den kender den menneskelige Natur. Enhver Moder, som vil sit Barns Bedste, maa netop vise sin Kærlighed ved undertiden at øve et vist Maal af Strenghed.

Lad os altsaa ikke bebrejde Kirken, at den saa ofte giver os Besked om Vejen, vi skal gaa. Den adlyder en Befaling, som Vor Herre Jesus Kristus gav Apostlene, før Han forlod denne Jord. Og denne Opgave har Kirken nu røgtet i snart to Aartusinder under uhyre Vanskeligheder. I disse frygtelige Tider ser mange hen til Kirken som

den eneste Redning for Samfundet, og sikkert er det, at Kirken har en stor Opgave at løse.

I vor Tid maa Kirken ikke blot træde op imod den materialistiske Livsanskuelse, men mod en Lære, som maaltbevidst arbejder paa at faa Guds Navn fortrængt fra det menneskelige Samfund. I Guds Sted vil man sætte andre Idealiser, som i Virkeligheden kun er Slagord. Men disse Slagord kan faa en vis Tryllekraft, naar Folkets intellektuelle Stade bringes ned til et Lavmaal ved Hjælp af en ensrettet og utilstrækkelig Undervisning, hvori der ikke tages Hensyn til den værdifulde Arv, som den kristne Kultur har skænket os. Kristus, »*Navnet som er over alle Navne*«, (Filipp. 2,9), maa ikke blive forkyndt for de nye Slægter. Vi, som tror paa Ham, kan ikke andet end skælve ved Tanken om det Ansvar, de Mennesker paalægger sig, som vil forhindre Børnene i at lære om Gud.

Alle troende Kristne haaber paa, at Kristendommen igen maa komme til sin Ret i alle menneskelige Forhold. Men det Haab kan kun virkeliggøres, hvis vi Kristne selv sørger for, at Guds Lov bliver bestemmende for hver enkelt af os, for Familierne og Samfundet. Anden Vej er der ikke at gaa, hvis vi vil være med til at opbygge en varig Fred her paa Jorden.

Paa denne første Søndag i Fasten læser vi Evangeliet om Fristelsen i Ørkenen: Djævelen tog Jesus med sig op paa et højt Bjerg og viste Ham alle Verdens Riger og deres Herligheder og sagde til Ham: »*Alt dette vil jeg*

give dig, hvis du vil falde ned og tilbede mig.« (Matt. 4,9). Alle Verdens Riger og deres Herlighed, men uden Gud! Er det ikke den samme Fristelse, som Menneskene staar over for i Dag? Jesus, Guds Søn, vidste bedre end nogen anden, at den Herlighed kun er illusorisk. »*Vig bort, Satan,*« svarede Han, »*for der staar skrevet: du skal tilbede Herren din Gud og tjene Ham alene.*« (Matt. 4,10).

Ogsaa vi maa træffe vort Valg. Maaske ser vi ikke altid den Fare, hvori vi befinder os, men lad os være lydhøre overfor, hvad Kirken lærer. »*Den, som ikke er med mig, er imod mig*«, siger Kristus (Matt. 12,30). Og hvem har nogensinde talt til Mennesker som Han? »*Kom til mig, alle, som er bekymrede og besværede, og jeg vil vederkvæge Eder.*« (Matt. 11,28). Og alle, som har den Lykke at tro paa Kristus, siger med Petrus: »*Herre, til hvem skal vi gaa? Du har det evige Livs Ord*« (Joh. 6,69).

Som sande Kristne har vi den Pligt at kende vor Religion. Vi har ikke Lov til at nøjes med et rent elementært Kendskab til det, som skal være Ledetraaden i vort Liv. Vi maa forlange, at alle Katoliker kender deres Trosbekendelse og kan gøre Rede for den. Vi vil gøre de Ord til Vore, som Kardinal Newman i 1860 sagde til de engelske Katoliker:

»Vi ønsker Lægfolk, som kender deres Religion. Vi ønsker, at I skal tilegne Eder Religionen, saa I nøjagtigt ved, hvor I staar, og hvad I tror og ikke tror. Vi ønsker, at I skal kende Eders

Religion saa godt, at I kan gøre Rede for den, og at I kan forsvare den ud fra historisk Viden. Vi ønsker et intelligent, veloplyst Lægfolk. Vi ønsker, at I skal udvide Eders Kundskaber og opøve Eders Tanke, saa I faar et Begreb om de forskellige Sandheders indbyrdes Forhold. I maa lære at se paa Tingene, som de er, og forstaa, hvorledes Tro og Viden forholder sig til hinanden. Omverdenen vil altid bedømme den katolske Kirke ud fra dens Lægfolk («Present Position of Catholics in England»). Disse Kundskaber vilde vi let kunne tilegne os, hvis vi blot anvendte samme Omhu paa at kende og efterleve vor Religion, som vi anvender paa, ved Siden af vore Kaldspligter, at dyrke andre Interesser.

Vi har benyttet dette Hyrdebrev til at henlede Opmærksomheden paa den forstandsmæssige Tilegnelse af Kristendommen, fordi Vi er overbevist om, at den store Uvidenhed, som hersker paa dette Punkt, er en

alvorlig Fare. For at raade Bod herpaa agter Vi i Løbet af det kommende Aar at udvide Rammerne for den Undervisning, som allerede gives paa forskellige Steder. Naar dette Arbejde understøttes af Bøn og hyppig Modtagelse af de hellige Sakramenter, vil Resultatet uden Tvivl blive til stor Velsignelse.

Idet Vi slutter dette Brev, vil Vi bede den smukke Bøn, som alle kender fra Langfredags Liturgi:

Almægtige, evige Gud, Du som i Kristus har aabenbaret Din Hellighed for alle Folkeslag, vogt Din Barmhjertigheds Værk, at Din over hele Verden udbredte Kirke med urokkelig Tro maa holde fast ved Bekendelsen af Dit Navn. Amen.

Og den evige Gud, Fader, Søn og Helligaand, velsigne Eder alle.

København, den hellige Martyr Ignatius' Fest 1. Febr. 1940.

* TH. SUHR

er det bagefter let for dem at tro paa, at Gud har skabt Mennesket af *Jord*, naar de indser, at det gør han jo den Dag i Dag.

I de større Klasser gaar jeg nærmere ind paa Spørgsmaalet om Ernæring, og vi taler om Forplantning — Ægget, der befrugtes, bliver til Kylling med Næb og Kløer. Og stadig peger jeg paa, hvordan alt skabes af noget, der ikke har den fjerneste Lighed med det, det bliver til — hvad Lighed er der mellem en Ægcelle og den voksne Høne?

Men det er naturligvis ikke at forklare Livet, det siger jeg ogsaa til Eleverne: vi kan kun give en *Beskrivelse* af, hvad vi ser foregaa, og endda kun i meget grove Træk.

At kalde denne Beskrivelse Forklaring vilde være lige saa taabeligt som at ville »forklare« en Radio ved at sige: det er en Kasse, der kan snakke som alle mulige Slags Mennesker, blot man trykker lidt paa den hist og her.

Næh — hvad Livet inderst inde er, og hvordan det bliver til og hører op, det ved vi ikke. Vi kan kun undres over det, og det er netop denne Undren, jeg søger at faa frem hos Børnene. Jeg vil have dem til at forstaa, at de ikke forstaa ... og naar de Dag efter Dag, Aar efter Aar hører om Naturens Mysterier, bliver denne Undren rodfæstet i deres Sind. Saa er de ført nær hen til Troen paa Skaberen, og til Ærefrygt for ham.

Oplysning om hvad?

— I Geografiundervisningen kommer De vel ofte ind paa Spørgsmaalet Religion?

— Ja, det kan man slet ikke undgaa. For hvert Land har Geografibogen en Rubrik, der hedder »Oplysning«, og saa hedder det i Reglen: de nordeuropæiske Lande er oplyste, og de er protestantiske — de sydeuropæiske Lande er uoplyste, og ved samtidig at anføre, at de er katolske, antydes det, at her er Aarsagen til den manglende Oplysning.

Jeg vil lære Børnene at undres —

*Cand. mag. Ragnbild Blicher-Simonsen
fortæller om Undervisning i Naturfag*

Det første, jeg faar Øje paa i Stuen, er Aksel Theilmanns smukke Julekrybbe. Den staar endnu paa et lille Bord mellem Vinduerne, skønt vi dog er langt henne i Januar. Næsten alle Billeder paa Væggene er Portrætter — af Robert Hugh Benson, af de tre Pius'er, af Søren Kierkegaard. Men jeg er ogsaa paa Besøg hos en Psykolog, med Interesse for Menneskers Sjæleliv og derfor ogsaa for deres Ansigter, som spejler det.

Frk. *Blicher Simonsen* er imidlertid ogsaa Dyrker af Naturvidenskaben, cand. mag. i Naturfag og Geografi, og det er disse Fag, hun underviser i til daglig i den Kommuneskole, hun er ansat ved.

— De fleste af mine Elever er Børn i Mellemskolen, og saa

har jeg en lille Klasse med otte-aars, dem har jeg ogsaa Dansk og Anskuelsesundervisning med.

Skabt af Jord

— Hvordan bærer De Dem nu ad med at forklare Børnene, hvad Livet er, og hvorledes det opstaar?

— De helt smaa maa jeg begynde med at give et Begreb om, hvad Planter og Dyr er. Dem forklarer jeg, hvordan baade Planter og Dyr skabes fra nyt Dag for Dag. Jorden bliver til Græs, Koen æder Græsset, og deraf kommer Mælken, som vi drikker og som giver os Kød og Knogler. Saadan bliver Livet til hver Dag, og det forstaa selv smaa Børn ganske udmærket, naar jeg fortæller dem det. Saa

Jeg gør nu først opmærksom paa, at Ordet »Oplysning« er et meget taaget Ord. Oplysning — om hvad? Om Maskiner? om Landbrug? om Kunst? om Politik? og hvilken Slags Oplysning er vigtigst? Er Kendskabet til Religion Oplysning? Hvis der er en Gud — ja, saa er det den vigtigste af al Oplysning — i modsat Fald den ligeegyldigste.

Er man »oplyst«, naar man forlader Skolebænken? Fordi man kan læse og skrive og ved lidt, som man har glemte et Aar efter? Næh, man har kun faaet visse Midler til at *blive* oplyst. Saa er Spørgsmaalet, om man forstaar at bruge dem.

Og saa spørger jeg Børnene, om det er Pastor N. N., der kommer og bestemmer, hvad de skal lære — det svarer de nej til og forstaar saa godt, at et Lands Religion ikke har noget med Oplysningen at gøre.

Naar vi saa efterhaanden i Geografien støder paa de mange Landes og Racers Religioner, saa maa jeg jo kort gøre Rede for Grundforskellene mellem Katolicisme — romersk og græsk — og Protestantisme, og for deres historiske Forhold til hinanden. Jeg fortæller om Successionen, om Kirkens Oprindelighed og Uafhængighed — modsat Statskirke og alle de tilfældige Sekter. Og alle Religioner, ogsaa de hedenske, tror paa et Liv efter Døden og paa en Retfærdighed, og for Jødedom, Protestantisme og Katolicisme er Maalet det samme: Kærlighed, selv om Vejene er forskellige.

— Kommer Børnene selv med Spørgsmaal?

— Det gør de rigtignok. Jeg kommer lige i Tanker om en lille Jødepige, der var fritaget for Religionsundervisning paa Skolen. En Dag paa en Udflugt siger hun til mig: »Jeg maa ikke ha' Religion med!« — »Saah,« svarede jeg, »det har du da?« Det kunde hun ikke forstaa. »Jo, i Naturhistorietimen, der har jeg jo fortalt dig om Skabelsen.« Fra det Øjeblik vidste hun maa-ske lidt bedre, hvad Religion er — ikke bare noget med at lære Salmer og Katekismus.

Fritænkeren maa undervise i Religion, Katoliken ikke

— Maa De som Katolik undervise i Religion?

— Nej, det maa jeg ikke.

— Maa en Fritænker?

— Det maa han gerne, hvis han blot ikke har meldt sig ud af Folkekirken, og det falder jo sjældent nogen ind at gøre sig den Ulejlighed. Virkningerne af en saadan Undervisning kan man selv tænke sig til.

— Hvorledes er Deres Kollegers Holdning overfor Dem?

— Hver har jo sin Anskuelse, og det har vi fuldkommen Frihed til. Jeg har gjort den Erfaring, at Folk altid respekterer, naar man kan gøre Rede for sine Meninger. Fra min Inspektørs Side har jeg mødt den mest udstrakte Velvilje, han er liberal og har ikke øvet noget som helst Tryk — men han er ogsaa Historiker.

Selverkendelsen i Skriftemaalet gaar meget dybere end Psykoanalysen

— De har beskæftiget Dem en Del med Psykoanalyse, ikke?

— Jo. Den betyder nu ikke mere det, den har gjort. Nu har man indset, at den maa anvendes paa en meget forsigtig og mere kritisk Maade, end det var Tilfældet i Begyndelsen. Jeg tror forøvrigt, at det for en Lærer ikke betyder saa meget at have teoretiske Kundskaber i Psykologi som at have den rent instinktive Evne til at forstaa Børnene. Hovedsagen er Kærligheden til Barnet.

Den Selverkendelse, vi Katoliker kan naa i Skriftemaalet, gaar uendelig meget dybere end Psykoanalysen. Jeg vilde forresten tro, at katolske Børn vanskeligere faar Komplekser — de kommer af med dem efterhaanden ved Hjælp af Skriftemaalet.

— Hvad er et Kompleks?

— Det opstaar vel til syvende og sidst ved, at man sætter sig eget Jeg som Tilværelsens Midtpunkt. Ved Skriftemaalet føres man bort fra sin Forfængelighed og faar Trang til at tjene noget andet end sig selv; In-

stinkterne faar mindre Magt. Det bliver en positiv Opdragelse til det gode, som renser og forædler hele Menneskets Natur.

— De er Konvertit, Frk. Blicher-Simonsen?

— Ja, jeg blev optaget i Kirken i 1925. Da var hele min individualistiske Indstilling spillet ud Fallit. Jeg opdagede, at Samvittigheden ikke kan være nogen absolut Rettesnor, fordi den i høj Grad retter sig efter vor følelsesmæssige Indstilling. Og det, jeg antog for Guds Stemme i mit Indre, kunde heller ikke være Rettesnor, da jeg af en eller anden Grund ikke var i Stand til at skelne det, som var fra Gud, fra det, som var fra mig selv.

— Det mener dog Oxfordbevægelsens Tilhængere, de kan?

— Jeg tror alligevel, de blander deres egne menneskelige Ønsker ind ... Men saa skete det altsaa, at den Folkekirkepræst, jeg plejede at høre, rejste paa Ferie, saa gik jeg en Dag af Nysgerrighed og for Tidsfordriv ind i en katolsk Kirke — det var forøvrigt Sakramentskirken. Under Forvandlingen fik jeg mit Grundskud. Jeg gik fra Kirken med Bevidstheden om, at jeg havde mødt et Noget, hvormed jeg aldrig havde vidst det ringeste. Jeg satte ikke mere mine Ben i en luthersk Kirke, jeg fik Undervisning og blev oplaget i den katolske — som et Søm, der drages uimodstaaeligt af en Kæmpemagnet.

E. N.

Den lille Søster

Barfodet og med kortklippet Haar knælede en lille Pige foran Højalteret i Vadstenas Klosterkirke. Hun var kun ni Aar og blev dog allerede Nonne. Man iførte hende den alvorlige graa Dragt, Bæltet med den simple Træknop blev knappet om Livel paa hende, og over det sorte Hovedklæde blev der sat en Krone af hvidt Lærred med fem Pletter af blodrødt Klæde.

Dengang — i Midten af det femtende Aarhundrede — levede den svenske Konge Karl Knutson endnu, og den lille Pige var en af hans Døtre. Hendes Moders Grav var kun faa Skridt fra Alteret, hvorpaa den hellige Birgittas sølverne Helgenskrin stod. Karl Knutson traadte frem i fuld Kroningsdragt og omfavnedes sin Datter for at tage Afsked med hende; men hun havde, opfyldt af inderlig Længsel, allerede vendt sit Blik mod Nonnerne, der ventede ved Klosterdøren. Med deres hvide Kroner saa de ud som Dronninger og Brude, og himmelsk Fred laa over deres Ansigter. Den just iklædte vidste, at naar hun atter kom ud gennem den Dør, laa hun i sin Kiste; og for at minde hende derom, holdt fire Søstre en Kiste med Jord over hen imod hende; men hun løb forbi den og kastede sig lyktsalig om Halsen paa Abbedissen.

»Abbedisse,« sagde Biskoppen, »jeg overgiver denne Guds Tjenerinde i dine Hænder. Naar Regnskabet Dag bryder frem, saa giv hende til Gud endnu helligere, end du har modtaget hende.«

Og saa lukkedes Klosterets Dør bag Kongedatteren; nu var hun Nonne i Vadstena Kloster.

»Er du saa gammel, at du kan huske den Tid, da den hellige Fru Birgitta endnu levede?« spurgte hun og saa op i Abbedissens Ansigt. Hun bar samme Navn som Helgeninden og var meget stolt deraf.

»Lille Søster,« svarede Abbedissen med et vemodigt Smil, — og fra det Øjeblik kaldte Nonnerne aldrig Kongedatteren for andet end »lille Søster«, — »saa gammel er ingen af os. Vi ser somme Tider vor hellige Moder i vore Drømme, men kun, naar en stor Lykke venter os. Som en god Moder gaar hun omkring og vaager over, at Ilden er gaaet ud til Natten og alle Lys slukket. Derfor kan Vadstena aldrig blive Flammernes Rov.«

Den lille Søster spurgte sig selv, om hun vel nogen Sinde kunde blive værdig til at drømme en saadan Drøm. Men i de

første Dage var hendes Tanker optagne af saa meget nyt. Hun fik Lov at kysse den Rosenkrans, som havde tilhørt Søster Ramborg, der blev hundrede og ti Aar gammel; hun var en af Klosterets første Søstre og blev altid omtalt med stor Ærefrygt. Den lille Søster maatte ogsaa røre med sine smaa Hænder ved den Alterdug, som den kunstfærdige Søster Anna Klasdotter havde syet. Og hun maatte sidde stille ved Siden af Søster Botilda Petersdotter og se til, mens hun prentede sirlige Skriftegn paa Kalvelæder, som Biskoppen af Skara havde givet hende.

Gladest var den lille Søster, naar hun legede med sin Dukke. Den var af Træ med en Kjole, der struttede af Sølv; og den lille Søster kyssede den og tog den om Aftenen med i Seng.

Men Lørdag Aften gik Abbedissen omkring og saa efter, om Nonnerne ikke havde forbudte Ting i deres Senge. Ogsaa den lille Søster maatte aabne sin Seng og aflevere Dukken, skønt Taarerne løb hende ned ad Kinderne derved.

»Guds Tjenerinde maa ikke selv eje noget,« sagde Abbedissen mildt og tog Dukken med sig. »Nu skal du sy og kniple med os andre.« Men den lille Søster tænkte hele Aftenen længselsfuldt paa sin Dukke.

Da det blev Sovetid, krøb hun i sin haarde Seng; men hun kunde ikke falde i Søvn og laa og stirrede med sine forgrædte Øjne ud i det graalige Foraarslys. Forsigtig listede hun hen til Døren og kastede et sky Blik ind i de andre aabne Celler. Nonnerne laa med Bælte og Hovedtøj paa deres Senge, og da den lille Søster saa dem ligge saa roligt i deres Klosterdragt, længtes hun efter snart at blive som de. Da den Søster, som havde Nattevagten, kom og lukkede Dørene, trak den lille Søster Skindtæppet op over sig.

Pludselig følte hun, at en Haand blev lagt paa hendes Hjerte, og da hun saa op, saa hun en gammel Kvinde, der bøjede sig over hende og var smukkere og yndigere end noget

andet Menneske, som den lille Søster havde set. Over hendes hvide Haar straaledede en Ring af skinnende Lys.

»Du allersmukkeste Blomst i min Have,« sagde hun moderligt, »hvorfors banker dit Hjerte saa heftigt, mens de andre sover? Jeg er Birgitta, og jeg vil forvandle din første Sorg til duftende Rosenblade og snart hente dig til en fuldkommen Glæde, der, hvor der ingen Taarer findes mere.«

Fuld af Angst for, at Drømmen skulde faa Ende, greb den lille Søster efter hendes Haand; — men da lød Klosterets Klokke, og skønt det var mellem Klokkerne tre og fire om Morgenen, stod hun op, rystende af Kulde. Hun tændte sit Lys og gik med Nonnernes Række ned i Kirkens Kor, hvor de hilste den nye Dag med Lovprisning af Gud. Derpaa hørte de Messe, og senere syede de i en stor Sal med klare Ruder. Men i al Klosterstilheden følte den lille Søster sig lykkelig, og ingen hørte hende nogen Sinde beklage sig.

(Sluttes Side 90)

Smaa Fastebetragtninger

Mellem Jul og Paaske

Efter Jul kommer altid Paaske, skønt Afstanden varierer, og den ene Fest ikke altid træder den anden i Hælene, som det er Tilfældet i Aar. Rækkefølgen mellem disse to store Højtider er ikke tilfældig, saaledes som f. Eks. første Juledag og Skt. Stefansfest tilfældigvis er kommet til at staa Side om Side. Nej, her er Kontinuitet. Fra Bethlehem fører Vejen op til Jerusalem. Fra Stalden til Golgata. Fra Krybben til Korset.

Tilsyneladende er det ingen Stigning. Menneskeligt set maa det tværtimod kaldes Tilbagegang, naar vor Sang fra Dur gaar over i Mol, og Glæden maa give Plads for Sorg. Ja, menneskeligt set. Men dersom der har været Mening i vor Jul, maa vi

lære at se paa Tingene med Guds Øjne. Var det ikke derfor, Gud sendte sin Søn til Verden? Da han nedværdigede sig til at træde vore støvede Veje, var det for at føre os ind paa Guds Veje. Og hvad Nytte er det til, dersom vi i Julen byder Jesu velkommen til Jorden, men nægter at slaa Følge med ham, naar han siden vil vise os Vejen til Himlen?

Selvfølgelig vilde vi helst blive ved med at træde Dansen om Juletræet. Men det maa kun vare en Stund. Derefter melder Livet sig med sin Alvor, sine Opgaver og Vanskeligheder. Og i saa Henseende kan vi have mere Gavn af at være i Jesu Selskab inde under Paaske. For vi løser ikke vor Opgave, men kniber udenom den, hvis vi gaar af Vejen for Lidelsen. Lidelsen er jo det farlige Punkt, hvor vi Mennesker er tilbøjelige til at springe fra og slaa ind paa en anden Vej end den, Gud vil føre os.

Derfor vil det være godt, om vi i denne Fastetid gaar i Lære hos Jesus. Skal vi ikke tegne os til Enetimer i det Fag, vi har særligt vanskeligt ved at følge med i: Korsets og Lidelsens Hovedfag? Uden det kan vi ikke klare Livet og bliver aldrig selvstændige og voksne Kristne.

Steph. Wevers.

Hil dig, Maria!

Vor Frue af Lourdes

11. Februar

For Guds Moder var hendes glødende Tro en Kærlighedens Kilde, men ogsaa et Glædens Væld. Selve Gud Hellig Aand kundgør os det, idet han ved Elisabeths Mund kalder den hellige Jomfru »salig paa Grund af hendes Tro«: *Beata quæ credidisti* (Lk. 1,45).

Ligesaa med os. — Den hellige Lukas beretter, at engang

da Jesus havde talt til Folket, løftede en Kvinde sin Røst og udrød: »Saligt er det Liv, som har baaret dig, og de Bryster, som du har diet!« Men Kristus svarede: »Endnu mere salige er de, som hører Guds Ord og lever derefter!« *Beatus venter qui te portavit, et ubera quæ suxisti ... Quinimmo beati, qui audiunt verbum Dei, et custodiunt illud* (Lk. 11,27 f.). — Jesus modsiger aldeles ikke den jødiske Kvindes Tilraab; er det ikke netop ham, der har ladet sin Moders Hjerte strømme over af uforlignelige Glæder? Han vil blot vise os, hvor Aarsagen til Glæden findes — for os som for hende. Det guddommelige Moderskabs Særstilling er enestaaende; Maria er den Skabning uden Sidestykke, som Gud selv fra al Evighed har udvalgt til det underfulde Hverv at være hans Søns Moder: der har vi Roden til al Marias Storhed.

Men Jesus vil lære os, at ligesom den hellige Jomfru har fortjent alle det guddommelige Moderskabs Glæder ved sin Tro og sin Kærlighed, saadan kan vi faa Del i den Glæde at føde ham i vore Sjæle, selv om vi jo ikke kan faa Del i den Ære at være Kristi Moder. Hvordan skal vi da opnaa den Glæde? »Ved at høre Guds Ord og leve derefter.« Vi hører det ved Troen, og vi lever derefter ved i Kærlighed at opfylde, hvad det paabyder.

Dette er for os som for Maria Kilden til Sjælens sande Glæde; dette er for os Vejen til Lykken. Hvis vi har bøjet vort Hjerte for Jesu Lære og derefter adlyder hans Vilje og forbliver forenede med ham, saa bliver vi ham lige saa kære (det er atter ham selv, der forkyynder det), som hvis vi var ham »en Moder, en Broder, en Søster«: *Quicumque enim fecerit voluntatem Patris mei, qui in cælis est, ipse meus frater, et soror, et mater est* (Mt. 12,50; Mk. 3,35; Lk. 8,21). Kunde vi vel ønske os en inderligere og mere frugtbar Samhørighed?

Dom Columba Marmion O. S. B.

Rom og Verden

I Vatikanet højtideligholder man den 10. Februar Aarsdagen for Pius XI's Død. I Modsætning til tidligere, hvor Aarsdagen for en Paves Død fejredes ved Sjælemesse for den afdøde i det Sixtinske Kapel, har Pius XII bestemt, at Aarsdagen for hans store Forgænger skal fejres i St. Peter, hvorved et langt større Antal Personer kan faa Lejlighed til at overvære Requiemsmessen, der i Overensstemmelse med Traditionen celebreres af den første af de Kardinaler, som afdøde udnævnte, i dette Tilfælde Ærkebiskoppen af Bologna, Kardinal Nasalli Rocca.

I Anledning af forskellige i Verdenspressen fremkomne Meddelelser om det apostoliske Nuntiat i Polen, er der fra Vatikanet udsendt en nærmere Redegørelse for Forholdene. Under Henvisning til den netop udkomne pavelige Aarbog for 1940 konstateres det, at Nuntiatet i Warszawa saavel juridisk som faktisk bestaar nu som før, selv om Nuntius, Ærkebiskop Cortesi, i Øjeblikket opholder sig i Rumænien for at organisere de polske Flygtninge. Der oplyses endvidere, at Msgr. Pacini, der tidligere havde Sæde ved Nuntiatet, for nylig uafhængigt heraf er blevet stillet til Raadighed for den nydannede polske Regering i Frankrig som en Slags midlertidig Repræsentant; der kan heraf udledes, at Vatikanet i Tilfælde af Dannelse af en polsk Regering i Warszawa, agter at opretholde Forbindelsen med denne, hvilket er let forstaaeligt paa Grund af de store kirkelige Interesser i Polen.

Den nyvalgte Statspræsident i Peru, Dr. Manuel Prado, der tilhører det kristelig-konservative Parti, har faaet sin Uddannelse ved Jesuiternes Studieanstalt i Lima og virkede indtil sit Valg som Professor ved Universitetet i Lima.

▲ Som et Vidnesbyrd om en anden Verden rager Katedralens Klokketårn op mod Nordens kolde, klare Himmel

► Møssen i Klosterkatedralen

Ladoga — eller Laatokka, som Finnerne benævner den uhyre Sø ved deres sydøstlige Grænse — er et af de Steder, som Alverdens Øjne er rettet mod i disse Dage, hvor alle Nationer ser med Beundring op til det hellemodige finske Folk, der i sejlbalden søger at holde Stand mod Overmagten og forsøger at dæmme op mod den bolsjevikiske Bølge, der truer med at vælte ind over Europa.

Det kareliske Næs er en af de Egne paa Jorckloden, hvormed der næsten altid har slaaet Strid; Egnene omkring Ladoga beboes af de kareliske Fiskere og Jægere, der saavel i Sprog som i Kultur er nært beslægtet med Finnerne. Overalt i disse Egne staar — ofte midt i store ensomme Skove — de herlige løg-kuplede Kirker, overalt finder man de store Bygninger, der engang tjente Klostrene til Boliger og Avlsbygninger. Alle mulige Bekendelsers Tilbængere Hyggede under skiftende Tider og Regimers Religionsfølgere til de kareliske Skove, hele Landsbyer kom fra det indre af Rusland og fandt her et nyt Hjemsted.

Valamo

Klostret i Ladoga

Tekst og Fotos: Universa

Det smukkeste af Karelenes mange Klostre er dog vel nok Valamo. Det ligger midt ude i den østlige Ladogase paa en Gruppe hillesmaaer, som bidrager mere til at understrege Klosters vædensfjernhed end netop disse Smaaøers Afsondret midt ude i den uhyre Sø, som de fire Maaer af Aaret er tilfrosset og fra hvis Smaaer man intetsteds kan øjne Land.

Klosters Historie ligger gemt bag Uvishedens Tugestor. Men Sagnet ved at berette om to græske Frøer — Herman og Sergei — der i det tiende Aarhundrede, for tusind Aar siden, skal have lagt Grundsten til Klostret paa Valamo-Øgruppen, der ligger i den finske Del af Søen. Krige, Brande og Uvisheder er i Aarhundredernes Løb uden Ophørelse draget hen over Øerne, og utallige Gange

▲ For Gudsmørbilledet, Vor Frue af Kasan

► Klokkerne ringer Ave-Maria

er Klostret blevet jævnet med Jorden. Der er ikke Sten paa Sten tilbage af de oprindelige Bygninger, men hver Gang rejste der sig af Ødelæggelsernes Ruiner stadig større og skønnere Kirker og Kapeller, Altre og Helgenbilleder.

Klosteranlægget er en hel Verden for sig selv, egne Avlsbygninger og Værksteder, egen Havn med egne Skibe til at anlåbe det finske Fastland, og Side om Side med de egentlige Klosterbygninger den imponerende Katedral i den eventyrlige byzantinske Stil; under dens kuplede Tag rummer den to Kirker, en over og en under Jorden. Paa Øgruppenes andre Smaaer findes der rundt om adskillige Smaa-kapeller til Ære for de gamle russiske Helgener samt en Del Eremitbøliger, hvor de frommeste af Munkene, for hvem endog Klostret er blevet for stor en »Verden«, har slaaet sig ned i den uhyre Ensomhed.

Som en usynlig Kappe spreder den byzantinske Kultus sin uborte Pragt og straalende Farvespil overalt. I Skæret af Hundreder af Kræfter og Ansigt til Ansigt med Gudsmøder af Kasan's gyldne Billede, fejrer Munkene deres Liturgi; til Tonerne fra de ældgamle russiske Kirkemelodier synger de deres »Gloria in excelsis Deo« og Fred paa Jord — ud over Verden, der ikke længere vil kendes ved Fredens Budskab.

Flerstemmig Messesang

Der hersker for Øjeblikket en mærkelig Forvirring m. H. t. flerstemmig Sangs Berettigelse som liturgisk Musik. I udenlandske kirkemusikalske Tidsskrifter læser man Artikler, der banlyser al flerstemmig Musik eller indskrænker dens Anvendelse til Messens skiftende Dele. Og i samme Nummer af Bladet anbefales og berømmes nye Messekompositioner, og paa Omslaget gøres der Reklame for et Utal af Messer for baade Herre- og Dame- og blandet Kor. Men vi behøver ikke at gaa til Udlandet. Et pudsigt Eksempel paa samme Forvirring opdager jeg i Nordisk Ugeblad fra 1921, Nr. 31. Der staar S. 487 en Artikel af afdøde Pastor Johs. Frederiksen, i hvilken han med et Udtryk af Thomas Laub kalder Koret for Kirkens store Synd mod den liturgiske Musik, og paa den foregaaende Side finder jeg en lille Jubilæumsartikel af B. J. til Ære for Josef Hammermüller, i hvilken der udtales Ønsket om »endnu i mange Aar at høre hans Spil og hans Kor. Thi der, hvor Hammermüller fører Taktstokken, bliver der ingen Koncert, men det bliver det rigtige: Korets Medvirken ved Gudstjenesten.«

I denne Forvirring er det godt at gøre opmærksom paa, hvad Pave Pius X og Pius XI siger om flerstemmig Musik i deres berømte Kundgørelser af henholdsvis 22. Nov. 1903 (Motu proprio) og 20. Dec. 1928 (Constitutio Apostolica). Der opstilles som almen Lov, at »en kirkemusikalsk Komposition maa anses for at være des mere liturgisk, jo mere den i hele sit Væsen, sin Inspiration og Stemning nærmer sig den gregorianske Sang; omvendt vil den være desto mindre egnet til liturgisk Brug, jo mere den fjerner sig fra hint Ideal« (Motu proprio n. 3). At der virkelig eksisterer flerstemmig Musik, der efter de to Pavers Mening svarer til disse Krav, fremgaar klart af de nævnte Dokumenter. Pius XI ønsker (Constit. apost. 5.6.), at *capellæ musicorum*, de flerstemmige Kor ved de større Kirker, der har gjort det til deres

Opgave at fremføre den polyfone Musik, atter kommer til Ære. »Med Rette,« fortsætter Paven, »plejer man at give den hellige Polyfoni Andenpladsen efter den gregorianske Sang.« Dette er ikke, som det tit bliver misforstaaet, en Nedsættelse af den flerstemmige Sang, men tværtimod en Ophøjelse, saa sandt som Andenpladsen ved Hædersgæstens Side ogsaa er en Æresplads. »Derfor,« hedder det videre, »ønsker vi eftertrykkeligt, at den Slags Kor, som blomstrede fra det 14. til det 16. Aarhundrede, ogsaa i vor Tid maa blive genoplivet overalt, hvor Gudstjenestens større Forhold kræver et større Antal af kvalificerede Sangere.« Dernæst opfordrer Paven til Oprettelse af Drengkor, der skal udføre den højeste Stemme i polyfon Musik, som det var Skik og Brug i gamle Dage. Paven gør opmærksom paa, at netop de betydeligste Komponister af polyfon Musik er fremgaaet af saadanne Dreng-Kor som f. Eks. Fyrsten blandt dem alle: Palestrina.

Nu vil man maaske indvende, at disse Lovord kun gælder det flerstemmige Proprium, men ingenlunde selve Messesangene: Kyrie, Gloria o. s. v. Dem skal Koret holde sine Fingre fra; de skal være forbeholdt Menigheden. — Er dette Kirkens Mening?

Umuligt! Er ikke Polyfonien ypperste Mesterværker netop Messekompositioner? Tænk blot paa Palestrinas »Missa Papæ Marcelli« for at nævne et Eksempel blandt Hundreder. Af hans samlede Værkers 33 Bind indeholder de 15 udelukkende Messer — 93 ialt! Skal disse herlige Værker virkelig være, som man har sagt *magni passus extra viam* (Kæmpeskridt, men udenfor Vejen)? Skal de ikke mere have Lov til at lyde under den hellige Offerhandling, men være henvist til Kirkekoncenter for at holdes kunstigt i Live? Hvor fjernt en saadan Vandalisme ligger Kirken, fremgaar tydeligt af den Forstaaelse for ægte Kunst, som kommer til Udtryk i Pius X's Motu proprio 5: »Kirken har til alle Tider været et Hjemsted for Kun-

stens Fremskridt, idet den har taget alt det i Religionens Tjeneste, som menneskelig Aand gennem Aarhundrederne har frembragt af skønt og smukt i Overensstemmelse med Liturgiens Lov. Derfor billiger den ogsaa vor Tids Musik, da denne har frembragt Værker, der er fulde af Visdom og Alvor og ikke den hellige Handling uværdige«. Kirkens Anerkendelse gælder altsaa ikke blot den ældre flerstemmige »a capella Musik«, men ogsaa Kompositioner af nyere og nyeste Dato.

Ganske vist siger Pave Pius X (Motu proprio 3): »Man skal ikke mene, at en Gudstjeneste bliver mindre festlig ved, at den ene og alene betjener sig af gregoriansk Sang.« Det har vi selv erfaret baade ved den eukaristiske Kongres i København, ved Skt. Knuds-Festen i Odense og nylig ved Ungdomsstævnet i Vejle, hvor Missa de Angelis blev sunget af mange Hundrede Stemmer. Det lød unægtelig mere festligt end hvilkensomhelst Kormesse. Men det vilde være en Misforstaaelse af de pavelige Ord at tænke paa en Koralmesse, som vi jævnlig kan høre den i vore Kirker, udført med utilstrækkeligt Stemmemateriale og daarlig, ja maaske slet ingen Orgelledsagelse. — Lad os ikke være mere liturgiske end Paven!

A. Menzinger S. J.

Den lille Søster

(fortsat fra Side 86)

Slægtninge og Venner bankede af og til paa Klosterporten, og saa fik den lille Søster Lov at tale med dem gennem Gitteret. Men som Tiden gik, blev hun glemte af dem ude i Verden; de havde nok at gøre med deres egne Vanskeligheder og Kampe. Derimod kom ofte dødsyge Adelsfolk til Klosteret. De blev lagt paa Straa i Sygestuen og var lykkelige over at høre Klokkelyden i deres sidste Timer; og Kongedatteren vaskede de syges Tøj.

Nu var hun ikke længere ni Aar; hun blev nitten Aar og mere endnu; nu var hun i Be-

gyndelsen af Tyverne. Men stadig hed hun »den lille Søster«, for hun var fin og sart og havde en svævende Gang. Hendes Medsøstre fandt det ikke underligt, at et saa stille, yndigt Barn ikke kunde blive længe paa Jorden.

En Morgen var hun over al Maade svag, og der blev sendt Bud efter hendes Skriftefader. Den Dag døde den lille Søster. Da hun var sovet hen, tog Abbedissen alle Nonnerne med hen til sit Skab for at tage den Dukke frem, hun engang havde taget fra den lille Søster, og lægge den

til Side som et uskyldigt Minde om den døde.

Men hvor Dukken havde ligget, laa nu en Bunke friske, duftende Rosenblade, skønt Foraret knap var begyndt. Abbedissen tog Bladene og lagde dem i sin Kappeflig; men for hver Haandfuld hun tog, blomstrede en ny duftende Bunke Blade frem i det mørke Skab, indtil der var saa mange, at Abbedissen ikke kunde bære flere i sin Kappe. Saa gik hun ned og strøede alle de røde Rosenblade ud over den lille Søsters Hjerte.

Hertug Knuds

Division

Sct. Ansgars Trop holdt Torsdag den 25. Januar sin aarlige Fest i »Vesterhus«. Man mærkede straks, at Troppens nye Kapellan, Pastor Geertz-Hansen, havde haft ikke ringe Indflydelse paa Aftenens Program. Paa ægte jysk Maner var der dækket lange Kaffeborde i Salen, og der var paa det nærmeste fuldt Hus, da Spejderne marcherede ind og Tropsføreren bød velkommen. Pastor Geertz-Hansen fortalte derpaa med jysk Lune, parret med københavnsk Slagsfærdighed om den Romafærd, han engang havde foretaget sammen med 8 Horsensianere. Den livlige og fængslende Skildring vakte stort Bifald.

Flinke Pigespejdere tog sig derefter af Serveringen (mon Troppen havde hamstret Kaffe, eller har Spejdermødrene dér virkelig for mange Kaffemærker), ligesom de bagefter var ihærdige med at sælge Numre til en rask lille Bortlodning.

Saa var det Spejdnernes Tur. Ved et improviseret Lejrbaal ledet saavel af Tropsfører som af Kapellan og med velvillig Assistance af »Bønderne fra Omegnens Gaarde« — som det saa smukt blev udtrykt — underholdt Drengene derpaa deres Gæster med Sange og Sketches, indtil »Kongernes Konge« dannede Afslutning paa den vellykkede Aften.

Sct. Laurentii Trop (Roskilde) havde planlagt sin aarlige Fest til den 3. Marts, men da der nu paa denne Dag er paatænkt et Arrangement til Hjælp for Kirkens Istand sættelse, har Troppen flyttet sin Fest til St. Bededag, den 19. April.

II' Absalon Trop afholder i Pinsedagene, den 12. og 13. Maj, en stor Udstilling og Basar paa Sct. Knuds Skole i Stenosgade. — Det er Troppens Haab at kunne skaffe Midler til Erhvervelse af egen Grund (Lejrplads) og om muligt tillige Rejsning af en Hytte.

I et af de efterfølgende Numre af Bladet vil De høre yderligere herom, men Troppen beder Dem allerede nu tænke venligt paa Planen, og man vil være overordentlig taknemmelig for ethvert Tilbud om Bidrag og Gaver. Henvendelse kan ske til Tropsraadets Medlemmer, Tropskapellanen Pater J. Bender, Stenosgade 4, Vester 2628, og til Tropsfører H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Nora 1879 x.

To Minutter i K. U. K.

K. U. K. giver ved sine Møder et Par af de unge Ordet i »to Minutter«. Som en Prøve paa, med hvilken Alvor og Forstaaelse for Problemerne de unge arbejder i den energiske Forening, aftrykker vi en saadan 2-Minutters Tale.

Saa længe man er Barn, modtager man af Hjem, Kirke og Skole, hvad der skønnes nødvendigt for at udruste een til Livets Skole. Naar man siden kommer til Skelsaar og Alder, indtræder man i Borgernes Række og forsøger at udfylde sin Plads i Samfundet, den være sig nok saa lille. Den første Lønningsdag er en stor Dag, hvor man modtager kontant Vederlag for udført Arbejde. Man føler sig saa velhavende, at man maa kunne købe hele Verden. Men først og fremmest maa man betale en Del af Lønnen hjemme; fuldt ud kan man ikke betale for Kost og Logi, men det er af Betydning, at man i Forhold til sin Gage betaler en Del af Hjemmets Udgifter.

Foruden Familie-Hjemmet har man ogsaa i Kirken et Hjem, og der maa man til en Begyndelse altid kunne yde sit Bidrag ved Kollekten. Saa snart Indtægten er steget saa meget, at man kan klare sig, bør enhver ung sætte en Ære i hjemme at betale et Beløb, der svarer til almindelig Pensionspris, selv om Hjemmets Budget ikke savner dette Tillæg. For de unge, der ikke bor hjemme, falder dette af sig selv. Samtidig er det en Selvfølge at betale Kirkeskat, ikke blot det Beløb, man slipper for at betale i Kirkeskat til den danske Folkekirke, men et Beløb, der viser, at vi paaskønner Kirkens store Arbejde for sine Børn, og at vi efter Evne forsøger at vise det i Gerning.

Undertiden kan man lære noget af sine Modstandere, og vi kunde f. Eks. lære noget af de unge Kommuniste. Deres Foreningskontingenter er ikke smaa, og desuden betaler de ofte et klækkeligt Bidrag til Foreningslokaler, Kontorhold og Propaganda. Samtidig bruger de til Ødselhed deres Fritid med at gaa ud og distribuere Propaganda-Skrifter og hverve nye Medlemmer. Mange af dem gaar med en saadan Idealisme og Energi op i Arbejdet for deres politiske Idé, at man kan blive helt misundelig paa al den Arbejdsiver. Naar man saa sammenligner deres politiske Idé med vor Kirke med Sakramenterne og Livets Ord, burde det være indlysende, at Kristi Stridsmænd kæmpede med større Kraft og var ivrige efter at bringe større personlige Ofre end de unge kommunistiske Propagandister.

Det er ikke nogen Hemmelighed, at Kirken herhjemme har faaet økonomisk Støtte fra Udlandet. Dette kan ikke forventes at kunne ske i disse Tider, og det burde heller ikke være nødvendigt. Men hvis der ikke sker en Forandring fra vor Side, vil vore Præster og Ordensfolk inaa se sig nødsaget til at paatage sig et Haandværk ved Siden af deres Præstegerning. Det vilde betyde, at vi behandlede Kirkens Præster, som ikke-kristne Myndigheder gør det i andre Lande. Kristus har sagt: en Arbejder er sin Løn værd; lad os vise, at vi vil og kan lønne Kirkens Arbejdere.

Nu har Kirken gode Tider herhjemme, men hvem ved, hvor længe det varer. Ved Ofre maa vi øve og ruste os. Hvis Kampen skulde komme, vil der ingen Tvivl være om, at Korset vil sejre over den knyttede Næve.

En K. U. K.'er.

D. C.

Liturgisk Kalender

Febr.:

11. S. 1. *Søndag i Fasten* (140);
2. Sæt Bønner og sidste Evangelium: Vor Frue af Lourdes (831).
12. M. Feria (Hverdag) (145);
2. Serviterordenens syv Stiftere (834), 3. Om Fred. -- *Eller*: Serviterordenens syv hellige Stiftere (834); 2. Hverdagen (145), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (146).
13. Ti. Feria (Hverdag) (149);
2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. For de levende og de døde ([125]), 4. Om Fred.
14. O. *) Tamperdag (153); 2. St. Valentin (837), 3. Om de helliges Forbøn, 4. Om Fred.
15. T. Feria (Hverdag) (158); 2. St. Faustinus og St. Jovita (838), 3. Om de helliges Forbøn, 4. Om Fred.
16. F. *) Tamperdag (162); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
17. L. *) Tamperdag (166); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
18. S. 2. *Søndag i Fasten* (173).

*) Faste- og Abstinensdag.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245, Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Børnenes katolske Aarbog

Jesu Barndoms Foreningens Aarsskrift 1939.

Under Pastor P. Andreasens Redaktion kom dette altid fornøjelige lille Hæfte lige før Jul ud til de mange katolske Børn, som er Foreningens Medlemmer Landet over. De er de forventede fromme og morsonime smaa Historier, hvoraf vi især fremhæver en af Fru Astrid Holst, og der er baade Billeder til Historierne og hele Billedsider med dejlige Unger af alle Racer. Som sædvanlig slutter Hæftet med Aarets Regnskab, hvor bestemte Sogne og Skoler tydeligt viser, hvor meget der kan opnaas til det vigtige Formaal, naar man rigtigt vil gøre noget for Sagen.

Vi har faaet Lov til ved Lejlighed at laane af Aarsskriftets Billedstof og vil saa komme tilbage til det praktiske Arbejde for at sætte Bidragene betydeligt i Vejret.

Tidsskrift-Index

Th. Døssing og Robert L. Hansen: »Dansk Tidsskrift-Index« (I Komm. hos Nyt Nordisk Forlag).

Det er 24. Aargang af dette nyttige Værk, som muliggør Benyttelsen af gamle Tidsskrift-Aargange. Det er simpelthen Alverdens Emner — lige fra Guds Rige til Skumfejl hos Øllet — man kan finde Henvisninger til Artikler om. Bibliotekarerne har fundet ikke saa

faa katolske Artikler i Ugebladet og Credo værd at sikre mod den totale Forglemmelse, bl. a. Artikler om den i det behandlede Aars Slutning endnu ukendte danske Prior i Rom, som Paven kaldte til Biskop herhjemme.

Katolsk Fortsættelseskursus

Jean Daujat: »La vie surnaturelle« (Blond et Gay).

M. Daujat, som er gift med en dansk Dame, er Leder af et »Centrum for religiøse Studier« i Paris, en stærkt intellektuelt præget katolsk Højskole. Samtidig udgiver han »Orientations«, som i store Artikler og Oversigter (næsten altid skrevet af Redaktøren selv) behandler alle Samfunds- og Kulturlevets Emner i Relation til Katolicismen. M. Daujat er en af de ikke faa franske Lægmand, som har erhvervet sig et saa grundigt Kendskab til katolsk Filosofi og Teologi, at de er i Stand til uden Lægprædikantens Svada litterært at »gaa Præsterne i Bedene«. Thomismens Blomstring i Frankrig har Æren heraf. Som en Frugt af Højskolearbejdet har Forfatteren skrevet en diger Bog paa næsten 800 tætrykte Sider, som er en Slags fuldstændig Lærebog i Katolicisme beregnet for Akademikere. Selveste Père Garrigou-Lagrange har i et Forord sagt god for Bogen, som ogsaa er meget »sikker« Teologi, i hver Linie inspireret af St. Thomas. H. D. T. K.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 65 36 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør,
Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg,
Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København,
Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Hummel-Billeder

»Hui, die Hummel!« (Ars Sacra, München).

De fleste af os kender Berta Hummels Børnebilleder, en Verden af smaa Grimptomisser, der er saa umiddelbart barnlige, saa højtidelige i deres Leg og straalende i deres Glæde, altid med uredt Haar og Aal i Strømperne. Nogle af os er det hændt at have stukket et Hummel-Billede med ind i Bønnebogen, uden at faa Skrupler der-

over, for vi skal jo netop tage Børnene til Mønster. Her bydes der os nu en helt bedaarende Bog med op mod hundrede af de kendteste Billeder, Børn der leger Sangleg, leger Far, leger Mor, leger Læge, Kok, Professor, Opvarter og Fotograf, smaa Tyrolerbørn, Skolebørn, smaa Hyrder og Spædbørn, der ser Blomster ... ingen Ende paa Morskaben. Trykt paa det lækreste Papir og delvis i Farver.

H. D. T. K.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Ved Fællesaudiensen den 31. Januar — St. Johannes Boscos Fest — talte den hellige Fader om denne Helgens Ungdomsarbejde. ... Allerede som Barn levede og aandede han for Børnene, og den Opdragelse, hans fromme Moder gav ham, blev Grundlaget og Idealet for de Fritidshjem, han senere stiftede. Han gjorde alt det for Børnene, som hans Moder havde gjort for ham. Han fortalte dem Biblens Historier og udlagde Katekismens Sandheder og Bud for dem. Religionen er jo Grundlaget for al god Opdragelse. Men Don Bosco forenede hermed den sunde Fornufts Principper. Hvorledes kan man for Eksempel irettesætte Børn for de Fejl, Forældrene daglig begaar for Børnens Øjne? Hvorledes forlange at de skal adlyde Guds-Kirkens og Statens Love, naar man i deres Paahør kritiserer disse Autoriteter? Er det fornuftigt at forlange, at de skal være ærligt, naar I selv lyver, eller ædelmodige, naar I selv er Egoister? At bedrøve Far og Mor skal være den største Sorg for et godt opdraget Barn. Don Bosco vilde derfor, at Forældre og Opdragere skal vie Børnene deres bedste Tid og Hengivenhed. Kærlighed, ledet af Fornuften og gennemstraalet af Troen, vil ikke lide af den Lune-fuldhed, der saa ofte umuliggør ethvert Udbytte: disse pludselige og voldsomme Straffe, der dog ikke hjælper Barnet. En Faders og Moders Kærlighed, der skaber Barnets Hengivenhed og Tillid, gaar derimod ligevægtigt til Værks. »Stræb efter at gøre dig afholdt,« sagde Don Bosco, »saa vil du med Lethed faa dem til at adlyde.«

Hans Hellighed talte dernæst til de hvidklædte Mariabørn og opmuntrede dem til at vente og haabe alt af Vor Frue, der af Don Bosco især blev æret under Titlen »De Kristnes Hjælp«. Han opfordrede dem til Slut til ganske særligt at bede om, at alle Mennesker, hvis Sjæle jo er løskøbte ved Guds Søns

Blod, vil anerkende Kærlighedens Pligter og det kristne Broderskab. Den pavelige Velsignelse sluttede Audiensen.

Torsdag den 1. Februar Klokker 10 talte Pius XII fra sit private Arbejdsværelse paa Engelsk over Vatikanets Radio til *den eukaristiske Kongres i New Zealand*. Han lykønskede til det Hundredaars Jubilæum, den katolske Kirke nu kan fejre der. »Ved denne Højtidelighed vil I udtrykke Eders Ønske og Haab om, at Kristus maa herske over Eders Land, over hver enkelt Liv og over Fælleslivet. At Hans Aand, Hans Vilje, Hans Ord maa være i dem, der leder Eder og giver Eder Love. At Hans Kærlighed maa jævne alle Eders Vanskeligheder og helbrede Fortidens Saar. At Hans Fred maa sænke sig over Eders Liv og naadigt værne Eder mod alle Krigens Rædsler.« Paven sendte en særlig Hilsen til Maori-Folket med Ønsket om Vækst og Velfærd, og sluttede med Pauli Hilsen: »Vor Herres Jesu Kristi Naade, Guds Kærlighed og Helligaandens Beskyttelse være med Eder alle.«

Efter den pavelige Velsignelse brød Mængden ud i Leveraab for Paven, og den pavelige Legat svarede straks telegrafisk og takkede for den smukke Udsendelse.

Haag: Indenrigsministeren har tilstillet Borgmestrene en Skrivelse, hvori han opfordrer dem til at træffe de Forholdsregler, der under eventuelle Flyverangreb kan sikre Befolkningen Religionens Bistand.

Chicago: Antallet af katolske Skoler i De forenede Stater er næsten otte Tusind; der er ansat over 50.000 Lærere, der underviser over to Millioner Elever.

Montreal (Canada): I Landets elleve Provinser er der i alt over fire Millioner Katoliker. Quebec alene har ca. to Millioner. Der er talrige Under- og Mellemskoler og flere katolske Universiteter.

Paris: Midt paa Maginot-Linien finder man flere smaa Huse, der er forblevet beboede midt imellem Kanoner, Pigtraadshegn og Tropper. Det er Klausur-Klostre, der huser visse Sonekongregationer. De tilbyder samtidig deres Hjælp som Sygeplejersker.

Haag: Der holdes for Tiden en »aandelig Pilgrimsfærd« til Lourdes om Fred. Det bestaar af Bønner og Kommunioner som Forberedelse til den 11. Februar — Lourdesdagen — og paa denne Dag vil en Bødsfærd drage til Herzogenbosch for der at holde Fælleskommunion. Der bliver Radio-udsendelse derfra.

Saragoza: Til Ære for »Vor Frue af Pilar«, der er Politiets Værnehelgen, vil hele Korpsset foretage en Pilgrimsfærd til dennes Helligdom i Saragoza, hvortil der ogsaa til Foraaret vil komme lignende Besøg fra Sevilla. Der er i Anledning af Aarhundredfesten udsendt særlige Frimærker. Infanteriakademiet, der nu atter er genopbygget, er blevet indviet ved en Kirkefest.

Barcelona: Aarsdagen for Befrielsen for Bolschevikernes Aag er blevet højtidelig fejret ved en Messe i Santa Maria Kirken, efterfulgt af Te Deum og Afsløring af en Mindesten over de faldne.

Filmens Nyheder

»En Pige med Pop«

Flemming Lynges har vist et godt Haandelag i sin Tilretteæggelse af den gamle, spændende Morsomhed, at to pæne Mennesker gensidigt mistænker hinanden for at være Forbrydere. Naar de pæne takket være Kønnenes Forskellighed kan ende med at blive et lykkeligt ungt Par, kan man ikke godt forlange mere af to Timers Fornøjelse. Sigfred Johansen er blevet en Filmskuespiller, man gerne ser, han har Slagfærdighed og Charme, men iluderer mindre godt som Bøksker. Marguerite Viby har ofte været bedre, især bedre fotograferet, men er jo nu engang alles Kæledægge og ikke uden Grund. Naar hun i en Scene i Filmen vil agere bedærvet, lykkes det saa daarligt, som det altid maa lykkes Fru Vibys naturlige Friskhed. Med lidt større Opfindsomhed fra Instruktørens Side og med et bedre Tempo, vilde Filmen i sin beskedne Genre have været næsten upaaklagelig.

Breve fra Læserne

For Finland

I snart et Par Maaneder har Finland kæmpet for Liv og Frihed inod en overmægtig Fjende. Ikke alene i Skandinavien, men ogsaa her i England banker Hjerterne for Finland, og Knæ bøjer sig i Bøn for dets Sejre. Som Ugerne gaar, banker Hjerterne stærkere, ikke alene i stigende Beundring for den finske Soldats Dygtighed og Mod og Mannerheims Geni, men ogsaa i voksende Erkendelse af, at Finland ofrer Liv og Blod for en Kultur, der, fordi den bærer Kristi Mærke, har Krav paa alle kristne Samfunds Beskyttelse. Det er for Englænderen, som om de kristne Idealer i den finsk-russiske Krig træder frem med særlig Klarhed og Styrke. Det er Menneskets Ret at indaande Guds Luft i Frihed og at besidde sin egen Sjæl, og Englænderen føler, at Finnen kæmper for denne Ret. I stigende Mængder sender England Krigsmateriel til Finland, og Unge melder sig som Frivillige i den herværende finske Legation.

Alle tror fast, at Finland kan frelses, hvis dets tapre, lille Hær faar rimelig Hjælp i overskuelig Fremtid.

Nogle har misbilliget Brugen af Ordet Korstog i Forbindelse med Finlands Frihedskamp. Det er blevet paavist, at denne Misbilligelse hviler paa et historisk Feilsyn. Man har troet, at Fortidens Korstog var et Forsøg paa med Vold at ændre andre Menneskers religiøse Overbevisning. Historiens Korstog havde ikke dette Formaal. De skyldtes en Bølge af Indignation, der skyldede over Europa, da Jerusalem erobredes af ikke-kristne Hære, og Pilgrimme blev antastet paa Vej til de hellige Steder og nægtet Ret til at besøge dem. Hensigten med Korstogene var ikke at omvende anderledes troende med Ild og Sværd, men at generhverve denne Ret.

Ingen Finne tænker paa med Vold at ændre russisk Tankesæt, men det er sagt mere end een Gang fra ledende finsk Side, at det er et af Finlands Maal at værne om kristen Kultur og Retten til at dyrke Gud. Saaledes forstaaet bliver Finlands Forsvarskamp mod Ruslands gudløse Masser et Korstog ved Siden af at være en Frihedskamp, men er dette Tilfældet, er *Finlands Sag i aller egentligste Forstand Kirkens Sag*. Kirken har da som ventet heller ikke lagt Skjul paa, hvor den staar i denne Strid. Til sin Fordømmelse af Angrebet har den hellige Fader føjet store Pengebeløb til den finske Sag.

Jeg har spurgt mig selv, hvad der gøres fra dansk katolsk Side,

og i det sidste Nummer af Ugebladet, som har naaet mig, fik jeg Svaret. Der er sikkert ingen af Ugebladets Læsere, som ikke har glædet sig af Hjerteret over Katolsk Kvindeforbunds Tilbud om at stille Ejendommen i Trørød til Raadighed, og det lover godt for Forbundets Fremtid, at dets Ledelse har vist spontan Forstaaelse af de Krav om Hjælp, Finlands Kamp stiller til os. Forbundets Tilbud er storstilet, men intet Offer forekommer for stort i denne Skæbnetime for Norden.

Latinernes Sans for det Absolutte er formentlig Aarsagen til, at blandt Katoliker hidtil kun italiensk og spansk anti-kommunistisk og katolsk Ungdom i større Antal har meldt sig under de finske Fanner. Til Dato har ikke færre end 5000 unge Italienerne meldt sig som Frivillige. Hvor mange af disse Tilbud, der er blevet antaget, vides i Øjeblikket ikke officielt.

London, d. 15. Januar 1940.

Thorbjørn Møller.

Mere om Ægteskab og Annoncer

Katolsk Ugeblad for 12. Novbr. indeholdt en Artikel om Ægteskabsannoncer. Nu i Ugebladet af 10. Decbr. ser jeg en Overskrift -- Ægteskabsannoncer igen -- og læser med stadig stigende Forbavselse Artiklen, medens jeg spørger mig selv: »Kan det virkelig passe, at vi er kommet saa langt ud?»

Kan en katolsk ung Pige eller Mand avertere efter en Ægtefælle? Jeg mener: Nej! Parallelt med det: Kan man avertere efter Brødre og Søstre til Klostrene, og kan man avertere efter Præster? Jeg mener stadigvæk: Nej!

De, som anbefaler Annoncerne, har maaske ikke tænkt sig denne Udvikling af Artiklen, men maa dog vist give mig Ret i, at en saadan Annoncepræst vilde gøre en daarlig Figur overfor sin Gud, som jo alene har Æren af at kalde sine Præster, lige saavel som han kalder Munke og Nonner. Nuvel! Ægtestanden er jo dog ogsaa en Stand, man bliver kaldet til af selve Vorherre. Der er blot det ved den hellige Ægtestand, at man først føler sig kaldet til den, efter at man har fattet Kærlighed til den anden Part; man kan dog ikke føle sig kaldet til Ægteskab, i hvert Fald ikke et kristent Ægteskab, uden Kærlighed til hinanden. Nu Annoncerne. Kan man føle Kærlighed til et Menneske, man ikke kender, og hvis man, naar man kommer til at kende dette Menneske, man har averteret efter, opdager, at man ikke kan komme til at holde af vedkommende, vil

man saa efter maaske Aars Forløb bryde Forbindelsen, eller vil man paa Trods af den ikke eksisterende Kærlighed indgaa Ægteskab?

Jeg kan gaa ind paa Tankegangen om lutter katolske Ægteskaber. Det er en udmærket Idé og selvfølgelig det bærende i Menighedslivet og dermed i hele den kristne Verden. Spørgsmaalet er nu: »Kan det ikke opnaas paa anden Maade end ved at avertere sig en katolsk Kæreste til?» -- Selvfølgelig kan det. Man bør vælge sin Tilkommande efter sit Hjerte. Er vedkommende ikke Trosfælle, kan man tilskynde ham (hende) til at konvertere, men der skal Ærlighed til. Modparten maa selvfølgelig med det samme, før man i det hele taget har taget noget Løfte af den, have at vide, at man er Katolik. Der kan saa udveksles Meninger om Parternes Syn paa Troen og paa den Maade -- støttet af et godt Eksempel -- skulde det ikke være vanskeligt at faa den ikke-katolske Part til den rette Tro -- selvfølgelig inden Brylluppet.

Til Slut lige dette. Min Kone er Konvertit og følger udmærket med i alt. Mange Præster, ja selv vor Biskop er Konvertit, saa der maa jo inden for Konvertitterne findes baade fromme og gode Mennesker.

Det skulde synes, at her var en Udvej for unge Mennesker til kun at indgaa rent katolsk Ægteskab, uden at gribe til et saa tragisk Mittel som at falbyde sig i en Annonce.

K. U. J.

Film og Faste

Hr. Redaktør! I »Katolsk Ugeblad« Nr. 5 skriver De S. 77: »Selv om Katoliker i Fastetiden ikke har Brug for nogen Forlystelses-Vejviser, fortsætter vi vor Filmskritik, da de Film, der har Premiere nu, ogsaa efter Paaske spilles rundt om i Landets Biografteatre.«

Denne Bemærkning kunde tyde paa, at De ansaa det for at være forbudt at gaa i Biografen i Fastetiden. Da det er mit Indtryk, at en saadan Opfattelse maa betegnes som et Brud paa den baade her og i Udlandet gældende Praksis, vilde jeg og sikkert mange andre være Dem taknemmelig for, om De i »Ugebladet« vilde oplyse Læserne om De dermed kun har fremsat en subjektiv Opfattelse, eller om det drejer sig om en -- eventuelt ny -- kirkelig Forskrift.

Holstein-Løvenørn.

Svar: Det drejer sig ikke om et Forbud, men om det ganske enkle, at Fastetidens Karakter af Bodstid og de troendes Fordybelse i Frelserens Lidelse gør Katoliker uinteresserede i Forlystelser netop nu. Hvis ikke det var, at de samme Film vil kunne ses ogsaa efter Paaske, vilde vi sløjfe Rubriken saa længe, da den i Fasten sikkert er uden *aktuel* Interesse for Læserne.

Red.

Provinsens Menigheder

Brev fra Randers

Ved Læsning af »Katolsk Ugeblad« gennem længere Tid har jeg opdaget, at der gennemgaaende mangler Efterretninger fra Provinsen, hvilket ganske sikkert skyldes Mangel paa Indlæg. Det er, ligesom det øvrige Land overskygges af Hovedstaden. Vi Provinsboere føler det, som om vi »ligger nogle Omgange bagefter« i den Henseende. Jeg skulde mene, at »Katolsk Ugeblad« var et Fællesorgan for hele Landet, og det er da derfor, at jeg vil benytte Lejligheden til at komme med nogle enkelte Lynskud fra Provinsen, i dette Tilfælde Randers, i Haab om, at der for Fremtiden maa fremkomme Efterretninger fra andre Provinsbyer. Det vil maaske ogsaa kunne interessere Københavnerne at vide, at vi i Provinsen nogenlunde »kan være med«.

Der er her i Randers sket en Del Nyordninger, som maaske kan have mere end lokal Betydning. Saaledes er der blevet startet et Kirkekor for Herrer, hvis væsentlige Opgave bestaar i at synge gregoriansk Sang. For at Damerne nu ikke skal føle sig tilovers som nogle, der ikke kan »være med paa Noderne«, afholdes der af og til efter Højmessens om Søndagen fælles Sangøvelse i Kirken, for at Damerne og den øvrige Menighed kan faa Lejlighed til at sætte sig ind i de forskellige Dele af Messen, der synges. — Ligeledes har vor nye Sognepræst, Pastor Niels Hansen, oprettet to Kongregationer, en for Damer og en for Herrer. Da Tilgangen lige fra Begyndelsen har været stor, ser det hele meget lovende ud. Een Mangel var der dog; vi havde ingen rigtig Forsamlingssal; men den Vanskelighed er blevet ryddet af Vejen ved, at Skolens Gymnastiksal er blevet gjort flot i Stand, saa at den kan bruges. Af Overskuddet ved vor Juletræsfest er der blevet købt Stole til Salen og nogle ekstra til Kirken, da det har vist sig, at der er Pladsmangel.

Nu mangler vi bare en rigtig stor Sal, hvor der kan afholdes Menighedsmøder; men lad os haabe, at dette Problem ogsaa maa blive løst. »Kronjyden«.

St. Ansgars Fest i Randers

Under Højmessens forleden Søndag i Jesu Hjerter Kirke i Randers blev alle de vekslende Dele af Sankt Ansgars Messe for første Gang sunget paa Gregoriansk: In-

troitus, Graduale, Tractus, Offertorium og Communio.

En Benediktiner fra Sankt Paulus Abbedi i Oosterhout (en Aflægger af Sankt Peters Abbedi i Solesmes), har for flere Aar siden komponeret Sankt Ansgars Messens Musik for gregoriansk Sang. Melodierne har han, som han selv skrev den Gang, tilpasset forskellige Sange i »Graduale Romanum«, med Undtagelse af »Alleluia« og »Offertorium«. Det sidste er nemlig det samme som Offertorium af »Missa votiva pro Fidei Propagatione«, naar blot man i Stedet for det andet »Domino« synger »gloriam« paa samme Melodi, derefter udelader Noderne, som staar over »gloriam« (og selvfølgelig ogsaa Teksten), og fortsætter med »et honorem« o. s. v. som angivet i Graduale Romanum. Forresten er Melodien indtil »tollite hostias« den samme som Melodien til Offertorium paa Hellig tre Kongers Fest indtil »omnes reges terræ«.

Hvad angaar »Alleluia«, saa stammer dette fra gamle Haandskrifter og er altsaa ypperlig Gregoriansk, skrev ovennævnte Pater; men desværre kunde det ikke synges i Aar, og Lør 1943 faar man heller ikke Lejlighed til at synge det under Sankt Ansgars Messe.

Retrætedagen i Horsens

Jeg har været oppe at skændes med Formanden — og det endda lige efter en Retrætedag. Han vilde nemlig have mig til at referere nævnte Begivenhed, og jeg hævdede med en for et menigt Medlem ganske upassende Frimodighed, at det var mig lige saa umuligt at give et fyldestgørende Indtryk af Pastor Jan Ballins aandfulde Foredrag, som det er rent overflødigt: mange har jo allerede selv været med til

at holde Retrætedag, og alle kender Pastor Ballin.

»— men saa kan du da skrive noget om, hvor glade vi var for at have Pastor Ballin; hvor stærkt Sangen lød i Kirken, særlig under den afsluttende Andagt, da Deltagerne trængte til at faa en Smule Luft efter den megen Tavshed; og at vi var 16 Mand. Selvom det ikke er saa mange, er det dog flere end selveste København kunde mønstre, og havde Sneen ikke lagt en Dæmper paa vore unge Landboeres Mod, havde vi ganske afgjort faaet al mulig Forstærkning udenbys fra. Til Erstatning kom der nu en Mand fra Fredericia.«

Det var vist, hvad Formanden særlig havde paa Hjerte. Under Maaltiderne kappedes Søstre og vores allesammens Moster Cam. om at forkæle os, og to af Deltagerne skulde sørge for lidt aandeligt Krydderi ved at læse op. Herved fik den ene en misundelsesværdig Lejlighed til at muntre Stemmebaandene en Smule. For den anden var de allerede gaaet i Baglaas.

Mandag Aften holdt Pastor Ballin et yderst fornøjeligt Lysbilledforedrag om Færøerne og skildrede herunder en Grindefangst saa levende, at Tilhørerne følte sig som lige saa ivrige Deltagere i det blodige Drama som Beboerne af de smaa, stormomsuste Klippeøer. — Og Fortællerens Fremstilling af Sct. Olavs festen — ja, den var rentud mesterlig.

O. P.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Kl. 7: Stille Messe. Kl. 8: Sangmesse m. Fælleskommunion. Kl. 10: Sangmesse. Kl. 17: Korsvejsandagt og sakr. Velsignelse. Retrætedagen for Damer begynder Kl. 7,30 med Foredrag i Hospitalets Kapel og Sangmesse med Fælleskommunion Kl. 8. Den slutes med sakr. Velsignelse Kl. 18,30. Husk Mændenes Retrætedag Sønd. den 18. ds.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfgade 34-36
Tlf. 778 - 728

HORSENS

Manufaktur · Trikotage · Udstyr

A-S Horsens Textil Lager

Leverandør til katolske Institutioner

AARHUS

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

Onsdag den 14. Kl. 20: Fasteprædiken. (Mændenes Kongr. deltager deri i Stedet for det sædvanlige Møde).

Torsdag den 15. Kl. 20: Rosenkranskongr.

Aarhus Opland

Søndag den 11. ds.:

Grenaa:

Kl. 10: Sangmesse med Prædiken (paa Afholdshotellet).

Frank Andersens Fond

Regnskab for 1939

Formue ved Slutningen af 1939 ifølge Meddelelse i »Katolsk Ugeblad« Nr. 30, 1939	4318.45
Formue 1.1. 1939 ifølge »Katolsk Ungdom« Nr. 3, 1939	4108.87

Indsamlet i 1939 .....

Indestod paa Sparekasse-

bog .....

Sparekasserenter pr. 31.12.

1939 .....

Indestaar paa Sparekasse-

bog .....

Fondet ejer følgende Obligationer:

Kr. 1.000, 4 % Østift. Kreditfor.

Kr. 2.000, 4 % Østift. Kreditfor.

Kr. 0.500, 4 ½ % Østift. Kreditfor.

Kr. 1.000, 4 ½ % Østift. Kreditfor.

Renter pr. 1.7. 1939 ud-

betalt til »Katolsk Ungdom«

Renter pr. 31.12. 1939 ud-

betalt til »Katolsk Uge-

blad« .....

Ialt Kr. 187.50

I 1939 har der været 28 Friabonnements. »Katolsk Ugeblad« har vist Fondet den Imødekommenhed at nedsætte Prisen for disse Abonnements til 8 Kr. om Aaret. Det Beløb, som manglede efter Indbetalingen af ovenstaaende Rentebeløb, er blevet dækket af Gaver, som er sendt direkte til Bladet.

København, d. 25. Januar 1940.

Cay Benzon. Laur. Andersen.

Vibeke Emborg.

Mariaforeningen

vil, saavidt dens Midler, som jo er ret begrænsede, tillader det, ogsaa i Aar ligesom hidtil, yde trængende Førstkommunikanter og Konfirmander lidt Hjælp til Paaklædning. Børn, som ønsker at komme i Betragtning, maa dog ved Flid og god Opførsel have gjort sig fortjent dertil. Skemaer, som de paagældendes Forældre eller Værger personligt maa afhente hos undertegnede (Kl. 9-10 Form. og 3-4 Eftm., Onsdag undtagen) maa i udfyldt Stand og anbefalede af Skolens

Lærere eller Lærerinder atter være afleverede senest Mandag d. 26. Februar hos Fru H. Mariboe, Charlottenlund, Enighedsvej 6 C., eller hos Frk. A. Ronge, Lykkesholms Allé 14 C., eller hos undertegnede. Senere indkommende Ansøgninger kan der ikke tages Hensyn til.

Samtidig rettes der atter en indtrængende Appel til vore Trosfæller i de forskellige Sogne i Hovedstaden om at støtte Foreningens Virksomhed ved Gaver eller ved Indmeldelse som Medlem af Foreningen (aarlige 4 Kr. eller derover efter Evne!) trods eller snarere paa Grund af de vanskelige Tider! »Lad os gøre godt mod alle, dog mest mod vore Trosfæller.« (Gal. 6,10).

København K., Bredgade 64, d. 5. Februar 1940.

Pastor v. d. Kettenburg,
Sognepræst ved St. Ansgar.

Fastegudstjenester i København

St. Ansgars Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater A. Otto S. J. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Søndag Kl. 18 Pater Alfr. Otto S. J.: »Kristi Passion«. Sønd. 11. Febr.: »Kristi Lidelsesvej«. Hver Torsdag Kl. 20 Korsvejsandagt med kort Prædiken af Pater K. Pauli S. J.: »Kristi Sjæle Korsvej«. Torsd. 15. Febr.: »Den ensomme Time«.

Rosenkranskirken. Hver Onsdag Kl. 20 Pastor With. Nölke. Onsd. 14. Febr.: »Jesu Dødsangst i Gethsemane Have«.

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 18 Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. Hver Onsdag Kl. 20 Pastor K. Geertz-Hansen. Hver Søndag Kl. 18 Korsvejsandagt.

St. Andreas Kirke. Hver Fredag Kl. 19,30 Korsvejsandagt. Hver Søndag Kl. 17 Fasteprædikener af Pater H. Lucas S. J. om Emnet »Petrus«. Sønd. 11. Febr.: »Vejen til Synden«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor Cay Benzon: »Hvorfor lader Gud, som er Kærlighed, Menneskene lide«. Gudstjenesterne slutter med Korsvejsandagt. Fredag d. 9. Febr.: »Lidelsens Oprindelse«.

St. Knuds Kapel. Hver Søndag Kl. 20 Pastor P. Schindler. Søndag 11. Febr.: »Kirken som Kristi mystiske Legeme«. Hver Torsdag Kl. 20 tysk Fasteprædiken af Pastor G. Scherz.

St. Knud Lavards Kapel (Lyngby). Hver Onsdag Kl. 20 Pater K. Pauli S. J.: »Kristi Sjæles Korsvej«.

CEMENTBETON

Møder i København

St. Franciskus 3. Orden. Sønd. 11. Febr. Kl. 15 Møde i St. Annæ Kirke.

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 11. Februar Kl. 8 ½ Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Mand. 12. Febr. Kl. 20 Møde for samme Kongregation. Tirsd. 13. Febr. Kl. 16 ½ Møde for Immaculatakongregationen. Torsd. 15. Febr. Kl. 20 deltager Mændenes Kongregation i Korvejsandagten; der er Adgang for alle.

Fidelitas. Onsd. 14. Febr. Kl. 20, Møde i Salen, Østerbrogade 7 D.

St. Annæ Kirke. Mændenes Kongregation. I Fastetiden henlægges Møderne til Onsdag i Forbindelse med Fasteprædikerne i Kirken.

St. Andreas Kirke. Alle unge indbydes til den første Generalforsamling i Ungdomsforeningen Tirsd. 13. Febr. Kl. 20 pr. i Præstegaarden, Kollegievej 2. Dagsorden: Foredrag af Pater Heinrich Roos S. J.: »Vi bygger den unge Kirke«. Arbejdsudvalgets Forslag. Valg af Bestyrelse.

Academicum Catholicum. Onsd. 14. Febr. Kl. 20 i Vesterhus. Pater, Dr. phil. A. Otto S. J.: »Jesuiten og kirken i Danmark i Tiden efter Reformationen til ca. 1800«. Gæstekort à 1 Kr. faas hos Administratores.

Katolsk Ungdoms Klub. Lørd. 10. Febr. Aabent Hus. Lørd. 17. Febr. Emne: »Den anden Trosartikel«. Lørd. 24. Febr. Aabent Hus. Lørd. 2. Marts Fællesmøde. Pater J. Wolfisberg S. J.: »Nedarvning af menneskelige Egenskaber II. Aandelige Egenskaber«. K. U. K. retter en speciel Tak til Forfatteren af K. U. K.-Revue-1940, Fru M. Ellyton, for det store Arbejde med Reuven og Instruktionen, samt til den energiske Regissør, Hr. Svend Nordrup Olsen.

Drengecykle

Hvem har en brugt Drengecykle tilovers til en 10 Aars Dreng, som har god Brug for den for at kunne komme en lang Vej til Søndagsmessen og den religiøse Undervisning. Cyklen behøver ikke at være køn, bare den kan køre. Henvendelse til Pastor O. Sørensen, Bjerregaards Sidevej 1, Valby.

Dødsfald

Vor kære Mand, Fader, Søn og Broder

Robello Cavagnaro

er stille afaaet ved Døden d. 30. Januar 1940, vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler. Begravelsen har fundet Sted.

Paa Familiens og egne Vegne:

Emma Cavagnaro.

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

18. Februar 1940

Nr. 7

En ung Mand læser et Brev ...

Søren Kierkegaard, velsagtens Danmarks største Tænker, har allerede længe været kendt og skattet i Tyskland, og i Frankrig er man just i Færd med at »opdage« ham. Det er paafaldende, at i begge disse Lande studeres han med den største Interesse af Katoliker.

Hvor mange læser Kierkegaard herhjemme? Næppe ret mange. Det er imidlertid et Spørgsmaal, om vi har Raad til at kaste Vrag paa de Skatte, som hans Skrifter rummer, selv om der er adskilligt, vi maa tage Afstand fra. Vi har som Danske Betingelser for at forstaa ham, som Udlændinge aldrig kan være i Besiddelse af.

Kierkegaard kan ikke blive de manges Læsning, dertil er hans Stil for gammeldags og egenartet. Men det lod sig vel gøre her i Bladet fra Tid til anden at gengive nogle af hans Tanker, navnlig hvor de er af rent religiøs Natur. Han forstaa at kaste skarpt Lys over Religionens Sandheder ved Hjælp af originalt valgte Sammenligninger. Lad os prøve at gengive en af hans »Lignelser«.

*

En ung Mand sidder i sin Stue med et Brev i Haanden.

Han har just modtaget det og med brændende Iver lukket det op, thi den Kvinde, han elsker, har skrevet det. Af en eller anden Grund har hun skrevet paa et fremmed Sprog, desværre et Sprog, som han kun vanskeligt forstaaer. Han maa have Ordbogen frem og møjsommeligt slide sig gennem Teksten. En Ven kommer ind i Stuen og siger: »Naa, du sidder og læser et Brev fra din Kæreste.« Men han svarer heftigt: »Kalder du det for at læse? Nej, jeg sidder og slider i det med Ordbog for at faa Brevet oversat. Jeg er ved at for-gaa af Utaalmodighed efter at komme til at læse det.« Vennen er gaaet, Arbejdet er gjort, og nu endelig kan han give sig til at læse. Maatte han blot slippe for enhver Forstyrrelse, saa han kan være helt alene med Brevet. Han brænder efter at komme til Klarhed over, hvad det er, hans Kæreste ønsker af ham. Men næppe har han faaet fat paa, hvad det er, hun beder ham om, førend han iler af Sted for hurtigst muligt at opfylde hendes Ønske.

*

Lignelsen fortælles for at overbevise Læseren om, hvorledes man bør læse Guds Ord. Thi

Gud elsker os jo, og vi, hans Børn, elsker ham vel igen og gaar vel til Læsningen af det Brev fra ham, som Skriften er, med en utaalmodig Iver efter at forstaa, hvad vor kærlige Fader ønsker af os? Hvis det ikke er saadan, burde det dog være det.

Der bliver ikke Plads til at udrede alt, hvad dette Billede indeholder. Iøvrigt er det kun et ganske lille Udsnit af en større Tankerække i Skriftet, der hedder »Til Selvprøvelse«.

Men Billedet er et Spejl, som vi har godt af at spejle os i. Det er jo sandt, at det burde ligge os overmaade stærkt paa Sinde at kende Guds Tanker og Ønsker, som de fremgaar af Kirkens og Skriftens Forkyndelse. Det bør være et brændende Spørgsmaal: Hvad ønsker Gud af mig? Maaske har jeg endnu kun fattet meget lidt af Guds Tale.

Vor Biskop har i sit Hyrdebrev indprentet Nødvendigheden af at kende vor Religion til Gavns. Kirkens Lære maa til-egnes af os ved Hjælp af Læsning, Studiekredse o. s. v. Men Hovedbetingelsen er *Lydhørhed* for alt, hvad der kommer til os fra Gud.

C. B.

Horisonten rundt

Folketællingen

Mens der endnu ventes paa Indsendelsen af de sidste Folketællingsskemaer, har vi haft mange Beviser paa den Interesse, hvormed Tællingen er blevet mødt. Man har set, at der her kan tilvejebringes et Register, som baade Vikariat og Sogne med Held vil kunne hente Raad hos i talrige Anliggender. Og man har i Praksis vist sin Forstaaelse af, hvor vanskeligt hele Arbejdet nødvendigvis maa være, og hvor megen Hjælp de enkelte kan yde.

Hvad det kommer an paa er ikke, om vort Antal er lidt større eller mindre. Der vil ikke være noget sensationelt ved Tallet, hvad enten det bliver lidt højere eller lidt lavere, end man i Forvejen gætter. Det vil ikke engang kunne vise, om den katolske Befolkning herhjemme er i Fremgang eller Tilbagegang — af den simple Grund, at Folketællingen er den første i sin Art, og alle hidtil anførte Tal er tilvejebragt paa andet Grundlag, som ikke tillader en Sammenligning.

Det kommer derimod an paa, at alle Katoliker i Landet bliver kendt af deres Sognepræst. Det lyder maaske mærkeligt, men en hel Mængde ypperlige Katoliker lever i en vis Anonymitet. Ikke mindst i København, hvor mange Katoliker har nærmere til en anden Kirke end til Sognekirken. Flytning er jo heller ikke noget, de fleste af sig selv melder til Sognepræsten. Naa, disse Katoliker kommer jo let for Dagens Lys i disse Dage. Saa snart de forstod, at Sognet gerne vilde have dem med i sit Kartotek, rekvirerede de selv et Folketællingsskema.

Men saa er der ogsaa den Slags Katoliker, som Præsterne gaar og »finder«. En ny Præst paa en Egn opdager altid en Del Familier, som viser sig at være Katoliker; de har ladet det gaa

lidt i Glemmebogen, men kommer i Gang igen takket være en nyknyttet Forbindelse med Sognekirken. Dem skulde vi gerne hente mange frem af nu ved Folketællingen. Det er den Slags Mennesker, som ikke kan siges at være *faldet fra* Kirken, de er bare *smuldret fra*. For at finde dem er det, at Vikariatet har bedt om Oplysninger angaaende de voksne Børn, der ikke længere bor hjemme. Og hvis nogen har andre katolske Slægtninge (Brødre f. Eks.), som maaske og maaske ikke er i Forbindelse med Sognepræsten paa det Sted i Landet, hvor de bor, er det kun godt, hvis man gør en Bemærkning herom paa Skemaet eller i et vedlagt Brev.

Det vil ikke sige, at Katolikerne Antal med Vold og Magt skal gøres stort ved ligesom at skrabe Bunden og tage Mennesker med, som faktisk ikke længere er Katoliker. De virkelig frafaldne haaber vi engang vil vende tilbage, men vi tæller dem ikke med. Den offentlige Konfessionstilling i sin Tid var netop saa lidt værd, fordi den tog alt med. Der er jo næppe nogen i Folkekirken, som har praktisk Glæde af, at næsten 100 pCt. af Landets Indbyggere statistisk set hører den til. Vi har ogsaa kunnet høre Røster fra Folkekirken ytre Ønske om at faa en Tælling som den katolske, saa man ved, hvad man praktisk kan regne med.

De finske Katoliker

Det svenske »Katolska Församlingsbladet« bringer med den finske Biskop, Mgr. *Cobben* som Kilde nogle Oplysninger om Finlands 1800 Katoliker, som er fordelt paa fire Menigheder, Helsingfors (1100), Viborg (400), Åbo (200) og Terijoki (100). Biskoppen hjælpes af 12 Præster (hvoraf 2 finske), 4 Ordensbrødre og 21 Søstre. Trods de store Afstande — Hel-

singfors »Sogn« strækker sig fra Hangö til Petsamo over 230 Tusind km² (mere end 5 Gange hele Danmarks Størrelse) — er der godt Sammenhold. Det meste af det udmærkede Foreringsarbejde er totalt ødelagt af Krigen.

Børnene er evakuerede og de unge Mænd ved Fronten. De faa tiloversblevne Katoliker samles til Søndagsmessen i Menighedslokalet, da det har vist sig, at de russiske Flyvere med Forkærlighed kaster Bomber efter Kirkerne. Dog holdes Aftenandagten alligevel i Kirken, da Mørket standser Flyverangrebene. Indtil Midten af Januar havde ingen af Katolikerne i Helsingfors lidt større Overlast, men man var uden Underretning om Tilstanden i Viborg og Terijoki. I den nærmeste Fremtid vil Præsterne Opgave være at holde Vagt ved Kirkerne, rejse til de evakuerede Katoliker, især for at undervise Børnene, lære Messe ved Fronten og iøvrigt gøre sig nyttige, hvor der er Brug for dem.

En dansk frivillig i Finland, Overskytte Th. Albrecht Nielsen, har i et Brev til en af vore københavnske Præster bedt om at faa nogle Numre af »Katolsk Ugeblad« at læse. Der er sikkert adskillige af vore Læsere, som gerne vil imødekomme hans Ønske (og maaske ogsaa sende anden god Læsning), naar vi citerer disse Par Linier fra hans Brev: »... maaske har De allerede hørt om den Ulykke, som har ramt mig under et Bombardement den 21. Januar. Jeg har mistet mit ene Ben, men maa jeg nøjes med det, er jeg taknemmelig. ... En Ting er givet: jeg har gjort dette af Kærlighed til det tapre finske Folk, og jeg fortryder ikke min Indsats, selv om jeg har lidt meget; det var velovervejet før min Afrejse hertil.« Redaktionen meddeler gerne Adressen.

Om Gud

Mange Læsere har længe bedt Ugebladet om i en Artikelserie at gennemgaa de religiøse Sandheder som et sammenhængende Hele. Biskoppens Hyrdebrev, der anbefalede en forstandsmæssig Tilegnelse af Troen, retter et lignende Krav. Vi begynder derfor et saadant Kursus, idet vi benytter Philip Hughes' udmærkede Bog »The faith in practice«. Første Artikel stiller paa Grund af sit Emne særlige Krav, men iøvrigt vil Artiklerne uden særlige Forudsætninger kunne læses af alle dannede Katoliker.

Gud er mit Ophav. Han er Ophav til hele Verden og alt, hvad den rummer. Og han er Skaber til det altsammen, d. v. s., han har frembragt det af intet.

Hvad Slags Væsen er Skaberen? Den hellige Skrift fortæller os, at »Gud er Kærlighed«, og i den Kendsgerning finder vi Forklaringen paa Livet. Guds Kærlighed er Aarsag til Skabelsen, til Menneskevordelsen og Frelsen, til Aabenbaringen og til Kirkens Grundlæggelse, til Sakramenterne og til den evige Lykke, som alt dette vil føre os til.

Gud er Skaber, den første Aarsag til alt, der er til. Til Gud selv er der altsaa ingen Aarsag. Men en Aarsag, der fuldstændigt frembringer sine Virkninger, maa i enhver Henseende være større end disse. Da vi selv er Guds Værker, kan vi derfor ikke fatte Gud, end ikke beskrive ham rigtigt. Vore Begreber om Gud maa nødvendigvis være ufyldestgørende, og vi kommer som oftest Sandheden nærmest, naar vi siger, hvad Gud ikke er, i Stedet for at prøve paa at udtrykke, hvad han er. Derfor taler vi lettest om Gud i Benægtelser. Vi siger f. Eks., at Gud er uendelig, d. v. s., at han er uden Grænser — eller at han er uudsigelig, d. v. s. at menneskelig Tale ikke kan beskrive ham.

Bruger vi positive Udtryk om Gud, er de i de fleste Tilfælde kun delvis sande. Vi taler om ham, som om han blot var en

højere Menneskeart. Sommetider bruger vi Udtryk, der i sig selv er urigtige, og hvis Begrundelse kun er den, at vi ikke har anden Maade, hvorpaa vi kan udtrykke det Forhold, vi staar i til Gud. Vi taler f. Eks. om Guds Vrede, selv om vi ved, at Vrede er en Følelse, noget ufrivilligt og irrationelt, og at Gud derfor ikke kan være »vred« i egentlig Forstand. Vi bruger blot Ordet for at udtrykke den Tanke, at vore Handlinger gør os fortjent til samme Behandling fra Guds Side, som vore Medmenneskers retfærdige Vrede lønner vore Fejl med. Naar vi siger, at Gud er vred, er det den fattige Maade, hvorpaa vi kan udtrykke noget, som nødvendigvis maa siges, skønt Mennesketale aldrig vil kunne sige det paa rette Vis.

Vi taler altsaa om Gud i tilslørede Ord ved Hjælp af Benægtelser og Billeder, der kun er delvis sande.

Dog tilskriver vi Gud noget, som hverken er Benægtelse eller Billedtale. Vi siger, at Gud er god, at han er Godhed, Fuldkommenhed. Naar vi vil forstaa dette, maa vi huske paa, at der gives endnu en Maade, hvorpaa vi kan tale om Gud i Ord, der beskriver menneskelige Egenskaber og en menneskelig Tilværelsesform og dog med Rette kan anvendes om ham. Gud er til, selv om hans Væren er forskellig fra vor, og Gud har disse Egenskaber, selv om de er forskellige fra de samme Egenskaber, saaledes som vor Erfaring

kender dem. Paa den Maade taler vi om Guds Væren og vor egen Væren, og vi taler om Gud som Sandhed og Godhed. Ordene bruges ikke i samme Betydning om Gud og om Skabningerne, og dog er Betydningerne ikke helt forskellige. Vi siger, at de er analoge, d. v. s. at disse Ting udsiges baade om Gud og om Skabningen, men om Gud paa en saadan Maade, som svarer til den guddommelige Natur, og om Skabningen paa en Maade som svarer til dennes Natur.

Det er derfor ikke Billedtale, at Gud er god, Godheden selv. Det er bogstavelig Sandhed.

Denne Guds Godhed er Grunden til, at Gud ønsker ogsaa andre Væsners Eksistens. Da disse andre kommer fra ham, har de Del i hans Godhed og bærer Vidnesbyrd om den. Dette Vidnesbyrd om Guds Godhed og Anerkendelse af den kaldes Guds Ære. Grunden til al guddommelig Virken udenfor det indre Liv i Gud selv maa søges deri, at den guddommelige Godhed bliver bibragt Skabningen. Gud vil, at hans Godhed skal bevidnes af hans Skabninger og erkendes med Lovprisning.

I sin Godhed besluttede Gud altsaa at skabe. Vor Tilværelse er for os den første Virkning af det Faktum, at Gud er god. Og det er hans Skaberakts Fortsættelse gennem Tiden, som bevarer Universets og Menneskets Tilværelse. Men hvad havde Gud i sidste Instans beredt for den Skabning, han saaledes skænkede Tilværelse?

For at forstaa det maa vi først kende noget til Skaberens Natur.

Der er meget, vi kan lære om Gud ved blot at bruge vor Forstand. Den kan f. Eks. sige os, at Gud er til, at han er Aarsag til alt andet eksisterende og selv uden Aarsag, at han »altid var, er og altid vil være«, at han er uendelig i enhver Fuldkommenhed, allestedsnærværende, almægtig, alvidende og alseende. Men desuden er der en anden Viden, som Forstanden aldrig kan naa til uden Hjælp.

Den uhjulpne Forstand maa slutte sig frem ud fra de synlige

Virkninger af Guds Gerning, naar den vil give os en Viden om ham. Men hvad Slags Væsen Gud er i sig selv, Guds indre Væsen — det vilde vi aldrig kunne vide noget om, hvis ikke han selv udtrykkeligt gav det til Kende for os.

Allerførst er hans guddommelige Liv en evig intellektuel Akt, i hvilken det guddommelige Intellekt uophørligt betragter den eneste Genstand, som fuldtud kan beskæftige det, nemlig Gud selv. Denne Aktivitet er evig, maa altid finde Sted. Og ligesom Aktiviteten er evig, maa ogsaa dens Resultat være evigt; og Aktivitetens Resultat er det Billede af den guddommelige Intelligens, som frembringes i denne ved den guddommelige Betragtning af Guddommen. Resultatet er af samme Natur som sin Kilde, d. v. s., at Billedet er guddommeligt, ogsaa selv Gud. Det er ikke det samme som Kilden — Kilde og Resultat staar i indbyrdes Forhold som avlende og avlet — men paa Grund af deres Substansers Enhed er de eet. Kilden til den evige guddommelige Aktivitet kalder vi Gud Fader, og Resultatet, Faderens Billede, som evigt frembringes af Faderens Substans, kalder vi

Guds Søn eller Guds Ord (d. v. s. Guds aandelige Billede).

Da den guddommelige, evige Kilde fuldkomment erkender det guddommeligt fuldkomne Resultat af sin egen evige Aktivitet, kan den ikke andet end elske dette fuldkomne, evige Resultat, som er lig med Kilden selv og af samme Natur, den fuldkomne Frugt af dens egen fuldkomne Aktivitet — og denne Kærlighed gengældes. Ligesom der i Gud er Intelligensens Aktivitet, som evigt frembringer det evige Ord, er der altsaa ogsaa en evig Kærlighedens Aktivitet. Og Resultatet af denne anden Aktivitet er atter guddommeligt som sin Kilde; vi kalder den Gud Helligaand.

Guds Liv er saaledes en evig Intellectets og Viljens Aktivitet med de tre guddommelige Personer, Fader, Søn og Helligaand, som Principper og Resultater. Dette er den største af alle de menneskeligt utilgængelige Sandheder, som Gud har givet os tilkende — Sandheden om hans eget indre Liv. Vi kalder den for Treenighedens Hemmelighed, den Sandhed, at der er tre Personer i Gud.

Philip Hughes.

tyrologiet. Af denne Grund blev Knud Lavards Dødsdag, den 7. Januar 1640, bestemt til Indvielsen af Kapellet, nøjagtigt for 300 Aar siden. Pave Urban VIII godkendte den 7. Januar som Knud Konges aarlige Festsdag i Rom. Clemens IX knyttede en Aflad til Festsdagen, og Clemens X foreskrev hans Officium for hele Kirken. I 1670 henlagdes hans Fest til den 19. Januar.

Sankt Knuds Kapel blev ikke glemt af Romafarerne i Tidernes Løb. Skønt de fleste af dem ikke var Katoliker, fik dog deres Nationalfølelse dem til at aflægge Besøg hos deres Landsmand, der i et fremmed Land blev æret saa højt.

Baade Kong Frederik IV og hans Broder Carl besøgte Sankt Knuds Kapel. Vi véd, at Frederik IV's Opmærksomhed blev fængslet af Helgenens *Kaabe*. »Den er jo blaa i Stedet for rød,« skriver han.

Endnu i 1781 meddeler I. G. C. Adler om Festen: »I denne Kirke fejres med stor Pomp den danske Konge Kanuti Minde, og den forsamlede Menighed beder: Hellige Knud bed for os.« Dog maatte allerede H. C. Andersen stadfæste, at Kirken og Kapellet var meget fattige. Efter saa mange Aar trængte ogsaa begge til en grundig Oppudsning, og den kom helt uventet takket være en Paraply, der ejedes af Lord *Edouard Douglass*.

Denne Adelsmand var født den 1. December 1819 i Edinburg og havde besøgt Oxford Universitetet, hvor han ogsaa havde erhvervet de akademiske Grader. Paa en Verdensrejse i 1842 kom han til Rom, hvor han nærmere vilde studere det religiøse Liv. Han var altid til Stede, naar der blev holdt en større Festlighed i Sankt Peterskirken, og aldrig mødte han uden sin Paraply.

Men ved saadan en Lejlighed havde han en Dag glemt Paraplyen, som han havde stillet hen i en af Kirkens Skriftestole. Da han mærkede Forglemmelsen, vendte han øjeblikkelig tilbage til Kirken. Men Paraplyen var borte. Nu vaagnede Englænde-

St. Knuds romerske Kapel er 400 Aar

En Englænder og hans Paraply

Da min Opgave er at skrive historiske Artikler til »Ugebladet«, er det indlysende, at den Paraply, som her er Tale om, ikke er *den* Mands, som nu er i alles Mund. Paa den anden Side skal det ikke nægtes, at det er en Englænder, som er Hovedperson i denne Paraplyhistorie. For at sige det straks, er der her Tale om den Mand, paa hvis Initiativ *Sankt Knuds Kapel i Rom* blev Genstand for sin første Restauration. Og dette skyldtes en glemt Paraply.

Kapellets Tilblivelse er Konvertiten Kristian Payngks Værk.

Han arbejdede saa længe, indtil det lykkedes ham at faa St. Knuds Navn optaget i det romerske Martyrologium; før Reformationen fandtes det nemlig kun i de skandinaviske liturgiske Bøger. Og i Karmeliterkirken Santa Maria i Traspontina kunde han faa Lov at indrette et meget beskedent, men smukt Kapel til Ære for vor Helgen. Dog stod der kun yderst faa historiske Kilder til hans Raadighed, og derfor smeltede han *Knud Konge* og *Knud Lavard* sammen til *een* Person, en Fejl der ogsaa blev gentaget i Mar-

rens medfødte Sportssans i ham. Paraplyen maatte findes, koste hvad det vilde. Han fik at vide, at en Karmelitermunk fra Santa Maria i Traspontina havde hørt Skriftemaal i den paagældende Skriftestol. Douglas opsøgte vedkommende Pater, som uden Omsvøb indrømmede, at han havde taget Paraplyen med hjem, fordi han havde tænkt, at enten var Paraplyen en Gave til ham fra en ukendt Velgører, eller den glemsomme vilde nok melde sig hos ham; det var ham en Ære at kunne give den tilbage til Lorden. Disse ligefremme Ord glædede Douglas, og Samtalen varede længere end oprindeligen beregnet. Der fulgte endnu mange Santaler, som resulterede i Lordens Optagelse i den katolske Kirke. Douglas var nu meget lykkelig og forblev det hele sit Liv igennem.

Han var meget rig, og som Tak for Vejledningen hjem til Moderkirken lod han den forfaldne Kirke og det forsømte Kapel restaurere. Paa denne Maade fik Sankt Knudskapel i 1843 et nyt Klædebon, som holdt i 70 Aar, indtil det i 1906 atter blev fornyet og forbedret.

Hermed er denne Paraplys Historie sluttet. Om Edouard Douglas er der skrevet meget, og vigtige Dokumenter om ham og af ham opbevares i Via Merulana. Kun de vigtigste Datoer skal endnu nævnes. I 1848 blev han præsteviet og indtraadte samme Aar hos Redemptoristerne. Han var en exemplarisk Ordensmand og døde den 23. Marts 1898. Fra flere Sider blev der ytret et Ønske om, at man skulde pabegynde hans Kanonisationsproces.

P. D. Steidl.

endnu en Gang min Haand fast, før Præsten lagde Stolaen omkring vore forenede Hænder. Nu tilhørte vi to hinanden. I dette hellige Sammenhold kunde man let gaa et helt Liv i Møde. Det blev mig rigtig klart, da jeg i Bryllups-messen bad alle de smukke Bønner, som Kirken har lagt til Rette for Brudeparret paa Højtidsdagen.

Da Præsten havde givet den sidste Velsignelse, og Messen var forbi, blev jeg liggende paa Knæ — jeg havde saa meget endnu at sige til Gud. Men min Mand hviskede: »Hør, lille Kone, de andre venter paa os.« Jeg hørte egentlig kun det »os« — jeg var ikke alene! Og da jeg saa ind i hans glade Øjne, blev jeg ogsaa saa glad. Saadan begyndte vi vort Liv sammen.

De første Skridt sammen førte os ind i mit Hjem til en smuk Bryllupsfest. Siden er vi gaaet mange Skridt sammen — til Glæde og til Alvor, ja til Sorg. Aldrig var jeg alene. Det gav større Glæde — og det gav Kraft. Og nu ved jeg, at vort dybe Fællesskab i Fryd og Lidelse ikke blot stammer fra os selv, men først og fremmest fra det Sakramente, som vi modtog sammen, og som bestandig virker i os.«

Disse glade, stærke Ord gjorde et dybt Indtryk paa mig; for jeg vidste, at den unge Mor, der udtalte dem, nylig havde tilbragt lange Tider ved et dødsdygt Barns Seng, og at Faren vel var ovre, men Helbredelsen endnu langt borte; jeg vidste ogsaa, at et Ulykkestilfælde havde gjort hendes ældste Dreng til Krøbling. Men Glæden og Styrken, som Ægteskabets Sakramente skænker dem, der modtager det paa rette Maade og ikke modarbejder eller fornægter dets Naade, kan bære over alt haardt og trangt og svært.

Af et Brev om religiøs Opdragelse

Hvordan vi selv begyndte overfor vore 3 Børn, kan jeg knapt huske. Jeg synes, det hele var saa naturligt; som vore Forældre havde lært os Børn, — gik vi videre i deres Spor. Og det er nu nærmest om 3. Generation, jeg vil be-

Det katolske Hjem

Ægteskabets Sakramente - en Styrkens og Glædens Kilde

En Præst, som holdt »Mission« i et Sogn, sagde i en Prædiken om den kristne Familie: »En katolsk Familie er ikke blot et Samfund af Mennesker, men et Samfund af Helgener. Grundstenen for og Støttepillerne i dette hellige Samfund er Ægteskabets Sakramente — og saa Daaben: dette, at hvert Barn i Daaben bliver genfødt og givet til sine Forældre som en Helgen. Sakramenterne virker jo ikke blot den Dag, de modtages, men Livet igennem. Om Mand og Hustru blot altid kunde staa overfor hinanden med Tanken om, at et Sakramente har helliggjort dem i deres Forhold til hinanden, — og om Forældrene blot altid kunde se deres Børn i Lyset af Daabens Sakramente. Da vilde vort katolske Familieliv være rigere og skønnere og gladere.«

Engang fortalte en ung Mor om sit Bryllup; og det, hun fortalte, var som en Illustration til det, der

lige er sagt. Hun og hendes Brudgom var sig Handlingens Højtid og Alvor dybt bevidst. En Onkel til den unge Mand viede dem, en Missionær, som i sin Gerning havde hentet en Sygdom, der snart vilde ende hans Liv. Derfor talte han særlig indtrængende til Brudeparret om, hvor trøsterigt det er at kunne se tilbage paa et rigt, velsignet, Gud velbehageligt Liv, der er bygget op paa et Sakramente og altid bliver baaret af dette Sakramente.

Bruden vidste, at Ægteskabet vilde kræve meget af hende; og hendes første Ja kom derfor sagte og ængsteligt, skønt de to unge havde aftalt, at de vilde svare højt og klart paa Præstens Spørgsmaal. »Min Mand huskede nu paa, hvad vi havde bestemt, og hans Ja kom meget højt og klart,« fortalte hun. »Det hjalp mig, — jeg var jo ikke alene om det. Da han satte Ringen paa min Finger og holdt saa fast og roligt omkring min Haand — da kunde jeg ogsaa sige et højt og klart Ja til, at jeg tog ham til min Ægtefælle. Og saa trykkede han

rette. B. (4 Aar) kommer hæsblæsende hjem med sin Bror E. (7 Aar) fra sit sædvanlige Besøg hos Farmor.

»Mor, du skal slet ikke være bange, hvis »Dæveln« kommer til dig, du skal bare sige: i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn — saadan — (B. viser Kors-tegn), saa kan han slet ikke gøre dig noget.«

»Hvem har lært dig det, min Ven?«

»Det siger E., saa det er sandt, for han har lært det i Skolen.«

B. faar nemlig altid Undervisning om Eftermiddagen af store Bror.

B. ser en Dag, at en Mand tager Avisen fra Hoveddøren og cykler bort med den. Forskrækket kommer han ind og fortæller Røverhistorien. Børnene er rædselsslagne. Efter Aftenbønnen gaar Mor ned ad Trappen. Lille B., 5 Aar, kalder paa hende: »Mor, hvorfor føjede du ikke det onde ind i Aftenbønnen?« — »Hvad for onde?« — »Jo, du ved nok den Fæle, der stjal vores Avis, vi skal jo ogsaa bede Gud om, at han vil hjælpe de onde Mennesker.«

Fornylig var vi glade forsamlet hos vore Børn. De smaa var kommet i Seng, men endnu en god Tid efter hørte vi dem snakke. Mor lukker sagte Døren op for at give dem en lille Omgang. Men lige saa stille lukker hun Døren igen, kommer ind med et lykkeligt Smil: »De beder Rosenkrans.« Denne Gang vankede der ingen Skænd.

Forrige Lørdag var S. taget ud til Bedstemors Have for at hjælpe Moster med at plukke Frugt ned. 100 Pund var Høsten, og dødtræt laa han ved 8-Tiden i sin Seng. Han farer op: »Moster, Moster, Rosenkransen, den har vi endnu ikke bedt i Dag.« — »Jeg skal nok vække dig tidligt i Morgen, saa beder vi den sammen, nu er du for træt.« — »Nej, nej, lille Moster, den gaar ikke. Nu har jeg bedt Rosenkrans hver eneste Dag, saa det manglede bare.« Og lysvaagen knælede S. i sin Seng og bad for.

Ja, dette er kun et ringe Udpluk af vore smaa Solstraalehistorier. Hvor kan de smaa dog ofte være et Eksempel for os voksne!

Farmor.

Brev fra Professor Johannes Jørgensen:

Skyer over Sverige

Her lever vi under den optrækkende Krigs Tegn. Idag bringer det lokale Blad en Liste over de »Luftskyddsrum«, hvortil man kan ty under et eventuelt Bombardement. Man er især ængstelig paa Grund af de mange Hospitaler her i Byen — to Sindssygeanstalter, et kommunalt Sygehus og et »läns-lasarett« (Amtssygehus). De markeres naturligvis ikke med Røde Kors, men Flyverne ser jo de store Bygningskomplekser og forstaar let, at det maa være Hospitaler.

Som Akkompagnement til denne Tekst dunder Luftværnskanoner ovre paa den anden Side Søen saa stærkt, at Vinduerne ryster. Næsten daglig (eller natlig) holdes der Øvelser.

Igaar var der Finlandsaften i Blåa Kyrkan. Paa Grund af Brændselsmangel er Gudstjeneren i den gamle Birgittakirke ellers indstillet, men i Gaar var den opvarmet, og henved 1500 Mennesker havde givet Møde. En Del kom vel nok, fordi den finske Nobelpristager Sillanpää, der for Tiden er paa Foredragsturné i Sverige, havde lovet at komme; i sidste Øjeblik sendte han imidlertid Afbud, han laa syg et Sted i Dalarne.

I Stedet fik vi et meget smukt og meget gribende Foredrag af den finske Lektor ved Universitetet i Stockholm — »kun et Under kan redde os!« var hans sidste Ord. »Vårt Land« blev sunget — og Heidenstams »Sverige«, til Stenhammars Melodi — med de sidste, enkle og stærke Linier om Fædrelandet — »det Land, hvor våra barn skall bo, och våra fäder sofva under kyrkohällan«. Og saa kom »Vor Gud, han er saa fast en Borg«, alle stod op og sang med. Og alle gik derpaa frem til Alteret og nedlagde Finlandsskærven — jeg fik at vide i Dag, at det blev til henved 3000 Kr. (og Vadstena har knap 3000 Indbyggere).

Men alt det redder ikke Finland. Og falder Finland — hvad saa?

Jeg sender dette Brev pr. »Flyg« som Svenskerne kortfattet siger — forhaabentlig naar det frem. Ogsaa Danmark har jo nordisk Vinter — »vargavinter« hedder det her. Udenfor mit Vindue ligger Søen bag et Hegn af bladløse Birke, islagt og hvid af Sne helt ud til Horison-ten. Ingen anden Lyd høres end Skiløbernes glade Raab ude paa Isen — og saa denne dumpe Dundren af Karlsborgs Kanoner.

Vadstena, Fastelavns Tirsdag
1940.

Johannes Jørgensen.

Smaa Fastebetragtninger

Apostlenes første Møde med Lidelsen

Lidelsen er Fastetidens selvskrevne Emne. De traditionelle Lidelsesbetragtninger, saaledes som de i mange Lande afholdes i alle Kirker, plejer direkte at beskæftige sig med Jesu Lidelse. De begynder med Oliehaven. Det samme gør den populære Lidelsesbetragtning, som vi kalder »den smertefulde Rosenkrans«. Dette Udgangspunkt ligger saaledes et godt Stykke længere fremme end i den anden Lidelses-Betragtning, som vi har i vor Korsvejsandagt. Den forbi-gaar baade det gribende Forspil i Oliehaven og Sanhedrins Retsmøde; den tager nemlig sin Begyndelse med den endelige Dom, der bliver afsagt af den romerske Landshøvding Pilatus.

Naar vi forlader disse gængse Spor og ser os om i Evangeliet, hvor Lidelsen for første Gang kommer paa Scenen, saa maa vi

saa langt tilbage som til Cesarea Filippi og den til dette Sted knyttede Petri Bekendelse. Ja, Petri Bekendelse er jo det, vi i denne Forbindelse straks kommer til at tænke paa. Men samme Scene har forskellige Led. Det er som et Maleri med tre forskellige Billeder, der forestiller henholdsvis: Petri Bekendelse, Petri Udmærkelse og Petri Forargelse.

For det første ser vi nemlig, hvordan Petrus bekender sin Tro paa Jesu Messiasværdighed. Som Følge deraf belønnes han med den første Rang indenfor Kristi Kirke. Men saa for det tredje benytter Jesu Lejligheden til at fremhæve et Træk, der ogsaa hørte med til Messias-skikkelsen: han skulde nemlig efter Profeten Isaia's Skildring være den »lidende Ebed Jahve«, d. v. s. den lidende Guds Tjener. Dette sidste tolkede Jesus ganske

konkret, idet han erklærede: »Det er nødvendigt, at Menneskesønnen skal lide meget. Han skal forkastes af de Ældste, Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslaas ...« (Lukas 9,22).

Det var mere, end Apostlene kunde finde sig i. De kom ligefrem i Oprør. Petrus, der før havde faaet Ros, fordi han i sin Bekendelse ikke havde ladet sig inspirere af Kød og Blod, men af Gud selv, faldt nu ud af sin Rolle. Han skændte ligefrem paa Jesus, som man skænder paa En, der siger noget upassende. »Bevares vel, det maa sandelig ikke vederfares dig«.

Det var Apostlenes første Møde med Lidelsen. De stødte den fra sig — det er jo saa menneskeligt. Men nu vil vi se, hvordan Jesus reagerede overfor dem.

Steph. Wevers.

„Ikke-praktiserende“

af PIERRE L'ERMITE

Hvad er en »ikke-praktiserende« for en Person?

Det er ikke en Ateist, ikke en Jøde, ikke en Buddhist, ikke en vantro. Det er en Kristen, men en Kristen, som ikke er Kristen, skønt han alligevel er det!

Lyder det som noget Vrøvl? Maaske, men det passer alligevel.

En »ikke-praktiserende« har modtaget Daabens, Alterens, Konfirmationens Sakramente. Han er viet i Kirken, og hans Børn gaar til Katekismusundervisning. Han venter at faa en kristelig Begravelse. Han tror paa Gud; han er Katolik.

Men — skønt han hører hjemme i Kirken, stopper han op et Par Skridt fra Kommunionbænken. Han tør ikke gaa saa langt, for der er noget paa Vejen, som forskrækker ham. Det er Skriftestolen — den vover han ikke at passere — — han stejler foran den, som ner-

vøse Heste stejler for et Stykke Papir.

»Hvorfor gaar De ikke videre?«

»Jeg kan ikke.«

»Men hvad er der dog i Vejen?«

»Aah, det er ikke værd at snakke om det.«

Af den Slags Mennesker er der Tusinder — Titusinder. Rige og fattige, lærde og uvidende, Mænd, som er gode Venner med Præster, Forældre til Præster og Ordenssøstre ... Alle bærer de sig ad, som om en for andre usynlig, men høj og stærk Barrière forhindrede dem i at naa Skriftestolen.

*

Hvordan bliver man »ikke-praktiserende«?

Lidt efter lidt — — som man faar Lungetuberkulose — — ved ikke at forsvare sig.

(Sluttes Side 111)

Rom og Verden

Det har i romerske Kredse vakt ikke ringe Opsigt, at *Vatikans Radio* i den sidste Tid tre Gange har bragt udførlige Beretninger om de tyske Myndigheders Fremfærd i Polen og samtidig paa det skarpeste taget til Orde mod disses Metoder; det fremhæves i Rom, at der ingen Tvivl er om, at Vatikansenderens Beretninger er blevet udsendt med Tilladelse af de højeste kirkelige Myndigheder. Det er hermed anden Gang, at Vatikanet med Navns Nævnelse tager Afstand fra en af de krigsførende Parter; første Gang var da den hellige Fader i sin Juletale til Kardinalkollegiet fordømte det russiske Angreb paa Finland.

Propagandaens Sekretær, Ærkebiskop Costantini, har overfor Pressen meddelt, at der i Forbindelse med den store romerske Verdensudstilling i 1942 i Vatikanet vil blive foranstaltet en stor Missionsudstilling, hvis Formaal skal være at vise den indfødte kristne Kunst i Missionslandene.

Valamo — det græsk-katolske Kloster i Ladoga, som vi omtalte for nylig — er under de heftige Bombardementer ved Nord-Ladoga i sidste Uge blevet ramt af et Bombenedslag og en Del af Klosterbygningerne nedbrændt.

I Anledning af 600-Aarsdagen for Indvielsen af *Stephansdomen* i Wien (i April i Aar) kalder Kardinal Innitzer i sit Hyrdebrev til Afholdelsen af en værdig, religiøs Fest; Kardinalen udtaler heri bl. a., at Meningen med denne Fest er »ingen anden og ringere end den, i vort Hjertes inderste i Taknemmelighed at forenes med vore Fædre og Forfædre for i Aanden sammen med dem paany rejse den prægtige Domkirke fra Grunden midt i vor elskede By og midt blandt vort elskede Folk.«

TALLINN — de Danskes Stad

▲ Den »store Strandport«, den mægtigste af Tallinn's gamle Porte: Vaabnal over Portbuen stammer fra Aareel 1529

Det er ikke let at ordne Minderne fra Estlands Hovedstad Tallinn. Da jeg slentrede gennem Byens snævre, krogede og ælgømale Gyder og Gader, vældede Indtrykkene ind paa den stakels omflakkende Vandrer.

Ingemanns kendte Vers: »Tider skal komme, Tider skal benrulle, Slægt skal følge Slægters Gange, bliver til Virkelighed i dette Mylder af Indtryk. Fra den gamle Borgs høje, knejsende Taarn smælder nu Estlands blaa-sort-hvide Bæner for Vinden. I Tiden før har denne Borg set Danmarks og Sveriges korsmærkede Flag, fra dens Tinder baskede Ruslands og Polens Ørne med deres mægtige Vingler, hejstes Vibys, Hansaforbundets og den tyske Ridderordens Vimpler.

Flagene er der ikke mere, men Tiderne har alligevel sat Præg paa Byen ved den finske Bugt. Som det skiftende Vejrlig kan mærke et Æbles Skæl, saaledes har de historiske Epoker og bundforskellige Kulturer efterladt sig Spor i denne

▲ Fra Sct. Olaf-Kirkens Taarn kan man se over til Finland
▲ Et typisk Billede fra Estlands Hovedstad: Rekoje-pladsen

By, der nu tæller omkring 130.000 Indbyggere.

Ikke blot Borgens, der var Maalet for de forskellige Erobringstogter vest, nord og østfra, og hvis vældige Kvaderstene har kunnet trodse de mangfoldige Omskiftelser, fortæller om Estlands Historie. Gennem den »store Strandport« var Sejrherrenes Kavalkade draget op til Klippen, der ligger 43 m over Havets Overflade. Den, der lik Fodfæste deroppe, havde vundet Stridens Æble, beherskede Estland.

ledsaget af en indfødt Ester, Munken Nicolaus, havde paa begyndt Arbejdet, dog uden synderlige Resultater.

Anders Suneson som Kongens Statholder havde ikke sin Hæd med sig 1227 blev hele det danske Missionsarbejde adslagt, idet Esterne rejste sig og som ydre Tegn

▲ I Tallinn mødes to Værdener: Alexander Nevskij Katedralens gyldne Præg og -Dom-højergaards nordiske Strenghed — en smølsom Kontrast

► Et Afsnit af Tallinn's Bymur. Over Tagene paa de lave Huse reger Byens Værtæg: Sct. Olaf's op

Tekst: K. Pauli S. J.

Fotos: Akademia

paa deres Had til Kristendommen afvaskede Daaben, opgravede Lig fra Kirkegaarde og brændte dem.

Senere indbyrdes Stridigheder mellem Kirkeprovinserne i Lifland og Estland fremmede heller ikke Missionsarbejdet, og hvis den romerske Kurie ikke havde taget Sagen i sin Haand, vilde Estland dengang være gaaet tabt for Danmark. Som selvstændigt Herlugdomme hørte det ind under Danmark, hvis Konge fra 1271 kaldte sig Dominus eller Dux Esthoniae.

1346 kom Tallinn under den »Tyske Orden« og var i det følgende Aarhundrede en betydelig Hanseslad.

1524 skete ogsaa dér det store Brud med Moderkirken, idet Byen gik over til Protestantismen.

1561 hejstes det svenske Splitflag og i 1710 laevnede den russiske Bjørn Byen for ikke at slippe den før i Bjørn.

Alle disse Forandringer har særlig get Byen. Den har 7 russiske, 3 tyske, 3 estiske Kirker og en svensk. Dér bor ogsaa den katolske Ærkebiskop med nogle faa af sine Missionærer i Estland.

Dér fortolker Slottet, Ridderhuset, høje teglhængte Gavlbuse og fattige Træskure, det gamle hanseatiske Klubhus og St. Knuds Gildes Hus Tidernes Skiften.

Den russiske Katedralkirke (bygget i Aarene 1894—1900) med sin guldgiltige Præg dannet Modsmæning til Dombjergets nordiske Strenghed.

(Slattes Side 110)

1219, da Valdemar Sejrs en Borg i Land ved Luga og sammen med Kongen ogsaa Anders Suneson, Ærkebiskoppen af Lund og Biskopperne af Roskilde og Slesvig samt Biskopen Theoderik. Ikke lang tid efter Sted vordt han den berømte Sejr, hvorefter Søgnen om det himmelfaldne Danmark blev kendt sig.

1219, da Valdemar Sejrs en Borg i Land ved Luga og sammen med Kongen ogsaa Anders Suneson, Ærkebiskoppen af Lund og Biskopperne af Roskilde og Slesvig samt Biskopen Theoderik. Ikke lang tid efter Sted vordt han den berømte Sejr, hvorefter Søgnen om det himmelfaldne Danmark blev kendt sig.

1219, da Valdemar Sejrs en Borg i Land ved Luga og sammen med Kongen ogsaa Anders Suneson, Ærkebiskoppen af Lund og Biskopperne af Roskilde og Slesvig samt Biskopen Theoderik. Ikke lang tid efter Sted vordt han den berømte Sejr, hvorefter Søgnen om det himmelfaldne Danmark blev kendt sig.

Hil dig, Maria!

Guds Evige Ord har ikke blot forudbestemt Maria til at være hans Moder ifølge Menne-skenaturen, han har ikke blot ved at overøse hende med Naa-degaver ydet hende den Ære, som denne hendes Moderværdig-hed krævede, men han har gjort hende til Parthaver i hans Hem-meligheder.

Vi ser i Evangeliet, at Jesus og Maria er uadskillelige i Kristi Hemmeligheder. Englene for-kynder for Hyrderne, at de i Betlehemsgrøtten skal finde »Barnet og hans Moder« (Lk. 2,8-16). Det er Maria, der frem-stiller Jesus i Templet og saale-des indleder Kalvariebjergets Offerhandling (Lk. 2,22-39). Hele Tilværelsen i Nazaret fore-gaar under Marias Myndighed. Det er paa hendes Bøn, at Jesus ved Begyndelsen af sit offentlige Liv aabenbarer sig ved sit første Mirakel i Kana (Jo. 2,1-11). Evangelisterne fortæller os, at hun fulgte Kristus paa mer end een af hans apostoliske Van-dringer.

Men læg vel Mærke til, at det her ikke drejer sig om en blot og bar materiel Samhørighed. Det er med Hjerte og Sjæl, at Jomfru Maria er Parthaver i sin Søns Hemmeligheder. Den hel-lige Lukas siger os, at Jesu Moder »bevarede alle sin Søns Ord i sit Hjerte for at overtænke dem.« *Maria autem conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo* (Lk. 2,19). Jesu Ord var Betragtningsskilder for hen-de; kan vi mon ikke sige det samme om Jesu Hemmelighe-der? Det er givet, at Kristus, naar han gennemlevede disse Hemmeligheder, oplyste sin Mo-ders Sjæl med Klarhed over hver især af dem; hun forstod dem og tog Del i dem; alt hvad Vor Herre sagde eller gjorde, var for hende, som han blandt alle Kvinder elskede, en Naadens Kilde. Jesus gengældte saa at sige sin Moder, hvad han i men-neskeligt Liv havde faaet af hen-de, i guddommeligt Liv, hvis Kilde han er. Det er derfor, at

Kristus og den hellige Jomfru er saa uløseligt sammenknytte-de i alle Hemmelighederne; det er ogsaa derfor, at Maria i sit Hjerte har gjort os alle til eet med sin guddommelige Søn.

Nu er jo imidlertid den ypper-ste af Jesu Gerninger (hans Hemmeligheders Allerhelligste) selve hans Lidelse. Ved sit blo-dige Offer paa Korset er det, at han fuldbyrder Gengivelsen af det guddommelige Liv til Men-neskene og genindsætter dem i

deres Værdighed som Guds Børn. Kristus Jesus har villet give sin Moder et saa ganske særegent Retskrav paa Lod og Del i denne Hemmelighed, og Maria har her saa fuldt ud givet sin Tilslutning til sin Forløser-søns Vilje, at hun i Sandhed (alt imedens hun forbliver paa sin Plads som slet og ret Skab-ning) deler Æren med ham for i den Stund at have født os til Naadelivet.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Lizzis Hemmelighed

Fortælling af Steph. Wevers

I den lille hollandske Landsby var det noget af en Sensation, at Læreren havde fæstet en tysk Tje-nestepige. Ja, det var næsten værre, man kunde godt sige, at det var noget af en Skandale. Og det var Læreren godt klar over. Naar man ved enhver Lejlighed har præ-diket for andre, at de skal købe hjemlige Varer, og at de holland-ske Piger er lige saa gode som de udenlandske, saa der ingen Mening er i at fremmede skal have de bec-ste Pladser og de højeste Lønnin-ger, mens Regeringen skal føde paa saa mange Arbejdsløse, — og naar man ovenikøbet er en ret an-set Mand, som Folk plejer at rette sig efter, er det jo mindst talt tem-melig flovt, naar man selv gaar hen og tager en tysk Pige i Huset. Det vidste Læreren godt, ellers havde han ikke været den kloge Mand, han var. Men hvad vilde De selv have gjort, hvis De som han havde staaet paa en venskabelig Fod med den rare, gamle Sognepræst, og denne saa paa selve Legepladsen havde rakt Dem en Konvolut med en Hindenburg paa og forklaret: »Her faar jeg af en vildfremmed tysk Præst en Henvendelse om at skaffe en ung Pige Plads i et godt katolsk Hjem. Hun skal være flink og stiller ikke store Fordringer med Hensyn til Løn«. Ja, hvad vilde De i saa Fald have gjort, naar De ovenikøbet virkelig træng-te til en saadan flink Støtte i Hjemmet og stedse havde udsat det, fordi De ikke havde Raad til det?

Og saa havde Præsten endogsaa tilføjet: »Var det ikke noget for Dem selv?« Ja, han havde ikke kunnet unddrage sig, d. v. s. han havde ikke prøvet paa at gøre det. Saa fulgte Resten af sig selv. Der gik kun to Dage, saa var hun der allerede, som om hun havde staaet

ved Grænsen og ventet paa et Sig-nal. Hun kom slæbende paa en mægtig Haandkuffert og havde iøv-rigt et pænt og venligt Væsen. Fruen, der ikke plagedes af Sam-fundsproblemer, fordi hun med sine otte store og smaa Børn i Forvejen havde nok af Bekymrin-ger, var glad for enhver Fremmed-hjælp, der kom hende til Undsæt-ning, uanset om den var tysk eller hollandsk. For saa vidt behøvede Læreren ikke at frygte, at Begi-venheder indendørs vilde medføre Komplikationer. Nej, men saa snart han viste sig udenfor, gjaldt det sandelig om at tage sig i Agt. Nogle sagde rent ud: Naa, saa har De alligevel taget en tysk Pige. Det var ikke de værste. Over for dem kun-de man nøjes med at sige: Tja, det er jo pudsigt, som det kan gaa til. Andre var mere underfundige. De knob Øjnene til og sagde: De har faaet en ny Pige, har jeg hørt. Saa maatte han selv ud med, at hun kom fra den anden Side Grænsen, og forklare, at det var Præsten, der ligefrem havde bedt ham om at tage hende. Men pyt, det vigtigste var, at Pigen ikke skuffede, og at Fruen var glad for hende. Det andet vilde jo nok fortage sig.

Og saadan gik det da ogsaa. Hur-tigere end man skulde have troet, brændte Sensationen og Forargel-sen til Aske. Tilbage blev kun en Smule ulmende Interesse i det nærmeste Nabolag. Naar Husmød-rene dér drøftede Sagen, hed det: »Nu faar vi jo se, hvor længe den-ne Tysker er om at rejse. Det er jo ikke saadan, hvor der er saa mange Børn, og man vil være alt for per-tentlig. — Næh, det skal De have Ret i, og navnlig naar man ikke kan give den største Løn og den bedste Kost. Jeg er jo ogsaa spændt, maa jeg sige.« Naar de

gjorde sig et Ærinde over hos Slagterens og i Forbigaaende rakte Halsen over Ligusterhækken ind til Lærerens, fik Interessen jo nok en lidt anden Farve: »Hvordan klarer den nye sig? Det er jo vanskeligt nuomstunder at finde det rigtige. Disse unge nutildags vil jo helst tjene rigeligt og ingenting bestille, helst ha' fri hver evige eneste Dag for at løbe ind til Byen.« »Næ, jeg maa ikke klage; jeg tror, jeg har været meget heldig denne Gang: Lizzi er en ualmindelig flink Pige.« »Gudskelov da!« — og saa fulgte en eller anden Grund, hvorfor de nu maatte skynde sig hjem.

Fruen mente det ærligt, naar hun sagde, at Lizzi var en ualmindelig flink Pige. Denne Betegnelse »ualmindelig«, der ubevidst gik igen i alle hendes Erklæringer angaaende Lizzi, betegnede et Forhold, som Fruen kun vagt bemærkede, men som hun med lidt Eftertanke kunde have trængt til Bunds i. Sagen var den, at med de Piger, hun hidtil havde haft, var det gaaet saadan, at de til at begynde med var meget gode. De svarede ikke blot til de i Annoncen opstillede Ønsker »Proper og flink«, men ogsaa til alle de ikke udtrykkeligt nævnte. De vil villige, hurtige i Vendingen, grundige, høflige, imødekommende, kort sagt i Besiddelse af de utallige Egenskaber, der hører med til det Ideal af en Pige, som enhver Frue drømmer om. Men næppe var der gaaet nogle Dage, i heldigste Tilfælde Maaneder, før de begyndte at slappe af. Først blev de mindre villige, en Smule uartige, mere overfladiske til deres Arbejde. Snart blev det helt galt: de viste sig at være umulige, upaalidelige og sommetider endog ikke helt ærlige. Det var i hvert Fald den almindelige Regel, som Lærerfruen kunde opstille efter snart femten Aars Erfaring. Hun syntes nok selv, at det var sørgeligt, at den opvoksende Ungdom ikke fortjente et bedre Omdømme. Det kunde jo ogsaa være, at hun kun havde været uheldig. Des mere glad var hun for Lizzi.

Med Lizzi var Udviklingen gaaet den modsatte Vej. I Førstningen havde Fruen været en Smule ængstelig. Pigen stod saa fremmed over for det hele. Hun havde ogsaa ret vanskeligt med Sproget, saa det kneb med at gaa Ærinder. De øvrige tyske Piger, der var kommet paa Egnen, havde ellers klaret sig meget godt; de syntes, at det hollandske lignede deres egen tyske Dialekt. For Lizzi var det som et fremmed Sprog, hun maatte sætte sig ind i. I flere Uger havde Fruen f. Eks. været nødt til at skrive paa en Seddel, hvad hun ønskede sig fra Materialhandelen. Men det var nu altsammen overstaet. Lizzi var kommet forbausende godt efter baade Sproget og det huslige Ar-

bejde, og saa langt fra at tabe sig, udfoldede hun som Tiden gik alle gode Egenskaber. Hun vilde tilsyneladende lære at gøre alt muligt og tilmed saa grundigt som muligt; samtidig blev hun ved at være lige saa beskeden og nøjsom, som de andre kun plejede at være i den allerførste Tid. Nej, Fruen havde sandelig ikke Grund til at beklage sig over den tyske Pige: der var kun det ene at sige om hende, at hun var ualmindelig flink.

Om det saa var Børnene, kom de godt ud af det med Lizzi. Hun kælede ikke for dem, men var tværtimod meget bestemt. Der var ingen, der prøvede at slippe fri eller gøre Vrøvl, hvad enten hun bad en af de mindre tørre Næsen, sendte Drengene ud i Køkkenet for at vaske Hænder eller meddelte, hvem der nu skulde i Bad. Selv om det kunde ramme som en Dødsdom, var det ikke til at komme udenom; hvad Lizzi havde sagt, det maatte ske. Til Gengæld var hun aldrig urimelig, forlangte ikke andet end det, der maatte forlanges, og naar der var Grund til at rette Behrejdelse mod nogen, gjorde hun det kort og godt. Det kunde Børnene lide. Og saa var det, som om hendes Rarhed smittede. Pigebørnene kom nu uden at blive bedt om det og hjalp til med Opvasken.

De mindste fandt sig én Klud og gav Stole- og Bordben en Omgang. Iøvrigt var Lizzi som en ældre Søster for dem. De raadførte sig gerne med hende, naar det gjaldt om at lave om paa en Hat eller at vælge Stof til en ny Kjole. Hun havde Smag og var let tilgængelig. All hvad der interesserede Børnene, havde ogsaa hendes Interesse. Om sig selv fortalte hun aldrig: men det brød Børnene sig jo heller ikke om.

»Mon hun ingen Slægtninge har?« sagde Fruen en Aften til sin Mand. De ældste af Børnene var hlevet færdige med deres Læsning og var gaaet op til de andre, der allerede var kommet i Seng. Ogsaa Lizzi havde lige aabnet Køkkendøren og sagt Godnat ind i Dagligstuen. Læreren langede efter Tobaksdaasen og fyldte sin Pipe med »Van Rossens Trost«. Saa længe han var beskæftiget med det, var han fritaget for at svare. Saa rykkede Fruen jo nærmere ind paa ham:

»Hvad siger du, Nico?«

Han slog ud med Tændstikken, lagde den fra sig og arbejdede med sin Blyant langs Ildranden.

»Hvad skulde jeg sige?« kom det fra Manden nærmest for at bevise, at han var der og hørte efter.

(Fortsættes).

Pastor Schmiderer

80 Aar

Den 6. Februar fyldte Pastor Gaudentius Schmiderer i Odense 80 Aar og modtog mange Beviser paa den Anseelse, han nyder langt ud over den katolske Menigheds Grænser.

Fyns Venstreblad skrev inden Fødselsdagen:

»Pastor Schmiderer, der er født i Salzburg 1860, afsluttede sine Gymnasiestudier paa det lille Seminarium i Salzburg, han blev Redemptorist i den østrigske Ordensprovins og præsteviet i Graz 1883. Hans første Virkefelt var en Gerning som Lærer paa Redemptoristernes nyoprettede Gymnasium, hvor Undervisning i de klassiske Sprog blev hans Lod.

I 1893 blev Pastor Schmiderer Lærer i Eksegese, Hebraisk og Kirkehistorie i Italien; fra den Tid stammer hans Lærebog for vordende Teologer, »Historia sacra«. 1898 foretog han en Studierejse til de hellige Steder i Palæstina. Samme

Aar kom Pastor Schmiderer til Danmark, som siden har været hans Virkefelt i over 41 Aar, deraf 28 Aar i Odense. Begyndelsen var ikke misundelsesværdig, men den urokkelige Ro og Besindighed, som altid karakteriserer Pastor Schmiderer, førte Virksomheden frem ad rolige Baner. Menighedens Tak til sin Sjælesørger gav sig et smukt Udslag, da Pastor Schmiderer i 1933 fejrede sit gyldne Præstjubilæum.«

Og Fyns Tidende fortæller Dagen efter om Fødselsdagens Forløb:

»Det havde været Hensigten at fejre Pastor Schmiderer ved en lille festlig Middag, til hvilken en Række Præster og tidligere Sognepræst i Odense, Visitator Pastor Steidl, havde tilsagt deres Tilstedeværelse. Issituationen forhindrede imidlertid, at de kom frem til Middagen, som derfor forløb meget roligt. Der blev bl. a. læst et Brev med Lykønskning fra Biskop Suhr.

Menigheden i St. Albani Kirke har ved Fødselsdagen mange gode Ønsker for Pastor Schmiderer i den stille Præstegaard.«

Liturgisk Kalender

Febr.:

18. S. 2. Søndag i Fasten (173); 2. Sæt Bønner: St. Simeon ([5]), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]).
19. M. Feria (Hverdag) (177); 2. Om de helliges Forbøn, 3. For de levende og de døde ([125]), 4. Om Fred.
20. Ti. Feria (Hverdag) (181); 2., 3. og 4. som Mandag.
21. O. Feria (Hverdag) (185); 2., 3. og 4. som Mandag.
22. T. Feria (Hverdag) (189); 2. St. Petri Stol i Antiochia (789); 3. St. Paulus (789), 4. Om Fred; sidste Evangelium: Festens (794). — Eller: St. Petri Stol i Antiochia (788); 2. St. Paulus (789), 3. Hverdagen (189), 4. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (191).
23. F. Feria (Hverdag) (194); 2. St. Petrus Damiani (839), 3. Om Fred. — Eller: St. Petrus Damiani (839); 2. Hverdagen (194), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (197).
24. L. Feria (Hverdag) (199); 2. Vigilien til St. Matthias' Fest ([2]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred; sidste Evangelium: Vigiliens ([3]). — Eller: Vigilien ([1]); 2. Hverdagen (200), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (204).
25. S. 3. Søndag i Fasten (208).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klostersrøde 23, Tlf. Central 6245, Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Europas Sag

Christopher Dawson: »Die Gestaltung des Abendlandes« (Jak. Hegner, Leipzig).

Det er allerede fem Aar siden, at den tyske Oversættelse af Dawsons »The Making of Europe« udkom (Originalen er endnu et Par Aar ældre). Men jeg føler Trang til netop nu igen at gøre opmærksom paa dette vægtige kulturhistoriske Arbejde, fordi det først nu under den europæiske Krig har faaet sin fulde Vægt. Dawson skildrer Aarhundrederne mellem det romerske Riges Sammenbrud og den middelalderlige Kulturs Opstaaen, den Tid, som ofte er kaldt de mørke Aarhundreder. Der er mange interessante Detaljer i den historiske Skildring, især af den muhamedanske Kultur *in statu nascendi*, men Hovedsagen for Dawson er at vise, hvorledes Europa blev til som Kulturomraade ved Berøringen in mellem den katolske Kirke og de vest- og nordeuropæiske Folk. I Bogens Slutning fører han Linien videre, paapeger Middelalderen som det endelige Resultat af denne Berøring, viser hvordan det gik til, at Reformationens religiøse Brud ikke førte til Sønndring af den europæiske Kultur, fordi der trods Bruddet var en fælles aandelig Arv — og paapeger endelig de alvorlige Farer for, at det Tidehverv, vi er inde i, vil ende med »the unmaking« af vor Verdensdel.

Af væsentlig Betydning for Historieforstaaelsen er Dawsons energiske Paavisning af den Indflydelse, Kristendommen har paa Dannelsen af vor Kultur, ikke blot Kristendommen som en aandelig Atmosfære, men ganske konkret de kristne Dogmer og Moralkrav.

Øjebliksbetydning har Bogen især som Indlæg i Europas Sag. »Det dybeste Grundlag for vor Kultur er ikke det enkelte Folk, men Europas Enhed. Ganske vist har denne Enhed hidtil ikke fundet sin politiske Form og finder den maaske aldrig, men alligevel er Europa et virkeligt Samfund og ingen Abstraktion, og kun ved at høre til dette Samfund har de forskellige Folkekulturer fundet deres Form.« Men »ulykkeligvis er der ingen, der bekymrer sig om Europas Sag. De enkelte Folkeslag rejser deres Krav, støttet paa tusind velbegrundede Rettigheder ... Men ingen har endnu tænkt paa at kalde Europa en Nation, og Europa taber sin Sag, fordi ingen bekymrer sig om den.«

Det er godt, at en Bog, som saaledes taler Europas Sag, kan læses baade paa Engelsk og paa Tysk.

H. D. T. K.

Der er flere Bud end eet

A. Adam: »Primat der Liebe« (Butzon and Bercker, tilsendt af Arnold Buscks Bogh.).

Forfatteren (som ikke maa forveksles med Karl Adam) advarer mod en Tendens til at begrænse Moralens Omraade til det seksuelle Gebet. Dr. Adam paaviser ganske rigtigt, at det er Puritanismen, som er Skyld i denne Tendens, der burde være helt fremmed for katolsk Tankegang, men hist og her alligevel sniger sig ind. Som Eksempel kan vi selv nævne den højst fortjenstfulde amerikanske Moraliga, der med Held bekæmper umoraliske Film: i Praksis er det næsten udelukkende de seksuelle Farer, man er paa Vagt mod. Dr. Adam søger at placere Seksualiteten indenfor Moralens videre Rammer og siger i den Forbindelse mange fortræffelige Ting om Synderne mod Retfærdigheden, der saa sandelig ogsaa fortjente deres »Moralligæ«. Dog synes Forfatteren i sin gode Sags Tjeneste sommetider ikke tilstrækkeligt at se, at det sjette Bud virkelig har Krav paa ikke blot megen, men speciel Opmærksomhed — hvad Livet viser med Hundreatusinder af talende Eksempler.

H. D. T. K.

Smaating

»Dagligtiv paa Kontoret« af Hr. Pelikan (Fr. E. Pedersen).

Smaa Noveller fra Kontorlivet, ikke støjende morsomme, til Tider noget anstrengte. Man har Fornemmelsen af, at det er en Drengbogsforfatter, der anvender sin særlige Teknik paa Fortællinger om voksne.

Gunnar Hansen fortæller Sports-historier (Fr. E. Pedersen).

Den kendte »Nu«-Sportsreporter fra Radioen har samlet Sports-historier fra samtlige Sportsgrene. De er sikkert apokryfe, i hvert Fald er det Tilfældet med en Krikethistorie om undertegnede Svoger. Den bedste af Historierne er om en Nybegynder i Boksning. Den staar Side 12-13, og den er lige saa god som Resten tilsammen.

E. Scheel og B. Westergaard: »Sparemad« (Chr. Erichsen).

Som et Slags Tillæg til Forlagets kendte Haandbog for Husmødre er der udsendt dette Hæfte med en Del gasbesparende Opskrifter, Anvisning paa Høkkassens rette Brug samt megen Virak til et bestemt Firmas »Vidundergryde«. Det viser sig paa flere Felter, at Sparepligten ogsaa er til Gavn for vor Madkultur.

L. H.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Hans Hellighed Paven talte under en særlig Audiens til Roms Sognepræster og Fasteprædikanter. Han mindede dem især om, at en Sognepræst skal være en Apostel, især i de store Byer, hvor de talrige politiske og religiøse Hændelser let kan sætte Præg paa store Kvarterer, der godt kan sammenlignes med Missionslandene. Sognepræsten skal tilskynde de Kristne til at efterligne Kristus for saaledes at skabe en kristen By. Paven talte om Præstens Værdighed som Midler mellem Gud og Mennesker og sluttede med Ønsket om, at deres Arbejde maatte kunne gøre Rom til et Forbillede for hele Verden, for alle, der kommer hertil paa Pilgrimsfærd, baade hvad dyb Tro, katolsk Levevis og Kristenkærlighed angaar.

Lørdag den 10. mindedes Pius XI's Dødsdag ved en højtidelig Mindegudstjeneste. Kort Tid i Forvejen samledes Medlemmer af Familien Ratti og enkelte Professorer fra Milanos katolske Universitet i Grotten foran den enkle Grav. Derefter samledes 22 Kardinaler og adskillige Diplomater i den højre Korsarm af Peterskirken. Ved Evangeliesiden var Pavens Trone rejst. I Basilikaen var der godt ti Tusind Personer til Stede. Ved Pavens Trone: Medlemmerne af Familierne Pacelli og Ratti. Et Kvarter over 10 ankom Paven til Sakramentskapellet; han var iført rødt, Pavens Sørgefarve, medens Kardinalerne var i violet. Pavens Sørgegudstjeneste plejer ellers at fejres i det Sixtinske Kapel for de højeste Diplomater, men den nuværende Pave havde ønsket at lade saa mange som muligt overvære den, især Pilgrimme fra Milano. Da Paven blev haaret til Alteret, lød der dog ikke som sædvanligt Leve- raab for ham. Kardinalen fra Bologna, Nasalli-Rocca, der var den første Kardinal, som Pius XI havde udnævnt, sang Sjælemessen. Som Ritualer kræver, knæle Paven foran Alteret fra Kanons Begyndelse til Pater noster. Koret udførte Perosis Sørgemesse for Leo XIII.

I Anledning af 11-Aarsdagen for Freden mellem Stat og Kirke vajede overalt paa Vatikanets Bygninger de hvid-gule Flag, og Roms offentlige Bygninger havde hejst Tricoloren. Italiens Presse nævnte enstemmigt Dagens Betydning og Pavens Besøg hos Kongen som Segl paa det gode Forhold mellem de kirkelige og verdslige Autoriteter.

Serajevo (Jugoslavien). Denne Stat har ialt seks Millioner Katolikere, der hovedsagelig behor de kroatisk og slovenske Egne. Baade

her og i Dalmatien var der tidligere udelukkende katolske Kirker, men Trosfriheden og Militærpligten har blandet Befolkningen lidt, saa der nu ogsaa findes ortodokse Kirker.

Brüssel: I September Maaned var der for J. O. C. (Katolsk Arbejders- ungdom) planlagt Valfart til Rom, men de vanskelige Forhold umuliggjorde den. Paven sendte derfor en Del særligt for dem prægede Medaljer, der ved en Højtidelighed i Koekelberg nær Brüssel blev uddelt af den pavelige Nuntius.

New York: Ved en Kongres om den kristne Familie blev der offentliggjort nogle meget betegnende Tal: i Aaret 1800 var Fødselsprocenten 7,8, i 1840: 6,7, i 1900: 3,8, i 1934: 2,2. Dette er Resultatet af den moderne Børnekontrol i Praxis. Om 20 Aar vil Amerikas Befolkning derfor begynde at aftage.

Montreal (Canada): Radio og Flyvemaskine har atter medvirket ved et Forsøg paa at redde en Missionær i Eskimoegnene. En ung

Præst havde faaet Frostknuder i Hænderne og var uden Medikamenter. Nærmeste Læge var 600 km borte. Den kendte Flyvermissionær Pater *Schultze* kunde ikke flyve til Undsætning, da han er tysksfædt, og derfor ikke kunde overflyve Canadas Territorium. Endelig lykkedes det at faa en af Canadian Airways Maskiner til at starte, men den maatte snart vende om paa Grund af det daarlige Vejr. Imens forværedes Patientens Tilstand: en Finger var allerede blevet sort, og Betændelsen bredte sig. Maskinen starter da paany med en kort Afbrydelse for at sætte Ski under Maskinen. Da der kun er en Times Sol, kan han ikke opereres paa Stedet, men maa overføres til Winnipegs Hospital, hvor man konstaterer Edder i Hænderne, men dog haaber at kunne redde dem. Han beder selv gennem Vatikanets Radio om Forbøn for Helbredelsen, for endnu at kunne arbejde for sine Eskimoer.

Vatikanets Radio meddeler, at paa Søndag den 18. ds. vil der blive udsendt en Koncert af Kvar tetten »Arnaldo«. Den finder Sted efter den sædvanlige Udsendelse paa Fransk Klokken 11 med 31,06 m. Bølgelængde.

Filmens Nyheder

Det første Kys

Endnu engang sidder man paa Lur for at opdage, om ikke Berømmelsen har gjort Deanna Durbin bare den mindste Smule unaturlig, bare en Antydning primadonnaagtig. Lykkeligvis lurer man for gæves. I den nye Film, som moderniserer Eventyret om Askepot, er hun saa henrivende umiddelbar og saa utillavet i Ydre og i Stemme som nogensinde. Det er umuligt andet end, at en Type som hendes maa gøre positiv moralsk Gavn Verden over. Hun spiller sikkert flere Penge ind her i Danmark end nogen anden Filmsskuespillerinde, og de Hundredtusinder, der gaar glade bort fra en Durbinfilm, har faaet det bedste Bevis i Hænde for, at al Spekulation i Seksualitet har mistet sine Undskyldningers sidste Halmstraa: at det nu engang er, hvad Folk vil se. Renere Ungpige-type har Filmen aldrig vist os, heller ingen mere jublende livsglad i hver Bevægelse, mere taknemmelig for Smil og Venlighed. Gaa hen og se Filmen og drøm med mig om,

at næste Generation unge Piger bliver lutter Deanna'er — saa bliver de allesammen gift med Messebryllup og livslang Lykke som Løn for en tindrende ren Ungdom.

Vestens Dronning

Jeg gik med Ulyst til denne Film paa Grund af pinlige Erindringer om Marlene Dietrich fra tidligere Lejligheder. Det blev en glædelig Overraskelse. Handlingen er den samme som i samtlige andre Wild-West Film med »saloon« og Revolverdyst mellem godt og ondt. Men ikke et Øjeblik skulde Spændingen tages alvorligt, selv de pæne Menneskers Død for Skurkens Kugler var kun Intermezzoer mellem de forrygende Spøgefuldheder, anført af James Stewart, hvis kejtede Chårme gør ham til den Skuespiller, man i Øjeblikket helst ser indenfor Lystspilletets Omraade. Dertil kom, at Birollerne var udstyret med deres Broderpart af Løjerne og velbesat med udmærkede Komikere (og Klowner). Marlene Dietrich havde tilsyneladende haft godt af at være i saa fornøjeligt Selskab, men er nu engang ikke egnet for det friske. *Screen.*

Tallinn (fortsat fra Side 105)

St. Olai Kirkes Taarn peger gotisk stejlt og naalespidst mod Himlen og kan ses ovre fra Finlands Kyst, naar Vejret ikke er diset. Kirken var fra 13. Aarhundrede, men maatte genopføres efter Branden i 1820.

Domkirken og Nikolai Kirken (fra Begyndelsen af 14. Aarhundrede) bærer Barokkens Krone.

Raadhusets Taarn og Helligaandskirkens Spir minder om Orientens slanke Minareter.

»De Danskes By« = Tallinn, har stadig Danmarks Rigsvaaben som sit eget, tre Løver, og endnu 1563 prægedes Dannebrog paa Byens Mønter.

*

Hvad vil der ske, efter at Rusland atter har faaet saa stor Indflydelse i de baltiske Lande? Endnu vajer Estlands Flag fra Byens øvre Kvarter, fra den saakaldte »Dom«. Den, der staar deroppe, behersker hele Estland.

Vi ved det ikke. Det ved Gud alene.

Men *det* ved vi, hvad Skt. Paulus skriver i den tredie Jule-

messes Epistel: »I Begyndelsen lagde du Jordens Grundvold, Herre, og Himlene er dine Hænders Værk. De vil forgaa, men du bliver. De ældes alle som en Klædedragt; du vil skifte dem som en Klædning, og saa bliver de forandrede. Du derimod er den samme, og dine Aar faar ingen Ende.« (Hebr. 1,12).

Retrætedag i Ordrup ved Pastor Messerschmidt

Kristi Efterfølgelse var Dagens Emne. Hvilken alvorlig Katolik har ikke spekuleret over, hvad der forstaas herved? Tilsyneladende bestaar der to Opfattelser, idet mange ved Kristi Efterfølgelse kun har Kristi jordiske Forbillede for Øje, mens Kristi Efterfølgelse efter Pauli Opfattelse bestaar deri, at vi ligedanner vort Liv med Hans guddommelige Liv.

Ved at stille Kristi jordiske Liv op som Forbillede kommer man til at lægge Vægten paa, hvad Kristus ved sit jordiske Liv og sin Død giver os. Paa den Maade bliver Kristus Tjeneren, mens Pauli Opfattelse er den modsatte. Vi er Tjenere, der stræber efter at prise Gud som Herren, idet al Fuldkommenhed ene og alene er Guds Værk. Kun i denne Opfattelse bliver »tu solus sanctus« ikke blot et

spontan Udbrud, men et Udtryk for min Sjæls Grundindstilling.

Vi ser Ham som Herre i et Rige, vi er paa Vej imod, et Rige, hvor vi har Borgerskab allerede nu; men det er kun i Tro, vi kan tage Del i dette Rige. Kristi Efterfølgelse er derfor at følge Ham, bort fra denne Verden op til Himmelen. Kristus siger: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet«, og kun ved at kende Hans Væsen, kan vi gaa Vejen og naa Livet. Ved Mennesket Kristus til Kristus Gud (St. Augustin). Altsaa er Modsætningen i Opfattelsen af Kristi Efterfølgelse kun tilsyneladende. Den er et Udtryk for Gudmenneskets dobbelte Natur.

Det gav Hvile over Dagen, at alle Foredragene alene belyste eet Emne. Til Gengæld et Emne af saa fundamental Betydning for det religiøse Liv, at det er den Generalnævner, hvori al Stræben efter Fuldkommenhed gaar op. Vi blev stillet over for den bærende Livs-idé, og det blev os klart, at det er Gud, der virker alt, os tilkommer det kun at rydde Vejen for Gud.

*

Nu paa Søndag d. 18. er der Retrætedag for Sygeplejersker (Leder: Pater Coenen). Til Retrætedagen d. 25. ds. for Ægtefolk kan Børn (om ønskes) tages med. Leder er Pastor Jacob Hjorth.

Gregoriansk Sang

Vi har modtaget:

Maa jeg i Anledning af Pater Menzingers Forsvar for den flerstemmige Messesang føre et lille Forsvar for den »Koralmesse, som vi jævnlig kan høre den i vore Kirker«.

Det hedder i Slutningen af Artiklen: »Men det vilde være en Misforstaaelse af de pavelige Ord [»Man skal ikke mene, at en Guds-tjeneste bliver mindre festlig ved, at den ene og alene betjener sig af gregoriansk Sang«] at tænke paa en Koralmesse, som vi jævnlig kan høre den i vore Kirker, udført med utilstrækkeligt Stemmeh materiale og daarlig — — — etc.«

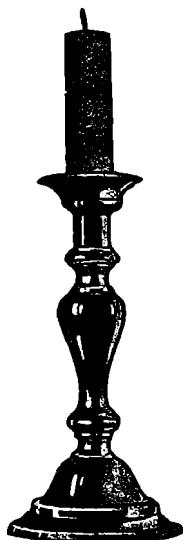
Mon det? Pavens Ord gælder jo en *Sammenligning* mellem gregoriansk Sang og flerstemmig Sang *udført under samme Forhold*, altsaa ogsaa under de mindre gode, som vi godt kan drage ind under Pavens Ord. Det kan dog vist ikke siges, at det vilde blive *mere festligt* (jeg gruer ved Tanken), om de Kirker, der ikke magter den gregorianske Sang, gav sig til at dyrke Palestrina! Og kan disse Kirker stille et Kor op, der magter dette (el. a.), ja, saa kunde det ogsaa synges gregoriansk, uden at der tabes noget i Festlighed. *Pavens Ord har Gyldighed for alle Forhold.*

Carl Vorm.

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *det er sundere for Nerverne*

Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

„Ikke-praktiserende“

(fortsat fra Side 103)

Jeg forsømmer en Forkølelse — den sætter sig fast — jeg forsømmer den stadig — — det kan tage en Ende med Forskrækkelsen.

Jeg forsømmer min religiøse Sundhed; den bliver ringere og ringere, Kræfterne svinder, til sidst magter jeg ikke den mindste Anstrengelse, f. Eks. at skrive; og jeg har ikke Kraft til at lade Pigen vide, at jeg ingen Morgenkaffe skal have, fordi jeg skal til Kommunion. Hvis det endda var, fordi jeg havde drukket for meget Aftenen før! Saa vilde det ikke være nær saa slemt!

*

Af og til bliver saadanne Mennesker alligevel urolige, og saa kommer de med Udflugter:

»Ser De, kære Pastor N. N., det er mig umuligt at kommunikere! Det vilde være det rene Hykleri. Jeg har slet ikke Tro nok.«

»Og mener De saa, at dette at lade være med at kommunikere er det rette Mittel til at genvinde Troen? Høvedsmanden i Evangeliet havde heller ikke nogen stærk Tro. Jeg tror, Herre, sagde han; men han tilføjede straks: Hjælp min Vantro.«

Den »ikke-praktiserende« heder ikke om Hjælp i sin Vantro. Han ønsker ikke at tro, fordi han slet ikke mere ønsker at »praktisere«. Det er saa bekvemt at lade være; derfor vil han ikke se paa den Cirkel, man kan tegne for ham: Jeg kommunikerer ikke, fordi jeg ikke tror; jeg tror ikke, fordi jeg ikke kommunikerer.

*

Hvor er de Stakler dog at beklage!

For det første er de »neutrale«. De har ikke den Tilfredsstillelse at kunne elske — ikke engang den at kunne hade. De er »neutrale«, nu, da Fædrelandet, Samfundet, Familien hver Dag genlyder af de Slag, Kristendommens Fjender retter mod Guds Rige!

For det andet bringer de Uheld og Ulykke over andre, ofte uden at vide det.

Vi lever alle i et Glashus, og alle øver vi en vis Indflydelse paa andre Mennesker. Alle. Men jo højere man menneskelig set er stillet, des større er ens Indflydelse. En Familiefader, en Embedsmand, en Direktør for en stor Virksomhed er, hvis han hører til de »ikke-praktiserende«, en Smittebærer, som er farlig for alle de Sjæle, han kommer i Berøring med.

*

Naar Døden nærmer sig, slaar alle mulige Vanskeligheder sammen om den »ikke-praktiserende«.

Han siger stadig intet. Hele hans Fortid staar som en Mur omkring ham. Han lider, og han faar sine kære til at lide. Og saa begynder hans Omgivelser — kærlige, maaske højt intelligente og ellers modige Mennesker — paa de smaa Komedier, som er dem ganske uværdige.

I det Øjeblik, da Præsten intet andet ønsker end at gaa lige til den syge, som han nærer personlig Agtelse for, og som han ved snart skal dø, finder han Vejen spærret paa forskellig Maade. Man lader ham ved Døren, i Kontoret vente paa det »rette Øjeblik«; man plager ham med Formaninger og andet Vrøvl, som om den døende var den forfærdeligste Kryster — og man selv ogsaa.

»Hr. Pastor, De vil nok sige, at De mødte mig paa Gaden rent tilfældigt og spurgte ...! De maa endelig ikke sige, at det var mig, som sendte Bud!«

*

Nej, leve de trofaste, de, som har en fast Karakter, de, som gaar over Broen til Evigheden med Credo paa Læben, *hele Credo*, lige til det evige Liv! Leve de Katoliker, som er, hvad de er, fuldt og helt!

St. Albani Klub, Odense

4. Februar afholdt Klubben Faste-lavnsfest. Det var en fyldt Sal (over 200 Deltagere) Sognepræsten Pastor Jaworski kunde byde velkommen, idet han udtalte sin Glæde over, at saa mange havde fulgt Indbydelsen; han ventede næste Gang at se 400.

Efter at Fru C. Czogalla havde spillet et Musikstykke, tog Hr. Skuespiller *Otto Lagoni* fra Odense Teater Scenen i Besiddelse, og i tre Kvarter holdt han Tilhørerne i Aande med sin ypperlige Oplæsning; han lønnes med kraftige Klapsalver.

Dernæst foreviste Hr. Artist D. *Blumenfeldt* sine forbløffende Tryllekunster, ogsaa han høstede stærkt Bifald. Efter Kaffen tilbragte man nogle Timer med Selskabelighed.

E. S. Faste — uden Fest. Vi har nu fulgt vor Sognepræsts Opfordring til at møde til Fest; skal vi ogsaa være enige om, at naar han nu kalder os til Fasteandagten hver Fredag Aften, følger vi ham ligesaa fuldtalligt. Han venter det af os. *Ego.*

N. P. Rostrup <i>Katolske Begravelser</i> 30 Aars Erfaring Valkendorfgade 34-36 Tlf. 778 - 728	Arbejdernes Kaffeforsyning Bedste Luksus Kaffe 95 Øre 1/4 kg Prøv vore henkogte Frugter Viktoria Blommer Ananas, Fersken osv. Amagerbrogade 156
W. Staack <i>Malermester</i> Blekingegade 6 . Tlf. Amager 1158	Walther A. Randrup <i>Slagterforretning</i> Kød . Flæsk . Charcuteri Købmagergade 58 , Tlf. C. 3179 Amagerbrogade 132 , Tlf. Am. 416 y I Helsingør, Steng. 19 , Tlf. 1036
Bageri & Conditori <i>F. WIENHOLTZ'S EFT.</i> Vesterbrogade 131 . Central 2821 <i>Leverandør til Sct. Elisabeth Sostrene</i>	Støt Frank Andersens <i>Fond</i> Postgiro 1087

Eksercitier i Vejle

i den stille Uge

Det første Forsøg for to Aar siden med 3-Dages Eksercitier i Vejle for Damer og unge Piger foreløb saa vellykket, at vi har ment igen i Aar at ville kaldé paa vore kvindelige jyske — og fynske — Trosfæller. Deltagerne i 1938 var alle enige om, at Vejles moderne, rummelige Skole lige ved Siden af St. Norberts smukke Kirke var et ideelt Sted til Afholdelse af Eksercitier i den stille Uge, og vi blev derfor meget glade, da Pastor *Vervoort* gav os Tilladelse til atter at benytte den katolske Skole.

Vi er meget taknemlige for, at Rektor *Coenen* S. J. fra Jesu Hjerter Kirken i København har villet tage helt herover til Jylland for i Aar at lede Vejle-Eksercitierne. Der er Adgang for baade gifte og ugifte Damer og for unge Piger, og vi haaber trods de vanskelige Tider paa overvældende Tilslutning. Vi begynder Onsdag den 20. Marts Kl. 21 og slutter Paaskelørdag Kl. 17, saaledes at man kan naa Toget nordpaa 17,47 og sydpaa 18,23.

Der er Centralvarme over hele Huset og alle moderne Bekvemligheder. Desværre kan vi ikke hyde Deltagerne Eneværelser, hvilket jo selvfølgelig vilde være det ideelle, men fire af de store Klasseværelser vil blive indrettet til Sovesale. Senge bliver lejet hos en Møbelhandler i Vejle, men vi maa hede Deltagerne selv medtage Tæpper, Hovedpude og Lagener. Den store Gymnastik- og Festsal vil blive anvendt til Spisesal og Opholdsstue. I Fritiden kan man trække frisk Luft i Skolegården og i St. Maria Hospitals smukke Have. Maden til Dagens fire Maaltider vil blive bragt til Skolen fra et Pensionat. For Forplejningen betaler hver Deltager 12 Kr. De andre ikke helt smaa Udgifter vil blive dækket af forskellige Velgørere. Det maa tillige bemærkes, at nogle enkelte Deltagere, navnlig af de unge Piger, om nødvendigt, vil kunne faa nogen Reduktion i ovennævnte Pris.

Anmeldelse om Deltagelse sendes i god Tid, senest d. 14. Marts, enten til Frk. *Ebba Hansen*, Solvej 4, Horsens, eller til Frk. *Gudrun Strøm*, Sdr. Ringgade 6, Aarhus. De, som beslutter sig til at deltage, vil sikkert ikke fortryde at have tilbragt disse tre Dage i en Stilhed og Samling, som kan føre deres re-

ligiøse Liv op paa Højderne, hvor der er Fred, Udsyn og Glæde.

G. Strøm.

Velgørenhedskoncert i Roskilde

Paa Initiativ af Organist A. *Kerckhoffs* afholdes en Velgørenhedskoncert i Roskilde Søndag d. 3. Marts Kl. 8 i Prinsens Sal til Fordel for den brandlidte *Sct. Laurentii* Kirke. Vor kendte Landsmand, Kgl. Hofoperasanger, Cavaliere, *Jørgen Bendix* har vi paa Grund af Krigen kunnet indfange til at medvirke velvillig ved denne Koncert. Hofoperasangeren vil synge finske, norske, svenske og danske Kompositioner. Hr. *Jørgen Bendix* har sunget i alle Europas store Byer. Ved sin sidste Koncert i Rom blev han personlig kaldt til Italiens Konge, som overrakte ham sit Billede med egen Underskrift. Iøvrigt modtog han ogsaa den forrige Paves Billede med personlig Underskrift. Ved samme Lejlighed sang Hr. *Jørgen Bendix* i *Circulo San Pietro*, hvor flere Kardinaler var til Stede. »Osservatore Romano« skrev meget anerkendende om Koncerten. Hr. *Jørgen Bendix* akkompagneres af Pianistinde *Asta Lind*.

Endvidere medvirker Fru *Melita Birkelund*, Glassalens Pianistinde, med Klaversolo og *Kerckhoffs Korret* (70) Sangere under Ledelse af Organist A. *Kerckhoffs*.

Vi anbefaler Koncerten og dets gode Formaal.

Kirkedag

Hvis nogen var kommet til Kirkedagen forleden Søndag i Vesterhus i Forventning om en Retræte med Tavshed og indadvendt Betragtning, vilde de være gaaet fejl. De ca. 30 Deltagere, der var mødt, gav imidlertid Udtryk for deres Tilfredshed og har altsaa forstaaet, at Formaalet her i første Række var at oplyse, ikke den Bearbejdelse af Viljen, som sker ved en Retræte. Begge Dele er gavnlige, ja nødvendige, men de kræver hver sin Form. Kirkedagen i Vesterhus vilde klare vore Begreber om Treenigheden, Centret i hele den kristne Lære, og det blev gjort ved en Belysning fra fire Sider: dogmatisk, historisk, opbyggelig og praktisk og Talerne var Pastor Peter Schindler og Pastor Kjeld Geertz-Hansen. Dagen indrammedes af Messe og Andagt i *Sct. Knuds* Kapel, og ind mellem Foredragene var der Tid til en hyggelig Passiar med Trosfæller, et Par

Maaltider og en Spadseretur. Der er sikkert en Række Emner og Taler, som paa denne Maade vil kunne forbindes til Gavn for den katolske Oplysning. E. N.

Mariaforeningen

vil, saavidt dens Midler, som jo er ret begrænsede, tillader det, ogsaa i Aar ligesom hidtil, yde trængende Førstkommunikanter og Konfirmander lidt Hjælp til Paaklædning. Børn, som ønsker at komme i Betragtning, maa dog ved Flid og god Opførsel have gjort sig fortjent dertil. Skemaer, som de paagældendes Forældre eller Værger *personligt* maa afhente hos undertegnede (Kl. 9-10 Form. og 3-4 Eftm., Onsdag undtagen) maa i udfyldt Stand og anbefalede af Skolens Lærere eller Lærerinder atter være afleverede senest Mandag d. 26. Februar hos Fru H. Mariboe, Charlottenlund, Enighedsvej 6 C., eller hos Frk. A. Ronge, Lykkesholms Allé 14 C., eller hos undertegnede. Senere indkommende Ansøgninger kan der ikke tages Hensyn til.

Samtidig rettes der atter en indtrængende Appel til vore Trosfæller i de forskellige Sogne i Hovedstaden om at støtte Foreningens Virksomhed ved Gaver eller ved Indmeldelse som Medlem af Foreningen (aarlig 4 Kr. eller derover efter Evne!) trods eller snarere paa Grund af de vanskelige Tider! »Lad os gøre godt mod alle, dog mest mod vore Trosfæller.« (Gal. 6,10).

København K., Bredgade 64, d. 5. Februar 1940.

Pastor v. d. *Kettenburg*,
Sognepræst ved St. Ansgar.

Rygaard

Konferencen af Pater Alby O. P. om »La doctrine sociale de l'Eglise« er blevet udsat fra 20. Febr. til Tirsd. d. 27. Febr. Kl. 20 paa Rygaard, Bernstorffsvej 54.

Trørød

Søndag d. 25. Febr. Kl. 9, Guds-tjeneste.

St. Nikolaj Kapel, Hvidovre

Gudstjenesten om Søndagen er indtil videre aflyst paa Grund af Brændselsituationen. Der er ikke Gudstjeneste førstkommende Søndag d. 18. Februar.

Etiketten, som gik af

De engelske Katoliker, som i »Catholic Evidence Guild« rejser deres Talerstole rundt om paa Londons aabne Pladser, faar ofte et Indblik i Storbyens religiøse Fattigdom, som vi, der anvender mere tilbageholdende Metoder, maa savne. Efterfølgende lille Skildring fra et saadant offentligt Møde dukkede op i Erindringen i Anledning af den katolske Folketælling og ved Tanken om, hvilken Religion store Dele af Befolkningen mon egentlig slutter sig til.

*

Jeg har ofte faaet stillet det Spørgsmaal: »Tror De, England bliver katolsk?«

Den uomvendte Hedning i mig lokker mig næsten altid til at tænke, selv om jeg ikke siger det: »Om England bliver katolsk? Hvad kommer det mig ved? Jeg skal bare saa en Sæd uden at tænke paa, om den vokser op. Det er min Faders Sag, ikke min.«

Men naturligvis faar man sat sine Tanker i Bevægelse, naar man saar Sæden paa Babylonens Gadehjørner og aabne Torve. Det er kun sjældent afgjorte Tanker, som fuldt ud tilfredsstillende. De er oftest i indbyrdes Modstrid. I Gaar blev de allesammen til Latter og Glæde. I Dag kalder de paa Taarerne. I Morgen ved man maaske knap, om man skal le eller græde.

Lad mig forklare det med et Eksempel, der forekommer mig »klassisk«, som om det paa sin Vis var saa fuldkomment som en Statue af Fidias.

Det var paa Parliament Hill Fields. Jeg kan ikke huske, hvilken Sandhed det var, jeg prøvede paa at lære England. Afbrydelserne var da ogsaa saa vedholdende og skarpe, at det var svært at huske, baade hvad man vilde sige, og hvad man lige havde sagt.

Da Afbryderen tilhørte det svage Køn, var det noget vanskeligt for Taleren at behandle Afbrydelserne saa haandfast som ellers. Jeg har haft en Mor, fire Søstre og utallige Tanter (umaadeligt søde — Gud velsigne dem!) og det gjorde det dobbelt umuligt for mig at lægge Bidsel paa Oksen, der nedtraadte den katolske Sandheds Korn.

Men Kristenmandens Nød er ofte Ateistens Chance. Hjælpen kom takket være en gammel Rationalist, som i sin Egenskab af Fredsven er en af de mest krigslystne Mødeafbrydere i hele London. Han var efterhaanden blevet saa irriteret, at han vendte sig rasende mod den midaldrende, blege kvindelige Afbryder med den metalhaarde Stemme: »Kan du saa holde Mund! Det er ikke dig, vi vil høre paa! Vi vil høre paa ham!«

Jeg husker ikke Detaljerne i hendes Svar. Kun saa meget, at

jeg tør sige, at hun gav lige saa meget som hun fik.

Det blev en større dramatisk Scene i det nordvestlige Londons brede, kraftige Tungemaal. Talerstolen var nu en betaget Tilhører til en Dialog, som kunde have givet Aristofanes Idéer. Længe var det umuligt at gætte, om Adam eller Eva vilde gaa af med Sejren. Men endelig lød den gamle Rationalists ironiske Replik: »*Din Religion — din Religion?* Du kunde maaske ogsaa fortælle os, hvad for en Religion, det er ... overhovedet!«

Hurtigt som Lynet kom Svaret — og Mængden lo henrykt, som om det var et Svar, der haledes Sejren i Land: »Hvad min Religion er? Det ved jeg ikke. *Etiketten er gaet af!*«

Og nu vil jeg bede mine Læsere besvare et Spørgsmaal, jeg ikke har kunnet klare: Skulde jeg have leet eller grædt — eller begge Dele?

Faar uden Hyrde; vildfarne Faar, der mest af alt trænger til Omsorg og Kærlighed. Det er ikke en Vin-Etiket, der er gaet af — det er en Saarforbinding, som de stakkels syge selv har revet af i Vildelse.

Men den gode Samaritan er nær med sin Vin og Olie og sin Kærlighed — mens vi gaar ud paa vort Fædrelands Veje og Gader med Sæden, der skal saas.

Vincent McNabb O. P.

Horisonten rundt

Finland

Efter at vi forleden fortalte om »Katolsk Scenes« Arrangement til Fordel for Finlandsindsamlingen, har vi modtaget Meddelelse om, at ogsaa andre Foreninger har grebet denne Tanke. Hvor meget der end er at bruge Pengene til herhjemme i en svær Tid, maa det være en Selvfølge, at danske Katoliker viser en virksom Forstaaelse for, at Finland ikke blot kæmper for Norden, men for Kulturen og Kristendommen.

Det er ikke usandsynligt, at der vil kunne blive kaldt paa katolske Familier til at modtage evakuerede katolske Børn fra Finland. Det vil i saa Fald snarest blive meddelt. Den Gæstfrihed, vi Danske saa ofte har vist, og som maaske mere end een Gang har reddet Danmark fra de store Ulykker, der har ramt Verden, vil ikke kunne faa en smukkere Opgave.

»Dania Catholica«:

Danish News Service

Et stort protestantisk Blad i U. S. A. fremhævede forleden den katolske Pressetjeneste som et misundelsesværdigt Eksempel til Efterfølgelse. Naar en ny Biskop bliver udnævnt, et større Byggeforetagende sat i Arbejde, en eukaristisk Kongres forberedt eller andet godt »Nyhedsstof« foreligger, forstaaer Katolikerne at faa Pressen til at tale derom. En hurtig og effektiv Presse-Service er i Stand til at faa placeret de katolske Nyheder paa den Forsideplads, der ofte tilkommer dem.

Dette er rigtigt i U. S. A., men maaske ikke ret mange andre Steder. I Amerika sørger bl. a. »National Catholic Welfare Conference« i sin »News Service« for at skaffe de rigtige Nyheder frem og faa dem placeret de rigtige Steder. Rundt om i Verden nyder ogsaa de katolske Aviser

og Ugeblade godt af denne Service, bl. a. gør vi det her i Katolsk Ugeblad.

Ogsaa Danmark har ikke helt sjældent katolske Nyheder, som vil kunne interessere Katoliker i andre Lande. Efter ovennævnte N. C. W. C.'s Eksempel paabegyndes derfor i Marts Maaned paa privat katolsk Initiativ og med Biskoppens Godkendelse en Udsendelse af en duplikeret dansk katolsk »News Service«, der ca. hver anden eller tredje Maaned paa Engelsk bringer Bud om de vigtigste katolske Begivenheder i Danmark.

Hver Udsendelse vil omfatte 2—4 maskinskrevne Ark og sendes til en Række katolske Pressebureauer, Aviser og Tidsskrifter samt Enkeltpersoner. Sandsynligvis er der ogsaa flere af vore Trosfæller, som har en Ven eller Slægtning i Udlandet, der vil være glad for at modtage en saadan Hilsen fra Danmark. Man vil derfor kunne bestille disse Nyheder tilsendt enten til ens egen danske Adresse (hvis man vil lægge Arkene sammen med et Brev) eller direkte til en udenlandsk Adresse. Prisen bliver 1 Kr. om Aaret, og man hjælper ved sin Bestilling til, at denne Pressetjeneste bliver mindre kostbar for Udgiverne, der sender Arkene gratis til Presseorganisationer og Arkiv.

Pressetjenesten bestilles hos Udgiveren, Redaktør Kiærulff, Dannevirkegade 19, København V., med Angivelse af, hvortil den ønskes sendt. Beløbet kan indsendes i Frimærker.

Katolsk Højskole

Det er flere Aar siden, vor katolske Højskole standsede sin Foredragsvirksomhed paa Grund af svigtende Tilslutning. Dens Opgave — katolsk Oplysning — havde ikke tabt sin Aktualitet, tværtimod, men ændrede Tider viste Nødvendigheden

af at finde nye Former, hvorunder denne Opgave kunde løses. Vi er i Stand til nu at meddele, at naar Biskoppen i sit Hyrdebrev nævnte som sin Hensigt »i Løbet af det kommende Aar at udvide Rammerne for den (religiøse) Undervisning, som allerede gives paa forskellige Steder«, var Højskolen i Biskoppens Tanker. Efter Sommerferien vil »Katolsk Højskole« genoptage sin Virksomhed under nye Former.

Retrætedagene i Ordrup

Paa Grund af Pastor Jacob Hjorths Sygdom aflyses Retrætedagen d. 25. Februar. Is-Situationen vil muligvis gøre det nødvendigt ogsaa at aflyse Pastor Knud Ballins liturgiske Retrætedag d. 3. Marts, men herom maa vi henvise til senere Meddelelse; foreløbig modtages Tilmeldelser gerne — Vinteren skulde jo gerne snart være forbi.

Retrætedag d. 10. Marts for Mødre (Pastor Cay Benzon) og d. 31. Marts for Dominikanertertiærer (Pater Zoetmulder O. P.).

Presse-Pudsigheder

I en Spidsartikel i Ugebladet »Hjemmet« skriver mag. art. Niels Kaas Johansen den 13. ds. om den amerikanske Forfatter Hemingway: »Privat er Hemingway fuld af Modsætninger. I sin Digtning er han kynisk og anti-religiøs, i Privatlivet tilhører han den romersk-katolske Kirke!« Under et Billede af Forfatteren beskrives han som »kynisk Katolik«. — Det er os desværre ikke forundt at kende Hemingway privat, saa vi er ude af Stand til at afgøre, om disse højst mærkelige Oplysninger skyldes, at Hemingway er en sanddrø Løgnhals, eller om ikke snarere Magister Johansen skriver begavet Nonsens.

Vor Frue af Polen

En Kender af Forholdene i Polen har udtalt, at et uhyre Antal Polakker vil omkomme af Kulde og Sult i denne Vinter. Det menes at være uundgaeligt. Lad os derfor bede meget for Polen og paakalde Forbøn hos Vor Frue af Czestochowa, hvis Helligdom stadig staar paa Jasna Goras lyse og straalende Højde.

Det Billede af Guds Moder, som findes her, var allerede gammelt, da det blev bragt hertil fra Østen i det 13. Aarhundrede. Det blev betroet til Pauliner-Eremiternes Varetægt og er ikke siden kommet bort fra Czestochowa, hvor det har oplevet mange Belejringer, har set fjendtlige Sværd løftet imod sig og er blevet en national, saavel som en religiøs Helligdom.

For en Del Aar siden kom jeg sammen med en Ledsager dertil fra Warszawa. Vi naaede Czestochowa Kl. 2 om Natten i Bælgmørke. Udenfor Stationen mødte vi en Bonde og benyttede Verdenssproget: vi gjorde Korsets Tegn og sagde »Maria«? Han pegede først mod højre og saa mod venstre. Saa gik vi ned ad en Gade og op ad en Bakke gennem en hel Tunnel af Træer og blev opmærksomme paa en mumlende Lyd, der stadig blev højere. Vi forstod, at det ikke bare var Suset i Bladene og kom saa efterhaanden op til den Bjergtop, hvor Skoven var hørt op, men hvor der var samlet tætte Menneskeskarer, der ventede paa, at Helligdommen skulde blive aabnet.

Alle disse Mennesker bad. Nogle knælede, ranke og urørlige i Bønnen, og hist og her bøjede Kvinder sig helt ned til Jorden. Den endeløse Hvisken af Rosenkransen lød fra alle Sider. Noget tilsvarende har jeg aldrig hørt andet Steds, maaske i Irland, men ikke engang i Lourdes, hvis Atmosfære ogsaa er en anden. Af og til istemtes en Sal-

me, ru og hæst, uforglemmelig i Melodi og sikkert ogsaa i Orde, som her i Mørket syntes at stige op fra selve den polske Jord.

Jeg havde set meget i Polen, der glædede og opmuntrede mig, men her paa Bakketoppen forstod jeg, at det var *Polen selv*, jeg mødtes med, og jeg overgav mig til Landets særegne, mangfoldige Kulturliv, med eet Ord til Polens Sjæl.

Højt over os lyste en enlig rød Gnist. Bagefter fandt vi ud af, at det var en Lampe foran Kirkens udvendige Guds Moders Billede. Efterhaanden blev Himlen graa og viste en sort Silhouet af Taarne og Spir. Et af Spirene ragede højt op i den staafarvede Himmel.

Vi banede os Vej opad mod enorme Bastioner, Terrasser og Buegange, som lidt efter lidt antog Form og viste sig som Bestanddele af alle de Bygninger, Aarhundrederne har dynget op. Vi naaede en Slags Kløft mellem tunge Mure med vældige Trædøre. Der ventede vi til omtrent Kl. fem.

Saa aabnedes Døren, og Mængden ligefrem fossede ind. Vi blev fejlet ind gennem gamle, slyngede Korridorer og under genlydende Hvælvinger ind i en vældig Kirke, som vi ikke fik Tid til at se paa. De smaa blafrende Lamper eller Fakler vilde heller ikke have vist os ret meget. Saa gik Strømmen videre til venstre ind i et nyt stort Kapel og fremad, til vi passerede et Gitter og befandt os lige under det tildækkede Gudsmoderbillede, omtrent en halv Snæs Rækker fra Alteret.

Da jeg var fuldstændig udmattet, bemærkede jeg kun utydeligt den ejendommelige Rocco-Udsmykning af Apsis, hvor alt syntes at være af Sølv: den ene kongelige Krone efter den anden, Vaabenskjolde, Sværd, svævende Engle og i Midten det store Skjold, som

dækkede Billedet. Jeg blev grebet af et Øjeblikks Rædsel: sæt nogen besvimede eller faldt død om. Det var umuligt at flytte sig. Kunde man undgaa at blive kvalt, hvis Benene svigtede en, og man sank om?

Jeg tror Klokkeren var seks, da der lød Trompeter. Langsomt gik det gyldne Dække til Side, og man kunde se Billedet. Folks Henrykkelse var uden Grænser. Der lød Raab, Hulken og Jubel som ekstatiske Velkomst til Polens Dronning og Moder, der nu endelig kunde se ned paa sine Børn og ses af dem. Man siger, at hendes Udseende skifter efter Beskuerens Stemning. Det er rigtigt nok, at min egen Stemning var meget træt, men jeg tror ikke, at det var den eneste Grund til, at Guds Moder forekom mig at bære et Udtryk som af den yderste Udmattelse.

Det var, som om hun gennem Aarhundreder har lyttet til de samme Bønner, set de samme Sorger, vidst om de samme Synder og forstaaet, at dette maa blive ved længe endnu. Dog vilde hendes Opmærksomhed aldrig slappes, hendes Anstregelser aldrig trættes, og altid vilde hendes Haab være ved. Her var al en Dronnings Værdighed, al en Moders Æmhed, men ogsaa ... ja, jeg tør ikke sige al en Kvindes *Haardhed*, naar hun forudser og tager imod et evigt Martyrium, som er hendes og hendes Sønners Lod, men alt det, som *vilde* have været en saadan Haardhed, hvis ikke Marias Sjæl var blevet optaget i Guds Beskuelse.

Messe fulgte efter Messe, og jeg var ved at opgive Haabet om at faa læst min. Endelig Kl. 10 kastede jeg min Introduktions-skrivelse til Pauliner-Eremiternes General ind over de foranstaaende Hoveder, og den faldt ned i Koret. Den forbavsede Ministrant samlede den op, og lidt efter kom der en og banede Vej for os ind i det vældige Sakristi. Venlige Præster tog imod mig og spurgte, om jeg kunde høre Skrifte paa Polsk: Bænk efter Bænk var besat med ventende, som umuligt kunde undgaa at

høre hinandens Skriftemaal, men ganske øjensynligt ikke gav den ringeste Agt derpaa.

Naa, jeg maatte sige Nej, og saa læste jeg min Messe og fik et Glas Te. Derefter gik vi ned paa den store Terrasse, hvor vi havde været om Natten. Der blev sunget Højmesse under det store Billede paa Kirkens Yderside, og Højen var nu et farvestraalende Skue paa Grund af Kvin-

dernes stærkt farvede Sjaler og Forklæder.

Nu, Aar efter, er det vor Bøn, at ingen maa sige et eneste Ord imod det polske Folk, dets Kultur, dets Idealer og dets Aand, og vi beder ogsaa om, at der uden Ophør maa opsendes Bønner for Polen og dets Børn, hvor de end er i Verden, med Vor Frue af Polen som Forbederinde. C. C. Martindale S. J.

Dog staar Legemets ydre, materielle Sanser ikke direkte i Forbindelse med Forstanden. Denne faar sin Viden om de Indtryk, som de ydre Sanser tager imod, gennem et Mellemed, som vi kalder de indre Sanser, d. v. s. gennem den forenede Virksomhed af den saakaldte »Fællesans«, der bringer Sanseindtrykkene til Bevidsthed, af Erindringen, Fantasien og den sanselige Skelneevne.

Gennem vore ydre og indre Sanser opnaar vi ligesom hele Dyreverdenen en Forestilling om de enkelte, konkrete Kendsgerninger i den ydre, skabte Verden, og disse Kendsgerninger er det Raamateriale, hvormed Forstandens højere Evne arbejder. Og det er efter Forstandens Domme om disse Kendsgerninger, at Viljen kommer i Virksomhed og lader de legemlige Organer og Lemmer udføre sine Befalinger.

Endnu en Sjælsevne maa nævnes — Evnen til sanselig Stræben, Følelser og Lidenskaber. Forstandsdommen efterfølges af en Villen, som er i Overensstemmelse med denne Dom. Paa samme Maade gaar det med den saakaldte konkrete Dom, som hører de indre Sanser til, og som straks ved en Sansning træffer den Afgørelse, at »dette er godt (henholdsvis daarlign) for mig«. Den afgiver Materiale til Forstandens endelige Dom, men efterfølges ogsaa selv af en sanselig Stræben, som svarer til dens Afgørelse. Hvis vor konkrete Dom udsiger, at en Ting er god for os, mærker vi — før Forstanden har overtænkt og akcepteret denne Dom — en Stræben mod denne Ting. Vor sanselige Stræben ledsages af legemlige Ændringer, f. Eks. stærkere Hjerteslag, hurtigere Aandedræt, Varmeafgivelse gennem Huden o. s. v.

Mennesket er et Væsen, som er udstyret med meget forskellige Evner. Er vort Hoved højt løftet mod Stjernerne, takket være vor aandelige Sjæls Forstand og Vilje, saa er vore Fødder bundet til Jorden paa Grund af vort Legeme og dets Indvirk-

Katolsk Fortsættelseskursus:

Skabt i Guds Billede

Vi har set, at Guds indre Liv i Erkendelse og Kærlighed er et Liv i den højeste, evige Lykke. Da nu Gud i sin Godhed skabte Mennesket, drog han Omsorg for, at denne nye Skabning kunde faa Del i hans Lykke, nemlig ved at faa Del i selve det guddommelige Liv. Den evige Virken, som udgør Guds Lyksalighed, skulde paa en vis Maade omslutte og opfylde ogsaa Menneskelivet. Mennesket skulde dele sin Skabers Liv, være hans fortrolige og Ven og lige saa lykkelig, som Skaberen er det.

Mennesket blev altsaa skabt for at faa Del i sin Skabers Lyksalighed. Derfor blev det skabt i Skaberens Billede. Guds Lyksalighed bestaar i virksom Erkendelse og Kærlighed, og derfor blev Mennesket skabt med Evne til at erkende og elske. Ved Hjælp af disse Evner skulde denne Skabning erkende og elske Gud og modtage den Kærlighed, som Skaberen ødselt skænker Mennesket, og gennem dem skulde Guds Liv indgaa i og berige Menneskets eget Liv. Ved Erkendelse af Guds Kærlighed, ved denne Kærligheds berigende Virkning paa Mennesket og ved dettes eget Liv i Kærlighed skulde den fuldkomne Lykke blive virkeliggjort.

Disse Evner, hvorigennem vi modtager det guddommelige Liv, som Gud skænker os, maa nød-

vendigvis være u-stoflige ligesom det Liv, der benytter dem som sine Kanaler. Og det er ved den u-stoflige Del af vor Menneskelighed, at vi har en vis Lighed med Gud og de Skabninger, som vi kalder Engle, og som er rene, u-stoflige Intelligenser.

Mennesket hører med ind i en hel Række af Intelligenser, erkendende Væsner. I denne Række indtager vi den laveste Plads, fordi vor Tanke maa hente sin Erkendelses Stof fra Sanserne, maa naa al sin Viden ad Bevisførelsens slyngede Vej og er afhængig i sin Virksomhed af den Kendsgerning, at vi besidder et Legeme.

Mennesket er jo ikke helt u-stoflig, ikke et rent aandeligt Væsen. Ligesom Dyrene har vi et Legeme med Evner, som er dets egne. Sjælen — den aandelige Bestanddel af os — er Sædet for Intelligens og Vilje, hvormed vi former og retleder vort Liv. Men i Legemet findes de Organer, ved hvilke Intelligensens og Viljens Virksomhed finder sit legemlige Udtryk, og tillige de Organer, som er Kanaler, der sætter Intelligensen i Forbindelse med den ydre Verden. Vor Forstand kan først arbejde, naar de ydre Sanser (Synet, Hørelsen o. s. v.) allerede er i Virksomhed. For saa vidt er vor aandelige Virksomhed afhængig af Legemets materielle Organer.

ning paa Sjælen under vore Følelser-Oplevelser. At der bør herske en hierarkisk Orden blandt vore Evner er indlysende. Leget skal staa i Sjælens Tjeneste, og i Sjælen skal de lavere Evner, som afhænger af Sanserne, være underordnet Forstanden, der med Beherskelse af

Følelserne skal lede Viljen i Overensstemmelse med den erkendte Sandhed. Og endelig skal hele Skabningen være underordnet sin Skaber.

En saadan Harmoni blev faktisk sat ind i Verden, da det første Menneske blev skabt.

Philip Hughes.

I Fjor røg jeg ikke

Af Bernard Basset S. J.

Det er altid besværligt at ordne sig med Fastetiden, naar man ikke faster rigtigt. Enten beslutter man at gøre noget virkelig storartet — og saa ved man paa Forhaand, at ens Beslutning ikke overlever den første Uge; eller ogsaa paatager man sig en mindre Bod, som ingenting koster og ingenting fører til. Det er meget lettere for Børnene. Margery forbyder ganske roligt alt Slikkeri paa Hverdagene i Fastetiden: saa gør de virkelig noget, som er sundt for deres Sjæl — og for deres Mave. Men vi andre?

Margery plejer Fastelavns-søndag at meddele, at hun ikke vil bruge Sukker i Fastetiden. Nu ved jeg, at hun altid er bekymret for sin Vægt, og det sagde jeg i Fjor. Hun blev en Smule fornærmet, slog med Nakken og spurgte, om jeg da kunde foreslaa hende noget bedre. Det kunde jeg sagtens. Hun kunde f. Eks. lade være med at gaa i Biografen og gaa til Mødreforeningens Retræte i Stedet for — eller lade være med at drikke Kaffe til Frokost og Ovomaltine om Aftenen — eller regelmæssigt besøge gamle Tante Emma, som afskyer vor Side af Familien, men altid venter, at vi skal besøge hende. Jeg kunde være blevet ved i Timevis med at komme med gode Forslag til Margery; men det var mig umuligt at finde paa noget rigtig godt for mig selv.

Der var engang, da jeg omgikkes med den stolte Tanke at

faste, skønt jeg er dispenseret derfor paa Grund af mit Arbejde. Jeg begyndte ogsaa — men fik en voldsom Influenza, og saa var det forbi. Næste Aar skulde det imidlertid være, og jeg spiste ekstra meget i et Par Uger før for at være godt udrustet — og saa skete der et eller andet, som fik Biskoppen til at fritage hele Bispedømmet for at faste. Margery sagde, at jeg kunde da godt gøre det alligevel; men jeg svarede højtideligt, at jeg selvfølgelig adlød min Biskop.

Siden da har Tobakken været det mørke Punkt, naar Fastetiden nærmede sig. Hvert Aar siger jeg til mig selv, at i Aar vil jeg ikke ryge. Somme Tider har jeg beroliget min Samvittighed med at forstørre min Fastealmisse med Prisen for hundrede af mine Yndlingscigaretter. Et Aar bestemte jeg at lade være med at ryge en hel Dag hver Uge; men det var ikke til at finde ud af, hvad Dag det skulde være; det blev stadig udsat, til vi kom til Lørdag, og det er selvfølgelig den værste Dag, naar man kommer tidligt hjem. Altsaa maatte min Bodsdag overføres til næste Uge, — og det hele endte med et farligt Roderi.

I Fjor tog Margery fat, længe før Fastetiden. Tænk at være Slave af Tobak! Tænk, at en Mand ikke kan beherske sig! Hun forsikrede, at den passionerede Rygers Lunger er sorte og usunde, slog fast, at ingen kanoniseret Helgen nogen Sinde har røget, mindede mig om, at

Sportsmænd uden Spor af Religion opgiver at ryge bare for at holde sig i Form, o. s. v., o. s. v. Jeg lovede at tænke over det. »Men jeg er jo meget optaget,« sagde jeg. »Jeg maa arbejde strengt hver Dag, og du bryder dig dog vel ikke om, at jeg skal faa et nervøst Sammenbrud. Helgenerne røg ikke Cigaretter, fordi det ikke var moderne paa deres Tid. Og saa er der Regimentsforeningens Middag i Marts — og den Dag kan jeg virkelig ikke lade være med at ryge.«

Margery lovede mig, at hun skulde bede for mig, saa at jeg kunde holde ud, og omsider vandt hun. De sidste Dage før Askeonsdag røg jeg uafbrudt for at udrydde hele min Beholdning af Cigaretter, og da jeg Tirsdag Aften var nede med et Brev, kastede jeg med en heroisk Gestus mit Cigarettrør i Rendestenen og følte mig saare tilfreds med mig selv.

Næste Morgen var jeg imidlertid alt andet end tilfreds, og jeg tog ind til Forretningen med en Følelse af at være mangelfuldt paaklædt. Jeg befandt mig mere og mere ilde, som Dagen gik, og da jeg forlod Forretningen, gik jeg nærmest i Søvn. Det eneste oplivende var, at jeg samtidig følte mig som en Martyr, der fortjente stor Løn.

Et Par Dage efter mødte jeg Brice i Toget. Alting var gaaet skævt den Morgen. Jeg kom af Sted i sidste Øjeblik og naaede lige akkurat op i Toget, da det satte sig i Gang. Selvfølgelig var det en Rygekupé, jeg kom ind i; og da jeg satte mig paa den eneste ledige Plads, saa jeg til min Skræk Brice over for mig.

Brices er vore Naboer. De er Katoliker, men absolut ikke af den Type, vi sværmer for. Margery kan ikke holde Fru Brice ud; hun er alt for malet, og Margery saa hende engang spejle sig under en Aftenandagt, — hvilket viser, hvor andægtig Margery selv var. Jeg kender ikke noget til Fru Brice; men Brice undgaar jeg saa vidt muligt. Jeg tror, han er dum; han brøler altid af Latter og siger et Utal

af Gange: »Det er vel nok Sjøv, ikke?»

Den uheldige Morgenstund saa jeg altsaa Brice over for mig i Kupéen, og han var jo ikke den, jeg var mest begejstret over at se — navnlig efter to Dage uden Tobak.

»Nej, er De der — det er vel nok Sjøv!« raabte Brice straalende. Men mine Tanker var allerede i Gang med et stort Problem. Hvad nu, hvis Brice, der altid røg som en Skorsten, bød mig en Cigaret? Først tænkte jeg, at jeg blot vilde afslaa den med et: »Nej Tak, ikke i Dag,« og saa gøre en Bevægelse op imod Halsen, som om der var noget i Vejen. Men saa kom jeg til at tænke paa, at Brice nok vilde føle sig krænkede, for han vidste jo, at jeg røg. Eller — han vilde maaske gætte dette her med Fasten og grine ad mig, for Brice var sikkert ikke af den Type Katoliker, som bekymrer sig om Fasten. For Resten er Næstekærlighed jo den største Dyd; Brice mener det godt, altsaa tilkommer det ikke mig at være overlegen og snubbe ham af; det vil bestemt være mere kristeligt at glæde ham ved at tage imod hans Cigaret; der er heller ikke noget saa irriterende som Fromhed, der pukker paa sin Dyd, og vi Katoliker bør i alt Fald vide bedre Besked!« tænkte jeg fromt.

Da jeg var kommet saa vidt, hoppede Brice i Sædet, slog sig for Brystet, halede sit Cigaret-tui frem og raabte: »Undskyld — det havde jeg nær glemt. — Værsgo'!»

Opfyldt af Næstekærlighed og nedladende Venlighed tog jeg hastigt en Cigaret. Brice tændte for mig, og jeg lænede mig tilbage og tog et Par lange, vidunderlige Drag. Adam nød sikkert ikke Æblet nær saa meget. Saa opdagede jeg, at Brice ikke røg, og jeg begyndte at fumle efter det Etui, jeg ikke havde i Lommen. »Men De ryger jo ikke selv! Vil De ikke have en af mine?»

Brice brast i sin sædvanlige støjende Latter. »Nej, Tak, jeg ryger ikke for Tiden,« sagde han med en Haandbevægelse op imod Halsen.

»Men dog,« sagde jeg, »er De forkølet? Vil De ikke have en Mentholpastil?« Jeg haabede saa inderligt, at Brice virkelig havde ondt i Halsen, men han lo igen: »Ha-ha, nej, jeg er ikke Spor af forkølet, men jeg ryger ikke i Fastetiden. Ha-ha! Det er vel nok Sjøv, ikke?»

Det var i Fjor. I Aar besøger jeg Tante Emma hver fjortende Dag; det er ogsaa sundt for Margery, for hun er nødt til at gaa med.

(Paa Dansk ved T. Fd.).

„Koral“

eller „Gregoriansk Sang“?

Vi har bedt Organist Olav Segalt udtale sig om Grunden til, at den nylig udgivne Bog med gregorianske Melodier har faaet Navnet »Gregoriansk Sang« i Stedet for »Koralbog«.

Kirkens liturgiske Melodier kaldes paa Latin »Cantus planus« eller »Cantus gregorianus«. Navnet »Cantus planus« giver Udtryk for noget, der er karakteristisk for denne Musikstil: den jævne, glatte Udførelse. Antagelig hentyder det ogsaa til Eenstemmigheden. Betegnelsen »Cantus gregorianus« er derimod af historisk Art, idet man har opkaldt Stilarten efter Pave Gregor den Første (590—604), paa hvis Initiativ Gudstjenesten blev ordnet og Melodierne udformet og tilrettelagt i Overensstemmelse hermed.

I nogle europæiske Lande anvender man begge de nævnte Betegnelser i Oversættelse; men der spores dog nogen Forkærlighed for det historisk farvede Navn. Paa Engelsk siger man vel fortrinsvis »Plain song«, paa Fransk »Chant grégorien« eller »Mélodies grégoriennes«. I tysktalende Lande har man valgt Ordet »Choral«. Men da der hos Protestanterne findes en fra gregoriansk Musik helt afvigende Form for Kirkemusik, der betegnes paa samme Maade, er Udtrykket misvisende. I Tidens Løb er man saa — for at være mere præcis — gaaet over til at sige »Gregorianischer Choralgesang« eller blot »Gregorianischer Gesang«.

Af samme Aarsag som paa Tysk er Benævnelsen »Koral« uheldig paa Dansk. Hvis vi taler om en »Koralbog« (Zincks Koralbog, Breitendicks, Weyses, Berggreens eller Bielefeldts Koralbog), mener vi en Bog med Salmemelodier (Koraler) i firstemmig Udsættelse for Kor eller Orgel. Det er derfor forstaaeligt — og i fuld Overensstemmelse med europæisk Sprogbrug — at dansk Musikvidenskab ligesom overhovedet alle de føren-

Guds
Rige

Midt i en Jazz-Tid,
midt i en Tid, hvor Guld og Kød
er Guder,
hvor Livets Forløb
er et Stykke Kemi,
og Fædrenes Himmel en Myte --

Midt i Larmen
lændes et Barnesmil,
dufter en Blomst
eller skælver en Tone,
født af en Mester
— og Verden blev ny:
Ubeskrivelig,
løsnet fra Tal og Tider.
En Dør sprang op.
Gud saa ud —

-sen.

de indenfor dansk Musik er enige om at anvende Udtrykket »Gregoriansk Sang« om Romerkirkens liturgiske Melodier.

Olav Segall.

Hil dig, Maria!

Lad os gaa til Kalvariebjerget i den Stund, da Kristus Jesus skal fuldbyrde den Gerning, som hans Fader har givet ham at udføre her paa Jorden.

Vor Herre er naaet til Maalet for sin apostoliske Sendelse paa Jorden; han skal nu udsone hele Menneskeslægten med sin Fader. Hvem staar i denne hans Dødsstund under Korset? Maria, Jesu Moder, med Johannes, hans elskede Discipel, og nogle Kvinder: *Stabal mater ejus* (Jo. 19,25—27). Hun staar der — oprejst. Hun har lige fornyet Ofringen af sin Søn, den Ofring, hun i sin Tid foretog, da hun fremstillede ham i Templet; i dette Øjeblik ofrer hun »sit Livs velsignede Frugt« til den Evige Fader som Løsesum for Verden. Jesus har kun faa Øjeblikke at leve; saa vil Offeret være fuldbragt og den guddommelige Naade gengivet Menneskene. Han vil give os Maria til Moder. Det er en af Formerne for den Sandhed, at Ordet i Menneskeblivelsen har forenet sig med hele Menneskeslægten; de udvalgte er Kristi hemmelighedsfulde Legeme og kan ikke udskilles derfra. Kristus vil give os sin Moder til ogsaa at være vor Moder paa aandelig Vis. Maria vil ikke skille os fra Jesus, hendes Søn, vort Hoved.

Før han udaander og, som St. Paulus siger, »fuldbyrder Erobringen af det Sjælernes Folk, som han vil gøre til sit herlige Rige« (sml. Ef. 5,25—27), ser Jesus ved Korsets Fod sin Moder ned-sænket i saa stor en Sorg og sin saa højt elskede Discipel Johannes, netop ham, der har hørt og meddelt os Jesu sidste Ord. Jesus siger til sin Moder: »Kvinde, se der din Søn«; saa siger han til Disciplen: »Og du, se der din

Moder« (Jo. 19,25—27). Skt. Johannes repræsenterer her os alle: det er til os, Jesus i sin Dødsstund testamenterer sin Moder. Er han ikke vor »ældste Broder«? Er vi ikke forudbestemte til at være hans Lige, saa at han bliver »den ældste af en Mængde Brødre« (Rom. 8,29)? Men er Kristus blevet vor ældste Broder, idet han af Maria har laant en Natur som vor, der gjorde ham delagtig i vor Slægt, er der da saa noget forbavsende i, at han døende gav os hende til Moder ifølge Naaden, som ifølge Menneskenaturen var hans egen Moder?

Og eftersom det er det Evige Ord, der taler, saa er det, han siger, almægtigt og i Besiddelse af guddommelig Virkekraft og skaber i Skt. Johannes' Hjerte sønlige Følelser, der er Maria værdige, ligesom det ogsaa i den hellige Jomfrus Hjerte fremkalder en ganske særegen om Kærlighed til dem, som Naaden gør til Jesu Kristi Brødre. — Kan vi vel noget Øjeblik tvivle om, at den hellige Jomfru fra sin Side, ligesom i Nazaret, har svaret med et *Fiat*, stilliende denne Gang, men lige saa fuldt af Kærlighed, Ydmyghed og Lydighed, og hvori hendes Viljes hele Fylde flød sammen med Jesu Vilje for at opfylde hendes Søns sidste Ønske.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Smaa Fastebetragtninger

Klippemanden i Opposition

Det er usædvanlig heftig Tale, Jesus bruger for at imødegaa Petri Indsigelse: »Vig bag mig, Satan! Du er mig en Forargelse, for du har ikke Guds, men Menneskenes Sindelag!« Den Heftighed maa være paa-krævet af Situationens Alvor. Det gjaldt her om al standse Klippemanden paa et Skraaplan,

(fortsættes Side 125)

Rom og Verden

Vatikanerorganet »*Osservatore Romano*« tager kraftigt til Orde for, hvad Bladet kalder en »praktisk Hjælp til Finland«, der kun disponerer over forholdsvis begrænsede Midler. Bladet bemærker endvidere, at hvis det lykkes Finland at bringe den russiske Offensiv til Ophør eller Sammenbrud ved venlig sindede Landes Hjælp, vilde det være et haardt Slag, ja skæbnsvangert for den russiske Armé, og ikke alene Finland vilde profitere deraf; der findes nemlig ogsaa »andre Østersøstater, der ikke er tilfreds med Ruslands Militærprotektorat«, ogsaa Balkanstaterne behandler Rusland »med Forsigtighed og Mistillid«.

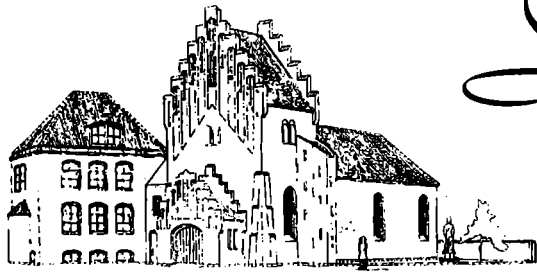
*

Trods Krigens Virvar og de dermed opstaaede Vanskeligheder arbejder Missionerne i Kina stadig og utrætteligt videre; fra alle Kanter meldes der om, hvorledes de gør deres bedste for at lindre Nøden blandt Flygtninge og Krigsofre.

*

I de forenede Stater, hvor der i de offentlige Skoler hidintil ikke er blevet givet Religionsundervisning, er der nu i Staten St. Louis blevet gjort et betydningsfuldt Skridt. Mellem Skolemyndighederne og Repræsentanter for Religionssamfundene er der indgaaet en Overenskomst, efter hvilken der fra og med Begyndelsen af det nye Skoleaar i de offentlige Folkeskoler og højere Skoler skal stilles to ugentlige Skoletimer til Disposition for regelmæssig Religionsundervisning.

Sct. Knud Lavards

i Kongens Lyngby

Naar Ekvipagerne med de kongelige Gæster for et halvt Aarhundrede siden ad Kongevejen nærmede sig »Sorgenfri«, hvor »Europas Svigerforældre« yndede at se Europas kronede Hoveder fra nær og fjern skares om sig, passerede de — kort før man drejede om ad Slotsalléen — en

▲ Vejkors — ikke i Tyrol, men i Nærheden af Lyngby . I Morgendæmringen

*

➤ har de to Smaafyre passeret Krucifikset og spænder nu Skierne af ved Indgangen til Kapellet

▲ Sct. Knud Lavards Kapel

Haandfuld Huse, grupperet paa begge Sider af Kongevejen, K o n g e n s L y n g b y.

I Dag tæller Lyngby henimod 13 Tusinde Indbyggere, og den Vejstrækning, der for blot faa Aar siden følte som en »Rejse«, tilbagelægger den københavnske Bybane og Trolleybusserne nu i Løbet af en Snes Minutter. Og af Landsbyhusene er der i Aarenes Løb blevet en By, hvis Indbyggere saa at sige føler sig som en Del af Hovedstaden.

*

Lige overfor Lyngby Jernbanestation ligger paa Sct. Knud Lavardsvej det ny Sct. Knud Lavards Hus, hvor de mange Katoliker, der bor i Lyngby og Holte, har faaet et smukt Tilholdssted. Vore Trosfæller i denne Del af Nordsjælland hørte tidligere under Sct. Andreas Sogn i Ordrup og maatte søge til Kirke i Ordrup eller i Hovedstaden. Allerede i en Del Aar har den lille Menighed i Kongens Lyngby og Omegn væ-

Kapel

Tekst:
Jøbe

*

Fotos:
Elnebo (3)
Jøbe (3)

▲ Sct. Knud Lavards Hus i Lyngby
Kapellet findes i Stueetagen

◀ »Lyngby«præsten, P. Stäubli S. J.

*

γ Søndagsmesse i Kapellet

ret i stærk Vækst paa Grund af den store Udflytning, der er sket fra Hovedstaden som Følge af den forbedrede Forbindelse mellem By og Land, og i 1936 oprettedes Lyngby som et selvstændigt Sogn. Menigheden i det nye Sct. Knud Lavards Sogn, der imidlertid havde Sognekirke og Sognepræst tilfælles med Sct.

Andreas Sogn i Ordrup, saa med Forvenning hen til det Øjeblik, da de fornødne Midler var bragt til Veje, og det hellige Messeoffer kunde fejres i Kongens Lyngby. Allerede i Juni 1938 var man saa vidt, at Sct. Knud Lavards Hus — Begyndelsen til den store Kirke, som man ad Aare haaber at kunne rejse — stod under Tag, og Søndag den 6. November 1938 indviedes Sct. Knud Lavards Kapel i Kongens Lyngby.

Kapellet, der er Resultatet af storsindet Offervilje, er indrettet i Stueetagen og holdt i lette, lyse Farver og udstyret med Bjælkeloft; for ikke at skulle tage unødigt Plads op har man indrettet Sakristiet i Kældretagen, og i Entréen («Vaabenhuset») findes en Skizze af Sct. Knud Lavards Hus samt den ny Kirke, der i sin gammel-danske Landsbykirkestil vil blive en Pryd for det lyngby'ske Bybillede.

Om Søndagen er Kapellet stuvende fuldt, ikke blot af Menighedens egne Medlemmer, men ogsaa af en Del Københavnerne, der har opdaget, at de kan opfylde deres Søndagspligt samtidig med, at de — saavel ved Sommer som ved Vinter — foretager en Udflugt til de herlige, skovrige, nordsjællandske Egne.

Sct. Knud Lavards Kapel er et af de opmuntrende Eksempler paa Kirkens Vækst herhjemme, som tillader os med Fortrøstning at se Fremtiden i Møde.

Jesuiterne i Danmark

Onsdag den 14. ds. talte som Optakt til Jesuiterordenens 400-Aars Jubilæum den 27. Sept. 1940 Pater, Dr. phil. A. Otto S. J. om »Jesuiterne og Kirken i Danmark i Tiden fra Reformationen til ca. 1800«. Dr. Otto indledede med at sige, at i det omhandlede Tidsrum er Jesuiternes Historie identisk med Kirkens Historie i Danmark. Af det med Eksempler gennembe-lyste Foredrag lærte vi, at allerede i det 16. Aarhundrede drog mange danske Studenter til Nordtysklands Jesuiterkollegier, hvor de under Jesuiternes dygtige pædago-giske Vejledning blev saa fint ud-dannede, at den ene efter den anden efter Hjemkomsten til Dan-mark blev foretrukket til betyd-ningsfulde Stillinger indenfor den danske Kirke og den danske Skole. Mange Aar skulde dog ikke gaa, før hjemlige Røster rejste sig for at paapege Faren for den lutherske Kirke, denne Jesuiterundervisning rummede. Da Christian IV til at begynde med var meget begejstret for Jesuiternes Lærdom, blev der ikke grebet effektivt ind i det 16. Aarhundrede mod de danske Stu-dierejser til Jesuiterkollegierne; men politiske Forhold tvang Kon-gen til at slaa om, og 1604 udsted-tes Forbud mod at give Embeder til Jesuitererelever. Alligevel fortsat-tes Studierejserne, dog afsluttede man nu Studierne ved protestanti-ske Universiteter og kom hjem med Eksamensbeviser herfra. De føl-gende Aar viser, hvorledes der kæmpes mellem de lutherske Auto-riteter og de hjemvendte katolske eller i hvert Fald katoliserende Akademikere. Kampen endte med Autoriteternes Sejr, de hjemvendte faldt fra, eller de mere karakter-faste rejste tilbage til Udlandet. Af f. Eks. Medlemslisten fra Mariakon-gregationer i Jesuiterkollegier ved vi hestemt, at nogle af de danske Studenter havde konverteret. De lutherske Autoriteter fik gennem-ført, at katolske Sympatier hos Præster medførte Tab af Krave og Kjole, og at danske Konvertitter

straffedes med Formuekonfiskation og Landsforvisning.

Da Jesuiterne havde Nordens Omvendelse som Opgave, forsøgte de paa forskellige Maader at be-gynde en Mission. En Del danske Konvertitter skulde uddannes med dette Maal for Øje; men det gav intet Resultat. Under Wallensteins Besættelse af Jylland efter Slaget ved Luther am Barenberg 1626 var der Planer om Jesuiternes Overta-gelse af danske Gymnasier; men efter Freden 1629 faldt ogsaa disse Planer bort.

I sidste Periode 1648–1848 var det kun Gesandtskaberne, der havde fri Religionsudøvelse. Fra nu af bestod den katolske Menighed af Medlemmer af Gesandtskaberne, Soldater (hvervet Hær), Kunstne-re, indvandrede Haandværkere og ganske faa andre, bl. a. Børn af blandede Ægteskaber. De danske Love gjorde alt, for at disse Børn blev draget bort fra den katolske Kirke. Præsterne i disse Aar var alle Jesuiter.

Gennem en spansk Gesandt Re-

bolledos Beretninger og Breve ser vi, at Danskerne ikke var uden In-teresse for Katolicismen, og at det danske Folk ikke var helt vænnet fra gamle katolske Skikke. Saaledes beretter Reholledo meget pudsigt om Valfarten til St. Helene Kilde ved Tisvilde, at det er mærkeligt, at en katolsk Helgen giver sig af med at helbrede danske Lutherane-re.

Efter en kort Omtale af Missions-stationen i Fredericia oprettet 1674, sluttede Dr. Otto sin Beret-ning 1801, da Jesuiterne forlod Danmark, og Menighederne gik over til Verdenspræster. At Jesui-terne kom til Danmark igen 1872, skyldes at gammel Tradition giver Ansvar og Forpligtelser. Af det vel-benyttede Kildemateriale skal næv-nes: Protokoller o. lign. fra nord-tyske Jesuiterkollegier, Konsistori-ums Protokoller fra Universitetet i København, Breve, Indberetninger til Jesuitergeneralen, Kirkebøger førte af Jesuiterne, som nu opbe-vares i St. Ansgar Kirkes Arkiv.

Dette videnskabeligt værdifulde Foredrag havde sin særlige Inter-esse derved, at Emnet for saa godt som alle var ganske ukendt. De ca. 40 tilstedeværende littede da og-saa med usvækket Opmærksomhed fra først til sidst.

Ida Maria Henriksen.

Lizzis Hemmelighed

Novelle af Steph. Wevers *fortsat*

»Jo, ser du, det er da noget mær-ke ligt ved Lizzi, at hun aldrig taler om sit Hjem. Naar jeg foreslaar, at hun tager fri en Dag, skyder hun det fra sig og siger, at det ikke haster. Om det saa er hendes Navn, er det fra hendes Flyttebevis, at jeg ved, hun hedder Schneemann, Elisabeth Schneemann. Du husker da vel nok, det var i Spøg du lige straks døbte hende Lizzi.«

Han saa mod Loftet og anstreng-te sig for at huske: saa smilede han genkendende:

»Det viste sig da i alt Fald at være rigtig, for hun bekræftede straks, at hun hed Elisabeth.«

»Jo, men har Præsten ikke fortalt dig noget mere om hende og hendes Fortid, da han bad dig tage hende?«

»Næ, ikke det, jeg ved.« Manden opdagede, at han maatte tage sig flittigere af Piben, derfor tilføjede han med halv Mund:

»Hvad kommer i Grunden hen-des Familie og Fortid os ved? Naar hun ellers i alle Henseender gør Fyldest.«

Paa den lave Tone, det blev sagt, forstod Fruen, at det var hele hans Indlæg i Debatten.

»Naa, ja, jeg har jo heller ikke plaget hende med indiskrete Spørgsmaal. En Mor vil dog ellers gerne vide, hvem hun har i Huset, navnlig hvor der er saa mange Børn. Rita nærmer sig den kriti-ske Alder, det maa vi ikke glem-me.«

Han pustede lempeligt efter den trægt bølgende Røg, som om han trængte til at se klart for sig.

»Apropos, du maa i Morgen tidligt huske, at Rita faar den Agenda med til Nonnerne,« sagde han pludselig interesseret. »Det er den grønne Konvolut, der ligger midt paa Skrivebordet.«

Saa kunde hun ikke være bekendt at sige mere om Lizzi. Hun nøjedes med at tænke ved sig selv: »Disse Tyskere — — man ved dog aldrig.«

Da de gik op for at lægge sig, var Lærerfruen mere end nogen Sinde overbevist om, at der var noget mystisk ved Lizzi, og samtidig at det var hendes gode Ret at være en Smule nysgerrig. Lige inden hun faldt i Søvn, stod det pludseligt klart for hende: »Lizzi var nok kommet til at staa paa Kant med sit Hjem og var i Trodsighed rejst hjemmefra. Det var jo saa ligetil. Men hvad mon var Grunden, det, der stod bag ved det hele?« Maaske hun fandt det i Drømme.

Det saa ud til, at Lærerens Lizzi ret hurtigt blev populær i den lille Landsby. Ikke at hun gjorde noget for det. Man vidste ikke af, at hun havde en eneste Veninde; hun saas aldrig i Snak med de andre Tjenestepiger. Maaske netop dette til en vis Grad gav Indtryk af, at hun var noget for sig selv. I og for sig kunde det dog lige saa godt have skadet hende; det kunde jo have været et Udslag af Stolthed. Og det kunde den jævne Landsbybefolkning ikke fordrage hverken hos Præst eller Lærer, endside hos en Tjenestepige. Men Lizzi var ikke stolt, det kunde man nok se paa den Maade, hun omgikkes Lærerens Børn. De kunde binde Reb om Arm eller Ben paa hende, saa hun skiftevis maatte være Hest og Gris. Og alt klarede hun saa naturligt, at Børnene jubledes henrykte, og de Voksne med Fornøjelse iagttog hende. Efterhaanden søgte de unge fra hils Nabolaget over til Lærerens, tilsyneladende for at være sammen med Børnene; i Virkeligheden for Lizzis Skyld. Først skottede de mindre med et forlegent Smil op til hende; saa kunde hun finde paa at stikke en Finger i Munden for at vise dem, hvor klodset de tog sig ud, svingede dem et Par Gange rundt, og saa var de baade optøede og følte sig optaget i Kredsen. Jo, Lizzi havde Børnetække, og det var vistnok Grunden til, at de ældre ogsaa godt kunde lide hende.

Saa var der en Ting til, der gjorde et godt Indtryk. Da Rengøringskonen meldte sig syg, gik Lizzi hen til Præsten og tilbød i al Beskedenhed at tage sig af Kirken. Fra den Dag af benyttede hun regelmæssig sin ugentlige Friertermiddag for at give Kirken en Omgang. Hun vaskede Gulv og tørrede Støv af Møbler og Statuer, saa at Helgenerne smilede som Børn, der kommer ud af Badet, og de faa trofaste Kirkegængere nikkede anerkendende til

hinanden: Ja, dette her var noget helt andet end de var vant til. Denne Lizzi, hun kunde.

Ja, — hun kunde. Det maatte endog Slagteren erfare. Men det var en Historie for sig selv. Slagteren, der paa Grund af sin buttede Fremtoning blev kaldt »runde Dorus«, boede skraat over for Læreren. Dorus var Byens værste Spøgefugl og Drillepind. Nu skete det en skønne Dag, at Lizzi som saa ofte maatte over og hente noget til Middagen. Dorus stod og smøg sine Ærmer lidt højere op for at slagte en Gris, som han lige havde bundet om Poterne. Dyret laa væltet paa Siden; det rykkede i Rebet og peb af Forfjamskelse.

»Skynd dig af Sted, Lizzi,« drillede Slagteren, »ellers besvimer du bare ... for dette her er noget helt andet end at tørre den hellige Antonius om Næsen.«

Lizzi blev staaende og saa ham udfordrende ind i Ansigtet.

»Som om det var saadant et Hekseri at stikke en stakkels Gris der ikke kan sætte sig til Værge. Hvad giver du, Dorus, saa gør jeg det?«

»Ti blanke Gylden — dersom du tør.«

»Dem skal du af med.« Og inden Slagteren rigtig vidste af det, havde hun revet Kniven ud af Haanden paa ham, bøjet sig over Grisen og plantede nu lige saa sikkert Kniven i Hjertet paa det vrælende Dyr.

»Værsgo,« var alt hvad hun sagde, da hun omsider kom op. Ildrød i Hovedet og dirrende af Anstrengelsen.

Fra Køkkenvinduet havde Lærerfruen iagttaget, at der stimlede Folk sammen foran Slagterporten. Hun vejrede Uraad, tørrede hastigt sine Fingre, smed Forklædet og stak over Gaden. Paa den lille Skare Tilskuere kunde hun straks mærke, at det var noget muntert, man var optaget af. Paa hendes Spørgsmaal »Er Lizzi herhenne?« aabnede Flokken sig for at lade hende komme til. Jo, Lizzi var der

minsandten. Hun stod halvvejs vendt mod Udgangen, parat til at forlade Scenen. Slagteren sad paa Hug og holdt et Lerkar tæt under Grisens sammenfaldne Bryst for at opfangе det tungt skvulpende Blod.

»Ja, Dorus, du kan godt vente med Udbetalingen, indtil du har faaet Grisen solgt.« — Da Fruen lidt senere kom hjem, stod Lizzi ved Komfuret og prøvede Bønnerne til den boblende Suppe.

»Det maa jeg nok sige, Lizzi, du er bleven en hel Karl. Med den Ekstrafortjeneste, du hentede dig der, vanker der sikkert Chokolade med Flødeskumskager.«

»Nej, det gør der ikke. Jeg har ikke Raad til at være ødsel, det er Pengene iltfor kostbare til.«

Men senere paa Dagen trakterede hun alligevel Børnene med et Stykke af den allerbedste Chokolade. Men de maatte ikke sige det til nogen. Saa gnaskede de med des mere Fornøjelse, fordi det skulde være i Smug.

Den Aften sagde Fruen til sin Mand: »Hun har enten en trængende Familie, som hun arbejder for, eller ogsaa sparer hun for at have noget at gifte sig paa.«

»Tja, hvorfor ikke. Der er jo i Tyskland nuomstunder saa mange gode borgerlige Hjem, der har trange Kaar. Derfor kommer der stadig saa mange tyske Piger over til os. Det er da heller ingen Skam, at en ung Pige sætter sine Kræfter ind paa at hjælpe sit Hjem med at holde Hovedet oven Vande.«

»Men kære, det har jeg da heller ikke sagt, at det var.«

»Undskyld, jeg mente, at du vilde sige det.«

»Hvor kan du dog ... Hvorfor skal I Mænd altid lægge saa megen Vægt paa det, vi Kvinder vilde sige, i Stedet for at høre paa det, vi i Virkeligheden siger.«

»Det maa være vort Instinkt, der faar os til det — — Men hvis jeg faar en frisk Kop Te, maa du gerne have det sidste Ord.«

(Fortsættes)

C. J. Gerlach

Vinhandel

Edsvoren Messevins Leverandør
Blegdamsvej 118 . Tlf. Øbro 86 06

VASKERIANLÆG

KØKKENANLÆG

STERILISATION

STAALKEDLER

A/S »VØLUND«

Den ideelle Festmiddag
for enhver Smag,
i alle Prislag

Gratis smukt Service medfølger.
Ring! vi kan da tale om det.

MAJESTIC
Diner Transportable C.7116

VIGGO LARSEN
mangeaarig Køkkenschef i d' Angleterre
Leverandør til de katolske Institutioner

Liturgisk Kalender

Febr.-Marts:

25. S. 3. Søndag i Fasten (208);
2. Sæt Bønner: Om de hel-
liges Forbøn ([120]), 3.
Sæt Bønner: For de le-
vende og de døde ([125]).
26. M. St. Matthias, Apostel (839)
2. Hverdagen (213); sid-
ste Evangelium: Hverda-
gens (216).
27. Ti. Feria (Hverdag) (218); 2.
Om de helliges Forbøn, 3.
For de levende og de
døde, 4. Om Fred.
28. O. Feria (Hverdag) (222); 2.
St. Gabriel af den smerte-
fulde Jomfru ([47]), 3.
Om Fred.
29. T. Feria (Hverdag) (227); 2.,
3. og 4. som Tirsdag.
1. F. Feria (Hverdag) (231); 2.,
3. og 4. som Tirsdag.
2. L. Feria (Hverdag) (238); 2.
Den salige Karl den Gode
(842), 3. For Paven
([122]) i Anledning af
Aarsdagen for vor hellige
Fader Pave Pius XII's
Valg, 4. Om Fred. — Eller:
Den salige Karl den Gode
(842); 2. Hverdagen
(238), 3. For Paven, 4.
Om Fred; sidste Evange-
lium: Hverdagens (245).
3. S. 4. Søndag i Fasten (247).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-
mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (an-
svarshavende), Dannevirkegade 19, Køben-
havn V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindel-
lighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG,
Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K,
Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 0245, Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge
og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland
16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Kontroversernes Kærne

A. J. Lutz O. P.: *Jésus-Christ
et les Protestants* (Editions
du Cerf).

Nogen større Anmeldelse skal
der ikke bringes af denne nye Bog
af Pater Lutz. Den vil nemlig end-
nu i dette Foraar udkomme i
dansk Oversættelse hos Paulus-
kredsen som et af vort Forlags
»større Numre«, en Bog paa hen-
ved 200 Sider.

Mens Forfatterens sidste norske
Bog »Protestanter og Katolikker«
viste os Pateren fra en ny Side som
meget populær Skribent, er den
franske Bog igen Teologens Værk
og endda nok det teologisk mest
vægtfyldige Arbejde fra hans Pen.
Jeg vil tro, at man i Fremtiden vil
henvise til den som det mest ka-
rakteristiske og mest omfattende
Udtryk for Pater Lutz' teologiske
Tænkning.

Indholdsfortegnelsen viser, at
der behandles hele den brogede
Mængde af gamle og ny Kontro-
versspørgsmaal Katoliker og Pro-
testanter imellem (Kirkens Lære-
myndighed, Autoritet og Aand, Af-
lad, Sakramental »Magi«, Maria-
dyrkelsen, Bibel og Tradition —
for blot at nævne et Par af Kapitel-
lerne). Men i Modsetning til de al-
mindelige apologetiske Haandbø-
ger (ogsaa Forfatterens egen: »Den
katolske Religion«) er der her for-
søgt en Fremstilling, der samler
Kontroverserne i et Brændpunkt.

Kort sagt: Katolicismen er i
hvert af sine Træk præget af den
Lære, som er dens Centrum: Men-
neskevordelsens Hemmelighed. I
Lysset af den forstaas alt i Kirken,
fra dens Organisation til dens Mys-
tik. Og alle de protestantiske An-
ker mod Kirken lader sig ogsaa
føre tilbage til et Centrum: Benæg-
telsen af enhver Analogi mellem
Gud og Skabningen. Her ud fra
forstaas Ankerne mod Kirken,
mod Sakramenterne, mod atter alt
fra Organisation til Mystik.

Men samtidig er der ad denne
Vej skabt Klarhed over Muligheden
og Betingelserne for en Genfor-
ening i Troen. Den katolske Reli-
gion er en ubrydelig Enhed, som
i hver af sine Bestanddele peger
hen til Menneskevordelsen. Vejen
til Enhed gaar over Troen paa, at
»Ordet er blevet Kød og har boet
iblandt os«.

H. D. T. K.

At regne sig fra Barnet

Anton Stecher: *»Zeitwahl in
der Ehe«* (Verlag Romos, Zü-
rich).

Forlaget har sendt os det ny og
stærkt udvidede Oplag af denne
Bog, som teoretisk og praktisk be-
skæftiger sig med den ofte omtalte
Knaus-Ogino'ske Beregning af den
saakaldte fysiologiske Sterilitet. Vi
ønsker af forstaaelige Grunde ikke
at komme udførligt ind paa Bogens
Emne. Blot to Bemærkninger:

Vi kender den Opfattelse, at Me-
toden er en himmelsendt Hjælp i
megen Samvittighedsnød. Men det
forekommer os, at den paalægger
en fordoblet Pligt til at prædike
»Viljen til Barnet«. Blicher den op-
fattet som en Dispens fra denne
Prædiken, er det ikke Himlen, der
faar Tak for Gaven.

Desuden: Dr. Stecher bruger ad-
skillige tætbekrevne Ark til at
fremstille den praktiske Beregning
og advarer med god Grund sine
Læsere mod at springe noget over
(eller glemme de mange Notabener
i Beregningerne). Det er baade
sagligt og ærligt — samt nødven-
digt. Men med megen Erfaring om
Tal og især om den Regnefærdig-
hed, man tør vente at finde hos
flere end et lille Faatal, tror vi for
vor Del, at Metoden afstedkommer
talrige Skuffelser og det, som vær-
re er. Naar smaa bitte Regnefejl
kan koste saa dyrt som her, er det
ikke til at vente andet.

H. D. T. K.

Abonnér paa

Pauluskredsens Bøger

3 Kr. pr. Halvaar.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI

KUL KØK KOKS

NØRREGADE 15

TELF. 9270

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

**ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.**

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Hans Hellighed modtog i særlig Audiens henvend 80 Personer, der bebor Huset, hvori han fødtes den 2. Marts 1876. Han talte til dem om Barneminderne og om ethvert Barns største Gave: den rette Tro.

Fredag den 16. ds. modtog Paven i Audiens den argentinske Militærkommission. Han opfriskede Minderne om det straalende Bevis paa den argentinske Republiks katolske Tro, som Han var blevet Vidne til, da Han kom dertil som pavelig Legat ved den internationale eukaristiske Kongres i Buenos Aires. Han nævnte dernæst den store Kristus-Statue, der blev rejst paa Bjergene ved Grænsen som Minde om Fredslutningen mellem Sydstaterne, og udtrykte Haabet om, at der snart vilde blive rejst lignende Statuer ogsaa i Europa til Minde om en varig Fred.

Paven sluttede: Vi haaber paa, at Gud vil bevare den katolske Tro stadig lige levende blandt eder, og at Han vil holde eder fjernt fra de moderne Idéer, der skiller fra Gud.

Rom: Nogle udenlandske Aviser refererer ovennævnte Audiens og henfører Pavens sidste Udtalelser til Kommunismens Fremgang i Sydamerika.

Chicago: 16 Overhyrder har holdt et Møde, ved hvilket de studerede Kirkens Standpunkt til de nye sociale Strømninger, blandt andet Arbejder- og Lønproblemerne, Privatejendom og korporativ-socialt Samvær. Man paapegede især Salazars Arbejde for Portugals Landbefolkning og Pius XI's Ord om Italiens korporative System i Rundskrivelsen »Quadragesimo Anno«.

Sevilla: For at genrejse Vor Frue de la Capeza Kirken er der blevet iværksat en Indsamling. Der er allerede samlet over 1¼ Million Pesetas, hvoraf Sevilla alene har ydet en Femtedel.

Calcutta: Den nye Guvernør i Bengalen er en ivrig Katolik. Ved hans Embedsovertagelse var Stedets Ærkebiskop, Mons. Perrieux, tilstede.

Vatikanstaden: Den 7. Marts vil Hans Hellighed afholde lukket Konsistorium, under hvilket nye Biskopudnævnelser skal drøftes. Derefter vil følge et offentligt Møde, hvori der bl. a. diskuteres Gemma Galganis Helgenkaaring.

Breslau: Ærkebiskop, Kardinal Bertram minder i en Skrivelse om, at den eneste sande Styrke i disse svære Tider er Troen paa den sande Gud. Han advarer dernæst mod alle de moderne Idémenstillinger, der søger at fortrænge det rette Gudsbegreb. Tysklands Katoliker føler sig lykkelige over at tilhøre Guds ene sande Fald. En Dag vil Paaskelysets Sejrsglans atter straae. ... Foruden de mange katolske Skoler, der allerede er lukkede, skal fra den 1. April alle endnu bestaaende katolske Skoler lukke.

Vilna: Byens Hjælpebiskop, Mons. Kasimiro, er afgaaet ved Døden.

Klippemanden i Opposition

(fortsat fra Side 119)

nemlig i den almenmenneskelige Afsky for Lidelser. Det gjaldt om at forebygge Panikstemning saavel hos Petrus som hos de øvrige Apostle og iøvrigt hos alle, der i Tidernes Løb vilde bekende sig til Kristus. De skulde ikke gribe til Flugt ved Synet af Korset; derfor var det af Betydning, at de straks skulde se det i Øjnene. De skulde fra første Færd af oplyses om, at Kristus og Korset er uadskillelige.

Vi Kristne, der anvender Kors og Billeder af den korsfæstede som Pynt, har svært ved at forestille os, hvor ufattelig den Kombination af Messias og Fornedelse har været for Petrus og hans Medapostle. Disse jævne Fiskere vidste ikke andet end, at Messias vilde komme for at gøre Ende paa Elendigheden. Det var

deres Børnelærdom. Saadan havde de Sabbat efter Sabbat hørt det i Synagogen. Messias og hans Rige vilde være idel Lys og Glæde. Han skulde være Sejrsherren, der vilde benytte sine Fjender som en Fodskammel, omend maaske ikke saa bogstaveligt som de grumme Assyriemonarker havde gjort det i sin Tid. Om meget andet kunde der være delte Meninger f. Eks. om Maaden, hvorpaa Messias vilde komme til Syne. Ogsaa hans Gerning blev skildret forskelligt, alt efter det Begreb, man gjorde sig om et ideelt Styre, mere eller mindre politisk eller religiøst. Men een Ting var alle enige om; med den Salvende vilde Lykkeperioden oprinde. De senere Aarhundreders nationale Depression vilde være til Ende.

Da Petrus tillod sig at tysse paa Mesterens Tale om Lidelse, Fornedelse og Død, tolkede han hele det retroende Israels Tro og Følelser. Hvis der var noget forkert ved det, saa kunde han ikke gøre for det. Hans Bekendelse til Jesus som Messias og Guds Søn, var i Grunden ikke baseret paa andet end paa Velgerninger saasom Helbredelser, Mangfoldiggørelse af Brød og Fisk, og Salighedsprisninger af fattige og lidende, altsammen Ting, der svarede til den gængse Messiasopfattelse. Denne Tale om Lidelser og vanærende Død kom da i hvert Fald som en Overraskelse, den værste Petrus hidtil havde været ude for.

Men det var ikke til at misforstaa. Han, der mente at maatte hjælpe Mesteren ud over tungsindige Grublerier, blev slaaet fuldstændigt ned, han saa sig pludseligt forvandlet fra en Klippe, der skulde være Grundvold, til en Anstødssten, der hindrede Messias i at gaa frem. »Gaa bag mig, Satan!« Det gjorde Petrus — og han sørgede for, at der skulde være en vis Afstand mellem Jesus og ham selv. For han vilde nok følge, men han forstod ikke længere, hvor det bar hen.

Steph. Wevers.

Hertug Knuds Division

Landet over foranstaltes i denne Tid Tøjindsamlinger til Finland. Dette Arbejde arrangeres væsentligst af Røde Kors, der har overdraget den praktiske Gennemførelse deraf til Ungdomskorpene, som nu har fordelt Arbejdet mellem sig paa Skift. — Søndag den 11. Februar var vor I. Absalon og Sct. Ansgar Trop saaledes til Disposition for denne Indsamling, og hver Dag i den efterfølgende Uge stiller Divisionen Spejdere til Assistance med Tøjsorteringen. Søndag den 17. Marts kommer saa Turen til II' Absalon Trop.

Det har i Dagspressen været omtalt, at de 4 danske Spejderkorps vil søge at dygtiggøre deres Spejdere til at være særligt beredt til at yde Hjælp, dersom vort Land skulde komme i faretruende Vanskeligheder. Med dette for Øje har Korpsene stiftet et »Beredskabsmærke«, som kan erhverves af de Spejdere, som bestaar en speciel Prøve, indeholdende de Krav, der i en saadan prekær Situation kan ventes stillet til enhver Spejder. Det er naturligvis Haabet, at saa mange Spejdere som muligt maa blive i Stand til at faa dette Mærke, men for at instruere Spejderne har Korpsene nu kaldt en Instruktør fra hver Division til et Kursus, der har været afholdt paa Universitetet i Samarbejde med Stat, Politi og Luftværnsforeningen. Divisionens Instruktør er nu uddannet, og han skal derefter paa Tourné til alle vore Troppes for at bringe sin Viden videre.

Men Divisionen arbejder ogsaa for den almindelige spejdermæssige Uddannelse. Der er i Vinter oprettet en Førerskole for Førere og Føreraspiranter fra Sct. Laurentii Trop (Roskilde) og Sct. Pauls Trop (Taastrup), saaledes at Instruktionsaftener afholdes hver 14. Dag skiftevis i Roskilde og i Taastrup. Naturligvis drives denne Førerskole paa længere Sigt i Haab om at sikre vort Spejderarbejde i disse Troppes en god Tid fremefter.

Paa det aarlige Divisionsraadmøde blev Divisionens nye Vedtægter, der nu efter et Par Aars Forhandling med Korpset endelig er accepteret, forelagt Raadet til Underretning og Godkendelse, og ved samme Lejlighed valgtes Divisionskapellanen, Pastor Geertz-Hansen, til Formand for Raadet i det kommende Aar.

Naa, for al denne Alvor har Ulvene og Spejderne dog ikke glemt Smilet. Flere af Troppene og Flokenerne har holdt Fastelavnstester med Tøndeslagning m. m. — II' Absalon Trop havde til Indledning arrangeret et By-Orienteringsløb, der startede et saa overraskende Sted som Hvidovre (pr. Tog til

»Roskilde«) og førte over Husum, Bispebjerg, Frederiksberg til Stenosgade. Ved den efterfølgende Tøndeslagning vakte det megen Morskab, at Aarets Kattedronning blev Troppens Kapellan, Pater Bender.

II' Absalon Trop har bedt mig benytte denne Anledning til at gentage, at det er i Pinsen, den 12.—13. Maj, at Troppen holder sin store Udstilling og Basar paa Sct. Knuds Skole. — Man bedes reservere Pinsen — den falder tidlig i Aar; jeg føler mig overbevist om, at De vil snyde Dem selv for noget godt, hvis De ikke faar Lejlighed til at aflægge Troppen et Besøg. Nok herom, Troppeskriveren ved nok selv at tale herom. Jeg erindrings til Slut blot om, at Gaver til Basaren eller Tilsagn om Gaver vil blive modtaget med Taknemmelighed af Tropperaadets Medlemmer, Troppskapellanen, Pater J. Bender, Stenosgade 4, og Troppsføreren, H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Nora 1879 x. D. C.

Aarsberetning for St. Vincentsforeningen for katolske Damer i Rosenkranssognet

I Vinterhalvaaret afholdt Vincentsforeningen hver Maaned et Møde, hvori Sognepræsten deltog. Da vor tidligere Sognepræst, Hr. Pastor Niels Hansen i Septbr. blev forflyttet til Randers, overtog vor nuværende Sognepræst Hr. Pastor Jacob Hjorth Ledelsen af Møderne. Hver Torsdag Kl. 13½—16 arbejdedes der paa Systuen.

Foreningen talte 31 Medlemmer, 8 aktive og 23 passive.

I Aarets Løb er 43 Familier og enligstillede blevet understøttet, og der er aflagt 114 Besøg i Hjemmene eller paa Hospitalerne. Paa Systuen forfærdigedes 38 nye Klædningsstykker. Af Gaver er der modtaget og uddelt 74 Brugs- og Beklædningsgenstande. I Begyndelsen af Aaret var Vincentsforeningens Damer desuden en Del beskæftiget med at forfærdige Haandarbejder til Basaren, som afholdtes i Sognet til Fordel for en ny Kirke.

I Fastetiden deltog vi i Retræten paa Østerbro og 2. Paaskedag i den fælles Paaskekommunion, som afholdtes i Rosenkranskirken.

Til den aarlige Skovtur var der indbudt 14. Paa vor daværende Sognepræsts Anmodning kørte nogle af Sognets Bilejere velvilligst Deltagerne til og fra Trød. — I

Sommerferien havde 10 Skolepiger 3 Ugers Landophold paa Prinsesse Margrethes Feriehjem.

I Febr. og Novbr. havde vi Aften-sammenkomst i Institut Jeanne d'Arc, hvor Sognets Præster glædede os ved deres Nærværelse. Der var Lotterispil, Tale, Musikunderholdning og Kaffeord. I December deltog vi i Julefesten i Institut Saint Joseph paa Østerbro.

Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, bedes herved modtage en hjertelig Tak.

Indtægter:

Kassebeh. 1. Jan. 1939	29,34
Aarlige Bidrag:	
Fra aktive Medlemmer	36.—
Fra passive Medlemmer ...	164.—
Legatrente	9.—
Vincentf. Kollekt	40.—
Bankrenter	4.55
Modtaget fra Hovedkassen	350.—
	Kr. 632.89

Udgifter:

Indkøb til Systuen	89.71
Fødevarer	132.25
Mælkebilletter	39.—
Kontant Hjælp	109.—
Kørekort til Skolebørn	27.—
Sporvognsbilletter	12.25
Udgift ved Aftenmøder	26.21
Indbetalt til Hovedkassen .	164.00
Porto	0.88
Messestipendium	3.—
	Kr. 603.30

Kassebeh. 1. Jan. 1940 ... 29.59

Kr. 632.89

K. U. K. ogsaa i Ordrup

Paa Initiativ af Aloisius v. Høhling blev der i December indledet Forhandlinger om Start af en Ungdomsforening i Ordrup.

Sognepræsten, Pater Lucas S. J. støttede stærkt disse Bestræbelser, og den 29. Januar kunde det første grundlæggende Møde afholdes. Paa dette Møde blev der valgt et Arbejdsudvalg, som straks satte sig i Forbindelse med Københavns K. U. K. og blev enig med denne om at danne Ungdomsforeningen i Ordrup som en selvstændig Forening, men med et fast Samarbejde med Københavns K. U. K., samme Love og Vedtægter, Medlemskort, Kontingent og mødetekniske Enheder. Medlemskortet giver Adgang til begge K. U. K.'er. De to Bestyrelser mødes hyppigt for at være i nøje Kontakt med hinanden. Naar de to Bestyrelser er samlet, repræsenterer de K. U. K.'ernes fælles Overledelse.

Den første Generalforsamling afholdtes d. 13. Februar paa Kollegiet. Der var mødt 35 unge Mænd og unge Piger samt vore to gejst-

lige Raadgivere: Pater Lucas S. J. og Pater Stäubli S. J.

Aloisius v. Høhling bød velkommen, hvorefter Pater Heinrich Roos S. J. holdt et inciterende Foredrag: »Vi bygger den unge Kirke«, der gav os et godt Indblik i Ungdomsarbejdet i andre Lande og gode Linier for vort fremtidige Arbejde.

Birger Hutters forelagde Program og Love, der enstemmigt blev vedtaget.

Ved Kaffebordet afholdtes der saa Valg. Bestyrelsen kom til at bestaa af: Formand: *Birger Hutters*, Næstformand: *Harald Guldager*, Kvindelig Leder: *Doris Mogensen*, Kvindelig Vikar: *Grete Kallan*, Kasserer: *Kjeld Hutters*, Sekretær: *Aloisius v. Høhling*.

Næste Møde i Ordrup K. U. K. er Tirsdag den 27. Febr. Kl. 20 pr. hos Liobasøstrene, Kollegievej 4, 1. Sal. Det er et Kredsmøde. Emnet er: *Daaben* (som det første Led af Studiekredsen: *Sakramenterne*). — Mandlig Indleder: *Harald Guldager*; kvindelig Indleder: *Doris Mogensen*. Bagefter fælles Kaffebord à 0,50 Kr. Forskellig Underholdning. »*De to Minutter*« holdes af *Birger Hutters* og *Birgit Bredholt*.

Næste Møde igen: Tirsdag d. 12. Marts: Fællesmøde. Alle unge er hjertelig inviteret.

Sangaften

Kommunelærerinde Frk. *Edith Petersen*, som havde saa stor Ære af det Julespil, der i Adventstiden blev spillet paa Østriggade Skole, afholder Mand. 26. Febr. Kl. 20 en Sangaften i Nikolaj Kirkesal.

Programmet omfatter bl. a. Buxtehude, Rosenmüller (Lamentation), J. S. Bach (Solo af Messe Nr. 2), Händel m. fl.

Nyt fra Thorshavn

Paa Franciskaner-Søstrenes Initiativ opførte K. U. P'erne og nogle Skolebørn i Thorshavn et Teaterstykke til Indtægt for Finlandshjælpen. Underholdningen gav et Nettooverskud paa Kr. 280,—. Endvidere er 25 af Søstrenes Skolebørn beskæftigede med at strikke Trøjer, Strømper og Vanter af Færøsk Uld til Finlandere.

Sct. Vincents Kollekt

I Sct. Ansgars, Sakraments, Rosenkrans, Sct. Annæ og Jesu Hjerter Kirke holdes Kollekten den 3. Søndag i Fasten (25. Februar) til Fordel for Vincentsforeningen (Katolsk Menighedspleje).

Da vi stadig lever i en trykkende Dyrtdid, der sætter sine Spor overalt, og som ogsaa føles i vor Forening, hvor Indtægterne formindskes ved Bidragydernes svigtende Evne, beder vi indstændigt om Støtte til vort Arbejde ved denne Kollekt, for at vi derigennem kan komme vore nødlidende Trosfæller til Hjælp.

Styrelsen.

Retrætedag i Ordrup for Sygeplejersker

Søndag den 18. Februar samledes 25 Sygeplejersker og Elever til Retrætedag hos St. Lioba Søstrene i Ordrup. Pater *Coenen S. J.* paa-pegede for os Kristi Kærlighed og Medlidenhed med de syge. Jesus kom ikke alene med Syndsforladelse, men ogsaa med Helbredelse for Legemets Sygdomme. Ydermere har Vor Herre stiftet et Sakramente, de syges Salvelse. Vi burde altid betragte Sygeplejen som et helligt Kald, som skal ud-

føres i Kærlighed til Gud og Næsten. Paa denne Maade kan Sygeplejersken arbejde sammen med Præsten i Kristi Forløsergerning.

Søster *Maria Birgitta O. S. B.* talte som Kollega til os paa sin ligefremme Maade og advarede imod, at Sygeplejersken blev en mekanisk Arbejder, der blot ydede Patienten den medicinske Pleje, men glemte den sjælelige.

Vi fik sikkert alle en meget dybere Forstaaelse af vor Gernings Betydning, og vi haaber, at den katolske Sygeplejerske kan svare til de Krav, som Kirken og Patienterne maa stille til hende.

En Deltager.

Elisabethforeningens Bazar

Tidligt paa Aaret er vi kommet ind i Fastetiden og snart har vi Palmesøndag; sæt derfor allerede nu de flittige Hænder i Gang for Foreningens forældreløse og vanskeligt stillede Børn. Det er vor aarlige Bazar, vi gaar i Forbøn for. Desværre forlanger Tiden store Ofre af os alle, men lad os derfor ikke glemme vore egne smaa, der ikke selv kan bede, og sikkert vil være prisgivet en sørgelig Tilværelse, hvis vi af Mangel paa Midler maa svigte dem, og det er en beklagelig Kendsgerning, at vi kun ved Basarens gode Resultat kan fortsætte vort samfundsnyttige Arbejde. Aflæg derfor Basaren et Besøg Palmesøndag den 17. Marts, Bredgade 69, St. o. G., fra 9—19 og Mandag fra 10—15. Vi har værdifulde Lotterigevinster, og smukke Sager for enhver Smag. Vor pragtfulde Restaurant taler for sig selv. Gaver modtages med Tak af

Pastor v. d. Kettenburg,
Bredgade 64, 3.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3.

Frk. F. Stratbøcker,
Jægersborg Allé 19, Charlottenl.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Linnedjomfru

Velanbefalet og selvstændig Linnedjomfru eller Oversluepige, vant til større Herskabs-hus, søges den 1. Maj til Ledreborg Slot. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til
Lensgrevinde Holstein-Ledreborg
Ledreborg, Lejre, Sjælland.

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

*God Vask
- Geismar Vask*

Telefon Central 3269

Velgørenhedskoncert

Søndag den 3. Marts Kl. 20 i »Prinsen«s Sal (Roskilde) til Fordel for Sct. Laurentii brandlidte Kirke.

Velvillig Assistance:

Kgl. Hofoperasanger, *Cavaliere*
Jørgen Bendix.

Ved Flyglet: Pianistinde *Asta Lind.*

Pianistinde: *Melita Birkelund,*

Kerckhoffs Koret (70 Sangere)
under Ledelse af Organist
A. Kerckhoffs.

Bill. à Kr. 1,00 hos Boghandler
Bruun, Sct. Maria Hospital og Ka-
tolisk Præstegaard (Roskilde).

Endnu engang Roskilde

»Bank paa, saa skal der lukkes
op for jer.« Saaledes lærte Jesus os
i sin vidunderlige Bjergprædiken.

I Tillid til Guds Ord vover jeg at
banke paa.

Det drejer sig om et Lotteri til
Fordel for St. Laurentii brandlidte
Kirke.

Var Kirken da ikke forsikret?

Jo, det var den; men Assuran-
cen svarede desværre ikke til de
nugældende Priser. Og disse stiger
yderligere fra Dag til Dag.

Desuden vilde vi gerne benytte
denne Lejlighed til at forskønne
vor Kirke.

Vore Bysbørn har vist os en
unaadelig Imødekommenhed. Da
vi bad om Genstande til et Lotteri,
strømmede det ind med kostbare
Gaver fra Byens Handlende og an-
dre. Ogsaa vore Trosfæller i Ros-
kilde saavel som i andre Byer har
givet med Gavmildhed. Der er Ge-
vinster for langt over 2000 Kr.

Lotteriet anbefaler sig selv.

Naar De derfor en af de første
Søndage gaar ud af Deres Kirke,
vil De blive standset af en maaske
lidt paatrængende Trosfælle, der
vil sælge Dem en Lodseddel til
ovennævnte Lotteri. Afslaa ikke
den Chance, der bydes Dem. Sam-
tidig hjælper Deres 50 Øre til at
genopbygge Guds Bolig i Roskilde.

P. J. Boerrigter,
Sognepræst.

Fastegudstjenester i København

St. Ansgars Kirke. Hver Søndag
Kl. 17 Pater *A. Otto S. J.* Hver Fre-
dag Kl. 20 Korsvejsandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Søndag
Kl. 18 Pater *Alfr. Otto S. J.*: »Kri-
sti Passion«. Sønd. 25. Febr.: »Jesu
Tavshed for Retten«. Hver Torsdag
Kl. 20 Korsvejsandagt med kort
Prædiken af Pater *K. Pauli S. J.*:
»Kristi Sjæls Korsvej«. Torsd. 29.
Febr.: »Judas Kys«.

Rosenkranskirken. Hver Onsdag
Kl. 20 Pastor *Wihl. Nölke.* Onsd.
28. Febr.: »Ecce Homo«.

Sakramentskirken. Hver Søndag
Kl. 18 Fasteprædiken. Hver Fredag
Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Onsdag Kl.
20 Pastor *K. Geertz-Hansen.* Hver
Søndag Kl. 18 Korsvejsandagt.

St. Andreas Kirke. Hver Fredag
Kl. 19,30 Korsvejsandagt. Hver
Søndag Kl. 17 Fasteprædikener af
Pater *H. Lucas S. J.* om Emnet
»Petrus«. Sønd. 25. Febr.: »Et Na-
dens Blik«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag
Kl. 20 Pastor *Cay Benzon*: »Hvor-
for lader Gud, som er Kærlighed,
Menneskene lide«. Gudstjenesterne
slutter med Korsvejsandagt.

St. Knuds Kapel. Hver Søndag
Kl. 20 Pastor *P. Schindler.* Søndag
25. Febr.: »Kirken som sakramen-
talt Samfund«. Hver Torsdag Kl. 20
tysk Fasteprædiken af Pastor *G.
Scherz.*

St. Knud Lavards Kapel (Lyng-
by). Hver Onsdag Kl. 20 Pater
K. Pauli S. J.: »Kristi Sjæls Kors-
vej«.

English Service

February 25th 10.30 o. cl. at St.
Canute's, Vestervoldgade 115 (Fr.
King).

Robert Hugh Benson: The upper room

opføres paa Engelsk af Rygaards
Elever d. 17. Marts (evt. ogsaa d.
15. Marts) til Fordel for Finlands-
indsamlingen. Entré 1 Kr.

Musikafte'n paa St. Knuds Skole

Søndag 3. Marts Kl. 19¼ pr.
Sange af firstemmigt blandet
Kor, trestemmigt og tostemmigt
Drengekor, Klaver og Violinspil,
Recitation, Foredrag.
Adgang incl. Program 50 Øre.

Dødsfald

Priorinden og Søstrene i As-
sumptionsklostret paa Rygaard
anbefaler til de troendes Forbøn
deres kære

Soster Marie Thérèse,

som efter langt Sygeleje døde
den 14. Februar. Samtidig tak-
kes alle, som har vist deres Del-
tagelse ved hendes Død og Be-
gravelse.

AARHUS

Karl Hansen

Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg
Frederiksgade 75, Tlf. 295
Omstil. til priv. Bogensegade 5

S. A. Kannegaard

Vestergade 5
Telefon 2710
Vikualieforretning

Nørgaards Boghandel

Banegaardsplads 16. Tlf. 6036
Skolebøger
Katolsk Litteratur

H. Vestergaard

Malermester
Telefon 6254

Skomager

Chr. M. Jensen

ved den katolske Kirke
Telefon 8326

Afskrivning, Dublikering

Nveste Maskiner . Hurtig Ekspedition
Moderate Priser . Maskinskriverings-Afd.
BUCHTRUPS Annonce-Bureau
Telefon 1166

Permanent-Salonen

ved ELISABETH NIELSEN
Søndergade 7¹. Telefon 6240

Tricotage og Børnekjoler

køber De bedst og billigst i
Magasin »Special«
Fr. Allé 172 . Telefon 6614
Leveandør til Vare otteriet

Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER

Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linjer)

Et Menneske foran Spejlet

Naar du læser Guds Ord, skal du huske paa, at du skal spejle dig i dette Ord. Derfor maa du stadig sige til dig selv: »Det er *mig*, der tales til; det er *mig*, der tales om«.

Men saa vil du maaske indvende: »Tro dog ikke, at jeg er saa indbildsk at mene, at Bogen henvender sig til mig, eller taler om en saadan Ubetydelighed som mig. Nej, jeg er virkelig alt for beskeden til at have saadanne Tanker.

Men i Sandhed, denne Beskedenhed er *for* stor. Og mon ikke der skjuler sig Underfundighed bagved? Du er vist bange for at spejle dig i Ordet.

Nej, tro mig, du kan kun læse Ordet med Udbytte, hvis du forstaar, at det er dig, det drejer sig om. Du husker nok, hvor snildt Profeten Nathan sagde Kong David Sandheden og viste ham, hvor skændigt han havde baaret sig ad overfor Batseba og hendes Mand Urias. Han fortæller en Historie, der tilsyneladende handler om noget ganske andet; om en Uret, der begaas imod en fattig Mand, hvis eneste Faar berøves ham af den rige Nabo. Og da David giver sin

Harme over denne Uret til Kende, siger Profeten: *Du er Manden!*

Saadan maa du, kære Læser, høre dig ad, naar du f. Eks. læser Lignelsen om den barmhjertige Samaritan.

Naar du læser, at en Præst kom forbi det saarede, nødstedte Menneske, der laa ved Vejen, uden at hjælpe ham, saa skal du sige: »Det er mig.« Lad være med at lave Vittigheder som f. Eks.: »Jeg er jo ikke Præst, paa mig kan det altsaa ikke passe.« Eller: »Ja, saadan er de Præster, de er de aller værste.« Næ, det skal jo være Alvor, og derfor maa du sige: »Det var mig.«

Maaske indvender du nok saa frejdigt: »Jeg har virkelig aldrig oplevet, at en døende Mand laa ved en Vej, hvor jeg kom forbi.« Men det er jo kun for at slippe uden om Sagen. Spørgsmaalet er, om aldrig et Medmenneske har trængt til din Hjælp, men du har ladet, som om du ikke bemærkede det, og saa er du »gaaet forbi«. Derfor maa du hellere sige: »Ak, at jeg kunde være saa ubarmhjærtig! At jeg kunde se sligt og dog gaa forbi uden at foretage mig noget.

Og lige saadan maa du sige,

da du læser om Levitten, der saa og dog gik forbi.

Der kom en praktisk Mand ad den samme Vej. Da han kom i Nærheden af den mishandlede, sagde han til sig selv: Hvad er det, der ligger et halvdødt Menneske; det er nok ikke værd, at jeg gaar ad denne Vej; det kunde jo blive en Politisag, eller Politiet kunde maaske komme til i samme Øjeblik og antage mig for Gerningsmanden.«

Saa skal du sige til dig selv: Det er mig.

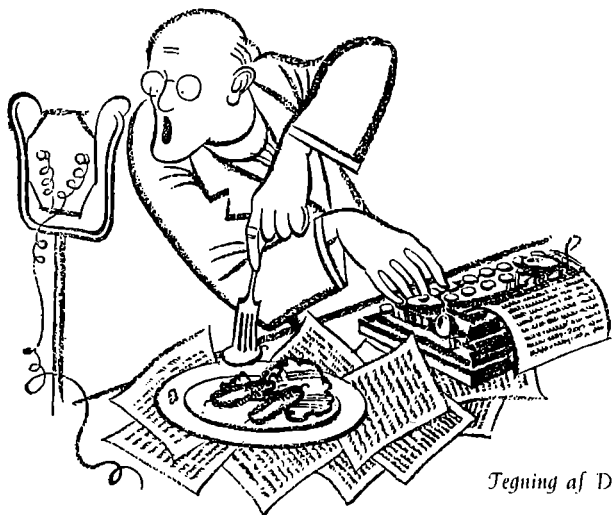
Og der kom en i dybe Tanker, -- han tænkte paa ingen Ting -- den samme Vej; han saa slet ikke noget og gik forbi ... Saa skal du tænke: »Det er mig, jeg Fæ, at jeg kan gaa saaledes og tosse uden at se, at der ligger et halvdødt Menneske.« Saaledes vilde du jo dog have sagt til dig selv, om en stor Skat havde ligget ved Vejen, og du var gaaet forbi uden at se den.

»Men en Samaritan rejste og kom til ham«. For ikke at blive træt af idelig at sige: »Det er mig«, kan du her til Afveksling sige: »Det var ikke mig, ak nej, saaledes er jeg ikke.«

Frit efter S. Kierkegaard ved C. B.

Horisonten rundt

Pater Martindale til København

Tegning af Derrick

Lige efter Paaske modtager de københavnske Katoliker et opsigtsvækkende Besøg. Paa Biskop Suhrs Anmodning kommer den verdensberømte engelske Jesuit, Pater C. C. Martindale hertil for at holde en Række Prædikener og Foredrag.

Pater Martindale er — som vor lille spøgefulde Tegning viser — en meget travlt optaget Mand. Hans Navn staa regel-mæssigt paa Farm Street Kirkens Prædikantliste, og naar det savnes en Tid lang, er Grunden den, at han er paa Rejse i et eller andet Hjørne af Kloden. Det forhindrer ham ikke i at skrive et Par Bøger om Aaret samt Artikler i alle mulige katolske Tidsskrifter, at være en hyppig Gæst i Radioen, aktivt virksom i den katolske Sømandsmission (Apostolate of the Sea) og Sjælesørger for overordentlig mange Mennesker fra de forskelligste Samfundslag.

Pater Martindale er Søn af Sir Arthur H. Temph Martindale, der indtog en anset Stilling i Civiladministrationen i Indien. Derovre er en Bro opkaldt efter ham — men siden er der op-

staaet Tvivl om, hvorvidt Broen er hans eller Sønnens, saa man for en Sikkerheds Skyld tillægger hver af dem Halvdelen.

Cyril C. Martindale gik i Skole i Harrow og viste særlige Anlæg for klassiske Studier. Han mener selv, at den romerske Historie og Digtekunst samt Platos og Aristoteles Filosofi hjalp ham til at blive Katolik. Dette skete kort efter, at han havde forladt Skolen. Paa Grund af sin Indtræden i Jesuiterordenen kom han først nogle Aar senere (1901) til Universitetet i Oxford, hvor han tog akademiske Grader i Filosofi og klassisk Filologi. Desuden studerede han med stor Interesse sammenlignende Religionshistorie. Herefter fortsattes hans Uddannelse i Ordenen, og han modtog Præstevielsen i 1912.

Under Verdenskrigen var Pater Martindale i uophørligt Arbejde blandt Soldaterne i Lejre og paa Hospitaler, ogsaa blandt de tyske Krigsfanger gjorde han Præstegerning. Efter Krigen vendte han tilbage til Lærergerning i Oxford, hvor han ogsaa var katolsk Studenterpræst indtil 1927. Siden da har han været

knyttet til Farm Street Kirken i London.

Hans Rejser er paa det nærmeste utallige. I 1928 besøgte han New Zealand (hvor han kom alvorligt til Skade ved en Bilulykke) og Australien i Anledning af den første nationale Eukaristiske Kongres i den Verdensdel. I 1930 var han paa en lang Rejse til Sydafrika, i 1932 til Eukaristisk Kongres i Irland og i 1934 til Buenos Aires store Eukaristiske Kongres. Han rejste tværs over Sydamerika, fløj over Andeskæden og videre ad Luftvejen til Panama. Herfra gik Sørejsen paany til New Zealand og Australien. I 1937 kaldte en Eukaristisk Kongres ham til Manila, og han fik paa Vejen tabt sit Hjerte til Ceylon, men ogsaa til alt, hvad der har med Søen at gøre. »The Apostolate of the Sea« har i det hele taget været hans maaske varmeste Interesse gennem mange Aar.

Af mindre Rejser kan nævnes mangfoldige til Frankrig og Italien, desuden til Sverige (Ansgarfesten), Østrig, Tyskland, Holland, Belgien, Kroatien, Slavonien, fire Rejser til Ungarn og til Polen. Om denne sidste Rejse bragte vi for en Uge siden en Artikel fra Pater Martindales egen Haand.

I mange Aar har Helbredet ikke været stærkt, især ikke efter Automobilulykken i 1928. Under sit sidste Besøg i Rom i 1938 blev Martindale meget alvorligt syg, og Rejsen nu til Danmark er ikke blot hans første Besøg her i Landet, men hans første Gerning udenfor England efter at være kommet nogenlunde til Kræfter igen.

Ændring i Fastebestemmelser

Paa Grund af de nuværende vanskelige Forhold bortfalder Bestemmelsen om, at der paa Fastedage, som ikke tillige er Abstinendage, kun maa nydes Kød ved Hovedmaaltidet.

+ TH. SUHR

Uden at ret mange har vidst om det i vort lille danske katolske Samfund, er der ganske stille groet en stor Komponist op iblandt os, og det er endda paa den anden Side Sundet, i Sverige, man først har opdaget ham. *Leif Kayser* er kun tyve Aar, men allerede for et Aar siden opførtes hans første Symfoni i Gøteborg af den svenske Dirigent Tor Mann, og ham var det ogsaa, der for nogle Uger siden kom over og dirigerede *Leif Kayser*s Værk ved en Torsdagskoncert d. 8. Februar. Det vakte stor Opmærksomhed, og Pressen talte om »et straalende ungt Talent, der giver Løfte om alt, selv det største«.

Otte Dage efter blev Forventningerne allerede bekræftet, idet *Leif Kayser*s Symfoni Nr. 2 blev fremført ved en nordisk Koncert i Gøteborg. Alle de svenske Kritikere er enige i deres Begejstring over denne Musik, »som paa den naturligste Maade af Verden taler lige til Hjertet, og som derfor har alle Forudsætninger for at fattes af alle, som overhovedet har noget tilovers for Musik«. Man stod overfor »en sjælden Begavelse, et mærkeligt Værk, hvis rene og mægtige Sprog greb Tilhørerne som en Suggestion«. »Det er noget af et Under at opleve, at denne friske Kilde vælder frem i Dagslyset, og man bøjer sig næsten med Ærefrygt for Ytringerne deraf«.

Et eneste langt og jublende Ja

Et af de svenske Blade, som kalder *Kayser* »det mest lysende Løfte, som nordisk Musik af i Dag kender«, skildrer den nye Symfoni som »et eneste langt og jublende Ja til Musiken, til Kunsten og Livet«: »1. Sats er en Hyrdeidyl; i Bølge efter Bølge kommer Melodien — stiger og synker og lægger sig omsider til Ro. Andensatsen en Scherzo, luftigt dansende, sagte listende

paa Taa — en Scherzo for en Titania. Saa et højstemt Largo i Kirketonart-Stemning med Vekslerkor mellem Blæsere og Strygere. Klangen af Menneskerøster blander sig med Instrumenterne til en ren og ophøjet Hymne. Men med eet sætter en Finale ind saa sprængladet med Energi og Livslyst, at man næsten frygter, at hele Orkesterlegemet skal eksplodere«.

Jeg har faaet en Gave

Leif Kayser er straalende lykkelig over sin Succes og vil gerne dele sin Glæde med Ugebladets Læsere, da jeg kommer og beder ham fortælle os lidt om sig selv.

— Men det er jo slet ikke mig, det gælder. Jeg har faaet en Gave, og den er jeg forpligtet til at udnytte. Derfor er jeg naturligvis glad over al Opmærksomheden, den Plads i Solen, jeg pludselig har faaet, fordi den formodentlig fortæller mig, at der er Brug for mit Arbejde.

— De er ogsaa Organist?

— Ja, jeg har spillet Orgel i Sankt Ansgar et Par Aar, og tidligere spillede jeg ude i Sankt Antoni Kapel. Jeg har gaaet i Sct. Knuds Skole, og da sang jeg ogsaa i Pater Menzingers Drengekor. Pater Menzinger var en elskelig Lærer — der var en vis Atmosfære over hans Timer, som man aldrig glemmer ... og de lange Skovture, han tog os med paa, ud i Bøllemosen og botanisere —

Nye Salmemelodier og gregoriansk Sang

— Komponerer De ikke ogsaa Salmemelodier?

— Aah — det er min store Drøm! Da jeg var 9 Aar, skrev jeg forresten tre Mariasalmer. Men jeg vilde meget gerne skrive nogle nye Salmemelodier til vores katolske Salmebog — jeg synes, der er mange af Teksterne, som kunde trænge til andre

Toner i Stedet for de tyske, man ofte har laant.

— Der siges, at Deres to Symfonier har et Islæt af gregoriansk?

— Ja, det er rigtigt nok. Jeg synes, den gregorianske Sang spænder saa højt og er saa rig — tænk paa alle de herlige Melodier hele Kirkeåret igennem — kender De denne fra Paaske-liturgien —

Leif Kayser fløjter den vidunderlige lille Strofe »Ita, Missa est«, som vi snart skal høre igen.

— Men vi trænger saadan til Kirkekor, for uden gode Kirkekor kommer den gregorianske Koral ikke til at lyde helt, som den skal. Bare der vilde komme flere og være med i Korene, jeg er bange for, at der er mange stemmebegavede, som holder sig tilbage af lutter Beskedenhed.

— De tænker ikke paa at komponere en Messe engang?

— Jeg føler mig endnu ikke tilstrækkelig sikker i det tekniske til at kunne det. Men jeg vilde forfærdelig gerne til Rom og studere Kirkemusik senere.

— Hvordan faar De Idéen til at skrive et Stykke Musik?

— Ja, hvordan gaar det til, at man bliver inspireret ... jeg kommer maaske til at tænke paa en eller anden Stemning, det er ligesom jeg faar en Gave, som jeg skal overføre til Toner ved en Slags Transformation. Midtersatsen i min første Symfoni skrev jeg i en Juleferie — først længe efter gik det op for mig, hvad den indeholdt, det var jeg mig ikke bevidst i Øjeblikket. Men jeg husker endnu den Fornemmelse, da jeg pludselig opdagede, at jeg ogsaa kunde gøre noget, kunde komponere ... jeg blev helt tosset. Og efterhaanden blev det saa til en Symfoni.

Kunsten skal gøre Sindet modtageligt

— Hvordan er Kunstnerens Forhold til Religionen?

— Jeg har selv mærket, hvor meget min Religion betyder for mit kunstneriske Arbejde. Religionen skal gennemtrænge Kunstneren helt, saa alle Sindsstemninger og Følelser faar deres Præg ... men det betyder ikke nogen Ensretning. Komponisten Lange-Müller sagde, at han ikke kunde forstaa, at nogen kunde være Kunstner, især ikke Komponist, uden at tro paa en højere Magt.

Kunsten skal gøre Sindet modtageligt for Værdier, der gaar ud over det dagligdags og derved gøre Mennesket modta-

geligt for de Impulser, Religionen skal give. Det er for mig Kunstens Opgave, en forfærdelig ansvarsfuld Opgave.

— Hvad beskæftiger De Dem med i Deres Fritid?

— Hvis jeg havde Tid, vilde jeg gaa og se paa Malerier hver Dag, og læse — en virkelig god Bog kan ofte inspirere — Ugebladet læser jeg naturligvis, det er altid saa objektivt. Saa kommer jeg i min Kongregation, der spiller jeg Orgel ved Møderne. Men mest arbejder jeg — der er saa meget at lære endnu.

E. N.

for det første berøvede det ham den oprindelige Harmoni, hvori han var skabt, Aandens Herredømme over Legemet og de højere Sjælsevners Herredømme over de lavere. Synden ødelagde nemlig Menneskets Underkastelse under Gud, og denne var den nødvendige Betingelse for den indre Orden i Mennesket og Forstandens fulde Kontrol med hele Menneskenaturen. Den indre Orden var ingen direkte Følge af, at Mennesket er Menneske. Det var en fri Gave eller Naade, som Gud havde føjet til selve Menneskenaturens Gave. Adam ødelagde den Underordning under Gud, som var Gavens Betingelse, og derfor blev denne taget tilbage. Dermed forsvandt ogsaa den Fritagelse for Lidelse og Død, der var en Følge af Legemets fuldkomne Underordning under Sjælen, og ligeledes forsvandt det overnaturlige Maal, som var blevet tilbudt Mennesket: en Dag at opnaa Beskuelse af Gud selv. Guds Beskuelse er noget, som ligger ud over Menneskenaturens Evner, og nu havde Adam ødelagt Naadens overnaturlige Evne, som gjorde denne Beskuelse mulig. Syndefaldet havde ikke ødelagt hans Menneskenatur, men berøvet den Naaden og Naadens Virkninger. Naadetabet var Kærnen i den Svækkelse, der gik i Arv til Adams Efterkommere.

Foruden disse overnaturlige Gaver var Adams Sjæl blevet beriget med den helliggørende Naades guddommelige Gave. Den havde gjort Mennesket til noget helligt, og takket være den var Viljen indstillet paa at gøre Guds Vilje. Nu var det omvendte blevet Tilfældet. Mennesket fødtes, uden at dets Vilje var saaledes indstillet. Og da Sjælen mistede den Hellighed, hvori Gud havde skabt den, mistede desuden Sjælens Evner deres rette indbyrdes Orden. Forstanden mistede den Klogskab, som hidtil havde ledet den frem til Sandheden. Viljen blev ikke længere retledt af Retfærdigheden til at øve det gode, men blev et Redskab for det onde.

Katolsk Fortsættelseskursus:

Arvesynden

Den fredelige Lykke, som de første Mennesker blev skabt til, varede kun, indtil Adam syndede. Djævelen fristede ham, og i den eneste Sag, hvori han var i Stand til at gøre Oprør mod Gud, besluttede han sig til Oprøret. Han vilde selv besidde Guds Viden om godt og ondt. Han vilde være som Gud, Guds Ligeemand, Guds Medbejler. Dette er »Syndefaldet«, og vi maa nøje forstaa, hvori det bestod, og hvorledes det paavirkede baade Menneskets Forhold til Gud og Menneskets egen Natur. Hvis ikke vi erindrer Syndefaldets Følger, forstaaer vi nemlig ikke Vor Herres Menneskevordelse og hans Død paa Korset, og vi begriber heller ikke, hvad den Kirke er, som han indstiftede, for at den skulde fortsætte hans Gerning med at frelse Mennesket og genoprette dets Venskab med Gud.

Adam syndede. Men han var ikke blot et enkelt Menneske, udstyret med menneskelig Natur. Adam var hele Menneskeheden; i en vis Forstand var han Menneskenaturen. Synden angik ham ikke blot som Enkeltmenneske. Den paavirkede ogsaa den Menneskenatur, der

ligesom var samlet i ham. Al den Svaghed og alle de Tab, som fulgte af dette Syndefald, ramte Menneskenaturen saavel som Adams Person. Den Menneskenatur, som han skulde overdrage sin Efterslægt, maatte nødvendigvis blive overdraget saaledes, som den nu var, d. v. s. i den Tilstand, Synden havde bragt den i. Hans Efterkommere vilde ikke modtage Menneskenaturen saaledes, som han selv havde modtaget den, men mærket af Synden, moralsk svækket. Og den vilde være moralsk svækket lige fra det Øjeblik, den overførtes fra Forældre til Børn; svækket i selve den Handling, ved hvilken Slægten forplantes. Af denne Grund (at vi i selve vor Undfangelses Øjeblik modtager Byrden af vor Stamfaders Synd) kalder vi denne Svækkelse af vor Natur for »Arvesynden«.

Hvori bestaar den arvelige Svaghed, som hidrører fra Adams Synd? Og hvorfor kaldes den en Synd?

Syndefaldet lemlæstede ikke Adams menneskelige Natur; det berøvede hverken hans Legeme eller hans Sjæl nogen af de Evner, som hørte Naturen til. Men

De Følelser, som skulde have hjulpet Mennesket til at klare de Vanskeligheder, der vilde møde det i dets Stræben efter det gode, blev alvorligt svækket. Og de andre Følelser, der tilskynder Mennesket til at skaffe sig det behagelige, blev under det sanseliges voldsomme Tiltrækning berøvet deres naturlige fornuftsbestemte Maadehold. Nu er Viljen bortvendt fra Gud, alle Sjælens Evner er i Uorden og indbyrdes Strid og følger en første Indskydelse til at søge dette Livs Goder og foretrække dem frem for det evige Gode. Dette Handicap hviler nu paa hvert Menneske lige fra dets første Tilblivelse og som Følge af dets Nedstamning fra Adam, i hvem ikke blot det første Menneske, men saa at sige selve Menneskenaturen begik sin Synd.

Der er især tre Ting i os, som er Ofre for denne nedarvede Smitte, og da dette Punkt har praktisk Betydning, er det værd at bemærke. Arvesynden berører vor Sjæl i selve den Varsen som Legemet Livsprincip. Den første Sjælsevne, som føler dens Virkning, er Viljen. Men de Evner, der smittes stærkest, er den, under hvis Virksomhed Smitten overføres til os og videre fra os. Konflikten mellem Menneskets rationelle og irrationelle Kræfter er skarpest og besværligst i de Evner, ved hvis Udfoldelse Arvesynden overføres, for Arvesynden overføres i Forplantningsakten. De Egne af Menneskenaturen, hvor Syndens Smitte føles stærkest, er derfor for det første Forplantningsevnen, som Akten sætter i Spil, dernæst det Begær, som hører det lavere Sjæleliv til og driver Evnen til dens Akt, og endelig det Behag, som gennem især Følesansen vækker Begæret.

Bemærk endnu en Gang, at det ikke er selve Legemet, som er fordærvet. Det er Legemet Underordning under Sjælen og Sjælens Herredømme over det lavere Aandsliv og Viljen, som har lidt Skade. Dette bør huskes i Anledning af de mange forkerte Forestillinger om den katolske Stilling til Kønslivet og dets Problemer.

Arvesynden er altsaa i det væsentlige »en ved Undfangelsen paadraget Mangel paa helligørende Naade«. Fra vor Side er Synden altsaa ingen Handling. Den er en Slags anden Natur, noget ligesom en Sygdom. Den er en Disposition, der udsætter os for en stadig Insubordination mellem Sjælsevnerne, fordi den Harmoni er ødelagt, som er væsentlig for en stadig Hellighed — ligesom Sygdom er en legemlig Indisponering, der følger af, at den Ligevægt er ødelagt, som er væsentlig for Sundheden. Arvesynden er en Sygdom i selve vor Natur.

Hvorfor kalder vi den da en Synd? Vi gør det i en særlig Betydning af Ordet. Den er en Mangel paa helligørende Naade, og en saadan Mangel paa Hellighed kan godt kaldes Syndighed. Ja, men kræver Synden ikke en Viljesakt? I hvilken Forstand kan man sige, at det nyfødte Barns Vilje er frembringende Aarsag til den moralske Uorden, hvori det er født? I denne Forstand: Adam var, som vi har sagt, ikke blot et enkelt Menneske. Han var Menneskeheden. »Vi er alle i Adam«, sagde St. Ambrosius, »og Adams frie Vilje, der voldte vort Fordærv, var ogsaa vor frie Vilje.« To Citater fra St. Thomas kan være til Hjælp. »Alle Mennesker af Adams Æt kan betragtes som eet Menneske, for saa vidt de har een fælles Natur, som de modtager fra deres Stamfader«. Vi er Lemmer paa et Legeme. Hvert Lems Handling er frivillig, ikke ved Lemmets egen Vilje, men ved den Sjæls Vilje, som bevæger alle Lemmer. Adams Efterkommere er Lemmer paa det Legeme, som Adam først satte i Bevægelse, og hvad den første syndige Bevægelse angaar, er »den menneskelige Uorden frivillig, ikke ved Menneskets egen Vilje, men ved Stamfaderens Vilje, som i Forplantningen bevæger alle, der nedstammer fra ham, ligesom Sjælens Vilje bevæger alle Lemmer til deres Handlinger«. Og den samme Kirkelærer skriver: »Naar et Menneske, hvis Mangel paa Retfærdighed skyldes

Adam, bliver betragtet som Privatperson, er denne Mangel ikke dette Menneskes »Fejl«, for en Fejl maa nødvendigvis være frivillig. Men betragtes han som Medlem af Adams Æt, som om alle Mennesker kun var eet Menneske, har denne Mangel Karakter af Synd paa Grund af sin frivillige Oprindelse, nemlig Adams Synd«.

Philip Hughes.

Hil dig, Maria!

I Anerkendelse af den enestaaende Plads, som Jesus har villet give Maria i hans Hemmeligheder, og Marias Kærlighed til os, maa vi yde hende den Ære, den Kærlighed og den Tillid, hun har Krav paa som Jesu Moder og vor Moder.

Kan vi overhovedet lade være med at elske hende, naar vi elsker Vorherre? — Naar det, som sagt, er Jesu Kristi Vilje, at vi skal elske alle hans hemmelighedsfulde Legemes Lemmer, hvordan skulde vi saa kunne lade være med først og fremmest at elske hende, der har skænket ham den menneskelige Natur, hvorved han er blevet vort Hoved, den menneskelige Natur, der tjener ham til Redskab ved Naadens Meddelelse til os. Vi kan ikke være i Tvivl om, at Jesus Kristus ser med overordentlig stort Velbehag paa den Kærlighed, vi viser hans Moder. Hvis vi vil elske Kristus, hvis det er vor Vilje, at han skal være alt for os, maa vi være besjælede af en ganske særlig stor Kærlighed til hans Moder.

Paa hvilken Maade skal vi tilkendegive denne Kærlighed? Jesus har elsket sin Moder, idet han i sin Egenskab af Gud har overøst hende med storslaede Forrettigheder; vi skal fra vor Side vise vor Kærlighed ved at prise disse Forrettigheder. Er det vort Ønske i særlig Grad at takkes Vorherre, saa lad os beundre de underfulde Naadegaver, hvormed han i sin Kærlig-

(Stuttes Side 139)

Florence Nightingale

Efter Sir Edward Cooks store Biograf af Florence Nightingale giver Frk. Ulla Andersen en Skildring af den store Kvindeskikkelse

Den populære Forestilling om Florence Nightingale er Billedet af en ung engelsk Pige af fornem Byrd, der, drevet af den dybeste Medlidenhed, forsøger det mondæne Livs Glæder for Krimkrigens Rædsler og vandrør omkring i Hospitalerne ved Skutari med en Lampe, spredende Hygge og Trøst om sig. Efter Krigens Slutning trækker hun sig tilbage til Privatlivets Fred og tilbringer Resten af sit Liv i et Sygeværelses Afsondrethed, som kun afbrydes ved at give talrige Beviser paa sin Interesse for Hospitaler og Sygeplejersker og ved lidt sentimentale Udslag af Religiositet. Dette var den almindelige Mening om hendes Liv, og dens Udbredelse blev begunstiget dels ved hendes afsondrede Tilværelse, dels ved den skjulte, næsten hemmelighedsfulde Maade, paa hvilken hun arbejdede, ved hendes Angst for Offentlighed og hendes overordentlige Tilbageholdenhed med Hensyn til alt, hvad der angik hendes eget Jeg. Den virkelige Florence Nightingale var meget forskellig fra den folkelige Legende — hendes Liv var lagt an efter langt større Linjer.

Hendes Ungdomsaar giver Udtryk for, hvorledes en Karakter bygges op. Den unge Pige med de usædvanlige Evner og meget indtagende Egenskaber famler sig gennem praktisk Arbejde og megen Grublen frem til det Ideal, der gør Oprør mod de konventionelle, hjemlige Omgivelser. Fast og bestemt forfølger hun sit Maal og staar efter endt Uddannelse som Sygeplejerske beredt til at drage til Krim. Hendes Kald var ikke et Offer, men Opfyldelsen af hendes inderligste Ønske om et virksomt Liv i nyttigt Arbejde.

Paa Baggrund af de herskende aldeles menneskeuæverdige Forhold for 100 Aar siden og

ganske specielt det Niveau, de engelske Sygeplejersker dengang stod paa, rekrutteret som de var fra det laveste Lag, drikfældige og usædelige, blev dette Skridt af en Kvinde fra det bedste Selskab samtidig banebrydende for Kvindens Menneskeret til gennem sit Arbejde at udfolde sin Personlighed. Disse 2 Aars uhyre Arbejdsindsats for at forbedre de umenneskelige og uhygiejniske Forhold paa Hospitalerne i Skutari vakte ikke alene Beundring og Taknemmelighed hos de britiske Soldater, men bragte hende frem i Berømmelsens Skær.

»Den hjælpende Engel«, som Folkefantasiens døbte hende, var først og fremmest den store Administrator og Organisator, og da hun vendte hjem — ikke paa et britisk Krigsskib, som Regeringen havde stillet til hendes Raadighed, men stille og ubemærket unddragende sig enhver Folkehyldest — var hendes Berømmelse og den Sygdom og Svaghedstilstand, det overmenneskelige Arbejde havde foraarsaget, hver paa sin Maade hjælpende Faktorer i hendes Arbejde henimod Idealet.

Berømmelsen aabnede overalt Dørene for hendes Planer og bragte hende hurtigt i Kontakt med de indflydelsesrige sociale og politiske Kredse, der skulde fremme hendes Reformers. Paa den anden Side forhindrede hendes Helbred hende i at deltage i Livets almindelige Glæder og Adspredelser, og Sygeværelsets 4 Vægge gav hende Arbejdsro. Ufatteligt at tænke sig, hvordan en Kvinde fra sit Sygeleje gennem 45 Aar kunde være denne Kraftkilde, der ved sine Idéers Rigdom, sit stærke Initiativ og fremragende Dygtighed organiserede, administrerede og udformede Planer, der trods Departementers langsomme Maskineri, personlige Modstandere og

politisk Snæversyn dog blev realiserede. Selvfølgelig havde hun sine opofrende og dygtige Hjælpere, der forstod hende og trofast stod ved hendes Side Livet igennem, men »the Lady in Chief« var den geniale Impuls til de store Foretagender.

Og hvad omfattede nu disse? Reformering af den britiske Hærs sanitære Administration, Grundlæggelsen af moderne Sygepleje, Oprettelse af Sygeplejerskoler, uddannet Sygepleje paa Fattiggårdene — for blot at nævne det væsentlige. Disse i sig selv uhyre Arbejdsomraader tilfredsstillende endnu ikke denne ukuelige Energi; hun begrænsede ikke sin Næstekærlighed til de hjemlige Opgaver, men vendte sig til det mægtige Indien. Baade militært og civilt var der elendige sanitære Tilstande, og hendes store Indsigt og Erfaring hjalp med til at indføre Reformers, der nedsatte Dødelighedsprocenten saa betydeligt, at hun blev kaldt Indiens Sundheds Apostel.

Hendes Liv var dybt forankret i en levende Tro, en religiøs Anskuelse, som hun havde naaet ad sine egne Veje. Hun havde megen Føling med den katolske Kirke, beundrede Ordenssamfundenes Organisation og Styrke og fordybede sig meget i Middelalderens Mystikere, som hendes Natur følte sig stærkt draget til. Hele hendes Liv var baaret af Kamp og Lidelser, baade fysiske og psykiske, men i oprigtig Ydmyghed og Taknemmelighed overfor Gud sammenfatter hun i faa Ord sine Tanker om selve Livet. »Livet er en herlig Gave. Der er intet smaat i det, thi de største Ting vokser ved Guds Love ud af de mindste. Men for at beherske Livet maa man lade sine Tanker, sine Ord og Handlinger arbejde mod det samme Maal, og dette Maal er ikke Selvet, men Gud.«

Det er saa naturligt i denne sørgelige Krigens Tid at lade Tankerne gaa tilbage til denne store Kvindes Gerning, som har inspireret Røde Kors Bevægelsen. Røde Kors skylder som be-

kendt en Schweizer Læge, Henri Dunant, sin Tilblivelse. Han havde været Vidne til Krigens Rædsler under Slaget ved Solferino, og han ofrede derefter hele sit Liv til at grundlægge og senere udvide Genfer-Konventionen. Da han 1872 oplæste en Artikel om denne Bevægelse, lød hans første Ord saaledes:

»Skønt jeg er kendt som Grundlæggeren af Røds Kors og Ophavsmanden til Genfer-Konventionen, skyldes hele Æren for denne Konvention en engelsk Kvinde. Hvad der inspirerede mig til at rejse til Italien i 1859, var Miss Florence Nightingales Gerning paa Krim.«

Ulla Andersen.

• Smaa Fastebetragtninger

Menneskenes Sindelag

Enhver, der er kommet saa langt op i Aarene, at han har oplevet virkelige Skuffelser, kender den trykkende Følelse, der følger Opdagelsen af, at man har taget fejl. Men er, som det med en fremmed men betegnede Glose hedder, »desorienteret«, d. v. s. man ved ikke, hvor man har sig selv. Det gør en stille og, naar den første Raadløshed er overstaaet, stemmer det til Eftertanke. Hele det Materiale af Indtryk, Fejlslutningen var bygget paa, maa tages op til Revision. Saadan maa Petrus have haft det efter den skarpe Paatale ved Cæsarea Filippi. Traaden til hans Reflektion var givet ved den Diagnose, Jesus havde stillet af hans Fejltagelse. Det gjaldt tilsyneladende en hundforkert Indstilling. Det var et Spørgsmaal om Mentalitet. »Du har ikke Guds, men Menneskenes Sindelag«. Her var altsaa Roden til hele Misforstaaelsen.

Petrus kom i Tanker om en Begivenhed, der havde foranlediget Jesu Ophrud fra Genesaret Sø, og denne usædvanlige Rejse helt op til Jordans Udspring. Det var dengang Jesus med et Par Brød og nogle Smaafisk

havde mættet en Mængde paa adskillige Tusinder. Petrus og de øvrige Apostle havde syntes, at nu var Mesteren inde paa det rigtige. Saadan maatte Sagen gribes an, hvis deres Rabbi vilde vinde Folkets Yndest. Det viste sig da ogsaa, at Skaren blev grebet af Begejstring. Folk stak Hovederne sammen og var rede til at bringe Jesus deres Hyldest: de vilde ligefrem proklamere ham som Konge. Det var gaaet op for denne Folkemængde, at her stod Messias lyslevende for dem: blot en Gnist, og Drømmeriget var Virkelighed. Men næppe var Jesus kommet under Vejr med, hvad der gik for sig, før han blev tavs og ligesom ilde tilmode. Han havde givet sine tolv trofaste Mænd et Tegn og var forsvundet sammen med dem. Ogsaa denne Adfærd havde den Gang været en Gaade for Petrus. Det var samme Opposition mellem Menneskenes og Guds Hensigter. Hvad kunde vel være Meningen? Da vendte Jesus sig om og sagde, saa alle kunde høre det:

»Hvis nogen vil komme efter mig, maa han fornægte sig selv, tage sit Kors og slutte sig til mig. For den, der vil redde sit Liv, skal miste det; den derimod, som for min Skyld mister sit Liv, vil finde det. Hvad gælder det vel et Menneske, om han vinder hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give i Løsepenge for sin Sjæl? Menneskesønnen vil komme i sin Faders Herlighed med sine Engle, og da vil han gengælde enhver efter hans Gerninger ...«

Det var nok mere en Bekræftelse end en Forklaring. Men saa meget var da klart: Gengældelsen var atter udsat til en senere Genkomst. Nu gjaldt det om at følge en lidende Messias og selv tage Korset paa sig. Det endevendte alle de Forestillinger, man havde gjort sig om det tilstundende Rige.

Nu var Rollerne skiftet: nu var Jesus ved at blive til Forargelse for Petrus.

Steph. Wevers.

Rom og Verden

Præsident Roosevelts personlige Udsending til Vatikanet, Myron Taylor, er ankommet til den evige Stad og har allerede Dagen efter sin Ankomst overrakt sine Akkreditiver. Den amerikanske »overordentlige Ambassadør« har faaet en hjertelig Modtagelse i Rom, og i derværende Kredse udtaler man sin uforbeholdne Glæde over, at Forbindelsen mellem Pavestolen og den nye Verden paany er blevet knyttet.

Der foreligger en interessant Opgørelse over den hellige Stols økonomiske Situation, der giver et klart Billede af Vatikanets Indtægter, Udgifter og Administration. I Realiteten bestaar Pavestolens Indkomster i det væsentlige af følgende fire Poster: 1. Renterne af de 750 Millioner Lire i Kontanter samt af den ene Milliard Lire i 5 pCt. Statspapirer, som Italien overdrog den hellige Stol i Henhold til Lateranforliget som en Skadeserstatning for de Tab, der var paaført Kirken i 1870. 2. Indtægterne ved den Gang aarlig stedfindende Indsamling (Peterspenge), som foranstalles over hele Jorden. 3. De Beløb, der hidrorer fra Vatikanet, Lateranet og pavelige Residenser i Castel Gandolfo samt af Entréer i Museer o. s. v. 4. Endelig en Del Gebyrer, der erlægges ved forskellige Funktioner. Med disse Indkomster bestrides hele Kirkens Regering samt den hellige Stols omfangsrige Forvaltning, ligeledes Udgifterne til de talrige Kongregationer, til Kardinalerne og Vatikanets Embedsmænd, til Schweizergarden samt til Vedligeholdelse af Bygninger, af hvilke alene Peterskirken aarligt kræver store Summer. Den hellige Faders personlige Forbrug er saa minimalt, at det dækkes af Gaver, som Katolikerne Verden over daglig skænker deres Overhoved og derved viser deres Hengivenhed for Kristi Stedfortræder.

Aarhus

Og i den forløbne Tid har Ordenen udført et stort og uvurderligt Arbejde for Kirken herhjemme gennem dens Kirke i Aarhus. Da den første Jesuit, Pater A. Stråler, i 1873 kom til Aarhus, fandtes der kun 10 Katolikker i Byen. — 1896 tæller Aarhus 11400 Indbyggere, af hvilke mellem 7-800 er Katolikker, medens Aarus Sognek endvidere tæller hermed andre 3000 Katolikker fordelt paa det ca. 8000 Kvadratkil. store Togneomraade.

I 1873 lagdes Grundstenen til Vor Frue Kirke, og allerede den 5. December 1880 kunde den første Gudstjeneste afholdes i den smukke, store Kirke. Det er ikke faa, der i Aarenes Lab — takket være Jesuiternes utrættelige Indsats — har fornyet deres Daabspagt foran Altret; i Kirken i Rysegade aflagde saaledes f. Eks. i Juni 1900 den norske Konvertit, Dr. K. K. Krogh-Tønning, Nordens største protestantiske og senere katolske Teolog, sin katolske Trosbekendelse.

Det smukke, højtidfulde Kirkerum gør et overvældende Indtryk paa den, der for første Gang træder ind gennem Kirkedøren i

St. Josephs Hospital

Fotos: J. LAUX (5)
AARHUS FOT. (2)
ARKIV (1)

- ▲ Ved Kajen i Aarhus Havn
- ◀ Vor Frue Kirke
- ▶ Et Kig op gennem et af Sideskibene

irgrønne Spir sætter sit Præg paa Bybilledet; det ses milevidt omkring, hvadenten man nærmer sig Aarhus til Lands eller til Vands; sel fra Søsiden danner den ærværdige gamle Domkirke det faste Punkt, omkring hvilket hele Byen er koncentreret, mens Vor Frue Kirkes Spir er det Maal, som Københavnere og Kalundborgbaaden sætter Kurs imod, naar de lægger til ved Aarhuskajen.

Missionsstationen i Aarhus grundlagdes i Aaret 1873. Ikke alene Byens centrale Beliggenhed og dens store Betydning som Jyllands Hovedstad, men ogsaa de mange gamle katolske Minder gjorde det naturligt først og fremmest her at oprette et Centrum for Missionsvirksomheden; herfra udgik i sin Tid Kristendommen og med den Kulturen, her rejstes i det 19te Aarhundrede Landets største Domkirke. Derfor rettede Pastor v. Euch da ogsaa sit Blik paa Aarhus, og den daværende apostoliske Præfekt gik med Glæde ind paa Tanken. Igenem snart trekvart Aarhundrede har Jesuiterne været knyttet til Aarhus, et af de første Steder der slog sig ned efter i 1872 at være vendt tilbage til Danmark.

- ▲ De døbtes Vandring mod Himlen; Udsmykning af Daabskapellet, foretaget af Kunstnerinden Birgitte West
- ◀ Højaltret, smykket til Fest
- ▶ En Flok Aarhus-Skeleungdom

Rysegade. For nogle Aar siden er Kirken blevet gennemgribende restaureret baade udvendig og indvendig, og ved denne Lejlighed blev Daabskapellet udmalt af Birgitte West. Den ene Sidevæg dækkes af et stort Billede: De døbtes Vandring mod Himlen. Mennesker af alle Samfundslag og i alle Aldre stiger op af Genfædelsens Bad og drager op mod det Sted, hvor Gud tronar i sit utilgængelige Lys; paa de to andre Vægge symboliserer tre store

Engle Troen, Haabet og Kærligheden, den fjerde bærer Relfærdighedens Krone.

Til Kirken er der knyttet en Skole, som ledes af St. Josephs Sustrerne samt enkelte andre Lærerkrafter, og hvor der for Tiden er ca. 70 Elever. Desuden giver Patrene regelmæssig Religionsundervisning for en Del Elever, der søger andre af Byens Skoler. Foruden den egentlige Sjaalesorg leder Jesuiterne fire Kongregationer samt to Spejdetroppe — for sel ikke at nævne den Side

(Stutter Side 132)

Blade af Kirkens Historie i den jyske Hovedstad - hvor Jesuiterne har virket gennem snart trekvart Aarhundrede

Den prægtige, treskibede katolske Kirke er noget af det første, der fanger ens Opmærksomhed, naar man fra Banegaardsballen træder ud i den jyske Hovedstad og begiver sig ned ad Hovedgaden, Rysegade. Vor Frue Kirkes

GUNNAR VALEUR FAUSBØLL

IN MEMORIAM

Efter længere Tids Sygdom døde Gunnar Valeur Fausbøll den 15. Februar, kun 28 Aar gammel. Alt for tidligt er en af den katolske Ungdomssags virksomste Arbejdere gaaet bort, en af dem vi ikke havde Raad til at miste.

Var Gunnar ung af Aar da han døde, var han dog gammel i den Kreds, der har taget Ungdomsarbejdet op, og faa har her ydet det, som han naaede at yde i de alt for faa Aar, det var ham beskaaret at bruge sine rige Evner.

Det var ganske særligt indenfor Spejderarbejdet, Gunnars Virke faldt; som Medlem af II' Absalon Trop næsten lige fra dens Oprettelse og som en af sin Broder Henning Fausbøll's nærmeste Medarbejdere var han med til, med en overordentlig Indsats af Energi og Interesse, at gøre det grundlæggende Arbejde indenfor Troppen, — det Arbejde, som det katolske Spejdervæsen skylder sit nuværende smukke Stade, og som der nu bygges videre paa. Ikke mindst paa Grund af det ualmindelig smukke Forhold mellem de to Brødre og den Hengivenhed, Gunnar nærrede for sin ældere Broder, blev dette Samarbejde saa frugtbart.

Gunnar hørte til de Førere, der besad den største spejdermæssige Erfaring. Han var gaaet alle Grader igennem fra Rekrut til Troppes-assistent og modtog den højeste Form for Anerkendelse, Hertug Knuds Division er i Stand til at yde, da daværende Divisionschef H. D. T. Kiærulff overrakte ham vor Divisions Fortjenstmedaille.

Dog mente Gunnar ikke, han havde udført nok, — stadig lød han Spejdernes Grundlov: »Gaa fremad, vær beredt«. Han meldte sig til Gilwelltræningen, og var til kort før han døde beskæftiget med at fuldende den Prøve, der staar som Maal for Træningen, »Gilwell-Prøven«. Det er en Prøve, der

kræver overordentlig meget, saavel af aandeligt Arbejde som af fysiske Præstationer, men Gunnar vilde tage den, — han vilde være blandt Eliten, beredt til med de derigennem erhvervede Kundskaber at bringe Troppens og Divisionsens Spejdere videre frem.

Gunnar behøvede det ikke, men han vilde, — han var Spejder.

De senere Aar var det specielt Arbejdet som Dirigent for Troppens Orkester, der besad hans Interesse. Kun et Aars Tid har Troppen kunnet afse Penge til Engagering af en Musiklærer. Alle de foregaaende Aar var det Gunner, der underviste Drengene. Det er et Hverv, der ikke alene kræver stor personlig Dygtighed, men ogsaa uendelig Taalmodighed.

Vanskelighederne var store; det kneb at holde Orkestret sammen, kneb at skaffe tilstrækkeligt Mandskab, og ofte har der været talt om at nedlægge det, men Gunnar sagde nej. Han troede paa det, stode paa at Arbejdet skulde lykkes. Han blev ved at undervise, ofrede selv Penge paa at lære, — og nu er Orkestret der. Det staar som det bedste Orkester, Korpset har at raade over, og det er Gunnars Skyld; han gav ikke op.

Fra forskellige Sider, hvor man ønsker Orkestret med i Arrangementer, kaldes der nu paa det. Sidst for ganske nylig, da de Berlingske Avisers Personaleforening afholdt en Finlandsaften i Odd Fellow Palæet. Det var Gunnars sidste Virke i II' Absalon Trop, at han dirigerede Orkestret ved denne Lejlighed, og vi, hans Kammerater, er glade for, at han oplevede den Aften.

Gunnar var i Besiddelse af mange Talenter, og i Troppen blev der gjort rig Brug saavel af hans Evner til at skrive en morsom eller alvorlig Sang som af hans sceniske Talent. Mangen en Gang var Gunnar

den bærende Kraft i vore Troppes-festers Komedier. De, der saa Operetten »Lykebarnet«, vil huske hans glimrende Udførelse af Rollen som den gamle Fyrst Auran.

Ogsaa udenfor Troppen kom dette Talent til Udfoldelse, bl. a. vil man erindre ham som »Hertugen« i Chestertons Skuespil »Trolddom«.

Ja, mange Minder og Erindringer melder sig ved Tanken om Gunnar og den Glæde, vi havde af Samværet med ham, — dobbelt greb det os derfor, at han skulde gaa bort saa tidligt.

Kun kort naaede han at leve sammen med sin Hustru, men vi maa være glade for, at han i de faa Aar modtog den Kærlighed og Pleje, som han trængte til. Ogsaa i de Aar opnaaede han det, han havde længtes saa meget efter, at faa et hyggeligt Hjem, hvor han kunde samle sine Slægtninge og Venner.

Sorgen over Gunnars Død er stor, hos hans Kære som hos hans Kammerater, men lad det i Sorgen være hans Nærmeste en Trøst, at han ikke levede forgæves, — Gunnar var med til at skabe noget af blivende Værd — og vi, hans Venner, vil bevare ham i vor Erindring.

Begravelsen fandt Sted fra Sakramentskirken Søndag den 18. Februar under stor Deltagelse af Spejdere og Civile.

Ogsaa Det Danske Spejderkorps ønskede at vise Gunnar den sidste Ære og var repræsenteret ved Chefen for Førertræningen Jens Hvass og andre af Korpsets øverste Ledere.

Skulder ved Skulder stod vi Vagt ved Gunnars Baare, og med Vemod hørte vi Divisionskapellänen, Pastor Kjeld Geertz-Hansens smukke Mindetale. Saa bar vi stille Baaren til Graven og sænkede over den — vor Fane for den Indsats, Gunnar ydede for den danske katolske Ungdom, — vore Troppesstandere for det, han ydede som Spejder.

Ære være hans Minde.

Alf Simonsen.

Aarhus (fortsat fra Side 137)

af det store Sognearbejde, der lægges ude omkring i det kolossale Landsogn, som vi i en senere Artikel skal vende tilbage til.

Aarhus har ogsaa sit katolske Hospital, ledet af Sct. Josefs Søstre; det grundlagdes i 1900 og har nu til Huse i det store Hospitalskompleks, der er opført i Aarene 1906—07, og hvor der er Plads til henimod

et Hundrede Patienter. Her paa Sct. Josefs Hospital afholdtes som bekendt de første jydskes Retrætedage i Slutningen af forrige Aar.

Hil dig, Maria

(fortsat fra Side 133)

hed har smykket sin Moders Sjæl. Det er hans Vilje, at vi sammen med hende uden Ophør skal takke den hellige Treenighed for disse Naadegaver, at vi skal lovprise den hellige Jomfruselv, fordi hun blandt alle Kvinder er blevet udvalgt til at skæn-

ke Verden dens Frelser. Paa den Maade bliver vi i Sandhed delagtige i de Følelser, som Jesus nærer overfor hende, hvem han kan takke for, at han er Menneskesønnen. »Ja, du alene har crobret din Guds Hjerte,« saadan vil vi synge for hende: *Sola sine exemplo placuisti Domino* (Antifon til *Benedictus* i Vor Frues Lørdagsbreviar); velsignet være du blandt alle Skabninger; velsignet, fordi du har troet paa det guddommelige Ord, og fordi de evige Forjættelser er blevet opfyldt i dig.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Lizzis Hemmelighed

Novelle af Steph. Wevers fortsat

»Hvor er Lizzi henne?«

Det var Pigebørnene, der forpustede og rødmende af Regn og Blæst havde hængt deres Overtøj til Tørrer over Stolerygge ved Ovenen og nu fik fat i de tætte, dobbeltbelagte hollandske Smørrebrød, saa lange, at de maatte holde paa dem med begge Hænder.

»Mor, hvor er Lizzi?«

»Hun er rejst.«

»Rejst!« Der var Forfærdelse i Koret af de klare Stemmer.

»Ja, men hun kommer snart igen. Der er kommet Telegram. Hendes Far skal være meget syg. Lizzi har bedt mig sige jer, at I skal tænke paa hendes Far i jeres Aftenbøn og især i Morgen under den hellige Kommunion.«

Det blev stille. — Saa sagde en af de yngre:

»Tænk, jeg vidste ikke, at Lizzi havde en Far.« Hun lo over sin egen Opdagelse.

»Hvor er du dum!« skyndte en anden sig at sige med Munden fuld af Mad.

Atter en Pavse. Saa spurgte en alvorlig Drengestemme:

»Kan man komme til Skrifte før den hellige Messe om Hverdagen?«

»Naa, du skal altsaa først til Skrifte, fordi du er saa uartig,« var der en Pige, der hævnedes sig.

»Jo, det kan du, Alex, naar du er tidligt nok i Kirken og siger det til Sakristanen, naar han skal til at ringe,« forklarede Mor. »Og lad du de andre bare snakke; det er ikke de mest uartige, der vil være ved det.«

Da Børnene var kommet i Seng, sad Fruen ene med et Hækletøj,

der hvilede paa hendes Skød. Hun sad og stirrede eftertænksomt frem for sig. Godt at Manden var optaget af den ugentlige Prøve med Kirkens Sangkor. Det blev gerne saa sent, at hun ikke altid ventede, indtil han kom hjem. Hun vilde dog ikke have sagt noget til ham om det, hun vidste. Og dersom han havde været her, havde det været svært at tie, siden hun ikke kunde faa det ud af sine Tanker. Hvilken Overraskelse det havde været for hende, da hun ud paa Eftermiddagen skulde bringe lidt Orden i Pigeværelset og dristede sig til at rode i Lizzis Kuffert. For det første den morsomme Æske. Det var jo ægte Perler, Guldringe, Halskæder og Armbaand, der repræsenterede en hel Formue. Hun havde aldrig holdt saa megen Rigdom i sine Hænder. Saa var der det Fotograf: Lizzi i fiks Ridedragt med Sporer og Pisk og det hele højt til Hest ved Indkørslen til en fornem Herregaard. Fruen var blevet helt ør i Hovedet af det: denne fornemme Lizzi og saa hendes Lizzi maatte dog være een og samme Pige. Herregaardsførkenen og hende, der til daglig gjorde rent her i de smaa Stuer. Det havde kaldt paa Fruens Detektivinstinkter. Da hun saa havde set nøje efter, havde hun opdaget, at alt det Tøj, Lizzi gik i til daglig, udelukkende var hollandske Varer; de stammede fra et velkendt Firma.

De hidtidige Formodninger holdt altsaa ikke Stik. Lizzi arbejdede hverken for at komme en trængende Familie til Hjælp eller for at tjene til sig selv: saa vilde hun

have solgt sine Smykker eller i hvert Fald taget sig noget mere standsmæssigt for. Mysteriet »Lizzi« var uopklaret, og det var større, end Fruen havde anet. Manden vilde hun nu helst holde udenfor; saa kunde han jo lade være med at være ubehagelig.

Der gik lidt over en Uge, inden Lizzi vendte hjem. Børnene styrtede hende imøde, da hun kom fra Rutebilen. De trængte om hende for at faa fat i hendes Haand, men ellers beherskede de deres glade Udbrud. Lizzi kunde mærke, at hendes mørke Dragt virkede paa dem. I Virkeligheden var de mest betaget af, saa fornem hun saa ud i denne stramtsiddende sorte Kjøle. At hendes Far var død og begravet, tænkte de ikke mere paa. Gensynets Glæde blev dog ikke af Varighed. Snart fik de alle at vide, at nu vilde Lizzi rejse for Alvor, og aldrig komme igen.

Det var en Forniddag, da de sad og hvilede et Øjeblik over en Kop Kaffe, at Lizzi meddelte det til Fruen og samtidig spurgte, om hun skulde sige op med en Maanedes Varsel, eller om hun kunde rejse med det samme. Fruen lod nok mere forbavset, end hun i Virkeligheden var, og spurgte bare for at blive i sin Rolle, om der var noget, Lizzi var utilfreds med, eller om hun maaske havde udset sig en Plads, hvor hun kom til at tjene mere.

»Tjene,« havde Lizzi svaret, »det kommer an paa, hvad man forstaar ved det.« Ellers havde hun jo haft det saa godt her, og hun var taknemlig for hver Dag, hun havde maattet tilbringe i deres Hjem. Men dette, betroede hun Fruen, var en Sag mellem hende og Vorherre. Hun vilde nemlig gaa i Kloster. Lærerfruen forstod, at dette var et nyt Led i den gaadefulde Sammenhæng; hun svarede lige saa roligt: »Naa, saadan.« For det forstod hun nok, at selv om det i al Almindelighed er en hellig Sag, naar nogen agter at gaa i Kloster, saa havde man her at gøre med et usædvanligt Kald. Hvor inderligt gerne, hun end vilde have vist sin Nysgerrighed, beherskede hun sig. Lizzi maatte i saa Fald selv bestemme, hvornaar det passede hende bedst. Fruen vilde jo savne hende og Børnene endnu mere.

»Men for os Mennesker sømmer det sig at give Afkald, naar Gud kalder,« sagde hun eftertænksomt som noget, hun ofte havde overvejet, velsagtens med Henblik paa sine egne unge og deres Fremtid.

For Børnene var det selvfølgelig en Skuffelse, at Lizzi for stedse skulde rejse fra dem. Men at Lizzi skulde gaa i Kloster, kom dem paa en Maade ikke helt uventet. Rita vilde vide, hos hvilke Nonner Lizzi agtede at indtræde. Det var hos de brune, det var vel nok Francis —

(fortsættes Side 142)

Marts:

3. S. 4. Søndag i Fasten (247); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. For de levende og de døde ([125]).
4. M. Feria (Hverdag) (252); 2. St. Casimir (845), 3. St. Lucius I (846), 4. Om Fred. — *Eller*: St. Casimir (845); 2. Hverdagen (252), 3. St. Lucius I (846), 4. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (255).
5. Ti. Feria (Hverdag) (257); 2. og 3. som Søndag, 4. Om Fred.
6. O. Feria (Hverdag) (262); 2. St. Perpetua og St. Felicitas (846), 3. Om Fred. — *Eller*: St. Perpetua og St. Felicitas (846); 2. Hverdagen (262), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (265).
7. T. Feria (Hverdag) (270); 2. St. Thomas af Aquino (846), 3. Om Fred. — *Eller*: St. Thomas af Aquino (846); 2. Hverdagen (270), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (708).
8. F. Feria (Hverdag) (274); 2. St. Johannes af Gud (848), 3. Om Fred. — *Eller*: St. Johannes af Gud (848); 2. Hverdagen (274), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (276).
9. L. Feria (Hverdag) (281); 2. St. Francisca af Rom (849), 3. Om Fred. — *Eller*: St. Francisca af Rom (849); 2. Hverdagen (282), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens (283).
10. S. *Passionssøndag* (286).

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announce/deling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Kierkegaards katolske Kommentatorer

Alois Dempf: »Kierkegaards Folgen« (Hegner, Leipzig. 232 p.)

For et Par Uger siden slog Pastor Cay Benzons til Lyd for katolske Kierkegaard-Studier. Han henviste til den stærke Interesse, den danske Tænkter er Genstand for i det katolske Udland. Nu er der naturligvis altid noget betænkeligt ved den Slags. Det er rigtigt nok, at Katolicismen er »katolsk«, og at dette vil sige aaben overfor enhver Sandhed, hvor den end kommer fra. Men det er ikke enhver Assimilation, der lykkes, især lykkes den ikke for hvem som helst. Det kan iagttages i mangfoldige Tilfælde, og det kierkegaard-ske er et af dem.

Af de katolske Kierkegaard-Forskere, jeg har haft Lejlighed til at studere, er der ingen, der repræsenterer det farlige Yderpunkt, hvor Assimilationen lykkes paa den Maade, at det er den assimilerende, der selv bliver assilimeret. Men derimod har vi flere, som ganske vist bevarer deres katolske Grundsyn, men prøver paa at omlægge den katolske filosofiske og teologiske Spekulation i et særligt kierkegaardsk Spor, forskelligt fra det traditionelle thomistiske. I heldigste Fald fører det i det mindste til, at disse Tænkere staar fremnede overfor Aarhundreders katolske Tænkning (der er ingen, som har blot forsøgt paa at indbygge Thomas i den kierkegaardiske Tankebygning). Der kræves en næsten pavelig Ufejlbarhed og Genialitet som Systembygger, for at ikke Bestanddele af en saadan »Eksistentialetænkning« bliver svanger med farlige Konsekvenser.

Saa er der dem, der forsøger Assimilationen med rene Orgier af terminologiske Tryllekunst. Det er svært at udtrykke de kierkegaardiske Idéer i det gamle thomistiske Sprog (og det omvendte er overhovedet næppe muligt), og derfor skriver man den katolske Tænkning om i nye Termini, der bedre tillader Sidestilling af de to Tankebygninger. Erich Przywaras bekendte Bog om Kierkegaard er et Mesterstykke af et saadant Illusionsnummer, men efterlader en forstemmende Anelse om, at hverken »den englelige Lærer« eller den danske Søren vil kunne kende sig selv igen, maaske daarligt nok følge rigtigt med, hvis et Eksempel af Bogen findes paa de himmelske Boghylder.

Yderst til højre møder man vel-skolede thomistiske Teologer, der kun finder Anvendelse for smaa kierkegaardiske Brokker, som har

ren Citat- eller Illustrations-Værdi. Jeg har set gode Navne under Anmeldelser af Kierkegaard-Oversættelser, hvor Anmelderen nøjes med undrende at sige: »Tænk, at alt det kunde komme ud af en taabelig Behandling af sin forlovede.« De risikerer intet for deres katolske Overbevisning, men gaar Glip af et virkeligt Indblik i Tankegange, som bevæger Verden udenfor.

Tilbage bliver — heldigvis flere — Katoliker, for hvem Assimilationen virkelig lykkes. Jeg gør her, blot som Eksempel, opmærksom paa Bonnerprofessoren Alois Dempfs lille Bog om »Kierkegaards Folgen«. Dempf har været med til at udgive den tyske Udgave af Thomas »Summa contra Gentils«, og i en lille Bog om Mester Eckhart har han stærkt plæderet for dennes thomistiske Rettenhed. Kierkegaardbogen bærer ogsaa umiskendeligt Præg af sin Forfatters Thomisme, selv om den ikke udtrykkeligt kommer til Orde. Temaet er den ældgamle Kamp mellem Teologi og Filosofi, mellem Tro og Viden. Kierkegaard forstaaer i dette Stykke ud fra sin aandshistoriske Placering, og hans Begrænsning forklares let ved Hegelianismens Opfyldelse af det meste af Horisonten. Særlig interessant er Dempfs Redegørelse for de indbyrdes stridige Strømninger — en antifilosofisk og en antiteologisk — der begge udgaar fra Kierkegaard, og hans Forsvar for denne imod de ensidige Disciple. »Vi paa-staar ikke, at han byggede paa den kristne Filosofis klassiske System. Desværre ikke! Vi siger kun, at han maatte have gjort det, hvis han skulde have undgaaet sine Fejl. Men det forekommer os absolut muligt, at man ogsaa ud fra hans etiske Grundaxiom kan opbygge den kristne Filosofis rigtige System, og at den praktiske Gennemførelse af denne Opbygning vil være nødvendig, hvis Kierkegaard-Disciplene fra begge Retninger vedbliver« med deres Ensidighed.

Bogen anbefales danske Katoliker, som gerne vil følge Pastor Benzons Opfordring til at gøre Kierkegaards Tanker tjenlige for os.

H. D. T. K.

Fromhedslivets Teologi

Dom Aelred Graham: »The Love of God« (Catholic Book Club. 252 p. 2 1/2 sh.)

Dom Graham er Benediktiner i Ampleforth, og det er vistnok den unge Munks allerførste Bog, som nu er blevet udvalgt af Bogklubben. Det er ikke »fromme Betragtninger« eller højere Mystik, der skjuler sig bag Titlen, men god, solid

Teologi i moderne Sprogdragt. Bogen omfatter fire store Afsnit: Gudskærlighedens Natur, dens Betingelser, dens Udtryk og dens Virkninger.

Vejviser gennem Stoffet er overalt St. Thomas. Dom Graham citerer Gilsons Ord: »En fuldkommen Harmoni mellem de Krav, der stilles af Fornuften og af den mest krævende religiøse Følelse, der ligger St. Thomas' Hemmelighed«. Hertil føjer han selv: »Fordi vi saa fuldt ud er af samme Opfattelse, har vi valgt at drøfte Gudskærligheden i Lyset af thomistiske Principper i Stedet for at gøre et blandet Udvalg af Autoriteter, som maaske har stærkere Følelsesvirkning, men ikke tilfredsstillende paa saa fundamental en Maade.«

Det vil ikke sige, at Dom Graham ikke har »praktiske« Ting paa Hjerte, tværtimod. Han faar rig Lejlighed til at komme Fromhedslivet paa konkret Hold og viser sig, takket være sin Thomisme, lykkelig fri for al Snæverhed. End ikke i sin benediktinske Glæde over Kirkens Liturgi taber han Fodfæstet og forfalder til Ensidighed,

men advarer omhyggeligt og grundigt mod de Overdrivelser, der ofte har bragt den liturgiske Bevægelse i Miskredit.

Et enkelt Citat fra Slutningen vil vise, at det er en Bog for os alle:

»Ingen er mere sikker end jeg paa, at vor moderne Verden har Brug for Helgener ... Og ingen kan være vis paa, at der ikke bliver stillet ham Krav om at øve heltemodig Hellighed. Men vi har ogsaa Brug for et kristent Samfund ... I en hedensk Verden er der Brug for »almindelige« Kristne saavel som for Heltene. Mens vi retter vort Hjerte mod det ideale, er det ogsaa nødvendigt at vide, hvad der er opnaaeligt. Venter vi mere af andre, end de kan yde, er vi mere en Hindring end en Hjælp for dem... Maalet maa sættes højt (og jeg haaber ikke, det her i Bogen noget Steds er blevet sænket), men det højeste maa ikke blive ubønhørligt forlangt af enhver, for at ikke de, som »arbejder og er besværede« (de særligt indbudte) skal vende sig bort.«

H. D. T. K.

og Seminarister om deres Biskop for at fejre en rolig Retrætedag i Kolmar. De samledes senere til fælles Middag, hvorefter Biskoppen oplæste Pavens Raad og Formaninger til de indkaldte Præster. Dagen sluttede med sakramental Velsignelse.

Vatikanets Radio holder Lørdag den 2. Marts en Piano-Koncert af en polsk Pianist over Chopins Melodier. Den begynder Klokkeren 17 med Bølgelængde 31,06 m og 50,26 m.

Det er nu oplyst, at de Nyheder, der i sin Tid offentliggjordes om Russernes raa Overgreb paa Polakkerne i de indlemmede Omraader

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Billigste Priser Bedste Betingelser

2 Kr. om Ugen

Ura, Foto, Fyldepenn, Armlænker, Halskæder, Forlovelsesringe, Radio etc.

URIMPORTEN

Griffenfeldtsvej 33. Telf. Nora 5696

A s N. C. Rom

Skolemateriel

Vestergade 8 . København K.
Telefon Central 4153

A s "VELKLÆDT"

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-
Skræderi og Konfektion leveres
til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder
en Konto

A s "VELKLÆDT"

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Over Vatikanets Radio

Neapel: Italiens Kronprins telegraferer til Hans Hellighed Paven for at meddele Ham om sin Datter Maria Gabriellas Fødsel og Daab. Paven svarer med Lykønskninger og Velsignelse.

Rom: Den 2. Marts fejres den hellige Faders Fødselsdag og Aarsdagen for Hans Valg. Vatikanets Radio opfordrer alle til at ofre Bøn og gode Gerninger i Pavens Hensigt.

Toledo: Spaniens Primas, Kardinal Gomas y Tomas, har udsendt sit Hyrdebrev, hvori han opfordrer til at leve i Kristi Aand. De mange sørgelige Hændelser kommer over os, fordi man har villet banlyse Korset fra Europa. Medens Folkene sønderriver hinanden, vil vi ikke faa Fred i Europa, før Korset vender tilbage. Derfor har vi nu lige sluttet vort Korstog for Freden i vort Fædreland.

Saragoza: Talrige Artikler handler om Hundreedaarsdagen for Helligdommen »Vor Frue del Pilar«: ... i Aaret 40 efter Kristus havde Sankt Jakob et Besøg af Vor Frue, der opmuntrede ham til ikke at tabe Modet, men ivrigt at arbejde paa Spaniens Omvendelse. Paa dette Sted blev derfor oprettet en Kirke, der saa at sige skal være en Søjle (Pilar) for Spaniens Tro.

Paris: Rheims' Ærkebiskop, Kardinal Suhar, har udsendt sit Hyrdebrev, hvori han i fire Punkter taler om den rette Fædrelandskær-

lighed: Der bliver ingen Genrejsning af Frankrig, hvis den kristne Moral ikke atter bliver den traditionelle Moral. Kun denne kan skabe Orden og Velstand... Der bliver ingen Genrejsning af Frankrig, uden Genrejsning af Familiens Kaar og Hellighed. Man er bange for at faa Børn. Man vil have Fred, Magelighed og Luksus. Regeringen har ganske vist gjort en stor Anstrengelse med den ny Familielov, men den moralske Side af Problemet er ikke løst dermed, skønt den sparer Folket for mange materielle og økonomiske Vanskeligheder; men de moralske Vanskeligheder forbliver. Der bliver ingen Genrejsning af Frankrig uden den rette Ungdomsopdragelse. Familien har sin Del af Skylden for de slette Forhold, fordi den er uden Religion. Man bagvasker og kritiserer Religionen. En Del af Skylden findes hos Skolerne. Den neutrale (religionsfri) Skole kan ikke give en sand Morallov, der hviler paa guddommeligt Grundlag. Religionsundervisningen er ganske utilstrækkelig. Der bliver ingen Genrejsning af Frankrig uden en Omordning af det sociale Liv med fælles gensidig Tillid. Man maa udrydde alle Kapitalismens Misbrug ved villigt at overtage den kristne Lovs Orden for Landets Velfærd.

Strassbourg: Den 11. Februar, Vor Frue af Lourdes' Dag, samledes talrige mobiliserede Præster

(og som saa kraftigt dementeredes fra »kompetent Side«), hidrører fra en Gruppe amerikanske Statsborgere, der opnaaede Tilladelse til at forlade Omraadet den 21. Januar. De skriver blandt andet: (Citat fra »Osservatore Romano« 21. Februar): G. P. U. begyndte Aktionen med at »befri« Arbejderklassen for deres Fjender: 200 Personer arresteredes om Dagen... et Tog fra Przemysl ladet med Kvinder og Børn holdt i lange Tider paa forskellige Stationer for at lade Troppetransporterne passere. Termometret sank især om Natten til femten Gr. under Nul. De ulykkelige Rejsende bønfuldt om lidt Mad og varmt at drikke. Deres Graad og Bønner blev stadig svagere, og efter Lwow herskede der Dødsens Stilhed i Toget. Da de aabnede Vognene, fandt de Hundreder af Lig af Kvinder og Børn.

Lizzis Hemmelighed

(fortsat fra Side 139)

jo, saadan begyndte det — Francis-ka-nerinder, de hed. De havde jo Hjemmepleje. Det var netop en af dem, som ofte kom cyklende forbi paa Vej fra Klosteret i Byen til en eller anden syg paa Landet, der havde bestemt Lizzis Valg. Trudo, der gik i sjette, var glad, at Lizzi ikke sluttede sig til det, hun med ret foragteligt Tonefald kaldte »vore Nonner«, for dem var der ikke noget ved. Alex syntes, at alle Nonner var ens, men at Lizzi nok vilde bringe Forandring i det hele. De mindre glædede sig mest ved Tanken om at komme til Byen og besøge Lizzi. De blev skuffede, da de fik forklaret, at Lizzi ikke skulde sidde bag et Gitter. Det havde de set hos Karmel-Nonnerne, og det, syntes de, var sjovt. Lizzi sad og nød alle disse Bemærkninger. Ogsaa for hende, følte hun pludseligt, vilde det være svært at skilles fra Børnene.

Da Afskedsdagen endelig kom, var det en rigtig Efteraarsdag med silende Regn og kedelig Taage.

Lizzi syntes, at paa en venlig og klar Dag vilde det hele have været sværere. Nu hjalp det ogsaa, at Lægen svingede sin Chevrolet lige op til Indgangen: han skar med sin muntre Latter gennem al Sentimentalitet. Lizzi maatte skynde sig, ellers vilde det koste hende ekstra, truede han. Saa var det hurtigt overstaaet. Bilen forsvandt i Taage og Vand, mens smaa og store Hænder viftede fra Gadedøre og Vinduer. (Sluttet).

Liturgisk Kursus i Assens

I Lighed med de sidste to Aar vil der ogsaa i Aar i den stille Uge fra Onsdag Eftermiddag til Lørdag Morgen blive holdt et Kursus for unge Mænd og unge Piger. Foruden Deltagelsen i Gudstjenester og Tilmønstre vil der blive holdt orienterende Foredrag om Liturgien i Almindelighed og den stille Uges Liturgi i Særdeleshed. Deltagerne bedes snarest melde sig hos Pastor Knud Ballin, Assens. Man bedes medbringe to Lagner (eller Lagen og Dynchetræk) samt Haandklæde. Prisen pr. Dag er 3 Kr. Deltagerne er velkommen til at blive i Assens til Paaskeferiens Afslutning. Arbejdsløse faar Reduktion efter forudgaaende Aftale.

Skt. Ansgar Kirken

Bredgade 64, København

7. Kirkekoncert

Mandag d. 11. Marts 1940, Kl. 8

til Fordel for

St. Vincents Søstrenes Børnehjem i Helsingør

[i Anledning af Priorindens

50 Aars Jubilæum]

afholdes af

Komponist Benna Moe

med velvillig Assistance af

Kgl. Kammermusikus Peder Møller.

Koncertsanger Torsten Edling.

Organist Rich. H. Jørgensen.

Billetter à 1 Kr. faas i Katolsk Bogsalg, Stenosgade 5.

Retrætedagene i Ordrup

Saa blev det alligevel nødvendigt ogsaa at aflyse Pastor Knud Ballins liturgiske Retrætedag. Frostens Genkomst gav intet andet Valg.

Sønd. 10. Marts Retrætedag for Mødre (Pastor Cay Benzon). Børn over 2 Aar vil kunne blive passet af Søstrene.

I den stille Uge afholdes 3 Dages Eksercitier for unge Mænd (Pater Groteclaes S. J.).

Hvide Søndag Retrætedag for Dominikanertiarer (Pater Zoetmulder O. P.).

Katolsk Ungdoms Klub Maanedsbetretning

K. U. K. indledte sine Møder i det nye Aar med en Revy, der blev en stor Succes og allerede tidligere udførligt er blevet omtalt i K. U., ligesom Hr. Laur. Andersens fortrinlige Nytaarstale ogsaa vil være Læserne bekendt.

Lørdag d. 20. Januar var Aftenens Emne: »Gud vor Skaber og Fader«. Indleder var Ruth Mayer og Filip Lange og »de to Minutter« havde denne Gang Gisella Plank og J. Barfr. Petersen. K. U. K. har hermed begyndt Gennemgangen af den apostoliske Trosbekendelse; en Gennemgang, som vil give Stof til megen Eftertanke og vil hyde rig Lejlighed til først en grundig Repetition og Afpudsning af Skolelærdommen og dernæst til en Uddybning af denne.

Lørdag d. 3. Februar holdt Knud Wissum et aldeles glimrende Foredrag: »Paa Besøg hos en Ekskonge«. Desværre var der ikke Tid til de tilhørende Lysbilleder, men dem har vi til Gode til en anden Gang.

Efter Foredraget var der saa en fornøjelig Pakke- og Fastelavnstest, som gav Klubben et pænt Overskud.

K. U. K. har endvidere den 13. Januar, den 27. Januar og den 10. Februar haft »Aabent Hus«, som er slaaget vældig godt an; saaledes at der hver Gang har været ca. 25 Deltagere. N. F.

St. Ansgars Skolehjem, Horsens

Kostskole . Statsunderstøttet Folkeskole

Kursus til Præliminæreksamen begynder 1. April

Prospekt tilsendes

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Linnedjomfru

Velanbefalet og selvstændig Linnedjomfru eller Overstuepige, vant til større Herskabs-hus, søges den 1. Maj til Ledreborg Slot. Henvendelse med Afskrift af Anbefalingertil Lensgrevinde Holstein-Ledreborg
Ledreborg, Lejre, Sjælland.

Til Fordel for Finlandsindsamlingen

opfører »Katolsk Scene« Søndag d. 31. Marts Kl. 20 i St. Knuds Sal i Stenosgade

G. K. Chesterton: »Trolddom«.

Rollebesætningen og Iscenesættelsen er delvis ny, saa ogsaa de Tilskuere, der saa Stykket for to Aar siden, vil have Fornøjelse af at komme til Forestillingen.

Billetter à 2 og 1 Kr. faas i Katolsk Boghandel og paa Ugebladets Redaktion, som ogsaa modtager telefoniske Bestillinger (Eva 2512).

Hvis nogen er forhindret i at overvære Opførelsen, men gerne vil hjælpe med til, at dette katolske Bidrag til Finlandsindsamlingen maa blive stort, kan man paa Billetsalgsstederne og hos K. S.'s Forhandlere i Foreninger og ved Kirker købe *Støttebilletter à 1 Kr.*

Disse giver betryggende Kontrol med de indkomne Gaver.

Fastegudstjenester i København

St. Ansgars Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater A. Otto S. J. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Søndag Kl. 18 Pater Alfr. Otto S. J.: »Kristi Passion«. Sønd. 3. Marts: »Judas og Petrus«. Hver Torsdag Kl. 20 Korsvejsandagt med kort Prædiken af Pater K. Pauli S. J.: »Kristi Sjæls Korsvej«. Torsd. 7. Marts: »I Lænker«.

Rosenkranskirken. Hver Onsdag Kl. 20 Pastor Wilh. Nölke. Onsd. 6. Marts: »Jesus taler til Jerusalems grædende Kvinder«.

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 18 Fastepredikenen. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Onsdag Kl. 20 Pastor K. Geertz-Hansen. Hver Søndag Kl. 18 Korsvejsandagt.

St. Andreas Kirke. Hver Fredag Kl. 19,30 Korsvejsandagt. Hver Søndag Kl. 17 Fastepredikener af Pater H. Lucas S. J. om Emnet »Petrus«. Sønd. 3. Marts: »Angers-tararer«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor Cay Benzon: »Hvorfor lader Gud, som er Kærlighed, Menneskene lide«. Gudstjenesterne slutter med Korsvejsandagt. Fred. 1. Marts: »Baand, der brydes«.

St. Knuds Kapel. Hver Søndag Kl. 20 Pastor P. Schindler. Søndag 3. Marts: »Individ og Folkegruppe i Kirken«. Hver Torsdag Kl. 20 tysk Fastepredikenen af Pastor G. Scherz.

St. Knud Lavards Kapel (Lyngby). Hver Onsdag Kl. 20 Pater K. Pauli S. J.: »Kristi Sjæls Korsvej«.

AABENRAA

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab
Telefoner: 2006, 2007 og 2008

Træløst, Bygningsartikler, Støbegods
Leverandør til den nye kat. Kirke

A. C. Weide

Bageri og Conditori

Søndertorv 2. Tlf. 125
Leverandør til Sct. Ansgars Klinik

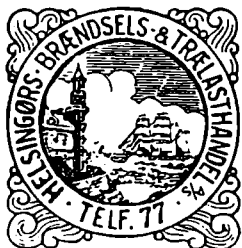
AALBORG

C. Andersen & Søn

Dannebrogsgade 6. Telefon 698

Alt Terrazzoarbejde udføres

HELSINGØR

HELSINGØR

Svend Mortensen

elektr. Installatør

Belysning . Radio
Stjernegade 30. Telf. 987
Leverandør

Maskinsnedkeriet »Godthaab«

R. ANDERSEN

Sudergade 13
Telefon 144

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

HORSENS

C. C. Nielsen

Mel . Gryn . Hønsfoder

Smedegade 91
Telefon 515 . 565

Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

Installationsforretningen »Lyset«

Torvet 10 . Telefon 618

Alt udføres i Installationer
Alt haves i Lamper og Lysekroner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt
Installatør for Sct. Joseph Søstrene

KØGE

K. K.

Køge Ur- og Brilleforretning

Holger Jensen . Nørregade 30 . Tlf. 1415
Alt i Ure og Brillere

KØGE

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres
Murermester v. de kat. Institutioner
Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kls. Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

TAASTRUP

Kirkelys Alle Dimensioner

55% Voksindhold

Billigste Priser

Telefon Taastrup 363

VEJLE

Marius Nielsen

BAGERMESTER

Fiskergade 7 . Tlf. 629

Leverandør

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307

Køb hos vore Annoncører

Møder i København

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 3. Marts Kl. 8½ Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Mand. 4. Marts Kl. 20, Møde for de unge Mænds Kongregation. Tirsd. 5. Marts Kl. 16½ Møde for Immaculatakongregationen (Optagelse). Torsd. 7. Marts Kl. 20 deltager Mændenes Kongregation i Korsvejsandagten; der er Adgang for alle.

St. Antoni Kirke. Fred. 1. Marts Jesu Hjerter Andagt som sædvanlig. Indtil videre aflyses alle Møder i Salen paa Grund af Brændselssituationen.

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 3. Marts Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar. Mand. 4. Marts Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

»Fidelitas«. Sønd. 3. Marts Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar.

Rosenkranskirken. Sønd. 3. Marts. Under 8-Messen har Maria-kongregationen »Stella Maris« Fælleskommunion.

Academicum Catholicum. Onsd. 6. Marts Kl. 8, Vesterhus, Vester-voldgade 115, 3. Pastor *Jacob Hjorth:* »Pius XII«. Gæstekort à 1 Kr. faas hos Administratores.

St. Andreas Kirke (Ordrup).

Mand. 4. Marts Kl. 20, Mændenes Kongregation. Torsd. 7. Marts Kl. 20, Kongregationen »Fredens Dronning«.

Katolsk Kantor- og Organistforening. Tirsd. 12. Marts Kl. 20½, Stenosgade 4 A. Organist *Aage Breddahl:* »Orgelmusikken og dens Anvendelse ved Gudstjenesten«.

Unio. Tonefilmsaften Sønd. 3. Marts Kl. 20 pr. (ikke 20½) i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Om Programmet se forrige Nummer. Billetter à 1 Kr. (for Gæster) og 75 Øre (for Medlemmer).

Katolsk Ungdoms Klub. Lørd. 2. Marts Kl. 20¼, Pater Wolfisberg. De to Minutter: *Karen Gulstad* og *Poul Weidinger.* Lørd. 9. Marts Aabent Hus. Sønd. 10. Marts Travetur efter 8½ Messen i Stenosgade. Lørd. 16. Marts Kl. 20¼, Emne: Den tredje Trosartikel. Indledere: *Jørgen Barfred Petersen* og *Nelly Andersen.* Forvalg til Bestyrelse.

Birgittaforeningen. Onsd. 20. Marts Generalforsamling.

FREDERICIA

<p>Mejeriet „LILLEBÆLT“ Gothersgade 30, Tlf. 1017 Kun Kvalitetsprodukter Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>H. Olsen Holmelund A/S Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170 Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde Prima Kvaliteter Promte og reel Beljening</p>
<p>Th. Rabens <i>Fredericia</i> Fedevareforretning og Pølsefabrik anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>EMIL JENSEN <i>Malermester</i> Gothersgade 51, Tlf. 251</p>
<p>Loehr's Kulimport A/S TELEFON: 888 KUL, KOKS, CINDERS OG BRIKETTER</p>	<p>Fredericia Mejeri Gothersgade 14 . Tlf. 129 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>
<p>V. Jørgensen Fiskehandel Jyllandsgade 20 . Tlf. 579 Leverandør til Menigheden</p>	<p><i>Kør med Westrings Eftfs.</i> Biler Telf. 383 883 Rasmus Nielsen</p>

HILLERØD

<p>E. Eriksen Køie Urmager, Guldamed og Optiker Helmerhus . Tlf. Hillerød 266</p>	<p>HANS TOFTE <i>F. Hertz Boghandel</i> Tlf. 132 . Hillerød . Slotsgade 22</p>
<p>Carl Petersen Glarmester Slotsgade 10 . Telefon 111 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>O. Petersen & Co. Telefon 122 Isenkram . Glas . Porcelæn</p>
<p>P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>Carl Christensen <i>Murermester</i> Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100 Lev. til den katolske Menighed</p>
<p>Alex Christensen <i>Aut. Installør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>Albert Andersen Centralvarme . Blikkenalager . Skifferdækker Exam. aut. Gas- og Vandmester Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24 Lev. til den katolske Menighed</p>

Eksercitier i Dalum

Eksercitier for Damer agtes afholdt paa Dalum Kloster pr. Fruens Bøge i Tiden fra Palmesøndag Aften (den 17. Marts) til Skærtorsdag Morgen. Eksercitierne ledes af P. K. Harmer. Prisen for Opholdet er 12 Kr. Event. Deltagere bedes snarest muligt anmelde sig hos: *Provincialforstanderinden, Dalum Kloster pr. Fruens Bøge.*

Vejle-Eksercitierne aflyst

Paa Grund af Brændselssituationen er det desværre blevet nødvendigt at aflyse de paa tænkte Eksercitier i Vejle katolske Skole i den stille Uge. Under Forudsætning af fornøden Tilslutning vil Eksercitierne blive forsøgt afholdt i Sommerferien, antagelig 14.—16. Juli. Nærmere Meddelelse herom vil følge.

Ebba Hansen, Horsens.
Gudrun Strøm, Aarhus.

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardvej 4
TELEFON NORA 8908

Katolsk Disciplin

Som en lille Prøve paa Pater Martindales Stil bringer vi her i Oversættelse to Sider fra Bogen „The Faith of the Roman Church”

Katoliken ved godt, at hans Kirke fordrer Disciplin af ham. Alene Reglen om Fredags-Abstinensen, for ikke at tale om Søndagspligten og Paaskepligten, tjener godt til at holde ham i »Form«. Og det nytter aldeles ikke, hvis man vil paastaa, at Disciplin ikke hører hjemme i religiøse Sager. Man kan ikke have anden virkelig Grund til at fremsætte en saadan Paastand end den eneste, at man ikke ønsker Disciplinen og gerne vil have en Undskyldning for at afvise den. Hvilken anden Grund skulde der være til at benægte Nyttens af det, som alle fornufelige Mennesker sætter saa højt paa alle andre Omraader? Selv Kunsten gaar i Stykker, hvis den ikke er blevet disciplineret, hvad Æstetikerne saa end siger. De aandelige Ting er ikke saa haabløst anderledes end Resten af Livet. Jeg vil tværtimod mene, at vi ganske særligt trænger til Disciplin i disse uhaandgribelige Sager — Livet, Moralens, Idealernes. Der er ikke andre Steder, hvor Selviskhedens Illusioner (ogsaa Uselviskhedens) er saa sandsynlige og saa farlige. Statsmænd har til Stadighed

komplimenteret os for vor »glimrende Disciplin«. De har tilmed ment, at den var Forklaring nok paa »Romerkirkens Styrke«. Men de har altid betragtet den blot som Menneskeværk og aldrig søgt efter dens Principper. En meget berømt Sagfører komplementerede mig engang for den anden Side af det romerske Væsen — Kirkens »sunde Sans«, Aabenhed, Bøjelighed — idet han støttede sig til en eller anden Ægteskabssag. Jeg sagde: »De har naturligvis bemærket, at der er et meget fast Skelet af Principper i det altsammen? Her er aldeles ikke Tale om Eftergivenhed. De vil aldrig kunne købe Retfærdighed hos Rom, for slet ikke at tale om Uretfærdighed.« Han grundede lidt over det, indrømmede aldrig at have tænkt paa det, og gav mig Ret. Netop fordi Kirken er saa stiv i det principielle, har den Raad til at vise Tilpasning. Men denne Tilpasning er aldrig uden Rygrad.

Hvor meget den jævne Katolik end kan stønne under Disciplinen, ved han, at den er til hans eget Vel, og især ved han, at den bygger paa Sandhed. Han

siger maaske: »Jeg er skrækkelig uvidende om min Religion, men jeg gaar ud fra, at der er en Grund til denne Ordre, og jeg kunde lide at kende den.« Saa faar han Besked. Det samme gælder ogsaa i dogmatiske Ting. Jeg kan aldrig glemme en Mand, der skrev til mig om en eller anden halvvidenskabelig Fyr, som havde sagt ham, at Kristendommen nedstammede fra Mi-thrasdyrkelsen. »Jeg svarede ham, at han var en fordømt Løgnhals. Hvad er det næste, jeg skal sige?« Sig ikke, at dette røber et gyseligt Præstetyranni og manglende Evne til at tænke selv. Det gør det aldeles ikke. Denne Mand vidste ganske udmærket, at sammenlignende Religionshistorie ikke var hans Sag. Han vidste, at han ikke (og hans Modstander lige saa lidt) kunde være Ekspert i enhver Sag. Som en Opvarter paa et Hotel skrev til mig fornylig: »Jeg tror ikke, at jeg naar til flere end tre eller fire helt gennemtænkte Konklusioner, før jeg dør. Der gaar det halve af ens Liv alene med at finde Pointet i Indvendingerne.«

C. C. Martindale S. J.

Horisonten rundt

Fordragelighed i Syd og Nord

»Kristeligt Dagblad« har beskæftiget sig med et aabent Brev, som Forfatteren *Ronald Fangen* har rettet til de norske Katoliker.

Ronald Fangen gengiver Meddelelser om, at Protestanterne i Spanien er Genstand for en ligefrem Forfølgelse. Den »evangeliske Virksomhed« er mange Steder blevet hindret eller ligefrem forbudt. Ogsaa de enkelte Protestanter siges at leve i »Usikkerhed«. I den Anledning appellerer Fangen til de norske Katoliker om at gøre deres Indflydelse gældende via »den katolske Kirkes Centralledelse«. Protestanterne i Spanien bør nyde samme Rettigheder, som Katolikerne har i Norge. »Det maa være Slut med al Forfølgelse mellem kristne Kirker«. »Hvilken Autoritet har ellers de Kristne, naar de i Verdens Skæbnetime træder op mod Staternes Kristendomsfølgelse?«

Nogle Dage efter Brevets Fremkomst svarede »St. Olav«s Redaktør, Fru *Dithmer-Vanberg* i en Artikel i »Tidens Tegn«. Redaktør Vanberg gik som en Selvfølge ind paa Tanken om, at de Kristne bør yde hinanden gode Arbejdskaar. Hun paapegede dog Mentaliteternes og Temperamenternes Forskelligheder, som lettere afstedkommer Fanatismens Overgreb det ene Sted end det andet; hun erklærede iøvrigt, hvis Fangen vilde dokumentere sine Anklager, at det norske apostoliske Vikariat vilde undersøge Materialet grundigt og i fornødent Fald foretage den ønskede Henvendelse til Rom.

Hertil har saa imidlertid »Kristeligt Dagblad« føjet nogle Kommentarer, som kan resumeres i det ene: den ønskede Dokumentation er for saa vidt overflødig, da de katolske Overgreb allerede maa være bekendt i

Rom gennem bl. a. »Times« Fremstilling, og det jo ikke er isolerede spanske Fænomener, men desværre kendt ogsaa ude paa Missionsmarkerne.

*

Vi vil gerne føje et Par Ord til denne Diskussion. Ligesom Redaktøren af »St. Olav« er vi enige med Ronald Fangen om det principielle. Men ogsaa vi vil sætte Pris paa en Dokumentation, ikke fordi vi tvivler om Meddelelsernes Rigtighed, men vi vil gerne se dem i Sammenhæng med alle deres Omstændigheder og hele deres Milieu. For fåa Menneskealder siden havde Katolicismen meget ublidde Kaar her i Norden; vi har lært at se dette i Lys af, hvor lidt Besked man dengang vidste om Kirken. Det var ikke en vild og hadsk Fanatisme, som gjorde Katolikernes Tilværelse ublid, men simpelthen Ukendskab. Man troede om os, at vi med List og Svig vilde lokke Folk fra den »evangeliske Renhed« til »Pavedømmets Overtro«, mens vore Præster faktisk blot ønskede at tage sig af Katolikernes Sjæle og have Lov til at sprede Ukendskabet om Kirken paa en aaben og taktfuld Maade. Det ved man ogsaa nu, og alle kan se, at det maatte kræve Tid og Taalmodighed.

Hvad vil der ske, hvis vi fra den nordiske Fordragelighed giver os til at belære vore spanske Trosfæller om sand kristen Næstekærlighed? De vil simpelthen svare, at vi ikke forstaaer Forholdene. Skal Katoliker og Protestanter komme til at leve fordrageligt Side om Side i et Land, maa det ske derved, at de lærer hinanden at kende, ikke ved Formaninger fra udenforstaaende. Det vil kræve Tid og megen, megen Takt -- ligesom her i Danmark.

En enkelt Side ved de særligt spanske Forhold kan iøvrigt ikke være vanskelig at faa Øje

paa. Spanien er ved at rejse sig efter Borgerkrigen, som for en væsentlig Del gjaldt Religionens Befrielse fra et bolsjevikisk Rædselsregimente, der satte Nedrighedens Rekorder i bestialske og blodig Forfølgelse af Gud og Kirken. Hvad lød der under Borgerkrigen fra de ansvarlige protestantiske Kirkemænd Verden over med Canterburys Ærkebiskop i Spidsen? Næsten uden Undtagelse kun Forsvar for den »lovlige« Regering, d. v. s. Gudshaderne, Kirkeskænderne. Næsten uden Undtagelse gentog den protestantiske Kristenhed i god Tro de Løgne, som Kommunisterne udbredte om Kirken og bandt dem paa Ærmet. Næsten uden Undtagelse sukkede de, at den spanske Kirkes Lidelser desværre var selvforskyldte.

Nu kommer saa Protestanterne og vil gerne have Forkyndelsesfrihed i det nye Spanien. Er det vanskeligt at forstaa, hvis det volder Besværigheder? Der skal megen Takt til, Taalmodighed og -- Tid.

Ugebladet stiger i Pris

Det har vist sig umuligt andet. Vore Omkostninger er steget Skridt for Skridt i Krigsmaanderne, og vi maa som alle andre Blade sætte Prisen i Vejret, hvis ikke vi vil slaa af paa Indholdet. Fra 1. April koster Ugebladet derfor Kr. 2,75 Kvartalet. Aarsabonnter skal ikke betale ekstra før næste Aar, selv om nogle nok vil gøre det alligevel af Forstaaelse for Situationen. Hvis nogen af økonomiske Grunde maa overveje at opsiges Bladet, beder vi dem først snakke med Kassererkontoret.

Isforholdene har vanskeliggjort Papirleveringen. I nogle Uger har vi maattet bruge et sværere Papir end ellers, og nu kommer vi til et Par Uger at bruge et tyndere. Efter Paaske skulde denne Sag være i Orden igen.

Katolsk Fortsættelseskursus: *Menneskevordelse og Forløsning*

Efter Syndefaldet skulde Mennesket lige fra sin Undfangelse af være skilt fra Gud, og ingen menneskelige Bestræbelser vilde være i Stand til at raade Bod derpaa, for Roden til denne Guds fjernhed var et Oprør, hvis Slethed var uendelig i sine Virkninger. Intet Menneske kunde yde en Bod, der svarede til det øvede Onde. Ingen menneskelige Anstrengelser kunde tilfredsstille Guds retfærdige Krav og genoprette det oprindelige Forhold mellem ham og Mennesket. Skulde det faldne Menneskes Tilstand paa nogen som helst Maade ændres til det bedre, maatte først Guds Visdom og Kærlighed selv gøre et nyt Skridt imod os. I sin uendelige Godhed gjorde Gud dette Skridt. Kærligheden havde grebet ind for at skabe Mennesket, og nu greb den for anden Gang ind for at frelse og genrejse det. Denne anden Indgriben er Genstand for de to Troshemmeligheder, vi kalder Menneskevordelsen og Forløsningen eller Forsoningen.

De to sidste Ord beskriver den Opgave, som Guds Kærlighed maatte løse. Der maatte paa en eller anden Maade ydes Gud en Sone, hvis der skulde gøres Ende paa den Skyld, der ved Synden var kommet ind i Forholdet mellem Mennesket og Gud. Og da Mennesket vendte sig fra Gud, var det kommet i Slaveri under den Magt, som havde tilskyndet til Oprøret. Fra nu af var vi ikke blot fjernet fra Gud, men bundet af Djævelens Lænker. Fra dette Fangenskab maatte vi løses fri.

Det var ved et Menneskes Handling, at Gud var blevet trodset og Menneskeslægten overgivet til den onde Fjende. Derfor maatte Sønnen og Befrielsen ogsaa komme ved et Menneskes Handling. Men ingen, som kun var et Menneske, var i Stand til at yde tilbørlig Sone. Kun Gud kunde sone Brøden

mod Gud. Forsoneren, Forløseren maatte derfor være paa een Gang Gud og Menneske.

Al Genoprettelsens Gyldighed var saaledes afhængig af, at den, som skulde hidføre Genoprettelsen, var i Besiddelse af denne dobbelte Natur. Dette er Menneskevordelsens Hemmelighed: at en af de tre guddommelige Personer antog menneskelig Natur ved at antage menneskeligt Legeme besjælet af en menneskelig Sjæl — »i alle Ting sine Brødre lig«. For at Forløsningen overhovedet kunde ske, maatte Menneskevordelsen finde Sted. Og saaledes gik det da til, at Menneskevordelsen gav os Jesus Kristus, Guds Søn, som for vor Skyld blev Menneske, og som kom for at forkynde os det glade Budskab, at Frelsens Stund var inde, for at befri Menneskene fra Djævelens Magt og forsone dem med Gud ved sin Død paa Korset.

Guds Søns Menneskevordelse og hans Offerdød var det Midde til Menneskets Genrejsning, som Guds uendelige Kærlighed valgte.

Men denne Guds frie Mis kundhed angik ikke blot Virkningerne af den Synd, Adam havde begaaet. Gud forudsaa alle de personlige Synder, som alle Adams Efterkommere vilde begaa, en uendelig Række Oprørshandlinger og Forræderier mod Skaberen fra Skabningens Side. Alle disse bevidste og frivillige Gudsforkastelser, hvorved vi foretrækker de skabte Ting fremfor deres Skaber, maa i Retfærdighedens Navn paa drage os en saadan Gæld til Gud, at den lige saa lidt kan betales af os, som Adam kunde betale Gælden for den første Synd. Kun meget faa Mennesker føjer ikke i Løbet af deres Liv noget til den Skyld, de har arvet; og hvis Forløsningen kun havde taget Sigte paa Følgerne af Adams Synd, vilde det kun have

været yderligt faa, som til syvende og sidst havde faaet deres Venskab med Gud genoprettet. Forløsningen var saaledes universel, d. v. s. beregnet paa at sone al den Skade, som var forvoldt af Summen af alle menneskelige Synder. Den angik Synden, som Adam havde begaaet, og ligeledes de Synder, hans Efterkommere vilde begaa. Og da Forløseren var Gud selv og Frugterne af hans Gerning derfor uendelige i deres Virkning, ydede Forløsningen fuld Sone for alle Menneskeslægts Synder.

Beretningen om Gudmenneskets Liv paa Jorden findes i de guddommeligt inspirerede Skrifter, vi kalder Evangelierne. Der læser vi Enkelthederne om, hvordan vor Forløsning fandt Sted, om Jesu Kristi Offerdød og de Lidelser, som var forbundet dermed. Dette var nemlig den Maade, Gud valgte at forløse os paa: Gud selv — den anden Person i Treenigheden, Guds Søn — skulde blive Menneske og lade sig dræbe i sin menneskelige Natur, idet han selv vilde Døden og tog imod den som Faderens Vilje og bragte Gud Fader denne sin Beredvillighed til at dø som et Offer. Som et Offer, d. v. s. at han ofrede sit Liv til Tegn paa, at Gud er Gud, som Anerkendelse af Guds højeste Herredømme over alle Ting og som en Hyldest til Gud som den universelle Herre — en Æresbevisning, der er den fuldkomne Modsætning til den Handling, ved hvilken Adam syndede.

Man kan spørge, hvordan et Offer, og specielt Døden bragt som Offer, kan betegne, anerkende og hylde Guds enestaaende Krav paa Skabningen? Gud staar i et enestaaende Forhold til alt det skabte, fordi han har givet det Tilværelse. Offeret er en religiøs Handling, der ødelægger noget eller symboliserer en Ødelæggelse som en Gestus overfor Gud; det minder om og

anerkender, at Gud er Tingenes højeste Herre, fordi kun den højeste Herre — alle Tings Skaber — har Ret eller Magt til helt at ødelægge dem. I en Handling, hvis Symbolik ikke kan misforstaas, anerkender Mennesket Guds enestaaende Magt over alle Ting, som skyldes hans enestaaende Forhold til dem alle, og dermed anerkendes ogsaa offentligt selve dette Forhold. Offeret er det bedste, Mennesket kan hyde i en symbolsk Handling, for at udtrykke sin Tro paa, at Gud er Gud, og derved offentligt yde Gud den Hyldest, der tilkommer ham som Gud. Guds Væsen er Eksistens. Eksistens er det første Gode, som Gud giver os Del i ved den evige Meddelelse af det uendelige Gode, Gud selv. At afslutte en Skabnings jordiske Eksistens, gøre det paa højtidelig Maade for Guds Aasyn og i Guds Navn — det er en praktisk Maade, hvorpaa vi siger, at Gud alene har Ret til at afslutte enhver Tilværelse, fordi alt er skabt af ham, eller at sige, at Gud er Kilden til alt Liv, Livet selv, at han er Tilværelsen, Gud!

Selv om Synden (Adams eller vor egen Dødssynd) maaske ikke er en direkte og udtrykkelig Fornægtelse af, at Gud er til, eller at Gud er Gud, kommer den dog altid ud paa det samme som en Paastand om, at Gud ikke er Herre over en eller anden Del af Livet, et eller andet menneskeligt Virkefelt, men at Mennesket her vil være Herre selv. En saadan fordærvet og fordærvelig Paastand rettes bedst ved en Handling, der ikke tillader Tvivl om, at vi forstaar og anerkender Sandheden om Guds universelle Herredømme. Offeret er en saadan Handling, og den udtrykker netop denne Anerkendelse, for det er en Handling, der i sig selv forkynder, at Gud er Kilden til alt, hvad der er til.

Paa denne Maade er Offeret fra vor Side en Stræben mod Genoprettelse af den Orden, som Synden har ødelagt. Men et menneskeligt Udtryk kan kun have menneskelig og begrænset Virkning, hvor kostbart saa end

det er, der ødelægges. Kun hvis Guds Godhed tager imod det som tilstrækkeligt, bliver det andet og mere end en menneskelig Gestus. Men i Forløsningen blev der ikke blot ofret det kostbareste af alt — hans Liv, der var Gud saavel som Menneske — men den, der bragte Offeret, den, der var Offerpræsten, var Gud og Menneske. Baade Offerpræstens og Offerets Værdi var saa stor, at der her blev bragt Gud en Ofring, som i sig selv var fuldt tilfredsstillende og virkelig egnet til at opnaa, hvad det udtrykte.

Fordi Jesu Kristi Person var Gud, var hans Offer mere end tilstrækkeligt til at yde den tiltrængte Sone og fuldtud at genoprette det Forhold, Synden havde ødelagt. Og fordi denne Person ogsaa var Menneske, var

det virkelig Mennesket, der ydede den Sone og genoprettede det Forhold. Havde det ikke været Gud, vilde Handlingen have været blot og har menneskelig og nødvendigvis utilstrækkelig. Og havde det ikke været ogsaa et Menneske, vilde Handlingen ikke have gavnet Mennesket; thi da det onde var øvet i menneskelig Gerning, maatte menneskelig Gerning ogsaa have Plads i Genoprettelsesværket. Med andre Ord: Gud valgte en Forløsning, som skulde yde en fuldt retfærdig Sone (d. v. s. gengive Gud alt, hvad der var nægtet ham); men til en saadan Forløsning var det nødvendigt, at Gud, som selv genoprettede Skaden, ogsaa var Menneske; Menneskevordelsens vidunderlige Hemmelighed var nødvendig. *Philip Hughes.*

Hil dig, Maria!

Marias syv Smerter 15. Marts

For Jomfru Maria er den Dag kommet, da Simeons Profeti fuldt ud skal blive til Virkelighed for hende: »Et Sværd skal gennembore din Sjæl« (Lk. 2,35). — Ligesom hun havde gjort sig til eet med Jesus, dengang hun i sin Tid ofrede ham i Templet, saaledes vil hun mere end nogen Sinde gaa ind paa hans Tankegang og dele hans Lidelser i denne Stund, da Jesus skal fuldbyrde sit Offer. Hun gaar ud til Kalvariehjerget, hvor hun ved, at hendes Søn skal korsfæstes. Paa Vejen møder hun ham. Hvilken grænseløs Smerte at se ham i den frygtelige Tilstand! De ser paa hinanden, og Jesu Lidelsers Afgrund kalder paa hans Moders Medlidenheds Afgrund. Hvad vilde hun ikke gerne gøre for ham?

Dette Møde var paa samme Tid en Smertens Kilde og en Glædens Aarsag for Jesus: en Smerte, fordi han saa den dybe Trøstesløshed, hvori hans sørge-

lige Tilstand nedsænkede hans Moders Sjæl; en Glæde ved Tanken om, at hans Lidelser nu skulde betale Prisen for alle de Forrettigheder, hvormed hun var blevet og endnu skulde blive beriget.

Derfor standser han knap. Kristus havde det ømmeste Hjerte, som tænkes kan; ved Lazarus' Grav fældede han Taarer; han græd over Jerusalems Ulykke. Aldrig har nogen Søn elsket sin Moder, som han gjorde det. Da han mødte hende saa trøstesløs paa Vejen til Kalvariehjerget, maa han have følt enhver Fiber i sit Hjerte skælve. Og dog: han gaar forbi, han fortsætter sin Vej mod Rettestedet, fordi det er hans Faders Vilje. Maria slutter sig til denne Tankegang; hun ved, at alt maa fuldbyrdes for vor Frelses Skyld; hun tager sin Part af Jesu Lidelser, idet hun følger ham til Golgata, hvor hun bliver vor Medforlørske.

Intet menneskeligt maa holde os tilbage paa vor Gang til Gud; ingen naturlig Kærlighed maa hæmme vor Kærlighed til Kristus: vi skal gaa videre for at forblive eet med ham.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Pavestolen og den moderne Verden

Resumé af Biskop Suhr's Foredrag d. 29. Februar i Kristelig Akademisk Forening

Biskoppen omtalte til Indledning Aaret 1870, hvor Vatikanerkonciliet definerede Dogmet om Pavens Ufejlbarhed, og de italienske Tropper gjorde Ende paa Pavens verdslige Magt. Begge Begivenheder førte til en endnu stærkere katolsk Samling omkring Pavestolen.

Vatikanets Virksomhed i Aarene siden da karakteriseres ved en Kamp for at beskytte det rent menneskelige mod Overgreb. I denne Kamp har Paverne støttet sig til Guds Aabenbaring, til den sunde, realistiske Filosofi og til Naturretten. Genoptagelsen af den thomistiske Filosofi er et centralt Træk i disse Aar. I Pavestolens Indsats paa Aandslivets Omraader og i de sociale og internationale Spørgsmaal er det thomistiske Grundsyn blevet frugtbargjort.

Thomismens Genoptagelse skete ved Rundskrivelsen *Æterni Patris*, som Leo XIII udsendte i 1879. Thomismen er en Videreførelse af den gamle græske Tænkning med dens metafysiske Optimisme. Den tiltror Menneskets Fornuft Evne til at erkende den reale ydre Virkelighed, gennemskue Universets Orden og i objektiv Bevisførelse naa til Vished om Guds Eksistens. Det et intet afsluttet »System«, men en Tænkning, som uden at ændre sit Væsen kan optage nyt Stof i sig og bringes i Anvendelse paa stadig nye Problemstillinger. Thomismen er i Harmoni med den katolske Tro, hvis Dogmer ikke er subjektive Tilværelsesforklaringer, men guddommeligt aabnede Realiteter. Den katolske Tæknings Fremstilling af Forholdet mellem Tro og Viden bevarer begges Objektivitet og nedværdiger ikke Mysteriet til at være et fornuftstridigt Paradoks.

I Kampen mod Modernismen kom den thomistiske Filosofi og Teologi til at spille en stor Rolle. Modernismen var netop i sin Kær-

ne en Adskillelse mellem Tro og Viden: Troens Sandheder skulde kunne være videnskabeligt usande, Troens Kristus en anden end den historiske Jesus. Da Pius X i 1907 greb energisk ind overfor Modernismen, brød en Storm af Harme løs fra »Fremskridtets« Lejr, men Eftertiden har i fuldt Maal godtgjort Berettigelsen af dette Skridt. Hele denne aandshistoriske Episode er et storslaaet Eksempel paa, hvad Petri Efterfølger betyder for Kirken.

Samme Paves Initiativ viste sig endnu mere frugtbar i hans Genindførelse af den hyppige eller daglige Modtagelse af Alterets Sakramente. Det umaadelig sejlivede jansenistiske Fejlsyn havde fortrængt den gamle Skik paa dette Omraade, og Pius X's Initiativ her fremkaldte et Foraar i Kirken. Da Kristus er selve Princippet i Kirkens Enhed, ser man ogsaa i den hyppige Altergang Grunden til, at Katoliker mere end nogensinde før slutter op om Paven og om deres Biskopper.

Pavestolen har i de senere Aar afsluttet Konkordater og andre Overenskomster med en lang Række Stater til Sikring af Kirkens retslige Stilling. Det betyder i mange Tilfælde en Anerkendelse af Kirkens Selvstændighed og suprationale Karakter og paa samme Tid en virksom Modvægt mod Laicismen.

Den Indflydelse, som Liberalismen og Marxismen har udøvet paa Samfundslivet, har foranlediget Paverne til at tage Stilling til de sociale Spørgsmaal (*Rerum Novarum* 1891, *Quadragesimo Anno* 1931). Kirken har fra Begyndelsen haft en social Lære, som ikke bygger paa en given politisk Situation, men paa selve Dogmerne om Skabelse, Syndefald og Forløsning. Hovedpunkterne i denne Lære er den menneskelige Personligheds

Værd, Ejendomsretten og de Pligter, som følger hermed, samt det kristne Syn paa Arbejdet. Kirken anbefaler et korporativt System som det bedst egnede til at skabe Ligevægt i Samfundet, idet Korporationerne danner et Mellemlid mellem Individet og Staten.

Kirken fordømmer energisk Kommunismens falske Forløsningsidé, og den tager ogsaa Afstand fra Socialismen paa Grund af dens Ateisme og Materialisme. I nogle Lande er der dog en voksende Overensstemmelse mellem Socialismen og de Krav, som Kirken stiller i social Henseende.

I sin første Rundskrivelse, som Pius XII udsendte i Begyndelsen af Krigen, advarer den nuværende Pave imod to Vildfarelser, som begge er i Modstrid baade med Naturet og Aabenbaring, nemlig Forglemmelse af Menneskenes indbyrdes Broderskab og Forgudelse af Staten. Den menneskelige Fornuft skulde være i Stand til at indse Faren ved disse Teorier, men den systematiske Foragt for Fornuften har hidført en ny »Bevisførelse« ved blotte Paastande.

Det tegner til en stor Kamp mellem Kirken og den Bevægelse, som man for Tiden giver Navnet Kommunisme. Kirken har før vist, at den er i Stand til at reagere kraftigt overfor Faren, dens Vitalitet har andre Kilder end de jordiske; den har det Privilegium at være den eneste Institution her paa Jorden, som ikke er underlagt Dødelighedens Lov.

Splittelsen indenfor Kristenheden er en Ulykke, som føles tungt af mange Mennesker. At Ønsket om Enhed vokser sig stærkere og giver sig Udtryk i Bøn er en Kendsgerning, som ogsaa giver os Lov til at haabe paa, at Gud, naar Timen er inde, vil virkeliggøre det, som Menneskene ikke kan naa til ved egen Kraft.

DET KATOLSKE HJEM

Et Barn spurgte

Jeg er ude at spadserere med en af disse morsomme Smaafyre, som siger »Hvorfor?« hvert Øjeblik. Det er Søndag Eftermiddag. En Kirkeklokke er begyndt at ringe, og straks spørger min lille Ledsøger: »Onkel, hvorfor ringer den Klokke?«

Før jeg svarer, maa jeg tænke mig lidt om. Det er et moderne lille Menneske, jeg taler til; derfor maa jeg nok helst bruge moderne Sammenligninger for at bibringe ham Forstaaelse af det meget betydningsfulde, hvorfor Kirkeklokken ringer. Saa siger jeg:

— Du ved nok, hvad det betyder, naar Telefonen ringer derhjemme?

— Ja, saa er der nogen i Røret. Der er nogen, der vil tale med Far eller Mor.

— Og naar Kirkeklokken ringer, betyder det, at der er nogen, der vil tale med baade den ene og den anden af de Folk, der bor i Nærheden af Kirken.

— Er der? Hvem er det?

— Det er Gud.

— Jamen, kan Gud da ikke tale med dem, uden de gaar hen i Kirken?

— Jo, det kan han godt, og det gør han ogsaa tit. Men tænk dig nu, at der er noget, som Far vil fortælle alle jer Børn, noget meget vigtigt. Saa kalder han paa jer allesammen; I skal komme ind i hans Stue. Saa snart I er der og har sat jer ned, fortæller han jer det paa én Gang i Stedet for at sige det til hver især. Saadan gør Gud ogsaa. — Eller tænk paa, naar det ringer paa Entrédøren; hvad betyder det saa?

— Saa er der nogen, der vil ind hos os. Jamen, Onkel, vil Gud ogsaa ind hos os, naar han ringer. Du sagde lige før, at man skulde gaa hen i Kirken.

— Og naar man er dér, kan Gud besøge os. Vorherre kan gaa ind gennem lukkede Døre. Derfor kan han ogsaa gaa ind i vort Hjerte. Det gør han, naar man gaar til

Kommunion. — Ved du ogsaa nok, at man plejer at ringe med Skibsklokken tre Gange. Og tredie Gang?

— Saa sejler Skibet.

— Ja, og tredie Gang, naar Kirkeklokken ringer, betyder det ogsaa »Afgang«.

— Næ, ved du hvad, Onkel, en Kirke kan da ikke sejle.

— Tror du ikke? Har du aldrig hørt, at man taler om »Kirkens Midterskib«, naa, det har du vel ikke. Men der er nu noget ved Kirken, som ligner et Skib.

— Er Gud saa Kaptajn?

— Ja, det kan vi godt sige.

— Naar man er kommet ind i Kirken, er det, ligesom man er kommet om Bord paa et Skib. Alt det man ellers tænker paa eller gør, det forsvinder længere og længere bort. Medens vi synger, beder og hører paa Prædiken, saa ser vi saa meget smukt. Vi ser Himlen og Jorden paa een Gang. Vi ser langt, langt frem til en Kyst, der hedder Evighedsens Kyst. Der findes en Havn, hvor vi lander en Gang. I vort »Skib« kommer vi til nye Verdner. Gud staar paa Dækket og peger paa det, vi sejler forbi, og saa forklarer han os det allesammen. Og naar man vender hjem igen, er det, ligesom man har været ude paa Havet. Man føler sig saa frisk og rask; man synes, man endnu kan mærke Blæsten paa sin Hud. Saa kan man rigtigt med godt Humør tage fat paa det daglige Arbejde igen. C. B.

Mor

Den belgiske Franciskaner Pater Lekeux har skrevet en Bog om sin Søster Margrit, som døde i 1916, kun 23 Aar gammel, efter et ualmindelig smukt og fromt Liv og efter at have ofret sig til Gud, for at hendes tre Brødre skulde vende uskadede hjem fra Krigen. I denne Bog har Pater Lekeux givet følgende gribende Skildring af sin Mors Viljestyrke og næsten heroiske Fromhed:

Far blev syg efter to Aars Ægteskab — og aldrig helt rask mere. Saa begyndte for Mor et Liv, som man godt kan kalde heroisk. Hun blev først Forskolelærerinde; derpaa fik hun tillige en Stilling ved en højere Pigeskole, da hendes ringe Indtægt ikke forslog til den stadig voksende Familie — der kom ti Børn — og senere ledede hun desuden en Husholdningsskole. Tilmed overtog mine Forældre en stor Forretning i Haab om at kunne opfylde alle de Krav, der stilledes til dem, efterhaanden som Reden blev mere og mere fuld.

Jeg ser endnu for mig det vældige Hus, vi boede i, da jeg var lille; det bestod af flere sammenhængende Bygninger, med en Uendelighed af Gaarde, Værksteder og store Rum. Og jeg ser for mig Far med Margrit paa Armen og støttet til sin Stok give Arbejderne Besked, ser ham halte fra Værkstederne til Køkkenet, fra Køkkenet til Lageret, venlig, inunter og taalmodig, saa at jeg som Barn altid forestillede mig Gud Fader med Fars venlige Smil og hvide Skæg.

Mor stod op Klokken fire hver Morgen og gik, hvordan Vejret saa var, den tyve Minutters Vej til Kirken for at overvære flere Messer og modtage den hellige Kommunion. Lygtetænderen, som ved Daggry skulde slukke Lygterne, kendte saa godt den lille sortklædte Skikkelse, der med faste, hurtige Skridt kom op ad den stejle Bakke med Bønnebogen trykket ind mod Brystet.

Naar hun kom hjem, klædte hun Børnene paa, satte Husholdningsarbejdet i Gang og begav sig af Sted til Skolen med Bøgerne under Armen og Rosenkransen i Haanden. Tre Timers Undervisning om Formiddagen og halvtredie om Eftermiddagen er tilstrækkeligt, synes man; men for hende var det kun den mindste Del af Dagens Arbejde.

Klokken elleve kom hun hjem et Øjeblik, længe nok til at amme det mindste Barn, og saa gik hun videre til en Time i Pigeskolen. Det beskedne Middagsmaaltid var hur-

tigt overstaet og blev ofte afbrudt af en Handelsrejsendes Besøg. Derpaa tog hun sig i Hast lidt af Smaa-børnene, aflagde Besøg paa Lageret eller ordnede noget andet, som faldt hende ind.

Undertiden syntes hun paa dette Tidspunkt, at hun ikke kunde mere; men fra Klokken halv tre til fem var der igen Skolen at passe. Før hun om Aftenen gik til Husholdningsskolen, fandt hun Tid til at se Børnenes skriftlige Arbejder efter, hjælpe en eller anden med Lektierne, kontrollere Værkstederne, sørge for Aftensmaden, gaa indenfor i Kirken. Hvis der var Aftenandagt, kunde man altid se hende med Børnene i den øverste Kirkestol.

Efter den fælles Aftenbøn ordnede hun, hvad hun havde at skrive. Hvor har jeg tit set hende sidde paa skraa ved Bordet med den mindste i venstre Arm og Penneskafte i højre Haand.

Det mest forbavsende er, at hun, trods sit svage Helbred, holdt dette Liv ud i fem og tredive Aar. I 1890 rejste hun til Liège for at tage en Eksamen, der skulde gøre det muligt for hende at paatage sig en Stilling til. Hun tog den mindste, som kun var et Par Maaneder, og

mig, som var seks Aar, med sig. I de sidste Uger havde hun læst om Natten; og efter Eksamen blev hun til min store Rædsel baaret besvmet ud.

Margrit blev født i August 1892, og Mor vilde gøre hende til en ægte kristen Kvinde. Hendes første Legetøj var en Rosenkrans og en lille Gudsmoder-Statue, hendes første Udflugter Kirkebesøg paa Mors Arm. Først og fremmest vilde Mor lære sin lille Pige at ofre sig for andre. Hun var ganske lille, da hun allerede hjalp Mor med alle mulige Ting; med stor Vigtighed tog hun sig af den mindste Broder og lod sig ikke fortrænge fra sin Plads af nogen anden. Mor var Margrits eet og alt; hun efterlignede hende, hvor hun kunde, og stirrede hende tit spørgende ind i Ansigtet. Maaske forstod hun, saa lille hun var, hvor svært Mor havde det. Forretningen gik daarligt, Gælden voksede; hun var syg og overanstrengt og mærkede den Dag nærme sig, da hun maatte opgive det strenge Arbejde, som gav os alle det daglige Brød. Det var et Guds Under, at hun holdt Stand trods alt det, der stormede ind paa hende.

Smaa Fastebetragtninger

Herlighedens Herre

En egentlig Forklaring paa Lidelsen og dens Nødvendighed i den nye Pagts Økonomi har Jesus aldrig givet sine Disciple. Det var paa dette Punkt, som saa mange andre Gange, naar Mesteren fastslog vigtige Læresætninger eller Bestemmelser med den karakteristiske Vending: »Sandelig, sandelig siger jeg Eder ...«, hans Autoritet maatte være dem nok.

Dog gør Jesus dem denne Gang en Indrømmelse. Over for den næsten uoverkommelige Vanskelighed, som hans Fornedelse og Død vilde være for Apostlene, kommer han deres Svaghed til Hjælp. Han vil vise dem et Glimt af sin Guddoms

Herlighed, som ellers lige fra Fødslen i Bethlehem har været skjult under Tjenerens Skikkelse. Naar de først har set Herlighedens Herre, vil det siden blive lettere at møde Lidelsernes Mand. Saa vil de være forvisset om, at Herligheden er der, selv naar Mørkets Magt tilsyneladende faar Overhaand.

Det er Sammenhængen mellem Jesu Forklarelse og hans Lidelse. Pater Logrange skriver: »Den Omsorg, hvormed de synoptiske Evangelister nøjagtigt angiver Tidsrummet mellem de to Begivenheder, tyder paa, at de saa en Sammenhæng imellem dem ... Forklarelsen er Bekræftelsen paa den Belæring, Jesus agtede at give, da han foranledigede Petri Bekendelse, tog imod den og rettede den paa det afgørende Punkt, der var saa

(Stattes Side 155)

Rom og Verden

I Anledning af Aarsdagen for Pave Pius XII's Valg afholdtes der i Peterskirken en Festgudstjeneste, ved hvilken Lejlighed den hellige Fader i sin Prædiken stærkt tog til Orde for Genoprettelse af Fred og Fordragelighed mellem Nationerne og samtidig indstændigt manede Kirkens Børn til Bøn om, at den Almægtige maatte »oplyse Aanden hos Nationernes Førere«, saa at der puany kunde opstaa Fred, Enighed, Retfærdighed og Kærlighed paa Jord.

*

Den irske Primas, Ærkebiskop Eduard Byrle i Dublin, er død i en Alder af 72 Aar.

*

Den ortodokse Ærkebiskop i Warszawa er traadt tilbage fra sit Embede; den ortodokse Kirke i det af Tyskland besatte Polen staar herefter under den ortodokse Ærkebiskop Seraphim i Berlin.

*

Imellem Vatikanet og den spanske Regering har der i nogen Tid været ført Forhandlinger om Afslutningen af et nyt Konkordat; man staar over for Spørgsmaalet om, hvor vidt det gamle Konkordat af 1851, der havde Gyldighed indtil Republikens Ophævelse, skal tilpasses de nye Forhold eller om der skal afsluttes et helt nyt Kirkeforlig.

*

Paa Java har der været afholdt en eukaristisk Kongres i Anledning af, at det var 25 Aar siden, at Jesuiterne paabegyndte Missionsvirksomheden paa Øen.

Sognegeringen er nu engang ikke gjort med at sørge for, at vore Sognehær regelmæssigt faar Lejlighed til at høre en Sandgasmesse. Hvor gerne vilde vi ikke meget hyppigere end Tilfældet er, opsøge de enkelte, der bor saa langt borte fra Kirken; især er der jo ogsaa en hel Del Børn paa Landet, som gerne skulde have Religionsundervisning. I Pindstrup og Odder kommer de til Kapellet, de andre Steder maa vi besøge de enkelte Familier eller ogsaa samle Børnene sammen — ligesom Mælkekusken samler Mælkeungerne — og saa holde Undervisningen hos den Familie, der

bor længst borte. For Øjeblikkel ombr. holder vi Undervisningen saa godt det lader sig gøre pr. Tor. Rutebil, Cykel — og vore egne Biler, saa vidt som Børnene staar til. Naturligvis er det sjældent for Børnene at komme op at køre, men Turen kan jo ogsaa være længe og trættende for de mindre. Vi har saaledes f. Eks. en Tur, hvor der først er en 10 mes Vej fra Aarhus og til den nærmeste Familie, dernæst skal man køre en god Times Tid omkring og samle Børnene

▲ Aarets store Begivenhed i Pindstrup er Kristi-Legems-Processionen i det Fri-
 ← St. Michaels Kapel i Pindstrup

Gudstjeneste paa en Gaard paa Ulstrup Mærk i en almindelig Stue, som er indrettet til Kapel, samles der til Tider en cirka 30 Mennesker

Aarhus Sogn omfatter foruden selve Aarhus By og Omegn endvidere Odder, Ebeltoft, Grenaa, Hadsten samt Øerne Anholt og Samsø — alt i alt et Landomraade paa omkring tre Tusinde Kvadratkilometer. 35 Kilometer nord for Aarhus ligger Pindstrup Kapel, midt i Mosen; St. Michaels Kapel rejstes i 1830 af P. Säubli, og en Del katolske Familier har efterhaanden bosat sig i Nærheden. Egnen hører dog ind under Randers Sogn, men Pindstrup betjenes indtil videre her fra Aarhus.

P. Laux S. J., Aarhus fotografierer og fortæller

En Tur gennem Aarhus Sogn

▲ Med Aarhus som Centrum besøges Patrene regelmæssigt følgende Stationer: Ulstrup (mellem Bjerringbro og Pindstrup), Grenaa og Ebeltoft (alle tre paa Distriktsvej) (nord for Aarhus) samt Odder (mellem Aarhus og Ulstrup). Som ind, og saa først kan Undervisningen begynde. Tur, oftest rykkes Børnene godt sammen paa disse Ture, og er muntre og synger. Et man saa naaet til udvalgte stedsstedet og alle er placeret omkring Evangeliumstellet, saa begynder vi: Fader vor, Hvil dig

▲ Et fornejt Hold unge samlet til Ungdomsmøde
 ▼ Bilen er lige ankommet til Undervisningsstedet

▲ Slet saa streng som det her ser ud til er Undervisningen heller ikke

bekendelsen, Salmer, Katekismus og Bibelhistorie. Og der skal læges Hensyn til alle; ind imellem skal Lillebror prøve at gøre Korstegn og Lille søster forsøge sig med de første Lillier at Fader vor. Alle Aldre er repræsenteret; Storesøster har maaske endda Haanden paa Vuggen og passer den mindste, medens Mor er ude at malke. Til Slut knæler vi alle, Barn og Voksn, og den pnyttede Husalter og modtager Velsignelsen. Og saa vender Bilen Næsen hjemad og Turens forskel-

lige smaa Dellagere sættes lidt efter lidt af hos Mor og Far.

Den samme Trafik praktiserer vi ogsaa om Søndagen, hvor de, der bor mest altsides, saa vidt muligt faar Lov til at køre med til Gudstjenesten.

Til Jul og Paaske og især i Sommerferien kommer en Del Børn ind til Aarhus for at overvære Festsudtjenesterne og for at faa lidt grundigere Undervisning i en ofte Dages Tid; samtidig forberedes de ogsaa til det første Skrifteleam og Kommunion, og efter dette lille Ophold i skatolsk Luft vender de tilbage til deres Hjem.

(Sluttet Side 155)

▲ 23 km syd for Aarhus ligger Odder (4500 Indb.); her er der i en Stue-
 luge indrettet et Kapel

Lizzis Hemmelighed

Novelle af Steph. Wevers *sluttet*

I Hospitalskirken var Søstrene samlede til Aftenbetragtning. Det var i Skumringstimen. Det kunde lige skimtes, at der var hvide og sorte Skikkelser; i de forreste Rækker de hvide, bag i Kirken de sorte. Underligt roligt virkede det under den høje Hvælving, at der ikke hørtes anden Lyd end en Raslen af en Rosenkrans. Iøvrigt var det kun den lille Flamme i Evighedslampen, der var urolig; den gjorde sig skiftevis lille og stor og hoppede saa lystig i sit røde Glas. Der aabnedes en Sidedør, ogsaa det kunde ses, men ikke høres, og lige saa lydlost kom der en Søster ind, en hvid Skikkelse til. Det var Oversøsteren Edeltrudis. Der havde været Operation saa sent paa Eftermiddagen. En Franciskanerinde var blevet indlagt med akut Bughindebetændelse. Den forsinkede knælede et Øjeblik, sænkede Hovedet, derefter rettede hun sit Blik mod Tabernaklet, hvis Messingdør pludselig af den sprælske Flamme blev sat i fuld Belysning. Saa forvissede Søsteren sig om, at Siddepladsen bag hende var tom og satte sig ned. Nu var denne Række af hvide Skikkelser nøjagtig saa lang som de øvrige.

Det gjorde godt at sidde saadan stille for Gud. Søster Edeltrudis gjorde sig ingen synderlige Anstrengelser for at gennemgaa bestemte Emner og Punkter. Hendes Aftenbetragtning, det var at sidde roligt hos Vorherre og lade Dagen ebbe ud i hans Nærværelse. Hun kæmpede ikke mod, hvad man kalder Adspredelser. Hun gav sine Tanker og Følelser frit Løb: hun syntes, de var ligesom Kilder og Bække, de munder til sidst dog altid ud i Havet. Saa nu og da gentog hun for sig Salmistens Ord: »*Domine, omne desiderium meum ante te*. Hun vidste ikke nøjagtigt, hvor det fandtes, brød sig heller ikke om det. Det var hende nok at vide, hvad det betød: »Herre, at min Begæring er for dig«. Med det Salmevers plejede Søster Edeltrudis at gemme sine Følelser, naar hun opdagede, at de strejfede lovlig langt ud. I Aften var hun iøvrigt saa usædvanlig træt, at hun ikke vilde have været i Stand til at yde Modstand. Hendes Følelser var til Gengæld i ret stærk Bevægelse. Det skyldtes Nærværelsen af denne Franciskanerinde: det vakte en hel Kæde af Minder, der nu benyttede sig af Stilheden til at komme rigtigt i Gang.

Det var hos disse Franciskanerinder, Lizzi oprindelig var indtraadt. Otte-ti Dage havde hun levet hos dem som Postulant, saa havde

det været Slut. Hun kunde nu ikke rigtig mere huske, hvordan hun var bleven klar over, at disse Søstre ingen Fremmedmission havde, I hvert Fald havde hun omgaaende bedt om at faa Forstanderinden i Tale. Det, der især stod præntet i hendes Hukommelse, var denne tête-à-tête med den værdige gamle Nonne, hvis gode Ansigt og blide Stemme havde gjort et saa dybt Indtryk paa hende under det første indledende Besøg i Klostret, og som siden havde budt hende saa moderligt velkommen. Hun skiftede baade Farve og Udtryk, da Postulanten saa afgjort stillede hende overfor Spørgsmaalet, om Kongregationen havde Fremmedmission. Hun svarede ikke direkte paa det, men sagde en hel Del om Guds Vilje og det guddommelige Forsyn, som det gjaldt at bøje sit eget stridende Sind ind under. Det kunde for saa vidt alt sammen være meget rigtigt og smukt, men gjorde ikke andet Indtryk paa Lizzi, end at hun blev holdt hen. Hun saa sig da ogsaa nødsaget til at gentage sit Spørgsmaal. Forstanderinden lod hende mærke, at hun misbilligede Afbrydelsen. Hun holdt et Øjeblik inde og fik en Rynke paa Panden. Jo, hun vilde nok komme til at gøre Gavn i Hjemmeplejen; der var saa megen Elendighed omkring paa Landet baade paa Legemer og Sjæle, og saa var det ikke udelukket, at Kongregationen før eller senere kunde faa et Hus i Østindien. Det havde der allerede været Tale om før i Kapitlet, det blev sagt i al Fortrolighed, og det maatte Lizzi aldrig under nogen Omstændigheder tale med andre om. Den største Hindring var netop, at Kongregationen manglede de fornødne Kræfter, altsaa virkelige Kræfter, og saa, ja saa skulde der jo ogsaa ikke saa lidt Penge til, og saa maatte det desværre siges, at de fleste Postulanter, hvor flinke de ellers kunde være, ikke bragte stort andet med end deres gode Vilje og deres slittige Hænder. Foredraget gjorde paa den unge Pige en anden Virkning end tilsigtet. Hun takkede for Oplysningen. Dersom det forholdt sig saaledes, maatte hun desværre beklage, men da var det hele en Fejltagelse: det var ikke her, hun skulde være.

Det gjorde hende ondt, at den gamle Forstanderinde ikke bedre beherskede sin Ærgrelse, da hun bad om at faa sine Ejendele udleveret og samtidig om at ringe efter en Bil. Hun gad vidst, om de øvrige Postulanter, der bagefter havde givet deres Forbavselse over det

mystiske Forsvindingsnummer Luft, ikke var bleven trøstet med, at »disse Tyskere ikke er rigtig til at stole paa«. Men det vidste hun dog ikke. I hvert Fald havde hun aldrig behøvet sig noget i Anledning af det Opbrud: det var dog ikke hende, der havde narret dem. Det mest taktløse var vel nok, da den skuffede Forstanderinde havde prøvet at slaa paa de følsomme Strengene — det var nede i det lille Taleværelse lige inden Afrejsen — og sagt noget (Søster Edeltrudis huskede ikke mere i hvilken Form) om hendes Fars nylige Død, for derved at virke paa hendes Sind. Kært, men ogsaa det var rent ved Siden af, for Far og hans Død, det var netop det, der havde sat hende ind paa den Vej, som hun med Guds Naade var besluttet at gaa til Ende.

Det var hendes Hemmelighed, som hun gerne drog frem, naar hun var ene med Gud. Det Afsnit af hendes Fortid, der var bleven afgørende for hele hendes Tilværelse, drev ofte forbi hendes indre Øje med Drømmebilledernes Hastighed. Det var alle Slags konkrete Situationer og Begivenheder fra Barndommens og Ungdommens sorgløse Dage.

Utroligt hvor Tilværelsen paa Landet bød paa Afveksling. Hver Gang Fortiden randt hende i Hu, var det stadig nye Enkeltheder, der dukkede frem. Hun kunde ikke tænke sig, at Livet i Byen kunde være nær saa spændende og fængslende.

Men saa var det kommet, der skulde sætte Skel i hendes Tilværelse. Det var, da hun opdagede, at hendes Far ikke holdt sin Paaskekommunion mere. Hun vidste godt, det var mere end bare en Formalitet. Det betød, at han brød med Kirken, det var samtidig at sige sig løs fra Kristus. Den stoute, bredskuldrede Mand, hun altid havde holdt saa inderligt meget af. Det forekom hende, som om hans Tilværelse blev profaneret, naar han tog sin Skæbne i sine egne Hænder og vilde skalte og valte med Livet, som det passede ham. Selv om det udadtil nok ikke medførte større Forandringer, saa vidste hun, at hans Kirkegang og Deltagelse i Husandagt, ja endog hans Venlighed og Menneskekærlighed ikke vilde være stort andet end stivnede Vaner og Refleksbevægelser. Den dybe Rod var skaaret over; Far var dømt til at visne. Aa, hvor hun havde lidt, navnlig i de første Dage. Endnu værre blev det, da hendes store Bror kom hjem fra Fronten, og ogsaa han ikke længere vilde have med Kirken at gøre, end ikke vilde være med til Søndagsmessen. Mor havde iagttaget, hvor det tog paa hende. Hun havde trøstet hende og sagt, at det alt sammen var Følgen af den frygtelige Krig. Det kunde ikke nytte at behøje Mandfolkene no-

get, det vilde bare gøre dem mere trodsige. Det eneste, de kunde, det var at bede og ofre.

Den Vinter, der fulgte, var den haardeste, hun havde oplevet. Det hele var forekommet hende saa graat i graat. Endogsaa Glæden ved det rige Liv paa Herregaarden, var der slaat Revne i. Naar Mennesket ikke tjener Gud, bliver alt det andet meningsløst og fladt, baade at passe Kreaturer og at sprøjte Frugttræer. Hun huskede et Ord, som vistnok stod i et af St. Paulus' Breve: »Alt hører Eder til, men I tilhører Kristus, og Kristus er Gud«. Ja, saadan var det, og standsede man nu ved det første og nøjedes man med at tage Verden i Besiddelse, saa var Spændingen borte og Glæden. »Hvad gavner det Mennesket«, havde Kristus erklæret, »dersom han vinder hen hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl.« Elisabeth kunde ikke holde ud at tænke derpaa. Der maatte gøres noget. Bede og ofre, havde Mor sagt. Det blev nu ved at optage hendes Sind: bede og ofre. Hun vilde sætte alt ind paa at hjælpe de to Mennesker, der var hende saa uudsigelig kære: hun vilde bede ustandseligt og ofre alt, om det kunde slaa til.

En Eftermiddag gik hun over til Præstegaarden. Præsten var nede i Haven og saa til nogen nye Duer, han for første Gang havde sluppet ud. Han kom straks imod hende. De nye vilde nok slutte sig til Flokken, trøstede han sig selv, hvor vilde de ellers hen, saa sent paa Dagen. Han vilde høre, hvad »Fräulein« koin for at fortælle ham. Han førte hende ind i sin Havestue. Da hun havde fremført sit Forehavende, blev han meget alvorlig, lagde Piben fra sig og gav sig til at pille ved Urkæden. »Maa-ske kunde De bede lige saa godt herhjemme, og det gode Eksempel kunde efterhaanden drage dem med.« Men hun holdt paa, at hun nu vilde bringe sit Offer fuldtud.

Da gav de sig sammen til at overveje, hvordan det bedst lod sig udføre. Et Aars Tid i et Hjem, helst i et jævnt Hjem i Holland som Tjenestepige for at vænne sig til det almindelige huslige Arbejde. Det, hun tjente derved, kunde hun straks anvende til at støtte Fremmedmissionen med. Holdt hun det ud, saa kunde hun jo altid endnu se, om hun virkelig skulde tage Skridtet fuldtud: der var da i Holland saa mange Ordenssamfund, der drev Mission i Indien og allevegne. Nu skulde han omgaaende skrive til en Præst paa den anden Side Grænsen.

Saadan var det gaaet til, at Elisabeth blev til Lizzi og Lizzi til Søster Edeltrudis. Det var blevet aftalt med Mor, at hendes Ophold skulde holdes hemmeligt, og hun

kun vilde faa Efterretning, naar der var store Begivenheder paa Færde. Da hun blev kaldt hjem til sin Fars Dødsleje, viste det sig, at han selv straks havde bedt om Præsten og endog bedt alle tilstedeværende, ogsaa Tjenestefolkene om Forladelse, fordi han ved at svigte Kirken havde givet et daarligt Eksempel. Da Elisabeth kom til, var alt i Orden: Far gjorde sig Umage for at vende Ansigtet mod hende; han søgte efter hendes Haand og trykkede den; hans Læber mumlede noget uforstaaeligt, saa trillede et Par Taarer ned over hans indfaldne Ansigt. Det var, som om han havde ventet paa hende. Pludselig fik han et Hostenanfald, der løb ligesom en hvid Færve over hans Ansigt. Gud havde hans Sjæl.

Elisabeth tog det hele meget roligt. Nu havde hun faaet Bevis paa, at Gud havde taget imod hendes Offer; hendes Beslutning var da ogsaa taget, hun vilde gaa i Kloster og som Søster drage til et Missionsland for helt at hellige sig Guds og sine Medmenneskers Tjeneste.

Herlighedens Herre

(fortsat fra Side 151)

vanskeligt at antage, nemlig angaaende Messias' Lidelse.«

Hvor end Forklarelsens Bjerg maa søges, fandt selve Forklaren Sted mellem Begivenhederne ved Cæsarea og Jesu Rejse fra Galilæa til Jerusalem. Den var et Led i Opdragelsen til Korset. Her var meget, der i høj Grad maatte gøre Indtryk paa de tre udvalgte Apostle.

Først og fremmest saa de her Jesus i et overnaturligt Lys. I samme blændende Skær saa de Moses og Elias, der repræsenterede de højeste aandelige Værdier i Israels Fortid: Loven og Profeterne. Alene deres Tilsynkomst var et Vidnesbyrd til Gunst for Jesus; dertil kom, at de nu talte med Jesus om hans tilstundende Død i Jerusalem. Mest af alt maatte dog Maaden, hvorpaa dette Syn endte, virke paa Apostlenes Sind. Der hørtes en Røst fra Himlen, som vidnede om Jesus: »Denne er min elskelige Søn« og kort og klart maaned dem til Lydighed: »Ham skal I høre.«

Saaledes blev Jesu Ord om Kors og Lidelse stadfæstede af den allerhøjeste Myndighed.

Steph. Wevers.

Her slutter Historien om Lærens Lizzi.

Endskønt den i Virkeligheden jo fortsættes. For Søster Edeltrudis lever endnu. Antageligt arbejder hun nu et eller andet Sted i Indien. Hun forberedte sig meget grundigt til den Gerning, tog alle mulige Sygeplejediplomer for dermed at kunne gøre Gavn i det Land, hvor mandlige Læger ikke faar Lov at tage sig af de kvindelige syge.

Jeg saa hende en eneste Gang. Jeg skulde bringe hende en Hilsen fra Lærerfruen. Vi mødtes i Gangen paa et stort Sygehus. Hun var i sin hvide Dragt og havde travlt, saa jeg straks undskyldte, at jeg ulejlighed hende. Jeg fortrød med det samme at have ladet mig friste til Nyfigenhed. Hun skulde ikke vide, at jeg sad inde med hendes Hemmelighed, og iøvrigt gjorde hun Indtryk af at være en Kvinde, man ikke fristes at sige ligegyldige Ting til. Jeg gav hende Haanden og gik, bærende paa en levende Illustration til en Historie, der har opbygget mig meget.

Retrætedagene i Ordrup

Søndag d. 31. Marts for Dominikanertertiærerne. Leder: Pater Zoetmulder O. P.

Søndag d. 7. April: »Liturgi og Fællesskab«. Leder: Pastor Knud Ballin.

Søndag d. 14. April for Akademikere. Leder: Pater Wolfisberg S. J.

Søndag d. 21. April for Maria-kongregationen, Rosenkranskirken. Leder: Pastor Nölke.

Søndag d. 28. April for Ægtefolk (St. Liobasøstrene modtager gerne evt. Børn). Leder: Pastor Jakob Hjorth.

Søndag d. 5. Maj for »Nicolaus Steno-Gildet«. Leder: Pater Küpferle.

(Eksercitierne for Mænd i den stille Uge har maattet opgives paa Grund af Brændselssituationen).

Aarhus Sogn (fortsat fra Side 153)

Det er saaledes nogenlunde let at faa Børnene samlet. Helt anderledes er det, naar de først kommer ud af Skolen og faar en Plads. De unge kan ikke saa let komme ind til Byen eller faa fri, naar de gerne vilde naa til de Steder, hvor der afholdes Gudstjeneste. Sidste Aar prøvede vi at arrangere nogle smaa Ungdomsmøder ude omkring paa Landet lige om Eftermiddagen — og opmuntrede af de omend kun smaa Resultater fortsætter vi, saa snart Forholdene tillader det ...

Liturgisk Kalender

Marts:

10. S. *Passionssøndag* (286); 2. Sæt Bønner: 40 hellige Martyrer (849).
11. M. Feria (Hverdag) (291); 2. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 3. Om Fred.
12. Ti. Feria (Hverdag) (295); 2. St. Gregor den Store (850), 3. For Paven ([122]), i Anledning af Aarsdagen for vor hellige Fader, Pave Pius XII's Kroning i 1939, 4. Om Fred. — *Eller*: St. Gregor den Store (850); 2. Hverdagen (295), 3. For Paven, 4. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens.
13. O. Feria (Hverdag) (300); som Mandag.
14. T. Feria (Hverdag) (305); som Mandag.
15. F. Feria (Hverdag) (310); 2. Jomfru Marias syv Smerter (867), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Festens ([89]). — *Eller*: Jomfru Marias syv Smerter (866); 2. Hverdagen (311), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Hverdagens.
16. L. Feria (Hverdag) (314); som Mandag.
17. S. *Palmesøndag* (319).

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

C. C. Martindale

I denne Uge vil vi erstatte Bog anmeldelserne med en lille Opfordring til, inden Pater Martindales Ankomst kort efter Paaske at stifte Bekendtskab med ham gennem en eller anden af hans Bøger. Katolsk Boghandel, Arnold Buscks Boghandel og hvem der iøvrigt fører katolsk Litteratur, benytter velsagens Chancen til en større Udstilling af Martindale-Bøger, men mange maa nok nøjes med at gaa paa Jagt i det nærmeste Sognebibliotek. Her er et Par »Tips«.

Er man en af de alvorstunge og systematiske Læsere, skal man advares i Forvejen. Martindale er temmelig haabløs som lærd Systematiker, hans Bøger ligner allesammen Tomands-Samtaler med god Tid til Sidespring og Personlighedens Virkning som Hovedsagen. Intet Under, at han et Steds udtaler, at Begivenheder ændrer Verdensgangen, men de store Tanker endnu mere og de markante Personligheder allermest. Alt hvad han skriver om, er i særdeles Grad blevet omsat til at være netop hans, konkret, levende, praktisk. Han har selv om sin Stil skrevet: »nogle Læsere finder mig uklare eller maaske forvirrende, fordi jeg har en Forkærlighed for Lignelser og ikke holder af at understrege Tingene og hellere antyder end dogmatiserer«. I disse Ord er hele Stilen givet.

Paa Dansk oversattes for over ti Aar siden en lille Bog til unge Mænd om »*Det svære Bud*«. Det er ikke ualmindeligt i England at høre den berømmet som hans allerbedste. I samme praktiske Kategori er forskellige andre Smaa-bøger, bl. a. hans ypperlige lille »*Bonnebog for Søfolk*«, hvori de mange præstelige Raad ind imellem er saa friske og salte som Gutterne selv.

I Nærheden af disse Skrifter ligger hans Romaner og Noveller, f. Eks. »*The Goddess of Ghosts*«, som ikke er hans bedste Arbejder, men trods Mangel paa Teknik læseværdige. (Morsomt nok, om disse Fædre af Jesu Selskab saa arbejder i Dramaet, Romanen, Novellen, Digtet eller hvad ellers, altid er det i Virkeligheden en god Prædiken paa en ny Facon).

Den sikkert betydeligste (og omfangsrigeste) Del af Martindales Produktion er Helgenskildringerne,

først og fremmest af en Del Jesuiterhelgener (»*The vocation of Aloysius Gonzaga*« er en inciterende Bog, der gør Kaal paa de fleste Forestillinger om Helgenen, moderniserer og angliciserer ham — med stor historisk Sandsynlighed) og af St. Paulus (»*St. Paul*« som han selv sætter særlig højt). Der er et Bind Radioforedrag »*What are Saints?*«, som er meget skattet.

Desuden skal nævnes hans Rejserindringer, bedst Bogen om Sydafrika (»*The risen Sun*«), hans »*The Faith of the Roman Church*« (hvorfra vi har laant et Par Sider til dette Nummer af Bladet), en god lille Bog om Religionerne »*The Religions of the World*« og endelig en Række Smaa-bøger, hvori han gennem gaar Messen og dens Liturgi (læs først »*The Mind of the Missal*«).

Kan man ikke faa fat i disse Bøger, er der i Pjecerne fra »*Catholic Truth Society*« en lang Række fra hans Pen, dækkende næsten alle mulige Emner og sikkert ogsaa for en Dels Vedkommende skrevet paa Bestilling. Han staar bl. a. som Udgiver af en hel Pjeceserie om Verdensreligionerne; heri har han selv bidraget med Pjecer om den gamle romerske Religion og et fortræffeligt Hæfte om »*Det Ny Testaments Religion*«. En af C. T. S.' Pjecerne foreligger i Oversættelse, nemlig »*Antikrist*«, et godt Eksempel paa Martindales Evner som Ekseget. H. D. T. K.

Paaskekort

Hos Benediktinerinderne, St. Kjeldsgade 1, kan købes haandmaledede Paaskekort.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

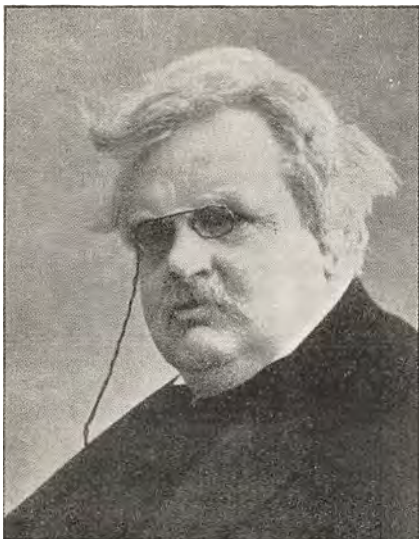
Læs **Berlingske Tidende**

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

TROLDDOM

G. K. Chesterton

G. K. Chestertons store Produktion omfatter kun to Skuespil, men de regnes begge blandt det ypperste, den engelske Forfatter har skrevet. Vor Gæst, Pater Martin-dale anser »Dr. Johnsons Dom« for det bedste, den danske Kritiker Henning Kehler stemmer for »Trolldom«, som han endda regner for Chestertons bedste Bog.

Det samme som Robert Hugh Benson har udtrykt i »Aandemanere« og mange Teologer i Afhandlinger om Spiritisme, siger Chesterton i dette lille dramatiske Mesterstykke, der er vittigt, spændende, uhyggeligt og med Strejf af en lille Kærlighedshistorie.

Stykket opføres i Stenogade Søndag d. 31. ds. Kl. 20. Billetter à 2 og 1 Kr. faas i Katolsk Boghandel, hos Medlemmer af »Katolsk Scene« samt paa Ugebladets Redaktion. Hele Overskuddet gaar til Finlandsindsamlingen.

Bønforeningen for Freden

Bønforeningen for Freden tæller nu 600 Medlemmer her i Danmark. Hvor mærkeligt det end lyder, er der siden Krigens Begyndelse i September 1939 kun sket relativt faa Indmeldelser.

Selvom det selvfølgelig maa formodes, at alle Katoliker i disse Tider beder for Freden, virker det samlende og opmuntrende at være med i en stor Sammenslutning, som er anerkendt af Kirken, og som vor Hellige Fader har givet sin særlige Velsignelse. Rundt om os raser Krig, men vi skal bede om, at den maa blive af kort Varighed, og vi skal ved vore Bønner forberede den Fred, der engang vil blive sluttet, at den maa blive god og retfærdig, blive efter

Guds hellige Vilje, og varig, saa at Verden ikke om nogle Aar igen skal blive kastet ud i en ny Krig.

Vi skal ikke alene bede om Fred mellem Nationerne, men ogsaa om, at der maa herske Fred indenfor de enkelte Lande, indenfor Samfundsklasserne, indenfor Familierne, og de enkelte Mennesker imellem, kort sagt »Kristi Fred i Kristi Rige.«

En Gang om Maanedn (d. 27.) læses den hellige Messe i Bønfor-

eningens Intention, i *Immaculatakirken, Strandvejen 91*, hvor Foreningens danske Central er oprettet. Indmeldelser modtages af *Sekretæren, Grevinde E. Scheel, Nordre Frihavnsgade 26, Tlf. Øbro 9250*, hos hvem ogsaa Brochurer med Indmeldelsesblanketter kan faas. Det vilde være til stor Hjælp i Arbejdet, om nogle ivrige Sjæle vilde paatage sig at virke for Sagen i de katolske Kredse, hvor de færdes. E. S.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Søndag den 3. Marts læste den hellige Fader som meddelt en hellig Messe i St. Peterskirken i Anledning af Aarsdagen for Hans Valg. Efter Evangeliet talte Paven til de 40.000 (ikke som i Berl. Tid. 10.000) Repræsentanter for Roms 98 Sogne. For alle de tilstedeværende var det en glædelig Overraskelse at kunne høre hele Messen samt Sangen af Perosis Kor og selve Pavens Tale ved Hjælp af det nye forbedrede Højtaleranlæg med over tredive Højtalere i selve Basilikaen. Desuden udsendtes Højtideligheden over alle italienske Stationer foruden Vatikanets egen. Hans Hellighed omtalte Dagens liturgiske Betydning: »... En eller anden kunde maaske undre sig over, at den fælles Fader i disse sørgelige Tider kan tale om at glæde sig ... Det er Kirkens »Lætare«, der i Dag opfordrer os til at være glade, og i Dagens Epistel opfordres vi ogsaa til at glædes over at være Guds Børn ved Kristi Naade, ikke for at tjene som Slaver, deri ligger den menneskelige Sjæls Storhed og Stolthed, og af dette kan vi hente Mod og Glæde. Sara er kun et svagt Billede paa den katolske Kirke, der altid har kæmpet mod det gamle Fællesskabs Tyranni.« Paven sluttede sin Prædiken, der varede ca. tyve Minutter, med en gribende Bøn til Kristus om, at Han vil give alle Mennesker sand Vilje til at tjene Ham med en ren Samvittighed, og at de krigsførende vil komme og lægge deres Vaaben for Hans Fødder. — »Lætare«, ja, kære Børn, Vi miskender ikke Jeres Lidelser, men Vi ønsker at I maa se en Straale af Haab i det guddommelige Forsyn i denne sorte Nat.«

Vatikanstaden: Ved Audiensen, der for nylig blev tilstaaet Mr. Taylor, Præsident Roosevelts Udsending til Paven, blev der for første Gang givet Tilladelse til, at Presse- og Filmsfotografer fik Lov til at overvære og optage Præsentsceremonierne. Det var saa-

ledes ogsaa første Gang de pave-lige Automobileer var smykkede med Pavens og Amerikas Vimpler paa Forskærmene. Ved Audiensen overrakte Mr. Taylor Paven følgende Brev:

Det hvide Hus.
Washington.

Deres Hellighed!

I mit Brev af 23. December 1939 havde jeg den Ære at forelægge, at det vilde være mig en stor Glæde at sende Dem en Repræsentant for at fremme vor parallelle Stræben efter Fred og Hjælp for de Lidende. Deres Hellighed var saa venlig at svare, at mit Valg af Mr. Taylor som min Repræsentant vandt Deres Bifald, og at De vilde modtage ham.

Jeg har overgivet dette Hverv til Mr. Taylor, der er en af mine gamle Venner, og til hvem jeg har den allerstørste Tillid. Deres Hellighed kender hans menneskekærlige Anstregelser for dem, hvem politiske Omvæltninger har gjort hjemløse. Jeg vil være glad over at vide, at han kan være et Mellemled i Meningsudvekslinger mellem Dem og mig til Fremme for Freden mellem Jordens Folk. Jeg beder Mr. Taylor overrække Dem, min gode og gamle Ven, mine hjerteligste Hilsener og mit ærlige Haab om, at de fælles religiøse og menneskelige Idealer maa finde et fælles Udtryk ved Oprettelsen af en varig Fred paa Grundlag af alle Nationers Frihed og Sikkerhed for Liv og Integritet under Guds Beskyttelse.

Hjerteligt Deres Ven
Franklin D. Roosevelt.

Hans Hellighed underholdt sig derefter i fyrretyve Minutter i hjertelig Samtale paa Engelsk med Mr. Taylor, der derpaa besøgte Statssekretæren, Kardinal Maglione.

Moskva: I en Artikel, der gengiver en Tale af en kommunistisk Ungdomsfører, siges blandt andet: Den 30. August 1939 blev der underskrevet en Traktat mellem So-

vjet og Tyskland for at bekæmpe enhver kristen Aandsretning i de to Stater ... Sagen er af særlig Vigtighed i Polen: Vi (Russerne) arbejder efter Marx's Teorier, medens Tyskerne arbejder efter Race-teorier. Dernæst følger en længere Afhandling om Jødespørgsnaalet; men der er stor Enighed i Valget af alle Midlerne i Kampen.

I et andet Blad omtales Planen om at afkristne Polen. Det fraraades foreløbig at grundlægge Ateisternes Kampkredse, men hellere lidt efter lidt at overbevise Folket om Fordelene ved Tilstandene i Rusland og dette Lands Aandsfrihed. Det tilraades at holde Foredrag om Religion og Kommunisme og især at holde Tidspunktet for Offensiven godt skjult for Præsterne.

Bern: Finlands forhenværende Biskop Mons. Buckx har i et længere Foredrag gjort Rede for Finernes stadige Kamp for national Frihed allerede i gamle Dage i Zarernes Tid, især i de dramatiske Dage i 1918 mod den indre Kommunisme. Deres Heltmod, som det viser sig idag, har en vis Sammenhæng med deres Erfaring om, hvorledes det er at føle det bolshevikiske Aags Vægt.

Paris: For en Maaned Tid siden blev der forelagt den franske Regering et Lovforslag om at gengive Klosterfolk deres civile Rettigheder — især i Betragtning af det store Arbejde, de nu yder Fædrelandet i Skyttegrav og Lazaret — men desværre blev Forslaget forkastet med tolv Stemmer mod ti paa Grund af ... at man fandt det lidet belejligt i disse Tider ...»

London: »The Tablet« bringer et Brev fra Mannerheim, hvori han paapeger, at det er Finlands kristne Synspunkt, der opretholder Landet i Kampen mod al Religions svorne Fjende.

11 Ulve, 17 Spejdere, 1 Rover, 4 Førere, ialt 33.

Sct. Pauls Trop (Taastrup): 12 Sp., 2 F., ialt 14.

Sct. Ansgars Trop: 4 U., 16 Sp., 1 F., ialt 21.

I' Absalon Trop: 13 Sp., 4 R., 6 F., ialt 23.

II' Absalon Trop: 28 U., 54 Sp., 12 R., 14 F., ialt 108.

Divisionen: 12 F.

Tilsammen 42 Ulve, 112 Spejdere, 17 Rovere, 39 Førere, ialt 211.

Nogle Føreradresser vil i denne Forbindelse maaske interessere:

Sct. Laurentii Trop: Tropsfører Bernhard Mortensen, Ringstedgade 37, Roskilde. Flokfører Stefan Corfitzen.

Sct. Pauls Trop: Tropsfører Kaj Mathiesen, Trekronersvej 39, Roskilde.

Sct. Ansgars Trop: Tropsfører Knud Gross, Tigergade 2, Palæ 7534.

I' Absalon Trop: Tropsfører Otto Kluge, Viksøvej 13. Flokfører Agnes Bisgaard, Rolighedsvej 18.

II' Absalon Trop: Tropsfører H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Nora 1879 x. Flokfører Ruth Olsen, Vesterbrogade 33, Vester 7774.

Divisionens Adresse er Elmegade 3, Nora 1879 x.

Troppene i København er fortrinvis tilknyttet følgende Sogne, Skoler el. lign.:

Sct. Ansgars Trop: Sct. Ansgars Sogn.

I' Absalon Trop: Nørrebro og Brønshøj.

II' Absalon Trop: Sct. Knuds Skole.

Henvendelse om Indmeldelse kan ske til Divisionen eller den af ovennævnte Troppe, der — under Hensyntagen til Skole, Bopæl og Sogn — maatte passe bedst.

D. C.

dem rettes denne Henvendelse. — Søndag d. 17. Marts skal vore Spejdere (II' Absalon Trop) være til Disposition for Tøjindsamlingen i Stor-København. Saafremt De nu maatte være i Besiddelse af Tøj, som De kunde tænke Dem at skænke til det gode Formaal, send saa senest d. 16. ds. om Morgen en Par Ord til Troppens Fører, H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, N, og der kommer da en Spejder til Dem paa Søndag d. 17. ds. mellem Kl. 12—14 for at hente Tøjet.

Lad os være med til ogsaa paa dette Omraade at gøre en Indsats for vort Broderfolk i Nord.

Fastelavn i Esbjerg

Skønt Ugebladet for os Jyder stadig er blokeret af Store Bælts Is, sender vi det en Hilsen. Savnet er stort. — Afskeden med de mere støjende Forlystelser før Fasten skete med stort Humør og Stil ved Fastelavnsfesten. En Kvadrille Folkedansere viste under Ledelse af den nygifte Magister Nordbo og Frue Folkedans iført Nationaldragter.

Sognepræstens Færørejse gav Anledning til adskilligt, saasom:

Over den grønne Bølge — Hurra, Hurra — Ballen en Hval forfølge — Hurra, Hurra — Sæt nu dens Bug er sunken — uha, uha — og at den sluger Munken — uha, da-da!

Her han Fjæld bestige, uden Spor af Angst, ej tilbage vige for en Grindefangst. Han for Edderfugle præd'ked (som St. Frans) og med Kendermine saa paa Folkedans.

Om Kapellanen hed det saa aktuelt:

Han for Kaktus kæler af enhver Facon — og et Sted vræler »Fona« Radion, mens at Præsten skriver os i Mandtal. Alle Israels Stammer nøje tælles skal.

Og som Eksempel til Efterfølgelse: *Et Hurra for vore Gutter,*

Hertug Knuds Division

Divisionen har i disse Dage indsendt sin aarlige Opgørelse over det samlede Antal Ulve og Spejdere m. m. pr. 1. Januar. Tallene stiller sig saaledes:

Sct. Laurentii Trop (Roskilde):

Tøjindsamlingen til Finland

Der er sikkert ikke faa af Bladets Læsere i København, som har tænkt sig at ville støtte Røde Kors' Tøjindsamling til krigsramte — i Særdeleshed Finland — men som trods den smukke Tanke endnu ikke har gjort Alvor deraf. Til alle

Forlang hos Deres Købmand
Burcharth & Søn's

Expres-Lakfernis i de rød-hvide Dunke

Danmarks førende Mærke!
Resultatet af 80 Aars fagmæssig Erfaring

Enefabrikanter: **A. D. Burcharth & Søn . Kolding**
Lak-, Fernis- og Farvefabriker. Grdl. 1861

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon
aul. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

St. Ansgars Skolehjem, Horsens

Kostskole . Statsunderstøttet Folkeskole
Kursus til Præliminæreksamen begynder 1. April
Prospekt tilsendes

som herind til Kirken smutter — helt paa Trods af Kulden og den lange Vej.

Skolestjerne var af de Unge pyn-
tet til et »Børnenes Paradis« med
Sandkasse og Anskuelsesbilleder.
Der var Sketsch og Solonumre. —
Og saa startede vi med Fasten og
»Ballin hin Lille«s alvorfulde
Prædikener om Død, Dom etc.

To af Ungdomsflokken er blevet
Benediktinerinder paa Jagtvejen og
i Ordrup.

Esbjergenser.

D. K. K. F.s Samariterkursus

har været en stor Succes, og vi
føler Trang til at takke Forbun-
dets Formand, Fru *Sutermeister-
Feyring* for det store Arbejde, hun
har lagt i Foretagendet, for at vi
Deltagere skulde have det største
Udbytte af de mange lærerige
Aftener. Ikke mindst takker vi for
den smukke afsluttende Aften i Fru
Sutermeister-Feyrings Hjem. Paa
Grund af de skærpede Varmere-
striktioner kunde vi ikke faa det
sædvanlige Lokale, som St. Ans-
gars Sognepræst alle de øvrige
Gange havde stillet til Raadighed
for Forbundet. Resolut aabnede da
Formanden sin Lejlighed for os.

I det ene Værelse var der »Tor-
turkammer«, det vil sige, dér blev
hver eksamineret af 2 af Røde Kors
udsendte Censorer, i det andet var
der Demonstration af Gasmasker
m. m. Efterhaanden som Eksami-
nanterne henrykte forlod Tortur-
kammeret og kom ind til dejlig
Kaffe og Kage, levede vi alle op,
og det blev Midnat, før vi skiltes.
Denne Aften smeltede os sammen,
og vi føler os nu alle som gode
Samariterkammerater. Alle de 26
indstillede bestod.

Vi sender ogsaa en venlig Tak
til Kursuslederne. Dr. med. *Blixen-
krone-Møller* underviste os i Be-
gyndelsen, men rejste ved Juletid
til Finland, hvor han nu arbejder
paa Hospitalet i Vasa. Dr. *Børge
Christensen* overtog da i en Haan-
devending Ledelsen, og vi takker
ham for hans Venlighed, og —
Taalmodighed med os.

Vor Tak til Forbundets Besty-
relse for den Tanke at dygtiggøre
dets Medlemmer til at kunne være
til praktisk Hjælp, hvis Ulykken
rammer Samfundet.

En Deltager.

Elisabethforeningens Bazar

Det er vor aarlige Basar, vi gaar
i Forbøn for. Desværre forlanger
Tiden store Ofre af os alle, men
lad os derfor ikke glemme vore
egne smaa, der ikke selv kan bede,
og sikkert vil være prisgivet en

sørgelig Tilværelse, hvis vi af
Mangel paa Midler maa svigte dem.

Aflæg derfor Basaren et Be-
søg Palmesøndag den 17. Marts,
Bredgade 69, St. o. G., fra 9—19 og
Mandag fra 10—15. Vi har værdi-
fulde Lotterigevinster, og smukke
Sager for enhver Smag. Vor pragt-
fulde Restaurant taler for sig selv.
Gaver modtages med Tak af

Pastor v. d. Kettenburg,
Bredgade 64, 3.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3.

Frk. F. Stratbøcker,
Jægersborg Allé 19, Charlottenl.

Eget Hus paa egen Grund

Under den Devise afholdes II'
Absalon Trops Basar og Udstilling
paa Sct. Knuds Skole den 12.—13.
Maj.

Saa ved De hvorfor, — for at
skaffe Penge til Virkeliggørelse af
Troppens store Maal, »et fint ind-
rettet Trops hus beliggende paa
egen Grund et godt Sted i Køben-
havns Nærhed«. Var det inte bra?

Det har været vore Længslers
Maal gennem mange Aar, og ofte

har vi troet, at nu var Chancen
der.

Jeg husker, at vi en Gang vel-
villigst fik overladt et gammelt,
meget gammelt Hus »til Laans«,
men med noget mere fast stillet i
Udsigt. Det laa i en dejlig Have
med Masser af Frugttræer. Glade
ofrede vi Lørdage og Søndage for
at faa det gjort beboeligt. Vi rent
ud sagt »mugede« ud og pillede
Generations Tapeter ned af Væg-
gene, — kørte Tons af Affald bort,
og saa var der pludselig fundet en
Køber til hele Herligheden. Mon
ikke fordi der nu var nogenlunde
pænt? Nok om det, — det var i
hvert Fald en billig Maade at faa
det gjort i Stand paa, vi havde jo
selv Mad og andet Mundgodt med,
og saa er Arbejdet jo som bekendt
en Velsignelse. Vi hilste derfor
venligt og forsvandt.

Men »altsaa«, — nu skal det
være Lyv. Nu tager vi Skeen i en
»noget anden Haand« og tager fat.

Enkelte har allerede anonymt
med Pengegaver dannet en lille
Begyndelse til et Byggefond, og det
har givet os Mod til at gaa i Lag
med denne Opgave, — at samle
Storkøbenhavns Katoliker og Ung-
domsinteresserede til vor Udstil-
ling og Basar i Stenosgade 12.—13.
Maj.

Sagde jeg Storkøbenhavn, — ok
nej, til den Tid er Isen væk, saa
bliver det en smal Sag for de øv-

AARHUS <i>Brug</i> Pindstrup Tørvestrøelse til Jordforbedring, Stald- og Fjerkræstrøelse eller Ind- skudsmateriale. Pindstrup Mosebrug Tlf. Pindstrup 13 (3 Lin.) København: Central 8261 Forlang Brochure	A-S Lolland-Falsters Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F. Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner
MARIBO K. <i>Kvalitet og Pris</i> er i Deres Interesse hos Otto Roug's Eftf. H. P. Hjerting Tlf. 110 . Maribo	E. C. Schultz Kolonial . Delikatesser Tlf. 110 . Hj. af Østerg. og Raadhusstr. Leverandør til katolsk Menighed
NYKØBING F. Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør</i> Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed	CHR. HANSEN Murermester Fredensgade 17 . Tlf. 322 Leverandør J. Lütken Frigast & Co. A-S Trælast, Kul & Koks Lev. til de katolske Institutioner
	TAASTRUP Kirkelys Alle Dimensioner 55% Voksindhold Billigste Priser Telefon Taastrup 363

rige Landsdeles Beboere ogsaa at komme.

Tænk Dem en Gang, — et Hus af mægtige Bjælker, med flammen-de Pejs, rigelig Soveplads for Hundrøder af Spejdere, Adgang til eget Køkken, Bruse og andre Bade. Det skal vi ha'.

Tropsskriveren.

Kirkekoncert i St. Ansgars Kirke

Mandag den 11. Marts Kl. 20 har Komponisten Frk. *Benna Moe* taget Initiativet til en Kirkekoncert i St. Ansgars Kirke til Fordel for Vincentsøstrene i Helsingør. Frk. *Benna Moe*, som ved Selvsyn har lært Søstrenes opofrende Arbejde at kende i deres Børnehjem og blandt de fattige har været dem en trofast Støtte gennem mange Aar ved Koncerter baade i Helsingør og her. Kunstnerinden, hvis Kompositioner er kendt i Sverige, Norge, Finland, Amerika o. s. v., og som har et kendt Navn i Musiklivet herhjemme, har formaet at skaffe sig velvillig Assistance af Kgl. Kammermusikus *Peder Møller*, Koncertsanger *Torsten Edling* og Organist *Rich. H. Jørgensen*.

Foruden Bach, Händel, César Franck, Padre Martini etc., vil vi glæde os til atter at høre Kunstnerindens egne Kompositioner til Orgel og Sang.

Lad os fylde St. Ansgars Kirke for det gode Formaals Skyld, for ikke at skuffe dem, der ofrer sig for Sagen!

Billetter à 1 Kr. faas i Katolsk Bogsalg, Stenosgade 3.

Glem ikke

et Besøg paa Basaren for de forældreløse og vanskeligt stillede Børn Palmesøndag d. 17. Marts, Bredgade 69, Stuen o. G., fra 9—19.

Jesu Hjerter Kirke

Søndag 17. Marts 1940 Kl. 20:

3. Kirkemusikafte

Program:

Joh. Seb. Bach: Orgelværker.

— »Matthäus-

Passion« (Uddrag).

Giov. Pergolesi: Triosonate.

— »Stabat mater«.

L. Cherubini: »Requiem«.

Medvirkende: Kor og Orkester.

Direktion: Organist Aage Bredahl.

Adgang fri.

Eksercitier paa Rygaard

I den stille Uge holdes *Eksercitier for yngre Kvinder i Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, Tirsdag den 19. Marts Kl. 19 til Paaskelørdag den 23. Morgen. Leder: Pater Coenen.*

Indmeldelse sker til Klostret senest den 16. Marts skriftligt eller telefonisk (Hellerup 3118, bedst Kl. 10—10½ og 15½—16½). Pris 10 Kr. (Moderation for enkelte kan gives).

Fastegudstjenester i København

St. Ansgars Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater A. Otto S. J. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Søndag Kl. 18 Pater Alfr. Otto S. J.: »Kristi Passion«. Sønd. 10. Marts: »Ved Korsets Fod«. Hver Torsdag Kl. 20 Korsvejsandagt med kort Prædiken af Pater K. Pauli S. J.: »Kristi Sjæls Korsvej«. Torsd. 14. Marts: »Korsset«.

Rosenkranskirken. Hver Onsdag Kl. 20 Pastor Wilh. Nölke. Onsd. 13. Marts: »Maria og Johannes under Korsset«.

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 18 Fasteprædiken. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Onsdag Kl. 20 Pastor K. Geertz-Hansen. Hver Søndag Kl. 18 Korsvejsandagt.

St. Andreas Kirke. Hver Fredag Kl. 19,30 Korsvejsandagt. Hver Søndag Kl. 17 Fasteprædikener af Pater H. Lucas S. J. om Emnet »Petrus«. Sønd. 10. Marts: »Benaadning«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor Cay Benzon: »Hvorfor lader Gud, som er Kærlighed, Menneskene lide«. Gudstjenesterne slutter med Korsvejsandagt. Fred. 8. Marts: »Sonetanken«.

St. Knuds Kapel. Hver Søndag Kl. 20 Pastor P. Schindler. Søndag 10. Marts: »Kirken og Synden«. Hver Torsdag Kl. 20 tysk Fasteprædiken af Pastor G. Scherz.

St. Knud Lavards Kapel (Lyngby). Hver Onsdag Kl. 20 Pater K. Pauli S. J.: »Kristi Sjæls Korsvej«.

Møder i København

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 10. Marts Kl. 8½ Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Mand. 11. Marts Kl. 20, Møde for samme. Torsd. 14. Marts Kl. 20 deltager Mændenes Kongregation i Korsvejsandagten; der er Adgang for alle.

»Fidelitas«. Onsd. 12. Marts Kl. 20, Møde Østerbrogade 7 D.

Ordrup K. U. K. Næste Møde Tirsd. 12. Marts Kl. 20 præc. hos Lioba-Søstrene, Kollegievej 4. Det er Fællesmøde. Oplæsning og »Ørkenstemning« ved Hr. Verner Stabehl. Prehn spiller Klaver. »Damerne Pris« af H. Guldager. De to Minutter: Doris Mogensen og Harald Guldager. — Og saa koster Kaffen kun 50 Øre. Tirsd. 26. Marts Kredsmøde. Emne: Konfirmationen. Indledere: Grete Kallan og Aloisius v. Höhling.

K. U. K. Lørd. 9. Marts: Aabent Hus. Sønd. 10. Marts: Travetur efter 8½-Messen. Kl. 11,15 fra Slangenubanen til Ll. Værløse. Billet Tur-Retur Kl. 1,05. Frokost i Værløse. Travetur i Skovene om Farum Sø til Farum. Andagt i Farum. Lørd. 16. Marts Kl. 20,15 præc. Emne: Den 3. Trosartikel. Indledere: Nelly Andersen og Jørgen Barfred Petersen. De to Minutter: Inga Petersen og Leo Karup. Forvalg til Bestyrelsen. Paaskelørdag 23. Marts er der ikke aabent Hus.

Unio. Næste Sammenkomster bliver Lørd. 6. April og Lørd. 20. April. Program følger senere.

KIRKETELEFONER

for TUNGHØRE.

Anlæg for flere eller færre Hørepladser. For større Anlæg anbefaler vi vore nye Anlæg med Rørførstærkere, svarende til de i Radioteknikken anvendte, med hvilke der opnaas langt bedre Gengivelse af Talen end med de efter tidligere Systemer byggede Anlæg.

*Forslag og Tilbud
udarbejdes gratis og uden Forbindende.*

Siemens Elektricitets Aktieselskab

Svagstrømsafdelingen

Blegdamsvej 124.

Telefon 8448.

København Ø.

Konfirmationsalder m. m.

Samfundets Afkristning har endnu ikke rokket ved den almindelige Opfattelse, at man skal *konfirmeres*, naar man er 14 Aar gammel. Der er noget, der hedder Konfirmationstøj f. Eks. Her mødes kirkelige og skrædermæssige Interesser paa forunderlig Maade. Hvor herlig er ikke den Annonce, man i den sidste Tid har kunnet se i Dagbladene: En Tegning af en Konfirmand i et elegant Sæt Tøj, mod hvilket alle Kirkegængerne begejstrede Blikke rettes. Aa, hvilken Lykke en saa velklædt Konfirmand dog vil gøre!

Hvis det er saadan, maa Skræderen siges at have Overtaget. Er Formaalet ved Konfirmationen maaske egentlig en Slags Opvisning af Tøj, idet Konfirmanderne bliver frivillige Mannequiner?

O, Ve og Skræk! Her har man nærmet sig de saakaldte »borgerlige Konfirmationer«s Niveau.

Ganske vist har det sin Fordel, at alle ved, hvad »Konfirmation« er, og hvad det er at »gaa til Præsten«. Man kan uden Vanskelighed opnaa, at de 14—15-aarige, der allerede er Læringer, faar fri hos deres Mester, og det samme gælder de Børn, der — uheldigvis — ikke gaar i katolsk Skole (maatte deres Antal svinde ind til det usynlige!)

Hvad nu *Alderen* angaar, har adskillige kunnet mene, at de 14 Aar var et heldigt Tidspunkt, der tillod at anslaa en noget »voksen« Tone overfor Konfirmanderne, som formentes saa smaat at kunne tænke personligt og derfor opnaa en selvstændig Tilegnelse af Troens Indhold. (Betydningen af det personlige og selvstændige kan naturligvis ikke overvurderes).

Endvidere er det for de flestes Vedkommende Tidspunktet, da de forlader Skolen og træder ud i Livet.

Men vor Biskop har fornylig givet det Direktiv, at Konfirmationen bør meddeles allerede tidligere, i 12 Aars Alderen f. Eks.

I og for sig er det for os nok at vide, at Biskoppen ønsker denne Ændring. Men lige saa selvfølgelig er det at sætte sig ind i den Tankegang, som ligger til Grund for Direktivet.

Ved Konfirmationen modtager Barnet Helligaandens Naadefylde, altsaa en meget stor aandelig Berigelse og Styrkelse, der kan og bør have en lignende Betydning for det, som Pinsedagens mægtige Begivenhed havde for Apostlene.

Det indses let, at Børnene paa denne Maade vil være ganske anderledes godt rustede, naar Overgangsalderens Vanskeligheder allerede begynder at sætte ind. Og dette sker uden Tvivl

ofte allerede tidligere end i 14-Aars Alderen. Hensynet til Sjælens Sundhed er det afgørende. Alle andre Hensyn maa vige herfor.

Og saa maa man førøvrigt indrømme, at det er meget sjældent, at de 14-aarige i Virkeligheden er i Stand til personligt og selvstændigt at tilegne sig det religiøse Stof, der gives dem, naar de »gaar til Præst«. De er endnu saa langt fra at være voksne (trods Paraply og Ravrør).

Men hvornaar skal da den »voksne« Tilegnelse af Religionen finde Sted? Efter min Formening kan den først ske paa en fyldestgørende Maade i 18—20 Aars Alderen; maaske endda for nogles Vedkommende et Par Aar senere.

Vilde det ikke være brillant, om der kunde skabes en *Tradition for*, at alle katolske Unge omkring de 20 Aar tog Religionen op til en helt ny, personlig og selvstændig Behandling? Der er mange Vanskeligheder at overvinde, navnlig er der de mange Aftenkursus. Men alligevel, skulde der ikke findes en Udvej for, at de Unge førtes ind i dette Spor?

Hvem kan give nogle praktiske Forslag til Gennemførelsen af de 20-aariges Religionsstudium?

C. B.

Horisonten rundt

Kristendom i Prøvelsens Stund

Man vil huske »*Athenia*«s Forlis ved Krigens Udbrud. I et Blad fra Washington, som først lige nu er naaet hertil, har en Præst, som var ombord paa Skibet, givet en Skildring af Katastrofen. Vi citerer nogle Uddrag:

»Mit stærkeste Indtryk fik jeg af den fuldkomne Tillid til Guds Bistand, som mange af Passagererne og Mandskabet udviste. Jeg kommer næppe nogen- sinde igen til at blive Vidne til et saadant Udtryk for klippefast katolsk Tro. Midt i den ubeskrivelige Forvirring, der fulgte efter Eksplosionen, sagde en Kvinde med fuldkommen rolig Stemme til mig: »Pater, jeg har min Rosenkrans«. Hun knælede ned og begyndte at bede. Andre fulgte hendes Eksempel og knælede i tavs Bøn, indtil Redningsbaadene var parat. Jeg taler ikke blot om Katolikerne, som der var omtrent 200 af paa det ulykkelige Skib, men ogsaa om andre Kristne og om dem, der slet ikke havde praktiseret nogen Religion. Nogle af disse udtrykte deres Tanker overfor mig. Det var disse Udtryk for Tro og Tillid til Gud, der fik mig til at glemme mine Ængstelser og huske mine præstelige Pligter.

Mens vi ventede, gav jeg Generalabsolution til alle om Bord paa »*Athenia*« og hørte en halv Snes Skriftemaal. Da lød der Skrig om Hjælp nedefra. Vi gik to Mand ned af de delvis ødelagte Trapper. I en Lommelygtes Skær saa jeg den mest tragiske Scene af alle. En Kvinde med et Barn paa Armen var klempt fast under Trappen. Vi bragte Barnet i Sikkerhed, hvis Dækket paa et synkende Skib kan kaldes sikkert, og prøvede paa at hjælpe Moderen. Men det var umuligt, hendes venstre Ben var knust og Kroppen saaledes vredet og klempt under Trappen, at hun ikke kunde flyttes. Jeg gav hende Absolutionen, og faa Øje-

blikke efter var hun død. Vandedet var da allerede naaet helt op over hende.

Da Redningsbaadene var firet ned, og vi gjorde vor sidste Tilflugt, Tømmerflaaden, parat, ventede vi stadig en ny Eksplosion. Adskillige af Mændene bad mig høre deres Skriftemaal. En af dem knugede sin Rosenkrans i Haanden og fortalte mig senere, at han ikke slap den et eneste Øjeblik under alle vore Prøvelser«.

Fransk Katolicisme ved Fronten

Forfatteren *Somerset Maugham* har været paa Rejse i Frankrig for at gøre Iagttagelser angaaende Krigens Virkning paa det aandelige Liv. I nogle Artikler har han skildret sine Indtryk. »Man siger ofte, at Franskmandene er et skeptisk Folkeslag. De har udpræget Sans for Ironi og Vid, men trods al deres erklærede Agnosticisme og uhøviske Spot med hellige Ting, har de dybt i deres Indre en religiøs Natur, som de ikke kan gøre sig fri for. Katolicismen ligger dem i Kødet. Den er uadskilleligt forbundet med deres Kærlighed til den franske Jord og har dybe Rødder i deres stærke Familiefølelse.«

I mange Samtaler med franske Biskopper og Præster modtog *Somerset Maugham* stærke Indtryk af den Kontakt, der er tilvejebragt mellem Soldaterne og deres Præster. Vi nøjes med at genfortælle et af de mere muntre Udtryk, som Kontakten kan faa. En prøvet gammel Hugaf, som havde deltaget i hele Verdenskrigen, var blevet sat paa en fremskudt Post sammen med en ganske ung katolsk Seminarist. De sad og snakkede om Farerne, og saa sagde den gamle: »Ja, min Dreng, du er jo kun en halv Præst og har ikke lært nok til at aabne Himmelporten for mig. Men du er jo alligevel inde i Forretningsgangen og kan altid gøre noget. Saa hvis

jeg bliver ramt, og du tror, at det nu er Alvor, saa tag og giv mig tre ordentlige Stød for Brystet for at minde mig om, at jeg skal faa det i Orden med Gud.«

Vikariatets Centralskole

Nu her omkring Paaske lukker St. Mariæ og St. Josefs Skole i København, og d. 1. April aabner Vikariatets »*Katolsk Centralskole for Storkøbenhavn*« i de af St. Josefs Skole hidtil benyttede Lokaler. Forud er der gaaet et meget betydeligt Arbejde, især udført af Skolens Søstre. Resultatet er, at Skolen aabner med et Elevantal, der er meget nær ved at være Maksimum efter de til Raadighed staaende Pladsforhold. Man har samlet begge de hidtidige Sognekolers Elever, og desuden har der været en betydelig Tilgang af katolske Børn, som hidtil har gaaet i Kommuneskoler.

Biskop Suhr har til at lede Skolens Arbejde udnævnt en Skolebestyrelse bestaaende af Sekretær i den franske Legation *Edouard Hansen* som Bestyrelsens Formand, Pastor *Peter Andreassen* som Skolens Kasserer og Redaktør *Kiærulff*, der overtager Stillingen som Skolens Inspektør.

Henvendelser om Optagelse i Skolen sker til Kontoret Nørrebrogade 27 B, 2. Sal, Tlf. Nora 6166, hvor baade Inspektøren og Skolens Overlærerinde *Sr. Maria Florida* vil kunne træffes.

Statistikken

Vikariatets statistiske Afdeling beder om, at endnu manglende Skemaer fra Ordenstællingen snarest maa blive indsendt. Nogle Sogne er næsten færdige med deres Brug af Folketællingsskemaerne; det er velkomment, hvis de vil kunne indsendes før den fastsatte Tidsfrist. Endelig udbedes Indberetningsedler ang. Fraflyttere, saa snart disse Sedler kan bringes i Orden.

Katolsk Fortsættelseskursus: Jesu Lidelse

St. Paulus siger, at Kristus aldrig benyttede sin Guddommelighed til at beskytte sig mod de Lidelser, der er Menneskers Lod. Skønt han blev undfanget paa underfuld Maade, fødtes han til Verden som andre Menneskebørn, blot i de fattigste Forhold i Stalden til et Herberg, fra hvis Dør hans Moder lige var vist bort. Han levede et fattigt Liv som Tømrer i en Landsby, og da han begyndte sin Gerning som Profet, Lærer og Frelser, gav hans egen Slægt det første Modargument, som Kritikere og Modstandere havde Brug for: han var ikke rigtig vel forvaret. Trods hans ædle Menneskelighed, der var forenet med Guds eget Ord i een guddommelig Person og fuldkommen i alt, trods den nye, vidunderligt udtrykte Lære om Guds Kærlighed til Mennesker, trods Mængden af Undergerninger, der helbredte syge, blinde, lamme, spedalske og stumme og vakte endogsaa døde til Live, stod de fleste Jøder tvivlende overfor ham, i heldigste Fald som velvillige Tilskuere. Og han var endda kommet til dem som en af deres egne.

Af den lille Flok, der sluttede sig til ham, havde han udvalgt tolv til Apostle, og da de engang skulde indtage hans Plads og fortsætte hans Gerning, gav han dem en særlig Uddannelse. Apostlenes Oplæring var i Virkeligheden hans Hovedbeskæftigelse i den sidste Del af hans Liv. Og selv disse Apostle svigtede ham; de svigtede fuldstændigt, om end kun for en kort Tid. Jesus Kristus var altsaa ikke fremmed for et eneste af de skjulte Greb, hvormed Lidelsen fatter om Menneskehjertet, og han vilde heller ikke være fremmed for Lidelsen. Hans Guddom kunde have grebet ind og skilt Aarsager fra Virkninger, men han vilde ikke benytte sin Guddomsmagt paa denne Maade.

Kristi hellige Menneskelighed var en Realitet, og aldrig var dens Realitet mere indlysende end i de sidste Timer af hans Jordeliv. Da Tiden var inde, hengav han sig i Smerter og Pinsler til den Død, hvorved han ofrede sig til Faderen til Sone for Menneskenes Synder. Jesu Lidelse begyndte med den indre Kval, som vakttes ved Frygten for det, der skulde komme, ved den klare Forstaaelse af Misforholdet mellem det, der skulde ske, og Værdien af dem, for hvem det skulde ske, ved en sikker Forudviden om, hvor ofte Mennesker med Ligegyldighed eller ligefrem Slethed vilde vende sig bort fra alt det, som i denne Stund blev skænket dem. St. Thomas af Aquin udkaster et Sted den Tanke, at Vor Herres Fristelse i denne Time var en Fristelse til at hade Menneskene, og saa vægtige Argumenter støttede den, at det var Presset mod Aandens legemlige Organ, der frembragte den Virkning, som Evangeliet omtaler: »Hans Sved blev som Blodsdraaber«.

Saa kom Soldaterne for at arrestere ham, anført af den Apostel, der havde forraadt ham. De andre Apostle flygtede. Derpaa fulgte det ene Forhør efter det andet: foran de jødiske Autoriteter, den romerske Statholder og Kong Herodes, hvor Fornærmelser og Bespottelser ledsagede Uretten. Pilatus lod ham hudstryge, saa han var Døden nær, Soldaterne kronede ham med Torne for at haane hans Kongenavn. Jøderne krævede med høje Raab hellere at se ham dø end den værste Forbryder, og da han til sidst fik rakt det Kors, som Dommen lød paa, førtes han af Sted sammen med to Røvere for at dø paa Byens Galgebakke. I tre Timer hang han paa Korset, mens Rakkerknægtene kastede Lod om hans Klæder, mens de jødiske Præster spottede ham og Mængden nød det blodige Skuespil. Han

var ene, omkring ham var kun hans Moder, en Apostel, hans Søster og en Kvinde, han havde kaldt bort fra Syndens Vej.

»Og Jesus raabte med høj Røst og sagde: Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand. Og idet han sagde dette, opgav han Aanden.«

Paa denne Maade fuldbyrdes Forløsningen, men det var ikke den eneste Maade, Gud kunde have valgt. Han valgte den som den virksomste til at vække Skabningens Kærlighed. I Kærlighed skulde Mennesket vende tilbage til Gud, og der blev ikke sparet noget, som kunde vise os, hvor meget Gud elsker os, og dermed næsten tvinge os til at elske ham til Gengæld. »Saaledes har Gud elsket Verden, at han hengav sin enbaarne Søn«. Den Maade, Forløsningen fuldbyrdes paa, var et Resultat af Guds Kærlighed til os, endnu en Gave af hans frie Miskundhed og Naade. Det har den største praktiske Betydning, at vi forstaa det og derved høster Frugterne af, at Guds kærlige Vilje valgte netop denne Udvej.

Var det nødvendigt, at Vor Herre maatte lide, for at vor Forløsning og Genantagelse kunde finde Sted? I hele det Smerternes Mysterium, som vi kalder Jesu Lidelse, spørger vi efter det Centrum, den centrale Handling, hvorpaa al Mysteriets genoprettende Kraft beror.

Vor Herres Lidelse var ikke nødvendig i den Forstand, at en ydre Magt nødte ham til at lide dens Kvaler. Den skyldtes ikke Vold mod hans Vilje. Og Lidelsen var heller ikke nødvendig i den Forstand, at det var den eneste Maade, han kunde frelse os paa. Men Lidelsen var nødvendig, hvis Mennesket skulde frelses paa den bedst egnede Maade, d. v. s. saaledes, at en Række Formaal, der vilde være gavnlige for Frelsen, blev opfyldt allesammen paa een Gang.

Naar Mennesker saa, at Gud var villig til at dø en kvalfuld Død for os, vilde de bedre end paa nogen anden Maade kunne faa Øjnene op for, at Gud virkelig elsker os. Ved at gennemgaa disse Lidelser gav Vor Herre os ogsaa det allerbedste Eksempel paa Lydighed, Ydmyghed, Mod, Retfærdighed og de andre Dyder. Og ligeledes kunde intet hjælpe os saa godt i vore Fristelser som Bevidstheden om, hvad det Menneske, der var Gud, har lidt for at fri os fra Syndens Vold. »I blev købt for en dyr Pris«, minder St. Paulus os om.

Naar Vor Herre valgte og tog imod Lidelsens Kvaler, var det altsaa ikke, fordi Guds Retfærdighed gjorde det nødvendigt. Han gjorde det, fordi han vidste, hvad der skulde til for at trænge igennem Menneskers Ligegyldighed og Slethed, før de kunde formaas til at samarbejde med ham paa deres egen Frelse. Forløsningens Kilde maa heller ikke søges i en enkelt kvalfuld Pine, som Jesus led. Jesu Kristi Lidelse kan betragtes som noget, der skete for baade Guds og Menneskers Skyld. Den skulde virke til at faa Mennesker til Samarbejde paa deres egen Frelse og (hvis vi tør bruge saa unøjagtigt et Udtryk) den skulde paavirke Gud, saa at Mennesker atter fik Mulighed for at blive hans Venner, efter at hans Fordringer paa Mennesket var blevet indfriet. Med Henblik paa Mennesker vilde Jesus selv Lidelsen og bøjede sig under den i Kærlighed — for at vi maatte bringes til Anger, til Underkastelse under Gud og Forbedring af vort Liv, og fordi vort Hjerte er saa haardt og fordærvet. Men med Henblik paa Gud og vor Udsoning med ham, var Lidelsen den kærlige Lydighedsgerning mod Faderen, hvormed Vor Herre tog imod sin Sendelse som Forsoner og Frelser. Det var ved dette indre Lydighedens Offer indtil Døden, ved denne fuldkomne Kærlighed, hvormed han hengav Livet, at Kristus betalte den skyldige Gæld.

Philip Hughes.

Da Frederik II stadfæstede en katolsk Højskole:

LÜTKE NAMENSEN

og Flensborgs lærde Skole

Den danske Ordensprovins' maaske ikke berømteste, men bedst kendte Graabroder er uden Tvivl Lütke Namensen, hvis interessante Levnedsløb blev skildret i en længere Artikelserie i »Credo« 1936. Hans omfangsrige Manuskript opbevares i Gymnasiebibliotheket i Flensborg, og hans enestaaende Bogsamling i samme Bys Kunstmuseum. Latinskolen i Flensborg skylder ham den Dag i Dag sin Tilværelse.

Lütke (= Ludolf) Namensens Fader var en af de mest ansete Købmænd i Flensborg. Den 1. Oktober 1545, Torsdag efter Mikkelsdag, underskrev han sit Testamente, hvis Indhold kan sammenfattes i følgende Hovedpunkter: 1) Den længst levende af Forældrene eller deres Søn Lütke, saafremt han overlevede dem, skulde have fuldkommen fri Dispositionsret over hele Formuen. 2) Naar alle tre var døde, skulde Eksekutorerne rette sig efter de Bestemmelser, disse muligvis skulde have efterladt sig. 3) Men naar disse hverken mundtligt eller skriftligt havde bestemt noget, skulde Eksekutorerne lade opføre et Fattighus, hvortil den Namensenske Slægt havde fortrinsvis Adgang, saafremt de trængte dertil.

Lütke vendte nu tilbage fra Schwerin, hvorhen han var flygtet med fire Medbrødre, efter at han havde maattet forlade sit sidste Tilflugtssted i Nysted. Han nærede et stille Haab om, at der snart vilde komme bedre Tider, især for Hertugdømmerne, hvor Reformationen ikke var gaaet slet saa voldsomt frem som i Kongeriget. Han havde ogsaa af sine højeste Foresatte faaet Lov til at aflægge Ordensdragten, hvilket Kongen havde krævet som Betingelse for at vende tilbage til Landet. Og han

kunde lige saa godt fra Flensborg som fra Schwerin røgte sit Embede som Viceprovincial, hvortil han var blevet udnævnt af Jakob Gottorpius.

Det er klart, at en Mand med Lütkes religiøse Indstilling vilde benytte hele Formuen til et *katolsk Formaal*. Ogsaa den ene af Eksekutorerne, Borgmester Carsten Rickertsen, frygtede det, og derfor udvirkede han den 10. April 1551, »Fredag efter Quasimodogeniti«, et kongeligt Reskript, ifølge hvilket Lütke skulde opføre et Fattighus. Men dertil kunde han ifølge Testamentet, som Kongen beraabte sig, slet ikke forpligtes, og han lod som ingenting. Da der efter et Aars Forløb, den 19. Juli 1552, var kommet et nyt Reskript og en skarp Irettesættelse fra Kongen, var der imidlertid ingen anden Udvej mulig længere, og Huset blev opført. Lütke havde dog udtænkt en ny Plan, saa Huset dog maaske kunde tjene de Formaal, han havde drømt om. Han vidste, at Byen trængte til bedre Skoleforhold, og derfor vovede han Slaget. Den 17. April 1560 forfattede han et Tillæg til Faderens Testamente, hvori han bestemte, at *hele Formuen skulde anvendes til en katolsk Højskole, og han mødte endda med en fuldkommen Timeplan*.

Mandag og Torsdag Kl. 9 skulde den hellige Skrift læses paa Hebraisk, og Kl. 1 paa disse Dage holdes hebraiske Sprogøvelser.

Tirsdag og Fredag Kl. 9 skulde den hellige Skrift læses paa Græsk, og om Eftermiddagen holdes græske Sprogøvelser.

Onsdag og Lørdag skulde der baade Formiddag og Eftermiddag holdes latinske Forelæsninger i Teologien, efter den almindelige Kirkes Fortolkning. For at der ikke skulde herske den

mindste Tvivl om, hvad der mentes med disse Ord, tilføjede Lütke: »*Hele Undervisningen skal være katolsk*«.

Ogsaa Lærernes Lønninger blev der sørget for, og Lütke gav selv sin Stiftelse Navnet: »*Gymnasium trilingue et catholicum*«. Det var mere end et Gymnasium. Geudeville kaldte ligefrem denne Skole »*Danmarks andet Universitet*«.

Det varede temmelig længe, indtil Magistraten accepterede og Kongen konfirmerede denne Stiftelse. Den var jo mere end en almindelig Latinskole, og saa var den saa ærkekatolsk. Men Pengene lokkede, og Lütke var allerede en gammel Mand, der snart kunde dø, og derefter vilde der ikke komme ret mange Indvendinger, hvis man forandrede Stiftelsen noget efter eget Behov. Der gik dog flere Aar, indtil man fandt en Udvej. Endelig den 19. Juli 1566 konfir-

merede Kongen den katolske Højskole paa den Betingelse: »Dog skal det være Os og bemeldte Raad i Flensborg til hver Tid forbeholdt efter lærde Mænds Raad at ordne og forbedre Lectiones og Disciplin i nævnte Skole.«

Skolen blev højtideligt aabnet, og der holdtes flittigt Forelæsninger over den hebraiske og græske Bibeltekst. Men endnu i 1569 fandtes der ingen Lærer i katolsk Teologi ved Skolen. Da Lütke truede med at trække sin Stiftelse tilbage, hvis en saadan ikke blev ansat, blev Magistraten bange og lovede ved en Revers 1569 at vaage over, at Testamentets Bestemmelser blev overholdt. Men der skete intet.

Lütke forstod nu, at man blot vilde narre ham, og derfor forfattede han i 1573 et nyt Testamente, hvori han tog Tilsynretten fra Magistraten og udtrykkeligt krævede, at Undervisningen skulde være katolsk.

Mandag den 18. Oktober 1574 fordrede han det af Kongen konfirmerede Testamente tilbage fra Magistraten. Denne blev ikke saa lidt forskrækket, holdt et særligt Raadmøde i denne Sag og undskyldte sig med, at man uden Kongens Samtykke ikke kunde give Originalerne tilbage. Nu vilde Lütke dog ikke vente længere, og allerede Dagen efter, den 19. Oktober 1574 forfattede han et nyt retsgyldigt Testamente, ved Hjælp af en kejserlig Notar, der havde samme Rettigheder som vor Notarius publicus. Deri besvor han Kongen, om han vilde konfirmere Testamentet ogsaa i den ny Skikkelse. Døden, der indtraadte den 31. December 1574, sparede ham for den sidste Skuffelse. Lütkes Højskole blev Byens Gymnasium, men i 8 Aar havde den i det mindste paa Papiret bestaaet som katolsk Højskole.

P. D. Steidl.

Korsvejen

fremstillet af
en Nutids-
Kunstner

*

En hollandsk Kunstner, Benediktinerpateren Dom Gregor de Wit, har fremstillet en Korsvej i helt moderne Omgivelser. Alle Personerne er taget ud af Hverdagslivet, uden at Billedernes religiøse Karakter lider noget Skaar: Kristus paa sin Lidelsesvej ledsaget af en Præst og to Messedrenge, Simon fra Cyrene som en Nutidsarbejder, der tager sit daglige Kors op o. s. v. Vore Billeder viser den femte og sjette Station.

For Livets Skyld

Jesus nøjedes ikke med den ene Forudsigelse om sin Lidelse ved Cæsarea Filippi. Det var Optakten. Siden kom han gentagne Gange ind paa samme Emue. Hos Skt. Lukas læser vi, at han kort Tid efter Forkiarel-sen henvendte sig til sine Disciple og sagde til dem: »Læg Eder disse Ord paa Sinde: Menneskesønnen skal overgives i Menne-skenes Hænder.«

Hvordan virkede det denne Gang? »De forstod ikke dette Ord, og det var skjult for dem, saa de ikke fattede det, ejheller turde de spørge ham angaaende det Ord.« (Lukas 9, 44—45).

Det betyder for saa vidt Fremgang, at Apostlene ikke længere tør sige imod. De tier stille. Men de er langt fra at have affundet sig med Tanken om Messias' Lidelse. De er ligesom bange for at faa Sikkerhed i denne Sag. Saa længe man ikke er sikker, er der Haab om, at det ikke sker. Saadan er vi Mennesker.

Jesus ser sig derfor med Mellemrum nødt til at borttage Illusionen fra dem. Det er i deres egen Interesse, at de bliver fortrolige med den forestaaende haarde Virkelighed. De maa lære, at Fornedrelsen er Vejen til Forherligelsen, og at Døden er Betingelse for Opstandelsen. Lidelsen har i den nye Pagt en positiv Opgave: den frelser og vækker til Live. Saaledes saa Jesus det selv:

»Timen er kommet, da Menneskesønnen skal forherliges. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, dersom Hvedekornet ikke falder i Jorden og dør, bliver det ved at være ene, men naar det dør, giver det stor Afrøde. Den, som har sit Liv kært, skal miste det. Den, som hader sit Liv i denne Verden, bevarer det for det evige Liv.« (Johs. 12, 23—24).

Det er Kristi Vej og skal derfor ogsaa være de Kristnes.

Jesus ved, hvor svært det vil falde baade Apostlene og alle

dem, der i Tidernes Løb vil bekende sig til ham.

Han ved, at hans hengivne Mænd snart vil forarges, vil flygte fra ham og nægte at kendes ved ham. Han forudser, at hans bedste Venner vil klage, ligesom St. Teresa af Avila, der ynkedes over sine Lidelser og bebrejdende sagde til Jesus: »Det er derfor du har saa faa Venner.« — Lige meget hjælper det. Korset er i Guds uudgrundelige Raadslutninger udset til at være den kristne Kærligheds Ægthedsmærke og Styrkeprøve. Her gives der ingen Dispens. Hvad vi kan faa, det er den fornødne Naade til at gaa ind under Korset, saa dette bliver til Gavn for os. Det var denne Hjælp, Jesus paa ganske særlig Maade lovede Petrus: »Simon, Simon, se, Satan har villet sigte Eder alle som Hvede. Men jeg har bedt for dig, at din Tro ikke maa svigte. Naar du da engang omvender dig, da styrk dine Brødre.« (Lukas 22, 31—32).

Steph. Wevers.

Hil dig, Maria!

Langfredag

Jesu mishandlede Legeme overgives til Maria. Vi kan ikke forestille os den hellige Jomfrus Smerte i det Øjeblik. Aldrig har nogen Moder elsket sit Barn, som Maria elskede Jesus; hendes Moderhjerter var blevet formet af den Hellig Aand til at elske et Gud-Menneske. Aldrig har noget menneskeligt Hjerter banket med en inderligere Æmhed for det menneskeblevne Guds Ord end Marias Hjerter; hun var jo fuld af Naade, og hendes Kærlighed mødte ingen Hindring for sin Udfoldelse.

Og saa skyldte hun jo Jesus alt: hendes ubesmittede Undfangelse, de Fortrin, der gør hende til en enestaaende Skabning, var blevet givet hende, fordi hendes Søns Død var forudset. Hvilken uudsigelig Smer-te overvældede hende ikke, da

hun i sine Arme tog imod Jesu blodige Legeme!

Lad os kaste os for hendes Fødder og bede hende om Tilgivelse for de Synder, der var Aarsagen til saa store Lidelser:

»Moder, Kærlighedens Kilde, o, hvor gerne jeg dog vilde dele Smertens Kval med dig! Lad din Ild mit Hjerter tænde, lad for Kristus kun det brænde, saa han kendes kan ved mig!«

(Stabat Mater).

..... Foruden at Andagten til den hellige Jomfru er Jesus Kristus saare velbehagelig, saa er den for os selv saare frugtbar; for det første, fordi Maria i den guddommelige Plan er uadskillelig fra Jesus, og fordi vor Helighed bestaar i, saa vidt vi formaar, at trænge ind i Guds System. — I Guds evige Tanker er Maria helt og holdent samhörig med Kristi Hemmeligheds inderste Væsen; som Jesu Moder er hun jo Moder til ham, i hvem vi finder alt. Ifølge den guddommelige Plan skænkes Livet kun Menneskene ved Kristus, Gud-Mennesket: *Nemo venit ad Patrem nisi per me* (»Ingen kommer til Faderen uden gennem mig«, Jo. 14,6), men Kristus skænkes kun Verden gennem Maria: *Propter nos homines et propter nostram salutem, descendit de cælis et incarnatus est ... ex Maria Virgine* (»For os Mennesker og for vor Frelses Skyld er han nedsteget fra Himlen og har paataget sig Kød ... af Jomfru Maria«, Messens *Credo*). Der har vi den guddommelige Fremgangsmaade. Og denne Fremgangsmaade lader der sig ikke ikke rokke ved. Læg vel Mærke til, at den ikke blot gælder for den Dag, da selve Menneskeblivelsen fandt Sted; den staar ved Magt endnu, naar det gælder at lade Menneskeblivelsens Frugter komme Sjælene til Gode. Hvorfor det? Fordi Naadens Kilde er Kristus, Guds menneskeblevne Ord; men hans Egen-skab af Kristus, af Midler, forbliver uadskillelig fra den menneskelige Natur, han har ladet den hellige Jomfru give ham.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Pater Martindale om Freden

Pater Martindale holdt i Begyndelsen af Februar et kort Radioforedrag paa Tysk om »Paven og Freden«. Vi citerer et Par Uddrag af Radiotalen:

»Efter at Pius XII er blevet Pave,« sagde Pater Martindale, »har han over 30 Gange talt eller skrevet om Fred — til Kardinaler og Konger, til Børn og nygifte, til sociale »Studie-Uger«, kort sagt til alle Slags Tilhørere. Atter og atter gælder hans Ord Freden.

Men Freden betyder meget mere end Frihed for Krig. Hvis vort Maal er Fred og ikke bare Sejrr, maa vi bygge fast paa Retfærdighedens Grundvold. Ingen anden Fred kan vare ved; ingen anden Fred er virkelig Fred.»

Pater Martindale mindede om Pavens første Rundskrivelse og hans Juletale, som »er blevet forelagt Regeringer og Folk i alle Egne af Verden — maaske med Undtagelse af jeres eget Land.»

Han fastslog, at Pavens fem Punkter er »grundlæggende for enhver Fred med Ret og Ære«. »Det allerførste af dem er dette: at sikre Retten til uafhængig Eksistens for alle Nationer, store og smaa, stærke og svage. Den ene Nations Vilje til Livet maa aldrig være Dødsdommen over en anden ...«

Pateren gennemgik alle fem Punkter og fortsatte:

»Kære Lyttere, I ser, at Paven tager sit Udgangspunkt i det Faktum, at alle Mennesker er af samme Kød og Blod, og at de er aandelige Væsner med frie, uforgængelige Sjæle, som i sidste Instans kun er ansvarlige overfor Gud.

Intet Menneske, ingen Samfundsklasse, intet Parti, ingen Nation og ingen Race har Ret til at kræve absolut, uansvarlig Autoritet over andre. En og samme Morallov gælder for alle Mennesker og kræver, at fuldent Retfærdighed skal raa-
de mellem alle.

Individet er ikke til for Statens Skyld, og Staten ikke for sin egen

Skyld. Ejheller har nogen Stat Ret til at paatvinge nogen anden uafhængig Stat sit Styre og sin Kultur, og endnu mindre har den Ret til at ødelægge andres Kultur.

Krænkes disse Principper, betyder det i det lange Løb, at selve Menneskeheden og ikke blot et enkelt Folk gaar til Grunde. Thi hvis eet Folk lider, lider de alle.»

Pater Martindale sluttede:

»Kære Lyttere, jeg har ikke draget Sammenligninger mellem jeres Land og mit. Hvem som helst, der krænker disse Pavens Principper, er skyldig; hvem som helst, der er tro imod dem, vil Gud vel-signe.

Maatte Helligaanden omskabe Menneskehjernerne saadan, at vi opnaar den Fred, som hverken Traktater alene og ganske afgjort ikke Sværdet kan bringe. Og maatte vi alle, saa længe Krigen varer, afsky dens Rædsler og Grusomheder og ikke begaa nogen Helligbrøde.

I vil forene jer med den Hellige Fader i hans angstfyldte Bøn for det eneste Land og Folk, han nævner i sin Rundskrivelse, Polens udødelige Nation, som nu lider paa sit Kors. Maatte dette Folk og vi alle en Dag rejse os igen til et bedre Liv end noget, vi endnu har kendt.»

Retrætedagene i Ordrup

Et Par Programændringer har været nødvendige. Foraarslisten ser nu saaledes ud:

Søndag d. 31. Marts for Dominikanertertiærerne. Leder: Pater Zoetmulder O. P.

Søndag d. 7. April: »Liturgi og Fællesskab«. Leder: Pastor Knud Ballin.

Søndag d. 14. April for Akademikere. Leder: Pater Küpferte S. J.

Søndag d. 21. April for Maria-kongregationen, Rosenkranskirken. Leder: Pastor Nölke.

Søndag d. 28. April for »Nicolaus Steno-Gildet«. Leder: Pater Küpferte.

Søndag den 5. Maj for Ægte-

folk (St. Liobasøstrene modtager gerne evt. Børn). Leder: Pastor Jakob Hjorth.

Flugten

fra Lidelsen

Menneskeslægten gennemgaar øjensynlig en Passionstid. De Lidelser, som den i disse Maaneder har maattet gennemgaa, er saa mangfoldige, saa uforudsete, at det ikke er underligt, om vi atter og atter spørger: Hvorfor? Er det blot nogle enkelte Folkets Førere, som har draget disse Ulykker ned over vore Hoveder, eller har vi, hver enkelt af os, Part heri? Eller kommer disse Lidelser over os som en simpel Konsekvens af Udviklingen i det borgerlige Samfund?

Mange Svar har været givet paa disse Spørgsmaal, baade ud fra et naturligt og et overnaturligt Synspunkt.

Nedenstaaende skulde være et beskedent Bidrag til Klarlæggelse af Problemet fra et rent overnaturligt Synspunkt.

Efter Syndefaldet blev Menneskene underkastet *Lidelsens Lov*. Men samtidig med, at Guds Retfærdighed bestemte Lidelsens Art og Maal, mildnede hans Barmhjerlighed den saaledes, at den bragte Velsignelse med sig, idet den rummede Muligheder for at blive Mennesket til Oprensning, til Helliggørelse, ja endog til Glæde.

»I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød«. Med disse Ord blev det slidsomme Arbejdes Aag lagt paa Menneskets Skuldre. Men for den, der bar dette Aag med villig Underkastelse, blev det mere til Glæde end til Byrde.

»Med Smerte skal du føde dine Børn«, lød det til Kvinden. Og dog blev det efter Frelserens egne Ord saaledes, at Kvinden glemte den Smerte, hun fik at lide, for »Glæden over, at et Menneske var født til Verden.«

Selv *Døden*, den store Sonebod, »Syndens Sold«, mildnedes gennem Kristi Offer, saa at Sankt Paulus med Rette kunde sige: »Død, hvor er din Brod?«

Saaledes var Lidelsen efter Guds retfærdige og barmhjertige Raadslutning blevet Menneskets Lod, dog ikke til Fald og Tilintetgørelse, men til Oprejnsning og Genfødelse.

Hvordan har nu vor Generation været indstillet over for denne Lidelsens Lov? Jeg mener, at det er et Særkende for vor Tid, at den, mere end nogen tidligere, har været ude om og *haft Midler til* at unddrage sig netop den Lidelse, som var bestemt til Straf og til Oprejnsning for Mennesket.

Jeg vil søge at bevise denne Paa-stand, Punkt for Punkt, idet jeg dog skal understrege, at jeg ikke er blind for, at der fra den almindelige Regel findes Undtagelser.

»I dit Ansigts Sved« — ved dit slidsomme Arbejde!

Men i hvilken Retning gaar Tidens Udvikling? Stadig kortere Arbejdstid! Bestandig mindre Slid, ikke mindst paa Grund af Maskinernes Indsats. I mangfoldige Tilfælde overhovedet ingen Kraftanstrengelse — fordi det ikke gøres fornødent. Millioner af Mennesker bruger deres Dag til ensformigt, mekanisk, uinteressant Arbejde, som ikke kræver Tankens Medvirken, og hvis Resultat er Maskinen til Ære, men ikke Arbejderen. Lønnen for Arbejdet er derfor blevet Hovedsagen.

Menneskene har fundet Udvej til i høj Grad at lette Arbejdets Byrde; men Arbejdets Velsignelse i Form af Sundhed og Glæde har de mistet, samtidig med at Tusinder af Arbejdere lider under Savnet af den »heldbringende Bod«, som Arbejdet var bestemt til at være.

»I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød«.

Arbejdet for Føden, i vor Tids Sprog: *Kampen for Tilværelsen*, det vil i Almindelighed sige: Slidet for Hjemmet, for Børnene, for at skaffe dem Brød, Klæder, Opdragelse og Uddannelse. En tung Byrde, ofte; ja, men den største og rigeste Opgave, som gives kan! Mange Bekymringer, men des dybere Glæder. Full Indsats af Opofrelse, baaret af Kærlighed! En mægtig Spore til Udfoldelse af Kraft og Snilde.

Saaledes var Guds Plan med Kampen for Tilværelsen! Men bliver den til Virkelighed i vore

Dage? I stadig mindre Grad. Det er Staten, Samfundet, som overtager Ansvaret for Børnene i stadig videre Udstrækning, Ansvaret for Barnets Opdragelse og Uddannelse, og Forsørgerpligten, hvis det kniber. Mange Bekymringer tages derved fra Forældrene, men samtidig — som en direkte eller indirekte Følge — Offerviljen og Offerglæden.

Kampen for Tilværelsen eksisterer stadig, men fortrinsvis som en Kamp for det enkelte Individets Interesser og selv indenfor Hjemnets Grænser. Og Hjemmet er kun et Skin af, hvad det har været og er bestemt til at være.

»Med Smerte skal du føde dine Børn«. Ogsaa denne Paragraf er man naaet til at kunne slette! Børnene fødes under Bedøvelse. Sonebøden har vraget Smerten, Sonebøden for Arvesynden, men samtidig er Moderfølelsen, Glæden over Barnet blevet afstumpet. Kvinden vil ikke længere kendes ved sin Opgave i Livet, gaar selv til Grunde derved og sætter Samfundet paa Grund.

Og nu Døden? Ja, selv Døden med dens dystre Følgesvende: Dødskamp og Dødsangst og den smertelige Adskillelse mellem Sjæl og Legeme har man faaet manet bort. Det er en Kendsgerning, at det paa de offentlige Hospitaler er forbudt at meddele Patienterne, at der er Dødsfare, og at de stærke narkotiske Midler, som nu anvendes, hindrer dem i at fornemme Dødens Komme. En Sygeplejerske, som for nylig blev udspurgt om dette Forhold, svarede: »Jeg har endnu ikke set et Menneske dø ved Bevidsthed!«

Alt i alt: Nutidens Mennesker har benyttet deres Herredømme over Naturen til at skaffe sig af med netop den Form for Lidelse, som af Gud var forordnet til Helse og Frelse for den enkelte som for Samfundet. Dette gøres ikke ustraffet.

Nu paatvinges Lidelsen Mennesket under andre Former, bitrere og haardere; men hvis den modtages med det rette Sindelag af Guds Haand, kan den tilføre Samfundets syge Organisme det rensende og styrkende Salt, som alene kan redde det fra Undergang.

Spero.

Tekst: G. B. Fotos: Zeitz

CRUCIFIXUS

Paa et Tidspunkt, hvor Verdenssituationen kaster mørke Skygger hen over Jorden, stunder Paaskefesten til. Foraaret, den lyse Tid, kommer os i Møde, den drabelige Vinter kæmper sin haabløse Kamp mod det gryende Liv i Naturen — netop da taler Tiden sit tankevækkende Sprog og drager Menneskesjælen til at tænke Tanker, der trænger om bag det jagende Nu. Netop de store Festdage, der efter aarhundredgamle Traditioner vender regelmæssigt tilbage med Aarstidene, giver os Anledning til Eftertanke, løfter en Flig af Sløret, der skiller os fra den Verden, som rummer det uerkendelige, og tilsteder os et Glimt af det evige ...

En Foraarsmorgen, fuld af Fortrøstning og Forhaabning, var det ogsaa der fulgte paa Langfredag, drog hen over Golgatha og lokkede de første hvide Liljer frem af den Jord, som var vædet af uskyldigt Blod ... en Paaskemorgen oprandt og med den Guds Fred til al Skabningen.

Den store Krig, som vi kendte af Erfaring, som vi frygtede og haabede død, er paany kommet os ind paa Livet, den staar foran Døren og hvæsser sin glimtende Le.

Ved en Korsvej i en af de Egne, hvor Krigen har raset, staar der et Vej Kors — paa samme Sted, hvor Mennesker engang har saaet og høstet, og Børn leende er løbet deres Skolevej; faa Kilometer horte hviler Titusinder af ukendte Mænd og Kvinder i deres kolde Grave.

Kun Korset staar tilbage — det bærer Herrens Legeme, det livløse, af Smerter martrede Legeme. Hvis denne Mund kunde tale, hvis den kunde stønne ud, hvad denne korsfæstede Sjæl har følt fra Golgatha og indtil nu, hvor vor Tid paany hudfletter sig selv! Granater sprænges, Loftbomber borer hvinende dybe Kratere, hvor forhen Korsets Velsignelse bredte sig, de usle menneskelige Fnug pustes bort som Avner ... kun Korset staar tilbage, ensomt og forladt, som et Symbol paa Lidelsen, den Lidelse, af hvis inderste Dyb Paaskemorgenrøden til syvende og sidst alligevel skal gry.

Kun Korset staar tilbage ...

Thi for Menneskehedens Fred og Forløsning døde han, hvis brystne Blik nu fra Korsets Træ skuer ned over de endeløse Skarer, der atter drager forbi ved dets Fod, paa Vej ud i Tilintetgørelsen, han, der med Magt og Herlighed steg op af den dunkle Grav og skænkede os en evig Paaskemorgenrøde, hvor Paaskelokkerne kalder til Fred, til den Fred, som ingen anden end han kan slutte. In cruce salus — i Korset alene er der Forløsning og Fred, det Kors, der er Løftet, Underpantet, det evige Troens Tegn, der sejrrigt triumferer over alle Anfægtelser, Lidelser og Skæbnens Slag.

I flere Maaneder havde Solen været borte fra Pullosersk, men nu var den vendt tilbage. Som en kæmpemæssig Ildkugle dukkede den frem bag de endeløse, snedækkede Tundraer, og den blev staaende i Horisonten, som om den ikke mere kunde løsrive sig fra Jorden. Hele Landsbyen havde forladt de mørke trange Hytter og var strømmet sammen ved Bredden af Pullsøen. De stod i tætte Klynger, og ingen mælede et Ord. I dette højtidelige Øjeblik, hvor Solen kom tilsynse, havde ingen Lyst til at sludre og larme. Hvert Aar tog de Afsked med Solen, og hvert Aar hilste de den igen velkommen.

Endnu havde Solen aldrig narret dem; hvert Aar var den vendt tilbage til den bestemte Tid; men hvert Aar under den lange Polar-nat led Lapperne under en nagen-de Tvivl: »Hvis nu Solen engang ikke vendte tilbage? Saa vilde det blive evig Nat, evig Kulde, Sne og Is! Saa vilde Floderne og Havet aldrig mere tø op. Tundraen vilde altid være dækket af Sne, og Rennerne kunde ikke mere finde Mos.« — Da vilde Lapperne være nødt til at skjule sig i deres kolde Hytter, hvor de snart vilde dø af Sult.

Ogsaa Rennerne var besjælede af samme Uro. Ligesom Folkene stod de ubevægelige i tætte Klynger ved Søens Bred. Ja, om det saa var Hundene, var de blevet rolige; de var holdt op med at løbe omkring og gø og havde sat sig paa Bagbenene og havde strakt de spidse Snuder op mod den lysende Himmel.

Den gamle Waask tog sin Renskindshue af og fremmulede en gammel halvglemmt Bøn, som var gaaet i Arv fra Slægt til Slægt. Hans lille Søn Jewan lyttede andægtigt efter, men formaaede ikke at opfange Ordene.

Fra det fjerne hørte man Lyden af Renner, der nærmede sig, og et Øjeblik efter susede en lang Slæde forbi den forsamlede Menneskemængde. Forrest i Slæden sad en Mand helt indhyllet i en brun Bjørneskindspels, bagest i Slæden sad to Soldater, som var iført graa Frakker og hvide Pelsuer.

»Vigtig Post,« sagde den gamle Waask, som blev staaende og stirrede paa den synkende Sol.

En af Soldaterne traadte hen til Mængden og sagde: »Kaptajnen er kommen, og der skal afholdes Møde.« »Sujm! Sujm!« (det betød Møde) raabte Lapperne til hinan-

den og stimlede sammen ved Posthuset.

Kaptajnen tog sin Bjørneskindspels af, trak en Flaske frem og tog et Par Slurke af den, og et Øjeblik efter blev hans blaafrøse Ansigt glørdet, og hans Øjne begyndte at skinne. Han gav sig nu til at kneppe sin Uniformsfrakke op; han havde aabenbart faaet det for varmt.

»Er alle nu forsamlet?« spurgte Kaptajnen.

»Alle!«

»Hvem er den ældste?«

»Waask, gaa du hen til ham.« De puffede den gamle Waask frem.

»Jeg er den ældste,« sagde den gamle og tog forlegen Hue og Handsker af.

»Faa i en Fart alle Rensdyr samlet sammen og gør jer klar til at tage til Chibiny. I skal alle paa Arbejde der. — Det befaler jeg jer!«

Kaptajnen tog atter en Slurk af Flasken, medens Lapperne talte sammen.

»Naa?«

»Vent lidt, vi har endnu noget at tale om.«

»Jeg har ikke Tid til at vente, og der er heller ikke mere at tale om.«

»Man er nødt til at tale om Tingene, ellers gaar det slet ikke.«

»Naa, men saa tal!«

Kaptajnen gik langsomt frem og tilbage paa den knirkende Sne, standsede et Øjeblik, stampede Sneen af Støvlerne og tændte sig saa en Cigaret. Lapperne talte sagte og indtrængende sammen. Af og til fløj en slidt Handske op i Luften, og nu hørte man en truende Steinme sige:

»Waask, gaa hen og sig det til ham!«

»Er I færdige?« spurgte Kaptajnen og gik hen mod Waask.

Lapperne tav; kun den ældste begyndte at tale:

»Vil du betale os for det?«

»Selvfølgelig!«

»Hvor meget?«

»Godt!«

»Hvor godt?«

»Saa meget I fortjener!«

»Nej, du skal sige os, hvor meget, de vil vide det bestemt.« Den ældste gjorde et Kast med Hovedet hen mod Mængden, som i Tavshed stod og betragtede Kaptajnen. Ingen af Lapperne fortrak en Mine, kun deres Øjne syntes at tale: »Der kan I se, han vil bedrage os, han vil ikke betale os noget.«

»Selvfølgelig vil man betale jer, men jeg kan ikke sige jer, hvor meget, men enhver vil faa efter sit Arbejde. Jeg ved, at man vil betale jer godt.«

»Hvornaar faar vi Lov at rejse hjem igen?«

Kaptajnen blev forlegen. Han var kommen for at mobilisere Lapperne og Rensdyrene til Arbejde ved Anlægningen af Murmanskbanen; men man havde raadet ham til ikke at sige dette; men derimod at fremstille det, som om det drejede sig om frivillig Hvervning. — »Ellers vil de ikke komme, men stikker af og skjuler sig i det Indre af Landet, og der kan man lede efter dem i ti Aar uden at finde dem.«

»Til Foraaret kan I rejse hjem igen,« sagde Kaptajnen og gjorde et overbevisende Kast med Hovedet.

»Hvornaar til Foraaret?«

»Naar Isen begynder at tø, og Fiskene vender tilbage!«

»Godt, men vi kan ikke tage alle Rennerne med, nogle af Hunnerne maa blive hjemme.«

»Hvilke Hunner?«

Lapperne blinkede til hinanden, og Waask svarede: »De Hunner, som snart skal kælv.«

»Vil du prøve paa at holde mig for Nar?« sagde Kaptajnen og gik hen mod Waask, idet han truede ad ham med sin knyttede Næve. Waask gik et Par Skridt tilbage; Kaptajnen fulgte efter ham og skreg rasende:

»Alle Rennerne skal med! Har I forstaaet det! I kan bare prøve paa at lade saa meget som en eneste Hun blive tilbage! Og hvis du prøver paa at narre mig, skal jeg sørge for, at du kommer i Fængsel. Der er Krig i Øjeblikket, og Fjenden truer os — og du .....! Om to Timer maa I være klar til at tage af Sted — og dermed basta!«

Kaptajnen vendte sig om mod Soldaterne og sagde vredt, medens han fægtede voldsomt i Luften med den ene Haand:

»I Løbet af to Timer maa alle være paa Vej. Sætter nogen sig til Modværge, saa arrester dem. Og først og fremmest denne gamle bredhovede Djævel. Jeg tager straks videre. Naa, Gamle, se saa at faa sørget for et Rensdyr-Trespand til mig!«

Den forskrækkede Waask skyndte sig af Sted for at spænde Rennerne for. Imedens gik Kaptajnen hen til Postmesteren for at drikke The.

En Time senere jog han med et frisk Trespand af Sted mod den næste Landsby sammen med den ene Soldat. Den anden Soldat, som blev tilbage i Pullosersk, sagde til Waask:

»Naar alt er parat, saa væk mig.« Saa gik han hen til Postmesteren og lagde sig til at sove.

»Det er vel nok et dejligt Land!

I lang Tid ser man overhovedet ikke noget til Solen, og naar den saa endelig kommer igen, saa viser den sig maaske saa meget som et Minut, og man maa styrte ud af Huset i vældig Fart, for at se et Glimt af den! Jeg er dødtæt. Jeg havde allermost Lyst til at gaa i Hi ligesom Bjørnen, og saa sove hele Tiden. Og om Sommeren! Ja, den halve Sommer forsvinder Solen slet ikke, og det er næsten ikke muligt at faa en Smule Søvn i Øjnene. Jo, det er et dejligt Land! Gid Djævelen havde det!« skældte og smeldte Soldaten.

»Naa, hvordan gaar det?« spurgte han Postmesteren, »vil de tage af Sted?«

»Selvfølgelig tager de af Sted, det er nogle fejge Hunde,« beroligede Postmesteren Soldaten.

Imedens var Lapperne stimlet sammen i Waasks lune Træhytte, og der fortsatte de Mødet.

»Han vil ikke betale os,« begyndte en.

»Og vi faar ikke Lov at rejse tilbage til Foraaret,« sagde en anden. »Det er Løgn og Bedrag altsammen!«

»Alle Renerne vil blive dræbt, baade Hannerne og Hunnerne; saa faar vi ikke flere Kid.«

»Og hvad skal vi saa med den Bane? Han kan jo selv bygge den! Vi Lapper kan klare os med vore Rener, naar vi skal fra et Sted til et andet!«

»Vi kører alle ud i Tundraen, saa slipper vi fri derfor! Saa kan han se, om han kan finde os!«

(Fortsættes)

Rom og Verden

Den tyske Udenrigsminister v. Ribbentrops Besøg i Italien er af officielle tyske Kredse blevet forkåret som »et Led i Aksemagternes Bestræbelser for at være i stadig Kontakt«; det kan vel anses for sikkert, at Italien ogsaa paany har pointeret, hvor meget en retfærdig Fred for Finland ligger Italien paa Hjerte. Imidlertid har det vakt en ikke ringe Opmærksomhed i politiske Kredse Verden over, at Hr. v. Ribbentrop under sit Besøg i den italienske Hovedstad ogsaa vilde blive modtaget af Paven. Det bekræftedes allerede i Slutningen af sidste Uge fra Rom, at Initiativet til Audiensen som formodet ikke var udgaaet fra Vatikanet, men fra Tyskland, sandsynligvis via Italien, idet der paa nævnte Tidspunkt forelaa en officiel Meddelelse fra Citta del Vaticano om, at paa Foranledning af en af den tyske Ambassadør ved den hellige Stol, von Bergen, »fremSAT Anmodning om, at Rigsudenrigsminister Joachim von Ribbentrop under dennes Besøg i Rom maatte blive modtaget af Paven, har den hellige Fader tilstaaet ham denne Audiens, der vil finde Sted med det for Udenrigsministre bestaaende Ceremoniel«.

Besøget i Vatikanet maa dog formentlig ogsaa ses som »et Led i Aksemagternes Bestræbelser«, idet Italien, der jo for længst har ordnet sit Forhold til Vatikanet, sikkert kun kunde ønske, at Tyskland ligeledes vilde gøre et Forsøg paa at ordne sit Forhold til Kirken.

Besøget i Vatikanet maa ses paa Baggrund saavel af den af Viceudenrigsminister Summer Welles og den ekstraordinære Ambassadør ved Vatikanet Myron Taylor udfoldede Fredsaktion, som af de sikkert vanskelige indrepolitisk-religiøse Spørgsmaal, der er dukket op for Tyskland som Følge af An-

For Finland

Kan og bør vi Katoliker ikke gøre noget for ogsaa som Katoliker at hjælpe vore nødstedte Brødre i Finland — specielt vore Trosfæller deroppe?

De fleste har sikkert allerede givet til Indsamlingerne af Penge og Tøj til de evakuerede. Men kunde vi ikke ogsaa samle ind i Menighederne og tilbyde at modtage finske Børn?

Til det smukke Eksempel fra vor nordligste Menighed, Thorshavn, der ved en Dilettantforestilling indtjente 260 Kr., og arbejder paa Forarbejdelse af dejlige Færøulvarer, vil vi føje Eksemplet fra den vestligste Menighed, Esbjerg.

Søndag den 3. Marts formede det sædvanlige maanedlige Menigheds-møde sig som en Finlandsaften. Mødesalen var prydet med det finske Flag, Dannebrog og Paveflag foruden med finske Plakater udlaaet af det stedlige finske Konsulat. Der var ogsaa et Udstillingsbord med Bøger og Tidsskrifter om Finland og specielt den katolske Kirke deroppe. Magister Knud Nordbo holdt et Foredrag om Finland støttet af Familiejournalens store Finlandskort, og viste Lysbilleder fra Suomis Land (fra V. Richters Lysbilled-Forlag). En Indsamling samme Aften gav 85 Kr., hvad der er et smukt Resultat for den lille Menighed. Den tilstedeværende finske Konsul lovede endda at runde det op til 100 Kr., og at sørge for, at Pengene kom til vore finske Trosfæller.

Efter Kaffen sang man Vårt Land, hvorpaa Magister Nordbo fortalte om Runeberg og læste en Række af Fændrik Ståls Sagner i Valdemar Rørdams ypperlige danske Oversættelse. Man afsluttede med Suomis Sang.

Kirkens Børnehjem har meldt sig til at tage to Børn, fortrinsvis Katoliker. Flere i Menigheden tænker paa det samme. Komitéen gaar ind paa at gøre sit til, at det bliver Katoliker. Endelig har flere i Menigheden meldt sig til den civile Arbejdstjeneste.

Lad os hjælpe, og lad det blive saa hurtigt som muligt uden Frygt og ængstelige Beregninger. Vor hellige Fader Paven har tydeligt vist os den Vej.

J. O. Ballin.

Katolsk Menighedspleje

Kollekten Søndag d. 25. Februar i de fem Kirker til Fordel for Vincentsforeningen indbragte 281,11 Kr.

Sct. Ansgar	Kr.	83,99
Rosenkranskirken	»	30,59
Sct. Annæ Kirke	»	32,15
Sakramentskirken	»	43,09
Jesu Hjerter Kirken.....	»	91,29

Kr. 281,11

Dødsfald

R. I. P.

Vor kære Mand, Far, Svigerfar, Morfar, Farfar og Broder, fhv. Kunsthandler

R. W. Mariboe

er afgaaet ved Døden den 7. Marts 1940.

Paa Børnenes og egne Vegne:

Hermine Mariboe.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

nektionen af Østrig, Tjeko-Slovakiet og Polen. (Det maa her erindres, at det i 1933 mellem Pavestolen og det tyske Rige oprettede Konkordat til Stadighed formelt bestaar).

Det vilde være forhastet at fremkomme med blot Gisninger om et muligt Resultat af Samtalen i Vatikanet; maaske kunde den tænkes at danne Optakten til yderligere Drøftelser af de svævende Spørgsmaal mellem den tyske Stat og Kirken. Og i saa Henseende er Vatikanets Stilling jo klar.

Liturgisk Kalender

Marts:

17. S. Palmesøndag (319).
 18. M. Feria (Hverdag) (354); 2. St. Cyrillus af Jerusalem
 19. Ti. Feria (Hverdag) (358); 2. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
 20. O. Feria (Hverdag) (373); 2. For Kirken eller for Paven.
 21. T. SKÆRTORS DAG (392).
 22. F. LANGFRED DAG (404).
 23. L. PAASKELØRDAG (433).
 24. S. 1. PAASKEDAG (546).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Et Skuespil om overnaturlige Kræfter

Ogsaa denne Gang lader vi Nyhederne hvile for at beskæftige os en Smule med et ældre Arbejde. Hvide Søndag opfører »Katolsk Scene« til Fordel for Finlandsindsamlingen G. K. Chestertons berømte Skuespil »Trolddom«, og et Par Ord om Stykket vil være velkomne.

Det meste af, hvad Spiritisterne præsterer, er maaske nok (som deres Modstandere siger) kun behændigt Taskenspilleri, men katolsk Teologi indrømmer, at der muligvis i et og andet spiritistisk Fænomen foreligger Indgriben af overnaturlige Kræfter. Blot viser Fænomenernes Karakter og ikke mindst deres Følger, at det maa være onde aandelige Væsner, som staar bag.

Dette Syn paa Spiritismen ligger til Grund for Chestertons Skuespil. Han har stillet sig den Opgave at skildre Menneskers Holdning overfor det overnaturlige (ligesom f. Eks. Kaj Munk i »Ordet«), men vælger den Vej at lade det være de onde overnaturlige Kræfter, som beviser, at der er mere mellem Himmel og Jord, end Materialisterne drømmer om.

Skuespillet foregaar hos en engelsk Hertug, en vidunderlig aandsfraværende og sindsforvirret Karikatur af den »moderne Tanke« med dens Frygt for Standpunkter. Hans Tankeliv er reduceret til en forvirret Glidflugt mellem løse Associationer, og han er den fuldendte Agnostiker, som hellere tager en Selvmodsigelse med i Købet, end han træffer et Valg mellem Alternativer.

Hos ham bor hans irske Niece, som er fyldt af poetisk Overtro. For at kurere hende engagerer Hertugen en Tryllekunstner, der i Agnostikerens Øjne er saadan et behageligt Kompromis mellem Materialisme og Overnaturlighed. Ved et Tilfælde bliver Tryllekunstneren netop Skyld i, at den unge Piges Overtro faar ny Næring.

Men samtidig med Tryllekunstneren kommer den unge Piges Broder paa Besøg. Han er klar nok paa sine Standpunkter, der er dikteret af en irreligiøs Fanatisme. Chesterton synes, at den religiøse Fanatisme tit nok er vist paa Scenen, og at der er Brug for engang at se, hvordan ogsaa Vantroen har sine Fanatikere. Den unge Mand fornærmer Tryllekunstneren, fordi denne efter hans Mening har fordrejet Søsterens Hoved. I sine Sammenstød med ham giver han sin Vantro Luft, idet han stempler alle Religionens Mirakler som Præste-

kneb, tarvelige Tryllekunster for at bedrage Hoben.

Tirret til det yderste griber Tryllekunstneren et farligt Middel for at faa Bugt med den unge Fritænkens Overmod. Hans egne Kunststykker duer ikke her. Men i sin Tid har han fusket lidt med Spiritisme og har lært, at man virkelig kan komme i Forbindelse med overnaturlige Kræfter. Han opgav det igen, da han med Forfærdelse saa, at de Kræfter, han fik Forbindelse med, var onde og søgte at vinde Herredømme over ham selv. I sin Vrede og Bitterhed sætter han al Forsigtighed til Side, paakalder Aandernes Hjælp og udfører for den unge Fanatikers Øjne nogle uforklarlige Ting.

Den unge Mands Fanatisme faar Overhaand. Han vil ikke erkende sig besejret, raver som en afsindig om mellem utilfredsstillende »naturlige« Forklaringer paa det, der sker, og Tilskuerne ser den irreligiøse Fanatisme folde sig ud i det vantro Vanvid, der lige saa vel findes som det religiøse Vanvid. Den unge Fritænkner faar et Sammenbrud og svæver paa Grænsen mellem Liv og Død.

Konfliktens Løsning kan Læsere selv se i Stenosgade eller læse sig til. Her skal kun tilføjes, at vel er Handlingen meget stærk og dramatisk, men Hovedsagen i Skuespillet er den rent intellektuelle Debut om det overnaturliges Eksistens. To Skikkelser i Stykket, en gammeldags Materialist af en Læge og en moderne anglikansk Præst med sociale Synspunkter men meget vag Teologi tjener til en baade vittig og dybsindig Gennemarbejdelse af Problemet.

I moderne religiøs Litteratur er »Trolddom« et Hovedværk. Ved ikke at diskutere Guds Indgriben i Naturens Gang (som Kaj Munk og alle andre), men de onde Aanders, er der tilføjet Diskussionen et ejendommeligt Præg, som tjener til, at de gamle Problemer bliver nye og friske for Tilhørerne. Samtidig er Skuespillet den vittigste Underholdning.

H. D. T. K.

Chestertons »Trolddom«

Set. Knuds Sal, Stenosgade, Søndag 31. Marts Kl. 20.

Billetter à 2 og 1 Kr. i Katolsk Boghandel, Stenosgade 3.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Den tyske Ambassadør i Rom havde for nogle Dage siden paa den tyske Regerings Vegne anmodet Hans Hellighed om at modtage Udenrigsminister von Ribbentrop under hans Besøg i Rom. Med Udfoldelse af de Ceremonier, der sædvanligvis anvendes til Udenrigsministres Audienser, blev v. Ribbentrop modtaget Klokken elleve i Vatikanet, ledsaget af to Riddere og to Lakajer. Han blev modtaget af Paven i Hans Privatbibliotek. Audiensen varede en Time og fem Minutter. Den tyske Udenrigsminister blev derefter modtaget af Statssekretæren, Kardinal Maglione, med hvem han underholdt sig i 45 Minutter, hvorefter han atter begav sig tilbage til den tyske Ambassadør ved Pavestaten. Her gengældte Kardinal Maglione hans Besøg kort efter.

I Anledning af Aarsdagen for Pavens Kroning, blev der den 12. Marts sunget en højtidelig Messe af Kardinaldekanen i Peterskirken. Paven overværede Ceremonierne fra Tronen, der er rejst ved »altare della cattedra«. Messen udsendtes over Vatikanets Radio.

Mandag den 4. Marts modtog den hellige Fader i Audiens Rumæniens Biskopper. I en aandfuld Tale kom Paven blandt andet ind paa følgende Tanke: »Kirkens Maal er at arbejde for Kristendommens Udbredelse; men Haand i Haand hermed frembringer den en højere og lykkeligere Atmosfære af Civilisation i de Lande, hvor den blomstrer.« Han ønskede dem hver enkelt Fred i Hjertet og Fred for hele deres ædle Nation, og bad Gud om at bevare dem for Krigens Svøbe.

Den hellige Fader har modtaget i Audiens den spanske Marine-Delegation. Den spanske Ambassadør forestillede Medlemmerne for Paven, der talte til dem paa Spansk: Han mindede om de spanske Missionærers Karaveller, der som Petri Skibs Hjælpere drog viden om i Verden for at bringe den ny Verden Europas Civilisation sammen med det glade Budskab og Troen paa Kristus.

Den hellige Fader har sendt Mikadoen en fotografisk Gengivelse af Pater Riccis Verdensatlas, udført af Vatikanets Bibliotek. Kejseren takkede med et smukt Svar-telegram med Løfte om at bevare Gaven som et varigt Minde om Pavens stadige Venskab.

Den 7. Marts holdt Paven hemmeligt Konsistorium, under hvilket Han bebudede Udnævnelsen af 7 nye Erkebiskopper og 22 Biskopper. Der afholdtes derpaa offentligt Konsistorium; Paven talte paa Latin om de to forestaaende Helgenkaaringer. »I ved alle, hvor

meget Kirken til enhver Tid har haft Talsmænd behov, og hvor meget Folkene nu trænger til himmelske Hjælpere... Mange Steder er baade det private Liv saavel som Fælleslivet tyngt af Usikkerhed og Frygt; og selv de Steder, hvor Menneskene endnu ikke angriber hverandre med Sværdet, trues de dog af en overhængende Trusel, der holder alles Sjæle i Angst ... Hvem kan atter samle den splittede og adskilte menneskelige Familie i en Venne- og Broderpagt og atter give dem den straalende Fred, der fremmer Lykke og Fremgang? Kun Gud alene kan gøre dette. Han af hvem Begivenhederne og selve den menneskelige Frihed afhænger...

Madrid: Den anden Marts vedtoges Loven, der forbyder Frimurere og Kommuniste at organisere sig og øve Propaganda. Det har nemlig vist sig, at næsten alle de Forbrydelser, der er begaaet mod Staten og dens Kolonier, blev øvet af de hemmelige Selskaber.

Ukraine: Der meldes om fem Basilianerklostre, der er blevet lukkede. Redemptoristpaterne kan nu kun holde Gudstjeneste i Leopoldskirken. 500 Basiliussøstre har ikke mere Lov til at undervise og er saaledes uden det daglige Brød. 500 Immaculasøstre er i samme Situation. En Præst fortæller, hvorledes Søstrenes stærke Tro har gjort et stort Indtryk paa røde Soldater og Officerer »... jeg gemmer som en dyrebar Relikvi de Rubler, en russisk Officer gav mig med Bøn om at læse en hellig Messe for dem. Mange vil gerne vende hjem til Kirken, men er bange for Følgerne.

Hvad er „mørke Matutiner“

Nedenstaaende Linier skal søge at imødekomme et ofte udtalt Ønske og give en kort Forklaring af de »mørke Matutiner«, som Kirken fejrer i den stille Uge. Maaske kan de bidrage til, at flere Katoliker deltager i disse egenartede, alvorlige og skønne Gudstjenester, som ogsaa fejres i Benediktinerindernes Klosterkirke paa Jagtvej Onsdag, Torsdag og Fredag i den stille Uge Kl. 16½.

Paa Kirkens Sprog hedder den stille Uge »Hebdomada major«, d. v. s. den store Uge, fordi »store og udsigelige Goder er blevet os til Del« ved Kristi Lidelse, som vi fejrer i disse Dage. Den kaldes ogsaa den hellige eller den stille Uge, fordi disse Dage maner os til andagtsfuld Stilhed og from Indadvendthed. Det er en Sorgens Uge.

Kirken sørger over mange af sine Børns Utroskab. Men det er tillige en Uge fyldt af dyb Trøst: Liturgien viser os den himmelske Faders Kærlighed, som hengiver sin enbaarne Søn for at forløse os.

Kirkens Sorg naar sit Højdepunkt i de tre sidste Dage (Triduum sacrum). Under dette Triduum har Matutinerne et ganske særligt Præg. De kaldes »mørke«, fordi de tidligere blev bedt ved Midnat. I Koret brænder paa en triangulær Lysestage 15 Lys, der slukkes efter som Gudstjenesten skrider frem, idet man efter hver Salme slukker eet Lys. Oprindeligt tjente de 15 Lys sandsynligvis kun til Belysning.

De mørke Matutiner er altsaa en Del af den daglige Breviarbøn, kun særegne ved deres Ritus og deres til Kristi Lidelse henvisende Tekster. Matutinerne bestaar af 3 Afsnit, de saakaldte Nocturner »Nattetimer«, som hver er delt i 3 mindre Afsnit. Nocturnerne bestaar hver af 3 Salmer med tilhørende Antifoner, samt 3 Læsninger. Efter hver Læsning følger et Responsorium (Vekselsang).

I *Salmerne* hører vi den lidende Frelasers Stemme. *Læsningerne* er i første Nocturne taget af Jeremias' Klagesange (Lamentationes). Jeremias er i sin *Person* et Forbillede paa Kristus: Jeremias forfølges af sit eget Folk, Kristus af Menneskene, — og ligeledes i sin *Tale*: Han klager over sin egen Elendighed og beklager Jerusalems Skæbne. I Jeremias ser vi den lidende Kristus paa Oliebjerget og paa Golgatha. Han lider for Menneskenes Synder.

Læsningerne i den anden Nocturn er fra St. Augustins Salmeforklaring, hvori han med dyb Visdom taler om Kristi Lidelser. — Tredie Nocturns Læsninger er fra St. Paulus. Onsdag handler de om Indstiftelsen af Alterets Sakramente (Korinterbrevet). Fredag og Lørdag hører vi i Hebræerbrevet om Kristi Ypperstepræstedømme.

Umiddelbart til Matutinerne føjes *Laudes*, som bestaar af 4 Salmer og en »Canticum« fra Profeterne. Den første Salme er altid »Miserere«, den sidste altid en Lovsang. Saa kommer det højtideligt sungne Benedictus, vor Forløsnings Takkesang. Nu bliver alle Lys slukket, og man synger knælende det gripende »Christus factus est« — »Kristus er blevet lydig for os indtil Døden, — indtil Døden paa Korset«. I en klagende Hvisketone bedes endnu et »Miserere«, og den mørke Matutin slutter med en dump Støj til Erindring om Naturrens Bæven ved Kristi Død. — Gid mange vilde indfinde sig, for i den stille Uges Liturgi at bede med Kirken.*)

Sr. M. O. S. B.

*) Tekstbøger kan faas ved Klosterporten i St. Kjeldsgade 1.

Biskoppen i K. U. K.

Ved vort Møde den 2. Marts holdt Pater Wolfisberg anden Del af sit Foredrag om Nedarvning af menneskelige Egenskaber, og den populære Fremstilling af det vanskelige Emne, der er blevet særlig aktuelt i Nutiden, holdt Tilhørernes Opmærksomhed fangen fra først til sidst.

Aftenens altoverskyggende Begivenhed var Biskoppens uventede Besøg — hvilken Glæde og Opmuntring for os at have vor Biskop i vor Midte.

Biskoppen havde Lejlighed til at høre et Par af vore Medlemmer øve sig i den ædle Talekunst — Ruth Mayer holdt en veritabel Fastebetragtning, medens Paul Weidinger sammenlignede politisk og anden Ungdom og til Slut valgte Pladsen i den katolske Ungdoms Rækker.

Vekslede med Tale og Sang naaede vi saaledes hen mod Mødets Slutning — og saa skulde Jytte fortælle, — og det kunde hun i en rivende Ordstrøm, der tit bragte Lattermusklerne i Funktion. Det var en udmærket og fornuftig Maade at gendrive de Paastande og Uhyrligheder paa, der tit slynnes imod os i det daglige Liv af Mennesker, der tror at kende den katolske Kirke, men i Virkeligheden kun har Vrangforestillinger om den.

Til Slut henvendte Biskoppen sig til os, og det kan nok være, der blev hørt efter. »Kend din Tro, og maa du eventuelt forsvare den paa din Arbejdsplads eller andre Steder, saa forklar hellere den katolske Kirkes Lære end at angribe

andres Opfattelse — med andre Ord — vær positiv.«

Biskoppen talte om Kloster- og Præstekald og deres store Betydning for Missionen, og opfordrede sluttelig til Sammenhold — det gjaldt om at arbejde for Sagen, ikke af Hensyn til den eller hin Person.

Med den biskoppelige Velsignelse forlod vor Biskop os — vi var blevet en Oplevelse rigere og foresatte os ikke at glemme hans Raad og Formaninger, men føre dem ud i Praksis og efter ringe Evne hjælpe vor Biskop i hans Arbejde for at gøre Danmark til, hvad Danmark var.

Katolsk Ungdoms Klub.

Musikanten

i Skt. Knuds Skole

Søndag Aften den 3. Marts stod Skt. Knuds Skole i Musikens Tegn. Det var en god Idé, at man — i Fjor for første Gang — flyttede den aarlige Sangopvisning fra Afslutningshøjtideligheden i den travle Eksamenstid til et Afsnit af Skoleaaret med lidt mere Pusterum. Aftenen bød paa et righoldigt og saare lødigt Program. Lad mig begynde med Sangene. Det er beundringsværdigt, hvad Hr. Segalt har opnaaet med sine Drengene, navnlig naar man betænker, at han af pædagogiske Grunde ogsaa har taget de mindre dygtige Elever med og kun har sorteret de egentlige Brummere fra. For det var unægteligt meget krævende Kompositioner, navnlig Reissigers

»Olav Trygvason« og K. Jeppesens »Herre, hvor er mine Fjender mange!« Foruden endnu et Par kvikke og morsomme mindre Sange, deriblandt en med Fagot-Ledsagelse, hørte vi J. Bentzons »Flyvetur« i ny Indstudering. Drengene sang det lange og vanskelige Stykke med Bravour og — som forresten alle andre Sange — udenad. Meningen med Ledsagelsen var nok ikke saa meget »Musik«, som at illudere Flyvemaskinens Motorstøj, hvad der ogsaa lykkedes til Fuldkommenhed. Assistenten ved Klaveret ydedes af Hr. B. Hjeltnborg og Aa. Bredahl, der ogsaa spillede Fagot.

Ind mellem Sangene kom først Adagio af M. Bruchs Violinkoncert, udført med virkelig Virtuositet af forhenværende Elev Mogens Bruun, hvis Spil for hver Optræden synes at vinde i Fylde og Modenhed. Mest Bifald høstede Søren Wissums friske og frejdige Foredrag om Josef Haydn. Det er ligesaa utilfredsstillende at fortælle om en stor Musiker uden at lade lyde noget af hans Musik, som det vilde være at holde Foredrag om Rafael uden at vise nogle af hans Kunstværker. I den rigtige Erkendelse heraf havde Foredragsholderen indflettet talrige Eksempler paa Haydns Musik, som hans ældre Bror udførte paa Flygelet. Et Recitativ af »Skabelsen« sang Søren Wissum selv, smukt og myndigt. Til Slut skal endnu omtales tre Digte, som fremsagdes aldeles forfuldendt og egentlig i al deres Beskedenhed var Aftenens fineste Elevpræstationer. Ogsaa de handlede om Sang og Musik, saa Stemningen ikke blev brudt. En virkelig stilfuld Aften.

A. Menzinger S. J.

A. W. G.

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *det er sundere for Nerverne*
Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

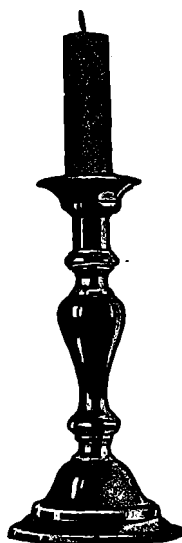
RAADHUSPLADSEN 14

Egen Fabrik

for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

fortrintlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER *fremst. til Hospitalsbrug*

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys
af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

Breve fra Læserne

Ægteskabsannoncer eller katolske Pennevenner

I Ugebladet for 11. Februar skrev K. U. I. med øjensynlig Forargelse mod Tanken om Ægteskabsannoncer i Forbindelse med Bladet, og det maa indrømmes, det lyder ikke godt.

K. U. I. mente lidt senere, at Ungdommen blot skal se sig om blandt sine anderledestroende Venner, og der maaske finde en »efter sit Hjerte«, og saa ved ærlig Meningsudveksling søge at faa den anden Part til at konvertere, før Bryllup fastsættes.

Det første er nu nok lettere end det sidste, thi hvor stor en Del af den katolsk opdragne Ungdom bekender frit sin Tro, naar den skal ud i Livet?

Er det ikke oftest saadan, at den Unge paa Arbejdspladsen mellem Kammerater og Kolleger i faglige Foreninger eller i Bekendtskabskredsen undlader at gøre opmærksom paa sit katolske Standpunkt eller at forsvare Kirken, naar den angribes?

Ungdommen er ganske vist som Regel præget af sin katolske Opdragelse; de andre mærker det ofte uden at kunne forklare sig Grunden, men ved Tanken om det Besvær, en Bekenden Kulør kan medføre, gaar mangen ung Katolik uden om Problemet; det kan være af svigtende Evne til et Forsvar, Angst for en Strid, der let kan undgaaes ved Tavshed, eller maaske Fejhed.

Jeg har selv haft mine Kampe og kender af Erfaring de store Vanskeligheder i de unge Aar. Naar jeg alligevel fik en Hustru, der konverterede inden Brylluppet, er det vistnok ikke min Fortjeneste.

Naar det er en Kendsgerning, at saa mange Katoliker indgaar blandt Ægteskab til største Skade for den katolske Fremtid, er det kun rimeligt, at vi alle er opmærksomme paa dette og gerne gaar med til at prøve nye Veje for at opnaa 100 pCt. katolske Ægteskaber.

Hvad er der da at gøre for at sætte unge Katoliker Landet over i Forbindelse med hinanden?

De ensomt boende er vel nok vanskeligst stillede, da Byernes Menighedsliv jævnlige fører Ungdommen sammen, medens de spredtboende er isolerede. Ægteskabsannoncer bør man altsaa se bort fra, men — et dansk Ugeblad har ført en glimrende Idé, som jeg tror, vi kan bruge, ud i Livet. Det er Korrespondance mellem Ungdom Verden over — en stor Succes.

Lad os overføre den Idé til vor egen katolske Kreds. Lad et Cirku-

lære med Opfordring til Korrespondance blive sendt ud til alle unge Katoliker, nu har man efter Folketællingen oven i Købet deres Adresser, og jeg vil tro, at det ikke er den ringeste Maade at opnaa Kontakt og stifte Bekendtskab paa; Skrift og Indhold fortæller meget om Brevskriveren. Lad os da snart faa startet Korrespondanceringen, der gør katolske Pennevenner i Danmark til Virkelighed.

Pater Familias.

Frimærker - Mælkekapsler!

Hvor er det kedeligt, denne Pen ikke ligger i H. C. Andersens Haand, saa hans geniale Fantasi og kærlige Hjerte kunde løbe om Kap og fremtrylle et dybsindigt Eventyr om de smaa Tings Værdi. Hvilken henrivende Dialog kunde der ikke udspinde sig mellem den krøllede, iturevne Konvolut i Papirkurven og Kapslen, der tankeløst blev kastet i Spanden — den fine, gyldne Kapsel, der knejsede nok saa flot paa Flasken med den vitaminrige og uundværlige Vædske.

Men nu er det desværre en ganske almindelig Fyldepen, der uden Fantasiens Fylde, men dog af ganske Hjerte vil snakke lidt praktisk om Tingene. Selvfølgelig er der allerede mange, der samler baade inden- og udenlandske Frimærker til Præsterne, som sender videre til Missionerne — ligesaa mange, der samler Kapsler og afleverer dem til Politiet — begge Dele udmærket. Men er der ikke ogsaa mange, der ringeagter disse Hverdagens Smaating, saa de gaar til Spilde — og det maa de netop ikke. Alt kan blive til klingende Mønt.

Der skal blot være lidt System i Fremgangsmaaden. Kendskab til Frimærkerne, udenlandske Forbindelser og fordelagtige Afsætningsmuligheder plus et meget stort Arbejde kan give Penge i Kassen og hjælpe med til at smykke Kirker — vi læste fornylig her i Bladet et Interview med Pastor Knud Ballin, der fortalte om Kirken i Assens.

Og den anden lille upaaagtede Tingest — ikke blot Mælkekapslen, men Sølvpapir, Tuber, Vinkapsler tager Sct. Vincentssøstrene, Helsingør, imod med aaben Haand og kærlig Tak.

Ligger det ikke i Luften mere end nogensinde at hjælpe — med saa lidt kan der altsaa hjælpes. Nægtes skal det ikke, at Forsendelsen vækker endnu større Glæde i sorteret og renset Stand. Altsaa — Politiet har allerede faaet saa mange Tons — lad nu Sct. Vincentssøstrene, Nygade 8, Helsingør, faa Kilo af Kapsler — Pastor Ballin, Assens, Kilo af Frimærker, saa kommer de smaa Værdier til Ære og Værdighed.

En Ven.

Frank Andersens Fond

Formaal: „Katolsk Ugeblad“
gratis til ubemidlede Unge

Vi har endvidere haft den Glæde at modtage:

Katolsk Ungdoms Klubs	
Nytaarsfest	23.08
Anonymt	10.—
Tidligere indkommet	4318.45

Fondets Formue	4351.53
----------------------	---------

Hjertelig Tak!

Redaktør Kiærulff er indtraadt i Fondets Bestyrelse som Formand i Stedet for Pastor Benzon. Denne har imidlertid indvilliget i fremdeles at modtage Bidragene og uddele Fondets Friabonnements som hidtil. Deres Bidrag kan derfor stadig indbetales paa Postkonto 1087, Kbhvn., Brh. (Pastor Benzon).

Skoleforeningen Sankt Ansgars
Fraternitet opfører

Spurv i Tranedans

2. Paaskedag, den 25. Marts,
Kl. 20,15 præ.
i St. Knuds Skole, Stenosgade.
Billetter à Kr. 1,25 faas hos
Portneren i Stenosgade og hos
Skolebetjent Th. Tvede, Bred-
gade 67 A.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

W. Staack

Malermester

Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ's EFT.

Vesterbrogade 131 . Central 2821
Leverandør til Sct. Elisabeth Søstrene

Walther A. Randrup

Slagterforretning

Kød . Flæsk . Charcuteri
Købmagergade 58, Tlf. C. 3179
Amagerbrogade 132, Tlf. Am. 416 y
I Helsingør, Steng. 19, Tlf. 1056

Aarhus Sogn

Aarhus By

Palmesøndag:

Kl. 7 og 8: Stille Messe.

Kl. 9,30: Palmevielse, Procession og Højmesse (Kristi Lidelseshistorie læses paa Dansk).

Kl. 17: Fasteprædiken og Andagt. NB. Efter Højmassen: Polsk Prædiken og Andagt. Derefter Kaffe-bord i Sangsalen.

Skærtorsdag:

Kl. 9: Højmesse og Procession til den hellige Grav. Stille Tilbedelse hele Dagen.

Kl. 20: Andagt m. Lamentationerne

Langfredag:

Kl. 10: Liturgisk Gudstjeneste. Passionen synges.

Kl. 20: Fasteprædiken og Andagt m. Lamentationerne.

Paaskelørdag:

Kl. 7: Indvielse af Daabsvandet.

Kl. ca. 8,15: Højmesse.

Aarhus Opland

Gudstjenesten er meddelt i Sognebrevet.

Men husk, at *vort Ulstrup ligger ved Stenvad St.*, og ikke, som det stod i sidste Nr. af »K. U.«, ved Bjerringbro.

Brev fra den hidtidige Ismark

Livet gaar sin Gang, trods Is, Nordpolstemperatur og allehaande Vanskeligheder. Menighedslivet er heller ikke tjent med at gaa i Staa, man indretter sig efter Forholdene og ser at faa noget ud af det. Fødselsdage skal ogsaa passes, og forleden fyldte Aarhus katolske Radioklub 10 Aar, men Stiftelsesfesten blev fejret den 4. Februar (Festlavns-søndag), og Programmet bød paa 7 Afdelinger. Fra en kæmpestor Radio bølgede Hørespil og Fjernsyn i vekslede Blanding. Som Indledning gik frem af Radioen et Kor af Ungdom fra de forskellige Nationer og sang firstemigt Klubbens Radiosang (Toner og Bølger). Derefter fulgte en Sketch — Paa Fødselsdagen — en Radiopassiar i en katolsk Familie, hvor Radiosagens særlige Opgaver blev belyst. Med Udtog af forskelligt, som er gennemført indenfor Klubben i de 10 Aar, sluttede første Halvdel af Underholdningen.

Ved Kaffebordet talte Klubbens første Formand, Hr. *J. Keblowszki* om den beskedne Start i 1930, og derefter kom et Fjernsyn af en Generalforsamling, som komisk afslørede de Vanskeligheder, der er forbundet med at hverve Kræfter til Bestyrelsesarbejdet. Efter et kort Besøg i Æterens Rige (Dans udført af voksne og Børn) sluttedes med Klokke ring Fred, sunget igen af Nationernes Kor.

Paa den ordinære Generalforsamling den 19. Februar blev der udtalt fuld Tilslutning til Radioklubbens Arbejde blandt de Unge i Menigheden, men Bestyrelsen grunder over, hvorfor de ældre svigter, naar Klubben kalder til Sammenkomst. De Mænd, som fortsætter Klubbens Arbejde i 1940, er:

A. Thomsen, Formand; *J. Jaworski*, Næstformand; *K. Rasmussen*, Kasserer; *B. Noetzell*, Sekretær.

Saa kom Fastetiden og de to Søndage d. 11. og 18. Febr. var helliget Retrætedage, henholdsvis for Damer og Herrer. Som delttagende Herre vil jeg gerne takke Hr. *Pater Bender* for de indholdsrige Timer. Med Messeofret som Grundlag søgte Pateren indtrængende at bibringe Tilhørerne den rigtige Indstilling og Forstaaelse af et ægte kristent, katolsk Offersind. At bygge Livet op, saa vor Gøren og Laden danner en naturlig Samhørighed med Kristus, det er Maalet. Kristus, den levende sande Gud, som Vinstokken, og vi som Grenene, det er det virkelige Liv, hvis rigtige og fulde Udfoldelse først kommer til sin Ret efter Overgangen til Evigheden. Det var virkelig i Ordets bedste Forstand en indadvendt Søndag.

Muligheden for disse Retræter beror ikke mindst paa Stedet, og her maa man takke Sct. Josephs-Søstre for deres Gæstfrihed paa Hospitalet. Vi haaber, de tager vel imod en anden Gang.

Isen synes nu at smelte, og der er Haab om at faa »Katolsk Ugeblad igen — Bladet, som gerne skulde skabe en ideel Befrugtning af katolsk Tankegang og Liv mellem Hovedstad og Provins.

Med Hilsen.

B. N.

Krig og Kristendom

Om dette aktuelle Emne havde Nykøbing F. et vellykket offentligt Møde Mandag den 5. ds. Hr. Pastor *Geertz-Hansen* var Taler og holdt et fortræffeligt Foredrag om det kristne Menneskes Stilling til Kri-gen. Selvfølgelig fik de sidste Pavers store Arbejde for Freden den Plads i Foredraget, som de retteligt fortjente. Foredraget blev holdt i en livlig Form, saa at alle var opmærksomme fra først til sidst.

Til Foredraget var ca. 150 Tilhørere og ved det sælles Kaffe-bord bagefter var op mod et halvt Hundrede samlede. Her udspandt sig en livlig Diskussion, hvor mange Spørgsmaal blev besvaret paa en dygtig Maade af Foredragsholderen. En af de saakaldte Frikirkefolk havde, at ogsaa Forsvars-krig var Synd, en anden talte om Skriftemaalet og Anger.

Alle fik et klart Svar af Pastor *Geertz-Hansen*, og Deltagerne har

sikkert faaet lidt mere Klarhed over, hvad den katolske Tro lærer.

Naar Tilslutningen var saa god, skyldes det for en stor Del Pressens elskværdige Forhaandsreklame. Et af Bladene (Stiftstidende) omtalte Foredraget tre Gange før Møde-aftenen. X.

Tøj til Finland

Det kan naas endnu

Det er paa Søndag den 17. Marts, at vore Spejdere fra II' Absalon Trop assisterer Røde Kors i Stor-København med Tøjindsamlingen til de krigsramte Lande, naturligvis specielt Finland.

Saa fremt De maatte have brugt eller eventuelt nyt Tøj at skænke til dette Formaal, send saa blot et Par Ord herom senest Lørdag Morgen den 16. ds. til Tropsfører H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, København N., eller telefoner til Nora 1879 x inden Lørdag Kl. 18, og der kommer da en Spejder til Dem paa Søndag mellem Kl. 12—14 for at hente Deres Gave.

Det kan altsaa naas endnu.

men det haster.

Mødrenes Retrætedag i Ordrup

Saa kom Søndag den 10. Marts. Det kan nok være, at vor Retrætemester forstod Kunsten at holde os i Aande. Hr. Pastor Benzons skal herigennem modtage en ringe Tak fra os Mødre, der var til Stede. Det var blot ønskeligt, om endnu flere var mødt. Lad os ikke glemme de opofrende Søstre, som kærligt og moderligt tog sig af Rollingerne (bedre Pleje kan man ikke ønske sig), for at vi alle kunde blive styrket sjæleligt og legemligt. Endnu engang Tak for den uforglemmelige Dag! *I. M.*

Praktisk Aktion

I St. Knuds Kapels Sakristi fandtes en kasseret Korkaabe af Guld-mor med Silkefoer; den var saa medtaget af Ælde og Snavs, at den syntes ubrugbar, skønt Stoffet en Gang var suare herligt — et Stof, som ikke mere laves.

Saa tog Fru Fodspecialist *Ester Wedel* sig paa at sprætte den op i 44 Stykker; hendes Mand, Tandtekniker W. rensede Stykkerne, og nu kom der ved 45 Timers Arbejde — ofret fra en travl Virksomhed og et Hus's Førelse — en ... gylden Messehagel med Tilbehør ud af den; alene Stolaen bestaar af 18 Stykker! Dette Eksempel paa Flid og Offervilje er til Efterfølgelse.

Urbanus.

Katolsk Ugeblad

---

*Medens Paaskeklokkerne ringer
fra Sct. Peter, bringes Paaskevel-
signelsen ud til de romerske Hjem*

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Axel Steckhahn

Kolonialvarer og Delikatesser
Gamle Kongevej 155
Telefon 8018
Leverandør til katolske Institutioner

ANTH. NIELSEN

Landsretssagfører
Vester Voldgade 115 »Vesterbusk«
Tlf. Central 10061

Blumensaadt's Sæber
Altid Kvalitetsvarer

Monles & Andersens Eft.

K. K. L. Simonsen
Højbroplads . St. Kirkestæde 3
Central 1325
Centralvarme . Sanitære Installationer

Thor's kemiske Fabrikker A/S

Thorasvej 12, N.
Central 2910
1412
Alle Slags Sæber og
Rengøringsartikler
Lev. til Hospitaler og Institutioner

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

Alle Arter Bogtryk
udføres smukt og billigt
Mohns Bogtrykkeri
Borgergade 30

Varemærket Stenbukke-
og Gemsehoved

Normal Toiletsæbe

siden 1886 anerkendt som den bedste Sæbe,
I Professor Erik Pontoppidans berømte
Bog »Hudens og Haarets Pleje anføres:
Denne Sæbe anser jeg som den mildest mul-
lige Form, hvori Sæbe overhovedet kan an-
vendes«. Paa Apolekerne 75 Øre pr. Stk.

Familie- Færdsels- og kombineret Grundejerforsikring Forsikrings Compagniet

for Kongeriget Danmark
Telf. 10,093 Amaliegade 31 B Giro 2107

Røntgenapparater

Diathermi

Kortbølge-Apparater

København N

Aaboulevard 32

Central 10975

Vilh. Zeltner

Murerarbejde - Jernbeton

Studestræde 7
Central 8763 - 8788 - 6792

RECK's OPVARMNINGS COMP. A/S

Esromgade 15. København N. Telef. 7480

Centralvarmeanlæg af enhver Art

Køkken-, Vaskeri-, Desinfections- samt Tørrestueanlæg m.m.

RECK-STALKEDLER

Mark Poulsen & Rønne

INGENIØRER

Frederiksberg Allé 37 - København V.
Centralvarme-Anlæg - Sanitære Anlæg
Telefon 8533

N. P. Nielsen Brændselsforretning

Vodroff Tværgade 4, Telefon Vester 601
KUL, KOKS, og BRÆNDE

Niels J. Stevns

Frederiksberg Bogbinderi
Værksted med Motordrift
for Forlags- og Partiarbejde
Fuglevangsvej 13 . Tlf. Nora 5484

Et Navn, man kun turde hviske

Adskilligt tyder paa, at det danske Folk saa smaat er ved at koinne i Tanker om, at det i Grunden er et kristent Folk. Begivenhederne i Verden har bidraget stærkt dertil. Falk Hansens store Folkemøder har vist, at Kristendommen slumrede paa Hjertebunden. Den var altsaa ikke virkeligt afgaaet ved Døden. Dette kunde man ellers have frygtet. Bortset fra nogle Tusinde bekendende Kristne, syntes Kristendommen at være en Sag, som man ikke offentligt kunde være bekendt at have Tilknytning til. Man turde kun hviske Guds Navn. Skal det nu udtales højt og klart, saa det lyder ud over Landet og genlyder i Folkets inderste Sjæl?

Det var virkeligt blevet et Slags »Dogme«, at »*Religion er en Privatsag*«. Religion maatte nok dyrkes i det skjulte, i dertil særligt indrettede Kirkerum, og ved smaa stilfærdige Menighedssammenkomster. Kristendommen skulde leve i Krogene, men var ikke god nok til at træde frem i Dagens Lys. Hvis man i Samtale med Folk kom ind paa det religiøse, var det næsten, som man havde sagt noget upassende. Folk blev generete. (Altsaa: »Saadan noget

taler man ikke om«). Ikke fordi det religiøse var noget intimt, som man var for blufærdig til at vise, men fordi den offentlige Mening var den, at det ikke var »rigtigt fint« at være religiøs.

»Rigtigt fint« vil her sige, at man ikke kunde anses for at være et moderne og intelligent Menneske, hvis man hældede til religiøse Anskuelser. Men de Mennesker, som adlød denne »Anstandsregel«, var de helt ærlige? Naar de viste Kølighed og Overlegenhed overfor Kristendommen, var det saa, fordi de havde taget Sagen op til grundigt Studium og var kommet til et negativt Resultat?

Mange var tankeløse Efter-snakkere. Men de, der havde Betingelserne for at tænke personligt og sad inde med den fornødne Livserfaring, de burde have valgt et hæderligt Standpunkt. Naar de ikke gjorde det, var det som oftest af Fejghed, fordi de anede, at en Afklaring vilde blive generende for Mangeligheden.

Nu synes det imidlertid at dages. Al den fine »Videnskabelighed« som Troens Afløser har spillet fallit. (Videnskab har vi altid Brug for, naar den vil nøjes med at være Videnskab).

Begivenhedernes Storm sender et kraftigt, koldt Pust lige ind i Ansigtet paa de aandeligt sovende. Vi kan ikke blive ved med at hygge os i Dyrkelse af denne Verden og dens Goder som det eneste bestaaende. Naar Kroppen føler sig svag, kommer den i Tanker om, at der bor en Sjæl i den. Hvad om man helligede den nogen Opmærksomhed?

Om den nationale Vækkelse sker Haand i Haand med den religiøse, er det afgjort ingen Skade til, naar blot Gud stadig er Gud og Nationen stadig er Nationen. Den sande Gud skal netop værne os imod alt Afguderi, altsaa ogsaa det Afguderi, der gør en Nation eller et Folk til Gud. Og saa sandt al aandelig Kraft kommer ovenfra, maa Folket ogsaa ovenfra modtage Styrkelse til den nationale Daad, der skal øves.

Det danske Folk har saa store kristne og nationale Traditioner, at der bliver nok at bygge paa, hvis det lykkes at ryste den tunge Jordbundethed af sig.

Hvilken Lykke, om den danske Folkesjæl frigjorde sig for Materialismens Trældom!

C. B.

Horisonten rundt

Docent Skydsgaard

I Anledning af Pastor Skydsgaards Overtagelse af Docenturet i Systematisk Teologi ved Københavns Universitet har »Lolland-Falsters Stifts-Tidende« haft et Interview med den bekendte Teolog, hvis Doktor-disputats, som man vil erindre, drejede sig om Thomismen.

Om det hjemlige Forhold mellem Katoliker og Protestanter udtalte Docenten:

»Selv om vi stadig staar hinanden fjernt paa mange Punkter, kan vi alligevel nu paa afgørende Punkter række hinanden Haanden. Krudtrøgen fra Reformationstiden er forsvundet! Glemmes maa det jo ikke, at vi paa mange Maader har fælles Front, fordi vi er i samme Baad. Den katolske Kirke gaar jo ikke stærkt frem herhjemme kvantitativt, men utvivlsomt kvalitativt. Og det synes jeg ikke, vi skal være kedede af. Jeg ønsker ikke et katolsk Danmark, men man maa ikke se bort fra, at Fremgang for Katolicismen i Danmark kan komme til at betyde, at ogsaa vi i den lutherske Folkekirke vaagner op og besinder os paa os selv og de umistelige Værdier, vor Kirke fik i Arv. Vi skal hver for sig — Katolicismen og Protestantismen — trænge ind til Evangeliets Kærne, saaledes som vi forstaar det, og det vil sige, at vi alle Forskelle til Trods mødes ved Kristus selv. Der vil altid være Kamp om Evangeliet, det kommer kun an paa, hvorledes vi fører denne Kamp, ogsaa naar det gælder Forholdet mellem Katolicisme og reformatorisk Kristendom.«

Blandt andre Udtalelser faldt ogsaa nogle bemærkelsesværdige Ord om Præsternes Pligt til fortsatte Studeringer:

»Den Præst, der virkelig vil gøre noget for sit Sogn, maa »være med«, og han skal blive ved at studere. En Menighed kan ikke være tjent med en

Præst, som ikke har i hvert Fald et Par Timer om Dagen til at arbejde i sit Studereværelse. Har han ikke det, løber han tør. For at hans Ord ikke skal stivne og blive en stadig Gentagelse, maa en Præst være Student hele sit Liv. Han maa kende den Tid, han lever i, ogsaa for sin egen Redeligheds Skyld. En intellektuel redelig Mand, det er en Mand, der ved Besked med det, han taler om. Det maa ikke bare være Viden, han har tiltusket sig. Der skal være Bund i det, han siger. Ellers vil det ikke være muligt for ham at vinde Tillid til det, han siger. Ingen har Tiltro til en Sludrehas!

Men dermed være ikke sagt, at han bare skal studere — det er kun et nødvendigt Led i det, han skal gøre i sit Studerekammer. Bøn og Arbejde hører sammen, ogsaa — og ikke mindst i Teologien. Teologi uden Bøn er en død Spekulation.«

Et af de praktiske Problemer, Docent Skydsgaard har været ude for som falstersk Sognepræst, er »Forsamlingshusmoralen«, som han har udtalt sig meget skarpt om. I de katolske Landsogne vil man med Interesse læse disse Udtalelser:

»Det er et ulykkeligt Skraaplan, mange af vore Forsamlingshuse er inde paa med Udskænkning af stærke Drikke. Se selv. Kommer vore Unge sammen i Forsamlingshusene for at høre Foredrag? I enkelte Tilfælde, men i det store og hele Nej! De samles i væsentlig Grad til Dans, og hvor Dans og Spiritus er kædet sammen, er Grænsen til det usædelige ganske flydende, og et lille Faatal indenfor Ungdommens Kreds kan ødelægge umaadelig meget. Ogsaa det, at Idrætsforeninger holder Sammenkomst med Spiritus, finder jeg absolut selvmodsigende.

Fordi de Unge skal mere sig, skulde det ikke være nødvendigt at tage Spiritus til Hjælp. Dans

er i sig selv ikke noget ondt, hvorfor skulde det være det, men det fører ofte meget daarligt med sig, og i hvert Fald, naar den skal knyttes sammen med Spiritus. Vi trænger til renere Luft, til en god og ren og virkelig glad Morskab. Morskab og Alvor behøver da ikke at være i Modstrid med hinanden.

Jeg har een Gang talt i et Forsamlingshus, hvor der var Dans bagefter, og vilde godt gøre det igen, men jeg vilde afgjort sige Nej, hvor der samtidig skulde udskænkes Spiritus. En saadan Rodebutik vilde der ikke komme noget godt ud af! Hvor-naar mon det vil gaa op for Mennesker.«

Præstevielser i Rom

To unge Danske bliver Paaskelørdag præsteviet i Propagandakollegiets Kapel i Rom. Det er *W. Vick* og *Hans Jorna*, som nu staar ved Maalet for de mange Aars Studier. Vi vil i Tankerne være hos de unge Præster paa den store Dag, og Paaskemorgen forene os med deres første hellige Messe, som vil nedkalde Guds Velsignelse over det katolske Danmark. Den læses ved St. Knuds Alter i S. Maria in Traspontina. Vi glæder os til, at de snart vender hjem og tager den Gerning op, hvortil Gud sondrede dem ud og gav dem sin Kraft og Naade. Til Lykke og Velsignelse for Danmarks Kirke!

Paaskemessen i St. Peter og Velsignelsen Urbi et Orbi transmitteres af Vatikanets Radio Kl. henh. 10,15 og 12,45, Bølgelængde 31,06.

En hjertelig Tak for venlig Deltagelse ved Pater Alois Menzinger's Død og Begravelse.

Jakob Coenen, Rektor.

KIRKEN

Frelsen var fuldbyrdet, Syn- defaldets Katastrofe var bødet. Tre Dage efter sin Død paa Korset stod Kristus op af Graven, som han havde forudsagt det. Endnu var han fyrretyve Dage sammen med sine udvalgte Disciple, gav dem de sidste Belæringer og forberedte dem paa, at han selv snart vilde forlade dem, men at Helligaanden da vilde komme og dermed et nyt Liv begynde for dem. Endelig paa den fyrretyvende Dag førte han dem saa ud paa Oliebjerget og opsteg til Himlen for Øjnene af dem. Hans sidste Ord til dem var en Befaling og et Løfte: »Gaa derfor ud og lær alle Folkelag, idet I døber dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.«

Det var ikke et vist Antal enkelte Tilhængere, Jesus efterlod sig, men et Samfund. Menneskeslægten var forløst; nu skulde Forløsningen udføre sit Værk i hver Menneskesjæl; hvert Menneske maatte selv tage imod den tilbudte Lykke. Men Gud ordnede det saaledes, at Menneskene ikke skulde gøre dette blot som adskilte, enkelte Individuer, men som Medlemmer af det Samfund, han selv kaldte »Kirken«.

De, der vil tage imod Frugterne af hans Offer, udgør en Enhed sammen med Jesus Kristus, et enkelt Legeme, hvis Lemmer de er, mens han er Legemets Hoved. Eller med et andet Billede: de er Grene paa den Vinstok, som Kristus er. Grenene lever ved Vinstokkens Liv, Legemet ved sit Hoveds. Vor Herre ofrede sig som dette Legems Hoved. Ligesom vi alle ved vor Nedstamning fra Adam paadrog os Virkningerne af vor Stamfaders Synd, er det ved vor Indlemmel-

se i Kristus (naar vi i Kirken bliver hans Lemmer), at vi tager imod den frelsende Helsebod, modtager Hjælpen til at sone vore Synder, bliver forsonet og forenet med Gud, vor Skaber. Kirken er større og mere end Summen af sine Medlemmer. Den skulde for bestandig være det Middel, hvorved Forløsningen samlede sin Høst i Menneskesjælene. Kristi synlige, legemlige Nærværelse skulde høre op. Derfor blev Kirken grundlagt for at bevare hans bestandige Nærværelse. I og ved Kirken fortsætter han nemlig sin Frelsergerning. Vil man nyde godt af denne Gerning, maa man paa den ene eller anden Maade faa Del i Kirkens Liv. Forbindelse med dette Kirkens Liv er fra nu af Guds Pagt til Menneskehedens Forløsning — det er Den nye Pagt.

Kirken er saaledes den stedse nærværende Kristus og Guds garanterede Vidne om den i Kristus givne Aabenbaring. Den er det eneste Middel, ved hvilket Mennesker med Sikkerhed kan erkende det Forhold, hvori vi staar til Gud, og ved hvilket vi med samme Sikkerhed kan kende Guds Vilje med os i Livets praktiske Førelse.

Som guddommeligt Vidne giver Kirken os ikke blot Vished om at Aabenbaringen er givet, men ogsaa om, at den er blevet bevaret uændret og vedblivende vil bestaa saaledes i Kirkens Tradition. Gud leder Kirken og bevarer den mod Vildfarelser, naar den er Folkeslagenes Lærer. Og samtidig ejer Kirken de Midler, gennem hvilke Forløsningens Frugter bliver den enkelte Sjæl til Del. Ved at være eet med Kirken er vi eet med Jesus Kristus. Og naar vi er eet med Kristus, kan vi tage Del i Offeret og gøre Brug af de Riter,

som han har indstiftet, og hvorigennem Frelsen, der allerede blev opnaaet ved hans Død, bliver meddelt os. I den ny, guddommelige Tingenes Orden betyder Kirken alt.

Kirken er ikke nogen blot og bar Sammenslutning af troende, men et ordnet Samfund. Efter Guds egen Anordning har den et Hierarki af Embedsbærere, som har modtaget særlige Evner til at kunne administrere den aandelige Hjælp. Det er Biskopperne og deres Hjælpere, Præsterne. Hierarkiet har et jordisk Overhovede, som hele Kirken i sidste Instans skylder Lydighed, og som ogsaa er den Grund, hvorpaa det hele hviler. Det er den Biskop, som gennem Forgængernes Række er St. Peters Efterfølger, d. v. s. Biskoppen af Rom, i Almindelighed kaldet Paven (Faderen). I ham faar Kirkens Sandhedsprivilegium et særligt og personligt Udtryk, for ikke blot er den lærende Kirke ufejlbar, det er Paven ogsaa. Det vil sige, Paven kan ikke tage fejl, naar han i Egenskab af alle Kristnes Hyrde og Lærer fastslaar en Tros- eller Morallære som bindende for hele Kirken.

Kirken skal bestaa, saa længe Verden staar, for det har Vor Herre lovet. Den vil møde Vanskeligheder udefra, de slette Mennesker vil trænge ind i den, og dens egne Medlemmer vil hindre dens Gerning — for ogsaa det har han udtrykkelig forudsagt.

Men han forudsagde ogsaa, at han selv vil være med Kirken, at Helligaanden altid vil belære den, og at »Hovedes Porte ikke skal faa Overhaand over den«.

Altid vil Kirken saaledes kunne findes et eller andet Sted i Verden. Og hvor den end er, saa er Kirken den hemmelighedsfulde Kristus, som ned gennem Tiden fortsætter den Gerning at bringe Menneskene i Kontakt med Kristi forløsende Lidelses Fortjenester og Frugter, række os Midlerne til Udsoning med Gud. Hvor den end er, kan det skelnes, at den er Kristi Kirke, for i ubrudt historisk Rækkefølge maa dens nuværende Le-

dere i Vielse og Sendelse være forbundet med Apostlene, Kirkens første Ledere, som Vor Herre selv udsendte. Dens Lære maa ogsaa være eet med deres Lære og med den, som Kirken selv altid og overalt har forkyndt. I alle Kulturer og til alle Slags Mennesker maa den forkynde een og samme Lære, for Kristus har netop lovet sin Kirke, at den aldrig skal svigte i sin Troskab mod Sandheden.

Og den Lære, som Kirken forkynder, maa være hellig — hellig i sig selv og saaledes, at den gør Mennesker hellige. Og selv om denne Lære er en Enhed, maa den ogsaa passe for alle Mennesker, i alle Kaar og alle sociale og intellektuelle Forhold, i alle Lande og til alle Tider. Den maa være universel, egnet for alle, *katolsk!*

Philip Hughes.

Koret, men mellem Præsten og Menigheden. Hvor festlig vilde ikke vor Højmesse blive, om vi i det mindste fik Messesvarene sunget af alle, saa det runger i Kirken; og det uden Hensyn til hvordan det ellers er med Sangen, om der synges en flerstemmig Messe eller ej! Hvor fattigt lyder det, naar det kun er Koret bag i Kirken, der svarer! Det er tilsyneladende saa lidt. Men sunget af hele Menigheden vil Messesvarene ikke blot vidne om aktiv Deltagelse i den hellige Handling, men tillige bibringe Gudstjenesten den Majestæt, som kun disse monumentale gregorianske Melodier kan give. *A. Menzinger S. J.*

Pater Menzingers sidste Artikel:

Dominus vobiscum

Hvis der er nogen gregoriansk Sang, Menigheden skal synge med i, saa er det »Messesvarene«. Medens Størstedelen af de gregorianske Melodier oprindeligt er komponeret til *schola cantorum*, blev Messesvarene fra Begyndelsen sunget af hele Menigheden. Der eksisterer ganske vist ingen kirkelige Bestemmelser desangaaende; men det ligger i Sagens Natur, at de skal synges af alle. De er for det første saa lette, at ingen kan undskylde sig med, at han ingen Sanger er. Man behøver ikke at have mange Toner i Livet for at kunne synge dem. De er enten Recitation paa én Tone, eller smaa Melodier med et enkelt Tertsspring. De er syllabiske, d. v. s. i Reglen én Tone (højst tre) paa en Stavelse. Det er kun *Deo gratias* efter henholdsvis *Ite missa est* og *Benedicamus Domino*, der med sit større Toneomfang og sit Væld af Noder danner en Undtagelse.

Vi har hørt disse Melodier saa tit, at vi kan dem udenad og hverken trænger til Bøger eller Noder for at synge dem. Dertil kommer, at vi ikke behøver at synge dem alene som Solister. Der er ikke noget, der hedder Generthed. Blot en eller anden tager Mod til sig og begynder, saa følger de andre efter — med mindre det gaar, som jeg engang oplevede det. Da jeg svarede paa Præstens *Dominus vo-*

biscum med et kraftigt *Et cum spiritu tuo*, vendte en from Sjel sig om og sendte mig et indigneret Blik. Jeg havde aabenbart forstyrret hende i hendes private Andagt. Naar først alle synger med, har det ikke noget at sige, hvor smukt den enkelte Stemme lyder. Den forsvinder i Mængden. Det er ligesom i Skoven. Det enkelte Blad høres ikke, men alle Blade tilsammen frembringer Stormens majestatiske Brus i Træernes Kroner.

Messesvarene er ikke blot overkommelige for enhver, de er ligefrem Svar paa Tiltale; de kræver simpelthen at blive sunget af hele Menigheden. Med *Dominus vobiscum, Sursum corda, Gratias agamus* o. s. v., henvender Præsten sig højtideligt til de tilstedeværende. At lade være med at svare paa denne Henvendelse er uopdragent, mindst lige saa uhøfligt og upassende som at ignorere en Hilsen paa Gaden. Et *Dominus vobiscum* uden et fuldtonende *Et cum spiritu tuo* er en Torso. Hvorfor synger Præsten det højt og vender sig om mod Menigheden? For at komme i Kontakt med den! Og saa skulde Menigheden have Lov til at overlade Svaret til Koret og selv forholde sig tavs og passiv, som om Præstens Sang ikke kom den ved! Messesvarene — *Toni communes Missæ* — er Vekselsange, ikke blot mellem Præsten og

To Minutter hos Videnskaben:

Race og Racer

Hvad en Hunderace er for noget, ved ethvert Barn. En Terrier kan skelnes fra en Bulldog. En Pekingeser fra en Skt. Bernhard. Det volder ingen Vanskelighed. Lige saa lidt volder det Hovedbrud at genfinde en Neger i en Flok hvide Mennesker. Noget større Skarpsyn kræver det at bedømme, om et bestemt Menneske er Japaner eller Kineser. Man kan ogsaa have let ved at se, at et Menneske har et »udenlandsk« Udseende uden dog at kunne sige, hvilket Land vedkommende formodes at stamme fra. Et bestemt Udseende, ganske bestemte arvelige, legemlige Egenskaber antages i Almindelighed for at være det, der præger en Menneskerace.

Her i Europa er Forholdene ganske særlig udviklede, fordi forskellige Racer her lever i det samme »Rum«. I Mellemeuropa findes saaledes ikke færre end 5—6 Racer, nemlig følgende:

- 1) Nordeuropas lyse, langskallede Lavlandsrace, oftest kaldet den nordiske Race; en Underafdeling af den synes at være den fælisk-daliske Race, hvis to Omraader ligger i Dalarne og i Westfalen.
- 2) Den østbaltiske Race.
- 3) Den alpine Race, ogsaa kaldet Øst-Racen.

4) Den dinariske Race, hvis Centrum ligger paa Balkan.

5) Middelhavsracen, som ogsaa kaldes Vestracen.

Er det muligt, om et enkelt, europæisk Menneske at sige, til hvilken Race det hører? Det er yderst vanskeligt, da Racerne er saa stærkt blandede, at Racepræget aldrig fremtræder i dets Renhed. Desuden er det efterhaanden blevet klarere erkendt, at Racerne ikke er absolut konstante og uforanderlige. Vi ved ikke engang med Sikkerhed, hvor stor Variationsbredden af de enkelte Racetyper er. Hovedformen blev i ældre Tid betragtet som det sikreste af alle Racemærker. De langskallede nordiske og Middelhavsracen blev stillet op imod Kort- eller Rundskallerne fra de tre andre ovennævnte Racer. Men nu har nyere Undersøgelser vist, at den nordiske Race i Løbet af Middelalderen og den nyere Tid overalt er blevet mere rundskallet. Ligeledes er Haarfarven i historisk Tid blevet mørkere, og Næseformen er blevet bredere. Resultatet af disse Raceforandringer er, at »Nutidsbilledet af den nordiske Race maa tegnes væsentlig anderledes, end det hidtil var Skik selv i videnskabelige Værker« (W. Schmidt).

J. Wolfisberg.

Hjalmar Gullberg

En svensk Lyriker

I »Kristeligt Dagblad« for 18. Februar anmeldte Magister Emil Frederiksen en Digtsamling af den svenske Lyriker Hjalmar Gullberg, som nylig har modtaget Akademiets store Pris. Magister Frederiksen har allerede ved flere Lejligheder gjort opmærksom paa Hjalmar Gullbergs Digtning, bl. a. i Radioforedrag og i »Gads danske Magasin«.

»Hvad en Dansker maa tænke paa ved Mødet med Gullbergs Digtning,« siger Magisteren, »er en Enhed af Viggo Stuckenberg og Johannes Jørgensen — en Enhed, der meget vel lader sig

tænke, det véd enhver, der kender de to Digttere og deres Ven-skab. Efter Læsningen af Gullbergs tyste, klare, dybe Poesi mindes man Vers som Stuckenbergs: »Rent er eet alene, Vældet, dybt begravet! — Vé hver den, som stoler paa dets Løb mod Havet«, og Jørgensens: »Nat og Dag og Lyst og Nød er som Taage, der forgaar, i den Stund, da Sjælen staar nøgen for Guds Tjeners Død«.

Gullberg kender haade det moderne Menneskes Længsel efter noget alvorsfuldt, helligt, og dets Angest for Frasen, dets følsomme Skepsis, der længes efter Lægedom. »Et Hovedmotiv i Gullbergs Lyrik er netop Gud, der gaar gennem Verden ligesom Kristus gennem Palæstina, helbredende og kaldende, men en skjult, ukendt Gud, hvis Nærværelse ikke fornemmes af andre end dem, hvem han uformodet befrier for deres Byrder,

selv om de synes, at ingenting sker, og dem, hvem han uformodet befaler at følge sig, og dem, hvem han hvisker i Øret, hvad de engang skal prædike paa Torvene.«

Det er ikke de »humanistiske« Digttere, Gullberg hører til, siger Emil Frederiksen; han er et af de mange moderne Mennesker, »hvis Tanker om det, der skal frelse Verden, netop gror i en Ikke-Kærlighed til dem selv, en Ikke-Beundring for Mennesker, dem selv indbefattet«. De ved derimod om noget udenfor dem selv, der kalder, »de kender en Stemme, der hvisker en Takt, som de selv véd sig ude af, om de saa aldrig saa meget er med i de humanistiske Marchers Fodslag«.

Et af Gullbergs smukkeste Digte handler om den hellige Bernhard af Clairvaux, der med sin Væbner rider rundt om Søen. Vi gengiver det her:

*Den helige herr Bernhard av Clairvaux
bjöd mig, sin väpnare, till stallet gå.*

*Hans konst att tåga är beundransvärd;
han nämnde inte målet för vår färd.*

*Vi red längs sjön som glänste spegelblank,
han böjd och grå, jag ung och mere slank.*

*Jag tänkte, när vi ridit runtomkring:
min herres ärende var ingenting.*

*Jag tänkte tredje gång, vi red den runt:
min herre vel, att friluftsliv er sunt.*

*Och sjunde gång, vi nådde klostrets mur:
min herre fröjdar sig åt Guds natur.*

*En lärka över oss sjöng vårens pris,
den tolfte gång vi red på samma vis.*

*Då bröts vår tystnad av min kommentar:
»Jag tycker också sjön är underbar!«*

*Så häpen kunde ej ett slag av spö
ha gjort mig som hans fråga: »Vilken sjö?»*

*Min herre hade ej lagt märke till
den spegelblanka sjön och lärkans drill.*

*Fast vi bevisligt gjorde samma tur,
red han på annat håll, jag vet ej hur.*

*Aldrig skall jag, hans väpnare, förstå
den helige herr Bernhard av Clairvaux.*

E. N.

P. Alois Menzinger S. J.

† 15. Marts 1940

Paa Skrivebordet foran mig ligger der et gulnet Partitur, Originalen til: Alois Menzinger S. J. »Missa in honorem Sancti Kanuti Ducis«. Mit Blik dvæler paa Titelbladet, i hvis øverste venstre Hjørne en sirligt prentet Skrift fortæller, at det er en Gave »til en gammel Ven — fra Komponisten«. Den, der skrev disse Ord, er ikke mere, Komponisten har lukket sine milde Øjne for stedse. Den danske Katholicisme har lidt et smerteligt Tab: *Pater Alois Menzinger S. J.* er død — en ridderlig Sjæl, en ukuelig Karakter er gaaet bort. En Aandens Stormand er gledet ud af vore Rækker, en Plads er blevet tom, en Arv er ladet tilbage — overladt til Fremtiden at løfte.

Hvad Alois Menzinger har betydet for Kirken herhjemme, formaar Ord ikke at skildre. Agtet og skattet af Ven og Modstander gik han paa sin stille, elskelige Maade gennem Livet, paa samme stille Vis gik han bort til sin Herres Herlighed, til den Hvile, der var tiltænkt ham som Løn for et uegennyttigt, slidsomt Liv i Guds Tjeneste; igennem et livslangt Virke her i vort Fædreland, der ogsaa blev hans, gav han os det bedste han ejede, han øste af sit Hjertes Guld, af sin store, rige Sjæl.

J. Berg.

*

Det sidste Nummer af »Katolsk Ugeblad« bragte en Artikel af P. Menzinger, denne Gang har det en om ham, nemlig hans Nekrolog. Ja, saa hurtigt kan Døden kalde et Menneske bort! Paa den smertefulde Moders Fest Kl. 15 standsede hans Aandedræt og vendte hans Sjæl tilbage til sin Skaber og Dommer. Han laa paa St. Josefs Hospital, da han døde; der, hvor han i en Aarrække ved Juletiden

med sit Drengekor havde søgt at berede de syge en Glæde.

Hvem der har været vant til at høre P. M. som Solist i en Højmesse, vil i Fremtiden savne den klangfulde Stemme, der navnlig i tidligere Aar fyldte Rummet under Jesu Hjerte Kirkes Hvælvinger saa godt. Dirigenten, der fra 1920 uafbrudt havde ledet Kirkekoret i Stenogade, maa nu overlade Taktstokken til en ny Kraft. Sangerne skal ikke længere se den lille, venlige Præst, som det var saa let at arbejde sammen med. Kun hans Kompositioner, nogle andagtsvækkende »Tantum ergo« og en og anden Festmesse af ham vil leve videre. Det samme gælder om det store Arbejde, han i Fællesskab med andre har lagt i vor Salmebog. Den ledende Tanke i P. M.s Dirigentvirksomhed var at byde det kirkesøgende Publikum lødig Musik og gøre det bekendt med de bedste Mestre fra den nyere og ældre Tid. I øvrigt kan man tydelig se en Udviklingslinie i den nu

afdødes musikalske Smag. Han begyndte som streng Cæcilianer, men følte med Aarene mere og mere Nødvendigheden af at gøre Indrømmelser med Hensyn til det folkelige Element og finde Lyrikkens Hemmeligheder. Det lykkedes ham ganske særlig at træffe den rette Tone i de Børnesymfonier, Melodramer og Syngestykker, han i flere Aar opførte med St. Knuds Skoles Elever til Fordel for Jesu Barnedomsforening. Nu har P. M. maattet tage Afsked med alt dette. Men det er jo vort sikre Haab, at han bliver ved at synge Guds Pris, kun paa et andet Sted og sammen med andre Sangere: Guds Engle og de Salige ved den Eviges Trone.

Endnu paa et andet vigtigt Omraade vil man i Fremtiden savne ham. Han var nemlig den danske Redaktør for det in-terskandinaviske katolske Tidsskrift »Credo«. Lige fra dets Start har han trukket det til Tider noget tunge Læs, fordi det kunde knibe med at faa Medarbejdere. Til Gengæld vakte de mange Artikler, han selv maatte skrive, stor Opmærksomhed, og de blev i den Grad paaskønnet, at Dagbladene ikke sjældent aftrykte dem helt eller delvis. P. M.s Forfatterskab havde sat sig den Opgave at klarlægge

den katolske Lære og Gudsdyrkelse, naar den blev misforstået eller angrebet. At han meget ofte benyttede sig af »Nordisk Ugeblad«, naar han vilde tage Stilling til et Spørgsmaal, er en Selvfølge. Men det bør tilføjes, at han jævnlig ogsaa henvendte sig med sine Indlæg i en Diskussion til Pressen rundt omkring i Landet. Da man uvilkaarligt følte den forsonlige Aand, der besjælede alt, hvad P. M. sagde og skrev, blev han kun sjældent afvist af Redaktørerne. Paa denne Maade kunde han hidrage ikke saa lidt til gensidig Forstaaelse og Respekt og jævne Vejen til Fred mellem de forskellige Trosbekendelser. Nu har Herren over Liv og Død taget Pennen ud af hans Haand. Andre maa tage denne Opgave op. Gid P. M.s psykologiske Finsans og Principfasthed maa gaa i Arv til dem!

En tredje Form for præstelig Virksomhed har P. M. allerede for flere Aar siden maattet opgive paa Grund af de forandrede Forhold. Gaar man ca. 25 Aar tilbage i Tiden, kunde det se ud, som om han skulde blive P. Breitung's Efterfølger som Repræsentant for den kirkelige Videnskab paa det Omraade, hvor Teologi møder Naturvidenskaberne. Naturhistorie og Fysik har været P. M.s Yndlingsfag lige fra hans yngre Aar. Som han elskede det danske Sprog, saaledes elskede han dansk Natur og saa ofte han kunde komme til det gennemstrefede han Skovene og Kystpartierne for at opdage noget nyt. Forskertrang følte han ogsaa i sig, hvor det gjaldt Fysikken. Saa længe han var Lærer i de to Fag, eksperimenterede han til Stadighed for at finde nye Bekræftelser af gamle Naturlove og nye Metoder for Undervisningen.

Denne Ejendommelighed og navnlig hans Skrift »Fra før Kant«, hvormed han under Verdenskrigen debuterede, bevirkede, at man i videre Kredse blev opmærksom paa hans vidtfavnende Evner og indhød ham til enten at holde Foredrag i akademiske Foreninger eller i alt

Fald at deltage i de Diskussioner, der holdtes om Emner paa Grænsen mellem Teologi og Profanvidenskab. »Fra før Kant« var i øvrigt Frugten af Studieaftener, P. M. havde holdt i »Academicum Catholicum«, hvis Formand han blev i anden Halvdel af Tyverne. Det drejede sig dengang om at gøre danske Akademikere bekendt med den skolastiske Løsning af de kritiske Problemer, som den menneskelige Erkendelse stiller os overfor.

Omkring Aar 1930 fik P. M. et sjæleligt og legemligt Knæk, som han egentlig aldrig kom helt over. Et Fald bevirkede, at venstre Arm blev stiv, og en voldsom Sygdom bragte ham Døden nær. Kun den udmærkede Lægehjælp og Pleje paa St. Josefs Hospital frelste ham dengang og skænkede ham endnu et Aarti Arbejdstid. Nu for en Uge siden viste de samme eller lignende Symptomer sig paany, men da var Legemet for svagt til at modstaa Sygdommens Kraft.

I over tredive Aar har jeg kendt P. M. Naar jeg nu forsøger at samle de Indtryk, jeg har faaet af ham i denne Tid, maa jeg sige: Han var en »anima candida«. Der var ingen Folder i hans Hjerte. Desuden var han meget beskeden, fordringsløs og afklaret. I sine yngre Aar kunde han med ægte bayersk Uforfædethed forsvare et rigtigt Princip til dets yderste Konsekvenser. Det var en Oplevelse at se ham som Opponent i en filosofisk Disputation nede i Holland, hvor han fik sin akademiske Uddannelse. Først efter endt Dyst opdagede han, at et rigtigt Princip i Praksis godt kan krydres af andre rigtige Principper, og at det daglige Liv derfor let kan se anderledes ud, end et yndet Princip lader formode.

P. M. var en from Præst. Naar han bad sine Breviarbønner, lagde jeg tit Mærke til, at han blev grebet af Davidssalmernes Indhold, saa han næsten ikke kunde komme videre. Guds Rige og hans Navns Ære var for ham Livets store Idé og Arbejdsprogram. Ganske vist, Sjæ-

lesorg i Ordets snævrere Forstand laa ikke rigtigt for ham, skønt han sikkert har hjulpet mangen en raadvild i fortrolige Samtaler. Men naar han skulde holde en Prædiken, syntes han at mangle de fysiske Forudsætninger, der satte ham i Stand til at fremføre sine gode og særprægede Tanker med den fornødne Kraft.

De sidste Aars Lidelser og Vanskeligheder tog han og bar han med stor Taalmodighed. Aldrig hørte jeg ham klage. Hele Tiden syntes han kun at have et eneste Ønske endnu, nemlig det at være helt det, han skulde være: Kantor og Redaktør.

Disse dyrebare Minder samt Fortrøstningen om, at P. M. ved sin Bortgang har fundet noget langt bedre, end han har forladt, faar mig til at »nægte min Stemme Graad og mine Øjne Taarer«, skønt jeg tit vil komme til at savne den altid hjælpsomme og kærlige Medbroder, med hvem jeg mangfoldige Gange har kunnet drøfte filosofiske og teologiske Spørgsmaal og tale om vore Opgaver i det kirkelige Arbejde for at finde de rigtige Svar og de bedste Veje. R. I. P.

Fr. Küpferle S. J.

*

Alois Menzinger fødtes 9. December 1876 i Straubing ved Donau (Bayern) som næstældste Søn af den derværende Borgmester. Sin først Uddannelse fik han i Benediktinernes Klosterskole i Metten, hvorfra han ligeledes tog Studentereksamen. 1896 indtraadte den intelligente unge Mand i Jesu Selskab og efter de første Ordensstudier førte Skæbnen ham til Danmark — der skulde blive hans andet Fædreland. A. M. præsteviedes i 1912 og erhvervede i 1920'erne dansk Indfødsret. Adskillige videnskabelige og dygtige musikalske Publikationer (deriblandt den festlige St. Knuds-Messe) bragte ham i Forbindelse med hans elskede Væsen i Berøring med vide Kredse og gjorde ham kendt og afholdt herhjemme.

4 Raffael: Leo IV meddeler Velsignelsen

»Efter Pontifikalmessen Paaskedag agter Hs Hellighed fra Peterskirkes Loggia at meddele Velsignelsen over Byen og Verden.« Gennem Verdenspressen udsprede Meddelelsen og gennem Radioen trænger den hellige Faders Stemme ud til Kirkens Børn over hele Kloden.

Den Glæde, som Kristenheden føler paa denne Dag, hvor vi fejrer Mindet om Kristi berlighedfulde Opstandelse, er saa

« En Pavelsignelse i det 16. Aarh. (Efter samtidigt Kobberstik)

URBI ET ORBI

Et Udtryk for det kristne Roms Paaskeglæde

4 Kavalkade ved en Paaskevelsignelse under Pius VI (c. 1790)

gammel som Kirken selv: den er en direkte Fortsættelse af den uudsigelige Jubel, som Apostlene følte, da de erfarede, paa Vejen til Emmaus, og hvad Kvinderne havde været Vidne til, da de i den tidlige Morgen var ilet ud til Klippegraven

Paaskeglæden — overleveret fra Generation til Generation — har i Tidernes Løb alt efter Nationer og Lande givet sig mangfoldige Udslag, dog alle med den samme Hensigt: at forberede Forløseren, der besejrede Død og Grav. De første Kristne fejrede Paaskefesten som »solemnitas solemnitalum«, Festerne Fest, og endnu i Dag indtager Paaskefesten en Forrang i Kirkearets Liturgi Selvsagt koncentrerede Opstandelsesglæden sig i første Række om Kristi

Tekst: ALLARDI
Fotos: ROMA NOV.

Medfortræder og om det Sted, hvor han opholdt sig. Efter en afrydelse paa tre og tresindstyve Aar genoplog Pius XI den gamle Tradition: at Paven velsignede Byen og Verden. Den sidste Gang det var sket, var da Pius IX meddelte den højtidelige Velsignelse Aftenen før de Begivenheder, der først skulde finde deres Afslutning med Late-

ranforliget i 1929. Da genoptoges den hellige Handling, der af alle Tidens Historikere betegnes som et vidunderligt Skuespil. Fra Valikanerbasilikens høje Loggia paatrykker den hellige Fader Byen Rom Paaskeglædens Segl, til Minde om Opstandelsen, hvis Oplydelse munder ud i Ordene: »Jeg er Opstandelsen og Livet.«

Hvornaar den smukke Skik indførtes og af hvem, vides ikke. Fire Gange om Aaret meddeltes den højtidelige Pavelsignelse: paa Skærtorsdag og Paaskedag i Sct. Peter, paa Kristi Himmelfartsdag i Lateranen, paa Mariae Himmelfart i Santa Maria Maggiore.

Paaskefesten samlede dog altid de Kristne om Kristi Statholder og hans Fredsbudskab. Allerede Raffael fremskillede Leo IV, velsignende Byen fra den gamle Peterskirkes Loggia; senere gamle Stik har forevigt Paaskedag paa Peterspladsen. Da Peterskirken havde faaet sit nuværende Udseende med Berninis Kolonnader og den herlige Trappe, blev Velsignelsesceremonien fra den midterste Loggia paa Peterskirkes Facade til et uforglemmeligt, storslaaet Skuespil. Adskillige bedagede Romere erindrer endnu, hvorledes Pius IX majestætisk meddelte Paaskevelsignelsen urbi et orbi — det blev Pius XI, der genop-

4 Peterspladsen under en Pavelsignelse i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede

« og i vore Dage!

log Traditionen og velsignede Kirken i Fredslystens Navn paa den Dag, da Freden mellem Valikanet og Quirinalen var besejlet.

Pavens Tilsynkomst paa Valikanets Loggia har saaledes altid været et Fredens Symbol — og Millioner af Kristne Jorden over knytter stadig et lænligt Haab til Fredslysten i Vatikanet, til Freden over Byen og Jorden.

* * *

Korsets Velsignelse

O store Sorg, o bitre Kval!
Hvo er, som Trøst mig giver!
Jesus, Guds enbaarne Søn
Nu korsfæstet bliver.

Saaledes skærer Langfredags-tragedien endnu stadig de troende i Hjertet. For alle de Millioner af Mennesker, for hvem Kristus altid er den samme i Gaar og i Dag og til evig Tid, vil hans Kors staa som Højdepunktet i hans og i deres Liv. Kristi Lidelser er samtidigt et Hav, som alle fromme Kristne dykker ned i, saavel for at vise deres Kærlighed som for at hente sig Kraft. De, der er naaet længst, er de store Mystikere som den hellige Terese og den hellige Frans af Assisi, som i deres Betragtninger er kommet ud paa for os ukendte Dybder, mens vi andre nøjes med at gentage: »Vi lovpriser dig, Kristus, og takker dig, fordi du ved dit Kors har forløst Verden.« —

Anderledes former sig en historisk Betragtning, der søger at efterlyse, hvordan de allerførste Kristne, d. v. s. Apostlene, har stillet sig over for Kristi Kors. For dem har det i Begyndelsen staaet som en Katastrofe, noget, som det gjaldt at undgaa. Paa en Maade føler vi Gennemsnitskristne, naar vi er helt ærlige, os mest i Slægt med dem, siden vi stadig er mere tilbøjelige til at korse os for at undgaa Lidelsen end for at møde den. Vi bliver da ogsaa som oftest nødt til at gaa samme Vej som St. Peter, inden vi for Alvor tror paa Korsets Velsignelse.

St. Peters Vej til Korset! Vi har set, hvor den begynder, nemlig ved Cæsarea. Vi ved ogsaa, hvor den ender, nemlig i Rom, hvor Petrus bliver korsfæstet for Kristi Skyld. Men Vejen er lang og bugtet. Vi skal her kun skitsere dens Løb. Det begyndte med Protest mod Tanken om Lidelsen. Saa fulgte Tavshed i Haab om, at det nok ikke vilde gaa saa galt. Efterhaanden maatte Apostlene gøre sig

fortrolige med det ængstende Perspektiv, og St. Peter forsikrede Jesus, at han ikke vilde svigte, hvad der end maatte ske. Jesus stoler dog ikke paa disse Løfter; han ved godt, at Kødet er skrøbeligt, selv om Aanden er villig. Derpaa følger Apostlenes Flugt, mens Jesus bliver taget til Fange, og saa den for Petrus skøbnsvangre Nat, da han i det slakkende Skær af et Baal og i en Kreds af Tjenestepiger og Karle værger for sig og sværger, at han ikke kender noget til det .. Menneske!

Kødet har vist sig stærkere end Aanden, deraf Petri Fald. Det kunde have været Begyndelsen til Apostelfyrstens Frafald. Men saa greb Gud i Naade til. Jesus kastede i Forbigaaende et Blik paa Apostlen; da gik det op for Petrus, hvor dybt han havde svigtet. Han gik ud af Gaarden — og græd bitterligt. Det blev hans Frelse og hans Omvendelse.

I den Time blev den nye Petrus født, der havde Forstaaelse for Korsets Velsignelse, og som nogle Aartier senere skulde være en Støtte for de nødstedte Kristne i Lille-Asien. »Præsterne blandt eder formaner jeg som Medpræst og Vidne til Kristi Lidelser«, skriver han (1. Petri 5,1). Og til de troende henvender han sig fuld af Medfølelse: »Da Kristus altsaa har lidt i sit Kød, saa væbn ogsaa I eder med samme Tanke: Den, som har lidt i sit Kød, er hørt op med Synd, saa at I ikke længere den Tid, I har tilbage i Kødet, lever efter Menneskenes Lyster, men efter Guds Vilje.« (4, 1—2).

Erfaringen har gjort ham baade blid og sikker: »Højtelskede, bliv ikke forundret over den Brand, der er opstaaet til eders Prøvelse, som om det var noget besynderligt, der hændte eder. Glæd eder snarere i samme Grad som I faar Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa maa kunne glæde eder og juble, naar hans Herlighed aabenbares.

Salige er I, hvis I for Kristi Navns Skyld bliver forhaanet, for da hviler Herlighedens og Guds Aand over eder.« (4, 12—14).

Steph. Wevers.

Hil dig, Maria!

Regina coeli

Ligesom Maria er vort Hoveds Moder (Tanken er Skt. Augustins), fordi hun har født ham af sit Moderskød, saaledes er hun i Sjæl, Vilje og Hjerte blevet Moder til alle dette guddommelige Hoveds Lemmer: *Corpore mater capitis nostri, spiritu mater membrorum ejus* (S. Aug. *De sancta Virginitate* N. 6).

Og fordi hun her paa Jorden saaledes har taget Del i alle vor Forløsnings Hemmeligheder, har Jesusbarnet kronet hende ikke blot med Ære, men ogsaa med Magt. Han har givet sin Moder Plads ved sin højre Haand, for at hun i sin enestaaende Egenkab af Gudsmoder kan raade over det evige Livs Skatte. *Adstitit regina a dextris tuis* (»Dronningen staaer ved din højre Haand«, Sl. 44,9). Det er det, som den kristne Fromhed sigter til, naar den kalder Jesu Moder for »den bedende Almagt«: *Omnipotencia supplex*.

Aa, lad os dog i fuld Tillid gentage Kirkens Ord til hende: »Vis, at du er Moder; vis ved din Indflydelse hos ham, at du er Jesu Moder, og ved din Barmhertighed imod os, at du er vor Moder. Maatte Kristus gennem dig tage imod vore Bønner, den Kristus, som lod sig føde af dig for at bringe os Livet og vilde være din Søn.«

*Monstra te esse Matrem,
sumat per te preces
Qui pro nobis natus*

Tulit esse tuus. (Hymnen *Ave maris stella*).

Hvem kender vel bedre end hun sin Søns Hjerte? ...

Hvad skal vi da bede Jesu Moder om? Mon ikke først og

fremmest om, at hun vil danne Jesus i os ved at give os Del i sin Tro og sin Kærlighed? Hele det kristne Liv bestaar i at »føde Kristus« i os og lade ham leve i os. Det er Skt. Paulus' Tanke (sml. Gal. 4,19). Men hvor er Kristus allerførst blevet dannet? I Jomfruens Moderskød ved Gud Hellig Aands Værk. Kirkefædrene siger nu, at det var ved sin Tro og sin Kærlighed, at Maria først undfangede Jesus, dengang hun med sit *Fiat* gav det ventede Samtykke: *Prius concepit mente quam corpore* (Skt. Augustin, Leo, Bernhard). Lad os bede hende om at opnaa os den Tro, der føder Jesus i os: *Christum habitare per fidem in cordibus vestris*; og den Kærlighed, der

gør, at vi lever Jesu Liv. Lad os bede hende om, at vi maa blive ligedannede med hendes Søn; om nogen større Gunst kan vi ikke bede hende, men heller ikke om nogen, hun hellere vil bevilge os. Thi hun ved og indser, at hendes Søn ikke kan skilles fra sit hemmelighedsfulde Legeme; hun forbliver med Sjæl og Hjerter saa forenet med sin guddommelige Søn, at hun nu i Herligheden kun ønsker een eneste Ting: at Kirken, de udvalgte Rige, som er købt med Jesu Blod, maa fremtræde for ham »i Herlighed, uden Plet eller Rynke, men hellig og fejlfri« (Ef. 5,27).

Dom Columba Marmion O. S. B.

Foredrag om Pave Pius XII

Onsdag den 6. Marts talte Pastor *Jacob Hjorth* i »Academicum Catholicum« om Pius XII. Pius XII, alias *Eugenio Pacelli*, blev født d. 2. Marts 1876 i en fornem Romerfamilie, hvis fleste Medlemmer havde været gejstlige eller verdslige Embedsmænd i Vatikanet. Som det almindeligvis sker, naar en Mand kommer til at beklæde et af Verdens højeste Embeder, opstaar der straks Sagn, der fortæller, at en og anden har anet denne fremtidige Storhed; saaledes fortælles det om Pius XII, at allerede ved den lille *Eugenio Pacellis* Daab udtalte en gammel Præst, at dette Barn paa sin 63-aarige Fødselsdag skulde vælges til Vatikanets Herre. Om Historien er sand, skal være usagt, sandt er det, at Pius XII blev valgt til Pave netop paa sin 63-aarige Fødselsdag.

Sandt er det ogsaa, at den lille *Eugenio* gjorde sig bemærket lige fra de første Barneaar. Der var ingen af hans jævnaldrende, der minstrerede med en saadan Værdighed som han; ingen holdt i den Grad af at knæle i Bøn foran Mariaaltret, saa at han ofte kom flere Timer for sent hjem fra Skole. Hans Moder var dog aldrig bange, naar han udeblev, fordi hun altid vidste, hvor Drengen var.

Som Skoledreng var han besjælet af en umættelig Videbegærlighed og Læselyst, som resulterede i, at han som 18-aarig blev Student uden Eksamen og samtidig modtog Skolens Guldmedalje for en Opgave i nyere Historie.

Han begyndte straks at studere Teologi; men samtidig dyrkede han Historie og Jura. Han var trods sin Flid ingen kedelig og ensidig Bogorm. For at bevare sin Sundhed dyrkede han Svømning, Sejlsport og Ridning, desuden var han en stor Musikelsker og spillede udmærket Violin. 1899 blev han præsteviet og haabede nu at faa Lov til at virke i Sognearbejdet og faa sin Del af Sjælesorgen, hvilket han sikkert havde egnen sig fortræffeligt til; thi foruden sin sjældne Begavelse og Lærdom, var han i Besiddelse af et menneskekærligt Hjerter i Forening med stor personlig Fromhed.

I Vatikanet havde man lagt Mærke til hans Dygtighed, og da den senere Kardinal *Gasparri*, dengang Sekretær i Kongregationen for overordentlige kirkelige Anliggender, netop søgte Medarbejdere, kaldtes den unge *Pacelli* til Arbejde i den nævnte Kongregation. *Pacelli* udviklede sig snart til en dygtig Diplomat, alt imens han

fortsatte sine Studier, bl. a. i Kirkeret. I 1909 udnævntes han til Lærer i kirkelig Diplomati og Kirkeret ved den pavelige Diplomatskole. 1912 blev han Medlem af den Kommission, der skulde forberede den nye Udgave af *Codex Juris Canonici*. Samtidig med sin ivrige Virken indenfor Vatikanets Mure, fik han ogsaa Tid til Sjælesørgervirksomhed i Rom. Han havde sin faste Skriftestol, prædikede og holdt Eksercitier.

1914 bragte Verdenskrigen og Pius X's Død. Benedikt XV tog straks fat paa Arbejdet for Krigsfanger og for Freden. Til begge disse Opgaver krævedes Mænd med særlig diplomatisk Dygtighed. Den første Opgave blev straks overdraget til *Pacelli*, og da den pavelige Nuntius i München døde 1917, blev *Pacelli* hans Efterfølger og begyndte dermed at tage direkte Del i Arbejdet for Freden. Fra 1917—18 var han idelig paa Rejse for at udvirke Fred, men forgæves, vi ved jo alle, hvorledes Freden først kom, da Magterne ikke kunde mere.

Revolutionsaaret 1919 i Tyskland saa Grusomheder og Volds handlinger. Heller ikke *Pacelli* gik Ram forbi. En Dag væltede de Røde frem foran Nuntiusboligen i München. *Pacelli* gik vaabenløs ud og stillede sig foran Døren med Ordene: »Hvor jeg staar, bliver jeg staaende, jeg viger ikke for nogen verdslig Magt.« Ikke mere, men Øjnene sagde saa meget desto mere. Man læste i dem, at her stod man overfor en Mand, hvis Sjæl var fast forankret i Gud.

Pacellis sidste Aar i Tyskland var optaget af Forhandlinger om Konkordat mellem det tyske Rige og Paven. Straks efter 1919 var der udnævnt en pavelig Nuntius for det tyske Rige, der til Gengæld havde sendt Repræsentation til Rom. *Pacelli* beklædte foruden Stillingen som Nuntius i Bayern ogsaa Stillingen som det tyske Riges Nuntius.

1929, da Maalet var naaet i Tyskland, kaldtes han til Rom for at overtage Kardinal *Gasparri*'s Stilling som pavelig Statssekretær, da denne trak sig tilbage i Februar 1930.

I de følgende Aar ser vi Kardinal *Pacelli* paa Rejser som pave-

(fortsattes Side 189)

Liturgisk Kalender

Marts:

24. S. 1. PAASKEDAG (546).
25. M. 2. PAASKEDAG (550).
26. Ti. 3. PAASKEDAG (555).
27. O. i Oktaven (559); 2. St. Johannes af Damaskus (860).
28. T. i Oktaven (563); 2. St. Johannes af Capistrano (863).
29. F. i Oktaven (568); 2. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
30. L. Hvide Lørdag (572); 2. som Fredag.
31. S. HVIDE SØNDAG (575).

Ligesom hos os

A. de Vries: »Hilde« (Jesper sen og Pio).

En hollandsk Folkelivsskildring om en ung Bondepige og hendes Bejlere. Hendes Barns Fader, Sønnen fra en stor Gaard, viser sig som en fejt og uværdig Person, og hun faar i Stedet en fattig, halvgammel Fyr med de menneskelige Egenskaber, den første savnede. Det er ikke umiddelbart indlysende, hvorfor vi behøver at importere Romaner af denne Art, som vi herhjemme til Overflod har nok af. Ogsaa Djærvheden og den »Naturalighed«, hvormed saadanne Skribenter dispenserer deres Bønder fra, at Moralen ogsaa har visse Bud til Kærestefolk, kender vi tilstrækkeligt til. Det havde da ellers været meget apropos, hvis man fortalte unge Hilde, at bare hun havde husket de gode, gamle moralske Raad, saa havde hun sparet sig selv for hele Historien. Er det, fordi lykkelige Mennesker ikke har nogen (Roman-)Historie, at Forfatterne gerne viser Moralen deres kolde Skulder? T. T.

Katolsk + Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammenbundet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet, Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Journalistbog

E. Boesgaard: »Bag Europas Jerntæpper« (Chr. Erichsen).

En dansk Journalists Indtryk fra Krigens Paris, Berlin, Budapest og flere andre Hovedstæder. Det er ikke en Bog, der gaar de store Problemer tæt ind paa Livet, men en livfuld Skildring af ændrede Levekaar rundt om i det Europa, der bereder sin egen Undergang. De mange franske og tyske Vittighedstegninger, som er indflettet i Teksten, bidrager til at fremhæve Hovedindtrykket fra denne Journalistreise: Menneskers forunderlige og lykkelige Tilpasningsevne, som faar dem til med et Smil at bære Byrder, ingen i Forvejen vilde have tiltroet dem Kræfter til. Boesgaard har ogsaa fra sine Rejser hjemført Indtrykket af, at Befolkningen paa begge Sider af den stilsfærdige Vestfront har bevaret en urokkelig Optimisme angaaende deres egen Sags Chancer. — Bogen er udstyret meget fint og morsomt fra Forlagets Side.

L. H.

Genforening mellem Øst og Vest

»Der Christliche Osten. Geist und Gestalt« (Pustet, Regensburg).

Pius XI's Bestræbelser for at bane Vej for den »ortodokse« Kirkes Genforening med Rom, har bragt interessant Vækst i de katolske Studier over Østeuropas Kirke. Det meste herhenhørende Stof maa imidlertid samles sammen fra en Række Tidsskrifter, saa det er sikkert velkomment, at der nu foreligger en stor Bog, hvori en Række Specialister tager en stor Del af Studieresultaterne op til kortfattet Behandling.

Værket er under Redaktion af Julius Tyciack, Georg Wunderle og Peter Werhun. Den første af Redaktørerne bidrager selv med en interessant Sammenstilling af den ortodokse og den romerske Teologi, Religionspsykologen Wunderle skildrer bl. a. den byzantinske Mystik ud fra en enkelt Skikkelse, Teologen Simeon den Yngre (omkr. Aar 1000) og Werhun beskæftiger sig i flere Kapitler med Unionsbestræbelsernes Historie.

Blandt de øvrige Bidragydere nævnes Dom Casel O. S. B., der behandler den ortodokse Kirkes

Messeliturgi; Reinhold v. Walter med et indholdsrigt Afsnit om russisk Fromhed; Karl Pflieger skriver om nyortodoks Tænkning (især Berdjajew), Alexej Hackel om Kirkebygningens Symbolik; Dom Heufelder O. S. B. om Vejen til Genforening, og Dom Werlé O. S. B. om Pius XI og den ortodokse Kirke. H. D. T. K.

Benediktinerindernes Butik

I Benediktinerindernes lille Udsalg af kristelig Kunst (ved Klosterporten, St. Kjeldsgade 1) faas forskellige kunstneriske Originalarbejder udført af Benediktinerinderne: haandgjorte Lysestager, Vievandskar og Bogstel i Ler, haandmalede Kort og Billeder med liturgiske Symboler, haandskrevne Kort med Skriftsteder og liturgiske Tekster, — alt med Hensyn til Kirkearets store Fester, nu Paaskefesten. Af Fotografier fremhæves særligt Postkort med Tegning af Hs. Excellence Biskop Suhr, forsynet med Biskoppens Underskrift. — Der er et stort Udsalg af smukke trykte Andagtsbilleder, deriblandt af St. Benedikt og St. Scholastika efter Tegninger fra Klosterets egen Tegnesteue. — Det vilde glæde os, hvis mange vilde gøre Indkøb hos os

Vi modtager Bestillinger paa større og mindre Arbejder med forskellige Arter af Skrift, — paa haandmalede og skrevne Kort og Billeder til særlige Lejligheder, saasom Konversion, Modtagelse af Sakramenter, Lykønskninger o. a.

Desuden modtages Bestillinger paa Paramenter og Reparationer af saadanne. Nye og moderne Udkast haves, og udføres til billige Priser.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

C. J. Gerlach

Vinhandel

Edsvoren Messevins Leverandør
Blegdamavej 118 . Tlf. Øbro 86 06

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Pius XII (fortsat fra Side 187)

lig Legat ved forskellige eukaristiske Kongresser; han er i U. S. A., og 1937 finder vi ham i Lisieux ved Indvielsen af den hellige Thé-rèses Kirke.

10. Februar 1939 døde Pius XI, og 1. Marts aabnedes Historiens hidtil korteste Konklave. Allerede 2. Marts kunde Eugenio Pacellis Valg proklameres under Folkemassernes endeløse Jubel.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Waask gav sig til at stange Tænder med en af sine indskrumpede Fingre og ventede taalmodig paa, at Turen skulde komme til ham. Nu havde alle talt, kun Waask manglede. I Hytten, hvor de mange Mennesker var samlet, herskede en stegende Hede, og Luften var saa tyk, at man næsten kunde skære i den. Lapperne røg uophørlig deres stinkende Piber, og dette bidrog ikke til at gøre Luften bedre.

»Tal, Waask!«

Waask rettede sig op, pegede hen paa Ildstedet, hvor Flammerne flakkede hid og did, og sagde: »Sluk Ilden i Hytterne; tæt Skorstenene, spænd Renerne for Slæderne. Pak jeres Ejendele sammen, tag Kvinder og Børn med. Vi kører ud i Tundraen, og der maa vi saa leve i Telte. Glem ikke at tage Bøsser og Krudt med. Waask tager sidst af Sted.«

Da Waask var færdig med sin lange Tale, tog han en Pøs Vand og slog hen over Ilden, dermed vilde han vise de andre, hvordan de skulde bære sig ad. Hytten fyldtes med en tæt hvid Damp, og alle Lapperne rejste sig og gik ud.

»Jewan, gaa og kald Renerne sammen,« befalede Waask sin Søn.

Jewan trak sin Pelsjakke og sine tykke Skindhandsker paa, kaldte paa Hunden og forlod Hytten.

Waasks Søn var ikke ret gammel. Naar den næste lange Dag begyndte, blev han tretten Aar, men han havde allerede længe hjulpet sin Fader. Om Vinteren passede han Renerne; ja, en Gang var han endog kørt til Chibiny for at hente Kul. Om Sommeren fiskede han sammen med Faderen i Pullsøen eller i Hvidehavet, og om Efteraaret, naar Sneen begyndte at falde, lærte han de unge Rener at trække Slæderne, og sammen med sin Hund gik han paa Blaarævejagt.

Det Aar, der er gaaet siden da, har set en Pave, der fortsætter Pius XI's Arbejde for katolsk Mission, katolsk Aktion og for Fredens Genoprettelse. Vi har faaet Indtryk af, at vi her staar overfor en Mand af sjældent Format: en dygtig Diplomat, en Statsmand og samtidig en nidkær Præst, hvis Prædiken — efter Foredragsholderens Udsagn — skal være uforglemmelig.

I. M. H.

Den ene Hjord efter den anden naaede hjem til Landsbyen, hvor de lejrede sig udenfor Hytterne. Ejerne fangede med Slynger de stærkeste Dyr ind og spændte dem for Slæderne, som allerede stod læssede med Mel, Fisk og Kød samt Fiskeredskaber. Mødrene gav Smaabørnene varme Pelsjakker paa og satte dem paa Slæderne.

Da Jewan naaede hjem, havde hans Fader allerede spændt Renerne for. Han havde læsset alle sine Ejendele paa fire Slæder, medens tre stadig stod tomme. Jewans Søster Mattesch var i Færd med at pakke. Hun var atten Aar, og hun gik altid og drømte om, at en rig Laplænder skulde komme fra fjerne Tundraer med et fint smykket Forspand for at hjemføre hende som sin Brud.

»Jewan, tag Kuwaksæen ned.« Ved Siden af Hytten stod Kuwaksæen, et Telt lavet af tynde Stænger, hvorover der var spændt Rensdyrskind. Jewan tog Skindene ned og rullede dem sammen, derefter rykkede han Stængerne op og bandt saa det hele fast paa en af Slæderne.

»Nu er jeg færdig, Far!«

»Saa sæt dig i den forreste Slæde, Jewan!«

»Vent et Øjeblik, Far,« sagde Mattesch. »Jeg har glemt Tæppet.« Hun var i Færd med at sy et Tæppe af sorte og hvide Skindstumper. Mattesch skyndte sig ind i Hytten og gav sig til at samle de mange Skindtæpper sammen. Nogle af Naboerne var allerede undervejs; den første Slæde, som var kørt ud af Landsbyen, jog allerede hen over Pullsøens isdækte Flade. Renerne fløj af Sted, som vilde de løbe om Kap med Nordenvinden. Hovene hvirvlede Sneen op i Ansiget paa Kusken, som trak sin Hue længere ned i Panden, knaldede med sin lange Pisk og udstødte et Skrig: »Hi-ho-ho! Hi-ho-he!« I hans Skrig klang en Undertone af baade Utaalmodighed og Glæde, men ogsaa en lille Smule Angst: Sæt Kaptajnen pludselig dukkede op.

Bag det første Forspand fulgte en lang Række andre. Alle Renerne løb med knejsende Gevirer, og de Dyr, som ikke var forspændt, løb som en Livvagt ved Siden af deres Ejermands Slæder.

Waask tog afsted som den sidste. I Mellemtiden havde Naboerne allerede naaet Pullsøens modsatte Bred. Nu lod de Renerne gaa i Skridt, og af og til kastede de et Blik tilbage mod den forlattede Landsby paa Søens anden Bred. Den virkede fuldstændig uddød. Ikke i et eneste Vindue kunde man se Genskåret af den flakkende Ild fra Ildstedet. Og ikke fra en eneste Skorsten steg Røgen op. Kun Postkontoret var stadig oplyst.

(Fortsættes)

Hertug Knuds Division

Søges

Divisionen søger unge Piger, som interesserer sig for Ulvearbejdet. Dette Arbejde er af den største Betydning for vort katolske Spejderarbejdes Fremtid, og det er derfor vort Haab, at det maa lykkes os at komme i Forbindelse med adskillige unge Piger, der — som Ledere eller Assistentter — vil være med til at tage dette Arbejde op, dels i de af vore Troppene, der endnu ikke har Ulvflokkene, og dels i de nye Troppene, det er Hensigten at oprette i Løbet af dette Foraar.

Med Hensyn til Uddannelsen skal man ikke nære nogen Frygt, da den første Tids Uddannelse vil ske i Il' Absalon Flok, og der naturligvis ikke bliver Tale om at skulle arbejde selvstændigt, før det nødvendige Grundlag herfor er til Stede.

Altsaa — vi haaber paa, at mange unge Piger vil hjælpe os, og beder dem blot henvende sig til Divisionschefen, H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Kbhvn. N., Tlf. Nora 1879 x (træffes bedst Kl. 18—19), der giver alle yderligere Oplysninger, og med hvem videre Aftaler kan træffes.

Paasken

De fleste Patruljer benytter Paasken til at arrangere Patruljelejr. Bortset fra Sommeren, hvor dog kun et Faatal af Patruljerne har Lejlighed til et samlet Foretagende af længere Varighed, er dette den eneste Chance, mange Patruljer har for en flere Dages Lejr. Det er imidlertid for tidligt for de fleste Spejdere at tænke paa at benytte Teltet, og Patruljerne tyer derfor til de Lader o. lign., som venlige Gaardejere stiller til deres Disposition.

Sommer

Det er maaske tidligt at tale om Sommer — men ikke for tidligt. Saafremt Forholdene ikke bliver helt akave, er det Korpsets Hensigt til Sommer at samle alle Spejdere

fra Det danske Spejderkorps i en stor fælles Korpslejr. Der har været arbejdet paa denne Plan i længere Tid, og meget om den er allerede offentliggjort, men vi vil ikke desto mindre vente endnu en Maanedstid med at give Bladets Læsere Underretning herom.

Een Ting kan dog allerede nu siges. Saafremt vore katolske Spejdere skal deltage paa lige Fod med Landets øvrige Spejdere i en Korpslejr, vil dette stille større økonomiske Krav saavel til hver enkelt Spejder som til Troppene end Tilfældet er ved vore Troppes almindelige Sommerlejr. Det er naturligvis betydeligt dyrere at anlægge en stor Lejr end en lille, og det vil derfor ogsaa blive bekosteligere for Drengene at deltage i den større Lejr; men det vilde unægtelig være kedeligt, om vore Spejdere ikke skulde møde op blandt Landets øvrige Spejdere, og der er vist derfor ikke andet for end at haabe paa en »Danielsen«, der ...

Til Slut

Ja, saa var der blot endnu engang dette med de nye Assistentter til vort Ulvearbejde. — Divisionens Troppene sætter deres Lid til dette Nødraab.

Koncerten til Fordel for

Sct. Laurenti brandlilte Kirke

Alle Roskildebladene har bragt lange, interesserede Referater fra Begivenheden. Vi citerer et Par Afsnit af »Roskilde Tidende«s Anmeldelse:

»Der var stuvende fuldt Hus til Koncerten, og det fortjente det gode Formaal og den vellykkede Koncert. Medvirkende var kgl. Hofoperasanger Jørgen Bendix, Pianistinden Melita Birkelund og Kerckhoffs-Koret, og alle assisterede velvilligst.

Atter maatte man beundre det store Mandskor, som under Hr. Kerckhoffs myndige og smidige Ledelse sang en Afdeling Sange,

vekslende fra Alvor til Skæmt, men alle gengivet i den rette Stil.

Fru Melita Birkelund, som er barnefødt i Roskilde, spillede henrivende, legende let og gratiøs.

Saa stod kgl. Hofoperasanger Bendix paa Podiet og lod sin Røst lyde i en Afdeling nordiske Sange, der kulminerede i Niels W. Gades »Knud Lavard«. Hr. Jørgen Bendix er Grand seigneur, har stort dramatisk Talent, ligesom hans Sangkunst er stor. Saaledes var Tekstuddtalen fænomenal, og hver Gestus gennemarbejdet, men det er paa en Scene, den Slags kommer til sin Ret, mere end i en Koncertsal. Et smukt Intermezzo var Alnæs: Sømandsvise, hvis gribende Tekst i Dag er saa aktuel. Hr. Bendix bad Forsamlingen mindes de danske Søfolk, og alle rejste sig, og et Øjeblik var der den dybeste Stillehed; saa sang han den smukke Sang meget stemningsfuldt. Pianistinde Asta Lind var ham en fortrinlig Ledsager ved Flyglet.

Til Slut forenedes Kor og Solist i Griegs: Landkjending. Det var ubetinget Korets bedste Indsats.

Efter Koncerten takkede Sognepræsten Pastor Boerrigter de medvirkende, det store Publikum samt de mange af Byens Handlende, der har givet smukke Gaver til Lodtrækningen til Fordel for Kirken.

Skoleforeningen Sankt Ansgars
Fraternitet opfører

Spurv i Tranedans

2. Paaskedag, den 25. Marts,
Kl. 20,15 præc.

i St. Knuds Skole, Stenosgade.

Billetter à Kr. 1,25 faas hos
Portneren i Stenosgade og hos
Skolebetjent Th. Tvede, Bred-
gade 67 A.

Svendborg

har ogsaa Nyheder

»Svendborg er en af de Menigheder, man aldrig læser noget om,« sagde forleden en tilrejsende Katolik til den, der skriver disse Linier. Der maa altsaa mangle en Pen i Svendborg, for der sker da noget, selv om det ikke er verdensbevægende Begivenheder, da Menigheds- og Foreningslivet gaar sin vante støtte Gang. Paa Mariakongregationens Titularfest var Pater *Quaedulieg* fra Slagelse vor Gæst. Pateren viste os en Række ualmindelig smukke autentiske Lydbilleder af en mirakuløs Helbredelse i Lourdes. Sognepræsten har hver anden Fredag Aften holdt oplysende Foredrag om fundamentale Trossandheder. Ungdomsforeningens forhenværende Præsæs, Pastor *Grobelz*, Horsens, har glædet os ved en Lynvisit med Pavefilm. Iøvrigt trives Ungdomsforeningen godt under den nye Præsæs, Pastor

<p>Enhver Tryksag, stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Ekeempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværel- sen af moderne Mate- riel, Maskiner og dygtig Arbejdekraft borger for Arbejdets kvalitetsmæs- sige Udførelse ...</p> <p>Bogtrykkeriet „ATHENE“ Svanemoesgaardsvej 4 TELEFON NORA 8908</p>	 <p>Solbjerg</p> <p>Central 2712</p> <p>MÆLK . FLØDE SMØR . DESSERT-IS</p> <p>Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag</p>
---	---

Doods, og den nye Formand, Kon-
torist *Karl Hansen*. For at bringe
Kassererens evindelige Klagesange
til at forstumme, afholdtes der en
Fornøjelig og vellykket Pakkefest,
som endte med, at Kassereren gik
hjem med lettet Hjerte og betyngt
Kasse. Til Foreningens Juletræs- og
Fastelavnsfest var hele Menigheden
indbudt, de tilstedeværende ople-
vede hver Gang nogle glade Timer
under hyggeligt Samvær — som i
en stor Familie.

Og saa glædede vi os alle, baade
i Svendborg og paa Langeland til
Skt. Knuds Fest. Hs. Excellence Bi-
skoppen havde tilsagt sit Besøg, det
første i vor Menighed. Men ak,
Bispefesten gik — i Sneen. Isvin-
teren lagde sig imellem og lukkede
os inde. Følgen var, at vore Tros-
fæller paa Langeland i lang Tid
maatte undvære den hellige Messe.
Det var et Held, at der ikke var
syge paa Øen. Præsterne naaede i
Slutningen af Januar lige derover
— med Isbryderassistance — til Be-
gravelse af et trofast Medlem af
Menigheden, saa lukkede Istringen
sig, og al Forbindelse var afbrudt
indtil Passionssøndag.

Men Hænderne blev ikke lagt i
Skødet, tværtimod, mange flittige
Hænder gik i Gang med Arbejde
for *Basaren*, der skal afholdes den
14. April. Der er skænket mange
værdifulde Gevinster. Lodsedlen
koster kun 25 Øre. Men der er
Brug for mange flere Gaver, især
til Tombolaen. Gaver modtages i
Præstehuset og paa Søstrenes Kli-
nik. Samme Steder faas ogsaa Lod-
sedler. Vi haaber om en Maanedes
Tid at kunne meddele et godt Re-
sultat, saa læser man da *noget* om
Svendborg.

B. H.

Fra Menigheden i Kolding

Lørdag d. 2. Marts fejrede Hr.
og Fru J. Hummel deres Guldbryl-
lup og mindedes den Dag for 50
Aar siden, da de her i Set. Mikael's

Chesterton og Finland

Fra „Trolddom“'s Førsteopførelse i 1937

Det er Søndag d. 31. Marts Kl.
20, at Chestertons »Trolddom« op-
føres til Fordel for Finlandsind-
samlingen. »Katolsk Scene« har
haft den Glæde, at Bogtrykkeriet
Athene for Sagens Skyld har frem-
stillet de uddelte Reklamer gratis,
og ogsaa paa anden Maade har Ud-
gifterne kunnet reduceres til et Mi-
nimum. Mange har forstaaet, at
Sagen bør støttes, selv om man

maaske personlig ikke er i Stand
til at ofre den Aften paa Skuespil-
let. Ved Køb af en eller flere »Støt-
tebilletter« à 1 Kr., bidrager man
i saa Fald til Formaålet. De købes
ligesom de alm. Biletter (à 2 eller
1 Kr.) i Katolsk Boghandel eller
bestilles paa Ugebladets Redak-
tion. Fuld Sal — og udsolgte Støtte-
biletter — mindre kan vi ikke
være bekendt!

Kirke gav hinanden det ubrødelige
Ja-Ord for Livet. I Dagens Anled-
ning var der Højmesse, under hvil-
ken Guldbrudeparret fornyede de-
res Ægteskabsløfte. Sognepræsten
holdt Festtale. Efter Højmassen var
der Lejlighed til Gratulation i
Præsteboligen. Til stor Glæde for
Guldbrudeparret modtog de paa
Festdagen den pavelige Velsignel-

se. Samme Dag var det Pavens Fød-
selsdag, og Dannebrog og Paveflå-
get vajede fra Kirketaarnet.

Folketællingen, som for vort
Vedkommende snart er tilende-
bragt, har bragt for Dagen, at Me-
nigheden i Kolding har et inter-
nationalt Præg, idet vi har Med-
lemmer af baade dansk, tysk, eng-
elsk, fransk, italiensk, polsk, rus-

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Lærerinde

28-aarig katolsk eks. Lærerinde og Faglærer-
inde i Fransk (begge Eksamener 1. Karakter)
søger Beskæftigelse ved katolsk Skole i Køben-
havn eller nordlige Omegn. Lønspørgsmaal
underordnet. Gode anbefalinger fra tidligere
Lærerindevirksomhed. Henvendelse Mosebakkens
21, Holte. Telefon Frederiksdal 6203.

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

*God Vask
- Geismar Vask*

Telefon Central 3269

sisk, østrigsk, ægyptisk, hollandsk, belgisk og czekisk Nationalitet. Hvem slaar denne Rekord?

Forleden bragte et af de lokale Blade en større Artikel af Sognepræsten. Artiklen, der var klar og bestemt, var meget aktuel: Hvorfor Krig — Hvorledes Fred? Den blev meget omtalt, især blandt Protestanter.

Trods den strenge Vinter har Fasteprædikenerne hver Onsdag Aften været godt besøgt, og mange har glædet sig over Pastor W. Op

de Coul's alvorlige og praktiske Prædikener. Det har været en stor Glæde, at især saa mange unge har fulgt disse Fasteprædikener.

M.

Didaskaleion

1. og 3. Søndag i April og Maj indbydes Deltagerne i Vinterens Studiearbejde og enhver anden interesseret Katolik til 4 *Musæums-Omvisninger*, hvor det er min Agt

at belyse religiøs, specielt katolsk Kunst ned gennem Tiderne. Omvisningen vil omfatte: 1) Religiøs Skulptur (Afstøbningssamlingen), 2) ældre og 3) nyere religiøst Maleri (Statens Musæum), 4) middelalderlige Kirkeminder (Nationalmusæet) og 4) oldkirkelige Minder (Glyptoteket). Hver Omvisning vil være en god Time og foregår under Søndag Eftermiddags Aabningstider; Deltagelse er gratis. Nærmere Oplysninger senere i Ugebladet.
Peter Schindler.

RANDERS

THOR

Øl og Mineralvand

S. M. Sørensen

Kolonial . Vin . Cigarer
Brødregade 1, Tlf. 382
Leverandør til det kat. Hospital

Johs. E. Mortensen

Bagermester

Nørreboulevard . Telefon 1157
Lev. til Sct. Josephs Hospital

N. DITLEV

BANDAGIST

Alle Arter kunstige Lemmer og Bandager
Vestergade 32 . Telefon 1189
Leverandør til St. Josef Hospital

RANDERS BOGHANDEL
MARIUS JENSEN
RANDERS

Torvegade 14 Telefon 38

Mineralvandsfabrikken

»CITO«

Slyngborggade 21, Tlf. 48, 146
Lev. til Sct. Josephs Hospital

AARHUS

Karl Hansen

Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg
Frederiksgade 75, Tlf. 295
Omstil. til priv. Bogensegade 5

S. A. Kannegaard

Vestergade 5

Telefon 2710

Viktualieforretning

Nørgaards Boghandel

Banegaardsplads 16 . Tlf. 6036

Skolebøger
Katolsk Litteratur

H. Vestergaard

Malermester

Telefon 6254

Skomager

Chr. M. Jensen

ved den katolske Kirke
Telefon 8326

Afskrivning, Dublikering

Nyeste Maskiner . Hurtig Ekspedition
Moderate Priser . Maskinskrivnings-Afd.

BUCHTRUPS Annonce-Bureau
Telefon 1166

Permanent-Salonen

ved ELISABETH NIELSEN

Søndergade 7'. Telefon 6240

Tricotage og Børnekjoler

køber De bedst og billigst i

Magasin »Special«

Fr. Allé 172 . Telefon 6614
Leverandør til Vareolteriet

Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER

Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)

Brev fra Nyborg

Alle Medlemmer af Menigheden her i Nyborg vil gerne takke Pastor Jaworski, Odense, mange Gange for de smukke og tankevækkende Prædikener, Pastoren har holdt for os her i Nyborg hver Torsdag Aften i Fastetiden. Den store Mødeprocent og den aandeløse Opmærksomhed under Talen, vidnede om alles store Deltagelse og Interesse. Nu haaber vi alle at det store Arbejde, Pastor J. her har udført, maa bære rig Frugt, og vi vil gerne slutte med at ønske Pastor J. en god og velsignet Paaskifest.
Knold.

Aarhus Sogn

Aarhus By

1. *Paaskedag:*

Kl. 6: Korsets Optagelse, Procession og Levitmesse. Kl. 8: Stille Messe. Kl. 10: Levitmesse med Prædiken. Kl. 17: Festandagt.

2. *Paaskedag:*

Kl. 7: Stille Messe. Kl. 8: Sangmesse med Prædiken. Kl. 10: Højmesse med Prædiken. Kl. 17: Andagt.

Onsdag d. 27.:

Kl. 20: Mændenes Kongregation.
I Præstegaarden: Symøde for unge Piger.

Husgerning

Ung Pige søger lettere Plads til 1. April. Ønsker gerne at lære Madlavning. Taler Engelsk og Tysk. Fru Gurli Lange, Ryparken 84, Ø., giver alle Oplysninger.

Brug

Pindstrup Tørvestrøelse

til Jordforbedring, Stald- og Fjerkræstrøelse eller Indskudsmateriale.

Pindstrup Mosebrug

Tlf. Pindstrup 13 (3 Lin.)

København: Central 8261

Forlang Brochure

Paaskedagenes Gudstjenester

St. Ansgars Kirke. Skærtorsdag. Kl. 9 Pontifikalmesse og Indvielse af de hellige Olier. Kl. 15 Fodtvætning (*Mandatum*). Kl. 17 Andagt med Prædiken. *Langfredag.* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Kl. 17 Andagt med Prædiken. *Paaskelørdag.* Kl. 7 Liturgisk Gudstjeneste (ca. 8½ Messe med Vesper). *1. Paaskedag.* Kl. 6 Korssets Optagelse og Levitmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Kl. 17 Festandagt. *2. Paaskedag.* Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse uden Prædiken (Aftenandagten bortfalder).

Jesu Hjerter Kirke. Paaskedag. Som om Søndagen. Andagt Kl. 19,30. *2. Paaskedag.* Som om Søndagen, dog ingen Messe Kl. 11,30; Andagt Kl. 19,30.

Rosenkranskirken Paaskedag. Kl. 6 Korssets Optagelse, Procession, Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 17 Andagt. *2. Paaskedag.* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Ingen Eftermiddagsgudstjeneste.

Sakramentskirken. Paaskedag. Kl. 6 Korssets Optagelse, Procession og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 18 Festandagt. *2. Paaskedag.* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse og sakramental Velsignelse. Ingen Aftenandagt.

Immaculatakirken. Paaskedag. Kl. 6,40 Korssets Optagelse. Kl. 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Præ-

diken. Kl. 18 Festandagl. *2. Paaskedag.* Kl. 7 Kommuniionsuddeling. Kl. 9 Sangmesse; derefter Velsignelse.

St. Knuds Kapel. Paaskedag. Kl. 9 Reciteret Messe og Festprædiken. Kl. 10½ tysk Gudstjeneste.

St. Knud Lavards Kapel (Lyngby). Paaskedag. Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 16 Paaskeandagt med sakramental Velsignelse. *2. Paaskedag* Kl. 9 Sangmesse.

St. Antoni Kirke. Paaskedag. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. *2. Paaskedag.* Kl. 9 Sangmesse.

St. Nicolaj Kapel (Hvidovre). Paaskedag Kl. 9,30 Højmesse med Prædiken.

Benediktinerindernes Klosterkirke. Paaskedag. Kl. 8 Højmesse med Prædiken. Kl. 10 stille Messe med Prædiken. Kl. 15,30 Vesper og Udstilling. Kl. 18 Velsignelse og Komplet. *2. Paaskedag.* Kl. 8 Højmesse.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Skærtorsdag: Kl. 8 Højmesse. Tilbedelse hele Dagen. Kl. 19 Andagt. Natlig Tilbedelse. *Langfredag.* Kl. 10 Liturgisk Gudstjeneste. Kl. 18½ Prædiken og Andagt. *Paaskelørdag.* Ceremonierne begynder Kl. 7. Kl. 8½ Højmesse. *1. Paaskedag.* Kl. 6 Korssets Optagelse; derefter Højmesse. Kl. 8 Messe. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 17 Andagt.

Møder i København

Jesu Hjerter Kirke. I Paaskeugen bortfalder Kongregationsmøderne.

»Apostlernes Dronning«. Paaskedag Kl. 6 Procession i St. Ansgars Kirke.

»Fidelitas«. Paaskedag Kl. 6, Procession i St. Ansgar. Onsd. 27. Marts Møde Østerbrogade 7 D.

Ordrup K. U. K. Næste Møde: Tirsdag d. 26. Marts (3. Paaskedag) er ikke et Kredsmøde, men bliver i Anledning af Paasken en munter og broget Aften. Programmet skal være en Overraskelse. Vi mødes som sædvanlig Kl. 20 hos Liobasøstrene, Kollegievej 4. Kaffe 50 Øre, Resten gratis. Hjertelig velkommen!

St. Annæ Kirke. Mændenes Kongregation Fælleskommunion Paaskemorgen Kl. 7. De unge Mænds Kongregation anmodes om ogsaa at møde talrigt op denne Dag.

»Stella Matutina«. Torsd. 28. Marts Kl. 20 Møde paa Inst. Jeanne d'Arc.

K. U. K. Lørd. 23. Marts ikke aabent Hus. Lørd. 30. Marts aabent Hus Kl. 20--22½. Lørd. 6. April Fællesmøde. Foredrag af Hr. Thorbjørn Møller: »Rejseindtryk«. Derefter Generalforsamling: Dagsorden som meddelt i Klubbens Medlemsblad.

Unio. Lørd. 6. April Kl. 20½ prc. Foraarsfest og Jazzkoncert i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Bill. à 2,75 for Gæster og 2,25 for Medlemmer (incl. Smørrebrød og Øl) faas i Katolsk Boghandel (Vester 3930), hos Alf Simonsen (Amager 8978) og Ruth Winkel-Hansen (Godthaab 6794).

AALBORG

Aalborg's katolske
Begravelseskontor

Jens Bangsgade 8

Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt. Tlf. 2068 . 2289

M. Thomsen Støtt

Entreprenør og Murermester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

FREDERICIA

Fredericia Citronvand
& Apollinaris
er de mest velsmagende!

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NÆSTVED

Fiskehuset

Ramsherredgade, Tlf. 107

NYBORG

A s Nyborg Kulforretning

Lauritz Nielsen

Kul, Koks, Briketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

Drewsen & Nellemann

Isenkram . Telf. 25

NYKØBING F.

Johannes Madsen

Elektr. Installatør Nykøbing F.
Installationer

St. Kirkestræde, Tlf. 684
Leverandør til katolsk Menighed

A-S Lolland-Falsters

Kulkompagni

KUL. KOKES. CINDERS
Nykøbing F. Tlf. 626, 945
Leverandør til kat. Institutioner

Køb det bedste - billigst hos

Middelbo Outzen

NYKØBING F. Jernbanegade 23

SVENDBORG

SVENDBORG

Arena Maltöl

(HAYRE-SUNDHEDSØL)

<p>Odense Brugsforening <i>Kooperativt Selskab uden solidarisk Ansvaar . 8 Afdelinger</i> Kolonial . Isenkram . Manufaktur Husk Dividenden <i>Køb klogt, køb kooperativt</i></p>	<p>ODENSE</p>	<p>Junker-Dreie Kolonial . Delikatesser Nørrebro 49 . Odense Lev. til Sct Josephs Hospital</p>
<p><i>Man befinder sig godt paa</i> Prior-Caféen Telefon 27 64 Vestergade 1, 1. og 2. Sal Hyggeligt, roligt og godt</p>	<p>P. V. Andersen Dalum Skovalléen 1 . Telf. Dalum 50 Urtekram - Delikatesser Leverandør til Dalum Kloster</p>	<p>Kul, Koks, Brænde og Havegrus <i>Emil Jensen . Overgade 60 . Tlf. 3536</i> Vognmands- & Brændsølsforretning Lev. til St Josephs Hosp. og den kath. Menighed</p>
<p>Marius Nielsen <i>BAGERMESTER</i> Fiskergade 7 . Tlf. 629 Leverandør</p>	<p>VEJLE</p>	<p><i>Vejde Trøelast &</i> Kulkompagni Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69 Lev. til de kat. Institutioner</p>
<p><i>VEJLE NY</i> Mineralvandsfabrik <i>P. C. NIELSEN</i> Vissingsgade 8, Telefon 121, 205 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>$\frac{1}{3}$ Vejle Mælkekompagni <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Vejle . Telefon 335 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>C. V. Berg Blikkenslagermester aut. Gas og Vandmester Langelinie 53, Telf. 131, 1637 Leverandør til de katolske Institutioner</p>
<p>Arbejdernes Fællesbageri <i>Aktieselskab</i> Bleggrds. 15, Tlf. 287 - 597 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>Anton Petersens Eftf. <i>B. Bøjlesen</i> Kolonial . Delikatesser Vestergade 41 . Tlf. 320 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>Jens Jensen Mel- & Foderstofforretning Søndergade, Vejle, Tlf. 1053 Leverandør til St. Maria Hospital</p>
<p>Tegn Deres Forsikringer hos N. Fr. Petersen Søndergade 18 . Telefon 2207 . 2 Linier</p>	<p>J. P. Fibiger Jensen <i>Slagtermester</i> Prima Kød og Flæsk Stalgaardsg. 24, Tlf. 931 Lev. til St. Maria Hospital</p>	<p>Carl Petersen <i>Slagtermester</i> 1. Kl. Varer - Pølsefabrik Nørregade 2 . Tlf. 1721 Leverandør til St. Maria Hospital</p>
<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307</p>	<p>Niels Boesen <i>Katolske Begravelser ordnes</i> Nørrebrogade 9 . Telefon 725</p>	<p>J. ANCKER & SØN <i>Murermestre</i> Alt Murerarbejde Fjellegade 8 . Telefon 1438 Udfører Murerarbejdet for de katolske Institutioner i Vejle</p>
<p><i>Støt</i> Frank Andersens <i>Fond</i> Postgiro 1087</p>	<p>HORSENS</p>	<p>H. F. Caspersen <i>BAGERI</i> Sønderbro 71 . Telefon 1074 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Sigurd Henningsen <i>Slagtermester</i> Kattesundet 22 . Telefon 1351 Lev. til St. Josephs Hospital og Sølyst</p>	<p>Svend Hansen Kun 1. Kl. Kød og Paalæg føres Hjemmel. Medister og Leverpostej Fabriksvej 33 . Telefon 1379 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Mallings Kagebod <i>BAGERI</i> Prøv vore Specialiteter Nørregade 11 . Telefon 1845 Leverandør til de kat. Institutioner</p>
<p><i>Manufaktur . Trikotage . Udstyr</i> A-S Horsens Textil Lager Leverandør til katolske Institutioner</p>	<p>CHR. LUND MALERMESTER <i>Bygningsarbejde</i> Godthaabsvej 8 . Telefon 166 Værksted Søndergade 48</p>	<p>A/S Bagermestrenes Rugbrødsfabriks Kvalitetsbrød anbefales. Telefon 783</p>
<p>Alfred Petersen <i>Bageri og Konditori</i> Torvet 7 . Telefon 798 Leverandør til „Sølyst“</p>	<p>Glas . Porcelæn . Køkkenudstyr <i>Gode Varer . Smaa Priser</i> CARL ØBERG Søndergade 31 . Telefon 1203</p>	<p>Carl Bech aut. elektr. Installatør Vestergade 33 . Telf. 1026 Leverandør til kath. Menighed</p>

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

31. Marts 1940

Nr. 13

Vore danske Ordenssøstre

Samtidig med den almindelige katolske Folketælling d. 1. Februar i Aar fandt der ogsaa en saakaldt »Ordenstælling« Sted, ved hvilken der samledes en Række Oplysninger om alle herboende Medlemmer af religiøse Ordener. Mens der endnu vil gaa en Række Maaneder, før den store Tælling er tilendbragt og bearbejdet, kan der allerede nu meddeles et Par Resultater af Ordenstællingen. Vi beskæftiger os i Dag kun med en enkelt Del af denne Tælling, omfattende de *danskfødte* Medlemmer af de *kvindelige* Ordener.

Den 1. Februar var der ialt 144 danskfødte Ordenssøstre her i Landet, fordelt paa 9 forskellige Ordener. (Der findes 14 kvindelige Ordener her i Landet, men de 5 er uden danske Søstre). St. Josefsøstrene har 81 danske Medlemmer, Hedvigsøstrene 23, Mariasøstrene 16 o. s. v. Det danske Element er fremherskende blandt St. Liobasøstrene, som næsten alle er danske. Af de talstærke Ordener er det Mariasøstrene, der forholdsmæssigt tæller flest danske Søstre, nemlig 30 pCt.

Om Tilgangen af Søstre er stor eller lille fordrer nøjere Undersøgelser (som endnu ikke kan foreligge) af den katolske Befolknings Opbygning i Aldersklasser m. m. Men meget rundt regnet har vi en dansk Søster for hver 150 danske Katoliker (Mænd og Børn medregnet). Det vil sige, at hvis der overalt i den

katolske Verden raadede samme Forhold som her, vilde der ialt i Kirken være 2½ Million Ordenssøstre.

Af de 144 Søstre er de 85 »fødte« Katoliker, de 59 Konvertitter. Selv om vi endnu ikke er i Stand til at fastslaa, hvordan Forholdet er mellem »fødte« og konverterede i den samlede katolske Befolkning, er det utvivlsomt, at Konvertitterne afgiver et forholdsvis meget betydeligt Bidrag til Ordenerne. Yderligere Slutninger ud fra dette Faktum bør holdes i Bero, indtil den samlede Befolkningsstatistik foreligger. Her er særdeles mange Fejlkilder for den, der gætter sig frem.

Deles Søstrene op efter deres Alder, konstateres et Forhold, som er Opmærksomhed værd. Af de 155 danske Søstre er 4 over 70 Aar, 6 mellem 60 og 70, 17 mellem 50 og 60, 34 mellem 40 og 50, 39 mellem 30 og 40, 42 mellem 20 og 30 og 2 under 20. Naar man tager Hensyn til den almindelige Dødeligheds-kurve for danske Kvinder i vore Dage, og retter Tallene ind efter den, kommer man til det Resultat, at Aargangene mellem 40 og 50 Aar (altsaa født i Halvfemserne i sidste Aarhundrede og indtraadt i Ordenerne i Verdenskrigens Aarti) er fyldigst repræsenteret. Af det følgende Tiaars Aargange er der ca. 7 pCt. færre, af det yngste Tiaars Ordensgeneration ca. 14 pCt. færre. (Her er ikke taget Hensyn til den katolske Befolknings

Vækst; tages dette Hensyn, er Tilbagegangen større).

Ser man paa de enkelte Ordener, er der betydelige indbyrdes Forskelle. Nogle er jo først ret sent begyndt at modtage danske Medlemmer, og for fleres Vedkommende er Tallene alt for smaa til at kunne sige noget. St. Josefsøstrenes »bedste« Aarti er den Generation, der nu er mellem 50 og 60 (født i 80'erne og indtraadt i Aarhundredets Begyndelse), næste Aarti er næsten lige saa talstærkt repræsenteret, mens de to følgende viser forholdsvis Nedgange paa henh. 20 og 40 pCt., naar Hensyn tages til Dødeligheden.

Dette sidstnævnte Forhold skyldes bl. a., at i hine »bedste« Aar modtog St. Josefsøstrene praktisk talt alle de unge danske Kvinder, der søgte Ordenslivet. Men som nævnt er der i det hele taget en vis Nedgang i Antallet af Klosterkald, selv om den ikke lader sig paavise for alle Ordenernes Vedkommende. Forklaring paa Nedgangen kan Statistiken ikke give uden at forfalde til Gætterier, som maaske er rigtige, maaske ikke. I Betragtning af Ordenslivets store Værdi i sig selv og Ordenernes talrige Opgaver i den fælles katolske Virksomhed, er det godt, om man søger at give Udviklingen ændret Retning, ikke mindst fordi Tilgangen af Søstre fra Udlandet maa formodes fortsat at være aftagende.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Pater Martindales danske Uger

De følgende Uger staar katolsk set i den store engelske Prædikants Tegn. Søndag d. 7. April kommer Pater Martindale med Ruteflyveren til Kastrup Lufthavn. Tirsdag d. 9. er han Gæst hos »Dansk-Engelsk Selskab«, hvor han vil holde Foredrag om »Chesterton, Belloc og Maurice Baring«. (Som en Efterskrift til en fransk Bog, han selv har oversat, om disse tre Forfattere, har han føjet et ypperligt Essay om Triumviratet. Det lover det bedste for Foredraget).

Onsdag, Torsdag og Fredag i samme Uge prædiker Pater Martindale i St. Ansgars Kirke. Lørdag er endnu ikke optaget, men Søndag d. 14. April indbyder en Række katolske Foreninger til et festligt Møde, ved hvilket vor engelske Gæst holder Foredrag om Robert Hugh Benson, hvis officielle Biografi han selv har skrevet. Mandag d. 15. og Tirsdag d. 16. holder Pateren Prædikener i Jesu Hjerte Kirke. Onsdag d. 17. taler han for »The Union«, Foreningen af engelsk-studerende ved Københavns Universitet.

Dagen efter forlader Pater Martindale igen København, hvor Mørkelægningen hindrer Folk i at komme til Foredrag de følgende Aftener.

Nærmere Oplysninger om de mange Foredrag og Prædikener vil fremkomme næste Uge.

En gammel Bagvaskelses Endeligt

I sine Erindringer skrev Johanne Louise Heiberg, at hendes Fader, Henrik Pætges, engang gennempryglede en katolsk Præst fra Kirken i Bredgade, fordi Præsten havde været nær-gaaende mod Pætges' Hustru, Henriette. Fru Heiberg nedskrev denne lille Skandalehistorie i god Tro, da Faderen selv havde berettet om den, og i det hele

taget faldt det vel Datiden naturligt nok at tro noget skandaløst om en katolsk Præst.

Nu har Personalhistorikeren Richard Høeg og Teaterhistorikeren Robert Neiiendam imidlertid foretaget nogle Studier over Familien Pætges, og har ved samme Lejlighed kunnet aflive den gamle Bagvaskelse.

Pætges var født 1777 i det Rhinske, kom her til Landet i 1801 og lærte snart sin tilkommende Hustru, der var Jødinde og ligeledes tyskfødt, at kende. Pætges var selv opdraget som Katolik, men de første to Børn i hans Ægteskab, to Døtre, blev døbt i protestantisk Kirke. Da den første Søn blev født i April 1807, ønskede Faderen imidlertid, at Drengen skulde døbes i katolsk Kirke. Han henvendte sig til Præsterne ved det østrigske Gesandtskabskapel i Bredgade, Pastor Brachtesender og Holzförster, men de svarede, at de ikke kunde betragte Ægteskabet som gyldigt (Vielsen var foretaget af en protestantisk Præst). De vilde dog gerne døbe Barnet, men Kl. 7, ikke som sædvanlig Kl. 11, da de maatte undgaa Forargelse i Menigheden.

Herover blev Pætges vred. Drengen blev i Stedet døbt i St. Petri Kirke, og Dagen efter fejrede Faderen Begivenheden sammen med en Kammerat, en Snedkersvend. De besøgte flittigt et Par Vinstuer, hvorefter de gik hen i Fredericiagade og overfaldt de katolske Præster med grove Skældsord. En Politibetjent maatte tilkaldes.

I Pætges Genfortælling af denne Begivenhed er den blevet til det, som Datteren skrev i Erindringsbogen. Et ganske godt Eksempel paa den Lethed, hvormed man tror ondt om sin Næste.

Therese Neumann

I Anledning af de vedholdende Rygter om Therese Neu-

manns Død, som ogsaa har fundet frem til dansk Dagspresse, har vi fra forskellig Side modtaget Underretninger, der gaar ud paa, at Rygterne savner enhver Grund. Afgørende maa et Brev være, som en af vore Præster sidste Uge modtog fra Sognepræsten i Konnersreuth: »Paa Deres Forespørgsel kan jeg meddele Dem, at Therese Neumann endnu er i Live, og at alt foregaar som hidindtil. Med hjertelig Hilsen, Naheer, Sognepræst, Konnersreuth, d. 12.3.40«.

Til Abonnenterne

I dette Nummer findes som sædvanlig ved et Kvartals Begyndelse en Giroblanket, der bedes benyttet ved Indbetaling af Abonnement. Læserne vil denne Gang huske, at vi paa Grund af Dyrtiden har set os nødsaget til at forhøje Abonnementsprisen til Kr. 2,75. De, der har betalt i Forvejen for flere Kvartaler, skal naturligvis ikke betale igen, ligesom Annoncører og andre Modtagere af Frieksemplarer ogsaa blot lader Giroblanketten gaa i Papirkurven. Dog er det bedst samtidig at gøre opmærksom paa, at Prisstigningen desværre gaar ud over de fattigste, som faar Bladet betalt af Frank Andersens Fond, hvis da ikke Fondet modtager nogle Gaver, som tillader det at betale Prisstigningen for Friabonnenterne. Et Bidrag til Fondet. Adresse Pastor Benzon, Frederikssundsvej 225, er derfor en særdeles god Gerning.

Retrætedagene i Ordrup

Søndag 31. Marts: For Dominikanertertiärer (Pater Zoetmulder).

Søndag 7. April: »Liturgi og Fællesskab« (Pastor Knud Ballin).

Søndag 14. April: For Akademikere (Pater Kùpferle).

Søndag 21. April: For Maria-kongregationen ved Rosenkranskirken (Pastor Nölke).

GUDSTRO OG UDVIKLING

Evolutionens Oprindelse

Det var biologiske Iagttagelser, der gav Stødet til Evolutions- eller Udviklingslæren. At den Lære kom til at spille en saa uhyre Rolle i det sidste Aarhundrede skyldes, at den fandt Anerkendelse hos Filosoferne. Vi har i denne Forbindelse allerede i en tidligere Artikel nævnt Hegel. Af mere umiddelbar Betydning for Tankens Indførelse i Biologien og beslægtede Fag var sikkert Englænderen Herbert Spencers (1820—1903) Indsats. For ham kom Udviklingen til at staa som en almengyldig Lov, der behersker ikke blot alt levende, men simpelthen alt værende. Alt hvad der er til, bevæger sig fremad fra ubestemt Homogenitet til bestemt Heterogenitet. Denne progressive Differentiation finder Sted under Miljøets Paavirkning og gør sig gældende paa det biologiske, psykologiske og sociale, ja paa ethvert tænkeligt Omraade. Det var som bekendt denne Tanke, der fængede i Darwins Hjerne. Lad det straks være sagt, at hverken Spencer eller Darwin havde i Sinde at indlede Fjendtligheder mod Religionen. For Spencer var Religionen endda det Absolutte. Efter hans Opfattelse bundede den direkte i Samvittigheden; den skulde heller ikke være Genstand for videnskabelig Forskning og vilde derfor ogsaa være uanfægtet af den. Ligeledes var Darwin overbevist om, at den af ham fremstillede Udvikling paa ingen Maade gjorde Afbræk i Guds Skabergning, og for saa vidt kunde han godt have Ret.

Tanken breder sig

Efter den Generalisering, som den af Biologien iagttagne Udvikling blev underkastet i Filosofernes Studereværelse, skød Udviklingstanken som sagt Rod

til alle Sider. Allevegne gik de lærde i Lag med at fastslaa Fremgang fra det lave til det høje, fra det enkle til det sammensatte, fra det primitive til det kultiverede. Ikke blot viste Mennesket sig at være Resultatet af en lang opadstigende Udvikling lige fra Infusionsdyrene og helt op til Aberne, men ogsaa efter Menneskets Tilblivelse havde det gennemgaaet en ikke ringere Evolution saavel i sin Fatteevne som i sin Moral og sine sociale og religiøse Foreteelser.

Der blev udkastet drastiske Fremstillinger af de oprindelige Hordemennesker. Disse Ureksemplarer af vor Slægt var nærmest lavpandede Undermaalere, hvis logiske Sans ikke strakte sig synderlig langt: de var saaledes ikke i Stand til at opdage nogen Forbindelse mellem Virkning og Aarsag. Det var Menneskets saakaldte prælogiske Stadium. Hjernen var end ikke saa udviklet, som den nuomstunder er hos Børn i Kravlealderen.

Disse Horder blev anført af de stærke, som det endnu er Tilfældet blandt Prærieheste. I dette Samfund i Kimtilstand savnedes selvfølgelig enhver Moral: her herskede den vildeste Promiskuitet, der gav sig Udslag saavel i Polygami som i Polyandri. Og lige saa selvfølgelig kunde disse Mennesker ikke kende stort til Religion: denne maatte have haft en irrational Form saasom Fetichdyrkelse, Manisme, Animisme, Totemisme og Trolddom.

Alle de her nævnte Former for Urreligion fik da ogsaa skiftevis Æren for at have aabnet Rækken. For Række skulde der være og tilmed en Række uden Brud, som alle Folk nødvendigvis maatte have gennemgaaet fra første til sidste Led: der kunde ikke være Tale om Undtagelser, lige saa lidt som man kan tænke sig, at en Plante og et Barn

overspringer et Led i deres fysiske Udvikling. Den vaskeægte Evolution er nemlig, hvad man kalder deterministisk. Paa sin Usmidighed kom den da ogsaa snart til at brække Halsen.

De primitive Naturfolk for Vidneskranken

Enhver vil let kunne forstaa, at disse Bestræbelser for at rekonstruere Rækkefølgen af Udviklingstrinnene afstedkom fornyet Interesse for Naturfolkene. Disse afsides levende ukultiverede Folkefærd, der kaldes »vilde«, fordi de er forblevet uberørt af Civilisationen, eller endnu bedre »primitive«, fordi de gik i Staa paa et af Kulturens lavere Trin, de egnede sig ypperligt til at udfylde de udfærdigede Udviklingskemaer.

De lærde i alle Lande fattede da ogsaa Kærlighed til Pygmæer, Buskmænd, Eskimoer og hvad alle i Urskove, Ødemarker og Stepper levende Folkefærd hedder. Deres Skydevaaben og Værktøj, deres Sædvaner og Opfattelser blev omhyggeligt kopieret og noteret. Og af hele Bunken drog nu hver Forsker det frem, der passede i hans Kram. Det vil sige, man gik ikke kritisk tilværks. Da man ikke tvivlede paa Evolutionen og de Linier, ad hvilke den havde bevæget sig, blev der ikke taget Hensyn til den organiske Sammenhæng, i hvilken en eller anden Detalje forefandtes, ej heller blev der spurgt efter en mulig Afhængighed og indbyrdes Paavirkning mellem de forskellige primitive Folk.

Mere Historie og mere Evolution

Efterhaanden som en eller anden Gransker trængte mere til Bunds i de af ham udvalgte primitive, fik han imidlertid Øje

paa Fænomener, der ikke passede med Evolutionens Forudsætninger. Det viste sig f. Eks., at et eller andet Folk ikke havde gennemgaaet de obligate Udviklingstrin; der manglede et eller flere Led. Sommetider var det derimod klart, at det var Tilbagegang (Degeneration), der havde fundet Sted. Værre endnu: hos de mest primitive fandtes Monogami og en ret ophøjet Gudsdyrkelse. Det bragte samtidigt Uorden i Skemaerne og af fødte Trang til at bringe mere Metode i de primitive Folks Udgranskning. Det gjaldt om at rekonstruere deres Historie. Det, der skulde naas, var at faa fastslaaet deres Alder, Vandringer, indbyrdes Afhængighed o. s. v. Først naar det var naaet, vilde de primitives Vidnesbyrd have Værdi. Men hvordan skulde man bære sig ad med at skrive disse evindelige Analfabeters Historie?

Den kulturhistoriske Metode

De mest alvorlige rystede paa deres Hovede: dette her var en umulig Opgave. Historie kan der kun skrives, naar man raader over Literatur, hvad enten den som Ægypternes er skrevet paa Papyrus, Tempelsøjler, Palads- og Gravvægge, eller som i Mesopotamien ridset paa Lertavler. Hvor skriftlige Dokumenter savnes, og kun tavse Vidner staar til ens Disposition, saasom de forskellige Jordlag med deres beskedne Inventar af Flintesten, Potteskaar og Køkkenmøddinger, skiller Historien ud og man havner i Præhistorien. Men hvordan vilde man bære sig ad med at faa Rede paa de primitive Folkefærd, disse forknytte blandt Jordens Børn, der i Tidernes Morgen blev skræmt af deres mere begavede Brødre og siden da søgte Skjul i afsides Kroge, saa de aldrig er naaet ud over den mest elementære Kultur?

Det lykkedes virkelig at løse den Opgave. Det er mest tyske Videnskabsmænd med deres prøvede Energi, der vovede det uhyre Arbejde, som Udformningen af den nye Metode krævede.

Det gjaldt om ved Hjælp af en minutios Undersøgelse af de primitives Vaaben og Værktøj, Legebygning, Sprog o. s. v., at fastslaa bestemte Kulturkredse, skelne mellem primære og sekundære Kulturer, efterlyse deres forskellige Berøringer, Overskæringer og indbyrdes Paa-virkning. En Opgave, der faar et mindre solidt Hoved til at svimle. Alle nulevende Naturfolk i Sydamerika, Australien og Asien maatte opspores og studeres; men det var kun Optakten, kun Udgangspunktet; derfra gjaldt det nemlig om at komme paa Spor af deres Vandringer og Forvandlinger.

Pionerer paa dette Omraade var to Assistenten ved Berlins etnologiske Museum, *Fr. Graebner* og *B. Ankermann*. Fortjenstfuldt Arbejde ved Metodens teoretiske Udformning ydede den franske Jesuiterpater *Pinard de la Boullaye*. Mest skyldes dog den begejstrede og utrættelige Pater *W. Schmidt*, som Læserne vil huske fra hans Besøg og Foredrag i København for nogle Aar siden. Ud fra sine sproglige og mytologiske Undersøgelser i Sydøstasien, Oceanien og Australien var han kommet til lignende Resultater som Etnologerne Graebner og Ankermann. Det gav selvfølgelig Luft under Vingerne. Med en Stab af lærde gav Schmidt sig derpaa i Kast med Detailforskningen i Sydamerika.

Resultat

Efterhaanden som den kulturhistoriske Skole vandt frem, faldt Evolutionismens Stilladser sammen. Sagen var nemlig slet ikke saa enkel, som man ved Filosofernes Skrivebord havde tænkt sig. Udviklingen var ikke nær saa universel og regelmæssig som Evolutionslæren mente. Kendsgerningerne udviste, at der lige saa ofte havde fundet Regression, d. v. s. Tilbagegang Sted. Paa andre Steder var en lavere Kulturkreds blevet paa-virket af en viderekommen og havde oversprunget flere Led: hvor blev saa det deterministiske i Udviklingskæden af? End-

videre holdt det ikke Stik, at det aandelige Niveau stadig maatte være paa samme Højde som den materielle Kultur, tværtimod, og det var en af de Kendsgerninger, som Schmidt med forstaaelig Stolthed særlig fremhævede: de mest primitive Naturfolk udmærkede sig ved en »højtudviklet« Form for Ægteskab, nemlig Monogami, og ligeledes ved deres Tro paa een ophøjet Gud, altsaa Monoteisme. Det sidste udtrykte Schmidt i følgende fyndige Sætning: »Im Anfang war der Monotheismus«.

Dermed endevendte han Evolutionismens yndede Forestilling, der gik ud paa, at Een-Gud-Opfattelsen skulde være det sidste og fuldkomne Led af en lang Kæde af mindre ophøjede Religionsbegreber. Efterhaanden gik det endda op for Schmidt, at hele den udskegnede Rækkefølge af Religioner, der skiftevis blev anset for den mest oprindelige, pudsigt nok maatte tages i nøjagtig omvendt Orden for at svare til Rækkefølgen, i hvilken samme Religioner i Virkeligheden havde vist sig. I sin »Handbuch der vergleichenden Religionsgeschichte« (Münster in Westfalen 1930) skriver han S. 10: »Es ist nun eine merkwürdige Tatsache, dass diese historische Aufeinanderfolge der Religionen sich widerspiegelt und konkret und anschaulich wird in der umgekehrten Reihenfolge, in welcher die einzelnen religionsgeschichtlichen Theorien im Laufe der Jahrzehnte aufeinander gefolgt sind«. Forklaringen paa den revolutionerende Opdagelse gives sammesteds.

Vor egen Konklusion:

Enhver, der husker, hvilken uheldig Indflydelse Evolutionismen udøvede paa Bedømmelsen af den gammeltestamentlige Religion, vil forstaa, at den radikale Vending, som den kulturhistoriske Skole hidførte, i høj Grad maatte komme det konservative troende Standpunkt til Undsætning, idet det fra nu af var hævet over al Tvivl, at et ophøjet Gudsbegreb godt kan have været oprindeligt.

Skulde efter alt dette nogen endnu tøve med at tage Hatten af for Pater Schmidts Videnskab, og det fordi hans Opdagelse kom vor Apologi til gode, maa han overveje følgende Anmeldelse, der i Deutsche Literaturzeitung (1928, Heft 22) blev skrevet af *Friedrich Heiler* (sandelig ikke et forudindtaget Vidne). »Schmidts Værk et et Mønster paa videnskabelig Grundighed og hans Kritik af forskellige lærde Teorier et Mønster paa fornem Objektivitet ... Es wäre ungerecht, wollte man ge-

gen Schmidts den Evolutionismus endgültig erschütterende Erforschungen den Vorwurf dogmatischer Befangenheit erheben«. Her er det netop blevet indlysende, at en Videnskab, der er befængt med anti-religiøs Tendens godt kan blive gendrevet paa ren og skær videnskabelig Basis og i sidste Instans forkastes, fordi den videnskabeligt ikke holder Stik, selv om Modstanderen til en vis Grad opildnes af religiøs Iver.

Steph. Wevers.

Maler og Konvertit

Samtale med Geert Storm

ST. VERONIKA

Hos Binger i Palægade holder en sønderjydsk Maler for Tiden Udstilling. Det er *Geert Storm* fra Graasten. Trods sin unge Alder — han er kun godt tyve Aar — har han allerede udstillet to Gange før, første Gang i 1935, mens han endnu sad paa Skolebænken.

— Jeg begyndte at male og tegne, da jeg var fire Aar, siger *Geert Storm*, da vi har gaaet lidt rundt og set paa hans Arbejder, og jeg spørger ham, hvornaar han fik den Idé at

ville være Maler. — Nogle af Billederne paa min første Udstilling havde jeg lavet, da jeg var tretten Aar, men de fleste var ganske nye i 1935. Jeg malede løs dengang efter alt, hvad jeg saa, Dyr, Blomster, Ting, Huse, uden at tænke paa, hvorfor jeg gjorde det, og uden at have det bestemte Maal at blive Maler. Jeg har ogsaa haft Planer om at blive Præst, og en Tid studerede jeg Medicin, men begge Dele opgav jeg — jeg skal nok alligevel være Kunstner.

Alle Enkeltheder passede sammen

— Hvornaar blev De Katolik?

— Kort efter min første Udstilling. Pastor Messerschmidt, som underviste mig, vidste for Resten slet ikke noget om, at jeg samtidig gav mig af med at male. — Jeg havde en Dag fundet Rauschens Apologetik paa Kommunebiblioteket og mente, at det kunde være interessant at se, hvordan saadan en Livsanskuelse kunde forsvares. Katolicismen viste sig at være et helt, sammenhængende System, hvor alle Enkeltheder passede logisk sammen. Hvis saa ogsaa de Præmisses, det byggede paa, var rigtige, tænkte jeg, maatte den katolske Religion være den rette. Det fandt jeg senere udtrykt hos en af Personerne i Robert Hugh Bensons »Verdens Herre«, der siger, at hvis man gaar ud fra Præmisserne, saa kan alt i den katolske Kirke, lige til Maniplen, udledes logisk.

Vi var nogle Skolekammerater i Sønderborg, der fik arrangeret et Møde med en protestantisk Præst; og da han blev spurgt, hvad Garanti der var for, at Biblen var bevaret nogenlunde ens op gennem Tiderne, kunde han ikke give noget rigtigt Svar. Saa var det, at en af Kammeraterne, som selv var Katolik, sagde til mig, at hos Pastor Messerschmidt kunde jeg faa Besked. Ham opsøgte jeg saa — han gik i Haven i Skjortearmer og hvide Sandaler og vandede Blomster. Men den Dag kom jeg ikke for at faa Problemer løst og diskuteret, for i det Øjeblik vidste jeg allerede, at jeg vilde være Katolik. Derefter fulgte Undervisningen, meget grundig, kan De nok tænke. Foruden Pastor Messerschmidt er der to andre katolske Personligheder, jeg staar i dyb Taknemlighedsgæld til: Johannes Jørgensen og Peter Schindler.

»Tu es Petrus« faar det til at krible i mig

— Maler De religiøst?

— Jeg har malet en Masse Helgener i byzantinsk Stil —

ikke høre de store, ogsaa mindre kendte som Johannes Nepomuk og Aloysius interesserede mig. Hjemme i Graasten har jeg indrettet mig et lille Kapel i Huset.

Engang prøvede jeg at male den hellige Frans og Englen, som Johannes Jørgensen fortæller spillede Violin for ham. Men det kunde jeg ikke klare ... Og hver Gang, jeg hører Ordene »Tu es Petrus —«, kribler det i mig efter at male — men jeg ved slet ikke, hvordan det kunde gøres.

— De kulørte Gipsfigurer — hvad mener De om dem?

— De generer mig ikke. Jeg er tilbøjelig til at mene, at en smagløs Kirkeudsmykning dog er et underordnet Spørgsmaal. Men saa maa Folk ogsaa ind-

rømme, at den er uden kunstnerisk Værdi.

Naturlig Funktion for en Katolik at være Kunstner

— Jamen, hvad er da Kunst?

— Kunst er, hvad der hænger sammen. Det er en naturlig Funktion for en Katolik at være Kunstner. Mere end andre lærer vi jo at se paa Helheden og ikke hage os fast i tilfældige Detaljer. Alt gaar ind i en større Sammenhæng. Selv naar jeg maler Blomster, bliver de undertiden Udtryk for noget religiøst, altsaa indirekte. Men som Maler vil jeg ikke være Romantiker, jeg mener tværtimod, man skal bort fra det sentimentale — de forhaandenværende Ting er det, man skal studere og male ud fra.

E. N.

Murermester

A. V. Günther

Den 5. April fylder Murermester A. V. Günther 70 Aar.

Murermesteren tilhører en af de gamle, katolske Slægter, som i flere Menneskealdre har været til særlig Støtte for det danske Vikariat. Fra sin tidligste Ungdom tog han da ogsaa Del i katolsk Menigheds- og Foreningsliv i Hovedstaden, altid parat til at arbejde i Kirkens Tjeneste. Igennem ca. 50 Aar har han medvirket paa saa mange forskellige Omraader, at vi næppe ved, hvad vi først skal nævne. Vi tror heller ikke, det vil lykkes os at give en udtømmende Opregning af Murermesterens betroede Poster i Tidens Løb, men maa nøjes med at nævne nogle af de mest betydningsfulde.

Herrernes *Vincentforening*, for hvis Hovedbestyrelse Murermesteren er Formand, har han alle Dage haft en levende Interesse for. Som Medlem af *Forvaltningsraadene* ved *Skt. Ansgars Kirke* og *Sakramentskirken* har han i rigt Maal gjort Brug af sin praktiske Sans og faglige Viden. Dengang for en Aarrække siden, da *Sankt Josefs Børnehøjskole* skulde oprettes, tog han med stor Iver Sagens administrative Side i sin Haand. Adskillige kirkelige Institutioner er blevet administreret af ham. *Sankt Antoni Kirke* og *Præsteboligen i Brønshøj* skylder i væsentlig Grad ham deres Eksistens; store Pengegaver har været grundlæggende for Oprettelsen af Stationen i Brønshøj, som han iøvrigt hele Tiden har administreret og stadig administrerer.

Murermester Günther maa karakteriseres som et Menneske med en usædvanlig Virkekræft og en ualmindelig Interesse for Vikariatets Trivsel. Han er aldrig stivnet i ensidige Virkeformer, men har til Stadighed haft et aabent Blik for de nye Krav, som Tiden stillede. Trods sin

Salme

til Hvide

Søndag

*Om Paaskelammets Nadverbord
sig fylker fro i Syd og Nord
den ganske Kirkes Børnehær
i Hvide-Søndags Straaleskær.*

*Thi han, som ved sin dyre Død
paa Korsets Stamme hvid og rød
sit Liv for Verdens Brøde lod,
i Paaskegry af Grav opstod.*

*Med skellig Grund til Frydefest
de Smaa, som stod Hans Hjerte næst,
i Paaskekærtens Gyldenglans
sig fryde da med Sind og Sans.*

*Og beder Ham af Hjertens Grund
i Paaskefestens Højtidsstund
til Skjold og Skærm mod Synd og Død
at styrkes med Hans Nadverbød.*

*Som Israel i svunden Tid
til Paaskelammets slog sin Lid,
de Smaa i Daabens Paaskepagt
paa Lammets haaber uforsagt.*

*Og Paaskelammets Kød og Blod,
som ofret blev til Helsebod,
dem rækkes under Brødets Dragt
til Pant paa Daabens nye Pragt.*

*Dig, Livets Lam, vort visse Haab,
i Paaskens Nadver, Paaskens Daab,
ske Lov og Tak i allen Stund
ved Font og Bord af Barnemund.*

P. A.

betydelige Alder ejer han stadig den fornødne Smidighed og praktiske Sans til at stille sig forstaaende overfor det nye, som gror frem i vort Vikariats Jordbund.

Murermesteren er blevet udmærket med de pavelige Deko-

rationer »Bene merenti« og Gregoriusordenen.

En imponerende Skare Børn og Børnebørn vil den 5. April flokkes om Familiens Overhoved og hans prægtige Hustru. »Katolsk Ugeblad« lykønsker hjerteligt til Dagen.

Katolsk Fortsættelseskursus:

Vort overnaturlige Maal

Forløsningen var rigelig Sone for Adams Synd. Den udsønde Menneskeheden med Skaberen. Nu var Vejen igen fri, saa Mennesket kunde naa sit overnaturlige Maal. Vort *overnaturlige Maal* — vi maa sørge for, at vi ganske nøje forstaar, hvad dette vil sige. Det er Maalet, som Mennesket blev skabt for; og Ordet blev Kød og døde for os, for at vi atter skulde kunne naa dette Maal.

Ved Skabelsen gav Gud alt det skabte en første Andel i hans egen Fuldkommenhed ved at give det Tilværelse. Alt, hvad der skabtes, havde Gud en særlig Hensigt med, og naar en Skabning naaede sit særlige Maal, virkeliggjorde den sin egen Fuldkommenhed. For at hver eneste Skabning saaledes kunde virkeliggøre sine Muligheder, skabte Gud dem med hver sin særlige Natur — Natur og Formaal svarende nøjagtig til hinanden. Ingen Skabning kunde blive til mere, end dens Natur muliggjorde. Ingen Skabning kunde hæve sig til noget højere end det Maal, som den var skabt for at naa.

Blandt Guds Skabninger har Mennesket en særlig Plads. Det er et intellektuelt Væsen, som er forbundet med et stofligt Legeme. Men nu har Gud gjort noget ganske ekceptionelt for Mennesket. Han har kaldet dette Væsen til et Maal, der er højere end det, som er naturligt for det, til et mere-end-menneskeligt Maal, der ligger ud over, hvad selv den mest fuldkomne Brug af menneskelige Evner og den

fuldkomneste Udfoldelse af menneskelig Personlighed kan føre til. Maalet er ikke blot gradforskelligt fra det naturlige Maal for Menneskelivet, men artsforskelligt fra det. Maalet ligger i sin Art højt over det Plan, hvorpaa Menneskenaturen befinder sig. Det nye Maal er paa et helt nyt Plan, og mellem det og Menneskenaturen (d. v. s. vort naturlige Formaal, vore naturlige Evner og Bestræbelser) kan der ikke være nogen naturlig Forbindelse. For Eksempel kan Mennesket ikke med sin naturlige Erkendelsesevne blot saa meget som opdage, at dette andet Maal er til. Det kan derfor heller ikke paa naturlig Maade stræbe efter det eller planlægge at naa det. Og skulde det paa anden Maade komme til Kundskab om det og dermed ønske at naa det (for kender vi det først, maa vi ogsaa stræbe efter det), saa er det dog ude af Stand til at foretage det første Skridt mod Opnaaelsen. For det er noget, som ikke findes i den Verden, hvor Mennesket findes, og mellem de to Verden er der ingen naturlig Forbindelse, da de er artsforskellige og intet har fælles, der kan forbinde dem.

Dette nye Maal bestaar simpelthen i, at Mennesket engang og i al Evighed skal se Gud, saaledes som han er — umiddelbart, d. v. s. ikke gennem Idéer eller aandelige Billeder, men Ansigt til Ansigt — og erkende Gud, saaledes som Gud erkender sig selv. Gud er uendelig lykkel-

(Sluttes Side 205)

Rom og Verden

I den evige Stad fejredes Paasken under Udfoldelse af den gængse Højtidelighed. Den hellige Fader celebrerede selv Paaskemessen i Peterskirken, under hvis Hvælvinger der var samlet over 50.000 Mennesker. I sin Tale opfordrede Paven paany hele Kristenheden til Bøn om, at Fred og Enighed paany maatte herske paa Jorden — kun Kristus er Vejen og Maalet. — I Anledning af Aarsdagen for Pius XII's Valg og Kroning udsendes de første nye vatikanske Frimærker under det nuværende Pontifikat.

*

Mussolini har forordnet, at der til Efteraaret skal fejres en Fest til Ære for »de store Umbriere«. Til disse henregnes frem for alt Frans af Assisi, Benedikt af Nursia og Jacopone da Todi (»Stabat Mater«s Digter). Hensigten med denne Fest er at mindes de store Mænd og Kvinder, som det italienske Folk har skænket Staten og Kirken.

*

Den flyvende Pater Schulte har paany udført en Redningsdaad i Nordamerikas Ismarker. Fra en Missionsstation hos Eskimoerne meddeltes det, at en Missionær havde faaet Forfrysninger i begge Hænder, og at Koldbranden bredte sig hastigt. Pater Schulte var straks beredt til den farlige og vanskelige Flyvetur, og selv om det raadende Uvejr to Gange hindrede Starten, lykkedes det dog til sidst at naa Maalet efter flere Nødlandinger. Næste Dag blev den syge taget om Bord og bragt sydpaa. Efter at være kommet under Hospitalsbehandling konstateredes det, at Fingrene maatte tages, medens Armene og Livet var reddet.

Under Sydens Sol .

LANGFREDAGS-PROCESSION GENNEM CAPRIS
STEJLE TRAPPEGADER

Capri

Under Sydens S
paa Capri, Siren
Ilge, sagnomspu
Tusinder af Drø
lever endnu i L
gangne Tiders t
Del folkelige og
især udfolder sig
dage. Midt i den
ollvengrønt og i
vinder Vinranker
ger sig om Mu
fulde naturlige K

Øjres Paaskehøjtiden

dés Paaskefesten med dens udødelige, Arnestedet for og Legender. Her Minderne om for og Kultur en hel øse Skikke, som Fest- og Højtids-æste Natur mellem k-prægede Huse om Søjler og slyn-egn som fantasi-er ...

HVIDE SØNDAG VED HERRENS BORD

UDSIGT OVER CAPRI

Mindeord om Pater Menzinger

Kirkemusikeren

Ora et labora er Ordensmandens Devise, og Pater Menzinger var et Mønster paa en from og virksom Ordenspræst. Højt æret og anset som han var i vore akademiske Kredse, lige saa stor Anseelse nød han blandt Kirkemusikerne. Det var for os katolske Kantorer og Organister en Oplevelse ved det nordiske Kirkemusikermøde i København i Juni 1939 at være Vidne til den Sympati og Højagtelse, hvormed Folkekirkens gejstlige og Kirkemusikere kom ham imøde.

Det er ikke let at afgøre, hvad der stod hans Hjerter nærmest: Videnskaben eller Kunsten, thi i begge ydede han sin betydelige og store Indsats. I alt Fald ofrede han uhyre megen Tid og Flid paa Musikken. Herom vidner de mange Noder, han skrev til Brug for Koret i Kirken. Et skønt Syn er det at se de mange store Kartonner, udført i Stil og Maner med store smukke Noder og Tekst, som vi ellers kun finder dem i de liturgiske Bøger og Nodeblade fra Middelalderen i Museer og Biblioteker. Som Korleder var han Traditionen i Koret tro ved Udførelsen af et værdifuldt og lødigt Repertoire, saaledes som vi Dirigenter sætter en Ære i at udføre, og Opførelserne ved Liturgien var altid præget af en fin Smag og Musikkultur, som vakte Opmærksomhed i Musik-kredse til stor Ære for Lederen og Koret.

Som Komponist skrev han en sangbar og velklingende Korsats i sine mange Messe- og Motekompositioner og en smuk selvstændig Orgelledsagelse. I sin Omtale af Missa Sti. Canuti fremhæver Griesbacher (Regensburg) hans Formsans, der aander en Syntese af Palestrinas og Bachs Diktion og af kontrapunktisk Liv. Rehmann (Aachen) fremhæver, at den musikalske Diktion er ædel og vidner om kunstnerisk Inspiration. Og Pater Johner anerkender Komponistens fornemme Stil, men er ligesom de andre Forfattere imponeret og i høj Grad interesseret over Menzingers Korals-Credo, komponeret over Sekvensen i Officium Sti. Canuti fra 1170, sunget i Ringsted ved Helgenkaaringen. Han anser dette Credo for »etwas sehr Wertvolles«, og gør der sig her ogsaa en nordisk Egenart gældende, saa staar dog det hele den klassiske Korals meget nær. Med sit Drengekor gjorde han altid Lykke, naar de sang deres Sange med sikker og god Intonation til Glæde for Patienterne paa vore Hospitaler og ved Opførelsen af Eventyrspil paa Skolens Scene med dertil hørende smaa Sange, altsammen digtet og

komponeret af ham selv. En from Stemning udløste sig ogsaa steds, naar de sang Solosatser ved Guds-tjenesten. En karakteristisk Tone af nordisk Farve og Klang har han truffet i Johannes Jørgensens Digt: »En Bondestue staar hygt i Nord«. Hans Artikler om kirkemusikalske Spørgsmaal vidner ogsaa om hans omfattende og grundige Indsigt.

Katolsk Kantor- og Organistfor-ening beklager det smertelige Tab af vort trofaste og virksomme Medlem, der altid kom os venligt smilende imøde, og var vor sikre Raadgiver i vanskelige kirkelige og liturgiske Spørgsmaal. Saaledes var hans hele Færd og Virken et Mønster for os paa en from, pligt-opfyldende Kirketjener i Liturgien ved Guds Alter. Han var menneskelig og kunstnerisk inderlig vokset sammen med os. Savnet af hans betydelige og elskelige Personlighed synes os uerstattelig, som den kloge Raadgiver og den gode, trofaste Ven han var.

J. Hammermüller.

En Elevs Tak

Ved Pater Menzingers Død har Vikariatet og Jesuiterordenen mistet en fremragende, rigt udrustet Personlighed og et sjældent godt Menneske.

P. Menzinger var en alsidig Begavelse — en Polyhistor. Filosofi, Teologi, Fysik, Botanik, Musik (saavel skabende som udøvende) boltrede han sig hjemmevant i. Intet var ham fremmed. Kun Politik stod han uforstaaende overfor. Det betragtede han vist nærmest som organiserede Rævestreger. Og Rævestreger var han en Pestilens. Han var et af de mest følsomme og ligefremme Mennesker, jeg har kendt. En Samtale med ham var en Berigelse ikke blot for Forstand, men ogsaa for Hjerter. Hans Kærlighed til Menneskesjæle straaledede ud af hans smukke Øjne, saa det varmede og styrkede.

Bedst kender jeg P. Menzinger fra Kollegiet som Kongregationsleder og Religionslærer. Jeg kan ærligt bekende, at saavel hans Kongregationsprædiken som hans Undervisning i Religion i Gymnasiet staar for mig som de betydeligste og smukkeste Minder i mit Liv. Vi gik ligefrem og glædede os til disse Timer. P. Menzinger var utrættelig i at vejlede og rettede og ansøre. Han var en fremragende Psykolog og derfor en Skriftefader, der kendte sine Skriftebørn ud og ind. Hvad det betyder for unge Mennesker i 15—16 Aars Alderen, behøver ikke nærmere at uddybes.

Senere fulgte jeg P. Menzinger i A. C. og ved mange Møder i akademiske Kredse. P. Menzinger var en stor Debattør. Altid urban i Formen, men saglig set gik han aldrig paa Akkord. Selv i de for Katolicisme mest uforstaaende og blaserede Kredse forstod han at fremsætte Kirkens Synspunkter paa en saadan Maade, at der lyttedes. Og det var efterhaanden ikke faa kendte Mænd udenfor Kirken, der værdsatte P. Menzingers Begavelse og Personlighed.

Som Komponist var P. Menzinger meget frodig. Jeg er ikke i Stand til at vurdere hans Kompositioner helt objektivt, da jeg saa at sige er vokset op sammen med dem og har overværet nogles Tilblivelse. Men flere af hans »Tantum ergo« vil nok blive sunget i mange Aar.

I et katolsk Land vilde P. Menzinger have været en kendt Personlighed. Her i Landet var det en begrænset Skare, der kendte ham. De, der hørte til denne, er taknemlig over den Lykke at have lært at kende et Menneske, der var en sjældent lodig Personlighed: En from, nidkær Præst, en Aandens Stridsmand.

Ved min Mors Død sendte P. Menzinger mig et Brev, hvori fandtes en Bøn for den afdøde — taget fra Kirkens Liturgi. I Taknemlighed gentager jeg den samme Bøn for P. Menzinger:

Gid Gud vil forunde ham et Vederkvæggelsens, Fredens og Lysets Sted!

Aage Børge Schmidt.

En Protestants Ord

Med Pater Menzinger er en særpræget Kirkemand gaaet bort. Skønt han var en gennemkatolsk Personlighed, havde han Sympatier langt ud over katolske Kredse. Af den Grund interesserede han sig ogsaa stærkt for den økumeniske Tankes Vækst; hvor stærkt, derom vidner hans talrige og dygtige Indlæg i »Credo«, det katolske Tidsskrift, hvis danske Redaktør han var, og i hvilket han gjorde sig kendt som en skarpsynet Iagttaget af Tidens religiøse og moralske Problemer. Den Kløft, som kun er altfor tydelig mellem katolske og ikke-katolske Kristne, oversaa han saa vist ikke; den ansørede ham tværtimod til den flittige Virksomhed, som han udfoldede i »Credo« for at give en objektiv retfærdig Fremstilling af Modpartens Synspunkter og paa Grundlag af en saadan søge yderligere Tilmærmelse. Det Ulivssaar, som Reformationen tilføjede den kirkelige Enhed, følte han smerteligt, og hans Hjertes stille Bøn var den, »at alle maa være eet«. Det forstaas derfor let, at han lagde afgørende Vægt paa det psykologiske Moment i de fælleskirkelige Bestræbelser, saa at hvad det efter

hans Mening gjaldt om var gensidig Villighed til at sætte sig ind i hinandens Tanke- og Følemaade og derud fra behandle hinanden broderligt og imødekommende. Han vilde Samling om det, der forer; dog uden at glemme det, der skiller. Derfor glædede han sig ogsaa hjerteligt over de Tegn, som han nu og da kunde spore paa dogmatisk Forstaaelse, f. Eks. fra grundtvigsk Side. — Pater Menzinger var en økumenisk Skikkelse, men selvfølgelig uden paa noget Punkt at svigte det katolske Princip, som ogsaa burde være protestantisk: Sandheden er kun een! Om dette Princip har han i sin Bog om Filosofiens Forudsætninger: »Fra før Kant« (1918) udtalt sig med den strengente Tænkens lykkelige Evne til at distingvere mellem sort og hvidt. Dette Arbejde burde finde større Udbredelse i protestantiske Kredse. I sikre Træk giver det en paalidelig Karakteristik af den Grundskade, under hvis Følger vor Tids filosofiske Tænkning lider. Det er et Forsøg paa at bestemme den menneskelige Tæknings Principer ud fra det ny-skolastiske Synspunkt og kan godt ses som et dansk Sidestykke

til det i Omfang langt større Arbejde af Kardinal Mercier: »Cours de la philosophie«. Nu, ved Pater Menzingers Død, vilde den danske Protestantisme ikke kunne vise hain større Ære end ved en alvorlig Revision af Grundlaget for dens Teologi og Filosofi i Overensstemmelse med den i »Fra før Kant« givne Anvisning.

Ogsaa paa anden Maade har Pater Menzinger brugt sin Pen. For at rettede det offentlige Syn paa Jesuiterne, hvis Orden han tilhørte, udgav han et Par Smaaskrifter: »Jesuiterne« og »Den hellige Kirkelærer Petrus Canisius«. Ogsaa for dem fortjener han Tak. Hvad der især udmærkede hans Forfatterskab var fra Formens Side den Sagkyndiges lidenskabsløse Takt, fra Indholdets den kristne Teologs Kærlighed til Sandheden og Retten. — Den lutherske Kristne, som skriver disse Linier, mindes ham som en stor Personlighed, hvis Præg af Lydighed og Forsagelse, parret med Elskelighed og Velvilje det er ligesaa ansporende som sjældent at møde. Nu venter han paa Opstandelsens Morgen.

S. C. Møller, stud. theol.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Lapperne blev ved med at kaste Blikket tilbage mod Landsbyen; nu havde de ikke mere saa travlt. Her havde de ingen Grund til at være bange. Snart vilde de være ude i Tundraens Vildnis, og der vilde Vinden hurtigt udslette deres Spor, og Natten vilde skjule dem. Nej, her behøvede de ikke at være bange.

Jewan kørte i den forreste Slæde, bag ham fulgte hans Søster Mattesch, og som den sidste kom Waask. Langt ude i det fjerne fik Jewans skarpe Blik Øje paa nogle sorte Punkter, som bevægede sig. Ved Tilraab og Piskeknald søgte Drengen at faa Renerne til at sætte Farten op; tilsidst sprang han af Slæden og gav sig til at løbe ved Siden af Dyrene. Han vilde gerne saa hurtigt som muligt indhente de andre.

Under den vilde Fart lagde Jewan ikke Mærke til, at der foran Slæden løb en Mand. Han blev først opmærksom paa ham, da Renerne slog en stor Bue for at komme udenom ham.

Manden, hvis Frakke flagrede vildt om ham, og som under Farten havde mistet sin Hue, prøvede paa

at lade sit Gevær. Da Jewan jog forbi ham, brødede han: »Holdt! Holdt!«

Nu genkendte Drengen ham. Det var den Soldat, som havde lagt sig til at sove hos Postmesteren. Nu susede ogsaa Mattesch forbi Manden. Waask derimod lykkedes det ikke at undslippe. — Soldaten af-fyrede sit Gevær lige mod Waasks Rener. Dyrene stejlede og blev saa staaende skælvende af Rædsel. Soldaten sprang op paa Slæden, rev Pisen fra Waask og forsøgte at drive Dyrene frem. Føreren prøvede paa at komme i Gang, men den midterste Ren styrtede om og borede Snuden ned i Sneen. Waask og Soldaten løb hen mod Dyret. Ud af Brystet flød Blod, og i den stærke Kulde frøs det straks og blev siddende i Dyrets Pels som smaa Iskugler. Dyret væltede sig rundt i Sneen og slog Geviret mod den haarde Jord.

»Du har dræbt den,« sagde Waask.

»Lad den ligge. — Vi fortsætter med de to andre.«

»Med to Rener kan vi aldrig indhente de andre. Der skal være tre Rener forspændt hver Slæde.«

Der gik en Skælven gennem den faldne Ren; saa strakte den Benene fra sig og var død.

Da de andre to Rener saa Blodet, som farvede Sneen rød, gav de sig til at brøle. Waask lagde det dræbte Dyr paa Slæden og begyndte at køre tilbage mod Landsbyen. Soldaten fulgte efter ham til Fods; han kunde indse, at det ikke var til nogen Nytte at forfølge dem, som allerede var naaet ud i Tundraens Vildnis.

Waask laasede atter Døren til Hytten op, gik ind og tændte paany Ilden paa Ildstedet. Og i Nattens Mørke slyngede den ensomme Røg-søjle sig som et graat Baal op mod Himlen. Med sænket Hoved og lukkede Øjne satte Waask sig hen ved Ildstedet. Skåret fra den flakkende Ild faldt paa hans brede, vejrbitte Ansigt.

»Se saa at faa rejst dig, saa vi kan komme af Sted igen,« sagde Soldaten og slog Waask paa Skulderen. Den gamle rørte sig ikke.

»Nu kan det være nok! Se saa at blive færdig!« Soldaten greb fat i Waask. »Selv om de andre er stukket af, vil jeg i det mindste have dig med!«

Waask rejste sig, slukkede Ilden og lukkede atter Hytten til. Saa satte han sig op paa Slæden, og Soldaten tog Plads ved Siden af ham. Den døde Ren lod de blive liggende i Sneen foran Hytten.

»Hvor skal vi hen?« spurgte Waask.

»Til Chibiny! Gør Holdt ved Posthuset!«

»Naa, har du kun faaet fat i een?« spurgte Postmesteren.

»Ja, men det er til Gengæld ogsaa den vigtigste, det er den ældste.«

»Hvordan gik det dog til, Waask?«

I Stedet for at svare, sagde den gamle til Postmesteren: »Ved Siden af Hytten ligger en død Ren, den maa du have!«

»Tak!«

Nu satte Slæden sig i Bevægelse. — Postmesteren havde hørt, hvordan Lapperne kaldte deres Rener sammen, og han havde ogsaa set, at de drog af Sted. Men at de vilde flygte ud i Tundraen, havde han ingen Anelse haft om. Han havde tænkt, at de vilde køre forbi Posthuset. Saa vilde de gøre Holdt der, og den gamle Waask vilde komme ind, med Huen i Haanden, og sige: »Nu er Renerne parat.« Men i Stedet for var Renerne som en Hvirvelvind suset forbi Posthuset og ud paa Søen. Postmesteren var styrtet ind og havde vækket Soldaten: »De flygter! De Hallunker! De flygter.«

Soldaten havde grebet sin Bøsse og var faret af Sted for at faa fat i dem. Men hvem kan indhente Rener?

(Fortsættes)

Liturgisk Kalender

Mts.-Apr.:

31. S. HVIDE SØNDAG (575).
1. M. JOMFRU MARIAS BEBUDSELSE (858)*.
2. Ti. ST. JOSEPH, Jomfru Marias Brudgom (853); 2. (kun i stille Messer): St. Frans af Paula (872).
3. O. † Feria (Hverdag); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
4. T. St. Isidor (872).
5. F. St. Vincents Ferrerius (873).
6. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([89]); 2. Den Helligaand ([120]), 3. For Kirken eller for Paven, 4. Om Fred.
7. S. 2. Søndag e. Paaske (580).

*) I Paasketiden (indtil Pinse) tilføjes der i alle Messer (hvor der ikke i Forvejen er *Alleluja*) to *Alleluja* til *Introitus* og eet *Alleluja* til *Offertorium* og *Communio*, og i St. f. *Graduale* læses to *Alleluja*-Vers.

Elisabethforeningen Basar

Følgende Numre blev udtrukket paa Basaren: Uret 176, Thebordet 37, Kaffedugen 32, Bordtæppet 7, Maleriet 22, Dukke Elisabeth 84. Dukke Knud 168, Spegepølsen 54. Basaren indbragte 2368 Kr. 98 Øre.

Alle Elisabethforeningens gode, aldrig svigtende Venner, som ved Gaver, ved Besøg, og paa saa mange forskellige Maader har bidraget til Basarens gode Resultat, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Pastor v. d. Kettenburg.
Fru A. Osterhammel.
Frk. F. Stralböcker.
Frk. H. Zimmermann.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet, Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udlænd 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Katolsk og protestantisk

J. van der Burg: »Det katolske Trosprinsipp sammenlignet med det protestantiske« (St. Olavs Forlag, Oslo).

Vore norske Trosfæller er meget aktive paa Bogmarkedet. Den sidste Nyhed er en temmelig stor Bog (135 Sider) hvori Pastor v. d. Burg (hvis Bog om den spanske Borgerkrig vil huskes) behandler Spørgsmaalet om, hvor den sande Kirke er at finde. Til Indledning behandles Forholdet mellem Bibel og Tradition. Derefter skildrer Forfatteren Kristi Indstiftelse af Kirken, Apostlenes Modtagelse af den tredobbelte Myndighed som Kirkens Øvrighed, og endelig behandler den sidste Halvdel med særlig Grundighed Apostelmyndighedens Overdragelse til de retmæssige Efterfølgere i Apostelembedet, Spørgsmaalet om den apostoliske Succession.

Den valgte noget skematisk Fremstillingsform tillader Fremlæggelsen af et fyldigt Bevismateriale, ikke mindst af Vidnesbyrd fra de apostoliske Fædre. Nogle af de behandlede Emner vilde ikke i Danmark behøve saa omhyggelig en Fremstilling, da de henede ikke interesserer den konfessionelle Polemik, men Bogen er en fortræffelig Hjælp for Studiekredse, der beskæftiger sig med Kirkens Grundlæggelse og Succession.

L. H.

St. Katerina og Kirkepolitikken

N. M. Denis-Boulet: »La carrière politique de Sainte Catherine de Siene« (Desclée de Brouwer).

En overordentlig interessant lille Bog, der skildrer St. Katerina af Sienas Rolle i hendes Samtids Kirkepolitik. Det er jo almindeligt i Biografier, som beskæftiger sig med de Helgener, der har optraadt paa den synlige Historiens Scene, at der tilkendes dem en større Rolle og især et mere selvstændigt Initiativ, end der strengt taget til-

kommer dem. Men Hellighed ligger paa et helt andet Plan end f. Eks. det politiske Klarsyn. Denis-Boulets Undersøgelse viser overbeviseende, at St. Katerina ikke gav Paverne Urban V og Gregor XI Idéerne til deres Program, hvad man meget snarere vil kunne hævde om St. Birgitta, men optog deres Programpunkter i sin lidenskabelige Forkyndelse. Forfatteren sammenligner heldigt St. Katerinas Virksomhed i det 14. Aarh. med hendes Ordensstifters, St. Danikus' i det 13. Aarhundrede. Begge var Kirkens *Tjenere*, som satte deres Fromhed og Genialitet i Pavedømmets Tjeneste, ikke ved selv at lede Udviklingen, men ved at gribe Pavernes Tanker og tjene dem paa dominikansk Maade ved Forkyndelse. E. T.

Undervisning efter Kirkeaarets Gang

J. Walterscheid og A. Burgardmeier: »Glaube und Liebe« (Herder).

Endnu en Bog, der søger at give en Helhedsfremstilling af katolsk Tro og Liv i Tilslutning til det liturgiske Aars Gang. I Adventstiden underviser den om Troen paa Gud, Længslen efter Frelseren og skildrer de forskellige store Religioner. Juletiden bringer Læren om Forløsningen, Søndagene efter Epifani beskæftiger sig med Skabelsen og faar Anledning til en Omtale af Søndagens Plads i Kirkelivet. I Fasten drejer Tankerne sig om Synden og Sonen, Paasken bringer Omtalen af Kirkens Væsen og Grundlæggelse, og Resten af Kirkeaaret opfyldes af Læren om Sakramenterne og om det kirkelige Liv og den kirkelige Myndighed samt Kirkens Forhold til Menneskelivets mangfoldige Omraader.

Det er et Værk af dygtige Pædagoger, som med Held benytter bibelske Læsestykker i deres Fremstilling. Ved Undervisning af Børn i de højere Mellemstagesklasser vil det kunne være til god Nytte.

T. T.

Skuespilafteinen for Finland

Det er nu paa Søndag d. 31. Marts Kl. 20 i St. Knuds Sal i Stenosgade.

G. K. Chesterton: TROLDDOM

Skuespil i 3 Akter.

Billetter á 2 og 1 Kr. faas i Katolsk Boghandel og paa Søndag hos Portneren i Stenosgade. Køb Støttebillet, hvis De ikke kan komme, men alligevel gerne vil hjælpe Finlandsindsamlingen.

Hil dig, Maria!

Marias personlige Hellighed 1

Vi er i Stand til at skelne imellem Vor Frues personlige Hellighed og Vor Frues guddommelige Moderskab. Hendes ubesmittede Undfangelse, hendes absolute Syndefrihed, hendes grænseløse Kærlighed kan betragtes som hendes personlige Hellighed. Hun var allerede udstyret med denne personlige Hellighed, dengang Ærkeenglen Gabriel henvendte sig til hende med sit uendelig betydningsfulde Budskab: »Hil dig, fuld af Naade, Herren er med dig; velsignet er du iblandt Kvinder.« Hvor stor end Marias Hellighed var i det Øjeblik, der gik forud for hendes guddommelige Moderskab, saa er der ikke noget, der vilde kunne tvinge os til at sige, at en saadan Hellighed ikke kunde skænkes af Gud til et menneskeligt Væsen ganske uafhængigt af det guddommelige Moderskabs Hemmelighed. Gud kunde skænke ubesmittet Undfangelses Fortrin og absolut Syndefriheds Fortrin baade paa Sjæl og Legeme til en hvilken som helst af Adams Slægt.

Den himmelske Aands Ord giver Billedet af Marias Sjæl, saadan som den var, før Menneskeblivelsens Hemmelighed hævede denne Sjæl op i et fuldstændigt nyt Plan af Hellighed og Fuldkommenhed. Engels Ord angaar Marias forhaandenværende Tilstand, den pletfri Engel møder den pletfri Kvinde.

Paa et mindeværdigt Sted i Evangelierne finder vi dette Skel mellem Marias guddommelige Moderskab og hendes personlige Hellighed benyttet af Kristus selv for at fremhæve Betydningen af personlig Hellighed. »Medens [Jesus] talte saaledes, var der en Kvinde af Skaren, som lod sin Stemme høre, idet hun raabte til ham: 'Saligt er det Liv, som har baaret dig og de Bryster, som du har diet!' Men han svarede: 'Endnu mere salige er de, som hører Guds Ord og lever derefter'« (Lk. 11,27 f.). Denne Guds Søns egen Fremhævelse af Modsætningen mellem det guddommelige Moderskab og per-

sonlig Hellighed er utvivlsomt noget af det mest virkningsfulde i de hellige Evangelier. Den Omstændighed, at vi skylder Skt. Lukas denne Passus, er ikke uden Betydning; Skt. Lukas er fremfor de andre Evangelister det guddommelige Moderskabs Evangelist, og vi har her den sidste af de tre Velsignelser over Marias Hoved, som han opregner; den første findes i Gabriels Hilsen og den anden i den Hilsen, hvormed Elisabet mødte sin Frænde. Intet i Verden kunde give os et mere ophøjet Syn paa personlig Helligheds Værd og Art end Vor Herres Replik til Kvindens Lovprisning af det guddommelige Moderskab. Vi havde denne store Tilrettevisning behov, fordi intet falder Mennesket saa svært som i Praksis at elske og værdsætte de Ting, der udgør personlig Hellighed. Det mest ophøjede aandelige Under er ved selve Lovene for det guddommelige Liv inderligt forbundet med personlig Hellighed.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Vort overnaturlige Maal

(fortsat fra Side 199)

lig, Lykken selv, og denne Guds uendelige Lykke beror paa det guddommelige Intellekts fuldkomne Tilfredsstillelse gennem Erkendelse og Betragtning af det fuldkomneste, der er til, hans eget guddommelige Væsen. Vi er kaldet til at have Del i denne Lykke, at erkende og betragte Gud, saaledes som han erkender og betragter sig selv, d. v. s. i sit Væsen. Vi skal erkende Gud, saaledes som han erkender sig selv, og vi skal være lykkelige, saaledes som Gud er det. Gud indbyder os til (og Herrens Lidelser muliggør det for os) at blive forenet med ham i det, som er Guds egen inderste Livsudfoldelse, den Livsudfoldelse, som er Kilden til alt værende — og derved til, at vi maa faa Del i al Fuldkommenhedens Fylde. (I næste Uge: Den helligørende Naade).

Philip Hughes.

Søster Laurence

2. Paaskedag var en stor Dag for Menigheden i Helsingør. Paa den Dag fejrede Søster Laurence, Priorinden for Byens St. Vincents-søstre, sit 50 Aars Ordensjubilæum.

Enhver, der blot er kommet de elskelige St. Vincents-søstres Priorinde paa nogenlunde nært Hold, vil forstaa, at en »Forhaandsanmeldelse« om denne enestaaende Begivenhed maatte være en Personlighed som Søster Laurence inderlig imod.

De mange Helligdage gør det, af trykkekunsten Grunde, nødvendigt at udskyde Referatet til næste Uge, men denne Gang blot saa meget:

50 Aars Tjeneste i et af de Ordenssamfund, der yder en af de største Indsatser i det kristne Barmhjertighedsarbejde — det er meget.

Over en Menneskealder som Leder af St. Vincents-søstres lille Ordenssamfund i den gamle Sundby — det er næsten mere. I Medgang og navnlig i Modgang altid den samme: mild, klog og from.

Hun er elsket af alle, der har følt sig i hendes Haand. Hun er højagtet af hele Byen og af dens Øvrighed. Den franske Stat udmærkede hende for et Par Aar siden med Æreslegionens Kors.

Men om Søster Priorinden er det faktisk ikke muligt at skrive noget, der blot nogenlunde paa Papiret kommer til at svare til det, som Hjerte og Tanke er bristefyldt af.

Den gode Gud har givet hende en god Arbejdsdag. Maatte Velsignelsens Sol ogsaa falde over en Gerning, der gaar paa Hæld, andre til Trøst og Hjælp, men hende, den ejegode og milde Moder for den lille Familie deroppe, hende selv til Løn for et Livsværk, over hvilket Hjertets Adel har sat sit kronede Stempel.

Søster Laurence, vi takker hende og hylder hende og forener os med alle de ukendte, der velsigner hendes Navn og indeslutter hende i deres Bønner.

Sigurd Jerlev.

KRISTENDOM OG KRIG

Vi har allerede bragt en Omtale af Pastor Geertz-Hansens Foredrag i Nykøbing om ovennævnte Emne. Da dette Foredrag egner sig udmærket til at høres ogsaa andre Steder, hvor man indbyder ander-

ledes troende til at høre lidt om aktuelle Problemer set i katolsk Lys, citerer vi her »Loll.-Falst. Stiftstidende«:

»Foredraget gik i første Række ud paa at faa slaet fast, at Paven og dermed den katolske Kirke ikke sidder inde med Magtmidler, der kan forhindre en Krig, som Statsmagten iværksætter. Men det har altid været Kirkens Standpunkt at fordømme Krig under en hvilken som helst Form; Kirken er dog paa den anden Side paa det rene med, at ganske specielle Forhold kan gøre en Krig uafvendelig og endog gøre en Angrebskrig berettiget, saafremt der foreligger en soleklar Krænkelse, som truer Statens Liv og den Ro, Orden og Retfærdighed, som er Grundpillerne i ethvert velordnet Samfund; men selv i saadanne Tilfælde bør den krænkede Magt gøre alt for at faa Spørgsmaalet løst ad fredelig Vej, før den griber til Vaaben, og ingen Nation, selv den største og stærkeste, er saa mægtig, at den ikke bør kunne gøre en Indrømmelse.

Den katolske Kirke kan ikke paabyde sine Børn at nægte at deltage i en Krig, som den udøvende Statsmagt tvinger Borgerne ud i, men til Gengæld maa Staten tage det hele og fulde Ansvar for Krigen og det, der følger i dens Kølvan. Foredragsholderen gav i sidste Afsnit af sit Indlæg Tilhørerne et levende Indtryk af de Fredsbestræbelser, som da navnlig de sidste tre Paver har udfoldet og lagt for Dagen, en Indsats, som utvivlsomt vil blive anerkendt fra alle Sider; man bør imidlertid huske paa, at Paven altid har Børn paa begge Fronter, hvorfor det er uomgængeligt nødvendigt, at han forbliver suveræn overfor alle, saa længe han da ikke ligefrem afæskes et Svar af den ene eller den anden af Parterne, og under alle Omstændigheder er det netop denne Suverænitæt, som giver hans Ord Myndighed og Styrke, naar han ser, det rette Øjeblik er kommet til at gribe mæglende ind.«

kvindelige Bestyrelsesmedlemmer.

Efter Formandens Beretning kommenterede Sekretæren enkelte af Aarets Begivenheder, hvorefter Beretningen kunde godkendes enstemmig. Ved Valg af Formand valgtes den gejstlige Raadgiver, Pastor Grobets, under stormende Bifald. Saa var det overstaet. Valg af Bestyrelse plejer at være noget af det mest spændende, man blev heller ikke skuffet denne Gang.

Valgt blev *Orla Jensen, Arne Hansen, Johannes Eriksen* samt *Willy Hansen* som Suppleant. For de unge Damer Vedkommende blev Resultatet: *Eugenie Wolff, Sylvia Hansen, Aase Segalt* samt *Gerda Walther* som Suppleant. Den afgaaede Formand blev valgt til Revisor.

Og hermed var Overraskelsernes Tid forbi. Under Eventuelt takkede den nye Formand; *Olaf Jensen* sagde et Par borgerlige Ord, men da Dirigenten i Mellemtiden var blevet hæst, blev vi nødt til at slutte Generalforsamlingen med Hurra for den gamle Formand. Der blev desværre ikke Luft nok til et for den nye, men Meningens var ellers god nok. Og endelig fik vi gratis Kaffe som en Slags forsinket Valgflask.

Som de foregaaende Aar benytter jeg hermed Lejligheden til at byde de nye Bestyrelsesmedlemmer Velkommen. Der bliver nok at gøre. *Sekr.*

„Unio“'s Tonefilmsaften

Søndag den 3. Marts havde »Unio« indbudt til en Tonefilmsaften. Igennem fire Films fik man et glimrende Indtryk af nogle af Tysklands skønneste Egne. Den første Film var fra Berlin. Derefter førtes man til et af Turisternes Eldoradoer, Schlesien, som desværre er alt for ukendt herhjemme. Fra Østtyskland kom vi til Sydtykland, hvor vi fulgte Donau fra dens Udspring i Schwarzwald indtil Wien, hvis Navn har en romantisk Klang i danske Ører, og som er en af de vidunderligste Byer i Europa. I den sidste Film saa vi, hvordan Fabrikationen af Harmonikaer foregaar, og vi vandrede til Tonerne af dette Instrument gennem Tysklands skønne Bjergegne.

Efter Kaffe bordet spillede vor egen fortræffelige Harmonikaspieler Gunnar Christensen. Det var svært at skulle konkurrere med den sidste Film, men det lykkedes glimrende, og vi glæder os til næste Gang, Gunnar tager Harmonikaen frem.

Husk, at Bladets Prisstigning rammer Frank Andersens Fond. Betænk derfor Fondet med en Gave. Adresse: Pastor Benzon, Frederikssundsvej 225, København, Brønshøj.

Den kender ikke sit eget Gulv igen!

Husk-
det er den med Hunden i Trekanter

ASP »Celose« Gulvlak
ferniserer og lakerer
paa een Gang — tørrer paa 4
Timer og giver en spejlblank,
haard og slidstærk Overflade.
Den er lige velegnet til Træ-,
Parket-, Kork- og Linoleums-
gulve. — Forlang

ASP
Celose
GULVLAK

ASP »Celose« Bonevoks
 anbefales til Parket- og
malede Gulve, Linoleums-
og Terrazzo-Gulve samt
Læder og poler. Møbler

393

N. P. Rostrup
Katolske Begravelser
30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Billigste Priser Bedste Betingelser
2 Kr. om Ugen
Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker,
Halakæder, Forlovelsesringe, Radio etc.

URIMPORTEN
Griffenfeldtsvej 33. Telf. Nora 5696

Horsens Ungdomsforening

— Jeg vilde ønske, der ikke var noget, der hed Generalforsamling, sagde Pastor Grobets som Indledning til den ordinære Generalforsamling i Horsens Fredag den 15. Marts. Han var ikke ene om dette Ønske; Meningsforskelle bliver altid skarpere ved højtidelige Lejligheder, men den Slags er jo nødvendige en Gang imellem.

Generalforsamlingen var imødeset med ikke ringe Spænding; der skulde vælges ny Formand. Desuden skulde der vælges to nye

Gudstjenester

Hvide Søndag

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 og 11 stille Messe. Kl. 9 Messe med Børnernes første hellige Kommunion. Kl. 17 Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Ved Hovedgudstjenesten Kl. 9 meddeler Hs. Excellence Biskop Th. Suhr Konfirmationens hellige Sakramente. Stille Messer Kl. 6, 7 og 11. Takkegudstjeneste Kl. 16.

St. Andreas Kirke. Børnernes Førstkommunion Kl. 9. Stille Messe Kl. 7, 7½ og 11. Andagt Kl. 17.

Rosenkranskirken. Kl. 8,30 Børnernes højtidelige Kommunion. Kl. 10 stille Messe. Kl. 17 Andagt.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 17 Andagt med sakramental Velsignelse.

St. Knud Lavards Kirke (Lyngby). Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse, Børnernes højtidelige Kommunion, sakramental Velsignelse.

Onsdag 3. April

Benediktinerindeklostret paa Jagtvej. St. Benedikts Fest fejres i Aar d. 3. April med Pontifikalmesse Kl. 9.

Egen Grund med eget Hus

De ved, det er Spejderbasarens Devise, og De ved ogsaa, at den finder Sted i Pinsen, — saa ved De nemlig, hvor De skal tilbringe Pinsedagene — og naar De har læst følgende, saa ved De lidt om, hvad der sker paa Basaren: Spejderopvisninger, Udstilling af Spejderarbejder, arbejdende Værksteder, Museum for Spejderminder, Gaveboder, Tombolaer, Restauration med Underholdning, Pøsekro med Hyggemusik, Film, Non-Stop-Cabaret. Nu ved De saa meget, men De skal snart faa mere at vide.
Ludvig.

Unio afholder Foraarsfest

Lørdag d. 6. April i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Festen begynder Kl. 20½ prc. Stor Jazz-Koncert af Nør's Band. Smørrebrød og Øl. Mange Overraskelser. Paaklædning: Selskabsdragt.

Billetter à Kr. 2,75 for Gæster og Kr. 2,25 for Medlemmer (alt incl.) kan købes og bestilles i Katolsk Boghandel (Vester 3930), hos Alf Simonsen (Amager 8978) og hos Ruth Winkel-Hansen (Godthaab 6794) senest Torsdag d. 4. April.

Der er inlet Billetsalg ved Indgangen.

Didaskaleion

Søndag d. 7. April mødes vi i Forhallen til Statens Museum for Kunst i Sølvgade. Gennemgang af Værker i Afstøbnings-Samlingen. Enhver interesseret kan deltage.

Torsdag d. 18. April Kl. 8 i »Vesterhus« afslutter vi Vinterens Arbejde. Pastor Schindler oplæser et nyt og utrykt Arbejde: »Et ganske almindeligt Menneske« — et Tankespil om Judas Iskariot — i 8 Optrin. Adgang for enhver mod 1 Kr. ved Indgangen; dog har Didaskaleions Deltagere gratis Adgang.

Søndag d. 21. April mødes vi atter i Statens Museum i Sølvgade — til Gennemgang af ældre religiøst Maleri.
Peter Schindler.

Bønnens Apostolat

Intentioner for April Maaned: Overholdelse af Retfærdighedens

Bud. — Barmhertighedsgerningerne.

English Service

March 21st. at 10,30 o. cl. at St. Canute's, Vestervoldgade 115. English sermon by Fr. Pauli. English hymns are sung.

Efterlysning

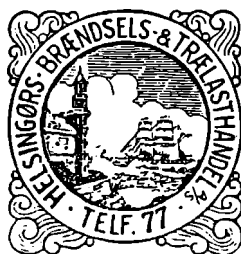
Et Medlem af Carmelitterordenens Skapularbroderskab vil gerne vide, om der her i Landet findes andre Medlemmer af Broderskabet. Redaktionen modtager Besked.

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

HELSINGØR

Maskinsnedkeriet »Godthaab«

R. ANDERSEN

Sudergade 13
Telefon 144

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

HORSENS

C. C. Nielsen

Mel. Gryn . Hønsedefoder

Smedegade 91
Telefon 515 . 565

Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

RANDERS

Knud Petersen

SLAGTERMESTER

Dronningborg . Telefon 649

1. Klasses Kød og Pølser

Leverandør til St. Josef Hospital

HORSENS

Installationsforretningen »Lyset«

Torvet 10 . Telefon 618

Alt udføres i Installationer
Alt haves i Lamper og Lysektioner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt
Installator for Set Joseph Søstrene

KØGE

K. K.

Køge Ur- og Brilleforretning

Holger Jensen . Nørregade 30 . Tlf. 1415
Alt i Ure og Brillor

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres
Murermester v. de kat. Institutioner
Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kls. Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

Køb hos vore Annoncører

Møder i København

Jesu Hjerte Kirke. Sønd. 31. Marts Kl. 8½ Fælleskommunion for Immaculatakongregationen. Mand. 1. April Kl. 20 Møde for de unge Mænds Kongregation. Torsd. 4. Apr. Kl. 20 Møde for Mændenes Kongregation.

St. Annæ Kirke. Torsd. 4. Apr. Kl. 20, alm. Møde paa St. Annæ Hjem.

»Apostlenes Dronning«. Mand. 1. Apr. Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

St. Michaels Klub. Mand. 1. Apr. Kl. 20 Sammenkomst hos

Klubbens Sekretær, Fru Politadvokat Lotinga, Borgmester Jensens Allé 9, 2. Sal, Ø. Alle Medlemmer velkomne.

»Unio«. Forarsfest, se Annoncen. Lørdag 20. April Diskussionsaften. Emne: »Ung Katolik i København«. Indleder: Redaktør Kiærulff.

K. U. K. Lørd. 30. Marts aabent Hus Kl. 20—22½. Lørd. 6. Apr. Fællesmøde. Foredrag af Hr. Thorbjørn Møller: »Rejseindtryk«. Derefter Generalforsamling. Lørd. 13. Apr. aabent Hus.

Katolsk Kantor- og Organistforening lader Mandag d. 15. April Kl.

8¼ i Jesu Hjerte Kirke læse en Messe for Pater A. Menzinger, der har været Medlem af Foreningen siden dens Stiftelse i 1921. Det næste Møde holdes Mandag d. 8. April, Nørrebrogade 27. Kantor Kurt S. Thomsen vil tale om: »Kirkens Lovgivning angaaende den liturgiske Musik« (paa Grundlag af *Fiorenzo Romita: Jus Musicae Liturgicae*).

Aarhus Sogn

Aarhus By

Hvide Søndag: Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Børnenes højtidelige Kommunion. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 17 Festandagt.

Onsdag 3. April Kl. 20 Møde for »Regina Virginum«. I Præstegaarden: Studiekreds for Mænd.

Torsdag 4. April Møde for ugifle unge Mænd (Præmieskydning).

Fredag 5. Apr. Efter Skolemesen sakramental Velsignelse. Kl. 20 Andagt med Indvielse til Jesu Hjerte. NB! Paa Hospitalet: Tilbedelse fra Kl. 6—16. Efter Andagten: Studiekreds for Damer. Ny Testamente medbringes.

Aarhus Opland

Søndag d. 31. ds. Gudstjeneste i Ulstrup.

Odder. Fredag 5. April Undervisning Kl. 16,15.

Notabene!

Pastor K. Ballin har været saa elskværdig at overlade vor Kirke en Del *Credo-Mærker*, som vi her kan sælge til Bedste for Kirkes Udsmykning. De sælges fra Præstegaarden i Rycsgade og ved en Masse frivillige Sælgere, som forventes at ville melde sig omgaaende.

Værelse til Leje

Godt møbl. Værelse til Leje for pæn, rolig Herre eller Dame. Ledig 1. April. Pris 35 Kr. mdl.; ugentlig Betaling kan ogsaa modtages. B. Eckhardt, Oehlenschlägersgade 40, 3. Sal th.

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materialer, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

FREDERICIA

Mejeriet

„LILLEBÆLT“

Gothersgade 30, Tlf. 1017
Kun Kvalitetsprodukter
Leverandør til St. Josef Hospital

H. Olsen Holmelund A/S

Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170
Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde
Prima Kvaliteter
Promte og reel Betjening

Th. Rabens

Fredericia
Fedevarerforretning og Pølsefabrik
anbefaler sig med alt i **Kød og Flæsk**
Paalet, Salater, Vildt, Fjerkræ
Leverandør til St. Josefs Hospital

EMIL JENSEN

Malermester

Gothersgade 51, Tlf. 251

Loehr's Kulimport A/S

TELEFON: 888
KUL, KOKS, CINDERS
OG BRIKETTER

Fredericia Mejeri

Gothersgade 14 . Tlf. 129
Leverandør til St. Josefs Hospital

V. Jørgensen

Fiskehandel

Jyllandsgade 20 . Tlf. 579
Leverandør til Menigheden

Kør med Westrings Eftfs.

Biler Telf. **383**
883

Rasmus Nielsen

HILLERØD

E. Eriksen Køie

Urmager, Guldsmed og Optiker
Helmerhus . Tlf. Hillerød 266

HANS TOFTE

F. Hertz Boghandel
Tlf. 132 . Hillerød . Slotsgade 22

Carl Petersen Glarmester

Slotsgade 10 . Telefon 111
Lev til den katolske Menighed

O. Petersen & Co.

Telefon 122
Isenkram . Glas . Porcelæn

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
Frederiksgade 8 . Telefon 370
Lev. til den katolske Menighed

Carl Christensen

Murermester
Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100
Lev. til den katolske Menighed

Alex Christensen

Aut. Installatør
Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker
Exam. aut Gas- og Vandmester
Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24
Lev. til den katolske Menighed

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

7. April 1940

Nr. 14

Pligter og Rettigheder

Ved at se paa de Ting, vi beder om i »Fader vor«, kan vi opdage, at de falder i to Grupper. Først er der en Liste over vore *Pligter* og bagefter en over vore *Rettigheder*. Det er ikke nødvendigt at sige, at Pligterne kommer først. Naar der her i Verden opstaar Strid mellem Grupper eller enkelte Mennesker, er det, fordi de sætter Rettighederne først, ikke Pligterne.

Sandt at sige er alle Ting blevet saa komplicerede, at det tit er svært at finde ud af, hvilke Pligter vi har. Men i de smaa Ting, der har Ædelstenens Glans, som f. Eks. Familien, er Pligterne dog klare nok. Fædre og Mødre er næsten allesammen fuldstændig klare over deres Pligter og ønsker instinktivt at opfylde dem. Vi vilde spørge, hvad der mon var i Vejen, hvis nogle Forældre altid insisterede paa deres Rettigheder overfor Børnene. Maaske der er saadanne Tilfælde, men de er ikke normale.

Pligter er det primære — Rettighederne følger deraf. Vi har ingen Rettigheder, før vi har opfyldt Pligterne. Det lyder som en Selvfølgelighed. Selvfølgeligheder er grundlæggende, lette at kende og svære at udføre. Jo mere vi koncentrerer os om vore Rettigheder, des mere synes Pligterne at forsvinde. De bliver

borte i den stadige Kamp for ens Rettigheder, og den er der ingen Heroisme ved.

I »Fader vor« er der først de store *overnaturlige Pligter*, som skal opfyldes. Vi maa bede om dem. »Lad det ske«. Vi siger ikke: »Giv mig Naade til at gøre det«, men: »Det ske«. Det var Jomfru Marias Maade at sige det paa. »Helliget vorde Dit Navn«: Gud skabte os til Hans Ære og Forherligelse, og derfor er det vor første Pligt at bede om, at Hans Navn maa blive helliget af os. »Komme Dit Rige« — her saavel som hisset. »Ske Din Vilje«, for saa kommer Riget. Vi siger ikke: »Giv mig Naade til at gøre Din Vilje«. Vi skal ikke fjerne os en Tomme fra Marias Ord. »Ske Din Vilje« er vor ydmyge Maade at bede Gud om, at vi maa gøre Hans hellige Vilje. Det vil ikke sige, at Gud skal gøre noget, og vi bare se til. Vi gør det selv gennem Ham.

Har vi først virkelige Pligter, saa har vi ogsaa Rettigheder. Vi har Ret til de Evner, der skal til for at udføre det moralsk nødvendige, Pligten. Vi har Rettigheder overfor Gud, siden Han har paalagt os Pligter. Da Gud skabte os af Kærlighed, skabte Han Pligter overfor os. Jo højere nogen staar, des større Pligter, og des større Forpligtelse til at opfylde dem.

Anden Del af »Fader vor« er vor ydmyge og dristige Hævdelse af vor *Ret*. Gud lagde os selv Ordene i Munden, ellers turde vi ikke tale saadan til Ham. Er der nogen anden Bøn saa dristig? »Giv. Forlad«.

Naar Gud har skabt os, saa maa vi leve. »Javel«, siger vi, »giv mig noget at spise«. Og Gud synes at sige: »Jeg indrømmer det. I har Rettigheder; jeg har Pligter overfor jer«. Naar Verden prøver paa at opfylde sine Pligter overfor Gud, bliver den Bøn altid hørt. Men gaar vi bort fra Gud, saa mister vi vort daglige Brød.

Vi har Pligt til at komme i Himlen. »Javel, Herre, men Du maa gøre det muligt. Du maa forlade mine Synder«. Og Vor Herre synes at svare: »Det er rigtigt nok. Jeg har omhyggeligt gennemtænkt det. Der er Skrifttemaaleet. — »Forlad os vor Skyld, som vi forlader vore Skyldnere« — fordi andre maaske trænger til vor Forladelse.

»Fader vor« lærer os, hvad vi skal bede om, og den rette Orden for vore Bønner. Som Gruppe kommer Pligterne først, ikke Rettighederne. Men har vi Rettigheder overfor Gud, er det vor simple Pligt at knæle ned foran Ham og ydmygt bede Ham om det, vi hver Dag trænger mest til: Brødet og Tilgivelsen.

Vincent Mc Nabb O. P.

Horisonten rundt

Father Martindales to Uger

De næste to Uger staar i Father Martindales Tegn. Som allerede meddelt begynder han sine Foredrag med at tale for »Dansk-Engelsk Selskab« i Handels- og Kontoristforeningen Tirsdag d. 9. April om Emnet »Chesterton-Belloc-Baring«. Paa næste Side bringer vi et Par Udpluk fra det Essay, han for et Par Aar siden skrev om de tre berømte katolske Forfattere.

Onsdag, Torsdag og Fredag i samme Uge holder Father Martindale Kl. 20 i St. Ansgars Kirke sin første Prædikentrække. De tre Prædikener har som Fællestitel »Kristus og den moderne Verden«.

Og Søndag d. 14. ds. finder det store Møde Sted, som fire af vore Foreninger indbyder til. Ved denne Lejlighed bydes der Hovedstadens Katoliker med Venner og Bekendte den eneste Lejlighed til at høre et Foredrag af Father Martindale og samtidig tilbringe en Aften sammen med vor Gæst. Father Martindale har med Glæde akcepteret den Aften at tale om Robert Hugh Benson. Selv har han for en Del Aar siden skrevet Ben-

sons store officielle Biografi, den bedste Bog om R. H. B., og det er ham bekendt, at Bensons Bøger næsten alle er oversat til Dansk og flittigt læst af vide Kredse. Vi henviser iøvrigt til de fire Foreningers Annonce om Mødet (se Side 218).

Om de afsluttende to Prædikener i Jesu Hjerter Kirke Mandag d. 15. og Tirsdag d. 16. samt Foredraget i »The Union« Onsdag d. 17. April bringer vi nærmere i næste Nummer.

De sidste Ting

Vi har faaet tilsendt et lille firsidet Blad »Epifania Herolden«, som i en »Extraudgave« behandler Spørgsmaalet: »Hvor er de døde?« Fremstillingen former sig som et Rundspørge, hvor Forfatteren først fremstiller Fritænkernes Svar, derefter Hedningernes, saa Katolikernes og Protestanternes og tilsidst Heroldens eget Svar, som er inderlig ligegyldigt. Herolden er en »Professor« Johnsen fra »Epifania Bibel Huset« i Philadelphia, og hans danske Tolk er Redaktør G. Danielsen.

Af det »katolske Svar« synes vi, det vil være morsomt at citere følgende Linier: »Hvis De ønsker et nøjere Kendskab til den katolske Lære angaaende dette Emne, vil vi henvise Dem til Digteren Dantes Skrifter. Han var en af de største og bedste Katoliker... Kunstneren Doré var ogsaa en fremragende Katolik... Hans Illustrationer viser livagtigt Skærsildens Kvaler ... Tusinder af Millioner Hedninger er i Skærsilden ... næsten alle Katoliker kommer der ligeledes til Trods for Kirkens Embeder, Vievand, Skriftemaal og Messer, hellige Voksllys, indviede Kirkegaarde o.s.v., o.s.v. ... Vi mener dog, at Katoliker ikke behøver at blive saa længe i Skærsilden som f. Eks. Protestanter eller Hedninger.«

Vi havde ikke ofret vor kostbare Spalteplads paa dette sølle

Vaas, hvis ikke det var, at vi har faaet Bladet forærende af en katolsk Dame, som fik det tilsendt kort Tid efter, at hun havde mistet sin Mand. Det er et Tilfælde, der kunde se ud som en Tanke, og vi vilde egentlig gerne vide, om flere Katoliker har modtaget det samme »Trøstens Ord« i deres store Sorger.

Father Martindale paa Dansk

Som før nævnt foreligger der paa Dansk to smaa Oversættelser af Bøger af Father Martindale. Af »Det svære Bud« er der endnu et Restoplag tilbage. Den udmærkede Vejledning til Selvkontrol kan faas fra Katolsk Præstegaard, Ryesgade 26, Aarhus. Prisen er 75 Øre (+ 10 Øre i Porto). Beløbet kan sendes i Frimærker sammen med Bestillingen. Den anden Bog er »Antikrist«, udgivet af Pauluskredsen. Prisen for denne Bog er 1 Kr., og der er et lille Restoplag tilbage hos Ugebladets Redaktør.

Pætges-Familietraditionen

Grev Holstein-Løvenørn har i Anledning af vor Artikel i sidste Nummer sendt os nogle Linier for at vise, at det var, fordi Katoliken Pætges giftede sig med en Jøidine, at hans Ægteskab maatte betragtes som ugyldigt. »Paa det Tidspunkt var jo Tridentiner-Konciliet Bestemmelser ikke publicerede herhjemme, og som Følge heraf tror jeg heller ikke, at en Katoliks Ægteskabs Gyldighed var afhængig af, at det var foretaget i Overværelse af en katolsk Præst. Mon ikke snarere Præsten har hævdet, at det var ugyldigt, fordi Konen ikke var døbt. Et Ægteskab mellem en Kristen og en udøbt har vist nemlig altid — altsaa ogsaa før Tridentiner-Bestemmelserne — været anset for ugyldigt, naar der ikke forelaa Dispensation.«

CHESTERTON * BELLOC * BARING

Chesterton elskede sine Medmennesker med Lidenskab, og deres Martyrium var hans. Hans Hjerte var saa stort, at det faldt ham let at lade det omfatte de »jævne Mennesker«, uden at han var sig det bevidst — Næstekærligheden faldt ham naturlig. Men overfor de raadende oprørende Uretfærdigheder, stod Retten beständig og bevidst for hans Blik og i hans Forhaabninger. Han blev ligefrem desperat, naar han saa Mennesker bedraget af Rhetorik og Formularer, behandlet som Brikker af Politikerne og slet ikke taget i menneskelig Betragtning af Finansmændene. Saa kom Krigen. I sit Hjertes Enfold troede han, at der vilde komme noget godt ud af den. Han troede, at den endelig vilde have lært nogen noget. Han blev skuffet. Ikke blot var hans egne Anstrengelser resultatløse, men det lod til, at heller ikke andre vilde kunne opnaa noget. Hans Ydmyghed hindrede ham i selv at blive bitter; hans Tro gjorde det muligt for ham at nære Tillid til Fremtiden, d. v. s. til Gud. Jeg tror, at han ogsaa vidste, at han var ved at blive træt, han gentog sig selv. Og til sidst vidste han, at Døden var nær. Haardt ramt, men ikke brudt, saaret, men ikke bragt til Fortvivelse forlod han denne urolige Verden.

Kærlighed, Retfærd og Ydmyghed — det er store Dyder. Maa jeg slutte med et uhyre stort, omfattende og transcendent Ord: Hellighed. Jeg har hørt det brugt — hviskende, ganske fortroligt — af Venner, der græd bitre, men ikke haabløse Taarer ved hans Død og sidenhen. Jeg har altid ønsket at bruge det selv. From — det ved vi; rettroende — det var klart nok; men »hellig« — Helgenerne lig? Tør vi sige det? Det er nok, at vi har spurgt os selv, om ikke det netop var *dette*, vi burde have sagt.

I Anledning af Father Martindales Foredrag om ovennævnte tre katolske Forfattere giver vi et bekendt „Konversationsbillede“, hvor de alle er portrætteret. Samtidig bringer vi af Martindales eget Essay om Forfatterne et Uddrag om Chestertons Personlighed, om en af Barings Bøger, der fortjente at være bedre kendt herhjemme, samt Essayets Slutning.

»Den usyede Kjortel« af Maurice Baring. Romanens Indhold er dette: Hvor Kjortelen end kommer hen (først tager Soldaten, som vandt den, hjem til sit Hus, hvor hans Barn ligger for Døden), saa virker den altid et Mirakel, men Naaden viser sig i noget, som de fleste vil kalde en Ulykke. Man følger dens Pilgrimsgang gennem Aarhundrederne. Den ender som Relikvi i en fransk Landsbykirke. Under Verdenskrigen bringes en døende engelsk Soldat ind i Kirken. Al Forbindsstof er opbrugt. Med overnaturlig Tillid sønderriver Sognepræsten det eneste Stykke Tøj, der er tilbage, og forbinder den stakkels Dreng dermed. Alligevel dør Soldaten, men først

genvinder han sin Tro. Jeg tror ikke, at nogen anden Forfatter har prøvet sine Kræfter paa et Tema af saa ophøjet Mystik.

*

Her er et Trekløver af Mænd, udtrykkeligt Lægmænd, muntre og livsglade, Forfattere alle tre, realistiske (og saa meget des mere bevidst realistiske, som de ved, at de ogsaa er Seere), ganske klar over, at ingen af dem er højtidelige Intellektuelle, kort sagt særdeles hele Mennesker og derfor Katoliker. Havde Gilbert Chesterton, Hilaire Belloc og Maurice Baring ikke været Katoliker, vilde jeg have tænkt: »Mine Herrer! hvor er I ypper-

(Sluttes Side 215)

Den helliggørende Naade

Endnu mens vi lever her paa Jorden, er vi kaldet til at naa et Sted, hvor alt er guddommeligt. Det er Menneskets ny Bestemmelse, som er vundet til os af Guds menneskevordne Søn ved hans Forløserdød. Men derfor er Mennesket dog stadig Menneske og bliver ved med at være det. Hvor kan vore menneskelige Evner — der er skabt til at udtrykke vor menneskelige Natur, og er tilpasset dens Behov og dens alene — hvor kan de udfolde sig paa det nye Plan, vi er kaldet til? Det er et Plan, som ligger over det menneskelige, over Menneskenaturen, et Plan for guddommeligt Liv og guddommelig Aktivitet. Mellem os og vor Bestemmelse ligger der denne første Vanskelighed, at der intet er i vor Natur, som kan tjene til »Springbræt« ud i den nye Verden. I denne Henseende er Mennesket eller rettere sagt Menneskenaturen ingenting værd, bogstavelig talt saa absolut intet værd, som om den overhovedet ikke var til.

Forløsningen, som har givet os denne overnaturlige Bestemmelse tilbage, maa allerførst udvirke, at denne Vanskelighed overvindes. Mennesket maa modtage noget, som giver det Værdi; noget maa trænge ind i selve dets Væsen, omforme det og give det ny Værdi; en virkelig Værdi, der staar i Forhold til den ny Bestemmelse. Det vilde ikke være gjort med nogen som helst »Nedladdenhed« fra Guds Side, ikke med, at Gud »overser« vore naturlige Mangler eller »gaar ud fra«, at vi er fuldkomne, saa lidt som med Guds Villighed til at behandle os, som om vi var fuldkomne (hvis dette overhovedet var muligt). Der udkræves intet mindre end, at der skænkes Mennesket en ny Væsensbestanddel, som giver os den fornødne Værdi og virkelig indgaar i vort Væsen og i første Række ændrer vor aandelige Natur.

Det er netop, hvad Gud gør. Naar han kalder Mennesket til en ny Skæbne, tilhyder han at give det, hvad der udkræves til at være paa Højde med denne Skæbne. Den Gave, der gør, at Gud kan akceptere os som Parthavere i den guddommelige Natur, kaldes *Naade*, fordi det er en Gave, der gives for intet, og den kaldes *helliggørende*, fordi den gør selve Menneskets Væsen til noget, der i sig selv er helligt, overnaturligt helligt. Mennesket løftes op over sin egen Natur, gøres overnaturligt. Meningen med den helliggørende Naade er at hjælpe til at slaa Bro over en Afstand, som er uendelig. Der

måa være noget guddommeligt ved den, noget af Guds egen Natur. Den er ikke blot en Gave fra selve Gud, men Gud selv som Gave. Naar vi modtager Naaden, modtager vi Pørl i Guds egen Natur. Naar vi modtager den, bliver vi ligesom »blodsbeslægtede« med Gud, af Guds Slægt. Guds Børn, som Skriften siger — ikke hans »naturlige« Børn, for Guds Natur er guddommelig, og vor vedbliver at være menneskelig, men hans adopterede Børn. Og denne Adoption er mere end en juridisk Fiktion, for selv om Guds Natur ikke er vor, og vi ikke bliver guddommelige, saa faar vi dog sand og virkelig Del i hans Natur. »Vi kaldes Guds Børn og er det«, siger St. Johannes.

(Næste Gang: De overnaturlige Dyder).

Philip Hughes.

Det katolske Hjem

SMAABØRNS KIRKEGANG

»Man bragte Smaabørn til Jesus, for at han skulde røre ved dem og velsigne dem«.

Det er værd at lægge Mærke til Ordet *bragte*. Børnene var altsaa saa smaa, at de maatte *bringes*, bæres paa Armen eller føres ved Haanden. Og det var, for at Jesus skulde *røre* ved dem, ikke for at han skulde tale til dem eller høre paa dem — de havde vel knap Talens Brug — men for at de smaa maatte komme i hans Nærhed, blive velsignet af ham. Og det, enten de selv forstod det eller ej.

Saaledes gaar ogsaa den kristne Moder med sit spæde Barn paa Armen til Kirken for at fremstille det for Gud, og hun er ligesom Mødrene i Evangeliet lykkelig over at vide det i Frelserens Nærhed og modtage hans Velsignelse — en stor Naade, som selv det spæde Barn er modtagelig for!

Naar det lille Barn begynder at skønne og har faaet de første Begreber om Gud, da er det Tid til

at tale med det om Kirken, som er *Guds Hus*. Det er efter saadanne Samtaler, at Moderen paany tager Barnet med til Kirken, helst *uden* for Gudstjenesten. Inden de træder ind i Kirken, mindes det lille Barn atter om, at »nu gaar vi ind i Guds Hus — her er Gud — her gaar vi ganske stille — taler ikke eller ganske sagte ...« Det er ikke sikkert, at Tidspunktet er kommet til at lade Barnet anvende Vievan-det eller foretage Knæbøjningen foran Alteret — dette er i Øjeblikket ikke det væsentlige. Det vil netop være vigtigt ikke at sprede Barnets Sind med disse smaa Foretagender, men blot, ved første Besøg, lade det fyldes af Stedets Stilhed og Skønhed, som bedre end Ord og Ceremonier vil tale til det ganske lille Barn om det op-højede, det hellige, d. v. s. det overnaturlige. Der er intet, der stemmer til Andagt, som Stilheden.

Langsomt, lidt efter lidt, bibringes Barnet større Viden om Guds Hus, begyndende med det centrale:

Alteret, Tabernaklet med den evige Lampe. Alt drøftes hjemme, beskrives og forklares, ved Tegning eller Billeder — og saa gaar vi atter til Kirken for at finde det, vi har talt om. Et saadant forberedt Besøg bliver en Oplevelse for Barnet; det, der er sagt, indprentes ved Selvsyn og uddybes ved sagte Spørgsmaal og Svar. Det er Moderns Sag at sørge for, at Alteret vedbliver at være Midtpunktet i Barnets Bevidsthed, og dette saa meget mere, som man ofte i vore Kirker finder underordnede Ting stærkt fremtrædende paa Bekostning af »det ene fornødne«. Disse Besøg i Kirken skulde gerne være religiøs Undervisning og liturgisk Opdragelse efter Plan og Metode. Det er ikke Barnet selv, der bestemmer, hvad der skal drøftes. Selv om man ikke kommer uden om at tilfredsstille et meget spørgende Barn, maa man ikke lade sig tvinge til Uorden og Planløshed i den religiøse Opdragelse. Hvis det bliver Barnet selv, som fører an ved de smaa Kirkebesøg, kan man let udsætte sig for, at det opsøger en broget Statue af f. Eks. »Sankt Mikael i Kamp med Dragen« — og dermed foreløbig har nok!

Lidt efter lidt drages nu flere Enkeltheder ind i Samtalerne: Døbefonten, hvis en saadan findes, Guds Moders Alter, Statuer af de Hellige — men altid samler Hovedinteressen sig om Alteret, hvis Formaal og Indretning forklares og uddybes, idet *Offertanken* og *Messens Ritual* kommer til at opfylde Tanken mere og mere. Ikke mindst naar det gælder Liturgien, maa vi undgaa at beskæftige Barnet for meget med det underordnede, før det væsentlige er blevet forstaaet og tilegnet.

Denne planmæssige Anskuelsesundervisning yder langt mere end de bedste Billeder, og der opnaas navnlig det, at Barnet bliver forlrolig med Kirken. Kirken bliver ikke blot et pænt Hus med mange mærkelige Ting, som det er morsomt at sidde og se paa — indtil de har mistet Nyhedens Interesse. Nej, hver Genstand er gennem Samtaler og Selvstudium blevet indholdsrig, blevet et »Eventyr«; Synet af Tingen vækker Forestillinger og Følelser, som et helt Liv

ofte ikke formaar at udlette, og som inspirerer Barnet til Bøn og Betragtning.

Afstanden til Kirken kan ganske vist være saa stor, at saadanne jævnlige Besøg ikke godt lader sig gøre. Da er der *saa meget mere Grund til*, at Kirken i Hjemmet gøres til Genstand for hyppige Samtaler, støttet af Billeder: Lad da Guds Hus blive »Det fortryllede Slot«, som Barnet ikke bliver træt af at høre om; med en vis Længsel skal det gerne se hen til den Dag, da det skal med Mor i Kirke, hen og opleve, hvad Mor har fortalt om. Børn elsker at se, hvad de hidtil blot har hørt om, og at konstatere, at alt er, som det er blevet fortalt. Samtalerne i Hjemmet faar derved blot nyt Liv og rigere Indhold.

Og saa ligger det i Sagens Natur, at vi ikke ved disse Kirkebesøg har forsømt det væsentlige: *at lære Barnet at bede.* En lille formuleret »Hilsen« har Barnet tidligt lært; smaa Vers og korte Bønner er forberedt hjemme. Inden vi gaar ind i Kirken, har vi talt om, at Jesus, deroppe i det lille Alterhus, venter paa, at vi skal komme, og glæder sig over at høre, hvad vi siger til ham. Glemmes maa det dog ikke, at Barnets lille selvvalde Bøn og Moderens Bøn, der blander sig med Barnets Stammen, er mere værd end alle tillærte Formularer.

Endelig kunde der være Grund til at omtale Barnets Ophold i Kirken under Gudstjeneste. Dette Emne er imidlertid for omfattende og vil kræve større Plads, end vi her kan regne med. Saa meget skal blot antydes, at *en Del* af de Vanskeligheder, som følger med Smaabørns Deltagelse i Messeofret, sikkert beror paa, at der mangler en *forudgaaende* religiøs, særlig liturgisk Opdragelse.

HROAR OG HELGE

Det skete for en hel Del Aar siden i en Klasse 9—10 Aars Dreng. Vi læste i Læsebogen et Stykke om Hroar og Helge, og Børnene var vældig optagne af de to smaa raske Kongesønners modige Kamp mod den onde Kong Frode.

»Hvornaar var det, Frøken?« spurgte en.

»Det er mange, mange Hundrede Aar siden. I har jo lige hørt om Ansgar, som bragte Kristendommen til Danmark, ikke?«

»Jo!«

»Naa — Hroar og Helge levede, før Ansgar kom hertil og lærte Danskerne om Vor Herre.«

Ja, saa maatte det jo rigtignok være meget længe siden; men det formindskede ikke det storartede Indtryk af de to Drenges Tapperhed, som de alle sammen kunde udmale med ivrige Ord.

»Kan du fortælle videre, Jørgen?«

Jørgen var en af Klassens flinkeste; derfor var det sært, at han ikke straks kørte løs fuld af Begejstring.

»Kan du slet ikke huske mere om Hroar og Helge?«

»Jo, — men ... naar de levede dengang — — før Ansgar kom — saa var de jo ikke — døbt, vel?«

»Nej, det var de altsaa ikke,« svarede jeg roligt; Hroars og Helges Sjæl havde jeg aldrig skænket en Tanke. Men lille Jørgen, kvikke, flinke Jørgen, stod der med store Taarer i Øjnene. Tænk, at Hroar og Helge, de to Helte, ikke var døbt, ikke var Guds Børn! Det var saa ubegribelig sørgeligt. Og jeg følte mig beskæmmet, da jeg saa ned i de taareblanke blaa Øjne. Saa lille Drengen var, forstod han bedre end den »kloge« voksne, at Gudsforholdet er det allervigtigste, og at menneskelig Storhed først kommer langt bag efter det.

Alligevel

Se, hvor Jorden er grim og graa og grimet af sprukne Grøfter. Hvem skulde tro — og hvem kan forstaa, at den gemmer paa tusinde Løfter?

Grønt og duftende, sort og sødt vælder det snart af dens Volde. Man har set det før — hvor Blodet var rødt hos dem, man tro'de saa kolde.

-sen.

Tyven

Novelle af Pierre l'Ermite

Han var en rask og glad og køn lille Dreng, begejstret for alt smukt og fromt; og en Dag sagde han til den Præst, som var Leder af Fritidshjemmet, han saa ivrigt besøgte: »Jeg vil ogsaa være Præst!«

»Ja, lad os nu se ad,« svarede Præsten, som for Resten havde tænkt, at det nok vilde gaa saadan.

»Nej, det er ganske bestemt.«

Og han kom virkelig ogsaa paa det »lille Seminarium«, var ivrig og flittig, trofast og paalidelig, blev Nummer eet blandt alle disse unge Sjæle, som blomstrede op i Guds Naades Sol og skulde bære Frugt for Kirken.

Da han var tyve Aar, kom Krigen.

Han blev en glimrende Soldat, ligesom han havde været en glimrende Student. Fire Gange blev han nævnt med Hæder i Dagsbefalingen; han fik Krigskorset og Tapperhedsmedaljen.

Den sidste Udmærkelse kostede ham meget. En Shrapnelkugle havde knust hans Overarm. Seks Gange i Løbet af en Maaned blev han baaret ind paa Operationsstuen, hvor Lægen, hjulpet af en ung Sygeplejerske, fjernede de Bensplinter, som paa en mærkværdig Maade syntes at blive ved med at danne sig.

En Morgen kom jeg ind til ham, just som Forbindingen blev skiftet. Ligbleg og med store Sveddraaber paa Panden laa han og bed sig i Læben for ikke at komme til at klage sig, mens det stod paa.

Da han blev bragt tilbage fra Operationsstuen, hæftede Obersten Krigsmedaljens gyldne Baand paa hans Bryst og viste derved, at han var en af de tapreste blandt de tapre.

Den havde kostet ham meget, den Medalje, men den kom til at koste ham endnu mere.

Krigen fik Ende; og en Dag kom den unge Mand op til mig.

Straks jeg saa ham, fik jeg Indtrykket af, at der var et eller andet i Vejen. Han saa lidt genert ud, og hans Blik, der altid havde været fast og klart, undveg mit. Noget havde han paa Hjerte; men han begyndte med at snakke løs om alt det, man nu engang taler om for at faa Tiden til at gaa: Regnen og Helbredet og Solskinnet — — Men omsider tog han Mod til sig:

»Ja, Hr. Pastor, jeg er kommet for at fortælle Dem noget, som De nok bliver lidt ked af.«

»Og hvad er saa det?«

»Jeg — holder op ...«

»Holder op?«

»Ja, jeg vender ikke tilbage til Seminariet. Jeg vil ikke være Præst.«

Jeg blev selvfølgelig baade forbavset og bedrøvet; men han var jo ikke kommet længere i sine Studier, end at intet som helst forhindrede ham i at vende om.

»Hvordan er det gaaet til?« spurgte jeg, — fordi jeg vidste, at han ventede det Spørgsmaal, ikke fordi det var nødvendigt at spørge, for saadant noget sker næsten altid paa samme Maade.

»Kan De huske den unge Sygeplejerske, som hjalp Kirurgen paa Lazarettet? En lille lys en med blaa Øjne?«

»Jo ... maaske — ganske svagt. Er det hende?«

»Ja. Maa jeg komme herop med hende?«

Der blev et Øjeblik pinlig Stilhed; saa spurgte jeg: »Er I forlovede?«

»Ja, og vi vil gerne giftes i Slutningen af Januar; jeg har faaet en Stilling — i en Bank.«

Allerede næste Dag kom han med hende.

Hun var ikke saa tiltalende nu som paa Lazarettet — ikke nær saa tiltalende. Det er underligt, hvor Uniformen omgiver

det enkelte Menneske med hele Standens Glans. I sin Sygeplejerskedragt havde hun været yndig; nu var hun en yderst almindelig lille Pige, ganske køn, men med en Skønhed, som ikke vilde overleve de tidlige Ungdomsaar.

Hvordan vilde det gaa, naar han begyndte at betragte hende mere kritisk? Hvordan vilde det gaa, naar han engang tænkte paa, hvad hans Liv skulde have været?

I et hastigt Glimt saa jeg alle de Dreng og unge Mennesker, som han vilde have forstaaet at lede saa godt; og saa alle de Sjæle, som skulde være kommet til hans Skriftestol for at bede om Lys over deres Vej, om det Ord, som rammer helt ind i Samvittighedens inderste Folder, hvor Synden troede at have gemt sig godt og sikkert; jeg saa de syge, som han skulde have besøgt, de modløse, han skulde have skænket Mod, de ensomme, han skulde have bragt Bud om Guds Kærlighed, de Messer, han skulde have fejret, de Skarer, der vilde have samlet sig om hans Prædikestol — — Jeg saa det alt sammen klart og tydeligt for mig; thi jeg kendte ham jo, jeg vidste, hvad Gud vilde med ham, og hvilken herlig Lovsang Gud havde tænkt sig tonende ud fra hans Hjerte.

Men det lille Pigebarn der — hun stjal det hele, hun konfiskerede det til Fordel for sit eget lille Jeg. Hun troede, at det, hun havde at byde, vilde være tilstrækkeligt for den unge Mand, der havde aanded Luften fra Guds Ager, — at han aldrig vilde tænke paa, hvad han kunde være blevet til — hvad han skulde være blevet til.

Eller maaske forstod hun alligevel lidt? For jeg syntes, hun betragtede mig med fjendtlige Øjne, som om hun var bange for et Ord — det Ord, jeg ikke kunde sige, fordi han jo trods alt var fri ...

Vi talte lidt om de almindeligste Emner. Saa gik de, og jeg blev staaende i min Dør og hørte dem gaa ned. Stakkels Børn. De gik sammen ud i Livet. Og de tog begge to fejl.

Hil dig, Maria!

Marias personlige Hellighed II

Intet vilde paa den anden Side være mindre forsvarligt end at lægge den ringeste Nedsættelse af det guddommelige Moderskabs Værd som saadant i Vor Herres Ord. Han fremhæver den personlige Helligheds Værd ved Hjælp af den højeste skabte Form for Sammenligning, det guddommelige Moderskab. Det vilde være ganske ørkesløst at stille os selv det Spørgsmaal, om guddommeligt Moderskab i Praksis vilde kunne skilles fra personlig Hellighed; med andre Ord, om det i det hele taget er muligt for en Skabning at være Gudsmoder og alligevel være berøvet personlig Hellighed. Noget saadant vilde utvivlsomt indirekte være Udtryk for en Modsigelse. Vor Herres Ord antyder visseligt paa ingen Maade, at han i sit stille Sind gik ud fra en Forudsætning af den Art. Han anerkender til fulde den Lovprisning, der ydes det guddommelige Moderskab, men han fuldständiggør Lovtalen ved at udstrække den til personlig Hellighed.

Det Skel, vi gør mellem Vor Frues personlige Hellighed og hendes guddommelige Moderskab, er berettiget, fordi det teoretisk talt vilde være muligt for et menneskeligt Væsen at besidde lige saa megen Naade, som Maria besad, uafhængigt af det guddommelige Moderskab. Men Sagen kan fremsættes i en anden Form, idet vi kan spørge os selv, hvorvidt guddommeligt Moderskab overhovedet er muligt uden personlig Hellighed i en meget høj Grad. Vi føler naturligvis uvilkaarligt, at Guds Moder absolut maa være et meget helligt Væsen; men det er ikke saa let for os at afgøre, i hvilken Grad personlig Hellighed og guddommeligt Moderskab er uadskillelige. Af de hellige Evangelier og af katolsk Teologi lærer vi en stor Mængde om det guddommelige Moderskabs Art og Omfang. Vi ved ogsaa en hel Del igennem Tro og Overleveling angaaende Vor Frues personlige Hellighed; vi ved, at hun var

absolut syndefri, at hun var blevet befæstet i Naaden. Men i hvilken Udstrækning disse personlige Særrettigheder var paakrævede af det guddommelige Moderskab er det ikke saa nemt for os at sige. Der er imidlertid een aandelig Kendsgerning af absolut Vished: det guddommelige Moderskab er den vigtigste, den centrale Kendsgerning i Marias Udvælgelse og Forudbestemmelse ved Guds Naade. Hun er ikke en Helgen, hvem guddommeligt Moderskab blev skænket som en Ekstranaade; hun er den guddommelige Moder, hvem Hellighed blev skænket som en nødvendig aandelig Fuldstændiggørelse. Guddommeligt Moderskab er en Naadegave eller snarere et saa vældigt aandeligt Under, saa enestaaende i sin Art, at det maa betragtes som en altovervældende aandelig Faktor hos den Person, der modtager det. Alle andre Naadegaver til Sjæl og Legeme hos denne i al Evighed velsignede Person kunde ikke være andet og mere end en Forberedelse til og en Følge af dette det guddommelige Livs store Mysterium. Endskønt vi altsaa ikke ser klart, hvorvidt den højeste Grad af Hellighed ved en naturnødvendig Lov er forbundet med guddommeligt Moderskab, een Ting kan vi dog ikke undgaa at se, nemlig det guddommelige Moderskabs Førsterang i Marias Udvælgelse. Hun er simpelt hen Guds Moder; det er Begrebsbestemmelsen af Maria...

Marias personlige Hellighed var altsaa væsensforbundet med hendes Moderskab ved en Lov for det overnaturlige Liv, som selve Gud ikke kunde have sat ud af Kraft.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Chesterton - Belloc - Baring

(fortsat fra Side 211)

lige Forfattere, men hvor er I dog gaaet Glip af meget.« Helligvis er de ikke gaaet Glip af det. Og hvis jeg siger »er« og ikke »har været« om G. K. C., saa er det, fordi han for mig ikke er »død« og aldrig kan blive det, ligesom han heller ikke kan blive »afdød« for mange andre, som kendte ham bedre end jeg.

Rom og Verden

Fra Vatikanet foreligger der ingen som helst Kommentarer til Rigsudenrigsminister von Ribbentrops Besøg hos den hellige Fader. Stemningen har tilsyneladende været meget kølig under Besøget og selv den yderst magre Optimisme, der kommer til Orde i det katolske Dagblad »Avenire«s Referat af Besøget, betegnes af Personligheder indenfor Pavestaten som ubegrundet.

Paven har udnævnt Rektoren for det katolske Universitet i Washington, Prælat Corrigan, til Titularbiskop. Corrigan spiller en betydelig Rolle i det katolske Aandsliv i Staterne.

»Nya Dagligt Allahanda« (i Stockholm) skriver for nylig følgende anerkendende Ord om den katolske Kirke: Det er i vore Dage enhver Kristens Pligt »at styrke Fundamenterne for den kristne Tro og kæmpe for disse midt i en Tvivlens Verden«; videre hedder det i Artiklen: »Den katolske Kirke er den eneste Ordfører, der kan forsvare disse Grundsætninger overfor et Verdensauditorium. Naar Paven derfor taler om Spørgsmaal vedrørende Tro og Moral, tjener han Protestantismens Sag i lige saa høj Grad som sin egen Kirkes ... Alvorlig og tillidsvækkende, retsindig, velunderrettet, stolt, men med kristelig Ydmyghed, plejer Paverne at prædike det kristne Evangelium.«

I Portugal forbereder man sig til at fejre den portugisiske Stats 800-Aars Jubilæum; de kirkelige Jubilæumsfestligheder naar deres Højdepunkt paa den hellige Antonius af Lissabons Fest (kendt under Navnet Antonius af Padua), ved hvilken Lejlighed der vil blive opført et middelalderligt Mysteriespil i Katedralen i Lissabon.

Paaskelørdag i London

Foran Westminster Cathedral
indvies Ilden Paaskelørdag.

Ro

Francisk i

Fotos:
France Presse (2)
Planet News (2)
Kath. Miss. (1)
Arkiv (1)

I Mugenzai ne
Franciskus Sø
og et Trykkeri
ses en Fran
ved en Sættem:
lille japansk L

„De smaa Sangere af Trækorset“

Pariser-Drengkoret »Les Petits Chanteurs à la Croix de Bois« har foretaget en Rejse til Spanien for ved deres Sang at bidrage til det kirkelige Genopbygningsarbejde. Vore Billeder viser (øverst) Drengkoret med dets Dirigent ved et Besøg hos Ministeren for national Opdragelse og (til højre) de smaa Sangere under en Koncert.

og Verden

Billeder

ere

van

Sct.
Skole
Billedet
broder
amt en

Militærgudstjeneste i Schweiz

Det er et enestaaende malerisk Sceneri, der danner Baggrunden for de Gudstjenester, der holdes i Alperne for det indkaldte schweiziske Neutralitetsværn. Saavel »Menigheden« som den gejstlige er iført Sne- dragter og endog Prædikestolen er opført af Sne.

Vor nye danske Præst

Paaskelørdag modtog, som allerede meddelt, Pastor W. R. Vick Præstevielsen i Propagandakollegiets Kapel i Rom. Den nyviede Præst læste sin første hellige Messe ved Sct. Knuds Alter i Santa Maria Traspontina. Vort Billede viser Pastor Vick under et Besøg hos Johannes Jørgensen i Assisi sidste Efteraar.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Kun Waask, som havde ventet paa Mattesch, lykkedes det ham at faa fat i. — Da de var naaet ud paa Søen, mødte de Jewan, som kom kørende tilbage i den tonne Slæde.

»Far!«

»Se, se, nok en Fugl faar jeg fat i. Vend du nu din Slæde og følg med os.« Soldaten tvang Jewan til at køre med. »Ja, saa har jeg alt-saa to, og inden vi naar Chibiny, haaber jeg at faa Dusinet fuldt.«

Jewan fulgtes med sin Fader.

»Hvor er Mattesch?«

»Hun blev tilbage, da jeg vendte om for at lede efter dig.«

»Og nu har du fundet ham,« lo Soldaten.

Baade Far og Søn tav, og snart efter forsvandt begge Slæder ud i Tundraens dybe Mørke.

*

Langsomt, uden ringeste Hast, vandrede Maanen og de sølvhvide Stjerner deres Vej gennem Him-

melrummet. Polarnatten varer længe. I Ro og Mag kan Maanen gennemvandre sin Bane. Kommer Solen et kort Øjeblik tilsyne, er det kun for straks igen at forsvinde. Maanen kastede sit spøgelsesagtige blaa Skær ud over den hvide Tundra, over de dybe Kløfter, over Buske og Stene og over den ensomme Vandrer. Sælsom tungsin-dig er den endeløse Tundra. Mil efter Mil det samme ensformige Landskab: Fjældsider, paa hvilke der vokser nogle forkrøblede Birke, Espetræer og Enebærbuske. I det blaa Maanelys er det svært at skelne Skygger og Buske fra hinanden. Kun Førerrønen kan finde Vej, og saa gamle Waask, som er født i Tundraen, og som i de sidste halvtreds Aar har gennemvandet den paa Kryds og tværs.

Bag en Fjældskraaning laa en snedækket tilfrosset Sø, i hvilken en lille, altid isfri Flod, mundede ud. Bølgerne hoppede muntert af Sted over Stok og Sten. Ingen nok

saa stærk Frost har Kraft til at tømme saadan en buldrende lap-landsk Flod.

Den lille lette Slæde susede af Sted paa de brede Meder, forbi Fjældsider, Smaakrat, Søer og Floder. Den veg udenom de større Stene og Buske, medens den slyngede de mindre Sten ud til Siden.

Uophørlig susede Renerne af Sted, deres tynde Ben med de brede Hove gik som Trommestikker. Rener kan ikke løbe langsomt. Enten gaar de i Skridtgang, napper sig af og til lidt Mos, eller ogsaa farer de af Sted som en Hvirvelvind; nogen Mellemting findes ikke. Uden Føde, kun med et lille Hvil nu og da, løber de deres halv-andet Hundrede Kilometer; ikke en eneste Gang viger de bort fra den lige Vej for ved en Flod at drikke lidt Vand, i Forbifarten slikker de med den varme Tunge en lille Smule Sne op, og dette er tilstrækkeligt.

Gamle Waasks Slæde susede forbi Kløfter, Søer og Floder. Renerne lod deres lange Tunge hænge ud af Munden, og omkring Dyrene stod en hel Sky af Damp. Waask gjorde Holdt, stak Pisken ned i Sneen og tændte sin Birketræspibe. Denne Pibe havde han faaet foræret af en russisk Jæger, som han havde ledsaget paa en Tur gennem det skønne Lapland.

DANSKE KATOLIKERS MØDE med

Father Martindale

Søndag d. 14. April Kl. 20 i Borgernes Hus

De fire katolske Foreninger »Danmarks katolske Kvindeforbund«, »Academicum Catholicum«, »Katolsk Klub« og »St. Michaels Klub«, har indbudt Father Martindale til under sit Ophold i København at holde Foredrag ved et Møde, hvortil der er Adgang for alle.

**Father Martindale vil efter Opfordring tale om
ROBERT HUGH BENSON**

Billetter à 1 Kr.

maa købes i Forvejen i Katolsk Boghandel i Stenosgade eller i B. T. Centralen.

Efter Foredraget arrangeres Kaffe-bord. Prisen bliver 1 Kr. pro persona, og Billetter hertil kan købes de nævnte Steder.

»Hør, Soldat,« sagde Waask, »lad du Ulven i Fred i Skoven og gamle Waask i Tundraen!«

»Kunde aldrig falde mig ind!«

»Ja, men gamle Waask alene og den lille Jewan kan jo alligevel ikke anlægge Banen.«

»Det kommer ikke mig ved; jeg skal bringe nogen med, og det vil jeg ogsaa gøre!«

»Hvad hedder du?«

»Spiridon.«

»Du er et ondt Menneske, Spiridon!«

»Hos os lønner man det gode daarligt, og derfor er jeg bleven ond.«

»Der gaar Vejen.« Waask pegede til højre ud i den endeløse Tundra.

»Hvor fører Vejen hen?«

»Mine Landsmænd har fulgt den Vej; slip gamle Waask fri, og i Løbet af en to, tre Dage vil han have indhentet de andre.«

»Vi vil indhente dem sammen!«

»Spiridon, tilsammen gaar det ikke; Renerne vil ikke løbe.«

»Hvis de ikke vil løbe, skal Pisken nok faa dem til det.«

»Ikke engang det vil faa dem til at løbe.«

»Men vil de da gerne løbe til Chibiny?«

»Ja!«

»Naa, saa du tror, du kan gøre Grin med mig. Vi kører den samme Vej som de andre.«

»Renerne vil ikke løbe.«

»Lad os nu bare se. Maaske gaar det dog.«

Waask maatte lade Renerne slaa ind paa den Vej, som hans Landsmænd havde fulgt. Den første Kilometer gik alt meget godt, men pludselig sprang Føreren paa den nærmeste Ren, og denne igen paa den første, og et Øjeblik efter var Dyrenes Gevirer fuldstændig indfiltret i hinanden.

»Der ser du, Renerne vil ikke mere.«

»Gør dem fri af hinanden og giv mig Pisken.«

Waask befriede Dyrene, og Soldaten forsøgte ved Hjælp af Stokken at drive dem frem.

»Naa, se saa at komme i Gang, forbandede Kreaturer!« raabte han. Gamle Waask gav en næppe hørlig Tone fra sig. Og atter lavede Føreren det samme Kunststykke.

»Jeg skal varme dine Rygstykker!« Soldaten slog af alle Kræfter løs paa Dyret med det Resultat, at Stokken gik i tre Stykker, og at Renen med sænket Gevir gik paa ham. Kun gamle Wasks Indgriben reddede ham.

»Der kan du selv se; og nu rører de sig ikke af Flækken.«

Soldaten blev rasende, snuppede Jewans Stok, og vilde igen begynde at slaa løs paa Dyrene. Men nu gik hele Forspandet truende hen mod ham med sænkede Gevirer.

»Spiridon, rør dem ikke, gør ikke Dyrene rasende!«

»Godt, saa kører vi til Chibiny!« Soldaten satte sig op i Slæden og trak sin Hue ned over Øjnene.

Waask gjorde Dyrene fri af hinanden og talte imedens med Jewan paa deres eget Sprog.

»Hvor skal vi køre hen, Jewan?«

»Jeg ved det ikke, Far.«

»Skal vi prøve paa at indhente vore Landsmænd?«

»Og hvad skal vi gøre med denne Djævel her? Vi kan ikke sammen med Soldaten køre til vore Landsmænd.«

»Far, jeg kører med Soldaten, og du vender tilbage; sæt dig i min Slæde,« sagde Jewan.

»Er du ikke bange, Jewan?«

»Nej, Far, jeg er ikke bange. Naar vi kommer ind i Kløften, saa hold tilbage, jeg kører videre, og saa kan du vende tilbage til vort Folk og til Mattesch.«

»Lev vel, Jewan; kommer du tilbage?«

»Jeg kommer tilbage!«

»Og hvis man nu ikke vil slippe dig fri?«

»Saa flygter jeg, Far.«

Sammen med Soldaten satte Jewan sig i den forreste Slæde, medens Waask tog Plads i den bageste. De kørte saa af Sted mod Chibiny. I den første Kratskov, de naaede, skar Jewan sig med sin

Lommekniv en ny Stok af; saa kørte han atter til, og snart var gamle Waask langt bagud. Waask gjorde Holdt og lod, som om han skulde bringe Seletøjet i Orden; og saa snart nogle Buske skjulte ham for den forreste Slæde, lod han Renerne gøre omkring og kørte saa af Sted i fuldt Firspring for at indhente sine Landsmænd.

Den tredje Dag opdagede Folke-
ne fra Pullorsk langt bagude et træ og udmattet Trespand. De lod et Par friske Rener løbe det i Møde, og ikke længe efter blev den sultne og trætte Waask bragt tilbage til sine Landsmænd. Man anbragte ham i Mattesch's Slæde og gav ham noget Kød og Brød at spise. Waask kom snart til Hægterne igen og begyndte at fortælle, hvordan han havde holdt tilbage og var flygtet fra Soldaten. Hele Karavanen gjorde Holdt, omringede ham og lyttede spændt til hans Beretning.

»Far, hvor er Jewan?« spurgte Mattesch.

»Jewan kørte bort med Soldaten.«

»Vor Jewan vil omkomme.«

»Gør dig ingen Bekymringer, Mattesch. Jewan er gamle Waask's Søn, en dristig Jægers Søn, — han kommer tilbage. Før mister Ulven Sporet af sit Bytte, end min Søn Jewan mister vort Spor!«

(Fortsættes)

Selskabsmiddagen

bør De bestille hos *Viggo Larsen*, d'Angleterres tidl. Køkkenchef, og De er sikker paa en virkelig lækker og smagfuld Festsiddag, elegant anrettet i Deres Hjem netop efter Deres specielle Ønske. *Gratis* medfølger: meget smukt Service samt Borde og Stole. Rimelige Priser. Ring og forlang Tilbud.

MAJESTIC
Diner Transportable C. 7116

Leverandør til de katolske Institutioner

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

$\frac{A}{S}$ „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-
Skræderi og Konfektion leveres
til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder
en Konto

$\frac{A}{S}$ „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Køb hos vore

Annoncører

Liturgisk Kalender

April:

7. S. 2. Søndag e. Paaske (580);
2. Sæt Bønner: Gudsmo-
der ([90]), 3. Sæt Bøn-
ner: For Kirken ([123])
eller for Paven ([122]).
8. M. † Feria (Hverdag) (580),
uden Credo; 2. og 3. som
Søndag.
9. Ti. † Feria (Hverdag) (580),
uden Credo; 2. og 3. som
Søndag.
10. O. ST. JOSEF, KIRKENS
VÆRNEHELGEN (890).
11. T. St. Leo den Store (873);
2. St. Josefs Oktav (891);
St. Josefs Præfation (523).
12. F. † i Oktaven (891); 2. og 3.
som Søndag.
13. L. † St. Hermenegild (873); 2.
Oktaven (891), 3. Guds-
moder ([90]); St. Josefs
Præfation (523).
14. S. ST. JOSEF, KIRKENS
VÆRNEHELGEN (890).

Retrætedagene i Ordrup

Af Hensyn til det store Møde med Foredrag af Father Martin-dale er der en Forandring i Retrætedagenes Program. Det lyder nu:

Søndag 7. April: »Liturgi og Fællesskab« (Pastor Knud Ballin).

Søndag 21. April: For Mariakongregationen ved Rosenkranskirken (Pastor Nölke).

Søndag 28. April: For Ægtefolk (Pastor Jacob Hjorth).

Søndag 5. Maj: For »Nicolaus Steno-Gildet« og andre Akademikere (Pater Küpferle).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sam-
menslutlet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (an-
svarshavende), Dannevirkegade 19, Køben-
havn V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Alminde-
lighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG,
Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K,
Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Jødefolket og Verdenshistorien

Professor, Dr. theol. *Torm*, vel nok vort Lands største Israelsken-
der, holdt i Efteraaret paa »Dansk
Bibelskole« fire Foredrag om »Jø-
defolket og Verdenshistorien«.

Som Ven af Israel vilde jeg selv-
sagt gerne have hørt Foredragene,
men indsaa, at min Tid ikke vilde
tillade mig det; saa meget des mere
glad blev jeg ved omkring Nytaar
at erfare, at Foredragene var ud-
kommet i Bogform, saa jeg kunde
faa Lejlighed til at læse dem.

Den lille Bog paa 75 Sider er
udkommet paa Gads Forlag under
ovennævnte Titel og er meget pris-
billig.

At citere noget af den forekom-
mer mig ret haabløst, da man be-
standig vil finde noget, der bør
med. Den skal læses med Omhu fra
først til sidst og bør læses af alle
Israelsvenner og gives i Haanden
paa dem, der ikke kan se venligt
paa Jøderne. Som *noget* af det, der
har styrket mig, vil jeg dog frem-
drage nogle Linier Side 47—48:

»Mellem Aarsagerne til Anti-
semitismen nævnes for det tredje
den, at Jøderne, saa snart det er
lykkedes for dem at kæmpe sig
frem til Indflydelse, i Reglen læg-
ger et stærkt Overmod for Dagen
og misbruger deres Magt. Man vi-
ser hen til, at de i flere Lande
særligt trænger ind i Akademiker-
nes Kreds og bemægtiger sig et
uforholdsmæssigt stort Antal af de
Stillinger og Erhverv, hvortil det
akademiske Studium giver Adgang.
Der er sikkert nogen Sandhed heri;
det staar i Sammenhæng med de
fortrinlige Evner, som de er i Be-
siddelse af. Men hertil er at sige,
at den naturlige Vej til at raade
Bod paa de deraf flydende Ulem-
per for Jødernes Omgivelser
maatte være den, at vedkommende
Nation tog sig sammen og selv fo-
strede saa mange Akademikere, at
Landets egne Børn kunde beholde
Overtaget. Anvendelse af Voldsfor-
holdsregler for at fortrænge de jø-
diske Borgere fra Stillingerne kan
aldrig blive en saa ærefuld Frem-
gangsmaade, som den at kæmpe
udelukkende med aandelige Vaab-
en. Endvidere maa man huske
paa, at det om alle Mennesker, som
har maattet kæmpe mod stærke
Forsøg paa at holde dem nede, og
som alligevel naar frem til gode
Kaar, gælder, at der let vokser
Overmod frem hos dem. Der skal
stor Sjælekraft til at bære Med-
gang og bevare Ydmyghed og Be-

skedenhed. Man har derfor ingen
Ret til at rette haarde Anklager
mod Jødefolket for dette Forholds-
Skyld. Man har ingen Grund til at
betragte Tilbøjeligheden til at mis-
bruge vunden Indflydelse og Magt
som en speciel jødisk Ejendomme-
lighed. Og hvis den skulde være
lidt mere fremtrædende hos Jøder-
ne end hos en Del af de andre
Folk, saa er Baggrunden herfor
den tidligere Undertrykkelse af
Folket. Man kan ikke uden videre
paastaa, at det skyldes en særlig
national-jødisk Egenskab eller et
særligt Racepræg. Overhovedet
gælder det om ved alle de Aarsager
til Antisemitisme, som man frem-
drager, at se dem i Lyset af den
Behandling, som Jøderne gennem
Tiderne har været Genstand for.
I saa Fald vil man tale mindre
højt om Jødernes Fejl.«

Er det ikke noget af det, vi
trænger til at forstaa hos Jødefol-
ket? Det jødiske Hovmod, den jø-
diske Indflydelse — ak, hvor maa
man dog høre om den, og hvor kan
det være svært at svare tilfreds-
stillende, ligesom naar det gælder
at forsvare visse Angreb paa den
katolske Kirke. Pauluskredsens
»Magt og Penge i Kirken« er et
Svar paa noget af det sidstnævnte.
I Professor Torms Bog har man
et Svar paa alt, hvad man kan øn-
ske at vide om de Kristnes Stand-
punkt i Jødespørgsmaalet. Jeg øn-
sker inderligt, at den Bog maa fin-
de stor Udbredelse.

Israel og den katolske Kirke er
alle Dage blevet forfulgt. For Øje-
blikket er det, som om alle Helvedes
Magter arbejder som ingen
Sinde før, saa Jøder drives i For-
tvivlelse, om ikke behjertede Men-
nesker hjælper dem, og Katoliker
maa føre en Katakombetilværelse.
Jeg mindes her St. Augustins Ord:
»Nu bliver Kirken heftigt angre-
bet, men den behøver ikke at fryg-
te, den kan trøste sig med Forti-
dens Eksempel.« Allerede han kun-
de sige det, og stadig har det gen-
taget sig, men Kristi Kirke staar
endnu og vil aldrig kunne over-
vældes. Guds udvalgte Folk eksi-

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

slerer stadig, thi som Paulus siger det, tager Gud ikke Udvælgelsen tilbage. Det lever, har Ret til at leve og er langt talrigere nu end paa den Tid, da den store Straf overgik det.

Blandt alle de mange Opgaver, som jeg ved Guds Naade har og har haft med at gøre, er ingen større og skønnere end den at deltage i vort Emigrantarbejde. De fleste af de Emigranter, vi har med at gøre, er Jøder eller af jødisk Afstamning. Lykkes det os at glæde og hjælpe dem, er det naturligvis en Tilfredsstillelse, men Gud alene

skal have Æren, for det er Ham, der giver Midlerne (lader andre betænke os med saadanne) og Ham, der leder og velsigner vort i sig selv beskedne Arbejde. Vi arbejder i god Forstaelse med den protestantiske Komité, der begyndte Arbejdet og bad en af vore om at træde hjælpende til. Jeg tror paa den Velsignelse, der er ved det danske Folks Hjælpsomhed, tror paa, at den retfærdige Guds Vrede mod afvendes ved at øve Godhed med Næsten.

Verner Stabeht.

lille røde By paa Bakken deroppe«, man følte, hvor nøje han følte sig knyttet dertil, og man skulde — desværre — først vokse lidt selv for at lære at forstaa, med hvor stor Kærlighed han omfattede »sine Dreng«. Naar ingen værdigere har gjort det, beder jeg om Tilladelse til gennem disse Linier at sige Pater Menzinger et Farvel fra Eleverne paa Sct. Andreas Kollegium — skønt han næppe har haft en utaaeligere Elev (0 i Fysik til 2. Mellemskoleeksamen til Trods for, at P. M. hjalp mig saa meget, som Loven og Censor tillod det) og tillige en af dem, der ikke var mest stille, naar de sorte Gardiner i Fysikværelset blev rullet ned, for at vi rigtigt tydeligt skulde kunne følge Eksperimenterne med Dynamoen, som Pater Menzinger med den blideste Taalmodighed demonstrerede for det ene Kuld støjende Dreng efter det andet. Han havde sikkert glemt det — og tilgivet os forlængst. Vi husker det og bebrejder os det.

Pater Menzinger var en trofast Gæst ved Skoleforeningen S. A. K.s aarlige og halvårlige Møder. Da vi sidste Sommer kørte ud til »Jægerhytten« i en yndig lys Aften, var han ogsaa med og glædede sig øjensynligt ved endnu engang at være sammen med sine gamle Dreng, som han med forbavsende Hukommelse erindrede ved Navn, skønt mange af os nu er blevet store og groftskaarne. Inden Opbruddet, mens vi sad ved lange Borde i den lyse Nat, og Taagerne fra Sjælsø drev op over Engene, og Nattergalene slog i Buskene lige omkring os, rejste Pater Menzinger sig og talte for Danmark, hans nye Fædreland, hvis Skønhed og navnlig dets lyse Nætter han priste. Han fortalte, hvorledes Danmark havde taget imod ham netop med en af sine lyse Nætter, da han første Gang kom sejlede hertil, hvor han siden skulde finde sit Virkefelt. Efter Mindefesten for Knud den Hellige i Odense 1936, gik Pater Menzinger og jeg Tur paa Dækket i den stjerneklare Aften, mens vi sejlede tilbage over Storebælt. Jeg var glad for, hvad han ved denne Lejlighed sagde til mig, det var netop en af de fortrolige Samtaler, som Pater Küpferle hentyder til i sine Mindeord her i Bladet.

»Kollegiets Fald betyder et smerteligt Tab for Danmarks Katoliker,« skrev Pater Menzinger i det ovenfor omtalte Skrift. Vi har vel nu Lov til at sige det samme om ham. Pater Menzinger vil blive savnet ogsaa af de af de gamle Kollegianere, som endnu holder Mindet om Skolen i Ære. Vor gamle Lærer kan stadig lære os noget. Ejede vi alle hans Indstilling overfor Livet, vilde Verden omkring os se anderledes og bedre ud i Dag.

Arne Hall Jensen.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Hans Hellighed Pius XII modtog Torsdag den 28. Marts Grev Teleki i Privataudiens. Paven underholdt sig i over halvanden Time med sin Gæst, som Han allerede havde skænket sin særlige Velvilje under Besøget som pavelig Legat i Budapest. Det var Grev Teleki, der havde hilst den fremtidige Pave velkommen paa Ungarns Grund. Paven selv mindede ved Audiensens Slutning om denne Begivenhed. Hans Excellence var ledsaget af sin Datter. — Efter Fastetidens Afslutning genoptog Hans Hellighed atter de sædvanlige Onsdagsaudienser. Der var denne Gang flere Hundrede nygifte Brudepar og over fire Tusind Katoliker fra mange Lande. Paven begyndte med Frelserens Hilsen selve Paaskedags Aften: »Fred være med Eder.« Henvendt til Medlemmerne af »Bønnens Apostolat« fremhævede Paven dernæst deres Program: »Guds Ære, Sjæleens Frelse og Udbredelsen af Jesu Hjerter Andagten ...« I vil fremme Guds Ære ved at frelse Sjæle, og I vil frelse Sjæle ved at fremme Andagten til Jesu Hjerter. Der er især to Farer, der truer Menneskene: Hovmodets Oprør mod Gud og Hans Rettigheder er den ene. Jesu Hjerter Andagten lærer netop Mildhed og Ydmyghed og arbejder saaledes paa Freden i Verden. Den anden Fare er Modløshed, Mangel paa Tro og Tillid. ... Mange Folkeslag har nu mistet Freden, fordi deres Profeter eller Styrere har fjernet sig fra Gud og Hans Salvende...

Den 4. April vil Hans Hellighed afholde halvoftentlig Konsistorium angaaende Maria Pelletier's og Gemma Galganis Helgenkaaring.

Rom: I Anledning af de store Fester, der skal afholdes i Siena til Ære for Landets to Værnehelgener: Sancta Caterina og Sankt Frans af Assisi, overrakte Sienas Ærkebiskop, ledsaget af Byens Øvrighed, Mussolini Festprogrammerne.

Spanien: Under Borgerkrigen blev et Sølvelikviskrin med et berømt Billede af Kristi Svededug stjaalet fra Katedralen i Jaen. Den Komité, der arbejder paa at genfinde alle de mange hellige Kar og Billeder, der dengang gik tabt, fandt Sporene af dette Skrin i Paris og bad Frankrigs Myndigheder om at udlevere det. Dette er nu sket, og med stor Højtidelighed blev det bragt tilbage til sin Plads i Jaens Katedral. General Franco tog Ordet og udtrykte i faa Ord, hvad Spanien venter af Befolkningen: »Vi har Brug for modige Mænd og Kvinder med mindre Mønje paa Læberne...«, sagde han bl. a.

Toledo: Fra sit Sygeleje sender Kardinal-Primas Gomar et Hyrdebrev til Spaniens Katoliker: »I dette Øjeblik, da vi føler Dødens Nærhed, ser vi Livet som en Taage, der forsvinder, og vi henvender Pauli Ord til Eder, som vi har følt dem rettede til os: »Læg dig efter Lærdom...«

Tyskland: I Jesu Hjerter Fædrenes østrigske Provins er deres store Studiehuss blevet beslaglagt. Ligeledes er Jesuiterne blevet fordrevne fra deres Hus i Lavanthal. I Innsbruck er Søstre med Vold blevet dreven ud af deres Kloster og sat paa Gaden. Karmeliterinderne i samme By tog sig af Søstrene.

Endnu et Mindeord

Blandt de smukke Mindeord om Pater Alois Menzinger, som har været skrevet i Katolsk Ugeblad, savnes, synes jeg, et Ord til Afsked ogsaa fra en af hans gamle Elever paa det ham saa kære Sct. Andreas Kollegium. Naar man læser, hvad P. Menzinger skrev om Skolen i »Mindeskrift« (1923), forstaar man, hvor meget han holdt af »den

Det hændte —

af A. Joakim Rønnow

En Morgen, eller skal vi sige Formiddag — paa et af de Tidspunkter, da Aarstiden synes at fortryde sin Uvenlighed, var der godt at færdes paa Vejen langs Sportspladsen. Med Frakkekraven op om Ørene og Hænderne begravet i Lommerne kunde man endda tillade sig for en Stund at slaa sig ned paa Bænken.

Rimfrosten fra Natten begynder at tø, Væden løber fra Grenspidserne nedad Grenene. Paa Vejen afsætter den smaa Krystalperler ved alle de Knopper, der skal springe til Foraaret. En bleg Solstraale tænder Ild i Perlerne, smaa Lysstraaler spredes fra Draaberne, som vokser sig større og tungere, for tilsidst at slippe og falde funkende mod Jorden. Luften er stille. I Afstand lyser Spidserne paa de klippede Tjørnehække flammende violet.

En ram Duft af Buksbom forstyrrer et Øjeblik Harmonien. Den maa komme fra en af de smaa Haver i Nærheden, men bringer Bud om Kirkegaard og Kranse. Den enlige Solsorthan, som sidder under Snebærbusken og er forpjusket, aabner sit gule Næb og gaber, mens Tungen spiller i den røde Aabning. Saa stirrer den igen spekulativt mod Jorden. Mærker den ogsaa Buksbomduften? Kommer den ogsaa til at tænke paa Begravelse? Det sene Efteraar, Afskedens Tid? Sommerens Glæder, som mørnes og muldes? Glæderne fra Livets Sommer? — Og Vennerne gennem Livsaaret fra Foraar til Høst! Hvor er de? Mørnede, muldede.

»Borte, borte,« siger Tristesens, som kommer og slaar sig ned. »Og naar Vinteren er over os, staar vi ene. Ingen nye Venskaber. Man faar sine Særheder, andre deres. Hver holder paa sit. Nej, Mennesker er ikke til at holde ud! Derfor maa man i Tide hærde sig, vænne sig til at holde sig selv med Selskab, saa føler man ikke Savnet saa stærkt. Saadan gør jeg,« siger Tristesens og tænder sig en Cerut.

»Folk er ikke til at holde ud med alle deres Særheder.«

Og saa tripper Tristesens atter sin dunkle Vej —

Men Bubi kommer hen til mig og nagler mig fast med sine trinde Øjne.

»Tristesens lyver,« siger han. »Du kender jo Anker Kristensens Terrier?« — »Javist.« — »Du ved, jeg har ikke mange Venner, det regulerer du. Men Anker Kristensens Terrier sætter jeg nu Pris paa. Der er kun en Ting, som irriterer mig saa gyseligt, at jeg godt kunde lade være at hilse paa ham — i nogen Tid da — selv om det ikke vilde gøre ham bedre: han kan kun dirre.«

»Hvad vil det sige?«

»Jo, det er ligemeget, hvor glad han er, saa kan han ikke logre. Se saadan, frem og tilbage, frem og tilbage paa anstændig Vis. De har klippet et stort Stykke af hans Hale, og det som er tilbage, maa nøjes med at dirre, naar han er glad. Det er ikke til at holde ud at se paa. Men han er min Ven. Og da hans Hale nu engang ikke kan blive længere, er der jo ikke noget at gøre ved det.«

— Solstraalen er gaaet bort. Det bliver køligere. Buksbomduften er vejret hen; men Træernes Grene rækker sig stive mod en gulgraa Himmel. Bubi, som interesseret har betragtet Solsorten, ser igen paa mig:

»Men jeg har besluttet, at jeg i Fremtiden vil tænke mig til det Stykke af Halen, der mangler. Og skal vi saa gaa hjem,« siger Bubi.

Festdagen i Helsingør

lille Ordenssamfund nær ind paa Livet. Fra alle Sider lød i Taknemlighed og Beundring de varmeste og mest oprigtige Ord. Det var som en Bølge af Hjertevarme, der slog imod den elskelige Priorinde og lod hende ane et Genskær af den Hengivenhed og Hyldest, som alle kappedes om at finde Udtryk for.

Som en værdig Optakt til det sjældne Jubilæum havde Komponisten Benna Moe allerede Mandag d. 11. Marts arrangeret en Kirkekoncert i St. Ansgars Kirken i København. Den smukke Kirke var fyldt af et lyttende Publikum, der glædede sig over de forskellige medvirkendes fremragende Præstationer.

Foruden Benna Moe medvirkede Organisten Rich. Jørgensen, den svenske Koncertsanger Torsten Edling og selveste Violinens Mester Peder Møller.

Det righoldige Program blev gennemspillet, saaledes at Tilhørerne forlod Koncerten en ægte kunstnerisk Oplevelse rigere.

I Helsingør gaar Livet hos Søstrene atter sin vante Gang. Gid Søster Priorindens varme Hjerte endnu i mange Aar maa faa Lov til at banke for alle dem, der i Forventning ser hen til Hjælpen fra de gode Søstre og deres udmærkede Overhoved.

Division

Tøjindsamlingen til Finland den 17. Marts blev vel ikke den store Succes, vi havde gaaet og drømt om, men indbragte dog mere end der denne Dag indsamledes af nogen anden Division her i København. — Allerede dengang har der vel været givet saa meget Tøj til finske Hjem, at man ikke skal vente Gaver af Betydning lige med det samme. — Skulde der trods alt alligevel være mere at hente, kan De blot skrive eller ringe til Divisionschefen (H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Nora 1879 x) og der stiller da en Spejder hos Dem til den aftalte Tid.

Korpsets Førerkursus for Ulveførelse holdtes i Aar paa Kerteminde Højskole, og fra vor Division var der tilmeldt 2 Førere til dette Kursus. De deltagende Førere ved meget at berette herom — ikke blot fra selve Kursuset, men ogsaa fra den besværlige Hen- og Tilbagerejse, men herom nærmere næste Gang.

Lokalemangel. Saavel vor 1. Absalons som Sct. Ansgars Tropp har i nogen Tid af forskellige Grunde maattet undvære deres Lokaler. Nu er Sagen løst for Sct. Ansgars Tropps Vedkommende, men 1. Absalon maa antagelig endnu i nogen Tid være Offer for Brændselsrestriktionerne; indtil da klarer Troppen sig med Troppsførerens Lejlighed — og er glad til.

Tropsfest. Nu er det Sct. Laurentii Tropps Tur. Paa St. Bededag, d. 19. April, indbyder Troppen til Spejderfest i Roskilde. Var det ikke en Idé engang at tage til Roskilde og se, hvorledes man fester der.

Basar. II' Absalon holder, som tidligere omtalt, Udstilling og Basar i Pinsen. Troppen forbereder sig paa et stort anlagt Foretagende som en værdig Afløser af de tidligere »Ungdomsbasarer«. De burde ikke tage paa Landet i Pinsen i Aar, men i Stedet for tilbringe begge Dage hos Spejderne paa Sct. Knuds Skole.

Haandbold. Amager Ungdom har indbudt II' Absalon Tropp til — sammen med en Svømmeklub — at deltage i en Trekant-Haandboldturnering. Slutkampen skal spilles den 9. April i Salen paa Amager; jeg skal her ikke røbe Stillingen, for der kan jo ske saa meget, men De skal nok faa at vide, hvordan det er gaaet.

Ulvførelse. De har vel ikke glemt vor Artikel for 14 Dage siden; vi haaber stadig paa, at der vil melde sig en Del unge Piger til at hjælpe os med vort Ulvearbejde.

D. C.

Erna og Philippa mødtes til en beskeden Kop Kaffe paa Lange-liniepavillonnen.

»Var du til Eksercitier i Paa-sken?» spurgte Erna.

»Nej, det var jo for unge Piger.«

»Yngre Kvinder — —« rettede Erna.

»Naa, ja, »yngre« — — men du ved jo nok, hvordan de tyveaarige ser paa de »yngre« paa fyrre.«

»Ja, jeg skal til Akademikernes Retræte,« sagde Erna begejstret. »Aah, tag og kom med, Phil!«

»Er du rigtig klog? Jeg er jo ikke Akademiker.«

»Nej, men du har læst meget mere end de fleste af dem. Men hvor skal du saa hen? Var du bare Sygeplejerske, kunde du komme til dem. Men det kunde maaske alligevel lade sig gøre?«

»Snak, Erna. Ligner det mig at mase mig ind, hvor jeg ikke hører hjemme? Og der er da ikke noget, jeg passer mindre til end at være Sygeplejerske.«

»Ja,« sukkede Erna, »du hører jo heller ikke til »Mødre« eller »Forældre«. Men »Damerne« — var det ikke noget?«

Philippa lo. »Ja, du vil altsaa

absolut have mig anbragt! Men jeg ved ikke noget om »Damerne« — ud over, at de skal være stilfulde, for en af dem har sagt, at »Klæder betyder meget«, forstaaer du.«

»Pyt!« sagde Erna foragteligt. »Der stod i Epistelen forleden Dag, at man ikke skulde tage mest Hensyn til Folk i fine Klæder.«

»Ja, Epistelen!« Philippa trak paa Skulderen. »Det er nu noget for sig. — I en Mariakongregation er jeg heller ikke; ellers synes jeg, at Eksercitier for »Mariabørn« maatte være Idealet.«

»Ved du hvad — du skulde blive Tertiær, Phil! Der er ikke mindre end tre Slags, saa du kan vælge lige den, du vil. Det skal være saa storartet.«

»Ser du, Erna,« sagde Philippa, idet hun rejste sig; »vi er ikke saa faa, der ikke er noget, saa jeg kunde tænke mig, der engang vilde blive holdt nogle rigtige Eksercitier for ganske almindelige Mennesker, der ikke er — —, men hvis Sjæl længes efter Gud.«

L.

AARHUS <i>Brug</i> Pindstrup Tørvestrøelse til Jordforbedring, Stald- og Fjerkræstrøelse eller Indskudsmateriale. Pindstrup Mosebrug Tlf. Pindstrup 13 (3 Lin.) København: Central 8261 Forlang Brochure	NYKØBING F. <i>A-S Lolland-Falsters</i> Kulkompagni KUL. KOKES. CINDERS Nykøbing F. Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner
<i>Hjemmelavet Paalæg . Smørrebrød</i> »BOTHILLA« Ryesgade 24 . Telefon 6162	E. C. Schultz Kolonial . Delikatesser Tlf. 110 . Hj. af Østerg. og Raadhusstr. Leverandør til katolsk Menighed
Køb hos vore Annoncører	CHR. HANSEN Murermester Fredensgade 17 . Tlf. 322 Leverandør
	J. Lütken Frigast & Co. A-S Træløst, Kul & Koks Lev. til de katolske Institutioner

Passionskoncerten Palmesøndag

Det var en stor Nydelse at overvære Organist Bredahls Passionskoncert Palmesøndag i Jesu Hjerterkirken med et Program af Orgelmusik udført med virtuos Færdighed og en smagfuld Registrering, og med Korværker af Astorga og Bach, hvor navnlig Matthæus Passionens enkelt valgte Dele fik en Udførelse, der mindede om afdøde Cæciliaforenings store Aftener, om ikke i den mægtige Udfoldelse saa dog i Harmoni og stor Skønhed. Men Dirigenten burde vel ogsaa have været idømt den haardeste Straf ved vor musikalske Højesteret og været fradømt virga et tabula — Pind og Nodestol — om han ikke havde udnyttet det udmærkede Materiale af Solister, Kor, Orkester og Orgel, der stod til hans Disposition. Og Hr. Bredahl fik da ogsaa presset al Skønhed ud af Programmets Musik indtil sidste Draabe, og Korets høje Kultur og Orkestrets fornemme Klang og fine Intonation udløste en from musikalsk Stemning, der ikke paa noget Punkt blev forstyrret af Mislyd. Der var Plads til flere Tilhørere, Hr. Bredahl maa ikke miste Lysten og Modet — bare om igen næste Sæson.

J. Hammermüller.

St. Ansgars Kirke

Søndag d. 7. April Kl. 7 og 11 stille Messe. Kl. 9 Prælatmesse og Konfirmation. Kl. 16 Festandagt med Prædiken.

St. Knuds Kapel

Efter siden Oktober at have maattet nøjes med en reciteret Messe, har vi nu den Glæde fra og med Søndag d. 7. April at kunne faa en rigtig Højmesse, idet Sangkoret ASKUS med beredvillig Offervilje har indledet et fast Samarbejde med os. Paa almindelige Søndage faar vi Koralt, hvori vi alle vil lære at synge med, og paa store Festdage synger Koret polyfont.

D. K. K. F.

Fredag d. 19. April læser Hs. Excellence Biskop Th. Suhr den aarlige Messe i den internationale Unions Intention i Kapellet i Valby. Forbundets Medlemmer anmodes om at give talrigt Møde.

Møder i København

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 7. Apr. Kl. 8½ Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Mand. 8. Apr. Kl. 20 Møde for unge Mænds Kongregation.

Paa Grund af P. Martindales Foredrag i henh. Skt. Ansgars Kirke og Jesu Hjerter Kirke bortfalder Mødet for Mændenes Kongregation Torsdag d. 11. April; bortfalder Mødet for de unge Mænds Kongregation Mandag d. 15. April. Kongreganisterne indbydes til at overvære P. Martindales Foredrag.

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 7. Apr. Kl. 8 Fælleskommunion i St. Ansgar.

»Fidelitas«. Sønd. 7. Apr. Kl. 8 Fælleskommunion i St. Ansgar. Onsd. 10. Apr. Kl. 20 Møde, Østerbrogade 7 D.

St. Franciskus 3. Orden. Sønd. 14. April Kl. 15 Møde i St. Annæ Kirke.

St. Annæ Kirke. Torsd. 11. Apr. Kl. 20 Møde med Bibeltid paa St. Annæ Hjem.

»Stella Matulina«. Torsd. 11. Apr. (ikke 18. Apr.) Kl. 20 Møde paa Institut Jeanne d'Arc.

Unio. Lørd. 6. Apr. Kl. 20½ pr. Foraarsfest i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Jazzconcert. Smørrebrød og Øl. Mange Overraskelser. Paaklædning: Selskabsdragt. Lørd. 20. Apr. Diskussionsaften. Emne: »Ung Katolik i København«. Indleder: Redaktør Kiærulff.

Ordrup K. U. K. Tirsdag d. 9. April Kl. 20 pr., Kollegievej 4. Foredrag af Pastor Knud Ballin: »Biblen og hvad Kirken har gjort for den gennem Tiderne«. (Med Lysbilleder). 2. Min.: Grete Kallan og Kjeld Hutter. Husk Sangbøger og Talegaver! Alle unge er hjertelig velkomne.

Københavns K. U. K. Lørdag d. 6. April 1940 Kl. 20,15, Fællesmøde. Foredrag af Hr. Thorbjørn Møller: »Rejseindtryk«. Derefter Generalforsamling. Dagsorden som meddelt i Klubbens Maanedsbld. Lørdag d. 13. April aabent Hus. Søndag d. 14. April Udflugt. Gaatur fra Birkerød om Bistrup Hegn og Rude Skov via St. Maglebjerg, Høsterkøb, Femsølyng til Holte.

Didaskaleion. Mødetiden i Kunstmusæet i Sølvgade Søndag d. 7. ds. er Kl. 12½ i Forhallen (ligesaa flg. Søndage). Oplæsningsaftenen d. 18. ds. er p. Gr. af Mørkelægning henlagt til Torsdag d. 25. Kl. 8 i »Vesterhus«. Der er Adgang for Ikke-Medlemmer for 1 Kr., som erlægges ved Indgangen.

St. Annæ Søndagsskoles Fest

til Fordel for Søndagsskolens Grund finder Sted Søndag d. 14. April Kl. 19½ i Festsalen, Dronning Elisabeths Allé 3 (under Kirken).

Der opføres »Mikkel i Kniben«, hvori Søndagsskolens Børn selv udfører Rollerne, og »Et farligt Eksperiment« med Frk. Agnes Bøtker, Hr. Verner Stabehl og Hr. Albert Strøyer.

Stort Musikprogram.

Besøg ogsaa den lille Restaurant, hvor der er Musik og moderate Priser.

Billetter for Voksne 75 Øre, for Børn 35 Øre faas i Præstegaarden, Am. 3202, i Katolsk Boghandel, Vester 3930, samt i Søndagsskolen. Intet Billelsalg ved Indgangen.

Sct. Vincents Søstre Helsingør

Slumretæppet blev vundet paa Nr. 506 (Fem Nul Seks) og kan afhentes inden 1. Maj hos Alexander Koch, Lykkesholms Allé 7, F.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag d. 7. April: Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Sangmesse m. fælles Kommunion for hele Menigheden. Kl. 20 Sangmesse m. Prædiken. Kl. 19 Andagt.

Onsdag d. 10.: Møde for Mændenes Kongr. og Samvær i Sangsalen. Samme Aften Symøde for unge Piger.

Torsdag d. 11.: Møde for Stanislauskongr. Kl. 20 i Kapellet.

Aarhus Opland

Søndag d. 7. April:

Pindstrup: Kl. 9 Kommunion. Kl. 10 Sangmesse m. Præd. Kl. 14 Undervisning. Kl. 15 Andagt.

Odder: Kl. 9,15 Kommunion. Kl. 10 Sangmesse m. Præd. (Husk Undervisningen Fredag d. 5. ds.).

NB! De Abonnenter, som betaler til Præsterne, bedes indbetale deres Kvartals Kontingent snarest muligt. Ellers kan den billigere Pris ikke garanteres.

Barneplejerske

med gode Anbefalinger søger snarest Stilling i eller nær ved København. Henvendelse til Frk. L. Howitz, Tlf. Vester 3396.

Et pænt, møbleret Gadeværelse

til Leje straks ell. senere. Henvendelse Fru Skyum, Hostrupsvej 18, 4., Tlf. Nora 3264 x.

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

14. April 1940

Nr. 15

Nok af Fællesskabet?

En Stemme siger:

Tidlig og silde tales der om Samfundssind, Fællesskab og om social Indstilling. Det staar mig langt ud af Halsen. Saa kommer jeg i Kirken og hører Evangeliet: »Jeg er den gode Hyrde.« Der har vi det igen. Vi er en Flok Faar. Alle samme Vej! Række efter Række, Geled efter Geled! Bare forsvinde i Massen!

Men jeg maa tilstaa, at jeg holder af at vandre mine egne Veje; vælge en Sti, hvor man kun kan gaa en ad Gangen. Som f. Eks. Stien, der fører fra Gudhjem til Salene. En ganske smal Sti, som snart løber højt oppe over Fjældet, snart stiger ned til Strandkanten; saa afvekslende fører den en Tid gennem Skov, en Tid ud over Mark. Saa-dan vil jeg have Lov til at følge min egen Vej. Men i Stedet hedder det: Du maa finde din Plads i Faareflokken, du skal samme Vej som de andre. Du kan ikke undvære en Hyrde, som viser Vej.

Og hvad skal vi svare denne Ærke-Individualist?

Jeg foreslaar følgende:

Du har Ret og Uret paa een Gang, kære Ven. Tror du ikke, vi alle føler den samme Trang til at være »sig selv« og slippe fri for evindeligt at høre Massens

Tramp om os? Der er saamænd nok, der »følger med Strømmen«; det kan ikke være et Ideal. Men et falsk Ideal er det, som vil bevæge dig til at svigte Fællesskabet, baade det naturlige Fællesskab, som du er født ind i, og det overnaturlige, som du er døbt ind i.

Du maa finde dig i at modtage Dagslyset fra samme Lyskilde, som alle andre Mennesker paa Jorden modtager det. Tænk, om enhver skulde have sin private Sol. Du maa indaande den samme Luft, du maa modtage de samme store Livsgoder, som alle modtager. Paa samme Maade er det den samme overnaturlige Aabenbaring, der bringer din Sjæl Lys.

Og hvad Vejen angaar: Saa-længe det kun drejer sig om en Spadseretur, saa vælg blot den mest idylliske Sti. Men er det et ganske bestemt Sted, du skal hen, har du ikke noget Valg. Og Landevejen, som fører til Staden, er fælles. »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet«, siger Kristus. Det er omtrent det samme, som naar han siger: »Jeg er den gode Hyrde«. Og naar Kristus siger til Apostlene og til Kirken: »Hvo, som hører eder, hører mig«, og til Petrus: »Vogt mine Lam, vogt mine Faar«; da siger han blot, at han lever vi-

dere i Kirken og gennem den stadig er vor Hyrde.

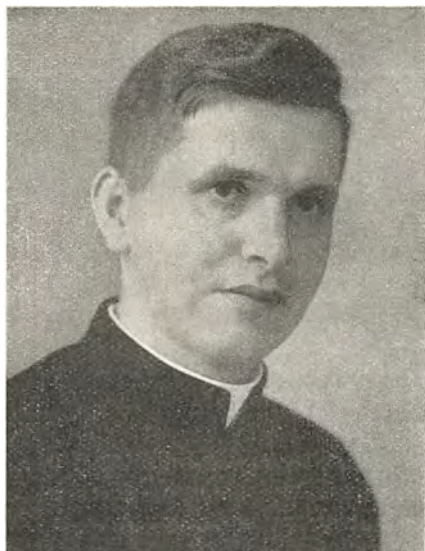
Nuvel, hvad du modtager som nødvendige Livsgoder, naturlige og overnaturlige, har du — i stor Udstrækning — fælles med mange. Men hvad du giver, bør være specielt, personligt, individuelt. Her er rige Muligheder for din Trang til at være dig selv. Udmærk dig blot som Kristen, som Katolik, saa du udvikler din Personlighed, idet du med dine særlige Kræfter og Evner drager Nytte af den gode nærende Jordbund, hvoraf du er vokset op. Giv saa meget du kan, saa godt du kan, Kærlighed til Gud og Mennesker under Former, som særligt er dine. Og det samme gælder dit Eksempel, den særprægede Paavirkning, der udgaar fra dig.

Kirken sikrer dig, at du bygger dit Hus paa Klippegrund og ikke i Sand. Men byg dit Hus saa særpræget som muligt, naar du blot ikke vil tage Udsigten fra dine Naboer. Vær med i den store Hjord under vor fælles Hyrde, Paven. Men udmærk dig, idet du ikke blot »følger med«, ikke blot gør som de andre, men af en dybt personlig Overbevisning higer frem mod den Gud, som er alles Gud og alles Maal.

C. B.

Den selvfølgelige Katolicisme

Pater Heinrich Roos S. J. fortæller om katolsk Oplysningsarbejde

En af de unge Skolastikere fra Stenosgade, der omkring 1930 studerede ved Københavns Universitet, var *Heinrich Roos S. J.* Efter sin Magisterkonferens i germansk Filologi genoptog *Heinrich Roos* de teologiske og filosofiske Studier i Holland, blev præsteviet i 1936 og har derefter virket i Münster i Westphalen og i Breslau. Sammen med *Josef Neuner S. J.* har han fornylig udgivet en lille Bog, som bærer Titlen »Der Glaube der Kirche in der Urkunden der Lehrverkündigung«, Kilderne til den Kristne Tro i den lærende Kirkes Udtalelser.

— Er det ikke en lærd teologisk Afhandling, der er utilgængelig for almindelige Læsere? spørger jeg *Pater Roos*, der nu er vendt tilbage til Danmark igen.

— Nej, tværtimod. Det var ganske vist under mine teologiske Studier, jeg begyndte at arbejde paa Bogen sammen med *Josef Neuner*, der forøvrigt nu er Professor i Indien. Men den er udtrykkelig heregnet paa at bruges i det almindelige Oplysningsarbejde blandt Katoliker. Den er et Led i en Serie, som

»Institut für neuzeitliche Volksbildungsarbeit« begyndte at udgive i 1937, og hvori der allerede er kommet nogle udmærkede Arbejder om Kirkefædrene og om det nye Testaments Teologi.

Direkte Adgang til Kilderne

Vi har villet vise, hvad der er Kirkens Tro, ved at give de Troende direkte Adgang til Kilderne. Derfor har vi samlet de vigtigste af de autoritative kirkelige Afgørelser, fra Koncilierne eller fra Pavens *ex cathedra*-Udtalelser, og ligeledes Tekster fra Breve og Rundskrivelser, hvor Paven taler med sin sædvanlige Læremyndighed. Det er naturligvis kun et Udvalg af det store Materiale, der findes. En af de ældste Afgørelser, Bogen citerer, er Pave Dionysius' Brev til Biskop Dionysius i Alexandria fra det 3. Aarhundrede, hvor den katolske Lære om den ene, treenige Gud hævdes. Det er interessant at lægge Mærke til, at saadanne centrale Ting, som optog de første Kristne saa stærkt, det er netop dem, man i vore Dage mere og mere beskæftiger sig med igen. — Den nyeste Tekst i Bogen er fra Pius XI's Rundskrivelse om Ægteskabet fra 1930.

Stoffet er ordnet systematisk, saaledes at Afgørelser om, hvad Kirken lærer om f. Eks. Aabenbaringen, er samlet i et særligt Afsnit, ligesaa Afgørelser om Overleveringen og den hellige Skrift, Treenigheden, Skabelsen o. s. v., og hvert Afsnit indledes med en kort Oversigt. Hver Afgørelse er nummereret, saa man tydeligt kan se, hvad der er fordømt af Kirken, hvad der er billigt, og hvad der er Kirkens ufejlbare Afgørelse.

Bogen, som forresten snart bliver oversat til Fransk, skulde

saaledes være en brugbar Haandbog i det katolske Oplysningsarbejde, som er i Gang overalt i Verden, ud fra den Overbevisning, som Biskop Suhr ogsaa fornylig har givet Udtryk for i sit Hyrdebrev, at alle Katoliker maa kende deres Trosbekendelse og kunne gøre Rede for den.

Tilbage til det centrale

— Hvorledes foregaar dette Oplysningsarbejde i Praksis?

— For det første maa det ses i Sammenhæng med hele den stærke katolske Bevægelse i Tiden, for der er virkelig Tale om en religiøs Renæssance, hvis Motto er: *tilbage til Kilderne, til det væsentlige, det centrale.*

Men dette Motto betyder ikke nogen Ensidighed. Bevægelsen har ligesom tre Sider: den liturgiske, Bibellæsningen og den dogmatiske.

Den *liturgiske* Bevægelse, som vi jo ogsaa kender her i Danmark, er et Faktum overalt i Tyskland, *missa recitata* er næsten en Selvfølge, især for de Unge, »den unge Kirke«, som de kaldes. Denne Glæde over Kirkens Liturgi er ikke blot noget æstetisk — den Fare er overvundet — at det er Alvor for Ungdommen, ser man deraf, at de i stort Antal kommer til Kommunion og til Messe om Hverdagen. Saa synges der gregoriansk, de fleste kan de forskellige Koralmesser. Hvor grundfæstet den liturgiske Bevægelse er, ser man af de uhyre Oplag, som den tyske Messebog, »Schott«, som den hedder efter Udgifveren, stadig kommer i. Jeg synes, den liturgiske Bevægelse er et Vidnesbyrd om den Klarhed, hvormed de Troende erkender, hvad der er Centrum: Messen som Offer, med alle Sakramenterne grupperet udenom.

De unge læser Biblen

Biblen nævnede jeg — den er i alles Hænder, baade Ny og Gamle Testamente. Der er Bibelkredse overalt, og ogsaa her er Ungdommen bærende. De Unge læser personlig Biblen for at faa Livsværdierne frem, de forstaar, at ogsaa i den hellige Skrift lever Gud. Fremfor alt er det Pauli Breve og Johannesevangeliet, man fordyber sig i. Mange Steder er det Skik, at der, naar et Møde er Slut, læses et Stykke af den hellige Skrift, efterfulgt af en kort Kommentar og Bøn.

De vil have Dogmer; de er saglige

Over Liturgi og Bibel har man imidlertid ikke glemt *Dogmerne* — Kristus er ogsaa Læreren. Dogmerne er jo netop Helligaandens *stadige* Virkning i Kirken. Derfor gaar man til Kilderne, til de gamle og nye, for at finde de originale Formuleringer af, hvad Kirken lærer om dette eller hint. De Unge vil have Dogmer, de er saglige. De vender sig fra Periferien mod Centrum. De mener, at vi Katoliker har brugt for mange Aar til at forsvare Udenværkerne ... nu gælder det det væsentlige: man taler om den »selvfølgelige« Katolicisme.

Kristendom, der er Heroisme

— De mener altsaa virkelig, der trods alt sker en katolsk Renæssance dernede?

— Det er min Erfaring, at saadan er det. Vi lever overhovedet i en religiøs Vaarbrudstid. Folk beskæftiger sig med det religiøse mere end før. De Unge er indstillet paa at *blive ude i Verden* og arbejde der, de vil kunne »mestre« Livet i alle dets Forhold. De mener, at overalt, hvor de finder noget godt i Kulturen, ja, saa er det katolsk, og saa tager man imod det. Det er den Tanke, De kender fra Oskar Bauhofers »Heimholung der Welt«. Ungdommen prøver at forene den mest aabne Indstilling til Verden med den mest ortodokse Kristendom. Dette vil ikke sige nogen »let« Kristendom, tværtimod, den vil ofte,

netop af de Unge, kræve en virkelig Heroisme, næsten Martyraand.

Kierkegaard i Tyskland

— Hvilke filosofiske Strømninger er der i Tyskland for Øjeblikket?

— Ved Siden af Tendensen til at flygte ind i Massen er der ved at vokse en Trang frem til at vende sig indad, til at finde sin egen Vej, og det skyldes i høj Grad *Søren Kierkegaards* Indflydelse.

Denne Indflydelse er stor i den religiøse Tænkning, først og fremmest hos *Karl Barth*, men ogsaa for katolske Tænkere som *Guardini*, *Przywara*, *Grosche* og *Häcker* har Kierkegaard betydet uhyre meget — Theodor Häcker, Konvertiten, lærte sig Dansk for at kunne oversætte Kierkegaard — men den, der har introduceret ham i katolske Kredse, er *Ferdinand Ebner*, og det blev til en hel Revolution i den religiøse Tænkning.

Rent filosofisk mærkes Kierkegaards Virkning naturligvis ogsaa, hos Tænkere som *Martin Heidegger* og *Karl Jaspers*. I denne »eksistentielle« Tænkning tænker Filosofen ikke blot som »Forstand«, men ogsaa som »Menneske«, i Modsætning til en blot abstrakt Filosofen. Denne Filosofi har ogsaa Repræsentan-

ter i det katolske Frankrig, f. Eks. *Gabriel Marcel*.

Katolicismen kan give Svar paa alle Tidens Spørgsmaal

— Hvordan staar Katolicismen til de to Tendenser, De nævnte: til at flygte ind i Massen og til at vende sig indad?

— Den Tænkning, der løber Linen ud fra det Kierkegaardske Udgangspunkt, maa føre til en uudholdelig Individualisme og Subjektivisme. Dens Modsætning er en vis Totalisme, der gaar tilbage til Hegel, og som i sin Ensidighed fører til Statens Forherligelse og Individets Undergang.

Midt imellem disse to ensidige Tænkingsformer staar Katolicismen, og den søger at forene begges Udgangspunkter og undgaa deres Overdrivelser. Med sin særlige Fremhævelse af *Kirkens* Idé tager den det rigtige i Totalismen op, og med sin Betonning af det *personlige*, det subjektive er den aaben for alt det værdifulde i Individualismen.

Katolicismen er saa universel, at ingen virkelig, ægte menneskelig Værdi kan være den fremmed. Netop derfor er Katolicismen den eneste Aandsmagt, der kan give Svar paa alle Tidens Spørgsmaal. E. N.

Fra Angelico: *Bebudelsen*

Fire dejlige Unger

Kære Pastor Dufaure!

Glød Dem! Deres store Ønske er gaaet i Opfyldelse: Deres Sommer-Sognebarn har modtaget Paaskekommunionen! Jeg skyndte mig at skrive til Dem, fordi jeg ved, hvor glad De vil blive, og fordi jeg inderligt ønsker, at De skal tænke paa mig som en sand Kristen, som De fra nu af kan regne sikkert med.

Hvordan det gik til? Hvordan Gud fik fat i mig? Ja, det gik jo ikke helt glat; Djævelen holdt saamænd godt fast, lige til det allersidste Øjeblik.

Mange har prøvet at hjælpe mig; først og fremmest min storartede Kone. Hun begyndte Kampen engang for længe, længe siden; men hun gjorde ingen Fremskridt. Jeg læste i hende som i en aaben Bog. Somme Tider bar hun sig ogsaa meget kejtet ad, — — — men det maa De ikke fortælle hende! Og jeg vilde ikke gaa til Sakramenterne bare for at gøre hende en Fornøjelse.

Sognepræsten her i Paris ramte bedre end min Kone; men han kendte mig jo ikke, han talte til alle; og mit Tilfælde var ikke det samme som alle mulige andres.

De selv ramte egentlig bedst. Kan De huske, at jeg en Formiddag sidste Sommer faldt ind i Haven til Dem for at se Deres Bikuber? Den Dag talte vi længe sammen, og til sidst spurgte De rent ud: »Hvis De nu blev meget syg, vilde De saa tage mod Religionens Hjælp?«

Dertil svarede jeg, at jeg ikke blot vilde tage imod den, men absolut *forlange* den. Og saa sagde De: »Men hvorfor saa ikke straks leve saadan, som De i Deres Dødsstund vilde ønske, at De havde levet?«

Da jeg gik fra Dem den Formiddag, sagde jeg til mig selv: »Der er nu noget om det!«

Mine gode Venner har ogsaa gjort deres, — — men forsigtigt, angsteligt ligesom min Kone.

Det er egentlig mærkeligt, hvor bange man er, naar det drejer sig om religiøse Spørgsmaal. Der er slet ikke mere Tale om, at fromme Sjæle viser deres Had til og Foragt for Synden.

Hvad kan det komme af? Er det Mangel paa Tro? Er det Menneskefrygt? Overdreven Hensynsfuldhed? Eller hvorfor tager man paa den Slags Ting saa at sige med Handsker paa og fuld af Undskyldninger? Det er slet ikke paa den Maade, man gør det af med det onde.

Endelig var der naturligvis min Samvittighed.

Jeg længtes virkelig efter at være en helstøbt Karakter, efter at vide, hvor jeg var paa Vej til, og hvilke Midler jeg skulde bruge. Jeg længtes efter en Autoritet, som virkelig *var* en Autoritet; længtes efter en fast Overbevisning, efter at overholde alle Kirkens Bud som noget selvfølgeligt.

Djævelen holdt efterhaanden kun i mig med een Klo — men med den holdt han ogsaa fast.

Lige til Paaskemorgen!

Jeg havde bestemt at gaa med min Kone til Højmesse i Sognekirken, hvor Musikken altid er særlig smuk.

Klokken halv otte gik jeg igennem mit Arbejdsværrelse. Der laa noget paa Skrivebordet — der laa fire Ting paa Skrivebordet.

Ved De, hvad det var, kære Pastor Dufaure?

Fire Katekismer, alle sammen aabne paa Kirkebudet:

Du skal i det mindste een Gang om Aaret, nemlig i Paasketiden, modtage Frelseren i den hellige Kommunion.

Og for at der ikke skulde være Mulighed for nogen Misforstaaelse, var de to Linier understreget med rødt i alle fire Bøger. Ja, De er jo nok klar over, hvem der havde lavet det: — mine tre Dreng og Pigebarner! De vidste god Besked med Situationen, og uden at sige noget til deres Mor om det, havde de bestemt at gaa angrebsvis til Værks.

Det kunde jeg ikke staa for!

Dybt rørt klædte jeg mig hurtigt paa og skyndte mig, uden at være barberet, af Sted til Kirken, hvor en stakkels Kapellan sad i Skriftestolen omgivet af en hel Mur af Mennesker.

Det vilde være mindst en Time, før jeg kom til; og De ved, hvor utaalmodig jeg er af Naturen.

Heldigvis kom Sognepræsten forbi, fik Øje paa mig og hviskede: »Vil De skrifte?«

»Ja.«

»Kom saa hellere med.«

Vi gik ind i Præsteboligen. Og ti Minutter efter kom jeg ud og havde forsaet Djævelen og alle hans Gerninger.

Der blev læst Messe i Kirken; jeg gik til Kommunion med det samme, og Vor Herre tog godt imod mig, trods mine Skægstubbe.

Da jeg kom hjem, saa alle Børnene noget urolige ud.

»Kom lidt herhen,« sagde jeg. De stirrede.

»Sig mig engang — skal Børn prædike for deres Far, maa jeg spørge?«

De svarede ikke, stirrede bare videre.

Saa kyssede jeg dem. De havde i alt fald *turdet*.

Ja, det var altsaa det Paaskeæg, jeg vilde sende Dem, kære Pastor Dufaure. Jeg har været tyve Aar om at fremskaffe det; og hvis jeg ikke havde haft mine fire dejlige Unger — — Men her er det — Gud være lovet.

Med hjertelig Hilsen.

Deres — — —

(PAA DANSK VED T. FD.)

De overnaturlige Dyder

Vi gaar nu over til at forklare, hvorledes Gud bibringer Mennesker Naadens nyskabende Gave. Han kunde jo skænke os den saaledes, at al dens Virkningsfylde blev virkeliggjort med det samme. Sjælen vilde da være fuldt ud værdig til, fuldt ud egnet og udstyret til at beskue Gud Ansigt til Ansigt. En saadan Sjæl modtog straks Naadens fuldkomne Fylde. Det var ogsaa muligt, at Sjælen kunde modtage denne Rigdom allerede ved sin Skabelse. Men faktisk gør Gud det ikke paa denne Maade. Han bærer sig altid saaledes ad med hvert enkelt Væsen, som det passer med dette Væsens Natur. Og det er ikke naturligt for en skabt Sjæl at eje en saadan Lykke. Gud alene ejer den Lykke i Kraft af selve sin Natur. De skabte Sjæle ejer den ved Erhvervelse. Derfor var Jesu Kristi Sjæl den eneste, der modtog denne Naadefylde og fik den straks ved sin Skabelse, for den var sammen med hans Legeme hypostatisk (personligt) forenet med den anden Person i Treenigheden.

Menneskenaturen er indrettet saaledes, at Mennesket maa erhverve sin naturlige Lykke og erhverve den ved sine egne Bestræbelser. Det er ikke lykkeligt blot i Kraft af sin Natur, og Lykken kan ikke foræres Mennesket, saa lidt som det kan blive lykkeligt derved, at andre er lykkelige paa dets Vegne. Det vidste Aristoteles for Aartusinder siden, da han skrev, at Lykken kommer til Mennesker som Løn for Dydens Gerninger. Naar Gud nu genopretter Menneskets overnaturlige Bestemmelse, tager han Menneskenaturen i Betragtning og skænker det overnaturlige Liv paa en Maade, der passer til Menneskets Natur og dens Virkemaade. Mennesket opnaar det høje Maal ved egen Virksomhed. Det maa selv bevæge sig mod Maalet. Nydelsen af den overnaturlige Bestemmelse er en Glæde, der ikke hø-

rer Nutiden, men Fremtiden til.

For Mennesket er Nutiden Tiden for Dydens Gerning, hvorved det stadigt mere nærmer sig til Nydelsen af Maalet, Bestemmelsen. Naar Bestemmelsen engang er naaet — d. v. s. i Himlen — skal der en Omformning af Menneskenaturen til, for at vi kan opfylde den, leve som den kræver det. Paa samme Maade er en Omformning nødvendig, for at vi kan udføre de Dydsakter, hvorved vi nærmer os og naar til Bestemmelser; d. v. s. at vi her paa Jorden trænger til den helliggørende Naade, hvis vort Jordliv skal fortjene os Himlen. Det jordiske Liv med al dets Virksomhed er nemlig en Overgang fra Mulighed til Virkelighed i det, der angaar vor overnaturlige Skæbne, og denne Overgang (eller den Virksomhed, hvorved Maalet fortjenes) hører nødvendigvis med til den samme Verden, hvori Maalet befinder sig. Disse Akter eller Gerninger er noget, som ligger ud over de blot naturlige Menneskeevners Rækkevidde. Mennesket skal nu udføre Handlinger, der er overnaturlige i baade deres Kraft og deres Virkning. For at kunne udføre dem maa Mennesket gøres til »noget mere end naturligt«, og dets forskellige Evner maa hæves til en »mere end naturlig« Duelighed, for at dets Virksomhed kan frembringe Virkninger i denne »mere end naturlige« Verden. Det er for saaledes og i denne Hensigt at hæve vore naturlige Evner, at de forskellige overnaturlige, »guddommelige« Dyder indgydes i dem.

Før vi begynder paa at beskrive disse Dyder og den Maade, hvorpaa de hjælper Sjælen, maa der siges et advarende Ord angaaende Menneskets Aktivitet i den overnaturlige Verden under Naadens Indflydelse. Vi maa endnu engang huske, at Naaden ikke ødelægger det, der er naturligt godt, men bruger, ja fuldkommengør det. Guds Virk-

somhed i hans Skabninger sker ved Hjælp af den Natur, han har givet dem, ikke i Modsætning til den. Nu er det naturligt for Mennesket at handle med Valgfrihed overfor Gerningen. Naar Mennesket da er Genstand for en overnaturlig Omdannelse, sker dette ikke uden Menneskets egen Virksomhed, og dets Samarbejde med Guds Virken er et frit Samarbejde. Mennesket deltagert aktivt i denne Sag, det handler selv og handler frit. Det er ikke passivt under Naadens Indflydelse, ikke et blot og bart Redskab, som benyttes af en Kraft udenfor Mennesket selv. Naaden fuldkommengør Menneskets Handlingsevne, forøger dets Aktivitet. Et Menneskes Lykke kommer gennem Virksomhed, og den højeste Lykke gennem de højeste Evners Virksomhed. Det er ved *min* Aktivitet, ved en Akt af *min* Intelligens, at jeg oppe i Himlen skal erkende Gud, og jeg skal elske ham ved en Akt af *min* Vilje. Paa lignende Maade forholder det sig med Naadens Liv, som er den jordiske Forberedelse til Herligheden i Himlen: om end *min* Sjæls Væsen genfødes ved Naaden, og alle mine Evner ligeledes bliver hævet til et overnaturligt Plan, saa er jeg dog stadig mig selv. Det er mig, der bruger *min* Intelligens og Vilje, og den overnaturlige Virksomhed, som disse Evner frembringer, er *min* Aktivitet.

De indgivne overnaturlige Dyder falder i to store Grupper. Deres Maal kan simpelthen være Fuldkommengørelsen (d. v. s. den overnaturlige Ophøjelse) af Menneskets egen Aktivitet, saa at de Handlinger, hvis Genstand er noget menneskeligt (f. Eks. vore egne Rettigheder eller andres), allerede nu i vort almindelige Liv frembringer en overnaturlig Virkning. Det er de indgivne moralske Dyder — Klogskabens, Retfærdighedens, Styrkens og Maadeholdets Kardinaldyder samt de utallige Dyder, der er afhængige af disse eller beror paa dem. Men hvor nødvendige og ligefrem væsentlige de end er, hvis vi skal naa

vor nye, overnaturlige Bestemmelse, er det ikke de vigtigste af de overnaturlige Dyder. Førstepladsen maa tilkendes de tre Dyder, hvis Virksomhed ikke er rettet mod noget, der blot er menneskeligt, men mod Gud selv

som Gud. Det er Troens, Haabets og Kærlighedens Dyd, som ogsaa kaldes »guddommelige Dyder«, fordi Gud er deres direkte og eneste Genstand.

(Næste Uge: Troens Dyd).

Philip Hughes.

Livets Under

Et satirisk Tankeeksperiment

I.

Kære Læser, kan De lide smaa Tankeeksperimente? Ellers maa De hellere holde op at læse videre. — Men, *hvis* De kan, saa slaa Følge! Læs! — Tænk! —

Vi sidder paa hver sin store Graasten midt ude paa den bare Mark. Det sner og fyger, alt er øde og dødt. Da siger en af os: »Bare Solen vilde skinne!« Fluks skilles Skyerne, Solen skinner. — »Det er alligevel koldt,« siger den anden, »bare det var varmt og Græsset grønt!« Da suser den lune Sommervind os om Kinden. Det døde Græs smuldrer for vore Øjne, bliver Jord, og op skyder, hastigt som Tanker, de nye grønne Blade, tæt som et Tæppe, om vore Fødder. — »Lidt Fuglesang vilde lige passe,« siger vi saa, og i samme Nu begynder en lille Jordklump i Græsset at hæve sig, den former sig, faar Vinger og Øjne, Næb og smaa Fødder. — »Tirrelit« — og i et Nu er den himmelhøjt oppe i det Blaa og jubler sin Lærkesang.

»Hør, dette her er ikke helt almindeligt,« siger saa igen den af os, som begyndte; »jeg kunde godt lide, om her var nogle Stykker, vi kunde fortælle det til.«

Da begynder alle Graastenenene at rokke. Der er tolv store Graasten i en Ring og i Midten en meget stor een. — De rokker — de bliver aflange, de faar et Hoved, et Menneskehoved, de faar Arme, nu spaltes de forneden til et Par Ben. Vær saa artig; her staar der 13 Mand — og stirrer paa os og paa hinanden! — »Det er et Mirakel,« udbryder vi begge to. »I er 13 Mirakler. For lidt siden var I snesjapvaade Graasten, nu er I 13 Mand. — Gud har skabt jer. — Saadan noget maa være overnaturligt!« —

Da begynder de 13 Mand at bande og haane os med dumme Grin. — »Der er,« og saa bander de, »ingen Gud; hvad skulde han til? Det hele kommer af sig selv. Hvis I snakker inere om Gud, slaar vi jer ihjel. Vi er oplyste Mennesker, vi er Fremtidens Mænd; ned med al gammel Overtro. Sværg, at I ikke tror paa hverken Gud eller Mirakler ...«

»Man skulde ikke tro, at Gud havde skabt de forrykte Mennesker,« siger den ene af os; »det skulde han ikke have gjort.« — »Det var jo os, der ønskede Selskab; lad os ønske om igen; gid de var gode, gamle, graa snesjapvaade Kampsten!« — Og straks bliver de 13 drabelige, moderne, oplyste Mænd til 13 fredelige Sten. — »Nu har vi det godt,« siger vi; »lad os nu tænke lidt i Fred.« — Og det gør vi. —

»Hør, du,« siger den ene af os; »dette her er i Grunden ikke noget nyt.« — »Ikke Spor af nyt,« siger den anden; »det hele gik bare saa hurtigt.« — »Ja,« siger den første, »den Slags sker hver Dag: Solen skinner paa den vaade Jord. De smaa Græsfrø spiser Vandet, Jorden og Luften — den Luft, som hedder Kulsyre; og deraf laver Græsfrøet grønne Blade, og nye smaa Græsfrø; eet eneste Frø laver maaske 50 nye — af den vaade Jord.« — »Ja,« fortsætter den anden; »og saa kommer der en Kalv og æder Græs; Græsset kommer i dens Mave; det bliver til Kød og Blod, til Horn i Panden og Yver med Mælk; det bliver til de smaa Æg- og Sædceller, hvoraf en Dag et nyt lille Kalvefoster dannes; det næres af Moderens Føde — altsaa af Græs — altsaa af Jord o. s. v., og bliver en ny lille Kalv — en ny Ko o. s. v.« — »Ja, og saa kommer

vi og drikker Koens Mælk og spiser Koens Kød,« fortsætter den første, »og vores Mave laver det om til *vort* Kød og Blod, ja, til de Celler, hvoraf nye smaa Menneskebørn dannes.« — »Det er det samme med alle Ting,« siger den anden; »Fuglene spiser Frø, som er lavet af Jord — eller Dyr, som har spist Planter, som er lavet af Jord.« — »Altsaa,« siger vi begge to: »Alle levende Væsener paa Jorden er lavet af Jord, Vand og Luft. Det, vi her har siddet og oplevet, gik bare hurtigere for sig — og for Mændenes Vedkommende paa en Maade, vi ikke var vant til.« — »Jeg synes alligevel, det skal i Avisen,« siger den første. — Og her staar det!

II.

Men da det var kommet i Avisen, kom en vred Mand med rød Klud om Halsen op til mig. — »Det er noget godt Sludder, De skriver,« sagde han. — »Naa,« sagde jeg. — »De peger jo paa det forkerte Sted.« — »Kan De da forklare mig, hvordan Jord, Vand og Luft kan omdannes til Græs, Fugle, Køer, Mennesker o. s. v.?« — »Forklare,« vrænger han; »det, der sker hver Dag, behøver vel ikke at forklares; siden det sker hver Dag, er det altsaa ikke mærkeligt.« — »Hvis jeg nu hver Dag følger efter Dem paa Gaden fra Morgen til Aften og siger: »Manden er gal«, er det saa mindre mærkeligt, end ...« — »Naa, nej,« siger han; »jeg ved nok, at Vanen ikke forklarer; men alligevel ... Nej, hvis det, De skrev om, virkelig skete paa fem Minutter, saa var det mærkeligt. Men det sker langsomt. Græsset gror — vi vokser og —.« — »Tænk,« siger jeg interesseret; »det har jeg aldrig vidst: Hvis De nu saadan langsomt svinder ind til en Spadserestok, saa er det altsaa ikke mærkeligt?« — »Nej, — hvis alle gjorde det.« — »Aha! Det er altsaa *Mængden*, Antallet, der er Forklaringen?« — »Jeg ved ikke, hvor De vil hen; jeg ved bare, at saadan som jeg tænker, saadan tænker man — hvis man altsaa ikke tror paa en Gud og alt det dér. — Og naar alle tænker saadan, saa maa det være det rigtige. Altsaa naar alle moderne Mennesker tænker saadan.« — »Hvis nu alle tænker, at Maanen

er lavet af en grøn Ost, saa er det altsaa sikkert og vist, at den er lavet af en grøn Ost,« spørger jeg. — »De er saa gesvindt til at lave om paa det, jeg siger; jeg vil hellere gaa hjem og tænke lidt over igen.« — »Ganske alene?« fritter jeg forbavset. — Manden med den røde Klud ser forvirret paa mig; saa rødmer han, forekommer det mig; maaske var det kun et Gensker af Kluden ... Og saa vandrer han ned ad Trapperne — tænken- de — ganske alene.

III.

Da der var gaaet 8 Dage, kom der en anden Mand op ad Trapperne. Det var en Student. Han fortalte mig, at hans Ven — Manden med den røde Halsklud — havde »drøftet Problemerne« med ham og bedt ham gaa op til mig i hans Sted. — »Ser De,« siger Studenten, »De stiller Tingene paa Hovedet. Hele Forklaringen ligger jo i den lille fikse Ting, De ikke er gaaet udenom: *Formeringen*. Æg- og Sædceller er jo ganske vist opstaaet, som De siger — fra een Side set; men Forklaringen paa, at de opstaar, ligger jo i Forplantningens Love.« — »Tusind Tak,« siger jeg; »vil De saa ikke være saa elskværdig at forklare mig de Love!« — »Ih,« siger Studenten; »det er da lige til; et Æg af en Høne bliver jo altid til en Høne, en Ko sætter nye Køer i Verden o. s. v. Der findes altsaa en Arvelighedens Lov. Deri ligger Forklaringen.« — »Udmærket,« siger jeg begejstret; »men jeg er et uvidende Menneske. Der er en lille Ubetydelighed, De maa forklare mig: hvori ligger det, at et Hønsæg bliver til en Høne, at en Ko sætter Kalve i Verden og ikke Kænguruer o. s. v.?« — »Det — det skyldes jo Arveligheden!« stammer Studenten. — »Ja, men De sagde lige, at det var Arveligheden, der forklarede det andet; — hvad mener De nu: forstaar jeg bedre, at Ægget bliver Høne, naar jeg faar stukket det Ord Arvelighed ud; eller mener De, jeg skal forstaa det bedre, naar jeg ser, at det *altid* gaar saadan, at et Hønsæg bliver til en Høne og ikke til en Struds.« — Studenten tænker lidt. »Naturligvis har De Ret — *Ordet Arvelighed* kan ikke være en Forklaring. — Og

Kendsgerningen, at et Hønsæg altid bliver til en Høne — Kendsgerningen. — — Undskyld, men jeg husker pludselig, jeg skal til Forelæsning Kl. 3¼.« — Han snupper sin Hat, og løber temmelig hurtigt ned ad Trapperne.

IV.

Der gaar igen 8 Dage. Da ringer det paa Døren, og udenfor staar en ældre, hvidskægget og meget høflig Herre. — »Mit Navn er Professor P. — De ved maaske — Arvelighed...« — »Ja, vist, naturligvis, værsgo'.« — — »Se — jeg synes jo nok, De har forvirret Student Rasmussens Begreber lidt. Se, Problemet ligger anderledes.« — (Jeg mærker mig i Stilhed, at den høflige Professor, ved at tale om *Problem*, paa Forhaand indrømmer, at han ikke sidder inde med Verdensgaadernes videnskabelige Facithefte). — — »De mener?« spørger jeg. — »Ja, jeg tænker naturligvis paa dette med *Udvikling*. Vi maa jo dog vel tænke os, at alle eksisterende Arter er blevet til gennem en Udvikling, i Aarmillioners Løb.« — »Mener Professoren dermed, at Aarmillionerne er Forklaringen?« — »De stiller Spørgsmaalet galt. Aarmillionerne er naturligvis ikke i sig forklarende; men det, at der er forløbet Aarmillioner forklarer maaske dog, at de gunstige Mutationer -- altsaa de smaa arveligt opstaaede Forandringer — har givet Lejlighed til indbyrdes Kamp mellem de mest tilpasningsdygtige Former, og at Kampen for Tilværelsen saaledes har kunnet virke som udslaggivende Faktor paa Udviklingens Retning.« — »Er der i Nutiden paa vist Mutationer af en saadan Art, at man kan paastaa, at der derved er opstaaet mere tilpasningsdygtige Former?« — »Dette Spørgsmaal kan ikke besvares; det vilde kræve Arvelighedsforsøg, der strakte sig over Tusinder af Generationer — hos de paagældende Arter.« — »Det er altsaa en Teori?« — »Ja — men hvorledes ellers forklare?« — »Vi kan jo nøjes med at fastslaa, hvad vi ved: Problemernes Eksistens. Hvis Mutationerne — som det almindeligt indrømmes — er uhyre smaa, hvorledes kan da Udvælgelsen komme til at *virke*? Saaledes,

(fortsættes Side 237)

Rom og Verden

I Rom har en 73-aarig Benediktiner i Klosteret San Paolo modtaget Subdiakonats- og Diakonatsvielsen. Det ejendommelige ved denne Vielse er, at den paagældende, der har været blind i 50 Aar og som Følge af de kirkeretslige Forskrifter ikke har kunnet tildeles de højere Vielser, nu har opnaaet den i Kirkehistorien enestaaende Dispens.

*

I den belgiske Garnisonsby Malines (Mecheln) deltog over 2000 Officerer, Underofficerer og Menige i den aarlige Paaskekommunion for Garnisonen. Kardinal van Roey fejrede selv Messeofferet og uddelte sammen med to Viebiskopper og to Generalvikarer Sakramentet til Soldaterne.

*

Tusinder af Mænd deltog i Aar i den saakaldte »stille Omgang« gennem det natlige Amsterdams Gader. Paa Grund af den overvældende Tilstrømning fra alle Egne af Holland maatte Processionen gentages tre Gange. Disse Sakramentsprocessioner, der skriver sig fra 1345, fejres hvert Aar i Marts; de begynder ved Midnat og afsluttes henimod Morgengry i Amsterdams Kirker. Det er kun Mænd, der deltager, og i Aar deltog endvidere Tusinder af Soldater, der havde lange Rejser bag sig. I endeløse Skarer gik Deltagerne til Herrens Bord efter Turen gennem den hollandske Hovedstads nattemørke Gader.

*

Benediktinerne er vendt tilbage til det berømte Abbedi Montserrat i Katalonien og Valfarterne er paany begyndt.

Tanker ved et Besøg i TRONDHJEMS DØ

▲ St. Denis, Detail fra Domkirkens Yderfront

»Den skønneste Blomst, som norsk Kultur har formaet at sætte«; det kom jeg til at huske, da jeg ifjor stod udenfor den vidunderlige Domkirke i Trondhjem. Selv om mangen en Ildsvaade har hærget det skønne Guds Tempel, selv om det i mange Aartier har staaet med brustne Hvælvinger, selv om Restaurationen, paabegyndt i 1869, ikke har kunnet genopbygge hele den middelalderlige Skønhed, er den den katolske Middelalders tavse Vidne.

Om alle de mange Turister tænkte paa det, da de med deres »Baedeker« i Haanden parlerende og beundrende gik gennem »Museumshallen« = Domkirken, er svært at sige. I hvert Tilfælde er Domkirken en Attraktion for dem, der besøger Trondhjem.

Der var Liv i Domkirken som i en Bikube. Nogle beundrede Arkitekturen, der minder stærkt om den engelske Gotiks Indflydelse, andre Alterskabet, atter andre de dejlige Glasruder, hvis varme Farver virker saa venligt. Men Domkirken er mere end et Museum for kristelig Kunst. Selvom meget skiller os Kristne i det 20. Aarhundrede fra Fortiden, genfindes vor Bøn, Tro og Gudstjeneste i det, Gotikkens eller Barokkens Mennesker har bygget.

> Interiør

▲ Domkirken og Ærkebispespegarden

> »Nidarosdomen«

Dette Rum blev ved Aarhundredernes Bøn og Gudstjeneste hævet over det verdslige og profane. Dets kunstneri-

ske Ydre er forankret i Troens Virkelighed, der staaer over Tiden. Alle kristne Stilarter har jo det fælles, at de

KIRKE

af
K. Pauli S. J.

giver Udtryk for en eller anden Panke i vor Tro, som har Gyl-dighed ogsaa i vore Dage. Der-for forstaar den moderne Krist-ne det og kalder det for sit Eje.

Middelalderens Bygmestre har kunnet gengive Enheden mellem det hellige, der staar over Tiden, og det indviede Rums kunstne-

riske Form, der altid er i Smelte-diglen.

Trods alt synes Farvernes Glans falmet, og det hemmelighedsfulde Liv i Kirken visnet. Noget er gaaet bort, som gav Kirken Rejsning og Skønhed. Meningen med det — saa-dan som Kunstneren havde det i Sinde — er gaaet tabt.

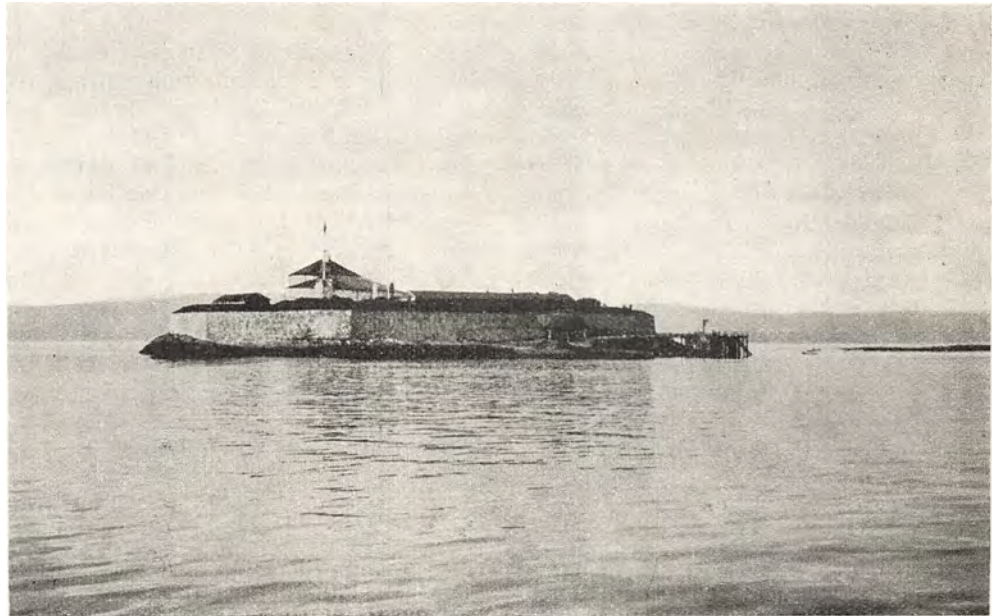
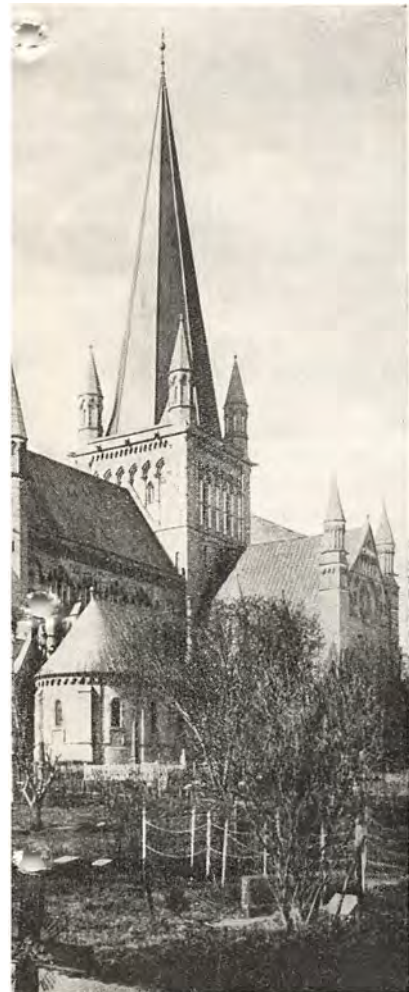
Et Kirkerum lever af den indre Mening og det Maal, det har. Det vil-de straks røbe sin Hemmelighed, hvis Processioner drog langsomt og fromt op ad den hellige Midtergang, hvis Sang og Orgelspil brusede omkring Søjlerne, hvis sølverne Virakskyer svævede under Hvælvingerne og for-tabte sig i Mørket.

Man troede engang at gribe Men-neskets Væsen ved at dissekere Le-gemet. Sjælens Eksistens blev frej-digt benægtet. Men Sjælen er der alligevel og gør Mennesket til det,

Brødets Skikkelse, indbød dette ty-ste Rum alligevel til at bede, thi de, der havde skabt det, havde villet forherlige Gud i det Høje.

Det var Middelalderen om igen. Og da vi kom udenfor, saa vi Sten-huggere i Arbejde med Hammer og Mejsel bearbejde Stenblokke, der skulde erstatte de Partier, som Vind og Vejr havde slidt paa. Vi talte til en af de flittige Mænd. Han saa op til os, han fortsatte med at føre Hammer og Mejsel, men han mælede ikke et Ord. Vi blev helt forbavset derover. Men han saa op igen og viste paa Øren og Mund, han var døvstum. Mon han arbejdede lige-som hans Forgængere i Middelalde-ren, der gav deres bedste, nedlagde det i Stenen for derved at hylde Fa-deren i Himlen?

Domkirken er ogsaa lavs. Men dens Tavshed taler højt. Den for-

▲ Munkholmen

del er. — Heller ikke Kunstkrilike-ren kan fortælle os noget om vore Kirkers inderste og egentlige Væsen. Troen maa vejlede ham, kun saale-des kan han og vi fatte Domkirken.

*

Længe havde vi betragtede dvæ-let i de hellige Haller og beundret alt, hvad et troende Sind havde skabt til Guds Ære.

Domkirken var for os mere end et Museum, man skal have set, naar man aflægger et Besøg i Trondhjem, mere end det Sted, hvor Kong Haa- kon og Dronning Maud d. 22.6.1906 blev kronet. Selv om Kristus ikke mere bor bag Altrets Gemme under

tæller om svundne Slægters Tro; den fortolker deres Kærlighed; den man-ner: Surcum corda! Hjerterne op-ad!

Vi gik eftertænksomt hjem. Men da vi kom ned til Havnen, laa det truende Munkholm ret for os. Tider-nes Skiften bragte mangen en For- andring over Øen i Trondhjemsfjor- den. I den historiske Oldtid var her et Rettersted; siden havde Clunia- censerne et Kloster der, som brænd- te to Gange. I 1660 byggede man en Fæstning paa Holmen, hvor Griffen- feld sad som Fange fra 1680 til 1698. Nu er der et Statsfængsel — og en moderne Badestrand.

Danmarks Folkeracer

At Danmark i racemæssig Henseende frembyder et saare broget Skue, det kan ikke blot en Spadse-retur paa Byens Gader overbevise os om, men det fremgaar ogsaa med al ønskelig (eller muligvis snarere uønsket) Klarhed af det lige nu afsluttede Pragt- og Standardværk, som *Johannes Brøndsted* har udgivet om — *Danmarks Oldtid*.

Hvis man overhovedet tør anse Kranieformen for et nogenlunde paalideligt Racekendemærke, saa levede der allerede i den ældre Stenalder (ca. 8000—3000 f. Kr.) i Danmark to Racer af Mennesker, Langskaller og Kortskaller. At de ikke var Indogermanere, er alle Forskere enige om.

Saa kom der i yngre Stenalder noget efter 3000 f. Kr., først ved langsom »Indsivning«, et agerdyrkende Folk af overvejende langskallede Indogermanere, et Folk, som siden udviklede sig til et dyssebyggende Bondefolk. I Tidens Løb skete der »utvivlsomt en vis Opblanding med den oprindelige Jæger- og Fiskerbefolkning«.

Omkring Aaret 2000 kom der et fremmed Folk paa Vandring op igennem Jylland og østfra fra

Oderegne over Skaane og Øerne lige til Himmerland og til Egnen nord for Limfjorden. »Jættestuefolket maa dels rømme, dels tage Vilkaarene«. Det er det saakaldte Enkeltgravsfolk, et i racemæssig Henseende ret blandet Folk.

Herefter laa Forholdene ved Slutningen af Stenalderen saadan, at Danmark var beboet af en Raceblanding af Kortskaller (27 pCt.), Langskaller (30 pCt.) og en mellemliggende Kranieform (47 pCt.), hvis de fundne og undersøgte Kranier i det hele taget tør anses for at være en typisk Repræsentation for Danmarks Befolkning i Oldtiden.

Det langskallede Element, der indvandrede i Landet under den yngre Stenalder, haade af Dyssebygger- og Enkeltgravsfolket, kaldes i europæisk Racebiologi den »nordiske Race«. Det er altsaa kun en Brøkdæl af Danmarks Befolkning, som kan siges at være rent nordisk.

Dette nordiske Element antages af visse Forskere selv at være en Blanding af to Racer: den daliske og den eurasiske Race, saa hvad Oprindelse angaar, er de faa Milioner af Danmarks Befolkning vist

nok en af de mest blandede Folkegrupper i Europa.

Følgende Skitse er lavet efter Brøndsteds Opgivelser i I. Bd. af Danmarks Oldtid. Skraa Linier betyder Raceblanding, lodrette Linier direkte Afstamning.

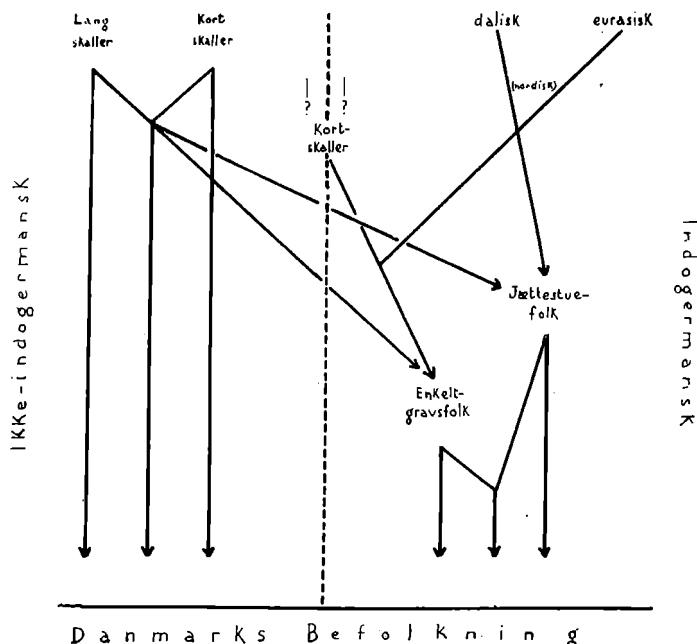
J. Wolfisberg.

Hil dig, Maria!

Elisabets Moderskab I

Ligesom Guds Søns Person har sit menneskelige og begrænsede Modstykke i Johannes Døberens Person, saaledes staar i Skt. Lukas' Evangelium Marias guddommelige Moderskab i inderlig Tilknnytning til et andet Moderskab, nemlig Elisabets.

Elisabets Moderskab spillede en vidunderlig Rolle i Menneskeblivelsens Mysterium; det var for Maria det eneste ydre Bevis for Muligheden af et guddommeligt og jomfrueligt Moderskab, og Marias Forstand havde den menneskelige Tilfredsstillelse at besidde et synligt Vidnesbyrd til Gunst for en ufattelig aandelig Kendsgerning. Elisabets Moderskab var Englens Fornuftgrund til Bekræftelse af sit utrolige Budskabs Sandfærdighed. Han brugte ingen anden, men brugte den med uimodstaaelig Virkningsfuldhed: »Se, ogsaa din Slægtning Elisabeth har undfanged en Søn, og det i sin Alderdom; dette er den sjette Maaned for hende, som kaldtes ufrugtbar. Thi for Gud er intet umuligt« (Lk. 1,36 f.). Den Trosakt, ved hvilken Maria gav sit Samtykke til Englens Budskab, var den største Trosakt, den overnaturlige Verden nogen Sinde har frembragt, og dog var det i denne Trosakt, som i enhver anden Trosakt, en Virken af den menneskelige Forstand, der var *motivum credibilitatis*, den fornuftige Grund til Samtykke. Elisabets Moderskab, saa uventet, saa fuldstændig hævet over menneskelige Naturlove, var i dette Tilfælde *motivum credibilitatis* for Marias storslaaede Tro. Marias Forstand arbejdede anspændt; det Moderskab, der blev hende forjættet, var

tilsyneladende umuligt, saavel paa Grund af hendes Jomfruelighed som paa Grund af det Barns Natur, der skulde fødes. Ærkeenglen (det mest begunstigede af alle Væsner) satte sig ind i hendes Forstands Arbejde og fulgte det Skridt for Skridt; for det var hans Hverv ikke blot at fremføre Budskabet, men ogsaa at klarlægge det som troværdigt og opnaa Marias forstandsmæssige Antagelse deraf. Elisabets Moderskab, der saaledes med Omhu blev berettet og forelagt Marias Forstand, gjorde Ud-

slaget, og hendes aandelige Antagelse af Mysteriet var fuldstændig og uforbeholden.

At Marias Trosakt i det Øjeblik var en Kraftanstrengelse af heltemodig Fuldkommenhed, kan vi slutte af de Lovprisningens Ord, som den Hellig Aand lagde paa Elisabets Læber, dengang Maria kom for at besøge hende: »Salig er du, fordi du har troet, at de Ting, som er talt til dig af Herren, vil gaa i Opfyldelse« (Lk. 1,38).

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Aarsager, som unddrager sig Statistikken.

1. *Samsfundets Afkristning*, som gør Overgangen fra Livet i Verden til Livet i Klosteret bestandig vanskeligere.

2. *Hjemlivets Dekadence*. Et godt Hjem er den bedste Forberedelse til Klosteret.

3. *Mangel paa Alvor i Opdragelsen i Skolen og i Hjemmet*.

4. *Et-Barns Systemet*, som ikke netop begunstiger Uselvskhed og Opoprelse.

5. *Kvindens Emancipation*, som i alt Fald i sin første Begyndelse var et non serviam.

6. *Den kvindelige Ungdoms store Optagethed*, paa Kontor og i Forretning, hvilket gør Deltagelsen i det kirkelige Liv meget vanskelig (Messe om Morgenen og Møder om Aftenen).

Dette er sagt meget kort, men det forekommer mig, at det ikke var uden Interesse, om disse Punkter blev uddybet, maaske gjort til Genstand for Drøftelse, for om muligt at finde Vej frem til at fjerne eller udjævne noget af det, der hindrer eller holder tilbage.

Med venlig Hilsen.

»Spero«.

Kære »Spero«!

Statistik er »tørre Tal«. Naar disse Tal faar os til at blive nysgerrige efter at kende Aarsagerne til de Forhold, som de lægger blot, maa Statistikerne se, om hans Tal kan bringe Svaret. Kan de det ikke (eller ikke endnu), saa venter han taalmodigt. Det er i det hele taget en nyttig Ting at oplæres til intellektuel Taalmodighed. Det nemmeste af alt i Verden er at gætte og konstruere Forklaringer. Har Statistik i Ugebladet intet andet nyttigt Formaal, saa dog altid det at advare mod utidige Gætterier. Hvis de tørre Tal uden »Forklaringer og Begrundelser ... lige saa vel kan virke vildledende som retledende«, saa skyldes det kun, at nogle Læsere har en utidig Trang til at søge Forklaringer paa et Grundlag, der er for spinkelt til det.

I min Artikel anførtes Størrelsen af det danske Element i nogle af de kvindelige Ordener her i Landet. Jeg kom naturligvis ikke ind paa at uddele Ros eller Dadel paa dette Grundlag. Den »danske Procent« er en Brøk, der er afhængig af baade de danske og de udenlandske Søstres Antal, og siger derfor umiddelbart intet om, hvorvidt den ene Orden egner sig bedre for unge danske Piger end den anden. Jeg undlod som en Selvfølge at drage den ringeste Slutning af denne Art. Disse Tal siger blot det faktiske, at i Ordenerne, som de findes i Øjeblikket her i Landet, er det danske Element saa og saa stærkt repræsenteret. Mere ikke, men ogsaa dette kan være nyttigt at vide.

(fortsættes Side 238)

Breve fra Læserne

Ordensstatistikken

Hr. Redaktør! Maa jeg have Lov til at fremkomme med nogle Kommentarer til Deres statistiske Meddelelser om vore danske Ordenssøstre.

Først og fremmest vil jeg udtrykke min Beundring for det store statistiske Arbejde, som De har sat i Gang og bragt til Ende ogsaa paa andre Omraader, og som har skaffet os det Grundlag og det Materiale, som alene kan gøre Arbejdet for den katolske Sag forsvarligt og frugtbringende.

Men saantidig maa De tillade mig at advare mod at bruge alt for meget af Ugebladets kostbare Plads til Offentliggørelse af de statistiske Resultater — i alt Fald ikke uden at give noget fyldigere Oplysninger om den Sag, der er blevet undersøgt. Der gives ganske vist Mennesker, som morer sig med at læse Statistik — men de er ikke mange. Og hvis det er Meningen at bibringe Læserne en virkelig klar Forstaaelse om de faktiske Forhold, da maa de »tørre Tal« suppleres med Forklaringer og Begrundelser, saa vidt dette lader sig gøre. Sker dette ikke, kan Tallene lige saa vel virke vildledende som retledende.

Det oplyses f. Eks., at de forskellige Ordenssamfund har saa og saa mange danske Medlemmer. Der anstilles Sammenligninger, og der udregnes i Procent. Det er navnlig dette sidste, som kommer til at virke vildledende, idet man undlader noget saa selvfølgeligt som samtidigt at angive det samlede Antal Medlemmer i de enkelte Ordener. Dette vilde unægtelig gøre Sagen klarere og hindre forkerte Vurderinger. Lad mig oplyse ved et Eksempel:

For at kunne naa til, lad os sige 50 pCt. dansk »Mandskab«, skal et Ordenssamfund paa 2 Medlemmer have 1 dansk Medlem, 50 Medlem-

mer have 25 danske Medlemmer og 500 Medlemmer have 250 danske Medlemmer, hvilket sidste Tal dog ligger langt uden for Mulighedens Grænser, naar vi regner med danske Forhold. Vi ser altsaa, at jo talrigere et Ordenssamfund er, jo vanskeligere vil det naa til en antagelig Procent — selv om Tilgangen retter sig proportionalt efter det samlede Antal, hvad der ikke er nogen særlig Grund til at antage, at det gør.

Det oplyses endvidere, at der i de sidste Aartier har været en Nedgang i Antallet af Ordenskald i Almindelighed og danske Kald i Særdeleshed, idet man har benyttet Sankt Joseph Søstrenes Orden som Grundlag, eftersom denne Orden paa Grund af sin »Alder« bedst egner sig dertil, og det bemærkes, at nogen Forklaring paa Nedgangen kan Statistiken ikke give uden at henfalde til Gætterier.

Nu forekommer det mig imidlertid, at Offentliggørelsen af et i sig selv beklageligt Forhold, uden Forsøg paa at forklare eller begrunde det, kan have ret uheldige Følger. Den almindelige Læser mangler Forudsætning for at gaa til Bunds i Sagen og vil antagelig betragte Forholdet som kompromitterende for de kirkelige Ordener i Almindelighed — Forholdet er jo nogenlunde det samme Verden over — og man vil mene, at det er disse, som er i Tilbagegang og har udspillet deres Rolle. Men det er jo egentlig ikke det, »Katolsk Ugeblad« har til Hensigt at fastslaa.

Maa jeg i Sagens Interesse have Lov til ganske kort at nævne nogle Forhold, som jeg mener giver en antagelig Forklaring paa den omtalte Nedgang — uden at jeg derfor overser, at der i hvert enkelt Tilfælde kan være medvirkende

Liturgisk Kalender

April:

14. S. ST. JOSEF, KIRKENS VÆRNEHELGEN (891); 2. Sæt Bønner: 3. Søndag e. Paaske (583), 3. Sæt Bønner (kun i stille Messer): St. Justinus (874); Slutningsevangel.: Søndagens (585).
15. M. † i Oktaven (891); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
16. Ti. † i Oktaven (891); som Mandag.
17. O. † St. Josefs Oktav (891); 2. St. Amicetus ([9]), 3. Om Fred.
18. T. † Feria (Hverdag) (583), uden *Credo*; som Mandag.
19. F. *MARIAS BEBUDELSE* (858).
20. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([89]); 2. Den Helligaand ([120]), 3. For Kirken eller for Paven, 4. Om Fred.

Retrætedagene i Ordrup

I Meddelelsen i sidste Nummer var to Retrætedage blevet ombyttet. Programmet lyder saaledes:

Søndag 21. April: For Mariakongregationen ved Rosenkranskirken (Pastor Nölke).

Søndag 28. April: For »Nicolaus Steno Gildet« og andre Akademikere (Pater Kùpferle).

Søndag 5. Maj: For Ægtefolk (Pastor Jacob Hjorth).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

En Bog om St. Katerina

I »K. U.« Nr. 13 ser jeg en lille Anmeldelse af Madame Denis-Boulets Bog om den hellige Katerina af Siena. Forfatterinden er en Datter af Maurice Denis (findes derfor paa mange af hans smukkeste Billeder), jeg kender hende, hun har besøgt mig i Assisi med sin Mand M. Boulet (Kunsthistoriker, tror jeg). Jeg læste Bogen allerede da den stod i Revuen »Nova et Vetera«, hun har ogsaa sendt mig den som Bog. Men jeg har ikke lagt Skjul paa overfor hende, at jeg i hendes Arbejde mest ser en »Ehrenrettung« af de franske Avignonpaver. Det er desværre saa, at Nationalismen kan spille ind ogsaa i Historieskrivningen; endog i et saa grundigt Kildestudium som Robert Fautiers spores det, at han har en bestemt Indstilling — han vil bevise, at den hellige Katerina af Siena aldrig kom til at udøve den Indflydelse paa Gregor XI, som de italienske — og hidtil ogsaa alle andre — Forskere har hævdet. Han blev — med al Anerkendelse af hans Fortjenester af Kildestudierne — imødegaaet af Dominikanerordenens Historiograf P. Innocenzo Tourisano. Andre har ladet sig friste af Fautiers radikale Kritik — eller været imponerede af hans Lærdom. Naar der saa kommer nationale Motiver til, saa gaar det som i Madame Denis Boulets Arbejde.

Hvad Birgitta angaar, er det ubetvivleligt, at hun banede Vej for Sieneserinden. Birgittas spanske Ven Alfons af Jaën sluttede sig jo ogsaa til Katerina. Men det var Katerina, som med sit »dolce babbo mio« opnaaede, hvad den svenske Helgeninde ikke kunde true Paven til. Gregor XI kom tilbage til Rom — og blev der. Birgitta kunde ikke hindre, at Urban V efter et kort Italiensophold rejste hjem til Avignon. Johannes Jørgensen.

Endnu et Par Martindale-Bøger

Mon C. C. Martindales to udmærkede Bøger »Jock, Jack & the Cor-

poral« og Fortsættelsen »Mr. Francis Newnes« er kendt efter Fortjeneste? (udkommet hos Burns, Oates, Washb. i 1920 og 21).

Bøgerne er bygget over Father Martindales egne Erindringer. Af dem lærer man Pateren at kende først som Feltpræst (med baade Fader- og Moderhjerter og som en god Kammerat), senere i Missionsvirksomhed i England. Hovedpersonens Offersind og Opfindsomhed kender ingen Grænser, naar det gælder om at frelse en Sjæl; han drager Mennesker fra alle Samfundslag med sig ind i virksom katolsk Aktion. Naar man har læst begge Bøgerne, har man baade glædet sig, moret sig og lært sin Religion bedre at kende.

D. Gundry.

Katolsk Scene

»Katolsk Scene« havde megen Fornøjelse af sin Opførelse af Chestertons »Trolddom« til Fordel for Finlandsindsamlingen. Skønt Skuespillet for kun et Par Aar siden er blevet opført tre Gange, var der samlet et Par Hundrede Tilskuere, der tog meget venligt mod Stykket. Det var ogsaa lykkedes vor Skuespillertrup at gøre Opførelsen endnu mere levende, og baade de gamle Rollehavende og de ny Kræfter (især Hr. Johs. Jørgensen som en vittigt opfattet Hertug) viste deres Talent og sceniske Rutine paa den smukkeste Maade. Aftenen indlededes med, at Frk. Lis Wittrup spillede »Finlandia«, og K. S.'s Formand, Hr. Translatør Thornfield gav en kort Oversigt over Skuespillet's Tanker.

Indtægterne blev ialt Kr. 291,92, og da Udgifterne var bragt ned til det minimale Beløb af Kr. 36,60, har Foreningen kunnet indbetale Kr. 255,32 som sit Bidrag til Finlandshjælpen.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsvej 34-36

Tlf. 778 - 728

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør, Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg, Katholsk Kirke, Silkeborg, Set. Annæ Kirke, København, Set. Laurenti Kirke, Roskilde.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Som bebudet afholdt Hans Hellighed Pave Pius XII den 4. April et Konsistorium, hvori deltog 20 Kardinaler, to latinske Patriarker og talrige Ærkebisper og Biskopper. Efter at have hørt de stemmeberettigedes Udtalelser bestemte den hellige Fader, at de salige Pelletier og Gemma Galgani skulde helgenkaares paa Kristi Himmelfarts Fest den 2. Maj.

Milano: Fra den 11. til den 14. ds. afholdes der paa det katolske Universitet en Studie- og Bønkongres for de kristne Kirker i Orienten.

Madrid: Den 1. ds. fejredes Aarsdagen for Spaniens Befrielse for det røde Tyranni. General Franco offentliggjorde et Dekret, der bebudede Rejsningen af et nationalt Mindesmærke over alle de faldne i Kampen. Det skal bestaa af en Basilika, et Kloster og et Herberge, i Form af et stort Kors, nær »Escorial«, for at give Pilgrimme Lejlighed til at samles der for at bede for de faldne og overveje det ny Spaniens Idealer. Den højtidelige Messe, der læstes ved denne Lejlighed, overværedes af General Franco med Ministrene og Corps Diplomatique. Om Eftermiddagen holdtes Vor Frue »del Pilar«, og der holdtes fælles Rosenkransbøn.

Der offentliggøres i Tilknytning til Aarsdagen følgende Oversigt over Krigens Ofre: Over 800 Præster myrdede, 50 Krøblinge for Livet af Mishandlingerne. Foruden de uerstattelige Kunstskatte og »Ex-voto«s anslaaes Tabene til 30 Millioner Pesetas. Ca. Halvdelen af dette Beløb er dog allerede indkommet ved frivillige Bidrag.

London: I Tilknytning til de mange Artikler, der handler om Pavens Rundskrivelse og Paaskebudskab, kommer der nu en Artikel fra den anglikanske Biskop i Chichester: »Paven staar i sine Fredsbestræbelser over Nationerne og Racerne... Det er indlysende, at kun Kristi Aand kan bringe Landene en varig Fred... men er Vestmagterne villige til at lytte til denne Aand... Reynauds Tale til Amerika kunde tyde paa det modsatte...«

New York: Som Følge af den meget skarpe Kritik, der i Amerika fra Undervisningskredse rettedes mod den umoralske Professor Bertrand Russells Udnævnelse til Professor i Etik ved Chicagos Universitet, foreligger nu en Domskendelse (16 Stemmer mod 5) af Undervisningsraadet, der frakender denne Udnævnelse Gyldighed. Begrundelsen er, at i en demokratisk Stat som Amerika har Forældrenes Ansvar og Ret til Børnenes Opdragelse det sidste Ord.

Cuba: 100.000 Personer samledes i Havanas største Teater med alle politiske og religiøse Autoriteter i Spidsen. Under Mødet oplæste en af Cubas fem Biskopper et Telegram fra Paven, der anerkendte Mødets tre Punkter: Frihed i Undervisningen, Børnenes Opdragelse og Ægteskabets Uopløselighed. Det paapegedes samtidig, at de mange Børneforbrydelser netop er Udslag af Forældrenes ringe Interesse for Børnenes religiøse og moralske Opdragelse.

Rusland: Foruden de mange Meddelelser, der stadig bringes i »Osservatore Romano« om Russernes gudløse Propaganda, maa nævnes flere Dødsstraffe for at have lyttet til Vatikanets religiøse og Gudstjeneste-Udsendelser.

Livets Under (fortsat fra Side 231)

at *det* Individ, der er en saa ubetydelig Smule heldigere udrustet end de øvrige — faar et Forspring — saa at Udvælgelsen *kan faa fat*, saa at sige?»

Professoren trækker paa Skuldrene: »Ja, det er jo netop Spørgsmaalet,« siger han; »men min Tid ... jeg vilde bare lige se ind — Farvel.« — Og den kloge Mand gaar hjem til sit Laboratorium, der skal bringe Verdensgaaders Løsning om nogle Hundrede Aar — eventuelt.

V.

Nu gaar der igen 8 Dage. Da kommer der en alvidende Mand ind i min Stue. Han er Journalist. — Han er, som *Journalist*, alvidende; hans Komme behøver altsaa ingen speciel Forklaring. — »De er Naturforsker,« siger han, let henkastet, en Smule protesterende. — »Jeg er saamænd ingenting særlig,« svarer jeg. — »De skriver dog om naturvidenskabelige Emner?« Det svarer jeg ikke paa. — »Kan De ikke se, at alle Deres Mirakelidéer standser ved et ganske simpelt Faktum?« — ? — »Geologiens Dyr- og Plantefossiler.« — ? — »De viser jo en tydelig Udviklingsrække fra lavere til højere Dyrformer.« — »Lad os sætte, De har Ret (en Professor vilde næppe have udtalt sig saa dristigt) — men maa jeg spørge: hvad er saa Ud-

viklingens Højdepunkt?« — »Mennesket!« — »Hvorfor? Vi ser daarlige end Fuglene, løber daarlige end Harerne, lugter daarlige end Hundene, hører daarlige end ...« — »Ja — —« Journalisten tænker et Sekund (længere behøver en Journalist aldrig at tænke) — »men *Hjernen — Forstanden.*« — »Godt! — Men sig mig saa, hvad skal det blive til, naar nu Torskene laver Universitet paa Doggerbankerne?« — »Men, Menneske, hvad skal Torskene med Forstand?« — »Netop — men hvad skal de saa med — Udvikling?« — Journalisten griner; (det er det mest forsonende ved en Journalist, at han altsaa *kan* grine). Men saa siger han: »Naa, ja, vel saa; — men saa *er* Udviklingen maaske i Orden for *nogles* Vedkommende, mens *andre* — Regnormene, f. Eks. ...« — »Mange Tak, hvad vil De have Regnormene lavet om til?« — »Tja, hvad, noget med *Ben — ovenpaa* Jorden — eller *saa-dan* « — »Udmærket! Saa visner Græsset og næsten alt, undtagen Lyngen. — Menneskene uddør — paa nær et Par Faarehyrder paa Hederne.« — »Naa, for ...« siger den alvidende; »ja, det er jo rigtigt; det er Regnormene, der laver Muld. — Ja, saa ved jeg (og saa bander han) ikke ... Men jeg skal hen paa Redaktionen. — Det er vel dog del vigtigste nu i Tiden — *Oplysningen* — ikke...?!« — —

Den alvidende gaar, uden at vente Svar. —

Og nu faar jeg ikke flere Besøg. — For klogere og mere oplyst er ingen — nej, ingen — end en dansk Journalist ved et Fremskridtsblad. *Ignoranten.*

Katolsk Radiogudstjeneste

Maria Bebudelses Fest (»Store Bededag«), Fredag d. 19. ds. Kl. 8 er der katolsk Gudstjenesteudsendelse fra Sakramentskirken.

Prædikant: Pastor *Hubert Messerschmidt*.

Salme Nr. 209: Hil dig, Havets Stjerne.

Prædiken.

Salme Nr. 139: Alt Kristenfolk.

Præfation.

Konsekration.

Gregoriansk Sang: Adoro te.

Patet noster.

Bøn.

Salme Nr. 49: Hav Tak, o Gud.

Breve fra Læserne

(fortsat fra Side 235)

Den konstaterede Nedgang i Antallet af Klosterkald vil afgjort være en Sag, som kræver Opmærksomhed og foranlediger Bestræbelser, der kan ændre en uheldig Udvikling. Men ogsaa efter Deres Forsøg paa at afsløre nogle af Aarsagerne til Nedgangen vil jeg tilraade, at vi først væbner os lidt med Taalmodighed. Hvis vi ikke skal risikere at sætte ind paa de forkerte Punkter, maa vi først prøve paa i videnskabeligt solide Undersøgelser at isolere de enkelte Aarsagsmuligheder og finde ud af, hvad de betyder i »kontante« Tal. Jeg har alt for ofte i min statistiske Tilværelse været ude for, at man var fuldkommen vis paa, at et bestemt Forhold maatte være Hovedårsag til et vist Faktum, og saa viste Tallene ikke de fjerneste »Udsving« for Ændringer af dette Forhold. Alle Deres seks Punkter er plausible, men jeg er ikke vis paa, om det er dem, der betyder det afgørende. Nogle af dem er meget generelle, og andre synes ikke at kunne gøres ansvarlige for Udviklingen netop i det Spand af Aar, hvor vi har konstateret Nedgangen.

Vi staar imidlertid kun ved Tærskelen til de Studier over den katolske Befolkning i Danmark, som vil kunne bringe Lys ogsaa over de her berørte Forhold. Hvis De har Ret i, at den »almindelige Læser« i overfladisk Hastværk vil tage den paaviste Nedgang som Bevis paa, at Ordenerne »har udspillet deres Rolle«, er jeg glad for, at De med Deres Brev har støttet min Advarsel mod forhastede Gætterier. Det er *muligt*, at Tidsaanden spiller en Rolle, *muligt* at visse Træk i Befolknings- og Samfundsudviklingen er afgørende, *muligt* at Tiden ikke er gaaet sporeløst hen over en eller anden bestemt Form for Ordensliv, *muligt* altsammen, men heller ikke mere. Vi vil komme tilbage til disse Ting, naar vi

ved mere. Saa kan Statistiken hjælpe os praktisk fremad. Foreløbig kan den to andre Ting, der ogsaa er meget værd: paavise et Onde — og lære os Taalmodighedens gavnlige Askese.

Venligst, Deres H. D. T. K.

Konnorsreuth igen

Pastor Arthofer, Kronstorf, Oberdonau, har besøgt Konnersreuth den første Fredag i Fastetiden i Aar (9. Februar) og skriver i »Wiener Kirchenblatt« følgende om Therese Neumann:

1) Therese Neumann lever stadig, skønt det allerede tre Gange er blevet meddelt, at hun er afgaaet ved Døden.

2) Hun bærer stadig Saarmærkerne, spiser intet og oplever Jesu Lidelse i sine Ekstaser. Desuden vedbliver alle andre Fænomener, der er knyttede til disse Kendsgerninger og ikke kan forklares paa naturlig Maade, saasom hendes Kendskab til det aramæiske Sprog, hendes Evne til at erkende, om en Relikvie er ægte eller ikke, hendes Kendskab til skjulte Ting, naar hun befinder sig i den Tilstand, der kaldes »den højere Samling« (gehobene Ruhe). Pastor A. kunde personlig iagttage hende.

3) Spaadomme om rent verdslige Ting giver Therese sig ikke af med. Hvad der berettes herom, stammer ikke fra Konnersreuth, heller ikke fra Therese.

4) Jeg havde Indtryk af, at Familien Neumann ikke ønsker noget Besøg, mindst naar det sker af Nysgerrighed eller Sensationsbegær.

5) Alt hvad der skrives af uretfærdigt og usandt om Konnersreuth, stammer udelukkende fra Folk, der aldrig har været der.

6) Den afdøde Pave Pius XI var saa fuldt og fast overbevist om, at det var sandt, hvad der har tildraget sig i Konnersreuth, at han kort før sin Død sendte Therese en værdifuld Relikvie.

7) Det religiøse Liv i Konnersreuth er gribende. I det forløbne Aar blev der modtaget 45.000 hel-

lige Kommunioner blandt Byens 1600 Indbyggere. Dette er det bedste Vidnesbyrd, som Befolkningen giver Therese.

8) Konnersreuth har aldrig sat sig udover de kirkelige Forordninger, og har aldrig forlangt, at Verden skal tro paa Mirakler, der er sket der. Therese N. er meget utilfreds med, at der bliver skrevet saa meget om hende.

9) Ingen behøver at tro paa de Mirakler, der er sket i Konnersreuth.

10) Ingen har heller Ret til at domme om Ting, han aldrig har set.

Vincentsforeningen i St. Ansgars Sogn

Aarsberetning og Regnskab

Foreningen har 32 Medlemmer, 15 aktive og 17 passive. Der er blevet aflagt 215 Besøg i 40 Familier og hos enligstillede, som ved Besøgene modtager et Kolonialkort m. m.

Et Møde afholdes een Gang om Maaneden, hvor Damerne aflægger Beretning om deres Arbejde, og hvor Foreningens gejstlige Leder deltager. Der er i Vinterens Løb afholdt to Aftenmøder med forskellig Underholdning, og Fastelavnstesten. Retræten, Paaskekommunionen, Skovturen og Julefesten er fælles for de fire Sogne. Systuen har foreløbig maattet lukke Virksomheden.

Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Indtægter:

Kassebeh. 1. Jan. 1939	327,86
Aktive Medlemmer	172,00
Passive Medlemmer	689,00
Tilskud fra Hovedkassen...	60,00
Indsamling	16,00
Kollekten	40,00
Renter	6,48

1311,34

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARE
GARDINSTOFFER
ULD TÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog det er sundere for Nerverne

Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Udgifter:

Indbetalt til Hovedk.	705,00
Kolonialkort	378,00
Kontant Hjælp	44,00
Systuen	10,00
Aftenmøder	35,07
Porto, Diverse	17,90
Kassebeh. 1. Jan. 1940	121,37

1311,34

Franziska Stralbøcker,
Kasserer.

Agnes Melchior,
Revisor,
Overass. v. Post- og Telegrafv.

Spejder-Interview

Ludvig lister stille og forlegen, for saadan er Ludvig, op ad Trappen i Elmegade 3 — for at interviewe den store Spejderhøvding Fausbøll. I Dagens Anledning har Ludvig laant en stor Cowboyhat samt stukket en Dolk i Bæltet for ligesom at komme i Stemning og ligne en Spejder.

Paa anden Sal ringer han forsigtigt paa, hvorefter en venlig Dame lukker op. Det er Fru Tove.

Hun smiler beroligende til den forsagte Skikkelse paa Dørmaatten og siger: Naa, min lille Ven, du skal nok ogsaa være Spejder, — værs'go', kom indenfor!

Blidt, men bestemt ledes jeg ind i et fantastisk udsende Værelse.

Faner, Trofæer samt Fotografier af gamle og unge Spejdere og Ulveunger hænger overalt paa Væggene. Rundt om staar, hænger og ligger mange mærkelige Ting, indianske Gudebilleder udskaarne i Træ, primitive Spejderarbejder af Træ og Ler og mange andre Sjældenheder.

Midt i det hele, bag et stort Skrivebord, paa hvilket Raadsilden flammer livligt, troner Hr. Fausbøll.

Jeg nærmer mig forsigtigt Spejderchefen, der med et hjerteligt: »Rikki Tikki Tavi«, tvinger mig ned i en magelig Stol lavet af mange kasserede Telte og polstret med Teltpløkke.

Hr. Fausbøll byder mig en Fredspibe, slaar op i Spejdersangbogen, hvorefter vi i Fællesskab synger et Par Sange. Stemningen er efterhaanden helt spejdermæssig.

Til Slut læner »the big boss« sig tilbage i Stolen: Naa, unge Mand, spørger han venligst, — vil De ogsaa være Spejder, eller Ulveunge, kanske?

— Næh, da, svarer jeg, jeg vilde blot gerne vide lidt om den store Basar, som Spejderne og Ulvene afholder.

— Fat Mod og begynd, unge Mand, — jeg er parat. — Ludvig

haler Blyant og Papir frem og spørger saa:

— Hvad er det, der udstilles?

— Selve Spejdernes og Ulvenes Udstilling kan deles i tre store Afdelinger — i den første vises Fridsarbejder, f. Eks. hvad kan en Spejder lave af ..., hvilket vil sige, at Alfabetet gennemgaas, saaledes at Drengene faar forskellige Bogstaver tildelt, som »L« til Eksempel, — den paagældende viser saa, hvad der kan laves af og i Ler samt andre Materialer, som begynder med »L«. Endvidere udstilles her specielle »hobbies«, Frimærkesamlinger, Mærkesamlinger o. lign. Den anden Afdeling har Tilknytning til det praktiske Spejderliv, viser Kravene til Prøver og Duelighedstegn og Lejrudstillinger. — Tredie Afdeling vil først og fremmest omfatte Det Danske Spejderkorps tre store »Udstillingsstands«, noget ganske nyt, der første Gang vises offentligt ved denne Lejlighed. Her vil ogsaa findes Spejdernes og Ulvenes specielle Trops- og Flok-Udstillinger, og endvidere vil der blive arrangeret Patruljemøder med Forældredeltagelse, saaledes at Forældrene saa godt som muligt bliver sat ind i, hvad Drengene foretager sig paa de ugentlige Møder. Alt dette suppleres med et stort statistisk Materiale.

— Har De faaet Gaver til Basaren?

— Ja, en hel Del meget smukke Gaver har vi allerede modtaget, men vi kan naturligvis bruge mange endnu, hvis du vil fortælle Læserne det. Alle Gaverne kan købes i »den røde Sal« i Gaveboderne, og her kan ogsaa købes det, som Spejderne selv laver til Basaren, saasom Bridgeblokke, Tændstikæsker, Linoleumssnit, Lak-Æsker, Cigaretæsker, Legetøj, Fotoalbums etc.

— Jeg har hørt noget om en Lodseddel?

— Ja, det passer. Før Basaren udsendes en Lodseddel med mange store værdifulde Gevinster. Hovedgevinsten f. Eks. er en Cykel. Lodsedlerne udsendes i denne Uge og vil kunne købes hos alle Spejdere

og disses Forældre. Sig, at dine Læsere skal købe dem, de Lodsedler er de bestemte ikke snydt med, — og sig, at de Haandarbejder, der vil findes i Gaveboderne, er værd at kigge paa.

— Jeg skal sige det til Læsereinderne, — men hvad med Underholdning etc.?

— I den store Sal vil der blive indrettet Restauration, og der kommer et righoldigt Underholdningsprogram, samlet Spejder- og Ulveoptræden saavel som Solonumre, og endvidere vil forskellige Kunstnere optræde. Du kan godt sige, at vi saa godt som har afsluttet Forhandlingerne med et meget moderne ungt Jazzorkester, som vil give et Par Koncerter. Der vil blive indrettet en intim Cabaret med stadig varierende Program og last but not least, en lille hyggelig Pølsekro med dertil hørende samt Iscreme, Fuerte o. s. v.

— Sig mig en Gang, hvad bliver Entréen til alle disse Herligheder?

— Billig, lille Ludvig, meget billig, Voksne 25 Øre og Børn 10 Øre. Og Spejdernes og Ulvenes Udstilling og Basar holder aabent 1. og 2. Pinsedag fra Klokkerne 11 til 22, — husk endelig at skrive det!

— Jeres Motto er »Egen Grund med eget Hus«, — vilde det ikke være godt at fortælle Læserne lidt om »Grunden« til dette Motto?

— Tanken er den, at give Spejderne nem Adgang til at komme i »Week-end«-Lejre paa et Sted, der ligger nogenlunde nær København, saaledes at det bliver let og billigt at komme dertil, — og vi vil gerne have et Hus til indendørs Overnatning og Ture udenfor Sommertiden, samt Rum til vort Materiale, — kort sagt, et Sted, hvor vi kan have det for os selv og indrette det hele paa den for os mest praktiske Maade.

Nu haaber vi kun paa, at alle vil støtte os i dette Arbejde: at give dansk katolsk Ungdom sin egen Tumleplads i den fri Natur, et Sted til Udvikling af et sundt og godt Ungdomsliv. Hjælp os til dette, støt vor Basar.

Ludvig.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Langt bort drog Folkene fra Pulowsk. I over en Uge var de ustandselig paa Farten. Saa endelig langt om længe slog de deres Telte op mellem nogle store Bjergsøer i Nærheden af den finske Grænse.

Her var rigeligt med Mos til Renerne, og snart havde Mændene

faaet hakket Hul i Isen paa Søerne og kastet deres Net ud. Fra Teltene steg Røgen atter op mod den natblaa Himmel. Lappernes vagtsomme Hunde beskyttede Lejren mod omstrefjende Ulve. Alt var snart i Orden, og intet vidnede mere om en hovedkulds Flugt. Kun

i Waask Telt stod den tredje Plads ved Arnen stadig tom. Det var Jewans Plads. Her stod ogsaa hans Ski og Bøsse, og hans trofaste gamle Hund ventede, at han snart vilde komme tilbage, saa den kunde ledsage ham paa Jagt efter Blaaræve og Ulve.

Den Nat, da Jewan blev alene tilbage med Soldaten, søgte han at opmuntre Renerne med ivrige Tilraab, og ind imellem sang han en saa vemodig og ensformig Sang, at Soldaten faldt i Søvn. Da Kulden tilsidst vækkede ham, saa han, at Renerne gik og skrabede efter Mos, medens Jewan sad og spiste et Stykke Brød.

„Hvor er din Far?“ spurgte Soldaten.

„Far maatte gøre Holdt.“

„Hvor maatte han gøre Holdt?“

„Et Stykke borte. Jeg venter paa Far; han kommer nok snart.“

De ventede en halv Times Tid, Soldaten trampede omkring, slog Hænderne mod hinanden, men han var saa forkommen, at det var umuligt for ham at blive varm.

„Vil han ikke snart indhente os?“

„Maaske vil han aldrig indhente os.“

„Hvad mener du?“

„Maaske er han kørt tilbage til Landsbyen.“

„Kørt tilbage?“ Soldaten bandede. „Det er vel nok et dejligt Land. Her kunde man fare lige i Helvede uden at lægge Mærke til det. Men hvorfor i Alverden lader du saa mig fryse til Is her? Hvis han er kørt tilbage, saa kører vi straks til Chibiny; eet Forspand vil jeg i det mindste bringe med tilbage.“

Slæden kørte atter afsted, og Jewan gav sig til at synge:

Jeg kører alene ud i Tundraen. Jeg kører for den onde, dumme Soldat. Min Fader er vendt tilbage til sit Folk sammen med sin Datter, den skønne Mattesch.

Renerne suser afsted mod Chibiny, men i Morgen skal de bringe mig tilbage, de skal bringe mig til den ukendte Sø. Jeg ved ikke, hvor min Fader har opslaaet sit Telt, ej heller hvor hans Renner graver Mos.

Men jeg er en Laplænder, — og jeg vil finde min Faders Spor i Tundraen.

Snart vil den korte Dag gry, Soldaten sover fast, Maanen titter frem bag en Sky og smiler.

Hele Natten smiler den ad den dumme Soldat.

Foran mig ser jeg en stor Sneflade. Ikke en eneste Busk bedækker den. Det er den store Imandra-Sø. Jeg har kun set den een Gang før, men mit Øje er vaagent. Og jeg kender Imandra igen. —

En stejl Skraaning førte ned til Søen. Slæden susede nedad i vanvittig Fart, stødte mod Renernes Ben. Dyrene jog afsted med den største Hast, de overhovedet var i Stand til at præstere. Sneen, som stod i en Sky omkring Slæden og Dyrene, prikkede Jewan i Ansigtet. Han elskede disse stejle Skraaninger, hvor Slæden hvad Øjeblik det skulde være, kunde vælte. Han elskede med en Bevægelse af sin Pisk at forandre Kørselsretningen, og saa pludselig, naar Farten var vildest, at gøre Holdt paa de mest farlige og stejle Bjergskraaninger. Han opmuntrede Dyrene med Tilraab, og de lystrede flinkt hans mindste Vink.

Jewan lod Slæden suse ned mod Afgrunden. Den sovende Soldat skulde have en rigtig Rystetur. Slæden naaede ned i Bunden af Kløften og skød saa atter som en Pil opad.

Soldaten vaagnede, han havde ingen Anelse om, hvad der foregik, og spurgte: „Er det Purgaen?“

„Purgan!“ (det betyder Snestorm) svarede Jewan og lo af fuld Hals.

„Hvor er vi? Er vi langt fra Chibiny?“

„Vi er ved Imandra-Søen.“

Slæden fløj ud paa Søens snedækte Flade. Her stormede det ikke mere og Stjernehimlen funkede klar og blaa. Soldaten faldt atter i Søvn, og Jewan sang:

Soldaten er dum, han forstaar intet. Han ved ikke, hvor vidunderligt det er at suse hen over Søen med det flinke Rensdyrfor-spand. Og hvor herligt det er at se op mod Stjernerne og at tænke paa, at den Tid skal komme, hvor Lappernes Rensdyrflokke skal være talrige som Himlens Stjernevrimmel.

*

Gamle Waask og hans Datter Mattesch sad omkring Ildstedet, men

den tredje Plads stod stadig tom. Af og til saa Faderen hen mod den tomme Plads, som om han ventede, at Sønnen skulde komme ind og stille og ubemærket sætte sig paa den for ham bestemte Plads.

Hundene begyndte at gå og løbe omkring udenfor; først løb de bort fra Teltet; man kunde høre, at de gøende løb hen mod en eller anden; saa styrtede de atter tilbage mod Teltet.

„Der kommer nogen,“ sagde Waask, idet han lyttede til Hundenes Gøen.

„En Ulv?“

Waask ønskede, at hans gamle Hund skulde give sig til at gå for at hilse Jewan velkommen; men denne Hund tav. Den laa blandt en Klynge yngre Hunde og gøede ar- rigt, hver Gang en af Renerne kom den for nær.

„Far, det kan ikke nytte at vente paa Jewan,“ begyndte Mattesch.

„Hvorfor siger du det?“

„Jeg tror ikke, han lever mere. Maaske har vilde Dyr dræbt ham, eller maaske har Kaptajnen sendt ham et eller andet Sted hen. Vor Jewan kommer aldrig mere igen.“

Det var ikke første Gang, Mattesch gjorde Forsøg paa at overbevise gamle Waask om, at hans eneste Søn ikke mere var blandt de levendes Tal. Hun elskede nok sin Broder, men endnu højede elskede hun den unge Jæger Osska.

Engang da Mattesch stod nede ved Søen i Færd med at vaske noget Linned, kom Osska ud fra Skoven og blev staaende. Paa Ryggen bar han en stor Ulv, som han havde dræbt, og ved Bæltet hang to Blaaræve.

„Mattesch,“ sagde Osska, „jeg vil forære dig en kostbar Blaaræv.“

„Den kan jeg ikke tage imod,“ sagde Mattesch.

„Hvorfor ikke?“

„Alle vil le ad mig.“

„Mattesch, mit Hus er tomt, jeg har ingen, som venter paa mig, naar jeg tager ud paa Jagt.“

„Saa gift dig, saa kan din Kone passe Huset.“

„Du har Ret. Jeg bør gifte mig. Jeg har bare aldrig tænkt paa den Mulighed. Mange Tak, Mattesch. Men der er ingen, der vil gifte sig med mig; jeg har jo ingen Renner.“

(Fortsættes)

Forlang hos Deres Købmand

Burcharth & Søn's

Expres-Lakfernis i de rød-hvide Dunke

Danmarks førende Mærke!

Resultatet af 80 Aars fagmæssig Erfaring

Enefabrikanter: **A. D. Burcharth & Søn** . Kolding

Lak-, Fernis- og Farvefabriker. Grdl. 1861

Katolske Begravelser

Id v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Tlf. 6536 . Smallegade 13

Privat Fasan 1866

To Præstekjoler

(1 Silke, 1 Wipcord) rom. og Salsburg Stil, samt flere Stola'er rigt guldindvirket, brugt i den engelske Kirke, kan købes billigt. Samme Sted haves ogsaa en hvid Silke med Guld Messehagel (Chasuble) til Salg. Henv. Carl L. Appelberg, Sognepræst, Ringkøbing

I Pagt med Foraarets Kræfter

Det var en Velgerning, at Foraaret kom til Danmark i de samme Dage, hvor den pludselige fremmede Militærbesættelse af vort Fædreland greb saa dybt og smerteligt ind i vor Tilværelse. Det mildnede Mørkelægnings Uhygge, at vi er paa Vej mod den lyse danske Sommer. Brændselssituationens yderligere Forværring følte ikke saa stærkt, fordi vi foreløbig gaar Sommervarmen inøde. Men al den Trøst var intet imod selve Synet af Naturens uforstyrrede Gang. Aarstiderne lader sig ikke standse af, hvad der foregaar i Menneskenes Verden. Guds Sol gaar op over alle menneskelige Foretagender. Der er noget, som er større end vore Kampe og Sejre, vore Glæder og Bekymringer og bitreste Sorger.

For dem, der er saa lykkelige at have Børn omkring sig, er Indtrykket af Livets Magt endnu stærkere. Det kan forvolde os mange yderligere Ængstelser at have Ansvar for vore Børns Ve og Vel i de ukendte Dage, vi er paa Vej imod. Men ingen kan iagttage sine Børns ubekymrede Leg og høre deres glade Stemmer uden at komme i Kontakt med et dybere Liv. Vel kan det

siges, at Børnenes Uberørthed skyldes Uvidenhed om den haarde Tilværelse; men det er Livets Gud, der har villet det saaledes. Vi saa det paa de finske Børn, vi fik til Danmark for et Par Maaneder siden. Og hvad der end sker i vort eget Land, vil vi se det paa vore egne Børn. Livet er stærkt som sit Ophav.

Og tænker vi paa Kirkens Kaar i Danmark, faar vi det samme Indtryk af noget, der ligesom Foraaret og den unge Slægt er i Pagt med det stærkeste af alt. Mørkelægning og Mødeforbud nødvendiggør forskellige Tilpasninger og Ændringer af tilvante Forhold og saa i vort kirkelige Liv. Der kan komme yderligere Bestemmelser og Indskrænkninger, som ændrer det ene og andet af, hvad vi har været vant til og glad for. Men intet berøres saa lidt af Tidernes Omskiftelser som Troens dybe Liv. Der er mange Ligheds-punkter mellem Troens Liv og Barnets. Begge udfolder sig i det, vi kalder Virkelighedens Verden, men har deres dybeste Forankring i Livets Urgrund, som ikke rokkes i Tidens Strøm. Begge bæres af en Tillid, som ikke kender til Tvivl.

Dette vil ikke sige, at Kirken herhjemme ikke vil blive haardt ramt af den Fattigdom, som uundgaaeligt maa komme, naar hele vort økonomiske Liv maa omlægges radikalt. Men de strenge Tider vil sikkert vise, at danske Katoliker forstaar at samle deres Kræfter og er villige til de beskedne økonomiske Ofre, der skal til, for at vore Institutioner kan fortsætte deres Gerning. I gode Tider har vi et Ord, der siger: »Hvis du har været lidt ødsel Lørdag Aften, skal du ikke paabegynde din ny Sparsommelighed ved Kirkesøgnet om Søndagen.« I Tider som vor maa det ændres til, at vi ikke i første Række skal spare paa vor Kirkeskat, der giver vore Præster en Indtægt, som er beskednere end næsten alle andre Landsmænds. Og i samme Grad som de offentlige Kasser faar vanskeligt ved at lindre de fattiges Nød, vil der være yderligere Brug for den private Hjælpsomhed, som ikke mindst de Kristne vil vise sig villige til at yde.

Vor dybe Pagt med det, som er over Tiden, vil bære os gennem Tidens Nød og gøre os til Nødens villigste Hjælpere.

Horisonten rundt

Fortsættelse i de vante Spor

Med Rette har de danske Myn-digheder opfordret os til at fort-sætte vor daglige Tilværelse i det vanlige Spor trods alle extra-ordinære Forhold og Foranstalt-ninger. Dette gælder ogsaa og ganske særligt vort religiøse og kirkelige Liv. Vore Foreninger er allerede ved at tilpasse sig til Mørkelægningens uvante Van-skeligheder, og de gør vel i at fortsætte baade med deres re-ligiøse Belæring og deres harm-løse Underholdning, som nok kan tiltrænges. Mødeforbudet vil hindre en Del af de større Ar-rangementer, vi har været vant til. Men ligesom Hjemlivet faar en større Chance nu paa Selska-belighedens og Adspredelsens Be-kostning, vil de nye Kaar kunne fremme det centrale i vort kir-kelige Liv paa Bekostning af de mere perifere Arrangementers Mangfoldighed. Vi vil samles i endnu højere Grad om Kirken, naar Menighedssalen ikke kalder paa os saa tit. Prædikenen vil faa yderligere Værdi, naar Fo-redragene bliver færre.

Iøvrigt vil vi tro, at Tidens Alvor vil faa endnu mange flere af os til at søge Retrætedagens Lys over vort Gudsforhold. Vi tror, at der vil være forøget Brug for de katolske Bøger, saa at vore Forlæggere maa finde Udveje til at besejre Prisstignin-gens Vanskeligheder. Vi tror, at vort Ugeblad maa gøre alt for at besejre de samme Vanskelighe-der, fordi Bladet vil have øget Værdi for sine Læsere netop nu. De store Begivenheder i Verden og i vort eget Land vil ganske vist ikke blive kommenteret og illustreret her, men just deri be-

staar Ugebladets Værdi. Det ka-tolske Blad har til Opgave at vise hen til Begivenheder, som er større end alt, hvad der foregaar omkring os. Hvor meget der end sker i disse Dage, saa ligger Ver-denshistoriens Vendepunkt dog 1940 Aar tilbage.

Feriepladser ogsaa i Aar

En af de Ting, der skal fort-sætte, er vore Børns sunde Triv-sel. Vel kan der ske saa meget i Løbet af de nærmeste Maane-der, men om ellers det bliver muligt ogsaa i Aar at faa vore katolske Skolebørn i København ud i Sommerferien for at hente friske Kræfter, maa vi have for-beredt det ganske som sædvan-lig. Det vil derfor være meget kærkomment, hvis katolske Hjem i Provinsen allerede nu tænker paa, om de kan modtage en lille københavnsk Gæst i Ferien. Ugebladet vil gerne være Mellemand mellem Hjemmene i Provinsen og de københavnske Hjem og Skoler. Hvis man blot sender Bladets Redaktion et Kort, skal vi tage os af Sagen, og vi skal faa Sogdenes eller Skolernes Garanti for, at de Børn, der bliver modtaget, er velopdragne Børn, som trænger til Landopholdets Goder.

Vor Folketælling

Som bekendt skulde vor ka-tolske Folketælling finde Sted d. 1. Februar i Aar. Efter at Sog-nepræsterne havde gennemgaaet Skemaerne, skulde de tilsendes Vikariatets statistiske Kontor d. 15. April. Imidlertid hobede Vanskelighederne sig op for Præsterne. Mange Skemaer kun-de kun forventes udfyldt med

tilstrækkelig Fuldstændighed, naar Præsterne selv tog rundt med dem — og saa kom den lange, haarde Vinter, Benzinind-skrænkningerne m. m. Det er derfor med stor Respekt for det omfattende, energiske Arbejde, at det statistiske Kontor kan meddele, at det trods alt er lyk-kedes en Række Sogne at blive rettidigt færdig. Allerede tidlig i Marts kunde Sognepræsten i Kolding indsende sine Skemaer, og siden fulgte overraskende mange andre. Dette er ogsaa et glædeligt Vidnesbyrd om den Interesse, hvormed de »optalte« har taget sig af Skemaernes Ud-fyldning.

De Sogne, der endnu mang-ler, bedes snarest indsende saa meget Materiale, som har kun-net gøres færdigt, samt en Med-delelse om, hvor hurtigt Resten vil kunne indsamles.

Opmærksomheden henledes paa, at de Forskydninger i Be-folkningen (Fødsler, Dødsfald, Flytninger m. m.), som har fun-det Sted fra og med 2. Februar i Aar, ikke hører til paa Ske-maerne, men vil fremgaa af se-nere Indberetninger. Skulde der f. Eks. paa Skemaerne være an-ført Børn, der er født efter Tæl-lingsdagen, vil det statistiske Kontor dog selv sortere dem fra. Mangler der Skemaer for Perso-ner, der er døde eller flyttet si-den 1. Febr., bedes Sognene ved-lægge Meddelelse herom.

Kort efter 1. Maj til der tilgaa Sognene Besked om den Form, hvorunder den aarlige statiske Indberetning finder Sted fra nu af.

Vikariatets statistiske Afdeling.

Overtroen floureret

De mange søgende

Der sidder i min Stue en ung Mand, som vi — idet vi tager skyldigt Hensyn til alle Sider — kalder Paul. Han er, det tror jeg desværre, vor Tids Type, han er en Søger, en hel Del forvirret, men forsaavidt ufarlig, undtagen for sig selv. Han er en Person, som vi maa have Taalmodighed og Medlidenhed med, og søge at hjælpe. For han trænger til det. Han er et Barn af Tiden.

Under rolige og trygge Forhold er der mange Mennesker, som skubber Spørgsmaalet om Liv og Død fra sig, enten af ren og skær Ligegyldighed, eller ogsaa fordi de har paa Fornemmelsen, at det er et Problem, det i første Omgang kan virke generende og ubehageligt at komme til Klarhed over. Det meste i den materielle Tilværelse er usikkert og svævende. Men Livet krones altid med Døden. Den er sikker nok. Den lader maaske vente paa sig indenfor et nogenlunde beregneligt Tidsrum, men den kommer, det er vist!

Tanken om Nød og Død trænger sig naturligt i Forgrunden i Tider som disse. Interessen for aandelige Spørgsmaal vokser. Der kommer flere Folk i Kirke end sædvanligt, mange føler sig usikre og trænger til at komme i nøjere Kontakt med højere Magter.

Jeg vil ikke tale om dem, der for at blive de ubehagelige Tanker kvit, kaster sig ud i et Overmaal af Galgenlystighed; heller ikke om dem, hvis Kristendom ikke behøver Krigens Stimulans, men om dem, der som Paul, først nu kommer paa »andre Tanker« og ser sig om efter et Sted, hvor de kan faa Svar paa de ængstelige Spørgsmaal. Mange, som maaske i en

Aarrække har fjernet sig fra deres Kirke, er fundet tilbage dertil, andre finder dertil for første Gang. Det er altsammen saare vel. Men der er en anden, og det er, forstaar jeg — takket være Paul, — ikke nogen uvæsentlig Gruppe, der føler, at de maa i Forbindelse med mere eller mindre usynlige Magter, et eller andet højtideligt — blot ikke (og det er dette, der faar mig til at skrive disse Linier) blot ikke Kristendommen! Hellere alt andet. Kristendommen tilfredsstiller ikke, siger de, endnu inden de har lært den at kende. De indtager paa Forhaand det Standpunkt, at man umuligt kan tro paa disse barnlige, overspændte Overleveringer i Klasse med Grimms Eventyr og andre Fabler — *men* (og nu nærmer vi os det foruroligende) der er en Skrædder ved Navn Gottesfreude, som holder Møde i sin lille Lejlighed et Sted bag Kongens Have, og *han* har fundet det rette, *han* staar som Sandhedens Forkynder; han og hans lille Hjord er det beskaaret alene at kende de sande Betingelser og Stikordet til den eneste virkelige Naadens Kilde, som altsaa maa have været skjult for alle andre Mennesker siden vor Tidsregnings Begyndelse. Han alene kan pege paa Frelsens sikre Vej, han er det Redskab, som Livets og Dødens Herre har udvalgt til at klarlægge alle de mystiske Problemer og Hemmeligheder. Han løser alle Gaader. Og der er ikke bare een Gottesfreude, men mange andre rundt omkring, og de har allesammen deres lille Menighed, som har deres private Opfattelse af Livets Mening og deres Vej at gaa ... og det er, trods Ordsproget, ikke alle Veje, der fører til Rom.

Astrologernes Kunder

Hvis man kunde tænke sig, at en saadan Søger (saaledes kalder Paul sig selv) skulde søge sig en Religion paa samme Maade, som han søger sig en Stilling, og derfor aabner »Morgenberlingen« for at se under »Gudstjenester og Møder« — hvilken fuldkommen Forvirring aabner sig da ikke for hans Øje? Mange forskellige Samfund, Sekter og Grene og Navne kalder paa ham. Hvilken skal jeg vælge? spørger Paul. Nogle, som kun ytrer sig ved hemmelighedsfulde Tegn og Tal ser saa afvisende ud, men saa er der andre. Skal jeg prøve mig frem? For søge først det ene Sted, hvor en Anskuelse forkyndes, og dernæst, hvis det er utilfredsstillende, et nyt Sted, hvor jeg faar noget andet at vide og derpaa et tredje Sted, hvor noget helt nyt fastslaaes til Afkræftelse af det, jeg hørte det forrige Sted? Vilde det være saa underligt, om den unge Søger hovedrystende opgav eller — hvorfor ikke? — lavede sig sin egen private Religion?!

I alvorlige Tider gribes selv den indifferente af en Trang til at søge »Livets Mening«, og han finder ud af, at der gives mange Porte, hvor han kan banke paa. Hvorfor disse Vanskeligheder? Vi konstaterer Forvirringen og forfærdes og maa gøre vort til, at Paul og hans Lige saa hurtigt som muligt maa lære at indse, at de Forsikringer, der tegnes mod forventet Efterbevilling paa Saligheden hos Profeten Gottesfreude kun giver en problematisk Bonus. Den, der skriver dette, har haft Lejlighed til at konstatere, hvorledes en Astrolog og de af ham fremsatte Teorier om Horoskoper og Aspekter har kastet en Brand i Sjælen paa en Mængde ubefæstede Men-

nesker, som i Hobetal ønskede at komme i Forbindelse med denne fænomenale Seer. Der hersker en aabenbar Usikkerhed, Frygt, Ængstelse og Uvisshed hos mange Mennesker, men mange af dem vil hellere søge »Hjælp« hos en prominent Seer eller Spaakone og sætte deres Lid til et tvivlsomt Aspekt, fremfor at vende sig mod de evige Sandheder, som bestod længe inden Spaadommene blev fremsat, og som vil eksistere endnu, naar det har vist sig, at Forudsigelserne alligevel ikke gik i Opfyldelse til den Tid, der blev spaaet. Er Sandheden maa-ske for det første for umagelig, eller er der for lidt Hokuspokus med i Spillet, og er den desuden ikke tilstrækkelig »interessant«, siden den kan sælges for det, en Kone kan læse i lidt Kaffe-grums?

Chokolade og Spaadoms-kunst

Paul tager Ordet:

Jeg var ganske vist inviteret til Chokolade, men i vore kaffe-knappe Tider gaar man ikke umiddelbart ud fra, at det er Fødselsdag, naar der dækkes Chokoladebord. Det var imidlertid Fødselsdag, og det viste sig, at der efterhaanden indfandt sig adskillige Gæster, men forresten er Aarsagen til disse Menneskers Sammenkomst Resten af Historien uvedkommende. Der skete altsaa blot det, at jeg en Søndag Eftermiddag uventet befandt mig i et større Selskab, blandt hvilket jeg kun kendte de færreste af Deltagerne og disse igen kun lidt. Skønt jeg ikke er nogen Ynder af Søndageftermiddagsfødselsdagschokolade-komsammen, blev det dog en paa sin Vis lærerig Dag. Hvis man kan tage de tilstedeværende som et fuldgyldigt Udpluk af nogle ganske almindelige Mennesker — og det tror jeg, man kan, for det var Folk af højst forskellige Livsstillinger og Kredse — saa maa jeg sige, at det ikke var noget beroligende Indblik, man fik i den aandelige Forvirring, der syntes at raade iblandt dem. De metafysiske Problemer kom ret hurtigt un-

der Debat. Springet fra Krig og Rationering til »Hvorledes skal det ende?« er ikke langt. Alle var enige om, at det er forfærdeligt, hvad der sker, og alle frygtede Følgerne. Men *hvorfor* da disse Rædsler? Her var Enigheden straks mindre iøjnefaldende.

Oh, der manglede ikke Forklaringer! Nogle vidste endog at paapege ikke blot den dybere Aarsag til Krigen, men man vidste ogsaa, *hvorledes* den vilde udvikle sig, *hvornaar* der vilde blive en Ende derpaa og *hvorledes!* For man havde jo Sibyllen i Cumæ, Nostradamus, Jomfru Fanny og andre celebre Spaafolk, der for kortere eller længere Tid siden havde forudsagt det hele. Den Gruppe, som holdt fast ved Spaadommene, var dog kun betinget enige, idet nogle holdt paa een, andre paa en anden, og en tredie paa en helt ny og meget moderne Profet, der havde *sin* ganske afgjorte Mening om Spørgsmaalet. Den mest forbavsende Erklæring kom dog fra en Tilhænger af en forholdsvis ny Sekt, der ovenikøbet havde den Fordel, at den var *national*. Vedkommende Profet ved det hele, og han ordner alt. Han tør endog fastslaa, at vort lille Fædreland vil gaa uberørt gennem Stormen, fordi der fra Danmark *vil udgaa en helt ny Trosretning, som skal frelse Verden!* (Hans formodentlig).

(Denne Virkelighedsskildring er skrevet før 9. April i Aar. Red. Anm.).

En afslørede sig som tidligere Tilhænger af mange forskellige spiritistiske og clairvoyante og andre sælsomme Cirkler, men nu havde han foreløbig fundet sig tilrette i noget nyt, der, saa vidt jeg kunde skønne, var bygget paa ganske overordentlig forvirrede Theser. Der var ogsaa en Jøde tilstede. Han fremsatte den meget overraskende Udtalelse: Jeg tror paa Jesus Kristus — men jeg melder mig ikke ud af mosaisk Trossamfund! Jeg maa sige til hans Ros, at han var den eneste, der nævnede Kristi Navn. Ellers svirre-

de det i Stuen med alle mulige Sektstifters og moderne Profeters Navne, og jeg havde paa Fornemmelsen, at Luften under Loftet maatte være tyk af Aander i Trængsel — og Aanderne havde ikke allesammen de heldigste Egenskaber. Samtalen fortsattes længe, og det er muligt, at jeg blander noget af det sammen, saa mit Billede ikke er helt paalideligt, men det er i hvert Tilfælde ikke forvrænget eller overdrevet. Jeg tror ikke, at en eneste af disse ivrige Forkæmpere for de private Religioner havde været i en Kirke den Søndag, og jeg hørte intet Bidrag fra et folkekirkeligt Standpunkt. Selve Kirken og dens Forkyndelse syntes at ligge ganske uden for Interessese-færen. De gamle Sandheder og deres Forkæmpere maatte finde sig i at blive sat ganske i Skyggen af nyere og ukendte Navne, der mente sig kaldede til at forkynde den eneste virkelige Sandhed, som altsaa inden deres Tid maa have befundet sig skjult i det dunkle. Der blev navnlig fremhævet en »kosmisk Begavelse«, der i en Bog med et vanskeligt tilgængeligt Sprog har forsøgt at gøre Rede for sin Opfattelse. Bogen forefandt, og en, som havde studeret den, bemærkede at der maatte en forklarende Indledning paa henvend 200 Sider til — mens selve Indholdet af Læren kunde læses paa et Faatal af Sider bag i Bogen!

Det var altsaa Chokolade, der blev drukket.

Overfladisk betragtet kan det lyde morsomt, i Virkeligheden er det bundtrist. Men det vidner om, at mange Mennesker føler sig paa usikker Grund, de savner et Holdepunkt, og de savner en palidelig Raadgiver, skønt jeg personlig synes, at han maa være meget nemmere at faa Øje paa, end Forstanderen for en mere eller mindre obscur Cirkel.

Enkeltvis ser det lysere ud

Nu har jeg som sagt Besøg af Paul igen. Han har nye Erfaringer at betro mig. Forleden var han til Møde i Odd Fellow-Palæets store Sal, der var fyldt til

sidste Plads af Mennesker, som kom for at høre, hvad »Jehovas Vidner« havde at meddele om »de sidste Tider«. Paul fik blandt andet at vide, at Kirkerne, med den romersk-katolske Kirke i Spidsen, holder Sandheden skjult for os, at vi bekæmper Gud og fornægter Kristus(!) og er interesseret i dette udelukkende for at pleje eget materialistisk Velvære. Beskyldningerne og Forvanskningerne var saa grove, at endog

Paul kunde sige, at det er unødvendigt at tage til Genmæle. Men Salen var stopfyldt af Mennesker, som øjensynligt gerne vil lære Sandheden at kende, og som maaske lader sig forlokke til at gaa ind for Mr. Russells berygtede »Kristendom«. Meneskelig Magt alene formaar næppe at overbevise alle, der søger i Blinde efter Sandheden. Man kan føle sig dybt knuget ved Tanken om de mange, mange, som skal leve og dø i For-

vildelsen, for de tælles i Titusindvis lige omkring os. Naar man betragter dem i Hobetal kan det synes uoverkommeligt og trøstesløst, men tager man dem enkeltvis, synes jeg straks, det ser lysere ud. Som for Eksempel Paul. Med Hensyn til ham haaber jeg endnu — og beder.

For han har den gode Vilje, som ikke bør underkendes.

A. H. J.

HISTORISKE SKITSER

ERIK AF POMMERN SOM LITURGIKER

I den lille By Rügenwalde ligger en dansk Konge begravet, der i Danmarks stolteste Dage, i Pinsen 1397 var blevet kronet som Unionskonge. Alle, der saa den fjortenaarige Fyrste, maatte blive indtaget af hans ridderlige Væsen. Æneas Sylvius, den senere Pave Pius II, giver følgende Skildring af ham: »Han havde en smuk Legemsbygning, guldfarvet Haar, røde Kinder og en lang smal Hals ... alene og uden Hjælp kunde han springe op paa sin Hest.«

Erik af Pommern har paa forskellig prisværdig Maade indskrevet sit Navn i Danmarks Historie. Han fik Tilladelse af Paven til at oprette et dansk Universitet, skaffede Birgittinerne Maribo Kloster, fik af Roskilde Bispnen København og indførte Øresundstolden, de danske Kongers rigeste Indtægtskilde gennem flere Hundrede Aar. Men hans Ulykke var, at han kunde blive stædig, stædig lige til det yderste. Hvad han havde sat sig i Hovedet, skulde gennemføres, og naar han mente, han havde Ret, gav han ikke efter, heller ikke, hvis det gik helt galt. I hans Aarer rullede for meget af hans Faders, Hertug Vartislaus af Pommerns Blod, og for lidt af hans Oldefaders, Valdemar Atterdags.

»Jeg vil ikke være eders Jaherre,« plejede han at sige til

Rigsraaderne. Hans uafbrudte Fejder med Holstenerne kostede mange Penge, saa man til sidst i alle 3 Lande blev misfornøjet med hans Regering. Dalkarlene var de første, der gjorde aabent Oprør imod ham, og ogsaa i Danmark kom det til et Brud, da Rigsraadet ikke vilde anerkende hans Fætter Bogislav af Pommern som hans Efterfølger, men hans Søstersøn Christoffer af Bayern. Led og ked af det hele trak han sig tilbage til sin Borg paa Gotland og til sidst til sit Hjemland.

Hele Erik af Pommerns Væsen og Karakter afspejler sig i hans Stiftelser for evig Psalterlæsning, der var et direkte Indgreb i Kirkens Liturgi.

I Dronning Margrethes Tid var der, med Støtte af selve Dronningen, opstaaet en meget stærk liturgisk Bevægelse, der gav sig Udslag i Antifonstiftelser. Der gaves ingen Klosterkirke og ingen Domkirke, hvor der ikke var stiftet en eller anden Antifon. Erik vilde gaa videre ad den Vej, hans Fostermoder havde vist ham. Men medens hun helt havde rettet sig efter Kirkens Forskrifter, vilde Kongen selv give Kirken Forskrifter og optræde som liturgisk Banebryder eller Reformator. Da Menneskene ikke har forandret sig i Aarhundredernes Løb, kun Formerne, fandtes der

sikkert ogsaa forskellige Gejstlige, der sympatiserede med hans Idéer. Især maatte Tilhængerne søges blandt Klosterfolk, som jo gennem deres Regel var forpligtet til større Psalterlæsning. Men Domkapitlerne protesterede kraftigt. Hans Stiftelser af denne Art har kun bidraget til at berøve ham Støtte fra Gejstligheden, paa hvilken han ved sine Psalterstiftelser søgte at udøve et Tryk. Saaledes protesterede f. Eks. Domkapitlet i Lund den 25. Januar 1434 imod en Stiftelse, som kun vilde være en Tvang og en ulovlig Indblanding i Kirkens Sager. Vi kender saadanne Psalterstiftelser i *Vadstena, Kalmar, Lund, Trondhjem, København, Roskilde* etc. Her skal kun anføres en Anerkendelse for Stiftelsesbrevet for Vor Frue Kirke i København, udstedt den 13. Januar 1432.

»I Guds Navn Amen. Til evig Amindelse. Vi Jens Klementsens, Dekan, Klaus Lubertsen og vi Kanniker og Kapitlet i den samme Stad gøre vitterligt med dette Brev alle Mænd nærværende og tilkommende, at efter det, at mægtig højborne Fyrste, vor kære, naadige Herre, Konnung Erik i Danmark, Sverige og Norge, saa til Sinds er, at han til Forøgelse af vor Herres Lov og Tjeneste, sig og hans kære Hustru Drotning Philippa, og

Drotning Margrethe og andre hans Forfædre og Forældre, Konninge og Drotninge, hvilke alle Sjæle Gud naade, til ærlig Amindelse, os rede fanget og antvordet haver 500 Nobile til en evig Gudstjeneste og Lovs Uppholdelse i Vor Frue Kirke i København, saasom er, at vi under os og vore Efterkommere, under dem efter os, skulle og ville være pligtige til at holde og lade læse Psalteren til tva tilsammen baade Nat og Dag uden Af-ladelse...«

En saadan Ordning kunde kun indføres der, hvor et betydeligt Antal Præster forefandt, altsaa kun ved Domkapitlerne og i Klosterkirker. Kong Erik vilde paa denne Maade sikre sig uafbrudt Forbøn. Men af Dom-

kapitlernes Protest synes at fremgaa, at de ikke blev spurgt, om de vilde modtage disse Gaver med de medfølgende Forpligtelser. Man kan ogsaa godt forstaa Gejstlighedens Modvilje mod den »evige Psalterlæsning«. Naar to og to Dag og Nat skiftevis skulde bede deres Breviar i Kirken, kunde det ikke blive nogen smuk Sang eller Recitation, og de enkelte var alt for meget bundne. Den »evige Psalterlæsning« fik derfor paa de fleste Steder kun kort Varighed, ja, blev endda i hans Levetid, medens han var i Landflygtighed, omdannet til noget andet, saaledes f. Eks. i Roskilde, som vi kan se af et Brev af 7. November 1451 fra Domkapitlet.

P. D. Steidl.

Stedfortræderen

af Pierre l'Ermite

Da Løjtnant Maurice hørte, at hans gode Kammerat fra de fire Krigsår ikke vilde vende tilbage til Præsteseminariet, men havde forlovet sig, følte han det som et voldsomt Slag. Han havde holdt saa meget af denne Kammerat, sat ham saa højt, haft saa stor Gavn af at omgaa ham. Naar Leden ved Krigen var ved at overvælde ham, hjalp det altid at faa talt ud med Kammeraten; han kunde sige saa kloge og dybe Ord, Ord af den Art, som bliver i Sjælen, fordi de er Udtryk for den højeste og altafgørende Sandhed. Hele Kompagniet kendte ham som den, der kunde sætte Mod i selv de mest forsagte; ogsaa Officererne søgte hans Selskab; man behandlede ham paa Forhaand som en Præst.

Dengang var han altsaa — mere end et almindeligt Menneske. Og nu — var han kun et ganske almindeligt Menneske. Pludselig slog det som et Lyn ned i Maurice: Hvad om han nu selv meldte sig paa Seminariet for at udfylde den tomme Plads?

Han syntes, et vældigt Lys flammede op i hans Sjæl, og han gentog: »Hvad om jeg gjorde det!« Men saa slukkedes Lyset, og han sagde til sig selv, at det var en fuldkommen idiotisk Idé — saadant noget havde han aldrig nogen Sinde før tænkt paa — og han kendte jo ogsaa en ung Pige, som han ganske vist aldrig havde talt til om Kærlighed, men som han alligevel — — —

En fuldkommen idiotisk Idé! — — — Imidlertid vilde denne Idé slet ikke mere forlade ham; den beherskede ham stadig mere og mere. Det, som han aldrig nogen Sinde før havde skænket en Tanke, det tænkte han nu paa baade Dag og Nat.

»Hvad er der dog i Vejen med dig?« spurgte hans Mor.

Det gav et helt Sæt i ham, for han var saa langt borte. »Ikke Spor!« svarede han.

»Han drømmer om Blanche,« sagde hans Søster leende.

Blanche — det var jo »hende«. Og Søsteren havde Ret; han

tænkte paa Blanche, men ikke saadan som hun troede.

Han gjorde sig megen Umage for at komme til at være sammen med Blanche. Egentlig var han ikke selskabelig, han holdt mest af at sidde hjemme om Aftenen og arbejde, men nu tog han imod alle Indbydelser til Venner og Bekendte, hvor der var Udsigt til at træffe Blanche. Og han greb enhver Lejlighed til at tale længe med hende, mens han saa paa hende saa alvorligt og anspændt, at hans Søster bag efter erklærede, at han vel nok var ordentlig betaget!

En Dag samlede han nogle Smaating sammen, gennembladede et Amatøralbum og tog et Par Billeder ud, ledte nogle Breve frem. Der var ikke mere, end han kunde have i sin ene Haand, naar han krammede det; og han trykkede og krøllede det sammen og kastede det til sidst ind i Kaminen. Det flammede op et Øjeblik og blev saa til Aske.

Den Aften saa han saa trist ud, at hans Mor forsikrede, at han maatte være syg. Men da lykkedes det ham virkelig at smile. »Der er ikke det mindste i Vejen med mig, Mor. Jeg har det glimrende.«

Han maatte se Blanche endnu en Gang; og da han vidste, hun skulde til en Koncert næste Aften, gik han derhen. Men han opsøgte hende ikke, betragtede hende blot paa lang Afstand, og hun syntes urolig og nervøs, som om hun kunde mærke, at der var noget i Vejen.

Han saa for sig Fremtiden med hende. Hjemmet, som var deres Helligdom, Lykken — — — Børnene — — —

Og saa sammenlignede han dette Liv med det, Gud nu kaldte ham til.

»Er du stærk nok?« lød en Stemme i hans Sjæl.

»Ja, jeg er.«

»Vil du altid være stærk nok?«

»Ja, med din Naade.«

»Saa vil du altsaa tilhøre mig?«

»Ja.«

»Som min Præst?«

»Ja, som din Præst.«

Han lukkede Øjnene et Par Sekunder; saa rejste han sig og forlod Koncertsalen.

Da han stod ude i Gadens Larm, endnu skælvende efter den rystende Afgørelse, var det ham, som om han havde revet

sit menneskelige Hjerter ud af Brystet; men da havde Gud til Gengæld givet ham sit.

Kammeraten kunde godt gifte sig nu. Hans Plads kom ikke til at staa tom for det.

(Paa Dansk ved T. Fd.)

Katolsk Fortsættelseskursus:

TROENS DYD

Mennesket, som er forløst og bestemt til at nyde Guds egen Lykke, trænger allerførst til Kundskab om sin ny Skæbne. Ved Troen modtager vi denne Oplysning og samtidig Visheden om, at den er sand. Det er Troens Rolle at være Begyndelsen til og Grundlaget for vort overnaturlige Liv.

Hvad er Troens Dyd, og hvordan spiller den sin Rolle? Ordet Tro bruger vi utildags i adskillige Betydninger. Vi bruger bl. a. Troen som Navn paa en bestemt Erkendelsesmaade, naar vi nemlig anser en Ting for sand — ikke fordi den er selvindlysende (som f. Eks. at Helheden er større end sine Dele), og heller ikke fordi vi kan bevise dens Sandhed gennem Analyse og Henføring til selvindlysende Sandheder (f. Eks. at Vinkelsummen i en Trekant er 180 Grader), men idet vi anser den for sand paa Grundlag af en andens Vidnesbyrd, fordi vi indser, at denne anden er i Stand til at vide Besked og desuden er sanddru. Tro er en af de almindeligste og hyppigst benyttede Veje til Erhvervelse af Viden. Ni Tiende dele af Verdens daglige Liv hviler paa Kundskab af denne Art.

Men hvis ikke jeg allerede vanligt stoler paa alt, hvad den vedkommende anden Person siger mig, saa er der i Processen et Øjeblik mellem Paastandens Fremsættelse og min Anerkendelse af den, hvor Forstanden hverken antager eller forkaster Paastanden. Hvad der her, hvor Forstanden ikke kan foretage sine sædvanlige Ana-

lyser og Konklusioner, i sidste Instans fører til Antagelse eller Forkastelse, maa nødvendigvis være noget, der ligger udenfor Forstanden selv saavel som udenfor den paagældende Paastand. Det er Viljen.

Naar det nu drejer sig om et Vidnesbyrd, der ikke angaar naturlige Ting, men noget, som i selve sin Natur overstiger Naturen (f. Eks. den Sandhed, at Gud som Menneskets Ven er det højeste Maal for Menneskelivet), et Vidnesbyrd, der afgives af Gud og som er aldeles uerkendeligt, hvis det ikke modtages, fordi Gud er sanddru, i saa Fald kan Viljen næppe faa Forstanden til at anerkende dette Vidnesbyrd, med mindre Gud først sætter Viljen i Stand til at kunne det. Og den saaledes disponerede Vilje paavirker kun Forstanden, hvis ogsaa denne er blevet disponeret af Naaden til at adlyde Viljen. Men at disponere Forstanden paa denne Maade er netop det, som opnaas af Troens Naade.

Mennesket har behov at kende visse Sandheder om Gud. Det kan kun kende dem ved at tro paa Gud, stole paa Guds Ord om, at de er sande. Det kan kun tro Gud ved Guds Naades Hjælp. Denne Naade kaldes Troens Naade.

Naar vi siger, at Sjælen modtager Troens Dyd sammen med den helligørende Naade, mener vi, at Forstanden i det Øjeblik modtager en ny Egenskab, der varigt disponerer den til redbon Antagelse af alt, hvad Gud

(fortsættes Side 253)

Rom og Verden

Paa Kristi Himmelfartsdag vil Peterskirken straaale i et Lyshav i Anledning af de salige Gemma Galgani og Euphrosina Pelletier's Helgenkaaring.

Mussolini har skænket en Gave, bestaaende af 1 Million Lire, til kirkelige Bygningsformaal, deraf 250.000 til Katedralen i Pisa, 200.000 til Domkirken i Firenze, 100.000 til Domkirken i Como, 300.000 til Fuldendelsen af Votivkirken i Susegaro og 50.000 til den hellige Katharinas Kirke i Siena.

Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Verdier, er død, 76 Aar gammel. Kardinal Verdier bar med Rette Tilnavnet »Stilladsernes Kardinal«; utalrige er de Kirkebygninger han har rejst i og omkring Paris.

10.000 Politibetjente i New York modtog i Fællesskab deres Paaskekommunion i den hellige Patrick's Katedral. Gudstjenesten maatte holdes i to Omgange og begge Messer læstes af Biskop Spellmann. Højtideligheden indledtes med en offentlig Procession fra den 5. Avenue til Katedralen. I Fællesskommunionen deltog ogsaa New Yorks Politipræsident, Valentine; han meddelte ved denne Lejlighed, at en Præstevielse vilde finde Sted i Juni og at den paagældende, der skulde præstevies, havde tilhørt New Yorks Politistyrke i syv Aar, førend han begyndte sine teologiske Studier.

For hundrede Aar siden gik to Missionærer, Patrene Blanchet og Demers, i Land i Oregon, det yderste, nordvestlige Hjørne af de forenede Stater, og lagde dermed Grundstenen til det nuværende Ærkebispedømme Portland, der nu tæller 52.691 Katoliker, 217 Præster, 147 Kirker, 10 Ordenshuse og talrige Børnehjem, Skoler og Sygehuse.

Religiøs Kunst

i det fjerde

Et Par Ord om moderne kunst

MADONNA af Luka Hasegawa

Siden 1932 afholdes der hvert Aar i den japanske Hovedstad en Udstilling, der omfatter *kristne Kunstværker af indfødte Kunstnere*. Udstillingerne har vakt Opmærksomhed i vide Kredse langt udenfor det fjerne Østen og vundet Anerkendelse, fordi den gamle japanske Kultur og Opfattelse her har fundet et ganske nyt kunstnerisk Udtryk. Adskillige af de værdiful-

deste Arbejder har endvidere været udstillet paa den kejserlige Kunstudstilling i Ueno; mange af Originalværkerne har tillige ogsaa fundet Vejen til Europa og har været forevist paa adskillige Udstillinger og Museer. Især i Tyskland har den kristne japanske Kunst vundet mange Venner, hvilket hænger sammen med, at tyske Missionærer er de egentlige Op-

▲ MADONNA MED BARNET OVER SKYERNE (Luka Hasegawa)

havsmænd og Bærere af dette beundringsværdige Stykke kulturelle Missionsarbejde. De værdifuldeste Bestræbelser i saa Henseende er imidlertid udgaaet fra det af Jesuitterne ledede Sophia-Universitet (Jochi Daigaku) i Tokio. Paa samme

◀ MARIADYRKELSE af Kimiko Koseki

Østen

ten Kunst i Japan

ade som det 16. og 17. Aar-
redes Jesuittermissionærer
i Grundlæggelsen af en Maler-
le søgte at skabe en kristen
jansk Kunst, saaledes tilstræ-
de nye Missionærer at bane
jen for en frugtbar Udvikling
Kunsten ved at samle alle
stne eller kristelig-skabende
ementer.

*

Navnene paa de førende
nsthedere indenfor denne Genre
for længst fløjet ud over
rden. Man maa beundre de
lige Madonnafremstillinger
Luka Hasegawa, der tidligere
ldede til den vest- eller østasi-
ske Kunstretning, men nu har
maact at frigøre sig derfor
har skabt et personligt præ-
Mariabillede. Ægte japansk
dybt religiøst fremstiller han
Maria med Barnet over Skyerne
et *Kakemono* (Hægebille-
), der virker umiddelbart gri-
de ogsaa paa Europæere.
n samme Religiøsitet hviler
er *Kimiko Koseki*. Fumiens
vor præger hendes »Trospø-
«, hvor en Samurai og hans
milie er gengivet foran Fu-
en, det kristne Symbol, som
Kristne under Pinsler og Li-
ser blev tvunget til at træde
der Fødder som Tegn paa, at

➤ Kimiko Koseki: BORDBØN

▲ TROSPØVEN . En japansk Samurai med Familie foran Fumiens (Kimiko Koseki)

de afsvor deres Tro. I Kunstner-
indens »Mariadyrkelse« vælger hun
et hjemligt Motiv og viser dermed
sin dybe Tilknytning til japansk
Fromhedsliv; gennem et vidunder-
ligt Billede fra den brogede japa-
nske Verden fører hun os ind i denne
fremmedartede Verden og dens unge
Kirke.

Man kunde fortsætte med at næv-

ne Navne og vise Eksempler for at
uddybe dette Billede af den Rigdom
og Mangfoldighed, der kommer til
Orde i den unge kristne japanske
Kunst. Alle disse Værker er groet
frem af en ægte, oprigtig Kunstner-
sjæl, de er alle formet af en dyb
Hjemstavnskærlighed — og kronet
af den kristne Aands Adel.

Jøbe.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

„Din Kone vil bringe dig Renner som Medgift.“

„Mattesch, kender du maaske nogen, som jeg kunde fri til?“ Osska gik hen mod hende og smilede over hele sit brede Ansigt. Hans Ben var temmelig krumme, men ellers var han en pæn, stor og kraftig Fyr. Paa de krumme Ben havde han kostbare broderede Skindstøvler.

„Tag Grunka,“ sagde Mattesch. Grunka var den grimme Pige i den lille Landsby ved Pullsøen. Hun var baade koparret og pukkelrygget.

„Mattesch, vil du virkelig have, at Ulykken skal drage ind hos Jægeren Osska?“

„Hendes Fader er rig, Grunka vil bringe dig mange Renner.“

„Du er ond, Mattesch. Osska foretrækker en god Kone fremfor mange Renner.“

„Er jeg ond?“ Mattesch rettede sig op, slyngede Tøjet fra sig og saa hovmodig paa Jægeren. „Du kender mig ikke, du ved ikke, hvor god jeg er.“

„Er du god, Mattesch?“
Hun nikkede.

„Saa kom og bo i mit Hus og bliv min Kone,“ sagde Osska.

Mattesch rødmede og bøjede sig igen ned over Hullet i Isen. Hun havde ikke ventet, at den største Jæger ved Pullsøen skulde fri til hende.

„Naa, hvad siger du, Mattesch?“

Osska ventede, men hans Ski var ikke vant til at staa saa længe stille.

„Gaa bort og forstyr mig ikke.“

„Mattesch, nu gaar jeg, og næste Gang gaar jeg til Grunka.“

Pigen rettede sig op igen og saa opmærksom paa Osska.

„Var det muligt, at han mente det alvorligt og ikke holdt hende for Nar?“ tænkte hun.

„Naar Mattesch ikke vil gifte sig med mig, gifter jeg mig med Grunka,“ sagde Osska, og derefter gav han sig til at løbe hen mod sit Hus. Mattesch saa længe efter ham og betragtede den store Ulv, som han havde ladet ligge.

Den næste Dag stod Mattesch atter nede ved Søen og vaskede Linned, og atter gik Osska forbi med en dræbt Ulv slynget over Skulderen.

„Hvor skal du hen med den Ulv?“ spurgte hun.

„Den vil jeg forære Grunka.“

„Er Mattesch ikke god nok, siden du ikke vil forære hende den?“

„Mattesch vilde ikke have Blaarræven, som jeg vilde forære hende.“

„Og hvis hun ikke siger nej?“

„Saa giver jeg hende Ulven.“

Pigebarnet tog Vasketøjet og løb hen mod sin Faders Telt.

Osska fulgte efter hende, og da han kom ind i Waask Telt, kastede han Ulven hen for Mattesch's Fødder, og nu tog hun mod Gaven.

Saa erklærede hun, at hun var rede til at blive Osskas Kone, og Faderen gav sit Samtykke dertil. Han vilde blot vente med at fejre Bryllup til Jewan kom tilbage.

Osska kom nu ofte paa Besøg i Waask Telt og satte sig paa den tomme Plads ved Ildstedet. Mattesch betragtede sin tilkommende Mand og tænkte: »Bare Jewan ikke kommer tilbage, saa kan Osska indtage hans Plads og engang arve Fars Renner.«

»Far,« sagde Datteren, »nu er der gaaet to Maanedre, og Jewan er endnu ikke kommen tilbage; han er sikkert død, lad dog Osska indtage hans Plads.«

»Jewan kommer nok, giv blot Tid.«

»Hvis Jewan kommer tilbage, flytter vi ind i vort eget Hus og giver ham Rennerne tilbage.«

»Giv Tid, Barn, hvis Jewan ikke kommer tilbage, skal Osska være min Søn, saa giver jeg ham Teltet, Rennerne, Huset i Landsbyen og alle Fiskepladserne. Jeg vil tale med Troldmanden og først høre, hvad han siger.«

»Ja, tal med ham, Far.«

Mattesch ønskede brændende, at hendes tilkommende Mand skulde have Waask Renner, og derfor begik hun et Bedrageri.

Da Waask om Eftermiddagen lagde sig for at faa et lille Blund, tog Mattesch Ulveskindet, som Osska havde foræret hende, skar et stort Stykke Rensdyrkød af og begav sig hen til Troldmanden.

Troldmanden boede en Kilometer Vej borte fra de andre. Hans Telt var bedækket med ildlugtende Rensdyrskind, men til Mattesch's store Forbavselse var alt inde i Teltet meget kostbart. Over Ilden hang en Kobberkedel, og Troldmanden, som sad paa et hvidt Bjørneskind, var iført en Pels af kostbart Kalveskind.

Mattesch lagde Skindet og Kødet hen foran ham. Han rejste sig op, saa paa Skindet og kastede det saa hen i Krogen; derefter tog han Kødet, smagte paa det, slikkede sine Fingre og rakte det hen til sin Kone.

»Hvorfor er du kommen, mit smukke Barn?“ spurgte han.

Mattesch vovede ikke at tale i hans Kones Nærverelse, men Troldmanden beroligede hende.

»Tal blot, hun er død, naar andre taler, og stum, naar hun selv skal tale.«

Han bad nu Mattesch tage Plads ved Siden af sig paa Bjørneskindet. Pigebarnet satte sig ned, noget ængstelig tilmode; Troldmanden saa frygtindgydende ud, han havde langt sort Skæg, og hans lange tjavsede Haar naaede ned til Bæltstedet; hans buskede Øjenbryn lignede et Par Børster, og ud af Næseborene voksede store Haar-duske.

»Naa?“

»Min Far, Waask, vil komme til dig for at spørge dig, om min Broder Jewan endnu lever.«

»Jeg vil fortælle ham det.«

»Sig, at Jewan er død.«

Troldmanden vendte sig om, og svarede: »Den store Troldmand, hvis Øje ser alt, og som er Floders, Søers og Vindes Betvinger, vil fortælle Sandheden. Gaa, og send din Fader herhen.«

Mattesch rejste sig op, men idet hun gik, vendte hun sig om mod ham og sagde:

»Jeg har to sjældne kostbare Blaarræve, som Jægeren Osska har fanget paa Tuloma-Floden; jeg vil vise dig dem.«

»Bring dem herhen og lad mig se dem.«

Mattesch skyndte sig hjem, og lidt efter bragte hun Troldmanden Blaarrævene. Hun forlod hans Telt tomhændet: Blaarræveskindene var havnet i Krogen, hvor Ulveskindet allerede laa.

Noget efter begav Waask sig hen til Troldmanden, og han vendte meget nedslaaet tilbage.

»Jewan er død,« sagde han til Mattesch. »Osska kan godt flytte ind i mit Telt.«

I Løbet af kort Tid stod Brylluppet, og Osska indtog Jewans Plads ved Ildstedet, ligesom han tog Waask's Ejendele i Besiddelse. Mattesch stak ofte hen til Troldmanden og bragte ham de bedste Stykker Kød af hvert Rensdyr, som blev slagtet.

En Aften var Waask i Færd med at gaa til Ro. Osska hængte Skind til Tørrer, og Mattesch vaskede op efter Aftensmaden. Pludselig begyndte en af Hundene at gø. Saa fo'r den ud af Teltet, lod sine Hvalpe i Stikken og forsvandt i Mørket.

»Et ondt Menneske kommer,« sagde Waask og gik ud af Teltet.

Osska fulgte efter ham ud med Bøssen i Haanden. Hunden løb ned til Søen, og alle de andre Hunde løb ogsaa derned. Ude paa Søen kørte nogle Rensdyrforspand i rasende Fart. Hundene løb dem i Møde og blev saa ved med at løbe ved Siden af Slæderne, indtil de gjorde Holdt ved et af Teltene. Ud af Slæderne steg nogle bevæbnede Soldater, og Waask blegnede og gentog:

»Et ondt Menneske kommer, Hunden har talt Sandhed.«

Osska skyndte sig tilbage til Waaskes Telt og befalede Mattesch:

»Spænd dine Ski paa, vi flygter ind i Skoven.«

»Hvorfor, Osska?«

(Fortsættes)

Hil dig, Maria!

Elisabets Moderskab II

Det er indlysende, at Elisabets Moderskab er det største og ædlest Tilfælde af et rent menneskeligt Moderskab: »*Sandelig, siger jeg jer, iblandt dem, som er født af Kvinder, er der ikke fremstaaet nogen større end Døberen Johannes*« (Mt. 11,11). Dette Guds Søns Vidnesbyrd med Hensyn til Johannes' Storhed vilde være tilstrækkeligt til at give Elisabet en enestaaende Æresplads blandt alle de Kvinder, der besidder Moderværdigheden. Foruden den Søns Storhed, som blev født af Elisabet, er der imidlertid ogsaa dette Moderskabs underfulde Moment. Det er saa overnaturligt, saa højt hævet over menneskelig Frugtbarheds Love, som det vel kunde være.

Præsten Zakarias, Elisabets Mand, tvivlede aldeles ikke om den Engels Personlighed, der viste sig for ham, staaende ved højre Side af Røgofferalteret; han vidste, at han talte med Herrens Engel. Alligevel forekom Forjættelsen om en Søn ham noget saa utroligt, at han ved en besynderlig Selvmodsigtelse virkelig tvivlede om, at noget saadant kunde gaa i Opfyldelse. »*Men Zakarias sagde til Englen: ,Hvorpaa skal jeg erkende dette? Jeg er jo gammel, og min Hustru er ogsaa til Aars'*« (Lk. 1,18).

Den gamle Mands Tvivl var af en saadan Beskaffenhed, at den fortjente Engles strenge Irettesættelse og at straffes med midlertidig Stumhed: »*fordi du ikke troede mine Ord, som vil gaa i Opfyldelse, naar Tiden er inde*« (Lk. 1,20). Zakarias' Tvivl er ligesom Apostlen Tomas' Tvivl et indirekte Vidnesbyrd: den fremhæver en overnaturlig Kendsgerning. I dette Tilfælde er den overnaturlige Kendsgerning Johannes' Fødsels mirakuløse Art. I Elisabets Tilfælde staar vi selvfølgelig ikke Ansigt

til Ansigt med et Fænomen af en saadan Herlighed, at den overgaar al menneskelig Erfaring som i Tilfældet med Marias Moderskab; Zakarias er virkelig Fader til Johannes Døberen. Og dog var det samtidig et saa aabenbart Tegn paa Guds Naade imod Elisabet, saa at Maria ikke længere i sit stille Sind tvivlede om Muligheden af sit eget Moderskab, i det Øjeblik hun af Englen hørte Efterretningen om, at Elisabet var med Barn.

Elisabets Moderskab kan betragtes som et Sammenligningsbegreb for at sætte os i Stand til bedre at forstaa og maale det endnu større i Marias Moderskab.

Skt. Lukas' Evangelium begynder med en indgaaende Beskrivelse af det helligste og rene menneskelige Moderskab, der overhovedet kan tænkes. Evangelisten fryder sig ved at give os en fyldig Skildring af denne ærværdige Moders Hæder. Fremstillingen er fuldendt skøn ogsaa fra et kunstnerisk Synspunkt; den er et pragtfuldt *crecendo*, denne Sammenslyngning af de to Moderskaber, Elisabets og Marias. Naar vi har læst alt om Elisabets Moderskab, saadan som Skt. Lukas skildrer det, spørger vi os selv, hvorvidt det er muligt for en Kvinde at være inderligere forenet med Gud i sine Moderglæder end det, man faar Indtrykket af igennem den vidunderlige Himlens Nærhed ved Oprindelsen til Johannes' Liv. Men noget endnu større er i Vente, noget, der vil stille det mest dramatiske Krav til den stærkeste Tro. Ved Elisabets Moderskab omgiver Guds Indflydelse og Naade Lovene for skabt Liv ligesom med en Duft af himmelsk Liv. Med Maria bliver det helt og holdent himmelsk Liv. Guds Indflydelse bliver ikke en blot og bar Ledsagelse til skabt

Aarsagsforhold; den bliver ene-raadende, udelukker alt andet, er absolut uafhængig af den skabte Lov for Livet.

Paa den anden Side er denne Evangelistens kunstfærdige Sammenslyngning af de to Moderskaber os en Borgen for, at de begge var Moderskaber i Ordets fulde Betydning. Der vil altid være den Fare for vor Forstand, at den vil henlægge Marias guddommelige Rolle til en fuldstændig ujordisk Tingenes Sfære og tænke paa hendes Moderskab som paa noget, der tilhører en helt anden Verden. For Folk med skødesløs Tænkning trækker dets Storslaaethed noget fra i dets skabte Ægthed. Naar Marias Moderskab stilles i nær Forbindelse med Elisabets Moderskab, burde vi straks kunne se, at Maria i Sandhed er en Moder paa almenmenneskeligt, virkeligt, skabt Moderskabs Vis. Da Elisabet og Maria mødtes for første Gang efter Engles Budskab, ser vi to Mødre mødes, den ene lige saa sandt og virkeligt en Moder som den anden: »*Hvorned har jeg fortjent, at min Herres Moder kommer til mig?*« (Lk. 1,43).

Elisabets Glædesudbrud er ogsaa en Forkyndelse af Marias Moderskabs Virkelighed; hendes eget Barn, endnu skjult i hendes Skød, havde sprunget af Glæde ved Nærværelsen af ham, der paa det Tidspunkt ikke kunde være personligt til Stede, hvis ikke Marias Skød i Sandhed var et Moderskød. »*Velsignet er dit Livs Frugt*« maa vi læse i Sammenhæng med den anden Sætning, »*Barnet i mit Moderskød sprang af Glæde*«. I sin rørende Kærlighed til sin Frænke, bevarer Elisabet det store Mysterium for os Menneskebørn; hun forhindrer det i at glide bort til et Rige, der ikke mere er Menneskers Rige. Marias Moderskab er i Sandhed et guddommeligt Moderskab; men det ejer ogsaa et menneskeligt Moderskabs Glæder og væsentlige Kendetegn. Det var Ærkeenglen Gabriels Hverv at aabenbare det guddommelige Moderskabs Hemmeligheder; det var Elisabets Hverv at forsikre os om, at Maria er en menneskelig Moder, lige saa sandt som hun selv er det.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Liturgisk Kalender

April:

21. S. 4. Søndag e. Paaske (587);
2. Sæt Bønner: St. Anselm (879), 3. Sæt Bønner: Om Fred.
22. M. † St. Soter og Cajus (879);
2. Gudsmoder ([901]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
23. Ti. † St. Georg (880); 2., 3. og 4. som Mandag.
24. O. St. Fidelis af Sigmaringen (881); 2. Om Fred.
25. T. St. Markus, Evangelist (882); 2. Bededagen (595). — Hvor der holdes Bønprocession, læses i Forbindelse med denne Bededagens Messe (594); 2. St. Markus (882).
26. F. † St. Cletus og St. Marcellinus (885); 2., 3. og 4. som Mandag.
27. L. St. Petrus Canisius ([158]); 2. Om Fred.
28. S. 5. Søndag e. Paaske (590).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Exercitierne

Erich Przywara S. J.: »Deus semper maior« II. (Herder).

Andet Bind af Przywaras store Kommentar omfatter Exerciternes anden »Uge«. Fremstillingen følger nøje Exercitiebogen og inddrager et stort Antal Bibelcitater til nøjere Belysning. Men Przywaras uendelige Række af sproglige Nydannelser og filosofisk-teologiske Analogi-Konstruktioner gør Bogen næsten utilgængelig for almindelige Mennesker. For at give et Indtryk af Stilen citeres et ganske tilfældigt Sted, et Par Linier fra Om-talen af de tre Grader af Ydmyghed:

»Den tredie Form er ikke et Forhold inlem et ydende Jeg og et sagligt Indhold, som er Det, der skal ydes: hverken Lovens Det eller den indre Holdnings Det. Fattigdom, Daarskab o. s. v. hører som Indholdsmæssigheder til de to første Former: som yderste Situation eller som varig Mulighed. Kun den tredie Form staar foran den personlige og synligt menneskeligt personlige Guds Jeg ...«. Det er Ting, som kunde og burde siges i almindelig menneskelig Tale.

For de faa, der læser Filosofi, som vi andre læser Aviser, maa det være en fortræffelig Maade at faa Exercitierne forklaret.

L. H.

Ars sacra-Hæfter

Vi har modtaget tre nye af de smukt udstyrede Hæfter (40 Pf. pr. Stk.). Benediktinerpater Emmanuel Heufelder skriver om »Maria und Johannes. Vom heiligen Dienst am Priestertum«. I Tyskland beder mange hver Lørdag for de katolske Præster, og til denne »Priestersamstagsbewegung« er Hæftet skrevet. Pater Siebers M. S. C. skriver om »Die heilige Beichte«, som kaldes det »mest moderne« Sakramente. Hæftet vil især lære Ungdommen at gøre Skridtet fra det barnlige Skriftemaal til det voksne Menneskes. Det tredie Hæfte er af Filosoffen Dr. Johannes Hessen og hedder »Das Herrngebet«. Det er smukke Bønner over Fadervors Temaer.

T. T.

Smaa danske Nyheder

Kjeld Elfelt: »Det nødvendige Finske« (Jespersen og Pio).

Denne lille Lommebog kom ikke til at gøre den tilsigtede Nytte, da

baade de finske og danske Forhold ændredes saa afgørende straks efter dens Udgivelse. Men vi gør gerne opmærksom paa Bogen, som til enhver Tid vil kunne tjene til lidt bedre nordisk Forstaaelse.

Chr. Resner: »Andy Hardy i det vilde Vesten« (Chr. Erichsen).

Tredie Filmsroman bygget over de populære Hardyfilms. Den kaldes paa Titelbladet en »folkelig Fortælling« og svarer i meget høj Grad til denne Benævnelse. Snakkesaligheden gaar over alle Bredder og breder en meget lille Novellehandling ud til Romantikkelse. Uskadelig, men vitaminfattig.

Willy Falck Hansen: »Spejderen fortæller« (Jespersen og Pio).

Vor kendte Cyklerytter er ingen daarlig Fortæller, hvis han ikke har haft faglig Hjælp ved Udarbejdelsen af disse Sports-Memoirer. Verdenssituationen har sat en foreløbig Stopper for de internationale Cykleløb, og Falck Hansen har benyttet en ufrivillig Pause til at faa skrevet denne Bog om alle sine Løb, lige fra den Gang han som Spejder-Patroljefører vandt »De Unges Cykleløb«. Der er en god og sportsmandsmæssig Tone over Fortællingen.

T. G.

Pauluskredsen

Om faa Dage udkommer første Hæfte i Foraarsserien. Det er Dr. phil. A. Otto S. J., der har skrevet om »Jesuitterne og Kirken i Danmark i det 17. og 18. Aarhundrede«. Det lille Hæfte indeholder meget, lidet kendt Stof til Belysning af Kirkens Historie efter Reformationen. Det vil blive modtaget med stor Interesse.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfs-gade 34-36

Tlf. 778 - 728

Læs **Berlingske Tidende**

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Paa St. Josefs Fest talte Hans Hellighed ved en Fællesaudiens til flere Hundrede Brudepar og til en Skare Pilgrimme fra Perugia. Han sagde blandt andet: »Skulde Forsynet ikke mere have samme Magt som tidligere? ... Lad os hellere huske mere paa Guds Bud om først og fremmest at søge Hans Rige, saa vil alt andet blive os givet, og det andet Ord: »Giv Gud hvad Guds er.« Vi maa stadig have stor Tillid til Gud som en god Fader: »Se Himlens Fugle og Markens Liljer ...« Han formandede dernæst de nygifte til at huske Sankt Josef, der ikke blot vil opnaa dem Himlens Velsignelse, men ogsaa det daglige Brød, som i disse Dage volder saa mange Mennesker Bekymringer... Paven sluttede med at minde om, at Sankt Josef er Kirkens Beskytter, og opfordrede alle til at bede for Fred for hele Verden og især for Italien.

Hans Hellighed har udnævnt tre italienske Videnskabsmænd til Medlemmer af det pavelige Akademi som Efterfølgere af de tre, der er døde i det forløbne Aar.

Paris: Efter kort Sygeleje døde Kardinal Verdier i Paris. Han var født den 19. Februar 1864 i La Croix-Barres (Rodez). Efter Studierne blev han sendt til Rom for at tage Doktorgraden i Teologi og Kirkeret og blev her viet den 9. April 1887 (samme Dato, paa hvilken han døde). Efter i flere Aar at have undervist i Filosofi og Teologi i forskellige Seminarier betroede man ham i 1912 Ledelsen af Teologiseminariet »Les Carmes« i Paris. I April 1929 udnævnte Kardinal Dubois ham til sin Generalvikar, og da denne døde samme Aar, blev Verdier i November udnævnt til hans Efterfølger paa Paris Ærkebispesæde. Kardinalens Særpræg var den store Iver for de katolske Ungdomsforeninger og de mange Kirker, han byggede: i Paris' Forstæder er der blevet rejst over 100 ny Kirker under hans Ledelse. Han var en dygtig Skribent og en udmærket Taler paa saa forskellige Omraader som Filmen, Apologetik, Sociologi og Skoleproblemer. Han var flere Gange udsendt som pavelig Legat og deltog i flere katolske Kongresser i Europa og Amerika.

Mexico: Præsidenten for en katolsk Ungdomsforening har sendt en Skrivelse til Spaniens Ungdom: Vi har nu i over 26 Aar kæmpet Kampen for Gud. Flere Hundreder har ofret deres Liv for de evige Sandheder, for Gud og Fædreland. Det var især under de tre Aars Kamp mod Bolschevikerne fra 1926—29. Ogsaa dengang lød det

som for jer i 1936: »Vinde alt eller tabe alt«. Vi lykønsker jer nu til den genvundne Frihed. Nu skal der arbejdes mere end nogensinde før. Samarbejdet er allerede begyndt med Kongresser og Propaganda.

Brasilien: Flere Tusind Mænd har i Dagene før Fastetidens Begyndelse i Stedet for Karnevals-fester foretrukket at deltage i lukkede Retræter. Alene i San Paulo var der over 20.000 Deltagere. Det drejede sig om alle Samfundslag: Kontorfolk, Arbejdere, Universitetsungdom, Ingeniører og Bankfolk. Disse Retrætedage blev første Gang gennemført i 1934, og i de Tilfælde, hvor Katolikernes egne Lokaler ikke er tilstrækkelige, stiller Staten offentlige Bygninger til Raadighed.

Kina: Tre spanske Franciskanermissionærer er blevet dekorerede af Regeringen for deres opofrende Arbejde i Kina.

Irland: De Valera udtalte i sin Paasketale i Radioen: Alle maa medvirke for Fred og Orden. Den katolske Kirke maner til Fred og Lovlydighed ... Især Demokratierne er i Fare, fordi de misbruger Kritikfriheden mod Regeringen og Lovene. Men Lydigheden skal ikke være en modvillig Underkastelse, selvom Staten af og til maa benytte sin Magt og sit Mod. Individierne har ikke Ret til at vælge Midler, der strider mod Loven. Folkets Velfærd maa staa over alle Hensyn. Flere Gange er det blevet lagt Folket paa Sinde, at kun fredelige Midler er tilladelige, aldrig Vold.

TROENS DYD

fortsat fra Side 247

aabenbarer. »Troen er en overnaturlig Guds Gave, der muliggør, at vi uden Tvivl kan tro alt, hvad Gud har aabenbaret.« Tilslutning til et Vidnesbyrd er en Forstandsakt, og det er derfor Forstanden, som er Troens Sæde.

Troens Motiv bestaar i, at Gud er Sandheden selv og hverken kan skuffe eller skuffes.

Om Udøvelsen af Troens Dyd, den Brug vi maa gøre af den, og den Maade, vi kan vide paa, hvad Gud har aabenbaret, vil vi senere faa Lejlighed til at udtale os nærmere. Her gælder det blot om at beskrive Troen som

Del af Sjælens nye, overnaturlige Udrustning, den Dyd ved hvilken Menneskeanden kommer til sikker Kundskab om Gud, ikke saaledes som den naturlige Forstand erkender Gud, men Kundskab om Gud som Gud er i sig selv og ganske særligt om Gud som Menneskets højeste Maal, dets sidste og fuldkomne Lyksalighed.

Den her berørte Distinktion maa omhyggeligt erindres. Vi kan selvfølgelig erkende Gud ved Hjælp af vor naturlige Fornuft, og Viljen stræber ganske naturligt mod den saaledes erkendte Gud. Men ved Troen erkendes Gud som den overnaturlige Saligheds Genstand. Forstandens Gudserkendelse er til syvende og sidst kun noget begrænset, fordi Forstandens Erkendelsesevne er begrænset. Forstanden kan aldrig sige os, at Gud som vort sidste Maal er en Lyksalighed af en Art, der ligger helt over Menneskenaturen. Viljen kan heller ikke med sin naturlige Kraft stræbe mod Gud som det overnaturlige Endemaal. Forstand og Vilje maa faa tillagt noget ud over deres egen Natur, for at Mennesket kan 1. erkende og 2. stræbe imod Gud som en sidste Lyksalighed, der overgaar vor menneskelige Natur. Dette »noget« er Troens Dyd i Forstanden og Haabets og Kærlighedens Dyder i Viljen. Uden disse Dyder kan der følgende ikke være noget Liv med Gud. »De guddommelige Dyder er de Dyder, ved hvilke Menneskeanden forenes med Gud«, siger St. Thomas. Uden Troen kunde vor Sjæl end ikke opnaa den første Kontakt med Gud. De tre Dyder er nødvendige, hvis en Aktivitet, der har Gud til Genstand, overhovedet skal være mulig.

Troens Dyd er derfor Midlet, der sætter os i Stand til med Vished at vide og vedblive at vide, at Gud er vort sidste Endemaal, at vi efter Døden skal faa Del i hans Lyksalighed, selve den Lyksalighed, som gør Gud lykkelig.

(Næste Uge: Haabets Dyd).

Philip Hughes.

Det hænder —

af A. Joakim Rønnow

Det hænder nu og da, at den man holder meget af, ja, allermest af blandt alle Mennesker, at denne pludseligt slynger en Sætning ud med en saadan Overbevisning, at man forbløffes. Saadan gik det mig for nogle Dage siden. Den, som jeg taler om og som gælder for mit Tilfælde, sagde med et:

— Du er jo *ond!*

— Ih, du store Kineser, sagde jeg. Tja, der var ikke mere at tale om, Sagkundskaben *havde* talt.

Og jeg funderede, lidt slukøret, ikke sandt!

— Hvem er bedst egnet til at opdage vore Svagheder?

Naturligvis de Mennesker, man hver Dag er mest sammen med. Og den mindst kvalificerede? Selvfølgelig een selv. Det kan der ikke herske Tvivl om.

Hvor vilde det være storartet, om en eller anden god Ven vilde komme og sige: — Hvad er det med dig, min Ven, du er jo platenet. Hvis man altsaa var det. Og hvis man ikke vidste det. For saa kunde man da faa et »Indlæg« — er det ikke saadan, det hedder? Eller som nu her. — Du er jo ond, Kammerat! Hvis der altsaa »er noget om det«. Og jeg maa indrømme, at den, der talte, havde alle Sanser i Behold, ogsaa under Kontrol. — Ih, du store — naa!

Men hvad var der da sket? Jo, vi havde drøftet, hvor mange Graders Varme man bør holde kon-

stant i et Værelse, man bruger til Ophold, og jeg havde ymtet — det er i Grunden sære Ord, man af og til finder paa at anvende — noget om, at man bør vise Samfundssind og nøjes med lidt mindre end man muligvis synes om. Det maa dog bemærkes, at jeg i nogle Dage havde været forkølet og kun haft Brug for eet Værelse, nemlig Soveværelset. Derfor var det maaske nemmere for mig at foreslaa at dreje Varmehænderne en halv Omgang tilbage — i de andre Værelser.

Se, nu er vi næsten ved at være midt inde i en Samvittighedsransagelse, som kan føre til den store Sønderknuselsestilstand og lige lukt ind i Skriftestolen og alt det.

Jeg skæver hen til Vinduet, hvor en Solstraale, der spidder en Sne-sky, er ved at glide forbi. Ved Siden af Sneskyen er der en Stump blaa Himmel, saa blaa, at jeg synes, jeg kan se lige ind i Evigheden. Kender De denne Blaa-hed, ganske lys og kølig. Paa mig virker den som en Renselse for alle triste Tanker. Men det er vel forskelligt; De føler maaske noget ganske andet. Hvad betyder alle disse daglige Smaatterier, tænker jeg videre, mod den Evighed vi lever midt i? Men med eet ved jeg, at det er disse Smaatterier, som betyder *det hele*. — Solstraalen knækker over paa Vindueskarmen og vandrer langsomt over Gulvet.

Som den store Viser paa et Synkron-Evighedsuhr.

Jeg har været et Bæst!

Min gode Ven Saxo er en forfærdelig hidsig Mand. Det hænder, at han i et Øjeblik Vrede langer »Gekse«, som er hans Barn, en vældig Lussing ud, en Lussing, som Gekse har fortjent mange Gange — ved andre Løjligheder — — men bare ikke ved denne. Dette gaar som et Tordenskrald op for Saxo, og saa siger han med en Stemme, der røber, hvor oprigtigt han beklager Uheldet, som er sket: — Naa, var det ikke dig? Ja, saa maa du virkelig undskylde, Gekse! — Ja, saa maa du undskylde —

— Og der sad jeg. Men henne ved Døren sad Bubi og saa paa mig — og smilede.

Breve fra Læserne

Ordensstatistikken

Kære Redaktør! Tak for Deres Svar paa mit Brev i forrige Nummer. Det glæder mig at konstatere, at vi dog er enige i det, der for mig er det væsentlige, nemlig: at det *er* saadan sin Sag at udlevere Statistikkens »tørre Tal« til Offentligheden.

Jeg paa min Side har fremhævet, at det i en alvorlig Sag som den behandlede *kan* skabe Uro, Bekymringer, Misforstaaelser — altsaa: skade mere, end det gavner.

De paa Deres Side regner jo ogsaa dermed, idet De har ment at maatte advare mod, hvad De kalder »utidige Gætterier«; men som med lige saa stor Ret kunde kaldes »fornuftige Overvejelser«, hvilke ganske naturligt vækkes til Live, naar man stilles over for et Problem af Interesse.

Ganske vist faar den bekymrede Læser den Beroligelse, at Statistiken nok med Tiden skal skaffe den fornødne Klarhed med saa og saa mange Decimalers Rigtighed! — Hvorfor da ikke vente med Offentliggørelsen af de »tørre Tal«, til noget mere Klarhed er skaffet til Veje? Der skulde vel ikke være lidt »intellektuel Utaalmodighed« med i Spillet?

Endelig vil jeg gerne have Lov til at minde om, at det langt fra altid er »meget værd« at »paavise et Ond«. Livet viser det modsatte. Lige saa rigtigt som det er, at vi altid skal sige Sandhed, lige saa tvivlsomt er det, om Sandheden altid skal siges!

Selskabsmiddagen

bør De bestille hos *Viggo Larsen*, d'Angleterres tidl. Køkkenchef, og De er sikker paa en virkelig lækker og smagfuld Festmiddag, elegant anrettet i Deres Hjem netop efter Deres specielle Ønske. *Gratis* medfølger: meget smukt Service samt Borde og Stole. Rimelige Priser. Ring og for lang Tilbud.

MAJESTIC
Diner Transportable C. 7116

Leverandør til de katolske Institutioner

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

I Haab om stadig godt Samarbejde — trods smaa Divergenser — er jeg Deres hengivne Spero.

Kære »Spero«!

Vor Diskussion har forladt det statistiske og angaar nu det folkepædagogiske. Det trykte Ord har altid sine særlige Muligheder for at blive misforstaaet; hvad tør man derfor skrive? Det bliver i Virkeligheden en Skønssag. De og jeg skønner ikke ens, og er der mere at sige herom? Jeg har Tillid til, at de fleste Læsere vil kunne læse et Stykke Statistik uden at drage vidtgaende Slutninger, som de udtrykkeligt advares mod. De er ikke saa sikker.

Tilbage staar saa det yderligere Spørgsmaal, om det er paa sin Plads at offentliggøre en Statistik, der endnu kun er naaet til at paa-vise et Faktum, men foreløbig maa være varsom med at udtale sig om Aarsagerne til det. Det kommer an paa bl. a., om der kan »gøres noget« i Mellemtiden. Lad os til Eksempel sige, at en bestemt Sygdom udbreder sig stærkt. Aarsagerne er endnu ikke kendt, og Lægfolk skal holde sig fra at gætte. Lægerne venter med at sætte radikalt ind, saa længe Aarsagsfølgen ikke er afsløret. Men der kan dog være vundet noget ved at gøre opmærksom paa Forholdet. Om ikke andet saa det, at Folk kommer hurtigere til Lægen med Sygdommen. I vort Tilfælde skal der ikke foreløbig sættes radikalt ind mod Kvindeemancipationen, Faa-Børns-Systemet eller de andre mulige Aarsager. Men selve Faktum kan maa-ske sætte en eller anden ung Sjæl i Gang med at tænke, om ikke hun selv skulde udfylde en af de tom-

me Pladser. (Tanker i Lighed med dem i Novellen paa S. 246).

Hjertelig Tak for Deres venlige Hilsen. Deres H. D. T. K.

Bibellæsning i Hjemmet

Til alle Tider har det været Forældrenes Pligt at sørge for deres Børns religiøse Opdragelse. Forsømmelsen af denne vigtige Pligt betød dog ikke saa meget i de Tider, hvor hele Samfundet var gennemtrængt af en levende, katolsk Tro. Helt anderledes er det nu, hvor Barnet bliver kastet ud i en religionsløs Verden, der kun tror paa Penge og Berømmelse. Sagen bliver ikke bedre, naar Forældrene har den gale Opfattelse, at de selv kun har Pligt til at sørge for Børnenes legemlige Fornødenheder, medens Præster og Søstre alene skal sørge for den religiøse Opdragelse. I en Bog fra de første Kristnes Tid staar nogle Ord, der i høj Grad er aktuelle i vore Dage. De lyder saaledes: »Forældre, lær jeres Børn Guds Ord og gør dem fortrolige med Bibelen«.

Da jeg selv har to Børn (10 og 13 Aar), der ikke kan gaa i katolsk Skole mere, har jeg søgt at lære dem noget Bibelhistorie. Vi har dannet en Studiekreds med den store Skole-Bibelhistorie som Grundbog og tager to Stykker om Ugen. Før Timen maa jeg gennemgaa Lektien meget grundigt for at kunne besvare eventuelle Spørgsmaal. Hertil bruger jeg den ny og gamle Udgave af det ny Testamente, Ugebladet og nogle Haandbøger fra det stedlige Bibliotek. Naar mine Børn saa har lært Lektien, fortæller de hver en Del af Stykket, og vi taler saa om de enkelte Begivenheder. Derefter giver jeg en

Udlægning af Stykket og hører dem samtidig i de Spørgsmaal i Katekismen, der har Berøring med Fortællingen. Tager vi f. Eks. Stykke 45: Den blindfødte (Joh. 9), er det saa lige til at tage Spørgsmaal 78: Hvorledes har Jesus bevist Sandheden af sine Udsagn? idet Helbredelsen af den blindfødte klart beviser, at Jesus virkelig er Gud. Farisæernes haardnakkede Modstand mod Guds Naade er en af de seks Synder mod den Helligaand, der nævnes Side 138 i Katekismen. En god Hjælp til at forstaa Farisæernes Stilling til Jesus findes foran Matthæusevangeliet.

Paa denne Maade kan alle Forældre give Børnene en god Religionsundervisning og sikkert vil det gaa andre, som det er gaaet mig. Jeg selv er glad ved at faa opfrisket Barnelærdommen, og Børnene har flere Gange sagt: »Far, skal vi ikke snart have Bibel igen?«

En Far.

Opgaver igen

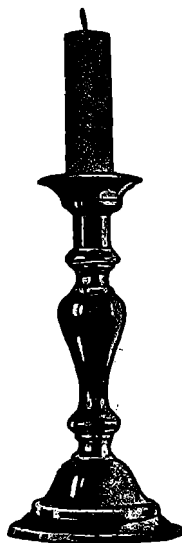
Fra forskellige Sider er vi blevet opfordret til endnu en Gang at genoptage Kryds-og-tværs Opgaverne og anden lignende »Hjemmesport«. Det er jo nok en mærkelig Aarstid at begynde paa den Slags, men man fortæller os, at det er den Slags, som Mørkelægningsgardinerne opfordrer til at beskæftige sig med. Vi skal gerne efterkomme Opfordringerne og gør et Forsøg i næste Nummer. Desværre tillader de vanskelige Tider os ikke at strø om os med store Præmier, men en god katolsk Bog er sikkert altid velkommen, især i de mørke Stuer.

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys
af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

RANDERS

Knud Petersen

SLAGTERMESTER

Dronningborg . Telefon 649

1. Klases Kød og Pølser

Leverandør til St. Josef Hospital

A. KRYGER

Adelgade 7 . Telefon 29

Friske Fiskesorter indkommer daglig

Leverandør til St. Josef Hospital

Brdr. Qvist Brændselsforretning

Kul . Koks . Terv og Optændingsbrænde
til billigste Priser

Randers, Adelgade 10, Tlf. 1375

Leverandør til St. Josefs Hospital

THOR

Øl og Mineralvand

S. M. Sørensen

Kolonial . Vin . Cigarer

Brødregade 1, Tlf. 382

Leverandør til det kat. Hospital

Johs. E. Mortensen

Bagermester

Nørreboulevard . Telefon 1157

Lev. til Sct. Josephs Hospital

N. DITLEV

BANDAGIST

Aile Arter kunstige Lemmer og Bandager

Vestergade 32 . Telefon 1189

Leverandør til St. Josef Hospital

RANDERS BOGHANDEL

MARIUS JENSEN

RANDERS

Torvegade 14 Telefon 38

Mineralvandsfabrikken

»CITO«

Slyngborggade 21, Tlf. 48, 146

Lev. til Sct. Josephs Hospital

AARHUS

Karl Hansen

Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg

Frederiksgade 75, Tlf. 295

Omstil. til priv. Bogensegade 5

S. A. Kannegaard

Vestergade 5

Telefon 2710

Vikualieforretning

Nørgaards Boghandel

Banegaardsplads 16 . Tlf. 6036

Skolebøger

Katolsk Litteratur

H. Vestergaard

Malermester

Telefon 6254

Skomager

Chr. M. Jensen

ved den katolske Kirke

Telefon 8326

Afskrivning, Dublikering

Nyeste Maskiner . Hurtig Ekspedition
Moderate Priser . Maskinskrivnings-Afd.

BUCHTRUP Annonce-Bureau

Telefon 1166

Permanent-Salonen

ved ELISABETH NIELSEN

Søndergade 7¹. Telefon 6240

Tricotage og Børnekjoler

køber De bedst og billigst i

Magasin »Special«

Fr. Allé 172 . Telefon 6614

Leverandør til Vareolteriet

Andelsselskabet **DE FORENEDE MEJERIER**

Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)

Retrætedagene i Ordrup

Søndag den 7. April var helliget
Emnet: Liturgi og Fællesskab.

Dagens Leder var Pastor Knud
Ballin.

For straks at føre de ca. 35 Del-
tagere ind i Kirkens Liturgi, sam-
ledes man Kl. 8 i Etagen under
Kapellet og gik med Præst, Mini-
stranter og Nonnekor i Spidsen
under Afsyngelse af Introitus til
Kapellet for at fejre Højmesse.

Messen førtes videre efter bene-
diktinsk Ritus. Hele Menigheden
fulgte i den ydre Holdning Søstre-
ne. Messen fik derved noget sluttet,
fælles, som desværre altfor ofte
gaar tabt ved vore Gudstjenester.

I Dagens Løb holdt Pastor Bal-
lin 4 Foredrag og belyste gennem
dem Liturgiens mange Sider, ikke
mindst dens Anvendelse ved per-
sonlig Bøn og til Fællesandagt i
Hjemmene.

Kl. 14½ deltog man i Nonnernes
Vesper, og efter det sidste Fore-
drag sluttedes Dagen i Kapellet
med en Andagt med sakramental
Velsignelse.

Pastor Ballin forstod at gøre sit
Emne levende for os og vise os,
hvad hver enkelt kan yde i litur-
gisk Retning.

Pastor Ballin og Liobasøstrene
fortjener Tak for denne Søndag —
det var en af de helt gode Dage.

Frans.

*

Følgende Retrætedage er:

Søndag 21. April: For Mariakon-
gregationen ved Rosenkranskirken
(Pastor Nölke).

Søndag 28. April: For »Nicolaus
Steno Gildet« og andre Akademi-
kere (Pater Küpferle).

Søndag 5. Maj: For Ægtefolk
(Pastor Jacob Hjorth).

OBS! I Anledning af de seneste
Rationeringsforordninger anmoder
Søstrene om, at Deltagerne i Re-
trætedagene selv medbringer Smør-
rebrød til Morgenkaffen. Prisen
for den øvrige Forplejning ned-
sættes samtidig til Kr. 2,25 pr.
Deltager.

Vincentforeningen

i Sakraments Sogn

St. Vincentsforeningen for katol-
ske Damer i Sakraments Sogn har
17 aktive og 20 passive Medlem-
mer. 31 Familier og enligstillede er
understøttet ved Uddeling af Na-
turalier eller kontant Hjælp. Der er
aflagt 108 Besøg. Den anden Tors-
dag i hver Maaned afholdes et
Møde, som overværes af Sogne-
præsten. Vincentsdamerne aflæg-
ger Beretning om deres Virksom-
hed i Foreningen.

I Vinterhalvaaret er Systuen
aaben hver Torsdag fra 1—4. 16

Tilflugtsrum

En københavnsk Politibetjent slaar en Plakat op paa Gaden. Straks stimler Mennesker sammen for at læse den nye Forordning. Det paalægges Husejerne at indrette Tilflugtsrum. Man skæver hen til Betjenten, som ser saa jovial og ikke Spor frygtindgydende ud. Hans Fremtoning synes at afsvække Indtrykket af Fare for Luftangreb. En ung Pige siger med et Smil, at hun skal ikke have noget af at blive spærret inde. Hun foretrækker at have Luft omkring sig. En stiltfærdig Diskussion om Emnet udvikler sig. Set paa Afstand synes Betjenten og den lille Flok Fodgængere at have en ganske fornøjelig Passiar sammen.

Naturligvis tager vi Situationen med Ro og Fatning. Det er jo slet ikke sikkert, at der bliver Brug for Tilflugtsrum. Og skulde det ske, naa, ja. Der er mange, der allerede har prøvet det. Det *kan* tages. Og det *skal* tages, naar det gælder. I Farens Stund kommer det jo netop an paa, at man har fuldt Herredømme over sig selv. Ikke »gaa fra Snøvsen«!

Men der er naturligvis noget, der hedder Nerver. Og der er noget, der hedder *Gudsforhold* eller ikke *Gudsforhold*. Mon

ikke det vil vise sig at være det allermost afgørende i Farens Stund?

Vist føler vi os alle som smaa Børn, naar vort Liv er i Fare. Vi maa have nogen at klynge os til. Og som Kristne har vi *Gud*. Han er vor Tilflugt. Og hvis vi er i Naadens Stand, møder vi ham i vort eget Hjerte. Da er Gud ikke langt borte. Han er mig lige saa nær, som jeg er mig selv. Hvilken Tryghed at være forenet med sin Gud! Det er som at have et Tilflugtsrum i sit eget Indre. Her møder jeg Gud, her favner Faderen sit Barn. Her raader Hjertefreden, der er vort bedste Fundament. Hvad kan vel erstatte den?

Naar et Tilflugtsrum skal indrettes, maa der ryddes af Vejen adskilligt, som vilde være en Hindring. Saadan er det ogsaa med det aandelige Tilflugtsrum. Der er ogsaa Hindringer, som skal fjernes. Og de Hindringer hedder Synd. Den aller værste kalder vi Dødssynden. Ja, alene Navnet virker manende. Det værste er ikke at dø, men at forlade denne Verden i Dødssyndens Tilstand. Uden Omvendelse betyder det Fortabelse, det forfærdeligste af alt.

Hvor er vi Katoliker lykkelige, siden Præsten paa Guds Veg-

ne kan tilgive os vor Synd og saaledes berede et Tilflugtsrum i vor Sjæl. Hvor bør vi være lykkelige, siden vi kan faa Lov til at gaa til Kommunion, endogsaa hver Dag. Og saaledes forenes vi med vor Gud. Saaledes favnes Barnet af Faderen.

Ikke sandt, alt dette er gammelkendt. Men i den nuværende Situation har Ordene særlig Mulighed for at faa Magt over vort Sind. Om ikke før, vil du i Farens Stund erkende, hvor meget du trænger til Gud. Men skal det virkelig være saadan, at vi kun besinder os paa Gud, naar vi har særlig god Brug for ham? Saadan bør det naturligvis ikke være.

Naar man taler om dette til Mennesker, der længe har været ligegyldige overfor Religionen, er det ikke sjældent, at Opfordringen til at gøre en Forandring afvises med, at man netop ikke bare bør komme til Gud, naar man er i Nød. De ser det ynkelige i Situationen. Men de glemmer, at det saa sandelig ikke gør Sagen bedre, om man i Nødens Stund undlader at bede. Det ynkelige er jo ikke at bede, men ikke at have bedt før. Her maa man da sige: Bedre sent end aldrig.

C. B.

Horisonten rundt

Et katolsk Sogn

Der er stadig megen Iver for snart at høre nyt fra den katolske Folketælling, ligesom der ogsaa er Henvendelser fra Mennesker, som ikke rigtig forstaar, hvad der kan komme ud af Tallene. Nu vil der desværre gaa flere Maaneder, før de første officielle Resultater kan foreligge, men som en Stikprøve kan vi i Ventetiden beskæftige os et Øjeblik med den foreløbige Op-tælling af et enkelt Sogns Befolkning.

Dette Sogn bestaar i alt væsentlig af Bybefolkning. De hidtil indsamlede og behandlede Skemaer viser en katolsk Befolkning paa 458 Sjæle. Heraf tæller det stærke Køn 225 Personer, det svage Køn 233, og derved er for dette Sogns Vedkommende aflivet en Formodning om, at vore Menigheder har et stort Overskud af ugifte Kvinder.

Ægteskabsstatistik

Det er Ægteskaberne, som Interessen især samler sig om. De 458 Mennesker fordeler sig paa 157 Husstande, hvoraf 19 bestaar af ugifte, 20 af Enker og Enkemænd med og uden Børn og 12 af fraskilte Personer, ligeledes med og uden Børn.

Der er saaledes i Sognet 106 Hjem med samlevende Ægtefæller. I 62 af disse Hjem er begge Ægtefæller Katoliker, i 28 er kun Hustruen Katolik, i 16 kun Ægtemanden. Tager man i Betragtning, hvor ofte der tales om Vanskeligheden ved at finde en Trosfælle til Livsledsager, leverer dette Sogn et ret kraftigt Dementi. Her i Sognet er der 168 gifte Katoliker, hvoraf kun 44 lever i Ægteskab med anderledes troende. Bemærk dog til nærmere Belysning, hvad der nedenfor siges om Konvertitterne.

Ser man paa Antallet af Børn under 16 Aar er Resultatet knap saa opmuntrende ved første Øjekast. Der er ialt 166 Børn

under 16 Aar, og af disse findes 151 i Hjem med samlevende Ægtefæller. De 80 Børn er i rent katolske Hjem, 47 i Hjem hvor kun Moderen er Katolik, 24 i Hjem hvor kun Faderen er Katolik. Det vil sige 1.3 mindre-aarige Børn i de rent katolske Ægteskaber, 1.7 og 1.5 i de to andre Grupper.

Dette opvejes dog derigennem, at der af de rent katolske Ægteskaber er forholdsvis mange ældre og helt nye, d. v. s. saadanne, hvor Børnene er blevet over 16 Aar, og saadanne, hvor de ikke har kunnet forventes endnu. I Virkeligheden synes der ikke at være nogen Forskel paa Børnetallet i de rent katolske og de blandede Ægteskaber. I begge Grupper er der ogsaa samme Procent for barnløse Ægteskaber, nemlig 16 pCt.

Aldersfordelingen

Den katolske Befolknings Fordeling paa de forskellige Alderstrin er i det paagældende Sogn den store statistiske Ejendommelighed. Nu er der Forhold, som gør dette Sogn lidt særegent i Retning af en forholdsvis yngre Befolkning, men der er Grund til at tro, at Landet som Helhed ogsaa vil vise, at vore Menigheder aldersmæssigt er opbygget meget forskelligt fra den samlede Befolkning.

Af den almindelige Befolkning er ca. 34 pCt. under 20 Aar, her i Sognet er 45 pCt. under disse 20 Aar. Forskellen ligger i de yngste Aargange. Under 10 Aar er Procenterne henholdsvis 16½ og 26.

Til Gengæld har Sognet faa unge i Tyverne: 13½ pCt. mod det almindelige 17½. Af trediveaarige er Antallet normalt, mens de ældre Aldersklasser igen er relativt faatallige her i Sognet.

Dette sidste Forhold (de faa gamle) er nok specielt for netop dette Sogn. Derimod tør det forventes, at de mange Børn og de faa unge vil vise sig at præge

hele den katolske Statistik. Foreløbig vil vi nøjes med at betragte dette Faktum uden at forsøge paa at forklare det. Det hænger sikkert ikke sammen med en særlig katolsk Børnerigdom, men har muligvis en vigtig Forbindelse med tre for os specielle Forhold, der hedder blandede Ægteskaber, Konversions-tilgang og Frafald fra Kirken. I hvert Fald maa denne særegne Aldersfordeling tages nøje i Betragtning ved alle vore Beregninger af katolsk Aktivitet.

Konvertitter

Endnu et Par Tal fra Sognet vil vi berøre denne Gang, nemlig angaaende Konvertitter. Af Sognets 257 Katoliker over 20 Aar er de 65 (godt en Fjerdedel) Konvertitter. Alene heraf ses, hvor afgørende Konvertitterne maa paavirke hele vor Statistik.

Af Sognets 19 enlige ugifte med egen Husstand (5 Herrer, 14 Damer) er de 11 (3 Herrer, 8 Damer) Konvertitter. Dette høje Procenttal af Konvertitter blandt de enlige vil ikke kunne overraske.

Af de blandede Ægteskabers 44 Katoliker er til Gengæld kun 4 Konvertitter.

Det store Antal Konvertitter falder bemærkelsesværdigt indenfor de rent katolske Ægteskabers Grupper. Her er 124 katolske Ægtefæller, og 41 af dem (en Trediedel) er Konvertitter. Det siger noget om Ægteskabets Betydning for Konversionsbevægelsen, og denne Betydning fremgaar yderligere af følgende:

I Sognet er der som nævnt 62 rent katolske Ægteskaber. Kun 21 af disse er indgaaet mellem to Mennesker, der er »født« Katoliker begge to, og kun i lidt over Halvdelen af Tilfældene (nemlig 33) var begge de unge blevet Katoliker, før de lærte hinanden at kende. I 9 Tilfælde fandt den enes Konversion Sted

(Sluttes Side 262)

KARDINAL VERDIER

Minder fra „Les Carmes“ i Paris

Paris' Ærkebiskop, *Kardinal Verdier*, er død. En gammel Elev føler i den Anledning Trang til at fortælle om ham som Forstander for det parisiske Præsteseminar, hvor fire danske Præster har faaet deres Uddannelse.

»*Mon Père*« var Tiltaleformen, og naar man en Aarrække efter at have forladt Seminariet mødte ham som Kardinal, var det meget svært ikke at kalde ham »*Mon Père*«. Vanens Magt, ja, men ogsaa noget andet. Fordi man næppe havde truffet nogen, paa hvem Fadernavnet passede bedre end paa ham.

Han udstraalede en Atmosfære af Godhed, som gjorde, at alle vi Unge, som i seks eller syv Aar forberedte os til Præstegeringen under hans Ledelse, hav-

de Følelsen af at have et Hjem i Rue de Vaugirard 74, fordi *Père Verdier* var *Far* for hele den store Flok Præstestuderende.

»*Les Carmes*« var ikke en *Institution*. Dette stive Ord passer slet ikke paa vort Seminar. Naar unge Mænd af mange Nationaliteter kunde føle sig hjemme her, skyldtes det *Père Verdiers* særlige Egenskaber som »*Familiefader*«. Han var i Besiddelse af en sjælden psykologisk Sans, var en fremragende Pædagog, og sidst, men ikke mindst, havde han et pragtfuldt Humør. Hvor kunde han dog le! En godmodig og hjertelig Latter, saadan som netop en god *Familiefader* skal kunne le. Vi var henvend 70 studerende i Seminaret og følte alle, at han interes-

Kardinal Verdier kroner en nyindviet Kirkes Taarn med Korset

serede sig for enhver af os. Kom man op paa hans Værelse, syntes han at have Oceaner af Tid, skønt han var Skriftefader for adskillige af Paris' Sognepræster, som forelagde ham deres vanskelige pastorale Problemer; Venteværelset var sjældent tomt. Han havde altid frygtelig travlt og udførte sit Arbejde med urokkelig Ro. Og denne Ro bevirkede, at man følte sig saa tryk overfor ham.

»Hold jer godt varme, lille Børn,« sagde han til os tidlig og silde. Der kunde være meget fugtigt og raakoldt i det fire Hundrede Aar gamle Karmeliterkloster. »*Tenez-vous bien chauds, mes enfants*«, et Ord, som straks faar hans gamle Elever til at se ham for sig med det hyggelige Smil og det lune Glimt i Øjet.

Paa visse Aftener holdt vor Forstander »*lecture spirituelle*«, som det hed. Det var aldrig Læsning, men et faderligt Causeri, henvendt til alle Seminarets Beboere, forsamlede i Kapellet, hvor vi i en Rundkreds langs Væggene tronede i en Slags Kannikestole. Det var slet ingen Prædiken, omend Indholdet sædvanlig var en Prædikens Indhold. Det var en stilfærdig, jeg kunde næsten sige »*bramfri*« Fremstilling af et religiøst Emne, bragt ned fra Princippernes Højder og ført helt ind i det praktiske Liv. Ofte funkledede dis-

Père Verdier,
Forstander
for Præsteseminariet
»*Les Carmes*«

Kardinal Verdier lægger Grundsten til en af de Hundrede Kirker.

se Causerier af Humor og psykologisk Vid.

Mange glimrende og saare praktiske Raad har vi paa denne Maade modtaget for hele Livet. Men naar man nu efter en temmelig lang Række Præsteaar tænker tilbage paa Père Verdier, opdager man, at den stærke Indflydelse, han øvede, ikke saa meget skyldtes, hvad han *sagde*, men hvad han *var*. Han var Godhed, og han kunde virkelig hjælpe os til at fornemme en lille Smule af Guds Godhed. Som man har sagt om en eller anden Helgen: »Naar et Menneske kan være *saa* god, hvor god maa da ikke Gud være.«

Père Verdier var Professor i praktisk Moralteologi ved »Institut Catholique« (Det katolske Universitet i Paris, hvortil vort Seminar var knyttet). Hans Undervisning var uforlignelig og uhyre forskellig fra alle andre Forelæsninger. De var som Regel overordentlig morsomme. Det hele kunde forme sig som en Leg, og dog er det et Spørgsmaal, om det ikke var i de Timer, vi lærte mest. Fremgangsmaaden var følgende:

Et eller andet vigtigt moralsk Problem skulde undersøges, og visse grundlæggende Principper skulde indskærpes. Père Verdier forelagde os et praktisk Eksempel, som kunde være hentet lige

ud fra Skriftestolen. Hvad skulde vi dog stille op med stakkels »Jules«, som altid kom saa galt af Sted? (Det var altid »Jules«, der optraadte som Syndebuk. Alene hans Navn fik alle til at smile). Père Verdier kløede sig bag Øret og syntes i stor Forlegenhed med, hvorledes man skulde hjælpe den arme Mand. Og saa begyndte han at spørge, snart den ene, snart den anden af Eleverne. »Hvad vilde De have sagt til Jules?« Eleven forsøger sig som Skriftefader. »Jo, men saa siger Jules saadan og saadan«. Hele Sagen synes meget indviklet. Vi vender og drejer Spørgsmaalet fra alle Sider. Vi forstaa, hvor svært det vil være for Jules at klare Vanskelighederne. Hvor farligt, om vi forlanger noget uoverkommeligt af Skriftebarnet. Stadig ser Père Verdier meget betænkelig ud. Vi har haft god Tid til at leve os ind i Situationen. Saa paa een Gang siger Professoren: »Skriv.« Og vi skriver. I korte, klare Sætninger gives Svaret paa Problemerne, og Hovedprincippet opstilles i velafvejede Udtryk.

Père Verdier forstod saa godt, at det ikke var hans Opgave blot at hamre Moralprincipper ind i vore Hoveder. Han skulde først lære os Livet at kende med alle dets Vanskeligheder. Vi skulde gøre os klart, at det var *levende* Mennesker, Moralprincipperne

skulde anvendes paa, og at det gjaldt om at *forstaa* disse Mennesker.

Under disse Forelæsninger som ved mange andre Lejligheder kunde man overbevise sig om, at det ikke var uden Grund, at vor Forstander omtales som den »personificerede Visdom«. Med salomonisk Dømmekraft afgjorde han Spørgsmaalene. Den sunde, erfarne Fornuft hindrede i at flyve for højt. Det sikre overnaturlige Syn løftede op over al Rationalisme. Sund Menneskefornuft, højnet af Troens Storsyn.

Derfor intet Pedanteri i Gennemførelsen af Seminarets Disciplin, men de store Linier til Gengæld ufravigelige.

Père Verdier havde en levende Interesse for *sociale* Spørgsmaal og var fuldt paa Højde med Tingenes Udvikling.

Da han blev Paris' Ærkebiskop viste han, hvor godt han forstod de sociale Problemer. Paa een Gang gjorde han en mægtig Indsats til Afhjælpning af Arbejdsløsheden og til Fremme af Kirkens Arbejde, da han besluttede at bygge 100 Kirker i Paris. Seks Aar efter stod de der. Og flere er føjet til siden.

Paris' Ærkebiskop vil især blive husket som den, der overalt, hvor han viste sig, lokkede Smilet frem. Han var bevidst og uforknyt Optimist. Han vidste, at intet kan opveje den tillidsfulde Fortrøstning til Guds Faderkærlighed.

Ikke mindst af den Grund vil han blive savnet overmaade meget i Paris.

Den, der skriver dette, har ikke haft Lejlighed til paa nærmere Hold at følge Kardinalens Indsats som Ærkebiskop af Paris. Paa Afstand har man dog ikke kunnet undgaa at mærke, hvor begejstrede Pariserne var for deres Overhyrde. Umuligt andet, end at Kardinal Verdier maa have haft *sin* store Andel i det voksende Samarbejde mellem Stat og Kirke, som er et af de glædeligste Træk i vor Tids Katolicisme.

C. B.

Haab og Kærlighed

Saa snart vi har lært om en forestaaende stor Lykke, vender hele vort Væsen sig imod denne Lykke i en instinktiv Higen efter at naa den. Vi bliver med andre Ord straks grebet af en Følelse af Begær. Naar vi i Troen fatter den visse Udsigt til evig Lykke, kan vi heller ikke andet end begære den. Hvis nu der mellem os og en forestaaende Lykke af jordisk Art ligger Vanskeligheder, Risiko og Mulighed for Tab, kan enten Tanken om disse Besværligheder vinde Overhaand, eller Tanken om Lykken kan være den overvejende. I første Tilfælde overskygges Begæret af Fortvivelse, i det andet Tilfælde føjer der sig Haab til Begæret. Saaledes forholder det sig med det naturlige Haab, der slet ikke er en Dyd, men kun en Følelse, som vækkes ved Udsigten til at naa et fremtidigt Gode trods Hindringer og Vanskeligheder.

Vil vi forstaa den rette Betydning af Haabets overnaturlige Dyd, maa vi omhyggeligt skelne den fra den menneskelige Følelse af samme Navn.

I det naturlige Haab (d. v. s. i Følelsen af Haab) er der altid en vis Usikkerhed, fordi der altid er Muligheden for, at Vanskelighederne til syvende og sidst vil vise sig at være for stærke. Men hvis jeg haaber, bliver jeg ved med at føle, at Vanskelighederne vil blive besejret, og min Følelse af Haab hjælper mig til at møde og bekæmpe dem. Det Haab, som vi her har at gøre med, er imidlertid af en helt anden Art. Det er ingen Følelse, d. v. s. en Rørelse i Sjælen og samtidig i Legemet, vakt spontant til Live af noget, der ses, høres, føles, huskes eller forestilles. Det er derimod en Dyd, en varig Ændring eller Disposition i Viljen. Som Følge af denne Disposition stræber Viljen (ikke Følelserne) mod det fremtidige Gode, d. v. s. mod

Gud som den kommende overnaturlige Lykke, mod en kommende Besiddelse af Gud selv. Ligesom Troen har ogsaa Haabet sin særegne Vished, nemlig Visheden om, at denne Lykke er beredt mig, og at Gud, som jeg stræber efter at komme til at besidde, vil give mig al den Hjælp og Bistand, jeg har nødig for at opnaa Lykken.

I Troen naar Forstanden den aabenbarende Gud ved at tro paa ham. I Haabet naar Viljen Gud som dens egen endnu ikke opnaaede Lykke og som den, der skænker Midlerne til Opnaaelse af denne Lykke; den hjælpende Gud er Haabets Genstand, og Haabet bestaar i Tillid til ham.

Men der er endnu en »guddommelig Dyd« i Viljen, og det er den største af alle Dyderne, Kærligheden. Ved Hjælp af Kærligheden higer Viljen efter Gud, den naar ham og forener sig med ham, ikke som den ventede Belønning, men som dens nuværende Eje. Dens Genstand er ikke Gud som Sjælens egen kommende Salighed, altsaa noget, der er godt for Sjælen selv, men det er, uden Tanke om egen Fordel, Gud saaledes som han i sig selv er god. I Haabet stræber Menneskeviljen mod Gud for Menneskets egen Skyld, i Kærligheden stræber den mod ham for hans egen Godheds Skyld.

Af de tre Dyder, hvis Akter er rettet mod Gud, er det Kærligheden, der kommer ham nærmest. Troen tror paa den aabenbarende Gud, men de troede Sandheder ses endnu ikke klart. Her er der en vis Ufuldkommenhed, en uundgaaelig Dunkelhed og derfor noget, som ikke er fuldt tilfredsstillende for Forstanden. Haabet stoler paa den hjælpende Gud, stoler paa ham angaaende noget, som endnu ikke er hændt. Atter her er der noget ufuldkomment, for Haabets Genstand er endnu fjern. Men i Kærligheden ejer Viljen

Gud nu i dette Øjeblik, saaledes som han her virkelig er nærværende for den. I Haabet drages Mennesket mod Gud som dets Belønning en kommende Dag. Den Forening, vi stræber efter og drages mod i Haabet, er noget, der hører Fremtiden til. Men det, der i Kærligheden drager os til Gud, er det Faktum, at Gud er selve det gode — en nærværende, aktuel Kendsgerning. I Kærligheden drages vi mod og forenes med Gud, saaledes som han er nu. Kærligheden er nutidig Forening med Gud.

Gudskærligheden er nemlig den Art af Kærlighed, som kaldes Venskab — en Kærlighed, der kun elsker for den elskedes Skyld, en Kærlighed, vi er nødt til at skænke det, som er ubetinget godt og værd at elske. Det er en gensidig Kærlighed. Den er Kilde til bestandige gensidige Velgerninger, indbyrdes Udveksling af overnaturligt gode Ting.

Fra Menneskets Side udføres Kærlighedens Akter ved Kærlighedens Dyd. Og her er det igen nødvendigt at skelne mellem en Dyd og en Følelse. Der findes en Følelse, som kaldes Kærlighed, men det er ikke den, det drejer sig om. Den Kærlighed, vi taler om, er bestandig, og Følelsen er flygtig. Kærlighedens Dyd angaar Viljen, og Følelsen tilhører det sanselige Plan. Kærlighedens Aktivitet kan sommetider vække ogsaa Følelsen, idet der ligesom strømmer Kraft fra en Del af Sjælen over til en anden Del, men der er ingen nødvendig Forbindelse mellem disse to helt forskellige Ting. Manglen paa Genklang i Følelseslivet er intet Bevis paa, at Kærligheden savnes, intet Bevis paa, at Kærligheden er død, og lige saa lidt er Følelsens Tilstedeværelse et Bevis paa, at Kærligheden findes eller paa dens Styrke. Følelsernes rette Genstand er et Gode, som bliver os bekendt gennem Sanserne. Men Sanserne kan aldrig gøre os bekendt med Gud, saaledes som Kærligheden betragter ham og forener os med ham. I dette Liv kan kun Viljen naa Gud og forene os med ham

som den, der er ophøjet god i sig selv, vor nærværende Ven, den der elsker vor Sjæl. Kun

Viljen formaar dette igennem Kærlighedens Dyd.

Philip Hughes.

»Højskolebladet« har Pastor *Svend Zachariassen* for nylig angrebet *Kræsten Iversens* Altertavle i Zionskirken i Esbjerg, »Jesus i Baaden paa Genesareth Sø«. »Vi føler os ærlig talt kristelig snydt af Billedet, fordi det virker uden Sammenhæng i Fortællingen og uden Forbindelse med den mirakuløse i Evangeliets Beretning,« siger han. *Arne Lofthus'* Fresko i Hadsten Kirke kaldes for »kristeligt Pjat«. Det er ganske vist smukke Billeder, udmærket Kunst. Men Pastor Zachariassen efterlyser en kirkelig Censur, ligesom der nu er en kunstnerisk, og mener iøvrigt, at Altertavlen bør give Udtryk for Hovedtankerne i den kristne Tro og ikke for alt det, der nok hører med, men ikke er det afgørende.

Dette Ønske fra protestantisk Side om at hævde Vigtigheden af Kirkeudsmykningens religiøse Uangribelighed kan kun glæde os Katoliker. Lad os saa ogsaa selv drage Omsorg for, at der ikke sniger sig ukatolske Ting ind i vore Kirker eller i de Genstande, vi bruger i vort personlige religiøse Liv — Andagtsbilleder f. Eks., mon det ikke ogsaa gælder for dem, at de bør give Udtryk for Hovedtankerne i den kristne Tro, mere end for alt det, som ikke er afgørende?

E. N.

Horisonten rundt

(fortsat fra Side 258)

kortere Tid før Brylluppet og tør formodes at høre Forlovelsестiden til (i 2 Tilfælde var det ham der konverterede, i 7 Tilfælde hende), og i 14 af Ægteskaberne fandt den enes Konversion Sted et eller flere Aar efter Brylluppet. Endelig er der 6 Tilfælde af to ikke-katolske Ægtefællers samtidige Konversion. — Med en vis Berettigelse kan man derfor sige, at Guds Naade benyttede Forlovelse og Ægteskab som Hjælpere i næsten Halvdelen af Sognets Konversionstilfælde, nemlig i 29 Tilfælde af 65.

Foraarsudstillingen paa Charlottenborg

Paa Charlottenborg finder man i Aar to Arbejder af *Birgitte West*. Det ene, som hænger i Stueetagen, er et Maleri med et Emne, *Birgitte West* tidligt har følt sig tiltrukket af og nu atter har taget op til Behandling: den hellige Frans. Denne Gang har hun malet *Helgenen*, efter at Stigmatisationen har fundet Sted. Den hellige Frans rider ned ad *Alvernerbjerget* paa det *Æsel*, *Grev Orlando* har sendt ham, fordi han ikke mere kan støtte paa *Fødderne*. Ved Siden af ham gaar den trofaste *Broder Leone* og *leder Æslet*. Foran i Billedet viser *Birgitte West*, hvorledes *Hverdagsmennesker* reagerer overfor *Mysteriet*. En Gruppe *Kvinder* staar i *Samtale* ved *Brønden* — de lægger *overhovedet* ikke *Mærke* til noget. Kun *Børnene*, med deres naturligt religiøse *Sind*, fornemmer det *usædvanlige*, det *overnaturlige* ved *Frans*, der rider forbi, og et af dem søger at faa *Moderen* til at vende sig og se *Frans*, men det er *forgæves*.

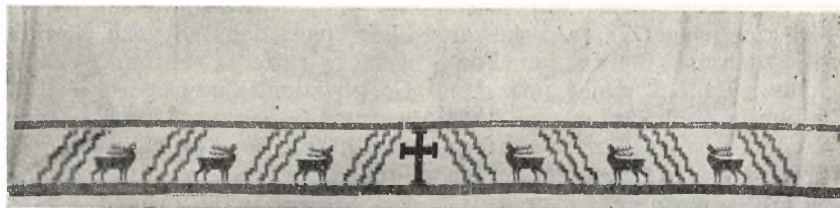
I *Salen* med *dekorativ Kunst* paa første *Sal* hænger den meget smukke *Alterdug*, som *Lis Weigel* har vævet efter *Tegning* af *Birgitte West*. Den er af *Hør*, og *Motivet*: »Som tørstige *Hjort monne skringe*« er indvævet i fine *lysgrønne* og *lysbrune Farver*. *Birgitte West's* rolige, sikre *Linier* synes at være udmærket egnede til at gengives i *Vævning*.

Lad os haabe, at en af vore Kirker snarest erhverver sig den stilfulde *Dug* til sit *Alter*.

Aksel Theilmann udstiller i Aar ingen kirkelig Kunst, men har derimod en *Skulptur*, en *Kvindeskikkelse*, *fornem* og *værdig* i sin *Holdning* — et smukt *Vidnesbyrd* om, hvorledes en *katolsk Kunstner* opfatter *Kvinden*.

Megen Kunst med *religiøs Inspiration* eller til *kirkelig Brug* er der iøvrigt ikke paa *Udstillingen*: et *Par Billeder* af *Johannes Krag* og i *Afdelingen* for *Bygningskunst* en *Gengivelse* af to *Fresker* af *Larsen-Stevns*, udført til *Slagelse Hospital* og fremstillende den *barmhjertige Samaritan* og *Scenen*, hvor den ene af de *ti spedalske* vender tilbage for at sige *Tak*. Lad os ogsaa nævne en af de *talentfuldeste unge Malere*, *Niels Grønbech*, som virkelig er *Udstillingens Lyspunkt*; den *snedækkede Moses* udenfor *Frue Kirke* og *Dauids aftenmørke Silhuet* samstedes har inspireret ham til to af hans *bedste Billeder*.

Vi danske *Katoliker* bør være glade for, at vi disponerer over to *udmærkede Kunstnere* af vor egen *Tro*, saa vi ikke behøver at lade vore *Kirker* udsmykke af fremmede. Blandt *Protestanter* høres der ikke sjælden udtrykt *Bekymring* over, at deres *Altertavlers kristelige Indhold* kan være temmelig *problematiske*. I

Birgitte West og *Lis Weigel*: *Alterdug*

PAVE PIUS XII

I det amerikanske »Life« har Frederick Sondern Jr. skrevet en meget sympatisk Artikel om den nuværende Pave. Selv om Skildringen bærer stærke Præg af amerikansk Journalistik og næppe tør anses helt fri for journalistiske Tildigtninger, er den et godt Vidnesbyrd om den Højagtelse, der næsten overalt i Verden vises Pave Pius' Personlighed. Vi gengiver i denne og næste Uge en Del Uddrag af Artiklen.

En Aften i December 1918 brød en Afdeling af Proletariatets Røde Garde ind i det pave-lige Nuntiaturs i München for at dræbe Eugenio Pacelli. Revolution og Terror var sluppet løs i den sultende Bys Gader. Spartakist Oprøret under Karl Liebknecht og Rosa Luxemburg var paa sit Højdepunkt, og bevæbnede kommunistiske Bander hær-gede den bayerske Hovedstad. Deres stærkeste Fjende var den italienske Ærkebiskop, der uden at lade sig paavirke af Trusler vedblev at tordne mod dem fra Domkirkens Prædikestol og holdt de troendes Skarer i sin Haand. Til sidst blev det besluttet at dræbe ham, og en Kommando blev afsendt til Nuntiaturet. Spartakisterne tiltvang sig Adgang med Revolvere i Haanden.

Ned imod dem kom der ad den brede Trappe en høj, slank Skikkelse i Skarlagen og Purpur, rolig og fattet med et gyldent Kors funklende paa Brystet. Revolverne løftedes. Eugenio Pacelli stod stille, saa paa dem og smilede roligt. »I opnaar intet ved at dræbe mig,« sagde han, og hans klangfulde Stemme lød stille og ubekymret. »Jeg prøver paa at hjælpe Tyskland.« Han fortsatte, udtrykte sin Medfølelse med dem og deres Vanskeligheder, analyserede Situationen og forklarede. Under disse magtfulde Øjnes faste Blik var der ingen, som rørte ved Aftrækkeren. En for en lod Spartakisterne deres Vaaben synke og trak sig tilbage til Døren. Til sidst stod Pacelli alene tilbage.

Som Pave Pius XII er denne Mand aandelig Regent over 330 Millioner Sjæle i en krigshærget Verden og staar overfor den Opgave at føre den katolske Kirke gennem en af de vanskeligste Perioder i dens Historie. Paven har sat sig som Maal at forhindre en Katastrofe for den kristne Religion, hvorledes Kri-gen end maatte ende. Til Held for Kristenheden er det dygtige Hænder, der griber om Roret paa Petri Skib.

Eugenio Pacelli blev født i selve Vatikanets Skygge den 2. Marts 1876. Han tilhører en gammel romersk Familie, der i flere Slægtled har været i Pave-stolens Tjeneste. Hans Oldefader var Understatssekretær i Pavestaten under Pius IX og hans Fader, der tilhørte Kollegiet af Vatikanets Advokater, stod haade Leo XIII og Pius X meget nær. Den unge Eugenio voksede op i denne Tradition, og i en ung Alder samlede hans Interesser sig om Kirken. I Hjemmet var Vatikanets Sager og vaticansk Smaanyt næsten det eneste Samtaleemne. Paa Skolen hvor han og hans Broder gik, sagde de andre Børn: »Eugenio beder altid og læser i Stedet for at lege.« Da han var 15 Aar, besluttede han at læse til Præst.

Navnet Pacelli aabnede alle Døre for Eugenio. Han gennemgik det Kongelige Lyceum med Udmærkelse og kom derfra til Capranica Kollegiet. Den høje, slanke, blege Student foretog sine Studier med glimrende Resultater. Allerede 22 Aar gam-

(fortsættes Side 267)

Rom og Verden

I Vatikanet afholdtes der i Begyndelsen af April en stor Koncert, der overværedes af talrige Repræsentanter for Roms gejstlige og verdslige Øvrighed samt Medlemmer af det diplomatiske Korps. Orkesteret bestod af Academia Santa Caecilia og der opførtes Værker af italienske og tyske Komponister, bl. a. Beethovens første Symfoni og Schuberts ufuldendte. Koncerten sluttede med en kort Tale af den hellige Fader, hvori han viste hen til Musikkens Betydning som Bindeled mellem Nationerne. — Kardinalstatssekretær Maglione har fornylig modtaget den tyske Gesandt ved den hellige Stol, von Bergen.

*

Den katolske Radio i Nordamerika kan i disse Dage se tilbage paa en ti-aarig Virksomhed. I de forenede Stater er Radiospredningen som bekendt paa private Hænder, og ethvert Religionssamfund kan saaledes selv drive Radio. Den katolske Radio i Nordamerika har gjort sig fortjent ved at have draget en Række betydelige Prædikanter og Talere til Mikrofonen, bl. a. den nuværende Ærkebiskop af New York. Den katolske Senders Program overtages regelmæssigt af 94 andre Sendere.

*

Efter de trange Aar, som det religiøse Liv i Mexico har maattet gennemgaa, synes der nu at skulle oprinde lysere Tider for de mexikanske Katoliker. En for nylig offentliggjort Statistik meddeler saaledes bl. a. at de religiøse Ungdomsforeninger nu tæller 1.308.000 Medlemmer samt at der gives regelmæssig Religionsundervisning til 23.458 Børn i Hovedstaden. Endvidere meddeles det, at Præster og Ordensfolk paany officielt har genoprettet Sjælesørgergering i adskillige Byer.

I den evige Stad findes Hovedsædet for Jesuiterordenen, den katolske Kirkes stærkeste Organisation. Her residerer Generalen, der leder og styrer hele Jesu Selskab, i den evige Stad findes de Helligdomme, hvor de jordiske Rester af Ordenens store Skikkelser hviler, og indenfor Roms Mure er de betydningsfulde Institutioner opstaaet, hvorfra en stadig Strøm af Velsignelser i Form af Kulturgoder og Dannelse er strømmet ud over hele Jordkloden.

I 1541 valgtes den hellige Ignatius af Loyola til den nystiftede Organisations første Leder. Den dristlige spanske Ridder, Manden med den ubøjelige Erobringsvilje — nu den ydmyge Pater Ignatius — var dermed bundet til det høje og ansvarslufulde Embede, var tvunget til fra nu af med sit skarpe Førerblik at lede sine Stridsmænd gennem den Kamp, som stod paa deres Program, til at række dem de Vaaben, de havde Behov, til at lede dem gennem Nederlag og Sejre. Tilsvælgende traadte han nu selv i Baggrunden, og dog blev han maaske nu mere end tidligere Sjælen i sine Sønners store Bedrifter og den stadige Næ-

Jesu Selskab

i den evige Stad

Jesuiterordenens Hovedsæde og Helligdomme

Skare omkring ham voksede, og ved hans Død i 1556 talte den over 1000 Medlemmer; idag tæller Jesuiterordenen henimod 26.000 Medlemmer, fordelt paa 50 Alodiger («Provincier»), og i 1915 gik den nuværende General, Pater Wladimir Ledóchowski, frem af Generalkapitlets Valg som den hellige Ignatius' 26. Efterfølger i Rom, og som Jesuiterordenens General og ved denne Lejlighed har den katolske Presse Verden over med Rette peget hen paa den nuværende Generals store Indsats og mange Hensender overordnede Fortjenester for saavel sin egen Orden som derigennem for hele den katolske Kirke. Pater Ledóchowski nedstammer fra en gammel Adelsstam, der gennem mange Slægtled har betydet saare meget for den katolske Kirke og som Rækker der er fremgaaet adskillige Mænd og Kvinder, hvis Navne stadig slaar præglet med sig i den Skrift i Kirkehistorien. Den nuværende General er født i 1868 i Ungar og har beklædt adskillige Embeder indenfor Jesuiterordenen; fra 1902—06 var han den ledende Forstander («Provincialis») i Galizien, den Provins af Jesuiterordenen, den største i Europa, er faldet i Bolschevismens Hænder, medens den vestlige er tilfaldet stortyrskke Rige.

4 Det Indre af al Gesù

Jesuitergeneralen er valgt paa Livstid og faar som Følge deraf et omfattende Kendskab til sin Ordens aandelige Standard og en dyb Forstaelse for sine Medbrødres Arbejder og Behov. I hans Hænder er hele den udøvende Magt indenfor Ordenen koncentreret, i hans Hus i Borgo i Rom samles alle Traadene for denne verdensomspændende Organisation. Her fra den evige Stad leder een Mand hele sin Ordens Trivsel; hans Blik skuer ud over Europa, til Landene hinsides Havene, til alle de Stillinge, hvor hans Tropper kæmper til Guds større Ære, lige fra de blomstrende Kollegier i den gamle Verden til Japans og

4 Jesuiterordenens Hovedkirke i Rom: al Gesù

Alaskas ensomme Missionsposter. Og Tusinder af trofaste Sønnen ligger med harnlig Ærbødighed mod hans Ord og handler i Lydighed og Trofasthed efter den fælles Faders Ordre og Direktiver.

I Roms Hundrede af Kirker træder Erindringen om Heilgenens Liv og Virke os tilsvævende i Møde. Jesu Selskabs Kurie ligger midt blandt disse Helligdomme, hvor den store Grundlægger og saa mange af Ordenens stolte Sønnen har fundet deres sidste Hvilested. En af de betydeligste og prægtigste af den evige Stads Kirker er Jesuiterernes Hovedkirke, al Gesù; den genspejler saa at sige

4 Jesuiterens General, P. Wladimir Ledóchowski
4 Generalens Residens i Borgo i Rom
i Baggrunden St. Peters Kuppel
Tekst: ARGUS
Fotos: ALLINARI (4)
M. SCIAM. (1)

ring for deres Id og Stræben. Ignatius var paany blevet en Feltherre, en General, der skuede ud over sine Tropper og fra sit Hovedkvarter i det evige Rom ledede Kampfronten med sikker Haand og stalsat Energi. Den lille

4 San Ignazio, rejst til Minde om Ordensstifterens Helgenkæring

hele Jesu Selskabs Historie, trodsende vekslende Tiders skiftende Spil, snart omstrålet af Fredens Solskin, snart ombrust af Uvejre og Storme. I Ære af dette Gudshus har næsten samtlige Generaler regeret, det har været Vidne til nye Fremstød og Sejre, til Kampe og Nederlag, og under dets Tag hviler den store Ordensstifter. En anden af Jesuiterens Kirker i Rom er Ignatiuskirken, hvis Opførelse paabegyndtes i Anledning af Ordensstifterens Helgenkæring i 1622; her hviler under gyldne Altre bl. a. den hellige Aloysius og den hellige Johannes Berchmans.

Da den hellige Ignatius i sin Tid var paa Vej til Rom for at forelægge Paven Plänen til sin Orden, bad han paa Vejen — fortæller man — i den lille fattige Kirke i La Storta underligt til Gud om en gunstlig Modtagelse ved den hellige Stol; det fik han — og siden da har Jesu Selskab haft sit Hjem i Rom.

Moralens Grundbegreber

Vort »Katolske Fortsættelseskursus« har været meget paaskønnet af Læserne. Der er overordentlig mange, som er glade for ved Siden af de enkelte, mere tilfældige Artikler om alle mulige Emner at finde en lang Artikelrække, der grundigere kan behandle de vigtigere religiøse Temaer. Men flere har ytret Ønsket om, at der ogsaa kom et ganske populært Kursus, beregnet paa de yngre Aargange. Vi opfylder Ønsket med det lille Moralkursus, vi indleder i Dag. Det bygger paa Ludwig Mendigals lille Bog »Jugend-Moral« og udmærker sig ved de praktiske Opgaver, som overalt illustrerer Læresætningerne.

Vore Handlinger er gode eller slette og fortjener Guds Belønning eller Straf, hvis:

1. vi i Gerningsøjeblikket véd og forstaar, at vor Handling er god eller slet,

2. og vi udfører Handlingen frit, d. v. s. uden Tvang af noget Forhold eller noget Menneske, som er stærkere, end vi selv er.

Hvis den ene eller den anden af disse Betingelser ikke er opfyldt, er vor Handling hverken god eller slet. Den fortjener da hverken at belønnes eller at straffes af Gud.

Opgave: Karl gaar en Tur med sin Far. Drengen har en 25-Øre, som han fik til Belønning for gode Karakterer paa Skolen, og han maa bruge Pengene, som han selv vil. Saa møder de en gammel Tigger, der heder om en Almisse. Faderen vil gerne lære Karl at være god mod de nødlidende, og han nøder Drengen til at give Tiggeren de 25 Øre, skønt Karl protesterer og giver sig til at græde. Faderen giver ogsaa selv en 25-Øre til Tiggeren.

Tiggeren møder lidt efter en arbejdsløs, som har mange Børn, der lider bitter Nød. Den gamle Tigger véd, at ogsaa de fattige skal være gode mod hinanden, og han deler sine Penge med den arbejdsløse.

Har alle — Karl, Faderen og Tiggeren — gjort en god, fortjenstfuld Gerning? Hvorfor? Hvis Fortjeneste er størst? Hvorfor?

Naar en god Handling begaas i en god Hensigt, er den saa meget des bedre.

Naar en god Handling begaas i en slet Hensigt, bliver Handlingen syndig.

Véd man, at en Handling er slet og forbudt, maa man ikke udføre den, heller ikke i en god Hensigt.

Opgave: Knud giver alle sine Sparepenge til en Tigger, for at Gud vil lønne ham med at omvende hans Fader, som ikke har passet sine religiøse Pligter i de sidste 15 Aar.

Hans Moder roser ham for denne Gavmildhed. Men hans Broder Poul bliver misundelig. For at tage noget af Glansen af Knuds Handling giver han selv en Del af sine Sparepenge til en arbejdsløs.

Lille Erik, som er den mindste, har endnu ingen Sparebøsse, og han er ked af, at han ikke kan efterligne sine Brødre. I Køkkenet finder han tilfældigt Moderens Pengepung. Han ved godt, at det er grimt at stjæle, men haaber alligevel, at Gud vil synes om, hvad han gør. Han tager to 25-Ører og gaar hen og giver Præsten dem til Hedningebørnene.

Bedøm Knuds, Pouls og Eriks Handling? Har de alle gjort noget fortjenstfuldt?

Naar man uden egen Skyld tager fejl af en Sag, begaar man den Synd eller den gode Gerning, som man tror at øve.

Opgave: Lise har mange Gange hørt, at Tyveri er en svær Synd. Da hun en Dag er alene hjemme, finder hun 2 Øre paa Kommoden. Hun tøver med at tage Pengene og siger til sig selv: »Hvis jeg stjæler, begaar jeg en Dødssynd.« Men

Fristelsen er saa stærk og Urtekræmmerens Bolsjer saa søde, at hun tager 2 Øren og køber Bolsjer for den. Har Lise begaaet en Dødssynd?

Robert er blevet opdraget til at hade Religionen, Præsterne og de rige. Han er sikker paa, at det er til Gavn for de fattige, hvis han bekæmper alt, hvad han har lært at hade. Han siger til en Kammerat, der gaar til Religionsundervisning, at han ikke maa lade Præsterne fordreje Hovedet paa ham, og det lykkes at faa denne Kammerat til at vægre sig ved at lære Katekismus og modtage Førstekommunionen. — Er Robert virkelig skyldig overfor Gud? Og Kammeraten?

Er man i Tvivl (d. v. s. véd man ikke, om en Handling, man endnu ikke har udført, er forbudt eller tilladt) maa man gøre det yderste for at blive klar over Sandheden. Tager man saa alligevel fejl, begaar man ingen Synd.

Opgave: Paa en Sommerudflugt kommer Jens, Otto og Svend en Aften til en Kro. Værten sætter Skinke frem for dem. Pludselig kommer de til at tænke paa, om ikke det er Fredag.

Jens siger: »Det er ligemeget. Jeg blæser paa, om det er Fredag. Jeg er sulten, saa jeg spiser.« Og saa kaster han sig over Skinken.

Otto er mere ængstelig. Han gaar hen og ser paa en Kalender, der hænger paa Væggen, men den er flere Aar gammel. Saa siger han: »Jeg kan ikke finde ud af det. Lad os saa bare spise.« Og saa tager han fat.

Men Svend vil være helt sikker. Han gaar hen til Buffeten og spørger Værten, hvilken Ugedag det er. Nu har Værten hørt Samtalen og er bange for at miste sin Fortjeneste. Derfor siger han, at det er Onsdag (skønt det i Virkeligheden er Fredag). Saa er Svend beroliget og spiser ligesom de to andre.

Har de alle tre gjort deres Pligt? Har de alle begaaet en Synd, eftersom de jo alle har spist Kød om Fredagen? Og Værten? Er han ansvarlig for Svends Fejltagelse? Og for Jens' og Ottos?

(Fortsættes næste Uge).

mel var han Doktor i Filosofi, Teologi og Jura, og efter sin Præstevieelse blev han Professor i Jura. Det amerikanske katolske Universitet i Washington tilbød ham en Lærestol, men han maatte med Beklagelse afslaa dette Tilbud.

Paa dette Tidspunkt blev den unge Præst »opdaget« af en Mand, der i mange Aar blev hans Lærer og Ven — Monsignore Pietro Gasparri, den senere berømte Kardinal og Statssekretær. Mens Leo XIII endnu levede, voksede Pacelli i Anseelse takket være Gasparri. Men den ældre af de to skænkede den yngre langt mere end ydre Avancementer. Gasparri var en ypperlig Filosof, en fængslende Fortæller, en pavelig Diplomat med den mest omfattende Erfaring, og han skænkede gavmildt af sin Viden til den unge Præst.

Den særlige Dygtighed, som Eugenio Pacelli bragte med sig, da han i Fjor besteg Pavestolen, var sin fremragende diplomatiske Evne. Den fik Lejlighed til at høste sine første Erfaringer i 1914, da Benedikt XV gjorde Kardinal Gasparri til Statssekretær, og Pacelli samtidig fik Plads i det vatikanske Diplomatiske første Række. Det betød Arbejde langt ud paa Natten for at holde Gasparri og Paven orienteret om Krigens politiske Problemer. Pacelli klarede sig fortræffeligt, og i Sommeren 1917 fik han sit første store Hverv. Den pavelige Nuntius i München var død, og Gasparri besluttede at sende sin »unge Mand« til det bayerske Hof. München var forbavset, da den slanke, asketiske 42-aarige Lærde med de stærke Brillen viste sig i Krigstidens diplomatiske Malstrøm. Kejser Wilhelm blev ikke mindre forbavset, da den unge pavelige Legat første Gang besøgte ham i hans Hovedkvarter i Kreuznach for at forelægge Pavens Fredsplan. Kejserens

Overraskelse veg hurtigt for Beundring, og senere skrev han i sine Memoirer: »Pacelli er en fremragende, sympatisk Personlighed med stor Intelligens og fornem Fremtræden. Et fuldkomment Mønster paa en betydelig Prælat i den katolske Kirke.« Fredsplanen faldt til Jorden, men Pacelli voksede i Anseelse.

I 12 Aar blev han i Tyskland og vandt sig Venner lige fra Skopudserne til Ministre. Hans Rapporter var klassiske Mønstre paa Nøjagtighed. Trods kraftig Modstand fra luthersk og radikal Side bragte han et Konkordat i Stand med Preussen. I 1929 blev han kaldt hjem til Rom, og en taknemmelig Pave udnævnte ham til Kardinal.

Pius XI var blevet Pave, og Kirken havde alvorlige Vanskeligheder at kæmpe med angaaende den italienske Ungdoms Optragelse. Den hellige Fader mente, at Pacelli var den, der kunde klare Skærene. I Februar 1930 overgav Gasparri Statssekretariatet til den, han havde elsket og oplært i saa mange Aar. Og det lykkedes for Pacelli at løse sin Opgave. Det var ogsaa ham, der fik Paven til at indrette en Radiostation. De færreste forstod dengang Betydningen deraf. Men det er siden blevet klart.

I Oktober 1936 sejlede Pacelli over Atlanten til New York og foretog en stor Rejse gennem hele U. S. A. New York begejstrede ham. I den nationale Presseklub i Washington viste han sig alt for snild for Journalisterne. Paa en 13.000 km Flyvetur mødte han 79 Biskopper fra 12 af de 16 amerikanske Kirkeprovinser. Dagen efter Præsident Roosevelts Genvalg forhandlede han med Præsidenten ved en Frokost. Det var ligefrem rørende bagefter at se Journalisterne prøve paa at krydsforhyre en »story« ud af

Verdens maaske ypperste Diplomat.

Og den 10. Februar 1939 døde Pius XI. To Uger efter valgte Kirkefyrsterne Kardinal Pacelli til hans Efterfølger.

Vatikanet elsker sin Herre. Selv de ældste af Vatikanets Funktionærer mindes ingen, der i den Grad har været elsket og respekteret som han. Denne Pave med det magre, asketiske Ansigt ser saa kold og utilnærmelig ud paa Afstand, men viser paa nærmere Hold saa straalende et Smil og charmerende et Væsen, at næsten ingen kan modstaa det. Han er Helt endogsaa for sin Kammertjener. Giovanni Stefanori har været hos ham i Aarevis, men hver Eftermiddag Kl. 5 skal de igennem en lille fast Ceremoni. »Giovanni,« siger Paven, »har du faaet din Vin?« (Giovanni drikker hver Dag et Glas Vin i en lille Restaurant i Vatikanets Nærhed). »Ja, Hellige Fader.« »Var den god?« »Ja, Hellige Fader,« svarer Giovanni, og saa smiler de begge.

Paven har en glimrende Hukommelse. Han beviste det tidligere ved at læse 20 Linier hos Homer igennem to Gange og saa gentage dem ordret. Denne Evne anvender han overfor Navne og Ansigter. Han har altid et venligt Ord tilovers for alle Vatikanets Funktionærer, hvis Familieproblemer han synes at være inde i til de mindste Enkeltheder.

Naar Svejtsergarden hilser ham med Hellebarderne, gengælder han deres Hilsen med en Slags militær Gestus. For kort Tid siden blev en ny Gardist saa overrasket over pludselig at opdage Paven, at han hilste noget kejtet. Paven standsede. »Giv mig din Hellebard,« sagde han. Gardisten gjorde det. »Saadan!« sagde Paven og udførte en elegant Hilsen. Med et stort Smil rakte han Vaabnet tilbage. »Det har jeg altid ønsket at prøve,« sagde han. »Og du kan se, jeg kan gøre det lige saa godt som du.«

Fr. Sondern.

Liturgisk Kalender

Apr.-Maj:

28. S. 5. *Søndag e. Paaske* (590); 2. St. Paulus af Korset (885), 3. St. Vitalis ([12]), 4. Om Fred.*)
29. M. *Bededag* (594); 2. St. Petrus Martyr (889), 3. Om Fred.*) — *Eller*: St. Petrus Martyr (889); 2. *Bededagen* (595), 3. Om Fred*); sidste Evang.: *Bededagens* (596).
30. Ti. St. Katharina af Siena (890); 2. *Bededagen* (595), 3. Om Fred*). — Hvor der holdes *Bønprocession*, læses *Bededagens Messe* (594); 2. St. Katharina af Siena (890), 3. Om Fred*).
1. O. *St. Filip og St. Jakob*, Apostle (894); 2. Vigilien (591), 3. *Bededagen*; Apostlenes Præfation (524); sidste Evang.: *Vigiliens* (598). — Hvor der holdes *Bønprocession*, læses *Bededagens Messe* (594); 2. *Festen* (894), 3. *Vigilien* (591*); sidste Evang.: *Vigiliens* (598).
2. T. **CHRISTI HIMMELFARTSDAG** (600).
3. F. *Korsets Genfindelse* (900); 2. *Oktaven* (600), 3. (kun i stille Messer): St. Alexander I, St. Eventius, St. Theodulus og St. Juvenal (900).
4. L. St. Monica (904); 2. *Oktaven* (600).
5. S. *Søndag i Christi Himmelfarts Oktav* (604).

*) Paaskens Præfation (518).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Tretusind Helgener

Donald Attwater: »A Dictionary of Saints« (9 sh., tilsendt af Arnold Buscks Boghandel).

Det er ikke ret længe siden, vi omtalte Attwaters »Paveleksikon« med dets nøgterne, kritisk prøvede Oplysninger om alle Petri Efterfølgere. Nu har han fortsat med et »Helgenleksikon«, hvori der paa godt 300 Sider i stor Oktav bringes ganske kort leksikal Underretning om op mod 3000 af Kirkens Helgener. Dette Leksikon er blevet til som et kort Resumé af den reviderede 12 Binds Udgave af Butlets »Lives of the Saints«, hvorpaa Attwater selv har medarbejdet.

Som Prøver anfører vi Omtalen af de to danske Knud'er.

»Knud IV, Konge af Danmark, var uægte Søn af Svend III, hvis Onkel, Knud, havde regeret i England. Efter at have forsvaret sit Land mod Angribere, gav han strenge Love for at øve Kontrol med sine egne Jarler. I 1085 opfordrede Englænderne ham for anden Gang til at hjælpe dem mod de normanniske Erobrere, men medens han i 1069 var blevet besejret, blev han denne Gang hindret i at afsejle ved sin Broders Forræderi. St. Knud blev dræbt i 1086 af Oprørere, og da Oprøret angik Betalingen af Tiende, som han søgte at indføre, blev han betragtet som Martyr. Mange Mirakler berettes at være sket ved hans Relikvier.«

»Knud Lavard var Hertug af Slesvig og tilbragte en stor Del af sit Liv i Kamp med sørøveriske Vikinger. Han blev dræbt af sammensvorne Danskere i 1130 og kanoniseret i 1171. Tidligere var hans Festsdag befuldt Helligdag i Danmark.«

Helt uden Fejl er disse Biografier jo ikke, men i Hovedsagen giver de (som Bogen helt igennem) gode Oplysninger.

Som ovenfor nævnt er dette lille Leksikon tilsendt os fra Buscks Boghandel, hvor det findes paa Lager. L. H.

Et Par Børnebøger

Hos Jespersen og Pio er udkommet *Bernhard Stokke*: »De hjemløse Ryttere«. Det er Forfatterens syvende Bog, der oversættes til Dansk. Ogsaa denne Gang drejer det sig om et Par raske Gutter, der viser sig i Stand til at udføre Mands Gerning; her gælder det om Bevarelsen af Fædrenehjemmet. Handlingen foregaar i de norske Fjælde og er stærk som Naturen dér.

Chr. Erichsen har udsendt *Jørgen Bitsch*: »Som Kahyttdreng til Siam«. Jørgen er 17 Aar og for-

tæller helt udmærket, frit og fornøjeligt, ligesom han har taget en Del muntre Fotografier undervejs paa sin Rejse. Bogen har givet Forlaget Idéen til en Konkurrence, aaben for Deltagere under 18 Aar, der paa samme Maade kan fortælle sandfærdigt om spændende Oplevelser, de har haft, og som de helst ogsaa skal have taget Billeder af. Der er 500 Kr. at vinde foruden Forfatterhonoraret. Var det ikke noget for en af vore Spejdere? T. T.

Omkring en Anmeldelse

Hvad vilde man sige om en Fodlæge, der giver sig til at udføre en Hjerneoperation?

Og hvad skal man tænke, naar man i en Dagblads-kronik (Berl. Tid., 13.4.40) ser en Dr. med. udbrede sig om Fysikeren Galilei? Naa ja, det var egentlig en Roman om Galilei, han talte om. Men gør det Sagen bedre? Romaner behandles dog ellers af Litteraturvidenskaben. Og Fysikens Historie af Fysikerne, ikke?

Men nu har et Dagblad ladet en Dr. med. anmelde en Roman, der handler om et Kapitel i Fysikens Historie. Resultatet er som ventet. Romanen faar vi intet at høre om ud over, at visse Mileuer er skilddrede med »virtuos Sikkerhed«. Vi ved stadig intet om Romanens Opbygning, om Karaktertegningen, om den indre Sandsynlighed af de Skæbner, der oprulles, om det er lykkedes Forfatteren at skildre katolsk Trosliv og Baroktidens magtfulde Udfoldelse af katolsk Energi i Italien, eller om dette er ham fuldstændig ubekendt o. s. v. Roman-anmelderen tier om Romanen.

Desto mere siger Medicineren om Fysikeren, og her er igen Resultatet som ventet. Fysikens Historie er i Løbet af de sidste Aar-tier blevet gennemløbet paa Kryds og tværs, men netop denne bredere og dybere Erkendelse af Forskningens tidsbetingede Fremskridt har vist, at Galilei havde mange Forløbere allerede i Middelalderen. Allerede Albert af Saksen, Biskop af Haberstadt († 1390) og Nikolaus Oresmus, Biskop af Lisieux († 1382), havde fremsat de Teorier, om Bevægelse, Kræfter og Himmelleger, som en senere antikatolsk Historiskrivning plejede at tilskrive Kopernikus og Galilei, og som disse næppe vilde have naaet uden deres Forløbere. Se Duhems Undersøgelser! Alt dette burde en Fysiker vide. Kan man derimod bebrejde en Mediciner Uvidenhed om Fysikens Historie? Nej, men man faar lidt Lyst til at minde ham om Ordsproget: Skomager, bliv ved din Læst!

J. Wolfsberg.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Hans Hellighed Pave Pius XII opfordrer i et Brev til et Bønnens Korstog i Maj Maaned for at opnaa Fred i Verden. Efter at have opfordret til stor Tillid til Vor Frue, ved hvis Forbøn vi kan opnaa alt fra Gud, fortsætter Paven: »Men Vi ønsker især, at uskyldige Børneskarer samles for Marias Alter for at opnaa fredelige Tider for alle Folkeslag ved Hendes Forbøn. Gid disse Kirkens smaa Blomster hver Dag vil samles ved Gudsmoders Alter, og der frembære deres Bønner og Blomster. Vi sætter stor Lid til deres Bønner, hvis Engle stadig skuer Faderens Aasyn, hvis Skikkelse lyser af Uskyld, og i hvis straalende Øjne Himlens Lys skinner. Thi Vi ved jo, med hvilken særlig Forkærlighed den guddommelige Forløser elsker dem. Vi ved, hvorledes disse Uskyldiges Bøn naar til Himlen og afvæbner Guds Retfærdighed og opnaar Himlens Gaver for os alle. Gid Gud vilde bevæges til Medlidenhed ved alle disse Bønner, især ved Børnenes, og at Sindene maa samles i fredelig Broderkærlighed, Ro og Retfærd, og Fredens Regnbue snart maa bebude lysere Tider for Menneskeheden.«

Ved den sædvanlige Onsdagsaudiens talte Paven om den Audiens, som enhver troende Kristen kan opnaa naar som helst hos Frelseren, hvis Stedfortræder Paven er, nemlig ved den hellige Kommunion, for Eksempel hver første Fredag, hver Søndag eller om muligt hver Dag. Men Gud skænker jer ogsaa en anden Audiens, hver Dag og hver Time, og det er Nuturen. Har I mon ikke en eller anden Gang foran de straalende Bjergtinder eller Havets udstrakte Flade følt en Gnist af den Flamme, der brændte i Frans af Assisi, da han lod Umbriens Marker genlyde af Sangen til Broder Sol? — At bede er først og fremmest at samle sig foran Gud. Og for at finde Gud behøver vi blot at søge ind i os selv ... Husk, Frelserens Ord i Evangeliet: »Naar to er forsamlede i mit Navn«, og er de to ikke ganske særlig Ægtefolkene? I vil snart være Fædre og Mødre, og I vil da se disse smaa Engle paa Jorden paa Knæ ved jeres Side med foldede Hænder fæstne deres uskyldige Øjne paa Marias Billede, og det vil minde jer om jeres egen

Barndom med dens rene Glæde i det uskyldige Hjerter og dets Letthed ved at tale med Gud. Kristne Ægtefæller, naar I sammen knæler foran Guds Majestæt, og er omgivet af jeres Børn, vil I med større Tillid kunne bede: Fader vor ... giv os i Dag vort daglige Brød.

Bed med Kirken, bed for Kirken. Bed for, at alle Mennesker villigt lytter til Vore inderlige Opfordringer og Vore faderlige Formaning, og husk, at alle er Guds Børn og derfor bør genfinde den almene Broderskabsaand, der er det nødvendige Grundlag for Freden mellem Folkeslagene.

Spanien: Avila: I Anledning af Statens Censur og Forbud mod visse Films for Børn bemærkes det, at det vil være uden virkelig Nytte, dersom der stadig udstilles de Plakater og Fotografier, der illustrerer saadanne Films. Dette var netop et af Kommunismens bedste Vaaben i Kampen mod Religionen og Moralens. Spanien var bogstavelig oversvømmet af umoralisk Lektüre og Skuespil.

Madrid: General Franco udtalte for nylig til en Delegation af de unges katolske Aktion: »Vort Folk har lidt frygteligt under de rødes afkristnende Propaganda. Før kunde I frygte Regeringens Vrede i Kampen for Gud. Nu derimod vil I i Regeringen finde en Forbunds-fælle.

Saragossa: I en Artikel til Hundredaarsdagen for Vor Frue »del Pilar« skrev Franco: »Vi nedlægger vort Lands Faner som en blodrød Blomst for Vor Fruens Alter. Hun har altid været som vor Magnetpol, der ledede os i Kampen...«

II Absalon Trop

Udstillingen og Bazaren

Den forandrede Situation her i Landet i Forbindelse med de mange deraf følgende Henstillinger og Paabud (f. Eks. Mørklægningen) har gjort det nødvendigt for os at lægge det meste af vort Spejderarbejde om.

Et af de Omraader, som dette vil gribe stærkest ind paa, er Forberedelserne til den Udstilling og Basar, vi havde planlagt til Afhol-

delse i Pinsedagene. Paa et fornylig afholdt Møde, hvori deltog saavel Medlemmer af Tropsraadet som af det specielt nedsatte Basar-Forældreudvalg og Troppens ældste Førere, blev man derfor enig om at dele Planerne i 2 Dele:

1) *Udstillingen og Basaren*, som man vedtog at udsætte nogen Tid (antagelig til Efteraaret) for derved at gøre det muligt at fuldføre alle paabegyndte Arbejder og saaledes gennemføre de paatænkte Arrangementer fuldtud.

2) *Salg af Lodsedler m. m.* Lodseddelsalget vil blive sat i Gang straks og strække sig til ind i Juni Maaned. Hertil vil endvidere blive knyttet nogle Bidragslister, Agitation for vor Fødselarcirkel etc.

Vort Spejder- og Ulvearbejde maa ikke gaa i Stykker. Alle Deltagere i det omhandlede Møde var villige til nu at gøre en særlig Indsats til Gavn for vore Unge. — Vi giver ikke op, vi vil sætte de dobbelte Kræfter ind paa dette Ungdomsarbejde, og vi appellerer indtrængende til alle Bladets Læsere om at give os en Haandsrækning i dette Arbejde.

De skal snarest høre nyt om Udstillingen, som Spejderne nu støt fortsætter Arbejdet paa og skal vide at fuldføre. — De skal snarest høre nyt om Basaren; vi ved, at alle vore Venner vil hjælpe os med Gaver og Bidrag; vi føler os overbevist om, at det til Trods for Tidspunktets Udsættelse vil strømme ind med Tilsagn om Støtte.

Nu gælder det dog først og fremmest *Salget af Lodsedler*. Vi beder Dem hjælpe os til at faa udsolgt. Giv vore Spejdere og Ulve Chance for at kunne fortsætte deres Spejderarbejde, giv dem Chance for at kunne naa deres Maal: *Egen Grund med eget Hus*.
H. V. F.

En syg Katoliks Bøn til vore Radiorepræsentanter

Da det ikke alene er de forholdsvis faa syge, som lytter til Radioudsendelserne af Messen, men ogsaa de mange, som bor paa Landet, saa er det Synd, at de (begge Kategorier) kun faar lidt Salmesang, som de kunde undvære, og ingen Højmesse, der kan hjælpe dem til paa Afstand at kunne følge med i Messen. Det er jo dog det, der foregaar ved selve Alteret, som man trænger saa uendeligt til.

En, der aldrig kommer til den hellige Messe.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Reserveret

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Soldaterne er kommet igen, de vil hente Folk og Rener; hvis vi ikke flygter, snapper de ogsaa mig. Vore Rener gaar inde i Skoven, og derfra kan vi let drive dem videre.«

»Skal Far blive her?«

»Ja, vi lader ham blive her; han kan blive boende i Teltet. Naar han ingen Rener har, vil man ikke gøre ham noget.«

Matteschi klædte sig paa i en vældig Fart og spændte sine Ski paa. Osska kaldte paa Hunden, — og alle tre løb hen mod Skoven og var snart oplugt af Nattens Mørke. Osska kaldte Renerne sammen og begyndte at drive dem bort til et andet Sted. Mattesch og Hunden hjalp ham dermed. I samme Stund stod Waask i Naboteltet, hvor Kaptajnen var gaaet ind. Waask genkendte Kaptajnen, og Kaptajnen genkendte Waask.

»Naa, din gamle Rævepels, se saa i en Fart at faa samlet dine Rener og faa kaldt hele Landsbyen sammen — vi skal afsted.«

»Hvor vil du hen? Paa denne Tid maa man ikke jage; thi snart kommer Foraaret, og saa kaster Renerne Geviret, og da tør man ikke jage dem og ikke lade dem arbejde.«

»Tak, nu kan det være nok. Sidste Gang har vi forhandlet mere end tilstrækkeligt. I to Uger søgte vi efter jer, og det skal komme dig dyrt til at staa, din lumpne Hund!«

»Waask er et Menneske!«

»En Hund er du! Men gaa nu og kald Renerne sammen; og ve dig, hvis en eneste flygter!«

Waask gik, og Soldaterne begyndte at drive Folkene ud af Teltene.

Gamle Waask havde ikke lagt Mærke til, at Osska og Mattesch flygtede. Han kiggede ind i Teltet, men det var tomt. Osskas Bøsse var væk, deres Ski var der heller ikke mere, og han var nu klar over, at de var flygtet. Det lykkedes kun Waask at faa fat i tre Rener, som strejfede om lige i Nærheden, og disse tre spændte han for Slæden.

Mændene, som blev drevet frem af Soldaterne, fik snart Dyrene fanget ind og spændt for. Inden længe stod et lille Hundrede Forspand klar til Afrejse. Kvinderne og Børnene kom ud af Teltene for at ledsage Mændene. De snakkede godt for Dyrene, strøg dem hen over Ryggen og bandt fine røde Baand fast i Gevirene. Nogle tog hele Familien med, Mekkaal tog sin Kone, Teltet og alle Renerne med.

Nu kom Kaptajnen ud.

»Færdig?« skreg han.

»Færdig!«

»Hvor er Waask?«

»Jeg er her.«

»Du kører først; jeg kører sammen med dig. Hvor er dine Slæder?«

Waask pegede paa Slæden.

»Og de andre?«

»Jeg har ikke flere. Jeg har givet min Svigersøn alle mine Rener.«

»Kører han med?«

»Han er Jæger; han bor langt inde i Skoven, han kan du ikke finde.«

Kaptajnen tog Plads i Slæden, og Waask satte sig ved Siden af ham. Den gamle raabte noget til Renerne, og hele Karavanen satte sig i Bevægelse, den kørte forbi den store Granskov og ud i Tundraen.

»Sig mig engang,« begyndte Waask, »hvor har du gjort af min Søn Jewan? For snart tre Maanedre siden kørte han til Chibiny sammen med Soldaten, og endnu er han ikke kommen tilbage. Troldmanden siger, at et ondt Menneske har dræbt min Søn. Sig mig, har du ladet ham dræbe?«

Gamle Waask talte sagte og bedrøvet. Han havde nu opgivet Haabet om at se sin Søn mere, men han vilde vide, hvem der havde dræbt ham, og hvorfor man havde gjort det.

»Hvad er det for noget Tøjeri, Gamle. Der er ingen, som har dræbt din Søn.«

(Fortsættes)

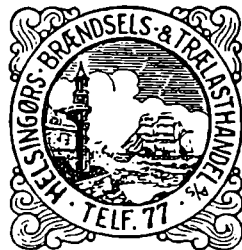
AALBORG

C. Andersen & Søn

Dannebrogsgade 6 . Telefon 698

Alt Terrazzoarbejde udføres

HELSINGØR

Maskinsnedkeriet »Godthaab«

R. ANDERSEN

Sudergade 13

Telefon 144

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

HORSENS

C. C. Nielsen

Mel . Gryn . Hønsfoder

Smedegade 91
Telefon 515 . 565

Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

HORSENS

Installationsforretningen »Lyset«

Torvet 10 . Telefon 618

Alt udføres i Installationer
Alt haves i Lamper og Lysekroner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt
Installator for Sct. Joseph Søstre

KØGE

K. K.

Køge Ur- og Brilleforretning

Holger Jensen . Nørregade 30 . Tlf. 1415
Alt i Ure og Brilller

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres
Murermester v. de kat. Institutioner
Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

RANDERS

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester

W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne

Markedsgade 16, Telefon 1834
Leverandør til St. Josef Hospital

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kls. Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

Køb hos vore Annoncører

Præmieopgave

Genoptagelsen af vor Præmieopgave maa nok helst begynde med noget let. Der har altid været mange Læsere til Kryptogrammer, saa lad det være saadan et denne Gang.

I nedenstaaende Linier skjuler der sig et Citat fra dette Nummer af Bladet:

LXDXSXGSXXDRXGXXMSXR
GFXRXTDXRXXKXSXNGXR
SXGXKXTXLSKXTXNGXND
XVXRXXKRXR

Af Hensyn til den vanskelige Postforbindelse mellem Landsdelene udløber Fristen for Indsendelse af Løsninger ikke før Søndag d. 5. Maj.

Der udsættes tre Bogpræmier.

Lodtrækningen til Fordel for Sct. Laurentii brandlidte Kirke

13, 39, 114, 198, 257, 303, 334, 384, 407, 462, 597, 614, 656, 669, 682, 694, 752, 801, 819, 855, 893, 928, 929, 954, 958, 966, 1115, 1129, 1160, 1186, 1189, 1289, 1380, 1394, 1478, 1486, 1574, 1649, 1672, 2080, 2098, 2131, 2163, 2190, 2383, 2465, 2478, 2523, 2529, 2556, 2573, 2597, 2615, 2655, 2738, 2744, 2776, 2780, 2795, 2810, 2825, 2880, 2971, 3084, 3094, 3103, 3128, 3131, 3210, 3372, 3388, 3396, 3441, 3446, 3464, 3490, 3546, 3554, 3584, 3590, 3697, 3700, 3753, 3759, 3800, 3813, 3856, 3912, 3920, 3954, 3964, 4045, 4059, 4096, 4143, 4240, 4312, 4366, 4486, 4530, 4735, 4738, 4771, 4788, 4938, 5008, 5062, 5071, 5183, 5362, 5395, 5414.

Gevinsterne kan afhentes paa Sct. Maria Hospitals Kontor, Roskilde, indtil Fredag den 3. Maj.

Hjertelig Tak til alle dem, der har støttet os.

Sognepræsten.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Billigste Priser Bedste Betingelser

2 Kr. om Ugen

Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker, Halakæder, Forlovelsesringe, Radio etc.

URIMPORTEM

Griffenfeldtsvej 33. Telf. Nora 5696

Vincentforeningen for Herrer

Indtægter og Udgifter i 1939

Beløbene afrundet til hele Kroner

Lokalraadet: Indtægt: Kollekt ved 3 Generalmøder	43	.
Indvundne Renter	9	52
Kassebeh. 1. Jan. 1939		288
		340

Udgift i 1939	66
Kassebeh. 1. Jan. 1940	274
	340

Konferencerne

Indtægt i 1939:	Ansgar	Maria	Anna	Joseph	Ialt
Kollekter ved Møderne	42	87	61	149	339
Fra passive Medlemmer	86	90	15	187	378
Gaver	10	99	78	30	217
St. Antoniusbøssen	549	456	84	187	1276
Kransekort	11	11	11	11	44
Renter	1	—	—	—	1
Fra Lokalraadet	—	—	—	—	—
Ialt Indtægt	699	743	249	564	2255
Kassebeholdn. pr. 1. Jan. 1939	106	62	0	14	182
Balance	805	805	249	578	2437

Udgift i 1939:					
Hjælp i Naturalier	138	162	62	83	445
Hjælp til Klæder	50	—	12	—	62
Hjælp til Brændsel	24	162	—	3	189
Kontant Hjælp	161	127	72	234	594
Husleje-Hjælp	10	67	10	7	94
Syge-Hjælp	65	—	—	3	68
Begraveshjælp	20	—	—	—	20
Ugebladet	81	58	35	111	285
Sjælemesser	3	—	—	3	6
Ferieoph. for Skolebørn	35	35	35	35	140
Diverse	77	—	—	75	152
Ialt Udgift	664	611	226	554	2055
Kassebeholdn. pr. 1. Jan. 1940	141	194	23	24	382
Balance	805	805	249	578	2437

Medlemsantal

Aktive Medlemmer	3	5	8	5	21
Passive Medlemmer	7	12	2	11	32
	10	17	10	16	54

Bibliotekerne

			St. Antoni	
Antal Bind	470	—	749	1709
Udlaan	100	—	104	486

Kransekort.

Benyt Kransekort i Stedet for Blomster. Kortene kan købes ved alle Vincentsmøder og

Menighedskontoret, Bredgade 64, (3—5)

Katolsk Boghandel, Stenosgade 3,

A. V. Günther, Bangertsgade 11, Telf. 4110.

Katolske Mænd.

Støt de fattige og indtræd i Vincentforeningen! Møderne afholdes hver Søndag i Præstehuset ved Sognekirken efter Højmessens, og dér modtages Indmeldelser.

St. Ansgar Konferens holder Møde hver Søndag i Taleværelset i Præsteboligen ved Jesu Hjerter Kirke efter Messen Kl. 8½.

Møder i København

Eukaristisk Forening for St. Ansgar og Rosenkranssognet: Damerne bedes Fred. 3. Maj huske deres aftalte Tilbedelsestimer. Paa Grund af Mørklægningen er Andagten i St. Ansgar Kl. 7½ (en halv Time tidligere end ellers).

Torsd. 2. Maj (Kristi Himmelfartsdag) Kl. 7 læses i St. Ansgar en Sjælemesse for vort afdøde Medlem, Frk. Eddy Larsen.

Jesu Hjerter Kirke. Søndag d. 28. April Kl. 8½ Fælleskommunion for Immakulatakongregationen. — Torsdag 2. Maj, Kristi Himmelfart,

Kl. 19½ Afslutningshøjtidelighed for Mændenes Kongregation.

K. U. K. Torsdag 2. Maj Cykletur efter 8½ Messen (i Stedet for 28. April). Lørd. 4. Maj Kl. 20 præ. Kredsmøde. Emne: Den 4. Trosartikel. Indl.: Karla Hansen og Leo Karup. De to Minutter: Karen Gulstad og Henrik Gulfer. Lørd. 11. Maj, aabent Hus Kl. 19½--22.

St. Annæ Kirke

Søndag 28. April. Hovedgudstjenesten er Kl. 9 med Børnenes første hellige Kommunion og Daabs-pagten's Fornyelse. De stille Messer er Kl. 6, 8 og 10½. Aftenandagt Kl. 18.

St. Andreas Kirke

Søndag 28. April. Stille Messe Kl. 7, 7½ og 11. Biskoppens Messe og Konfirmation Kl. 9. Andagt Kl. 17.

St. Ansgars Kirke

Mandag d. 29., Tirsdag d. 30. April og Onsdag d. 1. Maj, *de mindre Bededage*, er der *Bønprocession* efter Skolemessen Kl. 8. — Torsdag d. 2. Maj, *Christi Himmelfarts Dag*, Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse m. Præd. og *Te Deum*. Kl. 17 Festandagt.

Grundet paa Mørklægningen afholdes Majandagterne Kl. 19½. Andagterne begynder 1. Maj.

St. Antoni Kirke

Majandagterne er hver Tirsdag og Fredag Kl. 20, første Gang som Jesu Hjerter- og Majandagt Fredag d. 3. Maj.

Gudstjenesterne Kristi Himmelfartsdag, 2. Maj, som om Søndagen.

Jagtvejsklosteret

Onsdag 1. Maj Kl. 19,20 Lysprocession og Majandagt. Hver Aften Kl. 19,30 Majandagt. — Mindebilleder til Konfirmationen samt Pinsekort kan faas hos Benediktinerinderne paa Jagtvej.

Aarhus

Kristi Himmelfartsdag. Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse og Konfirmation (NB! Der er ingen senere Messe). Kl. 17 Festandagt. — *Majandagterne* holdes om Hverdagen Kl. 19,30, om Søndagen Kl. 19.

Svendborg

Basaren er foreløbig udsat. Lodtrækningen finder Sted den 5. Maj, og Resultatet bekendtgøres her i Bladet den 19. Maj.

Bønnens Apostolat

Intentioner for Maj Maaned: Foreningerne til Værn for unge Piger. — Katekumenerne og de nydøbte.

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdekraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

"ATHENE"

Svanemosagaardevej 4
TELEFON NORA 8908

FREDERICIA

Mejeriet "LILLEBÆLT" Gothersgade 30, Tlf. 1017 Kun Kvalitetsprodukter Leverandør til St. Josefs Hospital	H. Olsen Holmelund A/S Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170 Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde Prima Kvaliteter Prompte og reel Betjening
Th. Rabens <i>Fredericia</i> Fedevareforretning og Pølsefabrik anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ Leverandør til St. Josefs Hospital	EMIL JENSEN <i>Malermester</i> Gothersgade 51, Tlf. 251
Loehr's Kulimport A/S TELEFON: 888 KUL, KOKS, CINDERS OG BRIKETTER	Fredericia Mejeri Gothersgade 14 . Tlf. 129 Leverandør til St. Josefs Hospital
V. Jørgensen Fiskehandel Jyllandsgade 20 . Tlf. 579 Leverandør til Menigheden	<i>Kør med Westrings Eftfs.</i> Biler Telf. 383 883 Rasmus Nielsen

HILLERØD

E. Eriksen Køle Urmager, Guldsmed og Optiker Helmerhus . Tlf. Hillerød 266	HANS TOFTE <i>F. Hertz Boghandel</i> Tlf. 132 . Hillerød . Slotsgade 22
Carl Petersen Glarmester Slotsgade 10 . Telefon 111 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	O. Petersen & Co. Telefon 122 Iseenkram . Glas . Porcelæn
P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	Carl Christensen <i>Murermester</i> Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>
Alex Christensen <i>Aut. Installatør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	Albert Andersen Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker Exam. aut. Gas- og Vandmester Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

5. Maj 1940

Nr. 18

Verdensgangen og Kandestøberne

Vi maa ikke snakke Storpolitik, og hvorfor skulde vi ogsaa det? Det er et Emne, som til enhver Tid giver Anledning til de barnagtigste Kandestøberier. Og i Øjeblikket er det — rent bortset fra Risikoen — ganske umuligt for selv de skarpsindigste af os at danne os et Billede, som er Ulejligheden værd. Vor Situation ligner i den Henseende de menige Soldaters. Der er i enhver Krig ingen, der ved saa lidt om Krigens store Linier som den menige Soldat. Han kender kun de Ordre, han selv har at udføre, og anden Maade at føre Soldater paa gives der ikke. Og saa vi har vore daglige Ordre, og vi gør os selv og Landet bedst Gavn ved at holde os til dem.

Se, dette kan enhver forstaa, og Aviserne skriver det samme hver Dag. Men der er en endnu større »Storpolitik«, hvormod Kandestøberne udbreder sig med endnu større Barnagtighed og ganske uden Hæmninger. Der skrives og tales en forfærdelig Masse Snak om den »aandelige Baggrund« for den Situation, Danmark nu befinder sig i. Vi kender alle dem, der fortæller os, at vi egentlig har rigtig godt af at blive »rusket op« paa den skete Maade. Jeg har endnu ikke truffet nogen, der sagde mig, at han selv var blevet vækket af Begivenhederne til Revision af gamle Vurderinger. Men

jeg har truffet adskillige Fanatikere, som var glade over, at vi andre ruskedes op, mens de selv var saa heldigt stillet, at de ikke trængte til det. Det er lige fra de grovere Materialister, hvis Kæphest har været, at vi spiste eller drak for meget, og som nu med slet skjult Glæde fortrøster sig til, at Livremmen maa spændes ind — og til de meget aandelige, der længe har savnet Gehør, naar de proklamerede deres mere eller mindre mærkværdige Tilværelsesforklaring, men nu er sikre paa, at vi alle maa komme og bekende vor Anger over at have miskendt den Profet, vi havde midt iblandt os.

Det er let at se, hvordan der spekuleres i den Situation, der kom bag paa os den 9. April. Det er rigtigt, at Livet kom til at tage sig anderledes ud i mange Henseender. For et stort Antal af os blev en Række vanlige Vurderinger taget op til Revision. Og det er godt, fordi det altid er godt at vaagne til Eftertanke. Men straks bliver der gjort Forsøg paa at udnytte den aandelige Usikkerhed til Fordel for bestemte »Bevægelser«, »Anskuelser« og patenterede Kæphest. Vi omsværmes af Mennesker, der »har sagt det i Forvejen« og bestemt ved, hvad Gud eller de okkulte Kræfter eller andre højeste Magter har

til Hensigt med det, der sker i Verden.

Hvad Forsynets Tanker er med en konkret Virkelighed, lader sig ikke fastslaa, kun gætte. Vi kender det, naar vi staar ved et Dødsleje eller en Sygeseng. Det harmer os, naar nogen da straks er parat med en streng Forklaring paa Guds Vegne: »Hvem har syndet, han selv eller hans Forældre?« (Joh. 9,2). Vi gætter os helst til det, der skænker de saarede Hjerter mest Trøst, men vi ved, at Forsynets Veje ikke lader sig aftegne paa menneskelige Kort.

Forsynets Vej med Verden og med vort Land er den »store Storpolitik«, hvormod der kun gives Kandestøberier fra menneskelig Side. Her er alle Mennesker som de menige Soldater, der kun har deres egen Ordre og tjener Helheden bedst ved at holde sig til den. Naar derfor vi fristes af dem, der spekulerer i Øjeblikkets aandelige Uro, eller naar vi selv fristes til at benytte Tidens Uro til at reformere vor Omgangskreds efter vore private Idéer om Verdensgangens Hemmeligheder — maa vi hellere erindre vor Stilling som Forsynets menige Soldater. Bare vi finder ud af, hvad Gud kræver af os selv her og nu, saa er det Opgave nok for os, og derved tjener vi Guds Verdensplaner bedst.

L. H.

Horisonten rundt

Kirken bestemmer Kirkens Kunst

I Omtalen af Charlottenborg-Udstillingen kom vi i sidste Uge ind paa Pastor *Zachariassens* Artikel i »Højskolebladet« om den ukirkelige Kunst i mange folkekirkelige Kirker. Artiklen har vakt en vis Opsigt og i et Interview har Kirkehistorikeren, Pastor *L. P. Fabricius* overfor en Medarbejder ved »Kristeligt Dagblad« fremsat forskellige Udtalelser, som der er Grund til at bemærke.

»Alt for meget af, hvad der skabes af saakaldt kirkelig Kunst,« siger Pastor Fabricius, »har intet med Kirkekunst at gøre. Dog kan man ikke uden videre sætte de gamle Mestre op mod det, vi nu faar. Renæssancen og Barokken har sandelig ogsaa skabt Ting, der i høj Grad er ukirkelige. Men holder De Dem til Middelalderens Kunst, som De maaske ogsaa har tænkt paa, har De jo Ret.

Det er lysende rigtigt, at der maa skaffes en kirkelig Faktor til Veje, der har afgørende Stemme, naar Kirkeudsmykning skal finde Sted — af hvad Art den saa end er.

I en Kirke er det bedste ikke for godt. Husk dog paa, at Kirken for en hel Menighed er dens eneste Kirke.

Det er en umulig Ting med et Alterbillede, som trænger til en indgaaende Forklaring vedrørende Symbolikken. Et Alterbillede skal kunne forstås. Maa jeg dertil føje, at Billedkunsten ikke har nogen som helst Bøjløje til at paatage sig »kunstnerisk Opdragelse« af Menigheden. Den skal netop vise, at den er Kunst ved ikke at behøve Forklaringer overfor den, hvem Emnet er dyrebart.

Sognepræsten »understreger meget stærkt, at det er Kirken

og ikke et Selskab eller et Akademi, der skal afgøre, hvad der er Kirkekunst. Det er et fundamentalt og rimeligt Krav, at det er Kirken, der bestemmer Kirkens Kunst.»

Saa er blot Spørgsmaalet det gamle, *hvor* Autoriteten er, som kan bestemme, hvad der er ægte *kirkelig* Kunst. Faar man blot »en kirkelig Faktor, der har afgørende Stemme«, har man ingen Garanti for rigtige Afgørelser og slet ingen for Ophør af Diskussion.

Teologer skal have været i Rom

I Majnummeret af »*stud. theol.*« fortælles om de unge folkekirkelige Teologers Paaskerejse til Rom. Trods Krig, Isvanskeligheder og stærkt fordyrede Omkostninger blev Turen gennemført. »Rejsens største Oplevelse blev uden Tvivl Paaskemessen i Peterskirken, som vi — takket være en Introduktionsskrivelse fra Biskop Th. Suhr — overværede fra reserverede Pladser. 50.000 Mennesker var efter de romerske Aviser til Stede under selve Messen; uden for, paa Peterspladsen, stod 150.000 andre, da Paven efter Messen talte til Folket og lyste Velsignelsen over Mængden.»

I Slutningen af Artiklen staar bl. a. (Fremhævelsen er vor): »Det er Hensigten, saa snart Forholdene tillader det, at gentage Turen hver Paaske — forhaabentlig allerede næste Paaske. Vort Maal er, at *enhver Teolog enten i sin Studietid eller i Løbet af de første Kandidataar skal have Lejlighed til at deltage i disse Paaskerejser til Rom.*«

Fiskeri i rørte Vand – uden Bid

»Jehovas Vidner« med deres Forlag »Vagtaarnet« fortsætter

deres Virksomhed, uhammet af Tidernes Vanskelighed. Et af deres sidste Hæfter hedder »Flygtninge« og tager meget aktuelt sit Udgangspunkt i de mange bitre Flygtningeskæbner, der er et af Tidens sørgeligste Træk. Men Flygtningeproblemet er kun Løkkemad for at faa Folk til at læse. Saa snart man er lidt inde i Hæftet, er det Dommer Rutherford's gamle Vise og hadske Angreb paa Kristendommen, det hele handler om. Vi nævner det som en lille konkret Illustration til de Betragtninger, der er anstillet paa første Side af Ugebladet denne Uge.

Forøvrigt undrer det os, at man rent ud sagt gider ofre alle Vagtaarnets gode Penge paa ustandselige Angreb paa den katolske Kirke. Hvilken Interesse kan det have i Danmark, hvor kun en Hundrededel af det gratis uddelte Oplag kommer i katolske Brevkasser og — med Garanti — kun en Hundrededel af denne Brøk bliver saa meget som bladet igennem.

Som en af de Frugter, Dommer Rutherford har haft af sin Bibellæsning, nævner vi for Kuriositetens Skyld denne: »Den almægtige Gud siger, at Religionen er en Snare, fordi Religionen er af Djævelen.« Saa ved vi det.

Forsinket Indholdsfortegnelse

Travlhed af forskellig Art har desværre forsinket Udarbejdelsen af Indholdsfortegnelserne for 1939. Men alle, der har givet Meddelelse om, at de ønsker dem tilsendt, er blevet opnoteret og vil modtage dem, saa snart de kan foreligge.

Pavens daglige Tilværelse

Pius XII's Arbejdsplan har alt det System, han lærte saa godt i Statssekretariatet. Han holder stærkt paa Punktighed, og en Forsinkelse kan indbringe den skyldige et af de sjældne skarpe Ord, som udtales med iskold Ro, og som de paagældende frygter meget mere end lange Tirader. Den Arbejdsomængde, der passer Pavens Skrivebord, er kolossal. Han bærer ikke alene Byrden af alle de sædvanlige Afgørelser lige fra Finanserne til Ud nævnelser af en Biskop paa Java, men han fordrer at blive holdt nøjagtigt underrettet om hver politisk Udvikling i samtlige Lande i Verden.

Hans Dag begynder Kl. 6 Morgen. Naar han er staaet op, foretager han regelmæssigt sin halve Times Morgengymnastik, og han barberer sig med en elektrisk Barbermaskine. Kl. syv læser han Messe i sit Privatkapel.

Efter at have spist sin romerske Frokost, bestaaende af sort Kaffe, Smør og Brød, begynder Paven sit Arbejde Kl. 8. Først kommer Avisuddragene, der er blevet bragt i Orden til ham. Ligesom Mussolini er Pius XII en ivrig Avislæser og tillægger Pressen stor Betydning. Derpaa følger Konferencer med de nærmeste Raadgivere. De er kun faa, da han foretrækker, at de fleste af hans Embedsmænd afgiver skriftlige Rapporter, som han saa tager Stilling til. Statssekretær Kardinal Maglione og Monsignorerne Montini og Tardini, der staa i Spidsen for Kontorerne for »almindelige Sager« og »ekstraordinære Sager« er Undtagelser. De har fri Adgang til Paven til enhver Tid. Andre Medlemmer af hans uofficielle Kabinet er Kardinalerne Fumasoni-Biondi, Caccia-Dominioni, Canali og Monsignore Di Sant'Elia.

Præcis Kl. 9,30 gaar Paven ned paa anden Etage til de officielle Modtagelsesværelser for at paa-

begynde Audienserne. Han er ofte ledsaget af Kardinal Maglione. Statssekretæren er Pavens første Raadgiver og har altid haft en betydningsfuld Plads indenfor det vatikanske Hierarki. Men Pave Pius træffer selv sine Beslutninger angaaende de storpolitiske Spørgsmaal, og Maglione, som iøvrigt ogsaa er en fremragende Diplomat, har ikke andet at varetage end de udøvende Detaljer. Efter ham kommer de øvrige Medlemmer af »Kabinettet«, der har Sager at forelægge. Og derefter følger en uendelig Strøm af fremmede Diplomater samt Biskopper og andre Prælater, som fra hele Verden kommer for at aflægge deres regelmæssige periodiske Besøg hos den Hellige Fader. Paven sørger altid for i Forvejen at vide Besked om deres Problemer — og alene det er et uhyre Arbejde.

To Gange ugentlig er der offentlige Audienser. Der er forskellige Grader af dem, alt efter Pilgrimmenes Betydning. Den Hellige Fader gaar gennem en Række mindre Værelser, hvor de

troende er samlet i Smaagrupper, til den store Sala Clementina. Der er sommetider samlet Hundreder af Pilgrimme. Efter en Velsignelse og som oftest ogsaa en kort Tale ønsker Paven til Skræk for Svejtsergarden og det øvrige Opsyn at gaa midt ind i den store Trængsel. Han holder af at tale til de fremmede, og da han behersker ikke blot Italiensk, men ogsaa Engelsk, Fransk, Tysk, Spansk, Ungarsk og to slaviske Sprog, er det kun faa, han ikke kan tale med paa deres Modersmaal. For nogle Maaneder siden blev hans Fiskerring endogsaa revet af, da en Dame alt for bejstret greb hans slanke Haand. Hun var lige ved at blive arresteret, da han prøvede paa, at give den tilbage. Kvinder, der griber og kysser Sømmen paa hans hvide Dragt, har ved flere Lejligheder efterladt Spor paa den af deres røde Læbestift. Der var en Dag, hvor en Officer i den pavelige Garde opdagede en saadan rød Plet paa den Hellige Faders Ærme. Han troede, at der forelaa Forsøg paa Attentat, og

Paven taler i Radio

tilkaldte Forstærkning. Men trods Vagtens Forestillinger nægtede Paven at gøre Forandring paa denne Form for Audienser.

Kl. 1,30 skal Audienserne være forbi. Paven spiser præcis paa Klokkeslet. De tre Franciskaner-munke, der tager sig af Serveringen, holder strængt paa det. Traditionen kræver, at Paven spiser alene, og Maaltidet er ganske enkelt. Han drikker dertil et Glas Vin med Vand. Herefter sover han til Kl. 4 og kører saa til Vatikanets Haver, hvor han foretager en Times Spadseretur, gerne forsynet med en Stabel Dokumenter, der studeres paa Turen.

Kl. 5 er Paven tilbage ved sit Skrivebord paa tredje Sal i Vatikanet. Og med en kort Middagsafbrydelse arbejder han oftest til Kl. 1 eller 2 om Natten. Alle hans Instruktioner til pavelige Legater — og det er mange — bringes direkte til Radiostationen paa Højen bag Vatikanet og sendes pr. Kortbølge til Nuntiaturerne Verden over. Diplomaten Paven arbejder meget hurtigt. Hans Privatsekretær, Monsignore Rossignani har været hos ham i mange Aar og er beredt til enhver Tid. Den Hellige Fader er et utaalmodigt Handlingsmenneske, og selv om han sjældent taler haardt til sine underordnede, der ikke kan svare igen, holder han dem til Ilden, en usædvanlig Tilstand for Vatikanet, hvor Livet tidligere forløb langsomt og roligt.

Pius XI fik Telefon installeret i Vatikanet. Hans eget Apparat var af Guld, men han brugte det sjældent. Hans Efterfølger bruger det til Stadighed og med Energi — til Rædsel for mange af de konservative, som ikke holder af denne direkte Kontakt. Pavens Nummer er Citta del Vaticano 101, men der ringes aldrig op uden Pavens Tilladelse.

Søndag Aften afbrydes Timeplanen, for at Paven kan modtage Besøg af sine Venner. Det er kun faa, der staar ham meget nær, men til Gengæld er Forholdet til dem yderst fortroligt. Hans ældre Broder og to yngre

Nevøer er specielt velkomne. Broderen Francesco Pacelli fulgte i Faderens Fodspor og blev pavelig Advokat. Unge Marcantoni Pacelli, Nevøen, nyder særlig Gunst. Naar han kommer paa Besøg, paatager Paven sig en Mine, som var de sammensvorne, og lister en Chokoladeæske frem, som de begge holder meget af til Trods for Lægernes Ordre.

Pavens Læger er meget strenge mod ham. Han lider af en Leversygdom, og nervøse Hovedsmerter volder ham meget Betsvær, især under lange Ceremonier, naar den tunge tredobbelte Tiara med sit Guld og sine Ædelstene hviler tungt paa hans Pande.

Tiaraens Bærer lever et ensomt Liv. Hvert Skridt er indgærdet af de mangfoldige vaticanske Traditioner. Knæfaldene, Ringkysene, hele den omhyggeligt udarbejdede Højtidelighed rejser en Mur mellem ham og de besøgende, og selv den pacelliske Charme kan ikke overvinde den. Det var en Sorg for ham, da Monsignore Sant'Elia paa hans Regerings første Dag sagde til ham, at han ikke som Pave kunde ledsage sine Gæster til Dørs, naar de gik. Han maatte adlyde denne Regel. Det var Traditionen.

I Statssager er Pavens sikre Dømmekraft klar for enhver. Det viser det nære Forhold mel-

lem Vatikanet og den italienske Regering. Det sker nu tit, at Jesuitateren Tacchi-Venturi bevæger sig mellem Vatikanet og Palazzo Venezia. Tacchi-Venturi afslog for nogen Tid siden et Tilbud om Kardinalshatten til Løn for sine betydelige Tjenester. Lidet kendt, undtagen af de indviede, gaar denne lille, beskedne ældre Mand stilfærdigt omkring uden at vække de nysgerrige Korrespondenters Interesse. Og Pavens Raad har nu stor Vægt i Palazzo Venezia saavel som i det kongelige Slot.

Hele det uhyre store katolske System arbejder med største Hast under Pavens faste Ledelse. Hver Sognepræst er et vigtigt Hjul i det store Maskineri. Han maa aflægge fuld Rapport om sit Sogn til sin Biskop. Og hver Biskop sender sine Rapporter til Rom. Desuden kommer der daglig Depescher fra Nuntierne i alle Hovedstæder om alle vigtige Foretagender af de Regeringer, de er akkrediteret. Som Følge heraf er Statssekretariatet det bedst informerede Udenrigs-Departement i Verden. Med alt dette Materiale søger den Hellige Fader efter en Løsning, der vil kunne bringe Krigen til snarlig Afslutning. Endnu er hans Anstrengelser ikke lykkedes. Men Pave Pius XII vil aldrig høre op med at kæmpe for Freden.

Fr. Sondern.

Katolsk Fortsættelseskursus:

Overnaturlige moralske Dyder

Næsteften de tre guddommelige Dyder har de syv Helligaandsgaver den største Betydning. Men inden vi gaar over til at beskrive disse og gøre Rede for deres Rolle i Menneskets overnaturlige Liv, vil vi først fuldende Oversigten over de overnaturlige, modtagne Dyder. Vi mangler at beskrive »Kardinaldyderne«: Klogskab, Retfærdighed, Styrke og Maadehold.

Deres Virksomhed gaar ud paa at fuldkommengøre Menneskets egen Virksomhed, d. v. s. Udfoldelsen af den praktiske Dømmekraft og Viljen, for saa vidt disse retter sig mod en Gensstand paa det naturlige Plan.

Jeg handler efter min Viljes Ordre. Men førend denne kan foretage et Valg eller bringe en Handling i Stand, maa det, som jeg ønsker at gøre, aller-

først være mig bekendt, og bekendt som et Gode. At erkende er Intelligensens Sag. Forstanden dømmer, og Viljen udfører. Nu bliver denne Proces imidlertid kompliceret ved mine Følelser. Følelserne er Sjælsrørelser, som ikke forårsages af en fornuftbegrundet Tiltrækning eller Modstand, men derimod af en Tiltrækning eller Modstand, der opstaar ved selve Tingens Berøring med Sanserne, idet den er behagelig (eller det modsatte) for Sanserne — behagelig eller ubehagelig at se, smage, lugte eller røre ved — og paa den Maade paavirker Forestillingsevnen. Sommetider fremkalder Sanser og Forestilling kun Tiltrækning (eller Modstand) paa denne Maade, men det kan ogsaa ske, at der herved sættes endnu et Sæt Følelser i Bevægelse, nogle der angaar Farer og Vanskeligheder, saasom Haab, Frygt, Fortvivlelse, Vrede og deslige.

Inden Forstanden er begyndt paa i den almene Videns Lys at undersøge, om en Genstand virkelig er ønskværdig eller ikke, saa er allerede de Følelser, der er vakt af Genstandens tilsyneladende Ønskværdighed, parate til med Styrke at gøre deres Indflydelse gældende paa Forstanden. Mens Forstanden bestandig trænger til at eje noget, som muliggør for den at dømme paa rette Maade, og Viljen trænger til noget, som disponerer den til at handle med retteligt Hensyn til de andre Viljer, hvormed Handlingen bringer den i Berøring, trænges der i Sjælens lavere Egne (hvor Følelserne røres og har deres Sæde) til noget, der beskytter Forstandens Dom mod Følgerne af uretmæssig Følelspaavirkning. Disse forskellige tiltrængte Egenskaber er nødvendige allerede for Menneskets naturlige Tilværelse. Da det er permanente Dispositioner kaldes de Vaner, og da det er gode Vaner, som paavirker Handlingerne, kalder vi dem Dyder. Det er Klogskaben, som fuldkommen gør Forstandens Virksomhed

paa dens praktiske Side; Retfærdigheden, som fuldkommen gør Viljen; og Styrken og Maadeholdet, der beskytter Forstanden under dens Virksomhed mod Virkningerne af de to Slags Følelsesstorme, der forårsages af Frygten og af Begærene.

De Evner, ved hvilke vi maa leve vort overnaturlige Liv, er de samme, ved hvilke vi lever vort naturlige Liv. Det er vor naturlige Forstand, der maa lede Viljen, og vor naturlige Vilje maa handle i Overensstemmelse med den retteligt oplyste naturlige Forstand. Og naar det gælder om at dømme og rettede, maa vor Forstand værnes mod Følelsernes Stormløb, hvad enten Virksomheden foregaar paa det naturlige eller det overnaturlige Plan. Vi trænger derfor til alle de moralske Dyder ogsaa i det overnaturlige Liv.

Men atter staar vi overfor den Vanskelighed, at der i det blot menneskelige ikke findes noget, hvoraf det overnaturlige kan fremvokse eller udvikle sig. Intet af hvad disse Dyder kan præstere paa naturligt Omraade, kan nogensinde hæve denne Virksomheds Kvalitet paa en saadan Maade, at den frembringer Akter af overnaturlig Virkning. Og eftersom Dyder er Vaner, saa er de noget, der opstaar ved Gentagelse af Akter. Hvis allerede den første Akt ligger udenfor Menneskets Evne, hvor skulde vi saa kunne udføre den Række af Akter, der frembringer en Vane, d. v. s. en permanent Disposition? Den overnaturlige Vane (den hvorved Mennesket skal kunne udføre Handlinger af overnaturlig Værdi) lader sig ganske øjensynligt ikke erhverve. Skal vi besidde den, maa den skænkes os som en fuldfærdig Ting.

Det er netop dette, der sker, naar Sjælens Væsen omdannes af den helliggørende Naades Gave, for samtidig indgives der hver af Sjælens Evner den dertil svarende overnaturlige moralske Dyd — den særlige, varige Disposition til god Virksomhed, som vedkommende Evne behøver til sin egen Fuldkommengø-

relse og til i det hele taget at udføre overnaturlige Handlinger. Vi modtager den helliggørende Naade, og vor praktiske Forstand faar indgivet overnaturlig Klogskab, vor Vilje overnaturlig Retfærdighed, ligesom der skænkes vor Sjæls lavere, sanselige Egn den overnaturlige Styrke og det overnaturlige Maadehold.

Dyderne indgives os ikke i en saadan Udviklingstilstand, at vi øjeblikkelig er blevet kloge, retfærdige, stærke og maadeholdne. De skænkes os ikke med den Fuldkommenhed, der kommer med Aars Øvelse i de naturlige Dyders Tilfælde — de Dyder, vi erhverver ved Gentagelse. Vi er ikke ved den blotte Modtagelse af de overnaturlige Dyder blevet dydige i den Forstand, at vi straks og uden Besvær, ligesom ved en ny Natur, begynder at udføre Dydshandlinger. Før vi naar saa langt, venter der os meget Arbejde. Vel skal vi ikke erhverve de overnaturlige Dyder, men vi skal ved vore Handlinger udvikle Brugen af dem. Men før vi begynder at udvikle dem og gøre vort Liv til noget helt overnaturligt godt, er Dyderne til Stede. Begyndelsen er blevet givet os, varige Dispositioner af selve vore Evner, som retleder disse og bærer os over den første Vanskelighed. Alligevel er de overnaturlige Dyder noget, som vi selv maa bruge. De afskaffer aldeles ikke Nødvendigheden af vore egne Anstrengelser. De gør det ikke let at leve et overnaturligt Dyds-liv. De gør det muligt, og i en vis Forstand gør de ogsaa Dyds-øvelsen lettere end den vilde være uden dem.

De gør den for det første lettere derved, at naar vi besidder dem, saa har vi Dispositionen til Dydshandlingen allerede inden vi begynder at handle. Og selve Dydens Karakter og Dydens Virkemaade gør det ogsaa lettere. Alle vore Handlinger udføres i en bestemt Hensigt, med et bestemt Maal. Men Hensigten, som foranlediger Handlinger, der skyldes de overnaturlige Dyder, er den at forenes endnu nærmere

re med Gud. Det nye Motiv, hvis Redskaber de overnaturlige Dyr er, skænker alle disse almindelige Handlinger noget af Gudskærlighedens Natur. Lad os f. Eks. tage Retfærdighedens overnaturlige Dyd. Den kræver og bevæges af et saadant Motiv, og Udøvelsen af den er lettere end Udøvelsen af den tilsvarende naturlige Dyd, eftersom et højere Motiv virker med stærkere Kraft paa det Menneske,

der skal øve Retfærdighed. Saa kraftigt er dette Motiv, at selv i Tilfælde af, at den modsatte Last har fæstet Rod, og den tilsvarende naturlige Dyd i flere Aar ikke er blevet øvet, vil Modtagelsen af den overnaturlige Dyd afstedkomme allerførst en Konflikt med Lasten og derpaa gradvis den virkelige Fæstelse af Dyden i Lastens Sted.

Philip Hughes.

Han og Hun AF BERNARD BASSET S. J.

De var ansat i samme Firma i Byen, men saa meget lidt til hinanden dér. Det hændte, at han kom ned paa hendes Kontor og lagde en Stabel Fakturaer foran hende, og det hændte ogsaa, at hun kom op til ham med en Bunke Breve; men de havde aldrig talt sammen om andet end Vejret, selv om han syntes, hun var en sød lille en, og hun fandt, at han var særlig vellykket af en Kontormand at være.

Men nu, da de mødtes ved det lille Badested, hvor de begge holdt Ferie i Familiens Skød, var det noget ganske andet. Første Gang de saas, var ved Koncerten foran Kurhotellet. Han sad ved et Bord med nogle Venner, og hun sad lidt derfra med en Roman. Selvfølgelig læste hun ikke rigtigt, for hun vidste, at han saa paa hende; og han morede sig slet ikke, skønt han lo unødvendig højt; men de legede den gamle Leg, der gaar ud paa at lade, som om man ikke har set hinanden, mens man alligevel prøver paa at tage sig godt ud i hinandens Øjne.

Det var første Gang, de mødtes; men fra den Dag var det næsten utroligt, hvor de blev ved med at rende paa hinanden. En Dag kom han ind i Lejebiblioteket, netop som hun var ved at aflevere »Mordet uden Lig«. Heldigvis opdagede hun ham,

saa hun kunde faa vendt Titlen nedad, og skyndte sig at snuppe et Bind Brownings Digte fra en Hylde, saa han kunde se, hvad hun var for en Pige. Han var kommet i den Hensigt at faa fat paa »Selvmord i Undergrundsbanen«; men ved Synet af hende gik han stolt forbi Romanhylderne og bemægtigede sig »Cecil Rhodes' Liv« for hendes Skyld.

Nu er mine Læsere selvfølgelig klare over, hvad der videre skete. De gik Ture sammen, de hørte paa Musikken sammen, og til sidst blev han enig med sig selv om, at hun var den eneste Pige for ham i hele Verden, mens hun begyndte at udmale sig et hyggeligt lille Hjem i et rart Kvarter. De var uhyre fornuftige begge to, og jo mere forlovede de blev, des mere fornuftigt talte de.

Han fortalte hende om sit Arbejde og om alle de Lønningsgrader han kunde passere, til han blev halvfjerds; og hun talte om alle de velhavende Slægtninge, hun kunde naa at arve, før hun blev halvfjerds. De forsikrede hinanden, at de var alt for moderne til at være sentimentale, mens Sagen var, at de var saa sentimentale, som man bare kan være. De blev præsenteret for hinandens Forældre, de spadserede ved Stranden i Maaneskin, og de hviskede sam-

men i Biografen, naar det var Regnvejr, indtil Folk omkring dem blev vrede og skældte ud.

Den sidste Lørdag i Ferien foreslog hun, at de skulde tage en Frokostpakke med næste Dag og tage paa en rigtig lang Tur.

»Udmærket,« sagde han. »Jeg kommer og henter dig Klokken elleve.«

»Nej, det er da alt for sent! Det er meget bedre at komme ganske tidligt af Sted. For du vil da vel ikke fortælle mig, at du holder af at ligge og drive i Sengen Søndag Morgen?«

»Bevares vel — det kunde da aldrig falde mig ind! Men jeg maa i Kirke først — jeg er jo Katolik.«

Hun vendte sig helt om imod ham og stirrede paa ham. »Katolik! Hvorfor i Alverden har du ikke fortalt mig det før?«

»Tja — jeg tænkte ikke paa, at det kunde betyde noget for dig — og for Resten har vi endnu ikke snakket om Religion — der var jo saa meget andet — Huset og Pengene, og — lo han.

»Naturligvis betyder det noget,« sagde hun i en skarp Tone. »Jeg bryder mig absolut ikke om at blive gift med en Katolik.«

Nu var det hans Tur at stirre.

»Det er ikke, fordi jeg har noget særligt imod Katoliker,« vedblev hun hastigt og lidt rød i Kinderne, »men jeg vil bare ikke ind i et katolsk Ægteskab. Min bedste Veninde blev gift med en Katolik, — for Resten ogsaa andre, jeg kender; derfor ved jeg Besked. Det betyder mange Børn og katolske Skoler og Præster og saadant noget. Man kan ikke sende sine Børn til den nærmeste og bedste Skole, men maa trave lange Veje med dem til en eller anden middelmaadig katolsk Anstalt. Og saa skal man lære Børnene Aftenbøn og andre Ting, som man ikke selv forstaar et Kuk af. Nej Tak, min Ven, det skal jeg ikke have noget af, for det kan aldrig blive til Lykke!«

Han var helt lamslaet. Naturligvis maatte han svare, men det var ham umuligt at rumme

andre Tanker, end at hun saa ualmindelig yndig ud, naar hun var vred. Omsider mumlede han noget om, at katolske Skoler sandelig ikke var middelmaadige, men at der tværtimod blev gjort næsten alt for meget ud af dem; men hun hørte ikke efter.

»Saa vil du altsaa ikke med i Morgen?» spurgte hun.

»Jo, jeg kan gaa til Messe Klokken halv otte, og saa kan vi tage af Sted — hvis du da vil.«

»Vist vil jeg det. Og hør saa: jeg er slet ikke snæversynet, eller hvad du nu vil kalde det for, bare moderne og praktisk. Det var ikke min Mening at saare dine Følelser; men du maa huske paa, at det bliver mig, som skal sørge for Hjemmets Hygge og Børnenes Opdragelse, derfor maatte jeg sige det. Jeg vilde ønske, du havde fortalt mig, at du var Katolik, før jeg havde forelsket mig saa forfærdeligt i dig.«

Det sidste lød jo meget godt, og han prøvede paa at faa sig selv til at tro, at det hele kun havde været en ubetydelig Uenighed. Alligevel var han urolig, mens han gik hjemad.

Det var ikke hans Fejl, at han havde forelsket sig i den eneste Pige i Verden. Katoliker er vel ikke anderledes end andre Mennesker. Sandt at sige var han i Øjeblikket absolut ikke glad for at være Katolik; han syntes, som saa mange andre i den samme Situation, at den almægtige Gud gerne kunde tage lidt Hensyn til hans Forelskelse.

Da han naaede Hotellet, skyndte han sig op til sin Mor. Hun kunde sikkert hjælpe ham med dette her! Han beundrede og elskede sin Mor, og hun havde en god Forstand og et kærligt Hjerte. At der var noget paa Færde, saa hun straks; hun lagde Strikketøjet fra sig for at høre, hvad han havde at sige, — og det var ikke saa lidt. Han fortalte hende om de middelmaadige katolske Skoler, om Daisys Irritation, fordi han

skulde til Messe, og om alt det andet, hun havde sagt.

»Jeg anede virkelig ikke, hvad jeg skulde sige! Jeg blev saa forbløffet, at jeg ikke havde een Tanke i Hovedet! Hun kan da vel ikke mene, at jeg skal holde op med at være Katolik?«

Moderen rullede Strikketøjet sammen og satte sig godt til Rette, før hun svarede:

»Vanskeligheden er, at din Daisy absolut har Ret. Der er slet ikke noget at indvende imod alt det, hun sagde. Nu maa du ikke blive vred, naar jeg siger min Mening. Jeg synes godt om hende, og jeg tror, hun vilde kunne blive en udmærket Kone for dig. Men vi maa være fornuftige, og det er meget lettere at være fornuftig i min Alder end i din. Du forelsker dig og ser alt i Rosenskær. Din elskede er Fuldkommenheden selv, om det saa er hendes Fejl, er de indtagende, og hendes Selskab er det eneste, du kan holde ud. Men ingen kan være saa naiv at tro, at dette varer ved. Naar Forelskelsen er ovre, begynder Ægteskabets strenge Arbejde, og det er det, Daisy tænker paa.

Ser du, min Dreng, — det at gifte sig er faktisk for en Katolik en Handling, der kræver stort Mod! Af den afhænger baade hans og hans Hustrus hele Lykke i denne Verden — og deres egen og deres Børns evige Salighed.

Lad os nu tænke over dit mulige Ægteskab med Daisy. Vi maa se den Kendsgerning i Øjnene, at de fleste Mennesker her i Landet ikke er enige med os i vort Syn paa Meningen med Ægteskabet. De fleste prøver paa at faa saa megen Tilfredsstillelse og saa lidt Lidelse ud af Livet som muligt. Ægteskabet er for dem blot en mulig Kilde til Glæde; og saa snart det bliver dem for besværligt eller keder dem, gør de en Ende paa det. Dette betyder, at Ægteskabets sande Lykke, Glæden ved at sætte Børn i Verden og opdrage dem godt, kun begribes af ganske faa. For Katoliker har Ægteskabet den dybe Mening, Gud

(fortsættes Side 282)

Rom og Verden

Forøgelsen af Personalet i det pavelige Statssekretariat har nødvendiggjort forskellige Udvidelser, hvorefter omfattende Bygningsarbejder er paabegyndt. Statssekretariatets Personale vil fremtidig bestaa af 60 Personer, alle Italienerne, med Undtagelse af en nordamerikansk Prælat, Msgr. Hurley, og en russisk Biskop, Msgr. Evreimoff. Omtrent tyve Elever fra Akademiet til Uddannelse af unge Præster, som er bestemt til den diplomatiske Løbebane, er ligeledes knyttet til Sekretariatet.

Ifølge en Meddelelse fra Mexico er en af de ledende Mænd i de heftige Kristendomsforfølgelser, der fandt Sted under Præsident Calles, Sagføreren Sotoy, nu vendt tilbage til Kristendommen. Anledningen til hans Omvendelse siges at være de frygtelige Indtryk fra Forfølgelserne. Han har aflagt en offentlig Bekendelse og heri hedder det: »De brutale Handlinger var i det store og hele en Følge af, at vi var kommet bort fra Kristi sande Lære og afviste hans Formaninger, som ene og alene er i Stand til at lede Menneskene.«

Jesuitterne i Batavia — Hovedstaden i det nederlandsk-indiske Kolonirige — har under Ledelse af Msgr. Willekens fra Djoka skabt et enestaaende Missionscentrum. Deres højere Skole har ca. 1100 Elever og der findes i alt i Missionsområdet 460 Skoler. Desuden har Patrene en Studieanstalt, hvor hollandske og javanesiske Seminarister faar filosofisk og teologisk Uddannelse. I Løbet af de sidste 25 Aar er Antallet af Troende steget til 24.000, hvilket maa anses for et anseligt Tal, naar man tager Størstedelen af den muhammedanske Befolknings Uvilje mod Europæere og Kristendommen i Betragtning. Der findes ialt 97 Kirker i Missionsområdet.

Under Bøn og Salmesang drager man i katolske Egne i Dage før Kristi Himmelfart — de saakaldte »Bededage« — omkring paa Marker og Enge for at nedbede Velsignelse over den kommende Afgrøde. Disse Processioner hører nu engang til blandt de Mennesker, for hvem »Lyn og Torden, Storm og Hagl, Regn og Tørke« har en Livs-, ja en Skæbnebetydning; i Krig som i Fred blafrer Fanerne, medens Bønnerne fra talløse Struher uopholdeligt stiger op mod

den Almægtige, uden hvis »bliv til« Bonden forgæves pløjer sin Ager.

*

Vore Forfædre her i Norden plejede, naar Foraaret var i Anmarch, at bringe store Ofre til Jordens hemmelighedsfulde Kræfter, for derved at formilde disse og derigennem at formaa dem til at skænke den dem betroede Udsæd Vækst og Trivsel. Og naar Plovfurerne begyndte at grønnes, besvor de Skæbne- magterne i Vand og paa Jord,

for at Frost og Hagl ikke skulde lægge Høsten øde. I store Optog og under Sang og Støj drog de omkring Agrene, bestrøede dem med Blomster og truede ad Jordaanderne med indviede Birkeris: Gudebillederne bragte man ogsaa med for at sikre sig mod eventuelle Overfald fra de onde Aanders Side.

Ligesom mange andre gamle

Kirken fe BEDE

nedarvede Skikke har Kirken ogsaa bibeholdt disse »Bønprocessioner« og givet dem et kristent Indhold. Endnu mere: i »Bededag«s-Messen garanterer den det troværdige Haab med de Ord: »Han har hørt min Røst fra sit hellige Tempel, alleluja, og mit Raab for hans Aasyn naaede til hans Øren. Alleluja. Dig vil jeg elske, Herre, min Kraft; Herren er min Styrke og min Tilflugt og min Befrier!« Til disse Ord af Salmisten i Bededagens Introitus slutter sig den hellige Epistel, der fortæller denne manende Historie om Elias: »... den retfærdige ved-

holdende Bøn formaar meget. Elias var et Menneske, Lidelser underkastet ligesom vi; og han bad i Bønnen, at det ikke maatte regne paa Jorden; og det regnede ikke i tre Aar og seks Maaneder. Og han bad atter: og Himlen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt.« Denne Tro er for os Mennesker i det tyvende Aarhundrede af akkurat lige saa

bønnen, d. v. s. de bedende Anraabelser af den guddommelige Barmhjertighed og af Helgenerne, saaledes som de i Almindelighed anvendes ved religiøse Optog. Derfor fik disse Processioner til at begynde med Navnet *Litaniae*. Den 25. April kaldtes, til Forskel fra Bededagene før Kristi Himmelfart, den store Bededag, fordi den blev afholdt under Udfoldelse af særlig Pomp og Pragt. Som en Symfoni klinger det i disse Dage fra gam-

le og unge: at du vil give os og bevare Jordens Afgrøde, at du vil skænke os Fred og sand Endrægtighed, vi beder dig, bøn-hør os! Bevar os, i Herre, for Pest, Hungersnød og Krig, fra den onde Fjendes Efterstræbelser, fra Vrede, Had og alt ondt!

Atter og atter maner Kirken sine Børn til Bøn, til vedholdende Bøn. Og ikke mindst i trange Tider viser den hen til denne Kraftens Kilde, hvorfra Trøst og Hjælp er at hente.

er AGENE

stor Betydning som for hin af Skæbnen forfulgte Tid kort efter Folkevandringen, da Pave Gregor i 590 fastlagde den »store Bededag« og de dermed forbundne Bønprocessioner til den 25. April, og det til og med ikke i nogen som helst Forbindelse med den hellige Markus, der kom til at give Processionen Navn, men hvis Fest først indførtes i det 8. Aarhundrede.

Disse Processioner kaldte man i den ældste Tid *Litaniae*; det græske Ord -- hvorfra Betegnelsen stammer -- dækkede oprindeligt enhver Bøn, men gik derpaa over til at betyde Veksel-

Tekst:
G. B.

Fotos:
Zeit

Flere Grundsætninger

Man er ogsaa ansvarlig overfor Gud for det onde, man ufrivilligt begaar, i Fald man har forudset dette onde og ikke har gjort noget for at forhindre eller undgaa det.

Opgave: Sørensen er en gammel Drukkenbolt, der aldrig har gjort alvorligt Forsøg paa at forbedre sig. Han ved godt, at han i Beruelse ikke kender til Hæmninger og begaar mange Dumheder. Alligevel gaar han paa Værtshus. Han drikker en Genstand, fordi han er tørstig, endnu en for at skylle den første ned og en tredje for at fordøje den anden. Da der er gaaet en halv Time, er han aldeles beruset. Han slaar en Flaske i Hovedet paa den Betjent, der vil tage ham med paa Stationen, og lader ham ligge halvdød paa Valen.

Han slog Betjenten uden at vide, hvad han egentlig gjorde. Har han begaaet en Synd?

Stærk Frygt, *ufrivillige* voldsomme Lidenskaber samt daarlige Vaner kan formindske Viljens Frihed — ofte helt ophæveden — og i samme Grad bliver da den begaaede Fejl mindre tungtvejende eller helt ophævet.

Bevarer man frivilligt en daarlig Vane eller vækker man med Hensigt sine Lidenskaber, er Synden saa meget des alvorligere.

Opgave: Bimbo er en lille Zigeunerndreng, som Forældrene tvinger til at stjæle. Har han ikke noget med hjem om Aftenen til Vognen, faar han Prygl og maa gaa sulten i Seng. Nu har han igen tigget uden Held en hel Dag igennem; ingen gav ham noget. Han tænker med Rædsel paa de ventende Prygl. Af Frygt stjæler han Brød hos Bageren og to Høns paa en Bondegaard.

Othello er skinsyg. Trods alle sine Bestræbelser har han ikke helt kunnet befri sig derfor. Da hans Svigermoder ganske ubegrundet laver en større Scene herover, bliver han ude af sig selv af Vrede og tilføjer hende et alvorligt Slag.

Uden at Olsen rigtig ved, hvordan det gik til, har daarlige Kammerater faaet ham til at sidde hele Dage paa Værtshus og drikke og spille. Denne Vane faar ham en Dag til at drikke sig saa beruset, at han havner i Grøften.

Fru Jensen bliver af Nabokonen skældt ud for at være en beskidt Kælling. Hun bliver rasende og lover at hævne sig. En Veninde tilraader hende at tilgive og glemme, men det vil Fru Jensen ikke. Hun holder Raseriet vedlige ved stadig at gentage: »beskidt Kælling«. Et Par Dage efter træffer hun Nabokonen. Raseriet koger over, Blodet stiger hende til Hovedet, og med et Sæt springer hun løs paa den anden og tilføjer hende et alvorligt Bid i Næsen.

Er Bimbo, Othello, Olsen og Fru Jensen skyldige paa samme Maa-de? Hvorfor?

I Almindelighed er man ikke ansvarlig for Tanker, Drømme og Handlinger under Søvn. Hvis man er halvsovende eller meget adspredt, Offer for sit Temperament eller for en daarlig Opdragelse, er de begaaede Fejl ikke saa slemme; ofte foreligger der endda slet ingen Skyld.

Opgave: Peter gaar i Søvn. En Nat gaar han hen til sin lille Søsters Seng, vikler hende ind i Lagenet og kaster hende ud af Vinduet.

Anton ved godt, at en bestemt Bog fremkalder grimme Tanker. Alligevel læser han lidt i den, før han lægger sig til at sove. Om Natten drømmer han om det, han har læst, og begaar i Drømme en syndig Handling.

Sofie er en Drankers forældrelose Barn og kan ikke modstaa Alkohol. Hun findes ofte beruset paa Gaden.

Karl er opvokset i en religionsfjendtlig Familie. Om Gud ved han kun, hvad Forældrene har sagt af onde og spotske Ting. Han møder en Præst paa Gaden, raaber og spytter efter ham.

Bedøm Peters, Antons, Sofies og Karls Handlinger. Er Sofies og Karls Forældre ansvarlige for deres Børns Handlinger? I hvilken Grad? Hvorfor?

Visse Handlinger kaldes moralsk ligegyldige (indifferent). De er hverken gode eller onde — saasom at spise, drikke, sove eller spadser.

Men de bliver moralske eller umoralske, hvis de begaas i god eller slet Hensigt. Vi maa derfor søge at udføre dem i kristen Aand, saa at vi ikke gaar Glip af en Fortjeneste hos Gud.

Opgave: Tip og Tap og Top tager paa Skovtur. Tip foretager Turen bare for Morskabs Skyld. Tap gør det for at faa frisk Luft og være bedre oplagt til sit Arbejde. Top holder af Frugt og ser sit Snit til at plukke nogle Pærer i en fremmed Mands Have.

Bedøm den moralske Værdi af de tres Skovtur. Kan man spise, sove eller lege, saa Gud betragter det med Velbehag? Hvordan skal det gøres?

Han og Hun *fortsat fra Side 279*

har lagt i det. For dem er det en Livsgerning. De arbejder sammen med Skaberen, naar de sætter Børn i Verden; de virker i Guds Tjeneste, naar de opdrager disse Børn saadan, at de kommer til at høre ham til. Derfor gaar eller kører katolske Mødre lange Veje med deres Børn for at bringe dem til katolske Skoler, selv om der er pragtfulde Kommuneskoler lige om Hjørnet. Derfor gaar katolske Mødre sjældent ud om Aftenen, fordi de maa vaage over Børnenes Aftenbøn og skal tidligt op om Morgen og følge dem. Kan du huske alt, hvad vi havde sammen, da du var lille? Krybben og Majalteret og Billedbøgerne med Messen og Helgenhistorierne? Kan du huske, hvor fornærmet du blev, da jeg forbød dig at lege med Smiths Dreng? Jeg kunde maaske have faaet flere Fornøjelser i Livet, hvis jeg havde taget mig mindre af mine Børn; men For-

nøjelser er ikke det vigtigste for en katolsk Mor.

Da jeg blev gift, citerede min Mor for mig Fader Fabers Ord: »Der kan nok blive Tale om Frikvarterer, men ikke om Frierier.« Daisy er klog nok til at forstaa, at katolske Forældre har meget alvorlige Pligter. Hvis de opfylder dem, bliver de lykkelige; men forsømmer de dem, følger Aar fulde af Sorg og Ulykke. Daisy har set katolske Ægteskaber. Hun ønsker ikke at drage dig bort fra din Tro; men hun vil heller ikke bebyrdes med Forpligtelser, som hun ikke forstaar og derfor ikke kan opfylde.«

Der blev stille i Stuen et Øjeblik. Saa sagde han: »Ja, men Mor, — Kirken forbyder jo ikke blandede Ægteskaber; og vi kender da flere Tilfælde, hvor det er gaaet godt.«

»Ja, det sker jo — i Ægteskaber, hvor den katolske Aand er den stærkeste, og den ikke-katolske Part antager vort Syn paa Livet. Men i mange, mange Tilfælde — de fleste maaske — ender det med, at den katolske Part bliver ligegyldig for sin Tro — og Børnene kun Katoliker af Navn. Hvordan kan en Forbindelse blive lykkelig, hvor den ene tænker paa Evigheden og den anden kun paa den jordiske Lykke? Derfor billiger Kirken ikke de blandede Ægteskaber, selv om den ikke forbyder dem.«

Han sagde ikke noget, men rejste sig for at gaa. »Min egen Dreng,« sagde hans Mor, »du maa ikke tro, at de Følelser, du nu har, er blevet til virkelig Kærlighed; de er kun Forelskelse endnu; først Viljen gør dem til Kærlighed. Du ønsker dig en Hustru, som vil kæmpe ved din Side, til I begge to er halvfems eller mere, — ikke en, du bare kan være stolt af at vise frem nu. Og du ønsker en Hustru, der ser Livet under samme Synsvinkel, som du gør. Da jeg var ung, sagde man, at blandede Ægteskaber var en stor Fare, og dog var Faren dengang for intet at regne mod, hvad den er nu. Dengang levede de fleste efter Kristendommens Principper;

men nu — —! Jeg vilde ikke være glad for at se mine Drenges gift med Ikke-Katoliker — selv om jeg altsaa synes godt om din Daisy. Men hun er aabenbart alt for fornuftig til at gifte sig med dig — — med mindre hun selv bliver Katolik. Naa, hav nu en god Tur i Morgen, trods alt. Og fortæl hende, hvad jeg har sagt. Godnat, min Dreng.«

Turen blev ikke vellykket. Ingen af de to sagde noget videre; han sparkede til alle de Stene, han kunde faa sparket til, og hun tyggede paa et Græsstraa det meste af Tiden, mens de tilkastede hinanden stjaalne Blikke.

Først da de var halvvejs hjemme igen, standsede hun, vendte sig lige imod ham og sagde: »Det har været en rigtig væmmelig Dag! Hvad gaar der dog af dig, at du er saa sur og gnaven paa vores allersidste Ferietur?«

»Naa, ja — altsaa — — jeg fortalte min Mor, hvad du havde sagt om at blive gift med en Katolik!«

»Og hvad sagde hun til det?« spurgte hun i en lidt urolig Tone.

»Hun sagde, at der var ikke noget Svar, for du havde Ret. Du kunde blive en storartet Hustru, og med din Forstaaelse af en katolsk Mors Pligter vilde du blive en glimrende Mor — hvis bare du var Katolik, sagde hun. Men det er du altsaa ikke; og da vi ikke har samme Syn paa Religionen, vil vi ikke kunne gøre hinanden lykkelige, og saa er der altsaa ikke mere at stille op.«

»Nej, saa er der vel ikke mere at stille op,« sagde hun stille.

Ret meget mere blev der ikke sagt paa Hjemturen; men de kyssede hinanden, da de skiltes.

Egentlig skulde Historien slutte her, for saa traadte Moralen allertydeligst frem: Saadan maa en ung Katolik og en ung Ikke-Katolik bære sig ad, hvis de vil være fair overfor hinanden.

Men jeg synes alligevel, Læseren skal have Enden paa disse to unge Menneskers Historie: De skal giftes i næste Maaned, og det bliver et Messebryllup!

Selskabsmiddagen

bør De bestille hos *Viggo Larsen*, d'Angleterres tidl. Køkkenchef, og De er sikker paa en virkelig lækker og smagfuld Festsiddag, elegant anrettet i Deres Hjem netop efter Deres specielle Ønske. *Gratis* medfølger: meget smukt Service samt Borde og Stole. Rimelige Priser. Ring og forlang Tilbud.

MAJESTIC
Diner Transportable C.7116

Leverandør til de katolske Institutioner

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

A
S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-
Skræderi og Konfektion leveres
til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder
en Konto

A
S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.
(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Køb hos vore

Annoncører

Liturgisk Kalender

Maj:

5. S. Søndag i Christi Himmelfarts Oktav (604); 2. St. Pius V (905), 3. Oktaven (600)*).
6. M. St. Johannes Evangelists Martyrium (905); 2. Oktaven; Apostlenes Præf. (524).
7. Ti. St. Stanislaus (907); 2. Oktaven (600).
8. O. Ærkeengelen St. Michaels Aabenbaring (907); 2. Oktaven (600).
9. T. Oktav af Christi Himmelfart (600); 2. St. Gregor af Nazianz ([42]).
10. F. St. Antoninus (908); 2. FERIA (Hverdagen) (604), 3. St. Gordianus og St. Epimachus (908), 4. Om Fred.
11. L. Vigilie (607).
12. S. 1. PINTSEDAG (616).

*) Christi Himmelfarts Præfation (519) indtil Fredag incl. (undtagen Mandag).

St. Ansgars Kirke

De voksnes Konfirmation holdes i Aar 2. Pinsedag den 13. Maj, det forberedende Foredrag Søndag d. 5. Maj Kl. 15; til dette bedes Daabsattest medbragt.

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annoncestiftelse: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Radiofonien's Levnedsløb

»Danmarks Radio I« under Redaktion af Axel Breidahl og Knud Rée (Chr. Erichsen).

I Anledning af Statsradiofonien's femtenaarige Bestaaen i Aar udsender Chr. Erichsen et stort Værk i to Bind, hvoraf det første foreligger i disse Dage. Det er en tiltalende Optimisme, som har faaet Forlaget til at vove Udsendelsen netop nu i Stedet for at opmagasinere Værket til senere paa Aaret.

En endelig Dom over det store Arbejde maa vente, til begge Bind er udkommet. Foreløbig er Radioens Forbindelse med Kirken ikke blevet berørt, mens de musikalske, dramatiske, populærvidenskabelige og en Del andre Udsendelser er blevet omtalt, men det kan jo naas endnu.

Det er maaske ikke til at undgaa ved en Lejlighed som den givne, at en Del af Bidragene blot er en Art Skaaltaler. Men for den retteligt radiointeresserede er der en lang Række gode Bidrag, af hvilke blot nogle faa skal fremhæves her. Direktør Einar Dessau fortæller om sine Drengaaars System med traadløs Telefoni. De to Mellemskole-drenge, der spændte læste »Fysisk Tidsskrift« som Fritidslæsning, minder om ens egen Skoletid og faar en til at tænke paa, om den moderne Skole ogsaa skænker de lærde Tidsskrifter mange unge Læsere. Et af de mest levende Afsnit i de femten Aars Mindebog er Redaktør Axel Kjerulfs Artikel om Radiofonien og Musiklivet. Det er underholdende gjort, personligt og med vaagen Kritik, og »Københavnerviv«s Forfatter har faaet hele Meningsudvekslingen med, saa man modtager et ligefrem haandgribeligt Indtryk af, hvor rivende Udviklingen har været i de korte Aar.

Redaktør Axel Breidahl deltager i Underholdningen med elskværdige og morsomme Portrætter af Kammerherre Lerche, Emil Holm og Direktør F. E. Jensen, Mag. Hans Werner har overtaget det populære Afsnit at give smaa Indblik i Livet bag Kulisserne, mens Tage Heft journalistisk skildrer »Et Døgn i Størekassen«. Velkendte Radiofolk har taget sig af de mange øvrige Kapitler. T. T.

En kirkehistorisk Episode

Peter F. Anson: »The Benedictines of Caldey« (Burns Oates. 7 sh 6 d).

De Benediktinere, som den engelske Kunstner og Forfatter her har skrevet en fængslende Bog om, har altid haft en »god katolsk Presse« her i Danmark. Indenfor den anglikanske Kirkes anglo-katolske Fløj var der genopstaaet et Ordensliv efter katolsk Mønster. Et saadant anglo-katolsk Klostersamfund havde slaaet sig ned paa den lille Ø Caldey paa den nordlige Side af Bristolbugten. I 1913 vendte hele Kommunitetet hjem til Motherkirken, og det vakte den allerstørste og allerhæftigste Opsigt i kirkelige Kredse. I de Aar var cand. mag. Niels Hansen vort hjemlige Ugeblads Redaktør. Han var særlig interesseret i engelsk Kirkeliv, og Caldey-Konversionen satte stærke Spor i hans Redaktion. Hvert Kvartal anmeldte han det lille Tidsskrift, der udgik fra Caldey, og siden da har det danske Ugeblad ikke taet Forbindelsen med det blomstrende lille Benediktinersamfund, som siden 1928 bor paa et gammelt Herresæde, Prinknash Park i Gloucestershire, og i de sidste Aar har paabegyndt Bygningen af et stort Kloster.

Peter Anson resumerer kun ganske kort de sidste 25 Aars Begivenheder. Hele hans Arbejde gaar ud paa at skildre Klosters Oprettelse og den langsomme Udvikling hen imod Konversionen, hvis dokumentariske Historie ogsaa fremlægges i en Del interessante Breve til og fra anglikanske Kirkemænd. Man modtager et godt Indtryk af anglikanske Kirkeforhold i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aarhundrede, ligesom flere bekendte Skikkelser saaledes Lord Halifax (den nuværende Udenrigsministers Fader) - træder tydeligt frem for Læserne. Samtidig indeholder Bogen en Oversigt over hele Klosterbevægelsen« indenfor Anglo-Katolicismen. H. D. T. K.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Smaabørns Tegninger

Børn bliver ikke altid taget alvorligt nok. Deres mange smaa »Foretagender«, deres Leg og deres Pludren er ikke blot en Form for Tidsfordriv, ofte plagsom nok for os voksne. Alt er rammeste Alvor for de smaa. Hos det sunde Barn er Trangen til at virke stærk og levende, og om den end i de første Leveaar udfolder sig ganske ureflekteret, kan vi dog være overbeviste om, at den er en spontan og saare nødvendig Udløsning af Kræfter, som vil og maa prøves og øves og som vokser derved. Barnet spilder ikke et Minut af den kostbare Tid, naar det blot faar Lov til at »tage fat« og faar det nødvendige »Værktøj« i Hænde.

Et saadant Værktøj i Barnets Hænder er Blyanten. Giv Barnet en Blyant i Haanden, og det vil straks give sig til at »arbejde«. I Begyndelsen vil dets Interesse være knyttet alene til det Fænomen, at Blyanten kan frembringe sorte Streger, hvilket er en stor Opdagelse og en Oplevelse for Barnet. Det tegner løs, op og ned, frem og tilbage, i store og smaa Rundkredse! Barnet *driver Sport* i Ordets egentlige Betydning, thi der foregaar samtidig en meget gavnlige Træning af Haandens Muskler, som vinder i Kraft, Smidighed og Sikkerhed.

Den interesserede Iagttager vil snart lægge Mærke til, at Barnet, alt imens det udfører dette mekaniske Arbejde, kan faa et forunderlig udtryksfuldt Glimt i Øjnene. Det ser ud til, at Barnet gennem det tilsyneladende planløse Kradseri forsøge at *udtrykke noget* — maaske gengive visse Fantasibilleder, som foresvæver det; hele dette Sømmensurium af Streger lader dog til at være Udtryk for en maalevidst Stræben.

Ganske rigtigt, før eller senere begynder Kradseriet at tage Form og bliver til Gengivelse af sete Ting! Og nu gælder det at lade Barnet selv »bestemme Farten«, idet vi husker, at Barnet tegner netop *saa meget, som det opfatter og saaledes, som det opfatter*. Forkert hederne beror simpelthen paa, at Barnet *endnu ikke* er naaet til at

opfatte rigtigere og mangler Evne til at fastholde Enkeltheder og føje dem sammen til en Helhed. Det kan ofte klø i Fingrene paa os voksne efter at rette de skæve Ben eller sætte Albued paa de stive Arme — men vi skal helst lade være; vi tager Arbejdsglæden fra den lille, som ikke forstaar rettere, end at den fine Tegning er blevet ødelagt! Bedre vil det i al Fald være at faa Barnet til at iagttage en Model og ved Sammenligning komme til bedre Erkendelse.

Barnets Tegninger er primitive, som det selv er det; hvad de tegner har, som det er vist, Værdi for det selv; men ogsaa for de voksne, idet de dels giver os meget vigtige Oplysninger om Udviklingen af Barnets Opfattelse af den ydre Verden, dels vejleder os i

Valget af de Billeder, vi vil anvende til Undervisning og Opdragelse.

Hvordan tegner da Børn, naar de er naaet saa vidt, at de begynder at fremstille noget? Uden at gaa i Detaljer skal vi blot fremhæve, hvad der er af Interesse for nærværende Artikel: Børnene tegner helst i stort Format; det, som interesserer mest, størst — ofte urimelig stort — og anbragt paa en fremtrædende Plads. Børnene er strengt »saglige«, naar de tegner — uvedkommende Detaljer udelades. Derfor tegner de oftest uden Baggrund — den interesserer ikke i Øjeblikket. Kort sagt: Børn har en udpræget Tendens til at koncentrere deres Opmærksomhed om det, der efter deres Opfattelse er det centrale; de understreger det kraftigt og føler aabenbart ikke Trang til at strække sig videre — magter det vel heller ikke.

(Sluttes næste Uge)

Maalestokken for Marias Moderværdighed

Ærkeenglen Gabriels Budskab til Zakarias, Elisabets Mand, rummer en udførlig Beskrivelse af det Barns Personlighed og Løbebane, som skulde fødes af hende: »*For han skal blive stor for Herren. Vin og stærk Drik skal han ikke drikke, og han skal fyldes af den Helig Aand allerede fra sin Moders Liv. Han skal omvende mange af Israels Børn til Herren, deres Gud, og det er ham, der skal gaa foran ham i Elias' Aand og Kraft for at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og de vantro til de retfærdiges Visdom og (saaledes) berede Herren et fuldkomment Folk (Lk. 1, 15—17).*

Maalet af Lovprisning, som ydes det Barn, der skal fødes, er ogsaa Maalestokken for Elisabets Moderværdighed: hun skal i Sandhed blive Moder til et Menneske, saa stort, at hans Storhed overgaar alt, hvad der er gaaet forud i Israels aandelige Historie. Elisabet er Moder til Forløberen, og hendes Moderskab rækker saa langt som Forløberens Livsbane. Johannes' Forældre skal besidde Fryd og Glæde i deres Søns Storhed: det er nemlig en

altomfattende Lov for menneskeligt Faderskab og Moderskab, at ethvert Menneskes Løbebane, hvor stor han end er, bliver en sand Ære for hans Forældre; menneskeligt Faderskab og Moderskab omfatter hele Barnets jordiske Levnedsløb.

Den himmelske Budbringer, som Gud har betroet det Hverv at forkynde de to Moderskabers Herlighed, baade Elisabets og Marias, benytter een og samme Rækkefølge ved begge Lejligheder: han begynder med Forherligelsen af det forjættede Barn for at vise, i hvilken Udstrækning de af Gud begunstigede Forældre nyder Ære; han giver Maalestokken for begge Moderværdigheder ved at skildre Sønnernes Løbebane. Saa faar vi da det underfulde Budskab til Maria, svarende til hint andet Budskab, der blev afgivet til Johannes' Fader: »*Frygt ikke, Maria, thi du har fundet Naade for Gud. Se, du skal undfange og føde en Søn og give ham Navnet Jesus. Han skal være stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren vil give ham hans Fader Davids Trone, og han skal være Konge over Jakobs Hus evindeligt,*

og der skal ikke være Ende paa hans Rige» (Lk. 1, 30—33).

Elisabets Moderskab er allerede af stor Betydning for vor rigtige Forstaaelse af Menneskeblivelsens Ægthed ved dets inderlige Tilknytning til Marias Moderskab, og det gør den kristne Teologi en saare værdifuld Tjeneste ved sammenlignelsesvis at yde den Maalestokken for Marias Moderværdighed. Maria er Moder i den Udstrækning, i hvilken Gabriel giver Skildringen af hendes Søns Løbebane, ganske som Elisabets Moderskab omfatter Forløberens Levned. Johannes' Løbebane er i al sin ophøjede Vælde af en nøje begrænset Art; Elisabet skal med Glæde faa Del i al dens Ære. Jesu Løbebane strækker sig ud over alle Grænser; den omfatter Evigheden: »og der skal ikke være Ende paa hans Rige«. Marias Moderskab strækker sig lige saa langt og har samme Omfang. Hun er i Sandhed Moder til Ham, paa hvis Kongedømme der ikke er Ende. I Kraft af den yndefulde Sammenstilling af Marias Moderskab og Elisabets Moderskab, som Guds Visdom har indføjet straks ved Kristendommens Oprindelse, tager vi Gabriels Skildring af Kristi Personlighed og Sendelse til Maalestok, hvorved vi kan danne os et Skøn om Udstrækningen af Marias Moderskab: Maria er lige fra første Færd Moder til Ham, hvis Kongedømme er evigt. Marias guddommelige Moderskab er altsaa evigt, ikke timeligt, i sin Art. Gabriels Skildring af det Barn, der skal fødes af Maria, rummer som i en Engels Oversigt hele Jesu Storhed: Han er Søn af Gud; han er Arving til alle Israels Forjættelser; han er udødelig. I al denne Uendelighed af Ære og Storhed skal Maria med Glæde faa Del som hans virkelige Moder; hun har Lov at fryde sig ved det alt sammen, hun har Lov at være stolt af det alt sammen, det falder alt sammen ind under hendes Moderskab. Hun skal blive Moder til en stor Personlighed: »Han skal være stor«, som ogsaa Elisabet skulde blive Moder til en stor Personlighed. Begge Mødre nyder den Gunst. Men naar Englen gaar over til en videre Udvikling af henholdsvis Johannes' og Jesu Storhed, sker der dette:

fra de endelige (grænsebestemte) Tings Sfære, hvor det drejer sig om Johannes, stiger han, hvor det gælder Jesus, i Himmelflugt op til Uendeligheden, og Marias Moderskab stiger op med ham.

Elisabets Moderskab gaar ikke videre end Johannes' jordiske Løbebane. Johannes' rene Aand er (efter den store Profets Martyrdød paa Herodes' Bud) ikke Elisabets Søn. Men den opstandne Kristus er Marias Søn, og Kristi Opstandelse er Del af Marias Moderskab, Del af alt, hvad der blev lovet hende, da hun fik Løfte om en Søn, hvis Kongedømme aldrig skal faa Ende.

Marias guddommelige Moderskab adskiller sig saaledes fra alle andre Moderskaber, Elisabets ikke undtaget, ved denne betydningsfulde Ejendommelighed, at hun er Moder til en Personlighed, som er evig ifølge selve de Livskræfter, der har deres Udspring i Marias Moderskød. Da Jesus aldrig kunde bringes til at se Forraadnelse, idet »han ikke blev ladet tilbage i Underverdenen, ikke heller saa hans Kød Forraadnelse (Apg. 2,31) — og det forholdt sig saaledes ifølge Lovene for selve hans guddommelige Væsen — saa er Maria uafbrudt Moder til ham, lige saa længe som der er Enhed og uafbrudt Bestaaen af det Legeme, han fik af hende. I Kraft af det Guddomsvæsen, der var i ham, betød hans Død ikke i mindste Maade den ringeste Afbrydelse af hans personlige Tilværelse, ikke den ringeste Opløsning af Bestanddelene af den legemlige Organisme, som fra første Færd var blevet dannet i

Marias Moderskød. Ingen anden Moder kan hævde en saadan Fortsættelse af det Liv, hun fra først har givet og næret. Jesu Død paa Korset kunde ikke være nogen Afbrydelse af det naturlige Slægtskab, der bestod mellem Maria og hendes guddommelige Søn, fra den Stund han blev undfanget af hende. Opstandelsen er for Vor Herres Vedkommende andet og mere end en død Mands Tilbagevenden til Livet; den betød for ham et andet Under, nemlig dette, at i Kraft af hans guddommelige Naturs Forening med hans menneskelige Natur (hypostatisk Forening) var hans personlige Tilværelse aldrig blevet midlertidigt afbrudt; om end adskilte ved Døden, forblev Sjæl og Legeme forenede i Ordets guddommelige og eneste Person.

Det vilde altsaa ikke være nok for os at sige, at Opstandelsen gengav Maria hendes Søn; vi bør sige, at selv i Døden var Jesus i Sandhed Marias Søn; eftersom han jo tillige var den Allershøjstes Søn, kunde hans Egenskab af Søn ikke være underkastet nogen Formørkelse, hverken med Hensyn til hans himmelske Fader eller jordiske Moder. Derfor er Maalestokken for det guddommelige Moderskab Uendelighed og Evighed. Paa Guds Vegne forjættede Gabriel Maria en Søn af uendelig, uovertræffeligt Værd; han skulde kaldes den Allershøjstes Søn og have evig Livsvarighed. Hendes Moderskab besidder altsaa nødvendigvis alle disse Kendetegn.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Troldmanden har sagt mig det. Jewan kørte bort med Soldaten, og han er aldrig kommen tilbage. Hvor er han?«

»Det kan vi spørge om i Chibiny; men lad os nu komme afsted.«

Waask udstødte et gjaldende Raab og rykkede i Tømmen, som

var anbragt om Halsen paa Føreren.

»Hvor vil du bringe mig hen?«

»Du skal for Retten.«

»For hvilken Ret, og hvorfor vil man stille mig for Retten?«

»Fordi du forrige Gang flygtede sammen med hele Landsbyen.«

»Lapperne elsker Tundraerne og

deres Renere; og de hører hjemme i Tundraerne. Kan man stille dem for Retten af den Grund?»

»Ikke altid!»

»Hvorfor kan man gøre det den ene Gang og ikke de andre Gange? Saa længe jeg har levet, er jeg hvert Foraar draget ud i Tundraen. Og ingen har stillet mig for Retten af den Grund. Hvor vil man saa gøre det denne Gang?»

Kaptajnen prøvede paa at forklare Waask, at der fandtes noget, som hed Love, og at man maatte gøre, hvad Lovene foreskrev. Og nu fordrede Loven, at man skulde bygge Jernbanen.

»Dette hverken kunde eller vilde Waask forstaa. Hvorfor skulde Lapperne bygge en Jernbane, naar de havde deres Renere.

»Naar man har stillet mig for Retten, hvad saa?»

»Saa kommer du i Fængsel.»

»Fængsel — hvad er det for noget?»

»Et Fængsel! — Ja, det er et Sted, hvorfra man ikke kan komme ud i Tundraerne; i Fængslet findes ingen Renere, men kun Soldater.»

Waask hang med Hovedet og var meget bedrøvet over, at man, nu, hvor han var ved at blive gammel, ikke mere vilde lade ham drage ud i Tundraerne.

»Du skal ikke være ked af det, Waask, maaske lader man være med at sætte dig i Fængsel, men nøjes med at lade dig arbejde.»

I Chibiny satte man ikke Waask i Fængsel. Han maatte køre Sten, og han maatte bo i en Kaserne, hvor Luften var kvalm og trykkende, og hvor man ikke mærkede det mindste Vindpust. Han tænkte ofte med Længsel paa sit hullede Telt.

Waask spurgte mange Mennesker, om de ikke havde set hans Søn Jewan.

»Det kan vi ikke huske; her kommer saa mange Mennesker, man kan ikke huske dem alle,« svarede man.

Under Arbejdet stødte han engang paa den Soldat, som Jewan havde kørt til Chibiny.

»Hvor er Jewan? Hvor har du bragt ham hen?» raabte den gamle.

»Hvilken Jewan?»

»Min lille Søn Jewan, som kun var tretten Aar gammel, men som allerede kunde køre Renerne.»

»Hvor skulde jeg vide det fra?»

»Du har taget ham med; hvor har du bragt ham hen; sig det dog.»

Nu kom Soldaten i Tanker om den lille Dreng.

»Han har boet paa en af Kaserne. Han kørte Sten. Men nu ved jeg ikke, hvor han er. Maaske er han flygtet, maaske er han død og begravet i Massegraven. Men det kan ogsaa godt være, at han har Skørbug og ligger paa Hospitalet.

Der ender mange. Men bestemt ved jeg intet.»

»Find Jewan!»

»Tror du ikke, jeg har andet at bestille end søge efter Jewan?» Soldaten gik sin Vej og lod Waask tilbage med sin Tvivl og Angst.

»Han har selv bragt Jewan bort og nu ved han ikke, hvor Drengen er ...»

Gamle Waask søgte alle Vegne, i alle Kaserne, men kunde ikke finde sin Søn.

»Sandsynligvis har Troldmanden dog Ret,« tænkte han tilsidst.

Da Foraaret kom, greb en anden Længsel ham: ikke efter Sønnen, men efter Tundraen, efter Fiskepladserne, efter de larmende Vandfald og efter Datteren Mattesch.

»Snart skal Hunnerne kæmpe, og hvem skal saa se efter Kalvene? Og snart skulde ogsaa hans Datter Mattesch føde. Hvem skulde saa bede for Barnet til den store Gud, bede om at det maatte blive en dygtig Jæger?»

Saaledes tænkte gamle Waask og længtes efter Tundraen.

*

»Soldat! Halloj, Soldat! Du har sovet længe nok. Nu er vi der.« — Jewan greb Soldaten i Kraven og ruskede ham. »Vi har Chibiny i Sigte.»

»Er vi der?»

»Ja, der er Chibiny!»

Renere søgte hen over Imandras islagte Flade. Solen, som nyelig var vendt tilbage, kastede sine Straaler ud over Søen. Til venstre hævdede sig et sneklædt Fjeld, helt

overgydt af et rosenrødt Skær. Ved Foden af Fjeldet laa en Klynge sodede Huse og nogle gule Barakker. Fra Husene og Barakkerne steg Røgen op mod Himlen.

Da Jewans Renere sporede Røgen, fremskyndede de deres Fart. Hurtigere og hurtigere løb de, forbi Stendynger, forbi Skoven, Husene og Barakkerne til de endelig standsede foran Murmanskbanens Hovedkontor i Chibiny.

»Kom med ind paa Kontoret,« raabte Soldaten.

»Jeg kører hjem igen.»

»Du kører ingen Steder!« Soldaten greb fat i Ærmet paa Jewans Pelsjakke og slæbte ham ind paa Kontoret.

Det nye Kontor var opført af harpiksduftende Fyrretræ. Gulvbrædderne var uhøvede, og Embedsmændene sad ved Borde, som var tømret sammen i Høj og Hast; foran hver stod en slukket Petroleumslampe.

Soldaten skubbede Jewan hen mod Lederen af Arbejdermobiliseringsringen.

»Her er en af Lapperne — og et Par Renere,« sagde han.

»Hvorfra?» Lederen hævdede sit rødblissede Ansigt, tog en Cigaret op af Lommen og tændte den.

»Fra Pullosersk.»

Lederen betragtede Jewan, medens han dampede løs paa sin Cigaret.

»Hvor gammel er han? — Hvor mange Aar er du?»

»Tretten.»

»Hvad duer han til? En Laplander paa tretten Aar er ingen Arbejder.«

(Fortsættes)

AARHUS

Brug

Pindstrup Tørvestrøelse

til Jordforbedring, Stald- og Fjerkræstrøelse eller Indskudsmateriale.

Pindstrup Mosebrug

Tlf. Pindstrup 13 (3 Lin.)

København: Central 8261

Forlang Brochure

Hjemmelavet Paalæg . Smørrebrød

»BOTHILLA«

Ryesgade 24 . Telefon 6162

NYKØBING F.

Johannes Madsen

Elektr. Installatør Nykøbing F.

Installationer

St. Kirkestræde, Tlf. 684

Leverandør til katolsk Menighed

NYKØBING F.

A-S Lolland-Falsters

Kulkompagni

KUL.KOKES.CINDERS

Nykøbing F . Tlf. 626, 945

Leverandør til kat. Institutioner

E. C. Schultz

Kolonial . Delikatesser

Tlf. 110 . Hj. af Østerg. og Raadhusstr.

Leverandør til katolsk Menighed

CHR. HANSEN

Murermester

Fredensgade 17 . Tlf. 322

Leverandør

J. Lülken Frigast & Co. A-S

Trælast, Kul & Koks

Lev. til de katolske Institutioner

FRA AARHUS

Ryesgades
ældste Dreng
slikker Solskin

Ungerne her i Byen har det godt. De slikker Solskin. De har ogsaa godt med aandelig Sol: Al mulig Lejlighed til Undervisning og Gudstjeneste, saa Naaden kan strømme ind i deres unge Hjerter.

De paa Landet er daarligere stillet, især da Præsterne foreløbig ikke kan komme til dem pr. Bil. Dog vil de naturligvis prøve at komme rundt pr. Bane, Rutebil og deres tohjulede Ganger, saavidt det kan lade sig gøre. Naar der saa læres lidt mere ad Gangen, og Forældrene hjælper lidt mere med, vil Gud heller ikke nægte sin Naade.

Aarhus Opland i Maj Maaned

5. Maj:

Odder: Sønd. 5. Maj Kl. 10 (9,15: Komm.)

Retrætedagene i Ordrup

Søndag den 21. April havde vi i Mariakongregationen »Stella Matutina« Retræte i Ordrup under Ledelse af vor Præsens Pastor Nölke.

Dagen blev en stor Succes.

Pastor Nölke, der er en glimrende Taler, fik os helt til at glemme Hverdagens Begivenheder, skønt Flyvemaskinerne stadig sumede over Hovederne paa os.

Et lille Skaar i Glæden var det, at der kun var mødt 9 Deltagere, skønt der havde tilmeldt sig 21. Det var Synd for Søstrene, som jo havde købt ind derefter.

Til Slut bringer vi Pastor Nölke og Søstrene en hjertelig Tak for den dejlige Dag. Tak for den Venlighed og Hjælpsomhed, vi hele Dagen mødte. *Nelly.*

Paa given Foranledning

Paa given Foranledning skal jeg tillade mig at oplyse, at jeg ikke

Ebeltoft: 12. Maj: bortfalder.
Pindstrup: Ingen Gudstjeneste.

12. Maj:

Odder: Fred. 17. Maj Kl. 16,15: Underv. Sønd. 19. Maj Kl. 10 (Kom. 9,15).

Pindstrup: (Pinse) Kl. 9 Kommunion. Kl. 10 Højmesse m. Præd. Kl. 14 Undervisning og Andagt.

19. Maj:

Odder: Sønd. 19. Maj Kl. 10 (Kom. 9,15).

Pindstrup: Kl. 9 Kommunion. Kl. 10 Sangmesse m. Præd. Kl. 14 Undervisning og Andagt.

NB! Processionen holdes i Aar Søndag d. 2. Juni.

26. Maj:

Odder: Fred. 31. Maj Kl. 16,15: Andagt. Sønd. 2. Juni Kl. 10 (Kom. 9,15).

skriver under Mærket »L. H.«, men altid med Navn.

Lili Howitz.

Paa samme Foranledning har vi forespurgt Statistiken, der siger, at omtrent 2000 danske Katoliker har »H.« til Efternavn, og heraf har omtrent 125 Fornavnet »L.«. Man bør derfor opgive at gætte sig til, hvem en saadan Signatur betegner.

Red.

Bælgetræder

stor Dreng eller Mand, søges til St. Knuds Kapel. Henvendelse til Præsten, V. Voldg. 115, 1., Tlf. Palæ 7917 (5—6, Mandag undtagen).

Paa Grund af Helligdagen

udkommer dette Nummer en Dag før sædvanlig. Derfor maa vi undvære Rubrikken »Over Vatikanets Radio« i denne Uge.

Didaskaleion

Søndag d. 5. Maj i Musæet i Sølvgade, Kl. 12½: Nyere religiøst Maleri.

Peter Schindler.

Majandagter

St. Ansgars Kirke. Hver Aften Kl. 19½.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Aften Kl. 19½.

Sakramentskirken. Hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag Kl. 20. Hver Mandag, Onsdag og Fredag efter 8-Messen.

Jagtvejsklosteret. Hver Aften Kl. 19½.

Immaculatakirken. Hver Aften Kl. 19½.

St. Antoni Kirke. Hver Tirsdag og Fredag Kl. 20.

Møder i København

Birgitta Forening. Søndag d. 5. Maj Kl. 8, Fælleskommunion i Sakramentskirken.

»Felicitas«. Sønd. 5. Maj Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar.

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 5. Maj Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar.

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 5. Maj Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for baade Mændenes og de unge Mænds Kongregation. Mand. 6. Maj Kl. 19½ Kongregationsandagt for de unge Mænds Kongregation.

St. Dominikus' 3. Orden. Onsd. 8. Maj Kl. 19½ Møde i Sakramentskirken og i Katolsk Centralskole.

»Maria Rosenkransdronning« samles til Majandagt Torsdag d. 9. Maj Kl. 19,30 i Rosenkranskirken.

Københavns K. U. K. Lørdag d. 4. Maj Kl. 20 prc. Kredsmøde. Emne: Den 4. Trosartikel. Indl.: Karla Hansen og Leo Karup. De 2 Minutter: Karen Gulstad og Henrik Gufler. Lørdag d. 11. Maj aabent Hus Kl. 19½.

Ordrup K. U. K. Og saa kommer den store Aften i vor Sæson! Bibliotekar, cand. theol. K. R. Adamsen vil arrangere en herlig Holberg-Aften for os Tirsdag d. 7. Maj. Hr. Adamsen er kendt i hele Bogverdenen for sin pragtfulde Oplæsning, sit Skuespillertalent og sit sprudlende Humør. Saa vi kan love Dem en dejlig Aften. Først mødes vi til Majandagt i Kirken Kl. 19,30. Kl. 20 begynder derefter Mødet hos Lioba-Søstrene, Kollegievej 4. De to Minutter: Elisabeth Hutters og Stig Arnfast. Husk at møde præcis og tag Sangbøger med! Husk Medlemskort!

Af Planer for Fremtiden kan vi meddele, at der er Kredsmøde Tirsdag d. 21. Maj. Emne: Boden. Endvidere planlægges i en mindre Fest (saavidt Tilladelse bliver givet) som Afslutning paa Sæsonen.

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

12. Maj 1940

Nr. 19

Et Solstrejf

Det er forhaabentlig ikke upassende, at jeg finder Fuglenes Kvidder kønnere end Flyvemaskinernes Brummen? Og at jeg synes, Vorherre har bygget sine »Flyvemaskiner« finere og mere elegante, selv om Fuglene ogsaa kan være uartige en Gang imellem og lade noget falde ned paa Jorden.

Jeg beder undskyldte, at jeg idag ikke kan være højtidelig og alvorsfuld. Jeg var nemlig et lille Trip nede i Haven og kikkede til Spirerne, som havde vældig travlt. Og der stod en hel lille Prøvekollektion af Foraarets Frembringelser fikse og færdige. Himlen var ualmindelig blaa og Solen ualmindelig fornøjet. Og da jeg saa kom op i min Stue igen, var jeg klar over, at jeg idag ikke var i Stand til at skrive om andet end Foraaret. Men jeg maatte frygte, at det blev noget forvirret Snak, fordi Foraaret gør os Mennesker lidt smaatossedé. Eksempel: Jeg kunde faa det Indfald at tage min Fløjte og sætte mig op i et Træ for at spille med i Fuglenes Orkester. Men det kom der nok bare en Forkølelse ud af, selv om der næsten vilde være noget heroisk ved en saadan Forkølelse. Er f. Eks. vore Digttere ikke en Slags Poesiens Helte, naar de

trodser alle Fornuftens Advarsler, idet de kun tænker paa at indfange Foraarets allerførste Duft, selv om de skal gaa med en Klud om Halsen i flere Uger i Træk?

Jeg gjorde en lagttagelse. Glæden over Foraaret kommer ikke til Orde, naar man staar nede i Haven og ser sig om til alle Sider. Nej, det er først, naar man kommer op i Stuen og faar samlet Indtrykkene, at Jublen over al det nye Livs Friskhed bryder frem. Foraaret kan kun findes inde i vort eget Sind. Det er først *der*, det springer ud.

Det kommer vel af, at alting skal have Tid til at gro. Jeg husker en Præst, der skulde fortælle lidt om, hvorledes religiøse Tanker for Alvor faar fat i et Menneskes Sind, og han anførte følgende Eksempel:

Naar en ung Mand og en ung Pige har faaet hinanden kær, da ved de det endnu ikke, medens de er sammen. Men naar de er alene med sig selv, spirer Glæden over den nyudsprungne Kærlighed ganske stille frem.

Jeg kan ikke lade være med her at fremdrage et personligt Minde, selv om det er meget personligt.

Det var en Foraarssøndag i

Paris. Jeg havde modtaget Dia-konvielsen nogen Tid i Forvejen, og samme Morgen havde jeg faaet Lov til for første Gang at uddele den hellige Kommunion. Det havde grebet mig stærkt, da jeg for første Gang lagde Guds hvide Brød paa et Menneskes Tunge. Der var en Del slidte Gamlinge ved Kommunionbænken. Jeg saa de mange Furer, der fortalte om Livets haarde Kampe. Og det var en stor Glæde at mætte disse Sjæle med Livets Brød.

Men *hvor* stor en Glæde, det havde været, oplevede jeg først, da jeg i Foraarssolen var paa Vej til Notre Dame. Og jeg vidste mig paa en Gang i Pagt med selve Livsfornyelsen, der udgaar fra Gud. I Alterets Sakramente bor et evigt Foraar, der vækker Livets spirende Kræfter frem af Sjælens Jordbund.

Jeg var kommet ned til Boulevard St. Germain og skulde lige til at skraa over Gaden, da jeg følte mig gennemstrømmet af en usigelig stor Fryd over, at jeg fra nu af havde Lov til at uddele Kommunionen. Mindet staar stadig for mig som et lysende Solstrejf. Men det bedste ved det hele er, at det var Strejf af Lys fra en Sol, som aldrig gaar ned.

C. B.

Ved Hjemmets Majalter

FREDENS DRONNING

Majalteret staar smukt pyntet i Opholdsstuen; alting er parat til den lille Familieandagt. Mor og Far venter bare paa Hans og Bente, som er ved at pakke Skoletaske til i Morgen.

»Hvorfor har du egentlig ikke taget den smukke gotiske Madonnafigur, du engang fik? Hvor er den for Resten blevet af?« spørger Far.

»Den har jeg genit. Vi kan ikke have flere forskellige »Madonnafigurer« staaende fremme, det forvirrer Børnene, og de forstaar slet ikke den gotiske Figur.«

»Saa var der da netop en Anledning til at lære den at forstaa den. Og hvis du saa blot satte Statuen paa en lille Hylde og anbragte den gamle fine Fæng vase med en enkelt Blomst under den, — saa fik du noget virkelig stilfuldt ud af det, i Stedet for alt det dér ...«

»Og vores to smaa vilde ikke begribe noget af det. Før dem skal den hellige Jomfru først og fremmest være Frelserens Mor. Derfor skal Statuen paa deres Majalter forestille Guds Moder

med Jesusbarnet. Alt det, som vi voksne forøvrigt ser i Jesu Moder, fatter de ikke endnu. Og hvad det »stilfulde« angaar, maa det komme bagefter; først skal Børnene have noget, der taler til deres barnlige Sind.«

»Naa, ja — du har maaske Ret. Men — skal de Dukkeurtepotter med Tøjblomster blive staaende? Og Flaget!«

»Ja, Bente kom med sine Blomster fra Dukkestuen; det er i Øjeblikket noget af det kæreste, hun har; og Hans' Silkeflag er ogsaa et Pragtstykke. De vilde give Guds Moder noget rigtig fint, og det skal de have Lov til; det er mere værd end de Roser, jeg har købt.«

»Ja, jeg ser, du har købt Roser i denne Dyrtid ...«

»Det er Anskuelsesundervisning — to store Roser og ti smaa.«

»Ti Roser — — skal det — — hør, vil du virkelig have, at Børnene skal bede Rosenkrans?« — Far ser sig forsigtigt om og siger saa lidt sagttere: »Noget saa kedeligt!«

»Nej — ikke »Børnene«, men vi — alle fire; eet Led hver Dag.«

— »Nu er jeg færdig!« Hans kommer stormende.

»Og jeg osse!« Bente er lige i Hælene paa ham. »Maa vi tænke Lysene, Mor?«

»Ja, om et lille Øjeblik. Vi skal bare først tale lidt sammen om det, vi skal gøre foran Majalteret, I og Far og jeg. Har I jeres Rosenkrans?«

Hans' Rosenkrans kommer op af Bukselommen sammen med en Blyant, en Fløjte og en gammel Cykleklokke. Bente henter sin i Dukkevognen — den ligger under Mettes Hovedpude, forklarer hun.

»Hvorfor er det saa, vi pynter Majalter i Kirken og hjemme — og holder Andagt i Kirken — og beder hjemme foran Majalteret, naar man bor saa langt fra Kirken som vi?«

»Det har du fortalt, Mor, — det er for at glæde Guds Moder.«

»Hvorfor skal vi da særlig glæde Guds Moder?«

»Fordi vi ka' li' hende,« erklærer Bente.

»Og hvorfor holder vi saa af hende?« spørger Mor — med et lille Eftertryk, uden ligefrem at rette paa Bentes Udtryksmaade.

Hans spekulerer, saa han faar Rynker i Panden, og pludselig kommer det: »Fordi Jesus holder af hende!«

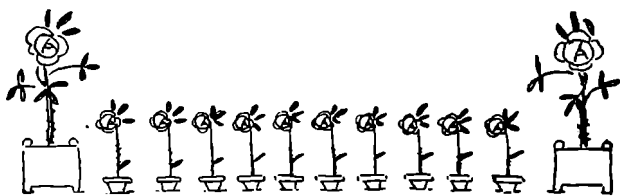
»Det er rigtigt, min Dreng! Fordi Jesus holder af hende.«

»Og hun holder af Jesus!« siger Bente stolt.

»Ja, akkurat.«

»Du skal sige: »Det er rigtigt, min Pige,« erklærer Bente bestemt.

»Det er rigtigt, min Pige! Altsaa: Jesus holdt saa forfærdelig meget af sin Mor, da han var et lille Barn og sad paa hendes Arm, som vi ser det paa Statuen dér; og da han blev en stor Dreng som Hans og større endnu — — og blev voksen — — altid holdt han af sin Mor. Og

TI SMAA ROSER MELLEM DE STORE

hun holdt af ham og passede ham, da han var lille; hun kælede for ham og gav ham Mad og sørgede for hans Tøj — —

» — — lissom du gør for os, Mor — —

» — — og hun talte med ham om Gud og om Himlen. Da han saa blev voksen og maatte bort fra hende for at prædike rundt omkring i Landet, var de saa glade begge to, naar han kom hjem og besøgte hende.«

»Ligesom Farmor, naar Far kommer! Hun siger altid: Hvor er det dog dejligt at se dig, min egen Dreng!«

»Ja, og Far siger: Her har du mig igen, kære, lille Mor.«

»Ja, en god Mor og en god Søn er altid glade for hinanden. — Fordi Jesus holder saa meget af sin Mor, skal vi ogsaa gøre det; og i Maj Maaned skal vi særlig vise hende det.«

»Er det saa hendes Fødselsdag?« spørger Bente.

»Nej. Men vi kan saamænd godt kalde det for en Slags Fødselsdagsfest for hende. Paa Fødselsdagen gør vi altid, hvad vi kan, for at glæde Fødselsdagsbarnet, ikke? Hvordan gør vi det?«

»Vi kommer med Gaver og Chokolade.«

»Og med Blomster. — Jeg har givet Guds Moder Blomster!«

»Ja, det er godt at give hende Blomster. Men vi skal gøre mere endnu — vi skal bede. — Se engang paa de Blomster, Mor har sat foran Statuen; hvormange er der, Bente?«

Bente elsker at tælle. »Tolv! Det har jeg set! To store og ti smaa!«

»Se saa paa Rosenkransen. Eet Led — hvad er det?«

»Een stor Perle og ti smaa — det betyder eet Fader vor og ti Hil dig, Maria — og saa Ære være — — men det er der ikke paa Rosenkransen,« kommer det rask fra Hans.

»Hvert Hil dig, Maria, skal betyde en Rose til Guds Moder — ligesom Roserne paa Alteret. Derfor beder vi roligt og langsomt, som vi er vant til det, et Fader vor til vor Fader i Himlen, — det er den store Rose — og saa ganske langsomt de ti Hil dig, Maria, — det er de ti smaa. Først siger vi jo: Hil dig, Maria, fuld af Naade, Herren er med dig, velsignet er du iblandt Kvinderne, og velsignet er dit Livs Frugt, Jesus. Det er vores Hilsen til Guds Moder: Goddag, kære, hellige Jomfru Maria — her har du mig igen! Hvor er du god! Og hvor har Gud været god imod dig, naar han gjorde dig til sin egen Søns Mor! Det mener vi, naar vi siger vort Hil dig, Maria. Men vi siger det lidt mere højtideligt, fordi vi bruger de Ord, Engelen sagde, da han kom til Maria med Budskabet fra Gud.«

»Det kan jeg godt huske — det var det, Hans tegnede!«

Hans nikker alvorligt.

»Og saa siger vi: Hellige Maria, Guds Moder, bed for os Syndere. — Vi er jo ikke altid saa søde, som Gud vil have, vi skal være, vel?«

En lille Pause. Bentes Mundvige trækker sig langt ned; saa hvisker hun: »Jeg fik et Minus i Opførsel i Dag, for-for jeg legede i R-egnetimen.«

»Og jeg sagde tre Gange Hold Kæft til Ole!«

Far drejer Hovedet og stirrer med sammenkneben Mund ud af Vinduet.

»Ja, det er godt, vi nu, før vores Majandagt, husker paa, hvad vi har gjort forkert, og beder Guds Moder hjælpe os med at sige Om Forladelse til Gud. For vi vil jo gerne blive gode og fromme Mennesker og komme i Himlen, naar vi dør. Det beder vi ogsaa Guds Moder om, naar vi siger: Bed for os Syndere nu og i vor Dødstime.«

»Børn kan ogsaa dø, ikke Mor?«

»Aah, det ved du da godt — Erik i min Klasse blev jo kørt over og døde!«

»Ja, Børn kan godt dø, selv om det mest er gamle Folk, der dør; derfor passer den Bøn lige godt for alle Mennesker. — Efter de ti Gange Hil dig, Maria, slutter vi saa med at hilse Gud Fader, Vor Herre Jesus Kristus og Gud Helligaand med Ære være — — Det er den anden store Rose, og saa er vor Rosenbuket færdig. — Saa, nu tænder Hans det ene Lys og Bente det andet — —

Sammen synger Familien nu første Vers af Salmen: »Jeg elsker Maria«, som Børnene kan udenad, og man mærker, hvor godt de er med, da de med lyse, lidt skingrende Stemmer synger: »Hvem Jesus har elsket, vil jeg høre til, - hvem Jesus har adlydt, jeg adlyde vil.«

»Saa knæler vi og beder et Led af Rosenkransen langsomt og roligt og tænker os godt om,« siger Mor sagte.

Far skæver til de smaa andægtige Ansigter. Det er tydeligt, at Børnene med stor Iver gaar op i de Tanker, Mor sagde Børnene skulde udtrykke: en Hilsen, — kærlig, glad, taknemmelig til den, der var Jesusbarnets kærlige Mor, — og en Bøn om Hjælp til at blive gode, fromme Børn, som engang kan komme op i Himlen, hvor hun nu er hos sin Søn.

Endnu et Vers af Salmen; saa er den lille Familieandagt forbi.

»Hvorfor tog du ikke et bestemt Led af Rosenkransen med

DE KØNNESTE TIL GUDS MODER

»Betragtning« og gode Forsætter, som det hedder?» spørger Far senere paa Aftenen.

»Fordi jeg tror, man skal vogte sig for at fylde saa smaa Børn med alt for meget. De kan rumme Fader vor og Hil dig, Maria, naar det forklares godt for dem, og de har Tanker nok deri foreløbig.«

»Ja, men det bliver dog ensformigt.«

»Du ved jo godt, at Børn holder allermest af det, de kender ud og ind. Husk paa deres Yndlingshistorier, som er blevet fortalt de Hundreder af Gange og altid har skullet fortælles med samme Ord og Betoning, det skulde de nok passe paa; derfor har vi hver haft vort Repertoire, hvad Eventyr angaar; for den ene har aldrig kunnet gaa ind i den andens Fortællemaade.«

»Jajada. Men det kan vel ikke saa godt kaldes »Rosenkransbøn«, naar man ikke tager Hensyn til de tre Rosenkranse og deres Hemmeligheder?«

»Bare du vilde lade være med at sige »Hemmeligheder« — — er det en Hemmelighed, at Jesus blev født i Bethlehém eller opstod fra de døde? Hvorfor kan vi ikke bruge Ordet Mysterium, naar vi ellers har Masser af Fremmedord? Men det var det med de tre Rosenkranse. Ved du hvad, — jeg læste forleden, at i et Hil dig, Maria, ligger som i en Nøddeskal baade Glædens Rosenkrans: hele Engelenes Hilsen, Smertens Rosenkrans i: Bed for os *Syndere*, fordi dette maa rumme Tanken om Kristi Forsoningsdød, — og endelig Herlighedens i: nu og i vor *Dødstime*, fordi dette fører Tanken hen paa Saligheden i Himlen. Alt det er naturligvis ikke for Børn; men rigtigt er det, ikke sandt?«

»Jo, og det er kønt. Egentlig er det farligt, saa klog du er blevet, lille Mor! Du kan ikke blot opdrage dine Børn religiøst, men ogsaa din Mand. Tak skal du for Resten have! Jeg tror nok, denne »Majandagt« har hjulpet paa mine Hil dig, Maria'er.«

Ærkebiskop Eskild og Clairvaux

Den danske Kirkehistorie er rig paa herlige Episoder, der let faar os til at glemme de enkelte mørke Pletter. Vi møder et stort Antal Skikkelser, der aftvinger os Respekt. Blandt dem indtager Ærkebiskop Eskild ikke den sidste Plads. Paa det kirkepolitiske Liv havde Lunds anden Ærkebiskop megen Indflydelse, men han var ogsaa en stor Asket. Han valgte den hellige Bernhard til sin aandelige Raadgiver og Vejleder, og en bedre kunde han ikke finde. Ikke blot Eskild af Lund droges mod Clairvaux, ogsaa andre fremragende Kirkens Mænd søgte til dette Tilflugtssted. Iblndt disse skal kun nævnes een, Ærkebiskoppen af Armagh, der døde i Clairvaux den 2. November 1148 og blev kanoniseret ti Aar efter Eskilds Død. Da den hellige Bernhard selv har forfattet hans Levnedbeskrivelse, er det tænkeligt, at han ogsaa har talt med Eskild om ham under dennes Besøg i Clairvaux.

Denne Ærkebiskop af Armagh hed Malachias og har udrettet meget, men mest kendt er han for sine *Pavespaadomme*; en Fortegnelse over de 112 Paver, der skulde komme fra hans Tid og lige til Verdens Undergang. Hvis han har Ret, skal der iøvrigt kun være 6 Paver tilbage: Pastor et nauta (Hyrde og Sømand), Flos florum (Blomsternes Blomst), De medietate lunae (Fra Halvmaanen), De labore solis (Fra Solformørkelsen), De gloria olivae (Fra Olive-træets Herlighed) og Petrus Romanus. Men baade om Forfatterskabet og om Værdien af disse Spaadomme er der delte Mening. De fleste Videnskabsmænd er negativt indstillede, dog gives der ogsaa nogle, som forsvarer dem. Der skal kun endnu bemærkes, at Maleren af Pavemedailleonerne i Sankt Pauls Kirken i Rom har rettet sig efter dem, og at Kardinal-

dekanen efter Pius XII's Valg har tiltalt ham med den Betegnelse, der tilkommer ham ifølge Malachias (Pastor angelicus). Den hellige Bernhard siger ikke et Ord om disse Profetier, men vel i Almindelighed, at Malachias havde Profetiens Gave.

Fire Aar efter Malachias Død kom ogsaa Eskild til Clairvaux for at bede om Optagelse blandt Munkene. Men Bernhard afslog hans Bøn og lovede ham kun nogle Munke til Esrum. Samtidig fik Eskild ogsaa Efterretning om, at Cistercienserpaven Eugen III havde i Sinde at *sende en Legat til Skandinavien* for at omordne de derværende kirkelige Forhold, og derfor *skyndte han sig hjem*. Kort efter meddelte Gaufried ham Helgenens Død og dedicerede ham ogsaa den 5. Bog af hans Levnedbeskrivelse.

Vi kender henimod hundrede pavelige Sendebud, Visitorer og Legater i Skandinavien. Ofte blev Landets egne Biskopper bestemt dertil, f. Eks. Andreas Sunesøn, Henrik af Slesvig, Magnus af Upsala, Marcellus af Skalholt. Ogsaa fremmede Biskopper valgtes hertil, f. Eks. 1296 den kendte Isarnus, 1392 Johannes af Spoleto, 1383 Lambert af Bamberg, 1515 Johannes Blankenfeld af Reval.

Det behøvede ikke altid at være Prælater, der brugtes som Sendebud. Saaledes finder vi 1245 Magister Johannes fra Piacenza, 1260 Magister Gerhard, 1321 Kannik Nicolaus Sigvarti, 1348 Gulielmus de Pereti fra Majorca, 1514 Magister Johannes Angelus de Arcimboldus, 1515 Johannes Heutmers o. s. v. med forskellige Sendelser i Skandinavien. Men i Reglen var *Kardinalerne* Pavens Sendebud, saaledes Kardinalerne Johannes de Blandiaco 1365, Antonius Panzerinus 1425, Franciscus Armelinus de Medicis, Franciscus Remolinus, Laurentius Pucci,

De Cesis, Thomas Bakoczó o. s. v.

Som *Legat til Skandinavien* udnævntes 1152 Kardinalen Nicolaus af Albano (Breakspeare), der snart derefter under Navnet Hadrian IV besteg Pavestolen. Han havde megen Forstaaelse for de nordiske Forhold og gav allerede samme Aar Nordmændene deres eget *Ærkesæde i Nidaros*, oprettede et Bispedømme i Hamar og gav forskellige andre Anordninger. Intet Under, at Nordmændene, som vi læser i en gammel Krønike, blev helt begejstrede for ham. *Mindre godt gik det i Sverige*. Thi Svenskerne kunde ikke blive enige, hvor *Ærkesædet* skulde oprettes, idet 2 Bispesæder stredes om den *Ære*. Kardinalen drog derfor bort med Løftet om, at Rom nok skulde opfylde deres *Ønske*, saasnart de selv var blevet enige. *Men den vanskelige Del af Arbejdet var endnu tilbage for Kardinalen*. Thi enhver Biskop vil sætte et surt Ansigt op, naar han pludselig og uden forudgaaende Forhandling hører, at hans Bispedømme nu er blevet delt i to eller tre andre. Og netop dette var nu sket, og *Ærkebiskoppen* af Lund skulde bære Skaden, da hidtil baade Norge og Sverige i kirkelig Henseende var underordnet ham. Kardina-

len var meget ængstelig, hvad Eskild vel vilde sige dertil, hvorledes han vilde tage det. *Men her blev Kardinalen imponeret af Ærkebispens kirkelige Sindelag, vidtskuende Blik og Selvbeherskelse. Thi Eskild var baade en Kirkens Mand og en Asket. Han indsaa Legatens Grunde og billigede dem. Fra den Dag af blev de to intime Venner*. Da Legaten den 4. December 1154 besteg Pavestolen, var Eskild en af de første, der gjorde sin Valfart ad limina. Vejen gik selvfølgelig over Clairvaux. Paa Tilbagevejen blev han taget til Fange af en burgundisk Røverbande, der vilde afpresse ham Løsepenge. Dette skete i Kejsers Rige og efter nogles Mening ogsaa med hans Samtykke, da Eskild aldrig havde været en Ven af hans Kirkepolitik. Paven vilde ikke lade sin Ven i Stikken og sendte derfor Kardinal Roland Bardinelli til Barbarossa. Men denne modtog ham meget unaadigt, saa at Eskild endnu i lang Tid maatte vente, før det lykkedes ham at slippe løs.

Hadrian IV døde den 1. September 1159. Da nu Kardinal Roland Bardinelli blev valgt under Navn af Alexander III, vilde Kejseren ikke anerkende ham og lod opstille en Modpave, først

Victor IV og efter dennes Død Pascalis III, og endelig Kalixtus III. Dette Skisma varede indtil 1177, hvor Kejseren anerkendte Alexander III som retmæssig Pave. Alexander III nærede det samme Venskab for Eskild som hans Forgænger, et Venskab som Eskild ogsaa fortjente. Han vaklede ikke et Øjeblik, hvem han skulde anerkende som Pave, skønt Kong Valdemar og nogle danske Biskopper en Tid holdt med Kejseren og Modpaven. Derfor forlod han 1162 Landet og rejste først til sit elskede Clairvaux. 1164 viede han i Sens i Pavens Nærværelse den første *Ærkebiskop* af Upsala og drog saa videre til Rom og Jerusalem. Først 1167 vendte han tilbage til Danmark, hvor man nu sluttede sig til hans Kirkepolitik. Det er hovedsagelig hans Fortjeneste, at Knud Lavard blev kanoniseret den 8. November 1169, og med Tak i Hjertet kunde han fejre den store Dobbeltefest i Ringsted den 25. Juni 1170. Endelig fik han 1177 af Alexander III Lov at trække sig tilbage og tilbringe sine sidste Leveaar i Clairvaux, hvor han 4 Aar efter døde i Helligheds Ry. Baade Kalendarium og Menologium Cisterciense fejrer hans Minde med veltalende Ord.

P. D. Steidl.

Smaabørns Tegninger og Tegninger for Smaabørn

Hvordan med de Billeder, vi giver Børnene i Hænde? Hvilke Krav skal stilles til dem?

Forudsat, at vi ønsker at give vore Børn det allerbedste — er det da *Kunstværker*, vi skal skaffe dem? Meningerne er delte. For nogen Tid siden blev det fremhævet i et pædagogisk Tidsskrift, at »Kunst er et Begreb, som ligger langt uden for Børnenes Opfattelsessevne«. Andre mener det modsatte: det gælder frem for alt om at give Børnene Billeder, som er virkelig Kunst — og det fra de er ganske smaa!

Man har forsøgt at lade Børnene selv »faa et Ord med« til Afgørelse af dette Spørgsmaal. Man har gi-

vet dem Valget mellem et kunstnerisk udført Billede og et vulgært, og det paastaas, at Prøven som oftest gav det nedslaaende Resultat, at de vragede Kunsten! Hertil er nu at sige, at saadanne Prøver, som fra Tid til anden ogsaa har været omtalt her i Bladet, ofte har været forkert anlagt. Man har f. Eks. ladet et Barn vælge mellem et fint udført, men farveløst Billede og et daarligt udført, men farvet Billede. Naturligvis vælger Barnet det farvede, eftersom det egentlig ikke opfatter det ufarvede som et Billede! For Smaabørn er et Billede ensbetydende med et farvet Billede. Børn elsker Farverne, som i høj Grad hjælper dem

til at opfatte det, der fremstilles. Forøvrigt elsker Børn ogsaa Farverne for Farvernes Skyld!

Det vilde føre for vidt at komme ind paa saadanne Undersøgelser. Vi kan roligt gaa ud fra, at Barnet, som jo ikke er berøvet æstetisk Sans, er modtagelig for et kunstnerisk Indtryk, idet det dog maa understreges, at det netop drejer sig om et *Indtryk* mere end om en Opfattelse af Kunstværkets Indhold — selvfølgelig, eftersom Kunstværket i sin Helhed er Frugten af et voksent Menneskes fulde Indsats i Form af Tanke, Vilje, Følelse og Fantasi i utallige Kombinationer! Men dette udelukker, som sagt, ikke, at Barnet er modtageligt

for et umiddelbart Skønhedsindtryk, som ogsaa moralsk vil indvirke paa det, saa vist som »Det skønne er det samme som det gode, set fra et andet Synspunkt« (S. Thomas af Aquin).

Helt anderledes maa Spørgsmaalet behandles, naar det drejer sig om Billeder, som skal tjene til *Materiale for Undervisning*, i snævrere Forstand for *den religiøse Undervisning og Opdragelse*. Her gælder det i alt Fald, at det kunstneriske Princip ikke maa hævde sig paa Bekostning af det pædagogiske, men ydmygt tilpasse sig efter Barnets Opfattelse. Thi Billederne har som første Opgave at støtte Undervisningen ved at anskueliggøre eller symbolisere bestemte Idéer, ved at illustrere og derved levendegøre og indprente det lærte — og alt dette selvfølgelig saa smukt, værdigt og sandt som blot muligt. Men dertil kommer, at vi, belærte af Barnet selv, maa stille andre Krav til disse Billeder end til hvilke som helst andre, kunstneriske Produktioner, nemlig, at Billedets Idé fremhæves kraftigt, *ensidigt* kunde man næsten sige, mens alt, hvad der er Idéen fremmed, udelades, og alt, hvad der er underordnet, træder tilbage og blot antydes. Formaålet er, at intet virker forstyrrende paa Barnets Opfattelse af Billedets centrale Indhold. Derfor helst ingen Nuancer og Skygger, som kun svækker Billedets »Kraft«. Tegningerne maa være store, udført med skarpe, tydelige Konturer; Farverne rene, klare og stærke. Med andre Ord: *Billedet skal tale til Barnet i Barnets eget Sprog*. Saadanne Billeder vil ogsaa have den Fordel, at de stemmer nøje overens med vor Tids Undervisningsmetoder, som tilstræber Isolering og Koncentration — netop for at modarbejde den Spredthed og Overfladiskhed, som kendetegner det moderne Samfund.

Nu vil maaske nogen indvende, at det meget vel er muligt for »virkelig Kunst« at imødekomme disse Krav. Mon man ikke snarere maa sige, at det netop *ikke altid* er muligt! Og om overhovedet saadanne primitive Fremstillinger, de være sig nok saa fuldendte i Udførelsen, kan betegnes som Kunst — ja, det bliver nærmest en Strid

om Ord og i al Fald ganske underordnet.

Nej, det egentlige Problem ligger vist i selve Fremskaffelsen af saadanne Billeder. I de sidste Aartier har mange spredte Forsøg været gjort, nogle vellykkede, mange mislykkede. Sagen er, at der jo helst skal en virkelig Kunstner til dette Arbejde, i alt Fald et Menneske med Kunstnersind, men som samtidig har saa stor Kærlighed til Barnet, at han forstaar og respekterer dets »Krav«. Der skal baade Mod og Ydmyghed til at lægge Navn til noget, som Flertallet ikke vil forstaa at vurdere!

Alt hvad ovenfor er sagt, gælder selvfølgelig ogsaa de smaa religiøse Billeder, som i Overflod gives til Børn, ofte ganske kritikløst, baade med Hensyn til Form og Indhold.

»Børnene vil saa gerne have dem,« hedder det, »skade kan de da i alt Fald ikke!« Ja, selvfølgelig vil Børnene gerne have dem — de vil have alt, hvad der er »pænt« og kulørt, maaske endda med Guld paa! Men om de bliver frommere af at se paa disse Billeder, som ikke svarer til deres Alder og Ud-

vikling, er en anden Sag. Lige frem Skade gør vel kun de allerdaarligste, men de gør det da ogsaa til Gavns ved at ødelægge Børnenes Smag og, hvad værre er, udvikle en usund Sentimentalitet, som med Tiden slaar over i en Afsmag, som kan blive skæbnesvanger for den religiøse Udvikling. Hellere maa man give de smaa Børn faa, meget gode Billeder, hvis Motiv eller Tendens de magter, end denne brogede Forvirring af al Slags, og det saa meget mere, som Børn jo ikke, som de voksne, trænger til Variation — naar noget har vundet deres Hjerte, elsker de at se eller høre det om og om igen!

For nu at sammenfatte og med faa Ord udtrykke, hvad der var Hensigten med denne Undersøgelse:

Hvad der almindeligvis, af voksne Mennesker, opfattes som Kunst, kan ikke uden videre anvendes til Smaabørn.

Billeder for Smaabørn bør fremstilles i nøje Overensstemmelse med Barnets Trang og Behov. Barnet maa have sin egen »Kunst«.

Spero.

Spejdernes Idealer

— specielt netop nu

Af en Tale holdt for Det Danske Spejderkorps københavnske Førere d. 29. April.

Da jeg blev Spejder, maatte jeg stille mig det Spørgsmaal, hvad det var for noget, jeg her fik mellem Hænder. Det var let at se, at her var i Virkeligheden to Ting, som paa en vis Maade ikke havde det fjerneste med hinanden at gøre, og som alligevel paa en eller anden Maade skulde høre sammen. Jeg brugte alle mine 10 Spejderaar til at faa rigtig Klarhed over dette Forhold.

Spejderbevægelsen er paa den ene Side *Spejdersport*. Den er et mægtig spændende, fremragende morsomt og højt belærende Liv, dels i den friske Natur og dels i let klamme, overdaadigt udstyrede

Kælderrum, kaldet Tropslokaler. Jeg kan ikke her remse alle de Ingredienser op, som denne *Spejdersport* bestaar af, lige fra de Knob, som selv Tropsraadsmedlemmer har hørt om, og til Gilwellkursusets sværeste Mesterstykker. Det er en stor Herlighed.

Den anden Side af Spejderbevægelsen fremtræder i al sin Glans paa St. Georgsdagen. Jeg er ked af, at jeg ikke i Aar har overværet en St. Georgsparade. Jeg tror, at der i Aar var noget ganske særligt ved den. Men altid er det paa denne Dag *Spejderidealerne*, som faar Eftertrykket: *Spejderloven* og *Spejderløftet*.

Rom og Verden

Søndag mellem Kristi Himmelfartsdag og Pinse holdt den hellige Fader i Santa Maria sopra Minerva en Tale, som blev udsendt over samtlige italienske Radiostationer, og hvori han indtrængende opfordrede hele det italienske Folk til Bøn om Fred. Gudstjenesten overværedes iøvrigt af det italienske Kronprinspar. — Propagandakongregationen har udsendt en Redegørelse for Kirkens Missionsvirksomhed. Ifølge denne er der i 1939 oprettet ni nye Missionsomraader. I samme Tidsrum er der blevet udnævnt 2 Ærkebiskopper, 5 Biskopper, 24 apostoliske Vikarer, 1 Abbed, 12 apostoliske Præfekter og 4 Hjælpebiskopper. 43 store Missionsomraader er nu overladt til den indførte Gejstlighed, nemlig 1 Ærkebispedømme og 7 Bispedømmer i Indien, 3 apostoliske Vikariater i Indokina, 1 Ærkebispedømme, 1 Bispedømme og 1 apostolisk Præfektur i Japan, 1 apostolisk Præfektur i Korea, 16 apostoliske Vikariater og 9 Præfekturer i Kina, 2 apostoliske Vikariater og 1 Præfektur i Afrika. Alle disse Missionsomraader er overdraget Verdensgejstlige, med Undtagelse af tre apostoliske Vikariater i Kina, der ledes af kinesiske Lazarister og et apostolisk Præfektur i Kina, der ledes af kinesiske Franciskanere. Enkelte Missionsomraader er løst fra Propagandakongregationens Jurisdiktion og overdraget Kongregationen for orientalske Anliggender.

*

Den 26. April var det ti Aar siden, at den pavelige Nuntius i Berlin, Cesare Orsenigo, blev akkrediteret den tyske Regering; han havde tidligere været Nuntius i Ungarn i fem Aar.

Det allerførste man nu skal gøre sig klart, er det, at disse to Sider af Spejderbevægelsen ikke behøver at have det fjerneste med hinanden at gøre. Man kan binde Alverdens Knob uden at være lydlig mod den, der har Ret til at byde. Man kan føre sin Patrulje til Sejr i Divisionsturneringen uden at være tro mod Gud og Fædrelandet. Man kan bestaa Gilwellprøven uden at være ren i Tanke, Ord og Handling. Og omvendt er der mange Mennesker, hvis Liv er en ideel Opfyldelse af Spejderlovens og Spejderløftets Krav, uden at de derfor kan rejse et Telt, endsige sove en Nat i det uden at faa Lungebetændelse.

I mine Spejderaar blev jeg aldrig træt af at fremhæve dette. Man møder nemlig Spejdere, der tror, at de to Sider af Spejderbevægelsen, Sporten og Idealerne, hænger sammen af sig selv. De mener, at naar man driver paa med Sporten, Prøverne, Duelighedstegnene, Konkurrencerne o. s. v., saa kommer det andet af sig selv. Det er lige saa urimeligt, som hvis en Tropsfører vilde indskrænke sig til at holde opbyggelige Taler om Spejderløftet; det vilde ikke hjælpe Drengene det bitterste til Sporingsøvelsen næste Søndag i Hareskoven.

Saa er det igen et andet Spørgsmaal, *hvordan* man griber den Sag an at faa Lov og Løfte til at blive Alvor og Virkelighed for Drengene. Det er praktisk Pædagogik, og jeg nærer den dybeste Mistillid til alle almene Regler paa dette Omraade. Det vil være meget forskelligt for de forskellige Førere. Jeg kender kun den ene faste Regel, der siger, at Førerne maa begynde med selv at overholde Lov og Løfte. Og saa har jeg et let lille Regnestykke, der opsummerer al Erfaring paa dette Omraade. Hvis De maaler Deres egen Afstand fra Spejderidealet, skal De gange denne Afstand med ti — saa har De Deres Trops Gennemsnitsafstand fra det samme Ideal. Svinger De for 10 %'s Vedkommende, saa svinger Troppen for 100 %. Svinger De ikke det ringeste, saa gør Troppen det heller ikke, saa sandt 10 Gange 0 er 0.

Jeg nævnede, at der er nogle Førere, som ikke gør stort ud af Spejderloven, fordi de tror, at den

rette Aand kommer med selve Sporten. De tager fejl, men der er en Fejltagelse, som er lumskere og farligere.

Der er mange Mennesker, som synes, at Spejderloven ærlig talt ikke siger noget. De synes, at den er for selvfølgelig. Den siger ikke andet, end hvad alle Mennesker er enige om i Forvejen. Det er, som om man vilde samle Mennesker om et Program, bestaaende af lutter fastslaaede Sandheder. Det kan man ikke. Man kan i hvert Fald ikke faa dem til at interessere sig for det.

Mange synes, at Spejderloven er af denne Type. Og det er jo ogsaa rigtigt, at den er Lov for Drengene fra alle Egne af Jordkloden, fra mangfoldige Trossamfund, alle Slags Samfundslag o. s. v. Er Spejderloven ikke saa rummelig, at man simpelthen ikke kan finde et Menneske, som maa sige, at den Lov kan han ikke skrive under paa? Og hvis det er Tilfældet, har Loven saa nogen som helst virkelig Betydning? Naar den er saa almen, er den saa andet end Loven for alt Menneskeliv?

[§ 1. Et Menneske har Hoved, Krop, Arme og Ben. Det er Benene, der skal være nedad. § 2. Den naturlige Vej for Føden er gennem Mund og Hals ned i Maven. Kun i Tilfælde af Forgiftning, Sygdom og i haardt Vejr til Søs maa Retningen ændres, o. s. v.]

Det er denne Fejltagelse, som det er godt at faa aflivet. Spejderloven er ikke noget ubestemt, farveløst Ingenting. Hvis man giver sig til at studere de Idealer, der har været i Højsædet til forskellige Tider og i forskellige Kulturegne, er der ganske vist en fælles Kærne, men der er ogsaa altid særlige Eftertryk og særlige Nuancer. Man kan f. Eks. ikke læse den gamle middelalderlige Jyske Lov uden at kunne skelne dens Inspiration ganske tydeligt fra de fleste moderne Lovarbejder. Og Spejderloven er saa langt fra at være en ubestemt, farveløs Indretning, at den tværtimod lyser langt bort af den Inspiration, som har fundet Udtryk i den. De Bestanddele, der kendetegner den, er Lydigheden, den frie Mands Lydighed, Sanddruheden som mandig Uforfærdethed,

(fortsættes Side 303)

Luca della Robbia's
berømte
Sangerbalustrade
i
Firenze

Tekst: Jøbe Fotos: Brogi

Musik i Marmor

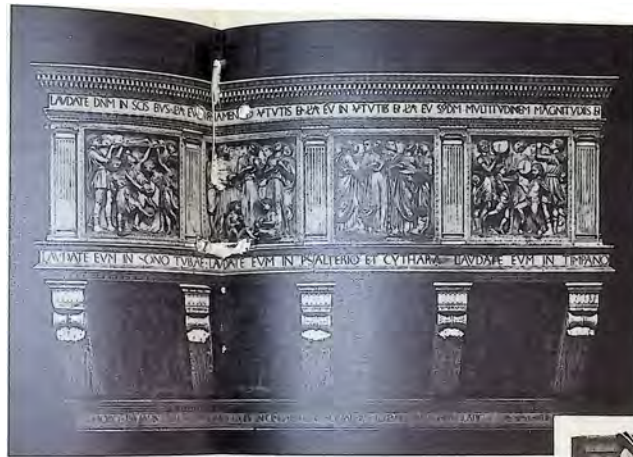
Hvem kan undgaa at lade sig rive med af disse syngende, spillende og dansende Børn, Ynglinge og unge Piger, som Luca della Robbia skabte til *Orgelbalustraden* i Domkirken i Firenze! Han havde faaet til Opgave at billedliggøre den Et Hundrede og halvtredsindstyvende Salme: »Pris Gud i hans Helligdom, pris ham i hans stærke Hvælving, ... pris ham med Hornets Klang, med Harpe og Citer, med Pauke og Dans, med Strengeleg og Fløjle, med klingre Cymbler, med gjaldende Cymbler, alt hvad der aander, pris Herren!« med Begærlighed har Luca della Robbia grebet dette herlige Tema og paa Grundlag af den vidunderlige Salmetekst skabt et festligt og frydefuld Kor af Ungdom, fuld af Ynde og Livslyst, et ægte Udtryk for sydlandsK Livsglæde, i sin Form stadig knyttet til den

antike Kunst, der er overleveret det italienske Folk som et koselig Arvestykke fra Forfædrene.

Alverdens Tonekunstnere, som har stiftet Bekendtskab med Italien, ved at prise det italienske Folks høje musikalske Kulture; frem for alt kan man næppe lænke sig en Kreds af Mennesker, der har dykket sig for en staaelse for den gamle Kammermusik end Italienerne. Der lever i enhver Italiener en medfødt — man kan næsten sige — Lidenskab for Musik — og herom vidner Luca della Robbias Marmortavler, hvorpaa han har samlet 78 i Sangled musikbegjæstrede Skikkelser, som den berømte Sangerbalustrade, som han udførte til Domkirken i Firenze og som nu findes i Museo dell' Opera, er hver enkelt af disse ypperlige Skikkelser formet med en nænsom, selvføl-

lig Naturlighed, man kan saa al sig følge hans Kærlighed til den enkelte, se hvorledes han lægger Temperaments- og Karakterforskelligheder ind i hver enkelt Ansigt. Saa levende er de alle fremslilet, at man formelig mener at kunne høre de syngende Drenges Stemmer, saa levende og sjælfuld er Udtrykket selv i det mindste Ansigt, at man umiddelbart fornemmer, at sligt et Værk kun kunde opstaa i saa gennemmusikalsk et Land som Italien.

Robbia'erne nedstammer fra en af den tidlige Renæssances gamle Kunstnerslægter. Endnu den Dag i Dag lever deres Værker som for Aarhundreder siden; Slægtens Virke falder i Tiden mellem 1430 og 1530, og man har opgjort den overvældende rige Produktion

til Halvdelen af alt, hvad Firenze ejer af Renæssanceskulptur — og af disse Værker falder omkring 70 paa Luca. Luca della Robbia er den ældste. Han fødtes i Firenze i 1390 og blev Side om Side med Ghiberti og Donatello Quattrocento's mest fremtrædende Plastiker. Selv om han i enkelte Tilfælde maa vige Pladsen for Donatello, hvad dybgaende og djærv Realisme og dramatisk Virkning angaar og for Ghiberti med Hensyn til Kompositionsevne og Stilfærelse, saa forener han dog i det store og hele begge de to forskelligartede Mestres bedste Egenskaber i sin Kunst. En levende og frisk Naturalisme, adlet gennem hans rige Sans for Skønhed, Renhed og Religiositet, giver hans Værker det dem særegne yndelige og hjerlevindende Præg. Bortset fra hans Hovedværk, Sangerbalustraden, er Luca della Robbia og i det hele taget Slægten della Robbia vel sagtens mest kendt for de Arbejder i brændt og farvet Ler, som har gjort deres Navn kendt over hele den civiliserede Verden. I Labet

af hundrede Aar skabtes en lallos Mængde Arbejder i denne Teknik, som forblev Familien della Robbias Hemmelighed, især de kendte Fremstillinger af Madonna med Barnet, der giver et af de skønneste og mest følelsesfulde Billeder af Moderkærlighedens Evangelium og tillige hører til de lykkeligste og mest umiddelbart indtagende Frembringelser indenfor det femtende Aarhundredes italienske Plastik.

De sidste Grundbegreber

Vi lever i et Samfund og har derfor Pligt til at adlyde Regeringen og rette os efter de Love, som den giver for at opretholde Landets Orden, Velstand og Sikkerhed og for at beskytte Borgerne. Det er dog en Betingelse, at disse Love ikke staar i Modstrid med Guds Bud og Moralen.

Alle Borgere er forpligtet til at vise denne Lydighed, uden Hensyn til om Lovgiverne selv er Kristne eller ej. Men det er ogsaa de Kristnes Pligt ikke at adlyde de Love og Bestemmelser, som strider mod Guds Bud eller Troen.

Øvelse: Kejser Bonzo har paa Torvet i Tampusti ladet rejse en Statue til Ære for sin Fader. Han befaler sine Undersaatter, at de skal tilbede Statuen og daglig brænde Røgelse foran den, saaledes som han har set det gjort i Missionærernes Kirker. To Kristne, Daniel og Polykarp, nægter at gøre det og bliver paa Kejserens Befaling til Straf kastet i Krokoddillesøen.

Nambi, som er Kejser over Papua, giver Befaling om, at alle Borgere i hans Rige skal betale Skat og gøre Militærtjeneste. Borgeren Kako nægter dette og siger, at disse Bud staar ikke i hans Katekismus.

Havde de to Kejsere Ret til at udstede deres Befalinger? Hvor ligger Forskellen mellem de to?

Forklar Forskellen mellem Kakos Vægtring og Daniels og Polykarps.

Der er to Slags Synder:

Arvesynden, som vi bliver født med, og som udslettes i Daaben, og

den *personlige Synd*, som vi selv begaar; den er en Ulydighed mod Guds Bud.

Denne personlige Synd kan være mindre eller større.

Vi begaar en *mindre Synd*, naar vi frivilligt overtræder Guds Bud i en forholdsvis ubetydelig Sag, eller naar vi ikke

helt frivilligt overtræder Budet i en vigtig Sag.

Denne mindre Synd er Ulydighed mod Gud. Ganske vist mister vi ikke den helliggørende Naade, naar vi begaar den, men lidt efter lidt fører den til større Synder, og den er Skyld i, at vi gaar Glip af mange Naadegaver, den medfører Straf og formindsker vor Kærlighed til Gud.

Vi begaar en større, *svær Synd* eller *Dødssynd*, naar vi med klar Viden og fuldt Samtykke overtræder Guds Bud i en vigtig Sag. (Man véd, at noget er forbudt, og kunde meget vel lade være med at gøre det, og alligevel gør man det).

Dødssynden berøver os den helliggørende Naade og Guds Venskab samt alle Fortjenester for Himlen, og den medfører baade timelige Straffe og evig Fordømmelse.

Øvelse: Den lille Negerdreng Kimo bor i et Land, hvortil der endnu ikke er kommet Missionærer. Naturligvis er han heller ikke døbt.

August ved, at Gudsbespottelse er en svær Synd. Men en Dag, hvor Præsten har bebrejdet ham noget, han har gjort, gaar han om Aftenen forbi Præstegaardens Vindue og raaber forskellige Eder og spottende Ord, som han i Forvejen har indstuderet.

Torsten ved, at man ikke maa lyve. En Dag har han begaaet en Dumhed og er bange for Straf. Han skyder Skylden over paa sin Nabo, som kommer til at undgælde for det.

En varm Sommerdag bliver Karlsten meget tørstig og drikker et Par Pilsnere. De gaar ham til Hovedet, saa han begynder paa dumme Pralerier.

Hvad hedder den Synd, der foreligger i Kimos Tilfælde? Er August, Torsten og Karlsten skyldige paa samme Maade? Hvilke Synder har de begaaet? Hvorfor?

(I næste Uge: Det første Guds Bud).

Katolsk Fortsættelseskursus:

Helligaandens syv Gaver

Naar en overnaturlig Dyd fæster Rod i os, er der ogsaa noget yderligere, som har været i Virksomhed, nemlig den særlige Helligaands-Gave, som svarer til vedkommende Dyd. Idet vi modtager den helliggørende Naade, modtager vi ogsaa ikke blot de overnaturlige Dyder, men tillige Helligaandens syv Gaver. Det er Visdommens, Forstandens, Raadets, Styrkens, Kundskabens, Fromhedens og Gudsfrygtens Gaver.

Disse syv Gaver er blivende Egenskaber, hvis Virkning paa den Evne, de har Sæde i, bestaar i at gøre dens Virksomhed mere fuldkommen. Den særlige Fuldkommenhed, de skænker de menneskelige Evner, bestaar i at gøre os mere opmærksomme paa

og lydige overfor Helligaandens Tilskyndelser. Selv naar den menneskelige Sjælsevne fuldkommengøres af de overnaturlige Dyder, er den ikke tilstrækkelig til Opnaelsen af vor højeste, overnaturlige Bestemmelse. Det lærer Skriften os. »Hvem der ledes af Guds Aand er Guds Sønner« og »Din gode Aand skal føre mig til det rette Land«. Ingen kan naa dette Land uden at føres og ledes af Helligaanden. Derfor behøves der i alle vore naturlige Evner en særlig Egenskab, som kan gøre dem opmærksomme og lydige overfor Helligaandens Førelse af dem. Mennesket svarer paa Helligaandens Tilskyndelser og Førelse gennem sin Intelligens og sin Vilje. Med vor In-

telligens enten mediterer vi over den allerede erhvervede Sandhed, eller vi vurderer i Dommen, hvilken Sandhedsværdi, der tilkommer det, som forelægges os. Begge disse Forstandsvirksomheder kan vi udføre enten af den blotte Erkendelsestrang eller fordi den paagældende Viden er af Betydning for vore Handlinger. Der er saaledes ialt fire forskellige Maader, hvorpaa den menneskelige Intelligens kan trænge til at være beredvillig overfor Helligaandens Førelse, og til hver af disse Maader svarer en særlig Gave.

I Meditationen over den allerede erhvervede Sandhed gives der os *Forstandens* Gave, naar det er Meditation for den blotte Erkendelses Skyld, og *Raadets* Gave, naar Meditationen er Indledning til Handling. I Dommen angaaende Sandheden, angaaende en Tings Overensstemmelse med den aabenbarede Sandhed kan Intelligensen dømme paa to Maader. Den kan enten være saaledes forenet med Gud i Kærlighed, at den ligesom dømmer ud fra sin Forening med Gud ved en instinktiv Sympati med Sandheden, der er Resultat af dens Forening med Gud. En saadan Dom tilvejebringes ved *Visdommen*, den højeste af alle Gaverne. Eller ogsaa maa Tanken dømme — ikke gennem den højeste Aarsag af alle, men gennem lavere Aarsager. I det Tilfælde er det ikke Visdom, der tiltrænges, men den Gave, der kaldes *Kundskab*. Baade Visdom og Kundskab hjælper hver paa sin Maade Sandhedsdommen i baade spekulative og praktiske Sager — selvfølgelig altid med Relation til Menneskets Frelse.

De tre yderligere Gaver har at gøre med Menneskets Svar paa Helligaandens Førelse i det, der angaar Viljen. De er lettere at forklare. Ligesom Retfærdighedens Dyd fuldkommengør Viljens Virksomhed, for saa vidt Viljen er den Evne, der forbinde Mennesket med sin Næste, saaledes er *Fromhedens* Gave et Middel, hvorved vi bliver opmærksom paa og lydige overfor

Helligaandens Tilskyndelser til Aktivitet paa samme Omraade. For at styrke Viljen og bevare dens Virksomhed paa rette Spor trods Følelsernes Paavirkning er der *Styrkens* Gave (naar det er Frygtens Følelser) og *Gudsfrygtens* Gave (naar det er det lokkende Begærs Følelser). Denne sidste Gave har ogsaa en anden Rolle, der faktisk er dens vigtigste, nemlig at fuldkommengøre den Hjælp, som bliver givet af Haabets overnaturlige Dyd.

De syv Gaver tager saaledes Hensyn til hele den menneskelige Virksomheds Omraade, og gennem dem bistaas denne Aktivitet og ledes den paa guddommelig Vis i enhver Henseende. Det System af Gaver, ved hvilke Helligaanden direkte kan retlede de menneskelige Handlinger, er lige saa fuldkomment som Systemet af overnaturlige Dyder, ved hvilke Menneskets egne Regulering af sine Handlinger bliver muliggjort med dets Frelse for Øje. Der er saaledes en Slags Korrespondance mellem Dyder og Gaver, som det er Umagen værd at sætte skematisk op, før vi gaar over til det næste Punkt i Forholdet mellem de to Systemer.

<i>Evne</i>	<i>Dyd</i>	<i>Gave</i>
Spekulativ Intelligens	Tro	{ Forstand Visdom Kundskab
Praktisk Intelligens	Klogskab	{ Raad Visdom Kundskab
Vilje	Retfærdighed	Fromhed
	Haab	Gudsfrygt — ikke Frygt for Straf, men Frygt for at handle Gud, vor Fader, imod
	Kærlighed	Visdom — thi gennem den dømmer vi ret om guddommelige Ting paa Grund af Naturfælesskab eller Sympati med dem, og dette er en Virkning af Kærligheden. Gaven har sit Væsen i Intelligensen, men dens Aarsag er i Viljen
Frygt Begær	Styrke Maadehold	Styrke Gudsfrygt

Der er ingen Gentagelse eller Fordobling af nogen Art i hele dette udarbejdede System. Dyderne fuldkommengør vore

Handlingsevner, for saa vidt vi er Væsner, hvis Gerninger retledes ved Brugen af vor egen Fornuft. Men vor Handlemaade kan ogsaa retledes i Overensstemmelse med en højere Magt, nemlig Guds direkte Førelse af Mennesket. I denne helt anden Henseende og i denne helt anden Hensigt bliver vore Handlingssevner fuldkommengjort af Gaverne. Gavernes System angaar Mennesket som et Væsen, der direkte kan paavirkes af Gud.

I sig selv er Gaverne ikke af samme høje Værd som Troens, Haabets og Kærlighedens Dyd. Selv om de er Midler, ved hvilke vi bliver særligt lydhøre overfor den guddommelige Indgriben, saa er de guddommelige Dyder Midler, ved hvilke vi bliver virkeligt forenet med selve Gud. Gaverne staar imidlertid højere end Klogskabens, Retfærdighedens, Styrkens og Maadeholdets Kardinaldyder. Disse moralske Dyder fuldkommengør nemlig ikke Sjælsevnerne i Forhold til noget højere end dem selv, hvorimod de syv Gaver fuldkommengør Evnerne i Forhold til Sjælens guddommelige Bevæger, Helligaanden.

Disse Ting er ikke golde teologiske Subtiliteter. De har en højst praktisk Betydning, som er denne. Det er ikke Mennesket, men Gud, som er Hovedfaktoren i Menneskets aandelige Liv, hvad enten vi saa betragter Maalet for dette Liv eller de Midler, hvorved Mennesket naar Maalet. Al Klogskab, Retfærdighed, Styrke og Maadehold vilde ikke betyde det fjerneste uden Tro, Haab og Kærlighed, og al menneskelig Virksomhed øvet gennem de syv Dyder vilde heller ikke betyde noget, hvis ikke Gud førte Sjælen, og Sjælen svarede derpaa gennem de syv Gaver. Livets moralske Fuldkommenhed som en Slags højeste Præstation er ikke sidste Formaal for kristent aandeligt Liv.

Der er én moralsk Dyd, som ved første Øjekast synes at maatte være en Undtagelse fra Reglen om, at Gaverne og de teologiske Dyder staar over de øvrige — og det er Religionens

(fortsættes Side 301)

Liturgisk Kalender

Maj:

12. S. 1. PINSEDAG (616).
13. M. 2. PINSEDAG (621).
14. Ti. 3. PINSEDAG (624).
15. O.*) Tamperdag (627); 2. St. Johannes Baptist de la Salle (911).
16. T. i Oktaven (632); 2. St. Ubaldus (912).
17. F.*) Tamperdag (633); 2. St. Erik, Konge af Sverige (912), 3. St. Paschalis Baylon (913).
18. L.*) Tamperdag (637); 2. St. Venantius (914).
19. S. HELDIG TREFOLDIGHEDS FEST (644).

*) Faste- og Abstinensdag.

Benzinrestriktioner og Præster ved Dødsleje

Vi har modtaget:

Vil der ikke kunne udvirkes noget i Retning af, at katolske Præster, der kaldes til døende, sidestilles med Læger, hvad Tilladelsen til at benytte en Taxabil angaar? Naar man bor langt fra en Kirke — og har gamle eller svagelige Mennesker i Huset, virker den Tanke, at det i givet Tilfælde (pludselige Sygdomsanfald kommer desværre hyppigst om Natten) skal være umuligt at faa fat paa en Præst, meget foruroligende.

T. Fd.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Vor ukendte Kirkehistorie

A. Otto S. J.: »Jesuitterne og Kirken i Danmark« (Pauluskredsen).

Da Dr. Otto for et Par Maaneder siden i A. C. havde holdt sit Foredrag, som nu foreligger trykt i ny Gennearbejdelse, bragte Ugebladet et fyldigt Referat. Vi havde Lejlighed til at tale med forskellige Læsere om dette, og for dem alle var det et hidtil ukendt og umaadelig interessant Stykke Kirkehistorie, de her havde gjort Bekendtskab med. De fleste ved intet om, at der mellem Reformationen og Grundloven af 1849 overhovedet findes en dansk katolsk Kirkehistorie, endside Perioder med en katolsk Hovedstadsbefolkning langt ud over den nuværende ene Procent.

Al Kirkehistorien i disse Aarhundreder handler om Jesuiterordenens Virksomhed, og Dr. Otto har foruden danske Kilder kunnet benytte Materiale fra Ordenens Arkiver. Han fortæller fængslende om de mange unge Danskere, der for Lærdømmens Skyld besøgte de jesuitiske Skoler i Tyskland, for en Dels Vedkommende med det Resultat, at de vendte tilbage til Moderkirken. Desværre var det, saa vidt Kilderne oplyser, ikke noget betydeligt Antal af dem, der holdt fast ved Kirken, naar det viste sig at være en alvorlig Hindring for deres borgerlige Tilværelse.

Senere forsøgte en direkte Genoptagelse af katolsk Sjælesorg i Danmark, men det viste sig snart, at en saadan kun var mulig i Tilslutning til de fremmede katolske Staters herværende Gesandtskaber. Til Gengæld lykkedes det saa med Støtte af stærke katolske Person-

ligheder indenfor Diplomatiets at værne om et katolsk Liv af overordentlig stort ydre Omfang. Paa visse Tidspunkter var der en Konversionsbevægelse, hvis Mage vi ikke kender til i Nutidens Danmark. Men det katolske Liv var indsnævret af strenge Bestemmelser, og stærk Fremgang afstedkom kraftige Modforholdsregler. Ogsaa her viser det sig, at Modgangstidene gjorde alvorlige Indhug i de katolske Menigheder. Der er smukke Eksempler paa fast katolsk Overbevisning, men ogsaa Vidnesbyrd om hastig Faneflugt. Pater Otto nævner kun Kendsgerninger, men Læsere kan næppe undgaa visse bekymrede Tanker om det danske Sind og Styrken til at taale Modgang. Vor lidet heltemodige Reformationshistorie har i Forvejen peget i samme Retning.

Dr. Ottos lille Hæfte er imidlertid først og fremmest et Billede af den jesuitiske Aand i Praksis, det ukuelige i Jesuiternes Anstregelser for Sjælenes Frelse, deres aldrig svækkede Opfindsomhed for at finde Vej gennem alle Vanskeligheder, naar det gælder Guds Riges Udbredelse. Vi kunde ikke herhjemme have faaet et bedre Emne behandlet for at fejre Ordensjubelåret i Aar. Jesuiterordenen har Ære af dette Stykke dansk Kirkehistorie — og Dr. Otto af sin fængslende Bog.

H. D. T. K.

N. P. Rostrup Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

KIRKETELEFONER for TUNGHØRE.

Anlæg for flere eller færre Hørepladser. For større Anlæg anbefaler vi vore nye Anlæg med Rørførstærkere, svarende til de i Radioteknikken anvendte, med hvilke der opnaas langt bedre Gengivelse af Talen end med de efter tidligere Systemer byggede Anlæg.

Forslag og Tilbud
udarbejdes gratis og uden Forbindende.

Siemens Elektricitets Aktieselskab

Svagstrømsafdelingen

Blegdamsvej 124.

Telefon 8448.

København Ø.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Vatikanets Radio, nogle italienske og en belgisk Radiostation udsendte Helgenkaaringen paa Kristi Himmelfartsdag. Efter denne fulgte en højtidelig Pavemesse.

Florens: I Slutningen af denne Maaned fejrede Medlemmerne af det barmhjertige Broderskab »la Misericordia« deres Syvhundrede-aarsdag. Denne Forenings første Formaal var at begrave de fattige samt besøge og hjælpe syge og fangne. I Begyndelsen var Medlemstallet fastsat til 72 til Minde om Frelserens Disciple, men i Aar var Tallet allerede oppe paa over 5000, og foruden ligesaa mange Sygebesøg og Nattevagter har de hjulpet de syge med over en halv Million Lire i Aaret 1939. De bærer som i gamle Dage lange sorte Kapper med spids Hue samt, naar de er ude i barmhjertige Ærinder, en komplet Maske af sort Stof for ikke at blive genkendt.

Norge: Hamar: Det nuværende Hamar stammer kun fra forrige Aarhundrede, men det gamle Hamar besad en smuk Domkirke bygget i 1154 af Bygmestre, udsendt af Pave Hadrian IV. Det var dengang det femte Bispedømme i Norge. Foruden denne Hellig Kors Kirke fandtes et stort Dominikanerkloster i Hamar. Den femogtyvende og sidste Biskop døde landflygtig i Danmark. Den nye katolske Kirke skyldes især hollandsk Velgørenhed.

Rom: Jesuitpateren Vittorio Genovesi vandt som flere Gange før den internationale Konkurrence i latinsk Poesi. Han havde valgt Emnet Marconi. Han har ogsaa vundet flere Konkurrencer paa Latin i Amsterdam.

Vatikanstaden: Hans Hellighed har modtaget en Pilgrimsskare fra Genua og talte til dem om deres Kardinal Boetto, S. J. Iøvrigt udtalte den hellige Fader: »En Bølge af Had og Ondskab slaar hen over Verden, men Fredens milde Dronning vil stadig holde sin beskyttende Kaabe om dem, der beder om Hendes Forbøn.«

Rom: Søndag den 5. Maj sluttede Festerne til Ære for Italiens to Værnehelgener: St. Frans af Assisi og St. Katerina fra Siena. Allerede paa Vejen fra Vatikanet til Kirken Santa Maria sopra Minerva kunde Paven glæde sig over det skønne Udtryk for sand Fædrelandskærlighed og Begejstring, der slog Ham i Møde. Han bivaanede fra Tronen den højtidelige Messe, der læstes af Kardinal Eugenie Tissierant. Efter Messen blev Paven baa- ret til Prædikestolen midt i Katedralen og holdt en gribende Tale der; især dvælede den hellige Fa-

der ved alle de Gunstbevisninger, som Gud har ydet Italien baade i Naturen og i Aandens Verden. Paven endte med en gribende Bøn om, at Gud maatte bevare Italien for den Malstrøm, der nu er brudt løs, og som hærger Verden: »Jesus, Verdens Frelser, der hersker over Menneskenes Viljer, værn Italiens Grænser ... dette Land, der er blevet vædet med Apostelfyrsternes Blod. Troen paa Dig har altid straalet ubesmittet. Gid dette Dit Folk maa trænges om Dine Altre for at opnaa Din Fred ... Fred i vore Sjæle, Fred i Italien, Fred i alle Hjerter, Fred mellem Nationerne ...«

Vatikanstaden: Paa Kristi Himmelfartsdag, den 2. Maj, helgenkaarede Paven de to Salige: *Eufrazia Pelletier* og *Gemma Galgani*. Fra den højtidelige Gudstjeneste, der blev udsendt af Vatikanets og flere Landes Radiostationer, fremhæver vi blot nogle af Pavens Ord: *Pelletier* efterlignede Kristi Omsorg for de faldne og tog Kirkens Arbejde op for at omvende Sjælene. Hun opkaldte sit Selskab efter den gode Hyrde, der tog sig af Samaritanerinden og af den faldne Magdalene. I *Gemma Galgani* ser vi en Bekræftelse af, at det i vort tekniske Aarhundrede er nødvendigt at erkende Kristi Lidelses Fortsættelse i os. Denne stigmatiserede kan med Rette staa ved Siden af de to store Forgængere Frans af Assisi og Katerina af Siena og som dem sige: det er ikke mig, som lever, men Kristus, der lever i mig.

Vatikanstaden: Endnu kan Rom huske Kongens Besøg hos Paven og dennes Genbesøg i Kvirinalet. Nu var det Kronprinsen med Gemalinde, der besøgte Paven. Det var ikke blot et højtideligt Ceremoniel, men det ældgamle Kongehus' fromme Traditioner, der saaledes smukt og hjerteligt kom til Udtryk.

Amerika: Den 15. Maj er det Halvtredsdaarsdagen for Rundskrivelsen: »Rerum Novarum« og derfor Tiaarsdagen for »Quadragesimo Anno«. Amerikas Katoliker forbereder sig paa at fejre Dagen ved forøget Studium af de to Rundskrivelser og ved Foredrag om de sociale Problemer. I New Orleans har Ærkebiskoppen holdt et Foredrag om »Kirken og det sociale Problem«.

Rom: Kardinal Pizzardo nedlagde for nogle Dage siden Grundstenen til det ny Collegium Germanicum-Hungaricum, der forinden var velsignet af den hellige Fader selv. Det oprindelige »Germanicum« var stiftet i Aaret 1552 efter Ønske af den hellige Ignatius.

Albanien: I Jesuiternes Jesu Hjerter Kirke i Tirana er den højre Fløj nu indrettet til den orientale Ritus. Det paabegyndtes med et højtideligt Ceremoniel i byzantinsk Ritus. Det er første Gang, at en og samme Kirkebygning giver Plads til to Riter paa een Gang.

Helligaandens syv Gaver

fortsat fra Side 299

Dyd. Religionen er en Art Retfærdighed. Dens Opgave er at yde Gud den Hyldest, der tilkommer ham som Gud. Virkningen af vor Handling ud fra denne Dyd er, at Ydelsen (d. v. s. Gudsdyrkelsen) finder Sted. Religionens Genstand er derfor ikke Gud, men en Ydelse, der skyldes Gud, nemlig den menneskelige Gudsdyrkelse. Troens, Haabets og Kærlighedens Genstand er imidlertid ikke noget, der skyldes Gud; det er Gud selv. Hvad der bevæger os til Religionens Akter er det Faktum, at Gud overgaar alle Ting, altsaa Guds Ophøjethed. Men hvad der bevæger os til Troens, Haabets og Kærlighedens Akter er ikke en af Guds Egenskaber, men Gud selv: den aabenbarede Gud, den hjælpende Gud og Gud, der er Godheden selv.

Philip Hughes.

Præmieopgave

Løsningen var: »Lad os ogsaa drage Omsorg for, at der ikke sniger sig ukatolske Ting ind i vore Kirker.«

Vinderne blev: Frk. L. Axelsen, Hallssti 43, Aarhus — Frk. Jytte Jørgensen, Enighedsvej 17, Charlottenlund, og S. Andersen, Nygade 8, Helsingør.

Næste Opgave skal være endnu et Kryptogram, men denne Gang ikke noget Citat. Den er maaske en Kende sværere end ellers, men saa til Gengæld kort.

XXBXNRXXXXXNKXBSTXDXX
XLLXNDXGXNGDXXHXVXD
STXDXX

Løsninger, gerne paa Brevkort, og gerne flere i samme Brev, sendes senest Sønd. 19. Maj til Redaktør Kiærulff, Dannevirkegade 19, København V. Præmier som sædvanlig.

Hertug Knuds Division

Det daglige Arbejde er nu heldigvis ved igen saa nogenlunde at falde ind i faste Rammer. Ikke de gamle Rammer, da Mørklægningsbestemmelser naturligvis stadig hindrer Drengene i at komme til Møde paa de sædvanlige Mødetider, men vor Uniformsret har vi da faaet igen og dertil ogsaa Ret til at afholde mindre Ture og mindre Lejre. Hvad disse sidste angaar bliver det jo nok lidt vanskeligt til Sommer med Hensyn til Lejrbaal, da al Ild jo er undergivet Mørklægningsbestemmelserne — naa, det bliver vel ogsaa til at overkomme. Et andet Spørgsmaal i denne Forbindelse bliver de almindelige Sommerlejre. Som det sikkert vil være Læserne bekendt, havde Det Danske Spejderkorps til Sommer planlagt Afholdelse af en stor Landslejr, og denne maa nu aflyses. I Stedet for maa saa hver Trop arrangere sin egen Lejr, og jeg tager sikkert ikke meget fejl, naar jeg spaar, at disse Lejre vil Troppene holde indenfor deres egen Landsdel. Der er næppe mange Troppe, som vil udsætte Spejdere og Ulve for de nuværende mange Rejsebesværligheder.

Den 23. April var det Sct. Georgs Dag, alle Spejders og Ulves store Festdag, men vore Troppe og Flokke fejrede af praktiske Grunde først Dagen den efterfølgende Søndag. De københavnske Troppe mødtes til 8½ Messen i Jesu Hjerter Kirke, hvor ogsaa Størsteparten af Spejderne og Ulvene kommuniserede. Bagefter holdt Troppene en fælles Divisionsparade i Sct. Knuds Sal. Divisionskapellanen og Divisionschefen talte, Spejderne og Ulvene fornyede deres Løfte og gav derefter hinanden Haanden paa at ville holde dette Løfte. Korpsets aarlige Budskab var skrevet af Korpsets Leder, Ove Holm, og omhandlede Spejdersnes

og Ulvenes Pligt i den nuværende Situation.

Om Eftermiddagen holdt Sct. Laurentii Trop sin Parade i Roskilde, og overfor Divisionschefen, som var kommet til Stede, aflagde Spejdere og Ulve deres Løfte. — Søstrene var bagefter Værter for Drengene ved en lille Komsammen, hvori ogsaa deltog nogle af Raadets Medlemmer. Det bør endvidere nævnes, at et af Raadets Medlemmer ved Paraden overrakte Troppen et nyt, meget smukt Fanespjyd, som vedkommende Raadsmedlem selv havde forfærdiget.

Vore Spejdere træner for Tiden med stor Kraft og Interesse til »Beredskabsmærket« og skal i den Anledning gennemgaa et Kursus, der skulde gøre dem saa egnet som muligt til at opfylde de Krav, som i en eventuel kritisk Situation kan blive stillet dem. Det første Hold af Førere er nu færdige, og derefter vil der blive oprettet et andet og maaske ogsaa et tredje Kursus foruden det Kursus, som er oprettet for Taastrup og Roskilde Spejderne.

Københavns Distriktet indenfor de gule Spejdere samlede den 29. April alle Førerne i København samt enkelte Raadsmedlemmer, ialt ca. 200 Personer, til Førermøde, hvor Aftenens Foredrag blev holdt af Redaktør Kiærulff. At Foredraget fængede og interesserede alle Deltagere nævner jeg kun for en Ordens Skyld — det var De sikkert klar over uden denne Bemærkning.

Til Slut skal kun nævnes, at Divisionens to ældste Troppe, nemlig 1. og 2. Absalon Trop, Torsdag den 9. Maj fyldte 20 Aar. Der vil ikke blive holdt større Festligheder i denne Anledning, men jeg er

dog sikker paa, at begge Troppene paa denne Dag har sendt en venlig Tanke til alle dem, som gennem Aarene paa direkte og indirekte Maade har støttet dem i deres Arbejde.
D. C.

Sommermarkedet i Brønshøj den 2. Juni

Vi har gennemgaaet en Del Sjølekvaler, idet vi frygtede, at det ikke lod sig gøre at gennemføre »Brønshøj-Markedet« paa vanlig Vis. Men nu er den sorte Sky borte. Lykkeligvis kan vi afholde Markedet ganske paa samme Maade som de foregaaende Aar. Og vi haaber, at Ligheden ogsaa skal vise sig med Hensyn til god Tilstrømning af Besøgende. Disse vil altsaa genfinde Markedsteater med Underholdning Dagen over, Markedskro, Tombola, Lykkehjul og en Række Boder med broget Indhold.

Den store Lodseddel er paa Trapperne. Vi har i Aar modtaget særligt fortræffelige Sager; vi nævner: 1 hl Koks, ½ kg Kaffe, et Rygebord, en hel Del religiøs Kunst, Vin, Tobak, københavnsk Porcelæn etc. Der er ialt 60 Gevinster, skønt Sedlen kun koster 25 Øre. Lodtrækningen har fundet Sted i Forvejen, saa man straks kan overbevise sig om, at man har vundet og hvori Gevinsten bestaar. Det er vort Haab, at Menighedens Venner vil gøre et energisk Arbejde for denne Seddel.

Vi haaber snart at kunne give Oplysning om Underholdningsprogrammet, der rimeligvis vil byde paa et Nummer for hver Time.

Gaver modtages med Tak og Bælgelighed af Pastor Benzon, Frederikssundsvej 225, Brh. (Bella 1700).

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 65 36 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Egen Fabrik

for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

fortrindlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *det er sundere for Nerverne*
Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Spejdernes Idealer

fortsat fra Side 295

Sindets og Handlingens Renhed og Hjælpsomheden overfor de svage.

De samme Idealer med samme Eftertryk og Nuancering findes mange Steder, men ikke alle. De finder dem snarere i Ingemanns Romaner end i visse moderne, snarere hos Knud Rasmussen end hos nogle af de opdagelsesrejsende, der ogsaa var politiske Erobrere, snarere hos Kvinderne bag Fronten end hos mange af de Soldater, der faar Fædrelandets Anerkendelse for en dristig krigerisk Bedrift.

Skal det siges kort, hvorfra Spejderidealene har deres Inspiration, saa er Svaret: det tusindaarige kristne Europa. Der kom noget ganske særligt ud af Mødet mellem Kristendommen og det europæiske Menneske. I Ridderskabet fik dette kristne Europa et særligt haandgribeligt Udtryk. Derfor blev St. Georg Spejdernes Samlingsmærke, derfor er Absalon, Knud Lavard og lignende Skikkelser saa velkendte i Spejdernes Verden.

Det vil ikke sige, at man maa være kristen for at være Spejder. Der er jo saa mange, der uden at være Kristne lever paa de Idealer, der er den gamle europæisk-kristne Arv. De hører med fuld Ret med i Spejderbevægelsen, hvor man ikke *som Spejder* bekender kristen Tro, men hvor man *som Spejder* lover Sanddruhed, Renhed, Lydighed og Hjælpsomhed i direkte Efterfølgelse af dem, der skabte det Europa, vi staa Værn om ogsaa i disse Tider, som saa mange tror er Europas sidste.

Jeg har ikke Tid til her at beskrive i Enkeltheder, hvad man kunde kalde Spejdernes moralske Verdensbillede. Det er ogsaa aldeles overflødig. De fleste danske Sange, en Række af vore store Helte, vor nationale Eventyrskat er alt sammen badet i samme Lys.

Men jeg vil gerne gøre Dem opmærksom paa Spejderidealitetens aktuelle Præg. Der opstod for nogle Aar siden den Situation, at der fra forskellig politisk Side var Bud efter dansk Ungdom. Man overtog fra disse Sider mange af de Ting, der hører Spejdersporten til, og føjede dette sammen med en vis

bestemt politisk Idealitet. Det lokkede mange. Vi er dem, der vil dette bestemte, sagde man, og derovre staa vore Modstandere, som vil det modsatte. Udenfor det hele staa Spejderne, de har intet Program, ingen Fællesvilje. Det var ganske forkert. Vi havde et konkret Program, en aktuel Vilje, der burde kunne samle lige saa godt og meget bedre end en politisk Fane. Vi ønskede at samle de unge om Idealer, der ikke tør mistes, og som alt for let lider Overlast i hid-sig politisk Strid. Vi maa være menneskeligt værdifulde Individer, før vor Deltagelse i Politik kan volde noget som helst andet end Skade. Det var Spejdernes Program.

Siden da er der udbrudt en ny europæisk Krig. I Forhold til dens gigantiske Dimensioner er Spejderbevægelsen en Smule Barneleg. Skal vi ikke nøjes med det, kunde man sige. Det er ogsaa Arbejdet værd at være med til at give Krigstidens Drengene lidt Sundhed og frisk Morskab. Men hvis vi ikke suspenderer Spejderidealiteten saa længe Krigen varer, har Spejderbevægelsen ogsaa i disse Aar sin *aktuelle* Værdi. En Krig er ikke *total*, saa længe man ikke hader alt, hvad Modstanderen gør, al hans Væsen og al hans Gerning. Lykkeligvis er Krigen i hele sin Gru ikke total i den Forstand. Gang paa Gang har begge Krigens Parter vist Respekt for Offervilje og Tapperhed paa den anden Side. Der har været mange Beviser paa Ridderlighed overfor den slagne. Det er sommetider, som om man sagde til hinanden: vi maa slaas

for de og de Grundes Skyld, slaas paa Livet løs, men det er ogsaa det eneste, der skiller os. Der er en fælles Menneskelighed, man har Respekt for, og der er menneskelige Værdier, som udmærket godt kan anerkendes hos Modstanderen.

Hvor er Spejderopdragelsens Plads saa i dette Øjeblik? Hvor den altid har været og skal vedblive at være. Paa disse menneskelige Værdiers Plads. Der er ingen, der saa naturbestemt er neutrale i Politik og i Storpolitik som Spejderne. Det er Sager, vi ikke har Forstand paa. Vi har Forstand paa Sindets Renhed, Talens Sanddruhed, den frie mandige Lydighed og Hjælpsomheden mod dem, der ligger under. Det vil sige, at vor Opgave, og det gælder ogsaa Spejderne i krigsførende Lande, det er den at forhindre Krige i at blive det totale Fjendskab, det blotte Had. Hvor gamle Spejdere staa i forreste Række i Kampen, er det med denne Vished om, at Modstanderen er et Menneske af samme Værdi som han, og byder Krigen ham at sejre, byder den ham ogsaa at sejre som en Spejder, en kristen Europæer.

I den særlige Situation, som er Danmarks i Dag, har Spejderne atter den samme Opgave. Ingen kan bedre end Spejderne være med til den Opgave, der er vor: paa værdig Maade at videreføre danske Traditioner, dansk Aand og dansk Sindelag. Vi gør det saa godt, fordi Spejdernes Nationalfølelse takket være Spejderlovens Aand ikke kan blive fjendsk og partisk, men kun lydig og ren, sanddru og ridderlig.

H. D. T. K.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Han forstaa at køre et Rensdyrforspand.«

»Hvor er de andre?«

»De er stukket af, de Djævl«.«

»Stukket af?« Lederen rejste sig, og Soldaten gik nærmere hen til ham og begyndte at fortælle.

Solen gik ned, og Skyggerne blev lange. Kontorpersonalet tændte alle Lamperne.

Jewan stod i et Hjørne, lænet op mod Væggen, og ventede paa, at Soldaten skulde blive færdig med at fortælle; han var meget træt og tilsidst faldt han i Søvn.

»Kom her hen! Er du da døv? Hører du ikke?« Lederen hævede Stemmen.

»Han sover!« Soldaten begyndte at ruske temmelig ublidt i Jewan

og skubbede ham saa hen foran Lederen.

»Ved du, hvor de er flygtet hen?«

»Hvem er flygtet?«

»Folkene fra Pullosersk, og din Fader.«

»Jewan ved intet.«

»Hvilken Jewan? Hvad har Jewan at gøre med denne Sag?«

»Jewan er ham selv. — Han hedder Jewan. Og maaske er det ogsaa sandt, at han intet ved.«

»Bring ham hen paa Kasernen.«

»Og Renerne?«

»Dem kan du bringe hen i Indhegningen, de maa hvile ud, før de kan bruges til Arbejdet.«

Jewan blev bragt hen paa Kasernen. Den var tom. Spredt omkring paa Briksene laa Tøjbylter, Brød og tørret Fisk. Alle var gaaet paa Arbejde. Jewan satte sig paa Kanten af en af Briksene og sank lidt efter hen i dybe Grublerier. Han var meget trist tilmode.

Hvor var hans Fader, og hvor var Mattesch? Hvad vilde man med ham her. Den lille Laplænder besluttede, at han hellere vilde flygte ud i Tundraen med det samme og prøve paa at finde sin Faders Telt. Han vilde hente sine Renner og køre bort med dem. Med sit Raab vilde han opildne dem til at løbe saa stærkt, at ingen kunde indhente dem. Renerne skulde hjælpe ham ud i Friheden, til Gængæld vilde han bagefter lade dem hvile og finde det lækreste Mos til dem.

Jewan forlod Kasernen. Renerne, som endnu ikke var spændt fra, havde lagt sig ned i Sneen. Jewan sprang op i den tomme Slæde, hævdede sin Stok og udstødte et skingrende Raab. I samme Nu var Renerne paa Benene, og den vilde Fart begyndte. Slæden gjorde en brat Drejning og tørnede mod Trappen, der førte op til Kontoret. Jewan knaldede Hovedet haardt mod Trappen. Sneen hvirvlede op omkring ham, og et eller andet Sted fra lød Raaben og Skrigen.

Jewan opildnede sine Renner med Tilraab, og de fo' afsted, som om de var forfulgt af den gamle Troldmand, der sender den onde Purga.

Lidt efter lidt døde Raabene hen og hørte tilsidst helt op. Jewan var alene med sine Renner paa den store Imandra Sø. Stjernerne og Maanen lyste for ham, og paa den vestlige Himmel flammede Nordlysene. Snart var Himlen som overtrukket med et grønt Tæppe, snart var den luende rød. Nordlysets Straaler var saa stærke, at Jewan maatte lukke Øjnene, men selv med lukkede Øjne saa han et Virvar af lysende Punkter og Lysstriber i alle Regnbuens Farver. Han syntes, han hørte Lyden af en Klokke, den lød som Klokken i Pullosersk, blot var Lyden stærkere og mere langtrukken. Længe

hørte Jewan efter Lyden. Renerne pilede afsted, og Nordlysene flammede mere og mere. Jewan mente, at han snart maatte have kørt hele Lapland igennem, og at Klokkeklangen maatte komme fra Byen Kola.

Pludselig hørte Klangen op; Nordlysene slukkedes, og Jewan blev omgivet af et dybt Mørke. Han aabnede Øjnene og saa, at han laa i Sneen ved Siden af den væltede Slæde. Renerne stod med sænkede Hoveder, Soldaten Spiridon slap ikke sit Tag i Jewans Krave. Han havde hævet Haanden til Slag, men lod den nu ubeslutsom synke ned, skulde han slaa en Gang til, eller skulde han lade det være nok.

»Hvor skulde du hen? Vilde du flygte?«

Nu forstod Jewan, at Farten hen over Imandra ikke havde været Virkelighed, lige saa lidt som Nordlysene og Klokkeklangen. Det hele havde været Indbildning.

»Prøv du blot paa at flygte, din lille Slubbert!« Soldaten skubbede Jewan ind paa Kontoret. »Nu tager jeg dig med over paa min Kaserner, mig skal du ikke flygte fra. Jeg skal snart bringe dig til Fornuft.« —

Trods sine kun tretten Aar maatte Jewan nu hver Dag køre et Rensdyr Trespand. Saa snart Solens første Straaler naaede Chibiy-Bjergene, lød et Hornsignal, og straks blev der tændt Lys i Kasernen. Der blev en forfærdelig Larmen og Smækken med Døre, og en halv Time senere drog alle Arbejderne afsted til Dagens Gerning. Efter en Tur paa et Par Kilometer naaede de Bestemmelsesstedet. Alle mulige Mennesker var samlet sammen her. Lapperne og Renerne havde nok at gøre, de kørte Sten fra Bjergene og Træ fra Skoven, de transporterede Jernbanesveller og Proviant og bragte de forulykkede tilbage til Kasernen, og Ligene af de mange Tyfus- og Skørbugspatienter kørte de ud paa Kirkegaarden. Her saa man Tartarer, Perseer, Finner, Russere, tyske Krigsfanger, Østrigere og Ungarere. Under Bevogtning blev de om Morgenen ført til Arbejdet og om Aftenen tilbage til Kasernen. I den korte Polardag og i Nattens Mulm og Mørke maatte alle disse Mennesker bryde Sten i Chibiny Bjergene, og Renerne bragte dem saa hen til Jernbanedæmningen. I Nærheden af Dæmningen var nogle i Færd med at hugge Sveller til, medens andre havde travlt med at opføre nogle lange Træbarakker. I Sommertiden vilde i Tusindvis af Arbejdere blive sendt herop, og man maatte have et Sted at anbringe dem. Overalt i Skovene ved Imandras Bredder hørte man Økseklang og Lyden af Save.

Tartarerne, som var sendt op til Lapland, stammede fra Egnene omkring Volga og Ural. Deres tynde

Klæder kunde ikke holde den bidende Nordenvind ude. Krigsfangerne i deres tynde Uniformer led ogsaa meget under Kulden.

Forfrysninger af den alvorligste Art hørte til Dagens Orden. Men Menneskenes værste Fjende heroppe var dog Skørbug. De trange, fugtige og mørke Barakker gav den frygtelige Sygdom de bedste Vækstbetingelser. Sygdommens første Tegn var, at Tandkødet begyndte at bløde, og inden længe begyndte Tænderne at falde ud. Til sidst var Munden blot et stort Hul, der stank af Raaddenskab. De syges Aande forpestede Luften, saa det næsten var uudholdeligt. Efter nogen Tids Forløb begyndte de angrebne at faa blaa Pletter baade paa Arme og Ben. Pletterne bredte sig hurtigt, svulmede op og sprang op at bløde. De stakkels Mennesker blev ædt levende op af Skørbug.

(Fortsættes)

Katolsk Kirke

aaben Adgang for alle

Vi har modtaget:

En Konvertit, som i dobbelt Forstand har ledt efter Kirken, tillader sig at foreslaa ovenstaaende skrevet paa Kirkedørene Landet over. Vor Kirke er den Universale Kirke, — overalt, for alle! Skulde den som saa ikke kunne tillade sig at bekendtgøre sin Tilstedeværelse med ovennævnte »Navneskilt« malet paa Døren med en passende Skrift, tydeligt, læseligt for alle, ikke mindst de mange, som daglig gaar den forbi?

Ydermere vilde det utvivlsomt være formaalstjenligt, om det aflange Skilt med den udmærkede, kortfattede Forklaring af Kirken, (det hænger som Regel i Vaabenshuset) blev anbragt i et lille Ud-længsskab, der tillige kunne tjene til Oplysning om Messetidene, Mærkedage i den kommende Uge, Sognepræstens Bolig og Træffetider m. m. — Dette sidste vil være Menigheden kærkomment, og Skiltet vil tjene til Oplysning for de forbigaaende, som ikke kender Kirken.

De kender Betegnelsen Katolsk Kirke, naar de ser det; men hvad den er ved de færreste Ikke-Katoliker.

Hvor ofte hører man ikke Protestanter vægre sig ved at gaa med i Kirken. »Nej,« siger de, »Menigheden kan jo straks se, at vi ikke hører til her og vil ikke synes om det.« — Vil denne forkerte Opfattelse, og maaske meget andet ikke kunne ændres ved denne simple Forklaring paa Kirkedøren, og vilde det ikke være rigtigt at give de Hundreder af forbigaaende en Chance til at vide, at den katolske Kirke er her, — og hvad den er.

C. N. H.

Katolsk Ugeblad

Musik i Marmor

Eskild og Clairvaux

Foraar i Præstegaarden

Meget »Familie-Stof«

Meget »Spejder-Stof«

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen
Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019

ANTH. NIELSEN
Landsretssagfører
Vester Voldgade 115 »Vesterhus«
Tlf. Central 10061

Arbejdernes Kaffeforsyning
Bedste Luksus Kaffe 95 Øre 1/4 kg
Prøv vore henkogte Frugter
Viktorias Blommer
Ananas, Fersken osv.
Amagerbrogade 156

Bageri & Conditori
F. WIENHOLTZ'S EFT.
Vesterbrogade 131 . Central 2821
Leverandør til Sct. Elisabeth Sostrene

Brdr. S. og A. Rasmussen
Slagtermestre
Alt i 1. Kls. Varer til billigste Priser
Smallegade 42 A . Tlf. Goth. 1028
Lev. til Institut Jeanne d'Arc

W. Staack
Malermester
Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Walther A. Randrup
Slagterforretning
Kød . Flæsk . Charcuteri
Købmagergade 58, Tlf. C. 3179
Amagerbrogade 132, Tlf. Am. 416 y
I Helsingør, Steng. 19, Tlf. 1056

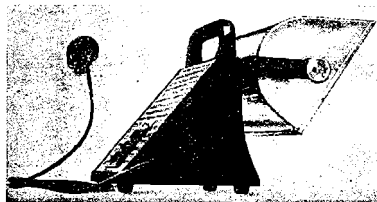
Blumensaadt's Sæber
Altid Kvalitetsvarer

Georg
Larsen
Tlf. Valby 1058
København

KOBBERDÆKKER
BLIKKENSLAGER
GAS- & VANDMESTER
SANITETS-ANLÆG
CENTRALVARME
KLOAK-ANLÆG

Malerfirmaet **Gustav Lehnert**
Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y
Alt Maler-
og Tapetsererarbejde udføres

Murermester **Junges Eftf.**
K. M. Lemminger
Ringholmvej 10 . København Brh.
Telefon Bella 4143

*Salg og Udlejning af Lysbade-
lamper og alle elektromedicin-
ske Apparater.*

Dansk Røntgen-Teknik A/S
København Aarhus
Telf. 4229 Telf. 6545
Leverandør til de katolske Hospitaler

Søren Andersen
Snedkermester
Kattesundet 12 . Tlf. Byen 1630
privat: Amager 5428
Udfører Arbejdet ved St. Josephs Hospital

Læs dette Rim!

*Man køber bedst og billigst hvor
den lille Irma Pige bor!*

Linoleum . Træparket
P. RASMUSSEN & SØNNER
Peder Skramsgade 7 . København K
Telefon: Central 2260 & Byen 334

O. Kjærulffs Kød Udsalg
Frederiksborgg. 22. C. 1031
Fine sorte Pølser
Lev. til St. Josefs Hospital

A-S NYKØBING F. BRYGHUS
Lager . Pilsner . Export Beer
Lyst Hvidtøl . Mørkt Hvidtøl . Mineralvande

R. Wilhelm
Bageri og Conditori
Frederiksvej 18 . Tlf. Goth. 1371
Lev. til Institut Jeanne d'Arc

Basaren i Næstved

Den 4. og 5. Maj blev der holdt stor Basar paa Vor Frue Skole i Næstved. Vi aftrykker nogle Linier fra Referatet i »Næstved Tidende«.

»Saavel Lørdag som Søndag vidnede et stort Besøg om, at der var god Interesse for Basaren til Fordel for Vor Frue Kirke arrangeret i Skolens Lokaler. Alle Boder havde livlig Handel, og Lodsedlerne med de mange fine Gevinster blev tildels udsolgt, inden Basaren sluttede.

Til Basaren var skænket ualmindelig mange smukke Ting i Kunstgenstande, Haandarbejder, Brugsgenstande m. v., og ikke mindst i Salgsboden, hvori fandtes Broderier og andre Haandarbejder udført af Damer i Byen, Søstrene fra Elisabethhospitalet samt Søstrene rundt om fra hele Landet, var der livlig Omsætning.

Da Basaren i Aftes lukkede, var praktisk talt alt udsolgt, og der udtales i Dag, at Udbyttet har oversteget Forventningerne. Basaren gav 3000 Kr. netto, hvilket maa siges at være et overordentlig smukt Resultat, som i Fremtiden vil tjene det gode Formaal, hvis Ærinde Basaren gik.«

Der er særlig Grund til specielt at fremhæve Søstrenes store Andel i det smukke Resultat. Lodtrækningen gav følgende Resultat:

I. *Lykkesedlerne*: 3, 62, 109, 116, 177, 191, 193, 198, 206, 213, 246, 249, 311, 318, 414, 467, 510, 542, 557, 716, 739, 743, 816, 898, 1004, 1091, 1161, 1164, 1198, 1211, 1305, 1308, 1310, 1347, 1392, 1434, 1471, 1472, 1500, 1561, 1634, 1697, 1805, 1818, 1833, 1835, 1860, 1919, 1943, 1995, 1999, 2096, 2113, 2114, 2137, 2162, 2221, 2231, 2296, 2325, 2391, 2449, 2475, 2476, 2478, 2489, 2491, 2492, 2656, 2802, 2845, 2895, 2896, 2899, 2937, 2972, 2980, 2983, 2996, 3005, 3045, 3141, 3142, 3272, 3273, 3339, 3341, 3362, 3422, 3473, 3533, 3538, 3539, 3549, 3724, 3907, 3924, 3962, 3985, 3989.

II. *Amerikansk Lotteri*: Blaa 75, Gul 82, Rød 12, Grøn 1.

III. *Dukkerne*: Dukke Lise: Hvid 42, Dukke Per: Rød 75.

Museumsbesøg

»I Kvæld blev der banket paa Helvedes Port« — det er Grundtvigs storslaaede Gendigtning af det gamle angelsaksiske Kvad, der har inspireret *Joakim Skovgaard* til det store Billede af Kristi Nedfart til Dødsriget, fortalte Pastor *Schindler* i Søndags sine Tilhørere paa Musæumsturen, der denne Gang gjaldt den Skovgaardske Kunst paa Statens Musæum. Derefter fulgte en udførlig Gennemgang bl. a. af »Den store Nadver«, Fresken, der er flyttet hertil fra Viborg Domkirke, og her fik man yderligere en interessant og anskuelig Forklaring af Kalkmaleriets vanskelige Teknik.

Ved de to foregaaende Besøg var Emnerne den religiøse Skulptur og Malerkunst. Pastor *Schindler* paaviste Udviklingen fra den arkaiske græske Kunst og det oldkirkelige Kultusbillede, der tager mod de troendes Hyldest, op til Senmiddelalderens fortællende Fremstillinger, Genrebilleder, hvor Personerne ikke ænses Tilskuerne, men er optaget af hinanden.

De næste Gange, 19. Maj og 2. Juni, gennemgaaes Middelaldersamlingen paa Nationalmusæet og de oldkirkelige Sarkofager i Glyptoteket. E. N.

Pinse-Gudstjenester

St. Josefs Kirke. Pinsedag Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 15 Andagt. 2. Pinsedag Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse. Sakramental Velsignelse efter Messen.

Immaculatakirken. Pinsedag Kl. 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 18 Andagt. 2. Pinsedag Kl. 7 Kommuniionsuddeling. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 18 Andagt.

Rosenkranskirken. Pinsedag Kl. 8 stille Messe med Prædiken. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 17 Andagt. 2. Pinsedag Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Efter denne holdes Majandagt.

St. Ansgars Kirke. Pinselørdag (Vigilie) Kl. 7½ Læsning af Profetierne og Daabsvandets Indvielse; ca. 8½ Højmesse. Pinsedag Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse. Kl. 17 Festandagt. 2. Pinsedag Kl. 7 og 10 stille Messe. Kl. 8 Prælatmesse og de voksnes Konfirmation. Kl. 17 Majandagt.

St. Knud Lavards Kapel (Lyngby). Pinsedag Kl. 8 stille Messe. Kl. 9½ Højmesse med Prædiken. Kl. 17 Andagt med sakramental Velsignelse. 2. Pinsedag Kl. 9½ Sangmesse.

De øvrige københavnske Kirker har Gudstjeneste som sædvanlig i Pinsen.

Majandagter

St. Ansgars Kirke. Hver Aften Kl. 19½.

Jesu Hjerte Kirke. Hver Aften Kl. 19½.

Sakramentskirken. Hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag Kl. 20. Hver Mandag, Onsdag og Fredag efter 8-Messen.

Birgittinerindeklosteret. Hver Aften Kl. 19½.

Immaculatakirken. Hver Aften Kl. 19½.

St. Antoni Kirke. Hver Tirsdag og Fredag Kl. 20.

St. Annæ Kirke. Hver Aften Kl. 19½ med kort Prædiken.

St. Josefs Kirke. Hver Aften Kl. 19½.

Rosenkranskirken. Hver Søndag Kl. 17, hver Søndag Kl. 19½ (2. Pinsedag dog efter Højmessens).

Benediktinerindeklostret

I Maj Maaned er hver Søndag Aften Kl. 19,30 (halv otte) Lys-Procession til Gudsmoder, for Landets Beskyttelse og Freden.

Trørød

19. Maj: Gudstjeneste Kl. 9½ (ikke 9!).

Dødsfald

Vor elskede Mor, Svigermor og Farmor,

Camilla von Huth

sov stille ind den 29. April 1940.

Børn, Svigerbørn og Børnebørn.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Aarhus Opland

Odder: Fred. 17. Maj Kl. 16,15: Underv. Sønd. 19. Maj Kl. 10 (Kom. 9,15).

Pindstrup: (Pinse) Kl. 9 Kommunion. Kl. 10 Højmesse m. Præd. Kl. 14 Undervisning og Andagt.

St. Annæ Kirke

Den lille Basar Søndag d. 5. Maj

Følgende Numre kom ud: Paa Lodsedlerne: 272, 342, 191, 364, 1013, 888, 1014, 1264, 1207, 1212, 114, 21, 310, 215, 1048, 266, 863, 210, 848, 1328. Sengetæppet: 46. Rulleskøjter: 55. Gevinsterne maa inden 1. Juni afhentes i St. Annæ Præstegaard.

Møder i København

Jesu Hjerte Kirke. Kongregationsandagten Mand. 13. Maj bortfalder.

K. U. K. Lørd. 11. Maj. Aabent Hus Kl. 19½; Bestyrelsesmøde. Mand. 13. Maj, 2. Pinsedag, Udflugt til Lillerød, Tog 10,29 fra Hovedbanegaarden for dem, der ikke cykler. Lørd. 18. Maj, Fællesmøde med Foredrag af Redaktør *Kiærulff*: »Ung — netop nu«.

Ørdrup K. U. K. Vi beklager, at Holbergafteften d. 7. Maj paa Grund af tvingende Omstændigheder har maattet aflyses. — Medlemmerne forventes at deltage i stort Antal i K. U. K.'s Udflugt 2. Pinsedag; se ovenfor.

Brønshøj Ungdom. Tirsdag d. 14. Maj Kl. 20,30 (efter Majandagten) Møde. Foredrag om Don Bosco af Cand. *O. Magnussen*.

Huslig Plads

Plads søges i København til en ganske ung Pige, hvor Madlavning kan læres. Billet mrk. 42 modtager Redaktionen.

<p>AALBORG</p> <p>Ferd. Færch & Co. Tømrermestre Strandvejen, Tlf. 301</p>	<p>RANDERS</p> <p>Knud Petersen SLAGTERMESTER Dronningborg . Telefon 649 1. Klasses Kød og Pølser Leverandør til St. Josef Hospital</p>		
<p>P. Krebs Elektroinstallatør Frederiksgade 6 Telefon 1786 Udf. Arb. ved Kamiliærklinikken</p>	<p>AARHUS</p> <p><i>Mejeriet „Vesterbro“</i> Byens førende Mejeri Telefon 8700 (4 Linier) Mejeriprodukter, Flødeis, Eksportfløde</p>	<p>FREDERICIA</p> <p>Th. Rabens Fredericia Fedevareforretning og Pølsefabrik anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ Leverandør til St. Jos.-Is Hospital</p>	
<p>C. Andersen & Søn Dannebrogsgade 6 . Telefon 698 Alt Terrazzoarbejde udføres</p>	<p><i>Alfred Pihl</i> Bagermester, Conditori Telefon 3041 – Hammershus Leverandør til St. Josef Hospital</p>		
<p>Mathias Christensen Absalonsgade 14 . Tlf. 1556 Kolonial . Delikatesser . Kaffe</p>	<p>Missions Hotellet Ansgar Banegaardspladsen C. Jul Sørensen . Tlf. 4119 . Aarhus</p>	<p>HADERSLEV</p> <p>Heinrich Petersen Kaffe, The, Vin, Konserver Tobak og Cigarer Aastrupvej 55 . Tlf. 55 Lev. til Sct. Hedvig Søstrene</p>	
<p>AABENRAA</p> <p>Niels Nielsen Maleremester Ramsherred 10 . Telf. 528 Lev. til kath. Menighed</p>	<p>ESBJERG</p> <p>Ove Rasmussen Murermester Finlandsgade 7 . Tlf. 1842 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>KOLDING</p> <p>Slagterludsalget Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>	
<p>Aabenraa Kul-Kompagni A-S Kul & Koks Import Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p>	<p>Larsen & Amby raadg. Ingeniører, cand. polyt Frodesgade 38, Tlf. 2140</p>	<p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 Anbefaler sig med 1. Kl.s BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter</p>	
<p>Aabenraa Andels Svineslagteri Udsalg: Søndergade 9 . Tlf. 55 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p>	<p><i>Køb hos vore Anoncører</i></p>		
<p>NÆSTVED</p>			<p>P. G. Vintersøberg Tagensvej 13. Tlf. 818 Tømrermester . Bygningssnedker Lev. til St. Elisabeth Søstrene</p>
<p>Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Trælast & Bygningsartikler</p>	<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Næstved Mælkeforsyning v. Axel Andersen . Kildemarksv. 35 leverer Byens bedste Sødmælk</p>	
<p>C. V. Gørgens Kolonial . Delikatesser Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør</p>	<p>URE OG BRILLER Arndt Nielsen Jernbanegade 2, Telefon 543</p>	<p>C. C. Christensen Bageri og Konditori Præstøvej 6 B . Telefon 1010 Lev. til de katolske Institutioner</p>	
<p>Evald Nielsen Maleremester St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>C. Mortensen Murermester Galtemarksv. 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.</p>	<p>N. Juel Pedersen Glarimester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital</p>	

I Alterssakramentets Skole

Betragt Frelseren i Alterets Sakramente som vort Eksempel. Der er ingen Dyd, som vi modstræbende yder Gud, uden at han selv har ydet os den samme, villigt og gerne. Vi véd, hvor vanskelig Troen er, og alligevel hvor let. Dogmerne er et Aag, men det er ikke det sidste Ord om dem: de er et *let* Aag og en kær Byrde, det Baand af Staal, som forbinder os med vor Ven. Men tænk saa paa Vor Herres Tro. Har der nogensinde været en Tro som hans? Han behøvede ikke at tro paa sig selv, men han behøvede Tro paa os. Tænk paa, hvilken uhyre Tro, der skulde til for at indstifte det Helligste Sakramente. Det er selve Troens Daarskab. Er Gud ikke ligefrem det mest lettroende og overtroiske af alle Væsner? At tro paa os og indstifte denne Herlighed for os. Det er jo en ren Fornærmelse at kalde det Tro — det er letsindig Tro. Ingen kunde anklages for større Afgudsdyrkelse, for Gud tror paa os, og det er værre end at tro paa Sten og Træ. Og saa er vi dog smaa nok til at kalde Troen paa Gud for et *Aag!*

Haabet er en endnu vidunderligere Dyd. Det er Troen, som begynder at faa Liv, Troen der rejser sig til en Magt. Har der nogensinde været saa letsindigt et Haab som Vor Herres i Alterets Sakramente? Han har betroet en Skare Mænd at drage Omsorg for sig, og mange af dem er ganske uværdige. Det er ikke saa meget Judas, der for-

raadte Frelseren; snarere er det ham selv, der gjorde det. Han har været sin egen værste Fjende. Det er baade guddommelig Visdom og menneskelig Daarskab. Han forraadte sig selv og overgav sig i Menneskers Hænder. I sin nye selvudslettende Nærværelse er han saa allestedsnærværende, at han bliver — trættende. Han har forraadt sig selv ved sit usigelige og uforklarlige Haab paa Mennesker, Haabet om at de paa en eller anden Maade vilde blive bragt til at elske ham. Først kom han med al et lille Barns vindende Ømhed, og hans sidste kærlige Paafund er at komme som det daglige Brød, vi nødvendigvis maa spise, hvad enten vi længes efter det eller ikke.

Men hans Haab er kun en Skygge af hans uendelige Kærlighed. Og her burde vi afbryde vor Tale og bryde ud i en Kærlighedssang til ham, der alene var Digter nok til at udfinde en saadan Kærlighedens Tanke. Det er Kærligheden opløftet til Selvudslettelse, opløftet til uendelig Styrke. Skal der skabende Evne til for at være Digter, skal der visseligt Guds skabende Evne til for at undfange det uendelige Dyb af Kærlighed, som det Helligste Sakramente er. Det er Centrum for alt aandeligt Liv, *mysterium fidei*, det store Mysterium, der samler alle Religionens andre Mysterier, Guds Enhed og Trefoldighed, Menneskevordelsen, Vor Herres Død og Opstandelse. Det er Menneskevordelsen, opløftet til

endnu højere Kraft. Det er Gud, der skjuler sig og saa gaar videre til endnu større mystiske Dybder og skjuler selve sit Skjulested.

Vort aandelige Liv afhænger af vor Tro. Hvis vor klare Forstaaelse for det usynlige skal vokse i os, saa maa Gud blive mere usynlig for os, nærmere for vort Hjerte og usynligere for vort aandelige Syn. Maaske han i Dødens Skygger vil blive helt usynlig. Hvis Gud vil have vor Tro sand og virkelig, vil han gøre sin Nærværelse mere og mere usynlig. Det vil være, som om han sagde: »Barn, nu fører jeg dig ud i Mørket. Hold fast ved Troen og Kærligheden.«

Det er ogsaa Haabets Sakramente for os. Gud har borttaget Stoffets Uforgængelighed og skænket det en ny Udødelighed. I det døde Brød og Vin har vi »Udødelighedens Almisser«. Morgen efter Morgens modtager vi denne Gave. Den mærkes mere død end de Læber, der tager imod den, men den er Kildespringet for evigt Liv og vil oprejse os paa den yderste Dag.

Det er ogsaa en Opøvelse af vor Kærlighed. Det blev ikke saa meget indstiftet for at vi skulde komme i Forbindelse med Gud, men for at han skulde komme i Forbindelse med os. Han giver os uendelige Goder, mens han siger til os: »Giv mig at drikke. Jeg tørster. I tørster lidt, og jeg giver jer saa meget. Jeg tørster uendeligt, og I giver mig saa lidt.«

Sluttes næste Side

Horisonten rundt

Profeti og Statistik

Det er naturligt i Anledning af Kristi Legemsfesten at tænke paa Profeten Malachias Ord om, at der fra Solens Opgang til dens Nedgang overalt skal ofres Gud et rent Madoffer. De profetiske Ord er jo blevet opfyldt ved Indstiftelsen af Alterets Sakramente. Den bogstavelige Opfyldelse lader sig endda udtrykke i Tal.

Efter de seneste Opgivelser kan der regnes med, at der paa hele Jorden ialt findes ca. 324 Tusind katolske Biskopper og Præster. Et stort Antal af disse læser Messe hver Dag, næsten alle gør det hver Søndag. Fordele man de 324000 Messer lige- ligt over hele Døgnet, bliver det til, at der (teoretisk talt) finder 3—4 Konsekrationer Sted hvert eneste Sekund Døgnet igennem. Tre-fire Gange i hvert Sekund gentager Frelseren gennem sine Præster Ordet: »Dette er mit Legeme; dette er mit Blod« og bringer Velsignelsens Rigdomme ud i Verden. Statistiken siger tillige, at der paa hele Jorden ialt dør 2—3 Mennesker i hvert Sekund. Paa mystisk Maade ofrer Kristus sig saaledes bestandig for hvert døende Menneske.

Nu maa der imidlertid tages Hensyn til, at de 324 Tusind Præster ikke er ligeligt fordelt over hele Jordkloden. I Europa findes 76 % af alle katolske Biskopper og Præster, og ialt 82 % af alle Præsterne læser deres Messer indenfor »europæisk Messetid«, d. v. s. fra Kl. 5 til 12, mellemeuropæisk Tid. 13 % læser deres Messe, mens vi i Mellemeuropa har Eftermiddag (Kl. 12—17) og kun 5 % under vor Aften og Nat (Kl. 17 til Kl. 5). Det vil sige, at der fra Kl. 5 til 12 maa regnes med 10—11 Konsekrationer i hvert Sekund, fra 12 til 17 med 2 Konsekrationer og fra 17 til 5 kun een Konsekration hvert tredie Sekund.

Kirkeskat og Krig

Inde i Bladet vil man finde et fornøjeligt Indlæg, hvori en af vore kendteste Katoliker slaar et kraftigt Slag for en bedre Betaling af Kirkeskat. Det er et Problem, der altid er aktuelt, men ganske særligt under Krigsforhold. Ogsaa dengang Verdenskrigen i 1914 brød ud, begyndte gode Katoliker at spekulere over, hvordan man kunde faa Offerviljen til at følge Trop med Vanskelighederne, og Ugebladet fra den Tid har i sin Brevkasse nogle Udtalelser i den Anledning.

Men det er jo ikke alene den enkelte Sognekasse, som mærker Tidernes Tryk. De smaa og fattige Sogne maa selv i de bedste Tider have Hjælp fra Vikariatet, og til dette stiger Kravene stærkt i Krigstider, mens Evnen til at kunne hjælpe samtidig paa forskellig Maade bliver ned- sat.

I 1914 blev der givet et smukt Bevis paa Forstaaelse herfor. Det var dengang, der var paa- begyndt en Indsamling til Fordel for Bygningen af en katolsk Foreningsbygning, »Absalons Gaard«. Paa Grund af de vanskelige Forhold blev Indsamlingen standset, men d. 22. Nov. 1914 sendte Pastor *Ludvig Günther* som Formand for »Katolsk Ungdomsværn« og Hr. *St. Fink Jensen* for »De unges Indsamling« et Brev til Biskop *v. Euch*, hvori de foreslog, at den genoptoges »til Bedste for den katolske Kirke- og Skolesag her hjemme«. Tanken gik ud paa, at en Kreds af unge Kvinder og Mænd skulde foretage en maa- nedlig Indsamling. Brevet sluttede: »Det er vort Haab, at de alvorlige Tider maa virke til, at danske Katoliker ogsaa i denne Sag maa føle deres Ansvar og alle som een staa Skulder mod Skulder for i Enighed at samles om, med Guds Hjælp, at bære Kirken her hjemme frelst over alle Vanskeligheder.«

I et Svar den følgende Dag udtalte Biskoppen: »Jeg modtager med Tak og Glæde det højmodige Tilbud.« Med særlig Glæde saa han, at »Ungdommen selv har Øje for de mange Vanskeligheder, som vor Kirke- og Skolesag i disse vanskelige og trange Tider har at kæmpe med.« Biskoppen understregede Indsamlingens Betydning med Ordene: »at vore helligste Interesser ikke skal lide Skade og blive vanrøgtede.«

Siden 1914 er der sket en stærk Udvikling indenfor Vikariatet. Mange nye Kirker er blevet rejst, og de økonomiske Krav til vore fælles Anstregelser er blevet langt større. Samtidig er Vanskelighederne i 1940 alvorligere end i 1914, da Krigsforholdene ikke greb katastrofalt ind i Landets hele Økonomi. Mon ikke Eksemplet fra den sidste Krig i Forbindelse med den fornyede Omtale af vore Kirkeskat-Forpligtelser vil kunne inspirere til et Initiativ, der samler hver eneste dansk Katolik om »med Guds Hjælp at bære Kirken her hjemme frelst over alle Vanskeligheder.«

I Altersakramentets Skole

fortsat fra Side 305

Gud beder som en Tigger om en Draabe af vor Kærlighed, et Øjeblik Kommunion med os. Er det ikke Kærlighed drevet til Daarskab? Hvad kan vi give ham til Gengæld? Vi vil give ham alt, vort Liv, vor Styrke, vor Gerning, vore Glæder og Sorger, vor Tro, vort Haab og vor Kærlighed. Da han vandrede med Emmausdisciplene, brændte deres Hjerter, skønt de ikke kendte ham. Kæreste Herre, jeg kender dig i Brødets Brydelse, og dog brænder mit Hjer- te ikke. Det er ikke mine Øjne, der er tillukkede; det er mit Hjer- te. Spræng dets Porte, for at jeg maa fly til dig og give dig baade at spise og at drikke!

Vincent Mc Nabb O. P.

Bibelland I DET GAMLE JAFFA

Simon Garvers
Hus i Jaffa

Vort Billede viser et Hjørne af en indre Gaard i den gamle Havneby Jaffa. Den unge Pige i Forgrunden sætter sin Vandkrukke til Rette paa Issen, for saa at tøfle af Sted paa sine Slæber mod en permanent mørklagt Stue. I den store Cisterne, hun har øst af, er der vistnok rigeligt med Vand; det er jo hen imod Slutningen af Vinter- og Regnperioden, siden Figentræet endnu ikke har taget sit Løvskrud paa. Ved Husvæggen — til venstre i Forgrunden — ses Aabningen af en Brønd samt en Hisse, der er klemt ind mellem

Muren og en Træstolpe. Den skal der tyes til, naar Regnvandsreserven i Cisternen er sluppet op; det er om et Par Uger, naar Fignerne modnes i Skyggen af det tætte Løvtag.

Stentrappen midt paa Billedet fører til det flade Tag. Derfra ser man ud over Middelhavet. Det er et ideelt Sted til at nyde sin Fyraften, naar Solen dykker ned i Vandet og sætter Bjergskraaning i lys Lue.

Dette gamle Hus med grove, mosgroede Vægge kan faa os til at tænke paa Begivenheder, der fandt Sted efter den første Pin-

sefest. Dette Hus forevises nemlig de tilrejsende i Palæstina som Garver Simons Hus, altsaa Stedet, hvor de i Apostlenes Gerninger 10, 9—24 berettede Hændelser skal lokaliseres. (Børnene kan slaa op i deres Bibelhistore: Nr. 97, Side 235—237).

Petrus' Bøn

Her bliver fortalt om St. Peter, der var Gæst hos en Garver Simon i Jaffa. Det var nok paa Grund af sit mindre vellugtende Hverv, at Manden boede ved Byens Udkant og tæt ved Havet. Nu skete det, at Apostlen ved den sjette Time trak sig tilbage for at bede. For en Israelit var det god gammel Skik tre Gange om Dagen at henvende sig til Gud i Bøn. Derom vidner Salmisten, der siger: »Jeg vil raabe til Gud ... Jeg vil klage og hyle Aften og Morgen og Middag, og han vil høre min Røst« (Salme 55, 17—18). Vi vilde snarere sige »Morgen, Middag og Aften«, men for Israeliten begynder Døgnet om Aftenen. Paa disse tre Tider kom de fromme Mennesker, der boede i Nærheden af en Synagoge, sammen dér for at bede »Schema«-Bønnen, en Skik, som vistnok har givet Stødet til de Kristnes »Angelus«, der jo ogsaa bedes tre Gange dagligt. Hvor den oprindelige Mening er gaaet i Glemme, hedder det, at man ringer Solen op eller ned.

Ved den sjette Time, altsaa Kl. 12 Middag, tænker St. Peter paa at trække sig tilbage for at bede. I et palæstinensisk Hus, der som oftest bestaar af et eneste Rum, er det mest egnede Sted det flade Tag; her findes sommetider en Løvhytte eller et lille Værelse, der udmærket egner sig som Lønkammer til at bede i det skjulte, eller ogsaa kan man være uforstyrret under den blaa Himmel. Det var

vel nok det sidste, Petrus gjorde. Han lagde sig paa Knæ paa det haarde Lergulv og talte med Gud.

Var det den traditionelle Trosbekendelse, Petrus fremsagde: »Hør, Israel, vor Gud, Herren er een. Og du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte ...«? Eller bad han som Jesus havde lært ham at bede: »Fader vor, du som er i Himlene ...«? Maaske talte Petrus mere intimt med sin himmel-farne Mester, saaledes som han havde plejet at gøre, mens Jesus stod eller sad hos ham: »Herre, du ved jo alting, du ved jo ogsaa ...« Og saa har han sikkert berettet om sin Gøren og Laden og endnu mere bedt om den Helligaands Bistand, der jo efter Jesu Løfte skulde minde Apostlene om alting og vejlede dem til al Sandhed. Af den gode Hyrde havde han faaet betroet Omsorgen for den hele Hjord, og han havde allerede erfaret, at den, der gaar i Spidsen, ogsaa kommer til at staa ved Skillevejen; dér skal hans Afgørelse blive bestemmende for hele Kirkens Skæbne. Den Helligaand havde gjort sig gældende, paa underfuld Maade endda, og Han vilde sikkert blive ved med det. Men Betingelsen for alle Gaver ovenfra var den, at de, der vilde faa dem, skulde bede om dem, for derved at nære Bevidstheden om, at de af sig selv intet formaaede, navnlig ikke hvor det gjaldt Guds eget Værk, Sjælenes Frelse. Derfor bad Petrus.

Et mærkeligt Syn

Han bad længe og indtrængende, indtil pludselig Legemet gjorde sig gældende med sine prosaiske Krav. Apostlen mærkede, at han var sulten. Maaske steg der Madlugt fra Gaarden op til ham og vakte hans Appetit. Da skete der noget højst usædvanligt. Petrus har haft paa Fornemmelsen, at han besvime- de: det var Henrykkelsen, der kom over ham. Med det samme saa han en stor Dug, der firedes ned fra Himlen; ved de fire

Hjørner holdtes den opad, ligesom en Bylt. Da Bylten kom nærmere, viste det sig, at den indeholdt en Vrimmel af levende Dyr. Her var paa Fiskene nær hele Dyreverdenen repræsenteret efter den gamle bibelske Klassifikation, nemlig store firfødde Dyr, endvidere de mindre, der løber eller kryber over eller under Jorden, samt Fuglene, der bevæger sig gennem Luften. Der manglede kun den sidste Kategori, de Dyr, der lever i Vandet. Hvordan alle de Dyr kunde være i det Lagen, spillede ingen Rolle for Petrus: det hele var som et Drømmebillede, fantastisk og umuligt. Synet fremkaldte en ubehagelig Reaktion hos ham, for Dyrene var alle af den Slags, der efter Mose Lov gjaldt for urene. Helt forfærdende var det da ogsaa, da samtidig en Røst fra Himlen gav Petrus til Kende, at han skulde stille sin Sult med disse Dyr: »Staa op, Petrus, slag og spis.« »Paa ingen Maade,« slap det ud af ham, — Petrus ligner stadig sig selv; hvad han har paa Hjertet, baner sig straks Vej til Tungen! Saa fulgte Grunden til hans Oprør: »Jeg har aldrig spist noget vanhelligt eller urent.« Det forklarer hele Forfærdelsen. Petrus har fra Barn af været fortrolig med den store Tabel af rene og urene Dyr, som den stod i 3. Mose Bog (11. Kap.). Som Fisker har han stedsse holdt paa at pille Aal og al den Slags Fisk uden Finner og Skæl ud af Nettet og har vraget dem som »daarlige«, d. v. s. ubrugelige. Og nu skulde han paa sine gamle Dage pludselig til at spise, hvad han altid samvittighedsfuldt havde nægtet sig og som iøvrigt slet ikke fristede ham mere efterhaanden, men var kommet til at staa for ham som noget modbydeligt. Dog her var det netop, Gud vilde have ham. Her var en Hemning, han som de Kristnes Foregangsmand maatte overvinde.

Nu motiverede ogsaa Røsten fra Himlen sin første Befaling med Ordene: »Hvad Gud har rensset, maa du ikke kalde urent.« Dette gentog sig tre

Gange. Da forsvandt Synet, og Petrus blev overladt til sine egne Overvejelser.

Det hedenske Kæsarea kalder

Petrus kunde godt huske, at Jesus havde fremsat Tanker om Renhed og Urenhed, der gik paa tværs af Farisæernes Opfattelse. Det havde vakt en Del Røre, da Mesteren havde erklæret, at Mennesket ikke bliver uren af det, han indtager, men omvendt af det, der udgaar fra hans Hjerte. Skulde det nu være Meningen, at hele det hidtidige Skel mellem rent og urent skulde fjernes? Hørte det med til de gamle Lædersække, der ikke egnede sig til den nye Vin? Skulde de mangehaande Forskrifter om rituel Renhed i Mad og Drikke, der i saa høj Grad havde præget Israels Religion og afsondret Israels Børn fra Hedningerne, fjernes som et gammelt Gærde, der ikke længere er til nogen Nytte? Petrus havde ærlig talt vanskeligt ved at lænke sig Livet uden disse Skranker.

I samme Øjeblik oplyste den hellige Aand ham om en ny konkret Opgave: »Der er tre Mænd, som spørger efter dig. Gør dig derfor rede, gaa ned og følg med dem uden Betænkeligheder, for det er mig, der har sendt dem.« Næsten samtidig hørte han nede i Gaarden Stemmer, der spurgte efter ham. Det var den hedenske Officer Kornelius' Sendebud; de havde været omtrent et Døgn om at gaa den 45 km lange Vej fra Kæsarea til Jaffa for at bede Petrus komme til Kæsarea og der forkynde Evangeliet for Hedningerne. Nu vilde det snart gaa op for Apostlen, hvor umuligt det vilde have været at skaffe Evangeliet Indpas hos Ikke-Jøder, dersom de blev nødt til at underkaste sig Lovens tyngende Aag. Synet i Jaffa lettede saaledes for Apostelfyrsten Petrus Vejen fra Jerusalem til Kæsarea.

Steph. Wevers.

EN SOLDAT PAA POST

En ung Soldat paa Post. Hvor? Kan det ikke være lige meget? En ung Katolik, som endnu ikke har faaet sin Ilddaab, men venter meget snart at opleve den. En ung Mand, der først nu i denne Aften rigtig forstaar, at han skal møde Døden. De mange, lange Træningsøvelser har trættet hans Legeme, saa han aldrig fik tænkt Tanken om Døden til Bunds. Fælleslivet med Kammeraterne gav heller ingen Anledning til at komme ind paa den Tanke, som alle Unge uvilkaarligt skyder til Side. Men i denne Aften, da han ene staar paa Spejderpost, begynder Tankerne at arbejde i ham. Af og til hører han Kanontorden langt borte; ellers er der stille.

»Maaske i Morgen,« mumler han ganske stille hen for sig. En Kugle, og saa vil maaske det hele være forbi. Forbi? Nej, han ved jo, at med Døden vil alt ikke være forbi. Saa begynder noget helt nyt. »Efter Døden Dømmen«. Det er en lille Rest fra Barndommens Religionsundervisning, som dukker op i ham.

Han ser sig selv paa Skolebænken. Den gamle Præst sidder paa Katederet. Han taler til Børnene om Døden. »Husk, Børn, vi maa altid være forberedt paa Døden. Lov mig, at I hver Aften beder Gud om Tilgivelse for al Synd.« Og saa havde han fortalt dem en Historie fra en Kostskole. Midt om Natten havde en Dreng forladt sit Sengeleje, var ganske stille listet gennem Sovesalen, ned ad Trapperne, hen til sin Skriftefaders Værelse. Han havde banket paa. Præsten vaagnede omsider, vækket af den mærkelige natlige Banken. Han havde givet Barnet Lov til at knæle ned ved Sengen og skrifte, og derved opfyldt Drengens indtrængende Bøn. Præsten gjorde Korstegnet, det tilgivende Korstegn over ham. Lidt efter laa Barnet igen i sin Seng. Men den næste Mor-

gen fandt man ham død. En sælsom Forudelse! Hvor havde den lille Fortælling gjort et stærkt Indtryk paa Soldaten, den Gang han kun var en lille Skoledreng. Hvor inderligt havde han den Gang bedt Gud om, at han ikke maatte dø uforberedt.

Men senere hen havde Iveren fortaget sig. Hvorledes stod det nu til med hans Sjæl? Det havde han ikke tænkt paa i lange Tider.

Tankerne havde han nu helt i sin Magt. De førte ham ind til Guds Faderhjerter. I Nattens Stilhed talte en Soldat med sin Gud ... bad som han næppe nogen Sinde havde bedt før.

Kære Unge! Kan I lade være med at tænke paa vore mange Trofæller paa alle Fronter? Beder I for dem? Mindes I Fællesskabet, det store katolske Fæl-

lesskab, som ikke kan brydes af nogen Nationalisme? Overfor alle Mennesker maa vi føle dette Fællesskab. Men katolske Unge maa dog særligt føle sig knyttede til katolske Unge, hvis Hjerter skælver af Angst for Døden.

Der er altid under en stor Krig Fare for, at vi, som er Tilskuere, efterhaanden sløves. Daglig dræbes Hundreder eller Tusinder. Til sidst gør det næppe Indtryk paa os. Men vi maa søge at bevare Sjælen frisk. Vi kan ganske vist ikke rumme al den Smerte, der lides. Men vi kan bede. Og vi kan sørge for at være i aandelig Kontakt med dem alle, saaledes som vi er det, naar ikke Dødssynden hindrer os i at leve Kirkens Liv med — som Livscelle i Kristi mystiske Legeme. Dette Liv maa leves trods al Ligegyldighed om os, al Vantrø.

Og er ikke Døden den store fælles Sag? Vi skal dog alle dø. Maatte vi alle være beredte!

C. B.

Den hellige Familie „evakueres“

I Anledning af Mindeudstillingen for Maleren Ernst Zeuthen er der udsendt en Serie Kort med Kuverter med Gengivelser af Zeuthens Træsnit efter Giottos „Flugten til Ægypten“, „Besøget hos Elisabeth“, „Judaskysset“ og „Jesu Fødsel“. Den nydelige Serie faas i Katolsk Boghandel og hos Arnold Busck.

Vore aandelige Rødder

Vi omtalte forleden Kulturhistorikeren *Christopher Dawsons* Værk »*The Making of Europe*«, der skildrer Tiden 600—1000, de Aarhundreder, man plejer at kalde de »mørke«, men som alligevel satte den skønne Blomst: den kristne europæiske Middelalderkultur. Nedenfor bringer vi et Uddrag af Bogens sidste Kapitel, der viser, hvorledes denne Kultur groede op i det gamle karolingiske Rige og bredte sig ud derfra:

Det var de blandede Egne, der havde det kulturelle Førerskab — de Omraader af det tyske Rige, der var mest latiniserede, og de Egne i Frankrig, hvor det germanske Element var stærkest: Nordfrankrig, Lorraine og Bourgogne, Flandern og Rhinlandet. Den mest umiddelbare Kontakt og samtidig den skarpeste Modsætning mellem nordiske og latinske Elementer fandtes i Normandiet, som ogsaa var Centrum for Ekspansionen.

Dette centrale Omraade, der strakte sig fra Loire til Rhinen, var Middelalderkulturens sande Hjemland, Hjemstedet for alt det mest karakteristiske, den har skabt: den gotiske Arkitektur, de store middelalderlige Skoler, Kloster- og Kirkereformerne og Korstogsidealet. Det var Centrum for den typiske Udvikling af Lensvæsenet, for den nordeuropæiske Udvikling af lokalt Selvstyre og for Riddervæsenet. Det var her, det germanske Nordeuropa paa den ene Side og paa den anden Kirkens Aandsmagt og den latinske Kulturs Traditioner endelig gik op i en Syntese.

Roland rækker Handsken mod Himlen

I Korstogstiden udvikledes et nyt etisk og religiøst Ideal, idet den nordiske Krigerkulturs heroiske Ideal ændres til Overens-

stemmelse med Kristendommen. I *Rolandskvadet* finder vi de samme Motiver, som inspirerede det gamle hedenske Epos — Krigerens Troskab mod sin Herre, Glæden over Kampen for dens egen Skyld, fremfor alt Forherligelsen af den, der taber med Ære. Men alt dette stilles nu i Kristendommens Tjeneste og sættes i Forbindelse med kristne Idéer. Rolands haardnakkede Vægring ved at lade Hornet lyde er ganske i den gamle Digtningstradition, men i Dødsscenen har de nordiske Heltes, en Hognis og Hamdis' trodsige Fatalisme, vejet Pladsen for kristen Underkastelse og Anger.

»Han (Roland) vendte Ansigtet mod Spaniens Land, saa at Karl og hele hans Hær kunde se, at han døde som en modig Vasal med Ansigtet mod Fjenden. Saa skriftede han sine Synder med stor Nidkærlighed og rakte sin Handske mod Himlen for at bede om Tilgivelse for sine Overtrædelser.«

Nordiske og kristne Traditioner smelter sammen

Det er rigtigt, at det heroiske Ideal allerede tidligere havde fundet Udtryk i kristne Folkeslags Litteratur, især i *Maldonkvadet* (ca. Aar 1000) med de berømmelige Linier: »Tanken skal hærdes, Hjertet fatte Dristighed, Modet vokse, alt som vor Magt mindskes.« Men her er der dog endnu kun ringe Spor af kristen Indstilling, den gamle Tradition lever uændret. I hele den tidlige Middelalder karakteriseredes det vesteuropæiske Samfund netop af en etisk Dualisme i Kultur. Der var eet Ideal for Krigeren og et andet for den kristne, og Krigerens aandelige Hjemsted var stadig det nordeuropæiske Hedenskabs barbariske Verden.

Først i det 11. Aarhundrede blev Krigersamfundet indopta-

get i den vesterlandske Kristenheds pandelige Statsforfatning ved Korstogsidealets Indflydelse. Riddervæsenet staar som Symbol paa Sammensmeltningen af nordiske og kristne Traditioner i den middelalderlige Enhed, og det bliver ved at være typisk for det vesteuropæiske Samfund fra Rolandskvadets Dage til den Dag, dets sidste Repræsentant *Bayard*, »den gode Ridder«, døde som Roland med Ansigtet mod Spanierne ved Overgangen over Sesia, i Luthers og Machiavellis Tidsalder.

Ved Rennassancen vender Europa Østen Ryggen

Middelalderen er den nord-europæiske Katolicismes Periode, og den varede kun saa længe, som Forbindelsen mellem Nordeuropa og Pavestolen holdt.

Men skønt den middelalderlige Kultur var det kristne Nordeuropas Kultur, var dens Ansigt vendt som Rolands sydpaa mod Islam. Kontakten med Islams og Byzantz' højere Civilisation havde en afgørende Indflydelse paa Vesteuropa og var et af de mest betydningsfulde Elementer i den middelalderlige Kulturs Udvikling.

Denne Indflydelse var i stadig Stigning, til den brat standsedes af Rennassancen med dens ensidige Fremhæven af den klassiske Tradition, af Tyrkernes samtidige Erobring af Østen og af Vesteuropas Adskillelse fra den islamitiske Verden. Ved Middelalderens Slutning vendte Europa Østen Ryggen og rettede Blikket vestpaa mod Atlanten.

Latinsk Grammatik afløser latinsk Liturgi

Den vesterlandske Kultur blev nu mere autonom, mere selvtilstrækkelig og mere *occidental* end nogensinde før. Tabet af den aandelige Enhed betød dog ikke, at Vesten spaltedes i to Kulturer, der stod fremmede overfor hinanden, saadan som det sandsynligvis vilde være gaaet, hvis det var sket fire eller fem Hundrede Aar før. Trods religiøs Splittelse bevarede Europa sin kulturelle Enhed, men

den var nu baseret paa en fælles intellektuel Tradition, den klas- siske, i Stedet for paa en fælles Tro. Den latinske Grammatik erstattede den latinske Liturgi som intellektuelt Samlingsmær- ke; lærde og fornemme Folk erstattede Munke og Riddere som Repræsentanter for den vesterlandske Kultur. De fire Aarhundreder af nordeuropæisk Katolicisme og orientalsk Ind- flydelse fulgtes af fire Aarhun- dreder prægede af Humanisme og Occidentens Autonomi.

Hvor findes Grundlaget for Europas Enhed?

I Dag staar Europa overfor Sammenbruddet af den verds- lige, aristokratiske Kultur, som var Basis for den anden Fase af dets Enhed.

Vi føler endnu engang Nød- vendigheden af en aandelig eller i det mindste en moralsk En- hed. Vi er os bevidst, at en rent humanistisk og occidental Kul- tur ikke er tilstrækkelig. Vi har ikke længere nok i en aristokra- tisk Civilisation, der finder sin Enhed i udvendige og overfladi- ske Ting og lader haant om de

dybere Krav, som Menneskets aandelige Natur stiller.

Og samtidig stoler vi ikke mere saa sikkert paa den vest- europæiske Civilisations med- fødte Overlegenhed og dens Ret til at herske over Verden. Vi er- kender de undertrykte Racers og Kulturers Ret, og vi føler Nødvendigheden baade af at beskytte os mod Orientens Op- rørskræfter og af at komme i nærmere Kontakt med dens aandelige Traditioner. Hvorledes dette kan gøres, om det i det hele taget kan gøres, derom kan vi i Øjeblikket kun gisne.

Men det er godt at huske, at vor Civilisations Enhed ikke udelukkende hviler paa en verdslig Kultur og paa de sidste fire Hundrede Aars materielle Fremskridt. Der er dybere Tra- ditioner end disse i Europa, og vi maa gaa tilbage bagved Hu- manismen og bagved den mo- derne Civilisations overfladiske Triumfer, hvis vi vil finde de fundamentale sociale og aande- lige Kræfter, der ligger til Grund for Obygningen af Eu- ropa.

(Ved Clara Svendsen).

Katolsk Fortsættelseskursus:

Treenigheden bor i den kristne Sjæl

Den helligørende Naade om- former Menneskesjælens Natur, de guddommelige Troens, Haa- bets og Kærlighedens Dyder forener Sjælen mod Gud, de overnaturlige moralske Dyder omformer Sjælens Virken, og Helligaandens Gaver fuldkom- mengør alle Sjælsevnerne. Og saa er vi dog endnu ikke fær- dige med at opregne hele den hemmelighedsfulde Udrustning, som Vor Herres Lidelse har genvundet os, for at vi her i Li- vet kan berede os til den fore- staaende Lyksalighed, ja alle- rede nu nyde en Forsmag paa den.

Vi vil betragte det mest slaa- ende af alle Trækkene i Sjælens Genfødselse. Saa vidunderlig den helligørende Naade end er, er den dog ikke det største Vidun- der i det nye Liv. I en vis For- stand er den endda kun en Bi- ting, en Virkning af det, som er Gavernes Gave: nemlig selve Treenighedens Indtog i Sjælen for at forenes med den som Gen- stand for dens Erkendelse og Kærlighed. Ved den helliggø- rende Naade bliver vi assimile- ret med Gud, gjort Gud lig, og i den Henseende kan Naaden siges at disponere Sjælen til Tre-

(forisættes Side 317)

Rom og Verden

Umiddelbart før Pinse har den hellige Fader til Kong Leopold af Belgien, Dronning Wilhelmi- na af Holland og Storhertug- inden af Luxembourg sendt telegrafiske Budskaber, hvori Hs. Hellighed giver Udtryk for sin Forstaaelse og Medfølelse i Anledning af de frygtelige Ulykker, der har ramt de tre Lande og deres Folk.

Paven vil — hedder det videre i Telegrammerne — »ikke op- høre med at bede om Genopret- telsen af Frihed og Retfærdig- hed«; til Slut meddeler den hel- lige Fader de paagældende Stats- overhoveder og deres Lande den apostoliske Velsignelse. — Den hellige Fader har udnævnt den apostoliske Nuntius i Colum- bien, Msgr. Sereno, til sin over- ordentlige Repræsentant ved Indsættelsen af den ny Præsi- dent i Costarica.

*

I 1939 modtog i Japan (Korea indbefattet) ialt 8160 Voksne og 10723 Børn Daabens hellige Sakramente. Endvidere har der fundet 320 Konversioner Sted. I Juni 1939 beløb det sam- lede Antal af Katoliker sig til 283491 imod 270903 Aaret i Forvejen. I den japansk-kinesi- ske Krig er der faldet talrige katolske Gejstlige og Lægfolk, deriblandt den katolske General Yamamoto's ældste Søn.

*

Fra Madrid meddeles det, at den Kommission, der af Re- geringen har faaet til Opgave at samle de mange spanske Kunst- skatte, som under Borgerkrigen spredtes for alle Vinde, stadig modtager Anmeldelser fra nær og fjern om genfundne Kunst- skatte og Relikvier. I Katedralen i Toledo er der saaledes netop gjort et betydeligt Fund af værdifulde Kalke, Bøger, Ro- senkranse o. s. v. Alle de røvede Genstande bliver nu bragt til- bage til deres oprindelige Hjem- sted.

De forbavses alle over Vidunderet og bekræfter Kronistens Optegnelser med Ed om, at de ikke kan andet end bevidne, at de med deres egne Øjne i Sandhed har set Taarer flyde fra Billedets Øjne.

General Corbelli begiver sig tæt hen til Billedet og bliver netop Vidne til, hvorledes en Taare flyder ud af Gudsmoders Øje, hvorledes den ruller ned over det guddommelige Barns Haand for til sidst at havne i den Tinskaal, der er opstillet under Billedet. Corbelli tager et Stykke Klæde og tørrer den næste Taare forsigtig af Gudsmoders Øjne; derpaa viser han de omkringstaaende Officerer den fugtige Plet og udbryder synlig grebet:

»Ser De, mine Herrer, det er ikke Bedrageri, det kan ikke være det; det er noget vidunderligt, noget ufatteligt, der foregaar her; jeg for mit Vedkommende kan ikke andet end at jeg maa tro paa det.«

Officererne staar strunke og stive i Kreds om Generalen, de er blege og faar blanke Øjne; i mangt et Slag har det været lettere at bevare Roen og Selvbeherskelsen end her i denne lille Landsbykirke, hvor omkring tre Hundrede Mennesker af alle Stænder staar som fortryllet af de vidunderlige Tildragelser og næppe vover at hviske et Ord til hverandre.

Under Trompetfanfarer forlader Generalen og hans Stab Kirken og giver Ordre til at publicere Bekræftelsen af Vidunderet. Kronisten vedfører en Fortegnelse over alle de Personer, der under Edsaflæggelse har bekræftet det vidunderlige Syn, som de har været Vidner til.

Og Vidunderet varer ved Dag efter Dag.

Da spreder en kalvinistisk Pastor det taabelige Rygte, at hele det herlige Mariavidunder trods alt beror paa et frækt Bedrageri. Bag Billedet er der anbragt et Kar med Vand, hvori der svømmer en lille Fisk rundt; hver Gang den bevæger sig, presser den en Draabe Vand ud

gennem et Par smaa usynlige Aabninger i Billedets Øjne.

Dette Argument foranlediger nu, at General Corbelli paany begiver sig til Maria Pötsch, denne Gang ledsaget af en stor Skare fornemme Katoliker og Protestanter. I disses Nærværelse bliver Billedet løftet ned fra Væggen og taget ud af Rammen. Der afsløres imidlertid ingen hemmelig skjult Vandbeholder, ingen Fisk og ingen Mekanisme af nogensomhelst Art, hvorimod Billedet stadig vedbliver at græde og de omkringstaaende ærbødigt kysser Taarerne, inden disse rinder ned paa Gulvet. Kvinderne græder højt, Mændene staar som forstenede, og de faa Tvivlere ryster paa deres graa Hoveder. Paa denne Dag flyder Taarerne i fire Timer i Træk.

Naadebilledet bliver nu højtideligt anbragt paa Højalteret og sat under Bevogtning af Soldater, der skal forhindre, at Billedet lider nogen Overlast.

Og Taarerne vedbliver denne Gang at rinde lige til den 8. December, den hellige Jomfrus Undfangelsesfest. Der bliver imidlertid truffet den Bestemmelse, at Naadebilledet skal bringes til den kejselige Residensstad Wien.

Den 10. Maj 1697 bliver den grædende Madonna da fjernet fra Alteret i Pötsch og til Tonerne fra Te Deum laudamus baaret ud af Kirken, medens Hundreder af jublende, syngende og hulkende Ungarere ledsager Helligdommen til deres Landegrænse; i Wien bliver Gudsmoder under Pomp og Pragt baaret gennem Gaderne til Kejserslottet, hvor det bliver opstillet paa Alteret i Slotskapellet. Herfra flyttes det den 7. Juli til Hofkirke, hvor Augustinerne skal drage Omsorg for det; Kejserinden smykker det med en kunstfærdig Rose af Diamanter og Ædelsten. Men da Folket forlanger Adgang til at hylde det undergørende Naadebillede, bliver Madonna fra Pötsch højtideligt bragt til Stephansdomen; her skal det staa i fjorten Dage, hvorefter det

paany skal bringes tilbage til Augustinernes Varetægt. Disse fjorten Dage forløber som en eneste stor Festdag for Wienerne; da Fristen udløber, erklærer de, at de til Stadhed vil have Adgang til at ære det undergørende Billede.

Og nu maa Gudsmoder fra Pötsch tiltræde en lang Vandring. Hun bringes fra den ene Kirke til den anden, baade i og udenfor Byen. Overalt smykkes Kirkerne til Fest, Gudsmoder bliver fejret med Messer, Vespere, Litanier og Prædikener indtil dette Triumftog endelig finder sin Afslutning den 1. December 1697 og Gudsmoder under Klokkeklang fra alle Wiens Kirker gennem Kæmpeporten bliver baaret ind under Sct. Stephans ærværdige Hvelvinger og anbragt ovenover Højalterets Tabernakel. Fra Morgengry fejres nu den hellige Messe ved Naadealteret. Tusindtallige Menneskeskarer drager i højtidelige Processioner gennem Kärntnerstrasse, Fanernes og Standardernes Guld og Purpur straalere i Solen, Lavstanderne med de hellige Haandværkspatroners Billeder blafrer over Menneskemassernes Hoveder, de trange Gader i den indre By genlyder af Klang og Larmen fra Tusinder af Pauker og Trompeter, Børnenes Sang og Skarernes Bønner blander sig til et mangelstemmigt Kor — alle er de paa Vej til den naaderige Moder, til det Billede, som en ukendt Meister maalede, som en Bonde, der var kommet i Nød, havde maattet skille sig ved, og som i tyve Aar havde hængt i en Landsbykirke, upaaagtet og uden at være nogen til særlig Trøst eller Glæde.

*

Og nu troner Naadebilledet Maria Pötsch i den herlige, ærværdige Sct. Stephansdom i Wien.

Senere maatte man anbringe en Kopi af Billedet paa en af Søjlerne til venstre for Koret, for derved at gøre Naadebilledet lettere tilgængeligt for de troende.

Sluttet Side 319

den var nu baseret paa en fælles intellektuel Tradition, den klas-siske, i Stedet for paa en fælles Tro. Den latinske Grammatik erstattede den latinske Liturgi som intellektuelt Samlingsmær-ke; lærde og fornemme Folk erstattede Munke og Riddere som Repræsentanter for den vesterlandske Kultur. De fire Aarhundreder af nordeuropæisk Katolicisme og orientalsk Indflydelse fulgtes af fire Aarhun-dreder prægede af Humanisme og Occidentens Autonomi.

Hvor findes Grundlaget for Europas Enhed?

I Dag staar Europa overfor Sammenbruddet af den verds-lige, aristokratiske Kultur, som var Basis for den anden Fase af dets Enhed.

Vi føler endnu engang Nød-vendigheden af en aandelig eller i det mindste en moralsk En-hed. Vi er os bevidst, at en rent humanistisk og occidental Kul-tur ikke er tilstrækkelig. Vi har ikke længere nok i en aristokra-tisk Civilisation, der finder sin Enhed i udvendige og overfladi-ske Ting og lader haant om de

dybere Krav, som Menneskets aandelige Natur stiller.

Og samtidig stoler vi ikke mere saa sikkert paa den vest-europæiske Civilisations med-fødte Overlegenhed og dens Ret til at herske over Verden. Vi er-kender de undertrykte Racers og Kulturers Ret, og vi føler Nødvendigheden baade af at beskytte os mod Orientens Op-rørskræfter og af at komme i nærmere Kontakt med dens aandelige Traditioner. Hvorledes dette kan gøres, om det i det hele taget kan gøres, derom kan vi i Øjeblikket kun gisne.

Men det er godt at huske, at vor Civilisations Enhed ikke udelukkende hviler paa en verdslig Kultur og paa de sidste fire Hundrede Aars materielle Fremskridt. Der er dybere Tra-ditioner end disse i Europa, og vi maa gaa tilbage bagved Hu-manismen og hagved den mo-derne Civilisations overfladiske Triumfer, hvis vi vil finde de fundamentale sociale og aande-lige Kræfter, der ligger til Grund for Opbygningen af Eu-ropa.

(Ved Clara Svendsen).

Katolsk Fortsættelseskursus:

Treenigheden bor i den kristne Sjæl

Den helliggørende Naade om-former Menneskesjælens Natur, de guddommelige Troens, Haa-bets og Kærlighedens Dyder forener Sjælen mod Gud, de overnaturlige moralske Dyder omformer Sjælens Virken, og Helligaandens Gaver fuldkom-mengør alle Sjælsevernerne. Og saa er vi dog endnu ikke fær-dige med at opregne hele den hemmelighedsfulde Udrustning, som Vor Herres Lidelse har genvundet os, for at vi her i Li-vet kan berede os til den fore-staaende Lyksalighed, ja alle-rede nu nyde en Forsmag paa den.

Vi vil betragte det mest slaa-ende af alle Trækkene i Sjælens Genfødelse. Saa vidunderlig den helliggørende Naade end er, er den dog ikke det største Vidun-der i det nye Liv. I en vis For-stand er den endda kun en Bi-ting, en Virkning af det, som er Gavernes Gave: nemlig selve Tre-enighedens Indtog i Sjælen for at forenes med den som Gen-stand for dens Erkendelse og Kærlighed. Ved den helliggø-rende Naade bliver vi assimile-ret med Gud, gjort Gud lig, og i den Henseende kan Naaden siges at disponere Sjælen til Tre-

(forlættes Side 317)

Rom og Verden

Umiddelbart før Pinse har den hellige Fader til Kong Leopold af Belgien, Dronning Wilhelmi-na af Holland og Storhertug-inde af Luxembourg sendt telegrafiske Budskaber, hvori Hs. Hellighed giver Udtryk for sin Forstaaelse og Medfølelse i Anledning af de frygtelige Ulykker, der har ramt de tre Lande og deres Folk.

Paven vil — hedder det videre i Telegrammerne — »ikke op-høre med at bede om Genopret-telsen af Frihed og Retfærdig-hed«; til Slut meddeler den hel-lige Fader de paagældende Stats-overhoveder og deres Lande den apostoliske Velsignelse. — Den hellige Fader har udnævnt den apostoliske Nuntius i Colum-bien, Msgr. Sereno, til sin over-ordentlige Repræsentant ved Indsættelsen af den ny Præsi-dent i Costarica.

*

I 1939 modtog i Japan (Korea indbefattet) ialt 8160 Voksne og 10723 Børn Daabens hellige Sakramente. Endvidere har der fundet 320 Konversioner Sted. I Juni 1939 beløb det sam-lede Antal af Katoliker sig til 283491 imod 270903 Aaret i Forvejen. I den japansk-kinesi-ske Krig er der faldet talrige katolske Gejstlige og Lægfolk, deriblandt den katolske General Yamamoto's ældste Søn.

*

Fra Madrid meddeles det, at den Kommission, der af Re-geringen har faaet til Opgave at samle de mange spanske Kunst-skatte, som under Borgerkrigen spredtes for alle Vinde, stadig modtager Anmeldelser fra nær og fjern om genfundne Kunst-skatte og Relikvier. I Katedralen i Toledo er der saaledes netop gjort et betydeligt Fund af værdifulde Kalke, Bøger, Ro-senkranse o. s. v. Alle de røvede Genstande bliver nu bragt til-bage til deres oprindelige Hjem-sted.

Maria Pötsch

i Sct. Stephan i Wien

Af
Fanny Wilber Pedt

dom fra sig. Det forekommer ej heller Beboerne i Pötsch saa mærkeligt, at Lorenz Hurta bragte Billedet i deres Kirke; det passede dog saadan sel maaske bedre her end hjemme hos ham, og yderligere mente man, at Cigri havde beløst sig, at det blev anbragt i Kirken.

Mariabilledet er her nu engang, og der bliver i disse Krigstider lagt endnu mindre Mærke til det end ellers, idet den lille Kirke er fyldt med alle tænkelige Redskaber og Remedier fra Huse og Værksteder, da man anser alle disse Sager for her at være mere i Sikkerhed for Røverhaand.

I dette Pullerkammer læses den hellige Messe daglig, selv om det forekommer mangen en, at Vor Herre her ydmyger sig mere end andre Steder for midt i dette Virvar af ulykkelige Menneskers sammenebode Skrammel at bringe sig selv som Offer for Verdens Elendighed.

Blandt de mange, der skæres om Herrens Alter, befinder der sig ogsaa en Bondemand ved Navn Michael Cory, og han stiller sig altid læt ved Billedet, Ansigt til Ansigt med Gudsmoder, thi fra denne Plads kan man nogenlunde ubindret se gennem alt Skrammel op til Altret; det støtter hans Andagt, han bliver stadig mere og mere fortrolig med den stille, fromme Samtale mellem den hellige Moder og hendes Barb. Det gaar endogsaa lidt

4 St. Stephandomen i Wien
„der alle Stæfai“

5 Et Knytt gennem Midlerkirken

efter lidt op for ham, at det egentlige er et berligt Billede, som Pötscherne her har faaet. Hvilket vundelig Ynde afslører ikke Imfrumoderens Ansigt, som de lille Frelsers Hoved saadan omlysende smyer sig ind i. — Gud oprinder imidlertid Støbet den 4. November.

Den hellige Messe er næsten forbi, Michael Cory er hensunken i dybe Tanker foran Mariabilledet. Da han endelig tillidsfuldt løber Billedet op til den midte Pude, ser han store, blanke Tøser stamme ud af Billedets Øjne, som var det et levende Billede. De vidunderlige Tøser er klarladet en smal, fugtig Pude paa Skikkelsens mørke Dragt for Jesusbarnets lille Haand. Lærredet og Rammen.

Fuld af Rødsel og Forbavelse gør Cory de omkringstaaende opmærksom paa det vidunderlige, der sker paa Mariabilledet. Alle ser det klart og tydeligt. Men falder det ikke, selv Præsten bekræfter hvad Folket ser. Som en Løbeild bringes Vidunderet fra Mund til Mund, i Timevis dvæler Pötscherne foran Billedet, løser binanden af til Søvn og Arbejde; den vidunderlige Begivenhed holder Byen i Aande, og Efterretningen breder sig med Lyntes Hast. Der kommer fremmede til fra nær og fjern, Officerer, Soldater, andagelige Troende, Tvilvere og Vantrø.

Tre Dage og Nætter varer den vidunderlige Graad ved. Onsdag den 7. holder Graaden op, men ingen viger fra Billedet, de kommer stadig igen, Time efter Time er Pötscherne paa Benene. Om Fredagen begynder Graaden igen og varer til den fjerde Dag, hvor der imidlertid kun herettes om een Taare. Den tilkaldte Kronist optegner ombyggegt alt Elleve Dage udebliver Underet, og der rejser sig paany Tvivl om dets Ægthed; det kunde dog hero paa et Bedrageri, maaske et Helvedes Blændværk, ja, maaske var Michael Cory en from Nøt, der havde

forbekset de øvrige og nu drev Gæst med dem alle.

Udsagn fra forskellige Autoriteter sagde imidlertid det modsatte, men kunde de ikke ogsaa have ladet sig rive med af det søslomme Tilfælde? Der begynder lidt efter lidt paany at falde Ro over Pötsch; da sker det hverken værre eller bedre, at det vidunderlige Billedes Øjne den 27. November paany begynder at græde.

En Storm af Glæde og Forbavelse rejser sig straks, og i store Skarer strømmer andagelige til, Tvilvere og Vantrø trænges i tætte Skarer, lidenskabeligt drevet af Nysgerrighed og Overtro.

En bejertel Person drister sig til med fine Linned- og Silkekærlæder at oplange Taarerne og bringer disse kostbare Relikvier med de synløse og følelyse, fugtige Taarespor med sig hjem. Nu oprinder December, og Madonna i Pötsch græder stadig. Da begiver en stor og straalende Procession sig til det vidunderlige Naadebillede. Den kejserlige General, Grev Corbelli, ledsaget af et stort Antal Officerer, blandt hvilke adskillige Repræsentanter for den ungarske Adel, selv Protestanter og nogle fangne Muhammedanere.

Det er i del Herrens Aar 1698. I den lille græsk-katolske Kirke i Pötsch har der i en Snes Aar hængt et Mariabillede paa Væggen; det bemærker i Mandshøjde, saa at man netop kan se Himmelmoderen lige ind i Øjnene. Kirkegængere og andægtige Sjæle skænker det dog ingen synderlig Opmærksomhed. Man kender Billedets Oprindelse, og da denne Historie er saa simpel og dagligdags, forekommer det næppe de ungarske Bønder Ulejlighedens værd at læge no-

gensombelst Notits af Billedets Tilstedeværelse. En Bonde ved Navn Cigri har — velsagtens for at indfri et Løfte — ladet en Iuldkommen ukendt Mester male det. Billedet er derpaa kommet i en vis Lorenz Hurta's lig have haft Penge til gode hos Hønden og har derfor taget Billedet til sig for Gælden. Man kan dog vel imidlertid ladet et saadant Billede fremstille, ikke uoen videre giver sin Hushellig-

De forbavses alle over Vidunderet og bekræfter Kronistens Optegnelser med Ed om, at de ikke kan andet end bevidne, at de med deres egne Øjne i Sandhed har set Taarer flyde fra Billedets Øjne.

General Corbelli begiver sig tæt hen til Billedet og bliver netop Vidne til, hvorledes en Taare flyder ud af Gudsmoders Øje, hvorledes den ruller ned over det guddommelige Barns Haand for til sidst at havne i den Tinskaal, der er opstillet under Billedet. Corbelli tager et Stykke Klæde og tørrer den næste Taare forsigtig af Gudsmoders Øjne; derpaa viser han de omkringstaaende Officerer den fugtige Plet og udbryder synlig grebet:

»Ser De, mine Herrer, det er ikke Bedrageri, det kan ikke være det; det er noget vidunderligt, noget ufatteligt, det foregaar her; jeg for mit Vedkommende kan ikke andet end at jeg maa tro paa det.«

Officererne staar strunke og stive i Kreds om Generalen, de er blege og faar blanke Øjne; i mangt et Slag har det været lettere at bevare Roen og Selvbeherskelsen end her i denne lille Landsbykirke, hvor omkring tre Hundrede Mennesker af alle Stænder staar som fortryllet af de vidunderlige Tildragelser og næppe vover at hviske et Ord til hverandre.

Under Trompetfanfarer forlader Generalen og hans Stab Kirken og giver Ordre til at publicere Bekræftelsen af Vidunderet. Kronisten vedfører en Fortegnelse over alle de Personer, der under Edsaflæggelse har bekræftet det vidunderlige Syn, som de har været Vidner til.

Og Vidunderet varer ved Dag efter Dag.

Da spreder en kalvinistisk Pastor det taabelige Rygte, at hele det herlige Mariavidunder trods alt beror paa et frækt Bedrageri. Bag Billedet er der anbragt et Kar med Vand, hvori der svømmer en lille Fisk rundt; hver Gang den bevæger sig, presser den en Draabe Vand ud

gennem et Par smaa usynlige Aabninger i Billedets Øjne.

Dette Argument foranlediger nu, at General Corbelli paany begiver sig til Maria Pötsch, denne Gang ledsaget af en stor Skare fornemme Katoliker og Protestanter. I disses Nærrelse bliver Billedet løftet ned fra Væggen og taget ud af Rammen. Der afsløres imidlertid ingen hemmelig skjult Vandbeholder, ingen Fisk og ingen Mekanisme af nogensomhelst Art, hvorimod Billedet stadig vedbliver at græde og de omkringstaaende ærbødigt kysser Taarerne, inden disse rinder ned paa Gulvet. Kvinderne græder højt, Mændene staar som forstenede, og de faa Tvivlere ryster paa deres graa Hoveder. Paa denne Dag flyder Taarerne i fire Timer i Træk.

Naadebilledet bliver nu højtideligt anbragt paa Højalteret og sat under Bevogtning af Soldater, der skal forhindre, at Billedet lider nogen Overlast.

Og Taarerne vedbliver denne Gang at rinde lige til den 8. December, den hellige Jomfrus Undfangelsesfest. Der bliver imidlertid truffet den Bestemmelse, at Naadebilledet skal bringes til den kejselige Residensstad Wien.

Den 10. Maj 1697 bliver den grædende Madonna da fjernet fra Alteret i Pötsch og til Tonerne fra Te Deum laudamus baaret ud af Kirken, medens Hundreder af jublende, syngende og hulkende Ungarere ledsager Helligdommen til deres Landegrænse; i Wien bliver Gudsmoder under Pomp og Pragt baaret gennem Gaderne til Kejserslottet, hvor det bliver opstillet paa Alteret i Slotskapellet. Herfra flyttes det den 7. Juli til Hofkirche, hvor Augustinerne skal drage Omsorg for det; Kejsrerinden smykker det med en kunstfærdig Rose af Diamanter og Ædelsten. Men da Folket forlanger Adgang til at hylde det undergørende Naadebillede, bliver Madonna fra Pötsch højtideligt bragt til Stephansdomen; her skal det staa i fjorten Dage, hvorefter det

paany skal bringes tilbage til Augustinernes Varetægt. Disse fjorten Dage forløber som en eneste stor Festdag for Wienerne; da Fristen udløber, erklærer de, at de til Stadighed vil have Adgang til at ære det undergørende Billede.

Og nu maa Gudsmoder fra Pötsch tiltræde en lang Vandring. Hun bringes fra den ene Kirke til den anden, baade i og udenfor Byen. Overalt smykkes Kirkerne til Fest, Gudsmoder bliver fejret med Messer, Vespere, Litanier og Prædikener indtil dette Triumftog endelig finder sin Afslutning den 1. December 1697 og Gudsmoder under Klokkklang fra alle Wiens Kirker gennem Kæmpeporten bliver baaret ind under Sct. Stephans ærværdige Hvelvinger og anbragt ovenover Højalterets Tabernakel. Fra Morgengry fejres nu den hellige Messe ved Naadealteret. Tusindtallige Menneskeskarer drager i højtidelige Processioner gennem Kärntnerstrasse, Fanernes og Standardernes Guld og Purpur straaler i Solen, Lavstanderne med de hellige Haandværkspatrones Billeder blafrer over Menneskemassernes Hoveder, de trange Gader i den indre By genlyder af Klang og Larmen fra Tusinder af Pauker og Trompeter, Børnenes Sang og Skarernes Bønner blander sig til et manglestemmigt Kor — alle er de paa Vej til den naaderige Moder, til det Billede, som en ukendt Meister maalede, som en Bonde, der var kommet i Nød, havde maattet skille sig ved, og som i tyve Aar havde hængt i en Landsbykirke, upaaagtet og uden at være nogen til særlig Trøst eller Glæde.

*

Og nu troner Naadebilledet Maria Pötsch i den herlige, ærværdige Sct. Stephansdom i Wien.

Senere maatte man anbringe en Kopi af Billedet paa en af Søjlerne til venstre for Koret, for derved at gøre Naadebilledet lettere tilgængeligt for de troende.

Stultes Side 319

Arbejdsmand Jensen og hans Daaser

En af vore mest kendte Katoliker har sendt os dette Brev, hvori han i yderst spøgefuld Form siger et borgerligt Ord om et meget vigtigt Emne.

Hr. Redaktør! Jeg maa jo sige, at den er vældig fin med det kartotæk, som at De altsaa der har faaet lavet over alle os katolikker her i Danmark — det er saadan et apparat, som at vi længe skulde ha haft, saa De ganske stille ku sidde der paa Deres kontor og føle os allesammen paa tænderne. For det er jo altsaa rent ud sagt utroligt alt som at hvad De kan sidde der og finde ud af. Lad os bare faa endnu flere udregninger med procenter og al det der, for det er spændende og sidde og sysle og granske med i disse mørkelægnings-tider — og jeg har en morderlig respekt for tal, det kan min kone Elvira bevidne, naar øregningen kommer hver fredag — og saa staar den jo endda paa »skattefri« i disse tider — men De maa endelig ikke tro, at jeg forgriver mig paa Elviras husholdningspenge i den anledning — næ, der har aldrig været kaniner paa komfuret for den sags skyld — jeg har mine egne smaa private daaser, hvor jeg hver lønningdag lægger hen til hvad der nu er af faste udgifter, naar man altsaa lever i et siviliseret samfund, saasom skatter, kongtingenter, husleje og hvad al det skidt nu hedder — og saa altsaa osse øl og kirkeskat.

Og se her har vi fat i pudlens hale, som det saa rigtigt hedder hos en eller anden digter. Hvorfor er der saa mange, som at der betaler deres øregning præsicemang paa timen, men naar det gælder deres kirkeskat, saa trækker de det ud og ud, til de tilsidst tror, at de har betalt den, og naar saa præsten fint og stiltfærdigt minder om den fra prækestolen af, saa er de saa fordybet i bøn og betragtning, at det kan jo kun være deres sidemand, som at den bemærkning gælder. Det er jo det rene pip. Jeg holder meget af øl, og jeg kan sidde ved en bajer ligesom en anden en ved en bog og faa mange dybe

og uudgrundelige tanker frem, men det er jo alligevel slet ikke noget i sammenligning med hvad som jeg faar i kirken, for der faar jeg ikke alene mange dejlige tanker, men jeg faar ogsaa mod og kraft og godt humør — og det er noget der tiltrænges paa arbejdspladsen i denne tid, hr. redaktør — for der er mange som trænger til at stives af af en katolik, der altsaa har rede paa sagerne, og som baade kan drikke sin bajer og sige et borgerligt ord om den forhaandenværende verdenssituation. Og vores øregning betaler vi — men kirken den betaler vi ikke!

Kan vi være det bekendt, hr. redaktør? Her maa da ske en reform, ikke? — og saa var det altsaa, at jeg ved den anden bajer kom til at tænke paa Deres kartotæk. Men maa jeg først forudskikke en lille promomang: Hvorfor skal kirkeskat være frivillig? Det er jo noget sludder — i et siviliseret samfund er der ikke mere noget der hedder »frivilligt« — er skatter frivillige — eller kontingenter, eller kan jeg betale saa meget i husleje som at der passer mig — jeg vilde gerne se viseværtens ansigt, hvis at jeg stak ham den ud, den runkelroe — næ, lad os først slaa det fast med tommesøm, at kirkeskat, det er ikke frivilligt — men en pligt, og det skulde helst være os en kær pligt — og saa skal De hr. redaktør oppe paa Deres kartotækkontor regne ud med procenter og hvad al det der nu hedder, hvad hver enkelt katolik har at erlægge i kirkeskat, og saa faar vi hvert kvartal en af disse girroblanketter, og saa aabner vi vor kirkeskat daase og indbetaler det beløb, som vi altsaa skylder kirken. Og hvis De hr. redaktør har for meget om ørene, for De skal jo baade skrive og høre radio og læse bøger, men jeg haaber da, De faar tid til en stille bajer — saa lad os alle opgive til Deres

kartotæk, hvormeget vi har faaet trukket fra i kirkeskat paa vores skattesedel — saa har De lidt at gaa efter, ikke? Og hvis vores indtægter gaar op eller ned, saa bare griffle det ned til kartotæket, saadan at den side af virksomheden alletider er ansjos.

Med bedste højagtelse

E. Jensen,

Katolik og Arbejdsmand.

Kære Hr. Jensen! De skal have oprigtig Tak for Deres betimelige Ord, og jeg haaber inderligt, de vil blive læst og forstaaet. Vore Præsters knappe Løn har en kedelig Tendens til at følge Pristallet — omvendt! Naar Pristallet stiger, sparer vi paa Kirkeskatten (i Stedet for Øllet), og Præsterne maa lave et nyt Hul i Livremmen, for der er ingen Huller saa langt inde. Da nu Pristal har en Tendens til kun at kunne bevæge sig i den ene Retning, er Følgen ganske klar.

Dertil kommer den øjeblikkelige Verdenssituations Kalamiteter. Hvis ikke vore Præster kendte Lignelserne om Himlens Fugle og Markens Liljer saa godt, maatte de faktisk hendsidde i dump Fortvivlelse for deres Udkomme. Men nu er der vel ikke nogen Tvivl om, at en af de Maader, Gud lønner deres Tillid paa, er ved at indgive os Lægfolk Forstaaelse for vore Pligter overfor Præsterne. Et Opraab som Deres maa sikkert finde Genklang.

Hvad angaar den særlige Opfordring til mig, er jeg kun en Funktionær, der ikke selv bestemmer over, hvad Kartoteket maa benyttes til. Jeg er personlig heller ikke helt sikker paa, at en egentlig Skatteudskrivning vil give større Indtægter end det frivillige System. Ved Lejlighed skal jeg godtgøre det med nogle Tal. Men jeg véd, at vor Biskop arbejder med visse Planer i denne Sag, og Indlæg som Deres er fortræffeligt egnet til at gøre os beredt til at løse de Opgaver, som her vil blive stillet os.

Venligst Deres H. D. T. K.

Liturgisk Kalender

Maj:

19. S. HELLIG TREFOLDIG-HEDS FEST (644); 2. Sæt Bønner: 1. Søndag e. Pinse (645); sidste Evangelium: Søndagens (648).
20. M. † St. Bernardin af Siena (916); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
21. Ti. Feria (Hverdag) (649) uden *Gloria* og *Credo*; 2., 3. og 4. som Mandag; alm. Præfation (525).
22. O. † Feria (Hverdag) (649) uden *Gloria* og *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation.
23. T. CHRISTI LEGEMS FEST (652).
24. F. i Oktaven (652); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
25. L. i Oktaven (652); 2. St. Gregor VII (917), 3. St. Urban I (Kirkebøn 908, Stillebøn 92, Slutningsbøn [8]).
26. S. Søndag i Christi Legems Oktav (658).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i A!mindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klostersiræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Maritain omPsykoanalysen

Jacques Maritain: »*Quatre essais sur l'esprit dans sa condition charnelle*«. (Desclée de Brouwer).

I hele sin filosofiske Produktion har Maritain ladet sig lede af Ønsket om at bidrage til vor Tids thomistiske Syntese. Den thomistiske Tanke er ikke et Kapitel i Filosofiens Historie, men Menneske-aandens naturlige Redskab til at finde Klarhed over enhver Tids særlige Problemer. Denne Thomismens Aktualitetsbetydning har i de seneste Aar ført Maritain fra Studerekammeret helt ned paa den politiske Arena, ikke for at deltage i Politik, men for at rettede den politiske Meningsudveksling ud fra en thomistisk Kulturbetragtning. Saa stor Indflydelse han end har udøvet her, føler han sig bestandig draget tilbage til de Studier, som vel er aktuelle, men ikke inddraget i den larmende Døgnetts Strid. Og med sin utrolige Produktionsevne faar han Tid til ogsaa at dyrke disse mere væsentlige Interesser. Den nye Bog samler nogle Essais fra disse Studerekammer-Stunder.

Den første Afhandling beskæftiger sig med »Freudianismen og Psykoanalysen«. Her skelner Maritain mellem den psykoanalytiske Metode til Studiet af det ubevidste, den freudianske Psykologi og den freudianske Filosofi. Metoden forekommer Maritain at være et genialt Fund. Psykologien en Sammenblanding af værdifulde Synspunkter med en radikal Empirisme og en helt umulig Metafysik, og endelig karakteriseres den freudianske Filosofi som en ond Besættelse.

Om det ofte omtalte Forhold mellem Psykoanalysen og Skriftemaalet siger Maritain:

»Man har sommetider sagt, at Psykoanalysen traadte i Stedet for Skriftemaalet. Det forekommer mig at være ganske urigtigt. Paa den ene Side er det en Illusion at

tro, at Skriftemaalet har en helbredende Evne overfor Neuroser og Psykoser; dets Genstand og dets Formaal er ikke psykoterapeutisk, og de Erindringer, som Skriftebarnet betror Skriftefaderen, hører udtrykkeligt det bevidste Sjæleliv til og fremkaldes ved en frivillig Erindren; hvis Skriftebarnet borer i sin Erindring og anstrenger Viljen for at trænge dybere ind, udsætter det sig for Skrupler og naar dog ikke ind i det ubevidstes Omraade; og naar en Neurotiker eller Sindssyg skrifter, er det aldeles ikke Neurosens eller Sindssygens Rødder, der lægges blot, men det er neurotiske og sindssyge Tankekonstruktioner, han bebyrder sin Skriftefader med.

Paa den anden Side er Skriftemaalet i sig selv en Akt, der hører det rationelle Liv til, en Forstands- og Viljesakt, hvori de paagældende to Personer begge er saa lukkede som muligt overfor hinanden: for Skriftebarnet røber kun sit Hjertes Hemmelighed overfor Skriftefaderen som overfor Guds Redskab, og Skriftefaderen lader hele sin egen Personlighed træde tilbage for sit religiøse Dommerherv.

De øvrige Afhandlinger beskæftiger sig med »Tegn og Symbol« (et Emne, der interesserer Logikken, Sakramenternes Teologi og adskillige andre Videnskaber), »Den naturlige mystiske Erfaring« (til Forskel fra den kristne) og »Videnskab og Filosofi« (med interessante Bemærkninger om Ny-Positivismen, Marxismen m. m.).

H. D. T. K.

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Pinesøndag afholdtes en højtidelig Saligerklæring i Peterskirken.

Hele Verden svarer paa Pavens Opfordring om at bede for Freden under Majandagterne. Især i Rom bedes til Fredens Dronning. Italiens Biskopper har dernæst udsendt Anordninger om Bønnerne ved Andagterne. Hele Verden over, især i de Lande, hvor Krigen raser, beder man om en Fred i Retfærdighed.

Tirsdag den 7. Maj blev der oprettet et Konkordat mellem Portugal og den hellige Stol, der ordner Kirkens juridiske Stilling i dette Land. Dernæst blev der underskrevet en Missionsoverenskomst angaaende de portugisiske Kolonier. Dette er den første af sin Slags. Portugal fejrer til Sommer det ottende Aarhundrede siden dets Uafhængighed, og det fjerde siden Sankt Frans af Xaver drog fra Lisabon til Indien; endelig det tredje siden Portugals Genrejsning.

Bøhmen føler ganske særlig den store Præstemangel, som Krigen medfører.

Amerika: Den 31. Maj fejrer Kardinal Dougherty sit Halvtredsaaars Præstjubilæum. Han vil i den Anledning den 2. Juni fejre en højtidelig Pontifikat-Messe i Filadelfias Stadium.

Rom: Den 19. Juni fejres Maria-kongregationernes Dag i deres Hovedkirke, og Lørdagen forud bliver en særlig Udsendelse om dette Emne fra Vatikanets Radio paa sædvanlig Aftenbølge (48,47 m) Klodden 19,30 (mellemeuropæisk Normaltid).

Vatikanstaden: Fredag Aften d. 10. Maj sendte Hans Hellighed Paven tre Telegrammer til Kong Leopold, til Dronning Wilhelmina og til Storhertuginde, hvori han udtrykte sin faderlige Medfølelse og Sorg over, at deres Lande er blevet revet med i Krigens Rædsler og forsikrede dem om sine Bønner om en snarlig og retfærdig Fred samt om den apostoliske Velsignelse.

Østrig: Kardinal Innitzer har udsendt et Hyrdebrev, hvori han paapeger Religionsundervisningens Nødvendighed i Hjemmene, især nu efter at den offentlige Undervisning i Skolerne er udelukket. Han minder Forældrene om, at de i Ægteskabets Sakramente faar Naade og Styrke til at kunne udføre dette vanskelige Hverv, som ogsaa er deres absolutte Pligt.

Polen: Fra den russiske Del af Polen sker der Massedeportationer. For nylig er 15.000 Personer, for Størstedelen velhavende og intellektuelle, blevet arresterede og med kort Varsel blevet sendt bort. Deres Huse er derefter blevet

plyndrede. De fleste søger derfor at blive af med alle Værdigenstande i Tide.

Spanien: Borgerkrigen har gjort Ende paa Ødelæggelserne. Ligesom alle da var med til at generobre deres eget Land tilbage for Spanien, vil alle nu være med til at genvinde Hjerterne for Kristus.

Treenigheden bor i den kristne Sjæl

fortsat fra Side 311

enighedens Iboen. Men naar vi paa den anden Side tænker paa, hvem der tilvejebringer alt dette og hvorfor, saa ser vi, at denne Treenighedens Nærværelse er Aarsag til Nærværelsen af Naadens skabte Gave. »Naaden foraarsages i Mennesket af Guddommens Nærværelse,« siger St. Thomas, »ligesom Lyset foraarsages i Luften af Solens Nærværelse.« Faktisk finder de to Ting samtidig Sted — den helliggørende Naades Modtagelse og den højhellige Treenigheds Komme.

Virkningen af denne højeste og største Gave er vor virkelige Forening med Gud. Uden at høre op med at være sig selv er Sjælen nu af samme Aand som Gud. Den begynder at »fyldes med al Guds Fylde.«

I hvilken Forstand er den højhellige Treenighed nærværende i Sjælen? Som vi ved, er Gud nærværende i alle de Ting, han har skabt, idet han ikke blot er Aarsag til, at de er blevet til, men ogsaa til, at de faktisk eksisterer nu i dette Øjeblik. Men Treenighedens Iboen i de retfærdiges Sjæle er en helt anden Slags Nærværelse. I disse Sjæle er Gud ikke blot nærværende som deres højeste Aarsag, men paa en særlig Maade, saaledes at de kan erkende og elske ham. Han er til Stede som Genstand for deres Erkendelse, ikke blot som de aandelige Billeder, ved Hjælp af hvilke de erkendte Ting findes i vor Aand, men han selv har virkelig og faktisk

sin Bolig i Sjælen. Det er ikke en Nærværelse, som er Resultatet af vor Erkendelse eller vor Kærligheds Begæring, men den skyldes Guds Virken overfor os og er Aarsag til vor Erkendelse og Kærlighed.

Det er derfor ingen Talemaade, at den højhellige Treenighed er nærværende i Sjælen — det er den skære Virkelighed og det nøgne Faktum. Gud kommer selv sammen med sin Gave, den helliggørende Naade. Gud i Sjælen er fra nu af Genstand for Sjæleens Erkendelse og Kærlighed. I selve sit Væsen er han Genstand for Sjæleens Virksomhed; han er virkelig nærværende og kan virkelig naas af Intellektets og Viljens Virksomhed. Intellektet erkender Gud som den højeste Sandhed, Viljen favner ham som det højeste Gode. Gennem saadan Virksomhed — øvet af Troens, Haabets og Kærlighedens Dyder — kan Sjælen her paa Jorden paabegynde den Berøring med Gud og den Lykke i hans Nærværelse, som i fuldkommengjort Form skal være dens evige Salighed i Himlen. »Takket være den helliggørende Naades Gave,« siger St. Thomas, »bliver Mennesket saaledes fuldkommengjort, at det nyder selve den guddommelige Person ... ved Troen naar det den højeste Sandhed, ved Kærligheden det højeste Gode.«

Treenighedens Iboen i den genfødte Sjæl finder saaledes Sted, at vor egen skabte Virksomhed styrkes af den guddommelige Livsstrøm.

Endnu engang maa vi omhyggeligt bemærke, at Gud ogsaa her tager Hensyn til vor menneskelige Natur. Den frie Vilje, han har skabt os med, forbliver urørt. Den højhellige Treenighed virker i os, men vi maa ogsaa virke selv. »Gud plejer kun at skænke sig selv til sine Skabninger i Forhold til deres Dispositioner. Naar Menneskets Dispositioner vokser i Højsind overfor Gud, bliver de guddommelige Personer mere og mere intimt nærværende i Sjælen.« (Louis Chardon O. P.)

Philip Hughes.

Af Aarhus Menigheds Dagbog

Biskoppen uddeler
Billeder til
Konfirmanderne

60 og 80 Aars Jubilæum

Paa Sct. Josef Hospitalet fejrede Sr. *Theodora* den 1. Maj i al Stilhed sin 80 Aars Fødselsdag. Det sker jo engang imellem, at Folk bliver 80. Dog er det vist en Sjældenhed, at Søsteren samme Dag kunde fejre et Ordensjubilæum, idet det den 1. Maj var 60 Aar siden, hun var indtraadt i Sct. Josefs Søstrenes Kongregation.

Sammen med Jubilaren takker vi Gud for al den Naade, han har givet hende i de mange Aar ikke blot for hende selv, men ogsaa til bedste for andre. Hendes Virkefelt har især været paa Hospital og i Ambulantsygeplejen forskellige Steder i Danmark. Heller ikke nu sidder hun stille, men tager endnu sin Del af Arbejdet i Køkkenet. Vi ønsker Søsteren endnu mange Aar, hvor hun kan glæde Gud og sine Medmennesker.

Konfirmation

Kristi Himmelfartsdag meddelte Hans Excellence Biskop Suhr første Gang Konfirmationens Sakramente i Aarhus.

Dagene, der gik forud, var ikke helt uden Spænding, da der jo saa let kunde komme noget i Vejen. Men Onsdag Eftermiddag var Biskoppen der.

Der var ialt 72 voksne og Børn, der blev konfirmeret, deriblandt ogsaa en Del mindre. De andre haaber vi kommer med, naar Biskoppen kommer igen til Konfirmation om to Aar. Saa længe har altsaa Forældrene Tid til at leve sig ind i den Tanke, at Børnene efter Kirkens Ønske skal modtage Konfirmationens Sakramente, naar de kommer til Fornuftens Brug. For dem, der kommer ud af Skolen, holder vi »Trosbekendelsesfesten«.

Kløft havde de Tusindvis af Rener, som under Anlægningen af Murmanskbanen var pint til Døde, fundet deres sidste Hvilested.

Ingen gammel Laplænder, ingen nok saa gammel Ren kunde mindes, at Skæbnen havde været saa ond mod Renerne som nu. Fra hele Lapland blev de drevet sammen, og det ikke blot Hannerne, men selv Hunnerne blev drevet væk fra Kalvene, før disse endnu kunde undvære Modermælken. De maatte transportere tunge Stenblokke, Træer og Jernbanesveller. Ofte sank Slæderne dybt ned i Sneen, stødte mod Stene og Trærødder. Dyrene sled og slæbte alt, hvad de orkede; tit sank de udmattede i Knæ og slog deres tynde Ben til Blods. Seletøjet, som var beregnet til Heste og ikke til Rener, gnavede dybe Saar paa Halsen. Føreren sparede ikke paa Stokken, men lod den ofte suse ned over Ryggen paa Dyrene. Han slog dem paa Gevirene og over Benene, han slog dem og drev dem videre — selv blev han jo drevet frem af bevæbnede Soldater.

Lapperne selv var mindst lige saa ulykkelige som deres Dyr. Enten var de med Vold og Magt blevet mobiliserede, eller ogsaa var de lokket hid med falske Løfter.

Daglig var Lapperne Vidne til, at mange Rener gik til Grunde, baade deres egne og andres. Deres Hjerter fyldtes med Fortvivelse og Bitterhed.

Døde en Ren, blev en anden straks spændt for Slæden, og det døde Dyr blev bragt hen til Afgrunden ved Imandra Søen, hvor det blev kastet ned til de andre. Ofte gav man sig ikke engang Tid til at flaa Dyrene. Store Flokke af graadige, forsultne Ulve levede højt paa de døde Rener.

Det varede ikke længe, inden Jewan maatte kaste Ligene af sine Rener ned i Afgrunden. Han fik andre Rener og fortsatte med at køre Sten. Gerne havde han fulgt sine Dyr i Døden. Han pintes af en fortærende Længsel efter den hjemlige Landsby, efter Søerne og Floderne og efter sin gamle Hund, som plejede at ledsage ham, naar han gik paa Jagt.

Jewan lagde Mærke til, at Dagene blev længere, og at Solen varmede stærkere. Snart kom Foraaret, og saa vilde Søerne tømme, Fuglene vilde vende tilbage og Tundraen vilde blive dækket med Mos.

Saa vilde Pullosersks Indbyggere drage ud til deres Fiskepladser ved Havet. Kun Jewan kunde ikke drage afsted. Han maatte hjælpe med til at bygge en forbandet Jernbane, som ingen Laplænder havde Brug for.

»Hvem i Alverden vilde benytte en Jernbane, naar blot de var i Besiddelse af et Par Rener?« tænkte Jewan.

Ofte, naar han efter endt Dag-

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Naar Dagens Arbejde var endt, vrimlede det i Kasernen med trætte, syge Mennesker. Med Møje trak de Skoene af deres opsvulmede Fødder, og naar de vikledede Forbindingerne af, bredte der sig en ubeskrivelig Stank af Raaddenskab, som var nær ved at tage Vejret fra dem selv. De ulykkelige Mennesker skældte og bandede, hadede alt og alle, hadede deres Kammerater i Kasernen, som var lige saa ulykkelige som de selv. Der var meget koldt i Kasernen, og det gjaldt derfor om at holde sig tæt sammen.

Til Middag fik de serveret en Suppe, som stank endnu mere for-

færdeligt end de stakkels syge Mennesker. Denne Suppe var kogt paa raaddent Kød, som af samvittighedsløse Mennesker var solgt til Hæren og til Statens store Byggeforetagender. Denne Mad fik naturligtvis Sygdommen til at rase endnu heftigere.

De mange Mennesker, som døde af Skørbug, blev af Renerne bragt hen til Bredden af Imandra Søen, og her blev de begravet i en stor Fællesgrav. Ligene blev stablet ovenpaa hinanden, akkurat lige som man stabler Træ.

Ikke langt herfra havde ogsaa Renerne deres Massegrav. I en dyb

værk i det fjerne skimtede Imandra, kom Tanken om Flugt op i ham.

Men hvad kunde det nytte at forsøge paa til Fods at flygte ud i Tundraen; der kunde kun Renerne finde Vej. Og Jewan havde heller ikke hverken Hund eller Bøsse, ja ikke engang et Par Ski.

Mange havde allerede gjort Forsøg paa at skaffe sig et Par Renner og en Slæde, men det var ikke lykkedes for nogen. Renerne og Slæderne blev bevogtet af Soldater. Jewan besluttede, at han vilde opsætte Flugten, til det blev Sommer; saa vilde han prøve paa at faa fat i en Baad og i denne flygte over Imandra.

Jewan havde kørt endnu nogle Rensdyrforspand til Døde, inden den lune Vind strøg hen over Tundraen. Den bortjog de graa Skyer, og nu skinnede Himlen klar og blaa. Fra Chibiny Bjergene buldrede Elvene ned i Imandra.

(Fortsættes)

Maria Pötsch

i Sct. Stephan i Wien

fortsat fra Side 314

Til Trods for, at Maria Pötsch i vore Dage ikke længere er Genstand for de store Valfarter og Ovationer som forud, saa er der næppe et Øjeblik paa Dagen, hvor der ikke dvæler andægtigt ved hendes Billede, foran hvilket der altid blafrer et Dusin Kærter i Trækvinden fra

Domkirkens to modsat hinanden liggende Sideporte. Det grædende Voks hænger i tunge Druer paa de gamle Smedejernstager og Standere. Gennem flere Aarhundreder har Wienerne baaret alle deres Sorger og Bekymringer til Sct. Stephan og betroet dem til Gudsmoder fra Pötsch, de har klaget deres Nød for hende, tændt et Voksllys foran hendes Billede, ofret hende en Mønt, bragt hende en Buket af Wienerwalds Foraarspragt eller Efteraarsløv, de har anbragt deres Blomster mellem Kærternes blegnede Voks, har tegnet tre Kors paa det røgsværtede Gitterværk foran Billedet, de har givet Himmelmoderen et Fingerkys — saaledes den Dag i Dag. »Die Hausmuttergottes« kalder Wienerne deres elskede Naadebillede, og det er i den Grad vokset ind i deres Bevidsthed, blevet deres »Hjertebarn«, ikke mindre end Stephansdomens høje, slanke Taarn, »der alte Steffel«, der til alle Tider har været dem et Guds trøsten- de og forjættende Fingerpeg.

(Foranstaaende er et Kapitel af *Funny Wibmer-Pedit's* Bog: »*Liebfrauenwunder*«, der nylig er udkommet hos *Ars Sacra, München*, og hvori Forfatterinden paa ægte østrigsk Vis fortæller en Række herlige Legender om østrigske Valfartssteder.)

Retrætedage i Ordrup i Juni Maaned

Søndag 2. Juni *Retrætedag for Damer*. Leder: Pastor *Wevers*.

Søndag 9. Juni *Retrætedag for Herrer*. Leder: Pastor *Messerschmidt*.

Søndag 16. Juni *Aftenmøde for Husassistenter*. Leder: Pastor *Nölke* (nærmere Program senere!)

Fredag 21. Juni *Aftenmøde for Sygeplejersker*. Leder: Pater *Coenen S. J.* (nærmere Program senere!)

Grundet paa de vanskelige Tider bedes Deltagerne selv medbringe Brød til *hele Dagen*. Søstrene sørger kun for Kaffe og Te. Prisen for hver af de to Retrætedage vil blive 75 Øre pro persona.

To lukkede Retræter i Roskilde

For ældre Damer: Fra Onsdag Aften den 17. Juli til Søndag Morgen den 21. Juli.

For unge Damer: Fra Onsdag Aften den 24. Juli til Søndag Morgen den 28. Juli.

Retræterne ledes af Pater *J. Coenen*.

Prisen for tre Dage er 6 Kr., men hvis der forlanges Eneværelse, er Prisen 10 Kr. (Værelset skal forudbestilles).

Tilmeldelser, som kun bliver besvaret, hvis alt er optaget, sendes til Sognepræsten i Roskilde, til hvem man ogsaa bedes sende Afbud i Tilfælde af, at man bliver forhindret.

Der medbringes almindelige Toiletsager, Salmebog og Kristi Efterfølgelse.

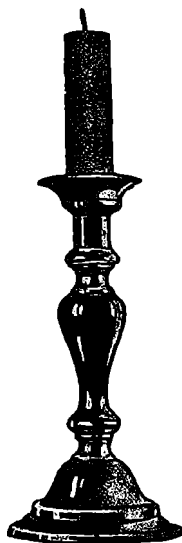
Det vil senere blive meddelt, om det er nødvendigt at medbringe Rationeringskort.

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Voksllys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Sommermarkedet i Brønshøj

Vi har allerede faaet mange fortrinlige Sager til Markedet. Men vi modtager gerne flere. Af Underholdningsprogrammet kan nævnes: *Dobbeltkvartet* under Direktion af Kantor *B. Husson*, et *Mandolinorkester* og endnu et *Orkester* af Strenginstrumenter, der skal akkompagnere kvikke Ungdomssan-

ge. Der optræder endvidere et *Drengekor*.

En Ejendommelighed ved den store *Lodseddel* er det, at Køberen straks kan se, om han har vundet og hvad han i saa Fald har vundet.

Glem ikke, at det er den 2. Juni, at Markedet holdes paa Præsteboligens Grund i Brønshøj.

Alle Gaver bedes sendt til Pastor *Benzon*, Fr.sundsvej 225, Brh.

Roskilde

Paa Søndag tages St. Laurentii Kirke atter i Brug efter Istandsættelsen. Kirken er blevet betydelig forskønnet; der er kommet pudse- og Hvælvinger i Stedet for det tidligere Træløft, Præstekoret er blevet større og er hævet, og Korsvejsstationerne er indmuret i Væggen.

Kl. 10 læser Biskoppen en Prælatmesse og meddeler Konfirmationens Sakramente. *B.*

To polske Familier paa Bornholm fejrer Sølvbryllup

Lørdag den 18. Maj kan Husmand Lorenz Chodzink og Hustru Eva, samt Husmand Andreas Zaretski og Hustru Anniella fejre Sølvbryllup. I de 25 Aar har begge Familier været bosiddende her paa Øen. I førstnævnte Ægteskab er der 7 Børn, som alle paa den Dag vil samles til en Familiefest paa den lille Ejendom i Aaløse pr. Østermarie. Det samme er Tilfældet hos den anden Familie, hvor der i Ægteskabet er 6 Børn, og hvor Forældrene tillige er Bedsteforældre. De bor paa en lille Landejendom i Aaker pr. Lobbæk.

Børnene i begge Familier kan med Taknemmelighed se hen paa flittige og stræbsomme Forældre, som med deres Hænders Flid har arbejdet sig frem til deres smaa Landejendomme.

Vi ønsker hjertelig til Lykke med Festen og ønsker tillige, at Guds rige Velsignelse i Fremtiden maa hvile over Familierne og Hjemmet.

Et Medlem af Menigheden.

Svendborg

Ved Lodtrækningen den 5. Maj faldt Gevinsterne paa følgende Numre: Cykel 657, Maleri 2180, Herrearmbaandsur 2905, Damearmbaandsur 439, Sybord 1854, Standerlampe 2019, Sofapude 1898, Slumrelæppe 3161, Tedug 2160, Gavekort 2692, Sølvteskeer 1619. Gevinsterne bedes afhentet hos Sognepræsten indtil 1. Juni. Den paatænkte Tombola maatte desværre aflyses foreløbig; de skænkede Gaver opbevares, indtil Programmet kan gennemføres. Salget af Lodsedler gav et Overskud paa 644,90 Kr. Alle, der har støttet Basaren, bedes modtage en hjertelig Tak.

Præsterne v. Skt. Knuds Kirke.

Dødsfald

Vor kære lille Mor og »Nonna« *Sofia Venturi* døde stille d. 9. Maj 1940, vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Guiseppa, Eugenio, Birthe, Poula.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

RANDERS

A. KRYGER

Adelgade 7 . Telefon 29

Friske Fiskesorter indkommer daglig
Leverandør til St. Josef Hospital

Støt

Frank Andersen's

Fond

Giro Konto 1087

THOR

Øl og Mineralvand

S. M. Sørensen

Kolonial . Vin . Cigarer
Brødregade 1, Tlf. 382

Leverandør til det kat. Hospital

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester
W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne
Markedsgade 16, Telefon 1834
Leverandør til St. Josef Hospital

N. DITLEV

BANDAGIST

Alle Arter kunstige Lemmer og Bandager
Vestergade 32 . Telefon 1189
Leverandør til St. Josef Hospital

RANDERS BOGHANDEL

MARIUS JENSEN
RANDERS

Torvegade 14 Telefon 38

Mineralvandsfabrikken

»CITO«

Slyngborggade 21, Tlf. 48, 146
Lev. til Sct. Josephs Hospital

AARHUS

Køb hos vore Anoncører

H. Vestergaard

Malermester

Telefon 6254

Skomager

Chr. M. Jensen

ved den katolske Kirke
Telefon 8326

Afskrivning, Dublikering

Nyeste Maskiner . Hurtig Ekspedition
Moderate Priser . Maskinskrivnings-Afd.

BUCHTRUP Annonce-Bureau
Telefon 1166

Permanent-Salonen

ved ELISABETH NIELSEN
Søndergade 7¹. Telefon 6240

Tricotage og Børnekjoler

køber De bedst og billigst i

Magasin »Special«

Fr. Allé 172 . Telefon 6614
Leverandør til Vareløtteri

Andelsselskabet **DE FORENEDE MEJERIER**

Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)

Rodens Livskraft

Jeg har holdt Revy over Træer og Buske i min Have for at se, hvor stort et »Mandefald«, den jernhaarde Vinter har forvoldt. Der er nogle Stykker. Midt mellem de frodigt skydende Buskadser stritter grimme, sorte Kviste. Og naar jeg snitter i dem med min Lommekniv, møder jeg ingen Steder den grønne, forjættende Farve. Kun brunt og graat Træ, som er knastørt. Her er intet Liv.

Men Dødens Værk er Undtagelsen. Det er den friske, lysegrønne Tone, som behersker hele Billedet.

Og jeg spørger mig selv, hvorfor disse Planter og Træer gik ud, medens deres plantelige Kolleger har klaret sig saa fortræffeligt og ganske uanfægtede gror og gror i vældig Livsfylde?

Uden at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, som jeg ikke har faglig Forudsætning for at besvare, slaar jeg fast, at de Vækster; der gik ud, ikke ejede den samme Livskraft som de andre. Jeg maa iøvrigt formode, at det særligt er Roden, der gemmer den ukuelige Livsfylde. Thi for visse Planters Vedkommen-

de ser jeg Stænglerne visne, saa kun Roden er tilbage, og dog bryder Livet frem i Magt og Vælde, saa snart Foraaret sætter ind.

*

Uvilkaarligt vender jeg Tanken mod Menneskenes Verden for at finde Lighedspunkter. Er der ikke hos os den samme Forskel? Der er Mennesker, som ejer et Reservefond af Livskraft, der gør det muligt for dem uskadt at slippe gennem Livets »strenge Vintre«. Og der er andre, som bukker under for de samme Storme. Jeg tænker ikke just paa Døden, men paa dem, der aandeligt talt har givet op.

Er det ikke i Roden, jeg skal søge Aarsagen? Gaar din Rod dybt ned i Mulden? Formaar du at suge Kraft af selve Livets dybe Grund? Med andre Ord: Har du Kontakt med det dybeste i Tilværelsen? Ejer du Troens Reservefond af Livskraft?

Det kan være, at du svarer: Jeg synes ikke, jeg har denne Livsfylde i mig, og dog er jeg ikke uden Tro.

Men saa maa jeg spørge: Er din Tro levende?

Ved Foraarstid er der et rigt pulserende Liv i Træets Indre. Helt nede fra Røddernes allerdyreste haarfine Spidser og helt op gennem Stammen ud til Kvistenes yderste Knopper strømmer ustandseligt Saften, den, der skal bevirke, at Livets Under sker paany.

Er der i dig en Higen, en Stræben efter at give, efter at folde dig ud?

Du svarer: Jeg er bange for, at der er Stilstand. Jeg har vænnet mig til at leve med i Hverdagslivets Bagateller uden at ænse, at noget nyt burde bryde frem i mit Sind, endsige at jeg skulde anstrenge mig for, at der skete en gennemgribende Forandring.

Nuvel, medens du tænker over det, indser du, hvor trist din Tilstand er. Du længes efter nyt Liv. Saa søg da Livsfornyelsen i Bøn, i Læsning af gode Bøger, fremfor alt i Studiet af Guds Ord. Er du til Messe, da vær helt med i det hellige, der sker paa Alteret. Søg til Sakramenternes friske Kilder. Det er paa Tide, at dit Foraar begynder.

C. B.

Horisonten rundt

Kirkeskatten paa Dagsordenen

Livlige Reaktionen er afstedkommet efter vore Artikler i forrige Uge om Kirkeskattens Aktualitet. De fleste, vi har talt med, eller som har skrevet til os, fremfører ganske vist ikke noget Nyt, men de er alle enige om, at Sagen bør bringes i Orden nu. Ikke blot fordi den er presserende aktuel, men ogsaa for vor egen Skyld uden Hensyn til Aktualiteten. Slutningsordene i det Brev fra Pastor *P. Schindler*, som aftrykkes inde i Bladet, kommer næsten ordret igen i andre Breve, og de mange mundtlige Udtalelser gaar ud paa ganske det samme: Kommer der ikke andet godt ud af Krigens store Kaos, skal i hvert Fald den lille katolske Menighed i Danmark benytte Tiden til at naa sin økonomiske Myndighedsalder og vise, at der er Ofervilje nok iblandt os.

Vi er fuldstændig afskaaret fra at trykke alle de Breve, der er sendt os, men hvis nogen har gode, konkrete Forslag, vil vi selvfølgelig rydde den nødvendige Plads til dem. Af de Forslag, Pastor Schindler stiller i denne Uge, henleder vi særligt Opmærksomheden paa, at Gradueringen efter Skatteevne ikke maa gennemføres saaledes, at Kirkeskat bliver uvedkommende for nogen. De offentlige Skattemyndigheder kan sige til Enken med den fattige Skærv, at hun skal slippe helt; de ser nemlig kun paa Beløbets Størrelse og kan lige saa godt eftergive Enken hendes Skat som bede hende komme maanedlig med en

5 Øre. Kirken derimod er ikke og kan ikke være uinteresseret i denne Skærv, fordi den regner nok saa meget med Sindelaget og den Velsignelse, der er ved den offervillige, fattige Gave.

Naar vi alle — efter Evne — er Ydere af Kirkeskat, faar vi ogsaa den rette Forstaaelse for, at Kirken er os alle. Alligevel er vi ikke ubetinget Tilhængere af det fremsatte Forslag om den katolske Offentligheds Ret til at udtale sig om de kirkelige Budgetter og Regnskaber. Vi behøver ikke at udbrede os de menneskelige Skødesynder, der gør Adgangen til Kritik, især i saadanne Forhold, noget betænkelig. Og vi tror forøvrigt, at ingen Katolik vil kræve Medbestemelsesret, naar han blot ved, at der overalt som en Selvfølge føres forsvarligt Regnskab med fuldt betryggende Revision. Herpaa har enhver Skatteyder et naturligt Krav.

Sidste Uge fortalte vi om det samme Problems Aktualitet under den forrige Storkrig. I Tilslutning til de anførte Citater bringer vi endnu et. Ugebladets datidige Redaktør, cand. mag. *Niels Hansen* skrev d. 22. November 1914 bl. a.: »Først og fremmest maa alle give Kirkeskat. Det er Kirkens Hovedindtægt ... Men noget særligt i nærværende haarde Tid bør og maa man ogsaa gøre ... Et enkelt Sted er der allerede begyndt en saadan lille Virksomhed, med nærværende Nødstid udtrykkelig for Øje. Det er i Køge, hvor en hel Del af Menighedens Medlemmer er blevet enige om hver

Uge at give en ekstra 25 Øre til en Kirkefond, hvortil man kunde ty i Nødens Stund ... Her er maaske peget paa en Vej ...«

Det er ogsaa i 1940 den Op-gave, der stilles os. At finde de praktisk farbare Veje til det Maal, der ligger klart. *Niels Hansen* skrev ogsaa i 1914: »Vi har givet noget — vi maa give meget — maaske maa vi engang give alt for at underholde Kirken iblandt os.«

Ungdommens Rubrik

En anden stor Del af vor Post angaar den »Ungdommens Rubrik«, vi aabnede for en Uge siden. Ugebladet er ogsaa det katolske Ungdomsblad, og vi har i det Aar, »Katolsk Ugeblad« har haft sin nuværende Skikkelse, med Glæde modtaget og trykt meget Stof, der angaar vor Ungdoms særlige Interesser. Men vi har mærket en Trang til, at der regelmæssigt tales direkte netop til de unge, og de Bogstaver, der staar under Rubrikkens første Artikler, er en god Garanti for, at den rette Tone vil blive truffet, saaledes at de unge virkelig fornemmer, at dette angaar dem praktisk. Det vil imidlertid ikke sige, at der i denne Rubrik kun skal tales til de unge; der vil ogsaa blive aabnet Plads for de unge selv, naar de har noget paa Hjerte og kan sige det, saa deres egne lytter dertil. Ligeledes vil vi fortsat gerne være Bindeled mellem de unges Foreninger og fortælle løs om, hvad der foregaar blandt unge Katoliker Landet over.

Messen i fremmed Klædebon

En amerikansk Jesuit gør i denne Artikel med stor Journalistik opmærksom paa de orientalske Riter indenfor den katolske Kirke og paaeger, at Kirkens Enhed er forskellig fra Ensartethed

Jeg kender en katolsk Kirke, hvor Daabsfadderne begiver sig hen til Kirkens Udgang, aabner Dørene og spytter ud paa Gaden som en Del af den hellige Ceremoni.

Jeg kender en katolsk Kirke, hvor Præsten under Messen tager en Palmeblads eller Strudsfjers Vifte fra Alteret og svinger den over Eukaristien som Udtryk for Tilbedelse.

Jeg kender en anden Kirke, hvor Celebranten vender sig mod Menigheden og løfter den ene Arm til en Hilsen, der nøjagtigt ligner den, som Fascisterne anvender.

Der er katolske Kirker, hvor Statuer er forbudt, og man ikke finder noget Billede af den Hellige Jomfru, St. Josef, St. Antonius eller den lille hellige Terese.

Jeg kender hele Menigheder, bestaaende af gode, fromme og ivrige Katoliker, der aldrig har været til Andagt med sakramental Velsignelse, aldrig har hørt om Første Fredag, gør Korstegn fra højre til venstre Skulder, og hvis Børn bliver konfirmeret af Præsten straks efter Daaben.

I nogle katolske Kirker hænger der svære Tæpper fra Loft til Gulv for at skjule Messen for de troendes Blik. I andre Kirker finder man paa Kommunionbænkens Plads en Stenmur, der gaar helt op til Loftet og skal skjule Alteret for Menigheden.

Jeg kender katolske Præster, der læser en Del af Messen i det almindelige Tøj, de bruger paa Gaden. Andre bærer Guldkroner i Stedet for Baretter. Andre slutter »Fader vor« med de Ord, man ellers kun hører Protestanter anvende — »thi Dit er Riget og Magten og Æren ...«

Jeg har set en katolsk Messe, hvor Ministranten modtog Fredskysset oppe ved Alteret og

derpaa gik ned blandt Menigheden og gav dette Fredskys til hver enkelt af de tilstedeværende paa en Maade, der næsten tog sig ud, som om Drengen legede en Selskabsleg.

Den katolske Kirke er levende og virksom i alle Egne af Verden. Den ejer Enhed i Gudsdyrkelse, for hvor den end rejser sine Altre, frembærer den det samme Offer paa dem, det samme guddommelige Offer under Brøds og Vins Skikkelser. Kirken ejer *Enhed* i Gudsdyrkelse. Men *Enhed* og *Ensartethed* er ikke det samme.

Jeg hørte forleden en vistnok typisk og umaadelig velment katolsk Tale om Kirkens Enhed. Jeg vil citere et Afsnit af den, men inden De læser det, skal De vide, at med Undtagelse af Begyndelsen rummer hver eneste Sætning en grov Fejltagelse.

»Ja,« sagde Taleren med en stor Gestus, der favnede alle Verdenshjørner, »hvorhen i Verden vi end drager, vil vi føle os fuldstændig hjemme, for vi vil finde den katolske Kirke og den katolske Messe. Gaa ind i hvilken som helst katolsk Kirke i hele Verden, og De finder, at Præsten bærer den samme hellige Klædning som ved Alteret her i Morges. De finder, at de troende tager Vievand, og at de gør Knæbøjning, før de gaar ind paa deres Pladser. Deres Hjerte vil blive bevæget ved at høre de kendte latinske Ord og den gregorianske Sangs gamle Melodier. Maaske De er 20.000 km hjemmefra, men ogsaa i det fjerne ser De Præsten udføre de samme Ceremonier, som De lærte hjemme, da De var Ministrant. Naar Messens Højdepunkt kommer, bemærker De den kendte Stilhed, mens Celebranten hvi-

sker Konsekrationsordene. De hører Klokkerne ringe, naar Præsten knæler og derpaa løfter Hostien højt til Tilbedelse. De kan ogsaa bede *Domine, non sum dignus* og knæle ved Kommunionbænken og modtage den konsekrerede Hostie i Kommunionen. Som Katoliker er vi hjemme hele Verden over, thi overalt finder vi den samme, identiske, velkendte Ting — Messen.«

Saa godt disse Ord end var ment, er de faktisk slet ikke rigtige. Jeg kender Hundreder af katolske Kirker, hvor der ikke udtales et eneste latinsk Ord under hele Messen, og hvor de fromme Katoliker vilde blive lige saa forfærdede og ligefrem rædselslagne, hvis deres Præst sagde »*Dominus vobiscum*« eller »*Per omnia saecula saeculorum*«, som vi vilde blive, hvis vor egen Præst vendte sig om ved Alteret og sagde »*Parlez vous Français*« eller »*Gesundheit*«.

Der er Lande, hvor den katolske Messe celebreres paa Arabisk, andre hvor den celebreres paa Kaldæisk, eller Armensk. I nogle Lande kan man høre Messen paa Homers Tungemaal — andetsteds paa Kong Carols og Maria Lupescus. Ikke langt fra Addis Ababba kan man høre den paa gammelt Etiopisk.

Taleren nævnede de hviskede Konsekrationsord. Men indenfor den katolske Familie er der Præster (Tusinder af dem), der synger de hellige Ord lige saa kraftigt de kan, og hele Menigheden svarer med et gjaldende *Amen*. Desuden løftes Hostien ikke til Tilbedelse paa det Tidspunkt af Messen, og Konsekrationen er ikke Messens Højdepunkt — i hvert Fald ikke det ydre og dramatiske Højdepunkt,

som vi er bekendt med i vore Kirker.

De brave Mennesker i visse katolske Kirker vilde stirre forundret paa vore Messeklæder. Og de har aldrig hørt en Tone af gregoriansk Musik. Det vilde rimeligvis lyde ganske fremmedartet for dem, og i hvert Fald har Paven aldrig drømt om at bede dem synge saadan.

Jeg kender katolske Kirker, hvor de troende ikke bøjer Knæ, før de gaar ind i Kirkebænken, og de har to gode Grunde til at lade være. For det første har de aldrig brugt at knæle for Eukaristien — og for det andet har de ingen Kirkebænke. Nogle Steder staar Folk op under hele Messen. Andre Steder sidder de paa det bare Gulv eller somme-tider paa Tæpper, Maatter eller Puder, der er spredt over Gulvet.

Taleren havde heller ikke Ret angaaende det med at knæle ved Kommunionbænken og modtage den konsekreerede Hostie. Som ovenfor sagt er der katolske Kirker, hvor der ingen Kommunionbænk er. Og man modtager ikke Kommunionen knælende, men staaende. Man folder heller ikke Hænderne, man krydser Armene over Brystet, ligesom Helgener gør paa Billeder. I disse Kirker modtager man heller ikke den tynde, runde lille Hostie, men Kommunionen under begge Skikkelser, og baade Brød og Vin anbringer Præsten i de troendes Mund ved Hjælp af en langskaftet Ske.

Kort sagt: Taleren tog fejl, fordi han ikke kendte noget til de østlige Riter. Han gik ud fra, at naar den katolske Kirke insisterer paa Enhed i Gudsdyrkelsen, maa den ogsaa insistere paa Ensartethed. Han gik ud fra, at naar de troende hele Verden over bivaaner det identisk samme Messeoffer, maa de nødvendigvis ogsaa bivaane de samme Ceremonier, se samme Slags Altre, benytte de samme konventionelle Fromhedsudtryk og allesammen sige »*Et cum spiritu tuo*«.

Katoliker bør vide f. Eks., at foruden os, som tilbeder Gud

i den latinske Messe (d. v. s. Hovedparten af den katolske Verden), omfatter vor Moder Kirken uhyre mange, der tager Del i Messer, som er formet i andre Sprog og har Ceremonier, der er vidt forskellige fra vore egne. Disse Mennesker bor for Størstedelen i den nære Orient, i Tyrkiet, Syrien, Irak, Abessinien, men ogsaa i forskellige europæiske Lande saasom Slovakiet, Ungarn, Jugoslavien, Rumænien og Ukraine.

Katolikerne i de Egne er (for at sige det igen med Eftertryk) lige saa katolske som Kardinalkollegiet.

De følger Kristi Stedfortræder lige saa godt som vi. De tror paa den hele Trosbekendelse. Deres religiøse Iver, deres Bønner, Andagt og Fromhed staar fuldt ud Maal med vor.

De kan ikke kaldes latinske Katoliker, for deres Liturgi benytter ikke det latinske Sprog. Men de er romerske Katoliker, for de anerkender Paven som deres højeste Overhoved. De kaldes Katoliker af orientalsk Ritus. Og i deres lange og ædle Historie har de frembragt en lang Række Paver og Teologer — for ikke at tale om et stort Antal Helgener, blandt hvilke f. Eks. findes Julens St. Nikolaus og den St. Valentine, der i man-

ge Lande kendes som de unge Elskendes Skytshelgen.

Heldigvis har der i de senere Aar været en vaagnende Interesse blandt Vestens Katoliker for vore østlige Trosfællers Liv og Liturgi.

Her i Manhattan, hvor jeg bor, er vi saa særligt heldige at have syv Kirker med orientalsk Ritus. Og i den sidste Tid er det blevet almindeligt at se Grupper af latinske Katoliker gaa til Søndagsmesse i disse Kirker (selvfølgelig opfylder de dermed deres Søndagspligt) og endogsaa modtage Kommunionen dér under begge Skikkelser — hvilket iøvrigt er noget, Paven opmuntrer til at gøre.

Ogsaa paa andre Maader begynder et rigtigt, folkeligt Instinkt at vise sig. Den katolske Presse ofrer mere Plads paa de orientalske Riter. Studiekredse tager dem ofte op til Studium. De er Genstand for talrige Foredrag.

Vi latinske Katoliker bør huske Benedikt XV's Ord: »Jesu Kristi Kirke er hverken latinsk eller græsk eller slavisk, men *katolsk*. Følgelig gør den ingen Forskel mellem sine Børn, og Grækere, Latinere, Slaver og alle andre Folkeslag er i Kirkens Øjne lige meget værd.«

Gerard Donnelly S. J.

Ungdommens Rubrik:

Ung Kærlighed

Det er Foraar. Og naar Digterne sætter de Unges Forliebelser i Forbindelse med denne Aarstid, er det vist ikke helt »Digt«. Det er ikke min Sag at uddybe dette Emne. Det har Poeterne gjort saare grundigt og jeg tænker, at de Unge forelsker sig ogsaa uden min Vejledning. Men jeg har et Par Ord at sige om det, som disse første Foraarforneemmelser muligvis vil føre til.

Og saa nævner jeg det Ord, som de Forelskede velsagtens

finder prosaisk: Ægteskab. Tilgiv mig, det er nu en Gang min Opgave at prædike Fornuft for ufornuftige; altsaa *eventuelt* ufornuftige. Og dem kan man vist nok finde iblandt sværmende Ungdom.

Indrøm mig først en Ting. Saa snart du tror, at du holder af Pigen, maa du ønske, at det skal være Kærlighed og ikke Pjat, ikkesandt? Maaske er det navnlig visse unge *Piger*, som flirter og pjatter, bare fordi de mener, at de er saa dejlige, og

det er vidunderligt at være Genstand for Beundring. Men deres Sind er saa barnligt og umodent, at det slet ikke kan være Grobund for noget saa alvorligt, stærkt og rent, som den virkelige Kærlighed er.

Ak, hvilket Ord misbruges som Ordet Kærlighed! De tarveligste Følerier betegnes som Kærlighed. Dette kongelige Ord bruges som Etikette paa smaa sukkersøde Likører, til hvilke man nipper i Ny og Næ. Kærlighed kalder man den Form for Egoisme, der hedder Sanselighed. Kærlighed kalder Novelleforfattere det, naar aandsforladte, kvindelige Menneskedukker med et Filmssmil lader Spradbasser opvarme sig med dum Smiger.

Og der gives mange naive Unge, som mener, at de i taabelige Romaner og Noveller kan læse sig til Kærlighedens Ideal.

Men hvad er da Kærlighed? Det er to Menneskers Vilje til at gøre hinanden lykkelige. Er du besluttet paa at gøre alt, hvad du formaar, for at værne din Kæreste mod det tunge og svære i Livet? Er du rede til at laale noget, undvære noget for din Kærestes Skyld? Er det Trofasthed gennem et helt Menneskeliv, som du ønsker at binde dig til? Ja, da tror jeg, at det er Kærlighed.

Kærlighed er to Viljers Forening, idet de har et fælles Livsmaal.

Men vid da, at Kærligheden inaa være meget stærk, om den skal bære to Mennesker et helt Liv igennem trods alt, hvad Livet bringer med sig af Prøvelser og Kampe.

Praktisk talt lader dette sig ikke gøre uden Religionens Hjælp. Det er ogsaa derfor, at Gud har gjort Ægteskabet til et Sakramente og knyttet særlig Naade dertil. Kærligheden mellem Mand og Hustru maa til Stadighed modtage Styrkelse og Fornyelse gennem et alvorligt religiøst Liv.

Mange Ægteskaber gaar i Stykker, fordi en eller flere Fejl udvikler sig hos Ægtefolkene, Fejl af den Art, at de til sidst

sprænger Baandene. Dette afværges ved regelmæssigt Skriftemaal og Kommunion. Hvilke Forudsætninger for et lykkeligt Ægteskab har ikke Mand og Hustru, som ofte følges ad til Herrens Bord!

Jeg skal idag ikke komme nærmere ind paa alt det skønne

og store, som et harmonisk Ægteskab bringer med sig. Lad mig nøjes med at sige til den Unge: Hav Respekt for dig selv og dit eget Hjertes Evne til at elske, at du en Gang maa være i Stand til at give dig selv, helt og ubeskaaret.

C. B.

Katolsk Fortsættelseskursus:

„Aktuel“ Forening med Gud

Treenighedens Nærværelse i Sjælen er kun en Begyndelse — Spiren til, hvad det engang skal blive i Himlen. I Troen naar vi Gud, men saa tryk denne Tro end er, ser den ham ikke klart. Hans Nærværelse er hyllet i Halvmørke. Alligevel er den et Faktum, og dette Faktums Muligheder for at indvirke paa vort Liv er uendelige. Det tilkommer os at gøre det yderste for at virkeliggøre disse Muligheder, for at alt, hvad den hemmelighedsfuldt lover, maa blive Virkelighed. Det tilkommer Mennesket at »aktualisere« denne Nærværelse ved Troen, Haabet og især Kærligheden. Hos Helgenerne var Foreningen med Gud altid »aktuel« i deres vaagne Stunder. Hos døbte Smaabørn er den aldrig »aktuel«, fordi de endnu ikke har Forstandens og Viljens Brug. Hos de døbte, der er kommet til Skelsaar, er den »aktuel«, naar de sørger for, at det sker: hevidst vender deres Tanker mod Gud, fæster deres Forstand paa hans Nærværelse og Forening med dem, bevidst bringer Tanken om denne Forening ind i deres daglige Liv; naar de i Haabet tillidsfuldt stoler paa Ham, de er forenet med, angaaende det, som de endnu ikke besidder, og i Troen akcepterer det, de endnu ikke ser. Og allermost bliver Foreningen »aktuel«, naar den Anstrengelse, der er begyndt i Tro og skredet frem i Haab, fortsættes med Kærlighedens Anstrengelser, d. v. s. de gentagne Sjælsakter, hvormed

de sætter deres Vilje ind paa kun at ville de Ting, som *han* vil, der er forenet med deres Sjæl.

Brugen af Guds Nærværelse (hvis jeg maa udtrykke mig saaledes) burde være det vigtigste i en Katoliks Liv, og Belæring om, hvordan vi skal forstaa og benytte denne Nærværelse, burde være det vigtigste i den katolske Opdragelse, for i den bestaar det Liv med Gud, som han ønsker, vi alle skal leve allerede her paa Jorden. Troens, Haabets og Kærlighedens Virksomhed — især Kærlighedens — er den gavnligste Beskæftigelse af alle. Det er den eneste Virksomhed, hvori vi virkelig naar Gud, vor Forstand hans Forstand, vor Vilje hans Vilje — den aabnbarede Gud i Troen, den hjælpende Gud i Haabet, og i Kærligheden Gud, som er Kærligheden selv.

Kærlighedens Udøvelse er det vigtigste af alt. Det er nemlig ved denne Dyd, at alle de andre Dyder lever. Uden Kærlighed kan de slet ikke være til som Dyder. Takket være de indgivne moralske Dyder og deres levende Forbindelse med Kærligheden, kan Kærlighedens Liv og Aand gennemtrænge alle Livets Udtryksformer, og omvendt kan alle disse Livets Udtryksformer faa Værd og Kraft som Kærlighedens Gerninger, ved hvilke vi naar Gud i selve hans Væsen, kommer i direkte Kontakt med Guds Liv og Kærlighed, uddyber vore Dyder og forøger vort eget

Livs overnaturlige Styrke endnu mere.

Vi kan aldrig gøre for meget for at holde denne Forening »aktuel«, et reelt Faktum i vort Liv, og heller ikke være for omhyggelige med at undgaa det, der modvirker, at den er »aktuel«. Selvfølgelig maa vi, koste hvad det vil, undgaa Dødssynden, som ødelægger hele det overnaturlige Liv i Sjælen og derfor bringer Guds Nærværelse og Foreningen med ham til Ophør. Vi maa ogsaa være omhyggelige med ikke at opmuntre saadanne Interesser, der vel ikke i sig selv er syndige, men tjener til at fange vor Opmærksomhed og drage den bort fra den Virksomhed, der er den væsentlige. Hvad er det for Interesser? Det kan være en hvilken som helst af Livets gode Ting, der er bestemt til en hjælpende Plads i vort Liv, men sommetider truer med at ville indtage Hovedpladsen. Hvad som helst kan begynde at blive en Hindring, og vi maa i saa Fald være rede til at overvinde den. Især maa vi undgaa og modarbejde al aandelig Spredthed og flygtige Tanker, der ikke kan samle sig, og den udisciplinerede Vilje, som er Følgen deraf. Den Lykke, vi kan opnaa her i Livet, er ikke noget, der passivt modtages. Den findes i en Aktivitet, Intelligensens (Troen) og Viljens (Haabet og Kærligheden). Derfor maa vi bestræbe os for at øge vor Forstandsaktivitet ved at vide mere og mere om Gud og hans Fuldkommenhed. Vi maa forøge vor Viljesaktivitet ved Mangfoldiggørelse af Kærlighedsakter. Og Maalet for alle vore Livsytringer maa være »aktuel« Forening med Gud.

Ønsker vi konkrete Eksempler paa, hvordan Mennesker her i Livet har lært at leve Dagligt med Gud, og hvordan Naadens Omformning af Sjælen virkelig forvandler det menneskelige Liv, behøver vi blot at læse om Helgenerne. Her ser vi Guds Plan med Mennesket virkeliggjort fuldt ud, og vi erkender, at de Mennesker, hvori Virkeliggørelsen fandt Sted, er de lykkelige

af os. En Ting havde alle Helgener tilfælles — et øjensynligt uudtømmeligt Fond af Lykke. Ingen Helgen var ulykkelig

eller modløs, ingen følte sig nogensinde lænket af Livet eller knust under dets Byrder.

Philip Hughes.

Uniformen *af Pierre l'Ermite*

Han var, rent menneskelig set, en hæderlig Mand og gik ogsaa for at være Kristen.

Han opførte sig, som hæderlige Mænd plejer at gøre: han skyldte ikke nogen noget, han talte høfligt til andre, han stemte ved Valgene, hvis det ikke var for besværligt for ham den Dag; og hvis en Ordenssøster kom for at bede om et Bidrag til et eller andet, gav han hende en lille Pengeseddel og sagde elskværdigt: »Det er mig en Fornøjelse, Søster.«

Paa samme Maade var han som Kristen: han var døbt, havde modtaget den første Kommunion og var konfirmeret, han var blevet gift i en Kirke og havde givet sine Forældre en smuk kirkelig Begravelse; enkelte Aar, naar det passede særlig godt, havde han ogsaa modtaget Paaskekommunionen. Hvert andet Aar stod hans Kone i Bod paa en Velgørenhedsbasar, og saa mødte han op og gav en net lille Sum ud, hvis ellers Damerne paa Basaren var særlig kønne eller særlig paagaende, men han røg ikke en eneste Cigar mindre af den Grund, for han gav kun af sin Overflod.

Alle disse Stumper og Stykker af et smukt Stof blev efterhaanden til en ret dekorativ Uniform, som sad meget pænt paa ham, — som han aldrig lagde af, — som man bestandig saa ham med, — og som hans Venner og Bekendte hilste høfligt og venligt paa. Og han tog imod deres Hilsener med Tilfredshed, thi de var som et Genskin af den meget ærbødige Maade, hvorpaa han hilste sig selv — uafbrudt!

Saadan levede han sit Liv, iført sin Uniform, der kom til

at passe ham bedre og bedre, og som han stadig var yderst tilfreds med. Han følte sig sikker i den; thi med den bar han jo ogsaa den højeste Herres Farver, og det vilde selvfølgelig blive til stor Nytte for ham, naar han engang skulde aflægge det Regnskab, som bestemt vilde være i den bedste Orden og indbringe ham baade Ros og Løn.

Han sagde ikke: »Herre, jeg takker dig, at jeg ikke er som andre Mennesker — —«, for saadan siger man ikke nutildags. Men han tænkte det alligevel.

En Dag — døde han.

Selvfølgelig døde han i sin Uniform, thi man dør, som man har levet. Og han blev begravet i sin Uniform.

Med den paa ankom han saa til Paradisets Forhal. Han var ganske rolig og vilde netop tage sit Visitkort frem, da St. Peter viste sig, bydende og mistænksom.

»Tag Uniformen af!« sagde han straks.

»Uniformen?«

»Ja, tag den hurtigt af.«

»Men St. Peter — —«

»Her er ikke Tale om St. Peter! Her foregaar Revisionen af Sjælene.«

»Men jeg tør ikke tage den af! Saadant noget har jeg aldrig regnet med!«

»Ja, saa tør jeg!« Og St. Peter rev den øverste Knap op.

Saa maatte Manden jo gaa i Gang med de andre, mens St. Peter skyndede paa ham.

Ak — inde i Uniformen var der kun en ynkelig, tør og mager Sjæl, snøret sammen af Egenkærlighed, uden Begejstring, uden Idealer, uden Selvfornægtelse, uden nogen Fortjeneste.

St. Peter gik et Skridt tilbage for bedre at betragte Ynkelihooden.

»Naa — —!« sagde han og rystede paa Hovedet, mens han tog om sit lange Skæg med de gennemborede Hænder.

»Naa — —?« gentog Manden — meget urolig.

»Ja, jeg staar og spørger mig selv, hvad Sandheden om Jesus Kristus og ham korsfæstet har betydet for dig. Jeg kan nok se Indbindingen; men Bogen har du ikke skrevet. Og jeg kan se, hvad du har faaet. Du har faaet meget — utrolig meget: en god Opdragelse, gode Eksempler, Formue, Muligheder for at vælge det bedste. Men ikke blot har jeg ikke kunnet finde nogen som helst Renter af din store Kapital; nej, selve Kapitalen er næsten forsvundet! Du har bildt dig ind, at du hørte til de udvalgte? Men hvor har du saa en eneste god Gerning, udsprungen af et personligt Offer, at vise mig? Vis mig dine Hænder! — Og dine Fødder! — Og din Pande! — Vis mig først og fremmest dit Hjerte! — Nej, intet bærer det mindste Spor af Lidelse; saa at sige intet har været brugt i Guds Tjeneste.«

»Men — hvad saa — — hvad saa?«

»Ja, hvad vil du?«

»I Paradis vil jeg!« raabte Manden, fuld af Angst.

»Men du har jo skaffet dig selv et Paradis paa Jorden, saa godt du bare kunde.«

»Jeg har da intet ondt gjort!«

»Ondt? — Nej, men du har heller ikke gjort en Smule godt. Du bringer saa lidt med dig, at det kun er for et Par Smaaskilinger at regne. Hvormed vil du betale din Salighed?«

I det samme greb Englene Manden og førte ham bort til en Skærsild, som kunde forslaa noget.

St. Peter stod alene tilbage. Pludselig fik han Øje paa en lille Bunke af noget ubestemmeligt, der laa ved Siden af ham paa en Sky.

Det var Uniformen.

Med et haanligt Smil sparke de St. Peter den ud i Intetheden.

Hil dig, Maria!

„Han skal være stor“ Luk. 1,32

Baade med Hensyn til Johannes og til Jesus er den første Forjættelse, Ærkeenglen Gabriel giver de paagældende Forældre, den om Barnets fremtidige Storhed. Om Johannes siger Englen, at »han skal være stor for Herren«. Angaaende Jesus er Bebudelsen selvfølgelig langt mere bestemt, og den bebudede Storhed er en absolut Personlighedens Storhed, siden han skal kaldes den Højstes Søn, noget der er uendelig meget mere end at være stor for Herren: »Han skal være stor og skal kaldes den Højstes Søn.« Marias Moderskab omfatter den hele store Kristus, hvis Navn er over alle andre Navne.

Naar vi i Apostelgerninger læser, at Kristi Disciple i Forventning om den Hellig Aand var forsamlede »med Maria, Jesu Moder« (Apg. 1,14), saa kan vi give den Udtryksmaade dens fuldt ud bogstavelige Mening, fordi Maria dengang lige saa sandt var Moder til Jesus, der var steget til Himmels og nu vilde sende Kærlighedens Aand, som hun var Moder til Jesus ved Bryllupsfesten i Kana i Galilæa. Allerede da vidste hun, at hun var Moder til Ham, hvis Storhed var hævet over enhver Sammenligning. Dog var den Egenkab, der først var blevet forkyndt af Englen Gabriel som værende hendes Søns væsentlige Særpræg, den, der sidst aabenbares. Det guddommelige Moderskab gør især Indtryk paa os i Forbindelse med Kristi Lidenhed. Naar Menneskers Kunst har givet sig i Kast med det guddommelige Moderskabs pragtfulde Emne, har den taget dette Moderskab i dets første Periode, da Marias Søn ikke endnu var stor, men lille. Dog har aldrig nogen Kunstner formaaet eller vil nogen Sinde formaa fuldt ud at gengive for os det sælsomme Kærlighedens og Haabets Blik, hvormed Gudsmoderen betragtede sin spæde Søn, medens Gabriels Budskab blev ved at genlyde i hendes Øren: »Han skal være stor.« Dette Budskab

Fortælltes Side 330

Rom og Verden

Konkordatet mellem Portugal og den hellige Stol er nu blevet højtideligt undertegnet af begge Parter. I Konkordatet optages for første Gang ogsaa Bestemmelser, der tager Sigte paa Missionsarbejdet i de portugisiske Kolonier. — Vatikanets officielle Organ, Dagbladet »Osservatore Romano«, har i dagligt Oplag nylig rundet 200.000 Eksemplarer.

*

Den katolske Presse i Litauen har i de sidste Aar taget et enormt Opsving. Dagbladet »Det typende Aarhundrede« har nu 50.000 Abonnenter imod 3000 i 1936. Et katolsk Søndagsblad er i Løbet af samme Tidsrum steget fra 39.000 til 76.000 Eksemplarer.

*

Den amerikanske Liga for Adskillelse af Stat og Kirke har til Staten New Yorks øverste Domstol rettet et Andragende, hvori kræves Forbud for Gejstlige mod at besøge Fængsler og Afskaffelse af Fængselskapeller. Anmodningen er nu blevet afvist af Statens Generalprokurator med den Motivering, at den nuværende Forfatning hjemler enhver Fange Adgang til aandelig Hjælp.

*

I Amerikas forenede Stater har over 1200 Teologiske studenter modtaget Præstevielsen i det forløbne Aar. For ti Aar siden var Antallet 922.

*

Det katolske Universitet Fordham i Staten New York har nu bestaaet i 99 Aar. Det blev grundlagt i 1841 af Ærkebiskop Hughes og har siden 1848 staaet under Ledelse af Jesuiterne. Fra at være en beskeden Højskole har det i Aartiernes Løb udviklet sig til et imponerende Universitet, omfattende ni forskellige Fakulteter.

Jeg skal sent glemme den Kristi Legems Fest, som jeg engang har været Vidne til paa Randen af det europæiske Kontinent, paa Sicilien.

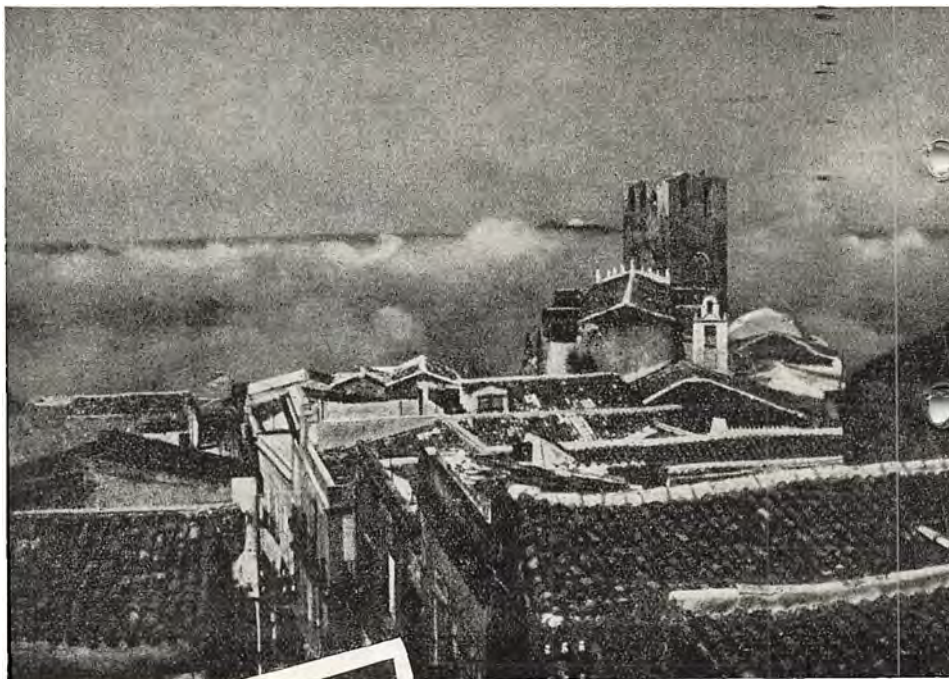
Paa Øens Vestkyst hæver der sig af det flade Land en enlig Bjergmasse, som strækker sig ud i det tyrrenske Hav. Det er Oldtidens Eryx, hint berømte og af alle søfarende Nationer velbenede Bjerg, hvor allerede Fønikerne dyrkede deres dueomflagrede Gudinde Astarte og Grækerne deres havopstegne Afrodite. Her fejredes straalende Tempelfester, og endnu den Dag i Dag vidner mægtige By-mure og Tempelruiner om for-dums Pragt og Herlighed.

Efter at Normannerkongen Roger ved Belejringen af Sø-røverreden Eryx havde set den hellige Julian slaa Fjenderne paa Flugt, bærer den ensomme Klippe Helgenens Navn. Kejser Konstantin indviede Stedet til Gudsmoder, og Englenes Hærfører, Sct. Michael, nyder her en særlig Yndest.

*

Paa Toppen af denne Klippe ligger Byen San Giuliano i en-som Majestæt, en By, saa sæl-som og gammel, at dens Lige næppe findes; ombrust af Vinde og Taage skuer den ud over det blaa Hav. Paa Landsiden ligger det halve Sicilien udbredt, lige ved Foden ligger Marsalas Vin-haver, et hvedebærende Højland, som i Baggrunden afsluttes af forrevne Bjergtakker. Og er Morgenen klar og skyfri, kan man heroppe fra se ud over hele Øen og yderst ude i Horisonten øjne Ætnas sneklædte Kappe. Paa de tre andre Sider ruller Middelhavet. I dets Dyb spiller de vidtstrakte Salthaver ved Trapani i alle Regnbuens Far-ver. Langt ude i Havet skimtes Øen Pantelleria og bag denne igen en som skyfri Streg i Hori-sonten, Kap Bon, Afrikas Kyst. Her laa i sin Tid Hippo, hvor den hellige Augustin havde hjemme.

De snævre Gyder i det støv-graa San Giuliano synes at stile ned mod Havet, akkurat som om

Den sælsomme By, San Giuliano

Korset ved Byporten

de vilde styrte ud over Klij-randen. Ganske nær ved Afg-den rejser sig imidlertid gamle Katedral og lægger med sit trodsige Taarn i V for denne Flugt mod Hæ Byen forekommer os tidløs, hensat til Fortiden, saa tor er Gaderne, der er belagt Stenkvadre i Mønstre og bl fejede af Stormene. Alt synes at være krøbet i S bag de vinduesfattige H graa Mure, hvis gule Tegtl Lighed med hvad man ken fra Schweiz, ofte er sikret tunge Sten som Værn mod F velstorme. Og hvor er Børn der ellers plejer at fylde Syd Gader med deres larmende. Man ser højest en gammel lil eller en Olding, støttet til Stok, vakle gennem Middags den. I Nærheden af Katedr

græsser nogle Væddere i Ro og Mag, mødens Hyrden og hans Hund hviler ud paa Trappen op til Katedralens Portal. Intetsomhelst tyder paa, at det er Helligdag, og endnu mindre paa den Procession, som vi dog havde glædet os til, undtagen de Viraksskyer og Brudstykker af Musik og Sang, som Vinden i Ny og Næ tvinger ud gennem Katedralens Portal, og som i stødvide Stumper føres ud over Piazza'en.

*

Med eet bliver der dog Liv i de øde Gyder. Der høres Trommehvirvler. En Tambourmajor og hans brogede Skare dukker frem paa Piazza'en, og nu blander Campanilens Klokker sig i

nem Menneskemasserne og tager Opstilling paa Trappen op til Katedralen, hvor den fredelige Hyrde for et Øjeblik siden havde siddet og blundet.

Og nu aabnes Portalen. Sælsomme, middelalderlige Skikkelser famler sig Vej ned over Kirketrinene, forsigtig støttet til deres Stave, Lanser og deres blomstersmykkede Krucifikser. Hvide Hætter skjuler deres Ansigter, og de store røde Pilgrimskutter paa Ryggen staar i skarp Kontrast til de formummede hvide Skikkelser. Det er Medlemmerne af et eller andet front Broderskab, og deres Forklædning lader sig føre tilbage til Middelalderens Pesttider. Efter dem vælder Laterner og Kærter i Tusindvis fra Gudshusets Halvmørke ud i det straalende Sollys, de skares om den gyldne Monstrans, der bliver baaret ud af Kirken under en Purpurbaldakin.

Kristi Legems Fest

paa Sicilien

og Fotos: Hans Jeiter

Larmen fra de Skarer, der som ved et Trylleslag er blevet trommet sammen paa den blot for et Øjeblik siden mennesketomme Plads. Det er som om Gader og Gyder med eet er blevet levende; unge og gamle strømmer til fra alle Døre og Kroge. En Skare Bambini i hvide Klæder og med vajende Slør, de ligner paa Brude med Tylskroner over de sorte Lokker. Som skaa-ret ud af gamle Stik skrider Engle med store Vinger forbi os. Sortklædte Skarer af Jomfruer med Gudsmoders blaa Baand om Halsen, sorte Kniplinger indrammer de mørkladne Ansigter. Og inden længe er Domkirkesad-sen forvandlet til et sydende og kogende Menneskehav. Musikkorps med blinkende Instrumenter baner sig skaanselsløst og under Larm og Støj Vej gen-

Et Øjeblik knæler Folkeskærerne ærbødigt ned, men ved Lyden af de første Basunstød gaar der som en Bølge gennem Mængden. Processionen sætter sig i Bevægelse og Musikken sætter i med en for os Nordboer ganske ukendt Entusiasme. Horn og Pauker, Trompeter og Skalmesjer forenes i et gjaldende Velkommen, en fyrig, begejstret Hilsen til den højeste Herre paa hans Vej gennem den gamle Stad. Faner, Bannere og Vimpler bølger i Rytme til den ildnende Musik, der griber alt og alle. Og nu drager Processionen gennem de trange Gyder, medens Salmesangen bølger og giver Genlyd fra de graa Husmure. Højere og højere vandrer Processionen op ad Bjerget, snart taber vi Korset ved Byporten helt af Syne. Stadig højere kommer vi, som om vi skulde gaa lige lukt ind i Himlen. For Enden af alle Sidegyderne dukker det turkisblaa Hav atter og atter frem langt nede i Dybet. Solen straal'er over Landet, dybt nede og som en Vision drager Processionen videre gennem San Giuliano, et gribende Te Deum, som et Triumftog for Kongernes Konge, Herren over Himmel og Jord...

Hil dig, Maria!

fortsat fra Side 327

bør gennemsyre al kristen Kunst i dens Behandling af Moderen med Barnet. Maria holder i sine Arme en Søn, der skal være stor; intet vil nogen Sinde kunne hindre, at han bliver stor; hun er forvisset om det, selv om hun kan være i Tvivl angaaende mangt og meget, der skal udgøre hans endelige Storhed. Hun viser os sit elskelige Barn, saa hjælpeløst, saa lille bitte, og hun gentager den himmelske Budbringers Ord for os: »Han skal være stor.« Intet tiltaler menneskeligt Moderskab saa umiddelbart som Haabet om en vis Storhed for det hjælpeløse lille Barn, der endnu ikke kan tale. Marias Glæde var fuldkommen; det var ikke et blot og bart Haab, det var en guddommeligt Forsikring.

I alle vore Tanker angaaende det guddommelige Moderskab bør vi stadig med vor Forstand fastholde de Ord, hvormed Gabriel indleder Skildringen af Marias fremtidige Søn. Forglemmelse af hint store Udsagn »Han skal være stor« kunde føre til en vis Naturalisme (modsat Supranaturalisme) i vor Andagt til Moderen og det spæde Barn.

Mellem Maria og Barnet er der andet og mere end den ømme Kærlighed mellem en dejlig Mor og hendes førstefødte: Der er Troen (lige saa levende som en Moders naturlige Kærlighed kan være) paa Barnets uforlignelige Storhed, som engang skal aabebares.

Kærlighed til Madonna, kunstnerisk Fremstilling af Madonna, som ikke indeholder og udtrykker det Træk: Moderens Tro paa Barnets Storhed — en saadan Kærlighed, en saadan Fremstilling holder ikke Maal med det sande kristne Syn paa den guddommelige Moderværdighed.

Den katolske Kærlighed til Guds Moder er afgjort noget stort; guddommelig Moderværdighed er et Mesterværk af Guds Visdom, der kan fryde den skarpe og største Forstand. Den er en Kilde til aandelig Kraft; den er Grundvolden for et uendeligt Haab; den afføder en Kærlighed, stærk som Døden. Den guddommelige Modervær-

dighed er noget saare majestætisk, og Alskabningen bøjer sig i dybeste Ærefrygt for den overvældende Herlighed af det velsignede Syn: Moderen med Barnet. Katolsk Kunst har, naar den er renest og stærkest, næsten helt set bort fra den Side af Forholdet, der hedder naturlig Kærlighed mellem Moder og Barn, hvor det drejer sig om

Maria og det lille guddommelige Barn, idet Kunsten har foretrukket at give fuldt Udtryk for den Tro, som fra første Dag besjælede Jesu Moder: Troen paa, at hendes Barn skulde være stor, at han var stor, selv medens han hvilede ved sin Moders Bryst.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Moral med Øvelseseksempler:

Det første Guds Bud

Du maa kun tro paa den ene, sande Gud

Det første Bud befaler os:

1. at *tilbede* Gud alene, d.v.s. vise ham den Ære og Tilbedelse, vi skylder ham som Verdens og alle Menneskers Skaber og Herre (Religionens, Gudsdyrkelsens Dyd);

2. at *tro* alt, hvad Gud har aabenbaret og gennem Kirken har lært os at tro (Troens Dyd);

3. at *have Tillid* til Guds Hjælp og de Løfter, han har givet Kirken og alle, som bevarer Troskab mod ham (Haabets Dyd);

4. at *elske* Gud af hele vort Hjerte, hele vor Sjæl, hele vort Sind og alle vore Kræfter, og at elske Næsten som os selv med oprigtig, højsindet Kærlighed (Kærlighedens Dyd).

Religion er Menneskets levende Forbindelse med Gud.

Ved Religion forstaar vi ogsaa alle de Handlinger, ved hvilke vi beviser Gud Ære og for Guds Skyld ogsaa de hellige Mennesker og de hellige Ting.

Man skelner mellem en indre og en ydre Gudsdyrkelse.

Det er en *indre* Gudsdyrkelse, naar vi viser Gud Ære og Tilbedelse i vort Hjertes Indre, uden at nogen kan bemærke det (f. Eks. ved Troens, Haabets og Angerens Tanker).

Viser vi Gud Ærbødighed i synlige Handlinger, taler vi om en *ydre* Gudsdyrkelse (f. Eks. Modtagelse af Sakramenterne, mundtlig Bøn, Knæfald o.s.v.).

Den ydre Gudsdyrkelse er *privat* (naar man er alene) eller *offentlig* (naar de Kristne samles til fælles Bøn og Gudstjeneste).

Øvelse: Ebba er Ekspeditrice. Selv under Arbejdet tænker hun ofte paa Gud og beder i sit stille Sind smaa »Skudbønner«.

Hjemme knæler Ester hver Aften med sin Veninde og beder Rosenkransen.

Naar Anna passerer en Kirke eller et Vejkors, husker hun altid at gøre et stort Korstegn.

Agnes deltager hver Morgen i en stille Messe, mens Emmy holder mere af Højmessens.

Hvad kaldes de forskellige Former for Gudsdyrkelse, som Ebba, Ester, Anna, Agnes og Emmy udøver?

Jakob har en Kro liggende overfor Kirken. Han ynder ikke de lange Gudstjenester, der »stjæler hans Kunder«. Han siger gerne: »Al den Staahej er ingen Nytte til; det er nok at tilbede Gud i sit Hjerte.«

Har Jakob Ret? Nævn et af Kristi Ord, der viser, at han ikke har det.

Til de enkleste Former for Gudsdyrkelse hører *Bønnen*. Bønnen er en Tanke, et Ord, en Sang eller en Handling, hvorved vi

1. opfylder vore Pligter mod Gud;

2. beder ham om den Naade, vi trænger til.

Vore vigtigste Pligter overfor Gud er:

at *tilbede* ham, fordi han er vor Skaber og Herre;

at *takke* ham for de Naadegaver og Velgerninger, han har vist os;

at *bede ham om Tilgivelse* for de Synder, vi har begaaet;

at *bede ham om de Naadegaver*, vi har behov.

Øvelse: Direktør Vold er rig og lykkelig. Forretningen gaar strygende; han har dejlige Børn og en køn og god Kone.

Denne opfordrer ham en Dag til

at bede med Børnene. Men han tager en overlegen Mine paa og svarer: »Hvorfor dog det? Jeg har jo alt, og behøver ikke at bede Gud om noget. Forøvrigt véd Gud jo alt, og saa ved han vel ogsaa, hvis jeg skulde trænge til noget, uden at jeg behøver at minde ham om det.«

Bevis overfor Direktøren, at det er dumt sagt.

Seraf og Serafine er henholdsvis Hjælpesakristan og Medlem af Kirkekoret. Under hele Gudstjenesten har de begge nok at gøre med deres særlige Hverv. En Dag gaar de til Præsten og beder sig fritaget for Hvervene, for »vi har ingen Tid til selv at bede.«

Giv Seraf og Serafine et Svar.

Vi vandrer ...

Vi vandrer i Taage — hvem kender sin Vej og alle de Farer, som truer! Og Blindheden ængster; den vise som jeg i Raadvildhed vakler og gruer.

Men højt over Taagerne skinner der Sol, dér vaager det kærlige Øje; det skuer os alle fra Pol og til Pol og Nøden, vi alle maa døje.

Vor Frelser har prøvet de ængstedes Kaar, hans Engel vil lede den blinde og føre ham fremad, hvor sikkert han gaar mod Bjergenes straalende Tinde.

Kun den er fortabt, der i Hovmodels Gru end ikke vil agte paa Faren; han styrter af Sted, til engang i et Nu han falder, hildet i Snaren.

Han tror, han er sikker, er Karl for sin Hat, behøver ej Hjælper i Nøden, men vaagner omsider, og vaagner saa brat, og finder sin Dom — efter Døden.

Karl V. Poulsen.

SOMMERMARKEDET I BRØNSHØJ

Søndag
d. 2. Juni 1940

En stille Stund
i Markedskroen

Brønshøj Markedet er blevet en fast Institution. Der er Mennesker, som allerede et halvt Aar i Forvejen begynder at snakke om den Begivenhed og lægge Planer. En Kreds af Damer har i flere Maanedes forfærdiget skønne Haandarbejder, som De vil kunne beundre den 2. Juni.

Hvis De ikke har været med før, kan jeg fortælle Dem, at der er en vis landlig Idyl over Sommermarkedet. Til Trods for høje Nabohuse er Terrænet mellem Kirken og Præsteboligen bevokset med mange, frodige Trævækster, og navnlig »Krohaven« er meget hyggelig. Den minder en Smule om Smaahaverne i Pile Allé i gamle Dage.

Saa er der Markedsteatret, der ganske vist er noget primitivt. Men

det primitive er netop Charmen ved det. Saa godt som hver Time bliver der Underholdning fra den lille Scene. Foreløbig kan det meddeles, at *Hussons Dobbeltkvarter* synger Kl. 15. Det lokale Mandolin-Orkester »*Canto*« musicerer Kl. 16. Og Sangkoret »*Orpheon*«, under Direktion af Hr. A. Okroj, lukker op for Tonevældet Kl. 17. Der er endvidere blevet givet Løfter fra andre Grupper, som vil yde Sang, Musik og Deklamation; Tidspunktet kan blot ikke opgives endnu.

Der er mange andre Attraktioner, som ikke kan beskrives. Kom og se! Og tro ikke, at Brønshøj ligger i Provinsen. Sporvognskørselen fra Sakramentskirken varer kun 20 Minutter.

Bordbøn

F Ø R M A A L T I D E T

Herre, du som Føden lægger til hver lille Fugl i Lund, dagligt Brød du kærligt rækker dine Børn i rette Stund. Sign da, Gud, hvad du har givet, dig til Ære, os til Livet.

E F T E R M A A L T I D E T

Herre, du har Føde givet, Kræfter til at leve Livet. Lad det være dig til Ære og vor Sjæl til Salighed.

Liturgisk Kalender

Maj:

26. S. *Søndag i Christi Legems Oktav* (658); 2. Oktaven (652), 3. St. Filip Neri (917), 3. St. Eleutherius (918).
27. M. i Oktaven (652); 2. St. Beda den Ærværdige (919), 3. St. Johannes I ([9]).
28. Ti. i Oktaven (652); 2. St. Augustin af Canterbury (920).
29. O. i Oktaven (652); 2. St. Maria Magdalene af Pazzi (922), 3. Gudsmoder ([90]).
30. T. Oktav af Christi Legems Fest (652); 2. St. Felix I (922).
31. F. **JESU HJERTES FEST***.
1. L. i Jesu Hjertes Oktav*); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
2. S. *Søndag i Jesu Hjertes Oktav* (662).

*) Den ny Messe (der ikke findes i Messebogen) er udgivet af *Jesu Hjertes Budbringer*, Rymsgade 26, Aarhus, og faas ogsaa i Katolsk Boghandel, Stenosgade 3, København V. — Pris 10 Øre.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (traffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: Sl. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceføteling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Eksistentiel Teologi

»Wege in die Heilige Schrift«. Theologische Betrachtungen über religiöse Grundideen des Alten Bundes. Von Gustav E. Cloesen S. J. Verlag Friedrich Pustet, Regensburg, 1939. Kart. RM. 6.20 Gebd. RM. 7.20.

Der findes i den rige moderne (især franske) religiøse Litteratur kun faa Bøger, der har fængslet mig saa meget som denne nye Bog. Den tilsigter at være en Vejledning til den Hellige Skrift, nærmere sagt til det gamle Testamente.

Nu kender man jo den Slags »Indledninger«, som ofte er meget lærde, men i Reglen bundkædelige og tørre. Her er noget helt andet. Det drejer sig om teologiske Betragtninger, og dermed er næsten alt sagt. *Betragtninger*: altsaa ikke »Afhandlinger«, som hører hjemme paa Skrivebordet; Betragtningerne kan tages med i Bønnen. *Teologiske Betragtninger*: altsaa ikke blot »fromme«, men teologisk solide Betragtninger, som bygger paa Dogmet og Kirkens eksegetiske Videnskab. De taler om Gud og Naade, om Synd og Forløsning, især om Korsets Mysterium og om Kristus. Alt det er jo »skjult« tilstede i den gamle Pagt. Det er, som om Gud ikke rigtig kunde vente med at sige det, som han havde i Sinde at aabenbare i den nye Pagt. En Gang imellem røber han noget allerede »før i Tiden« (Hebr. 1,1), men ligesom skjult og i usigelig fine Antydninger. Bogen fortæller om den nye Pagts latente Tilstedeværelse i selve den gamle Pagt, og det gør den ikke paa en filosofisk og abstrakt, men paa en konkret og eksistentiel Maade.

Blandt de Grundidéer, som stadig vender tilbage, kan nævnes tre:

1) *Det gamle Testamente er eet stort Mysterium: en begyndende Menneskevordelse af Guds Ord!* »Mange Gange og paa mange Maader har Gud før i Tiden talt til vore Fædre ved Profeterne. Til sidst har han i disse Tider talt til os ved sin Søn« (Hebr. 1,1).

2) *Hele den gamle Pagts Eksistensberettigelse ligger i, at den viser hen til Kristus. Dette er den gamle Pagts Idé. Uden den er den intel.*

3) *Den gamle Pagts Skrifter faar først deres sidste og afgørende Udtydning i Kirken, idet denne fortæller og uajolder Kristi Liv.* (»Denn die Aufhellung der Heiligen Schrift vollendet sich im Leben der Kirche.«)

Bogen udmærker sig ved to Ting: ved sin *teologiske Behandling* i Modsætning til den *historisk-filologiske* Behandling, som

man ellers i eksegetiske Værker kan blive saa træt af, og ved at den giver en *Helhedsopfattelse*. Der kommer Sammenhæng i den ene Guds Aabenbaring i det gamle og det nye Testamente.

Ved Læsningen af denne Bog bliver man glad over, at man er Katolik. Den er en Apologi for vor Tro, ikke ved at »bevise« noget, men ved at »vise« det. Den hører til de Bøger, som man kan meditere over; som maaske ikke saa meget formidler større intellektuel Viden, men i Stedet for fylder Læseren med Guds dybe Visdom.

Heinrich Roos S. J.

Kristne Ord over Frontlinien

Blandt de sidst modtagne Bøger fra Münchenerforlaget »Ars Sacra« er to smaa Bøger af den engelske Jesuitpater *Daniel Considine*. Den ene er udkommet i Fjor, den anden i Aar, altsaa midt under Krigen. Det gør et behageligt Indtryk at se et tysk Forlag udgive en engelsk Forfatters Bog under disse Forhold og høfligt bemærke paa Titelbladets Bagside (oven i Købet paa Engelsk): »Translated from ... by permission of ... London«. Bevares vel, der var heller ikke den fjerneste Grund til, at tyske Læsere ikke skulde kunne læse de fromme Betragtninger fra den anden Side af Nordsøen, men det er nu alligevel rart at kunne notere en saadan Bogudgivelse som Vidnesbyrd om, at Krigen dog ikke slaar alt i Stykker, og at der stadig er aandelige Broer, som faar Lov at staa trods Hensynet til Krigspropagandaen. Vi vil haabe, at Oversættelser fra Tysk paa samme Maade maa blive udgivet i Krigens London og Paris.

Considines Bøger hedder »*Frohes Hoffen auf Gott*« og »*Dank sei dem Herrn*« og bestaar af ganske smaa Kapitler om fundamentale kristne Sandheder, væsentlig i Tilslutning til Exerцитierne. Grundtonen er Tillid og Taknemmelighed, og det er en »Fromhed for alle«, lige til at indrette sit eget Lægmandsliv efter, naar blot man har Højsind nok. Vi vil nøjes med at citere et Par Linier fra den under Krigen udkomne Bog — bedre Ord kan Kristne ikke udveksle med hinanden hen over Frontlinien: »Har vi hidtil baaret Nag til nogen, lad os saa nedkæmpe det! Lad os forsage al Glæde ved at tale uvenligt om andre — ogsaa om hele Folkeslag! En saadan Forsagelse er saa udmærket for os selv. Behøver vi at frygte for, at vi vil kunne overdri-ve Barmhertigheden?«

H. D. T. K.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Paa Trefoldighedsfesten foretoges Saligkaaringen af Joachina delle Brune. Det var en spansk Kvinde, der fødtes i 1783. Hun ønskede som Barn og ung at blive Nonne, men for at føje sine Forældre, giftede hun sig, og hun fik ni Børn. Hendes Mand døde under Franskmandenes Angreb paa Spanien, og Hustruen viede sig helt til et Arbejde i Barmhjertighedens Tjeneste. Senere stiftede hun en kvindelig Orden, og hun døde selv i 1854.

Albanien: Pavefesten fejredes særlig højtideligt i Aar. Selv Muhammedanerne anerkender Pavens Røst som den eneste helt fordomsfri Røst i disse Tider. — Landet lider ganske særligt under Præstemangel. Mange Sogne er uden Præ-

ster og adskillige Steder er Befolkningen ikke i Stand til at ernære deres Præst.

Spanien: Den gamle katolske Kalender er ved Lov atter vedtaget. Foruden Kirkens paabudte Festdage overholdes ligeledes Skærtorsdag, Langfredag, Sankt Ib og Marias Ubesmittede Undfangelsesfest.

Amerika: En kvindelig Journalist har kaldt Sankta Katerina for en Forløber for den moderne Kvindebevægelse ... blot med den store Forskel, at hun ikke kæmpede for Stemmeret og Ligestillelse med Manden, men for at udbrede Kristi Rige i Sjælenes Verden. Hun lærer os, at vi aldrig under Modgang maa give op, men virke ufortrødent.

helt umulig — uden at Navn nævnes, men saa Deficit paalignes næste Aars Regnskab som »uerholdt Skat«.

6. **Optrækningen** kunde formentlig ske i alle Kirker og Kapeller gennem et Kupon-System af ugentlige eller maanedlige Rater — saa ogsaa de, som ikke besøger Sognekirken, betaler — eller ved Optrækning i Hjemmene (f. Eks. ved frivilligt Mandskab) omkring Lønningdagen.

Der maa i Tale og paa Tryk forklæres Folk, at Kollekten i Messen, Bidrag til Charitas, Indsamlinger eller Gaver til Præster ikke er identisk med den pligtige Kirkeskat.

Det er min Opfattelse, at vil man have Penge, maa man give Giverne *Indsigt* i Behov og Anvendelse gennem Budget, som de selv har Indflydelse paa, og gennem revideret Regnskab. Og at man gør vel i at adskille de Gaver, der frivilligt ydes, fra den Skat, der forpligter under Synd. Samt at Kirker og Kapeller (f. Eks. mit eget!), der ikke er Sogn, ikke maa bruges som Skattely. Endelig bør Skattepligten til Sogn og Vikariat indprentes Katekumenerne i *Undervisningen*, og Konvertitter bør straks efter Optagelsen sendes hen i Sognet at tegne sig for Kirkeskat.

Gør Tidens Trængsler ikke anden Gavn, kan de maaske bevirke, at vi lærer at gaa over fra en ikke længere fornøden, men uværdig Afhængighed af Støtte fra Udlandet til et rimeligt Selvunderhold.

Peter Schindler.

ANGAAENDE KIRKESKAT

Hr. Redaktør!

Tillad mig at fremsætte flg. Tanker paa Baggrund af Erfaringer fra Udlandet.

1. Det maa slaas fast, at Kirkeskat er en *Kristenpligt* og hviler paa et *Kirkebud*. Dens Størrelse er her til Lands frivillig, men dens Betaling kan gøres til Absolutionsbetingelse.

2. Det maa staa fast, at *Pligten* kun omfatter Opretholdelsen af Sogn (med Kirke og Skole) og Vikariat. Andre Institutioner falder formentlig ind under »frivillige Gaver«.

3. Omfanget af det lokale Behov (Sognets) og det fælles (Vikariatets) bør klargøres gennem et Budget, som skulde kunne drøftes af kyndige og interesserede Parter.

4. *Dækningen* af Behovet kunde fremgaa ved en *Skatteligning*, som

fordeler Byrden i rimeligt Henhold til den borgerlige Skatteindtægt — dog saaledes, at alle (selv de mindst velstillede) foranlediges til at yde et omend nok saa lille Bidrag, og saa den tungere Ende af Byrden lægges paa de større og faste Indtægter med stigende Skala.

5. Et saadant *Skema* burde hvert Aar ophænges i alle Kirker og Kapeller, udvisende hvad ugift, gift, gift med 1, med 4 Børn af den og den Indtægt har Pligt at yde. Heri bør være indbefattet baade Sognets Behov og en Procentsats til Vikariatet.

Disse Satser bør betragtes som det absolutte Minimum, som »gode Kristne« efter Evne forhøjer frivilligt. Og det bør ligge i Sognepræstens Kompetence at *nedsvælle* eller *frilæge* for Betaling, hvor forse majeuere gør denne delvis eller

Didaskaleion

Torsdag 30. Maj Kl. 20 i »Vesterhus« afsluttes Sæsonen ved Oplæsning af et utrykt Drama om Judas, »Et ganske almindeligt Menneske«. Denne Aften kan ogsaa andre deltagere à 1 Kr.

Peter Schindler.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 65 36 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boplade med den unge Aand
Leverandør til katolske Institutioner

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Efterhaanden som Vandet i Søen steg, blev Jewans Humør bedre. Han regnede med, at om en Maanedes Tid kunde Flugten finde Sted. Han havde allerede udsøgt sig en Baad, som for Tiden var trukket op paa Land og laa bag Ejermændens Hus. Snart vilde Isen paa Imandra tø helt op og Ejeren sætte sin Baad i Søen, og saa en Nat vilde Jewan stikke af.

Det strenge Arbejde og Manglen paa ordentlig Føde havde efterhaanden svækket Jewan meget; han var blevet bleg og mager, og Øjnene havde mistet deres Glans. En Dag, da han bed i et Stykke tørt Brød, opdagede han, at Tandkødet blødte.

»Skørbug!« tænkte han forskrækket og kastede Brødet bort. Da Lægen gjorde sin Runde paa Kasernen, viste Jewan ham sine Tænder.

»Skørbug,« sagde Lægen. »Hvad bestiller du egentlig her?«

»Jeg arbejder.«

»Hvilket Arbejde udfører du?«

»Jeg kører Sten. — Jeg fører et Rensdyrforspand.«

Da Lægen fik at vide, at Jewan kun var tretten Aar, rystede han paa Hovedet.

»Hvorledes er du kommet hertil; og hvem har sat dig til dette Arbejde?«

»Soldaten har bragt mig hertil. Soldaten vil ikke lade mig tage hjem igen. Han siger, at Jewan kan køre Renerne.«

Samme Dag blev Jewan ført hen paa Sygehuset. Lægen sagde til ham: »Nu skal vi først se at faa dig rask igen, og saa skal du faa Lov til at vende tilbage til din Landsby.«

Jewan bad om at faa en Seng henne ved Vinduet. Derfra kunde han se Imandra og høre Fuglens Skrigen og Suset af deres stærke Vingeslag. Han kunde høre, hvordan Elvene larmede, og han kunde se Vandmasserne funkke i Solen. Længere og længere blev Dagene. Sneen smeltede, og Tundraen stod fuld af Vand. I Løbet af kort Tid var Imandra helt isfri, og paa Bredden af Søen kunde Jewan skimte den Baad, han havde udvalgt sig.

En Dag kunde han ikke mere holde det ud, men stod op og gik hen til Lægen.

»Lad mig tage hjem til gamle Waask, mine Tænder er raske.«

»Nej, det er for tidligt.«

»Lad mig rejse hjem, ellers dør jeg.«

Lægen maatte smile. »Hav nu blot Taalmodighed en Uge endnu; det dør du ikke af.«

»Jeg vil have Lov at drage samme Vej som Fuglene.«

»Hav nu Taalmodighed.«

Bedrøvet vendte Jewan tilbage til Sengen ved Vinduet, og hans Blik fulgte Fugletrækket. Store Flokke af Gæs, Ænder og Storke trak nordpaa mod Ishavet. Ofte vækkede deres Larm ham; saa aabnede han Vinduet og sang en sørgmodig Sang, som han selv digtede. Nætterne blev kortere og korte-

re. Snart vilde Solen slet ikke gaa ned mere; og hvis Lægen saa ikke slap Jewan fri, kunde han ikke længer holde det ud; saa vilde han flygte ud gennem Vinduet.

En Dag under Stuegangen blev Lægen staaende længere end sædvanlig ved Jewans Seng. Først undersøgte han omhyggelig hans Mund og derefter hele Kroppen og sagde saa: »Nu kan du godt tage hjem. Du er rask.« (Fortsættes)

Et Barns Tro i Fare

Hvem vil adoptere et lille katolsk Barn, en lille Pige paa godt halvtredje Aar? Hun er sund og

AABENRAA

A. C. Weide

Bageri og Conditori

Søndertorv 2 . Tlf. 125
Leverandør til Sct. Ansgars Klinik

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab
Telefoner: 2006, 2007 og 2008
Træløst, Bygningsartikler, Støbegods
Leverandør til den nye kat. Kirke

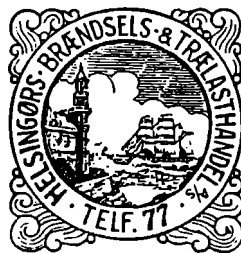
AALBORG

C. Andersen & Søn

Dannebrogsgade 6 . Telefon 698

Alt Terrazzoarbejde udføres

HELSINGØR

Maskinsnedkeriet »Godthaab«

Sudergade 13
Telefon 144

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

HORSENS

C. C. Nielsen

Mel . Gryn . Hønsedefoder

Smedegade 91
Telefon 515 . 565

Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

Installationsforretningen »Lyset«

Torvet 10 . Telefon 618

Alt udføres i Installatione:
Alt havs i Lamper og Lysekioner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt
Installatør for Sct. Joseph Sostrene

KØGE

K. K.

Køge Ur- og Brilleforretning

Holger Jensen . Norregade 30 . Tlf. 1415
Alt i Ure og Brillere

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres
Murermester v. de kat. Institutioner
Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kls. Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

Køb hos vore Annoncører

velskabt og helt igennem normal. Hvis jeg ikke kan faa et godt katolsk Hjem til hende, et Hjem, som Børneforsorgen vil anerkende, vil jeg ikke kunne forhindre, at hun bliver adopteret af Protestanter, hvorved hun mister sin katolske Tro. Landsnævnet har sat mig Stolen for Døren, det skal være snart.

Katolsk Præstebolig, Horsens, d. 17. Maj 1940.

J. Olrik,
Katolsk Sognepræst.

Retræter for Ægtefolk

bør sikkert kunne regne med at have en Fremtid for sig. I hveri Fald var Tilslutningen over Forventning til den Retræte, der holdtes hos Liobasøstrene i Ordrup Søndag d. 5. Maj under Ledelse af Pastor Jacob Hjorth. Og hvad Pastor Hjorth lagde Deltagerne paa Sinde om Ægteskabets Pligter og Opgaver, om Ægtefællernes indbyrdes Forhold og deres Forhold til Børnene — og ikke mindst om Ægteskabets sakramentale Karakter med det deraf stadig levende Forhold til Gud, blev alt fremført paa en saa dejlig samtidig jævn og dagligdags og dog myndig og overbevisende Maade. Flere af Deltagerne var bagefter enige om, at paa bedre Vis kunde katolske Ægtepar næsten ikke tilbringe en Søndag. E.

Møder i København

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 26. Maj Kl. 19 deltager baade Mændenes og de unge Mænds Kongregation i Kristi Legems Processionen. Mandag 27. Maj Kl. 19½ Kongregationsandagt for de unge Mænds Kongregation.

»Apostlenes Dronning«. Torsd. 30. Maj Kl. 20, Procession i St. Ansgar.

Københavns K. U. K. Lørd. 25. Maj 1940 Kl. 19½, Aabent Hus. Det sidste i Sæsonen!

Københavns K. U. K. og Ordrup K. U. K. Lørd. 1. Juni 1940 Kl. 20 arrangerer de 2 Foreninger i Fællesskab et Fællesmøde med festligt Udstyr i Ordrup Hotel, Ordrupvej 114 (Linie 15). Frk. Doris Mogen-

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Billigste Priser Bedste Betingelser
2 Kr. om Ugen

Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker,
Haliskøder, Forlovelsesringe, Radio etc.

URIMPORTEM

Griffenfeldtsgade 33. Telf. Nora 5696

BØRNSTÆVNE I TRØRØD

De 300 katolske Skolebørn, der i Fjor deltog i Grundlovsdagens Børnestævne i Trørød, var saa begejstrede for Dagen, at det med det samme blev bestemt at gentage den gode Idé. Trods de særlige Vanskeligheder i Aar vil Stævnet derfor blive gennemført. Myndighederne har beredvilligt givet Tilladelse til hele det store Program.

Ogsaa i Aar finder Stævnet Sted paa Grundlovsdagen, Onsdag d. 5. Juni. Børnene tager samlet af Sted fra Hovedbanegaarden Kl. 8,30, og naar hjem samme Sted Kl. 18,40. I vore Skoler faar Eleverne indgaaende Besked om Mødetid og Sted, om Dagens Lege og Konkurrencer, Sange og Skuespil. Men ogsaa de katolske Elever i Kommuneskolerne er hjerteligt velkomne. De skal blot melde sig ved en af de katol-

ske Skoler (St. Annæ Skole, Hans Bogbinders Allé 2 - Katolsk Centralskole, Nørrebrogade 27 - de franske Skoler, Østerbrogade 7 D, Frederiksberg Allé 74 og Skovkrogen, Ordrup - eller St. Knuds Skole, Stenosgade 4) inden d. 29. Maj.

Vi bringer nærmere Besked i næste Uge, men anfører allerede nu, at Biskoppen ogsaa i Aar vil komme til Stede.

Børnene maa medbringe Madpakker til to Maaltider og vil kunne købe Mælk, Sodavand, Te eller Kaffe for en billig Penge.

Billetten til Stævnet koster 1 Kr. og indbefatter Betaling for Toget frem og tilbage.

OBS! Der er kun Adgang for katolske Børn, som er fyldt 9 Aar, men endnu ikke 13 Aar.

sen og Hr. Birger Hutters taler, og der bliver »De 2 Minutter« fra baade Københavns K. U. K. og Ordrup K. U. K. Endvidere bliver der munter Underholdning (Sketches m. m.). Billetter à 1,65 Kr. kan faas hos Birger Hutters (Ordrup 1583) og hos Filip Lange. Mød op til denne festlige Aften! Husk Sangbøgerne! — Om Friluftsinødet d. 23. Juni freinkommer nærmere Meddelelse senere.

Breve fra Læserne

Ægteskab og Mod

Indlægget stærkt forsinket af Pladmangel

Selvom jeg ikke vil blive ved at trækkes om det sidste Ord, maa jeg dog endnu en Gang lukke Munden op.

Pater Familas skrev i Ugebladet forleden saaledes: »K. U. J. mente lidt senere, at Ungdommen — blot — skal se sig om blandt sine anderledestroende Venner og der maaske finde en »efter sit Hjerte« — —«

Ingenlunde, Pater, læs en Gang til, hvad K. U. J. skrev.

Er der i de katolske Menigheder eller Bekendtskabskredse et Par unge Mennesker, som synes om hinanden, skal de saamænd ogsaa nok finde hinanden tilsidst. Det Forhold er klart og behøver altsaa ingen Drøftelse.

Jeg skrev 11.2. i Bladet: Er Vedkommende ikke Trosfælle, kan man tilskynde ham (hende) til at

konvertere — —. De, Pater, er nok af en anden Mening.

Skal det da virkelig være saa vanskeligt at delagtiggøre et Menneske, man holder af, i det største Gode man ejer, nemlig Troen, eller skal der saa meget Mod eller saa stor Talekunst til, for at meddele Modparten ens egne Synspunkter? Unge Mennesker vil som Regel gerne diskutere, det gælder altsaa bare om at vælge det rigtige Emne. Min Mening om den Sag er: Hvis et katolsk ungt Menneske ikke frit og frejdigt bekender sin Tro overfor en eventuel Tilkommende, er han (hun) vist heller ikke særlig interesseret i at faa en katolsk Ægtefælle.

Angaaende Mod kontra Fejghed paa Arbejdspladsen og lign. Steder.

Det kan være uhyre vanskeligt at opføre sig som man egentlig skulde paa disse Steder, uden at give Anledning til Forargelse. Det kræver en stærk Vilje — om det just kræver Mod, ved jeg ikke. Om man vil imødegaa Angreb og besvare nærgaaende Spørgsmaal, maa vel komme an paa Spørgeren. Jeg tror ikke, man skal lægge sin Religion blot for en hvilken som helst ubetænksom og ondsindet Sladrekrukke. Tavshed kan vist i nogle Tilfælde ogsaa der være Guld og værne Troen.

Pennevenner. Lad gaa med det, naar blot ikke Giftkniven gemmer sig under Pennevenneringens Fane.

Lad Vorherre om at lede de unge. Han er nok alligevel den, der har mest Forstand paa de Dele.
K. U. J.

Hertug Knuds Division

Det i forrige Nr. af Bladet omtalte første Kursus til Spejdernes Beredskabsmærke er nu afsluttet. Ikke alle bestod, men det er sikkert kun godt, at det bliver klart for alle, at der virkelig stilles svære Krav til Mærket, og at det samtidig pointeres, at vi indenfor vor Division ønsker, at enhver, der bærer dette Mærke, fuldtud kan svare til det — og det baade for sin egen og for andres Skyld. — Nu er vi igang med et nyt Kursus,

og efter dette følger et tredje og maaske ogsaa et fjerde, saa haaber vi, at Størsteparten af Divisionens ældre Spejdere har erhvervet sig Mærket.

Sct. Laurentii Tropp har afsluttet sit Samariterkursus med en stor Eksamen, som saa godt som alle indstillede bestod. Troppen er meget taknemmelig overfor den Læge fra Sct. Maria Hospital, som har ledet dette Kursus og paa en saa glimrende Maade tilrettelagt Stoffet, saaledes at selv yngre Spejdere kunde følge med og nu

ved Eksamen ogsaa bevise at have fattet det.

Sct. Ansgar Tropp har maattet holde Flyttedag med sit Lokale adskillige Gange, og dette har naturligvis ikke kunnet undgaa at sætte Spor i det daglige Arbejde. Nu har Troppen imidlertid faaet Lokalet igen og er straks gaaet i Gang med det daglige Arbejde. Troppen savner meget stærkt en ung Dame, som kunde tænke sig at indtræde som Fører for Ulvene. Skulde der virkelig ikke findes en ung Dame i dette Sogn, som af Interesse for dette Arbejde kunde tænke sig at blive Flokfører ved Troppen. — Henvendelse kan ske enten til Troppen direkte eller til Divisionen (Elmegade 3, Nora 1879 x).

I' Absalon Tropp har ogsaa været heminet af Lokalemangel, men dette skyldtes Varmerestriktionerne og nu senest Mørklægningsbestemmelserne. Dette er imidlertid atter et overstaaet Stadium, og Arbejdet er genoptaget efter de sædvanlige Linier. Troppen har oprettet — eller rettere genoprettet — en Ulveflok, som haaber paa stor Tilgang.

Sct. Pauls Tropp i Taastrup har ligesom ligget i Dvale i nogen Tid, men Foraaret har vækket Spejderne derude, og de har f. Eks. i Pinsen haft Tropslejr paa Gribsholm ved Hillerød.

I' Absalon Tropp, som jo maatte udsætte sit store Foraarsforetagende, Udstillingen og Basaren, har ikke af den Grund lagt Udstillingsarbejdet paa Hylden. Selvfølgelig har alle Mødetider maattet lægges om, men Troppen tager nu fat paa Fuldførelsen af de mange Planer. Hvad der i disse Dage ligger Spejderne og Ulvene mest paa Sinde er Salget af »den store Lodseddel«; De har sikkert allerede mødt en lodseddel-sælgende Spejder en Søndag efter Gudstjenesten, men vi gentager Salget ved Kirkerne Søndag den 2. Juni. Saa skulde det være muligt for alle, at sikre sig en Lodseddel. D. C.

Søndag den 26. Maj

Jesu Hjerte Kirke. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 19 Kristi Legems Procession under Ledelse af Biskoppen. Te Deum og sakramental Velsignelse.

Hvidovre: ingen Procession i Aar.

Lyngby: Kl. 8 stille Messe, Kl. 9 ¼ Sangmesse, Kl. 17 Majandagt.

St. Annæ Kirke. Kl. 6 og 8 stille Messe. Kl. 9 ½ Højmesse; derefter Procession i Hospitalets Have. Kl. 19 ½ Majandagt.

Assumptionssøstrenes

Kristi Legems Procession: *Onsdag d. 29. Maj Kl. 17.*

FREDERICIA	
Mejeriet "LILLEBÆLT" Gothersgade 30, Tlf. 1017 Kan Kvalitetsprodukter Leverandør til St. Josel Hospital	H. Olsen Holmelund A/S Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170 Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde Prima Kvaliteter Promte og reel Betjening
Th. Rabens <i>Fredericia</i> Fedevareforretning og Pølsefabrik anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ Leverandør til St. Josefs Hospital	EMIL JENSEN <i>Malermester</i> Gothersgade 51, Tlf. 251
Loehr's Kulimport A/S TELEFON: 888 KUL, KOKS, CINDERS OG BRIKETTER	Fredericia Mejeri Gothersgade 14 . Tlf. 129 Leverandør til St. Josefs Hospital
V. Jørgensen Fiskehandel Jyllandsgade 20 . Tlf. 579 Leverandør til Menigheden	Kør med <i>Weststrings Eftfs.</i> Biler Telf. 383 883 Rasmus Nielsen
HILLERØD	
E. Eriksen Køie Urmager, Guldsmed og Optiker Helmerhus . Tlf. Hillerød 266	HANS TOFTE <i>F. Hertz Boghandel</i> Tlf. 132 . Hillerød . Slotsgade 22
Carl Petersen Glarmester Slotsgade 10 . Telefon 111 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	O. Petersen & Co. <i>Telefon 122</i> Iseenkram . Glas . Porcelæn
P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	Carl Christensen <i>Murermester</i> Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>
Alex Christensen <i>Aut. Installatør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	Albert Andersen Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker Exam. aut. Gas- og Vandmester Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>

Ungdommens Rubrik: Mens Tiderne skifter –

Det kan være en udsøgt Fornøjelse at stige op i et højt Taarn, helst naar Solen skinner og Luften er klar. Saa ser man ud over de Tusinde Tage. Gaderne bugter sig ud og ind for ens Øjne, og Blikket naar endogsaa udenfor Byen og ud til Havet, hvor de tilsyneladende bitte smaa Skibe gaar. Det er som at lære sin By at kende paa en helt ny Maade.

Det er ikke mindre interessant at stige op i Historiens høje Taarn for derfra at nyde den Udsigt, som det historiske Overblik er. Det er morsomt for Eksempel at høre om Livet i vore Bedsteforældres Tid og at sammenligne det med vor Tid.

Tænk, om vi kunde komme saa højt til Vejrs, at vi kunde skue ud over 1900 Aars Historie, som man skuer ud over et Landskab?

Hvilket broget Billede vi da vilde have for Øje. Vi vilde se mægtige Riger styrte i Grus og nye Riger opstaa. Vi vilde ret undre os over, hvor omskiftende Folkenes Skæbne er. Nye Strømninger, nye Idéer afløst af modsatte Strømninger og gamle Idéer, som fikses op paany. Det er som at se ud over Havet, hvor Bølgerne ruller, den ene Kulturbølge følger efter den anden, Krig og Fred i stadig Vekslen.

Alting skifter, synes det. Og dog Nej, *eet* staar urokkeligt igennem 1900 Aar: Kristi Kirke, den katolske Verdenskirke. Det er Klippen, der rejser sig af Havet.

Det er sandt, at Kirken arbejder under skiftende Kaar. Forfølgelsesperioder veksler med Fredstid. Der er Opgangs- og Nedgangsperioder. Der rejser sig vældige Trusler imod Kirkens Eksistens. Men ingen Magt har i 1900 Aar formaaet at knuse Kirken. »Helvedets Porte skal ikke overvælde den«, har Kristus lovet. Kirken, der rejstes paa Petri Klippe, vil staa til Tidernes Ende.

I de første tre Aarhundreder raser Forfølgelserne. Der er Pauser af større eller mindre Varighed. Men for hine Tidens Mennesker maa det have set ud, som om de stadigt oplussende Forfølgelser til sidst *maatte* tilintetgøre Kristi Værk. Og saa er Sandheden den, at det netop var i Martyrernes Tidsaldre, at Kirken voksede stærkest. Da Kirken fra at leve sit Liv i det skjulte fik Lov til frit og aabent at udfolde sin Gudsdyrkelse, da *maatte* Verden undres over de Kristnes Mangfoldighed og de utallige Gudshuse, som i kort Tid blev opførte.

Fra Kejser Konstantins Tid af synes det, som om Kirkens

Skæbne er uløseligt knyttet til det romerske Kejserrige. Imidlertid lykkes det Barbarernes vældige Masser at omstyrte det romerske Rige. Er Kirkens Skæbne dermed beseglet? Nej, Kirken gennemtrænger Barbarerne med sin Aand. Derved opstaaer en ny kristen Kultur. I Stedet for at knægtes af Omvæltningen styrkes Kirken.

I Middelalderen gaar Stat og Kirke op i en højere Enhed. Og døg betyder det ikke Kirkens Undergang, da nye politiske Omvæltninger sprænger Samvirket mellem Stat og Kirke. Guds Rige paa Jorden har sine svære Kampe at bestaa. Dens ydre Levevilkaar maa afpasses efter de skiftende politiske Forhold. Men sit eget Væsen bevare Kirken uændret. Den hviler stadig paa Sandhedens Klippegrund, som aldrig kan rokkes.

Saaen er vor Kirke. Fordi den er Guds og ikke Menneskers Værk, har den alene af alle Samfund paa Jorden uændret bestaaet i 1900 Aar.

Bør ikke Bevidstheden herom fylde os med ydmyg Stolthed over at være Kirkens Børn? Giver det os ikke Tryghed at se, at der her paa Jorden trods alle Omskiftelser dog gives et Rige, som staar?

C. B.

Horisonten rundt

Grundlovsdagen

Ved det første katolske Ungdomsstævne i København for en halv Snes Aar siden blev der under det store Aftenmøde i Grundtvigs Hus holdt en lang Række Taler, officielle og mere spontane. Blandt de sidste huskes endnu en københavnsk Sognepræsts Hyldest til den danske Grundlov. Naar unge Katoliker var samlet for at gøre sig deres store Opgaver klart, maatte de ikke glemme en Tak til den Grundlov, der har mulig-gjort vort Arbejde for Kirken herhjemme ved at skænke os Religionsfrihed.

Vi har imidlertid endnu mere at være taknemlige for. Det er ikke nok, at Love tilsikrer Folket visse Rettigheder. En Lov kan altid bortfortolkes, og den vil blive det, hvis ikke Folket selv er opfyldt af den samme Aand som Lovens Givere. Hvis ikke det danske Folk selv holdt af Friheden og var rede til at erkende Tilhængeres og Modstanderes lige Ret til at blive hørt og til at leve deres Liv paa egen Vis, saa længe det ikke er til Skade for andre — ja, saa kunde vi gerne have paaberaabt os Grundlovens Bestemmelser, men det havde ikke hjulpet os noget.

Det er rigtigt, at den Frihed, som baade Loven og den danske Folkekarakter saa uforbeholdent tilstaar os, udmærket godt kan blive os til Skade. Modstand og haarde Kampe er oftest bedre for Kirkens Børn end Venlighed og lette Kaar. Men det er saa vor egen Skyld, ikke Venlighedens og Frihedens. Vi kan godt

være taknemmelige for den Modstand, der styrker os, og samtidig indse, at vi burde være endnu bedre Katoliker under de Forhold, som byder os al mulig Frihed til fuldkomment at leve vort katolske Liv.

Netop i Aar føler vi en særlig Trang til at samles med saa godt som hver eneste Dansk om at fejre den Grundlov, der har saa dybe Rødder i dansk Sind. Selv da Forholdenes Tvang nødte den danske Regering til midlertidig Suspension af en Række af de Friheder, Grundloven og den sande Danskhed tilkender Landets Borgere, blev der gjort saa vide Undtagelser for Trossamfundene, at vi i det store og hele kan leve vort kirkelige Liv videre, som om der intet var sket i April. Det var i 5te Junis danske Aand.

Ret langt ud i Fremtiden kan ingen se, selv ikke de bedst informerede. Under hvilke Kaar Danmark vil komme til at leve i den næste Generation er ikke til at gætte. Meget vil kunne ændres, og mange Love for dansk Samfundsliv vil kunne omstyrtes. Men vor Bevidsthed om, at de borgerlige og menneskelige Friheder, som Danmarks snart hundreedaarige Grundlov har stadfæstet, udtrykker dansk Aand saa nøje, skænker os et stærkt Haab om, at Troens, Tankens og Ordets Frihed maa blive ogsaa vore Børns kristne, menneskelige og danske Ret.

Valfarten til Haraldsted, Søndag d. 16. Juni

Lykkeligvis er vi i Stand til at gennemføre den aarlige Val-

fart fra Ringsted til Haraldsted. Søndag den 23. Juni vilde være blevet valgt hertil, om det ikke havde været St. Hans Aften, paa hvilken forskellige Foreninger plejer at have et særligt Program.

Vi minder om, at Knud Lavards Valfart altid har haft en national Karakter, idet vi under denne særligt heder for Danmarks Fremtid. Biskoppen vil saa vidt muligt i Aar deltage i Valfarten.

Det var ønskeligt, om Antallet af Pilgrimme vil blive stort. Vi har nok at bede for i Øjeblikket, ikke sandt? Og mon ikke en Bøn, der understreges af anstrengende legemlig Indsats, har særlig Vægt?

Endnu har Statsbanerne ikke kunnet opgive os den nøjagtige Tid for det billige Søndagstogs Afgang fra København; men blot, at det bliver ved 6-Tiden.

Iøvrigt minder vi om, at Vandringen begynder Kl. 9½. Udgangspunkt: Sankt Knuds Kirke, Ringsted.

Vi fortsætter

I Forbindelse med ovenstaaende henleder vi ogsaa Opmærksomheden paa Omtalen inde i Bladet af Søndagens »Marked« i Brønshøj. Baade dette og Valfarten vil overalt i Landet virke som et godt Eksempel, der opfordrer til ikke at lade Tidens Vanskeligheder hæmme vort katolske Liv og Arbejde.

Om dette Arbejde bringer vi iøvrigt næste Uge en udmærket Artikel af Pater Martindale, skrevet specielt for Ugebladet.

Bibelland: Kæsarea ved Havet

Oltidsbyens Ruiner

Et stort Skridt

Kæsarea Episoden markerer en Milepæl i Evangeliets Udbredelse efter den første Pinse. Da Petrus slog Følge med den romerske Officer Kornelius' Sendebud, var han sig Sagens Alvor fuldt ud bevidst. Det gjaldt om at bane Vej for Fremmedmissionen, og aabne Kirkedøren for Hedningerne. Sikkert har Petrus tænkt paa Templet og dets særlige Forgaarde for Ikke-Israeliterne. Han saa for sig de oprejste Sten med de advarende Inskriptioner, der i flere Sprog truede de fremmede, som vilde fordriste sig til at træde over Skellet, med Døden. Ja, det var et stort Skridt, han tog her, idet han begav sig til Kæsarea for at forkynde Evangeliet for Hedningerne; derved satte han sig ud over Skranken og stillede Ikke-Israeliterne paa samme Fod som Israels Børn. Hans Medapostel Jakob, kunde han tænke sig, vilde aldrig have gjort det. Andre vilde maaske blive betænkelige, naar de fik Nys om det. Men siden sit Syn i Jaffa vidste Petrus, at den Helligaand vilde have ham til at foretage dette Skridt; han var overbevidst om, at han gik Guds Ærinde, endskønt Vejen var ny.

Et Spørgsmaal

Hvorfor skulde netop denne Gang til Kæsarea være af saa

afgørende Betydning? Et Blik paa Kortet over Palæstina skaffer os ingen Forklaring. Havde Byen Kæsarea ligget i Udlandet, havde det f. Eks. drejet sig om Kæsarea Philippi helt oppe ved Jordanflodens Udspring, saa vilde vi straks være klar over Rækkevidden af denne Rejse. Men det Kæsarea, her er Tale om, ligger i selve Palæstina, 45 km nord for Jaffa, omtrent halvvejs mellem den sidste Havneby og Haifa Bugten. Først Nord for denne Bugt naaedes Grænsen til Udlandet; her skød nemlig Fønicien en smal Strimmel ind mellem Galilæa og Middelhavet. Altsaa lades Geografien i Stikken; vi maa ty til Historien. For paa Trods af sin Beliggenhed repræsenterede Kæsarea Udlandet og dets hedske Væsen.

Historisk Tilbageblik

Sagen var den, at da Petrus begav sig til Kæsarea, havde hans og Jesu Fædreland i allerede henved 100 Aar maattet finde sig i en fremmed Magts militære Besættelse. Aar 63 før Kristus havde for Jødelandet været Ulykkesaaret. Indre Stridigheder havde den Gang skaffet Romerne en kærkommen Lejlighed til at faa Foden inden Døre; Feltherren Pompejus var i Spidsen for en Hær marcheret ind i Palæstina. Siden havde

Romerne betragtet Landet som en Slags Protektorat. Senere udnyttede de snilde Romere en yderligere Splid i Palæstina til at hjælpe en Mand paa Tronen, der ikke kunde gøre noget andet Krav gældende end netop Roms Gunst. Herodes' Ærgerrighed samt hans idumæiske Afstamning gjorde, at han af Hensyn til Rom kunde tilsidesætte ethvert Hensyn til Jødefolket og dets nationale Interesser. I religiøs Henseende var han ligeledes uden Skrupler. Herodes satte sig uopfordret den Opgave at føre den fremmede Kultur ind i Palæstina. Opgaven bestod for en stor Del i Grundlæggelse af nye eller Fornyelse af ældre Byer. Denne Metode for kulturel Propaganda stammede egentlig fra Alexander den Stores Arvtagere; ligesom selve Kulturen havde Romerne overtaget denne Metode fra Grækerne. Græsk — eller rettere sagt hellenistisk (det er Navnet paa den græske Kultur, for saa vidt den blev spredt ud over Grækenlands Grænser), var den regelmæssige Plan, efter hvilken disse Byer blev anlagt, ligesom de storstilede Bygninger og Anlæg, som de uvægerligt skulde udstyres med, saasom Teater, Amfiteater, Stadion, Gymnasium, Bade o. s. v. Hellenistisk var ogsaa den Mode at opkalde disse nye Byer efter Herskerne og deres Paarørende. Saaledes var i sin Tid Alexandria, Antiokia, Seleukia og saa mange andre Byer i Landene omkring Middelhavet bleven til. Det var i Grunden kun Etiketten, der skiftedes, da Herodes optraadte som de hellenistiske Fyrsters Efterfølger.

Nu var det Herodes' mange Slægtninge og fremfor alt Kejseren og hans Familiemedlemmer, der skulde staa Faddere til de nye Byer. Selve Navnet Kæsarea tyder da ogsaa paa, at det her drejer sig om en nymodens Stad, der skulde vidne om Kongens allerunderdanigste Følelser

for den mægtige Hersker hinsides Havet. Den var et Led i Jødekongens uafslidelige Bestræbelser for at holde sine Hoser grønne.

Kæsarea — paa nært Hold

Nuomstunder frembyder Kæsarea det mest ynkelige Syn. Det er en stor Ødemark med Søjlestumper, Stenbunker og Murrester under et Slør af Sand og Grønsvær. Mærkeligt nok har Arkæologer aldrig brudt sig om at rydde dette Ruinfelt for at rekonstruere Billedet af det gamle Kæsarea. For Turister er her for lidt at se og at fotografere, og Pilgrimme kommer her slet ikke. Vor Viden om denne By skyldes den jødiske Historiker Flavius Josephus. Han har set Kæsarea i dens Glansperiode.

Her ved Kysten fandt Herodes et Sted, hvor hans Skabertrang kunde boltre sig. Intet og ingen stod ham her i Vejen. Et gammelt Taarn, som en græsk Eventyrer ved Navn Straton i sin Tid havde bygget som et Tilflugtsted paa den forladte Strand, var alt hvad der forefandtes. Her kunde og skulde der skabes noget helt nyt. Det vigtigste, det her gjaldt at bygge, var en Havn. Jaffa havde hidtil lige fra Kong Salomons Dage været den eneste Havn langs hele Palæstinas Kyst. Og Jaffa var den mest elendige Havn, man kunde tænke sig. Der stod hele Rækker af Klipper og hindrede ethvert Skib i at komme til Land: baade Folk og Varer maatte skibes over i smaa Baa-de for at komme ind. Det var Smaafolks Kaar, det kunde man ikke byde Romerne, og hvem der ellers vilde gæste Jødelandet under Herodes Styre. Kystens stramme Linie viste rigtignok ikke et eneste Knæk, endsige en Vig eller Bugt; men hvad Vorherre havde nægtet sit udvalgte Folk, skulde nu han, Idumæeren, skænke det. Ved Hjælp af Diger og Stendæmnin-ger skulde der raades Bod paa Naturen, saa al Handelen fra Eufratlandene ikke længere behøvedes at ledes hen til Tyrus og Sidon. Kæsarea kunde godt

være et Knudepunkt mellem Øst og Vest, mellem Syd og Nord. Takket være denne Havn, der vendte sig mod Rom, Ægypten og Lilleasien, skulde Jødelandet faa en Betydning, som det aldrig havde haft. Saa kunde Jødefolket for hans Skyld blive ved at hviske og tiske, som det jo nok gjorde til Trods for det hemmelige Politis mange Øren.

Det blev et Kæmpeforetagende. Tolv Aar i Træk var der her paa den forlumede Strand et Røre som i en Myretue. Arkitekter, Murere, Stenskærere og al Slags Fagfolk og Haandlangere arbejdede Dag ud og Dag ind. Resultatet blev en By, som Folk i Palæstina aldrig havde set Mage til. Den regelmæssige Havn skød sine mægtige Stenmøler som en Tang ud i Havet og trodsede Bølgenes Stormløb; her fandt Skibene Ly mod den frygtede »africus« (Sydvestvind). Fra Havnen førte lige og brolagte Gader ind i Byen. Disse Gader blev med bestemte Mellemrum overskaaret af brede Boulevarder med Søjlegange til Fodgængere. Øverst oppe knejste til venstre Herodes' Palads og til højre et Marmortempel til Ære for Roma og Augustus. Foruden fandtes der et Teater, der var helt udhugget i Klippen, og en Hippodrom, hvorfra de 20.000 Tilskuere havde Udsigt over Havet.

Romernes By

Det nye Kæsarea svarede saaledes til Herodes' Forventning. Det var en By, han godt kunde være bekendt, og som Kejseren ikke vilde have noget imod at staa Fadder til. Selvfølgelig vilde Romerne her føle sig bedre hjemme end Jøderne. De sidste kunde paa Grund af de mange Hedninger ikke undgaa at blive besmittet; ejheller kunde de lade være at ærgre sig over det frodigt grasserende hedenske Væsen, der knyttede sig til Teater og Amfiteater. Mest af alt vilde det storstilede Augustustempel, der beherskede hele Bybilledet, være dem en Torn i Øjnene. Der var ikke andet at

gøre end at overlade Kæsarea til Hedningerne. Intet Under da, at den romerske Prokurator, der efter Arkelaus skulde overtage Landets Administration, valgte Kæsarea til Residens.

Herodes' Palads var en glimrende Embedsbolig. Saaledes kunde her i Kæsarea romersk Administration og Militærvæsen frit udfolde sig uden at tirre det ømtaalelige Jødefolk. Her kunde man gaa i Teater og holde Hestevæddeløb, ja endog afholde festlig Gudstjeneste for Rom og Augustus, mens Jøderne paa den anden Side af Landet ugenert dyrkede Jahve i deres hellige Stad. Prokuratoren kunde nøjes med at tilbringe et Par Dage i Jerusalem i Anledning af de jødiske Højtider og holde Øje med de uundgaelige Sammenstimlinger af andagtsøgende fra alle Lande. I Jerusalem kom han paa Besøg, i Kæsarea var han hjemme.

Saaledes gik det til, at Kæsarea efterhaanden blev Indbegrebet af den hedenske Central, hvorfra Romerne holdt det uderkastede Jødefolk i Skak.

Derfor var det heller ikke et ringe Skridt, Petrus skulde tage, da han efter Indbydelsen fra Garnisonsmandskabet i Kæsarea besluttede at begive sig derhen.

Steph. Wevers.

Lidt Litteraturhistorie

VILHELM BERGSØE OG PIUS IX

Der er næppe mange, der nu til Dags læser Vilh. Bergsøe. — Den halvromantiske Oplysningsfilosofi, som dengang var paa Moden, er forlængst afløst af mere maskerede Former for Materialisme. Men adskillige »ældre« gemmer dog nok paa en vis bundfældet Indstilling, som i Grunden for en Del skyldes ham.

Desværre er denne Indstilling, hvad Katolicismen angaar, næppe realistisk. — Selv har jeg i min

Barndom læst »Falskmøntneren« og kun den; og just i denne Bog forekom en Pave, som virkelig var elskelig, syntes det mig. Naturligvis udrev jeg — som god elleve-aarig Protestant — den ugudelige Følelse af min Barm — og det saa grundigt, at jeg glemte mit pavelige Sværmeri i over tredive Aar — til længe efter min Konversion. — Da dukkede Mindet »tilfældigt« op. —

Hvem kunde denne Pave have været? Dog vel ikke min Yndling: Pius IX? — »Tilfældigt« faldt jeg over Bogen, som ellers vistnok er udsolgt, og — det *var* Pius IX! — Skildringen af ham var virkelig henrivende og lignede ham aldeles, som han gik og stod — efter alt, hvad jeg ellers ved om ham: mild, hjertensgod, intuitiv, impulsiv — og dog værdig, ja, myndig, paa en rentud charmerende Maade. — Naturligvis blev jeg nysgerig efter at vide, hvorfra V. B. — den ellers saa haanlige, kritiserende V. B. — havde dette karakteristiske Indtryk af Paven. Jeg gravede mig til den Ende ned i et Par biografiske Bøger; men de viste mig en helt anden Indstilling. Pius IX fik her Stik paa Stik, Haan paa Haan — den »oplyste« Protestants selvsikre Fordomme i Opfattelsen af alt. Hverken Pave eller Kirke er til at genkende i V. B.s Skildringer. De virker paa en Katolik som en Blanding af anti-religios Fanatismes Fantasiofistre, og en dreven Journalists samvittighedsløse Smørerier — over en Antydning af Sandhed af en eller anden Art. —

Omsider fik jeg ogsaa fat i V. B.s »Rom under Pius IX«. — Det kunde være morsomt nok at paapege, hvordan næsten alle mulige Enkeltheder i »Falskmøntneren«, hvad Romopholdet angaar, kan spores i egne Oplevelser, kun naturligvis digterisk omsmeltede; men det vilde tage for megen Plads. Mit Hovedmaal var at finde ud af, hvorvidt der *var* en Sandhedskerne — og *hvilken* — i Affæren Pius IX. — Først i Slutningen af Bogen »Rom o.s.v.« fandt jeg en Art Løsning. Faktum er, at V. B. har modtaget et stærkt personligt Indtryk af Paven. Han har været ikke lidt betaget af en pavelig Messe i Peterskirken og ligeledes

ved Synet af Paven under en Procession. Han maa indrømme for sig selv, at den Mand er ærlig og ægte. Men — ifølge Bergsøe — kan en Pave, der lever i det 19. Aarhundrede, kun være eet af to: Svindler eller Sværmer. Altsaa, Pius IX er Sværmer. En stakkels Fyr, der — skræmt af de rødes Blodsudgydelser — bliver reaktionær og Sværmer og tror paa sin egen Ufejlbarlighed, samt paa Syner og Visioner! — Med denne Opfattelse slaar V. B. sig til Taals; og for at bestyrke sig heri, fortæller han nogle helt eller næsten ubegribelige Træk fra Pius' Liv; ja, det er ikke frit for, at han lader Paven lave et rent Svindelnummer efter foregiveness — Inspiration. —

Kan vi nu stole paa den »oplyste« V. B.?

Rent tilfældigt faldt mine Øjne paa et Par Beretninger i »Rom etc.«, som jeg genkendte fra »Eventyr i Udlandet«. Jeg læste dem igennem og opdagede, at V. B. *enten* har husket forbavsende daarligt *eller* ogsaa manglet Evnen til at skelne mellem Fantasi og Virkelighed. I »Eventyr ...« fortæller han saaledes en Scene om Goldschmidts og hans egen Vandring gennem en Ghetto, hvor G., som Løn for sin Sabbatshilsen, spyttede i Ansigtet af en gammel Jøde, og baade han og V. B. overfaldes af »raabende, skældende, hujende« Jøder, der dænger dem til med »Kaalstokke, Appelsiner og Gadesnavs«. — Mystisk, ikke?! — Men i »Rom o.s.v.« gengives Scenen — skønt let genkendelig — anderledes. Jøderne bliver tavse og truende paa Grund af G.s Hilsen; men »Overfaldet« begynder paa Grund af, at V. B. med sin Stok slaar en jødisk Lønmetyv over Fingrene, hvad G. bebrejder ham. —

En anden Episode: I »Eventyr« lærer V. B. »Romerens Bystrøm« at kende, og denne advarer ham en Dag mod at besøge en vis Café; Grunden vil han faa at vide den følgende Morgen. — Den ædle V. B. advarer nu sine Landsmænd og faar dem med hen til et andet Osteri. Samme Aften Kl. 10 springer en Orsini-Bombe og kvæster en Del af de tilstedeværende! — I Bogen »Rom o.s.v.« advares V. B. ligeledes mod Caféen; *men*: der skete »dog ikke noget den Aften«;

men 8 Dage efter sprang en Bombe, hvorved dog ingen Ulykke skete. Derimod sprang en Bombe et andet Sted; men det gik ganske vist ikke ud over de klerikale, som Meningen var, men over en anden tilstedeværende. — Det minder næsten om den gamle Vits om de fire Mænd etc., der nær var blevet kørt over, hvis de havde gaaet i en anden Gade, og der saa i det samme var kommet en Vogn. — I »Eventyr ...« formoder V. B., at »Romerens Bystrøm« har »frelst hans Liv«. — O, hvor interessant!

Efter disse smaa tilfældige Pluk afgik min Interesse for V. B.s katolske Skildringer ved en brat og voldsom Død. Skal jeg stille hans Diagnose (som *han* har forsøgt at stille Pius IX's), da bliver det denne: han forvekslede Kirken med en Samling Fabler, fordi han selv var Fabelmager. — Alligevel undskylder jeg ham, saa godt jeg kan; han har hverken haft Anlæg for Logik, historiske Undersøgelser eller realistisk Psykologi. Han var paa engang Romantiker og »oplyst«; — en stakkels »oplyst« af den sædvanlige Slags, der ikke falder paa at undersøge Tingene selv, fordi de har lært Tilværelsens hele Facitliste i Skolen m. m.

Men lad os »gamle«, der engang har anset Bergsøe for moderne — roligt oprykke med Røde al Indstilling, der skyldes hans — »Videnskabelighed« — undtagen visse smaa Perler; som f. Eks. Scenen med »Falskmøntneren« hos den hellige Fader — hos Pius IX.

Bergsøe sagde Sandheden, da han digtede, men løj, da han foregav at tale Sandheden. Hvorfor? Fordi han netop var Digter og ikke Videnskabsmand: Intuitionen var Sandheden. R. Bl. S.

Fra Kinas største MISSIONSPERIODE

Da den italienske Jesuitermissionær Matteo Ricci, »Kinas Apostel«, i Maj 1610 døde i Peking, forfattede Byens Præfekt Wang in lin til hans Minde en Gravskrift, som slutter med følgende Anerkendelse af Riccis og hans Ordensfællers Mis-

sionsvirksomhed: »Jeg har nøje fulgt deres Samtaler og deres Optræden. Jeg har fundet, at de er dannede og velopdragne Mænd. Deres Hovedformaal er at ære Himlens og Jordens Herre, at elske, tro og haabe paa ham. De optræder med Beskedenhed og Lydighed, er vise mod de Vise og Kloge, venlige og forstaaende mod de Uvidende og Ufuldkomne, som de hjælper med Kærlighed. De forstaaer sig beundringsværdigt paa Astronomi. De har lært og forsket alt om Himmel og Jord. De er dygtige i Musik, flinke i alle Kunster og Haandværk. De har rettet Ka-

lenderen for at regulere Bøndernes Arbejder, og tilvirket hydrauliske Maskiner til Hjælp for Befolkningen. Er det mon ringe Tjenester, de har ydet vort skønne Midterrige?»

Foruden Ricci er det navnlig Tyskeren Adam Schall og Nederländeren Ferdinand Verbiest, som har opnaaet verdenshistorisk Berømmelse i Kinas Missionshistorie. Om Matteo Ricci, den kinesiske Missions Grundlægger, har Louis von Kohl 1916 udgivet en sympatisk og fængslende Bog, som han har tilegnet »sine Lærere paa St. Andreaskollegiet«. Om Riccis Ef-

terfølger, Pater Adam Schall von Bell S. J., der af nogle Historikere anses for at være den nyere Tids største Hedningemissionær næst efter den hellige Frans Xaver, bringer Katolsk Ugeblad nedenfor og i de følgende Numre en Række Artikler, som giver et udmærket Indblik i Jesuiterordenens Missionsmetoder i Kina i det 17. Aarhundrede. Artikelserien er — paa Grundlag af Pater Vâth's videnskabelige Biografi — udarbejdet af en af Ugebladets gamle Medarbejdere, som er stærkt interesseret i og godt kendt med Ordenens Historie.
A. Otto S. J.

Johann Adam Schall von Bell S. J.

I Nærheden af Apostelkirken i Köln, der hvor nu Husene Neumarkt Nr. 47 og Im Laach Nr. 16 ligger, fødtes, af adelige Forældre, den 1. Maj 1592 alle Tiders største Missionær af tysk Tunge *Johann Adam Schall*. Om hans Barndom og Opvækst ved vi ikke andet end, at han sammen med sine to Brødre Reinhard og Heinrich besøgte det af Jesuitterne i hans Fødeby ledede »Trekronergymnasium«, der var den ældste og mest ansete Undervisningsanstalt i Niederrhein. Da Gymnasiet med Arkiv brændte Aar 1621, er vi nu uden Kundskab om, hvorledes Livet formede sig for ham her. Af en tilfældig reddet Protokol vedrørende en af Anstaltens Maria-kongregationer »sodalitas angelica« ser vi kun, at han i 3½ Aar tilhørte denne Kongregation, samt at bl. a. den senere Jesuittergeneral Goswin Nickel ogsaa var Medlem her, hvor Schall efterhaanden indtog Poster som Assistent, Raadgiver og Sekretær.

Da Schall i Slutningen af Aar 1607 besluttede sig til at træde i Kirkens Tjeneste, blev der indledet Forhandling med det tyske Kollegium (Collegium Germanicum) i Rom om at faa ham optaget der. Dette Kollegium, der oprindeligt blev grundlagt af

Pave Julius III, og hvis Ledelse han overdrog Jesuiterordenen, sygnede efterhaanden paa Grund af Pengemangel saaledes hen, at det paa et vist Tidspunkt var nær ved at maatte lukke. Pave Gregor XIII traadte imidlertid i yderste Øjeblik til og fik det paa Benene igen ved at udstyre det med saa rigelige Pengemidler, at det kunde underholde 100 Studerende. Ifølge Gregors Stiftelsesbulle »Ex Collegio Germanico« af 1. April 1584 stod det kun aabent for udsøgte unge Mænd, der var af tysk Afstamning og mindst 20 Aar gamle. Dog kunde Adelsmænds Sønner, under visse Betingelser, faa Lov at indtræde efter det fuldendte 16. Aar.

Imellem de mange Kandidater, som aarlig meldte sig til Optagelse fra Jesuittergymnasierne, udvalgte de bedst egnede af Provincialen eller den stedlige Rektor. For Ansøgere fra andre Undervisningsanstalter fungerede Biskopperne eller Domkapitlerne som »Examenskommission«. For at komme i Betragtning maatte først og fremmest, som man kan se af opbevarede Formularer i Stadsarkivet i Köln, bl. a. følgende Spørgsmaal besvares: Har Ansøgeren altid været Katolik og har han katolske Forældre? Er han

af tysk Afstamning? Er han ferm i Tysk og Latin? Er han rede til at love, efter fuldendte Studier, at lade sig ordinere og vende tilbage til Tyskland og der virke i Kirkens Tjeneste? Ser han ordentlig ud? Dette sidste, noget delikate Spørgsmaal synes at være en Reminiscens fra selve Ignatius, der i sin Orden af og til nægtede at optage Novicer, der var grimme, hvis de da ikke besad store Aandens Gaver, med en Bemærkning som: mala facies, male faciens — Han ser fæl ud, han gør nok ogsaa fæle Ting.

I Dagene fra den 21. Februar til 29. Marts 1608 afholdtes i Rom Jesuiterordenens 6. General-Kongregation. Som Repræsentanter for den rhinske Ordensprovins deltog Provincialen Busäus og »Trekronergymnasiet«s Rektor Scheren, der benyttede den gode Lejlighed til at tale med det tyske Kollegiums Rektor, Philipp Rinaldi, om at faa Schall og en anden tysk adelig Kandidat optaget. Rinaldi var principielt indforstaaet hermed og opfordrede under 8. Marts den fungerende Rektor i Köln (Pater Leo) til at lade Kandidaterne underkaste den sædvanlige Prøve og derefter omgaaende indsende Akterne. Dette skete ogsaa, men med

Hesyn til et vigtigt Punkt — Alderen — manglede der nøjagtige Oplysninger. Der var kun anført, at de begge var fyldt 17 Aar. Rektor havde imidlertid som Betingelse for Optagelse krævet, at de skulde have *fuldendt* deres 17. Aar inden den 1. September. Under 24. April skrev han derfor paany til Köln for at faa oplyst, om denne Betingelse var opfyldt.

I Stedet for at rykke ud med den ønskede Oplysning, ja maaske allerede før Forespørgslen var indløbet, valgte man i Köln en anden Fremgangsmaade, som man haabede hurtigere end skriftlig Forhandling vilde føre til Maalet. Schall gik jo først ind i sit 17. Aar den 1. Maj. Det synes forøvrigt, som om Pater Scheren, der imidlertid var vendt tilbage til Tyskland som Provincial for nederrhinske Provins, selv havde tilraadet, hvad der nu blev bragt til Udførelse.

I Slutningen af Maj eller paa en af de første Dage i Juni Aar 1608 red en ung Tysker, ledsaget af en Tjener, gennem Porta del Popolo ind i den evige Stad. Efter at have fundet et passende Herberge og set sig lidt om i Byen, opsøgte den unge Mand det tyske Kollegium og bankede paa Rektorens Dør. Pater Rinaldi blev baade overrasket og ilde berørt, da den fremmede forestillede sig som Johann Adam Schall fra Köln. Et Brev af 6. Juni forraader Rektors Stemning. Han skriver: »Der er begaaet en Fejl, der volder mig ikke ringe Bekymring. Det drejer sig om Johann Adam Schall von Bell. Han er uventet indtruffet hertil, tantillus puer — en ren Dreng. Alle her mener, at han endnu ikke er moden til at optages i det tyske Kollegium. Hvorledes denne Fejltagelse er opstaaet, kan jeg ikke begribe.« Rinaldi fortsætter derefter i Brevet med at give en Oversigt over Forhandlingernes Gang. Den i Forfatningsbullen fastsatte Alder for Optagelse af adelige er ganske vist naaet, men de i hans sidste Brev til Pater Leo stillede Fordringer om mandligt Udseende og Af-

slutning af 17. Leveaar er ikke opfyldt. Han slutter med at erklære, at han hverken vil eje eller have ham i »Germanicum«, man indtil videre anbringe ham i et derværende Pensionat, der staar under Rektors Opsigt.

Da denne, vel nok ventede, men næppe helt kærkomne, Skrivelse naaede Rhinen, skred man øjeblikkelig til Handling her. Det høje Diplomati blev mobiliseret. Koadjutorbiskoppen af Köln, Hertug Ferdinand af Bayern, skrev fra Bonn til Jesuitergeneralen (Aquaviva) og bad denne indtrængende om at udvirke Schalls Optagelse i »Germanicum«. Det hjalp. Pater Rinardi maatte bøje sig, og den 24. Juli 1608 blev Schall optaget i Kollegiets Logikklasse.

Eftersom der i Rom fra Slutningen af Juli og til Begyndelsen af September er overordentlig varmt, var det jo ikke det bedste Tidspunkt, Schall havde valgt til at begynde alvorlige Studier. Han blev derfor ogsaa overanstrengt, men kom dog ganske godt gennem de 40 Dages Prøvetid, som alle Kandidater maatte underkaste sig. Den 8. September afgav han skriftligt Løfte om at overholde Forfatningsbullen og Kollegiets Regler.

Allerede den 13. September sendte Pater Rinardi den ny Rektor i Köln, Johann Copper, Meddelelse om Sagens lykkelige Udvikling, men tilføjer: »Som jeg ser, er han (Schall) meget bleg og afmagret. Jeg vil ikke haabe, at den gode og ædle unge Mand (det er vel nok en hurtig Forvandling fra »ren Dreng«!) bryder sammen ...« I Begyndelsen af September 1611 afsluttede Schall med godt Resultat sit treaarige filosofiske Kursus og kunde nu i nogle Uger nyde en haardt tiltrængt Ferie. Under denne modnedes hos ham en Beslutning, der fik afgørende Betydning for hans fremtidige Liv, nemlig, da »Germanicums« Bestemmelser ikke stod i Vejen herfor, at træde ind i den Orden, i hvis Skoler han havde faaet sin Opdragelse. Den 21.

Fortælltes Side 347

Rom og Verden

Den hellige Fader har udnævnt den hidtidige Ærkebiskop af Reims, Kardinal Suhard, til afdøde Kardinal Verdiers Efterfølger paa Ærkebispesædet i Paris. Ogsaa den ærkebiskoppelige Stol i Reims er omgaaende blevet besat; Kardinal Suhards Efterfølger i Reims blev Ærkebiskop Roques af Aix (i Provence).

*

I den italienske Havneby Bari har den aarlige Procession paa Havet til Ære for den hellige Nikolaus, de søfarendes Beskytter, fundet Sted i Begyndelsen af Maj under Udfoldelse af de sædvanlige, hævdvundne Festligheder. Helgenens Statue sejles under Pomp og Pragt ud paa Havet og efterfølges af Skibe og Baade i Tusindtal.

*

Et Dekret fra det spanske Undervisningsministerium tilbagekalder nu samtlige de Bekendtgørelser, der er udstedt af den røde Republik og ifølge hvilke det blev forbudt Præster og Ordensfolk at undervise i Skolerne. — Jesuiterne, der i sin Tid maatte forlade Barcelona, har saaledes kunnet vende tilbage til deres store Kollegium der i Byen og har aabnet dette paany med ca. 3000 Studenter. Ogsaa adskillige andre Steder er Jesuiterne vendt tilbage til de Huse, hvorfra de i sin Tid blev forjaget.

*

I Slutningen af indeværende Aar vil Mindet om den hellige Frans Xaver, det fjerne Østens store Apostel, blive fejret under højtidelige Former i Goa, Hovedstaden i den portugisiske Koloni Goa, hvor Helgenens jordske Rester hviler i Jesuiternes Kirke. Den portugisiske Ministerpræsident Salazar og Kardinal-Patriarken af Lissabon vil deltage i Festlighederne, hvortil der iøvrigt ventes Pilgrimme fra alle Verdenshjørner.

Den hellige Euphrasia Pelletier

Den hellige Gemma Galgani

FOTO
FELIC

Paa Aarets store Højtidsdage er Verdens mægtigste Kirke altid fyldt til sidste Plads. Kristi Himmelfartsdag i Aar forkyndte Pius XII Meddelelsen om de salige Gemma Galgani og Euphrasia Pelletier's Helgenkaaring, og Højtideligheden overværedes af store Menneskeskarer. Vort Billede viser Peterskirken under Helgenkaaringen den 5. Maj i det Øjeblik, da den hellige Fader netop skal til at udtale Forvandlingsordene.

D NYE HELGENER

Trods det Virvar, der raader ude i den store Verden, lever vor hellige Kirke sit indre Liv uforstyrret videre. Kristi Himmelfartsdag fejredes den salige stigmatiserede *Gemma Galganis* og Stifteren af den gode Hyrdes Sostre, *Euphrasia Pelletiers* Helgenkaaring under Udfoldelse af det storslaaede Ceremoniel, der kendetegner disse Højtider. Den festligt smykkede Peterskirke straaledede i Skæret af utallige Lamper og Kærter, og 21 Kar-

dinaler, 70 Biskopper samt talrige Repræsentanter for det diplomatiske Korps og Roms Øvrighed overværede Højtideligheden. Den hellige Fader, der blev baaret ind i Peterskirken paa sedia gestatoria, begav sig først til Sakramentsalteret og derefter til den pavelige Trone, hvorpaa Helgenkaaringsceremoniellet tog sin Begyndelse.

Efter Liturgiens Afslutning holdt den hellige Fader en kort

Tale paa Latin, hvori han bl. a. priste de nye Helgeners store Dyder og foreholdt Nutidens Mennesker deres lysende Eksempel. Festdagens Messe afsluttedes med den pavelige Velsignelse, og alle Ceremonierne saavel som Højmassen udsendtes i Radio. Den paatænkte Illumination af Peterskirkens Facade om Aftenen maatte derimod paa Grund af det daarlige Vejr udsættes til den efterfølgende Søndag.

Hvad Sakramenterne er

I en vis Betydning kan vi sige, at Menneskets Frelse — d. v. s. Opnaaelsen af den Bestemmelse, som Forløsningen har fortjent os — kommer an paa vore egne Bestræbelser. Vel kan vi intet udrette uden Naaden, uden Guds Initiativ i vore Anliggender, men paa den anden Side kan Forløsningen slet ikke gavne os, hvis ikke vor frie Vilje samtykker i at tage imod, samarbejde med og bruge dette Initiativ. Mennesket kan ikke frelles paa Trods af sig selv. Det kan ikke frelses uden egen Indsats.

Vi kan sige det saaledes, at Mennesket maa lægge Beslag paa Forløsningens Virkninger og i egne Bestræbelser anvende dem paa sin Sjæl. Og alle disse Bestræbelser maa selv være frembragt af Naaden for at kunne have nogen overnaturlig Værdi. Vi kan ikke udrette blot det mindste for vor Frelse, uden at Guds Naade har bevæget os dertil. Saadan forbigaaende guddommelig Tilskyndelse og Hjælp, der sætter os i Stand til at udføre overnaturlige Bestræbelser, kaldes i Teologien »understøttende Naade«. Ved den understøttende Naade oplyses et Menneskes Tanke om de overnaturlige Sandheder og dets Vilje faar Bistand til at udføre, hvad der hjælper med til dets Frelse.

Den understøttende Naades Virkefelt er lige saa udstrakt som Menneskets eget. Den vækker fromme Ønsker, genopliver Minder om Goder fra tidligere Dage, om svundne Naadegaver og gamle Synder. Den virker gennem Fantasi og Følelserne. Den kommer gennem de belejlige Prædikener, som vi hører, gennem aandelig Læsning, vore Venners gode Raad og alle Livets mangfoldige Tildragelser. Det er alt sammen Kanaler, hvorigennem Gud bistaar os med understøttende Naade.

Uden saadan understøttende Naade kan vi ikke udføre de Sjælsakter, der forbereder os til Udsoningen med Gud og Modtagelsen af det nye Liv i vore Sjæle. Og naar vi har modtaget dette Liv, kan vi heller ikke uden understøttende Naade holde ud i Naadens Stund, og da slet ikke holde ud til det sidste. Desuden vil næsten alle Teologer hævde, at selv om vi er retfærdiggjort (d. v. s. forsonet med Gud og opfyldt af helliggørende Naade), kan vi ikke med vore nyerhvervede overnaturlige Evner frembringe nogen overnaturlig Akt, med mindre vi modtager en understøttende Naade dertil. Understøttende Naade bliver altid givet dem, der er i den helliggørende Naades Stand, naar som helst de staar overfor Pligten til at opfylde et eller andet Bud eller overfor en Fristelse til Synd.

Ved sine egne Bestræbelser samarbejder Mennesket saaledes under Naadens Indflydelse paa sin egen Frelse; og ved at udføre visse bestemte guddommeligt fastsatte Handlinger under Naadens Indflydelse, bringer vi os selv ind i den guddommelige Aarsagsrække, hvis Resultat er Sjælens Genfødsel i helliggørende Naade.

Disse bestemte Handlinger, som der knyttes saa overvældende Konsekvenser til, besidder denne Evne, fordi Gud har fastsat, at de skal have det. I sig selv er det almindelige menneskelige Gerninger, hentet fra det mest almindelige Menneskeliv, hvori Hverdagens kendteste Ting bliver anvendt: Vand, Olie, Brød, Vin, Anger og gode Forsætter samt Ægteskabets Indgaaelse. Men naar disse Handlinger udføres paa en vis af Gud foreskrevet Maade og af visse Personer, han har udpeget dertil, saa har han knyttet en Betydning og Virkning til dem, der gaar ud over, hvad der er natur-

ligt for dem, saaledes at selve Handlingen frembringer en overnaturlig Virkning, naar den udføres paa rette Maade. Disse af Gud indstiftede Handlinger kalder vi Sakramenter. De er syv i Antal — Daaben, Konfirmationen, Boden, Eukaristien, den sidste Salvelse, Præstevielser og Ægteskabet. Det er de vigtigste Midler til vor Helliggørelse i dette Liv og vor Frelse, Opnaaelsen af den direkte Gudsbeskuelse i det tilkommende.

Naar Gud har besluttet at forbinde vor aandelige Genfødsel og vor Vækst i Naaden med saadanne ydre rituelle Handlinger, svarer det til hele hans Maade at komme os Mennesker i Møde paa. Vi kan ikke gentage tit nok, at Gud behandler sine Skabninger i Overensstemmelse med deres Natur. Ligesom han tager Hensyn til vor frie Vilje, naar han skænker os Naaden, gør han det ogsaa, naar han knytter Naaden til synlige Tegn, saaledes at de virkelig frembringer Naade. Gud tager Hensyn til den Maade, vore Erkendelsesevner virker paa. Mennesket er ikke et rent intellektuelt Væsen. Hvad vi ved, ved vi først og fremmest, fordi vi har legemlige Sanser. Før vi har set, hørt, smagt, lugtet eller følt den ydre Verden, kan vi intet vide om denne. Da selve Naaden er en rent aandelig Realitet, kan vi aldrig blive os den direkte bevidst gennem vor Fantasi og vore Følelser. Det er ikke den Slags Virkelighed, som kan naas gennem Sanserne. Men de Hovedkanaler, hvorigennem Gud har bestemt, at Naaden skal komme til os, er delvis tilgængelige for Sanserne. De syv Riter, der meddeler Naaden, kan ses, høres, føles. Alt efter vort Temperament kan de ogsaa paavirke vor Fantasi, vække og tilfredsstille vore Følelser.

I ethvert Sakramente er der disse to Bestanddele: den naturlige Handling, som Sanserne kan fornemme, og den usynlige, overnaturlige Forandring, som samtidig frembringes i Sjælen. Den sjælelige Forandring symboliseres af Handlingen og be-

virkes ved den rette Udførelse af denne. De to Bestanddele kalder Teologerne Sakramentets *ydre Tegn* og dets *indre Naade*.

Naar vi analyserer det ydre Tegn er der atter her to Bestanddele. Der er en *Handling* og desuden er der for at udtrykke dennes Betydning, formulere dens sakramentale Natur, tillige nogle *Ord*. Handlingen kalder vi Sakramentets »*Stof*« eller »*Element*«, og de Ord, der adskiller Handlingen fra beslægtede, ikke sakramentale Handlinger, kalder vi Sakramentets »*Form*« eller »*Formel*«. Da det er det ydre Tegn,

som frembringer den indre Naade, er det af største Betydning, at Stoffet og den Form, der ligesom giver Stoffet Liv til at frembringe ikke just den naturlige, men den overnaturlige Virkning, begge kendes ganske nøjagtigt og pinlig nøjagtigt bliver overholdt. Skødesløs Omtrængtighed angaaende enten Stof eller Form hindrer simpelthen Sakramentet. Ingen menneskelig Magt kan give rent naturlige Genstande en Evne til at frembringe overnaturlige Virkninger. Sakramenternes Stof og Form er af guddommelig Indstiftelse. *Philip Hughes.*

Aftenmøde for unge Piger

der er beskæftiget ved Husgerning, paa Hospital, Fabrikker m. v.

hos St. Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Charlottenlund,

SØNDAG DEN 16. JUNI KL. 20 PR.

Kl. 20: Velkommen ved Forstanderinde, Søster MARIA BIRGITTA.

Kl. 20,15: Pastor NÖLKE: Er du tilfreds? Hvad betyder dit Kristenliv for dig blandt dine Kammerater?

Fællessang . Kaffe.

Kl. 21: Forstanderinde, Frk. BODIL WARMING: Øjeblikkets Krav og Planerne for Fremtiden. Den unge Piges Fritidsinteresser.

Kl. 21,45: Politibetjent, Frk. LILI HOWITZ: Hverdagspligterne og den katolske unge Pige.

Kl. 22: Afslutning i Kapellet ved Pastor NÖLKE.

Pris 60 Øre pro persona erlægges ved Ankomsten.

Enhver interesseret ung Pige er velkommen! Tag Kammeraterne med! Dersom der bliver god Tilslutning, vil vi forsøge at holde et saadant Stævne hver Sommer. Mange katolske unge er ensomme i det daglige. Kom ud og find Kammerater, der kender de samme Vanskeligheder, og forsøg at dele dem med hinanden og hjælp hinanden! Og prøv om ikke netop denne Aften kan være til Hjælp og Glæde!

Velkommen — ogsaa til ikke-katolske unge Piger!

Fredag d. 21. Juni bliver der Aftenmøde for Sygeplejersker. Se Programmet næste Uge.

Hil dig, Maria!

Den guddommelige

Moderværdigheds Vilkaar I

Dengang Zakarias havde hørt det Budskab, at hans Hustru Elisabeth skulde føde ham en Søn af saa overvættets Storhed og Hellighed, burde han i Lydighed mod Gud og med Taknemlighed have taget imod Engles Meddelelse, men i Stedet overvældedes hans Sind af en stor Tvivl, idet der paa Naturens og det fysiske Omraade frembød sig en alvorlig Vanskelighed. »*Hvorpaa skal jeg erkende dette? Jeg er jo gammel, og min Hustru er ogsaa til Aars*« (Lk. 1,18). I Gabriels Samtale med Maria forekommer der paa det tilsvarende Sted en lignende Afbrydelse fra den Persons Side, hvem den himmelske Budbringer taler til. »*Men Maria spurgte Englen: Hvorledes skal dette ske, da jeg ikke kender nogen Mand?*« (Lk. 1,34). Her ophører imidlertid Overensstemmelsen for Zakarias' og Marias' Vedkommende. Selv om de to Spørgsmaal er ensartede og fremkommer paa saa at sige samme Sted i den himmelske Handling, saa er de dog uhyre forskellige i Aand og fremkalder Svar af

uendelig forskelligt Indhold. Marias Spørgsmaal efterfølges af den mest ophøjede Redegørelse for Menneskeblivelsens Mysterium, som nogen Sinde er blevet fremsat her paa Jorden. Hvad Gabriel gav til Svar paa Marias Spørgsmaal er Ord af evig Skønhed og uforlignelig Dybde. Zakarias derimod bliver irettesat, haardt irettesat, saa at sige paa menneskelig Vis, idet Englen viser Harme over den gamle Mands Nølen, fordi han ikke erkendte, hvad det var for en Slags Budbringer, der var kommet til ham. »*Da svarede Englen ham: Jeg er Gabriel, som staar foran Gud, og jeg er udsendt for at tale til dig og bringe dig dette Glædesbudskab. Men fordi du ikke troede mine Ord, som vil gaa i Opfyldelse, naar Tiden er inde, skal du blive stum og ikke kunne tale, indtil den Dag det sker*« (Lk. 1,19 f.). Af denne Forskel i Engles Optræden overfor de to, som spørger, ser vi ved første Øjekast, hvilken Dybde af Visdom og Ydmyghed der maa ligge i den Sætning, hvormed Maria afbryder Englen, idet han staar i Begreb med at bringe sit store Budskab. Vi har her de Vilkaar, der former guddommelig Moderværdighed til noget saa uventet, saa uforudset: absolut Jomfruelighed.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Academicum Catholicum

Da Hs. Exc. Biskop Suhr har udtalt Ønsket om, at »Academicum Catholicum« under Hensyn til de øjeblikkelige Forhold udsætter sin aarlige Generalforsamling indtil videre, vil denne som Følge heraf foreløbig ikke blive afholdt.

Aarsberetningen om Sæsonen 1939—40 samt Regnskabet vil blive forelagt ved førstkommende Lejlighed. *Administratores.*

Pater Schall S. J.

fortsat fra Side 343

Oktober 1611 blev han optaget i Jesuiterordenen og anbragt i den romerske Ordensprovinc' Noviciatus »St. Andrea«, hvor han levede og arbejdede i sine to Noviceaar. Da Novicetiden var afsluttet, overførtes han til »Collegium Romanum« for der at absolvere det fireaarige Teologistudium. *(Fortsattes)*

Liturgisk Kalender

Juni:

2. S. *Søndag i Jesu Hjertes Oktav* (662); 2. Oktaven*); 3. St. Marcellinus, St. Petrus og St. Erasmus (927); Jesu Hjertes Præfation*).
3. M. i Oktaven*); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]); Jesu Hjertes Præfation*).
4. Ti. St. Frans af Caracciolo (928); 2. Oktaven*); Jesu Hjertes Præfation*).
5. O. St. Bonifatius (931); 2. Oktaven*); Jesu Hjertes Præfation*).
6. T. Jesu eucharistiske Hjerte ([179]); 2. St. Norbert (933); Jesu Hjertes Præfation*).
7. F. Oktav af Jesu Hjertes Fest*); Festens Præfation*).
8. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]); 2. Den Helligaand ([120]), 3. For Kirken eller for Paven, 4. Om Fred.
9. S. 4. *Søndag e. Pinse* (666).

Ann. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælmesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Den ny Messe (der ikke findes i Messebogen) er udgivet af *Jesu Hjertes Budbringer*, Rymsgade 26, Aarhus, og faas ogsaa i Katolsk Boghandel, Stenosgade 3, København V. — Pris 10 Øre.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Katolsk Bogkatalog

I disse Dage har *Arnold Buscks* internationale Boghandel paa Købmagergade udsendt et Katalog »*Katolsk Faglitteratur*«. Forarbejderne hertil begyndte allerede saa langt tilbage som i 1937, og det var Pastor *Peter Schindler*, som tog Initiativet og fik Boghandler Busck interesseret i Sagen.

Kataloget har foruden Boghandlerens eget Forord faaet venlige Ord med paa Vejen af fire af Litteraturens Katoliker. Professor *Johannes Jørgensen* sammenligner Tiden før 1914 og nu og konstaterer, at der ikke længere tales om »katolsk Inferioritet«. »Vi kan som Katoliker se Apollon i Øjnene, og med Pallas Athene har vi intet Udestaaende.« Pastor *Schindler* skelner skarpt mellem »Tryksager« (»Hø«) og »Litteratur« (»Kærne«) og giver Kataloget den Garanti med paa Vejen, at Høet er sorteret fra, »fordi Udvalget er foretaget af kompetente Personer«. Fru *Sigrud Undset* ønsker til Lykke med det gode Initiativ, og Magister *Emil Frederiksen* skriver et Forord, som vi tillader os at aftrykke nedenfor.

Kataloget omfatter 281 Bøger, hvoraf de 122 er tyske, 53 danske, 49 engelske, 45 franske, 10 norske og 2 svenske. Selv under de øjeblikkelige Forhold, som Katalogets Redaktører ikke kunde forudse, vil saaledes langt de fleste af Bøgerne kunne fremskaffes.

Enhver katolsk Bogelsker vil naturligvis savne adskilligt, som netop han sætter Pris paa, men det samme gælder alle Kataloger, og denne gør heller ikke Fordring paa nogen Form for Fuldstændighed. Hovedsagen er, at den gør opmærksom paa et stort Antal katolske Bøger, som virkelig er blandt de bedste.

Interesserede vil kunne modtage Kataloget ved Henvendelse til Buscks Boghandel.

Katolicisme og Kultur

Ordet *Propaganda* var indtil for faa Aar siden en Glose, som for nordiske Øren havde indgaaet en noget ildeldyende Forbindelse med Ordet *Katolicisme* — omtrent som Jesuit og Hensigten helliger Middel.

Siden har vi jo oplevet, at Propaganda særligt forbindes med Magter, der har overtrunfet selv den fladeste Vulgærdannelses Fan-

tasier om jesuitiske Hensigter og Midler. Med Hensyn til Katolicismen har disse gamle Formler tabt al brugbar Betydning.

Katolicismen er et aandeligt Rige — for dens tænkende Tilhængere i alle Jordens Lande er den »et større Fædreland end denne lille Tue« — med en Historie, en Kultur, en Række rige Traditioner paa alle Humanismens Omraader.

Oftere og oftere spørges der: hvad siger man fra katolsk Side? Og mere og mere har den Erfaring fæstnet sig, som her i Danmark er blevet gængs i det Udtryk: Kato-

A S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-Skræderi og Konfektion leveres til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder en Konto

A S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Læs Berlingske Tidende

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

licismen er en Livsanskuelse, der har Svar paa alle Spørgsmaal.

Naar der i Omstyrrelsens Nutid spørges om en fast Kontinuitets Betydning — en gennem Aarhundreder holdbar Sammenhæng — et over Nationer og Livsrum og Systemer tydeligt defineret Fællesskab med synlig Form — mon der da findes nogen Verdensanskuelse, nogen Institution, nogen Kultur, der maaler sig med Katolicismen?

Men det dybest ejendommelige ved Katolicismen i dens Forhold til en spørgende Menneskehed er det, at dens Kristendom og dens derpaa grundede Værdier er et Tilbud, som ikke henvendes til Folkene, til Nationerne som saadanne. Kristendommen vil ikke være Tysklands Redning eller Frankrigs Styrke eller Englands Grundvold eller Skandinaviens Tilflugt. Katolicismens Kristendom er

ikke til hverken for Kulturens Skyld eller de enkelte Landes aandelige Selvhævdelses Skyld. Den henvender sig til det enkelte Menneske; Kultur og Menneskehed kommer i anden Linje. Det endelige og afgørende Retningspunkt er *Frelsen for dig og mig* — vi Enkeltes Tro og Moral.

I denne Hensigt bruger Katolicismen sin nedarvede og aktuelle Kultur og søger Tilknytning til Tankens og Hjerterets Livsformer, hvor den finder dem egnede.

Videnskab og Kunst, Aandsliv og menneskelig Forædling er blandt Katolicismens Midler til at naa sine oververdslige Maal — i Sammenligning med hvilke disse jordiske Værdier til syvende og sidst kun er glimrende Skygger, idel Forfængelighed.

Emil Frederiksen.

Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Charlottenlund.

Børnestævne i Trørød

Grundlovsdagen d. 5. Juni

Dagens Program:

Kl. 10 Messe.

Ca. Kl. 11 Frokost; derefter Velkomst.

Kl. 12—13,15 Skolerne leger.

Ca. Kl. 13,30—13,50 Tale af Pater *Steph. Wevers*.

Kl. 14—15 Konkurrencelege; derefter Mellemmad.

Kl. 15,30 *Biskoppen* kommer; derefter forskellig Optræden af Børn.

Kl. 17,15 Afgang.

Da nogle Børn fra mindrebemidlede Familier ikke er i Stand til at betale for Billetten til Trørød, vil Komitèen være taknemmelig for en beskeden Hjælp, saa alle vore Børn kan komme til at deltage. Bidrag hertil modtages med Tak af Pater Groteclaes, Stenosgade 4.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: I Søndags afholdtes den tredje Saligerklæring. Der var stor Tilstrømning af Pilgrimme fra den saliges Fødeegn, Brescia i Norditalien. — Det var den salige Maria af den Korsfæstede. Hun blev født 1813 og havde faaet hele sin Opdragelse i et Nonnekloster. Da hun var sytten Aar gammel fik hun af Faderen overdraget Ledelsen af et Spinderi. Hun gjorde, hvad hun kunde for at forbedre Arbejdernes Kaar. Under en Epidemii plejede hun de syge med stor Opofrelse. Hun stiftede et Nonnesamfund, der tager sig af syge Børn og unge Piger. Hun kaldte dem »Ancelle della Carita«, »De barmhjertige Tjenerinder«. Hun døde den 15. December 1855.

Det pavelige Videnskabers Akademi afholdt sin tredje Session. Det har nu bestaaet i fire Aar. Der foretoges og diskuteredes en Række videnskabelige Afhandlinger fra forskellige Lande.

I Anledning af Saligerklæringen af den spanske Nonne *Giochina de Vedruna de Mas* har General Franco sendt den hellige Fader et Taketelegram, hvori han anmoder om den pavelige Velsignelse over sit Land og Folk.

Den hellige Fader har modtaget en japansk Delegation. Privataudiensen varede en halv Time.

Polen: Sovjets Terrorisme bliver mere og mere raffineret: Børnene fjernes fra Forældrene og deporteres til fjerne Egne.

»Tænk paa Trørødhus i Sommer!«

Som Ledere af »Trørødhus« Feriehjem i Sommer henvender St. Liobasøstrene følgende Opfordring til Læserne:

Grundet paa de svære Tider i Aar, med Rationering og Dyrtid, beder vi alle tænke paa Børnenes Ferie i Trørød.

Dersom nogen vil hjælpe med at sende evt. Ernæringskort, Levnedsmidler eller Hjælp i Form af Pengegave, vil det blive modtaget med stor Taknemmelighed.

Naar det gælder Børnenes Ferie og med Henblik paa en vanskelig Vinter, som gerne skulde mødes for vore Børns Vedkommende med et Fond af Kræfter, haaber vi, at mange vil tænke kærligt paa de smaa og gerne ofre noget af deres eget til Bedste for vort katolske Feriehjems Drift.

Eventuelle Gaver modtages med Tak af *Forstanderinden for St.*

AARHUS SOGN

Jubilæum i Rosenkrans-Kongregationen i Aarhus

Vor Kongregation har 25 Aars Jubilæum som Kongregation d. 8. Juni. Vi fejrer Begivenheden ved en Fælles-Kommunion Fredag den 7. (Jesu Hjertes Fredag) og samles derefter til Fødselsdags-Chokolade i Sangsalen. Vi vil gerne have alle Aspiranterne med, ligesom de unge nygifte forventes at komme til Stede, som tidligere har været Medlemmer af Kongr. »Regina Virginum«.

Torsdag d. 20. Juni har vi Møde og Optagelse af nye Medlemmer.

P.S. Som »Rosenkransforening« kan vi fejre *60 Aars Jubilæum* d. 8. December 1941. *Præses.*

Aarhus Opland

Pindstrup:

Søndag d. 2. Juni: Kl. 9 Kommunion. Kl. 10 Festgudstjeneste, nemlig Højmesse m. Præd. af Sognepræst Pastor N. Th. Hansen fra Randers. Kl. 14 Undervisning. Kl. 15 Festandagt.

NB. Processionen maa bortfalde i Aar, men der holdes en festlig Gudstjeneste i Kapellet.

Odder:

Fredag d. 31. Maj: Kl. 16,15 Andagt.

Søndag d. 2. Juni: Kl. 9,15 Kommunion. Kl. 10 Sangmesse m. Prædiken.

Grenaa:

Søndag d. 9. Juni: Kl. 10 Sangmesse m. Prædiken.

Drengen saa paa Lægen og spurgte: »Skal Renerne bringe mig hen til Imandra Søen?» — Han troede Lægen holdt ham for Nar.

»Skal jeg dø?»

»Nej, du er rask og kan rejse hjem.«

Man bragte virkelig Jewan hans Skindstøvler, hans Hue og hans gamle Uldskjorte.

Da han havde forladt Sygehuset og atter stod ude paa Gaden, kunde han ikke kende Chibiny igen! Oppe paa Bjergene var den sidste Sne ved at smelte. Langs Imandra var der bygget en lang Jordvold, og paa denne var man nu i Færd med at lægge Sveller og Skinner, som Heste og Rener havde transporteret dertil. En Mængde nye Barakker var ogsaa opført i Mellemtiden. Lidt borte fra Dæmningen laa Lappernes Telte. En graablaa Røg strømmede ud fra Teltene, og der duftede af Rensdyrkød og Fisk. I Græsset ved Siden af legede en Flok halvnøgne Børn.

Solen gik nu slet ikke ned mere. Hele Dagen sendte den sine Straaler ned over Imandra, over Hytterne, over hele Lapland. Om Natten stod den som en Ildkugle over Bjergene, og det var lyst som om Dagen. Ude paa Søen og i Sumpene havde Fuglene travlt med at rugge. Uafbrudt hørte man deres Skrigen, og Luften genlød uophørlig af deres Vingeslag. Ikke engang om Natten var der Ro. Fuglene var helt øre af Glæde over Solen.

Der blev arbejdet uafbrudt paa Banestrækningen. Det ene Hold Arbejdere afløste det andet. De forpinte Dyr fyldte Luften med deres Skrig. Bunken af Skeletter og Gevirer i Kløften ved Imandra voksede fra Dag til Dag; Massegraven blev længere og længere; det saa ud, som vilde den prøve paa at indhente Jernbanedæmningen.

Helt bedøvet af Støj, Solskin og Trængsel naaede Jewan Lappernes Telte. Her voksede Græsset frodigt. Elvene strømmede muntert afsted, og de smaa Rensdyrkid legede sorgløst. De havde ingen Anelse om den Fremtid, der ventede dem; de vidste jo ikke, at deres Far og Mor blev tvunget til at udføre et Arbejde, der oversteg deres Kræfter. Selv i den Tid, hvor Renerne kastede deres Gevirer, blev de tvunget til at arbejde. Ingen Laplænder vilde i denne Periode lade sine Dyr arbejde, men her tog man intet Hensyn; pryglede blot endnu mere løs paa dem. Jewan gik ind i et af Teltene og spurgte

Kvinden, som opholdt sig der: »Hvor er din Mand?»

»Han er paa Arbejde?»

»Hvorfor er han rejst herhen?»

Jewan pegede paa Jernbanedæmningen.

»Man lovede os mange Penge.«

»Og giver man jer saa noget?»

»Vi faar i alle Tilfælde mindre, end man lovede os. Min Mand har allerede kørt tre Par Rener til Døde; men hørt kan vi ikke komme; han har skrevet under paa et eller andet Papir.«

»En Kontrakt!« Jewan kendte tilstrækkeligt disse Papirer, i hvilke der stod saa mange smukke Ord; men som gjorde Livet saa indviklet, og som det var umuligt at slippe fri af.

Selv ud over Graven naaede Kontrakten. Blev man syg og kom paa Hospitalet, laa den i Mellemtiden paa Kontoret og ventede paa en, og saa snart man igen var rask, tvang den atter en til at arbejde.

»Fra hvilken Landsby er I?»

»Fra Murd Søen.«

»Er her ingen fra Pull Søen?»

»Jo, mange. Deres Telte staarovre paa den anden Side.«

»Jeg er Waask Søns. Han er Landsbyens ældste. Kender du ham?»

»Er du Jewan?»

»Ja.«

»Waask siger, at et ondt Menneske har dræbt dig. Det har Troldmanden sagt.«

»Jeg lever. Troldmanden har be draget min Fader. Hvor bor min Fader?»

»Det ved jeg ikke, men prøv at spørge ovre paa den anden Side.«

Jewan skyndte sig over paa den anden Side af Dæmningen; der stod de Telte, som tilhørte Folkene fra Pullsøen, og i Mekkails Telt fandt han sin Fader. Gamle Waask var meget syg af Skorbug og havde fuldstændig mistet Bevidstheden; han kendte ingen mere. Mekkails Kone plejede ham. Hun havde fundet ham ovre paa Kasernen og havde sørget for, at han blev flyttet ind i deres Telt.

»Far, Far! Kender du mig ikke? Det er Jewan, din Søn.«

Jewan ruskede i Waask. Den gamle brummede et eller andet uforstaaeligt. Han genkendte ikke sin Søn.

»Far, hvor er Mattesch? Og hvor er dine Rener?»

»Mattesch har giftet sig med Jægeren Osska. De flygtede ind i

Skoven og tog Renerne med,« svarede Mekkails Kone.

»Far, jeg vil bringe dig tilbage til Pullsøen. Jeg vil se at faa fat i en Baad og ro dig derhen.« Jewan var rede til at gøre alt, blot han kunde kalde Faderen tilbage til Livet. Han troede, han var i Stand til i en lille Baad at ro tværs over den store Imandra-Sø.

»Lad ham ligge i Fred. Han har allerede længe ligget saadan ...«

»Jeg vil hente Lægen.« Jewan skyndte sig tilbage til Sygehuset, der havde man jo helbredet hans egen Sygdom.

»Min Far kan ikke taale mere; tag ham herover og gør ham rask,« sagde han til Lægen. Denne sendte en af sine Medhjælpere derover for at undersøge den syge. Han undersøgte ham og sagde: »Det er for sent. Din Fader dør snart.«

Jewan løb ud af Teltet og kastede sig grædende ned i det høje Græs.

»Min Far dør; saa har jeg kun Mattesch tilbage; og hun er flygtet med Osska. Jeg har kun mine Rener tilbage. Ikke et eneste Menneske i hele Lapland bryder sig om mig,« saaledes græd og klagede Jewan.

Da han igen kom ind i Mekkails Telt var Faderen død. Mekkail anbragte Liget paa en Slæde for at bringe det hen til Massegraven.

Jewan ledsagede Faderen og vendte noget efter tilbage til Mekkails Telt, hvor de sad og var ved at spise til Aften.

»Hvor vil du nu tage hen, Jewan?» spurgte Mekkail.

»Jeg vil lede efter Mattesch.«

»Hvorfor vil du lede efter Mattesch?»

»Jeg vil have mine Rener.«

»Jewan, du skal ikke lede efter din Søster Mattesch og Renerne.« Jewan saa urolig paa Mekkail.

»Er Renerne omkommet?»

»Nej, de er ikke omkommet, men det er unødvendigt at lede efter dem. Gamle Waask har givet sin Datter og Jægeren Osska dem. — Troldmanden havde jo sagt, at du var død. Du faar ikke Renerne tilbage. Osska vil ikke give dig dem, og Mattesch vil bare sige: Hvorfor er du kommen? Blot for at ærgre os og tage Renerne fra os? Gaa du tilbage, hvor du kom fra.«

Fortættles

Retrætedagene i Ordrup

Der er endnu Plads til Deltagere i *Retrætedagen paa Søndag den 2. Juni for Damer*. Leder er Pater Wevers. Ligesaa til *Retrætedagen for Herrer, Søndag d. 9. Juni*. Leder: Pastor Messerschmidt. St. Liobasøstrene, Kollegievej 4, Charlottenlund, modtager Tilmeldelser.

Sommermarkedet i Brønshøj

Markedets Program

For sjette Gang indhydes Sankt Antoni Menigheds Venner til Marked i Brønshøj. Terrænet er Pladsen foran Præsteboligen. Attraktionerne bestaar i: Markedskro, Markedsteater, Tombolaer, Lykkehjul, Skydetelte, Salgsboder, og meget mere.

Markedsteatret byder bl. a. paa følgende:

- Kl. 14: Illusionisten *Mr. Kodo*.
- » 15: *Hussons* Dobbeltkvartet.
- » 16: Det lokale Mandolinorkester »*Canto*«.
- » 17: Sangforeningen »*Orpheon*« under Hr. *Andreas Okrojs* Direktion.
- » 18: Elever fra *Hertha Petersens Musikskole*; Sang og Spil.

Kl. 19 sker *Lodtrækning* for forskellige Bortlodningers Vedkommende.

I Kirken holdes Kl. 20 *Festandagt*. Hermed slutter Markedet.

Som tidligere meddelt gaar Indtægten til Arbejdet i Sankt Antoni Menighed. Uden vore »Markeder« vilde det ikke have været muligt for os at skaffe Dækning for de løbende Udgifter. Man vil deraf forstaa, hvor meget det betyder for Menigheden, om vort Marked ogsaa i Aar faar godt Besøg. Hvis nogen finder, at Vejen til Brønshøj er for lang, kan Sagen støttes ved Indbetaling af en Pengegave paa Post-Konto 20245, Sankt Antoni Kirke, Brh.

Paa Markedspladsen

Lidt Fremtidsmusik

Den lille Sankt Antoni Kirke har længe vist sig utilstrækkelig. Saa snart en større Festdag oprinder, maa adskillige Kirkegæster finde sig i at staa op under hele Guds-tjenesten. I Betragtning af, at Brønshøj har været og sikkert stadig vil være i stærk Udvikling, indses det let, hvor vigtigt det er, at der arbejdes energisk paa at skaffe Midlerne til Opførelsen af en stor Kirke.

I Kirken findes under den store Antoniusstatue en Bøsse, i hvilken nedlægges Bidrag til den nye Kirke. Det er ikke just Formuer, der paa den Maade er tilgaaet Indsamlingsfondet, men det er alligevel prisværdigt, naar Menigheden ved mange smaa Bidrag, nedlagt i den-

ne Bøsse og i smaa Hjemmelbøsser, aarligt har ydet omkring 500 Kr.

Det er ikke længe siden, vi fik en Gave paa 2000 Kr. Og for flere Aar siden vankede der en Gave paa henved 30 Tusinde. Paa den Maade har vi altsaa et godt Fundament at arbejde videre paa. Men det indses let, at der mangler en net Sum Penge i det Beløb, der skal til for at rejse en stor Kirkebygning.

Men vi sætter vor Lid til, at Sankt Antonius har mange, trofaste Venner.

Sankt Antoni Distrikt tæller ikke saa lidt over 500 Sjæle, og det maa antages, at dette Antal vil blive fordoblet inden ret mange Aar. Hvilke Perspektiver vil derfor en smuk, stor Kirke i det tætbyggede Brønshøj Kvarter ikke aabne?

Ved Skydeteltet

København og Ordrup K. U. K.

Lørdag d. 1. Juni 1940 Kl. 20, stort Fællesmøde med festligt Udstyr i Ordrup Hotel, Ordrupvej 114. Frk. Doris Mogensen og Hr. Birger Hutter's taler. »De to Minuter« kommer vi ikke til at savne. Medlemmer fra baade Kbhvns. og Ordrup K. U. K. taler. Der bliver munter Underholdning (Sketches m. m.) Birger Hutter's og Filip Lange har Billetterne, der koster 1,65 Kr. Husk Sangbøgerne!

Onsdag d. 5. Juni, Cykletur ud i det Blaa. Leder: Birger Hutter's. Kbhvns. K. U. K. starter fra Stenosgade Kl. 14, Ordrup K. U. K. fra Femvejen Kl. 14½.

K. U. K.s første Friluftsmøde finder Sted i Ordrup ved St. Andreas-Kirken Søndag d. 23. Juni 1940. Der deltager saavel Kbhvns. som Ordrup K. U. K. — Programmet i store Træk: Messe med Fælleskommunion (Tidspunkt fremkommer senere!) Ca. Kl. 10 Morgenkaffen indtages. Kl. 11 Tale — Dagens Motto. Kl. 11,30—14 Frokostpause i Skoven. Kl. 14,30—15,30 Foredrag med cfflgl. Arbejds-kredse. Kl. 17—18 do. Ca. Kl. 19,30 afsluttende Højtidelighed i det fri. Andagt i Kirken.

Med vore »Arbejds-kredse« ved et Friluftstævne gør vi et nyt Forsøg paa at interessere Ungdommen for aktiv Medvirken i Kirkens Arbejde.

Saafermt andre Ungdomsfor- eninger i København er interesse- ret i K. U. K.s Arbejde, er de hjer- telig velkommen til at sende en Repræsentant til Stævnet, men be- des da i Forvejen henvende sig til Birger Hutter's, Slotsvej 33, Ordrup 1583, eller Filip Lande, Ryparken Nr. 84.

Kirkeinventar billigt til Salg

Lysestager af forsk. Størrelse og Form; Statuer (St. Terese af Jesus-

barnet; den opstandne Frelser); Lampetter, Lyseholdere til mange Lys, Kandelabre med elektrisk Lys; mellemstore Julekrybbefigu- rer; forsk. Krucifikser; Korsvejs- stationer i Egetræsrammer (60×35 cm); to Glasmalerier i blyind- fattede Ruder (1×0,64 m): Fod- vaskningen, Eukaristien; Kommu- nionsbænk (i udskaaet belgisk Eg (3,50 m lang, 85 cm høj, for- synet med Dobbeltlaage i Midten).

Interesserede bedes sende et Ord til Redaktionen, mærket »Kirke- inventar«.

Slut op om D. K. K. F.

Kapellet i Trørødhus. Messe læ- ses d. 15. Juni Kl. 8¼. Afgang fra Kbhvns. Hovedbanegaard Kl. 7,30.

Ønske om Deltagelse i Morgen- bord paa Trørødhus bedes venligst anmeldt til Fru Sutermeister-Fey- ring, Bredgade 21.

Kursus i Paramentsyning

afholdes i St. Ansgars Præstegaard, hvis tilstrækkelig mange melder sig. Damer med gode Øjne og øvet i fint Haandarbejde indbydes. Kur- suset er gratis. Henvendelse til Fru Sutermeister-Feyring, Bredgade 21, 2. Sal.

St. Ansgars Kirke

Søndag d. 2. Juni fejres *Jesu Hjerter Fest*. Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse m. Præd. Kl. 17 Festandagt.

Bønnens Apostolat

Intentioner for Juni Maaned: Jesu Hjertes Herredømme i Span- nien. Institutioner for Ungdom- mens Opdragelse.

Møder i København

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 2. Juni Kl. 8 Fælleskommunion i St. Ansgar. Mand. 3. Juni Kl. 20 Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 2. Juni Kl. 8½, Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Tirsd. 4. Juni Kl. 16½ Immaculatakongrega- tionens sidste Møde før Ferien.

Eukaristisk Forening for Damer i St. Ansgar og Rosenkranssognet. Damerne mindes om de aftalte Til- bedelsestimer Fredag d. 5. Juni.

»Fredens Dronning«. Sønd. 4. Juni Kl. 20 »aaabent Hus« hos Præ- fekten. Torsd. 13. Juni Kl. 20 Møde i Kirken. Optagelse.

Taastrup

Sjalet blev vundet paa Nr. 303 og kan afhentes hos Pastor Braun, Taastrup, inden den 1. Juli.

Dødsfald

Vor kære St. Elisabethsøster
Maria Ziphyrina Møller
er afgaaet ved Døden d. 23. Maj
1940.

St. Elisabethsøstrene,
Kastanievej.

Den kære Afdøde anbefales
til de troendes Forbøn.

NYKØBING F.

A-S Lolland-Falsters

Kulkompagni
KUL.KOKES.CINDERS
Nykøbing F. Tlf. 626, 945
Leverandør til kat. Institutioner

Johannes Madsen
Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer
St. Kirkestræde, Tlf. 684
Leverandør til katolsk Menighed

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Flittings . Pumper . Cen-
tralvarme . Sanitet . Ilt og Gas . Autogensvejse-
værker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler

TELEFON 203

Støt

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

E. C. Schultz

Kolonial . Delikatesser
Tlf. 110 . Hj. af Østerg. og Raadhustr.
Leverandør til katolsk Menighed

CHR. HANSEN

Murermester

Fredensgade 17 . Tlf. 322
Leverandør

J. Lülken Frigast & Co. A-S

Træløst, Kul & Koks

Lev. til de katolske Institutioner

Samtale med en otte-aarig

Jeg er paa Tur i Utterslev Mose, da en lille Dreng begynder at konversere mig. Han har faaet Øje paa Karo og skal have Besked om, hvad det koster at holde Hund. Dernæst forhører han mig, om jeg ogsaa hver Dag gaar paa Arbejde. Jo, siger jeg, men jeg har ikke saa langt til Arbejdspladsen.

— Hvad laver De?

— Jeg er Præst.

Han ser lidt usikkert op paa mig og fortsætter saa Forhøret:

— Tjener De mange Penge?

— Næ, det vil jeg ikke paa-staa.

— Hvor meget faar De?

— Det har du jo ikke Forstand paa.

— Jo, det har jeg.

Jeg nævner ham omtrentligt, hvor stor min Gage er.

— Det var ikke meget, svarer han uden Tøven.

Nu er det min Tur til at forhøre ham:

— Hvor gammel er du?

— Otte Aar.

— Hvad skal du være, naar du bliver stor?

— Politibetjent, Ingeniør eller Læge.

Det sidste faar mig til at tænke paa, at der maaske stikker nogen Idealisme i Fyren.

— Hvorfor vil du være Læge?

— Jo, for saa tjener man saa mange Penge.

Lidt efter har han naaet den Laage, han skal ind af, og forsvinder. Men jeg kan ikke lade være med at grunde over den lille Fyrs paafaldende Interesse for Penge. Den tindrede gennem alt, hvad han sagde. Der var ingen Tvivl om, at for denne otteaaars Purk var der kun eet, der gav Tilværelsen Mening: Penge.

Men hvor havde han hentet dette Livssyn? Naturligvis fra sit Hjem. Han maa have hørt Forældrene tale om Penge tidlig og silde. Og hans modtagelige Sind har aabnet sig for denne Livsforkyndelse.

Ja, hvor er det sandt, at Barnet er et Spejl af Hjemmet.

Mon ikke Forældre en Gang imellem kan trænge til at blive mindede om, i hvor høj en Grad de præger deres Børn. Maaske ikke saa meget med deres Formaninger. Mest ved det, som

ikke er bestemt for Børnenes Ører.

Hvis et Hjem er uden Idealisme, hvor kan man da vente at finde Idealisme hos Børnene? Og hvis en Far og en Mor kun er Katoliker af Navn, hvor kan man da regne med, at den religiøse Sans skal komme til Udvikling hos Børnene?

Har man som Præst prøvet at undervise Børn fra religiøst lunkne Hjem i Religion, har man en levende Fornemmelse af, at alt, hvad man siger, er »spildte Guds Ord paa Balle Lars«. Og hvor skulde man kunne bebrejde de Smaa det? Saa skulde man ogsaa skænde paa Børnene, fordi de var fra et fattigt eller et mindre probert Hjem.

Ingen Fattigdom er dog saa stor som den, der raader i et — maaske velhavende — Hjem, hvor Vinduerne, der vender ud imod Livets store Horisonter, er mørklagte.

Og hvor er den Mor rig (omend hun sidder i smaa Kaar), som kan øse ud af sit Hjertes Kærlighed til Gud.

C. B.

Horisonten rundt

Biskoppen flytter

Vi bringer i Erfaring, at *Biskoppen* fra 1. September i Aar tager Bolig i Bredgade i den gamle Bispelejlighed bag St. Ansgars Kirke. De ældre Katoliker vil med stor Glæde hilse denne Genoptagelse af Traditionen fra Biskop v. Euchs Tid, og de yngre vil forstaa Betydningen af, at vi saaledes faar vor Biskop midt iblandt os i Københavns katolske Liv.

Officielt fra Vikariatet

Vikariatet meddeler, at Hr. Pastor *Ph. v. d. Kettenburg* d. 1. August d. A. træder tilbage fra Stillingen som Sognepræst ved St. Ansgars Kirke og knyttes til St. Josephs Hospital som Hospitalspræst.

Ligeledes d. 1. August d. A. trækker Hr. Pastor *Fr. Ronge* sig tilbage fra Stillingen som Sognepræst ved Sakramentskirken.

Hr. Pastor *Cay Benzon* er fra samme Dato udnævnt til Sognepræst ved Sakramentskirken.

Trørødhus i Sommer

Vi bragte i sidste Nummer et lille Opraab fra St. Liobasøstrene, som bad om Hjælp i Penge og Naturalier til Feriekolonien i Trørød, kendt som »Prinsesse Margrethes Feriehjem«.

Som bekendt ejes Trørødhus af »Danmarks katolske Kvindesforbund«, der ogsaa hidtil har ledet Feriehjemmet. Men paa Grund af Øjeblikkets vanskelige og usikre Forhold har Forbundet taget imod et Tilbud fra Vikariatet om, at dette i Aar overtager Driften af de til Ejendommen knyttede Virksomheder. Trørødhus vil ogsaa i Aar i Skoleferien blive benyttet som »Prinsesse Margrethes Feriehjem«, og Vikariatet har lagt Hjemmets praktiske Ledelse i

Aar i Hænderne paa St. Liobasøstrene.

Feriehjemmets Økonomi hviler hovedsagelig paa det aarlige Tilskud fra *Børnehjælpsdagen*. Der var i Aar al mulig Grund til at befrygte, at dette vilde mindskes betydeligt. Men den Damekomité, som har Børnehjælpsdagens bekendte Bod til Fordel for Feriehjemmet, gjorde sig derfor ekstraordinære Anstrengelser og opnaaede baade en righoldigere Bod og en større Salgsindtægt end i tidligere, fredelige Aar. Det vil dog ikke sige, at Hjemmet faar et større Tilskud; Børnehjælpsdagens samlede Indtægt er jo i Aar mindre end ellers.

Selv om Tilskudet i heldigste Fald bliver det sædvanlige, er der stærk Brug for *yderligere Hjælp*. Ogsaa i tidligere Aar har Feriehjemmet maattet regne med saadan ekstra Hjælp, og Prisstigningerne gør den endnu mere nødvendig. Hjemmet giver gratis Fericophold til ialt godt og vel 60 katolske Skolepiger, og de maa intet savne, naar de netop skal ud for at hente sig Sundhed og Glæde.

Hvad der ikke staar i Ugebladet

Et Blads Papirkurv er ikke den kedeligste Genstand for Studium. Gennemlæser man de krøllede Papirer, som er havnet dernede, kan man lære ikke saa lidt om Bladets Læsere — og om Redaktionen. Det er ikke Meningen, at vi i Dag vil glatte saadanne Papirer ud og alligevel lade dem trykke, hvor belærende det end kunde være. Men vi vil fortælle om to bestemte Kategorier af Breve og Artikler, der mødes nede i Kurven, men iøvrigt er saa indbyrdes modsatte som vel muligt. Der er temmelig mange af dem, og det

er Grunden til, at de bør omtales.

Naar man konverterer, saa er det, fordi man har erkendt en Sandhed saa blændende, at alt andet Lys synes svagt og fattigt. Jo bedre man trænger ind i Kirkens Lære, des mere blegner al Visdom, som blot er menneskelig. Det er ganske naturligt, at Konvertitter er ligefrem blændede af det nye Lys. Alle, der har haft den Lykke at konvertere, husker selv, at hele Kirken, ogsaa dens menneskelige Sider, laa badet i en vidunderlig Lysglans. Det er ikke blot Guds fulde Aabenbaring, der fordunkler al hidtidig Livsforstaaelse. Den Præst, der forkynder den blændende Sandhed, synes mere veltalende end alle andre Talere. De Bøger, der fremsætter Kirkens Lære, synes skrevet af Intelligenser af større Styrke, end man før har kendt. De Ord og Toner, der lægges Konvertitten paa Læberne, bliver ikke æstetisk bedømt, men faar en Skønhed, som laanes fra det, de udsynger. Den fødte Katolik synes misundelsesværdig som den, der ikke blot fik en højere Tilværelse tilbudt, men ogsaa maa have levet paa et fuldkomnere Plan. Den katolske Skole faar ogsaa Glans af den Livsanskuelse, den opdrager til, og Konvertitten er sikker paa, at den i et og alt lader alt andet Skolevæsen bag sig.

Er det ikke rigtigt? Papirkurven siger det. Det er ikke mange Breve, en Redaktion er saa glad for, som disse Konvertitbreve. De er saa lykkeligt umaadeholdne i deres Glæde. Det er ligesom Frydeskrig fra en blindfødt, der er blevet helbredet, og i Synets Henrykkelse synes alt ham skönt, blot fordi det kan

(fortsættes Side 362)

Undskyld – hvad var det, De sagde

Syv Gange i Messens Løb (jeg forbigaar det lille »Forspil« før Introitus og det lille »Efterspil« efter Velsignelsen) holder Præsten op med at tale til Gud, vender Ryggen mod Alteret og siger noget til Menigheden.

Men vi lægger mindre Mærke til det, end vi vilde gøre, hvis han vendte sig om og nøs — saa vilde vi da i hvert Fald sige til os selv (og sandsynligvis til andre bagefter), at den stakkels Mand havde faaet en meget slem Forkølelse. Det er rigtigt nok, at Menigheden i et ganske lille Mindretal af vore Kirker er høflig nok til at svare Præsten, men som Regel overlader den til Ministranten at grynte et eller andet. Hvis der var en, som udbrød: »Undskyld, men Præsten sagde noget til Dem! Skal De ikke svare ham?« saa vilde de fleste være nødt til at komme med en Undskyldning og indrømme, at de ikke havde lagt Mærke til, at han talte til dem. De maatte spørge, hvad det var han sagde ... og imens havde han atter vendt sig mod Alteret og talte nu med Gud, saa de ikke kunde afbryde.

Ja, hvad var det, han sagde? Han meddelte en Kendsgerning og udtrykte et Ønske. Han sagde til os, at »Herren er med jer«, og han bad: »Maatte Herren være med jer!« Han vilde meget gerne have haft, at vi svarede af hele vort Hjerte: »Og med din Aand!« Men eftersom vi ingenting sagde og velsagtens heller ikke tænkte noget, og da vi virkelig ikke kan paastaa, at Ministranten med Begejstring udtrykker alt, hvad der rummes i vore Hjerter — saa forbliver den syvfoldige Bøn u-bedt, og Præsten gaar Glip af noget værdifuldt — vi med!

De vil maaske nedlægge Indsigelse her: »Ja, men Gud er altid »med os«. Han kan ikke

undlade at være det. Hvad kan saadan en Bøn da betyde?«

Den betyder naturligvis, at Gud er og ønsker at være nærværende iblandt os i en *særlig Hensigt*; at han er med os og ønsker at være med os, *for at* noget ganske bestemt fra nu af maa findes mellem ham og os. Naar Præsten siger »Dominus vobiscum«, er det ikke bare, fordi han ikke kan finde paa andet at sige og synes, at han dog maa sige *noget* — omtrent som naar vi gør en Bemærkning om Vejret, hvis vi er løbet tør for andre Konversationsemner.

Men saa maa vi da finde ud af, hvornaar og hvorfor Præsten siger det til os.

Første Gang lige før Kirkebønnen. *Herren er med os for at lytte*. Kirken *beder* altid i Messen. Sommetider om de største Ting — Naade eller Bestandighed; sommetider om mindre — Regn, Helbredelse for en syg. Det er aldeles ikke ophøjet Aandelighed, hvis vi hverken har Ønsker eller Bønner. »Bed, og I skal faa!« Naar Du kommer til Messen, skal Du komme med noget at bede om — om muligt noget uselvvisk. Bed for en Ven eller for Missionerne, for Retfærdighed og Kærlighed blandt alle Folkelag. Men *bed!* Herren er med Dig — ganske særligt — for at *lytte*.

Anden Gang før Evangeliet. Herren er med os for at *tale*. Han ønsker at belære os. Tro ikke, at Du kan Evangelierne udenad og ikke kan lære mere! Guds Ord er udtømmeligt. Han vil ikke blot tale til Dine Ører — maaske heller ikke give Dig nye Tanker. Men han taler uden Lyd og tilmed udenom Din Tanke, direkte til Dit inderste Jeg, og hvis blot Du tager imod hans Ord, er det skabende. Han *gør*, hvad han siger. »Tal, Herre; Din Tjener hører!«

Tredie Gang lige før Offer-

toriet. Herren er med os for at *modtage*. Messen er en Gave. Den er den fuldkomne Gave, som Gud hverken vil eller kan afslaa — for Gaven er Kristus. Men sammen med Kristus giver vi *os selv* og saa meget vi kan af de Ting, der er vore. Aa nej, ikke bare Penge! I gamle Dage samlede de troende Ugen igenem alt, hvad de kunde give til Menighedens fattige, og de tog det saa med i Kirken om Søndagen. Præsten udtog heraf saa meget Brød og Vin, som var nødvendigt til det hellige Offer, og derpaa lagde han Resten til Side til Fordeling. (Det er derfor han trængte til at vaske sine Hænder. De var blevet snavsede af at røre ved alle mulige mærkelige Gaver saasom Grønsager, Klæder, Sko!) Men hvis denne Skik er gaaet ud af Brug, hvad gør saa det? Bring alt, hvad Du kan — Dine Haab, Dine Ængstelser, Dine Hemmeligheder, Din Styrke, Dit *Jeg* — og giv det som *Offer*. Herren er her for at *faa!* Vær sikker paa, at han vil være taknemmelig.

Fjerde Gang lige før Præfationen. Og vær ikke mindre sikker paa, at hvis Gud er taknemmelig, vil han ogsaa gerne, at vi skal være det! Herren er her og *haaber* at blive takket. Gid vore Kirker ligesom i gamle Dage genlød af »Folkets vældige Røst« i et rungende *Habemus ad Dominum!* »Vi opløfter vore Hjerter til Herren!« *Dignum et iustum est!* »Sandelig, det er værdigt og ret, at vi til alle Tider og paa alle Steder *takker* Dig!« Vor Herre *forlanger* ikke, at vi skal takke ham, men han haaber saa meget, at vi vil gøre det! »Blev ikke ti rensed?« spurgte han, da han havde helbredet de ti spedalske: »Ja — men hvor er de ni? Der var ingen, som takkede Gud, undtagen denne *ene!*« Og sandt er det, at Taknemligheden blandt alle Dy-

der er den hyppigst glemte. I Sammenligning med det, vi beder om, og det, vi knurrer over, ja ogsaa det, vi angrer — hvor meget beløber saa det sig til, som vi takker for? Herren er her; han venter og haaber paa *T a k*.

Femte Gang — naa ja, Præstens Ord er ikke helt de samme, men vort Svar er det. Det helligste Sakramente er blevet konsekreeret og er paa Alteret. Det er, som om Præsten ikke turde — ikke kunde — ønske, at Herren skulde være mere »med os«, end han nu er. Nærmere kunde han ikke komme og heller ikke med en stærkere Nærværelse. Derfor beder Præsten nu, uden at turde vende sig bort fra Alteret: *Pax Domini sit semper vobiscum!* Det latinske Ord »pax« betyder mere end den blotte Ikke-Krig. Det betyder en aktiv god Vilje, næsten et levende Familiebaand, en Kærlighed, som forener. Ved den gamle hedenske Fest i Rom, der kaldtes *Coristia* eller *Cara Cognatio*, standsede hele Slægten alle sine Fejder og mødtes ved eet Bord, hvor der ogsaa var dækket til de afdøde, og over hvilket Slægtens Guder førte Forsæde. Man paakaldte og fejrede »*Pax Deorum*«. Jeg gentager, at et og samme Kærlighedens Baand forbandt Gud, de levende og de afdødes Sjæle. Det var en sublim Tanke. Gud forbyde, at de Kristne skulde forstaa Tanken mindre godt, end Hedningerne gjorde, eller skulde undlade at praktisere den meget bedre! Men maaske vi i dette højtidelige Øjeblik kan enes blot om det, at Herren er med os for at blive *tilbedt* og blive *ofret*. Det er jo ogsaa kun et Øjeblik siden, at Præsten sagde, at »ved Kristus og sammen med Kristus og i Kristus, er der til Dig, o Gud — gives der Dig — al Hæder og Ære.« Der »gives« Dig — ikke »maatte der blive givet«; og »alt« — ikke det, vi kunde give, naar vi var overladt til os selv, men saa meget, som han kan give og giver, det vil sige *alt*. Vi vil derfor forene os med ham; og ikke blot ved Hjælp af eller sammen med ham, men indlem-

met i ham, vil vi tage vor Del i at byde Gud al Hæder og Ære.

Sjette Gang, lige efter vor Kommunion, siger Præsten, at Herren er med os — og ønsker at vi gør det mest mulige ud af hans Nærværelse. Husk, at Kommunionen er en »integrerende« Del af Messen: Offeret er ikke helt fuldkomment, før de, som bringer det, »spiser af dette Brød og drikker af Kalken«. Det er rigtigt, at Præsten gør dette i alles Navn. Og det er rigtigt, at vi ikke altid kan modtage den hellige Kommunion sakramentalt. Men lad os aldrig tøve med at tage imod en aandelig Kommunion og paa den Maade indgaa i Kristus og modtage ham i vort Jeg. Og lad os heller aldrig glemme, at alle de, som er i Kommunion med den Ene og Samme, *maa* være i indbyrdes Kommunion. Det er derfor et forfærdende Paradoks, hvis to Kristne, der paa levende Vis har modtaget den selvsamme Kristus, er indbyrdes »ude af Kærlighed«, skilt fra hinanden i Stedet for at være forenet! Er det ikke en bogstavelig Selvmodsigtelse, hvis to, der har forenet sig med Een, forbliver indbyrdes adskilt? Men ak, desværre! Opbygger den hellige Kommunion nødvendigvis denne Enhed imellem os alle? fæstner den hin Kærlighed og ratificerer den hin varige Fred, der sammen med Enheden er de absolut og væsentlig eukaristiske Dyder? Maatte Kristus derfor være med os for at *forene* os!

Syvende og sidste Gang, lige før Bortsendelsen — *Ite, missa est* — beder Præsten den selvsamme lille Bøn, øjensynlig for at Herren, som er til Stede, *maa ledsage* os. *Mane nobiscum* — »Bliv hos os« — ikke fordi (som Disciplene sagde i Emmaus) »Dagen lider«, men netop fordi den nu skal til at begynde. Vi forlader Kirken. Vi gaar til vort Arbejde og vore daglige Pligter. I dem alle ønsker vi at have Kristus med os og *give* ham til andre. »Giv os i Dag vort daglige Brød« — ja, rigtigt! Men den Kristne vil ønske ogsaa at give af sine Livs-

fornødenheder til sin Broder. »Giv os vort daglige Brød — og giv os nok, saa vi kan give det halve *bort* og dog ikke sulte!« Og da dette Brød først og fremmest er Kristus, selve vor Sjæls Føde, gentager Miraklet sig: vi giver bort, og dog mindskes han ikke! »Hvad det hele fik at gemme, gemmes i hver enkelt Del« — nej mere: den, der mister sit Liv for Kristi Skyld, vil finde det. Kristus er derfor med os for at ledsage os i *Arbejdet*. Maaske vi faar Lejlighed til at skrive nogle Ord, der mere direkte gælder det kristne Arbejde.

Imidlertid er der Mennesker, der staar i Fare for at betragte Messen som kedsommelig Rutine og derfor ikke kan lade være ligefrem at glæde sig, naar den ikke er saa *lang!* Nogle prøver loyalt at følge den i Messebogen, og saa sker det, mens de vender Blad efter Blad og søger at læse hvert Ord, som Præsten siger, at de pludselig opdager, at denne har faaet et Forspring, og de kan ikke finde, hvor han er. Det gør ikke noget: lidt efter lidt bliver de vant til Messen. Saa længe kan maaske det, vi her har skrevet, være en Hjælp, i hvert Fald af og til. Følger vi Bønnen »*Dominus vobiscum*« i dens forskellige passende Anvendelser, kan det maaske blive en Traad for os — en stadig Mindelse om Guds mangfoldige Nærværelse — hans lyttende Nærværelse, hans virkende Nærværelse — der gør Messen til noget altid afvekslende, altid virksomt, næsten spændende, der kræver meget af os og giver os endnu mere.

Om Gud vil, kan Kristus da tage os saaledes i Besiddelse, at det — som Missalet beder — ikke mere er vor eget Instinkt, der »kommer først i os«, men altid den stærke Virkning af hans blivende Nærværelse. Og det vil betyde, at hans Aand udgaar fra os — uden dog at forlade os — saa vi ikke blot *er* aandelige, men *virker* aandeligt, ikke blot *er* Kristne, men *bringer Kristus ud blandt Mennesker*.

C. C. Martindale S. J.

Ud til Arbejdsmarken

Foruden at studere Theologi tilegnede Schall sig her tillige indgaaende Kundskaber i Matematik, Astronomi og Fysik for derved at forberede sig til at komme til at virke i den kinesiske Mission. Ved første Blik ser det lidt underligt ud, at man paa den Tid maatte være i Besiddelse af matematisk-naturvidenskabelig Viden for at kunne begaa sig som Missionær i Kina. Men saadan var det. Hele det kinesiske Samfunds offentlige og private Liv reguleredes nemlig den Gang af de stadig vekslende Himmelfænomener. Det var Kendskabet til dette mærkelige Forhold, der i sin Tid havde skaffet Jesuitterne Adgang til »det himmelske Rige« og bl. a. bevirket, at den berømte Jesuit Matteo Ricci ved Hjælp af »Ure og Kalendere« opnaaede saa store Resultater som Missionær. Det var Mangel paa saadanne Kundskaber, der spærrede Vejen for Dominikanere og Franciskanere, da disse senere forsøgte at konkurrere med Jesuitterne paa denne Missionsmark. De blev simpelthen sat paa Porten af de kinesiske Myndigheder, fordi de ikke medbragte Ure og Kikkerter!

Efter denne lille Afstikker vil vi nu vende tilbage til den flittige Adam (han underskrev sig altid: Adam Schall), som vi efterlod ved Studierne i Collegium Romanum. Herfra havde han allerede under 2. Januar 1616 skriftligt anmodet den nye Ordensgeneral Mutius Vitelleschi om at blive sendt til Kina efter Præstevielsen. Schall fik sit Ønske opfyldt. Anden Paaskedag, den 16. April 1618, forlod han sammen med 21 andre Kinamissionærer, ombord paa Skibet »Den gode Jesus«, der var det største af en Flaade paa tre Fartøjer, Europa, som han aldrig mere skulde gense. Ekspeditionen udgik fra Tajofflodens Munding ved Lissabon i Portugal

med Goa i Forindien som første Maal.

Efter en forfærdelig Rejse — paa Grund af de usle hygiejniske Forhold og daarlig Mad rømmede den berygtede »Guinea-Feber« stærkt op mellem Skibets Mandskab, og af Missionærerne døde fem — naaedes Goa den 4. Oktober efter »kun« fem og en halv Maanedes Fart. Det var hurtigt, man havde regnet med mindst syv Maaneder!

Efter Landstigningen fik de overlevende 17 Kinamissionærer, der tog Ophold i det derværende store Jesuiterkollegium, Ordre til at tage varmt Bad. Det var der ikke noget at sige til. Et fem Maaneders Ophold i en overfyldt, med Snavs spækket og af raadne Ingredienser af enhver Art stinkende, Skude, nødvendiggjorde vel denne — set med Tidens Øjne — drastiske Foranstaltning. Schalls Ophold i Goa varedede godt og vel et halvt Aar. Den 20. Maj 1619 fik han Befaling til sammen med de fire af ovennævnte Kinamissionærer, der havde fuldendt deres Studier, nemlig Trigault, Furtado, Terrenz og Kirwitzer, at gøre sig klar til at rejse til næste Station paa Vejen, den portugisiske Besiddelse Macao paa den sydkinesiske Kyst. Schall, Kirwitzer og Furtado landede her den 15. Juli. Trigault og Terrenz ankom med et andet Skib en Uge senere.

Paa Grund af den netop paa den Tid raserende Kristenforfølgelse i Kina, maatte Schall i omtrent tre Aar blive her i Macao, inden han kunde begive sig til sit egentlige Missionsfelt. Denne lange Ventetid benyttede han til grundigt at sætte sig ind i kinesisk Sprog og Litteratur. Et af de nylig fra Kina fordrevne Ordensmedlemmer, Pater Vagnoni, hjalp heri Schall paa det bedste.

Paa den Tid, da vor fremtidige Kinamissionær opholdt sig i Macao, talte Byen ca. 10.000

Sjæle, hvoraf over Halvdelen var hedenske Kinesere. Den portugisiske Befolkning, som bestod af Købmænd, Matroser, Soldater og Ordensfolk, udgjorde knap 1000 Mand. Tiltrods for sin store Betydning for Moderlandet Portugal, var Byen kun meget daarlig befæstet. Det var derfor kun med de allerstørste Anstrengelser, at det lykkedes Portugiserne i Aaret 1622 at afslaa et kombineret hollandsk-engelsk Angreb. Paa den afgørende Dag, den 24. Juni, betjente Jesuitterne Kanonerne paa Byens Hovedfort, og Pater Schall tog personlig Chefen for de hollandske Stormtropper til fange.

Macao var reddet. I Efteraaret 1622 drog en Karavane med Pater Dias den Ældre som Fører og iøvrigt bestaaende af Patrene Schall og Figuiredo samt Lægbroderen Ribeiro mod Nord. Fra Kanton gik Vejen til en kort i Forvejen grundlagt Station Kiating. Efter en Tids Ophold her afrejste, den 5. December, af den lille Gruppe Ordensfolk, Schall til Peking, ledsaget af Pater Longobardi, der lige var bleven afløst som Missionsleder af Pater de Rocha. Den 25. Januar 1623, seks Dage før det kinesiske Nytaar, ankom de to Missionærer til Hovedstaden. De tog Ophold i et ved Nordbyens (den senere Tartarby) Sydvestport liggende Hus, som Matthäus Ricci 1605 havde erhvervet. Under de nylig stedfundne Forfølgelser var det blevet købt af en indfødt Kristen og derved bevareret for Ødelæggelse. Da et under Forfølgelserne udstedt Forbud mod kristne Missionærers Tilstedeværelse stadig stod ved Magt, var der intet andet at gøre end at faa fat i en Opholdstilladelse.

Kristne Mandariner i Forbund med den Kristendommen venligsindede første Kolao (d. v. s. Statsraad) vidste, hvorledes den Madpose skulde skæres. I Fællesskab udklækkede de følgende ejendommelige Plan: Missionærerne skulde optræde som »militære Sagkyndige«!! Sagen var nemlig, at Regeringen i Peking,

haardt trængt af Manchu-Folket, i sin Tid paa kristne Mandariners Raad havde bedt Portugiserne i Macao om Hjælp i Form af Kanoner og Mandskab, og netop nu havde fornyet Anmodningen.

Som sagt, saa gjort. Den nylig ankomne Longobardi og Dias den Yngre, der under Forfølgelserne havde holdt sig skjult i Byen, blev forestillet for Krigsministeren. Hans Excellence tog venlig imod dem. Paa hans Fo-

respørgsel om der snart kunde ventes portugisiske Kanoner og om d'Herrer forstod sig paa Artillerivæsen, sagde de »ja« til det første Spørgsmaal, men med Hensyn til det sidste gik de uden om den varme Grød med en Bemærkning om, at de som Lærere i Religion nok skulde sørge for, at de portugisiske Artillerister gjorde deres Pligt. Denne Erklæring viste sig at være tilstrækkelig. Opholdstilladelsen blev stiltiende bevilget.

Fortsættes

Katolsk Fortsættelseskursus:

Mere om Sakramenterne

Sakramenterne skal meddeles paa en bestemt Maade, for det første af den Person, Gud har udpeget dertil (i det faglige Sprog tales om Sakramentets *Tjener*), for det andet med den Hensigt at meddele Sakramentet saaledes som Kirken gør det, og for det tredje med Benyttelse af det »Stof« og den »Form«, som er fastlagt. Naar Sakramenterne meddeles paa denne Maade, frembringer de altid deres Virkning i de Mennesker, der ønsker at modtage dem (i Barnedaaben er Ønsket dog ikke fornødent), og de skænker altid Naade til dem, der modtager dem værdigt. De virker altsaa ikke paa magisk Vis. Modtageren maa have til Hensigt at modtage den. Hvis han under Modtagelsen sætter sin Vilje imod denne, er den udførte Ritus uden Virkning.

Hvad angaar det andet Punkt — at selv om Sakramenterne meddeles til Mennesker, der ønsker at modtage dem, skænker de kun Naade til saadanne, der *værdigt* tager imod dem — maa det bemærkes, at angaaende denne Værdighed er Sakramenterne af to Slags. Forskellen ligger deri, at nogle Sakramenter forudsætter den helligørende Naade hos Modtageren, mens andre ikke gør det. Der er to Sakramenter, som ikke gør

denne Forudsætning, fordi det netop er deres Opgave at meddele den helligørende Naade: Daaben, der skænker Naaden for første Gang, og Bodens Sakramente, der atter skænker den, hvis den er gaaet tabt ved en Dødssynd, der er begaaet efter Daaben. Disse Sakramenter, som er indstiftet for at meddele eller genoprette selve det overnaturlige Liv, kaldes de dødes Sakramenter. De andre fem kaldes de levendes.

For *værdigt* at modtage et af de dødes Sakramenter maa Modtageren oprigtigt angre sine Synder, foruden at han maa eje den Hensigt at modtage Sakramentet. Men for *værdigt* at modtage et af de levendes Sakramenter udkræves der foruden Hensigten ogsaa Naadens Stand. Naar et af de levendes Sakramenter meddeles et Menneske, som befinder sig i Dødssyndens Tilstand og derfor er aandelig død, er det ganske vist ikke derfor en blot og bar Ceremoni uden Virkning. Et saadant Menneske bliver virkelig konfirmeret, ordineret eller gift, hvilket Sakramente det nu drejer sig om. Men den Naade, der udstømmer fra den nye sakramentale Tilstand og er dennes naturlige Ledsagelse, holdes tilbage, saa længe den syndige Tilstand vedvarer. (Den uværdigt modtagne

Kommunions Naade kommer ikke tilbage). Desuden er det en alvorlig Helligbrøde med Vidende og Vilje at modtage et af disse Sakramenter i Dødssyndens Tilstand.

Der er syv Sakramenter, og de tager Hensyn til alle Menneskelivets Forhold og til, hvad Kirken som Helhed har Behov. Hvert Sakramente skænker Mennesket sin særlige Gave, og i den Henseende er de alle forskellige. Det er denne særlige sakramentale Virkning, som de altid frembringer, naar de paa rette Maade meddeles en, der agter at modtage dem — og dette sker uden Hensyn til, hvilken Forening med Gud, der findes hos den, som administrerer Sakramentet. Saaledes er et Menneske ikke bedre eller daarligere døbt og konfirmeret, alt efter som Præsten og Biskoppen var eller ikke var i Naadens Stand, da Sakramentet blev meddelt. Og et Menneske er heller ikke mere eller mindre præsteviet eller gift, alt efter Graden af sin egen Hellighed ved den sakramentale Ritus' Udførelse.

Foruden hvert enkelt Sakramentes specielle Gave har de alle syv tilfælles, at de giver Sjælen en Forøgelse eller Styrkelse af den helligørende Naade, som første Gang blev modtaget i Daaben — den Naade, der omformer selve Sjælens Væren — og ligeledes af de Dyder og Helligaandsgaver, som ledsager Naaden. Ligesom Sakramentets specielle Virkning frembringes ogsaa den fælles af en Kraft, der ligger i selve den sakramentale Ritus, men i hvilken Udstrækning denne sidste Virkning frembringes, er afhængigt af Modtagerens Dispositioner. Forøgelsen er større eller mindre i Forhold til, i hvilken Grad Modtagerens Tanke og Vilje ved Modtagelsen befinder sig i Overensstemmelse med Guds Tanke og Vilje.

Styrken af de Følelser, hvorved Sakramentet modtages er ikke i nogen Henseende en Aarsag til Naade og heller ikke nødvendigvis og direkte en Virkning af Naaden. Hvad der bety-

der noget og alene betyder noget er Retningen af Modtagerens Tanker og Vilje — hans Dispositioner, for at bruge det faglige Udtryk. Naar der tales om »Iver« og »Andagt« og deslige som ideelle Dispositioner, der bør findes hos alle, som modtager et Sakramente, maa det forstås som Tankens og Viljens fromme Beredskab. Følelser forbedrer ikke dette Beredskab, og deres Fraværelse er ingen Hindring.

Tre af Sakramenterne kan kun modtages een Gang, fordi deres Virkning bestaar i at give Modtageren et varigt Præg. Det er Daaben, som gør Mennesket til et Guds Barn, Konfirmationen, som gør det voksent i Naaden, og Ordinationen, som gør det til Diakon, Præst eller Biskop, alt efter den modtagne Vielse. Disse tre Sakramenter, der indsætter Modtagerne i en ny aandelig »Stand«, bevirker en tilsvarende sjælelig Ændring, idet den paagældende Stand ligesom præges ind i Sjælen, som for stedse bliver forskellig fra, hvad den var, før Sakramentet blev modtaget. Denne sjælelige Ændring kalder vi et »uudsletteligt Præg«.

Efter deres Formaal kan Sakramenterne klassificeres saaledes: 1. Indvielses-Sakramenter: Daab og Konfirmation. 2. Eukaristien, som giver Kirken dens Offer og de enkelte Kristne deres daglige aandelige Føde. 3. Sakramenter, som drager Omsorg Kirkens Fremtid: Ægteskabet, der sørger for de kommende Katolikers Fødsel, og Præstevielser, der sørger for Vedligeholdelsen af Rækken af Præster, som skal frembære Ofret, og af Biskopper, som skal ordinere Præsterne. 4. Et Genoprettelses-Sakramente, ved hvilket de Mennesker, som efter Daaben har vendt sig bort fra Gud og derved har ødelagt Naadens Værk i Sjælen, atter bliver udsonet med Gud: Bodens Sakramente. 5. Et Sakramente for den alvorlige Sygdoms specielle Tilfælde: den sidste Salvelse.

Philip Hughes.

Hil dig, Maria!

Den guddommelige

Moderværdigheds Vilkaar II

Marias Jomfruelighed er dobbelt: der er hendes egen Jomfruelighed som et Udvælgelsens Kar, udkaaret til den højeste Form for aandeligt Liv; det er en stor Naadegave, men ikke nogen mirakuløs Naadegave; dernæst er der hendes Jomfruelighed som Moder, en mirakuløs Naadegave, som ikke findes andetsteds i hele Guds Skabnings vidtstrakte Rige. Den første Art af Jomfruelighed er en Naadegave, som deles af mange, efter at Marias Søn døde paa Korset. Men et andet Tilfælde af den sidste Art af Jomfruelighed kunde aldrig findes.

Det, som vi kan kalde Vor Frues personlige Jomfruelighed, er i sig selv noget saare ophøjet, fordi det var et Tilfælde uden Præcedens. Jomfruelighedstanken er blevet et af de mest populære kristne Begreber. Vor Frue er Udgangspunktet for det alt sammen. I hendes Tilfælde maatte det være Jomfruelighed inden for Ægteskab, da ingen anden Art af Jomfruelighed kunde forklare Evangeliet. Hun var, med Evangelistens Ord, »en Jomfru, der var trolovet med en Mand af Davids Hus, som hed Josef« (Lk. 1,27). Paa den anden Side er hendes Svar paa Englens Budskab afgørende og bestemt: »Hvorledes skal dette ske, da jeg ikke kender nogen Mand?« (Lk. 1,34). Jomfruelighed var Marias uigenkaldelige Beslutning. En saadan Beslutning var ikke blevet indgivet hende af hendes Folks Tradition, men af Himlen.

Men paa denne første, denne personlige Jomfruelighed, er der podet en anden: det guddommelige Moderskabs Jomfruelighed. Lad det være sagt i al Almindelighed, at de første kristne Slægtled følte sig mere tiltrukne af Moderskabets Jomfruelighed hos Maria, medens vi i vore Dage mere tænker paa Marias personlige Jomfruelighed. Vor Liturgi, som selvfølgelig udtrykker den tidligere kristne Tan-

Fortsettes Side 366

Rom og Verden

Vatikanstatens Forvaltning har indført *Levnedsmiddeletrationering* for Beboerne i Citta del Vaticano. Hver Husholdning maa anmelde sit Behov og faar derefter tildelt Fornødenhederne. Ogsaa Spørgsmaalet om Valuta er blevet mere aktuelt, idet saavel Vatikanets Diplomati som Missionsvirksomheden kræver store Beløb i udenlandsk Valuta.

Den nye Nuntius i Litauen, Msgr. Centoz, har tiltraadt sit Embede. Ved Ankomsten til Kaunas blev han modtaget af Repræsentanter for Regeringen og Kirken, og umiddelbart efter sin Installering er han gaaet i Gang med Forberedelse af visse Ændringer i Konkordatet mellem Litauen og den helleglige Stol.

Den kirkelige Efterretnings-tjeneste i Spanien meddeler følgende om *Genopbygningen af det religiøse Liv*: I næsten alle Menigheder har de troende nu paany et Gudshus, i hvert Fald et Sted, hvor de kan samles om det eukaristiske Offer. Der, hvor de gamle Kirkers Genrejsning enten ikke har kunnet gennemføres eller endnu ikke er blevet fuldendt, er der blevet oprettet Nødkirker. Der afholdes overalt i Landet talrige og godt besøgte Exerцитiekurser. Seminariet i Ærkebispedømmet Barcelona er genaabnet og ca. 220 Studenter har paabegyndt deres Studium. Overalt er der mange ældre blandt de teologistuderende; saaledes er det ikke sjældent at træffe Mænd i 30—40 Aars Alderen blandt de yngre Teologer.

I Rochesterklosteret i New York er Verdens ældste Karmeliternonne død i en Alder af 93 Aar. Moder Beatrix har grundlagt adskillige Klostre i de forenede Stater og har tilhørt Ordenen i 70 Aar. Som ung Pige havde hun været Hjælpesøster i den amerikanske Borgerkrig.

► Oberammergau —
Fortid og Fremtid

Fotos:
Anni Pøket (3)
Jølle (1)
Tekst:
J. Bang

▼ Madonna samt en Kryb-
fremstilling fra et
Oberammergau Værksted

ske Alper, hvor de fleste af Indbyggere er »Herrgottschnitzere«. Billedskærerkunsten er opstaaet for længe siden. Betingelserne for dens Opstaaen var vel til Stede: Befolkningens indadvendte Væsen, den lange Vinter, hvor al udenørs Arbejde maatte hvile, den gunstige Belliggenhed ved en af Europas inest trafikerede Handelsveje, og sidst, men ikke mindst, Egnens Rigdom paa Træ, især Lindetræ, der egner sig særlig godt til »at skære« i, medens Ahorn især egnedes sig til Violinbyggeri, saaledes som Tilfældet er i Mittenwald ved Grænsen til Østrig. De første sikre Beretninger om Billedskærerne i Oberammergau skrives sig fra det 18. Aarhundrede, Træskærerkunsten tog paa dette Tidspunkt et stærkt Opsving, der sandsynligvis skyldes del berømt Ettaler-Benediktinerklosters Indflydelse. Siden da kan Træskærerkunsten i Oberammergau se tilbage paa en uafbrudt Tradition, der ganske vist i Tidernes Løb har lidt under politiske og sociale Omvæltninger, men alligevel har beholdt sig levende til den Dag i

Dag. I det 18. Aarhundrede sørgede Oberammergauerne selv for deres Værkers Udbredelse gennem de saakaldte »Krazen-trægers«, der med Væerne paa Nakken trauede fra By til By og fra Land til Land og gjorde deres Hjemstaans Produkter berømt overalt, hvor der var Mulighed for Afsætning, lige fra Amsterdam til Sct. Petersborg, fra Venedig og til København, fra Madrid og til Napoli. Senere hen har »Forlæggeren« overtaget deres Rolle og sørget for Oberammergauerkunstens Udbredelse.

En sjælden Inderlighed besjæler alle Oberammergaus Fremstillinger, huadenen del drejer sig om Kristusfremstillinger eller Helgenstatuer, om barnlig fromme Hjørter eller de Vises højtidelige Skikkelser ved Krybbefremstillingerne. — Det klassiske Emne for Oberammergauers Billedskærerne er dog i Følge Sagens Natur blevet den lidende og døende Frelser paa Korsel, og det er vel ogsaa især disse — til og ofte vidunderlige — Værker, der har vundet den største Udbredelse.

► Christophorus — et Arbejde fra Statsbilledskærerkolen i Oberammergau

▼ I Billedskærerkolens lyse Sale lærer Eleverne alt, hvad en Billedskærer maa vide og kunne

Oberammergau

Passionsspillenes og Billedskærernes By

Oberammergau — Byen med de herlige, billedsmykkede Huse, Stedet, hvor Alverdens Nationer med Aars Mellemrum samles under eet Tog uden nationale Skranke for al overøbere Passionsskuespillene — Oberammergau ligger i Aar øde og stille hen, medens den store Verden er optaget af et andet Skuespil, ganske vist ogsaa en Lidelsens Historie, men af en helt anden Art end den, der fremstilledes her hvert tiende Aar siden 1634 og som ogsaa

i Aar, i 1914, have samlet Tilskuere fra nær og fjern.

To Billeder er uadskilleligt forbundet med Oberammergau: det verdensberømte Passionsspil og — Billedskærerkunsten med den Forskel, at Oberammergauers Træskærerkunsten har kendt og skattet længe inden Passionsspillene havde de strømmede fra Kontinentets fjerreste Krog til den huggede lille By i de bayer-

Liturgisk Kalender

Juni.

9. S. 4. *Søndag e. Pinse* (666);
2. Sæt Bønner: St. Primus
og St. Felician (934), 3.
Sæt Bønner: Om de hel-
liges Forbøn ([120]), 4.
Sæt Bønner: Om Fred.
10. M. † St. Margrethe, Dronning af
Skotland (936); 2. Om de
helliges Forbøn, 3. Efter
frit Valg, 4. Om Fred.
11. Ti. St. Barnabas, Apostel
(936); 2. Om Fred.
12. O. St. Johannes af St. Facun-
do (940); 2. St. Basilides,
St. Cyrinus, St. Nabor og
St. Nazarius (940), 3. Om
Fred.
13. T. St. Antonius af Padua
(941); 2. Om Fred.
14. F. St. Basilius den Store
(942); 2. Om Fred.
15. L. † Gudsmoders Lørdagsmes-
se ([90]); 2. St. Vitus, St.
Modestus og St. Crescentia
([120]), 4. Om Fred.
16. S. 5. *Søndag e. Pinse* (670).

Anm. Paa de med † mærkede Dage
kan Præsten efter frit Valg læse Sjæ-
lemesse og andre Volivmesser, hvor-
for man paa disse Dage ikke kan
regne med, at de her angivne Mes-
ser læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-
mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (an-
svarshavende), Dannevirkegade 19, Køben-
havn V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Alminde-
lighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG,
Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K,
Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Hvad der ikke staar i Ugebladet fortsat fra Side 354

ses. Men saadanne lykkelige
Mennesker bliver nødvendigvis
uretfærdige mod meget af det,
der nu er blevet Fortid, og ukriti-
ske overfor meget af det nye,
der ikke er fuldkomment, selv
om det er katolsk. De kan ikke
trykkes og skal ikke trykkes,
saa lidt som man viser sin før-
ste Kærligheds Breve til Besø-
gende sammen med sit Foto-
album.

Saa er der den anden Kate-
gori. Naar man en Del Aar har
været Katolik, har man først
og fremmest paa sig selv kunnet
erfare, at det katolske ogsaa er
menneskeligt. Man lærer at
skelne, og det er kun godt. Men
saa sker det for nogle, at de
tror, de gør det guddommelige
i Kirken særlig Ære ved at dvæ-
le med skarp Kritik ved det
menneskelige. Af Hensyn til ens
ikke-katolske Omgangskreds
kan man ogsaa føle Trang til at
vise sig »fordomsfri« ved bered-
villig Indrømmelse af, at de og
de Ting har de andre bedre end
vi. Reformer forudsætter jo og-
saa Tilstedeværelsen af en kri-
tisk Vagtsomhed. Det kan alt-
sammen have sin Rimelighed --
indtil en vis Grænse: Ærbødig-
hedens og Saglighedens.

Naar denne Grænse overskri-
des, faar Papirkurven sit Bytte.
Kender De -- ligesom Kurven
-- de Katoliker, der synes, at
Flertallet af katolske Bøger i
Danmark er baade daarligt skre-
vet og daarligt trykt, at den
gejstlige Veltalenhed som Regel
er temmelig pauver hos os, at
vore Salmer og Salmemelodier

er uhyre ringe, at vore Bibel-
oversættelser er tredierangs, at
vore Skoler ikke paa langt nær
staar pædagogisk Maal med de
offentlige, at vore unge (f. Eks.
vore Spejdere) ikke er nær saa
velopdragne som andre unge
o. s. v., o. s. v. Sommetider gør
man sig den Ulejlighed at gaa
en saadan Kritik nærmere efter.
I alle Tilfælde viser den sig at
være opstaaet paa en og samme
Maade: Manglerne paa den ka-
tolske Side bliver sammenlignet
med Fortrinnene paa den anden.
Vore mindre fremragende Sal-
memelodier sammenlignes med
Folkekirkens bedste, ikke med
dennes ringere; vore unge fra
de daarligere Hjem med andre
unge fra fortræffelige Hjem,
ikke med de i Virkeligheden til-
svarende; vore Pjecer med
Pragtværkerne fra anden Side;
vore Skolers ubegavede med de
lyse Hoveder i den offentlige
Skole etc., etc.

Men nede i Papirkurven mø-
des saa de, hvis Begejstring er
ukritisk, med dem, hvis Kritik
er det. Hvis Kurven gav sig af
med at fortælle Eventyr, vilde
den digte en Historie om, hvor-
dan Papirerne fik slebet Kan-
terne af hinanden nede i dens
Favn og begge lærte det helt
autentiske katolske Væsen, der
er sanddru og ydmygt, ærbødig
og velvilligt -- og klogt.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfs-gade 34-36

Tlf. 778 - 728

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør,
Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg,
Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København,
Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

Hos Urmageren

Idet jeg aabner Døren, rammes mit Øre af den sølsomme Musik, som kun en Urmagerbutik kan byde paa. Smaa travle Tik-Tik-Lyde akkompagneres af mere magelige »Tik-og-Tak« og de helt adstadige »Tik-og-saa-Tak«. Der er slet ingen Penduler, som svinger i samme Tak. Hver har sin særlige Rytme — ganske som hos Menneskene.

Urmageren sidder bøjet over et lille Ur, som han opmærksomt betragter gennem Forstørrelsesglasset, der er klemt fast foran det ene Øje. Inde i det lille Værk pulserer Livet med usvækket Energi.

— Sikke dog en Masse Ure, udbryder jeg.

— Det er ikke Ure, lyder Svaret, det er Hjerter, Menneskehjerter.

— Jamen, er De da ikke Urmager?

Mesteren har nu lagt Øjeglaset og ser paa mig med nogle mærkelige, alvidende Øjne og siger saa: Nej, jeg er ikke Urmager, jeg er Præst.

Og i samme Øjeblik ved jeg, at det heller ikke er en almindelig Præst, jeg har foran mig. Paa en forunderlig Maade er jeg kommet ind i selve Guds Værksted. Det er den store Mester selv, som sidder her, bøjet over smaa, hastigt bankende Hjerter.

— Se dette Hjerte, siger han, og ser alvorligt paa mig, gaar for hurtigt. Det er et lille nervøst, ængsteligt Hjerte, som aldrig vil give sig Tid til noget. Den ene Tanke forjager den anden. Intet bliver gjort færdigt. Af lutter Travlhed bliver alt forsømt. Jeg maa prøve paa at afspænde Fjederen lidt, ellers er jeg hange for, at den springer en skønne Dag.

— Det hænder vel nok saa ofte, at Hjerterne gaar for langsomt?

— Ak, ja, siger Mesteren med et Suk, det er det hyppigst forekommende. Fjederen er for

svag. Der mangler en Drivkraft, der rækker udover de rent legemlige Behov.

— Mester, jeg hører vist desværre ogsaa til de Hjerter, der gaar for langsomt, sig mig, hvorledes faar Værkets Fjeder den rette Spænding?

— En rigtig god Staalfjeder skal hærdes en Del, førend den dur. Menneskets Vilje lider i Ungdommen ofte af Veghed og Slaphed. Det kommer af, at man endnu ikke har fundet et Maal, som Viljens Kraft kan rettes imod. De Unge hegejstres nok for en menneskelig »Gud« (eller »Gudinde«), medens de glemmer den sande Gud. Men hurtigt kommer Skuffelsen.

Spænding og Afspænding i Livserfaringernes blafrende Ild kan dog hærde. Det kan ske, at Viljen stilles ind paa en rolig, fortsat Higen med Gud som Maal. Men det kan ogsaa ske, at den, der forvekslede den meget jordiske »Gud« med Livsmaalet, oplever en saa smertelig Skuffelse, at det betyder et Knæk.

— Er der saa slet ingen Ting at stille op?

— Jo, vist saa. Der kan indsettes en ny, god Fjeder. Men det tager Tid; der skal megen Taalmodighed til og det gør ondt. Men det kan lade sig gøre. Sørgeligt blot, at alt for faa kommer til mig for at faa Reparationen i Stand.

— Ja, undskyld, jeg har opholdt Dem. Jeg kom blot for at faa mit Ur stillet. Hvad er Klokken?

— Den er nøjagtigt 30 et halvt Minut i — Evigheden.

C. B.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: I Anledning af Hans Helligheds Navnedag talte Paven til de i Rom værende Kardinaler. Han nævnte særlig Krigens Rædsler og Hærværk i Europa og beklagede Ødelæggelsen af de store intellektuelle og kunstneriske Værdier, som Aarhundreder har tilvejebragt. Han talte bl. a. om Forholdene i de besatte Lande og manede til især at respektere Borgernes Rettigheder, Frihed og Religion. Paven opfordrede indtrængende baade Biskopper og Præster i vedkommende Lande til at hjælpe og støtte de nødlidende; men han advarede samtidig mod de mange falske Ideologier, der ofte følger med fremmede Staters Besættelse: Alt for ofte blev Sindene forblinded af nye Teorier.

Hans Hellighed sluttede med at opfordre alle til at vokse sig stærke i det kristne Haab til Gud om bedre Tider og til at bede Jesu milde Hjerte om at skænke alle Mennesker Mildheds og Godheds Gave og slukke Hadet blandt Nationerne.

Mandag den 3. Juni modtog Hans Hellighed i særlig Audiens Italiens

nye Gesandt ved Vatikanstaten, Hans Excellence *Attolico*, tidligere Ambassadør i Berlin. Gesandten nævnte blandt andet i sin Tale, at han betragtede denne Udnævnelse som den mest eftertragtede Krones paa hele hans diplomatiske Karriere.

Paven har sendt en større Pengesum til Hjælp for de nødlidende i Peru, der er blevet saa haardt ramt af det sidste Jordskælv.

Rom: I Anledning af Portugals otte Hundredaars Jubilæum deltog Kardinaler i et højtideligt *Te Deum*, som istemtes af Statssekretæren, Kardinal *Maglione*.

Til Pavens Navnedag er indløbet talrige Lykønskningstelegrammer fra hele Verdens Statsoverhoveder og Konger. Særlig hjerteligt var den italienske Konge og Kejsers Telegram. Il Duce sendte gennem Kardinal *Maglione* de hjerteligste Lykønskninger.

Hans Hellighed Paven har i særlig Audiens modtaget Hans kongelige Højhed Alfons XIII af Spanien. Efter Audiensen besøgte Kongen Statssekretæren.

Mere om Gudsdyrkelse

Skal Gud høre vore Bønner, maa vi:

1. *bede andægtigt*, d. v. s. gøre os Umage for at tænke det, vi siger;
2. have *Tillid* til Guds Godhed og Bønnens Magt;
3. bede med stor *Ydmyghed*;
4. bede *udholdende*, ogsaa naar vi ikke straks bliver bøn-hørt;
5. kun bede Gud om *gode og fornuftige Ting*.

En god Bøn hører Gud altid. Enten giver han os det, vi beder om, eller ogsaa noget, der er endnu bedre.

Øvelser: Else har stjaalet et værdifuldt Perlehalsbaand. Hun gaar ind i en Kirke og lover i en Bøn til den hellige Antonius, at hun vil give de fattige 10 Kroner, hvis hun ikke bliver opdaget.

Helene er ikke saa lidt forfængelig. Under sin Morgenbøn bruger hun ogsaa Tiden til at arrangere sine Krøller og give Næsen et Strøg med Pudderkvasten.

Guðrun vil saa gerne giftes. Derfor beder hun følgende Bøn: »Kære Gud, hjælp mig til at finde en Mand. Du kan ikke nænne at sige Nej; jeg er jo Sognets allerfrommeste Pige, Medlem af Kongregationen, og jeg giver 15 Kr. i Kirkeskat. Jeg ser ogsaa godt ud, laver god Mad og er mild og venlig.«

Høsten er truet af en streng Tørke. Biskoppen anordner offentlige Bønner og Processioner for at bede Gud om Regn. Kamilla tager Del i en Procession og hvisker til sin Nabokone: »Præsten kan nu godt bede lige saa mange Litanier, han vil, men det hjælper ikke, saalænge Vinden ikke drejer sig.«

Hvad mener vi om Else, Helene, Guðrun og Kamilla?

Forklar den hellige Jakobs Ord: »Beder I om noget, saa faar I det dog ikke, fordi I beder daarligt og kun vil tilfredsstille jeres Lyster.«

Vi maa *tilbede* Jesus Kristus, Guds menneskevordne Søn.

Guds Moder og Helgenerne maa vi ikke tilbede, men vi maa *ære* dem, fordi de er Guds Venner og vore himmelske Forbedere. Vi ærer dem, naar vi paa kalder deres Forbøn, følger deres Eksempel og holder deres Relikvier, Billeder og Statuer i Ære.

Man synder mod Gudsdyrkelsen

1. ved *Afgudsdyrkelse*, naar man tilbeder en Skabning, som om det var Gud;

2. ved *Vantro*, naar man vægrer sig ved at yde Gud den Tilbedelse, vi skylder ham, eller naar man spotter Religionen og dens Repræsentanter;

3. ved *Helligbrøde*, naar man vanærer gudindviede Personer, Steder eller Ting eller modtager de hellige Sakramenter uværdigt;

4. ved *Overtro*, naar man tilskriver bestemte Ting, Ord eller Handlinger en Magt, som Gud ikke har tillagt dem.

Øvelse: Negeren Ali tilbyder en udstoppet Krokodille og forpligter sine Koner og Børn til at kaste sig til Jorden for en forfærdelig Måske, som han har skaaret ud i en Træstamme.

Otto vil ikke bede og ikke gaa til Messe. Han siger: »Gud er for langt borte; han kan ikke høre mig.«

Ole er endnu værre. Han haaner altid Religionen og gør Nar af Præsterne.

Negerkongen Bambusto faar Bud om, at der er kommet Missionærer til Landet. Han bliver aldeles rasende, og befaler at gribe disse Kristne og lade dem dræbe. Deres Kirke laver han om til en Stald for Kameler, og Kalken, som findes i Sakristiet, bruger han selv som Drikkebæger.

Julius gaar til en Spaakone, før han beslutter sig til at købe en lille Forretning. Hans Kone er bange for Tallet 13, for at begynde noget paa en Mandag, for at spille Salt og slaa et Spejl i Stykker. Da de faar et Kædebrev, skriver de det omhyggeligt af og sender det videre for at undgaa Ulykker.

Hvad kaldes Ottos, Oles, Bambustos og Julius' Handlinger? Hvilke Synder har Bambusto begaaet?

Om Kateketer

Dette her er et lille Foredrag, som jeg forleden begyndte paa over for den unge Frue, der hjalp mig med at tage Frakken paa. Jeg spurgte, hvorfor hun ikke overtog Religionsundervisningen for Børnene der paa Egnen. Hun rystede undseligt paa Hovedet. Hun var jo ikke Lærerinde, men kun en beskedent ung Mor. Og hvad der lod til at være værre ... hun var Konvertit. Mens jeg cyklede af Sted op ad Bakke og ned ad Bakke, med Hovedet bøjet mod et 8 Graders Blæsevej, skød de flygtigt fremsatte Tanker dybere Rod. Jeg kom nemlig i Tanker om de Præster, der er værre stillet end jeg, de, der har været vant til at sidde bag Rattet og nu skal til at træde Pedaler, der er tungere end Gas- og Bremse-

pedaler. Hvordan skal de bære sig ad, naar Landet er sneet til, Mørklægning, vedvarende Blæst eller andre onde Magter gør Cyklekørsel saa godt som umulig? Hvad skulde der da være i Vejen for, at vi hist og her i vore udstrakte Distrikter havde Lægfolk til at overtage Religionsundervisningen?

Se, det er Spørgsmaalet, som jeg ad denne Vej gerne vilde lade gaa videre.

Det være straks sagt, at det ikke er min Mening at kalde en ny Institution til Live. Det er Biskoppens Sag, hvis det er ønskeligt. Ej heller er det min Hensigt, at ville paavirke d'Herrer Præster, der sidder inde med mere Erfaring end jeg. Jeg henvender mig ene og alene til de Lægfolk, der eventuelt

kunde komme til at gøre Tjeneste, dersom Præsterne vilde bede dem om deres Hjælp. Jeg vilde gerne faa dem til i god Tid at tage Hensyn til Sagen og overveje, om de ikke kunde tænke sig at udøve katolsk Aktion paa dette bestemte Felt.

For at fjerne enhver generende Mistanke, maa jeg begynde med at erklære, at det ikke drejer sig om at fremme Magelighedstilbøjeligheder i Opfyldelsen af Præstens Kaldspligter. Jeg kan ikke tænke mig en Præst, der ikke er glad for at kunne give Religionsundervisning, lige saa lidt som jeg kan tænke mig en Landmand, der ikke er glad for at komme i Gang med Pløjning og Saaning. Men naar ulykkelige Omstændigheder nu gør Arbejdet umuligt, og Markerne ikke paa anden Maade kan faa den fornødne Pasning, er det saa ikke paakrævet, at alle de Kræfter mobiliseres, der kan redde Situationen.

Men de fornødne Forudsætninger? — Mon ikke de unge Piger eller Mødre af Naturen (d. v. s. af Gud) er bleven udrustet med en særlig Evne at kunne gøre sig forstaaelige over for Børn? Det falder dem naturligt, hvad vi Mænd og navnlig vi Teologer med megen Anstrengelse maa lægge os efter. Vi har ikke af Naturen den Taalmodighed, som der skal til for at blive ved at gentage, og for at tygge den aandelige Mad, saa Børnene kan tage den. Det er ikke for at være galant overfor Damerne, at jeg siger det; det er bare en almindelig psykologisk Kendsgerning, der her skal fastslaaes.

Men Konvertitter? Netop Konvertitter er efter min inderlige Overbevisning de, der egner sig bedst til denne Gerning. Har de ikke i en moden Alder tilegnet sig den katolske Tro? Det vil altsaa sige, at de har prøvet sig frem, kæmpet sig frem, vejlet hvad der er for og imod og erobret sig Troens Indhold Punkt for Punkt. Hvem skulde saa være bedre i Stand til at oplade de unges Sind for Troens Skønhed, og Fastheden i vor katolske Troslære, den sikre Bund for vor Moral og de herlige Gaver, vi har i vore Sakramenter og vor Liturgi? Hvem

kan som Konvertitter meddele Børnene det, der er mere værd end den abstrakte Viden, nemlig Taknemmeligheden for Kaldelsen til Kristi Kirke: man skal selv have savnet og have ofret og lidt for at værdsætte Guds Naade i saa Henseende.

Lad være, at en eller anden Underdel af vor Troslære staar mindre tydeligt for dem; de har jo ikke inden deres Optagelse i Kirken kunnet lægge lige megen Vægt paa alt; men saa vil de erfare, at Religionsundervisning er en Velsignelse for dem selv, siden man aldrig lærer et Fag saa godt som det, man er nødt til at undervise andre i.

Nej, jeg tror ikke, at alle disse gængse Indvendinger holder Stik. Iøvrigt er det jo slet ikke Meningen, at Præsterne skal slaa Haanden fra Kateketerne; de vil ikke blot udpege dem, men ogsaa holde Øje med Arbejdet, vise sig nu og

da til Religionstimerne for at opmuntre Børnene og forvise sig om deres Fremgang, ligesom de selv vil overhøre de unge, inden de modtager den første hellige Kommunion eller bliver konfirmeret. Saa kunde der jo ogsaa en Gang imellem blive afholdt Kursus saavel som regelmæssige Kontaktmøder mellem Præst og Distriktets samlede Kateketer.

Kan man overhovedet tænke sig smukkere og mere tidssvarende Form for katolsk Aktion end den her foreslaaede? Jo flere Lægfolk, der i de forskellige Byer uden Kirke og Præst kommer i Gang med Kateketvirksomheden, desmere vil Bevidstheden brede sig om, at Evangeliets Forkyndelse og Katolicismens Fremme er et fælles Anliggende for alle Katoliker. Og hvad er ellers Meningen med denne af Pave Pius XI saa stærkt anbefalede Aktion?

Steph. Wevers.

VALFARTEN TIL HARALDSTED

Det kom som en stor og glædelig Overraskelse, at Valfarten til Haraldsted ogsaa vil kunne gennemføres i Aar. Et enkelt Udtryk for Valfartsinteresse var det, at St. Liobasøstrene øjeblikkelig flyttede det til samme Dag — d. 16. Juni — berammede Stævne for unge Piger. Selvfølgelig skal alle Sjællands katolske unge være med paa Valfarten til Ære for den Helgen, der beder saa godt for vort fælles Fædreland. »Katolsk Ungdoms Klub« har sat et stort Valfartsarbejde i Gang og ventes at faa alle Mand af Hus og ud paa Pilgrimsvandringen. Et af Klubbens Medlemmer, Hr. Kjeld Hutters, er Me-

ster for den meget smukke Plakat, der allerede er opslaaet mange Steder, og som vi vil prøve paa i næste Uge at bringe en Gengivelse af. Vor Biskops Ønske om saa vidt muligt at tage Del i Valfarten har vist alle, hvilken Betydning for Land og Folk, vi har Lov til at lægge i denne fromme Sommervandring netop i dette Aar.

Lad os være enige om at gøre denne Valfartsdag til en saadan katolsk Samling i Ufredens Aar, at vi alle langt ud i Fremtiden vil kunne styrke hinandens Trosiver blot ved at spørge: Husker du Haraldsted i 1940?

OM VIND OG VEJR

Fra Horsens beretter de unge i Eventyrstil om en Pinse-udflugt sammen med Ungdom fra Aarhus.

Pinse blev det da, og der er ogsaa dem, der hævder at have set Solen danse, selv om det kun blev til en forsigtig Trippen over Skovbrynet, hvor Bøgen stod og frøs i sit tynde Slør af halvt udsprungne, lysegrønne Knopper. Det blæste og var saa koldt, at man næsten blev misundelig paa Granerne, som i deres tykke, laadne Pelse lod haant om enhver Sommerfornemmelse og lo gammelklogt af Solens Tossestreger. — Bøgen skuttede sig. — Hvem der dog bare kunde bevæge sig en Smule og faa lidt Varme i Kroppen; det var ikke til at holde ud at staa her rystende af Kulde og se andre mere sig. Men den havde jo ikke Pinsetøjet færdigt og kunde derfor ikke tage Del i Lystigheden.

»Hu, hej!« raabte Vinden. »Nu skal her være Fest.« — Og den greb Bøgen, som den gik og stod, rystede den og svang den rundt, saa Knopskællene fløj til alle Sider, og Bladene foldede sig ud af bare Forskrækkelse.

»Ser man det,« sagde Vinden, »saa fik vi det besørget.« Men de gamle Grantanter var foragede, stak Hovederne sammen, struttede med de lange Frynser og Garneringer og saa endnu mere stive og spidse ud end ellers.

»Staa ikke der og glo, I gamle Snerper,« sagde Vinden. »Jeres Tur kommer ogsaa.« Og hvor strunke de end holdt sig, maatte ogsaa de danse efter Vindens Pibe. — Der var en Larin og en Susen i Skoven hele den lange Dag, for nu var Vinden rigtig kommet i Pinsehumør.

»Hvor det dog blæser,« sagde en lille Pige. Hun cyklede midt i en Klynge jævnaldrende og ældre Kammerater paa Vej til Skanderborg.

»Hvor er I fra?« spurgte Vinden, »og hvor skal I hen?«

»Vi er fra Horsens og skal til Silkeborg,« svarede den lille Pige.

»Hvad skal I der, og hvorfor kører I denne Vej?« hylede Vinden.

»Vi skal mødes med vore Kammerater fra Aarhus, og hvis du bare vilde lægge dig lidt, kunde vi snart naa dem. De venter nok allerede i Skanderborg,« forklarede en Dreng.

»Ja, kunde du ikke lægge dig bare en lille Smule,« bad den lille Pige.

»Umuligt!« svarede Vinden. »Jeg er i Pinsehumør.«

»Aa!« sagde de allesammen.

»Men kunde du saa ikke blive staaende, til vi skal hjem igen?« spurgte Pigen.

»Maaske,« sagde Vinden og su-sede videre. —

Lidt efter naaede de deres Kammerater i Skanderborg, og den lille Flok var nu dobbelt saa stor. Men Vejen blev ikke mindre besværlig derved; Vinden var den samme og Kræfterne svandt mere og mere. Til sidst kunde de næsten ikke komme videre.

»Vinden er ond,« sagde Skoven. »Lad mig hjælpe jer.« Og saa naaede de da endelig Maalet for deres Rejse. —

»Hvor har de været i Nat?« spurgte Vinden, saa snart den rejste sig næste Morgen.

»Her!« kvadrede en Spurv, der sad og soled sig i Tagrenden paa Sct. Josefsøstrenes Skole.

»Naa!« sagde Vinden. »Og hvor er de nu?«

»I Kirken,« svarede Spurven.

»Om lidt skal de drikke Kaffe i mit Tillflugtsrum,« forklarede den sorte Kat. »Kan I mærke, hvor den dufter!«

»Du gjorde mig helt bange,« pippede Spurven og flyttede højere op paa Taget. »Altid kommer du

dumpende, naar man mindst venter at se dig.«

»Naturligvis!« sagde Katten. —

»Der er de igen!« raabte Bøgen, saa snart de dukkede frem bag Sivskoven.

»Ja,« sagde Vinden. »De besøger deres gamle Præst.«

»Jeg gynger dem i hans Baad,« klukkede Søen.

»De synger for ham. Det gør jeg ogsaa,« fløjtede Støren.

»Og jeg negler deres Brødkrummer, mens de spiser,« ivrede Spurven.

»Men Præsten! Hvad gør han?« spurgte Bøgen.

»Han giver dem Hindbærssaft,« lo Vinden. »Jeg kan ikke rigtig komme til for Graner der, hvor de nu sidder; men vent bare, jeg skal nok køle dem.« — —

»Nu kører de hjem,« hvædede den sorte Kat, »saa er Pinsenovre.«

»Ikke endnu,« skreg Spurven. »Den varer til Solen gaar ned, og saa længe har jeg Fred for dig, dit glubske Utske.«

»Hm, lad gaa,« sagde Katten. Den var lige blevet fodret af sammen med de unge.

»Vinden køler dem,« raabte Bøgen.

»Og bærer dem hjem,« tilføjede Granerne. »Du gode Vind!«

»He!« lo Vinden. »Man er jo i Pinsehumør.«

O. P.

Breve fra Læserne

Kirkeskat efter Ligning

Skulde vi nu ikke faa gjort en Ende paa dette Skatteproblem, der i alt Fald i de sidste fem og tyve Aar har vakt mere Forundring end Beundring. Maa jeg fremføre en Forklaring, selvom den nærmer sig Kritik? Tak! En Præst forklarede mig for lang Tid siden, at man stod sig ved det frivillige System, da der nok var flere, der betalte for meget end for lidt. Mon det ikke netop er dette System, der glædeligvis er ved at gaa fallit? Vi skal betale; men vi skal hverken betale for meget eller for lidt. Pastor Schindler var inde paa det rigtige; men han vovede desværre ikke at gøre Skridtet helt ud, idet han efter det rigtige, tørre Krav om Skat efter Indtægt alligevel haabede paa, at „gode Kristne“ vilde betale for meget. Naar den kirkelige Administration efter Indkomstopgivelserne ansætter os til saa og saa meget i Skat, hvadenten det bliver fem Øre eller 1000 Kr., saa betaler vi det og ikke een Øre over eller under. Saa ved Administrationen, hvad den kan regne med, og hvad „gode Kristne“ saa med Smil eller Taare vil give

ekstra til Kirken, maa enten gaa i Klingpungen eller bedre gives som et fast tegnet Bidrag til hvert Sogns Hjælpefond, der een Gang aarligt offentliggør Regnskabet, saa man ved, hvad Pengene er gaaet til, hvilket sikkert vil forøge Lysten til at give.

Det er uværdigt, at Kirken skal „haabe“ paa rigelig Skat, der faar Karakter af Almisser, og det er lige saa uværdigt for os, hvis vi i fattige Tider skal holde Gættekonkurrencer med os selv om, hvor billigt vi kan slippe, uden at risikere en Paamindelse om, at vi har betalt for lidt; mens vor Samvittighed maaske samtidig trøster os med, at vi har erlagt anselige Beløb i Klingpungen. Altsaa: Frem med Skattebilletten og Listen til det frivillige Hjælpefond.

Janus.

Hil dig, Maria!

fortsat fra Side 359

kegang, er stærkt optaget af det guddommelige Moderskabs Jomfruelighed; den trættes aldrig ved den store Modstilling, at Maria samtidig er Jomfru og Moder:

Salve, sancta parens, enixa puerpera regem. Virgo prius ac posterius, Gabrielis ab ore sumens illud Ave. Rubum, quem vider at Moyseis incumbustum, conservatam agnovimus tuam laudabilem virginitatem, Dei Genitrix. (Hil dig, hellige Moder, som fødte en Konge til Verden ... Jomfru før og efter du modtog hint Hil af Gabriels Mund ... Tornebusken, som Moses

saa ufortæret af Ilden, er os et Billede paa din bevarede Jomfruelighed, værdig til Lovprisning, du Gudsmoder.) Paa saadan og lignende Vis udtrykte de ældre kristne Slægtled deres Tro paa Marias Jomfruelighed. Det er næsten altid *Moderens Jomfruelighed*, der opfylder dem med hellig Beundring.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Godt, jeg vil ikke lede efter Mattesch; jeg vil se at faa noget Arbejde; jeg bliver her, jeg kan bo paa Kasernen.«

»Bliv boende i mit Telt, Jewan. Du kan passe mine Rener. Naar Arbejdet her er forbi, kan vi sammen køre tilbage til Pullsøen; der har du et godt varmt Træhus.«

»Osska vil vel ikke lade mig faa det.«

»Osska har sit eget Hus. Men han havde ingen Rener, og derfor vil han ikke give dig dine tilbage.«

Jewan blev i Chibiny og passede Mekkaills Rener. Mekkaill gav ham et Par nye Sommerstøvler af dejlig blødt Rensdyrskind. Jewan lagde Halm ned i Støvlerne, for at Fødderne kunde have det lunt og godt. Mekkaill gav ham en Kobberklokke, en lang Stok, en Hund og en Bøsse, og saaledes udrustet drog han over paa den anden Side af Inandra, ud i Tundraen, hvor Renerne græssede.

Utrættelig lyste Solen over Tundraen og lige saa utrættelig fulgte

Jewan Rensdyrflokken, som snart spredte sig vidt og bredt i Tundraen. Hunnerne med de smaa Kid, gav sig mere Tid, men Hannerne derimod kunde ikke komme hurtigt nok afsted. Efter Flokken fulgte i Reglen en forsulten Ulv; den skjulte sig bag Buske og Stene og lurede kun paa en Lejlighed til i et Spring at fare til og dræbe et Kid, som den derefter vilde slæbe bort.

Hver Dag spændte Jewan et af Dyrene for sin Keresja (en Slags fladbundet Baad, i hvilken Lapperne kan køre baade hen over Jord og Sne) og saa kørte han omkring til alle Dyrene; skyndede paa dem, der var for langsomme i Vendingen, og holdt igen paa dem, der havde alt for travlt. Hver eneste Ren havde et lille Træskilt om Halsen, og paa dette Skilt kendte Jewan Mekkaills Rener. Hunden kendte ogsaa alle sin Herres Rener, og hver Gang et Rovdyr nærmede sig dem, gæde den højt. Naar Jewan hørte Hunden gø, fik han travlt; han gjorde sin Bøsse klar og kæmpede mod Rovdyret, hvis det ikke allerede havde taget Flugten. Det dræbte Vildt, som han stegte over en Kulild, naar han gjorde Holdt, var en Del af hans Føde. Jewan sov i sin Keresja, og naar han om Dagen kørte rundt i den, fik han sig ogsaa et Hvil. Naar Solen ved Midnatstid stod lige i Horisonten, blev han altid meget søvnlig. Midnatssolen kastede et fuldstændig

Egen Fabrik

for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

RAADHUSPLADSEN 14

fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER

fremst. til Hospitalsbrug

Sæt Radioen paa Ration

Læs en god Bog det er sundere for Nerverne

Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog, 60

Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

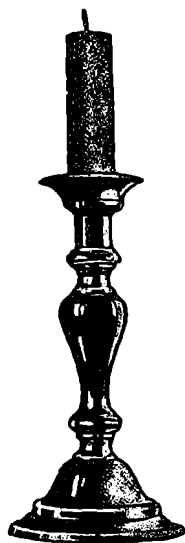
ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

fantastisk Skær ud over Tundraen; det saa ud, som om Træer og Buske fik Liv og bevægede sig; de kastede milelange Skygger, og Tundraens Vandhuller saa ud, som var de fyldt med Blod. Det sælsomme Sceneri gjorde endog Renerne urolige.

I Midnatstimen havde Jewan ofte en Følelse af, at det hele maatte være en Drøm; det kunde ikke være Virkelighed, og han tænkte ofte, at hvis han blot et Øjeblik lukkede Øjnene, vilde hele denne underlige Verden forsvinde, og i Stedet for vilde en anden Verden komme tilsyne — en Verden med en klar Sol, med hvidt Lys og grønt Løv. Jewan havde prøvet at lukke Øjnene, men da han lukkede dem op igen, var alt alligevel uforandret. Ulven sneg sig stadig omkring, og det saa ud, som havde Træer og Buske revet sig løs og opførte en svajende Runddans. Det kneb for ham at modstaa Søvnigheden, og sædvanligvis endte det med, at han faldt i Søvn. Men han sov saa let, at han i Søvn baade kunde høre Hundens Gøen og se Tundraen, Renerne og de snigende Ulve — og det lykkedes ham altid at være der med Bøssen i rette Øjeblik. Naar han saa havde drevet Rovdyrene bort, lagde han sig atter til at sove. Alle hans Tanker kredsede om Tundraen og Dyrene, og ikke engang under Søvn kunde han frigøre sig for disse Ting, alle hans Drømme handlede derom.

Jewan var nu bleven en rigtig Rensdyrhyrde, og i de Sange, som han selv digtede, sang han om Renerne. Om hvordan den spæde hvide Hind ved Midnatstide kaldte paa den stolte Hjort; og hvordan de ad den smalle Sti søgte ned til Imandra og drak af Vandet, som lignede flydende Kobber. Han sang om, hvorledes de stod der ved Siden af hinanden. — Hun hvid og skær, som Sneen paa Toppen af Chibiny Bjergene, med smaa fine Horn, og Han med lange tynde Ben og et mægtigt Gevir. Og begge spejlede de sig i Imandras kobber-røde Vand. —

Vidt og bredt strakte Tundraen sig, nogle Steder bedækket med blødt grønt Mos, andre Steder med graat Mos. Hist og her laa smaa Søer og gyngende Mosestrækninger. I Mossen voksede smaa brogede Blomster og smaa forkrøblede Birke og Enebærbuske.

Ofte hændte det, at Renerne forvildede sig ud paa den gyngende Mosegrund; saa skyndte Jewan sig op af sin Keresjo og gik med forsigtige Skridt hen over den gyngende Grund. Hvert Skridt, han tog, kunde faa Grunden til at give efter, og det vilde være den visse Død. Mange Gange maatte han lægge sig ned paa Maven og krybe frem paa alle fire. Saa kunde han mærke, hvordan Grunden gyngede

under ham, og han kunde høre Vandet skulpe. Ofte sprang han ved Hjælp af sin Stok adræt afsted fra Tue til Tue.

Een Gang om Ugen forlod Jewan Rensdyrflokken og begav sig til Mekkails Telt for at hente Brød, men endnu samme Dag vendte han tilbage til Tundraen.

Ved et af disse ugentlige Besøg sagde Mekkail til Jewan:

»Driv alle Dyrene sammen ved Bredden af Imandra, lige overfor Chibiny. Jeg maa udsøge to gode Rener.«

»Til at køre Sten?« spurgte Jewan forskrækket.

»Nej, jeg vil sælge dem — en russisk Dame ønsker at købe dem.«

En Dag og en Nat arbejdede Jewan, før det lykkedes ham at faa sanlet hele Flokken paa det angivne Sted ved Imandras Bred, og der maatte han saa vente et Døgn, inden hans Herre kom med den russiske Dame. De kom sejlene i en Baad, som lagde til ved en af Klipperne. Jewan fortøjede Baaden ved en fremspringende Klippeblok. Den russiske Dame var ikke alene; hun havde sin lille lyslokede Datter med. Den lille Pige var bange for Vandet og trykkede sig angst ind til Moderen. Da de kom i Land, blev hun bange for Hunden og for Renerne.

»Jewan, driv Dyrene sammen, vi vil gerne se lidt paa dem.«

Dette var lettere sagt end gjort; thi paa Grund af den store Myggeplage havde Dyrene spredt sig. Men Jewan vidste Raad herfor. Han lavede et stort Baal af nogle tørre Kviste, og lidt efter trængtes alle Dyrene omkring det rygende Baal. Saaledes plejede han at gøre ude i Tundraen.

»Se nu rigtig paa dem,« sagde Mekkail til Damen.

»Du maa selv vælge dem, du synes bedst om,« sagde Moderen til den lille Pige.

»Jeg tør ikke.«

Nu gik Jewan ind mellem Dyrene og kaldte saa paa hende.

»Hollo!«

Men hun rørte sig ikke ud af Flækken.

»Hollo! Du skal ikke være bange — vore Rener gør dig intet.« Han tog hende ved Haanden.

Jewan greb en af Renerne ved Hornene, strøg den hen over Ryggen og sagde: »Denne Ren er smuk.«

»Ja — men har du ikke en, der er smukkere?«

»Der er smukkere? — Jo, her.« Jewan greb fat i et andet Dyr.

»Men hvad skal du bruge Rener til?«

»Jeg vil køre med dem.«

»Og du vil ikke slaa dem?«

»Nej, jeg vil holde meget af dem. Mor, kom hen til os. Renerne er tamme — de gør intet,« raabte den lille Pige, som nu var bleven modigere.

»Og du vil heller aldrig sælge dem?« spurgte Jewan.

»Jeg vil aldrig sælge dem ... naar vi engang rejser bort herfra, vil jeg bringe dem tilbage til dig.«

»Hollo! Her er et Par Rener, som passer for dig.«

Jewan pegede paa et Par Rener, en Han og en Hun, som stod ved Siden af hinanden.

»Maa jeg klappe dem?«

»Ja.« Jewan holdt Dyrene fast ved Hornene, medens den lille Pige klappede deres tætte bløde Skind. Saa tog hun sit Haarbaand af, rev det midt over og bandt det ene Stykke om Hunnens Horn og det andet om Hannens.

»Mor, nu har vi fundet to. Se, hvor smukke de er.«

Mekkail saa derhen og sagde: »Dem vil jeg ikke saa gerne af med!«

»Aa jo, lad mig faa dem,« sagde Barnet.

»Hvad mener du, Jewan?«

»Det vil ikke vare længe, før vi har et Par Magen til; de vokser hurtig, saa vi kan godt sælge disse.«

»Lær dem at trække en Slæde, og bring dem saa til Chibiny.«

»Godt, jeg skal snart bringe dem,« lovede Jewan.

Moder og Datter begyndte at gaa hen mod Baaden.

»Hvad hedder du?«

»Alexandra.«

»Sandra.«

»Og du?«

»Jewan.«

»Er du Hyrde?«

»Ja — Rensdyrhyrde.«

»Vogter du alene hele Hjorden?« spurgte Sandra forundret.

»Hunden hjælper mig.«

»Hvor er du dygtig. — Er du aldrig bange?«

»Hvorfor skulde jeg være bange, jeg har jo min Bøsse.«

»Jeg er da bange. Hvor gammel er du?«

»Tretten Aar.«

»Kun tretten Aar? — Jeg fylder tolv Aar til Vinter. Paa Gensyn, Jewan.« — Hun rakte ham Haanden.

(Fortsættes)

Aftenmøde for unge Piger

Da vi første nu erfarer, at den aarlige Valfart til Haraldsted er bestemt til Søndag den 16., og da vi formoder, at mange unge Piger gerne dellager, henlægger vi Aftenmødet for unge Piger til Tirsdag den 18. Juni. Forhaabentlig kan ogsaa denne Aften samle alle de unge, der havde tænkt at mødes i Ordrup! Lederen bliver Pastor Benzons, Brønshøj, da Pastor Nølle er bortrejst.

St. Liobasøstrene, Ordrup.

Ungdommens Rubrik: **Haabet er lysegrønt**

Du er til Søndagsmesse. Dit Blik standser ved Præstens Messehagel. Den er grøn, græsgrøn, saftiggrøn. Det har du set saa tit før. Idag er der særlig Fart over din Fantasi. Denne grønne Farve minder dig om Naturens frodige Grønhed. Den minder dig om de dejlige Bøgetræer. I Søndags var du i Ermelunden og frydede dig over Løvets rene, lyse Farve. Du ser for dig en Mark med utallige grønne Spirer, og med eet staar det tydeligt for dig, hvorfor man siger, at Haabet er lysegrønt.

Det grønne er Haabets Farve, thi hver eneste Spire og hver eneste Knop er et Løfte om Livsudfoldelse. Haabet higer frem imod Fuldførelsen.

Pludseligt kommer du i Tanke om, at du er til Messe. Du bliver lidt skamfuld over, at du har ladet dine Tanker fare vidt omkring i Stedet for at samle dem om Messens hellige Handling.

Men for en Gangs Skyld behøver du ikke bebrejde dig, at du har været »adspreedt«. Det er nemlig en meget frugtbar Tan-

ke, du har været beskæftiget med. Tag den op igen.

Der er nemlig en reel Forbindelse imellem Messehagelens Grønhed og Naturens Frodighed derude.

Den grønne Farve er Liturgi-ens Grundfarve. Men som du ser, er Grundfarven en meget levende Farve. Du genfinder den paa alle Søndagene efter Pinse. Og læg Mærke til, at Evangelierne paa disse Søndage — mere eller mindre udpræget — beskæftiger sig med Guds Rige.

Guds Rige er i høj Grad noget levende. Guds Rige kommer ikke dalende ned over os. Guds Rige kommer som et Frø i vort Sind. Guds Rige maa vokse sig frem i vort Sind. Husk Frelserens Ord: »Guds Rige er inden i eder.«

»Jamen, er Guds Rige da ikke Kirken, som fuldkommes i Himmerige?« spørger du.

Jo, ganske vist. Men Kirken bestaar af Sjæle, som lever Naadens Liv. Og jo mere dette Liv gennemtrænger os, jo større er Guds Rige, og jo mere bidrager vi til Guds Rigets Vækst.

Har du nogensinde tænkt over, at den grønne Messehagel kan holde en hel Prædiken for dig? Hør nu, hvorledes den taler:

Husker du paa, at Troen skal være levende i dig, og at alt levende betyder Vækst? Gror Troens Sæd frodigt i dit Sind? Gør du Fremskridt i det gode? Vokser du i Kærlighed til Gud og Mennesker? Vokser din Selvbeherskelse, din Taalmodighed, din Offervilje?

Nu tager Fantasien fat igen. Du ser for dig en Flod, som bugter sig gennem et Landskab. Du ser den dybt grønne Farve, Breddernes Græskanter har. Du tænker paa Sammenhængen mellem Vandet og denne Frodighed. Er det ikke et Billede paa Naadens Flod, der slynger sig gennem Sjælenes Land?

Alterets Sakramente, bringer det ikke Liv og aandelig Frodighed?

Gaar du ikke for sjældent til Kommunion?

Og saa lad nu mig, som skriver dette, sige: Hvad det angaar, saa ... naa, ja, saa er Haabet lysegrønt.

C. B.

Horisonten rundt

Norske Nyheder

For nogle Dage siden kom de første Numre af »St. Olav« efter Besættelsen d. 9. April her ned til Danmark. Vort norske Broderorgan er ogsaa et Ugeblad, men den første Tids Vanskeligheder er Skyld i, at der først udkom et Nummer d. 25. April, og det næste ikke før d. 30. Maj.

Den 16. April udsendte Biskop Mangers et kort Hyrdebrev. Det slutter:

»Mine kære Trosfæller, som er betroet til min Hyrdeomsorg! Den bedste Maade at tjene vort kære Fædreland paa i disse Dage er, at vi tager vor Tilflugt til Jesu Hjerte og lærer af dette guddommelige Hjerte at bevare vor Sindsro og vor Sjælsstyrke; at vi med Højsindethed hjælper alle vore Landsmænd, som lider Nød; at vi løjer os i Ydmyghed og Sagtmodighed i Guds Vilje; og at vi afholder os fra hvert Ord og hver Handling, som paa nogen Maade kan skade vort kære Norge ... Fredens Gud signe og bevare Eder alle. Gud signe og bevare vor Konge og vort Kongehus. Gud signe og bevare vort kære Norge.«

Ugen efter forordnede Biskoppen, at der Søndag d. 5. Maj skulde afholdes Fælleskommunioner i alle Kirker med Bøn om Fred. Samtidig dispenseredes alle fra Faste- og Abstinensbudet, og paa Grund af Oliemanglen tillodes det at erstatte den evige Lampe med en elektrisk Pære.

Den 17. Maj blev der i St. Olavs Kirke i Oslo afholdt højtidelig Rekviemsmesse for de faldne. Af Referatet Dagen efter i »Tidens Tegn« citeres: »Biskoppen med hvid Sørgetiara gik rundt om Katafalken og stænkede Vievand paa det sorte Klæde, fulgt i højtidelig Procession af Præster og Kordrenge. Paa de første Tilhørerpladser sad de katolske Familiers Børn,

nogle klædt i Nationaldragt, de fleste i Matrosbluser. Sandelig, paa det sorte Huebaand stod der med gylden Skrift: »Den norske Marine«. Men fra Galleriet forbandt Nonnekoret det evige og det nutidige med den store Dommedagssalme om »Vredens Dag« og vor egen vaarluse Nationalsalme »Gud signe vort dyre Fædreland«. Det var en Stemning, som ikke godt kan beskrives. Men de, som var der, gik trøstet derfra. De havde bedt for deres kæres Frelse. De havde paa Nationens Genfødselsdag indflettet en Bøn for deres Land. De havde set en *Flamme* lyse op mod Sorgens dystre Himmel. — Gudstjenestens nationale Tone blev anslaaet allerede ved Præludiet. Student Østbye, som sad ved Orglet, spillede Griegs »Vaaren.«

Af Biskop Mangers Prædiken citerer vi: »De er gaaet i Døden tro mod deres inderste Overbevisning om, at et Lands og et Folks Frihed er en hellig og retfærdig Sag, en Arv de vilde bevare for Efterslægten. Deres Legeme er slaaet ihjel, men ikke deres Sjæl, ikke den Aand de kæmpede i og for — og derfor vil vi mindes dem i Kærlighed og Bøn. Vi ærer de tapre Mænd, som har givet deres Liv og Blod for deres Lands Frihed og Fremtid, og vi beder for dem, at Gud maa miskunde sig over dem og give dem Sejrskransen i den evige Herlighed. — Vore faldne har Bud til os alle, og dette Bud er: Enhed, Troskab, Pligtopfyldelse, hver paa sin Post. De maner os til Samling om vore Fædres tusindaarige Arv.«

Under Kristi Legemsfesten i St. Olav Kirke var en meget stor Del af Præsteskabet samlet. (Af Oslos Dominikanere er der dog i Øjeblikket kun to tilbage i Oslo, Pater Lutz og den norskfødte Pater Thorn). »St. Olav« skriver: »Var det ikke som et Bud fra Fredens Rige, at sam-

men foran Alteret tilbad Præster fra Norge, Holland, Frankrig, Luxemburg, Nordtyskland, Polen og Østrig vor Frelser i det højhellige Sakramente?«

Efter de sidste Efterretninger staar det ret godt til paa alle Syd Norges katolske Stationer. I Florida Sygehus i Bergen blev dog alle Vinduer knust ved Eksplosionen paa den nærliggende Marineholm, og Patienterne maatte evakueres. Saa vidt vides kom ingen Mennesker til Skade. I Midt Norge skal Kapellerne i Molde og Kristiansund begge være ødelagt, mens Sygehuse er forholdsvis uskadede og i Drift.

Pater Schmiderer C. ss. R. †

Faa Maaneder efter sin 80-aarige Fødselsdag er Pater Schmiderer afgaaet ved Døden i Odense, hvor han har virket i næsten 30 Aar. Pateren kom til Danmark i 1898 og har i de mange Aar udført en stor og velsignelsesrig Gerning her i Landet. Pater Schmiderer var en dygtig Videnskabsmand og en nidkær Præst, der nød stor Anseelse langt ud over den katolske Menigheds Grænser for sin Dygtighed, Flid og uforstyrrelige Ro og Venlighed. Mange skylder ham Tak og vil flittigt bede for hans Sjæl. R. I. P.

I næste Uge bringer vi en større Artikel om Pater Schmiderer og hans Gerning.

5. Juni i New York

Biskoppen har modtaget Meddelelse om, at »St. Ansgar's Scandinavian Catholic League« paa den danske Grundlovsdag har ladet læse en Messe i New York for Danmark. Det er et meget smukt Vidnesbyrd om den Samfølelse med det gamle Land, der besjæler de dansk-amerikanske Katoliker.

Er jeg min Broders Vogter?

Saadan lød det kyniske Svar, da Gud spurgte den første Mor-der, hvor hans Broder Abel var. Og i den foregaaende Artikel søgte vi at understrege, at den hellige Kommunion ganske *væsentligt* er en Fælleshøjtid, og at Messen ganske *væsentligt* er *Fællesskabets* Gudstjeneste. Kristus er nu ganske *væsentligt* sig selv *plus* sine Kristne, der til- sammen udgør et levende Hele. St. Paulus kan med karakteri- stisk Dristighed sige, at Kristus endnu ikke har naaet sin Mo- denheds fulde Vækst, simpelt- hen fordi hans mystiske Legeme endnu ikke er fuldendt — der indlemmes til Stadighed flere og flere Kristne i det. Men naar De og jeg er *indlemmet* i Kristus, er vi *tillemmet* hverandre; og selv om der desværre stadig er Mennesker, som hverken er indlemmet i Kristus eller tillem- met hverandre, saa er der ikke et eneste Menneske, som Kristus ikke *ønsker* skal komme i denne levende Forbindelse med og gennem ham. Naar derfor vi virkelig er een Person i Kristus, saa lever vi eet Liv og maa ud- vise en og samme Aktivitet. Vi maa ikke blot være Kristne — *vi maa kristne!*

De levende Kendetegn

Vi siger, at Kirken er »Een, Hellig, Katolsk og Apostolsk«. Men det er ikke døde Ord. Den er ikke een, saaledes som et bevidstløst Menneske er en »Ener« — vist er han een, men en uvirksom. Kirken søger at *for- ene*. Den er ikke blot hellig, som Alterstenen, men den søger at *hellige*. Den er ikke blot »ka- tolsk«, fordi den eksisterer i alle Lande — men den prøver at *ud- brede* sig, til den omfatter hvert Land og hvert Menneske i alle Lande. Den er ikke blot »apo- stolisk«, fordi dens Biskopper kan føre deres gejstlige Stam- tavle tilbage til de tolv Apostle

— men den *øver* det kraftigste *Apostolat*. — »Sig ikke,« udrød Vor Herre, »at I har Abraham til Fader. *Vis Abrahams Gernin- ger!*« Vi skal ikke bare prale af vore apostoliske Forfædre, men vi skal udvise Familieligheden og selv være Apostle!

Vi taler ikke her om »Katolsk Aktion« i den højt organiserede og tekniske Forstand, hvori af- døde Pave Pius XI yndede at tale om den. Nu hvor han ikke mere er her og kan minde os om det, maa vi naturligvis ikke glemme, hvad han forstod ved Katolsk Aktion, sin »Øjesten«. Nogle har ikke været bange for at sige, at naar han først var død, vilde Katolsk Aktion ikke mere blive nævnet. Men bag en- hver *Organisation* er der den væsentlige *Kendsgerning* og *Kraft* — den *Kendsgerning*, at Kirken *arbejder*; og at dens Ar- bejde er *eet*, fordi dens Liv er eet; og at selv om Biskopper og Præster gør et Arbejde af sær- lig Art indenfor den, er det kun en Del af dens samlede Arbejde; og at hver eneste levende Kato- lik ikke blot har Ret, men di- rekte guddommeligt Pligt til at gøre sin Del deraf. Ligesom De og jeg hver er vort specielle Jeg og ikke kan være nogen anden, saadan maa hver af os ogsaa udøve vor særlige Indflydelse og er kaldet til at gøre vort særlige Arbejde. Der er ingen andre, som kan det. Gør vi det ikke, kan ingen andre. Saa har vi pakket vort Talent ind og sluk- ket vort Lys under en Skæppe. Vi har været ufrugtbare Figen- træer. Men hvordan skal vi da gribe det an?

Jeg har længe haft for Skik at bede unge Mænd og Kvinder love mig, at de i det mindste vil *stræbe efter* (man holder ikke af at afkræve Løfter om at gøre noget, der maaske viser sig umuligt): 1. Retræte; 2. Bog; 3. Job.

Man maa være før man virker

Hermed mener jeg for det før- ste Deltagelse i en aarlig Re- træte. Det allerførste er nemlig: at *være*, før man *virker!* Jeg maa være rigtig, hvis jeg skal kunne gøre det rigtige! Og Re- træter er en uvurderlig Hjælp til at blive »rigtig«. Pius XI holdt meget stærkt paa deres Værdi. Han har tre Gange talt til mig personlig om dem. Han ønskede især, at de skulde blive mulige for dem, der kun har lidt Tid og faa Penge. Han forsikrede mig om, at en kort Re- træte (en Weekend, naar det ikke kunde være mere) er en virkelig Retræte. Retræter skul- de ikke være skræmmende eller ængstende eller sørgmodige, men opildnende, opmuntrende og karakterdannende. De skul- de ikke direkte *dreje sig om* Katolsk Aktion, men Mennesker skulde gaa fra dem med Evne og Iver til at tage Del i den Ka- tolske Aktion. Under forrige Krig havde jeg Lejlighed til at give mange saadanne korte Re- træter til saarede eller til Solda- ter af alle Slags — deriblandt australske N. C. O.'er, der sand- delig ikke er artige smaa Piger. Retræten beviste, hvor forhav- sende stor en Værdi, den har.

De bestandig femtenaarige

For det andet: Jeg tør paa- staa ganske dogmatisk, at *hvor- somhelst* og *naarsomhelst* den katolske Tro er blevet svækket og maaske helt er døet bort — er segnet for et eller andet An- greb — saa skyldtes det for en stor Del *Uvidenhed*, og Uviden- heden skyldtes for en stor Del Mangel paa Belæring. Det gæl- der Enkeltpersoner, og det gæl- der hele Egne. Og ved Belæring forstaar jeg ikke blot Katekis- men, inen en Belæring, som fort- sætter maaske hele Livet igen- nem og holder Trit med den voksne Mands og Kvindes aan- delige, moralske, sociale og al anden Slags Udvikling. Lærer De ikke mere om Troen, naar De har forladt Skolen, er De højst sandsynligt kun 15 Aar gammel i religiøs Henseende,

naar De i alle andre Henseender er blevet 25 eller 45. Og eftersom den almindelige Tilværelse tager sig saa solid og virkelig ud, forekommer hin fjerne religiøse Kundskab taaget og uvirkelig, den er en Del af den forsvundne Barndom, og selve Afstanden forvansker den. I hvert Fald er den ikke noget, De vil være parat til tunge Ofre for, eller Ofre overhovedet.

Nu er det klart, at De ikke hele Livet igennem kan have en Præst eller Ordenssøster lige ved Haanden med up-to-date Belæring. Derfor maa De i vid Udstrækning selv søge den Viden. Det betyder, at De *altid* maa have en Bog og et katolsk Blad, som De læser lidt i, helst hver Dag og i al Fald om Søndagen. Det skal være en Bog som (forhaabentlig) interesserer Dem og en, som *ikke er alt for let*, men om jeg saa maa sige opøver Deres aandelige Muskler. Voksne Mennesker kan ikke leve af Barnemad.

„Den unge Dansker læser ikke“

Her maa jeg berette om et forfærdeligt Chok, jeg for nylig fik i Deres gæstfri Land! Det blev mig fortalt — og ikke blot af en enkelt eller af særlig letsindige, paradoksale eller pessimistiske Mennesker — at *den unge Dansker læser ikke!* Og hvis han gør det, vil han kun læse om Maskiner og »Fuldt Drøn«. Det var ogsaa Boghandlere, der bevidnede det. Naa ja, jeg burde vel have været forberedt paa det! Jeg kunde skrive en halv Snes Artikler om den Af-Civilisering, der skyldes Filmen og Radioen for ikke at nævne den folkelige Presse! (Og hvis De havde set, hvordan *vore* Film virker paa Arabere eller Bantufolk — ja, saa vilde De ikke overraskes over, at den hvide Race begaar offentligt Selvmord for Øjnene af Verden!) Men, kære danske Læsere, jeg er sikker paa, at en saa intelligent Nation som Deres er bestemt til at faa Del i den virkelig bemærkelsesværdige Genoplivelse af rig katolsk Kultur, som endda kan iagttages i mit eget Land — der er saa

modvilligt mod at drøfte Idéer! Forbedringen af vor katolske Litteraturs Standard er øjensynlig, og jeg er glad for at kunne sige, at katolske Bøger sælges godt og læses i stor Udstrækning af ogsaa Ikke-Katoliker — og at ingen kan nægte, at vort førende katolske Ugeblad, *The Tablet*, er lige saa godt som noget af de tilsvarende store ikke-katolske Ugeblade (jeg synes det endogsaa er bedre hvad Verdens-Udsyn angaar) og egnet til at ligge paa Bordet i de bedste Klubber og Læsesale, hvad det ogsaa gør. Jeg kan derfor kun gentage min Overbevisning om, at et Samfund af Katoliker, der aldrig læser, ikke vil kunne fastholde sin Position, for ikke at tale om at forbedre den eller hjælpe nogen anden til at faa Del i den.

Job og Sogn

Og endelig trænger enhver af Dem til et Job. »Job« er ikke noget fint Ord for Hverv eller Opgave, men jeg bruger det, fordi det er »folkeligt« og ikke faar nogen til at tro, at jeg kun taler om meget dygtige, meget fritstillede eller meget »særlige« Mennesker. Jeg gentager, at det, der er levende, udtrykker sig udadtil gennem Bevægelse og burde kunne tage Del i en ordenet, samarbejdende og konstruktiv Bevægelse. Tænk godt over hvert enkelt af disse Adjektiver. Nu skriver jeg dette, mens jeg med Vilje ikke har forespurgt nogen om de vigtigste katolske Aktiviteter i Danmark. Jeg kan derfor ikke mistænkes for at »favorisere« en paa Bekostning af de andre. Men en væsentlig Egenskab ved alt saadant Arbejde er, at det maa være uselvsk. Og en rimelig Egenskab maa være, at det bør begynde dér, hvor De er, d. v. s. i Deres Hjem og i Deres Sogn. Sognearbejde behøver ingen Forklaring. Jeg antager, at hvert Sogn har sine egne Interesser og Foretagender. En Sognepræst burde i hvert af sine Sognebørn finde en 100 pCt.s Medarbejder til alt, hvad han beder om. Tro ikke, at et »Sog-

neliv« kan bygges op alene paa, at De heder Deres Bønner og bidrager med Deres Kontanter! Et Sogn er en levende Enhed, der i Samarbejde opbygger et lykkeligt, enigt, katolsk Fællessliv — og Liv kan udtrykke sig i Kunst, i Næstekærlighed, endda i Sport — og i alle Slags socialt Arbejde.

Andre »Job« er mere specialiserede — Arbejde blandt Studenter, blandt Børn, eller blandt de fattige og de uvidende, blandt Fiskere eller enhver anden tænkelig Kategori af menneskelige Skabninger, som Deres Talenter kan drage Dem imod — selv om maaske ogsaa Deres *Smag* støder Dem fra dem! Det at søle sig utilpas er nemlig *aldrig* en Grund til ikke at gøre, hvad man kan. Skulde der derfor eksistere et mere »alment« Stykke Arbejde hos Dem, saa slut Dem dertil, hvis det ligger for Dem. Saaledes er det f. Eks. klart, at hver eneste katolsk Akademiker bør samarbejde med alle andre katolske Akademikere for at skabe og udbrede en kulturel katolsk Atmosfære baade indenfor f. Eks. et Universitet og i de akademiske Kredse i det hele taget. Hvad Organisation angaar — lad dér hvert Sted finde sin egen Form!

Indbyrdes Samarbejde

Jeg vil stærkt anbefale et *Samarbejde* mellem *Grupper*. Det er f. Eks. ganske givet for mig, at der i hvert Land og hver større By burde være en Forening (antagelig St. Vincents'), som giver praktisk Hjælp til de fattige — jeg formoder, at der selv i Danmark (der almindelig er blevet anset for at være et Land, hvor Levedoden var meget høj) dog er *nogle* fattige — og at en saadan Forenings Medlemmer ikke blot bør styrke sig aandeligt ved en aarlig Retræte, men ogsaa være i nær Kontakt med en Studenterforening — eller den Afdeling af en saadan Studenterforening, der særligt studerer sociale Principper og sociale *Forhold* samt de samfundsmæssige Metoder til at raade Bod paa

Forholdenes Fejl. Næstekærligheden skal jo nemlig ikke være blot en evindelig lindrende Nødhjælp, men den skal ændre Aarsagerne til de daarlige sociale Forhold, og det kan den ikke, før den er klar over, hvad der er retfærdigt og uretfærdigt, og nøjagtigt hvor den enkelte Børgers Ansvar ligger. Og alle saadanne Foreninger kunde meget vel være i Kontakt med en liturgisk Forening, saa at de i hvert Fald en Gang om Aaret kunde mødes til en Messe, som de saa allesammen sang og tjente paa samlet, værdig og oprigtig Maade. »Celuy bien chante et prie — Dont cœur à voix s'unit«, tror jeg at den gamle franske Hymne udtrykte sig — *Corda voces et opera*, som St. Thomas skrev i sin »Sacris Solemniis«.

Jeg har hørt en hel Provins af sorte afrikanske Indfødte synge det *udenad* ved en Kristi Legems Procession, hvor der ikke var andre hvide end os tre Præster. Processionen gik frem gennem det dybe, røde Sand; smaa Børn kastede Blade af lyslilla Aakanter og højrode og orange-gule Blomster gennem Luften; Mændenes stærke Stemmer intonerede Hymnen, mens Kvinderne klappede i Hænderne ... og ved Siden af Baldakinen, hvorunder jeg bar det højhellige Sakramente, spankulerede højtideligt en Struds... Og over os paa den rene blaa Himmel frydede Solen sig i al sin Glans. Maatte al Skabningen og vi iblandt den prise Herren med Hjerte, Ord og Gerning!

C. C. Martindale S. J.

Begavelse, Dømmekraft og videnskabelige Fremskridt er gode, derimod mangler det ham endnu paa Klogskab og Livserfaring. Han ejer et godt naturligt Anlæg, er sangvinsk og munter, men endnu ikke moden. Han fik derfor heller ikke, da hans Tid normalt var kommen, i 1626 Lov til sammen med Terrenz at aflægge de sidste Løfter.

I Sommeren eller Efteraaret 1627 blev Adam Schall overflyttet til Singapur, Hovedstaden i Provinsen Schensi. Han afløste her Pater Trigault, der forflyttedes til Hangchow. Foruden Schall fik Pater Alvaro Semedo sin Arbejdsplads i Singapur. Det varede dog omtrent et Aar, før denne ankom med den kristne Kineser Dr. Philipp Wang som Ledsager. Sidstnævnte købte, ifølge Missionens Aarsberetning for 1628, for 300 Taël nogle Huse i Byen til Patrene. Arbejdet i Provinshovedstaden var imidlertid overordentlig vanskeligt og i Begyndelsen næsten frugtesløst. Forhaanelser og Forfølgelser hørte i den Grad til Dagens Orden, at Semedo plejede at hævde, at Arresten i Nanking, hvor han i sin Tid havde været indespærret, var et behageligere Opholdssted. Aar 1629 blev Semedo forflyttet til Virksomhed andet Sted. Schall var altsaa nu ene paa Skansen. Ved Dr. Philipps Hjælp fik han dog indrettet et Kapel og kort efter, understøttet af de hedenske Embedsmænd, tillige opført en Kirke, der blev indviet til Guds Moder og benyttet til Gudstjeneste for Kvinder. At Kirken kunde bygges skyldtes hovedsagelig, at Egnens betydeligste Personlighed, som hidtil havde været Schall en skarp Modstander, pludselig i saa høj Grad slog om, saa at han personlig ledede og overvaagede Kirkens Opførelse.

Folketømmningen vendte sig nu ogsaa med det Resultat, at det blev forundt vor Missionær i Løbet af kort Tid at meddele et halvt Hundrede Katekumener Daabens Sakramente. Den stedlige Vjcekonge, hvis Bekendt-

Pater Adam Schall S. J.

Missionær i Schensi

Schall, der nu antog det kinesiske Navn T'ang Jo-wang, boede derefter i denne Omgang fire og et halvt Aar i Peking. Vi ved imidlertid ikke ret meget om dette hans første Ophold i Hovedstaden. Det er dog bekendt, at han her stod i Venskabsforhold til flere af de højere Rege- ringsembudsmand, og at en kristen Kineser, Dr. Paul Hsü Kuang-k'i, indtog en fremtrædende Stilling i Kultusministeriet, samt at den første Kolao stadig var Missionærerne en trofast Ven. Alt dette bevirkede, at Schall fik Anledning til at overrække Hoffet en Fortegnelse over de fra Europa medbragte astronomisk-matematiske Værker og forevise sine videnskabelige Instrumenter.

Den 8. Oktober 1623 skulde der indtræffe en total Maancformørkelse. Finansministeren, en af Schalls nye Venner, interesserede sig meget for Astronomi og havde faaet vor Pater til at udarbejde en Forudberegning af

det nøjagtige Tidspunkt for denne Begivenheds Indtræffen. Da Observationen paa en Prik passede med Forudberegningen, udbrød Ministeren begejstret: »I Sandhed, Kina har i dette Aarhundrede huset to Mænd, lige fremragende med Hensyn til Dyd og Videnskab. Den første var Matthäus Ricci, den anden denne vor Mester.«

Kort efter denne Begivenhed forlagde ogsaa Pater Terrenz sin Residens til Peking. Han kom fra Hangchow og gav sig straks i Gang med at affatte astronomiske Skrifter. For Terrenz og Schall var imidlertid Matematik og Astronomi paa den Tid kun en Bibeskæftigelse. Deres Hovedopgave var Studiet af Landets Sprog og Litteratur. Som Lærer for Schall nævner Missions-Kataloget for 1625 førnævnte Dr. Paul. Kataloget for 1626 giver os Oplysning om, hvad Schalls Foresatte dengang mente om ham. Han faar her det Skudsmaal, at hans aandelige

skab Schall forøvrigt allerede havde gjort i Peking, holdt sig nu heller ikke mere tilbage. Igennem to af sine højere Embedsmænd overrakte han Pater Schall en stor Pengegave, ledsaget af en Skrivelse med Lovprisning af europæisk Videnskab og Patrenes Arbejde. Overborgmesteren fik ovenikøbet Ordre til at lade Skrivelsens Indhold indhugge med gyldne Bogstaver paa en Tavle, og derefter overrække den til Pater Schall under Iagttagelse af de ved en saadan Lejlighed sædvanlige Ceremonier.

Søens Farer i Forbindelse med den ofte herskende Krigstilstand mellem europæiske Magter bevirkede et uforholdsmæssigt stort Tab af Gods og Menneskeliv under de langvarige Sejladser fra Europa til Østen via Afrikas Sydspids. Det var derfor ikke underligt, at man ofte havde spekuleret paa at finde en sikrere Vej til Orienten over Land. Allerede Matthäus Ricci havde, dog uden afgørende Resultat, søgt at løse denne Opgave. Dette lykkedes imidlertid for Pater Schall. Gennem talrige Samtaler med Føreren for det muhammedanske saakaldte »store Gesandtskab«, der hver femte Aar indfandt sig fra Bokhara ved det kaspiske Hav for at hylde Kejseren i Peking, og som Aar 1628 gjorde Ophold i Singafu, fik han fuldstændige og detaljerede Oplysninger om den benyttede Landrute.

Trods sit store og anstrengende Arbejde som Missionær havde Schall dog ikke i Singafu lagt Videnskaben helt paa Hylden. Han bestemte saaledes Byens geografiske Bredde og observerede her den 21. Januar 1628 en Maaneformørkelse. Det var ogsaa samme Aar og her i Singafu, at Johann Adam Schall, paa Ignatiusdagen, den 31. Juli aflagde de sidste højtidelige Ordensløfter.

Mellem Missionærerne af Jesuiterordenen i Kina diskuteredes paa den Tid forskellige Tilpasningsspørgsmaal. I Forgrunden stod Problemet om Valg af det rette kinesiske Udtryk for

»Gud«. Skulde man beslutte sig for T'ien-chu (Himmelherre), Shang-ti (højeste Hersker) eller Teusu (Deus)? Viceprovincialen Dias den Yngre havde paa en Rundrejse 1626 ikke formaaet at skaffe Enighed til Veje herom, hvorfor 11 af de ældste Missionærer i Slutningen af December 1627 traadte sammen til Raadslagning i Studiehuset i Kiating ved Shanghai. Heller ikke nu opnaaedes der Enighed paa dette Punkt. Man fandt derimod hinanden bedre med Hensyn til den mere borgerligt prægede Konfucius- og Ahnedyrkelse. Schall deltog ikke i disse Overvejelser, men om

hans Standpunkt er vi nøje underrettet gennem en af ham under 8. November 1628 affattet skriftlig Betænkning, hvor han af Hensyn til Missionen blandt de dannede Kinesere foretrækker Shang-ti. Med Hensyn til Konfucius- og Ahnedyrkelsen er han enig med Jesuitermissionærernes Flertal i, at man saa vidt muligt maatte afpasse sin Optræden efter det nationale Livs Fordringer. Under den store Proces imod ham nogen Tid før hans Død, blev han imidlertid bl. a. anklaget for at have været Modstander af denne Dyrkelse.

Fortsættes

Katolsk Ungdomsstævne

Søndag d. 23. Juni indbyder Katolsk Ungdoms Klub alle unge Katoliker til et Heldags-Friluftstævne i Ordrup. Vort Motto for Dagen er: »Vi bygger den unge Kirke«. Dette Motto følger vi hele Dagen, lige fra Messen om Morgenen Kl. 9 i Sct. Andreas Kirke, hvor vi i Fællesskab synger Missa de Angelis og forenes med vor Frelser og Fører i den hellige Kommunion.

Efter Messen har vi Morgenkaffe (Kaffe og Brød kan købes paa Stedet) og Kl. 11 hører vi to K. U. K.'er tale om Dagens Motto. Saa er det henad Frokosttid, og vi indtager vor medbragte Mad i det Grønne (Drikkevarer faas paa Stedet).

Husk at medbringe Sangbogen for danske Katoliker!

Efter at vi har været paa denne lille »Skovtur«, gaar vi over til Eftermiddagens to Foredrag. Det første Kl. 14 holdes af Pater H. Lucas S. J.: »Vort Forhold til Liturgien« — et Emne der nok er værd at behandle, og det gør vi efter Foredraget i vore saakaldte

Arbejdskredse, hvor vi drøfter de fremsatte Tanker, stiller Spørgsmaal og drager Slutninger. Kl. 15,30 taler Pater Heinrich Roos S. J. om »Vort Forhold til Ikke-Katoliker«, og dette Emne uddybes ligeledes i vore Kredse.

Vær med til dette Stævne — fortæl hvad det vil sige at sidde i det fri Side om Side med andre unge Katoliker, der ligesom du selv ønsker at være aktivt interesserede i Kirkens Arbejde — bliv ung dansk Katolik til Fingerspidserne!

Kl. ca. 17 spiser vi Aftensmad.

Kl. 18,30: *Højtidelig Afslutning.*

Vi har den Glæde at kunne meddele, at Hans Excellence Biskoppen har lovet at komme og tale til Ungdommen. Desuden taler Pastor Cay Benzon om »Vi unge og Danmark« samt to K. U. K.'er.

Den afsluttende Andagt Kl. 20 holdes af Biskoppen, — sakramental Velsignelse og Te Deum.

Adgangen til Stævnet er gratis.

Katolske unge Piger, katolske unge Mænd — mød op!

Katolsk Ungdoms Klub.

„Til Haraldsted vi drage ...“

Søndag den 16. Juni skal vi da igen syngende og bedende, med Korset i Spidsen, drage ud ad danske Landeveje til Guds og Hertug Knuds Ære og til

For nylig har Biskop Suhr overfor os udtalt, at han nu var fast besluttet paa at være med. Maatte han da kunne holde Revy over en anselig Pilgrimsskare.

Valfarten henvises man til Hottellet. Som sædvanlig sørges der for en Vogn til Transport af Madpakker og anden Bagage fra Ringsted til Haraldsted og tilbage igen.

Ikke desto mindre vil vi vel vide ogsaa at løse dette Problem.

Det billige Søndagstog afgaar fra Københavns Hovedbane-

← Paa Vejen ad Haraldsted til
↘ Der gøres Holdt ved Vejkorset

Vor nationale Valfart

Søndag den 16. Juni

Gavn for vort Fædreland, hvis Fremtid ligger os saa stærkt paa Sinde. I Aar oplever vi vel ikke, at enhver Menighed i Landet bliver repræsenteret ved denne Lejlighed. Men mon ikke Fremtiden vil bringe dette? Ønskeligt er det i hvert Fald, at saa mange Menigheder som muligt har Udsendinge med i Pilgrimsskaren.

Det er blevet meddelt, at *Biskoppen* om muligt vil deltage.

Valfarten kommer til at forløbe normalt. Kun paa eet, ganske vist meget prosaisk Omraade, bliver der en Forandring. Jeg beder Læserne fatte sig: Det er Kaffen, det gælder. I Præstegaardshaven maa der ikke serveres Kaffe og heller ikke i Haraldsted. Sidstnævnte Sted vil der blive sørget for, at man kan faa kølende Drikkevarer, men den saa uundværlige Kaffe maa enhver selv bringe med. Og efter

gaard Kl. 5,58 og er det *eneste* Tog, der bringer Københavnerne rettidigt til Ringsted. Hjemreisen kan ske Kl. 19,26 eller Kl. 21,32 fra Ringsted.

I Ringsted bliver der Lejlighed til at komme til Kommunion.

Valfartsprocessionen sætter sig i Gang Kl. 9½.

Husk endelig at tage *Sangbog**) og *Rosenkrans* med.

C. B.

*) Sangbog for danske Katoliker, udg. 1933.

Pater Pauli S. J. fortæller lidt om

MARIAKONGREGATIONER

Maria har altid staaet det kristne Hjerte nær. Kærligheden til hende har betydet og opnaaet uendelig meget i Kristenhedens Historie. Og her var det netop *Mariakongregationerne*, der har indlagt sig vældige Fortjenester.

Mariakongregationerne var præget af Viljen til *at forsvare Kirken og Troen*. Viljen til Angreb stod paa deres Banner. Det Banner bar de frem, ogsaa i Fremtiden vil de gøre det, naar de kender og lever deres Religion. Guds Naade og Marias Beskyttelse vil være med dem. De vil, omend overladte til sig selv, være sejrige i de spredte Fægtninger, — de vil vinde store Sejre over sig selv og over den Verden, der omgiver dem.

*

Den første Mariakongregation blev grundlagt 1563 af en ung flamsk Skolastiker af Jesu Selskab, *Johannes Deunis*. Han var klar over de Farer, som fromme, rene og flittige unge Mennesker var udsat for. Han candede en Forening, som han stillede under Jomfru Marias særlige Beskyttelse. Unge Mennesker i de vanskelige Aar trænger til et Kvindeideal, der drager opad, men ikke blot de

unge, alle under alle Livets Forhold. Den Kvinde, som er og kan være Ideal, er den reneste blandt Kvinder, Guds Moder Maria, der ved sit Offerliv har hjulpet til Menneskehedens Forløsning.

1576 fandtes der over 30.000 Kongreganister, hvis Navne ikke blot fandtes paa Listen, men som i Gerning viste Betydningen af at kæmpe under Marias Banner. Pave Gregor XIII stadfæstede Kongregationstanken den 5. December 1584.

Tre Aar senere gav Jesuitergeneralen Claudius Aquaviva Kongregationerne en Grundlov, som gælder endnu den Dag i Dag.

Snart oprettedes der ogsaa Kongregationer for Mænd. For

at kunne naa mere fyldige Resultater dannedes Kongregationer for visse Stænder: f. Eks. Præster, Borgere, Bønder, adelige, Kunstnere, Akademikere, Soldater, Lærlinge o. s. v.

Den 27.9.1748 havde Paven udstedt den saakaldte 'Gyldne Bulle', der begynder med Ordene 'Gloriosæ Dominæ', Kongregationernes Magna Charta.

➤ Som Afslutning paa Studiekredsen — et lille selskabeligt Samvær

FOTOS:

ELNEBO (1)

ELLYTON (1)

† Fælleskommunion i Jesu Hjerte Kirke

Først i 1751 tillod Benedikt XIV at der dannedes Kongregationer for Kvinder.

Kongregationsbevægelsen tog særlig Fart i Østrig og Tyskland samt Missionslandene Kina og Paraguay. I Kina eksisterede omkring 1664 circa 400 Kongregationer.

Historien fortæller om store, beundringsværdige Resultater, hvor det drejede sig om at føre Sjæle tilbage til Kirken eller helliggøre sig selv.

Som en hvilken som helst anden menneskelig Sammenslutning var Kongregationerne un-

Guds Moder. Denne Indvielse modtages af en dertil bemyndiget Præst. Derved slynges der et Baand om Kongreganisten og Maria. Dette Baand skal holde Livet igennem. Det betragtes ikke som en ubehagelig Pligt, men en Udmærkelse, et Privilegium, en Naade, en Lykke. Dette Baand sikrer ham Guds Moders særlige Beskyttelse.

I Middelalderen vogtede Ridderne sig for fejj, æreløs Handlemaade, naar de stod i en fornem Dames Tjeneste. Kongreganisten ved, at ingen Kvinde er saa ophøjet, saa ren, saa hellig som Guds Moder, til hvis Tjeneste han har indviet sig. Han vil leve et Liv, der er hende velbehageligt; berede hende, sin himmelske Moder, Glæde; indrette sit Liv efter hendes Forbillede. Det sker ikke for ydre Fordeles Skyld, men ene og alene af Begejstring for og Kærlighed til Maria og gennem hende til den evige Konge.

Indvielsen omfatter hele Personligheden, og er derfor forskellig fra et Forsæt, hvorved jeg ikke binder mig til nogen eller noget.

Den er forskellig fra at love en anden noget, for saa vilde det kun dreje sig om en ganske bestemt Handling.

Ved en Mariadyrkelse, som ikke er væsentlig forskellig fra den almindelige Mariadyrkelse i den katolske Kirke, vil Kongregationen faa Medlemmerne til at stræbe efter sand kristen Fuldkommenhed, der svarer til den

enkeltes Stand, saa at de kan gøre en Indsats paa Apostolatets Omraade.

*

I de Unge Mænds Kongregation ved Jesu Hjerte Kirke i København har vi en eukaristisk Sektion, hvis Medlemmer opoffer den hellige Kommunion hver første Fredag som Sone for al den Vanære, der tilføjes Jesu Hjerte. De husker, at Kristus, da han vandrede her paa Jorden og især led i Oliehaven, ikke blot forudsaa al Skam og Vanære, men ogsaa alle Ofre og enhver frivillig Selvfornægtelse og Selvovertindelse for at raade Bod herpaa (jfr. Pius XI' Rundskrivelse om Jesu Hjerte Andagten).

For Tiden har Studiekredsen sat sig til Opgave at klarlægge Hovedforskellen mellem Protestantismen og Katolicismen.

Ved at fortælle om deres Oplevelser eller andre Emner faar Kongreganisterne Lejlighed til at øve sig i Talefærdighed.

*

Jeg vil slutte med et Citat fra et Brev, som en af vore danske katolske Præster sendte til den, der skriver disse Linier:

»I hvert Fald er jeg vis paa, at hvad der gøres til Guds Moders Ære, bærer Velsignelse i sig, og uden Mariaandagt gives ingen sand katolsk Fromhed. Det trænger man her hjemme i Danmark til at høre.«

K. Pauli S. J.

derkastet den Lov, at Bølgetop afløses af Bølgedal, og saa fremdeles.

For Tiden synes de atter at være i Opgang; netop derfor retter Fjenderne Angreb efter Angreb mod dem, og hvor de ser deres Snit dertil, ophæver eller forbyder de dem.

*

Paa Optagelsesdagen — efter endt Aspiranttid — indvier Kongreganisten sig offentlig til

Børnestævnet i Trørød

Biskoppen taler til Børnene

Det var en god Lære, vore katolske Smaabørn gav os allesammen derude ved Børnestævnet i Onsdags, paa Grundlovsdagen! Ja, saadan skulde det altid være, naar der blev kaldt til katolsk Stævne — saa skulde vi vrimle dertil, som de henved 325 glade Børn vrimlede ud ad Vejen fra Vedbæk til Trørødhus.

I et helt Aar havde Børnene glædet sig til at forny Oplevelsen fra Grundlovsdagen 1939. Men saa kom disse slemme Tider, hvor saa meget gik i Vasken. Maaske ogsaa Børnestævnet i Trørød? Ja, det manglede bare, at vi skulde lade os lamme i vort apostoliske Arbejde! Skulde vi ikke snarere bruge Tiden dobbelt, mens vi endnu har den? Skulde vi ikke værne om vore Børns Barndom, vel vidende, at ligesom Planten vantrives uden Solskin, saaledes ogsaa Barnet uden Lys og Glæde. Altsaa, alle Vanskeligheder og Betænkeligheder blev ryddet af Vejen, og med stormende Jubel blev Indbydelsen modtaget af vore Skolebørn. »Bliver det ligesom i Fjor?« lød det. »Kommer Biskoppen ogsaa i Aar?« — og da det blev bekræftet, brød de ud i ny Jubel. Sandelig, om ikke Biskoppen har vundet de Smaas Hjerter allerede ved det første Møde!

Saa sad da igen den muntre Skare paa Græsplænen og ventede paa Messen — Messen i Guds fri Natur, med Solglimt i de gyldne Kar og Kor af kvindende Fugle. Børnene kan ikke selv sige hvorfor, men de elsker denne Messe.

Da nu Præsten og de rød-hvide Kordrenge kom gaaende ad Havegangen op mod Alteret, blev der straks Ro over Børneskaren paa Græsset; det er sikkert kun katolske Børn, der saa naturligt og selvfølgelig kan gaa fra munter Snak og Leg til Bøn og Alvor — og om igen! Snart blandede de klare Barnestemmer sig med Fuglenes Sang. Saa kom Prædikenen, hvor den utrættelige Børneven Pater Groteclaus med Glæde og Begejstring konstaterede, at vel var der kun faa Tabernakler i Danmark, og dog var der i denne Stund mindst 300 smaa levende Tabernakler her i Trørødhus' Have: de mange Barnehjerter, hvis Kærlighed brændte som den evige Lampe i Kirken —

Efter Messen Frokost paa Plænen med Sodavand gennem Sugerør og Ispind som Dessert.

Saa en lille Velkomst og forskellige nyttige Instruktioner ved Else Holst, Stævnets Leder, hvorefter hele Flokken under behørig Ledsagelse blev sluppet

ud i Skoven, hvorfra de efter en god Timestid vendte tilbage, varme og forpustede.

Det gjorde nu helt godt at falde til Ro i det bløde Græs, mens man hørte paa Pater Wevers Tale, og endda fik Lov at give sit Besyv med! Pater Wevers lille Causeri var nemlig en kostelig Blanding af Spøg og Vid, Lune og Alvor — ret efter Børns Smag og Behov.

Og saa op igen til Konkurrencelegen. Den var fornøjelig og saare spændende. Der blev hoppet og løbet og sprunget, ja, til sidst endda som Ekstranummer gjort Kraftprøve i Tovtrækning mellem Gribskovens Pater Wevers i den ene Ende af Tovet og tre Drengene i den anden. Legen endte med Paterens »Fald« — bogstaveligt!

»Jeanne d'Arc« kom ind som en flot Nr. 1. Centralskolen blev Nr. 2, Amagerne Nr. 3. De sejrende Hold blev ført bort, antagelig ind i Skovløberhuset, muligvis for at blive belønnet med en Ispind — altsammen meget fordægtigt, rimeligvis for ikke at genere de Stakler, som intet fik!

Efter en haardt tiltrængt Mellemmad kom endelig det store Øjeblik: Biskoppens Besøg. Gennem den lange Dobbelttrække, som omsluttede hele den store Plæne, kom nu Biskoppen langsomt gaaende. Det var et Oprin af en særegen Skønhed og Betagelse at se den høje, ranke Biskop bevæge sig velsignende frem blandt de knælende Børn.

Snart skiftede Sceneriet. Biskoppen sad nu jævn og smilende paa en Stol paa Plænen, mens Børnene siddende i Græsset samledes i tætte Skarer om ham. Dejligt maa det have været for Biskoppen at møde de mange Hundreder af klare, tillidsfulde Barneøjne, som saa glad og beundrende op paa ham.

Efter at et Par smaa Talere havde budt Biskoppen velkommen, fløj vi paa Fantasiens Vinger tilbage til Katakombernes Dage; Trørødhus blev til en romersk Villa, kristne Jomfruer kom gaaende ned ad Trappen, Tarcisius kom vandrende gen-

nem Havens Gange — — og saa udfoldede sig den kendte Scene: Tarcisius i Kamp for at forsvare sin »Skat«, Alterens hellige Sakramente. Vi saa Gadedrengene kaste sig over ham, vi saa ham dø, lykkelig over at have ofret sit Liv for sin Gud — — det hele blev saa levende, kom saa nær ind paa Livet, og Drengenes Spil var saa følt og saa ægte, at vi voksne fik Taarer i Øjnene, mens mange Børn lod dem faa frit Løb. Alene dette Spil var Rejsen til Trørød værd.

Og saa talte Biskoppen, stille og mildt, til de smaa — om Barnehelten Tarcisius, om Biskoppens store Glæde over at møde de smaa Børns Kærlighed og gode Vilje; ja, om de blot hele deres Liv maatte huske, hvad de som Børn havde villet og lovet, saa skulde Fremtiden nok blive lys og god.

Dermed var den mere højtidelige Del af Festen forbi, hvor-

efter Biskoppen nu ganske uhøjtideligt lod sig bestorme af Børnene, løftede den nu spillevende Tarcisius op paa sine Arme, for endelig til Børnenes store Jubel at lade sig traktere med en Is-pind til 15 Øre! Ja, de smaa katolske Børn har faaet lært deres Biskop at kende, ikke blot paa Afstand, som de har set ham foran Alteret, men paa nært Hold. De har lært at elske ham som deres Fører og faderlige Ven. Endnu et stærkt Baand, foruden mange andre, knytter dem til Kirken.

Og saa drog vi hjem igen, i glad Overbevisning om, at der med Børnestævnet i Trørød er nedlagt et spiredygtigt Frø i Danmarks Jordbund.

P.S. Vi havde i Aar den Glæde at se Roskilde, Hillerød og Helsingør repræsenteret. Nu venter vi paa Ringsted, Næstved, Køge o. s. v.!

Tarcisius dør

Ungdomsklubben og Valfarten

Nu paa Søndag d. 16. valfarter danske Katoliker til Haraldsted — ud i det danske Land med Korset i Spidsen og vor Biskop i vor Midte.

Paa denne Valfart maa Ungdommen ikke mangle, — lad os være enige om at mødes i Bøn for vort Land og Folk og for Kirkens Fremtid herhjemme. For at fremme Deltagelsen har Katolsk Ungdoms Klub tilbudt sine Medlemmer at give gratis Togrejse til de

K. U. K.'er, der ikke mener at have Raad. — Henvendelse sker til Formændene.

Den lille trofaste Skare, der Aar efter Aar har deltaget i Valfarten, bør nu paa Søndag forøges betydeligt. — De yder en Bønnens og Bodens Indsats. De mærker Fællesskabet ved denne vor eneste nationale Valfart, og ved vor fælles Bøn til Himlen — »Hellige Knud Lavard — bed for os« — føler De, at De er dansk Katolik. — Derfor gaar vi paa Valfart!

Katolsk Ungdoms Klub.

Rom og Verden

Den store højtidelige Kristi Legems Procession, der hvert Aar afholdes paa Peterspladsen, maatte i Aar aflyses paa Grund af Krigen. I Stedet celebrerede den hellige Fader paa Kristi Legems Fest en højtidelig Messe i Konsistoriesalen, der i den Anledning var omdannet til et Kapel, og uddelte der den hellige Kommunion til 181 Medlemmer af det diplomatiske Korps og det romerske Aristokrati.

*

I Slutningen af Maj modtog den hellige Fader en japansk Delegation, der havde aflagt et Venskabsbesøg hos den italienske Regering. Delegationen ankom til Vatikanet i fire Automobiler under Ledelse af den japanske Gesandt i Rom. Audiensen fandt Sted i den hellige Faders Privatbibliotek, og til Slut overrakte Gesandten den hellige Fader et kunstfærdigt Silkebroderi, der forestiller en Maage med udbredte Vinger; Motivet er — saaledes forklarer den japanske Gesandt — et Symbol paa Pavens Fredsmission, som han udfører selv naar Ufredens Bølger gaar højest. Efter Audiensen besøgte Delegationen de henved tyve japanske Teologer, der i Øjeblikket studerer ved Propagandakollegiet.

*

I Pinsen afholdt en Kreds af Katoliker og Protestanter i Dominikanernes Kirke i Berlin en Andagt, der gjaldt Bønnen om Genforening i Troen. Den ene af Talerne holdtes af Pater Georg von Sachsen S. J., den anden af den protestantiske Superintendent Ungrad. Digteren Ernst Thrasolt reciterede egne religiøse Digte, og der blev sunget Koraler af den fælles kristne Koralskat.

Liturgisk Kalender

Juni:

16. S. 5. Søndag e. Pinse (670);
2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
17. M. † Feria (Hverdag) (670),
uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation (525).
18. Ti. St. Ephræm Syrer (945);
2. St. Marcus og St. Marcellianus (946), 3. Om Fred.
19. O. St. Juliane af Faleoneri (947);
2. St. Gervasius og St. Protasius ([31]), 3. Om Fred.
20. T. † St. Silverius (947); 2., 3. og 4. som Søndag.
21. F. St. Aloysius (948); 2. Om Fred.
22. L. Vigilie til St. Johannes Døbers Fødsel (953);
2. St. Paulinus (951), 3. Om Om Fred. -- Eller: St. Paulinus (951); 2. Vigilien (954), 3. Om Fred; sidste Evang.: Vigiliens (955).
23. S. 6. Søndag e. Pinse (673).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Hertug Knuds Division

Ambulancen henter de raske

Kan De huske, at De en Dag hørte en Ambulance komme kørende, Bah Buh, Bah Buh, nærmere og nærmere: nu svinger den om Hjørnet paa to Hjul, og med hvinende Bremsers standser den brat, næsten ud for Dem, — Portørerne springer ud, aabner Vognens Døre, — De skimter med en let Kildren i Rygmarven det hvidlakerede blanktskinnende Indre, — venter at en Baare bliver løftet ud for atter at blive sat ind, nu med et sygt Menneske, — kigger paa Deres Ægteviv: besvimer Damen? — og saa — — — De bliver forbavset staaende, maaske lidt stødt over, at det gamle Ritual indenfor den Branche nu heller ikke længere overholdes som i gamle Dage (ak det nymodens), — for ud af Beboelseshusets eller Forretnings-ejendommens Dør springer i fuld fart en ung frisk Mand eller Pige, hopper med et lille Nik til Portørerne ind i Ambulancen, — der, Bah Buh, atter farer paa to Hjul om Hjørnet og væk til et af Byens Hospitaler eller Klinikker.

De kigger forbavset paa Deres Kone, kaster Blikket uforstaaende mod Himlen. Hvad var det? Men Folk er jo nysgerrige, ikke sandt, De bliver staaende og diskuterer

Fænomenet med de omkringstaaende, indtil De en halv Time senere (eller en Time) ser Ambulancen komme igen, denne Gang uden Bah Buh og pænt paa fire Hjul.

Den kører hen til samme Gadedør som før og afleverer det pæne unge Menneske i lige saa fin Stand, som den før kørte det bort.

Hvad var det saa? Ja, De har overværet en Blodtransfusion fra et af Bloddonorkorpsets Medlemmer, — lidt paa Afstand ganske vist, men ellers passer det.

Det pæne unge Menneske var et af Medlemmerne af »Spejdernes og Væbnernes frivillige Bloddonorkorps i Danmark«, og blev hentet, fordi et Menneske i Fare, maaske endda overhængende Livsfare, kunde frelses ved Hjælp af hans Blod. Patienten laa maaske paa Operationsbordet, en farlig Blødning opstod, fat paa en Donor. Blodet overførtes, — maaske har Donor derved reddet et Menneskeliv.

Hvem bestaar Korpsen af: af følgende fem Ungdomsorganisationer: D. D. S., K. F. U. M., Det danske Pigespejderkorps, F. D. F., K. F. U. K. og endvidere St. Georgs Gilderne (de gamle Spejdere).

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Monies & Andersens Eft.

K. K. L. Simonsen
Højbroplads . St. Kirkestæde 3
Central 1325

Centralvarme . Sanitære Installationer

C. J. Gerlach

Vinhandel

Edsvoren Messevins Leverandør
Blegdamsvej 118 . Tlf. Øbro 86 06

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Donorkorpsets Beretning for 1939—40 er netop nu udkommet og ved at blade lidt i den, faar man en Del interessante Oplysninger.

For det første, hvad er en »Donor«? En Donor er et Menneske, hvis Blodtype er nøjagtig bestemt, — som ved regelmæssige Lægeundersøgelser befindes at være helt sund, og som endelig har skrevet under paa, — under ganske særlige Betingelser — at ville afgive et vist Kvantum af sit Blod til bedste for en syg.

Hvad er det for Betingelser? Det er Donorkorpsets Vedtægter, opstillet af en Kontrolkomité, bestaaende af en Del af Landets mest fremragende Læger samt Repræsentanter for de paagældende Ungdomsorganisationer.

Vedtægterne siger: at Donor kun maa tilkaldes, saafremt der ikke ad anden Vej (gennem en Slægtning) kan skaffes Patienten det fornødne Blod, at Blodtagningen kun maa ske ved fuldt uddannede Læger, at Overførslen kun maa foretages ad indirekte Vej, saaledes at Donor og Patient aldrig konfronteres, og ej heller faar noget at vide om hinandens Navn, at der kun maa ydes 550 ccm Blod pr. Gang, og endelig at der ingen Betaling ydes Donor.

Der er en Del supplerende Bestemmelser, men dette er Hovedtrækkene. F. Eks. har Donor aldrig nogen Udgift ved en Transfusion, — al Transport (jfr. Ambulancen ovenfor) er gratis, og i visse Tilfælde ydes der Betaling for tabt Arbejdsfortjeneste.

Kun holdes der en Gang om Aaret en Festlighed, hvor der bl. a. uddeles Plaketter til Donorerne for Afgivelse af Blod et vist Antal Gange (Bronze for 10 Gange).

I Aar er denne Fest strøget og i Stedet er givet 1000 Kr. til Finlandsindsamlingen.

Lad os se lidt paa Statistiken: I København bestod Korpset af 57 Medlemmer ved Starten (1932). Pr. 1.4.40 talte Korpset 819 Medlemmer. I 1932 foretoges 33 Transfusioner, i 1939 ialt 918 Transfusioner. I de første tre Maaneder af 1940 foretoges 270 Transfusioner. Efterspørgslen er stigende.

I København er ialt gennem Tiden foretaget 4018 Overførsler fra

Korpsets Medlemmer, og saafremt den Statistik, — der viser, at de 30 pCt. af Overførslerne har været livreddende — holder Stik, har man Lov til at tro, at Spejderne og Væbnerne har været med til at redde ca. 1200 Menneskeliv.

Ogsaa i Provinsen er dannet Donorkorps paa Linie med det københavnske, — med ialt 1033 Medlemmer, saaledes at der i Danmark ialt findes ca. 1800 Donorer, — Mennesker, som Dag og Nat er rede til at rykke ud for at afgive Blod til et Menneske i Nød.

Hører De til den Type, som rynker paa Næsen ad Spejderarbejdet, saa tænk i hvert Fald paa det samfundsnyttige Arbejde, der her er taget op, — og som maaske De selv en Dag kan komme til at nyde godt af, — De eller een af Deres Kære.

Lad mig tilføje, at de katolske Spejdere har været med i dette Arbejde lige fra Starten, og en Del har allerede erhvervet Bronzeplaketten for Afgivelse af Blod 10 Gange.

Endnu kun i al Fortrolighed dette, at det kilder en Del i Mave, naar saadan en Ambulance tudende fører En til et Hospitals skinnende Operationsgang. Men det bliver mellem os. A. S.

Over Vatikanets

Radio

Efter en lakonisk Meddelelse om, at Italien i Mandags var indtraadt i den europæiske Konflikt, minde Vatikanets Radio om den Bøn, som Paven for nylig havde beriget med Aflad: »Jesu eukaristiske Hjerte, lad Freden vende tilbage til Europa med Retfærdighed og Kærlighed«. Uden andre Nyheder udsendtes dernæst »Majestro refices agnus dei« fra den smerterige Guds Moders Messe »Du Guds Lam, som borttager Verdens Synder, forbarm dig over os. Giv os Fred«. Stationen sluttede derefter som sædvanlig med »Lovet være Jesus Kristus«.

Katolske Samariter

»Danmarks katolske Kvindeforbund« havde stor Glæde af sit Samariterkursus i Vinter. I Mellemtiden har Samariterbevægelsen som Helhed været i glædelig stor Vækst, og D. K. K. F. har derfor i Forbindelse med »Dansk Røde Kors« lagt et større Arbejdsprogram paa længere Sigt for at dygtiggøre Katoliker til Samaritens betydningsfulde Gerning i Næstekærlighedens Tjeneste.

Allerede paa Tirsdag d. 18. Juni afholdes der i Haven bag St. Ans-gars Præstebolig en stor Samariterøvelse, hvor de allerede uddannede Samariter faar forelagt en Række livagtigt tilrettelagte Opgaver. Røde Kors forestaar Arrangementet. Til denne interessante og instruktive Opvisning er der Adgang for alle katolske Samariter og andre interesserede, saa vidt Pladsen strækker til.

Til September paabegyndes et nyt Samariterkursus under Ledelse af Dr. med. Blixencrone-Møller. Det er aabent for baade Herrer og Damer.

Og senere oprettes en katolsk »Sektion« under Røde Kors. En saadan Sektion, som K. F. U. K. hidtil har været ene om at have, paatager sig et meget stort Antal Opgaver: Juniorkursus, Fortsættelseskursus, større Øvelser, Instruktioner i Barnepleje, Hjemmesygepleje m. m.

Dødsfald

Patrene ved Sct. Albani Kirke bekendtgør herved, at deres kære Medbroder, Pater

Gaudentius Schmiderer

i Dag vel forberedt afgik ved Døden paa Sct. Josefs Hospital. Begravelsen fandt Sted Tirsdag d. 11. ds. Kl. 9 fra Sct. Albani Kirke.

Den afdøde anbefales til Deres Forbøn.

R. I. P.

Sct. Albani Præstegaard,
Odense, d. 7.6.1940.

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

Katolsk Faglitteratur

Arnold Buscks Boghandel meddeler, at Kataloget nu er udsendt til de katolske Sognepræster Landet over, som forhaabentlig vil faa Nytte af det, og som bl. a. vil kunne anbringe det i de smaa Boghylder, som findes i Vaabenhuset i næsten alle Kirker. Det er endvidere sendt til de førende katolske Foreninger og Ordenshuse og til Landets Biblioteker og forskellige andre ikke-katolske Institutioner. Iøvrigt har Pressen bragt venlige Meddelelser om Katalogets Fremkomst, bl. a. »Berlingske Aftenavis«, der blandt de mest læseværdige katolske Skribenter i Nutiden nævner Jacques Maritain, Erich Przywara, G. K. Chesterton og Christopher Dawson — det er alle Navne, som ogsaa her i Katolsk Ugeblads Spalter er velkendte.

Iøvrigt kan enhver interesseret afhente et Eksempplar af Kataloget i Boghandelen i Købmagergade. Paa Grund af de usikre Postforbindelser vil det nok vare noget, før Busck har et større Lager af Bøgerne. Vil man gøre et Udvalg til en selvstændig Bogsamling, kan dette med de i Øjeblikket gældende Kurser gøres for ca. 250 Kr., og Lederen af den katolske Bogafdeling, Hr. Munck, er beredt til at give Vejledning ved et saadant Udvalg.

Konfirmation i Køge

Den 26. Maj 1940 er en Dag, som sent vil blive glemt af Køge Menighed. Efter 9 Aars Forløb var der atter Konfirmation. Flagene smældede foran Kirken, Blomster og Grønt pyntede Alter og Stolerader, og Vorherres milde Sol skinnede, da vor Biskop aflagde sit første officielle Besøg i Køge. Ikke alene var vort lille Kapel fyldt til Trængsel, men Sakristiet, Gangen og Trappen slog ikke til, idet mange maatte staa ude paa Gaden.

Efter Hans Excellences højtidelige Modtagelse celebrerede Biskoppen selv Messen og talte manende og styrkende Ord til Konfirmanderne om Helligaandens Kraft.

Der var ialt 29 Konfirmander, deriblandt en Del ældre.

Efter Konfirmationen hilste Biskoppen paa Menigheden, og der blev holdt tre korte Taler til Biskoppen af Pastor Oppermann, Grdr. Busowski og Bankkasserer Andersen. De tolkede Menighedens Glæde over Biskoppens Besøg og over den Omsorg, han har vist for vor Menigheds Vel, som især har vist sig i den smagfulde Restauration af vort lille, nu saa smukke Kapel. Baaede fra den danske og den polske Del af Menigheden modtog Biskoppen ogsaa en varm

Tak for den unge, fromme og nidkære Præst, han har sendt os, og som i den Tid, han har virket i Køge, har vundet alles Hjerter.

Til Slut deltog Biskoppen i et fælles Kaffebord i St. Josephsøstrenes Skole, hvor Søstrene havde nok at gøre med at servere flere Hundrede Kopper Kaffe.

Konfirmation

i Svendborg og Rudkøbing

Søndag den 2. Juni kom Biskop Suhr til Svendborg paa sit første Besøg. Længe havde Menigheden glædet sig til dette, som paa Grund af Forholdene stadig var blevet forhindret; saa meget større var Glæden nu, og Taknemligheden øgedes endnu mere over, at Biskoppen ved dette Besøg vilde meddele Konfirmationens Sakramente baaede her i St. Knuds Menighed og i St. Bendts Menighed i Rudkøbing.

I vor festligt smykkede Kirke, som var fyldt til sidste Plads, celebrerede Biskoppen den hellige Messe assisteret af Kapellanen, Pastor Doods, og de fleste af Menigheden modtog vor Frelser af Biskoppens Haand. Biskoppen holdt en hjertelig Prædiken og formandede os til rigtig at skønne paa, hvilket stort Klenodie vi har i vor katolske Tro med Kirkens hellige Sakramenter, særlig Alterets Sakramente som den store Kraftkilde i den daglige Kamp for at naa det evige Rige. Efter Messen meddelte vor Overhyrde saa Konfirmationens Sakramente til 27 Børn og voksne.

Efter Gudstjenesten holdtes festligt Modtagelsesmøde med fælles Kaffebord i Skolelokalerne. Sognepræsten, Pastor Hake holdt en hjertelig Velkomsttale. Skolebørnene hyldede Biskoppen i Sang- og Talekor; og der blev sunget forskellige Fællessange. Flere Medlemmer af Menigheden tolkede vor Hengivenhed og Trofasthed mod Biskoppen og udtalte Ønsket om Guds Velsignelse over Hans Excellence i hans ansvarsfulde Gerning, især i disse svære Tider. Biskoppen holdt atter en Tale og udtalte sin Glæde og Tak for den Venlighed, han havde mødt, og formanede os alvorligt til netop i disse Tider at gøre det gode i den daglige Gerning, hver i sin Kreds, og holde sammen i Kærlighed og Enighed.

Det korte Samvær var helt igennem præget af den hjerteligste Stemning og vil sikkert blive bevaret som et af de smukkeste Minde for alle Deltagerne.

Menigheden paa Langeland pastores fra Svendborg. Herfra gaar Færgen Søndag Kl. 14,15, og Biskoppen skal holde Konfirmation

i Rudkøbing Kl. 16. De Forhold, vi lever under, har medført, at Hastværkstempoet pludselig er forsvundet, og uforudsete Forsinkelser bringer en stille Ventetid. — Imedens, har jeg drømt, eller hvad er dette?

Den sorte brede Snekke forsynet med det danske Korsbannermærke, som skal vise andre, at vi tilhører en fredelig Nation og værne os imod lurende Farer, har ført os gennem Farvandet mellem de grønne, forarsklædte Sydhavsøer og ligger nu i Havn. Jyg begiver mig efter Lyden af en dyb Klokke-tone i det fjerne. Pludselig staaer jeg paa en lille aaben Plads, Gaasetorvet, foran et smukt gammelt Bindingsværkshus; tilvenstre ser jeg Klokken, hvis Lyd jeg har fulgt, hængende i et aabent Klokke-taarn, staaende i en lille Klostergaard omgivet af en bar Mur, ved hvis ene Væg jeg skimter en Gudsmoderstatue midt i al Foraarets Skønhed. Nu kan jeg ogsaa se, at den modsatte Fløj af Huset er en rød, lav kirkeliggende Bygning med skønne Glasmalerier i Ruderne og en smuk gammel Indgangsdør, som uimodstaaeligt drager mig indenfor. I det lille beskedne, men overordentlig skønne Kirkerum, indviet til den hellige Benedikt, er Belysningen dunkel, men stærk nok til, at alle Enkeltheder træder en levende i Møde.

Præsten og Ministranterne modtager Biskoppen, som nu føres ind. Jeg studser, det er jo Biskop Ansgar selv i den enkle sorte Benediktinerdragt. Medens Biskoppen føres til Alteret, synges: Sacerdos pontifex. Biskoppen iføres sin Bispedragt og beder Orationen til Kapellets Værnehelgen, — et bevæget Øjeblik.

Derefter holder Biskoppen en kort Prædiken over Dagens Evangelium og om Konfirmationens Sakramente, som skal komme og bringe Lys til Forstanden og Kraft og Styrke til Hjerte og Vilje i Kampen mod vore Fjender, ikke mindst dem i vort eget Indre. Biskoppen meddeler nu Helligaandens Sakramente til 6 Medlemmer af St. Bendts Menighed. Nu troner Vor Herre i Monstransen paa Alteret, og Menighedens Tilbedelse og Hyldest stiger begejstret mod den skjulte Gud i Brødets Skikkelse. Efter at Biskoppen har meddelt den sakramentale Velsignelse, istemmes: Te Deum.

Biskop Suhr vil gerne hilse paa Menigheden efter Gudstjenesten, siger Sognets Præst. — Det var altsaa ingen Drøm, men Virkelighed. Det lønlige Ønske, vi i mange Aar har næret, at faa Benediktinere til Danmark igen, er gaaet i Opfyldelse; og endnu større end vort Ønske er Guds Gave til os, vi har faaet en af St. Benedikts Sønner som Biskop, en virkelig dansk Biskop Ansgar. — Menighe-

den samledes nu med Biskoppen paa Hotel »Skandinavien« ved et festligt Kaffe bord. Her bød Hr. Pastor Doods Hans Excellence velkommen i hjertelige Ord. Biskoppen holdt atter en smuk Tale og udtrykte sin Glæde over at være kommet til St. Bendts Menighed, og fortalte, at da han som Barn tilbragte sine Ferier paa Siø, havde han ikke i sin Fantasi tænkt, at det næste Besøg her mange Aar efter skulde blive som Biskop. Biskoppen lovede altid at ville mindes den lille Menighed i sine Bønner.

Vi alle, baade i Svendborg og Rudkøbing, bringer endnu engang vor Overhyrde vor hjerteligste Tak for den Opmuntring og Glæde, Biskoppens Besøg bragte os, og haaber paa et snarligt Gensyn.

Filippa.

Kristi Legemsfest

i Pindstrup

Det er ikke ofte, at Ugebladets Læsere erfarer noget fra vor lille Menighed i Kolindsunds Tørvemoser. Jeg er derfor saa dristig at sende en lille Beretning om Kristi Legemsfesten, der blev fejret her Søndag d. 2. Juni.

I Aar maatte vi nøjes med at holde hele Festen inde i vor lille Trækirke. Forholdene tillod jo ikke den store offentlige Procession. Alligevel mødte 70 egne Me-

nighedsmedlemmer samt 10 fra Aarhus, saa Kirken var fyldt, da »vor egen Præst«, Pater *Lønskov* under Højmessen holdt Prædiken paa Polsk for vore polske Trosfæller.

Efter Højmessen talte Pastor *Niels Hansen* fra Randers, til hvis Jurisdiktion Pindstrup jo egentlig hører. Pastor Hansen var glad over dette sit første Møde med Menigheden i Pindstrup og takkede Præsterne fra Aarhus, der saa trofast gjorde Arbejdet herude. Pastoren talte om den eukaristiske Frelser som det eneste faste Holdepunkt i en Tid, hvor alt var i Opløsning. Her var det eneste Sted, hvorfra der kunde hentes Mod og Styrke til at staa de svære Tider igennem med.

Det var let at se, at alle var stærkt grebet af Pastor Hansens jævne Ord, der tog os om Hjertet.

Til Opløftelse for Menigheden sang Fru Direktør *Henning-Jensen* Ave verum og O salutaris hostia. Behøver jeg at sige, at hele Menigheden følte den største Andagt ved at høre disse prægtige Salmer blive sunget med en sjælden følt Forstaaelse og med en ualmindelig smuk Røst.

Vi Pindstrup Folk takker dem, der gjorde denne Kristi Legemsfest til en af de smukkeste, vi nogensinde har haft. Naar Livet nu atter gaar sin slidsomme Gang herude i Tørvemoserne, saa vil Tankerne gaa tilbage til Kristi Legemsfesten 1940. Den vil staa som en uforglemmelig Oplevelse.

Organisten.

lavet en dyb Rende rundt om Træet, saaledes at Rødderne var helt blottede; men alligevel kunde det ikke rykke Træet op. Da dette gik op for Dyret, udstødte det et gennemtrængende Skrig og sank i Knæ. Dets Mage, som havde hørt Skriget, kom løbende og blev staaende ved Siden af. Hunnen skælvede, saa sig omkring til alle Sider og udstødte et Raab om Hjælp; men ingen kom til Hjælp, og Jewan vilde ikke hjælpe. Tilsidst blev Hannen træt og forstummede. Saa gik Jewan hen til den, viklede Rebet af Træet og gav igen Dyret nogle Slag med Stokken. Atter vilde Hannen begynde at kredse, men dette vilde Jewan ikke tillade, den skulde trække fremefter; men lidt efter fik Fæhovedet alligevel Rebet viklet rundt om Træet, og den samme Forestilling gentog sig. Hunnen, som trofast stod ved Siden af, vilde ingen Føde tage til sig, og hver Gang Hannen udstødte et Skrig, besvarede den dette.

Efter mange Forsøg gik det op for Hannen, at det var dumt at løbe i Kredse, og den begyndte at gøre Forsøg paa at trække fremefter. Den sprang til, og det saa ud, som om det skulde lykkes den at rykke Træet op, men det gik ikke. Hannen, som lod sig narre af Birkens tilsyneladende Eftergivenhed, trak endnu voldsommere.

Næste Dag indfangede Jewan den smukke hvide Hun og gjorde den fast til et andet Birketræ. Men den havde lært af Hannens Fejltagelser og prøvede slet ikke paa at gaa i Kredse; fra første Øjeblik af trak den fremefter.

Derefter bandt Jewan begge Renerne fast til samme Træ og begge trak i skøn Endrægtighed fremefter — ud mod Tundraen.

Han fodrede dem uden at slippe dem løs og lod dem ogsaa staa bundet Natten over. De næste to Dage lærte Jewan dem at forstaa hans forskellige Tilraab: »Holdt! Fremad! Til højre! Til venstre!«

Den fjerde Dag hentede han en Slæde i Chibiny og spændte begge Renerne for denne. Hannen trak til og troede, at den stadig var bundet til Træet, som den ikke kunde slippe løs fra. Den trak endnu en Gang og opdagede saa, at den kunde løbe ud i Tundraen. Med et Glædeskrig satte den i Løb, og afsted gik det hen over Mos og Sumpe, ud og ind mellem Buske og Stene. Og uden at trættes fulgte Hunnen med. Hannen gjorde alle mulige Krumspring for at slippe for det forhadte Reb, som den havde om Halsen. Uden Slæden og uden Mennesker vilde den frit kunne løbe ud i Tundraen. Men alle dens Forsøg mislykkedes. Slæden fulgte den stadig i Hælene, og Jewan blev siddende i den.

Hunnen, som efterhaanden blev træt, gav sig til at brøle, og dette fik Hannen til at sagte Farten.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Paa Gensyn, Sandra. Om fem Dage bringer jeg dig dine Renner.«

Baaden stødte fra Land, og Jewan fulgte den med Øjnene, indtil den lagde til ved den modsatte Bred.

Om Natten sad Jewan ved Baalet og digtede en ny Sang.

»Idag kom en Pige til mig. Hun hed Sandra, og hun var smuk som en ung Hind. Snart skal jeg bringe hende mit bedste Par Renner, og jeg er ikke Spor ked af det. Naar vi skal afsted, vil jeg plukke gule og blaa Blomster og smukke Rennerne dermed.«

Længe sad Jewan og sang, og da Sønnen endelig overmandede ham, hørte han i Drømme Sandras blide Stemme. Men da han vaagnede, kunde han ikke huske, hvad Stemmen havde sagt.

Jewan fangede Hannen ind, bandt et Reb om Halsen paa den; nu vilde han begynde at afrette den. Den anden Ende af Rebet gjorde han fast i et ungt bøjeligt Birketræ, og saa slog han Dyret ganske let med sin Stok. Hannen sled i Rebet, men den kunde ikke komme fri. Den prøvede atter, og nu gik det op for den, at den ikke kunde løbe ud i Tundraen til sin Mage. Saa begyndte den at løbe rundt om Birketræet, og dette blev den ved med, indtil hele Rebet var viklet op om Træet. Dyrets Hoved blev tvunget helt ned mod Jorden, og nu begyndte den at stampe i Jorden, saa Mos, Stene og Jord stod om Ørene paa den. Gevirets spidse Ender borede sig helt ned i Jorden, og Fraaden stod om Munden paa Dyret. Tilsidst havde det

Hen mod Aften lod Jewan Hunnen slutte sig til de andre Dyr, men Hannen maatte stadig staa bundet.

Endnu en Dag gik paa samme Maade, og Hannen gjorde de samme mislykkede Forsøg paa at slippe fri; saa indsaa den, at det ikke nyttede og faldt til Føje.

»Nu kan jeg godt køre til Sandra,« tænkte Jewan.

En klar solfyldt Dag tog han afsted. Dyrenes Gevirer var smykket med Blomster, som han havde plukket i Tundraen. Og han snittede ogsaa en fin Stok til af et Birketræ, som han var svømmet ud til en lille Ø i Imandra for at hente.

(Fortsættes)

To lukkede Retrætter i Roskilde

For ældre Damer: Fra Onsdag Aften den 17. Juli til Søndag Morgen den 21. Juli.

For unge Damer: Fra Onsdag Aften den 24. Juli til Søndag Morgen den 28. Juli.

Retræterne ledes af Pater J. Coenen.

Prisen for tre Dage er 6 Kr., men hvis der forlanges Eneværelse, er Prisen 10 Kr. (Værelset skal forudbestilles).

Tilmeldelser, som kun bliver besvaret, hvis alt er optaget, sendes til Sognepræsten i Roskilde, til hvem man ogsaa bedes sende Afbud i Tilfælde af, at man bliver forhindret.

Der medbringes almindelige Toiletsager, Salmebog og »Kristi Efterfølgelse«.

Det bliver senere inddelt, om det er nødvendigt at bringe Rationeringskort med.

Aftenmøderne i Ordrup

Det er Tirsdag d. 18., at der under Ledelse af Pastor Benzon er Aftenmøde hos St. Lioba Søstrene for unge Piger, og Fredag d. 21., at Pater Coenen leder Aftenmødet for Sygeplejersker. For Aftenkaffen erlægges ved Ankomsten 60 Øre. Bemærk Programmerne i Ugebladets to sidste Numre.

Sankt Antoni Kirke

Søndag d. 16. Juni er der paa Grund af Valfarten kun *een* Messe, nemlig Højmesse Kl. 9.

Benediktinerindeklostret, Jagtvej

Søndag d. 16. Juni er Vesper Kl. 14.30 (halv tre) og derefter højtidelig Iklædning.

Møder i København

Rosenkranskirken. De kvindelige Mariakongregationer har Fælleskommunion Søndag d. 16. Juni i 8-Messen.

»Apostlenes Dronning«, Mand. 17. Juni Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

II Absalon Trop og Flok (HKD)

Følgende Numre er udtrykket:

Gul: 14, 67, 401, 416, 427, 532, 573, 582, 861, 937.

Grøn: 53, 282, 316, 365, 536, 550, 625, 692, 719, 850.

Orange: 175, 284, 364, 429, 442, 529, 543, 629, 865, 998.

Blaa: 110, 119, 121, 314, 324, 467, 593, 661, 737, 797.

Rød: 3, 170, 204, 304, 340, 451, 483, 615, 725, 908.

Brun: 22, 388, 419, 701, 760, 766, 784, 853, 952, 964.

Spejderne og Ulvene benytter denne Lejlighed til at sige hjertelig Tak til de mange, som ved Køb af Lodsedler har hjulpet dem et godt Stykke nærmere deres Maal: *Egen Grund med egen Hytte*. — Tak.

H. V. F.

Sankt Knuds Skole

Stenosgade 4, eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole. Katolske Elever, som ønskes optaget i 1. Under-Klasse til Sommer (15. August), bedes indmeldt snarest hos Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

Vokslys

til billigste Priser leveres af Iwan Jørgensen, Husmandsvej 2, Taastrup. Telefon 363.

AALBORG

Aalborg's katolske
Begravelseskontor
Jens Bangsgade 8
Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289

M. Thomsen Støtt

Entrepreneur og Murermester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

FREDERICIA

Fredericia Citronvand
& Apollinaris
er de mest velsmagende!

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Chr. Steffensen
HERREEKVIPERING
Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NÆSTVED

Fiskehuset
Ramsherredgade, Tlf. 107

NYBORG

A | s Nyborg Kulforretning
Lauritz Nielsen
Kul, Koks, Briketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

NYBORG

Drewsen & Nellemann
Isenkram . Telf. 25

SVENDBORG

SVENDBORG
Arena Maltöl
(HAYRE-SUNDHEDSØL)

C. Hansen Bageri og Conditori
Møllergade 67 . Telefon 1258
Leverandør til Sct. Maria Hospital

Brdr. Joh's og Emil Franke
Slagtermestre
Leverandør til Sct. Maria Hospital

Handelsrejsende

For nogle Aar siden ringede det en Dag paa min Dør; to elegante Herrer stod udenfor og hilste mig med straalende Smil. De spurgte mig paa Tysk, om jeg var katolsk Præst, og da de fik det bekræftet, lyste deres Ansigter af den dybeste Tilfredshed.

De tog Plads i min Stue og fortalte mig, at de just var paa en Rejse gennem Skandinavien, paa hvilken de havde foresat sig at besøge alle katolske Præster. De vilde gerne tilbyde mig noget aldeles fortrinligt Undertøj. Og saa aabnede de for deres Veltalenheds Sluser. De tog skiftevis Ordet; det var umuligt at modstaa saa megen Elskværdighed og et saa usædvanligt godt Tilbud, og snart havde jeg sat mit Navn under en Bestillingsseddel, hvorved jeg forpligtede mig til at betale en Sum, der til alle andre Tider vilde have forfærdet mig. Det hastede slet ikke med Betalingen, de vidste jo, at jeg aldrig kunde finde paa at snyde dem. Som de kloge Forretningsmænd de var, fandt de Støtte for deres økonomiske Interesser i den katolske Præstesamvittighed.

Lad mig straks tilføje, at jeg

ikke fik nogen Grund til at fortryde Handelen. Varerne stod absolut paa Højde med de Lovprisninger, som mine fortræffelige Gæster havde sunget for mig.

Naar jeg fortæller denne lille Oplevelse, er det fordi den kan staa som Udtryk for, hvor kloge denne Verdens Børn er. Som bekendt staa det ikke altid lige saa udmærket til med »Lysets Børn«s Klogskab.

Er det forresten ikke et skønt Ord »Lysets Børn«. Men hvem har i Grunden Mod til at sige: »Jeg er et Lysets Barn«, selv om han har den sande Tro og i det store og hele lever efter den. Thi er man et »Lysets Barn«, da maa vel alle ens Handlinger ske ud fra den Erkendelse, som Troens Lys skænker os. Og dog maa vi indrømme, at vi let lader os narre.

Der gives Handelsrejsende, som ikke vil lokke Penge ud af vor Lomme, men prøver paa at lokke Sandheden ud af vor Sjæl og erstatte den med menneskelige Paafund. Ingen af dem vil præsentere sig som »Agent, der rejser i Løgn og Bedrag«. Og ikke desto mindre har de som Formaal at føre os bag Lyset.

Maatte vi da kende vor Tro godt nok. Thi jo bedre vi kender den, des vanskeligere bliver det disse Agenter, trods al Elskværdighed og paastaet Særlighed, at faa os i deres Garn. De giver sig ikke ud for Profeter; derfor bliver der ingen Anledning til at mindes Advarslene: »Vogt jer for de falske Profeter.« De præsenterer sig blot som ganske almindelige Mennesker, der bruger deres Fornuft og derfor er kommet til visse ganske klare og indlysende Resultater (synes de da selv).

Det er Mennesker, som taler i Oplysningens Navn. De appellerer til ens Ønske om at anses for et moderne Menneske. Uden at udgive sig for at være Videnskabsmænd antyder de diskret, at de sidder inde med saare megen Viden.

Men det er falske Profeter, og trods deres Faareskind er de dog glubende Ulve, som ønsker at opæde deres Ofre, naar der bliver Tid og Lejlighed.

Men en Katolik, som kender sin Tro til Gavns, vil hurtigt gennemskue hine »Handelsrejsende« og kunne sige: »Jeg har ikke Raad til det, De vil.«

C. B.

Horisonten rundt

Den mindeværdige Valfart

Inde i Bladet vil man finde et kort Referat af Haraldsted-Valfarten, som blev den store Oplevelse for alle de mange Deltagere, langt flere end tidligere Aar. Grunden til den store Deltagelse og den særegne Stemning behøver ingen nærmere Paavisning — det var Danmark, vi lagde i Forsynets Haand. Og mon ikke i Aar de mange ikke-katolske forbigående paa Pilgrimmenes Vej saa paa os med helt ny Forstaaelse? Det var ikke et fremmedartet Optog, som man ellers kun havde hørt om fra fjerne Egne af Verden; men det var ligesom den selvfølgeligt rigtige Maade at udtrykke sin kristne Fædrelandskærlighed paa.

Samling som Frugt af Flittighed

Denne Valfarts-Søndag gav imidlertid ikke blot Vidnesbyrd om vor Trang til netop nu at bede for Danmarks Fremtid, men ogsaa Løfter om en katolsk Samling herhjemme. Og den har ikke været ene om at give saadanne Løfter. Det var sikkert ikke tilfældigt, at det lille aarlige »Marked« i Brønshøj for et Par Uger siden udviste et Resultat, som væsentligt oversteg tidligere Aars Udbytte — og det til Trods for Dyrtid, Arbejdsløshed og de nye Skatter. De unge, der samles til Stævne i Ordrup paa Søndag, vil sikkert gøre den samme Erfaring; de vil mærke, at Trangen til Samling er saa stor som ikke før.

Man skal altid være varsom med at paapege Aarsagerne til et saadant Strømskifte. Naturligvis har Tidens forfærdende Alvor en væsentlig Andel, men vi tror, at det, allerede inden de store Begivenheder skete, var begyndt at gro godt i vort katolske Fællesliv. Og jo mere det gror, jo flere der sætter sig i Gang med et Arbejde — des mere Samling bliver der ogsaa,

og af en ganske letfattelig Grund. Kritik og Bedreviden og smaa personlige Antipatier og Fornærmelser med alt deslige hører altid Menneskelivet til, men særligt i Nedgangs- og Stilstandstider. For den travle kan en lille »Sag« ikke komme til at antage urimelige Dimensioner; den maa afgøres i en Fart, fordi der er andre, som venter. Den travle er ogsaa en daarlig Tilhører, hvor der kritiseres. Og jo mere travlt vi har, des mere viger vor Andel i Arbejdet tilbage for selve dette Arbejde, og det er den allerstørste Lykke ved at bestille noget. Resultatet er altid det samme: forgæves kalder man de ubeskæftigede til Samling, mens de, der hver paa sin Post har Hænderne fulde af Virksomhed for et fælles Maal, af sig selv søger sammen og derved fordobler deres Resultater.

Det vil praktisk sige, at man hellere skal sætte Arbejde i Gang end kalde til Samling. Jo flittigere et Folk og en Menighed, des endrægtigere Fællesskab.

Ligning eller Frivillighed

Blandt de mange Slags Arbejde, der sættes i Gang i det danske katolske Vikariat, venter vi alle især paa det, der skal samle os om at løse Tidens økonomiske Opgaver uden Hjælp fra andre end os selv. Ugebladet har Grund til at tro, at vi i den allernærmeste Fremtid vil høre fra Biskoppen om, hvordan vi skal bære os ad. Man bedes næste Uge med særlig Opmærksomhed læse denne Side i Bladet, men i Mellemtiden vil vi gerne sige et Par Ord til nogle af dem, der i Breve til Ugebladet har beskæftiget sig med Forslag til Løsning af dette Spørgsmaal.

Der har været flere, som har anbefalet en tvungen Skattebetaling »efter Ligning«. Vi har tidligere udtalt Betæneligheder angaaende Provenuet af en saa-

dan Skat til Afløsning af Selvbeskatningen. Men der er Betæneligheder, der gaar dybere. Det er ikke katolsk Kirkeøkonomi, hvis man siger, at Penge »ikke lugter«. Tværtimod, det er god gammel katolsk Erfaring, at nogle Penge — uden Hensyn til hvor mange de er — endogsaa har en særlig Vellugt og er saa velsignede med Frugtbarhed, at de næsten ligner Eventyrenes udtømmelige Pung. Vi vil ikke for nogen Lignings Skyld give Afkald paa den frie Gavmildhed, som ærer Giver og ikke heller er Modtager til Skam.

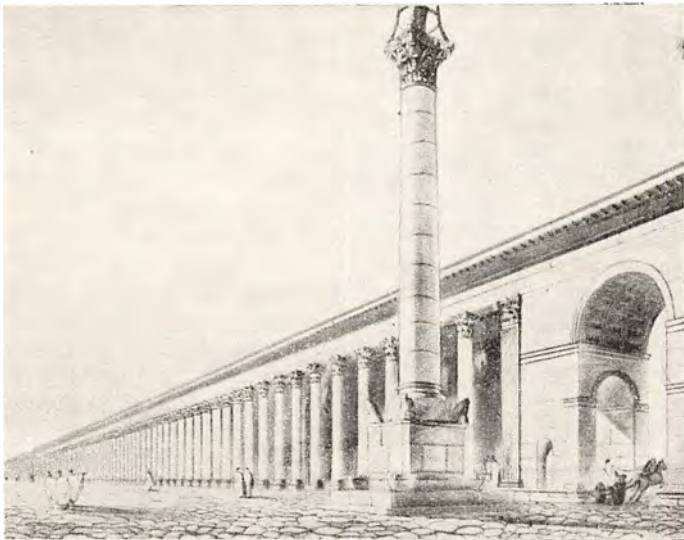
Og ganske særligt vil vi i Forbindelse med de ovenstaaende Betragtninger pege paa, at Frivilligheden meget mere vil sætte os alle »i Gang« for Sagens Skyld end en Skatteudskrivning, der ordnes bedst konformæssigt. Derfor er Maalet dog det samme: at hver eneste Katolik i Landet bidrager til Fællesskabet.

Sommerferie, Messer m. m.

I et af de første Numre vil vi gerne bringe den vanlige Liste over Søndagsgudstjenesterne i Provinsen. Desværre indløber der ofte Fejl i Listen, fordi Gudstjenestetiderne er ændret siden tidligere Aar. Vi vil derfor være de Herrer Sognepræster meget taknemmelige, hvis de en af de første Dage paa et Kort vil meddele os Gudstjenestetiderne for i Aar, ogsaa hvis de er uforandrede fra i Fjor (saa *véd* vi, at Tiderne passer).

Uden en egentlig Ferie fra Bladarbejdet vil Redaktionen søge alligevel at hvile Kræfterne lidt i Ferietiden. I næste Nummer meddeles Bladets Ferieadresse, men allerede nu anmodes alle Indsendere af Meddelelser om at hjælpe Redaktionen i disse Maaneder ved ikke at *afsende* Meddelelser senere end Søndag.

Kaptajn Kornelius

Gade i en hellenistisk By

I det militære Hovedkvarter

Kæsarea var, som sagt, den egentlige Garnisonsby for de romerske Besættelsestropper i Palæstina. Hist og her befandt der sig en mindre Afdeling Militær. Saaledes var en Kohorte (ca. 500 Mand) stationeret i Antonia-Borgen i Jerusalem. Ligeledes er der Tale om en Centurie i Grænsebyen Kapernaum. Men Hovedstyrken fandtes i Kæsarea. Det drejede sig om fem Kohorter, ialt omtrent 3000 Mand foruden en Afdeling Kavalleri. Alle disse i Palæstina stationerede Soldater hørte til de saakaldte Hjælpetropper. De adskilte sig fra Prætorianerne, d. v. s. Kejserens Livgarde, der stadig forblev i Rigets Hovedstad, og fra Legionærerne, der holdt Vagt i de vigtige Grænselande. Hjælpetropperne var for saa vidt tredje Rangs. De rekruteredes for det meste blandt den okkuperede Lands Befolkning. Da Jøderne var fritagne for Militærtjeneste, maatte Romerne i Palæstina ty til Udlændinge, der i Byer som Kæsarea og Samaria var godt repræsenterede.

Kohorten, som Kornelius var knyttet til, kaldtes den italiske. Det tyder paa, at den var sammensat af Folk, der stammede

fra Italien, eller i hvert Fald havde romersk Borgerret. Det har nok været den fornemste af de fem Kohorter, en Slags Livgarde for Guvernøren. Kornelius førte Kommandoen over en mindre Enhed, der oprindeligt bestod af 100 Mand, deraf hans Titel »Centurion«, det er Kaptajn over 100.

Kaptajns Fødselsattest

Kæsarea Kaptajnen hed Kornelius. Det var et godt romersk Navn. Der fandtes nemlig i Rom en Adelslægt af samme Navn. Det er dermed ikke sagt, at vor Befalingsmand direkte hørte til denne fornemme Slægt. Det vilde staa daarligt i Samklang med Mandens ringe Stilling. En Patricier havde i Kraft af sin Fødsel Chancer for at komme høje til Vejrs end denne beskedne Kaptajnsrang indenfor Hjælpetropperne. En saadan Centurion var en ældre Soldat, der havde slaet til Taals paa den første Afsats af den militære Trappetige; han havde ikke Udsigt til at blive mere end, hvad der hos os svarer til Sergent. En vis Tilknnytning til Kornelieerne behøver derfor dog ikke at være udelukket. Det var nemlig al-

mindelig Skik, at en Slave, der blev frigivet, føjede det ædelmodige Herskabs Navn til sit eget. Om Kornelius Sulla vides det, at han paa een Gang skænkede ikke mindre end 10.000 Slaver deres Frihed og dermed Borgerretten. Vor Kaptajn kan godt have været Søn af en af disse frigivne; han maatte nemlig være født som fri Mand, da ellers Adgangen til Officersrangen indenfor Hæren havde været spærret for ham. Det forklarer samtidig, at Manden kun bærer det ene Navn, Kornelius; hans Fars mindre fornemme Navn er bortfaldet.

De fremmede i Landet

Kæsarea Episoden fandt Sted omtrent Aar 40. Det var altsaa den Gang næsten 100 Aar siden, at Jøderne havde maattet finde sig i at faa de fremmede i Landet. To, tre Slægtled havde fra Barnsben af haft Lejlighed til at blive fortrolig med de ændrede Forhold. Dog havde Tiden ikke formaaet at udjævne Kløften mellem Landets Befolkning og Besættelseshæren. Stemningen svingede alt efter de forskellige Partier fra interesseret Venlighed til hvidglødende Had. Sadducæerne, d. v. s. de fornemme Præsteslægter, der var mere politisk end religiøst interesserede, var af den Mening, at man gør klogest i at sejle med den Vind, der blæser. Deres Modstandere, Farisæerne, prædikede, at Okkupationen maatte tages som en Straf fra Gud, fordi Folk ikke havde opfyldt Mose Lov til Punkt og Prikke. Det gjaldt derfor om at resignere.

Stik modsat talte Zeloterne. Deres Parti var gaet frem af Reaktionen mod det fremmede Herredømme. De bar Dolken under deres Kjortel og betragtede det som Forræderi mod Gud og Folk, dersom nogen betalte Skat til Kejseren. I det store og hele har Besættelsestropperne aldrig kunnet nære den Illusion, at de var velkomne eller bare vellidte i Jødelandet. De stod her over for et Folk, der baade af Race og Religion var forskelligt fra dem, og for hvem den

nationale Uafhængighed ovenikøbet lod til at være et religiøst Spørgsmaal. Jøderne ventede sig nemlig en Konge (Messias), der vilde skaffe dem Verdens-Herredømmet.

Berøringspunkter

Man skulde vente, at dette Sindelag hos den jødiske Befolkning kom til at virke frastødende paa det romerske Militær. Det har ogsaa nok været Reglen. Man kan høre det paa Tonen i Pilatus' Spørgsmaal til Jesus: »Er jeg maaske Jøde? Dit Folk og Ypperstepræsterne har udleveret dig til mig ...« Det er, hvad man kalder at markere Afstanden. Dette Jødehad havde Romerne forresten hjemmefra. Kejser Klaudius vilde snart forny Tiberius' Dekreter og jage Jøderne bort fra Rom. Snart vilde ogsaa Digterne Martialis og Juvenalis more Romerne med deres krydrede Satirer om Jøderne.

Dog er det er Kendsgerning, at Jøderne samtidig var i Besiddelse af noget, der imponerede Romerne og virkede tiltrækkende paa de mere alvorlige blandt dem. Det var deres Religion. Paa det Omraade var Jøderne og Romerne henholdsvis som »rig Fugl og fattig Fugl«.

Romernes Religion var umaa-delig fattig og formalistisk. Den spillede knapt nok en vis Rolle ved officielle Lejligheder. Den tilfredsstillende ikke Menneskets religiøse Behov. Derfor lagde Romerne da ogsaa saa megen Interesse for Dagen for Østerlandets Religioner. Blandt disse var Jødefolkets vel nok den mest ophøjede. Her fandtes Tro paa en eneste Gud, og her stilledes der strenge moralske Krav. Endogsaa Templet og dets Gudstjenester, som Hedningerne var udelukkede fra, fristede som noget hemmelighedsfuldt. For at antage Jødernes Religion i dens hele Udstrækning maatte de fremmede underkaste sig Omskærelsen og blive indlemmet i den jødiske Nation. Det var meget besværligt. Men hvad de godt kunde gøre, var at overvære Sabbatmøderne i Synagogerne

for at komme ind i den religiøse Lære og bede til Israels Gud.

Intet Under at de søgende Sjæle blandt Besættelsesmandskabet i Palæstina benyttede Lejligheden for at faa Kontakt med Jødernes Religion. Det medførte stedvis en ret sympatisk Indstilling over for Landets Befolkning. Et karakteristisk Eksempel paa et saadant Ven-skabsforhold mellem romersk Militær og Jødefolk fandtes i Kapernaum. Naar Byens Ældste kommer til Jesus, beder de ham indtrængende om at helbrede den stedlige Kaptajns Tjener. De gør da gældende: »Han fortjener, at du gør det for ham, for han elsker vort Folk, og han har bygget os en Synagoge.« (Luk. 6,5).

Befalingsmanden Kornelius i Kæsarea maa vi tænke os be-

sjælet af lignende Følelser. Han har hørt om det Brud, som var blevet fremkaldt blandt Jøderne ved Jesu Prædiken. Han har ikke kunnet undgaa at høre om Jesu Død, siden adskillige Kohorter fra Kæsarea i Paasken plejede at forstærke Jerusalem's Garnison.

Siden har der været Tale om Røret, som Jesu Disciple vakte med deres Forkyndelse om Mesterens Opstandelse og Himmelfart. Kaptajn Kornelius vilde vide mere om den Sag. Da var det, at den Helligaand indgav ham, hvordan han skulde høre sig ad for at faa sit Ønske opfyldt. Saaledes skete det, at han sendte to af sine Tjenere og en Soldat til Jaffa for at indbyde Apostlen Peter til Kæsarea.

Steph. Wevers.

Pater Gaudentius Schmiderer

in memoriam

Fredag den 7. Juni Kl. 14½ forkyndte Døds klokken fra Sct. Albani Kirke, at Pater Schmiderer var død — som Følge af en Hjerneblødning og efter faa Dages Sygeleje. —

Pateren var født den 7. Februar 1860 i St. Martin i Salzburg,

og hele sit Liv igennem bevarede han en hengiven Kærlighed til sit skønne Fædreland.

Tanken om Præstestanden havde tidligt slaaet Rod i den lille Gaudentius Sjæl. Som 10-aarig Dreng fandt han Optagelse i det ærkebiskoppelige lille Seminar »Borromæum« i Salzburg, og fuldendte der sine 8 Aars Gymnasiestudier; men hans Ønske var at blive Ordenspræst. At blive Jesuit, det mente han at være for dum til; saa blev han Redemptorist og aflagde sine Ordensløfter i September 1879. Efter Fuldendelsen af sine teologiske Studier 1884 begyndte han sin Præstevirksomhed (præsteviet Aaret i Forvejen) baade som Folkemissionær og frem for alt som Lærer i Redemptoristernes Privatgymnasium.

Pater Schmiderer var imidlertid ikke dum; men Beskedenhed havde fra han var Dreng og indtil det sidste været en fremtræ-

dende Egenskab i Schmiderers Liv. Hjernen var skarp, Trangen til Viden stor, Lysten til Læsning og Studium kendte ingen Grænser, Hukommelsen var beundringsværdig. Med særlig Interesse beskæftigede han sig med Kirkens Historie, Apologetik, Exegese og de klassiske Sprog: Græsk, Latin og Hebraisk; hans Indsigt i Kirkens Historie og Traditioner var enestaaende. Han bevarede indtil det sidste sin gode Hjerne og en ligefrem lidenskabelig Lyst til Læsning og Studium af videnskabelige Værker.

Velegnet og velforberedt blev han i flere Aar Lærer for de vordende Præster i Italien, for hvem han ogsaa skrev en Lærebog: »*Historia sacra*«, en Frugt af hans intensive Studier og en Rejse til det hellige Land.

Det andet Afsnit af hans Liv skulde forme sig helt anderledes. I Slutningen af Aaret 1808 kom han tillige med Pater Steidl til den danske Mission. Biskop Johannes v. Euch havde ansøgt om og fik 2 Redemptorister til Missionen i Odense. Af de 41 Aar her i Danmark tilbragte P. Schmiderer 29 her i Byen, 12 Aar i København.

Han elskede sin Kirke og arbejdede for at sprede Kendskabet til og Sandheden om den baade i sine overbevisende Prædikener og ved Undervisning og Samtale, men frem for alt ved sine talløse Indlæg og Artikler i Aviser og i Ugebladet. Der er Aargange af Ugebladet for katolske Kristne, hvor der i næsten hvert andet Nummer fra hans Pen findes et Forsvar for Kirken og for Sandheden. Desuden har Pater Schmiderer udgivet følgende Skrifter: Det ene fornødne. — Daglige Besøg ved Altarens Sakramente, af St. Alphonsus. — Kærlighed til Jesus Christus, af St. Alphonsus. — Kan en Kristen være Theosof?

»Han var altid kold og nøgtern, kløgtig som en Jesuit, med Videnskaben i sin Hjerne og Troen i sit Hjerte, grundigt inde i sin Kirkes Traditioner og Troslære, maaske bedre end

mange andre i Stand til at virke i Folkemissionens Tjeneste.« (Fyns Tidende).

Pater Schmiderer var et Menneske, der var fyldt af Fred og Lys, af Ligevægtighed og faste Principper. Ufred kendte han ikke. Hans Dagværk var nøje inddelt efter Minutter, allevegne saa han lyst; Biskop Brems plejede at kalde ham for det evige Foraar. Han var Ordensmand over hele Linien, med et fredfyldt, glad og muntert Sind, som kunde berede hans Medbrodre mange glade Timer.

Gid den afdøde nu maatte nyde den evige Fred og skue det evige Lys!

Tirsdag den 11. Juni foregik Pater Schmiderers Begravelse fra Sct. Albani Kirke under meget stor Deltagelse. Kirken var fyldt til sidste Plads af Menigheden og fremmede. Aviserne talte Dagen efter om den stor-slaaede, smukke og gribende Højtidelighed, under hvilken den første katolske Præst her i Odense blev jordfæstet. 15 Præster, 8 Smaapiger i hvide Kjoler med sorte Skærf og en uoverskuelig Skare fulgte ham til Graven. Foran Kirken, paa det store Albanitorv, ventede en uhyre Mængde Mennesker, holdt i den næste Orden af flere Betjente, og paa den lange Vej til Kirkegaarden viste alle uden Undtagelse Ligtoget den største Agtelse og Ærbødighed. Saaledes blev den beskedne Pater Schmiderer æret efter Døden. R. I. P.

Resch.

I »Fyens Stiftstidende« fandtes dette Referat af Sognepræstens, Pastor Jaworskis Tale ved sin Medbroders Baare:

»Pastor Schmiderer var en Mand af levende, inderlig Tro paa Kristus som Guds Søn, og derfor valgte han at tjene ham og ham alene for hele Livet. Dette satte Præget paa hele hans Karakter, det fik ham til at arbejde og vinde Disciple for Herren. I dette svigtede han ikke, indtil Døden standsede hans Arbejde. Selv i de sidste Dage før

sin Død sad han ved sit Studiebord.

I sin høje Alder følte han Hjemve efter sit Fædreland, Østrig. Tidens sørgelige Begivenheder satte sit Præg paa ham; men han elskede i lige saa høj Grad Danmark og det danske Folk, for hvilket han vilde leve og dø, og hvor han nu har virket i 41 Aar.

Aldrig kunde han naa Bunden i Troens Mysterier, derfor var han besjælet af den store Arbejdsiver og Flid, og aldrig kendte han til at spare sig selv. Han har prædikeret i mange af Europas Lande fra Italien til Norge. I barnlig Tro og Tillid til sin Herre og Gud frembar han hver Dag det hellige Messeoffer, indtil Sygdommen standsede ham. Hans Bøn var dyb og mandig Andagt.

Der var en forunderlig Ro og Højhed over hans Væsen. Man fattede Kristi Fred i Kristi Rige, og man forstod Freden i hans Hjerte. Den Fred spredte han om sig, og nu har Herren givet ham den evige Fred. Hans Minde skal velsigne det Land, han har virket for.«

Ved Graven forrettede Pater Resch den rituelle Jordpaakastelse og takkede paa Præsternes Vegne alle, der havde omfattet den Afdøde med Kærlighed og havde vist ham den sidste Ære, og han udtalte til Slut: Vi Præster har et langt større Ansvar end andre Mennesker, og vi trænger mere end andre til Forbøn, glem derfor ikke Pater Schmiderer i jeres Bøn.

*

Ved Pater Schmiderers Begravelse blev en ny katolsk Afdeling taget i Brug paa Odense Kirkegaard. Pater Resch oplyste, at Kirkegaardsbestyrelsen har henstillet, at der ogsaa paa denne Afdeling rejses et Krucifiks, og ved Siden af dette skal saa den fremtidige Begravelsesplads for St. Albani Sogns Præster være.

Pater Schmiderer er den første katolske Præst, der er død i Odense siden Reformationen.

Alle unge Katoliker indbydes til - Katolsk Ungdoms Klubs Sommerstævne

Søndag den 23. Juni 1940
ORDRUPHØJVEJ . ORDRUP

Dagens Motto: „Vi bygger den unge Kirke“

PROGRAM:

Mødetid: Kl. 8,45.

Kl. 9: Messe i Sct. Andreas Kirke.
(Vi synder Missa de Angelis.
Fælleskommunion).

Kl. ca. 10: Morgenkaffe.

Kl. 11: Frk. Ellis Tardini.

Hr. Knud Hutters taler om Dagens Motto.

Følgende Fællessange synges:

Nr. 86: »Nu samles vi om Korsets Flag«.

Nr. 169: »Vi har Ungdommens Mod«.

Nr. 172: »Vi vil ud«.

Kl. ca. 11,30: Frokostpause.

Kl. 14: 1. Arbejdskredsmøde.

Fællessang Nr. 92: »Paa Sandheds Fjeld«.

Taler: Pater H. Lucas S. J.:

»Vort Forhold til Liturgien«.

Emnet behandles i Kredsene.

Fællessang Nr. 34: »Altid frejdig, naar du gaar«.

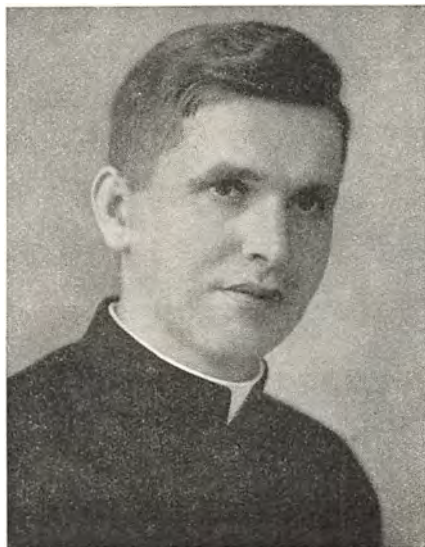
— Pause. —

Kl. 15,30: 2. Arbejdskredsmøde.

Fællessang: »Kom Danmarks unge Skare«.

Taler: Pater Heinr. Roos S. J.:

»Vort Forhold til Ikke-Katoliker«
Emnet behandles i Kredsene.

↑ Magister, Pater Heinr. Roos

↑ Sct. Andreas Kirke, Ordrup, og
← Sognepræsten, Pater Herm. Lucas

Fællessang: »Vi er unge, vi vil kæmpe«.

Kl. ca. 17: Aftensmad.

Kl. 18,30: Højtidelig Afslutning.

Fællessang, Nr. 81: »Maria Moder, Maria Mø«.

Frk. Ellen Møller: »Maria, vor Dronning«.

Pastor Cay Benzon: »Vi unge og Danmark«.

Fællessang, Nr. 128: »Vi elsker vort Land«.

Hr. Filip Lange: »Vi unge og Kirken«.

Hs. Excellence Biskop Th. Suhr.

Fællessang, Nr. 75: »Kongernes Konge«.

Kl. 20: Andagt i Sct. Andreas Kirke. Andagten holdes af Biskoppen. Sakramental Velsignelse og Te Deum.

K. U. K. og Stævnet

Til Ungdomsstævnet nu paa Søndag staar Katolsk Ungdoms Klub som Arrangør. Det er første Gang vi afholder et saadant Helheds-Friluftsmøde, og da vi ydermere indbyder alle unge Katoliker, kan man jo nok forstaa, vi er lidt spændt paa Udfaldet.

Vi haaber imidlertid, at mange unge Katoliker vil møde op til Stævnet — tag Cykle, Sporvogn eller S-Tog og kom til Ordrup med Madpakke, Sangbog og godt Humør, saa skal det nok gaa.

Ordet Arbejdskredse forekommer to Gange i Programmet og kræver maaske en kort Forklaring, — naar mange unge Katoliker er forsamlede for at høre nogle Foredrag — som til dette Stævne — hvad er da naturligere, end at de efter Foredraget indbyrdes taler om Emnet — fordi det har deres største Interesse, og fordi de ønsker at drage aandelig Nytte og praktiske Slutninger deraf. — Vi holder med andre Ord vore to Arbejdskredse, for at ikke de Foredrag, vi hører, skal gaa ind af det ene Øre og ud af det andet — det vil enhver ung Katolik kunne forstaa.

Ønsker du at faa en udbytterig Dag, saa kommer du til Ordrup paa Søndag og begynder Dagen med at kommunikere i Fællesskab med andre unge Katoliker, og ligesom de modnes du mere og mere i Tanken om Fællesskab og Arbejde for Kirken i Danmark.

Naar saa vi slutter om Aftenen, har vor Biskop lovet at tale til os — lad os samles om vor Biskop, ikke blot den Dag, men alle Dage — og følge hans Raad og Direktiver, saa vil katolsk Ungdom af i Dag kunne bygge den nye Kirke. Paa Gensyn allesammen paa Søndag Kl. 8,45 i Ordrup.

Katolsk Ungdoms Klub.

Bemærk:

Husk Sangbogen for danske Katoliker. Morgenkaffe med Brød serveres til en billig Penge. Til Aftensmaden kan købes varme Pølser. — Medbring iøvrigt godt Humør. — Gratis Adgang.

Min Søn, om du vil i Verden frem —

I en gammel Vise hedder det:
Min Søn, om du vil i Verden frem,
saa buk og ti, og ti og buk ...

og Raadet er fortræffeligt for dem, der udstyret med en skarp Albu, sætter alt ind paa for enhver Pris at »komme frem«, d. v. s. tjene mange Penge. Saa maa du give alle Mennesker Ret. Den sidste »ærede Taler« har dit fulde Bifald. Sikkert er det, at intet Vaaben er stærkt som Smigeren. Med intet kan du lykkeligøre Petersen, som med din Forsikring om, at *hans* Mening er netop den eneste virkelig intelligente. Og intet kan faa Petersen til at hade dig som dette, at du forkaster hans dyrebare Mening.

Men du, som »vil frem«, bukker dybt for ham, og han føler sig som en Fyrste. Og du bukker lige saa dybt for Jensen, som er Petersens arge Modstander. Du bukker dig frem gennem Verden. Du tier fromt, naar Løgnen forkyndes, naar Uretten forherliges, naar Smaafolk trampe ned.

Og kære Ven, paa den Maade er du godt paa Vej til at blive en Kæltring.

Der findes i Verden »Nikke-dukker« nok i Forvejen. Slut dig ikke til Kujonernes og Madstræbernes triste Kompagnier, men hav Mod til at beholde dit eget Ansigt.

Men hvad saa med at »komme frem«?

Gælder det virkelig først og fremmest for dig om at blive en rig Mand? Er det dit eneste Ideal? Skal alting virkelig maales med Penge?

Jeg hørte engang, at en Mand blev bedømt paa følgende Maa-

de: »Han er en Mand paa 200 Tusind«. Egentlig en rasende Uforskammethed imod ham. Hans Værdipapirer, hans Bankkonto, det er det hele. Resten af Manden har ringe Interesse?

Ønsker du at blive forgyldt?

Der var en Gang nogle taabelige Mennesker, der bogstaveligt talt forgyldte et lille Barn, som skulde medvirke ved en Forestilling. Og Barnet døde naturligvis. Huden kunde ikke aænde. Der er Mennesker, som er blevet »forgyldte«, men Sjælen er død derved.

Sørg for at være dygtig til dit Fag, helst fremragende. Saa skal du nok kunne udfylde en god Plads i Tilværelsen, selv om du ikke just bliver meget velhavende. Men sørg først og fremmest for at blive en Personlighed, et selvstændigt tænkende Menneske, som ikke er bange for at vove noget for Sandhed og Retfærdigs Skyld. Det er ofte klogt at tie, selv om man har noget paa Hjerte. Saa længe det gælder Bagateller, saa længe du — uden alvorlig Grund — kunde gøre andre Fortræd ved at tale, saa ti! Men betyder din Tavshed, at du svigter din Pligt som Kristen, saa luk for Guds Skyld Munden op! Og stilles Hensynet til *mange* op imod Hensyn til *en*, saa maa denne ene give Afkald paa dit Buk.

Vil du frem — kort og godt — da vær trofast imod det Ideal, som du netop i din Ungdom saa klart ser lyse for dig. Det kan være, at der kommer Tider, hvor denne Stjerne bliver usynlig. Hold alligevel ud, og du vil en Dag glæde dig over, at Verden aldrig fik kvalt din Idealisme.

C. B.

Rom og Verden

Mellem Vatikanet og Rumænien er der undertegnet en Overenskomst, der ordner de svævende Konkordatspørgsmaal. — Fra Citta del Vaticano meddeles officielt, at »Osservatore Romano« fremtidig ikke vil bringe Krigscommuniquéer, hverken fra den ene eller den anden Part.

*

De amerikanske Kolumbusriddere har valgt deres ny Chef, Francis Matthew. Han er Søn af en Farmer, men blev allerede forældreløs ni Aar gammel. Drengen arbejdede sig op ved egen Hjælp, gennemførte et Universitetsstudium og blev en anset Jurist. Foruden at beklæde forskellige offentlige Æres-hverv er han nu Præsident for Handelskammeret i Omaha og Direktionsmedlem i Fader Flanagan's berømte »Drengby«.

*

Skorstensfejterne i Budapest har efter hævdvunden Skik og Brug ogsaa i Aar paa sædvanlig Vis fejret deres Skytshelgen, den hellige Florian's Fest. Dagen indledtes med en Festgudstjeneste i en af Budapests Kirker.

*

Ved en af de italienske Universiteter udskrevet litterær Konkurrence er en Missionroman gaaet af med Førsteprisen. Bogen hedder »De to Missionærer« og blev udvalgt blandt et stort Antal Deltagere.

*

I Aar fejres 500-Aars Jubilæet for Johann Gutenbergs Opfindelse af Bogtrykkerkunsten. Det var i Gutenbergs Værksted, at den verdensberømte 42-linede »Mazarinske« Bibel skabtes i 1456; den eksisterer endnu i 44 Eksemplarer spredt over hele Jorden, og er — foruden at være en stor Kostbarhed — tillige et af de smukkeste Arbejder fra Inkunabeltiden.

Kroatien er et Land med en tusind-aarig Historie bag sig. Efter at den kroatiske Kongeslægt var uddød i det 12. Aarhundrede, knyttedes Indbyggernes Skæbne i over 800 Aar til en anden Nation, og Staten blev — med udstrakte autonome Rettigheder — forbundet først med det ungarske Monarki og senere med det østrig-ungarske Monarki. I dette lange Tidsrum har Kroaterne ikke blot bevaret deres eget Præg, men til Stadighed bevidst styrket dette og fremmet det nationale Element; de har opbygget en selvstændig Kultur, der til Stadighed var besjælet af Tanken paa den nationale Tradition.

Indenfor den fælles jugoslaviske Stat, der rummer baade Serbere, Kroater og Slovener, har Kroaterne altid betragtet sig som et selvstændigt Folk, en Foreteelse, der har rejst adskillige indrepolitiske Problemer, der dog alle er blevet taget op og som Regel løst tilfredsstillende. Alligevel er der taget Hensyn til den jugoslaviske

KROATIEN

Landet mellem Drava og Sava

▲ Markedsbillede fra Zagreb. I Baggrunden Grev Banus Jo Jelacic's Rytterstatue

◀ Søndagsbillede fra Sestine, en af Smaaabyerne paa de frubare Skrænter omkring Zagreb

Stats Enhed og netop derigennem er denne understreget. Der er dog en væsentlig Forskel mellem Kroater og Serbere, en Forskel der maaske skyldes den Omstændighed, at Serberne er græsk-katolske, medens Kroaterne er romersk-katolske.

*

Zagreb, Kroatiens Hovedstad, har gennem over 800 Aar bevaret det gamle selvstændige Kongeriges Særpræg. Byens Midtpunkt er Markuspladsen, hvor saa godt som alle Kroatiens historiske Begivenheder har fundet Sted. Den gotiske

Tek

AK.

▲ Sct. Stephanskatedralen og Raadhuset i Zagreb

Sct. Markus Kirkes brogede Mosaiktag prydes stadig af det gamle uafhængige Kongeriges Vaaben, ligesom Sct. Stephan i Wien stadig bærer Kejserørnen. Banuspaladset, det kongelige Slot, Landdagen, Regerings og Militærbygningerne ligger omgivet af stille Gader i harmonisk Stil-
 enhed. Fra en Terrasse i den højere lig-
 gende Bydel kan man se ud over Biskop-
 stad med dens pragtfulde gotiske Kate-
 dral, der paabegyndtes i 1217. Den rejstes
 til Ære for den hellige ungarske Konge
 Stephan. Aarhundreder fulgte paa Aar-
 hundreder. Ildebrande, Jordskælv og Ka-
 nonild forhalede dens Fuldendelse, me-
 dens Biskopperne utrætteligt hentede
 Kunstnere og Haandværkere til Arbejdet
 paa den fra nær og fjern. Endelig — efter
 500 Aars Forløb stod den færdig. Ved
 Siden af det gamle Zagreb, Domherrernes
 og de gamle Magnaters By, knejser den
 ny Bydel med moderne Forretningsbyg-
 ninger, Huskaréer og Fabriker paa begge
 Breder af Save. Midt i Byen, paa Jelacic-
 pladsen, skares Omegnens Befolkning
 daglig i deres brogede Nationaldragter,
 der lader en ane, hvor uberørt den na-
 tionale kroatisk Bondekultur har holdt
 sig lige op til Storbyens Mure og stadig
 vedbliver at eksistere. Midt mellem det

brogede Markedsvirvar knejser paa
 en høj Sokkel Mindesmærket for den
 berømte Ban Jelacic, Forkæmperen
 for Kroatiens Uafhængighed; for hun-
 drede Aar siden lod han i Zagreb
 præge Guldstykker med sit eget Bil-
 lede »til Ihukommelse af den syd-
 slaviske Friheds Morgenrøde«.

*

➤ Barnetro

✧ Kroatisk Bonde-
 piger forlader
 Kirken efter
 Søndagsmessen

DAABEN

Det første Sakramente, vi skal modtage, maa nødvendigvis være det, hvorved den heliggørende Naade for første Gang meddeles Sjælen, og Virkningen af Forløsergerningen første Gang gør sig gældende i den og befrier den for Arvesynden. Det sker i Daabens Sakramente. Dets »Stof« bestaar i, at det Menneske, som modtager Daaben, aftvættes med Vand. »Formen« — de Ord, der giver Aftvætningen sakramental Værdi og gør den til noget for sig — er disse: »Jeg døber dig i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn«. (Vi nævner her og overalt *den* Form, der bruges i den *latinske* Ritus). Daabens »Tjener« skal ifølge Kirkeloven sædvanligvis være en Præst, men alle har *Evne* til at døbe, og i Nødsfald — naar der er Fare ved Opsættelse og en Præst ikke kan hidkaldes — har enhver Lov til at benytte denne Evne.

Det Ceremoniel, hvorunder Daaben i vore Dage højtideligt bliver meddelt af en Præst, omfatter adskillige andre rituelle Handlinger — ikke ligefrem sakramentale, men en Kilde til Naade for den, der modtager dem med de rette Dispositioner. Disse rituelle Handlinger — Velsignelser, Exorcismer og Salvelser, en Trosbekendelse og Løfte om Troskab mod den Naade, man nu skal modtage — er af meget gammel Oprindelse, nogle lige fra det 2. Aarh., og de er Levn fra den Tid, da Daabskandidaterne som oftest var voksne og Skridt for Skridt blev ført til Sakramentet gennem Instruktioner og rituelle Handlinger, som strakte sig over Maaneder eller endnu mere. Nutildags er det blevet samlet i en enkelt Ceremoni.

Den Naade, der meddeles i Daaben, har vi allerede beskrevet, for Daaben er den Ritus, hvorved Sjælen genfødes. Er Daabskandidaten skyldig i personlige Synder, bliver ogsaa disse tilgivet ved Modtagelsen af Daaben, naar vedkommende angrer dem. Ogsaa den Straf, som disse Synder har fortjent, udslettes sammen med Skylden.

Hvor nødvendigt dette Sakramente er for Opnaaelsen af den Bestemmelse, der er blevet aabnet for os ved Vår Herres Død, ser vi af hans egne Ord: »Hvis et Menneske ikke bliver genfødt af Vand og den Helligaand, kan det ikke indgaa i Guds Rige.« Vi ved ogsaa, at hans Instruktioner til Apostlene, der skulde fortsætte hans Gerning og omvende Verden til ham, ikke blot gik ud paa at »lære alle Folkeslag«, men ogsaa at døbe dem »i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn«.

Nødvendigheden af den sakramentale Daab som Middel til Frelse er imidlertid en *relativ* Nødvendighed. Det vil sige, at under visse Omstændigheder modtager en Sjæl det, som Daaben har at give, uden at den modtager Sakramentet. Disse Omstændigheder er, hvad vi kalder »Begæringsdaab« og »Bloddaab«.

Ved den første forstaas, at naar det gælder voksne, kan en fuldkommen Anger eller fuldkommen Kærlighed til Gud sammen med en (i hvert Fald indforstaaet) Hensigt om at ville modtage Daaben, træde i Sakramentets Sted, hvad Syndsforladelsen angaar. En saadan Begæringsdaab frembringer imidlertid ikke Daabens uudslettelige Kendemærke i Sjælen, og af sig selv udsletter den heller ikke al-

den timelige Straf, der skyldes for begaaede personlige Synder. Derfor er det nødvendigt, at den, der er blevet retfærdiggjort ved Begæringsdaaben, maa modtage Daabens Sakramente, straks der byder sig en Lejlighed dertil.

Bloddaaben betyder et udøbt Menneskes Martyrium, d. v. s. den villige og taalmodige Modtagelse af Døden, der lides for den katolske Tros eller en anden katolsk Dyds Skyld. For at Martyriet kan bevirke den Retfærdiggørelse, som Daaben skænker, kræves ogsaa (for et voksent Menneske) i det mindste ufuldkommen Anger over egne begaaede Synder og i det mindste en indforstaaet Hensigt om at ville blive døbt. Martyriet erstatter da Daabens Sakramente, baade hvad Børn og voksne angaar, for saa vidt det gælder Syndsforladelsen og Udslettelsen af den timelige Straf, vedkommendes personlige Synder har fortjent.

Disse to Erstatninger for den sakramentale Daab har begge guddommelig Autorisation.

Det er i Daaben, at Katoliker modtager deres Navn, og foruden Sakramentets Tjener er der en Fadder til Stede for at assistere og ved Barnedaab svare i Barnets Sted. Ifølge Kirkeloven kan der være to Faddere (en af hvert Køn), men ikke flere end to, og der skal i hvert Fald være en. Da Fadderen paatager sig Ansvar for Daabsbarnets aandelige Velfærd, maa vedkommende være Katolik, voksen og ikke udelukket fra aktiv Deltagelse i Kirkens Liv. Fadderne maa i Daabsøjeblikket høre Daabsbarnet. Mellem dem og Daabsbarnet knyttes et aandeligt Baand, der medfører, at de ikke kan indgaa gyldigt Ægteskab med dette. Da Daaben ikke altid bliver meddelt af en Præst, er det maaske praktisk at bemærke, at den samme Ægteskabshindring findes mellem den døbte og Daabens »Tjener«.

Philip Hughes.

Paa Pilgrimsfærd for Danmark

Hvis ens religiøse Liv er blevet lidt for abstrakt, hvis man sommetider kan blive grebet af den Fornemmelse, at Troens Indhold er saa underlig uvirkeligt, uhaandgribeligt og ikke har noget som helst at gøre med de konkrete Ting, der omgiver os i Hverdagslivet — saa er der ikke noget bedre end at gaa paa Valfart. Støvet i Vejkanten, de gængende hvide Skærmpflanter i Grøften, Suset i Træerne — alle disse Ting indgaar en mærkelig og hemmelighedsfuld Forbindelse med Ordene i Rosenkransen og Litanierne, med Salmernes Toner og Tekst, og vi mærker med Undren, at de føjer sig saa fuldkommen naturligt til de Tanker, som opfylder os, naar vi beder og synger. Ja, mere endda — Alvoren og Inderligheden forstærkes, vi bliver eet med Naturen omkring os og med Maria, der vandrer til Elisabeth, med hendes Søn, der vandrer til Golgatha, vi forenes med Hertug Knud paa hans Vej til Haraldsted, med Holger Danske, der »kæmped med aaben Pande« — og ikke mindst, vi forenes med

hinanden i et ægte katolsk Fællesskab.

Saadan var det i Søndags ved Valfarten til Haraldsted. Aldrig har Svarene vist lydt mere præcist og fuldtonende i Bønnerne undervejs og ved den reciterede Messe. Men der var ogsaa 270 Deltagere, og midt iblandt dem vor Biskop, der vandrede med ad Landevejen baade ud og hjem og tilmed selv læste Messen i Ruinen. Det var tydeligt, at denne Nærværelse gjorde et dybt Indtryk paa alle Deltagerne; glade og spontane faldt Svarene under Messen — »Katolsk Ungdoms Klub« havde megen Ære af dette smukke Resultat. Og foruden Pastor Cortenraad fra Ringsted og Pastor Brunicardi fra Næstved var flere unge danske Præster med, Pastor Hjorth, Pastor Sørensen, Pastor Geertz-Hansen, Pastor Oppermann og fremfor alt Pastor Benzon, der med sin utrættelige Energi og sikre Erfaring holdt Orden paa det hele. Et meget stort Antal af Deltagerne var med for første Gang, og for at faa mere Helhed

over Processionen gik man i Dobbeltrækker paa hver Side af Vejen; paa Grund af den ringe Trafik var der langt bedre Plads end sædvanlig.

Der var jo en alvorligere Baggrund for Valfarten i Aar end nogensinde: Bekymringen for vort Land og dets Fremtid, og Tanken paa alt det frygtelige, som sker omkring os. Pilgrimsfærden denne Gang skulde ikke blot være til Bod for vore egne Synder, men ogsaa for vort Folks og for Europas. Derfor blev der bedt for Freden og for Danmarks Fremtid og for de Afdøde med en ganske særlig Inderlighed, og derfor lød »Kongernes Konge« Gang paa Gang undervejs og Paakaldelserne af Ansgar og Knud Lavard og alle de andre nordiske Helgener. Da Valfarten sluttede med »Te Deum« og Velsignelse i Sankt Knuds Kirke, var det Hertug Knuds Skikkelse, Biskoppen pegede paa i sin Afskedstale som Idealet for Danmarks Ungdom — Manden, der ikke forstod sig paa Rænker.

Robinson, Andersen & Co. A/s
Hellerup

Export af friske og preserveerede Æg
Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter
28 Fillaer over hele Landet

Liturgisk Kalender

Juni:

23. S. 6. *Søndag e. Pinse* (673);
2. Om de helliges Forbøn
([120]), 3. Efter frit Valg,
4. Om Fred.
24. M. ST. JOHANNES DØBERS
FØDSEL (957).
25. Ti. St. Vilhelm (960); 2. St.
Johannes Døbers Oktav
(957), 3. Om Fred.
26. O. St. Johannes og St. Paulus
(961); 2. og 3. som Tirsdag.
27. T. † 4. Dag i St. Johannes Dø-
bers Oktav (957); 2. Guds-
moder ([90]), 3. For Kir-
ken ([123]) eller for Pa-
ven ([122]), 4. Om Fred.
28. F. Vigilie (968); 2. St. Ire-
næus (964), 3. Oktaven
(957), 4. Om Fred. —
Eller: St. Irenæus (964);
2. Oktaven (957), 3. Vigi-
lien (968), 4. Om Fred;
sidste Evangelium: Vigi-
liens (970).
29. L. ST. PETRUS OG ST.
PAULUS (971).
30. S. 7. *Søndag e. Pinse* (St.
Petrus og St. Paulus).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-
mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (an-
svarshavende), Dannevirkegade 19, Køben-
havn V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindel-
lighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG,
Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K,
Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Pater Adam Schall S. J.

MISSIONÆR-ASTRONOM

Lad os nu se lidt paa, hvorledes Sagerne imens havde udviklet sig i Rigshovedstaden Peking. I den ottende Maaned (mellem 9. September og 8. Oktober) 1627 afgik uventet hurtigt Kejser T'ien-k'i ved Døden som Følge af Umaadeholdenhed og Udsvævelser. Hans sidste Gerning var at drage Omsorg for sin Yndling Wei Chung-hsien. Under hans Efterfølger — den sidste Kejser af Ming-Dynastiet — Ch'ung-cheng kom den europæiske Astronomi til Ære og Værdighed i Riget. Sagen var nemlig, at det var blevet en bydende Nødvendighed at faa den kinesiske Astronomi og Rigs-kalender reformeret, thi sidstnævnte, der jo var bestemmende for hele Kinas borgerlige og religiøse Liv, udarbejdedes efter forældede og fejlfulde Tabeller, og opfyldte derfor ikke — selv blot tilnærmelsesvis — sin Hensigt. Alene den europæiske Videnskab var i Stand til her at skaffe Orden til Veje. Med den Bagtanke at skaffe sig permanent Opholdstilladelse havde allerede Pater Ricci og efter ham hans Ordensfæller De Pantoja og De Ursi tilbuddt Regeringen deres Hjælp. En Reform var ogsaa paabegyndt, da Forfølgelsesperioden 1616—18 afbrød Arbejdet. Nu skulde det altsaa være Alvor. Som overordnet Embedsmænd i Kultusministeriet var den tidligere nævnte Dr. Paul Chef for den astronomiske Virksomhed. Da hans »Himmelsagkyndige« igen havde beregnet en Sollørløshed forkert, benyttede han Lejligheden til at henlede den nye Kejsers Opmærksomhed paa den europæiske Videnskab. Efter at Terrenz samtidig havde ladet en Afhandling af Pater Schall om Formørkelser trykke og overrække Hoffet, kom der Fart i Foretagendet. Ved kejserligt Dekret af 27. September 1629 blev Kalenderreformen be-

troet Dr. Paul, der foreslog at tilkalde de to Peking-Patre Terrenz og Longobardi som Sagkyndige. Dette skete. Terrenz havde dog næppe faaet begyndt paa sit Arbejde, før end en ny Forsinkelse opstod paa Grund af et Manschuangreb og Paterens Død den 13. Maj 1630. Dr. Paul, der i Begyndelsen af samme Aar var blevet Kultusminister, havde imidlertid, da Terrenz' Sygdom tog en betænkelig Vending, anmodet Kejseren om at maatte hente Pater Rho fra Shansi og Adam Schall fra Singafu. Den 29. Juni blev Ansøgningen bevilget.

Ved Afskeden fra Singafu viste det sig, hvor stor Anseelse Schall havde erhvervet sig her. Provinsens Øvrighed og dens Hovedstad ønskede ham til Lykke med Kaldelsen til Peking. Uopfordret og gratis stilledes der Bærestole og Lastdyr til Disposition, ligesom der blev sørget for Proviant til hele Rejsen. Hvornaar Schall indtraf i Peking vides ikke bestemt. Man har dog Grund til at antage, at det var i Efteraaret 1630.

Efter Ankomsten gik Missionær-Astronomerne øjeblikkelig i Arbejde. Ved Hjælp af europæiske Tabeller og paa Stedet opstillede astronomiske Instrumenter lykkedes det hurtigt at faa lavet en fejlfri Kalender. Det paa Schalls Tid benyttede astronomiske Udstyr bestod af stærkt forældede gamle Apparater fra det første Mongolregimentes Dage. For at kunne bruges maatte det derfor suppleres med nogle fra Europa medbragte og andre af Schall selv konstruerede Ting. Det var først Pater Schalls Efterfølger, Flamslænderen Verbiest, der fremtryllede Pekings senere saa berømte Observatorium, hvis storslaaede Instrumentarium under Kinafelttoget Aar 1900 tildels blev ført til Europa som Krigsbytte. Senere blev Instrumenterne dog

tilbagegivet Kina og genopstillede paa deres tidligere Plads.

Schall og Rho tog derefter fat paa at fremskaffe en paa Landets Sprog affattet moderne Faglitteratur til Brug for deres kinesiske Medarbejdere. Samtidig oprettede de et Slags matematisk-astronomisk Akademi til Uddannelse af Fagfolk. Ved ivrig Støtte af Kultusministeren, Dr. Paul Hsü, skred Arbejdet rask fremad. Dr. Paul var forøvrigt 1632 blevet optaget i Statsraadet, hvor hans specielle Funktion bestod i at være personlig Raadgiver for Kejseren. Næst efter Monarken var han Kinas mægtigste Mand.

I Begyndelsen af deres Ophold i Peking arbejdede Schall og Rho halvvejs i Hemmelighed i deres ensomme Bolig for ikke at tirre de indfødte Astronomer, der saa med, i dobbelt Forstand, skæve Øjne paa de europæiske Konkurrenter. Da Patrene omsider traadte frem i fuldt Dagslys og begyndte at anstille egne Observationer, brød Utilfredsheden frem i fuld Lue, specielt næret af afdøde Kejser T'ien-k'is førnævnte Yndling Weikung, som var Elev af en da afdød berømt kinesisk Astronom, der i sin Tid havde syslet med Kalenderforbedring.

Saalænge Dr. Paul levede, fik han ikke noget ud af sine Anstregelser. Dr. Paul var fuldstændig klar over, hvorledes saadanne Folk skulde behandles. Han sammenkaldte i Peking alle Kinas betydeligste Astronomer og lod dem tillige med Weikung paa Stedet forudberegne kommende Formørkelser og andre Himmelbegivenheder. De faldt alle som en til Prøven. For at sikre Fremtiden tilkaldte Dr. Paul, da han følte Døden nærme sig, en i Shantung boende kristen Landsmand, Dr. Petrus Li T'ien-king, satte ham ind i Embedets Forretninger og ind-

stillede ham derefter til at efterfølge sig.

Dr. Paul Hsü Kuang-k'i, »den kinesiske Kirkes Søjle«, døde den 8. November 1633. Den aldrende Wei-kung tog nu øjeblikkelig Affære. Af al Magt søgte han at blive Dr. Pauls Succesor. Kejseren var dog for godt underrettet. Den Gamle maatte underkaste sig en Eksamen, hvor han selvfølgelig dumpede med Glans. Dr. Petrus Li udnævntes saa til Direktør for det astronomiske Departement, og Jesuitterne fik Befaling til at fuldende deres videnskabelig astronomiske Arbejde og fremlægge den nye Kalender. Baade en Planet- og Folkekalender blev hurtig skaffet færdig. Den forbedrede Folkekalender kom dog ikke i Brug i Kejser Ch'ung-chengs Levetid. Modstanden var for stærk, særlig næret af Weikung, som den godmodige og alt for eftergivende Dr. Petrus Li havde søgt at holde i Tømme ved at faa Kejseren til at bекoste et særligt Observatorium

til Brug for ham og hans Fæller.

Dette evindelige Tovtrækkeri mellem Pater Schall og de kinesiske Hofastronomer vedvarede under hele den sidste Ming-Kejsers Regering. Snart var det Schall, der var i Têten; snart var det hans Modstandere, der triumferede. Pater Adam var som Regel ovenpaa, naar en Sol- eller Maaneformørkelse havde aflagt Vidnesbyrd til Fordel for hans Forudberegninger, thi her kom de andre jo altid til kort. Gaver til Kejserhus og Hoffunktionærer, saasom fint udførte og pragtfuldt smykkede Kikkerter, Himmelglober og diverse Apparater til Udmaaling af Himmellegemers Position hjalp ham ogsaa tit over Vanskelighederne. Da det paa et bestemt Tidspunkt saa særlig sort ud, var det et Manchuangreb, der fik ham paa Benene igen, ved at han, trods sine energiske Protester, maatte paatage sig Stillingen som Kanonstøber og Artillerigeneral!

(Fortsættes)

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: Søndag den 16. Juni udsendte Vatikanets Radio en hellig Messe i Pavens Øjemed. Dette vil ogsaa finde Sted de følgende Søndage paa Bølgelængde 31,06 Meter, Klokken 11,30 mellemeuropæisk Sommertid.

Der foretoges en Saligerklæring i Peterskirken i Søndags. Det var en Kappuciner-Lægebroder: *Ignatius fra Latoni* (Sardinien). Han havde allerede fra Barndommen følt sig draget mod Kappucinerordenen og var i denne Orden i over fyrretyve Aar som Tiggermunk. Han besad en sjælden Ydmyghed og Lydighed og dvælede ofte i Bøn foran Alterets Sakramente. Han var meget gavmild mod syge og fattige og øvede Mirakler, endnu i levende Live. Han døde den 11. Maj 1781.

London: Kristi Korstogsriddere

fejrede den 2. Juni 25-Aarsdagen for deres Stiftelse af Father Lester. Foruden Sakraments Ridderskabet er der ogsaa dannet Grupper af »Tjenerinder« og »Pager«.

Spanien: I Anledning af de store Fester til Ære for Vor Frue »del Pilar« kommer der talrige Pilgrimsskarer til dette Valfartssted; den hellige Fader har tilstaaet alle, der i Aar valfarter dertil, en fuldkommen Aflad. General Franco nævnte for nylig i en Tale, at uden Vor Frues Hjælp vilde dette sidste Korstog ikke været lykkedes for Spaniens Katoliker.

Vatikanets Radio opfordrede for en Uge siden til at bede for en retfærdig Fred i Overensstemmelse med kristen Retfærd og Kærlighed. Frankrigs Overgivelse maa tilskynde os til at bede endnu ivrigere for dette samme Formaal.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 65 36 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boplade med den unge Aand
Leverandør til katolske Institutioner

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Sandra kom løbende ud og begyndte at rive Blomsterne af.

»Sandra, Sandra, lad dog være med at rive Blomsterne af!«

»Jeg leder efter Baandene — mine Haarbaand.«

Hun fandt Baandene og overbeviste sig saaledes om, at Jewan havde bragt de Dyr, som hun selv havde udvalgt sig.

»Jewan, vis mig, at de kan løbe.«

»Sæt dig op i Slæden!«

»Nej, jeg falder af og slaar mig ihjel.«

»Sæt dig bare op, du falder ikke af.«

»Mor, maa jeg?«

»Jewan, kør ganske langsomt og pas paa, at hun ikke falder af.«

Sandra satte sig op i Slæden, og Jewan svang sin Stok. De kørte paa Mostæppet langs Bredden af Søen. Slæden gled let afsted, men naar den af og til stødte mod Stene eller Rødder, greb Sandra Jewan i Armen og skreg:

»Aa, jeg falder af, jeg er saa bange!«

Men Jewan lo hende bare ud.

»Jewan, vil du lære mig at køre?«

»Ja.«

»Du maa komme og bo hos os.«

»Godt, jeg skal tale med Mekkaail om det.«

Inden Renerne atter gjorde Holdt foran Huset, hvor Sandra boede, havde de løbet en Tur paa et Par Kilometer.

Jewan spændte Renerne fra og førte dem hen i Stalden, og derefter tog han tilbage til sine Dyr.

I Løbet af Dagen løb Sandra mange Gange ud til Renerne. Hun bragte dem Mos, klappede dem, og hun spekulerede meget paa, hvad hun skulde kalde dem. Hun havde allerede gennemgaaet alle de smukke Navne, hun kendte, men hun havde ingen fundet, som passede hende.

Om Aftenen, da Moderen kom hjem fra sit Arbejde paa Telegrafstationen, satte Sandra sig hen ved Siden af hende og sagde:

»Mor, jeg vil kalde Hunnen Svanhvide, er det ikke et smukt Navn? — Den har saadan et dejligt blødt hvidt Skind, og den er slank og yndefuld som en virkelig Svane.«

»Det er et smukt Navn,« sagde Moderen.

»Men til Hannen kan jeg ikke finde noget Navn. Mor, kan du ikke hjælpe mig at finde et?«

»Kald den Falken.«

»Nej, det passer ikke til den; vi maa finde et rigtig godt Navn.«

Moderen gjorde flere Forsøg paa at finde et passende Navn, men ingen af dem behagede Sandra. Da hun gik i Seng, havde hun endnu ikke fundet et Navn til Hannen, men lige da hun var ved at falde i Søvn, raabte hun pludselig:

»Mor, jeg vil kalde den »Hjorten« — »Hjorten« og »Svanhvide«.«

»Har du hele Tiden ligget og tænkt paa det?«

»Ja, jeg kunde ikke falde i Søvn.«

»Men nu skal du sove, min Skat.« Moderen trak Tæppet op om hende, og et Øjeblik efter sov Sandra trygt.

Rensdyrflokken var trukket langt bort fra Imandra, og i flere Uger havde Jewan ikke vist sig hos Mekkaail for at hente Brød. Sandra saa heller ikke noget til ham.

Sandra længtes meget efter at komme ud at køre i Tundraen med den lette Slæde. Renerne stod ogsaa i Stalden og kedede sig.

»Mor,« klagede hun, »Jewan kommer ikke, han har narret os. Vi maa se at faa fat i en anden Laplænder, som kan køre for mig.«

Fra et af de nærmeste Telte fik de fat i en Laplænder, og sammen med ham kørte Sandra ud i Tundraen, men hun vendte skuffet tilbage.

AABENRAA

A. C. Weide

Bageri og Conditori

Søndertorv 2 . Tlf. 125

Leverandør til Sct. Ansgars Klinik

Brødrene Jensens

Byggeforretning

og Cementstøberi

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab

Telefoner: 2006, 2007 og 2008

Træløst, Bygningsartikler, Støbegods

Leverandør til den nye kat. Kirke

Køb hos vore Annoncører

HELSINGØR

Maskinsnedkeriet »Godthaab«

Sudergade 13

Telefon 144

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

HORSENS

C. C. Nielsen

Mel . Gryn . Hønsedefode.

Smedegade 91

Telefon 515 . 565

Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

Installationsforretningen »Lyset«

Torvet 10 . Telefon 618

Alt udføres i Installationer

Alt haves i Lamper og Lysekroner

Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt

Installator for Sct. Joseph Sostrene

KØGE

K. K.

Køge Ur- og Brilleforretning

Holger Jensen . Nørregade 30 . Tlf. 1415

Alt i Ure og Brillor

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres

Murermester v. de kat. Institutioner

Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kl.s Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

»Hjorten vilde slet ikke lystre ham, den løb ogsaa daarligt; den vil kun køre for Jewan. Han slog ogsaa Hunnen med sin Stok. Jewan slog aldrig Dyrene. Jeg vil selv lære at køre, og saa vil jeg køre bort og lede efter Jewan.«

»Det manglede bare, at du nu skulde finde paa Dumheder.«

»Jeg vil køre over paa den modsatte Side af Imandra og lede efter ham. Han skal tage bort fra Mekkaill og blive hos os.«

»Mekkaill vil ikke give ham fri.«

»Jeg vil overtale ham, og selv om Mekkaill ikke giver ham fri, vil han dog komme.«

Hver Dag øvede Sandra sig i at køre med Renerne, naar hun sammen med Laplænderen kørte ud i Tundraen. Det voldte hende stort Besvær at lære at styre Hjorten, men tilsidt lykkedes det. Den forstod nu hendes Tilraab og lystrede hendes mindste Vink.

Sandra nød Turen ud i Tundraen. Hun kastede sit lyse Haar tilbage, skubbede Huen ned i Nakken. Ved Hjælp af den tynde Stok manøvrerede hun flinkt med Dyrene. Kun sjældent kørte hun ind i Buskene eller blev hængende mellem Stenene. Men skete dette, maatte Laplænderen komme hende til Hjælp.

»Jeg vil snart køre alene ud i Tundraen,« sagde Sandra.

»Alene?«

»Ganske alene.«

»Du vil køre vild, Sandra.«

»Kan Hjorten ikke finde Vej selv?«

»Man maa styre Hjorten, ellers løber den ud i Tundraen, og saa vender den aldrig mere tilbage til Chibiny.«

»Jeg vil lede efter Jewan, og saa vil vi sammen vende tilbage.«

Men det blev ikke nødvendigt for Sandra at køre ud i Tundraen. Ganske uventet kom Jewan tilbage til Mekkaill, og han gik ogsaa hen til Sandra for at se, hvordan Dyrene havde det.

»Hunnen er ked af det,« sagde han, »den trænger til at komme ud at løbe.«

»Jeg kalder den »Svanhvide«, og du er styg, Jewan; jeg er vred paa dig!«

»Er Sandra vred paa mig?«

»Ja, jeg har længe ventet paa dig, og du kom ikke. Nu kan jeg selv køre. Hvis du har Lyst, vil jeg køre dig en Tur.«

De kørte en Tur ud i Tundraen, og Sandra styrede selv; kun paa de farligste Steder maatte Jewan tage Tømmen og Stokken.

»Nu er jeg ikke mere vred paa dig,« sagde Sandra, og hun spurgte Jewan, om han ikke vilde blive hos dem.

»Kom og pas Renerne for mig; saa kan vi køre ud i Tundraen sammen.«

»Hvem skal saa vogte Mekkaills Rener?«

»Han kan finde en anden Hyrde.«

»Mekkaill har lovet mig nogle Rener, og naar jeg har faaet dem, kan jeg vende tilbage til Landsbyen.«

»Ja, men vi vil give dig mange Penge, og naar vi rejser tilbage til min Bedstefader, vil vi tage dig med. Hos os er der store Skove og brede Floder, hvorpaa der sejler Dampere. Har du nogensinde set en Damper?«

»Ja, engang da jeg sammen med

Fader tog til det aarlige Marked i Kola, saa jeg en.«

»Jeg har ingen Fader mere. Jeg har kun min Moder og min Bedstefader. Lever din Fader?«

»Nej, han døde under Arbejdet her. Min Moder kan jeg slet ikke huske, og min Søster har giftet sig med en stor Jæger, der hedder Osska.«

Fortsættes

Hillerød katolske Ungdomsforening

2. Pinsedag i Aar samledes en Snes unge Mænd og Piger, efter Indbydelse fra Pater Wevers gennem Sognebladet, paa »Gribsholm« Kapel ved Hillerød.

Hensigten var at prøve Muligheden for Starten af en Ungdomsforening for de unge katolske Mænd og Piger i Hillerød og Omegn.

Pater Wevers indledede med at fremhæve Betydningen af en saadan Forening for Ungdommen. Igennem den vilde de komme Kirken nærmere og lære hinanden at kende, og derved støtte og fremme Menighedslivet, hvilket er af største Betydning i et Sogn, hvor Katolikerne bor meget spredt og langt fra hinanden.

Pater Wevers fremhævede endvidere, at selv om den enkelte mente ikke at have nødtigt at indmelde sig i Foreningen, burde han alligevel gøre det, da han derved vilde opmuntre og tilskynde andre, som trænger mere til Forbindelse med Kirken, til at gøre det samme. Vi havde saaledes alle et Ansvar, som vi ikke kunde frigøre os for.

Dagen gik iøvrigt paa bedste Maade med Diskussioner, Ture i den skønne Omegn og munter Leg. Alle var tilfredse og syntes, at

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Billigste Priser Bedste Betingelser
2 Kr. om Ugen

Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker,
Halskæder, Forlovelsesringe, Radio etc.

URIMPORTEN

Griffenfeldtsgade 33 . Telf. Nora 5696

AARHUS

A. B. C.

Alfred Pihl

Bagermester, Conditori

Telefon 3041 - Hammershus

Leverandør til St. Josef Hospital

Bruun & Sørensen

Ingeniørkontor

Kannikeg. 18 Aarhus Telf. 4364

Leverandør til St. Josefs Hospital

Karl Hansen

Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg

Frederiksgade 75, Tlf. 295

Omstil. til priv. Bogensegade 5

„FOTO“

St. Knudsgade (ved Aarhushallen)

fremkalder og kopierer Deres Amatørfilm

Idéen med Foreningen var god. Der naaedes saa vidt, at der blev valgt en Formand og en Næstformand og 2 Bestyrelsesmedlemmer blandt de unge Piger.

Megen Tak for Foretagendets Gennemførelse skylder vi de venlige Søstre paa »Gribsholm«, som frit stillede deres Have og Lokaler til vor Raadighed og trakterede os med Kaffe.

Siden Starten har der været afholdt yderligere 2 Møder med god Tilslutning og nye Ansigter.

At Sagen interesserer de unge kan man se af, at de kommer langvejs fra (indtil over 20 km borte).

En Del Vanskeligheder er der dog for de unge med at komme, da mange jævnligt har Arbejde hveranden Søndag og derfor ikke altid kan være til Stede ved Mø-

derne, men naar Sagen har alles Interesse, vil disse Vanskeligheder kunne overvindes, og Foreningen tage til i Udvikling, da der er ikke saa faa unge Katoliker i Menigheden.

Poul E. Svane Hansen,
Formand.

Kom og se Skuespillet

»Genovefa«

som opføres af Børnene fra Sct. Hedvig Søstrenes Børnehjem i Haderslev.

Saaledes lød Indbydelsen til de, — kun forholdsvis faa, — der kom i Besiddelse af den. For de ca. 200 Tilskuere, var det en Oplevelse med Spænding og Fornøjelse at se den utrolige Skuespillerfærdighed, der blev udvist af Børnehjemets Børn, lige fra 5—20 Aars Aldeern. Stykkets Indhold var i Korthed, hvorledes en uskyldig dømt Moder maa lide, fordi falske Tunger udbræder usande Rygter, men Retfærdigheden sejrede, — som altid, — til sidst.

Uden Undtagelse udførte enhver sin Rolle glimrende, dog maa den lille Ruth, der spillede Grevindens Søn, fremhæves. Med Beundring saa vi den lille 8-aarige Piges Talent og Naturlighed. Dernæst maa fremhæves Markgrevens Hustru (Mika), Hushovmesterinden (Annelise) og til sidst og ikke mindst Heksen (Grethe).

Sct. Hedvigsøstrene bedes modtage en oprigtig Tak for det store og ansvarsfulde Arbejde. Tillige en Tak til alle de medvirkende. Forhaabentlig bliver Stykket gentaget til Efteraaret, da det havde fortjent at blive set af mange flere. Skulde en Menighed bruge Underholdningsstof til en Aften, kan jeg anbefale dem denne lille Skuespillergruppe. *Kritikeren.*

St. Andreas Kirke

Søndag d. 23. Juni Kl. 9, Højmesse for K. U. K. for København og Ordrup.

St. Antoni Kirke

Søndag d. 30. Juni. Kun een Gudstjeneste: Højmesse Kl. 9.

Sankt Knuds Skole

Stenosgade 4, eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole. Katolske Elever, som ønskes optaget i 1. Under-Klasse til Sommer (15. August), bedes indmeldt snarest hos Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

FREDERICIA

Chr. Hansen

anbefaler sig med alt i Kolonial, Tlf. 234
Leverandør til Sct. Joseph Hospital

Køb hos vore Annoncører

Mejeriet

„LILLEBÆLT“

Gothersgade 30, Tlf. 1017

Kun Kvalitetsprodukter
Leverandør til St. Josef Hospital

H. Olsen Holmelund A/S

Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170

Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde

Prima Kvaliteter

Prompte og reel Betjening

Th. Rabens

Fredericia
Fedevarerforretning og Pølsefabrik
anbefaler sig med alt i **Kød og Flæsk**
Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ
Leverandør til St. Josefs Hospital

EMIL JENSEN

Malermester

Gothersgade 51, Tlf. 251

Loehr's Kulimport A/S

TELEFON: 888

**KUL, KOKS, CINDERS
OG BRIKETTER**

Fredericia Mejeri

Gothersgade 14 . Tlf. 129

Leverandør til St. Josefs Hospital

V. Jørgensen

Fiskehandel

Jyllandsgade 20 . Tlf. 579

Leverandør til Menigheden

Kør med Westrings Eftfs.

Biler Telf. **383**
883

Rasmus Nielsen

HILLERØD

E. Eriksen Køie

Urmager, Guldsmed og Optiker

Helmerhus . Tlf. Hillerød 266

HANS TOFTE

F. Hertz Boghandel

Tlf. 132 . Hillerød . Slotsgade 22

Carl Petersen Glarmester

Slotsgade 10 . Telefon 111

Lev. til den katolske Menighed

O. Petersen & Co.

Telefon 122

Isenkram . Glas . Porcelæn

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel

Frederiksgade 8 . Telefon 370

Lev. til den katolske Menighed

Carl Christensen

Muremester

Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100

Lev. til den katolske Menighed

Alex Christensen

Aut. Installatør

Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371

Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Blikkenalager . Skifferdækker
Exam. aut. Gas- og Vandmeater

Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24

Lev. til den katolske Menighed

Vi bygger den unge Kirke

K. U. K.s Sommerstævne i Ordrup

I enhver Organisme er der Cellegrupper, hvor Væksten i ganske særlig Grad foregaar.

For den, der overværede Katolsk Ungdoms Klubs Sommerstævne i Ordrup i Søndags, var det tydeligt, at her var et af Stederne, hvor den danske katolske Kirke gror. Den kammeratlige Stemning, der herskede, de vel tilrettelagte Taler og Arrangementer, den begejstrede Tilslutning til Biskoppens Appel — alt dette lover godt for Fremtiden. De unge i K. U. K. har vist deres Dygtighed og Beredvillighed. De skal nok løse de Op-gaver, der vil blive dem stillet.

70% kommunicerede

For der er Alvor i dem. Det saas af den levende Deltagelse i Højmissen, de sang i Sct. Andreas Kirke, og som Pater Heinrich Roos S. J. celebrerede. Af de ca. 100 tilstedeværende kommunicerede henved 70. — Saa spiste man Morgenmad under Træerne i Præstegaardshaven, og derefter besteg to af de unge selv Talerstolen paa Plænen for

at tale til deres Kammerater. Ellis Tardini opfordrede til at gaa ud og virke, enhver paa sin Plads, og Knud Hutters talte om Dagens Motto: »Vi bygger den unge Kirke«, og fremhævede, hvad der skulde til, om Bygningen skulde lykkes.

Arbejdskredse

Efter en Pause til Frokost og Passiar kom Turen til Arbejdskredsene, et Forsøg, hvis Udfald blev imødeset med megen Spænding af Stævnets Ledere: kunde man faa 100 Pigebørn og unge Mennesker til at arbejde med aandelige Problemer en hed Sommereftermiddag?

Det kunde man. Først trak Pater H. Lucas S. J. Linjerne op til en Drøftelse af »Vort Forhold til Liturgien« og opfordrede de unge til langt mere end hidtil at leve i og med Kirkens Liturgi, uden derfor at se ned paa Naboens eventuelle anderledes Form for Gudstjeneste. Saa delte man sig i fire Grupper, en i hvert Hjørne af Plænen. I hver udspandt der sig nu en Samtale

mellem den ledende Præst (P. Lucas, P. Coenen, P. Stäubli og P. Roos) og de unge. Spørgsmaal og Svar vekslede, Diskussion — undertiden stormende Munterhed; Ordet var frit, enhver kunde give sit Besyv med. Ellers lyttede man, med alvorlige, interesserede Ansigter. Det er nok de unge Mennesker, der har lettest ved at komme frem med deres Erfaringer og Synspunkter — Pigerne forholder sig helst lyttende, undtagen naar der bliver sagt noget, de misbilliger — saa er Protesten højlydt! Men de maa ogsaa se at lære at udtrykke sig.

Væk med de katolske Mindreværdskomplekser!

Efter en Hvilepause — Pauser er noget af det vigtigste ved et Stævne, ligesom i Foredrag og Prædikener — tog man fat igen.

Pater Roos lagde Rammen op for næste Arbejdskreds, »Vort Forhold til Ikke-Katoliker«. Kort og klart fremsatte han flere Grundsætninger for dette Forhold:

Fortsættes Side 413

Horisonten rundt

Metoder, der er godkendt af Forsynet

Som man andetsteds i Bladet kan læse, talte Biskoppen i Søndags paa Ungdomsstævnet i Ordrup om de Grundprincipper, hvorefter de danske Katolikers økonomiske Bistand til Vikariatet vil blive organiseret. Mens vi nu — saa godt vi kan det i dette mærkelige Aar — søger at styrke os med lidt Ferie, vil de nødvendige Forarbejder blive gjort, og naar Ferien er omme, vil enhver af os faa Lejlighed til at vise vor Forstaaelse for den Op-gave, der stilles os.

Kloge Mennesker kan udregne de ypperligste Fremgangsmaader til Opnaelse af et bestemt, nødvendigt Maal. For vor Biskop har Valget mellem de forskellige Muligheder dog ikke været svært. For Biskoppen gjaldt det nok om at finde en Fremgangsmaade, som den organisatoriske Klogskab og Erfaring kunde anbefale, men først og fremmest gjaldt det om at finde en, som Gud synes om. Ogsaa om Guds Syn paa menneskelige Bestræbelser kan vi nemlig have en vis Erfaring. Der er menneskelige Bestræbelser, som ganske øjensynligt har Forsynet med sig og derfor lykkes ud over al menneskelig Beregning. Et storstilet Eksempel paa, hvad Forsynet kan gøre ud af et menneskeligt Initiativ, har vi i den »Forening til Troens Udbredelse«, som en fransk Dame, Pauline Jaricot, fik oprettet i Lyon i 1822. De enkle Principper, som førte til saa store Resultater for denne Forening, vil ogsaa blive lagt til Grund for det tilsvarende Arbejde, der nu skal gøres i Danmark.

Smaapenge der blev Millioner

Pauline Jaricot fik Venner og Bekendte til at yde en ganske lille Skærv til de katolske Missioner. Det begyndte med de beskedneste Smaapenge, men

noget i baade Formaalet og Metoden fik Interessen til at vokse. Hundrede Aar senere havde Foreningen et saadant Omfang og viste en saadan Livskraft, at den universelle Kirke tog den til sig som sin egen. Paven flyttede dens Hovedsæde til Rom og bestemte, at Afdelinger skulde oprettes overalt i Kirken.

Som bekendt har Pius XI's Pontifikat betydet en uanet Opblomstring af Missionsarbejdet i alle Verdens Egne. Under denne Pave opnaedes større Resultater paa Missionsmarken end i det 18. og 19. Aarhundrede tilsammen. Det betyder en uhyre Indsats af aandeligt Liv, af personlige Anstrengelser — og af Penge. At ogsaa disse har været til Stede i fornødent Omfang til at opbygge de mange Hundreder nye Missionsstationer skyldes Pauline Jaricots Værk. De Smaapenge, hun fik samlet hos Venner og Bekendte, er blevet til en stadig voksende Strøm, som selv under Krig og navnløse Ulykker vedbliver at komme de vidtspredte katolske Missioner til Hjælp.

Hvorfor skal det være smaa Penge?

Den praktiske Kærne i Pauline Jaricots »System« kan sammenfattes i to Punkter. For det første var det de smaa Penge, hun vilde samle. Det er ogsaa godt, naar Velhavere af deres Overflod skænker de store Beløb. Men de smaa Mennesker er ikke blot de overvejende fleste, de er ogsaa (tilsammen) de rigeste. Velhaverne kan bygge en Kirke, maaske mange, men kun et helt Folk kan rejse alle de Kirker, et helt Folk har Brug for. Velhaverne kan oprette en Mission og maaske flere, men hele det katolske Folk skal til for at opretholde hele den katolske Kirkes Missionsarbejde. Her hjemme hos os kan det siges saaledes: vore Velhavere kan hjælpe med de og de bestemte Opgaver, men samtlige danske

Katoliker maa være med for at bygge og opretholde den samlede katolske Kirke i Danmark.

For det andet samlede Pauline Jaricot sine Bidragydere i smaa Grupper paa en halv Snes Mennesker hver. I Stedet for en stor Forening med Tusinder af Medlemmer i Forbindelse med et fjernt, bureaukratisk Hovedkontor fik hun paa denne Maade smaa levende Celler for Missionsinteressen. En halv Snes kan overses, blandt dem kan Interessen holdes vedlige, blandt dem er Indsamlingen af de faa ugentlige Ører ganske let og overkommelig. Ved at fastholde de smaa Grupper, ogsaa da Foreningen blev saa vid som hele den katolske Verden, opnaedes det sjældne, at Organisationens vældige Maskineri ikke dræbte det personlige Initiativ, de enkeltes Iver og Fællesskabsfølelsen. Takket være sine »Celler« er Organisationen ikke ophørt med at være en levende Organisation.

Enhver vil nu kunne forstaa, hvorfor Biskoppen valgte sig dette Forbillede. Naar Ferien er omme, skal det vise sig, at vi har forstaaet og vil tage fat med den Tillid, som er det halve af Vejen til Maalet.

Subdiakonatsvielser

Søndag d. 30. Juni Kl. 8 vil Hs. Excellence, Biskop Suhr i St. Ansgars Kirke meddele Subdiakonatsvielsen til Hr. Thorbjørn Møller og Hr. Olaf Mag-nussen.

Til Abonnenterne

I dette Nummer er indlagt Kvartalets Giroblanket. Beløbet (Kr. 2,75) bedes venligst indbetalt i Maanedens Begyndelse. Nye Abonnenter bedes bag paa Blanketten skrive: nyt Abonnement. Blanketten benyttes ikke af: Postabonnenter, Annoncører, Aarsabonnenter samt Modtagere af Friabonnements gennem Frank Andersens Fond.

Er det visne Grene?

Meningen med Spørgsmaalet er den: »Er store Dele af Liturgien *visne Grene*, og burde de i saa Fald ikke skæres af?» For halvtreds Aar siden vilde jeg have tøvet med Svaret. Og hvis jeg ikke med mine egne Øjne havde set en forbavsende »liturgisk Fornøjelse« ikke blot i Frankrig og Belgien, ja England, men tilmed Sydafrika og Australien, og hvis jeg ikke havde læst saa meget om den i Tyskland og endogsaa i De forenede Stater, vilde jeg endnu stadig have tøvet. Men nu gør jeg det ikke. Der har været en slem Tørketid. Men som Job sagde: »Der er Haab for Træet, selv naar det er beklippet og dets Grene er visne, at det vil kunne skyde nye Skud« — eller ogsaa sagde han noget lignende. Og man kan se Oliventræer, der er blevet helt kappet af og lavet til Vejvisere, og de skyder alligevel forbløffende nye, grønne Skud ... Jeg er ganske sikker paa, at naar der kan iagttages en *Bevægelse* overalt i Kirken, og den har Autoriteternes Velsignelse, saa maa det være Helligaandens Værk. Og den »liturgiske Bevægelse« kan ses paa den Maade.

At støje frydefuldt for Herren

Et Par negative Linier! Det begyndte maaske med en Reform af *Musiken*. Men det er ikke en Musik-Reform. Det er rigtigt nok, at Pius X vilde slippe af med letfærdig og verdslig Musik i Kirkerne — selv om det ikke stod saa galt til som i gamle Dage, da Kongerne selv komponerede Messesalmer til populære Serenader, omtrent som hvis højerestaaende Politimænd nutildags skrev *Kyrier* til Melodien »Somewhere under the Rainbow«, som en Mand i Stenogade fløjter hver eneste Dag, saa jeg kunde myrde ham. Men Pius X ønskede dette (og ligesaa Pius XI), for at de troende

selv »med Hjerter og Stemmer« skulde synge de Dele af Messen, der med Rette tilkommer dem. Jeg taler derfor ikke til Fordel for en særdeles *kultiveret* Sang med videnskabelig Tilrettelægning af Stemmen eller noget, der kan fremvises for Gæster som en kunstnerisk Triumf. Jeg ønsker, at Menighederne skal »støje frydefuldt for Herren« ligesom Jøderne gjorde; og i et Land som Danmark, der ser ud til at kunne lide at synge, burde det ikke volde Vanskelighed.

At bede i Aanden, men ogsaa med Forstand

Men betyder det ikke, at man maa *lære Latin*? Hvad nytter det at synge, hvis jeg ikke har nogen Idé om, hvad det *betyder*? Ja, De maa nok spørge. De ældste Kristne modtog af og til »Tungetalens« mærkelige Gave, d. v. s. de bad og lovpriste med høj Røst i et Sprog, som ingen forstod, heller ikke de talende! St. Paulus var en Del urolig over det. Læs første Korintierbrevs fjortende Kapitel. Det er rigtigt nok, skriver han, at disse Mennesker siger noget — noget uforstaaeligt — til *Gud*, men heller ikke til andre! Det kan være en værdifuld Oplevelse for dem selv — men saa heller ikke for flere... Hvis jeg ikke ved, hvad mine Ord betyder, er jeg for mine Tilhørere en fuldstændig Udlænding, og de er det samme for mig. Tænk engang, siger St. Paulus meget kraftigt, at en ulærd Mand eller maaske en vantro traadte ind i jeres Forsamling og opdagede, at I alle »talte i Tunger« — han vilde tro, I var blevet vanvittige! (Vers 23). Nej! »Jeg vil bede i Aanden, men jeg vil ogsaa bede med min Forstand. Jeg vil synge i Aanden, inen ogsaa med Forstand«. Hvis vi takker Gud »i Tunger«, hvor skal saa de almindelige Mennesker kunne sva-

re »Amen« til vor Taksigelse? De har jo ingen Anelse om, hvad vi takker... (jeg tror, dette hentyder til Eukaristien). I Kirken vilde jeg hellere sige fem Ord med min Forstand end ti Tusind »i Tunger«! *Betyder det, at jeg ønsker Latinen afskaffet? Bestemt — NEJ!*

Maa der „pilles ved“ Liturgien?

Jeg har ikke Plads til at sige alt, hvad jeg har paa Hjerter om dette Emne. Jeg kunde » anbefale« Latinen for dens majestætiske og saa fortættede Korthed, dens Klangskønhed, dens Ædelhed som Guldets blandet med Bronze. Men jeg har ikke det fjerneste Ønske om, at de troende skal gøres til lærde, og ligé saa lidt vil jeg nedværdige mig selv og Messebogen ved at hydle den som »Litteratur«. Vi prøver paa at blive *bedende*, ikke *littérateurs*. Derfor er det klart, at det ikke er fra Arkæologens eller Kunstnerens Synspunkt, at jeg taler for de troendes intelligente, aktive, højlydte Deltagelse i Liturgien. Jeg kan godt lide gamle Ting, og jeg er ked af det, naar de forsvinder: jeg vilde være fortvivlende ked af det, hvis der blev pillet ved Messebogen. Men vilde mon *de fleste af os*? Vilde Præsterne græde hede Taarer, hvis Profetierne blev afskaffet i Paaske-lørdags Liturgi? Vilde de have meget imod, om hint fine gamle Levn — Anbringelsen af en Partikel af den hellige Hostie i Kalken — skulde forsvinde? Hvis vi maatte undvære hint mærkelige Klædningsstykke, — Maniplen, — som Præsten oprindelig brugte til at tørre sin svedige Pande eller til at pudse sin Næse med? Oprigtig talt kommer den sommetider temmelig meget i Vejen, og jeg kan ikke huske, at jeg nogensinde har brugt den til et af de ovenfor nævnte Formaal... Og alligevel vilde jeg være ked af, hvis den forsvandt. Jeg er altsaa meget »konservativ« af Instinkt. Men har jeg ikke Lyst til at vandre gennem Liturgien som en Oldgranser blandt Ruiner. Der er ikke noget saa dødt som et Museum.

Nok skønt, men ikke elegant

Jeg foretrækker ogsaa smukke Ting frem for grimme; ærværdige Messeklæder, hvis Skønhed beror paa Form, Stof og Farve og ikke paa broderede Strimler, der ser lige saa indviklede ud som en »Omelette aux fines herbes« — Altre, der *ligner* Altre og ikke Vindueskarme og Etagerer med Nips — kraftige Helgener i enkle Linier, og ikke nogen med Mavesmerter og sære Fagter — da jeg fik lavet fire mægtige Bannere til Sydafrika, forestillende Ugandadrenge Kizitos Martyrium, bad de indfødte særligt om, at Drengen maatte se *glad* ud, mens han blev brændt. Det at være Helgen og specielt Martyr betyder ikke, at man har udviklet et »Mindreværds kompleks« og viser det aabenlyst! (De skulde have set de Bannere! Stærk Silke — der kunde taale den brændende Hede. Ingen Broderier, men ganske enkle Baand med Farve ovenpaa Farve — og alle Farverne valgt til at »stemme« med den afrikanske Himmel, Græslandet og Udmarken! Skarlagen, orange, brunt, sølverne, purpur, sort; mørkegrønt, dybblaat, leopardgult, rosa og kobbergyldent! Og saa den stærke lille Martyr i Midten, meget glad — og hans Navn, stort og tydeligt nedeunder!) Men jeg ønsker aldeles ikke, at vor liturgiske Bevægelse skal understøtte kunstneriske Kæpheste eller Øjeblikkets Surrealiteter. Al den Slags betegner ikke blot, at Forstaaelsen for Gudsdyrkelsen forsvinder, men ogsaa Fornuftens Sammenbrud. Nej! En dyb Religion kan godt gøre mig til Skønhedselsker, men jeg ønsker ikke Gudsdyrkelsen gjort elegant... Naar bare *Alteret* er strengt liturgisk — et Offerbord — lad saa blot den folkelige »slette Smag« løbe Grassat med Helgenkapellerne! Jeg vil være henrykt over at se St. Philomenas Statue omkranset og overvældet af Papirblomster, Metalhjerter, Vokslemmer (med nøjagtig Fremstilling af de Saar, hun har helbredt), Model-flyvemaskiner eller Køer samt Bønfaldelser indlagt i snavsede

Konvolutter. Det falder mig ikke ind at blande mig i nogen barnlig Sjæls spontane Andagt — saa langt er jeg fra at nærme mig Liturgien som en blot og bar kunstinteresseret.

Praktisk Indøvelse af Messen

Og nu saa det praktiske. Det er meget let at lære 1. Koret og 2. Menigheden, hvad Meningen er med de store Messesange — Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Benedictus og Agnus. Derefter de store Sekvenser — Veni sancte, Stabat, Dies Irae, Victimae Paschali — og i hvert Fald nogle eukaristiske Hymner. Det er heller ikke svært at samle smaa Grupper (altid bedst at begynde med smaa Grupper ...), der kan lære tilstrækkeligt uvidenskabeligt Latin til at forstaa hele Messen eller i hvert Fald dens Grundtræk.

Jeg husker, at jeg engang prædikede for en hel Kirke fuld af Zulu'er. Naturligvis maatte der være Tolk. Jeg kunde ikke tale Zulu, selv om jeg kendte Zulu-Maaden at fremsætte Tingene — og ligeledes det, at en Tolk maa kunne forudse, hvordan ens *Tanke* (og derfor Sætningerne) vil komme til at *ende*; for saa subtilt et Sprog taler Zulu'erne, at man former Sætningens Midte saaledes, at det hele har været musikalsk — en *Strøm* af Musik — naar Enden er naaet: som Enden bliver, maa Midten have været! Men nu vidste jeg, hvordan disse Zulu'er sang den enstemmige Messe og den sakramentale Velsignelse. Jeg tænkte: »Jeg vil vove lidt Latin.« »Laudate Dominum omnes Gentes!« raabte jeg ... Brede, tilfredse Smil, svagt klappende Hænder og et ekstatisk Udbrud: »Laudate EUM, omnes Populi!« Og meget højere mod Nord, blandt Matabele og Mashona Negrene, kan det ske, at naar de synger Credo, er det først kun en Mand eller et Par Stykker, der synger; men disse Folkeslag er i Stand til de mest forbløffende Udslag af *kollektiv, samtidig Overbevisning*, der kræver at finde Udtryk, og — hvem ved? maaske

blot fordi Vejret er godt efter den afgrøedeødelæggende Regn — kan hele Skaren med et rungende Raab synges »*Visibillum OMNIUM*« eller pludselig *harmonisere* »JESU CHRISTE«. Jeg spurgte, om de lærte at gøre det. Nej, blev der svaret. De gør det, naar de føler det. Hvor ofte »føler vi det« under vor liturgiske Sang...?

Dernæst vilde jeg tage Messen Stump for Stump — og det vilde ikke genere mig det mindste at bruge to Maaneder til at faa »Dominus vobiscum« rigtig begrebet. Eller om vi tog en anden Sætning: »*Deo gratias*« — der siges flere Gange i Løbet af Messen ... Læg Mærke til, at Ministranten siger det i *Deres Navn* efter Epistlen. Naar De har hørt Epistlen, er De saa taknemmelig? For Eksempel efter den mærkelige, der bare handler om Sara, Agar, Arabien og Sion. Maaske De er taknemmelig, fordi den er overstaaet? Jeg maa tilstaa, at der er meget besværlige Ting blandt Epistlerne: men »*Laus tibi, Domini*« burde kunne klares efter Evangeliet! Og »*Amen*« efter Kollekten — især hvis De privat eller i en lille Kreds om Lørdagen har studeret næste Dags Kollekt og set, hvad hele Kirken beder om? Amen — det ske *saadan!* Det er rigtigt! Det er netop, hvad *jeg* mener! Amen!! Og saa er der Alleluia! Det er Meningen, at vi skal føle os helt melankolske, naar vi ikke faar Lov til at sige det i Fastetiden! Og jeg maa tilstaa, at dets almindelige »Tone« ikke ganske er det Raab — Hallelu — JAH! Priser Herren! Laudate *Dominum!* som jeg vilde holde af. Hvad Hosiana angaar — naa ja, til syvende og sidst betød det for Jøderne kun »Hurra«, og vi Nordboer føler os vist ikke saa tilbøjelige til at *raabe* vor Religion som f. Eks. Italienerne, der elsker at raabe »*Evviva!*«

Liturgien angaar Gud og Guds Folk

Denne Artikel har været temmelig springende, men den har understreget, at den »litur-

giske Bevægelse« fordærves ved Roden, hvis den bliver betragtet som noget, der angaar et Par Kæphesteryttere, en Blanding af Kirkejurister, Modister og Balletinstruktører. Eller hvis den betragtes som noget for lærde, der kikker frem fra deres Studier som Mus fra en Ost. Eller for saa forfinede Kunstnere, at næsten ethvert Syn og enhver Lyd volder dem smertelige Lidelser, saa de døjer frygtelige Kvaler, saa snart et almindeligt Menneske udtrykker sig med Naturlighed, maaske tilmed støjende ... Nej, den liturgiske Bevægelse angaar *Gud* og *Guds Folk*. Privat skal hvert Menneske have Lov til at bede saaledes, som det falder ham natur-

ligt og gavnlighst. Men naar vi mødes med vore Medkristne til offentlig, kollektiv og officiel Gudsdyrkelse, lad os saa gøre det, saa godt som muligt, ligesom den universelle Kirke gør det — blot maa vi holde af det, lægge vort hele Jeg deri, lovpriise med Aand, med Hjerte og Vilje og med høj Røst. Lad os prise Herren »i hellige Steders Skønhed — i skønne Klædebon — i Sjælens Skønhed!« Alt det vilde Salmisten sige.

Hvis vi forstaar dette, vil vi ønske at gøre det. Og ønsker vi at gøre det, vil vi gøre os Umage for det. Men hvis vi ikke gør os Umage, vil vi aldrig gøre det — eller noget som helst andet!

C. C. Martindale S. J.

det, som ingen andre kunde! Kongen smilede først venligt til den lille Dreng, som kom der saa frimodig og glad. Men da Kongen saa paa det lille blaa Glasskaar, som laa i Drengens Haand, da skete der noget mærkeligt. Glasskaaret var pludselig blevet forvandlet til en straalende Diamant, som lyste lige op i Kongens Ansigt. Og alle de Mennesker, som var i den store Sal, begyndte at juble og raabe højt: Leve vor store Konge! — for de syntes, at de aldrig havde set deres Konge saa smuk som nu, da hans Ansigt straaede i Lyset fra Diamanten.

Men Kongen tog Diamanten og lagde den ind i den lille Drengs Hjerte.

Saa sagde Kongen til Drengen: »Denne Diamant skal du bære i dit Hjerte Resten af dit Liv. Den skal gøre dig smuk og god og glad, og den skal straae ud gennem dine Øjne og lige ind i andre Menneskers Hjerter.«

Og siden den Dag lyste Drengens Øjne som to smaa Stjerner, og alle, der saa ham, sagde: »Den lille Dreng maa vist bære en stor Skat i sit Hjerte!«

Det katolske Hjem

Den allerførste Undervisning om Messen

Efter gammel kristelig, vi kan ogsaa sige *evangelisk* Skik, begynder vi med en Historie.

Der var engang en Konge, en stor og klog og god Konge. Hans Folk elskede ham og gjorde alt, hvad han vilde.

Engang holdt han en stor Fest — for det var hans Fødselsdag. Og mange Mennesker gik op paa Slottet og bragte ham smukke Gaver; for de vilde jo vise ham, at de holdt meget af ham, og at de var glade for at have ham til Konge. Og Kongen glædede sig over deres gode Vilje og deres gode Hjerte.

Lige ved Siden af Slottet boede en lille fattig Dreng. Hver Dag, naar Kongen red sin Morgentur, stod den lille Dreng ved Vejen og tog sin Hue af for ham og bukkede saa dybt, som han bare kunde. Saa smilede Kongen til ham, og det Smil, syntes Drengen, lyste helt ind i hans Hjerte.

Jo, den lille Dreng holdt meget af sin Konge og vilde ogsaa gerne kunne give ham en Gave ligesom alle de andre. Men hvor skulde han dog kunne give? Han ejede jo ikke

noget, som han kunde være bekendt at give til saadan en stor og rig Konge, som ejede hele Landet. Ja, han havde ganske vist noget, som var meget værd for ham selv! Han havde et lille Glasskaar, som han en Dag havde fundet paa Vejen; det havde den dejligste blaa Farve, og det var saa morsomt at se igennem det og se alting blaat.

Det Glasskaar var det bedste, han havde, syntes den lille Dreng — men *netop derfor skulde Kongen have det*.

Saa tog Drengen da sit Søndagstøj paa og gik op paa Slottet.

Da Drengen saa de mange fine Mennesker, blev han først forskrækket. Hvad mon de tænkte om ham, som bare var en lille fattig Dreng, og som saadan vovede sig ind i selve Kongens Slot? Men saa tænkte han paa Kongens gode Smil, og uden at se sig om gik han lige hen til Kongens Trone og rakte sin Haand med det lille blaa Glasskaar op mod Kongen.

Nu var denne Konge ikke nogen almindelig Konge. Han kunde gøre

Naar vi saa har levet os godt ind i dette eller et lignende Eventyr, gaar vi over til at anvende det paa *Himlens store Konge*, som vi jo allerede kender saa godt fra tidligere Samtaler, og vi bruger foreløbig saa mange Træk fra Historien, som vi behøver for at kaste det første Lys over Messens Mysterium.

Hver Søndag er der Fest i Guds Kirke. Saa samler Himlens Konge sit Folk omkring sig, og — ligesom i Eventyret — kommer de til ham med deres Gaver. Men hvad kan vi smaa fattige og syndige Mennesker dog give den store helige Gud, som ejer Himmel og Jord? Ikke noget, der er noget værd for ham! Men, ligesom den lille Dreng, giver vi ham noget, som er noget værd for os selv. Vi vil i alt Fald give ham det bedste, vi har. Det bedste, vi har? Mon det ikke skulde være *vort daglige Brød*? Alt andet kan vi da undvære; men hvis vi ikke faar Mad og Drikke, saa kan vi slet ikke leve.

Derfor giver vi Gud som Gave: Brød og Vin, for at vise ham, at vi vil give ham det bedste, vi har.

I gamle Dage, da der endnu ikke var saa mange Kristne, kom Folk selv med Brødet og Vinen til Messen, og de lagde det selv op paa Alteret. Ogsaa de smaa Børn kom med deres lille Offerbrød.

Nu, da vi er saa mange, bærer vi os anderledes ad. Vi lægger nogle Penge i en lille Pose, som bliver rakt hen til os under Messen. For disse Penge købes det Brød og den Vin, som Præsten giver til Gud. Altsaa, det lille hvide Stykke Brød og den gyldne Vin deroppe paa Alteret er virkelig fra os — fra Far og Mor og ogsaa fra de smaa Børn, som har lagt deres Femøre i Posen.

Og saa gaar vi over til selve Messens Gang.

Før Præsten rigtig begynder Messen, staar han et Øjeblik stille neden for Alteret og taler med Gud. Han siger til ham, at vi er saa glade for at være kommet til Messen; men vi er lidt bange for, at vi ikke er pæne nok til at være med til saadan en hellig Fest. Ja, vi tænker jo ikke paa vore Klæder, men paa vor Sjæl — om den ikke skulde være plettet af nogle smaa Synder? Men saa siger Præsten til Guds kære Moder og de hellige Engle om at bede for os, at Gud maa glemme, at vi ikke har været saa gode. Og det vil Gud gerne, og saa gaar Præsten glad op til Alteret.

Nu begynder Præsten at læse i den store Bog, der ligger paa Alteret, henne paa højre Side. Der staar om Gud, som har skabt os. Han er vor gode Fader i Himlen. Han bor oppe i Himlens dejlige Slot, og hvis vi er gode Børn, skal vi engang komme op til ham. Og der staar om Englene, som altid staar omkring Guds Trone og synger for ham. Og om den kære Jomfru Maria, som er Himlens Dronning og smukkere end alle Englene —

Nu bæres den store Bog over paa venstre Side.

Præsten læser nu om Jesus, Guds kære Søn, som kom ned til Jorden for at fortælle os om Himlen og om vor kære himmelske Fader. Og Præsten læser om, hvordan Jesus

maatte lide saa meget og døde paa Korset, for at vi skulde blive fri for Straf — og om hvor meget han holder af os, især af de smaa Børn. — Den kære Jesus, som har aabnet Himlen for os, og selv vil hjælpe os med at komme derop —

Saa ringer en lille Klokke, og Præsten begynder at ordne Brødet og Vinen oppe paa Alteret. Nu ser vi godt efter, hvad Præsten gør.

Barnet faar at vide, hvad der sker, og følger med ved at se paa Alteret eller paa Billeder i en Bog. Barnet mindes paany om, at »mit eget lille Brød« er der ogsaa, og at Gud bliver glad, fordi »der er noget fra mig«. Naar Barnet er modent dertil, taler vi ogsaa om usynlige Gaver: om Kærlighed, vor gode Vilje, vor Glæde, vor Tak, maaske vore smaa Selvovervindelser.

Offertanken understreges her. Præsten siger til Gud, at her kommer vi med vore Gaver — det er for at vise ham, at vi holder af ham — og til Tak, fordi han er saa god imod os — og, hvis vi ikke har været gode, for at han kan se, at nu vil vi gerne være hans gode Børn igen, d. v. s. »gøre godt igen«.

Nu glæder vi os allesammen til det Øjeblik, da vi skal række vor Gave op til Gud — ligesom den lille Dreng i Eventyret.

Klokken ringer tre Gange og kalder paa Englene, at de maa komme og være med. De staar nu omkring Alteret og synger de dejlige Sange, som de synger oppe i Himlen. Præsten beder sammen med dem — vi kan høre hans Stemme —

Klokken ringer igen — nu kommer det store Øjeblik!

Præsten tager det hvide Brød i sine Hænder.

Oppe fra Himlen ser Gud selv kærligt ned paa os — han ser paa vor Gave, paa det hvide Brød — og gennem Præstens Mund siger han sagte nogle Ord — og hvad sker?

Det hvide Brød bliver forvandlet til Jesus, Guds egen kære Søn! Og Præsten løfter ham højt op — for at give ham til hans Fader i Himlen — og for at vi alle kan se ham og sige til ham: Jesus, jeg elsker dig!

Og saa bliver ogsaa Vinen i Guld-bægeret forvandlet og *bliver til det Blod, som kom ud af Jesu Saar, dengang han led og døde for os.*

Nu har Gud faaet vor Gave. Men vor lille fattige Gave er blevet til en stor og dejlig Gave, som er mere værd end alle Verdens straalende Diamanter. Og vor store Gud og Fader i Himlen glæder sig og smiler ned til sine Børn.

Oppe paa Alteret beder Jesus for os. Han fortæller sin himmelske Fader, hvor meget han holder af os. Han viser ham Saarene i sine Hænder og beder om Forladelse for os allesammen — og om at vi aldrig maa synde igen. Og Jesus beder sin Fader give os alt det bedste, vi kan ønske os — at vi maa blive gode og kærlige og glade og engang komme op i Himlen.

Og Englene, som knæler omkring Alteret, de bærer Jesu Bøn og Jesu Kærlighed op til Himlen og lægger dem i Guds Hænder. Og Gud tager imod disse dejlige Gaver, som om de kom fra os.

Og Gud bøjer sig ned og trykker et Kys paa sine Børns Pande og siger til dem, at han er glad for dem og for deres Gaver, og at nu maa de bede ham om alt, hvad der er godt for dem, og han vil give dem det.

Saa beder vi Fader vor, — langsomt og indtrængende.

Oppe paa Alteret bliver Jesus ved med at bede. — Og at elske, ikke blot sin Fader i Himlen, men sine smaa Brødre og Søstre paa Jorden. Han vilde gerne kunne tage dem i sine Arme og trykke dem til sit Hjerte. Han vilde saa gerne give dem noget af al den Glæde og Kærlighed, som fylder ham selv, og gøre dem lige saa gode som han selv.

Og hvad gør han saa? Han kalder paa dem og siger: Kom hen til mig! Og saa kommer de virkelig — hen til Alteret og knæler paa den lange Skammel foran Alteret. Saa siger Gud til sin Præst om at bære den lille hvide Hostie, som er Jesus selv, ned til dem, der er kommet. *Og han lægger den ind i deres Hjerter.*

En lille Tid bliver Jesus hos

dem. Han velsigner dem og gør dem gode og glade. Og de takker ham, fordi han kom, og siger ham mange Ting, som gør ham glad.

Men naar den lille hvide Hostie ikke mere er hos dem, saa er der dog blevet noget dejligt tilbage. Jesus har ladet sin Kærlighed, sin Godhed og sin Glæde blive tilbage, og det gaar med disse Mennesker, som med Drengen i Eventyret: den Kærlighed og Glæde, som Jesus har lagt i deres Hjerter, lyser ud af dem — ja, det er, ligesom andre Mennesker bliver glade og gode, naar de kommer i Nærheden af dem.

Og saa en anden Gang, naar Barnet har lært at følge disse Stadier

i Messen — saa kommer vi til det allerdejlige »Eventyr« om Jesus i Nadversalen, som skal give den fulde Forstaaelse af *Gaven paa Alteret*.

Men indtil da lærer Barnet at bede, idet de givne Forklaringer bliver omsat i Bønner — men stadig støttet og vejledet af Mor, som ofrer egne personlige Andagter for Barnets Skyld. Naar Barnet er naaet til Læsealderen, skrives Bønnerne ned, i ganske barnlig Form, med store, tydelige Bogstaver, hvert Afsnit for sig og rækkes Barnet, efterhaanden som Messen skrider frem.

Det er dog den allerbedste Guds-tjeneste for en Mor saaledes at føre sit Barn til Gud. *Spero.*

Rom og Verden

Vatikaner-Biblioteket er lukket og vil først blive aabnet efter Krigens Afslutning. — Den hellige Fader har meddelt den permanente Komité, der beskæftiger sig med at arrangere de eukaristiske Kongresser, sin apostoliske Velsignelse. Det store Opsving, som det eukaristiske Liv i Italien har taget i de sidste Aar, skyldes hovedsageligt Komitéens Arbejde; den har bestræbt sig for at arrangere eukaristiske Kongresser i mindre Format i samtlige italienske Bispedømmer. I alt var der for Aaret 1940 planlagt 41 Kongresser, af hvilke de 18 allerede har fundet Sted, medens Resten er blevet udsat til bedre Tider.

*

I Aar kan Vincentsforeningerne i Argentina fejre deres 50-Aars Jubilæum. I de forløbne Aar har de ydet et anseligt Arbejde i den kristne Næstekærligheds Tjeneste. Ifølge Aarsberetningen har Foreningerne indsamlet og atter uddelt over 3 Millioner Pesos til caritative Formaal.

*

Ifølge Meddelelser i Dagspressen er Peru (Sydamerika) blevet hjemsogt af et heftigt Jordskælv, som efter hvad der senere er blevet meddelt, ogsaa har anrettet stor Skade paa en Del gamle kirkelige Mindesmærker. Den verdensberømte Katedral i Lima, et af Sydamerikas skønneste Bygningsværker, er saa alvorlig ramt, at begge Taarnene hælder og truer med at styrte sammen. I San Domingo er først Katedralens Facade styrtet sammen og senere de øvrige Murværker som Følge af de heftige Regnskyl, der fulgte efter Jordskælvet. Baade i San Pedro og Santo Trinidad har man maattet afstive Kirketaarnene og det er uvist, hvor vidt de staar til at redde.

En køn Plante af Pierre l'Ermite

Det var en Sommerdag ved Stranden — i Normandiet.

En lille Familie: Far og Mor og en Sønneke paa en halv Snes Aar var paa Udflugt og beundrede Stranden, Klipperne og de to Fyrtaarne.

Far var meget stor paa det, kunde man se; Mor endnu mere, — elegant, med alt for smaa Sko til sit Korpus — og alt for høje Hæle til Sand og Sten.

Drengen var tydeligvis Enebarn — det lyste ud af hans Væsen paa lang Afstand.

Da Fruen fik Øje paa min Ledsager og mig, satte hun et surt Ansigt op og sagde noget til sin Mand. Jeg kunde ikke høre det, men er vis paa, at det var saadant noget som: »Her er jo ikke til at være for Præster!«

I Betragtning af Strandens Udstrækning kunde man vel nok kalde det for en Overdrivelse, naar alle de Præster, der aabenbart generede hende saa stærkt, var en gammel Sognepræst og en ganske lille teologisk Student.

Imidlertid glemte hun sin Forargelse over os, da Drengen raabte: »Mor! Der er en Kanin!«

»Du drømmer vist, min egen Skat.«

»Nej — det var en Kanin.«

Han havde Ret; der er Kaniner ved Stranden, stakkels syge Dyr, som ikke faar den Føde, Kaniner skal have for at trives.

»Se — der er den igen!« Knægten kastede sig over det lille Dyr, som hverken havde Kræfter eller Vejr nok til at slippe fra ham, og fangede den i et Hul mellem Klipperne. Og saa kom han hen til Forældrene, revnefærdig af Stolthed, med sit Bytte presset ind mod Brystet.

»Er den ikke sød? Den skal jeg have med hjem til Paris.«

Far og Mor saa nærmest rædselsslagne ud ved Synet af den ynkelige, skabede lille Kanin med de rindende Øjne. Ikke Tale om, at Drengen maatte slæbe den med hjem. Den havde sikkert Tuberkulose — kunde smitte —

»Min Ven — sig til din Søn, at han skal lade Dyret løbe,« sagde Moderen.

Faderen lod absolut ikke begejstret. Han svingede sin Stok i Luften og tav. Men hans Kone sagde ikke noget — saa maatte han vel til det. Han rømmede sig een Gang — een Gang til — saa kom det:

(fortsættes Side 414)

Søstrene

med den lange Arbejdsdag

4 Paa Vej hjem efter endt Nattesleje

Hvem har ikke i en tidlig Morgentime mødt hende, en af de smaa graabrune Søstre, i Kvarteret omkring Kastanievej? Hun er paa Vej hjem fra sin Patients Sygeleje. Klokkeren halvsvy begynder Messen i det lille Kapel, derfor skynder hun sig af Sted; i Haanden har hun Tasken med den hvide Sygeplejerskedragt, hun havde paa indtil for lidt siden, da hun forlod den Syge.

Det er en lang Arbejdsdag, der ligger bag hende — ikke en otte Timers, nej, fireogtyve Timer, et helt Døgn er det, siden hun ringede paa Døren i det Hjem, der havde Bud efter hende. I disse fire og tyve Timer har al hendes Opmærksomhed været vendt mod den Syge, hun har plejet; maaske er det Husmoderen, og da har hun ogsaa maaltlet sørge for Mad til Familien og tage sig af Børnene. Dagen igennem har hun været i travl Virksomhed, og naar alle er gaaet til Ro, sætter hun sig i Stolen hos sin Patient og vaa-ger. Hvis den Syge er rolig og der ikke er Fare paa Færde, kan hun maaske tage et lille Blund af og til, men ellers er alle ledige Øjeblikke optaget af den Elisabethsøstrener heder Rosenkrans, Lilianer, og hver Dag det lille Officium, de latinske Tidebønner; de beder for de syge, især for dem, der ikke beder selv ...

— Hvem er det, der sender

4 Sct. Elisabeths Søstrenes lille Hus paa Kastanievej paa Frederiksberg

Bud efter Dem? spørger jeg Forstanderinden, Søster Albina, — er det især Katoliker?

— Det er naturligvis ogsaa Katoliker, siger Søster Albina, — men de fleste er ellers Ikke-Katoliker, og saadan har det været, lige fra vi kom omkring 1895. Og vi er altid blevet medtaget med den største Venlighed overalt. Der har naturligvis ogsaa været nogen, der var lidt reserverede til at begynde med, — jeg husker f. Eks. en Professor, der havde været meget ængstelig ved, at der skulde komme en ssort Nonnee i hans Hus. Men da han saa, at jeg havde hvid Sygeplejerskedragt paa, blev han meget lettet, og det endte med, at vi blev de bedste Venner, og jeg fulgte senere med hans syge Kone paa Rejse.

4 Den hellige Elisabeth med Kæben fuld af Roser i alle Farver

Hos Sct. Elisabeths Døtre paa Kastanievej

Adventen, hvor blev Katolik Vi laab naturligvis aldrig selv om Religion med vore Patienter eller dem, der besøgte. Alligevel hændte det ofte, at Folk undres

over, hvordan vi faar Kræfter til at arbejde saadan hvert andet Døgn. — Der var engang en ung Pige, hun var Adventslis, og hun sagde til mig: »Søster, jeg for-

4 Sygeplejersken
— En ubevægelig Skikkelse
kæmper imod Tabernaklet

*

Tekst: E. N.
Fotos: Elnabo

slaar ikke, hvordan De kan være saa god mod det gamle Menneske der, der jo slet ikke er rar imod Dem — og alt det for ingenting, for De er jo Katolik og kan allsaa ikke blive frelst. Da jeg hørte det, brast jeg i Latter, og det gjorde hende ganske maaltis. »Jeg har aldrig set et Menneske saa sikker i sin Tro,« sagde hun, »det maa jeg undersøge nærmere, hvordan det kan være muligt. Og det endte med, at hun blev Katolik — nu bor hun i Sverige og er gift — med en Katolik.
— Hvor mange Søstre er Der ber paa Kastanievej?
— Vi er otte for Tiden. Tidligere var vi adskilligt flere, men det kniber med Tilgangen af unge Kræfter.
— Har De faaet Deres Sygeplejerskeuddannelse her i Landet?
— Vi, som har lysk Statseksamen, har faaet yderligere 1 Aars Uddannelse paa St. Elisa-

belhs Hospital i Sundby, og de danske Søstre har hele deres Eksamen derfra, men først gennemgaar de Noviciatet i Breslau, hvor vor Moderhus ligger. Og saa i Norge har vi et Noviciat, hvor der for Tiden er et Par danske Søstre. — Vi har lige mistet den danske Søster Zofyrina her paa Kastanievej, hun havde længe ligget syg af Kræft... hende holdt vi meget af, hun var saa opfindsom og saa opofrende — og saa utrolig udholdende; i den spanske Syges Tid kunde hun arbejde flere Døgn i Træk uden overhovedet at sove. Hun var oprindelig protestantisk Lærerdatter og kom i Huset hos en katolsk Familie, hvor Husmoderen var syg, og derfor blev det hende, der maatte bøde Aftenbønnen med Børnene — det kunde hun ikke og blev saa klar over, at det maatte hun se at lære. Hun fik Aftenbønnen lært

og blev saa Katolik oven i Købet. Det førte til, at hendes eget Hjem blev lukket for hende. Vi tog hende i Huset her for en Tid, og det endte med, at hun traadte ind i vor Orden.

Det ender i Reglen med Fadervor

— De har vel set mange Mennesker dø, Søster Albina?

— Ja. Vi bliver ofte kaldt til Patienter, der ligger for Døden — Katoliker, Protestanter og tit Mennesker, der er kommet bort fra enhver Form for Tro. Men de fleste, der mærker, at de ikke har langt igen — de begynder før eller senere at tale om Gud og om alle de Erindringer fra deres tidligere Liv, der nu nager dem. — De kan tro, vi hører meget i den Retning. — Naar saadan et Menneske saa har faaet Luft og beder os sige, hvad vi mener, ja, saa siger vi naturligvis roligt og stilsærdigt, hvad der er vores katolske Tro, og det ender i Reglen med, at Patienten beder os bede Fadervor med ham ...

Fra den lille Stue, hvor jeg sidder og taler med Forstanderinden, ser man ud paa de grønne Træer paa Villavejen. Paa en Hylde overfor mig staar den hellige Elisabeth med Kaaben fuld af Roser i alle Farver. Hun kan være stolt af sine Døtre her, de lever for det samme Formaal som hun: at hjælpe alle dem, der lider Smerte og Savn.

Den bidske Social-Demokrat

To andre Søstre kommer ind, jeg skal se deres Huskapel.

— Der er vist ikke mange Mennesker, der er saa lykkelige som vi, siger den ene af dem. — Det gør ikke noget, om Arbejdet undertiden er strengt. Naar man saa har kunnet hjælpe et Menneske med at dø ... jeg husker, jeg blev kaldt til et Dødsleje for et Aarstid siden. Det var en Arbejder paa 47, en rigtig bidsk Social-Demokrat. Han vidste godt, han skulde dø, og da jeg havde givet ham hans Indsprøjtninger, sagde jeg, om vi nu ikke skulde bede en lille Aftenbøn.

Han blev aldeles desperat. — »Hvem er du?« raabte han. — »De kender mig jo godt,« sagde jeg roligt, og saa talte jeg om Vorherre, der er vores Far, og at vi er hans Børn. — »Det er jeg ikke værdig til at være!« — »Ja, det er der nu ingen af os, der er, men Vorherre vil gerne have os alligevel,« sagde jeg. — »Jamen — saa fold mine Hænder for mig ... hvad skal jeg saa sige?« — »De skal sige: Kære Vorherre, nu er jeg dit Barn igen, jeg er meget forpint af mine Smertes, men tag imod dem som et Offer og tilgiv mig.« Da vi tilsidst havde bedt Fadervor, sagde han: »Tak skal du ha' — nu har du gjort mig til det lykkeligste Menneske i Livet.« Han var ikke mere urolig, og nogle Timer efter bredte

han Armene ud til Siden — og saa var det forbi.

Søsterens venlige graa Øjne straalte, mens hun fortsætter:

— Den Historie fortalte jeg for nogen Tid siden til en Bankmand, som absolut vilde tale med mig hele Natten om Døden og Sjælen og Gud. Jeg maatte blive ved med at forklare, hvad den katolske Kirke lærte om disse Ting. Da det var blevet Morgen, havde vi bedt sammen, og saa sagde han: »Nu er jeg lige saa lykkelig som han, De fortalte om — nu har jeg fundet Gud!« Et Par Dage efter døde han.

Saa lukker Søstrene Døren op til Kapellet. Der er stille. Tre ubevægelige graa Skikkelser knæler foran Tabernaklet. Udenfor i Haven synger Fuglene ...

Pater Adam Schall S. J.

Mandschurerne paa Kejsertronen

Set med Nutidsøjne synes Schalls Virksomhed og hele Optræden at være en temmelig mærkelig Maade at missionere paa. Vi maa imidlertid huske paa, at al denne Hurlumhej kun var et *Middel* — og tilmed det eneste, der stod til Raadighed — til at skaffe Kristendommen ordentlig Fodfæste paa den for Europæere saa mærkelige Missionsmark. Hans førnævnte Virken i den kinesiske Stats Tjeneste, i Forbindelse med den utrættelige Elskværdighed og Imødekommenhed, der prægede hele hans Færd, bragte ham saaledes i intim Forbindelse med mange formaaende Personligheder fra Landets højere Kredse. Det var her, at hans aldrig svigtende Taalmodighed i Besvarelse af alle mulige — selv de mest barnagtige — Indven-

ninger mod den Lære og Gudsopfattelse, som han repræsenterede, satte sine skønneste Frugter. Talrige Konversioner blandt Adelen, ja selv mellem Kejserens nærmeste Omgivelser, skyldtes Adam Schall — og *ham alene*. Det var derfor med den allerstørste Bekymring, at denne store Missionær saa den kommende og, paa Grund af den overalt i Riget herskende Korruption, uafvendelige Katastrofe nærme sig.

Den 25. April 1644 faldt Peking i Oprørernes Hænder ved Forræderi. Den sidste Kejser af Ming-Dynastiet endte sit Liv for egen Haand. Skulde Ligklokkerne nu ogsaa tone over den kristne Mission i Kinas Hovedstad? Det saa saadan ud. Dog, »Mennesker spaar, men Gud raader.«

Oprørerne, hvis Hær efter

Pater Schalls Opgivelse talte omkring 300.000 Mand under Ledelse af en Røverhøvding ved Navn Li Tze-ch'eng, huserede frygteligt overalt i Peking. I Jesuitternes Bolig ved den vestlige Sydport var ingen andre end Pater Schall forbleven paa sin Post. De to andre Patere — Viceprovincialen Furtado og Longobardi den Ældre — havde fjernet sig i rette Tid. Ogsaa Pater Schall havde af sine Overordnede faaet Henstilling om at flygte, men foretrak at blive hos sine Kinesere. Hans Mod blev belønnet med, at hverken han selv eller hans Tjenestefolk, der efter hans Ordre havde søgt Tilflugt i Kirken, led den ringeste Overlast. Selv gik han i denne Rædselstid fra Hus til Hus for at styrke sin Menigheds Medlemmer i Troen og opnaaede derved, at ikke en eneste kristen Kineserinde — i Modsætning til hvad mange af hendes hedenske Medsøstre gjorde — lagde Haand paa sig selv.

I den under alt dette opstaaede almindelige Forvirring paa kaldte den kinesiske General Wu San-kuei Mandschurernes Hjælp. Efter forbitrede Kampe fik de da ogsaa tilsidst Bugt med Oprørerne i Hovedstaden. Disse havde dog inden Sammenbrudet faaet Tid til at plyndre overalt og bortføre Rigets Skatkammer samt afbrænde tre Fjerdedele af Byen, foruden Kejserpaladset. Den 7. Juni faldt Peking i Mandschurernes Hænder, og den 19. Oktober holdt en Søn af den afdøde Mandschu-Kejser Ch'ungte, den 7-aarige Shung-chih, sit Indtog i Staden som Rigets nye Hersker — foreløbig dog under Formynderskab af sine to Slægtninge Prinserne Cheng Jigalang og Jui Dorgon. Efter hidsige Kampe, der strakte sig over flere Aar, og hvorunder Oprørets Hovedmænd for største Delen mistede Livet, blev de krigsvante Mandschurere lidt efter lidt Herre over alle Landets Provinser. Efter Sejren indordnede de sig fuldstændig under det dem overlegne kinesiske Kultur- og Regeringssystem. Erobrerne forlangte kun, at de

Overvundne skulde anlægge den mandschuriske Dragt med den karakteristiske Haarpisk.

Statsraadet blev betydeligt udvidet. Det kom nu til at bestaa af syv mandschuriske og syv kinesiske Statsraader samt nogle kloge og erfarne Embedsmænd og Lærde, der skulde fungere som en Slags Sekretariat ved den skriftlige Affattelse af tagne Beslutninger. De lærde Herrer fik desuden Besked om at tage foreløbig Stilling til indløbne Ansøgninger, inden saadanne forlagdes det samlede Raad. Det nye Herskerhus optog den kinesiske Anskuelse om, at Kejseren var Himlens Søn, med det Resultat, at Mandschurerne efter blot et Par Aartiers Forløb ikke mere betragtedes som Fremmede. I de første seks Aar var Regenten Dorgon Kinas virkelige Hersker. Dog blev Fiktionen om at det var Shun-chih, der regerede, strengt overholdt, idet alle Beretninger, Ansøgninger, Klager o. s. v. rettedes til Kejseren. Han besvarede dem og uddelte Befalinger.

Det nye Dynasti vilde med Hensyn til Videnskabernes Fremme ikke staa tilbage for »Mingerne«, thi ifølge Konfucius' Lære vilde det nye Herskerhus kun faa sikker Grund under Fødderne, hvis den nye politiske Ordning blev bragt i Overensstemmelse med Naturlovene. I Fald denne Overensstemmelse fejlfrit kunde skaffes til Veje for al Fremtid, saa kunde det nuværende Herredømme overhovedet aldrig gaa under. Dynastiet ønskede derfor at komme i Forbindelse med de i videnskabelig Henseende saa overlegne Europæere. Da de nye Mænd, skønt de ønskede at fortsætte de kinesiske Traditioner, dog ikke var disses Slaver, formaaede de at give Schall en Position, der havde været fuldstændig utænkelig under det forrige Herskerhus.

Faa Uger efter, at Mandschurerne havde overtaget Magten i Peking, mødte de kinesiske Astronomer hos Regeringen og afleverede en af dem selv fabrikeret Kalender. Paa Forespørgsel om, hvad det var for en Sort Kalender, svarede de, at det var

den sædvanlige kinesiske. Dette Svar blev ikke særlig naadigt optaget, eftersom de fik at vide, at man ikke vilde have noget at gøre med et saadant, af Fejlstruttende, Makværk, hvis Angivelser hverken stemte overens med Foreteelser paa Himlen eller Jorden. Som Slutsalut fik de stukket i Næsen, at en Europæer ved Navn T'ang Jo-wang havde udarbejdet en korrekt Kalender. Den vilde Regeringen indføre, hvorfor d'Herrer omgaaende havde at skaffe ham frem.

De kinesiske Astronomer »glemte« imidlertid at give Pater Schall Underretning om, at Regeringen ønskede at konferere med ham. Han blev derfor ikke saa lidt overrasket, da denne et Par Dage senere, en tidlig Morgenstund, lod ham afhente og føre til Paladsbyen, hvor han paa ærefuld Maade blev forestillet for Statsraadet, der spurgte ham om, hvor langt han var kommen med sin Kalender. Schall erklærede hertil, at han i Løbet af nogle faa Dage vilde være i Stand til at fremlægge Kalenderen for Aaret 1645. De kinesiske Astronomer blev derefter tilkaldt og maatte paa Stedet overgive Schall deres Arbejde til Gennemsyn og Kritik. Dagen efter afholdtes et nyt Møde. Her paaviste vor Pater, foruden talrige mindre, syv grove Fejl i Kinesernes Kalender. Disse Fejl maatte Ophavs mændene næste Dag skriftligt anerkende, hvorefter Statsraadet satte sit Segl under Tilstaaelsen og derefter overgav Dokumentet til den europæiske Missionær. Den 10. August forærede Schall Hoffet seks geografiske Kort og tre Instrumenter (en Armillarsfære, en forsølvet Solkvadrant og en Kikkert) med Brugsanvisning. To Uger senere — den 21. August 1644 — overrakte han Statsraadet et Eksemplar af den færdigtrykte Folkekalender. Et kejserligt Dekret af 23. August roste i smigrende Vendinger Arbejdet.

Den store Solformørkelse den 1. September 1644 gav den europæiske Astronomi et nyt straalende Vidnesbyrd.

Fortælltes

Liturgisk Kalender

Juni-Juli:

30. S. *) *St. Petrus og St. Paulus* (971); 2. Sæt Bønner: 7. Søndag e. Pinse (677); sidste Evangelium: Søndagens (678).
1. M. VOR HERRES JESU KRISTI DYREBARE BLOD (978); 2. (kun i stille Messer): *St. Johannes Døbers Oktav* (957).
2. Ti. *Jomfru Marias Besøgelse* (980); 2. (kun i stille Messer): *St. Processus og St. Martinian* (982).
3. O. † *St. Leo II* (983); 2. Oktaven (972); 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred; sidste Evangelium: Oktavens ([54]).
4. T. † 6. Dag i *St. Petri og St. Pauli Oktav* (983); 2. Gudsmoder, 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
5. F. *St. Antonius M. Zaccaria* (984); 2. Oktaven (972), 3. Om Fred.
6. L. Oktav af *St. Petrus og St. Paulus* (988); 2. Om Fred.
7. S. 8. Søndag e. Pinse (680).

*) Søndag d. 30. Juni afholdes i alle Kirker og Kapeller *Kollekt af Peterspenge*.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19).

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Hil dig, Maria!

Den guddommelige Moderværdigheds Vilkaar III

Marias Jomfruelighed som Gudsmoder er mere end en blot og bar Bevarelse af hendes personlige Jomfruelighed. Det er en Jomfruelighed af en højere Art, en Jomfruelighed, der i Sandhed er et guddommeligt Mysterium. Det er en særstillet Jomfruelighed, en Marias legemlige Skikkelse iboende overnaturlig Gave af en saadan Beskaffenhed, som ikke findes hos selv den reneste Jomfru paa denne Jord. Marias Moderskab er Marias Jomfruelighed, og Maria er Jomfruernes Jomfru, *virgo virginum*, i Kraft af sit guddommelige Moderskab, idet et saadant Moderskab giver os at forstaa, at Gud Hellig Aand har været virksom i selve Livskilderne hos Maria, saa at Marias Blod blev hævet op i guddommeligt Uforkrænkeligheds Plan. At sige, at Maria forblev Jomfru, til Trods for at hun var Moder, vilde ikke være nogen fyldestgørende Fremstilling af hendes enestaaende Særret. Hvis vi kun siger, at Marias Jomfruelighed forblev sikret indenfor hendes Moderskabs mere ophøjede Naadegave, saa indrømmer vi ganske vist et Under, en underfuld guddommelig Indgriben, men vi synes at antyde, at det guddommelige Moderskab kunde have

Redaktionen

i Sommerferien

I Ferietiden (1. Juli – 10. Aug.) maa al Korrespondance vedr. Bladet adresseres til:

„Katolsk Ugeblad“
Bogtrykkeriet „Athene“
Svanemosegaardsvej 4
København V

*

Telefonisk Henvendelse til Redaktionen kan ske paa Bladets Telefon (Eva 2512) hver Lørdag i Tiden Kl. 17–18 samt Søndag Kl. 10–11

været en Fare for Jomfrueligheden, en Fare som afværgedes ved en mirakuløs Indgriben. I saa Fald vilde Marias Jomfruelighed, skønt den bevaredes mirakuløst, dog kun være den menneskelige Piges naturlige Jomfruelighed. Den vilde ubestrideligt være noget overordentlig herligt, og mangt et Sted i Kirkens liturgiske Bønner omtales Jomfruelighedens Bevarelse paa den mest elementære Maade; men utvivlsomt er Marias Jomfruelighed af mere omfattende Natur. Hun er den Jomfru, hun er, ikke til Trods for sit Moderskab, men takket være sit Moderskab. Den af Gud skænkede Beskaffenhed, der gjorde Marias Legemsstof til den Moder, hun er, gjorde hende ogsaa til den Jomfru, hun er, en Jomfru ikke af blot og bar jordisk Renhed, men af himmelsk Liv. Hendes Jomfruelighed er en positiv Egenskab, skænket af Gud, og ikke simpelt hen en Bevarelse af den naturlige Jomfrustand.

Dengang Maria for et eneste Øjeblik gjorde Indsigelse imod Gabriels forbavsende Budskab med det Spørgsmaal, der gik lige til Sagens Rod: »Hvorledes skal dette ske, da jeg ikke kender nogen Mand«, had hun om en Løsning paa den dobbeltsidige Vanskelighed: Moderskab og Bevarelsen af Jomfruelighed. Hvordan kan den, som ikke kender nogen Mand, blive Moder, og hvordan kan den, som har bestemt sig for Jomfruelighed, komme i Besiddelse af Moderværdighedens Ære? Ærkeenglens Svar aabenbarer det nye guddommelige Faderskabs Mysterium, og i den paagældende Akt af Guds Faderskab rummes der for Maria ikke blot et Moderskab uden Lige, men ogsaa en Jomfruelighed, som Menneskeslægten hverken kender eller paa nogen Maade kan forstaa.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Vi bygger den unge Kirke *K. U. K.s Sommerstævne i Ordrup*

(Fortsat fra Side 401)

1) Vi maa anlægge et religiøst Synspunkt, de andre maa aldrig være os ligegyldige, enhver af os kan overfor et andet Menneske blive den Vej, Gud benytter sig af.

2) Det personlige Eksempel betyder mere end Ord og lange Diskussioner.

3) Vi maa vise Forstaaelse og kristen Kærlighed, Mennesker vindes ikke ved Angreb og skarpe Svar.

4) Væk med de katolske Mindreværds komplekser! Der er slet ingen Grund til at have dem. Men vi mangler Mod; naar andre haaner os, fordi vi er gammel-dags i vore Moralbegreber, burde vi svare: »Ja, vi er gammel-dags, og det er vi stolte af!«

5) Vær saa *moderne* som muligt og saa *katolsk* som muligt! Unge Katoliker maa ikke blive en aflukket Verden, de skal være med i deres Tid, ikke være Hængehoveder. Men ikke derfor slaa af paa Idealerne, ingen har Respekt for de »halve« Katoliker.

De stærke og dog naturlige Ord gjorde et dybt Indtryk paa Tilhørerne. Saa fulgte den videre Behandling i de fire Kredse, hvor man drøftede den katolske Holdning overfor andre Kristne og overfor Ikke-Kristne, Spørgsmaalet om Samarbejde, om hvordan deres Tillid kan vindes. De unge gav hinanden Del i deres personlige Erfaringer, og mangt et Spørgsmaal, man havde gaaet og spekuleret over, kom der nu Klarhed over.

Og mon ikke disse Arbejds-kredse er blevet fortsat i Dagene efter Stævnet, overalt hvor Deltagerne er truffet sammen — de fører jo lige ud i Livet og i den katolske Aktion.

Gaa op og væk Holger Danske!

Men Dagen var ikke slut endnu. Da Biskop Suhr var kommet, fulgte ildnende Taler af Ellen Møller om Maria, vor Dronning og vort Forbillede som Herrens Tjenerinde, af Pastor Benzon om Danmark — stor Jubel vakte Opfordringen til de unge om at gaa op og vække Holger Danske — for han var jo i Grunden Katolik!

K. U. K.s Formand Filip Lange slyngede en kraftig Appel ud til Kammeraterne om Sammenhold, om ikke at lade sig fange af Sladrekritiken, der blot sinker Fremmarchen, og om at ha' Ben i Næsen og ikke lade sig gaa paa. Et drønende Bifald bekræftede den energiske og dygtige unge Leders sidste Ord, der lovede Biskoppen de unges Beredvillighed til at gribe enhver af hans Ordre med Energi og Beslutsomhed.

Vær Gentleman!

Dermed var Stævnet ført op til sit endelige Maal, og Biskoppen tog derpaa Ordet for at minde om det katolske Fællesskab, vi havde erfaret ved Valfarten til Haraldsted, en Erfaring, der lovede godt for Fremtiden. Vi Katoliker er vanskelige at have med at gøre, der er Ufred og Uenighed iblandt os — og dog er der saa meget, der skulde holde os sammen. Vi har Sandheden, det Grundlag for alle Ting, som saa mange savner.

De Helgener, Gud giver et Folk, sagde Biskoppen, de er netop de Eksempler, dette Folk har Brug for. Derfor skal Her-tug Knud være vort Forbillede;

han var retlinet og ærlig, vi er altfor tilbøjelige til, naar der sker et eller andet, at tillægge Mennesker de allerlaveste Motiver; det skader, bliver en Vane, en Last. Unge Katoliker skal tværtimod være »gentlemen«.

Uværdigt ikke at forsørge sig selv, naar man kan

Med Udgangspunkt i Knud den Hellige, der faldt som Offer for sin Kamp for Kirkeskatten, gik Biskoppen over til at fremsætte nogle foreløbige Meddelelser om den kommende Ordning, hvorved det danske Vikariat skulde blive i Stand til at forsørge sig selv: et System af smaa Kredse paa 10—15 Mennesker og smaa ugentlige Bidrag. Det er i Virkeligheden uværdigt at lade sig underholde af andre, naar man selv er i Stand til det.

Til denne Opgave regnede Biskoppen i høj Grad med de unges Hjælp, ligesom til Højskolen, der skal i Gang til Efteraaret.

Der bliver lagt meget Mærke til os, sagde Biskoppen, mere end vi selv tror. Lad os huske paa det.

Det spontane og langvarige Bifald fra Tilhørerne, hvis Antal i Løbet af Dagen var vokset til halvandet Hundrede, viste klart, at der ikke var appelleret forgæves til de unges Medarbejderskab. De vil være med til at bygge den unge Kirke, de forstaaer, at de maa uddanne sig til denne Gerning, og de er villige til at give Tid og Kræfter paa den Plads, deres Overhyrde vil anvise dem.

*Vi er Kirkens unge Garde,
Vi er Fremtids Gry.*

E. N.

En køn Plante

(fortsat fra S. 407)

»Bob — hør, lille Bob — lad Far holde din Kanin.«

»Du kan tro nej! Du slipper den bare løs.«

»Nej, det har jeg ikke tænkt paa.«

»Hvorfor vil du saa holde den?«

»For at klappe den.«

»Det kan du da godt gøre, fordi jeg holder den.«

»Holder du slet ikke af Far?«

»Jo — men du faar ikke min Kanin.« Han aabnede den Kurv, hvori Frokosten aabenbart havde været, og anbragte Dyret deri; og saa vandrede han med den i Haanden ned til Vandet.

»Der er ikke noget at stille op; Bob vil ikke af med sin Kanin,« erklærede Manden spagfærdigt.

»Det er fuldkommen latterligt!« brusede hun op. »Og du er en Mand! Du har ikke den allerfjerneste Myndighed over dit Barn! Han kan løbe om Hjørner med dig, fuldstændig som det passer ham!«

»Men saa prøv dog selv! Saa skal du bare se.«

»Ja, jeg kan dog nok faa Barne-til at lystre. Bob! Kom straks herhen! Bob! Kan du ikke høre, Mor siger, du skal komme!«

Bob vendte om; men i Stedet for at komme hen til Forældrene sprang han fra Sten til Sten et Stykke fra dem. Moderen prøvede paa at fange ham, men kunde naturligvis ikke klare sig paa sine smaa Sko med de høje Hæle.

»Du ender med at brække Benene paa den Maade,« sagde hendes Mand i en ikke særlig bekymret Tone.

»Bob! Vil du øjeblikkelig komme her!«

»Nej, jeg vil ikke! Jeg kommer ikke, for du vil bare tage min Kanin fra mig, og den skal jeg have med hjem!«

»Men det stakkels lille Dyr vil blive saa forfærdelig ked af at bo i en By. Tænk paa, hvor dejligt den har det her ved Stranden!«

»Nej, den skal nok faa det godt. Den skal sove i min Stue, og jeg køber Kaal og Gulerødder til den.«

»Det er Synd for de fattige Mennesker, som bor her.«

»Hvordan er det Synd for dem?«

»Jo, de slagter Kaninerne og spiser dem.«

»Aah, saa er det jo slet ikke sandt, at den har det saa dejligt her. Saa skal jeg netop have den med hjem og passe godt paa den.«

Mor og Søn stod paa hver sin Sten og saa hinanden ind i Øjnene; — pludselig gav Faderen sig til at le og raabte: »Der kan du bare se, du kan heller ikke klare dig, Amalie!«

»Men saa ti dog stille!«

»Det er rigtigt, Far! Mor kan ikke klare sig!«

»Jaja, da,« sagde Moderen og skiftede Taktik, »saa maa du faa Lov til at beholde Kaninen. Men kom saa, vi maa tilbage til Vognen.«

»Er det rigtig sandt, at jeg maa?«

»Ja!«

»Giver du mig dit Æresord paa det?«

»Ja, ja. Men lad mig saa se din lille Kanin.«

Bob nærmede sig langsomt. »Du har altsaa givet dit Æresord, Mor, det er du nok klar over?«

»Vist er jeg klar over det, min Dreng. Luk saa Kurven op.«

Drengen aabnede Kurven og klappede Kaninen, som angst krøb sammen i Bunden.

Far og Mor saa paa den — og paa hinanden.

»Det bliver Tyfus og Kolera, vi tager med os til Byen!«

»Aah, Snak!« sagde Knægten.

»Jo, Tyfus og Kolera! Det er forfærdeligt for en Mor og Far at have saadan en stædig og uartig Dreng!«

»Jeg har vel ikke bedt om at blive jeres Dreng.«

Familien begav sig langsomt af Sted; men med eet stod Moderen stille og udbrød:

»Der maa en Ende paa dette her. Jeg vil købe den Kanin af dig.«

»Købe? Hvad giver du saa for den?«

»Fem Francs.«

»Fem? Jeg vil have ti.«

»Han har skam Handelstalent, Knægten,« lo Faderen.

Moderen blev helt rød i Ansigtet. Saa rodede hun i sin Taske, fik Pungen frem og rakte Drengen en Seddel.

Han greb den — tænkte sig om et Øjeblik — man kunde se paa ham, at han overvejede, om det ikke kunde lade sig gøre at beholde baade Pengene og Kaninen; men han kom aabenbart til det Resultat, at det ikke var raadeligt at spænde Buen for stramt, for han rakte Moderen Kurven med et surt: »Dér!«

Hurtigt slap hun Kaninen ud; den sad et Øjeblik forstumlet, saa forsvandt den mellem Stenene. Derpaa kastede hun Kurven i Hovedet paa Drengen og sagde:

»Ja, du er sandelig en køn Plante.«

Bob var ligeglad; han smilede bare — for det var jo ham, der var gaaet af med Sejren.

Fra min Plads paa en stor Sten havde jeg fulgt hele den ynkelige Scene. En køn Plante? Vist saa; men stakkels Bob var ikke den »kønneste Plante«.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Hvorfor vil du vende tilbage til Landsbyen?«

»Jeg vil opdrætte Rener.«

De kørte videre i Skridtgang, og de var saa optaget af deres Samtale, at de helt glemte Dyrene, som

af og til blev staaende og nappede sig lidt Mos.

»Nu er Jernbanen snart færdig. Saa vil vi sammen med dig gennemrejse hele dit Land.«

»Hvad saa med Renerne?«

»Vi tager baade dem og Slæden med. Høst os er der ogsaa Sne, og vi kan køre dejlige Ture.«

»Jeg skal tale med Mekkail derom,« lovede Jewan.

Endnu samme Dag talte Jewan med Mekkail.

»Jewan, har du glemst, i hvis Telt din Fader døde, og har du glemst, at min Kone plejede ham, siden du nu vil forlade mine Renner?«

»Jeg føler mig saa ensom ude i Tundraen. Det er saa trist at være alene.«

»Du er en køn Laplænder, naar du føler dig ensom i Tundraen.«

»Jeg vil rejse med Sandra.«

»Ja, gør du blot det, men saa skal du ikke vente nogen Løn af mig; men hvis du bliver hos mig indtil Sneen begynder at falde, saa vil jeg give dig den største Han i Flokken.«

»Sandra,« sagde Jewan, da han næste Gang mødte hende, »indtil Sneen begynder at falde, vil jeg vogte Mekkails Renner, han vil give mig den bedste Han. Den vil jeg bringe til dig, og saa vil jeg ogsaa selv komme.«

»Godt, Jewan, men driv ikke Dyrene alt for langt bort; jeg vil komme og besøge dig.«

Jewan lod Hjorden blive i Nærheden af Imandra, og Sandra kom ofte i en lille Baad, som en Laplænder roede, og besøgte ham. Saa plukkede Jewan brogede Tundra-blomster til hende, og han fandt lækre Mullebær til hende. Han lod hende sætte sig i hans lille Baad og kørte hende en Tur ud i Tundraen. Naar Baaden truede med at vælte, lo Sandra af fuld Hals. Jewan gik jo ved Siden af, saa der var ikke noget at være bange for.

»Det er da en morsom Baad. Hvorfor spænder du ikke Rennerne for Slæden?«

»Baaden kan lettere end Slæden køre hen over Mosset. Slæden bliver ofte hængende fast.«

Snart begyndte Sneen at falde, og inden længe var Imandra dækket af Is. Jewan fangede alle Dyrene ind og drev dem tværs over Isen til Mekkails Telt.

»Tæl Dyrene efter,« sagde han. Mekkail talte Rennerne. »Det stemmer.«

»Her har du dine Støvler og Hunden og Bøssen.«

Jewan afleverede alle Mekkails Ejendele.

»Nu kan du vælge dig en Han.« Jewan valgte en brun Han, som han allerede forlængst sammen med Sandra havde udset sig.

»Jewan, jeg vil give dig et Par Ski, og du maa gerne beholde Bøssen og Hunden.«

Mekkail bragte ham et Par Ski

og gav ham Bøssen. Han var godt tilfreds med Jewans Arbejde.

»Følges du med mig tilbage til Landsbyen?«

»Jeg ved det ikke rigtig, Mekkail.«

»Din Han kan gaa sammen med mine Renner.«

»Jeg vil bringe den til Sandra.«
(Fortsættes)

Sommerens Gudstjenesteliste

En foreløbig Liste. Vi haaber i næste Uge at kunne meddele Gudstjenestetiderne for samtlige Kirker og Kapeller i Provinsen.

	Søndag	Hverdag
	Messe	Andagt
Aarhus (Rymsgade 26)	7, 8, 10	19
Amager (St. Annæ Kirke)	6, 8 ^{1/2} , 10	19 ^{1/2}
— (St. Annæ Hjem)	6 ^{1/2}	6 ^{1/2}
— (St. Elisab. Hosp.)	6	
Ingen Gudstj. i Dragør		
Assens (Nørregade 3)	8, 10	14 ^{1/2} 7 ^{1/2}
Ebeltoft (»Pax«, Grenaa-landevej)		
2. Sønd. i ulige Mdr.	9 ^{1/4}	
Esbjerg (Nørregade 61)	7 (Komm. 9), 10	19
Grenaa (Afholdshotel) 2. Sønd. i		
lige Mdr.	10	
Gørlev (v. Aagaard Hovedgaard)		
Hver 1. Søndag i Md.	10	
Hadsten (Teknisk Skole) Hver 4.		
Sønd. i Md.	10	
Hillerød (Gribsholm)	10	6 ^{1/2}
Holbæk (Kastanjevej 19)	(Komm. 7 ^{1/2}), 9	7
Kalundborg (Lundebakken) Hver		
2. og 4. Sønd. i Md.	10	9 (Mand., Tirsd.)
Kolding (Kralundsgade)	7 ^{1/2} , 9 ^{1/2}	8
Lyngby	8, 9	
Odder (Holsteinsgade 29) 1. og 3.		
Sønd. i Md.	(Komm. 9 ^{1/4}), 10	
Pindstrup (Ringsø) 1. og 3. Sønd.		
i Md.	10	15
Roskilde (St. Laurentii Kirke) ...	8, 10	6 ^{1/2} , 7 ^{1/2}
— (St. Mariæ Hospital)	6	
Silkeborg (Vestergade)	7, 9	
Skelskør (Banegaarden) Hver 3.		
Sønd. i Md.	10	
Slagelse (Frederiksgade)	8, 10	6 ^{1/2} , 7
Svendborg (Havnegade 1)	8, 10	Fredag 20 And.

Retræterne i Roskilde

Til den første Retræte (17.—21. Juli) raades nu ikke over flere Enkeltværelser, og til anden Retræte er der kun enkelte tilbage.

Bønnens Apostolat

Intentioner for Juli Maaaned: De eukaristiske Kongresser. Institutioner til Fremme af Missionskald.

Robinson, Andersen & Co. ^{A/s}

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Hertug Knuds Division

Ja, nu er det da Sommer, saa det forslaar noget. Skolerne er lukket, og Børnene sendt paa Ferie. Den bedste Tid, ogsaa for os Spejdere og Ulve, staar for Døren. Alle Divisionens Spejdere og Ulve skal — eller har i hvert Fald Mulighed for at komme — i Lejr, og Skam faa den, der ikke vil benytte sig af dette Tilbud, enhver Trop og Flok byder ham. Vi er ganske vist klar over, at det mange Steder skorter lidt paa de nødvendige Midler, men jeg lægger paa den anden Side ikke Skjul paa, at jeg haaber, at de venlige Damer og Herrer, som plejer at hjælpe os med Bidrag til Sommerlejrene, ikke vil svigte os i Aar, men at vi som hidtil maa regne med deres Støtte, saaledes at vi kan blive i Stand til at give Tilskud til de Børn, der trænger dertil. — Skulde flere ønske at give os en Haandsrækning paa dette Omraade, kan Henvendelse ske til de respektive Tropsførere eller til Divisionen direkte (Elmegade 3, Nora 1879 x); vi siger paa Forhaand Tak. —

De fleste af Divisionens Troppe har i Aar bestemt sig for Horns Herred. Det gælder baade 1. Absalon, Sct. Ansgar og Sct. Laurentii Trop. Sct. Ansgar og Sct. Laurentii Trop kommer til at dele Lejrplads i noget af Tiden (men der er rigelig Plads endda), medens 1. Absa-

lon indretter sig for sig selv, alle dog i Nærheden af Selsø.

2. Absalon Trop har planlagt en Rundtur paa Sjælland pr. Cykle; antagelig gaar Ruten fra København til Frederiksværk-Rørvig-Nykøbing-Kalundborg-Sorø-Næstved-Vordingborg og derfra til Troppens gamle Lejrplads i Vaalse Vester-skov, hvor Spejderne saa gaar i Standlejr den sidste Uge. Denne Uge kommer saa Ulvene ogsaa til Vaalse, hvor der forhaabentlig paa den Maade bliver en Lejr af større Format.

Løvrigt kan jeg fortælle Dem, at Divisionen nu er gaaet i Gang med sit Udvidelsesprogram. To smaa nye Troppe ser i disse Uger første Gang Dagens Lys. De skal nok høre nærmere herom i vor næste Artikel, saa kan der sikkert siges noget mere. Foreløbig kun dette, at Divisionen haaber at komme i Forbindelse med alle Drengene i Alderen 8 —14/15 Aar i Sct. Andreas' og Rosenkranssogn; vi opfordrer dem alle til at indmelde sig i en af de nye Troppe. — Henvendelse enten til Sognepræsten eller til Divisionen.

Paa Opfordring skal jeg meddele, at Drengene, der indmelder sig i en af de nye Troppe nu, vil have Chance for at komme med i Lejr paa samme Vilkaar som andre Spejdere. Jeg vilde ønske, at alle Hjem vilde læse dette. D. C.

cer, bl. a. Knud Lavard af Niels W. Gade, Folkeviser og Paa Havet af Mirikanto og Søkongens Sang af Lange-Müller. Kunstnerens katolske Venner vil sikkert gøre sig selv den Glæde at overvære Koncerten.

Jørgen Bendix i Koncertsalen

I Solistafdelingen Kl. 20½ i Aften, Fredag 28. ds., synger Hofoperasanger *Jørgen Bendix* i Tivolis Koncertsal. Under Orkesterledsagelse (Dir.: Thomas Jensen) synger Hr. Bendix bl. a. Schuberts »Dem Uendlichen« og Cavatine af »Barberer i Sevilla«. Derefter synges med Akkompagnement af Herman D. Koppel en Række Roman-

Husk Retræten i Trørød

Hvis tilstrækkeligt stort Antal melder sig, afholdes Retræte med efterfølgende Højskole paa Trørødhus under Ledelse af Pater Wevers fra d. 11.—d. 16. August. Enkelt- og Dobbeltværelser samt Sovesal (enkelte Fripladser). Skriftlig Henvendelse til Fru Sutermeister-Feyring, Bredgade 21, Kbhvn. K.

AARHUS SOGN

Aarhus By

I Juli Maaned er der ingen Højmesse, men i Stedet for er der Kl. 10 Sangmesse.

Aarhus Opland

Pindstrup: Gudstjeneste som sædvanlig den 7. og 21. Juli.

Odder: Gudstjeneste som sædvanlig den 7. og 21. Juli. Fredags-Undervisningen bortfalder i Juli Maaned.

Ebeltoft: Søndag d. 14. Juli Kl. 9¼, Sangmesse m. Prædiken.

Dødsfald

R. I. P.

Vor kære Datter

Olga Windfeld-Schmidt er død d. 24. Juni, velforberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Begraves i Glostrup Fredag d. 28. Juni. Den afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

I. Windfeld-Schmidt og Hustru, Glostrup.

Vor kære Mand og Broder
Repræsentant

Herman Christian Hansen
sov stille ind d. 18. Juni.

Frieda Hansen, f. May.

Martha Hansen.

Begravelsen har fundet Sted.

R. I. P.

AARHUS

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

VEJLE

C. V. Berg

Blikkenslagermester
aut. Gas og Vandmester
Langelinie 53, Telf. 131, 1637
Leverandør til de katolske Institutioner

^A/₃ Vejle Mælkekompagni

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN

Vissingsgade 8, Telefon 121, 205
Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Trælast &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69
Lev. til de kat. Institutioner

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

fælles for læg og lærd, for By
og Land, for unge og gamle

Den kristne Genforening

Vi bringer nedenfor nogle af de afsluttende Linier i Pater Lutz' i disse Dage udkomne Bog, „Jesus Kristus og hans Kirke“.

Vi kan ikke have Tro, uden at Guds Kærlighed er udgydt i vore Hjerter ved Helligaanden. Troens Virksomhed kræver Kærlighed, Troen gøres levende af Kærligheden. Hvis Gud ikke havde elsket Verden saa højt, havde der hverken været Kristus eller Aabenbaring, Kirke Tro eller Frelse. For at trænge ind i Kristi Mysterium maa man derfor betragte det med et Hjer-te, der er besjælet af Guds Kær-lighed. Den guddommelige Kær-lighed giver Sjælen et Slags Na-turfællesskab med Jesu Myste-rium, fordi det er Kærligheden, som er dettes Ophav.

Det grundlæggende Motiv til de Kristnes Tilbagevenden til Enheden er derfor af mystisk Art. Alle Anstrengelser paa de teologiske og historiske Studiers Omraade maa besjæles og ren-ses af Bønnen. Enhedens Ophav er Gudmennesket. Det rette Or-gan for dette Mysterium er, hvad St. Paulus kalder »Hjertets op-lyste Øjne« (Eph. 1,18). Men det indre Lys, som muliggør for os at splitte alle Illusioner og falske Ræsonnementer, og det rene Hjer-te, som af Kærlighed til Gud forsager al Stolthed, alt Nag, al Antipati og af alle sine Kræfter higer mod de evige Ting — det er begge Guds Gave. Man maa derfor bede om dem i ud-holdende og ydmyg Bøn i For-ening med alle Kristne, som er

Lemmer paa det mystiske Le-geme.

Denne Bønnens Bestræbelser for bedre at trænge ind i Gud-menneskets Mysterium er en Pligt for baade Katoliker og Protestanter. Tilbagevenden til Enheden er ikke blot noget, der udføres af dem, som kommer hjem efter lang Adskillelse, men maaske endnu mere noget, der udrettes af dem, som aldrig har forladt Kirken. Thi naar den ydre Enhed er blevet brudt, er det ikke blot derved, at nogle Grupper af Kristne har løsrevet sig fra Rom og paa flere Punk-ter har brudt med den apostoli-ske Tradition. Selve denne Ad-skillelse skyldes bl. a. en Slags Afkræftelse af det kirkelige Samfund, en Slags Svækkelse af Livskraften hos mange Kristne. Organismen manglede indre Styrke til at holde paa de util-fredse.

Hvis var Fejlen? I hvert Fald ikke Kristi. Det mystiske Le-gemes Hoved hører ikke op med at udsende sin Aand; det gud-dommelige Liv strømmer be-standig i uforanderlig Rigdom fra sin Kilde. Men de enkelte Lemmer kan vise det fra sig under Paavirkning af forskellige Aarsager. Hjerterne kan lukke sig for Kærligheden. Men naar de mister Kærligheden til Gud, mister de ogsaa Sansen for Hans guddommelige Sandhed,

Smagen for de evige Ting og Modstandskraften mod Syndens Tillokkelser. Disse individuelle Svækkelser gør Organismen svagere. De er Skyld i, at Kir-ken paa en Maade tager sig uindbydende ud i deres Øjne, som ikke besidder oplyst Tro nok til at se Kirkens guddom-melige Præg trods Lastens Hær-gen. Det er derfor frem for alt af Katolikerne, at der maa kræ-ves en oprigtig Omvendelse til Jesus Kristus. Ligesom Synden svækker Kirken, vil Troens og Kærlighedens Glød, Ydmyghed, Lydighed, Fattigdommens Aand, Hengivelse, Tilgivelse, Renhed, Taalmod og Retfærdighed gen-give den dens dragende Magt. Naar de fraskilte Brødre stadig er Lemmer paa det mystiske Legeme, har de ikke saa svært ved at genkende deres Moder Kirken, naar den paa sit men-neskelige Aasyn bærer Genskin-net af det Guds Lys, som oplyser den.

De Mennesker, der endnu er behersket af doktrinære For-domme eller af personlige Sym-patier og Antipatier, af en be-stemt Form for religiøs Følelse eller af nationale eller Familie-Traditioner, af Mindet om til-føjede eller taalte Overgreb eller af historiske Vildfarelser, de tror, at hele denne Plan om Tilbagevenden til Enheden gaar

(afsluttes nederst Side 418)

Horisonten rundt

Igen en ny dansk Præst

P. Georg Heggum S. J. (yderst t. v.)

Fra Valkenburg i Holland kommer Efterretning om, at Pater *Georg Heggum S. J.* allerede i Slutningen af Maj har modtaget Præstevielsen. Paa Grund af Krigen er Meddelelsen herom først naaet hertil for ganske nylig, og der foreligger ej heller endnu noget om, hvornaar den nyviede Præst kan ventes hjem for at fejre sin første højtidelige Messe.

Pater Heggum er født 1909 i København og blev — efter et Par Aars Tjeneste i det praktiske Liv — Student i 1930. Allerede samme Aar indtraadte han i Jesu Selskab og har tilbragt Studieaarene i Holland, kun afbrudt af et kortere Ophold i Danmark. Pater Heggum er kendt i vide Kredse for sin Indsats for Arbejdet blandt de unge, især blandt vore Spejdere, hvor

han er agtet og afholdt som en god Kammerat.

Vi herhjemme i Danmark glæder os af ganske Hjerter, hver Gang en af vore egne træder frem for Herrens Alter. Samtidig med vore bedste Lykønskninger gaar da ogsaa vor Tak til Gud og omfatter ligeledes en indtrængende Bøn om Velsignelse over den nyviedes Virke herhjemme, til Gavn for Kirke og Fædreland.

Ungdom og Friluftsspil

Der er for Tiden megen Tale om og af Ungdommen. Med Rette forstaar man, at Ungdommen er kaldet til at spille en betydende Rolle i den »Aandsfornyelse«, som er saa paakrævet for vor folkelige og nationale Fremtids Skyld. Vi er bekendt med og interesseret i forskellige Initiativer, som i disse Maaned er taget i dette Øjemed. Og den ugentlige Side, som et af Hovedstadsbladene har ofret paa Ungdommens Problemer, har vundet saa stærk Tilslutning, at vi naturligt nok ønsker snarest muligt her i det katolske Blad at kunne gøre noget lignende og derved støtte den fælles Sag.

Blandt de Artikler, som Dagbladets Ungdomsside har bragt, noterer vi Sognepræst *N. J. Ralds* varme anbefaling af Friluftsspillet som et ypperligt Middel, hvorved de unge kan erklære Danmark og Kristendommen deres Kærlighed. Efter vor egen Erfaring er netop Amatørskuespilleres Opførelse af dertil egnede Festspil og Tableauer et af de bedste Midler, hvorved netop de unge kan bidrage til Levendegørelse af bestemte Tanker.

Vi citerer fra Pastor Ralds Artikel:

»Ikke mindst Friluftsspillene løser en Opgave. Ved Udnyttelse af Friluftsspil kan Sommeren og dens Fester og Sammenkomster faa et morsomt og berigen-

de Indhold. Møder og Stævner har i disse Spil deres naturlige Afslutning og faar ogsaa derved en udmærket Tiltrækning. Der skal spilles, fordi den dramatiske Kunstform er den mest levende af alle og derfor formaar at bringe Bud fra det ene Menneske til det andet. Den danske Natur byder mangfoldige Steder gunstige Rammer for en saadan dramatisk Meddelelsesform, og hvor Opgaven bliver rigtigt stillet og samvittighedsfuldt løst, der taler Amatørkunsten lige saa stærkt til Hjertet som den professionelle. De to er ikke Konkurrenter, de har hver sin Opgave, men Amatørkunsten har endda den yderligere Virkning, at den opdrager til Forstaaelse af den professionelle Kunst. Der skal spilles, fordi det er sundt og morsomt og udviklende for de gode Kræfter, som er i de Unge.

Det er først for nylig, der er begyndt en virkelig systematisk Stræben efter at bruge Amatørkunst i dramatisk Form, saa der bevidst gøres en Indsats baade med Stykker og Skuespillere og Instruktion, saa Værdierne virkelig bliver udløst. Jeg har set noget af, hvordan det kan gøres, naar Samarbejde mellem de rette Folk finder Sted, derfor vil jeg gerne slaa til Lyd for denne Arbejdsform blandt de Unge.«

Den kristne Genforening

fortsat fra Side 417

ud paa at vinde Sejr for Rom. De bliver derfor ved med at bekæmpe Tanken, idet de sætter deres Brødre paa Vagt mod den Herskesyge, som skal være særegen for det katolske Hierarki. Men fra vor Side bliver vi ved med roligt at svare dem, at det, som de kalder en Sejr for Rom, i Virkeligheden er en ny Sejr for Gudmennesket — for deres og vor Kristus.

A. J. Lutz O. P.

MAMMON

»Mammon« betyder simpelt-hen Penge — og jeg er egentlig lidt forbavset over, at jeg begynder at skrive om dette Emne. Men skønt jeg ikke véd, om Danskerne citerer St. Paulus forkert, saaledes som vi Englændere *altid* gør, og paastaar at »Penge er Roden til alt ondt« — saa er jeg glad for at understrege, at han *ikke* sagde dette, men derimod: »*Kærligheden* til Penge er Roden til *alle Slags* Onder« (I. Tim. 6,10). Det er noget ganske andet, og jeg er henrykt over at være enig med Apostlen.

Penge skal til

Lad os derfor begynde med et Postulat: Der er ikke noget i Verden, som rigtigt kan gøres uden Penge — ikke engang Tænkning. Hvis vi ikke spiser, kan vi ikke tænke. Derfor trænger selv Kirkerne til Penge — ingen vilde om Vinteren kunne tage Del i Messen i en dansk Kirke med fuldt Udbytte, hvis der ingen Opvarmning var; og Opvarmning koster Penge — hvad De vistnok i den senere Tid har kunnet erfare ret eftertrykkeligt.

Hertil vil jeg saa føje to af mine egne Principper, som jeg haaber vil vinde Tilslutning —

Maa Kirken være rig?

For det første: det er uheldigt for Kirken at være meget rig. Det kan man slutte sig til direkte ud fra Evangeliet, og det bekræftes af den samlede Kirkehistorie lige ned til vore Dage i visse Egne af Europa. Men da der ikke i noget Land (ikke engang U. S. A. eller Irland) og sikkert ikke i Danmark er den svageste Udsigt til, at Kirken skal blive velhavende, saa længe vi lever, behøver vi ikke at sige mere herom — undtagen maaske, at den blotte Besiddelse af en stor Sum Penge ikke er Rigdom, hvis der er et i sig selv

godt Formaal, som Pengene normalt skal *bruges* til. Men i hvert Fald tror jeg ikke, at Kirken i Danmark har Chance for at komme til at besidde store Pengemidler — end ikke saadanne, der er afsat til bestemte, fortræffelige Formaal.

Og saa for det andet: det er meget uheldigt for Kirken, hvis dens Myndigheder besidder store Pengesummer, der hidrører fra uafhængige Kilder, saa at de kirkelige Foretagender faar alt gjort *for sig af* et Faatal af læge eller gejstlige Velgørere. Jeg husker, at Fyrst-Ærkebiskoppen for et Land her i Europa sagde til mig kort efter den forrige Krig: »To Trediedele af mit Omraade er blevet taget fra os: hvor skal jeg kunne opretholde mine Seminarier, mine Hospitaler, mine Institutioner o. s. v., o. s. v.?« Jeg svarede: »Men hvis Deres Eminence kun har en Trediedel af Deres Omraade tilbage, er der dog ogsaa kun en Trediedel tilbage af alle de Ting, De har Ansvar for. De troende vil da sikkert blive ved med at samarbejde med Dem i *forholdsmæssigt* Omfang.« Han saa ganske uforstaaende ud. Samarbejde? Det havde der ikke været noget af. Der havde været store Gaver, som var gaaet gennem hans Hænder; der havde været betydelige Indtægter. Men det store Flertal tog ikke Del i Opretholdelsen og Udviklingen af de Ting, som de nød godt af. Understøttelser! Velgørenhed!

I Statens gyldne Lænker

Jeg var ogsaa engang i Chile, kort efter Kirkens Adskillelse fra Staten. Jeg spurgte, hvordan Kirken klarede sig. »Nu ikke saa daarligt,« lød Svaret. »Til en Begyndelse var vi ved at dø af Sult. De troende vidste, at deres Præster blev understøttet af Staten og kunde ikke se, hvorfor de selv skulde gøre noget. Men nu forstaar de, at hvis de

ønsker vor aandelige og næstekærlige Hjælp, maa de samarbejde med os for at skaffe sig den.« Hvis Staten betaler fuld Løn til Præsterne, bliver denne Betaling til et Slaveri under Staten. Præsten betragtes som en Statsfunktionær og er alt for villig til ogsaa selv at se sig i det Lys, og derfor er han mærkbart uvillig til at sige noget, der kan støde hans Arbejdsgiver. Tydeligt nok er dette meget uheldigt. Og Folket bliver tilbøjeligt til at mene, at Præsterne faar en god Løn for at bestille meget lidt. Deraf følger saa Antiklerikalismen.

Jeg gaar altsaa ud fra, at Penge er nødvendige ogsaa for det katolske Liv, men at en rig Kirke er en usund og u-kristen Kirke — hvad enten man har Penge eller blot *trænger* til dem, saa er *Kærligheden* til Penge Roden til »alle Slags« Onder. Men jeg gaar ogsaa ud fra, at de nødvendige Penge ikke maa komme fra nogle faa meget rige Mennesker, hvor godt de saa iøvrigt maatte blive givet ud. De skal komme — ligesom Enkens Skærv — fra »glade Givere«, som »Gud elsker«, og som er rede til Ofre for de Ting de holder af.

Held for Danmark

I denne Artikel skriver jeg ikke om nogen speciel Metode, der kan blive anbefalet Dem af Deres kirkelige Myndigheder. Jeg ved endnu ikke, hvori den bestaar eller vil komme til at bestaa. Jeg vil blot give Udtryk for mine egne Tanker og sige, at jeg tror, at den katolske Kirke i Danmark skal være glad, fordi den rimeligvis aldrig vil blive velhavende. Jeg har ogsaa forstaaet, at Kirken her indtil for ganske nylig modtog Tilskud udefra, og De vil have bemærket, at jeg anser dette for et uheldigt System, hvis det fortsætter blot et Øjeblik længere end nødvendigt. Jeg vil kun fortælle lidt om de Metoder, jeg har erfaret Nyttens af hjemme i England, og som har ført til Maalet med et Maksimum af Samarbejde og Venlighed, og (saa godt

som *altid*) uden at jeg personlig har bedt nogen ligeud om noget som helst.

Klar Besked

Det først *nødvendige* er fuld Aabenhed og Sympati mellem en Præst og hans Menighed. Lad os tænke os, at der opstaar Trang til noget — f. Eks. en ny Bygning (Kirke, Forsamlings-sal — hvad De vil). Lad os, bare for at sige et Tal, sætte at det vil koste 50 Tusind Kroner. Det maa siges ganske klart til Menigheden, og der maa gives Grunde for det anførte Tal med tilbørlige Forklaringer. Saa er *Opgaven* klart stillet for alle vedkommende. Og naar jeg siger »for«, mener jeg bogstaveligt »for Øjnene af«. Den hele nødvendige Sum og de enkelte Skridt fremad mod dens Opnaaelse maa tydeligt »slaas op« i Kirken, i Skolen eller et andet Sted, hvor Bidragyderne kan se det. I vor »filmiske Tidsalder« vil ingen benægte, at Øjet bidrager stærkere til at fæstne en Overbevisning end Øret. Og al Hemmelighedskræmmeri om de lokale Finanser er simpelthen irriterende og afstedkommer tilmed Mistænksomhed.

Saa tilføjer jeg: Hvis De har Brug for en Sum, som tager sig »astronomisk« ud — som ingen kan »se for sig« — giver det straks Indtryk af det umulige. Saa maa den opdeles anskueligt; 50000 f. Eks. i Dele paa 5000, 500, 50 eller 5 (*Se aldrig ned paa Femtallet!*) Jeg anbefaler ogsaa, at der sættes en Tidsgrænse. »Vi beslutter at skaffe 500 paa 6 Maaneder — eller til Jul«. (Jeg besluttede engang, at en grim Gæld paa 22 Tusind Pund Sterling skulde ud af Verden. Jeg sagde: I det første Aar, uden Organisation, beslutter vi at skaffe os af med 500 Pund.« De raabte: »Ja, men i 12 Aar er vi ikke sluppet af med 50!« Jeg var imidlertid stædig. Og faktisk fik vi Gælden 2000 Pund ned. Jeg tror, at det hele var betalt paa 7 Aar. Og notabene: Aar for Aar dalede Rentebetalingen. *Saa mange færre katolske Penge dalede ned i Banker-*

nes uransageligt dybe Lommer uden at komme i skabende Anvendelse).

Poppeltræer til Kolorering

Men lad os vende tilbage til Øjnene.

»Poplar« (»Poplerne«) er et meget fattigt Kvarter omkring Londons Dokker. Vi vilde gerne nedrive og genopbygge nogle faldefærdige Forsamlingslokaler (3000 Pund Sterling). Jeg sagde: Vi vil gøre det med »Popler«! Vi trykte i Tusindvis af Kort til Børn — et Poppeltræ med tolv Blade, der hver gjaldt for en Penny. Naar et Barn fik en Penny, farvede det et Blad grønt. Og paa den Maade blev det til en Shilling. Andre Træer havde 500 eller 2000 Blade, som hver kostede en Shilling eller 10 Shillings eller et Pund. Det var smaa Kunstværker! I Løbet af kun nogle faa Aar fik vi vore 3000 Pund, betalte en Prioritet paa 2000 Pund og fik oprettet et lille »Vedligeholdelses-Fond« paa 5000 Pund, hvis Renter dækker de aarlige Behov, saasom til Nymaling.

Til fattige Kirker

Vi har ogsaa et Arbejde, der hedder »Evig Tilbedelse og Arbejde for Fattige Kirker«. Det er et internationalt Foretagende (Hovedkvarteret er i Rom), men den engelske Afdeling har til Formaal gratis at give enhver Biskop, ikke blot i Storbritannien, men ogsaa i Indien, Afrika samt alle andre Dele af det britiske Rige, alt hvad han har Brug for til Kirker, der er saa fattige, at hverken de eller han kan betale for det — lige fra Kirketaarne til Alterkalke. Det var dette, der havde den nævnte Gæld paa 22000 Pund alene paa sin Grund. Gælden er betalt. Grunden tilhører nu Sammenslutningen. Et stort tidligere wesleyansk Kapel, som stod der, er blevet købt og tilhører nu ogsaa Arbejdet. Vi er i Færd med at bygge vore egne Værksteder, Læsesale, nogle Gæsteværelser til Venner og et Kloster til de Søstre, der har Opsyn

med det, samt — *haaber jeg* — i nederste Etage en *permanent Missionsudstilling*, der viser Øjet de mangfoldige mærkelige Steder, som der arbejdes for. Direktøren for et stort Teater har lovet mig at tage sig af de nødvendige »Belysnings- og Scene-Effekter«. Jeg regner med, at en lille Entré (3 Pence) og en Penny for at tænde Lyset ved hver »Scene«, vil give tilstrækkeligt til at betale de aarlige Udgifter paa hele Installationen. Føj hertil en lille »Tesalon« — og der er ligefrem Overskud! Dette har vi nu altsammen hovedsagelig gjort med Monstransen som Symbol (Evig Tilbedelse): for en Shilling bliver en af Monstransens Straaler malet gul ... Folk strømmer til for at se, hvordan det gaar med Monstransen! Man kunde ogsaa faa nogle Kort med Billede af et Alter. For en ganske lille Betaling »tændes« de to Lys til den Stille Messe (de tændes ved at stikke Hul i Kortet...): for den dobbelte Betaling tændes et af Højmesens 6 Lys — Krucifikset koster lidt mere. Huset bygger vi af enkelte Gaver: Mursten, Tagsten, Vinduesruder, Vinduesrammer, Døre (store og smaa), Møbler til et Værelse eller et helt Værelse som Gave. *Divide et impera* — del og hersk! Vi har nu *alle* Tagstenene, omtrent Halvdelen af de 500.000 Mursten og de fleste af de 70 Døre. Naar jeg — til Guds Tid — vender tilbage, haaber jeg, at alle Murstenene er skaffet. »Billederne« til alt dette er naturligvis mangfoldige og for omstændelige at forklare her. Mit eneste Hovedpunkt er bare dette: vær *opfindsom!* Der er Mennesker med Fantasi iblandt Dem! Kunstnere! Skabere! *Og appeller til ØJET!*

Helgenernes Vædekamp

Naturligvis maa der bag alt dette være Bøn. (Jeg kender en Dame, der laver Mad til et katolsk Soldatermarketeri. Over hvert Æg hun koger og hver Tallerken Suppe beder hun et Hil dig, Maria for ham, der skal spise det. Udmærket!) Men

lad ogsaa her det *hele Menneske* være impliceret. Præster og Klostre, der søger Hjælp, foreslaar jeg gerne at stille en Helgenstatue op i Nærheden af Kirkedøren med et Par Blomster og den uundgaaelige Bøsse ... Og *byt saa Helgenen om hver Maaned!* Folk har deres Yndlingshelgener. Og hvem ved? Maaske Helgenerne selv godt kan lide at kappes. (Et bestemt Sted jeg tænker paa, bar St. Ignatius sig uhyre karakteristisk ad. Jeg tror, han holder af at gøre Tingene saa brogede som muligt for sine Venner og derefter vise en ganske særlig Venlighed. I det Kapel fulgte han vistnok efter St. Frans, som havde været meget venlig hele sin Maaned igennem. St. Ignatius opførte sig meget modvilligt ... Men til allersidst opnaaede han en fin rund Sum og vandt over St. Frans med en Shilling ... Man véd aldrig, hvad en Helgen finder paa!)

Bid Tænderne sammen!

Bed altsaa og bestil noget; men gør det med et glad Hjerte. Og *bliv ved, til De er færdig!* Hvor mange af os beder om Udholdenhed? Tro mig — det svære kommer, naar de to Trediedele er overstaet. Jeg begynder godt; saa bliver jeg lidt træt, men fortsætter; derefter føler jeg, at jeg hader det altsammen, og at det aldrig vil kunne lykkes. Hvis De saa opgiver det, er De fortabt. Bid Tænderne sammen. Der var engang en Ex-Konge, der sagde noget til mig, som fik mig til at svare: »Deres Majestæt maa bide Tænderne sammen!« Han sagde: »Mine Tænder er slidt op af at blive bidt sammen!« Det er det, De skal: slide Tænderne op. Saa skal De se, at det sidste Stykke af Vejen bliver taget i et Snuplag. Pludselig er Opgaven løst færdig. Og saa kan De tage Deres Hvil — idet De altid husker, at den bedste Hvil er: *Forandring af Beskæftigelse.*

Altsaa: 1. Klart Formaal; 2. Metode; 3. Udholdenhed. »Bliv ved, bliv ved, til der ikke er andet tilbage i Dem — end Vil-

jen, der siger til Dem: Bliv ved!«

Og endnu et sidste Forslag — sørg for hurtigt at afbetale en *Gæld*. Det er det kedeligste i Verden, fordi man ikke ser *Resultater*. Og hvor er det alligevel *praktisk!* Tænk paa den stadig strømmende Flod af aarlige Renter uden skabende Virkning. Da en Præst, som jeg el-

sker og ærer, kom til England, sagde jeg, at jeg vilde være stolt og taknemmelig, hvis jeg maatte samarbejde med ham — med Glæde paa at betale Gæld, gerne paa de nødvendige Bygningsarbejder, men aldrig, *aldrig* paa det blot dekorative ... Og det var ganske hans egen Indstilling. C. C. Martindale S. J.

Katolsk Fortsættelseskursus:

Konfirmationen

I Stedet for Pater Hughes meget korte Artikel om Konfirmationens Sakramente bringer vi her i vort »Kursus« en lille Artikel, der er skrevet som Mønster paa, hvorledes man bedst forklarer Ikke-Katoliker, hvori den katolske Konfirmation bestaar.

Konfirmationen er et af den katolske Kirkes Sakramenter. (De øvrige er: Daaben, Skriftemaalet, Nadveren, de syges Salvelse, Ægteskabet og Præstevielsen).

Ordet Konfirmation betyder *Bestyrkelse*. I dette Sakramente styrkes Sjælen med Helligaandens Kraft, saa at den døbte faar Mod til trofast at holde fast ved sin kristne Tro, arbejde for den og kæmpe mod Guds Fjender.

Konfirmationens Sakramente meddeles af Biskoppen ved Haandspaalæggelse, hvortil der føjes en Salvelse med indviet Olie.

Saaledes er det blevet meddelt i Kirken lige fra Aposteltiden.

I Apostlenes Gerninger 8, 14 kan vi læse derom:

»Da Apostlene i Jerusalem fik Efterretning om, at Samaria havde taget mod Guds Ord, sendte de Petrus og Johannes derhen. De tog derned og bad for dem, at de maatte faa Helligaanden, for den var endnu ikke kommet over nogen af dem; de var blot blevet døbt til Vor Herres Jesu Navn. Nu lagde de Hænderne paa dem, og de fik Helligaanden.«

Og i sit andet Brev til Menig-

heden i Korinth (1,21—22) skriver Paulus:

»Den, som befæster os og jer i Kristus, og som har salvet os, er Gud. Han har sat sit Segl paa os og givet os Aanden til Pant i vort Hjerte.«

Apostlene havde selv paa den første Pinsedag modtaget Helligaandens Styrkelse.

Konfirmationen foregaar hyppigst, men ikke nødvendigvis, i Forbindelse med den hellige Messe, hvorunder Konfirmanderne da modtager Alterens Sakramente. Men Altergangen er ikke Konfirmationen; denne finder Sted efter Messen.

Handlingen indledes med Helligaandshymnen »*Veni Creator Spiritus*«, hvis første Vers lyder:

Veni, Creator Spiritus,
mentes tuorum visita,
imple superna gratia,
quae tu creasti pectora.

Paa Dansk:

Kom, Skaberaand, kom ned
til Jord!
Besøg hver Sjæl, som paa
dig tror.
Fyld med din Naade underfuld
de Hjerter, du har skabt
af Muld.

Derpaa beder Biskoppen — paa Latin — over Konfirmanderne:

»Helligaanden komme over jer, og den Højestes Kraft bevare jer for al Synd.«

Med Hænderne udstrakt over dem nedbeder han Helligaandens Gaver:

»Almægtige, evige Gud, som har værdigedes at genføde disse dine Tjenere af Vand og den Helligaand, og som har skænket dem Forladelse for alle deres Synder, send ned til dem fra Himlen din Helligaand, Trøsteren med hans syv Gaver,«

»Amen«.

»Visdoms og Forstands Aand,«

»Amen«.

»Raads og Styrkes Aand,«

»Amen«.

»Kundskabs og Fromheds Aand.«

»Amen«.

»Opfyld dem med din Frygts Aand, og betegn dem med Kristi Kors'es Tegn til det evige Liv, ved den samme Jesus Kristus, din Søn, som lever og hersker med dig i Helligaandens Enhed, Gud fra Evighed til Evighed.«

»Amen«.

Konfirmanderne træder nu enkeltvis frem for Biskoppen og knæler ned. Fadderne, som staar bag dem, lægger højre Haand paa deres Skulder og nævner det Helgennavn, de har valgt til Konfirmationsnavn. Biskoppen dypper sin Tommelfinger i den indviede Olie og tegner med sin Tommelfinger et Kors paa hver Konfirmands Pande med Ordene:

»N. N. Jeg betegner dig med Korsets Tegn og styrker dig med Frelsens hellige Olie i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.«

Naar Væbneren i gamle Dage blev Ridder, modtog han paa Skulderen et Slag af Sværdet, Ridderslaget, som gjorde ham til en sand Ridder.

Biskoppen giver hver Konfirmand et let Slag paa Kinden og siger:

»Fred være med dig.«

Og nu er de blevet sande Kristi Stridsmænd.

Efter at have bedt en Bøn om, at Helligaanden vil bevare Konfirmandernes Hjerte som sit Tempel, siger Biskoppen:

»Se, saaledes skal ethvert Menneske, som frygter Herren, velsignes.«

Og til sidst velsigner han dem, idet han gør Korstegnet over dem alle og siger med Salmistens Ord (fra den 127. Salme):

»Herren velsigne jer fra Zion, at I maa se Jerusalems Goder alle jert Livs Dage og have det evige Liv. Amen.«

Havefest i Præstegaarden

En munter engelsk Præstehistorie

Pastor Norton stod i den aabne Dør i Littlefarm Præstegaard og saa ud i Pastor Smiths Have. Himlen var straalende blaa, Blomsterne lyste i alle Regnbuens Farver, og O'Tara, Pastor Smiths Altmuligmand, stod i en himmelblaa Lærredsfrakke og bandt en Busk med gule Roser op. —

»Jeg skulde egentlig have været Maler,« sagde Pastor Norton til sig selv. »Naturligvis kan jeg ikke male; men hvis jeg havde kunnet, vilde ingen være kommet op paa Siden af mig.«

Han gik ned i Haven og fandt Pastor Smith. »Jeg vil gerne se paa det Harmonium, du vil sælge,« sagde han. »Hvad er det for Resten, der sidder paa din Maatte?«

»Kender du ikke en Hundehvalp, naar du ser den? O'Tara købte den for to Shillings af en Mand, der havde faaet een for at drukne den, men ikke kunde nænne det. Han mente, det var en fin Hund.«

»Ved du hvad, du skulde skrive en Bog om de Historier, Folk binder dig paa Ærmet; den vilde sikkert blive til Gavn for alle Præster i Landet,« sagde Pastor Norton; og saa gik de ind og købslog om Harmoniet.

Styrkede med den Helligaand kan Konfirmanderne nu gaa ud i Livets Strid med den sikre Fortrøstning, at de i Kampen mod Sjælens Fristelser og Kristendommens Modstandere har Trøsteren, Herrens Aand, i deres Hjerte, — den Kraftens Aand, som af Kristi ængstelige og urolige Apostle, der kun kunde gemme sig — »af Frygt for Jøderne« — skabte modige, handlekraftige Mænd, som var rede til at taale alt for deres Herre og Mester og bekende hans Navn for hele Verden.

Ved Frokostbordet fortalte Pastor Norton sin Sognepræst om den nye Beboer i Littlefarm Præstegaard.

»Hvad Race er det?«

»Det ved jeg ikke.«

»Er du vis paa, det er en Hund?«

»Ja, den hylede i hvert Fald, da jeg spillede paa Harmoniet.«

»Det siger ingenting; det har jeg mange Gange haft Lyst til, naar jeg hørte paa dig.«

»Hm! — Smith og O'Tara er fuldkommen tossede med den. De minder mig om to gamle Tanter, der pludselig har faaet en forældreløs Nevø at opdrage.«

»Jeg tror virkelig, Smiths Hund er god nok,« sagde Pastor Lane, Sognepræsten, næste Dag. »Det er bestemt en ægte skotsk Hyrdehund.«

Pastor Nortons Spydighed om de gamle Tanter var nu ikke helt ved Siden af. Deres Omsorg for Benny var rørende; de passede og plejede den som et lille Barn under Hundesygen og andre Besværligheder, de skændte paa den og kælede for den, kæmmede og børstede den og fik da ogsaa den Belønning, at den efter et Aars Forløb var en dejlig Hund, smuk og kraftig, »med en Karakter som en Helgen og en Optræden som en

Fyrste« — sagde Irlænderen O'Tara.

»De drømmer om den om Natten,« erklærede Pastor Norton.

Heller ikke heri havde han Uret. Pastor Smith havde flere Gange drømt, at Benny blev kørt over af en Bil eller skudt, fordi han ganske uskyldig kom ind paa forbudte Veje. O'Taras onde Drømme var mere i Retning af Spøgelser ved højlys Dag; det gik nemlig efterhaanden op for ham, at en Hund som Benny spiste adskilligt mere, end Hus-holdningspengene i Præstegaarden var beregnet paa. Men da Pastor Smith opdagede, at O'Tara knappede af paa sin egen Ration for Bennys Skyld, blev han vred; og da O'Tara fik at vide, at Præsten »slet ikke havde godt af den solide Mad,« vendte han det døve Øre til.

Disse huslige Problemer blev imidlertid skudt til Side, da det faldt i med godt Vejr, saa at den Havefest, man havde bestemt at holde til Fordel for en Tilbygning til Kirken, omsider kunde blive til Virkelighed.

Pastor Norton, der havde været halvandet Aar længere Præst

end sin Ven og derfor mente, at han havde uendelig langt større Erfaring i enhver Art af Sognearbejde, kastede sig med stor Begejstring ud i Foretagendet og besluttede, at Festen skulde blive en Succes, selv om den ikke holdtes i hans Sogn.

»Jeg er ikke rigtig glad for Lotteriet,« sagde han. »De allerfleste Gevinster er sløje.« Han saa sig om i den beskedne Stue og vedblev: »Har du ikke en eller anden virkelig god Ting, saa Folk kan blive ivrige efter de Lodsedler? Noget, som du selv holder af? Den Slags plejer at bringe Lykke.«

Først bagefter huskede Pastor Norton, at hans Ven var blevet saa underlig tavs, og at O'Tara, som netop var kommet ind, standsede med et Sæt. Sagen var jo, at der i hele Præstegaarden kun var een Ting, der passede til det, Pastor Norton mente, og det var Benny. De maatte jo alligevel af med den, og saa var dette da en smuk Maade at faa det gjort paa.

»Det var maaske Guds Vilje, at Benny skulde hjælpe os med Kirken,« sagde O'Tara. »Og det

(fortsættes Side 426)

Rom og Verden

Frankrigs og Englands Repræsentanter ved den hellige Stol har ved Italiens Indtræden i Krigen maattet forlade Byen Rom, hvor de hidindtil havde boet. De har nu med hver sin Sekretær taget Ophold i Citta del Vaticano i den hellige Martas Hospits, der staar under Ledelse af Søstre. Deres Paarørende er rejst tilbage til de respektive Hjemlande. — Efter Forlydender i Kredse, der staar Vatikanet nær, vil den hellige Fader ikke foreløbig tage til sin Sommerresidens i Castel Gandolfo, da hans Tilstedeværelse i Rom er paakrævet. Forøvrigt tog Hs. Hellighed sidste Sommer først til Castel Gandolfo midt i Juli. — Ogsaa i selve Vatikanet er der indrettet Dækningsgrave og Tilflugtsrum. Som Tilflugtsrum for Paven har man valgt det vældige Taarn, der staar i et Hjørne af det apostoliske Palads, direkte overfor den hellige Annas Kirke. De mest værdifulde Kunstskatte blev allerede i September sidste Aar bragt i Sikkerhed, og for Kunstværker, som endnu befinder sig i Vatikanermuseerne, vil der blive indrettet bombesikre Staalbokse.

»Der schweizerische katholische Jungmannschaftsverband« omfatter nu — ifølge en netop udsendt Aarsberetning — tilsammen med de øvrige katolske Ungdomsforbund i den tysktalende Del af Schweiz en Trediedel af de unge Katoliker i Alderen 15—25 Aar. Forbundets Opgave er — stadig ifølge Programmet — hos de unge Schweizerere at »vække Fædrelandskærlighed, Ansvarsbevidsthed og Offervilje, at drage Omsorg for de unges aandelige Behov, at samarbejde med alle kristensindede unge i Schweiz, gennem Bøn og Gudhengivenhed at medvirke til at opretholde det schweiziske Folks Fred og Frihed, at skabe en ægte national Schweizergeneration«.

Fra Valfarten
Biskoppens Messe
i Ruinen

Ungdom o

K.U.K.'s

*

^ Uden Mad og Drikke ...

← Frokosten indtages i det Grønne

FOTOS: ELNEBO

g Sommer

lykkede Ungdomsstævne i Ordrup

Der ligger et Pust af Ungdom og Sommer over alle disse Billeder, men Billederne fortæller alligevel endnu mere, de beretter om det ægte katolske Milieu, den helt igennem katolske Atmosfære, der hvide over K. U. K.s vellykkede Ungdomsstævne, der udfoldede sig lørdag d. 23. Juni i Læ af den dylliske Sct. Andreas Kirke i Ordrup. Adskillige unge havde fulgt Opfordringen og givet Møde alle til Fælleskommunionen om Morgenen og i Dagens Løb kom der flere og flere til. Hele Dagen tilbragtes i muntert Lag; alvorlige Drøftelser afløstes af gemytlige Mauser, man paahørte korte, instruktive Foredrag, hvorpaa man behandlede Emnerne i smaa Studiekredse.

Hen under Aften kom Biskoppen og endnu et Par Taler holdtes, inden Biskoppen selv tog Ordet og mindede de unge om det katolske Bællesskab, der skulde føre den danske Kirke trygt ind i Fremtiden.

▲ Henunder Aften talte Biskoppen til de unge

Υ De fire Studiekredse, under Ledelse (fra venstre til højre) af Patrene Coenen, Roos, Stäubli og Lucas

*

Liturgisk Kalender

Juli:

7. S. 8. *Søndag e. Pinse* (680);
2. Sæt Bønner: St. Cyril-
lus og St. Methodius (991),
3. Sæt Bønner: Om Fred.
8. M. † St. Elisabeth, Dronning af
Portugal (992); 2. Om de
helliges Forbøn ([120]), 3.
Efter frit Valg, 4. Om
Fred.
9. Ti. † Feria (Hverdag) (680),
uden *Gloria* og *Credo*; 2.
Om de helliges Forbøn, 3.
For alle afdøde troende
(1140), 4. Efter frit Valg;
alm. Præfation (525).
10. O. † Syv hellige Brødre samt
St. Rufina og St. Secunda
(993); 2., 3. og 4. som
Mandag.
11. T. † St. Pius I (994); 2., 3. og
4. som Mandag.
12. F. St. Johannes Gualbertus
(994); 2. St. Nabor og St.
Felix (995), 3. Om Fred.
13. L. † St. Anacletus (996); 2., 3.
og 4. som Mandag.
14. S. 9. *Søndag e. Pinse*.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-
menslutlet med „Katolsk Ungdom“

Utgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (an-
svarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva
2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15
og 18-19).

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K,
Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Havefest i Præstegaarden *fortsat fra Side 423*

er vel ogsaa bedst, at vi skiller os af med ham, før vi er kommet til at holde alt for meget af ham.« Men nu gik Pastor Smith ud af Døren og smækkede lidt med den.

»Har De hørt, at Smith vil bortlodde sit Kælebarn?« sagde Pastor Lane næste Dag til Kapellanen. »Han bad mig om at afsætte et Bundt Lodsedler. Men jeg gjorde Vrøvl. Der er ikke Mening i at berøve sig selv sin bedste Ven, og jeg vil ikke hjælpe med til det.«

»Men saa skal jeg hjælpe ham at organisere Salget ordentligt!« svarede Pastor Norton bestemt. »Mon ikke jeg kan faa fat paa ham i Telefonen nu?«

Han skyndte sig ud af Stuen, og Pastor Lane sad tilbage og tænkte paa, at Ungdommen nutildags var forfærdelig haard — ogsaa Norton, som han ellers havde fundet saa tiltalende. Derfor gryntede han kun misbilligende, da den unge Mand kom tilbage og sagde: »Nu har jeg overtaget Hundelotteriet helt og holdent. Jeg kan ikke have nogen til at blande sig i det, for jeg har fundet paa en glimrende Maade at gøre det paa.«

Otte Dage efter meddelte han: »Der er allerede gaaet tre Hefter Lodsedler å fem Shillings, og jeg maa have fat i nogle flere. Men fem Shillings er jo meget, og de vil alle sammen være med, ogsaa de, som

ingenting har; derfor maa vi have nogle Lodsedler til tre Pence ogsaa.«

»Men De kan da ikke sælge Lodsedler til fem Shillings og tre Pence — paa den samme Gevinst?«

»Jo, i mit Lotteri kan det sagtens lade sig gøre.«

Omsider kom den store Dag. Pastor Smith saa med mørke Miner paa O'Tara, der børstede og kæmmede Benny endnu omhyggeligere end sædvanlig, og sagde: »Hvorfor gør De dog saa meget ud af det, naar vi alligevel skal af med ham? Lad hans nye Herre sørge for det.« Men O'Tara svarede værdigt: »Jeg er i Færd med en Novene til Guds Moder, for at Benny kan faa et godt Hjem. Og jeg vil ikke sende Dyret ubørstet til det Sted, hun vælger.«

O'Tara saa meget skævt til Pastor Nortons Anstrengelser for at sælge Lodsedler. »Her

^A/₅ „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-
Skræderi og Konfektion leveres
til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder
en Konto

^A/₅ „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Redaktionen i Sommerferien

I Ferietiden (1. Juli – 10. Aug.)
maa al Korrespondance vedr.
Bladet adresseres til:

„Katolsk Ugeblad“
Bogtrykkeriet „Athene“
Svanemosegaardsvej 4
København V

*

Telefonisk Henvendelse til Redaktio-
nen kan ske paa Bladets Telefon (Eva
2512) hver Lørdag i Tiden Kl. 17 – 18
samt Søndag Kl. 10 – 11.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

kommer han og praler med alle de Penge, han skaffer! Man skulde dog tro, en Præst havde en Smule mere Følelse i Livet.«

Vejret var ualmindelig smukt den Dag og Besøget over al Maade tilfredsstillende. Sognets Folk var hyggelige, stilfærdige Mennesker, som var glade for den Adspredelse, Festen i Præstegaarden gav dem. Der var Boder og Sportsopvisninger paa den grønne Plads bag Præstegaarden, og Servering under Frugtræerne i Haven. Stemningen var yderst fornøjelig, kun Pastor Smith og O'Tara havde svært ved at se glade ud. Dagens Clou og Afslutningen paa Festen skulde Lotteriet være; det havde Pastor Norton bestemt. Og da Øjeblikket nærmede sig, fik han fat i Pastor Smith, som var i Færd med at liste sig hort. »Du maa da ikke stikke af nu!« raabte han. »Skal du maaske ikke have at vide, hvem der vinder Benny?«

O'Tara, som stod yderst i den store Skare, der havde samlet sig, sendte ham rasende Blikke. »Han ligner Cromwell!« sagde han til sig selv; men hans historiske Bitterhed blev afbrudt, da Pastor Norton bad ham hente Præstegaardens største Kurv til den vældige Bunke Sedler.

En ganske lille Pige trak nu et Nummer.

»Hvad staar der?« spurgte Pastor Norton.

»Tan itte læse,« sagde hun og holdt Sedlen i Vejret, saa alle kunde se, hvad der stod: »Præstegaarden«.

»Det er meget venligt af den, som har købt den Seddel, men der maa trækkes en anden,« udbød Pastor Smith.

»Træk selv!« raabte nogen.

Han gjorde det — og læste igen: »Præstegaarden«.

»Kan ikke en eller anden komme op og blande Sedlerne godt?« spurgte Pastor Norton. Der kom mange op og blandede; men Resultatet var stadig det samme.

»Ja, saa kan der vist ikke være nogen Tvivl om, at det er Præstegaarden, der har vundet

den store Gevinst?« sagde Pastor Norton. Og Forsamlingen, der hidtil havde forholdt sig ualmindelig rolig, klappede begejstret — og endnu mere begejstret, da to Smaabørn traadte frem med Benny imellem sig. Benny saa fløv ud, for han havde et stort Kort om Halsen, hvorpaa der med barnlig Skrift stod: »Fra os alle sammen til vores Præst«, og desuden en Konvolut, som viste sig at indeholde en kvitteret Regning paa et Aars Forbrug af Hundekiks samt et skriftligt Løfte fra Slagteren om en ugentlig Levering af passende

Kødben »i Taknemmelighed og Ærbødighed«.

»Jeg synes egentlig, jeg har klaret dette her ganske pænt,« sagde Pastor Norton til O'Tara, da han tog af Sted om Aftenen. »Alle fandt Idéen glimrende, og jeg er imponeret af, at Hemmeligheden virkelig blev bevaret saa godt. Og Indtægten var sandelig god.«

O'Tara saa angergiven efter ham.

»Og ham sammenlignede jeg med Cromwell! Tænk, at jeg ikke kunde se, hvad han har for et storartet Ansigt!«

Pater Adam Schall S. J

Kinesisk Departementchef

Den 25. Juli havde Schall offentliggjort sine, af Tegninger ledsagede, Forudberegninger. Det samme gjorde hans indfødte Modstandere. Deres Beregninger afveg dog ikke saa lidt fra hans. Schall havde desuden forudregnet Tiden for Formørkelsens Indtræden for alle Rigets andre Hovedstæder. For første Gang i Historien fik hele Landet forudnøjagtige Oplysninger om en kommende Formørkelse. Hoffet undlod ikke at fremhæve denne Kendsgerning i en Bekendtgørelse til Folket. To Medlemmer af Statsraadet, Ministrene Feng og Li, repræsenterede Kejseren paa Observatoriet under Formørkelsen, der indtraf nøjagtig som Schall havde forudberegnet, baade med Hensyn til Størrelse (den var nemlig ikke total) og Tidspunkt. Dette Resultat hensatte begge Ministre i saa høj Grad af Forundring, at den ene af dem paa Stedet nedskrev en Beretning om den mindeværdige Begivenhed. Den officielle Indberetning indsendte Feng næste Dag til Statsraadet. Heri gav han, ved at citere et klassisk kinesisk Ord »i enhver Retning fortræffeligt og fuldkomment«, den europæiske Viden-

skab den højeste Anerkendelse, som var tænkelig i Kina.

Den 11. September fik Raadet fra Schall tilstillet en nøgtern Rapport om Begivenheden. Og saa fra Provinserne indløb de gunstigste Beretninger om Forudberegningernes Tilforladelighed. Under Indtryk af det saaledes forefaldne befalede Kejseren, at alle Astronomer for Fremtiden skulde sidde paa Skolebænken hos Pater Schall.

Hen imod Slutningen af Aaret 1644 foretog »Himlens Søn« det sidste afgørende Skridt. Han udnævnte Schall til Direktør for det astronomiske Departement. Kultusministeriet, der skulde bekendtgøre Udnævnelsen, tøvede imidlertid, fordi haade Departementets og selve Ministeriets Embedsmænd frygtede for, at den nye Direktør skulde optræde for selvstændigt. Da Kejseren i Begyndelsen af Februar Maaned 1645 kom under Vejr med Forsømmelsen, fik Ministeriet en ordentlig Røffel og Befaling om øjeblikkelig at publicere Udnævnelsen.

Først nu erfarede Pater Schall om Hædersbevisningen. Han værgede for sig af alle Kræfter. Hans Attraa bestod i direkte

Missionsarbejde, men nu var han bundet til en Statsvirksomhed. Han paaberaabte sig sine Ordensløfter, der forbød ham at modtage offentlige Embeder og verdslige Æresbevisninger. Selv om et saadant Forbud næppe omfattede det foreliggende Tilfælde — der maatte da i alt Fald kunde faas Dispens — saa vilde han alligevel under ingen Omstændigheder modtage Direktørstillingen, fordi han saa var tvungen til offentlig, ved Dragt og Embedstegn, at bære sin nye Værdighed til Skue.

Han overrakte Hoffet en indtrængende Ansøgning, hvori han, under Henviisning til sine Løfter og Mangel paa Evner til at bestride Stillingen, bad sig fritaget for Embedet. Syv Gange fornyede han sin Bøn, men forgæves. Kejseren ytrede højlydt sin Misfornøjelse med hans Vægring. Fra venligsindet Side blev det betydet ham, at under Mandschuregimentet vilde en saadan Holdning ikke blive taalt.

Nu greb ogsaa Missionslederen, Pater Furtado, ind. Pater Schall fik skriftlig Befaling fra ham om at overtage Posten med alle dens Pligter og udvortes Kendetegn under Henviisning til, at en Nægtelse kunde udlægges som Partitagen for det tidligere Dynasti. Dette havde nemlig endnu talrige Tilhængere rundt omkring i Riget, hvor de stadig, snart her, snart der, lavede Sammensværgelser og Oprør. Saa bøjede Pater Schall sig endelig og var fra nu af mod sin Vilje kejserlig-kinesisk Embedsmand.

Under hele Shun-chih's Mindrearrighed fortsatte alligevel de indfødte Astronomer deres Modstand over for den europæiske Videnskab og mod Schall personlig med de samme barnlige Indvendinger, som blev luftede under den sidste Ming-Kejser. Mandschurerne, der nærrede den dybeste Beundring for den astronomiske Videnskab, saa derimod i dens Repræsentant paa Stedet, Pater Schall, en dem overlegen Aand.

Kun paa denne Vis lader det sig forklare, at de højeste Personligheder indenfor Mandschuregimentet søgte enhver Lejlighed til paa den venskabeligst tænkelige Maade at omgaas den lærde Missionær.

Det var ogsaa paa denne Tid, at Koreas Konge, under et Besøg i Peking, sluttede Venskab med vor Pater, som paa hans Anmodning maatte paatage sig at undervise medbragte koreanske Astronomer.

Mod Slutningen af Regentskabsperioden fik Pater Schall Lejlighed til at vise den unge Kejser af Kina sin Hengivenhed og Troskab. Regenten — den tidligere nævnte Dorgon — pønsede nemlig paa ved et rask Kup at bemægtige sig Kejserens Person og derefter selv bestige Tronen. Som Forberedelse hertil havde han, efter at have tømt Statskassen og opkrævet nye Skatter og Toldafgifter, tvunget Tusinder af Haandværkere og Arbejdere til at gøre Fronttjeneste og arbejde paa en ny for ham og hans fremtidige kejserlige Fange in spe bestemt Bydel. Da Pater Schall havde faaet Visshed for, hvad der var i Gære, opsøgte han frygtløs den mægtige Mand, hvem han overlevede en Skrivelse, hvori han paapegede, at det af meteorologiske(!) Grunde i Forbindelse med ugunstige stedlige Forhold ikke lod sig praktisere at lave den nye Bydel.

Fortsættes

Hil dig, Maria!

Den guddommelige Moderværdigheds Vilkaar IV

Den virksomme Aarsag i hin Undfangelse af et nyt Liv er den Hellig Aand: »Den Hellig Aand skal komme ned over dig.« Den guddommelige Paavirkning, »den Højstes Kraft«, der bliver som det faderlige Ophav til det Barn, der skal fødes, er en vidtrækken-

de, altomformende Paavirkning. Den Hellighed og den Kraft, som den virksomme Aarsag i Kristi jordiske Fødsel besidder, er den dobbelte Løsning paa Marias dobbeltsidige Vanskelighed. Ærkeenglen forsikrer Maria, at hun skal faa ikke blot sit Moderskab, men ogsaa sin Jomfruelighed, en Jomfruelighed, der er den, hun vidste af, langt overlegen.

Moderens over al Maade fremragende Jomfruelighed bliver saaledes i Forening med den, bevirken- de Aarsags Hellighed ogsaa selv en Grund til Barnets Hellighed. »Derfor skal ogsaa det Hellige, som skal fødes af dig, kaldes Guds Søn.«

»Hellige og uplettede Jomfruelighed, med hvilke Lousange jeg skal prise dig, ved jeg ikke, thi ham, som Himlene ikke kan rumme, bar du i dit Skød.« Disse det romerske Breviars Ord skildrer godt en hvilken som helst Forfatters Forlegenhed, naar han forsøger at tale indgaaende om Marias Jomfruelighed. Guddommelig Moderværdighed er uforenelig med Tabet af Jomfruelighed, og Maaden, paa hvilken Guds Søn tilegnede sig Blod af Marias Aarer, bragte den fysiske Natur, det skabte menneskelige Liv, menneskeligt Blod, i et saadant Slægtskab med al Helligheds Gud, at ingen skabt Forstand kan fatte det. Marias Liv og Guds Liv smeltedes sammen i eet ophøjet Resultat: den menneskeblevne Guds Undfangelse. *Qui conceptus est de Spiritu Sancto, natus ex Maria Vergine.* Denne Trosartikel maa have været sød Musik for de ældre Generationer af Kristne, eftersom Marias Moderskabs Jomfruelighed for dem aabenbart var en Kilde til endeløs Glæde. Lad os ile tilbage til denne Jomfruens ophøjede Undfangelse; lad os i den store Jomfruelighed se et af Guds Mesterværker paa det overnaturliges Omraade. Vi burde have en medfødt Sympati for dette aandelige Under, eftersom vi er de Gudsborn, om hvem det siges, at de »ikke er født af Blod, heller ikke af Køds Begær, eller af Mands Begær, men af Gud« (Jo. 1,13).

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Det hænder —

af A. Joakim Rønnow

»Er De genert?« spurgte Tristesens, han kom hen til Bænken, hvor vi sad.

»Aner ikke, hvad det er at være det,« sagde jeg og rykkede, saa han kunde faa Plads i Solen.

»Generthed er en Ulykke,« sagde Tristesens. Jeg var genert, nu er det gaaet over. Man maa tage sig selv i Nakken, ellers faar man Mindreværdsfølelser, og saa kan man let gøre Fortræd ligesom den generte Papegøje. Men det hele beror paa forkert Opdragelse.»

»Den generte —?«

»Ja, nu skal jeg fortælle Dem om to Dreng og saa — naa: Han var en dejlig Dreng. Naar Moderen kom med ham paa Armen, skulde alle de ældre Damer, de mødte, røre ved ham og sige: Goddag, mit søde Barn. Drengen blev stiv og vendte sig bort og sagde: »Æh!« Moderen skændte paa ham: »Vil du pænt sige Goddag til den fremmede Dame« — og alt det. Drengen raabte: »Æh! Æh!« Men de mødte hver Dag en gammel Herre, som kun saa de Fliser, hvorpaa han gik. Drengen saa langt efter ham, og en Dag sagde han, da de igen passerede den gamle, gnavne Herre: »Da'e!« Den Gnavne saa op, men gik videre. Dette gentog sig Dagen efter. Tredie Dag, da Drengen igen sagde: »Da'e!«, kom den Gnavne hen til ham, rakte ham et Æble og sagde: »Goddag, min lille Ven.« Siden var de to rigtig gode Venner.»

Tristesens tændte sin Cerut og fortsatte:

»En anden Dreng ledsagede sin

Moder paa en Plads, hvor hun gjorde Husgerning. Drengen var opdraget paa Landet, var nylig kommet til Byen. Fruen i Huset forærede ham et Paaskeæg. Drengen blev rød og stod tavs med Ægget i Hænderne. »Sig pænt Tak,« sagde Moderen. »Nøj,« sagde Drengen. Moderen blev vred: »Vil du sige Tak for Ægget.« »Nøj,« sagde Drengen. »Hvad tror du dog Fruen tænker om dig,« skændte Moderen. »Saa ku' hun jo ha' la't vær' aa gi' me no'et,« svarede Drengen, meget logisk. Han blev opgivet af Moderen som ganske mageløs uartig.

Men noget efter følte Fruen en lille Haand i sin. Det var Drengen. Han kom af sig selv og hviskede: »Tak, kære Dame.«

Tristesens slog Asken bort: »Sarte Mekanismer, de Børn. Disse Dreng blev med Tiden velopdragne og lærte at lægge Masken. Det er, hvad det koster at leve i et civiliseret Samfund.« Tristesens trak Vejret dybt, bankede i Jorden med sin Stok. »— Manden, som havde solgt Papegøjen til Farbror, søgte at undskylde den: »Jeg glemte at sige Dem, at den er genert,« sagde han. »Man maa ikke lægge Pres paa den,« sagde han, »med Venlighed lærer den alt.«

Farbror havde Aftenen forud herset med Papegøjen. »Vil du sige Farbror,« kommanderede han, »vil du sige Farbror.« Men Papegøjen var tavs. Nu ved vi, at det var, fordi den var genert. Saa blev Farbror vred, rev et Par Fjer ud af Halen paa Dyret og satte den ind

i Hønsesuset. »Saa kan du sidde der i Nat,« sagde Farbror.

Men om Morgenen, da han kom for at lukke Hønsene ud, maatte han læne sig til Dørkarmen. Inde i Hønsesuset vaklede Hønsene rundt, de var allesammen plukkede, som om de med det samme skulde i Suppegryden. Og midt blandt dem sad Papegøjen i en Sky af Fjer. Den gentog i et Væk: »Vil du sige Farbror, vil du sige Farbror.«

Nu kan De jo selv drage Moralens ud heraf,« sagde Tristesens, »men det er Historien om den generte Papegøje.« Og saa trissede han af.

SKÆRSOMMER

*Har du prøvet en sommerskøn
Solskinsdag*

*at lægge Støvet og Studierne bag,
og søge ud i en Skov, ved en Sø,
paa en Mark eller Eng, der dufter
af Hø,*

*at stirre op mod de store Vidder,
at lytte til alle Smaafuglenes
Kvidder,*

*til Myggen, der svirrer, til Bien,
der summer —*

*ja, saa ved du, at Bylivets Kummer
udviskes, forsvinder, forstummer!
Dér — i Guds mægtige fri Natur,
der ligger selve Lykken paa Lur,
i hvert sitrende Straa, i hvert
bævende Blad,*

*og er det lykkedes dig at forstaa,
at alt dette skønne er blevet dig
givet,*

*bør du glæde dig dobbelt ved
Livet;*

*og takke for Solskin og Regn,
som det kommer,*

*for Vinter og Vaar, — og Skær-
sommer.*

Benedicte Berggreen.

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Jewan lavede en særlig Stald til den nye Han, for at den ikke skulde komme op at slaas med »Hjorten« om Hunnen. Han tog saa sin Bøsse og Hunden og begav sig hen til Sandra.

»Mor, Jewan er kommen,« raabte Sandra.

»Jewan, du maa gaa hen paa Badeanstalten og vaske dig ren, og saa maa du tage noget andet Tøj paa og kaste det gamle væk.«

For første Gang i sit Liv kom Jewan i Bad. Hvad Svamp og Sæbe skulde bruges til, havde han ingen Anelse om, og han lagde derfor disse Ting til Side. En af Arbejderne forklarede ham nu, hvortil Sæbe og Svamp skulde bruges, og han begyndte med Iver at vaske sin snavsede Krop. Badet bekom ham saa godt, at han ikke holdt op med at vaske sig, før han havde brugt et helt Pund Sæbe.

Han havde helst taget sin uldne Skjorte paa igen, men det turde han ikke for Sandras Moder, og han trak derfor en Bomuldsskjorte paa, skønt han frøs i den. Sin Uldtrøje, Skindstøvlerne og Huen tog han under Armen og gik saa hjem.

»Hvorfor har du taget disse Ting med, Jewan?«

»Jeg faar maaske Brug for dem igen.«

»Nej, du faar ingen Brug for dem mere. Kast dem blot bort! De er alt for snavsede!«

Jewan maatte rette sig efter Sandras Moder, den strenge Katarina Iwanowna, som han paa sin egen Manér kaldte »Kadron«.

En ny og mærkelig Tilværelse begyndte nu for ham. Nu maatte han ikke mere sidde paa Gulvet, men skulde sidde paa en Stol. Her var intet Ildsted, og Jewan fandt derfor, at Stuen altid var kold. Længst varede det dog, inden han fik lært at sove i den bløde Seng. Ofte laa han hele Natten uden at kunne sove, og saa lændte det, at han bad om, at Hunden maatte sove hos ham. Men paa dette Punkt var Kadron ubøjelig.

»Jewan, man sover ikke sammen med en Hund. — Det er noget Griseri!«

Naar Jewan var alt for forpint, skete det, at han stod op af Sengen og lagde sig paa Gulvet, hvor han saa lidt efter faldt i Søvn og drømte, at han befandt sig i Faderens varme Telt ved Pullsøen.

Lidt efter lidt vænnede han sig til at sidde paa en Stol, at vaske sig hver Morgen, at sove i en Seng

og at bære rene Klæder. Men lang Tid tog det, inden han lærte at bruge Kniv og Gaffel. — Det gik meget lettere med Fingrene.

Dagene blev kortere og kortere, og snart vilde den lange Polarnat begynde. Jernbanen nærmede sig sin Fuldendelse. Man sagde, at Dæmningen gik helt ud til Ishavet, hvor man var ved at grundlægge en ny By, Murmansk. Paa Skinnerne løb allerede nu et lille Lokomotiv og et Par Vogne.

Hver Dag spændte Jewan og Sandra de tre Renner for Slæden og kørte ud paa Imandra. I sin smukke broderede Rensdyrpels, med lange Skindstøvler og med Handsker af Rensdyrpoter lignede Sandra fuldstændig en ægte Laplænderinde. Jewan havde faaet en ny Trøje, nye Støvler og ny Hue.

Sneen hvirvlede op om dem, medens Slæden susede hen over Søen. Nærmere og nærmere rykkede Fjeldene og Granskovene paa den modsatte Kyst. Jewan pegede ind mod Kysten og nikkede i Retning mod de hvide Ødemarker.

»Skal vi ikke køre til min Egn, Sandra? Til Pullsøen? Jeg vil anskaffe mig mange Renner, og sammen vil vi saa køre langt, langt bort — helt til Kola. Om Sommeren vil vi sejle paa Søerne og Floderne, og vi skal se alle de store Vandfald. Mit Land er meget smukkere end dit. Lapland er det skønneste Land i Verden. Her kan man se Midnatssolen i al dens Skønhed, her oplever man den tyste Polarnat, hvor kun Maanen kaster sit Skær over Landet. Dets Floder fryser aldrig til. Ingen Steder har Fuglene saa bløde Dun som her. Rennerne vil bringe os frem overalt, saa langt Øjet rækker — de behøver ingen Veje, ingen Skinner. — Sandra, bliv i mit Land!«

»Jeg har jo baade min Moder og min Bedstefader, og jeg holder meget af dem begge,« sagde Sandra; »men der er ingen, som du holder af, kom du derfor til os.«

Længe forsøgte de at overtale hinanden og bevise, at netop deres Land var det smukkeste, men det lykkedes ikke, enhver af dem troede stadig, at deres Land var det skønneste og dejligste i Verden.

Paa Hjemvejen kørte Sandra og Jewan hen til Telegrafkontoret og tog den trætte Kadron med hjem.

Da den lange Polarnat igen begyndte, sagde Kadron til Sandra: »Nu maa du tage dine Bøger frem og se at lære noget. Og du Jewan,

har du lært noget — har du gaaet i Skole?«

»Ja, jeg har gaaet i Skole en Vinter.«

»Hvad kan du?«

»Jeg kender A.«

»Og hvad mere?«

»B.«

»Og saa?«

»Ikke mere, Kadron.«

Sandras Moder lo.

»Saa maa vi hellere tage fat.«

(Fortsættes)

Ungpigestævnet

Den 18. Juni holdtes der Stævne hos Liobasøstrene. Det var denne Gang unge Piger, beskæftigede paa Hospitaler, Fabrikker eller i Huset, det gjaldt! Der mødte ca. 25 Deltagere, Forstanderinde S. *Maria Birgitta* bød Velkommen, og efter en Sang talte Pastor *Benzon* til os om det personlige Gudsforhold, og hvilken Betydning det har, specielt for Katoliken, at vi søger og modtager vor aandelige Næring det rigtige Sted, hos Kirken, gennem Sakramenter, Liturgi og Fællesskab. Naar vor Tro er levende, bliver Kirkens Anordninger, ja selv Katekismen, der kan synes saa tør, — levende for os, og vi lærer at forstaa, at det altsammen hjælper os fremad mod GUD.

Derefter sang Forsamlingen en Sang, og Politibetjent *Frk. Howitz* talte om Hverdagspligterne: hvilken Betydning det maa have for os at tage vor Tro med paa Arbejdspladsen og i Udførelsen af vort daglige Arbejde. *Frk. Howitz* sluttede med at fortælle en gammel svensk Legende, der viste, at Næstekærlighed bevarer os og beriger vort Liv, fordi den udspringer af Kristi Kærlighed. Efter endnu en Sang talte Forstanderinde *Frk. Bodil Warming* om Betydningen af, at vi som Kristne selv er »i Orden«, idet vi ellers vanskeligt kan udføre et Arbejde eller en Opgave som Kristne. Det er af en afgørende Betydning for vort Kristneliv, at saavel Pligter som Fritid, hele vort Menneskeliv er indviet og overgivet til GUD.

Mødet blev afholdt i Klosterets Have. Efter Talerne gik vi op i Søstrenes Opholdsstuer og drak »Saftevand« med Kager til, mens Samtalen gik livligt. Den gode og indholdsrige Aften sluttede med Andagt i Kapellet ved Pastor *Benzon*.

Søstrene har udtalt, at dersom vi igen vil komme til en lignende Aften, er vi velkomne, og vi er sikkert mange, der meget gerne saa, at en saadan Aften blev et fast Led i Sommerens Stævner.

Deltager.

Sygeplejerskestævnet

Den 21. Juni afholdtes det første katolske Sygeplejerskestævne. Vi har jo haft en Retræte, men et Stævne har vi ikke haft, og vi mødte derfor med stor Forventning. Allerede Kl. 16 begyndte Sygeplejerskerne at indfinde sig, — særlig for Nattevagterne var det jo godt at kunne tilbringe nogle Eftermiddagstimer i Søstrenes store Have. Da vi Kl. 19½ gik op i den store Opholdsstue, var Deltagernes Antal efterhaanden vokset til ca. 50, deriblandt var en Repræsentant for den katolske Lægeforening, Overlæge *Søndergaard* fra Næstved, der havde gjort os den store Glæde at tage herind og være med til Stævnet. Desuden var Forstanderinderne fra Bispebjerg og Rigshospitalet, Frkn. *Funding* og *Magnussen*, samt Instruktions-sygeplejerske Frk. *Hornemann*, Kommunchospitalet, kommet tilstede. Forstanderinde Søster *Maria Birgitta* bød velkommen og udtalte, at det var Søstrenes Haab, at mange katolske Sygeplejersker vilde føle sig hjemme i Klostret, og de skulde alle være hjertelig velkomne til at tage ud i Klostret paa deres Fridage og tilbringe nogle rolige Timer der.

Derefter talte Pater *Coenen* om »Den katolske Sygeplejerske«. Vi mærkede, som ved tidligere Lejligheder, Paterens Interesse for og Forstaaelse af vor Stand. Han talte, helt bogstaveligt, om den katolske Sygeplejerske, idet han begyndte med »Syge«. Det var ikke »et Tilfælde«, hun skulde pleje, men den syge, Mennesket, — derefter om »Pleje«, om hvordan al Pleje af Syge, al Barmhertighedsgerning har sit Udspring i Kristendommen, ædelig den kvindelige Endelse: »ske«: at netop Sygepleje var en speciel kvindelig Opgave, fordi Kvinden, hvad enten hun bliver Moder eller ej, i sig bærer Moderinstinktet, der ogsaa gennem Sygeplejen kan faa rig Opfyldelse og komme lidende Mennesker tilgode. *Sjælesorg* og *Sygepleje* er nær beslægtede, sagde Pateren, idet begge arbejder for at hjælpe og tjene nødstedte Mennesker. Med Ordene: *den katolske*, vilde Pateren sige, at vi skal huske, at Gerningen er *Guds* Gerning; meget menneskekærligt og nyttigt Arbejde, der er udsprunget af Kirkens Arbejde i de første Aarhundreder, er nu afskaaret fra Kirkens Liv og vedkender sig maaske ikke engang

sin Oprindelse. Men disse Arbejder vil før eller senere miste deres Kraft, idet de er som afhuggede Grene, der tilsidst vil hentorres, fordi de ikke længere faar Næring fra Stamme og Rod. Pateren sluttede med at udtale, at han gennem sit Foredrag havde beskrevet den kristne Sygeplejerskes *Ideal*, det hun skulde stræbe efter at efterleve. —

Derefter talte Sygeplejerske Frk. *Martha Møller*, Blegdamshospitalet, om sine Oplevelser i Finland. Enkelt og stilfærdigt forklarede hun, hvorledes det havde været at leve iblandt og hjælpe det modige finske Folk, der midt i Bomberegningen bevarede Ro og Orden, ogsaa Børnene helt ned til 10-Aars Alderen.

Overlæge *Søndergaard*, der havde bragt forskellige interessante Oplysninger med om katolske Sygeplejerskers Sammenslutninger i andre Lande, opfordrede os til, i Lighed med de katolske Læger, at slutte os sammen. Lægeforeningen vilde gerne bistaa os med de Oplysninger, de sad inde med.

Derefter talte Oversygeplejerske Frk. *Rudfeld*, Frederiksberg Hospital, om Betydningen af at bevare Sindet ligevægtigt og roligt paa en Hospitalsafdeling, og at en katolsk Sygeplejerske havde et særligt Ansvar, fordi hun kender Hjælpekilderne til Sindets Ligevægt.

Sygeplejerske Frk. *Benedicte*

Egen Fabrik

for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

RAADHUSPLADSEN 14

fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog det er sundere for Nerverne

Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Harhoff, Bispebjerg Hospital, talte om det personlige Ansvar som kristen Sygeplejerske, og Sygeplejerske Frk. Ellen Møller, Amtssygehuset, Gentofte, talte om Maria, Jesu Moder, hvis Livs Motto var: Se, jeg er Herrens Tjenerinde.

De forskellige Indlæg, der var korte og klare, paahørtes med stor Interesse. Sygeplejerske Frk. Lili Howitz takkede derefter Overlæge Søndergaard for hans Beredvillighed og Interesse for en Sammenslutning af katolske Sygeplejersker. Han havde givet os et Puf, en Opfordring til at slutte os sammen, — hvad mange af os nok i det stille allerede har overvejet. Derefter sang Frk. Howitz et Par Sange, og den gode og indholdsrige Aften sluttede i Kapellet, hvor vi sang, og P. Coenen sluttede med sakramental Velsignelse.

Nu ved vi, at der ventes noget af os; der ligger en Opgave og venter paa at blive taget op. *Mon vi er i Stand dertil?* Om vi i hvert Fald blot kan opnaa en saadan Sammenslutning, saa vi kan mødes f. Eks. et Par Gange i Løbet af Vinteren, maaske til Messe, hvor vi sammen kan bede for de Anliggender, der specielt maa ligge den katolske Sygeplejerske paa Hjerte.

Deltager.

Roskilde K. U. K.

Katolske unge Kvinder

I Foreningens Aarsberetning læser vi:

Den 1. Maj 1939 lejede vi K.U.K.-Huset og d. 4. Maj holdt vi Flyttedag... Naar vi ser tilbage paa Aaret, der gik, kan vi kun sige Tak til Kristus, vor Konge, og til Maria, vor Dronning, for det Aar har været en Velsignelse for os alle sammen. Uden Tvivl har det været et svært Aar, men ved Guds Hjælp er vi kommet godt igennem. Vor Forening og Meningen med Huset paa-lægger os et stort Ansvar — det er ingen Barneleg. Det Ansvar hviler paa os alle i Fællesskab og paa hver især... Huset har en stor Betydning, ikke alene for dem, der bor her, men ogsaa for alle de andre, der rejste fra os, og som er glade ved af og til at kunne komme tilbage til »Hjemmet«; mest betyder det dog for den lille Stab, som er knyttet til det med ubrydelige Baand. Vi haaber, at den lille Stab maa vokse med Tiden, at efterhaanden flere af vore unge Piger maa høre Guds Røst, der kalder alle til Apostelidealet. Den danske unge Pige længes efter et højt Ideal, og i K. U. K. finder hun det. Her finder hun den hellige Jomfrus Ideal: »tjene Jesus i hans Kirke« ...

Fremtiden maa ikke gøre os bange; det vilde være utaknemligt. Hvad Tiderne vil bringe os, ved vi aldrig, men eet er absolut sikkert: hvis vi gør, hvad vi kan, gør Vorherre Resten. Hvad vi kan, lærer Erfaringen os, og den Erfaring bør give os godt Mod...

Økonomisk set kunde det første Aar i K. U. K.-Huset vel næppe være gaaet bedre. Vor Indtægt er en Smule større end Udgifterne. Se her nogle Tal: *Indtægt:* 2496,14 Kr. — *Udgift:* 2442,14 Kr.

Der er altsaa 54 Kr. tilovers. Overskudet er ikke ret stort, men vi arbejder heller ikke for at samle Penge. Vi maa huske, at Husets Installation ikke var helt billig, saa vi kan regne med, at det vil gaa bedre endnu i det Aar, som begynder ...

Siden 1. September har der været 1724 Medlemsbesøg i Huset om Aftenen, og blev bedt 923 Rosenkranse. Vi holdt 16 Fællesmøder for Medlemmerne, med ialt 257 Deltagere, desuden 11 Aspirantmøder, 29 Møder for Yngreafdelingen (K. U. P.) og 31 Møder for Solskinsbørnene; og endelig 4 Fælleskommunioner. Husk, at disse Tal kun gælder de sidste 8 Maaneder. Vi nævner endnu de forskellige Festaftener og Besøgene i Huset i Dagens Løb ... og alt det er Tegn paa, at de unge Piger er glade for deres K. U. K.-Hus, som de med Stolthed kalder deres Hjem.

Indsamlingskomitéen

har ikke længe ladet høre fra sig. Som det fremgaar af nedenstaaende, er der siden Nytaar indkommet en Del Penge, men Udgifterne er stadig store og de nødlidendes Antal lige stort, saa Hjælp stadig er meget ønskelig.

Vi har med Tak modtaget:

I. S.	15.—
Kristne Pol.	5.—
A. L.	30.—
Frk. R.	10.—
E. N.	10.—
Frk. T.	5.—
Anonymt v. Fm. L.	10.—
Indsamlet v. H. B.	50.—
H. B.	5.—
Ved Frk. O.	5.—
L. A.	5.—
N. H.	0.50
Karen J.	100.—
Samme	10.—
A. L.	15.—
Renter paa Postkt.	4.34
Bankrenter	2.65
Tidl. modtaget	7578.01

7860.50
Udgifterne andrager 6999.47

Rest 861.03

Lili Howitz,
Chr. Winthersvej 5, Kbhvn. F.
Verner Stabehl,
Amerikavej 9, St. tv., Kbhvn. V.

Bazar i Helsingør

Søndag den 14. og Mandag den 15. Juli afholder St. Vincent Søstrene i Helsingør deres aarlige Basar. Der er i Aar særlige Grunde til at kalde paa alle St. Vincent Søstrenes talrige Venner nær og fjern; de bør i god Tid indsende deres Gaver, og har nogen af dem Lejlighed til at komme til Helsingør de nævnte Dage, vil Søstrene sikkert byde dem hjerteligt velkommen.

De særlige Grunde til i Aar at gøre en ekstra Indsats her er: 1. at al Forbindelse for Tiden er afbrudt mellem Søstrene i Helsingør og Frankrig, saa at der derfra ingen Støtte kan komme — og 2. at de vanskelige Tider, vi alle oplever, stiller større Krav end sædvanligt til St. Vincent Søstrene fra dem, der i Haab og Tillid venter Hjælp fra de gode Søstre i deres Nød. — Hele Basarens Indtægt gaar ubeskaaret til Helsingørs Fattige og Syge.

Hver Bøn, hver god Tanke, hver barmhjertig Handling bærer Ved til det Kærlighedens Baal, Jesus Kristus har skabt paa vor stakkels Jord, der i disse Tider — vel mere end nogensinde i Menneskeslægten Historie — kalder paa enhver, der kan bede, paa enhver, der nær gode Tanker, paa enhver, der formaar at handle barmhjertigt.

For de vældige Verdensbegivenheder, som optager alle Sind og griber ind i alles Forhold, bør vi dog ikke glemme de smaa, de enkelte Menneskeskæbner. Derfor: støt St. Vincent Søstrenes Basar i Helsingør den 14. og 15. Juli!

Helene Berg.

Møder i København

Københavns og Ordrup K. U. K. Søndag d. 7. Juli har vi igen Cykeltur ud i det Blaa. Vi skal være mindst lige saa mange som sidste Gang! Københavns K. U. K. starter Kl. 10 (efter 8½-Messen) i Stenosgode og cykler til Femvejen, hvor Ordrup K. U. K. venter. Medbring Madpakke til hele Dagen! Paa Gensyn.

St. Annæ Hjem for Ældre

Ved Dødsfald er nogle Værelser blevet ledige paa Hjemmet, Skipper Clementsallé 13, og paa Annekset, Prøvestensallé 16. — Henvendelse til Forstanderinden. Telf. Amager 5985.

Surrealisme og moderne Aandsliv

De er kommet paa Udstilling. Deres Øjne møder den brogede Mangfoldighed af Former og Farver, som en Maleriudstilling byder paa. Der er Billeder, der er gjort paa en saa gammeldags Maner, at man snart bliver færdig med dem. (Det er ikke den Slags Indtryk, der tager paa Kræfterne!) Men nu standser De overfor et Maleri, som faar Deres Mine til at ligne et Spørgsmaalstegn. De begynder at faa Svimmelhedsfølelser. — *Hvad er dog dette?* Her er en Menneskefod, udstyret med et Øje. En Agurk, en Violin og et Rivejern samt endnu en Mangfoldighed af løsrevet Gods er paa en højt gaadefuld Maade indgaaet en Forbindelse med hinanden. Er det Kunstnerens Mening at skildre et Jordskælvs Virkninger eller Følgerne af Bombekastning? Paa ingen Maade. Manden, der har Billederne paa Samvittigheden, har villet skildre en Drøm eller en ejendommelig Sjælstilstand, og dertil anvender han en Del løsrevne Remedier. Det er vel ikke helt udelukket, at Kunstneren har villet gengive den Sindstilstand, som er foraarsaget af overdreven Nydelse af Spiritus? Den Side af Sagen vil jeg lade ligge og iøvrigt fastslaa, at det slet ikke er min Mening at bedømme Fænomenet ud fra noget kunstnerisk Standpunkt. Hvad

det angaar vil jeg nøjes med at nævne, at en kendt Billedhugger, som er Medlem af Charlottenborgs Censorkomité, overfor mig har betegnet Surrealismen som usund og kunstnerisk værdiløs.

Det, der interesserer mig, er Surrealismen som *Symbol paa moderne Aandsliv*. Thi det er naturligvis ikke nogen Tilfældighed, at denne Kunstretning opstaar netop i vor Tid. Den er Frugt af den almindelige Opløsning i Aandens Verden. Det er netop betegnende, naar Surrealismens egne Teoretikere eksempelvis vil forklare de billedlige Sannemurier som Skildring af en Drøm, thi en Drøm er en Opløsningstilstand. Fordi Viljen ikke »dirigerer Færdslen«, sker de forunderligste Sammenblandinger og Meningsløsheder.

Det er betegnende for moderne ikke-katolske Mennesker, at de opfatter Livet *stykkevis*. Deres Livssyn udgør ikke et stort, harmonisk opbygget og afvejet Hele, men en Samling *Brokker*. Mere eller mindre forvirrede Begreber, der stammer fra Ideologier eller Lærebogsforklaringer, svømmer rundt mellem hinanden i Sindets Indsø. Der er end ikke Forsøg paa at forbinde Brokkerne med hinanden, saa der kunde komme noget helt ud af det. Man har ikke noget at

klinke med, og Stumperne passer heller ikke sammen.

Alene det katolske Livssyn udgør et *harmonisk Hele*. Der et eet stort Livsmaal, der er Midler til at naa dette Maal; hver Ting har sin Plads i Helheden; intet er uden Betydning for Endemaålet. Vor Religion har »kortlagt« Tilværelsen for os. Store Omraader er stadig udforskede. Men det hindrer os ikke i at have det store Overblik, og vi er aldrig i Tvivl om, hvorledes Livet bør anlægges, og paa hvilken Maade der kan bødes paa Forstyrrelser og Ødelæggelser. Vi undgaar Planløshed og vil under alle Forhold føle Tryghed. Intet kan hindre os i at naa vort Maal.

Den store Harmoni er opstaaet, idet det ikke drejer sig om Menneskeværk, men om Gudsværk. Vi bygger vort Liv op paa Troens Klippefundament. Den katolske Sandhed er ikke nogen Brok. Den er en universel Helhed. Den gælder til enhver Tid og er uafhængig af historiske og geografiske Forhold. Det er ikke blot en Helhedsopfattelse, som passer harmonisk ind i *min* Tilværelse, men i *alle* Menneskers Tilværelse.

Blot vore samtidige vilde erkende det umulige i et Verdensbillede, der bestaar af Brokker, og i Stedet søgte Helheden, hvor den findes. C. B.

Horisonten rundt

Kirkeskatten og de smaa Kredses ugentlige Bidrag

Vore Artikler om den forestaaende Organisation af »Katolikernes Selvhjælp« har som ventet fundet stærk Tilslutning. I en Række Breve til os har man fra mange Sider udtrykt sin Iver efter at tage fat og sin Glæde over netop den Form, som Biskoppen har valgt: de smaa, levende Celler og de smaa, hyppige Bidrag.

Der er maaske Grund til med faa Ord at forklare Forholdet mellem Kirkeskatten og den nye Indsamling. Den pligtmæssige Kirkeskat betales til Sognet. I Øjeblikket betaler hver Katolik saa meget i Kirkeskat, som han selv fastsætter. Der stilles sommetider Forslag om at gaa over til en Kirkeskat-Ligning, en Fastsættelse af Skatten i Procenter af Aarsindtægten. Hvor- dan man nu end vil ordne sig her, er der ikke større Udsigt til, at denne Skat vil være tilstrækkelig til Sognets Udgifter, al Sparsommelighed til Trods.

Naar Kirkeskatten gør visse Sogne »selvhjulpne«, er det, fordi disse Sogne dels tæller mange Katoliker, dels ogsaa raader over andre Indtægter: Legater, Lejeindtægter fra en Ejendom el. lign. En anden Del af Sognene er ikke saa heldigt stillet. De har ikke saadanne Ekstra- indtægter, og i mange Tilfælde er Menigheden saa lille, at Kirkeskatten trods al god Vilje umuligt vil kunne slaa til.

Her er det, at Vikariatet maa hjælpe. Af de Penge, der gaar gennem Biskoppens Hænder, er det kun en yderst ringe Del, som benyttes til Vikariatets egen »Centralorganisation«. I alt væsentligt bestaar Vikariatets Udgifter i Præstelønninger og anden Hjælp til de mange Sogne, der er lovligt undskyldt i, at de ikke kan »staa paa egne Ben«.

Til disse Udgifter er det, at den ny omfattende Sammenslut-

ning skal hjælpe. Man har kaldt de smaa ugentlige Bidrag for en Slags »katolsk Statsskat« til Forskel fra Kirkeskatten som en »katolsk Kommuneskat«. Med større Ret kan man tale om Bidragene som en »fælleskommunal Udligningskat«, hvorved vi alle er med til at hjælpe dér hvor Hjælpen tiltrænges haardest. Det er noget i Retning af det Forslag, Pater Martindale stiller i sin Artikel i denne Uge: at de rigere Sogne hjælper de fattigere, og det er, som Pateren siger, en »god og kristen Maade at ordne Tingene paa«.

Glæden over en dansk Biskop — og den tilhørende Pligt

I den enstemmige Glæde, hvormed vi for halvandet Aar siden allesammen hilste Budskabet om, at vi havde faaet en dansk Biskop, laa sikkert for mange ogsaa en Erkendelse af, at der hermed samtidig var stillet os den Opgave og den Pligt at gøre Kirken selvhjulpne i økonomisk Henseende. De Biskopper, der kom til os fra andre Lande, bevarede Forbindelser hjemme i deres Fædreland, som viste sig villige til at hjælpe i en vanskelig Situation. Ved at give os en dansk Biskop har Kirken bl. a. sagt til os, at vi ikke længere bør bygge paa andre Kræfter end vore egne.

Samtidig er der saa sket det, at en Række Ordener, som har kunnet bestride Sognearbejdet i fattigere Sogne ved Hjælp af beskedne Tilskud fra deres Ordensledelse, nu ikke længere kan forvente selv den mindste Hjælp. Det paalægger os med endnu større Beslutsomhed at sørge for de mange smaa Bækkes Vækst til den store Aa, der af Biskoppen kan dirigeres til de magre Egne i det katolske Land.

God gammel Pædagogik

Blandt de mange Rektortaler ved Skoleaarets Afslutning nævner vi den, som blev holdt i Roskilde Katedralskole af Rektor Lauritsen. Han fortalte om en gammel latinsk Indskrift, der engang stod paa Skolens Væg, men nu findes paa Det kongelige Bibliotek. De latinske Strofer er nu blevet oversat og Oversættelsen ophængt paa Skolen. Vi gengiver Oversættelsen, hvis Pædagogik har stedsevarig Gyldighed:

Her paa det maledede Billede,

Dreng, I Jesus betragter,
ham for hvem Himmel og Jord
skælver og Helved har Gru.

Han er den, som Gud Faders,
den Højstes, Visdom er
kaldet,

ham sin Taksigelse bringe hver,
som i Verden er viis.

Først ved sin Lærdom som
tolvaars Dreng stor Undren
han vakte,

den Gang han skriftkloge gav
klare, belærende Svar;
dernæst at han skulde blive den
store Lærer for Verden,
Faderen selv ved hans Daab
siger i herlig Sentens.

Derfor velan, min Dreng,
allerede fra tidligste Barndom
lær ham tilfulde forslaa, klog
du da bliver og from.

Ham du bringe din Hyldest i
Bøn og Salmer ved Daggry,
og naar til Hvile du gaar, ej du
ham slippe af Sind.

Maalet forfølg for din Søgen
i Lid til ham, din Beskytter;
Lediggang stedse du sky, hæslige
Lyster forsag.

Ham du dig stille for Øje som
Grænse og Maal for din Higen,
og — han vil skænke din Aand
Luftningens løftende Fang.

»Dine Penge være forbandede sammen med dig!«

Det var St. Peter, der var impulsiv, men venlig af Temperament (sammenlign hans Taler til Jøderne med St. Stefans!), som slyngede denne Forbandelse imod sin ulykkelige Navnebroder, Samaritaneren Simon, og denne blev grebet af Rædsel. Hvorfor gjorde St. Peter det? Jo, Simon havde været en betydende Personlighed i Samaria. Han selv og andre ansaa ham for at være »den store Guds Kraft« (hvad nu det nøjere kan betyde), han kunde udføre mærkelige Gerninger (vi ved ikke hvilke, men mærkelige nok til, at hele Samaria var optaget af ham), og han blev stærkt grebet af de Mirakler, han saa St. Filip udføre. Derfor omvendte han sig og blev døbt. Peter og Johannes kun for at konfirmere de nyomvendte der paa Stedet og fik Helligaanden til at komme ned over dem. Dette gjorde et endnu stærkere Indtryk paa Simon, som tilbød St. Peter en Sum Penge for ogsaa at kunne give Helligaanden ved Haandspaalægelse. Da var det, at Peter for op med de nævnte fordommende Ord. Og derfra har vi Ordet »Simoni« — den frygtelige Ting at ville købe overnaturlige eller aandelige Ting for Penge. (Se Apostl. Gern. 8, 4—25).

Penge og Religion

Nu er det en ganske speciel Synd at ville købe noget aandeligt for Penge, men allesammen afskyr vi rimeligvis *enhver* Forbindelse mellem Penge og det aandelige; vi vilde ønske, at Penge aldrig blev nævnt i Forbindelse med Religionen. Jeg for min Del vilde ønske, at Kirkens økonomiske Behov aldrig blev nævnt fra Prædikestolen; hvis der (som jeg nævnede sidste Uge) er fuldt Samarbejde mellem Præst og Menighed, saa er der andre Steder og andre Tidspunkter, hvor de Ting kan be-

handles i fri Drøftelse mellem Præsten og en omhyggeligt udvalgt Kreds af Sognebørn (som sikkert kender mere til den Slags Ting end Præsten gør — og sikkert ogsaa burde gøre det); og maaske hele Situationen kunde forklares et Par Gange om Aaret for en »Generalforsamling« i Sognet paa et neutralt Sted i en Sal. Dette er ogsaa ganske i Apostlenes Aand (Ap. Gern. 6, 1—6). De græsktalende nyomvendte begyndte meget snart at give ondt af sig, fordi de mente, at deres Enker blev tilsidesat ved den »daglige Uddeling« til Fordel for de hebræiske nyomvendte. Saa sammenkaldte Apostlene netop en »Generalforsamling« og sagde, at de vilde ansætte »Diakoner«, d. v. s. Tjenere, til at tage sig af hele den Side af Sagen, fordi »det sømmer sig ikke, at vi forlader Guds Ord for at tjene ved Bordene.« Jeg tror, at disse Ord i Almindelighed fortolkes bogstaveligt — d. v. s. »at tage sig af Maden«, de Fællesspisninger, som blev anrettet for fattige Kristne. Men der er imidlertid gode Grunde til at oversætte »trapeza« med en anden Betydning af dette Ord — »Banker« eller (mere omfattende) »Pengesager«: Uddeling af Almisser. I hvert Fald følte Apostlene, at de burde være fritstillede til at kunne »hengive sig til Bøn og Ordets Tjeneste«.

Om at »leve af« Evangeliet

Paa den anden Side stod det fast, at ogsaa Apostlene maatte have noget at spise. Det er sikkert, at disse første Apostle levede af Almisser, og St. Paulus siger (1. Kor. 9, 6—15), at det havde de fuldkommen Ret til. Han er ligefrem brutalt sikker paa det. »Naar vi saar aandelige Ting for jer,« spørger han, »er det saa for meget, hvis vi høster timelige Ting hos jer?« Han insisterer paa, at »saaledes har

Herren selv forordnet, at de, som forkynnder Evangeliet, skal leve af Evangeliet.« Saadan Ord lyder næsten grimt, men vi kan ogsaa mindes, at Vor Herre nok vilde have, at Ordets Tjenere skulde leve af Almisser, men (som en lidt sarkastisk Tilhører kunde sige) derfor ogsaa i stor Fattigdom! Vor Herre ønskede, at hvor gavmilde de troende end maatte være, skulde hans Repræsentanter i deres personlige Tilværelse leve saa nøjsomt og tarveligt som overhovedet muligt — kort sagt som frivilligt fattige Mennesker.

St. Paulus fortsætter ogsaa med at undskylde (hvad han ret ofte maatte!) hvis han synes at prale, men understreger, at han selv tjente sit Levebrød ved sit Haandværk og ikke økonomisk laa nogen til Byrde. Han brugte nemlig sin Formiddag til at arbejde med sit Hjemlands ciliciske Klæde, et Slags haardt Stof, som man lavede Regnfrakker, Telte og lignende af. Det forhindrede dog ikke, at han senere blev nødt til at opgive dette og var taknemmelig for Almisser.

Menighedens Messe-Gaver

Saaledes blev til en Begyndelse de troendes Gaver udtrykkeligt givet til den lokale Præst (eller Gruppe af Præster) til disses nødtørftige Opretholdelse af Livet. Naar de troende under Offeret bragte de Ting, der var nødvendige til selve Messen og til Menighedens fattige, var det deres Mening, at det stedlige Præsteskab ogsaa skulde lægge tilside, hvad de havde Behov for at opretholde Livet.

Det er vor Pligt at være ganske oprigtige. Denne Praksis og denne Tanke er forsvundet. De troende bringer nu ikke mere Føde og Klæder med til »Offeret« i Kirken. Kirken kan nu besidde Indtægter, som en Biskop kan benytte til at sørge for en sømmelig Levestandard for

sine Præster; en Præst kan ogsaa personligt være rig (f. Eks. ved Arv) — og *dog* har han ikke blot Lov til, men skal normalt tage imod det fastlagte »Stipendium«, der gives, naar han læser Messen for en eller anden. (Jeg sagde: Kirken »kan« besidde Indtægter o. s. v. Jeg tror, det er sandsynligt, at den faktisk vil komme til at besidde det i mindre og mindre Udstrækning. Jeg har hørt, at efter den spanske Borgerkrig — den spanske Kirkes Rigdom var nu i hvert Fald en Myte — har nogle Franciskanere faaet Lov til at tjene til Livets Ophold ved personligt Arbejde. Jeg har dog ikke faaet det bekræftet). Om end »Messestipendiet« teoretisk er til den celebrerende Præsts daglige Behov, er det i den konkrete Praxis ikke Tilfældet, og jeg tror heller ikke, at nogen føler det saadan.

Vi kan ganske kort betragte Sagen under tre Synspunkter — det ene talmæssigt og følelsesmæssigt, det andet moralsk og det tredje aandeligt.

Er Messe-Stipendier til Fordel for de rige?

Folk siger sommetider: »De rige bliver nu i hvert Fald begunstiget. De kan faa mange Messer læst for sig, især efter Døden: de kan testamentere noget dertil!« Dertil kan svares — lidt for let, tror jeg — at de rige trænger til at faa læst en hel Del flere Messer end de fattige. Jeg tror, det er lidt uvenligt mod de rige, selv om de utvivlsomt har mere Ansvar (som de kan forsømme) end de fattige, flere Chancer for Selvtilfredshed, flere Fristelser til at blive indbildske og hovne — samt (farligst af alt) mere *Magt*. Det er meget faa Mennesker, som er stærke nok til at have Magt, uden at det er til Skade for dem. Men Gud dømmer ikke efter Regnetabellen. Han baserer ikke sin Barmhjertighed paa Statistik. Han fører ingen himmelsk Kontobog. »Hun gav mere end alle de andre«, sagde Vor Herre om Enken, der forlegent lagde sin

lille Mønt i Tempelblokken, mens de andre kom med klingende Pengeposer. Kan Værdien af den ydmygt fremrakte, med Afsavn sammensparede Gave, der sikrer Læsningen af *een* Messe, opvejes mod Værdien af alle de Messer, der skal læses, naar en Præst modtager et kolossalt »Stipendium«? Guds Gave svarer til Hjertets Gave.

Stipendiet paalægger Pligter

For det andet: Stipendiet virker nu til *de troendes Beskyttelse*. Naar en Præst tager imod et Messestipendium, paatager han sig en alvorlig Forpligtelse, som det er Dødsynd ikke at overholde. Han skal læse den Messe med alle dens særlige Betingelser: for *det* Menneske, paa den og den Dag eller til et bestemt Klokkeslet eller ved et bestemt Alter, hvis saadanne Betingelser er fastsat. Han maa i hvert Fald læse Messen, saa snart han paa nogen Maade kan, hvis der ikke er fastsat en særlig Dato; han maa aldrig paatage sig flere Messer, end han kan faa læst indenfor en rimelig Tid, og hvis han (f. Eks. paa Grund af Sygdom) opdager, at han ikke kan opfylde, hvad han har lovet, maa han finde en anden, der kan, og til denne maa han give *hele* Messestipendiet; og hvis nogen har givet ham f. Eks. det dobbelte af det sædvanlige Stipendium, kan han ikke give det sædvanlige Beløb til sin Stedfortræder og »beholde Resten« — det er forbudt under Straf af *Ekskommunikation!* Det synes engang at være sket, at driftige Handelsmænd samlede Penge ind til at faa Messer læst, beholdt Pengene og »betalte« Præsten med Varer, f. Eks. Bøger, Levnedsmidler o.s.v. I saadanne Tilfælde vilde Præsten blive »suspenderet«, d. v. s. at han ikke maatte udøve nogen gejstlige Funktioner, og kun Paven kunde fritage ham for Suspensionen; og Handelsmanden vilde blive ekskommuniceret. Man ser, hvor frygteligt strenge Bestemmelserne er (der er mange flere) til Forhindring af »Handel med Messestipen-

dier«. Stipendiet er altsaa ogsaa til for at skabe en Forpligtelse for Præsten og beskytte Lægfolket.

Messestipendiet som aktiv Messedeltagelse

Og endelig (jeg tror, det var den meget betydelige, afdøde Pater de la Taille, der udtrykte sig saaledes, og jeg holder af den Tanke), endelig kan Stipendiet udtrykke og være Lægmandens Maade at tage aktiv Del i Messeofret paa. Lægmanden staar ikke ved Alteret og celebrerer (hvad der kan være meget anstrengende, kan jeg forsikre Dem); han er ikke som et Slags Redskab medvirkende til Konsekrationen. Men han er Med-frembærer af Messen: Messen er — som Præsten siger i »Orate, fratres« — »mit Offer og Eders.« Lægmanden er ingen blot og bar Tilskuer til noget, som andre gør. Messen frembæres *for* ham: men baade han og Præsten bærer den frem. Præsten gør det ikke *i Stedet for ham*. Denne Tanke er meget vigtig at faa fat i. Nu ved jeg godt, at Reformationen har faaet selve Meningen af Ordet »Offer« til at blive udvisket. Det betyder i Virkeligheden, at en Gave opofres til og modtages af Gud alene. Naar vi nutildags taler om at »ofre«, mener vi dermed at »undvære noget« og tænker slet ikke paa Gud. »Jeg paalægger mig store Ofre for mine Børns Opdragelse; jeg maa økonomisere, og har derfor solgt min Bil.« Nuvel — selv om vi nøjes med den afsvækkede, indskrumpede, moderne Betydning af Ordet, saa kan vi se, at det er rigtigt og rimeligt, naar vi anmoder om en uhyre stor Forrettighed — og ingen er større end at faa Kristi hele Selv-Opofrelse genfrembaaret til Gud ganske specielt for ens egen Skyld — at vi saa sørger for selv at *mærke*, at vi beder om en »kostbar« Ting og for dens Skyld »ofrer« — ja, f. Eks. Fornøjelsen ved et Par Biografter! Paa denne Maade kan vi føre det stakkels Ord »Offer« tilbage til virkelig Vær-

dighed fra den temmelig uværdige Tilstand, som det er bragt i, fordi vi har glemte Gud.

Praktiske Konklusioner

Vi mener da, at Katoliker let maa kunne se, at Messer ikke bliver »købt«. Men det er ikke let for andre at se, og derfor maa Katoliker kunne forklare Sagen for dem. Vi beklager, at Penge i *nogen som helst* Form kan komme i Berøring med Messen, men udover det allerede nævnte kan siges, at hvis der ikke var fastsat et Minimum-Stipendium (som der selvfølgelig kan dispenseres fra, naar det gælder de helt fattige), *saar* vilde det kunne være svært for en meget fattig Præst ikke at gøre Forskel mellem ham, der giver ham et Stipendium, og ham der ikke gør det. Det er heller ikke

rigtigt at sige, at Stipendier *slet ikke* opfylder deres oprindelige Rolle; naar det gælder en meget fattig Præst, ved jeg, at de hjælper afgørende med til at holde Liv i ham.

Jeg slutter derfor med at haabe: 1. at alle vil anlægge »Offer«-Synspunktet paa Messestipendierne, og 2. at et Sogns Økonomi maa blive ordnet paa forretningsmæssig Maade med alle Lægfolks fulde Vidende og Samarbejde og uafhængigt af Stipendier. Vi kender ogsaa til »rigere« Sogne (maaske der ingen er i Danmark?) og hele Bispedømmer (saasom i Australien, hvor Forskellighederne er ekstreme), der regelmæssigt hjælper de mere fattige. Det er en god og kristen Maade at gøre Tingene paa.

C. C. Martindale S. J.

Kaldelsen til Naadens Liv med den kommende Herlighed i Himlen samt for hvert eneste af de mindre Goder, der nogensinde er skænket os; C) yder fuld og retmæssig Sone for alle vore Synder (ved i den Hensigt at anvende den uendelige Sone, som er ydet af Kristus, vor Herre); D) noget, der fortjener, at Gud skænker os al den yderligere Naade, vi trænger til for at naa vor aandelige Bestemmelse (ved at frembære Kristi Bøn til Gud om disse Ting).

En saadan Handling, der yder Gud denne Hyldest — anerkender ham som den højeste Herre, takker ham som den højeste Godhed, yder ham Sone som den højeste Retfærdighed, og opnaar Fortjeneste hos ham som den højeste Giver af Naadens frie Gave — en saadan Handling, der først og fremmest, paa alle Maader og fra ethvert Synspunkt, gaar ud paa at anerkende Gud som det højeste eller med andre Ord gaar ud paa at udtrykke og bevidne alle Tings Afhængighed af Gud, fordi Gud er Gud — en saadan Handling kaldes med Rette et *Offer*, for Offeret er ifølge sin Definition intet andet end den Handling, hvis eneste Hensigt er at bevidne Guds højeste Herredømme. Ifølge Sagens Natur har vi Mennesker en uafviselig Pligt til af al vor Evne at aflægge dette Vidnesbyrd. Men selv i bedste Fald kan et saadant menneskeligt Vidnesbyrd aldrig være fyldestgørende. Det er den hellige Eukaristi som en Gave af Guds særlige Godhed, der giver os Midlet i Hænde til at frembære et Offer, som er fyldestgørende og i fuldkommen Grad velbehageligt for Gud.

3. Den hellige Eukaristis Sakramente er enestaaende blandt Sakramenterne ved den Plads, som det *ved selve sin Natur* (d. v. s. fordi det er, hvad det er) maa have i en Katoliks daglige Liv. Hvis vi betragter Sakramenterne ud fra deres Relation til det nye Naadens Liv, der nu udfolder sig i Menneskesjælen, falder de naturligt i to Grupper. I den første har vi de

---

Katolsk Fortsættelseskursus

Eukaristiens Særplads blandt Sakramenterne

Den hellige Eukaristi er et ganske særligt Sakramente. Det er forskelligt fra de andre Sakramenter: 1. i det, som det giver sin Modtager, 2. deri, at det benyttes paa dobbelt Maade: ikke blot kan vi igennem det modtage noget fra Gud, men vi bliver ogsaa derved i Stand til at gøre noget for Gud, og 3. i den Maade, hvorpaa det skal benyttes.

1. Dette Sakramente giver os ikke blot en særlig sakramental Naade, der er egen for det, samt en Forøgelse af den helliggørende Naade, men det bringer os ogsaa *Ham*, ved hvem al Naade er blevet fortjent, *Ham* ved hvis forløsende Død hele Naadens Orden er blevet til: Jesus Kri-

stus selv i hans Menneskeheds og Guddoms hele Virkelighed.

2. Sakramentet er imidlertid ikke blot et Middel til at modtage Jesus Kristus, Gud og Menneske, som med sin Guddom og Menneskeheds, virkeligt, legemligt og substantielt er indeholdt i Sakramentet. Det er ogsaa og først og fremmest et Offer, et Middel, hvorved vi kan give noget til Gud. Ved dette Sakramente kan vi gøre noget, som A) giver Gud fuld og retmæssig Anerkendelse af hans Herredømme som Altings Skaber, d. v. s. vi kan virkelig yde Gud den Hyldest, der tilkommer ham; B) noget, der yder Gud fuld og retmæssig Tak for al hans Godhed, for Skabelsen, Forløsningen og

Sakramenter, der er Betingelser for det normale Naadens Liv. Det er Daaben, ved hvilken dette Liv bliver til, Konfirmationen, ved hvilket det naar Modenhedens Styrke, idet det gaar over fra Barndommen til den aandelige Manddoms Fylde — og saa det Sakramente, ved hvis Modtagelse dette Liv faar sin Næring: nemlig den hellige Eukaristi. Disse tre Sakramenter har alle voksne Mennesker behov. Hvad de giver — og hvad kun de giver — er Grundbestanddelene af det normale, modne aandelige Liv, d. v. s. de Bestanddele uden hvilke dette Liv enten ikke kan være til eller (naar først det er givet os) ikke normalt kan haabe at *trives*.

Den anden Gruppe omfatter de Sakramenter, der angaar særlige Begivenheder, som ganske vist kan hænde enhver, men ikke nødvendigvis behøver at hænde. F. Eks. kan et Menneske gifte sig, men maa ikke nødvendigvis gøre det. Det er heller ikke enhver, der er kaldet til at blive Præst. Det er ligeledes en Undtagelsestilstand i et normalt Menneskeliv at være alvorligt syg, og det hører ikke nødvendigvis med til en almindelig Tilværelse, at man stadig falder i svær Synd. I denne Forstand er de Tildragelser, som Sakramenterne i den anden Gruppe har med at gøre, ikke nødvendige Bestanddele af enhver Tilværelse, men det er Elementer, som altid er mulige i ethvert Menneskeliv, og det er saadanne Tildragelser, at der, naar de indtræffer, er Plads for og derfor Brug for en sakramental Aktivitet af ny Slags.

Bodens, den sidste Salvelses, Præstevielsens og Ægteskabets fire Sakramenter er indstiftet for disse Tildragelsers Skyld.

Daaben og Konfirmationen er Midlerne til Meddelelse af det normale aandelige Livs fulde Modenhedstilstand.

Den hellige Eukaristi har en Særstilling. Den meddeler ingen aandelig »Tilstand« og staar ikke i Relation til nogen særlig »Tildragelse«. Den er Midlet, ved

hvilket en uophørlig Trang for det normale aandelige Liv bliver tilfredsstillet. Det er dens Natur, at den bestandig kan modtages, bestandig kan frembæres som Offer. Det er derfor Meningen med dette Sakramente, at det skal kunne modtages og ofres til enhver Tid, modtages og ofres hyppigt. Benyttelsen af Eukaristien er faktisk Menneskets mest hyppige sakramentale Virksomhed, det mest »almindelige« Træk i det »almindelige« Menneskes aandelige Liv. Man kan tænke sig en Katolik, der ikke har Brug for noget andet Sakramente end den hellige Eukaristi, en Katolik f. Eks., der ikke ønsker at gifte sig, ikke er kaldet til at blive Præst, ved Guds Naade undgaar den svære Synd og nyder et godt Helbred. Men man kan ikke tænke sig en Katolik, der ikke

trænger til den hellige Eukaristi. Dette Sakramente er nødvendigt for Naadelivets Ernæring og Sundhed, ligesom Sol, Lys og Luft er nødvendige for Planten, Mad og Drikke for Menneskets fysiske Liv. Daaben maa vi modtage for overhovedet at være Katolik, Konfirmationen for at vor Katolicisme kan naa sin modne Styrke, men den hellige Eukaristi maa vi tage imod, hvis det, vi fik i Daab og Konfirmation, skal blomstre, ja overhovedet trives og ikke hensygne. Den hellige Eukaristi maa og skal derfor enhver Katolik modtage, saa ofte Lejlighed byder sig, og Grunden her til findes i selve Sakramentets Natur, i det Faktum, at det er, hvad det er: den rette Næring for Sjælens overnaturlige Liv.

Philip Hughes.

Paa Golfbanen

af B. Basset S. J.

Lørdag Eftermiddag spiller jeg Golf. Saa møder jeg op paa Banen med mine Køller, som Marjorie har foræret mig, de fire Kugler, Børnene har foræret mig, og mit øvrige pragtfulde Udstyr — alt sammen Gaver. Mit eneste Bidrag er et Par alt for store Fødder og en daarlig Holdning. Hvorfor jeg nogen Sinde begyndte paa at spille Golf, er et Spørgsmaal, jeg stiller mig selv i hvert eneste af Banens Sandhuller, og det er lige saa vanskeligt at besvare som Harrys evindelige: »Hvorfor i Alverden ser du dog ikke paa Bolden?«

Harry og jeg har gaaet i Skole sammen, og han har indsat sig selv som min Formynder paa Golfbanen. Det begyndte en Dag, han var inde et Svip, — netop den Dag, da Marjorie forærede mig Køllerne og holdt en Tale om, at jeg virkelig burde tage

mig sammen til at spille Golf. Saa hejsede Harry sig selv op af den Lænestol, han var sunket ned i, og tilbød at lære mig Spillet i Løbet af en Maaned. Det var ikke Spor af svært, erklærede han; det eneste nødvendige var et sikkert Blik, stærke Haandede og en god Portion Selvtillid. Han greb en af de nye Køller og gav sig til at demonstrere, hvordan ens Fødder, Knæ, Albuer, Haandede o. s. v. skulde sidde paa en, naar man svang den. Men da jeg saa skulde prøve paa at efterligne ham, fortalte en voldsom Eksplosion fra venstre mig, at jeg havde snadret Pæren i Læselampen. Marjorie skreg op, Børnene bad mig om at gøre det en Gang til, og Harry brølede af Latter. »Der kan du se: du holdt ikke din højre Albue ordentlig ind i Siden. Det maa du øve dig paa!« Og jeg lovede mig selv, at jeg

skulde træne saa godt, at jeg snart kunde slaa Harry i Golf.

Fra nu af øvede jeg mig hver Aften, før jeg gik i Seng. Det var saa sundt at vrikke med en Golfkølle ti Minutter hver Aften for at gøre Haandleddene smidige, sagde Harry. Jeg vrikkede, indtil Køllen røg fra mig og gjorde et farligt Spektakel, naar den faldt; men da Pigen hos Familien nedenunder en Dag kom op med en Regning paa Reparation af Loftet, blev Marjorie og jeg enige om, at jeg sikkert var dygtig nok til at spille paa Banen.

Saa begyndte jeg altsaa at spille hver Lørdag, og efter tre Ugers Forløb gjorde jeg det i alt Fald ikke daarligere end den første Dag. Men det forbistrede ved Golf er, at man aldrig aner, hvordan Kuglen vil skabe sig, naar man rammer den, — om den vil fare fremad, svæve højt op i Luften, ryge til Siden eller bare blive liggende, hvor den er.

Den første Maaned havde jeg somme Tider ogsaa spillet om Søndagen for Øvelsens Skyld. »Det er Øvelse, det kommer an paa,« forsikrede Harry. »Du maa holde ud, gøre det samme om og om igen, selv om det keder dig, og efterhaanden falder du saa ind i Spillets Rytme.«

»Hvor længe tror du, det vil vare, før jeg kan hamle op med dig?« spurgte jeg. Og Harry smilede overbærende. »Tag dig god Tid, og øv dig regelmæssigt, saa kommer det nok engang, skal du se.«

Imidlertid vandt jeg over Harry en Søndag, fjorten Dage efter at han havde smilet overbærende ad mig. Egentlig var det en mærkelig Historie. I Almindelighed spillede jeg sammen med nogle andre Kludrehoveder, som jeg godt kunde klare mig over for. Om Lørdagen gik det saa godt, at jeg blev overmodig, og da jeg mødte Harry, foreslog jeg ham et Parti næste Morgen. »Jeg tror, jeg kan hamle op med dig nu,« sagde jeg.

»Vist kan du ej,« svarede han.

»Skal vi vædde om en Kugle?«

Harry saa stadig overbærende ud; men han gik da ind paa Forslaget. »Jeg skal spille mod Floyd og Bishop om Eftermiddagen, men jeg kan jo altid tage en Omgang om Morgen som Træning,« sagde han, og saa aftalte vi det. Jeg vilde begynde Klokken halv elleve; men Harry vilde absolut begynde Klokken ti. »Vi maa have god Tid til at finde Kuglerne,« sagde han i en spydig Tone; og jeg blev forførdelig opsat paa at slaa ham.

Da jeg gik ind paa at begynde Klokken ti, vidste jeg nok, at det vilde blive Jag for mig, men hvor slemt anede jeg ikke.

Den gamle Sognepræst læste halv-otte-Messen, og St. Paulus havde skrevet en meget længere Epistel end sædvanlig, saa det blev frygtelig sent, før jeg kom ud af Kirken, og saa blev jeg tilmed fanget af den kedsommelige Baines, som holdt et helt Foredrag om gregoriansk Sang. Jeg kom for sent hjem til Kaffen og for sent af Sted igen; men jeg gik ud fra, at Harry maatte være endnu senere paa det, for han havde længere Vej end jeg.

Men hvem saa jeg i fuldt Sving, da jeg kom, andre end Harry?

»Skynd dig!« raabte han, »det er ti Minutter for sent!«

Jeg ærgrede mig, og da jeg kom ud fra Klubhuset, spurgte jeg irriteret: »Hvordan har du dog baaret dig ad med at komme saa hurtigt?«

»Jeg startede Klokken ni præcis.«

»Klokken ni? Saa maa du sandelig have været tidlig oppe! Hvornaar var du til Messe?«

Harry var allerede i Færd med at lægge Kuglen an og svarede ikke, men jeg syntes, han saa saa underlig ud i Ansigtet.

»Har du maaske slet ikke været til Messe i Dag?«

»Hold Mund — du forstyrrer mit Sigte.«

Vist maatte noget have forstyrreret ham, for han ramte Jorden foran Kuglen og sendte en hel Klump Græstørv til Vejrs.

»Du skal lade være med at sludre, naar jeg slaar!« brølede han.

Rom og Verden

Den hellige Fader har udnævnt Nuntius i Portugal, Ærkebiskop Ciriaci, til pavelig Legat i Anledning af Jubilæumsfestlighederne for Portugals Uafhængighedserklæring. — I Rom har man lagt Grundstenen til en Tilbygning til det armenske Kollegium, der er oprettet af Pave Leo XIII i 1883. I Tidens Løb er der udgaaet 200 Præster fra Kollegiet, men den voksende Tilgang af armenske studerende har nu krævet en Udvidelse af Kollegiet.

*

I Anledning af at Læg-Kateketernes Virksomhed i de forenede Stater stadig tillægger i Omfang og Indflydelse, har Ærkebiskoppen af Cincinnati oprettet en Kateketcentral (i et tidligere protestantisk Forsamlingshus). Endvidere har man i samme By erhvervet et Teater, hvor det er Hensigten udelukkende at opføre Værker af katolske Forfattere.

*

Den slovakiske Undervisningsminister S i v a k talte for nylig til Pressen om den nye Lov vedrørende Landsuniversitetet i Pressburg; i sin Tale betonedede han Slovakiets kristne Mission og udtalte bl. a.: »Vi Slovaker vil give vort Universitet den Stilling, det fortjener, og vi vil genoprette den Mission, som Videnskaben skal have, nemlig at udvikle intelligente, fromme, karakterfaste og retlinede Mænd, der ikke blot kan blive til Gavn for vor egen Nation, men ogsaa kan tjene det menneskelige Samfund. Vi er en kristen Nation og vil ogsaa være en kristen Stat. Og for at kunne naa til dette, maa vi have et Universitet, der er ledet af de kristne Idealer.«

Fortsættes Side 443

Den 9. Juli i Aar — paa den hellige Willehads Fest — var det 25 Aar siden, at Grundstenen lagdes til Sakramentskirken paa Nørrebro, det — talmæssigt set — største af de fem stor-københavnske Sogne. Samme Dag to Aar senere konsekredes den ny Kirke og Sakraments sognet oprettedes. Sognet, der hermed blev selvstændigt, havde hidtil været en Del af Sct. Ansgars Sogn og som Samlingssted for de Katoliker, der boede ude paa Nørrebro, havde i en Snes Aar tjent den smukke Kirke i Sct. Josefs Hospital i Griffenfeldtsgade; denne var opført lige i Begyndelsen af Aarhundredet, og i den mellem-liggende Tid var der omkring Sct. Josefs Kirke vokset en blomstrende Menighed frem, der med Længsel saa hen til den Dag, da den ny Sognekirke stod færdig. Allerede nogle Aar i Forvejen var der paa den centralt beliggende Plads, der var udset til Kirken, rejst en ny og tidssvarende Skolebygning, hvor Sct. Josefs Skole installeredes i 1906 og hvor den ny katolske Centralskole nu har til Huse.

Den statelige Kirkebygning rejstes midt under forrige Verdenskrig, i Aarene 1915—17, af den utrættelige Pastor Anton Neuvel for Bidrag, der var samlet ind dels i dennes Fædreland, Holland, og dels herhjemme. Kirken opførtes efter Tegninger af den hollandske Arkitekt Jan Stuyt og Indvielsen fandt Sted to Aar efter Grundstensnedlæggelsen paa den danske Franciskanermartyr fra Gorkum, den hellige Willehads Mindedag; samme Dag udnævntes den daværende Kapellan ved Rosenskranskirken, F. r. R o n g e, til Sognepræst

▲ Sakramentskirkens
Facade vender ud
mod den stærkt trafi-
kerede Nørrebrogade
➤ Korset over
Indgangen
til Sakramentskirken

*

Fotos:
Elnebo (3)
Arkiv (2)

*

➤ Pastor Anton Neuve
← Det indre af
Sakramentskirken

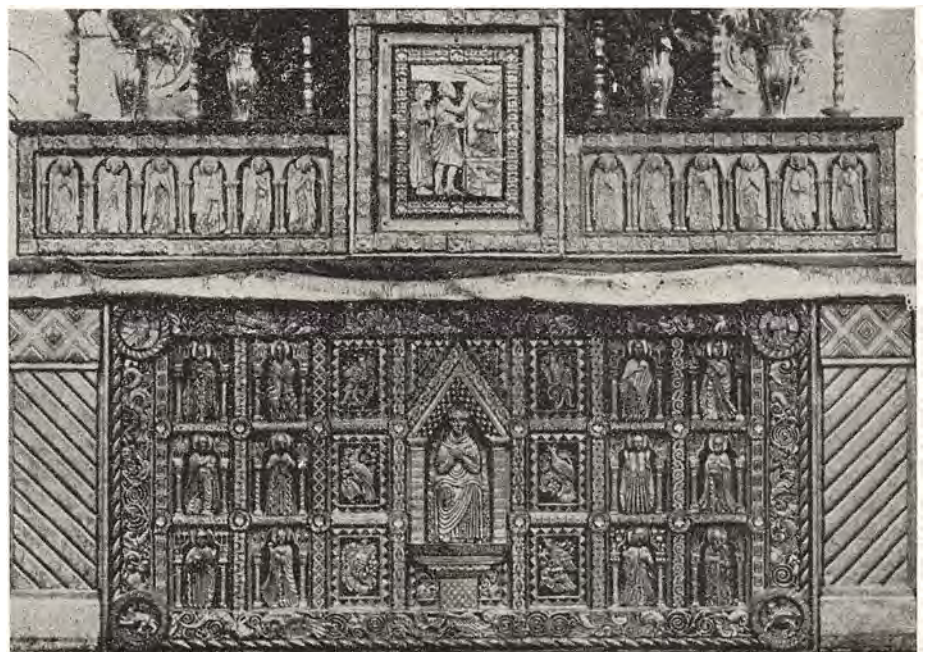
25 Aar siden lagdes Grundstenen til

Sakramentskirken

paa
Nørrebro

ved den ny Kirke. Efterhaanden som Bydelen Nørrebro voksede, maatte man ogsaa sørge for de Katoliker, der boede længst borte fra Sognekirken, og i 1927 rejstes da ude i Brønshøj som en Filial til Sakramentskirken den hyggelige lille *Sct. Antoni Kirke*.

Sakramentskirkens Klokker kalder daglig ud over det tætbefolkede og travle Nørrebro. Titusinder af Københavnerne haster Dagen igennem forbi den monumentale Kirkefacade

^ Højalteret, skænket af Mogens Ballin og Hustru I Midten den hellige Wil- lehad

*

— og inde i det smukke, enkle Kirkerum, der krones af det herlige »gyldne Alter«, som Mogens Ballin og hans Hustru skænkede til den ny Kirke, fornemmer man som en fjern Rumlen Storbyens Larm udenfor, hvor Trafiken kulminerer paa Døgnets travle Timer og Sporvognene skrigende i deres Kurver baner sig Vej gennem Menneskevrirmlen...

Kinas Kejser bygger katolsk Kirke

Det lyder nærmest utroligt, men Pater Adam fik virkelig Dorgon ombestemt. Medvirken- de hertil var vistnok, at der net- op paa samme Tid var udbrudt en aaben Opstand i Shansi mod Mandschurerne. Ved Hjælp af de af vor artillerikyndige Mis- sionær udvalgte Stykker Felt- skyts og nogle af ham konstrue- rede Lavetter (Kanonvogne), der vakte Mandschu-Generaler- nes Begejstring, lykkedes det da ogsaa forholdsvis hurtigt at slaa Revolten ned.

Hen imod Slutningen af Aar 1650 døde Dorgon efter et Uheld under en Jagt. En ældre Broder — Quinte — prøvede nu at til- rane sig Magten og videreføre Regentskabet. Da han imidlertid kun havde faa Tilhængere, blev han snart slaaet ud og taget til Fange. Schun-chih, der endnu ikke var fyldt 13 Aar, greb den 1. Februar 1651 selv Regerin- gens Tøjler. Under alt dette havde Pater Schall faaet Tid til at fuldende et Værk om Byg- ningskunst, om hvilket Samti- den talte med Beundring.

Stolende paa sin Anseelse havde Schall paa denne Tid fat- tet Beslutning om paa en stærkt trafikeret Gade i »Himlens Søn«s Hovedstad at bygge en offentlig tilgængelig Kirke. Hid- til havde man kun haft et Guds- hus, hvis Ydre ikke forraadte noget om Bygningens Anvendel- se. Nu skulde der altsaa opstaa en rigtig Kirke, i Lighed med dem i Europa. Der var baade Plads nok og Bygningsmateriale til Stede i tilstrækkelig Mængde, da Kineserne havde forladt Nordbyen, og denne for en stor Del laa i Ruiner. Schall anmode- de Hoffet om at faa overladt den frie Plads mellem Residen- sen og det astronomiske Akade- mis Bygninger. Pengene tiggede han af den unge Kejser og hos sine Venner mellem Prinserne og Adelen. Han paastaar selv i et endnu opbevaret Brev til en Bekendt, at hans kinesiske

Kristne ikke havde bidraget med en rød Øre.

Uden Tilladelse fra Kultus- ministeriet, der sikkert havde gjort Vrøvl, begyndte Pater Schall at bygge i Foraaret 1650. Planerne havde han selvfølgelig selv tegnet, og naturligvis op- traadte han ogsaa selv som Byg- herre. Kirken blev holdt i Ti- dens Barokstil og fik Korsform. Den var 80 Fod lang og 45 Fod bred samt ved Søjlerækker delt i tre Skibe. Over Midtskibets Hvælving hævede sig en med Malerier smykket Kuppel. Side- skibene havde Parkettg. Faca- den var prydet med Kristi Mo- nogram IHS i store Bogstaver og omgivet med en Straalekrans. Der var fem Altre. Over Højal- tret tronede et Billede af Frel- seren, der holdt Jordkloden i den ene Haand, medens den an- den var udstrakt til Velsignelse. Til venstre i Kirken stod der et Maria-Alter med en Kopi af Naadebilledet »Maria i Sne« fra Maria Maggiore i Rom. Side- altret til højre var helliget Sankt Michael og Englene. Gudshusets to andre Altre var indviet til Ignatius og Franz Xaver. Mo- saikgulvet skjultes af store Tæpper. Vægudsmykningen for- handt det nyttige med det smukke, idet Katekismens Ho- vedstykker her var optegnet paa forgyldte Tavler. En af Pater Schall personlig forfattet la- tinsk-kinesisk Inskription blev indhugget paa en Marmortavle og indmuret over Kirkens Ho- vedportal.

Under det nye Dynasti var Schall i Løbet af kort Tid ble- ven en ligefrem berømt Mand. Hele Kina kendte hans Fortjene- ster af Kalenderreformen. Hans Indflydelse var saa stor, at alene hans Navn T'ang Jo-wang vir- kede Mirakler. Da saaledes Kir- ken i Kiangchow blev ødelagt og Missionærerne fordrevne, fik den paa Stedet residerende Vice- konge fra Regeringen, paa en blot og bar Henvendelse fra

Schall, Befaling til at erstatte Skaden og desuden købe et nyt og bedre Hus til de fordrevne Patres. I et Brev af 27. Septem- ber 1650 fra Pater Brancati til Ordensgeneralen Caraffa hed- der det saaledes: »Næst efter Guds Hjælp skylder vi Pater Adams Bevaagenhed, at vi kan klare os saa godt paa Rejser, i Byer og i Omgang med Øvrig- hedspersonerne.«

Omkring 1650 skrev Vicepro- vincialen Manuel Dias den Yng- re: »Bare vi dog havde hundre- de Adamer; thi trods sin Fra- værelse kommer han os saa virksomt til Hjælp, at vi kun be- høver at sige, at vi er hans Fæl- ler og Brødre, hvorefter ingen vover at udslynge et eneste Ord mod os.« Af egen Erfaring an- fører han som Eksempel, at da han i sin Tid residerede i Yen- ping, blev alle hans Tjenere ind- kaldt til Frontarbejde, men blot ved at nævne sin Medbroder Schalls Navn, fik han dem fri igen. Den, der viste sig mest taknemmelig mod den store Missionær, var forøvrigt den unge Kejser, hvis Trone og for- modentlig ogsaa Liv han havde reddet.

Paa Golfbanen

fortsat fra Side 439

»Du skulde slet ikke staa her med en Kølle i Haanden,« sagde jeg og saa paa mit Ur; »du skul- de staa i Kirken og lytte til Evangeliet.«

Han stirrede paa mig og lo tvungent. »Bare du vilde passe dine egne Sager og lade mig passe mine.«

»Ja, det kan være meget godt; men naar du ikke passer dine Sager, maa dine Venner natur- ligvis prøve paa at blande sig i dem.«

Og saa gik det løs. Vi blev staaende ved den første Forhøj- ning og raabte op. Harry svang sin Kølle, stampede i Jorden og trak i sin Trøje. Jeg prøvede paa at lade overlegen og balancerede

med min Kølle paa Haandryggen. Til sidst faldt den naturligvis, og Harry greb den, lige før den ramte hans Næse; men han tav ikke et Sekund stille for det.

Han var, lod det til, dødtæt af alt, hvad der hed ydre Gudsdyrkelse. Gud var alt for stor til at bryde sig om vore smaa fjoldele Skikke. Han — Harry — havde absolut ikke nogen Nytte af at gaa i Kirke om Søndagen. Hvad i Alverden skulde det til at knæle og gabe og se sig om i Kirken en Time hver Uge? Det kunde man gøre for tyve Aar siden, da man ikke havde andet at bestille; men nutildags havde en flittig Mand Krav paa sin Søndagshvile, og Gud misundte ham den bestemt ikke. Det var Præsterne, som havde opfundet alle disse idiotiske »Pligter«. Men Harry havde ikke gjort Krigen med for ingenting; han var Gudskelov frisindet, og hans Kone var lige saa fornuftig. Nej, hans Samvittighed var der ikke noget i Vejen med; han troede paa Gud og skulde nok frelse sin Sjæl.

Selvfølge var han Katolik, men en Katolik, som brugte sin sunde Fornuft. »Jeg har ikke noget mod Kirkens Lære,« sagde han, »men jeg er for moderne til at sluge dens ydre Former raa. Og saa maa Kirken følge med Tiden i Spørgsmaal som Ligbrænding og Fødselskontrol, hvis den ønsker at holde paa moderne Mænd og Kvinder. Hvad tror du, Klubbens andre Medlemmer vilde sige, hvis de vidste, at jeg havde faaet en Præken her paa Banen, fordi jeg ikke havde været i Kirke?«

Jeg var lige ved at spørge, hvem det var, der stod og prækede, men jeg beherskede mig og bad ham tale ud.

»Naa, altsaa — hvis du synes, jeg er saa stor en Synder, saa forsvind og lad mig være; men ellers lad os gøre dette Spil færdigt.«

Egentlig havde jeg svært ved at tro mine egne Øren. At det var Harry, som stod og sagde alt det Sludder! Heldigvis kendte jeg ham saa godt, at jeg ikke var bange for at sige ham min

Mening. Men hvad der forbavtede mig, var, at han var kommet saa langt bort, uden at jeg havde lagt Mærke til det. Ganske vist havde han boet ude paa Landet nogle Aar, og det havde gjort, at jeg ikke havde haft Lejlighed til at tale med ham om Religion eller lægge Mærke til hans Fjernen sig fra Kirken; men det var aldrig faldet mig ind, at han kunde svigte.

Nu greb jeg om min Kølle og tog fat.

»Hvis det ikke var for sent at gaa til Messe nu, vilde jeg slaa dig oven i Hovedet med denne her og slæbe dig i Kirke med Magt. Men nu synes jeg, vi skal spille. Jeg haaber, at du ikke tror, jeg giver dig Ret i noget som helst af, hvad du har sagt; for al din ulogiske Snak er jo ikke andet end Larm, der skal dække over, hvor flov du er over dig selv.«

Harry aabnede Munden, men jeg truede ad ham med Køllen.

»Du er en »ikke-praktiserende« Katolik. Du »praktiserer« ikke din Religion, du øver dig ikke i den, træner ikke. Tænk paa alt, hvad du har sagt til mig om at øve mig og træne for at blive en god Golfspiller. Uden Træning gaar det ikke; og du kan ikke frelse din Sjæl uden Træning. Hvem har sagt, at du skal sidde og gabe og se dig om i Kirken? Det gør du, fordi du er ude af Træning. Du siger til mig, at jeg skal holde højre Albu godt ind, Haandleddet smidigt og Blikket fæstet paa Bolden. Og Kirken siger til dig, at du skal holde Knæene højede, Hænderne foldede og Blikket fæstet paa Alteret. Det vil du ikke, derfor gaaber du og kikker dig omkring. Selvfølgelig generer det ikke den almægtige Gud, hvis du vil gaa dine egne Veje; det er dig selv, det gaar ud over, dit Skrog. Øvelse er nødvendig, hvad man saa vil foretage sig. Og da Sjælens Frelse er det vigtigste af alle Foretagender, maa Kirken forlange Træning og Øvelse af sine Børn. Derfor skal du træne, ikke naar du har Lyst, men altid. Jeg bliver aldrig en ordentlig Golfspiller uden Træ-

ning, og du dør ikke som Katolik uden Træning. Nu kan du selvfølgelig gøre, hvad du vil; men bild dig endelig ikke ind, at du er frisindet og intelligent, fordi du ganske af dig selv vælger det forkerte i Stedet for at rette dig efter andres gode Raad og vælge det rigtige. Hvad vilde du have sagt, hvis jeg havde svaret paa dine gode Raad med at forsikre, at jeg vilde holde mine Albuer og Haandleddene og det hele, som det passede mig? Du vilde have sagt: »Ja, værsgo', saa pas dig selv!« og være gaaet din Vej. Men hvis du nu passer dig selv, ender du ikke ude paa den eviggrønne Golfslette, men i et bundløst Sandhul. — Og kom saa an!«

Jeg løftede Køllen, ramte Kuglen og sendte den af Sted paa den mest fuldkomne Maade. Harry tog ogsaa fat; men ved det tredje Hul ramte han et Træ og var ved at gaa bagover, ved det fjerde slog han i Jorden og gik forover. Senere knækkede han en Kølle og rev sin Trøje paa noget Pigtraad, da han fiske efter en Kugle, som var røget uden for Banen. Men jeg lo og jublede indvendig, for jeg spillede mit Livs store Spil, og hvor forkert jeg end har mig ad, saa fløj min Kugle altid hen, hvor den skulde.

Altsaa — jeg vandt! Og Harry kunde ikke engang betale mig den Kugle, han skyldte mig, for den var forsvundet et eller andet Sted paa Banen.

»Maa jeg invitere dig til Frokost?« spurgte jeg; men Harry sagde Nej Tak, og saa skyndte jeg mig hjem.

Tre Dage efter sendte Harry mig Golfkuglen. Inde i Pakken laa en lille Seddel: »Jeg er kommet ud af Sandhullet.«

Saa nu ved jeg alligevel, hvorfor jeg begyndte at spille Golf.

Siden den Dag har jeg aldrig ramt en Kugle ordentligt, og jeg har slet ikke Lyst til at blive ved med at spille; men Marjorie vil ikke have, at jeg opgiver det. Hun har foreslaaet, at jeg skulde avertere i Avisen efter katolske Medspillere til Golf Klokken ti Søndag Morgen!

Liturgisk Kalender

Juli:

14. S. 9. Søndag e. Pinse (684);
2. St. Bonaventura ([42]),
3. Om Fred.
15. M. † St. Henrik, Kejser af
Tyskland (996); 2. Om
de helliges Forbøn
([120]), 3. Efter frit Valg,
4. Om Fred.
16. Ti. Vor Frue af Bjerget Kar-
mel (997); 2. Om Fred.
17. O. † St. Alexius (1000); 2., 3.
og 4. som Mandag.
18. T. St. Kamillus af Lellis
(1001); 2. St. Symphorosa
og hendes syv Sønner
([28]), 3. Om Fred.
19. F. St. Vincents af Paul
(1002); 2. Om Fred.
20. L. St. Hieronymus Æmiliani
(1003); 2. St. Margarete
([61]), 3. Om Fred.
21. S. 10. Søndag e. Pinse.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammen-
sluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (an-
svarshavende) og J. BERG.
Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva
25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15
og 18-19).

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K,
Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Annoncerdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Hil dig, Maria!

„Det Hellige, som skal fødes af dig“

I

Ingen kan undgaa at blive op-
mærksom paa den uforudsete Ven-
ding i Gabriels Tale, idet han for-
klarer Maria, hvorledes hun, Jom-
fruen, skal blive Moder: »Derfor
skal ogsaa det Hellige, som skal
fødes af dig, kaldes Guds Søn.«
Det er hævet over enhver Skygge

Redaktionen i Sommerferien

I Ferietiden (1. Juli – 10. Aug.)
maa al Korrespondance vedr.
Bladet adresseres til:

„Katolsk Ugeblad“
Bogtrykkeriet „Athene“
Svanemosegaardsvvej 4
København V

*

Telefonisk Henvendelse til Redak-
tionen kan ske paa Bladets Telefon (Eva
2512) hver Lørdag i Tiden Kl. 17–18
samt Søndag Kl. 10–11.

af Tvivl, at Ærkeenglen brugte
Intetkønsformen, da han talte om
det Afkom, Maria skulde vente.
Han sagde ikke »Den Hellige, som
skal fødes af dig, skal kaldes Guds
Søn«, men »Det Hellige«. Det op-
riindelige Græsk har Intetkønsfor-
men og ligesaa den latinske Vul-
gata...

Der er en vidunderlig Vægt og
Vælde i Englens Sætning. Havde
Gabriel sagt »den Hellige, som
skal fødes af dig, skal kaldes Guds
Søn«, vilde det ikke have været en
saa virksomhedsfuld Udtrykksmaade,
hvor det gjaldt at gøre den Kends-
gerning indlysende for Maria (og
gennem hende for os), at Marias
Søn skulde være mere end et Men-
neske; der vil blive givet hende
et Barn, som i sit Væsen skal over-
gaa alle menneskelige Muligheder,
være hævet over hele den menne-
skelige Skabningsart, ja endogsaa
over al skabt Personlighed. Eng-
lens Ordvalg, idet han kalder Re-
sultatet af den Hellig Aands Virken
for et »Noget« (det er nemlig fak-
tisk Betydningen af Gabriels Ord),
er uendelig skarpsindigt og maatte
nødvendigvis fange Marias Op-
mærksomhed, ligesom det fanger

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI KUL KØK KOKS NØRREGADE 15 TELF. 9270	Læs Berlingske Tidende
Solbjerg Central 2712 MÆLK . FLØDE SMØR . DESSERT-IS Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag	N. P. Rostrup Katolske Begravelser 30 Aars Erfaring Valkendorfs-gade 34-36 Tlf. 778 - 728
	G. Garth-Grüner Landsretssagfører Frederiksholms Kanal 6, Kbh. Tlf.: 12,166 og 12,161
	Køb hos vore Annoncører

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

vor. Englens Udtrykmaade muliggør det straks for os at sætte os ud over alle menneskelige Begrænsninger, alle personlige Indskrænkninger af skabt Art. Naar det er et »Helligt Noget«, saa kan det være et menneskeligt eller et guddommeligt Væsen, et begrænset eller et ubegrænset Væsen, men ganske bestemt er det et Væsen af usædvanlig Fuldkommenhed; det er et »Helligt Noget« i Kraft af den guddommelige Indvirkning paa Maria; for det er i Kraft af denne guddommelige Indvirkning, at det er et »Helligt Noget«.

Den forsøgsvis opstillede (hypotetiske) Sætning »Den Hellige, som skal fødes af dig, skal kaldes Guds Søn« vilde rumme en Vanskelighed, idet den paa en Maade vilde begrænse Betydningen af Sættningens Grundled. »En Hellig«, der skulde fødes af en Kvinde, maatte nødvendigvis være et menneskeligt Væsen; »et Helligt Noget«, der skal fødes, kan være noget udsigelig underfuldt. Hvad bliver det? Englen siger det straks: »Det skal kaldes Guds Søn.«

Dom Anscar Vonier O. S. B.

megen Trostvivl og Trosvanskelighed.

Mere almindelig end den bevidste Gudsfor nægtelse er dette, at *man glemmer Gud*. Medvirkende Aarsag hertil kan være den jagende Trafik, øredøvende Larm og de utallige Adspredelser, som staaar saa daarligt til den Gud, der nu engang vælger at tale i Stilheden. Gud bliver for mange et verdens- og livsfjernt Væsen, et tomt Begreb. Ikke nogen *levende Gud*, men en »Gudstanke«, en »Guddom«, en taaget Idé, der har lidet med vor Verden at gøre. Farligst for halveller trekvart»dannede« paa Livets Solside, men mindre slemt for den jævne Mand, der oftest haardere og mærkbare føler Skæbnens Tilskikkelser, og som derfor i sin Nød lettere faar Øje paa den levende Gud og hans Forsyn.

Og »Gudsskuffelserne«. Hvor ofte lød ikke allerede under Verdenskrigen Udbrud som »Hvordan skulde der kunne være en Gud og et kærligt Forsyn, naar alt dette sker?!« Det er jo ogsaa et af Gudløshedens Hovedvaaben. Anledningen til »Gudsskuffelserne« kan være forskellige: *Falske Forestillinger* om Gud: en kær »Bedstefargud«, der maa sige »Ja« til alt, hvor galt vi end teer os. Man glemmer, at Gud er mere end algod, at han ikke lader sig spotte, at han til Tider *maa* gribe kraftigt og smertende ind, naar Menneskeheden forvilder sig altfor langt. *Forførte Forventninger*: Vi regner med, at Gud *omgaaende* skal belønne det gode og straffe det onde for endelig ikke at forstyrre os i vor magelige, borgerlige Ro. Vi tager ikke i Betragtning, at det gode (paa vor Side) eller det onde (hos andre) maaske slet ikke afgjort var *saa* godt eller ondt, som vi mente. Eller Grunden kan være from Nydelsessyge, der stiller *Gudsnydelsen* over *Gudstjenesten*, saa Forsynet undertiden *maa* lade Sjælen lide Skuffelser, saa den i Menneskeforladthed eller *tilsyneladende* endog i Gudsforladthed *maa* stønne: »Min Gud, min Gud! hvorfor har du forladt mig?« Hvis vi standser paa Halvvejen, vil Skuffelsen maaske forbitte os, mens den, om vi kæmper videre, netop fører os ad den sikre Gudsvej. Endelig kan Fjernelsen fra

Forsyn og Forsikring

Blandt de Tanker, som besjæler Schönstatt-Bevægelsen, er der den, at *urokkelig Forsynstro* er sjælden nutildags. (Naturligvis ikke især hos alvorlige Kristne, men hos de svagt- eller ikke-troende). Naar Bonden efter at have godet godt, saaet god Sæd o. s. v. henimod Høsten inspicerer sin Mark, kan en almindelig Bemærkning lyde: »Ja, om Vejret holder, og om Markedsprisen vil stige lidt, bliver den fin i Aar.« I Tider, da guddommelig Forsynstro var mere levende, vilde en tilsvarende Bemærkning nok have lydt: »Ja, om Gud vil, faar vi en fin Høst i Aar.« Vejr og Priser havde ogsaa dengang deres Betydning, men de kom i anden Række, mens Forsynstanken var det væsentlige. Eller *Krigen!* Vi siger gerne, at det er et enkelt eller ganske faa Mennesker, der raader for Krig eller Fred. Men er det rigtigt? Politisk bedrevende ved, at bag de Enkeltpersoner, der tilsyneladende er den direkte Aarsag, staaer andre og trækker i de Traade, vi ikke ser — kald dem Rustningskapitalister eller hvad som helst. Men den forsynstroende ved, at længere borte endnu staaer det almægtige Forsyn, der har *alle*

Traade i sin Haand, og som kan rede dem ud igen, hvor megen Urede vi forvildede Mennesker — gode eller onde — end momentvis bringer dem i. Og han ved ogsaa, at selv den ringeste lille Bøn for Freden ikke var *spildt*, selv da Krigen alligevel kom.

Men forudsætter vi altsaa, at den grundmurede Forsynstro er i Vaklen i vore Dage, maa vi kunne finde Aarsagerne dertil. Kloge Hoveder finder to Aarsagsgrupper: Den almindelige *Bortfjernelse fra Gud*, ikke mindst i det offentlige Liv, og den menneskelige »*Forsynserstatning*«.

Førstnævnte kan deles i flere Undergrupper: *Aabenbar Gudsfor nægtelse* (som i Gudløshedsbevægelsen) er ikke meget almindelig hos Enkeltpersoner. For Erfaringen giver Bibelen Ret, naar den siger: »Kun Daaren siger i sit Hjerte »Der gives ingen Gud!« Men der er ikke langt mellem Fjernelse fra Gud og Gudsfor nægtelse. Da Fornægtelse dog er imod den menneskelige Fornuft, søges det anderledes begrundet. Lucifer, Verdens første Gudsfor nægter, udtrykte det: »Jeg vil ikke tjene!« Deri bunder

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

Gud skyldes *Protest* fra vor Side. «Hvis der gives Guder, hvor skulde jeg da kunne udholde den Tanke ikke selv at være Gud?! Altsaa gives der ingen Gud!» Saadan taler det moderne »Overmenneske« i sit grænseløse Hovmod.

Den anden Aarsag til Forsynstroens Blegnen kan være den moderne »Forsynserstatning«. Menne-skehedens Flertal ønsker saa langt fra at »leve Livet farligt«. Ønsker sig tværtimod hensat i en vis borgerlig Mætheds- og Tryghedsfølelse. Jo bekvemmere, jo bedre. Altsaa *forsikrer* man sig i enhver Henseende: Livs-, Ulykkes-, Tyveri-, Konfirmations-, Udstyrs-, Arbejds-løsheds-, Storm- og anden Uvejrs-forsikring. Selv over i det hinsidige søges Forsikringsarmen strakt. Baaede alvorlige Kristne og saadanne, hvis Tro hænger i en tynd Traad, »forsikrer« sig. For *hvis* der dog var et Hinsides, en maaske farlig Gengældelse, saa maatte man helst regne med det. Altsaa forsikrer man sig — en Bøn i Ny og Næ eller maaske lidt mere endnu. Disse mangeartede Forsikringer er jo Goder, som vi ikke skal forsmaa. Vi er Mennesker og maa benytte menneskelige Midler. Vi maa blot ikke overvurdere de menneskelige »Sikringer«, ikke tro saa stærkt paa dem, at de bliver en »Forsynserstatning«, hvilket lettest sker i rolige Tider, hvor alt Forsikringsvæsen fungerer stabilt. Eller *Penge* — mere direkte! Der er *no-gen* Sandhed i Slagordet »Pengene regerer Verden«. Og lever vi i et civiliseret Samfund, kan vi ikke undvære Pengene; de aabner mange Døre og giver mangt et Rygstød. Men vi *kan* selvbedrage os til at mene, at vi havde Forsynstro, mens det i Virkeligheden var Forsikringsbunkens Tykkelse og Pengesækkens Tyngde, vi stolede paa. Og da *kan* det ske, at det guddommelige Forsyn saa gribe kraftigt, men ikke altid smertefrit, ind. Det kan ske, at Gud maa styrte os — enkeltvis eller i Flokke, ja i hele Nationer — i en Livsusikkerhedens Afgrund, saa vi med lysende Klarhed ser al menneskelig Forsorgs *Utilstrækkelighed*. Ser, at den eneste Forsikring, der *aldrig* glipper, hedder *det guddommelige Forsyn*. Ser Sandheden i Ordet »Uden I bliver som Børn ...« Og gid vi da kan gøre som hin Tyrolerbonde, hvis hele Vinhøst ødelagdes paa faa Øjeblikke under en Hagelstorm. (Det var nok før Forsikringernes Tid). Efter et Aars tilsyneladende forgæves Slid og med Fortvivlelsen paa Lur udenfor Hjørte-døren stillede han sig op foran sit Kristusbillede og udbrød: »Aa Gud, det nytter dig altsammen ikke noget. Slaa kun alt i Stumper og Stykker — *opholde mig maa du jo dog!*« *Han* havde sin Forsynstro i Behold.

J. K. M.

Hertug Knuds Division

Jeg lovede i dette Nummer af Bladet lidt nærmere Oplysninger om Divisionens to nye Troppe.

Den første blev startet for Drengene fra Københavns nordlige Sogne (specielt naturligtvis Sct. Andreas' Sogn) og har af Pater Lucas faaet overladt et Værelse i Præstegaarden paa Kollegievej som Mødelokale; naar Ferietiden er forbi, vil Troppen sikkert sørge for den fornødne standsmaessige Udsmykning. Troppens Navn bliver Sct. Kjelds Trop, og den vil blive ledet af Førere fra II Absalon Trop, som overgaar til den nye Trop.

Den anden Trop kom til Verden en Uges Tid senere og blev oprettet i Boyesgade, beregnet for Drengene fra Rosenkranssognet. Ogsaa her er der af Sognepræsten, Pastor Hjorth, stillet Lokale til Disposition, og selvom det for Tiden ikke gør noget, at Lokalet tillige skal gøre Gavn som Beskyttelsesrum, haaber vi selvfølgelig, at det ikke længe skal føre denne Dobbelttilværelse. Troppen vil anlægge samme Navn som Sognets tidligere Trop, Sct. Bents Trop, og som Ledere tiltræder Førere fra saavel I som II Absalon Trop.

Vi er begge Steder i fuld Gang med Arbejdet; der afholdes ugentlige Møder for saavel vordende Ulve som vordende Spejdere, og næste Lørdag/Søndag tager begge Tropper paa week-end Tur til Sjælsø sammen med mange Spejdere. Endnu mangler der naturligvis ad-

skilligt, og man kan maaske ogsaa synes, at det havde været klogere at vente med de nye Tropper til Sommerferiens Slutning, men vi har nu — ogsaa for evt. at kunne gøre noget for de Børn, som ikke kan komme ud at rejse — villet tage fat med det samme, og er Begyndelsen end ringe, skal det nu nok komme til at gaa. Vi haaber paa, at den lille Flok, der har meldt sig som Ulve og Spejdere i første Division, vil blive Stammen i to gode katolske Tropper indenfor vor Division.

Blandt det, der mangler, er ogsaa Afholdelse af Forældremøder med Valg af Tropsraad og derpaa følgende Indstilling om Anerkendelse af Det danske Spejderkorps. Det kommer altsammen og er uden Tvivl i Orden til det nye Skoleaars Begyndelse, for saa tager vi rigtig fat med Agitationen.

Til Slut blot dette til alle Forældre, især i Sct. Andreas' og Rosenkranssognet: De burde lade Deres Søn blive Ulv eller Spejder, ja, De burde opfordre ham ivrigt til at være med og derved tillige især hjælpe med til et Stykke godt katolsk Arbejde. — Vi arbejder kun til Gavn for *Deres Søn*.

Drengene fra 8—15 Aar: Bliv Ulve, bliv Spejdere. Opsæt ikke Indmeldelsen til i Morgen, naar det kan ske i Dag. — Henvend dig til Divisionschefen, H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Nora 1879 x (træffes bedst Kl. 18—19). D. C.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Under den lange Polarnat lærte Jewan at læse og skrive, og Sandra hjalp ham dermed. Hvad Læsning og Skrivning angik, var Sandra langt forud for Jewan, men derimod kunde hun ikke lære at køre Renerne saa godt som han.

En Dag satte Kadron sig ved Bordet, kaldte Jewan hen til sig og sagde:

»Nu skal jeg læse noget for dig om Lapland.«

En Stund hørte Jewan opmærksom efter, saa lagde han sin Haand paa Kadrons Skulder og sagde:

»Du skal ikke læse mere af denne Bog.«

»Hvorfor ikke?«

»Det er noget Vaas, der staar i

den; den er ikke skrevet af en Laplænder!»

»Nej, det har du Ret i.«

»Han siger, at Suomis Folk er lungesindige, og at det aldrig synger — det passer ikke. Suomis Sønner er meget muntre, og naar de suser afsted med deres Rener, synger de. De synger, naar de drager ud paa Frierfærd, og naar de vogter Renerne, synger de ogsaa. Den Mand, som har skrevet denne Bog, lyver; han kender intet til Suomis Folk. Tag en Bog, som en Laplænder har skrevet, og læs noget for mig, men kast den anden Bog væk.«

»Der findes ingen Bøger, som er skrevet af en Laplænder, Jewan.«

»Ikke?« Han undrede sig meget.

»Nej, Jewan.«

»Saa vil jeg skrive saadan en Bog. Lær mig at skrive — jeg vil skrive Sandheden om Lapland.«

»Saa maa du lære meget.«

»Jeg vil ogsaa gerne lære meget. Hvis du giver mig Lov, saa rejser jeg med dig til dit Land for at lære noget.«

»Ja, rejs blot med os, Jewan.«

»Sandra, Sandra,« skreg han, »kom, saa skal jeg fortælle dig noget. Jeg rejser med til dit Land.«

»Bliver du der saa?«

»Jeg bliver der nogen Tid, men senere vil jeg vende tilbage til Lapland.«

»Mor, hvornaar skal vi rejse hjem? Jeg er snart led og ked af at være her. Den lange Polarnat gør mig saa urolig, jeg føler mig som spærret inde i en mørk Grav.«

»Snart, Sandra, snart! Allerede til Foraaret vil Banen gaa til Petrograd, og saa rejser vi hjem.«

Det var paa andet Aar Kadron opholdt sig i Lapland, og hun var nu træt af den lange Vinter i Polarnattens Mørke, træt af den lange Polardags skarpe Lys. Hun havde faaet Smertes i Brystet, og man havde raadet hende til hurtigst muligt at rejse tilbage til Hjemmet ved Volga.

Fortsættes

Vincentforeningen for Herrer

afholder Generalforsamling Søndag d. 21. Juli efter Messen Kl. 8 1/2 i Jesu Hjerter Kirke, i Præsteboligen.

Alle Interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

Sommerens Gudstjenesteliste

	Søndag	Andagt	Hverdag
	Messe		
Aakirkeby (Gregorsgade)	10	*) 7	
Aarhus (Ryesgade 26)	7, 8, 10	19	6 ²⁵ , 7 ⁵⁵ stille M.
Amager (St. Annæ Kirke)	6, 8 1/2, 10	19 1/2	
— (St. Annæ Hjem)	6 1/2		6 1/2
— (St. Elisab. Hosp.)	6		
Ingen Gudstj. i Dragør			
Assens (Nørregade 3)	8, 10	14 1/2	7 1/2
Ebeltoft (»Pax«, Grenaa-landevej)			
2. Sønd. i ulige Mdr.	9 1/4		
Esbjerg (Nørregade 61)	7 (Komm. 9), 10	19	
Frederikshavn (Havnegade 4)			
Hver 3. Søndag i Md.	9 1/2		
Grenaa (Afholdshotel) 2. Sønd. i			
lige Mdr.	10		
Gørlev (v. Aagaard Hovedgaard)			
Hver 1. Søndag i Md.	10		
Haderslev (Mariegade 8)	8, 10		
Hadsten (Teknisk Skole) Hver 4.			
Sønd. i Md.	10		
Hillerød (Gribsholm)	10		6 1/2
Helsingør (Nygade 8)	8, 10	*)	5 1/2, 8
Holbæk (Kastanjevej 19)	(Komm. 7 1/2), 9		7
Hørsholm	9		
Kalundborg (Lundebakken) Hver			
2. og 4. Sønd. i Md.	10		9 (Mand., Tirsd.)
Kolding (Kralundsgade)	7 1/2, 9 1/2		8
Køge (Bjerggade 22)	(Komm. 8) 10		8
Lyngby	8, 9		
Odder (Holsteinsgade 29) 1. og 3.			
Sønd. i Md.	(Komm. 9 1/4), 10		
Pindstrup (Ringsø) 1. og 3. Sønd.			
i Md.	10	15	
Roskilde (St. Laurentii Kirke) ...	8, 10		6 1/2, 7 1/2
— (St. Mariæ Hospital)	6		
Rønne (Østergade 59)	9 1/2	*)	7
Silkeborg (Vestergade)	7, 9		
Skelskør (Banegaarden) Hver 3.			
Sønd. i Md.	10		
Slagelse (Frederiksgade)	8, 10		6 1/2, 7
Svendborg (Havnegade 1)	8, 10		Fredag 20 And.
Taastrup (Køge Landevej)	10		

*) Andagt i Forbindelse med Højmessens

Vor kære Broder og Onkel, Proprietær

AUGUST HOFFMANN

er afgaaet ved Døden, Tirsdag den 9. Juli 1940, velforberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

FAMILIEN

Den kære Afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

R. I. P.

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og preservede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Over Vatikanets

Radio

Vatikanstaden: Ved den fælles Onsdagsaudiens den 3. Juli talte den hellige Fader om Blodets Adel og mindede om, at vi alle er Brødre, fordi vi alle besidder den samme Adel, der er højere end Verdens, nemlig Jesu Kristi Blods Adel, hvorved vi alle er forløste.

— Der fortælles mange smukke Træk om Libyens afdøde Guvernør, Marskal Balbo, især ved den eukaristiske Kongres, der afholdtes for nogle Aar siden i Afrika. Endnu ét kan nævnes: Da han førte de 20.000 Udvandrere til Libyen, bestemte han, at alle ved Ankomsten skulde knæle ned, gøre Korssets Tegn og bede Fadervor paa Modersmaalet. Selv bad han for med høj Røst fra en Tribune.

— Den hellige Fader har ladet store Gaver tildele de rumnønske

Flygtninge, der har forladt afstaaede Egne.

— Den japanske Kommission i Rom besøgte ogsaa Vatikanets Biblioteker og skænkede som Gave adskillige japanske Værker. En af Medlemmerne af denne Kommission er Katolik og har studeret i Roms Universiteter.

Frankrig: Efter 37 Aars Fravær vender Kartheuserne tilbage til deres store Kloster i Chartreux, »for at tjene Gud og Fædrelandet« som en af Fædrene sagde. »Der er i Frankrig sket store Ødelæggelser, men de værste er ikke dem vi ser med vore Øjne.«

Frankrigs Ungdom har henvendt sig til Marskal Pétain i Anledning af hans Overtagelse af Styret, idet de udtrykker deres ubegrænsede Tillid til ham. »Vi ønsker et nyt Frankrig, der forstaar dets Pligter overfor os, der interesserer sig for os og for vore sande Behov. Vi er rede til at tjene Staten under Deres Ledelse.«

Svejs: I en Rundskrivelse har Svejts' Biskopper takket Paven for

Hans store Anstrengelser for Freden og for de dyrebare Belæringer og gode Raad: »Kun Kristi Aand kan redde Verden i denne Krise.«

Svendborg

Det var ikke uden Spænding, at Sct. Knuds Menighed imødesaa den 30. Juni, paa hvilken Dato den paa Grund af Forholdene gentagne Gange udsatte Basar nu endelig skulde afholdes. Der manglede heller ikke Pessimister, som spaaede det værste. »Hvor kan man dog begynde paa at holde Basar paa denne Tid af Aaret? Folk gaar til Stranden, der kommer ingen til Basaren, det bliver en stor Fiasko« o. s. v. Men Resultatet viste, at Optimisterne alligevel fik Ret. Besøget var godt, Stemningen udmærket, og Overskudet (850,65 Kr., hvortil kommer Overskudet ved Salg af Lodsedler 644,90 Kr.) oversteg endog Forventningerne. Det var i hvert Fald tilstrækkeligt til at sætte Sognepræsten i Stand til at klare de ubetale Haandværkerregninger, og dermed var Maalet naaet. Alle, som har støttet Basaren, navnlig Mariasøstrene, der ydede en stor Indsats, de Damer og Herrer fra Menigheden, der saa flittigt og trofast hjalp til ved Arrangementet, samt alle, der sendte Gaver, bedes modtage en hjertelig Tak. *Sognepræsten.*

Basar i Helsingør

til Fordel for St. Vincents af Pauls Søstrenes Gerning blandt syge og fattige i Helsingør afholdes Søndag den 14. og Mandag den 15. Juli, Nygade 6 og 8 i Helsingør. Gaver til Basaren modtages med Tak af Søstrene, Nygade 8.

Weekend-Tur med K. U. K.

Lørdag d. 27. Juli Kl. 19 starter vi paa en Weekend-Tur til Hillerød, hvor vi slaar Lejr og tilbringer Søndagen sammen med Hillerød katolske Ungdomsforening. Nærmere Program: Se næste Uge!

Deltagelse bedes snarest meddelt Turlederen: Birger Hutter, Slotsvej 33, Charlottenlund.

R. I. P.
Vor kære Medsøster
Maria Salesia
(Johanna Katarina Jacobs)
er afgaaet ved Døden den 5. Juli 1940, i en Alder af 48 Aar.
Sct. Mariasøstrene, Vejle.
Den kære Afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

AALBORG	NYBORG
Aalborg's katolske Begravelseskontor <i>Jens Bangsgade 8</i> Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289	A/s Nyborg Kulforretning <i>Lauritz Nielsen</i> Kul, Koks, Brikketter Strandvejen . Telf. 106 Leverandør til Stella Maris
M. Thomsen Støtt <i>Entreprenør og Murermester</i> Kong Christians Allé 6 Telefon 1992	Drewsen & Nellemann Isenkram . Telf. 25
C. Andersen & Søn <i>Dannebrogsgade 6 . Telefon 698</i> Alt Terrazzoarbejde udføres	ODENSE Junker-Dreie Kolonial . Delikatesser Nørrebro 49 . Odense Lev. til Sct. Josephs Hospital
FREDERICIA	SVENDBORG
Fredericia Citronvand & Apollinaris <i>er de mest velsmagende!</i>	SVENDBORG <i>Arena Maltöl</i> (HAYRE-SUNDHEDSØL)
NAKSKOV	C. Hansen Bageri og Conditori Møllergade 67 . Telefon 1258 Leverandør til Sct. Maria Hospital
Chr. Steffensen HERREEKVIPERING Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør	Brdr. Joh's og Emil Franke Slagtermestre Leverandør til Sct. Maria Hospital
<i>Køb hos vore Annoncører</i>	

Fra det skjulte Rusland

Det paastaas Gang paa Gang, at Kristendommen i Rusland oplever en Fornyelse i det skjulte. Jeg har for nylig læst en Beretning*) om, hvorledes en af de mange nye religiøse Sekter, som der er opstaaet, holder Gudstjeneste. En gribende Alvor præger denne. De Mennesker, som er til Stede, har lidt alt for meget til ikke at tørste efter Trøst for Sjælen, efter en aandelig Styrke, som kan hindre dem i at bryde sammen. De ved, at det er livsfarligt for dem at tage Del i denne Gudstjeneste. Men de giver gerne deres Liv. De er just kommet til Erkendelse af, at dette Liv ikke er det største. At Døden ikke blot er Tilintetgørelse. De har fundet Styrke og Tryghed i noget, som er afhængigt af Liv og Død.

En Olding taler til dem om Helligaandens Lys og Kraft. Om hvorledes Mennesker, som er i den største Fortvivlelse, ved Helligaandens Indgriben bliver som nye Mennesker, der ser sig i Stand til at begynde et nyt Liv. Thi Livet har for dem faaet et helt nyt Indhold. Hjertets Renhed kan ikke opvejes af Guld eller nogen Glæde. Der gives

ikke nogen større Fryd end at vide sig under Helligaandens Magt.

Der er noget af Apostlenes Holdning og Kraft over denne Olding, og den begejstrede Stemning, som præger Gudstjenesten, minder om Aanden fra selve Oldkirken. Der er ganske vist noget overspændt, ekstatisk over deres Tale og Bøn, og højst besynderlige Ceremonier blander sig med Kristendommens eget dybe Sprog. Sikkert er det imidlertid, at for disse Mennesker er Gudstjenesten den store Lyskilde, som skal gøre dem i Stand til uforsagte at stride sig igennem Mørket.

Naar man læser en saadan Skildring er der to Tanker, der trænger sig paa. Den første: Maatte vi blot tage Del i Messens hellige Handling med en lignende Tro og Iver. Maatte der altid være en saa inderlig Forbindelse mellem Gudstjeneste og Liv, som det findes hos hine.

Den anden Tanke: Hvor maatte hine Mennesker være lykkelige, om de ejede Messeofret! Thi trods deres Gudstjenestes gribende Stemning, føles det, at der mangler en religiøs Handling, der kan give Udtryk for Forholdet mellem Gud og Mennesker paa en sublim Maade. De mangler Messeofret.

De fortjente at kende Messeofret, fordi de vilde have ganske særlige Betingelser for at forstaa det og deltage i det. Det er jo Mennesker, som saare bittert har erfaret, hvor frygteligt Livet er i et Land, hvor man kun vil vide af denne Verden. Fordi Hjertets Lykkelængsel kræves udløst i dette Liv, og dette Fejlgreb er enormt, bliver Bitterheden uudholdelig, hvis man ikke netop — hver for sit eget Vedkommende — faar Fejlen rettet.

Vi har ikke hines Erfaring, men det falder os vel næppe svært at overbevise os om, hvor sand den er. Thi det er jo den bitre Livserfaring, som den vise Salomon for Tusinder af Aar siden udtrykte med Ordene: »Forfængelighed og Forfængelighedens Forfængelighed!« Hvad der hører denne Verden til er idel Forfængelighed og intet andet end Forfængelighed. Søg derfor hen til Gud!

Vi kan ikke ønske os Forfølgelser, men kom de, vilde vi saa meget mere skønne paa, hvad den hellige Messe kan bringe os af Mod og Kraft til at leve Livet med Gud som eneste Maal. Hvorledes vilde vor Deltagelse i Messens Handling da ikke blive? Men trænger vi ikke nu til alt, hvad Messen kan berige os med?

C. B.

*) Findes i *Alja Rachmanova: Nye Mennesker.*

Horisonten rundt

Kan Meninger dirigeres?

Det politiske Indhold af de aktuelle tyske Udtalelser om »det nye Europa« ligger udenfor vore Rammer. Vi mener ogsaa, at de faldne Udtalelser om en »nødvendig Opinionsændring« i Del europæiske Lande af samme Grund er vort Blad uvedkommende. Ganske vist har vi kunnet møde en vis Ængstelse for, at der ønskedes en Ændring af vore religiøse eller andre dybt rodfæstede Overbevisninger. I Følge Sagens Natur kan det ikke være Tilfældet.

I de faldne Udtalelser er der ganske klart Tale om en bevidst, offentlig Omlægning af forskellige Forhold. Staten kan indføre eller ophæve en bestemt Lovgivning, indrette eller nedlægge en Forsvarsordning, i det hele taget gøre eller undlade bestemte politiske Handlinger. En Stat kan ogsaa være i den Stilling at maatte indrette en vis Del af sine politiske Handlinger efter en anden Stats Ønsker. Men kan Staten ogsaa — paa eget eller Nabostatens Initiativ — omlægge Opinionsen i Landet? Kan den bestemme, hvad Borgerne skal tænke og mene? Vi spørger ikke, om Staten har Ret til det, bare om den *kan*?

Ja, den kan — indenfor visse Grænser. Der skal ikke saa megen psykologisk Erfaring til for at fastslaa dette. Der er nok af Eksempler, bl. a. paa at Pressen i en Haandevending faar praktisk talt den samlede Befolkning til at se paa en helt ny og modsat Maade paa en Sag. Saa-dan noget kan gøres metodisk og planmæssigt af dem, der véd, hvordan man griber en saadan Sag an. Menigmand, som paa den Maade faar sine Meninger vendt og drejet af andre, bliver sommetider flov eller vred, naar han opdager, hvad der gøres med ham. Men det er der i Virkeligheden ingen Aarsag til.

Naar det kan ske, at andre flytter om paa vore Meninger efter deres eget Ønske, skyldes det simpelthen, at vore saakaldte »Meninger« er blevet til paa samme Maade, som de nu ændres paa. De fleste har Meninger om (og udtaler sig om) maaske ti Gange saa mange Ting og Forhold, som de har Indsigt i. Vi danner som oftest vore Opfattelser — af politiske Begivenheder, af god og daarlig »Tone«, af Ernæringsspørgsmaal og meget, meget mere — i ligefrem Efterligning af, hvad vi hører omkring os. Det kan ikke være anderledes, og det er ingen Skam, med mindre vi giver vore »Opfattelser« ud for at være indsigtsfuldere begrundet, end de faktisk er.

Enhver Mening, der er blevet til i Efterligning af vore Omgivelser, kan ændres af disse — saa let som man ændrer en Damemode ved at dekretere, at nu er *det* moderne. Og det er maaske ingen Skade til, at vi saaledes faar afsløret den Overtro, som sommetider har villet bilde os ind, at Demokrati betød hvert eneste Menneskes politiske Modenhed til selvstændig politisk Indsigt.

Men ved Siden af disse »Meningers« Mangfoldighed er der de dybere og dybest rodfæstede Overbevisninger, blandt hvilke den kristne Tro indtager en Særstilling. Overfor vore katolske Læsere behøver vi ikke at nævne Grunden til, at den kristne Tro i sin Vished og Urokkelighed er væsensforskellig fra alt andet, vi ved og tror og mener. Vi nævnte, at de mange »Meninger« kan ændres paa samme Maade, som de er blevet til. Det gælder for saa vidt ogsaa vor religiøse Tro. Den er blevet til, ikke ved Efterligning, ikke gennem vore egne Studier, men som Guds Gave. Den ændres derfor ikke af Bøger, Taler og Bladartikler saa lidt som ved fortsatte Studier. Den ændres

kun, hvis vi mister Guds Gave. De egentlige Kristendomsfjender har til Tider troet, deres Spil var lettere, men de er blevet skuffet.

Vi sagde, at ifølge Sagens Natur kan en dirigeret Opinionsændring kun dreje sig om politiske og lignende Meninger. Vi har forklaret hvorfor. Der er Meninger, som kan dirigeres, og andre, som ikke kan (den kristne Tro særegen blandt disse). Naar der tales om en Opinion, der maa ændres, kan det kun dreje sig om et Sæt af Meninger, der lader sig ændre bevidst udefra, og blandt disse er Kristentroen ikke. Med Mor og Far som Guds Redskaber er den ogsaa sikret som en dyrebar Arv.

Katolsk Skolegang

Om faa Uger begynder Børnene igen deres Skolegang, og det sker, at katolske Forældre i Ønsket om det bedste for deres Børn sender disse i Kommuneskolen i Stedet for til den katolske Skole. Vi vil ikke denne Gang paapege det kortsynede heri. Det er selvindlysende for enhver, der vil sammenligne Troens Gode med enhver anden tænkelig Værdi. Men det er desuden en Uretfærdighed mod vore egne Skoler. Disse Forældre tror oprigtigt, at vore Skoler staar under de offentlige i pædagogisk Henseende. Det er en Opfattelse, der er erhvervet paa den i foranstaaende Artikel skildrede Maade: man har hørt det og troet det — eller det har engang passet, og Revision af Opfattelsen har aldrig fundet Sted.

Det kan naas endnu. Skolerne modtager gerne Indmeldelser i Ferien; der er altid nogen hjemme til at tage imod.

Pater Georg Heggum S. J.

Den nyviede danske Jesuit-pater synger sin første Højmesse i Jesu Hjerter Kirke Søndag d. 28. Juli Kl. 10.

666

Det har moret mig og maaske ogsaa vakt min Beklagelse, at jeg i den senere Tid har fundet adskillige Mennesker, der er optaget af hint »Dyrets Tal 666«, som skræmte og fortryllede mine Drengaar. Jeg synes ikke, man skal ofre dette Tal en eneste Tanke, før man videnskabeligt har studeret St. Johannes Aabenbaring (hvor det forekommer Kap. 13, 17—18). Lad mig først i Korthed minde om Stedets Sammenhæng.

Sammenhængen

St. Johannes staar ved Kysten (af Asien) og ser et vildt Dyr stige op af Havet, d. v. s. komme vestfra. Til dette Dyr overdrager Dragen sin Magt. (Heldigvis er der ikke Tvivl om Dragen! St. Johannes fortæller os selv, at det er den »gamle Slange«, som kaldes »Djævlen« og »Satan«; Kap. 12,9). Og den ganske Verden saa beundrende efter Dyret og raabte: »Hvem er som Dyret? Hvem kan stride mod det?« Og det fik faktisk Magt til ikke blot at bespotte Gud, men at føre Krig mod Guds Hellige og »besejre« dem. Og alle paa Jorden tilbad det, undtagen dem, hvis Navne var skrevet i Lammets Bog.

Derefter saa Johannes et andet Dyr, der kom fra Land. Dets Opgave bestod i at faa alle til at tilbede det første Dyr, og det beordrede alle til at tilbede Billedet af det første Dyr — og alle, baade rige og fattige, Slaver og frie, skulde have et »Mærke« paa Panden eller højre Haand, saa at ingen kunde købe eller sælge, med mindre han havde »Mærket« — Dyrets Navn eller dets Navns Tal«. »Her er nu Visdom! (d.v.s. her maa vi bruge vor Forstand!) Lad den indsigtfulde udregne Dyrets Tal — for det er et Men-

neskes Tal! Ja, hans Tal er 666«.

Mærket,

Nu vil vi først holde os til det historisk sikre og konkrete. Det var ikke sjældent at brænde eller tatovere et Mærke paa Slaver eller Tyve. I visse Religioner tatoverede de troende sig ogsaa et eller andet Sted paa Legemet med Navnet eller Symbolet paa den Gud eller Gudinde, de havde indviet sig til. De Kristne bliver i Daaben »mærket« med Korset og »betegner« sig til Stadighed med Korstegnet, og det har de gjort fra de ældste Tider. Ganske vist brænder eller skærer de ikke Tegn ind i deres Legeme, men de mener, at de er uudsletteligt »mærket« som indviede til Kristus. Begrebet var derfor ikke fremmed for St. Johannes' samtidige.

Talsymbolik

Dernæst bemærker vi, at Grækerne og Hebræerne som bekendt brugte nogle af Alfabetets Bogstaver som Tal: saaledes var *alpha* eller *aleph* Tallet *een*, *beta* eller *beth* var *to* o. s. v. Hvis derfor man sammenlagde Talværdien af de forskellige Bogstaver i ens Navn, blev Summen ens »Tal«. Man kan saaledes paa Murene i Pompeji finde skrevet: »Jeg elsker hende, hvis Tal er 567, 342« etc. — en henrivende diskret Maade at udtrykke sin Kærlighed paa uden at kompromittere den unge Dame — hvis det da ikke ligefrem tirrede ens Venners Nysgerrighed, saa de prøvede paa at opdage, hvis Navn der sammenlagt gav dette Tal — og noget generende, i Fald to eller tre unge Damer viste sig at blive »lagt sammen« til et og samme Tal.

Men desuden holdt i hvert

Fald Hebræerne af at knytte symbolsk Betydning til Tallene, og St. Johannes gør det til Stadighed i sin »Aabenbaring«. Saaledes var 7 et »fuldkomment« Tal og 777, det tre Gange gentagne Syvtal, var et Slags over-fuldkomment Tal. Og Tallet, som symboliserede Messias, var 888, der helt igennem overgik Fuldkommenheden. Og 666 var det fuldkomne Tal, som paa alle Punkter var blevet *ødelagt*, og det blev betragtet som Antikrists Tal. Derfor opstod der en Art Leg, kaldet *Isopsephia* (»ens Optælling«): *hvis den eller dens Tal faldt sammen med et symbolsk Tal, kunde man gaa ud fra, at vedkommende besad den symboliserende Egenskab.*

Kejser Nero = 666

Nu bliver Navnet »Neron Kaisar« paa Græsk opsummeret til 666 — og det gør det ogsaa paa Hebraisk, naar det hebraiske Q sættes i Stedet for det græske K. Derfor faldt *Kejser Neros »Navnetal« sammen med det Tal, som symboliserede Antikrist.* Og følgende...! Men vi tør paastaa, at det ikke nytter at regne dette Stykke ud med noget andet Navn, alene af den Grund, at Pointet i det hele ligger i denne »Isopsephia«, og at der nutildags, saavidt jeg da ved, ikke er nogen, der tillægger Tallene symbolske Værdier som Jøderne gjorde det. I hvert Fald kan man faa 666 til at passe paa næsten alle, især hvis man jonglerer tilstrækkeligt med Bogstaverne. Adskillige Paver, Martin Luther og en Snes andre har i Tidernes Løb faaet Tallet knyttet til sig. Da jeg var Dreng, var Jerome Napoleon en skarp Konkurrent i dette Væddeløb, men man blev nødt til at sætte et P til (Prins) for at faa den rigtige Sum, ligesom det paastaas, at nogle Mennesker uden den fjerneste Undskyldning begynder at tælle fra Tallet 100.

Kejserdyrkelsen

Er der andre Grunde til at tro paa, at St. Johannes hentydede

til Nero? Mange. For det første handler Halvdelen af Aabenbaringsbogen om Kejserdyrkelsen. Denne kom faktisk til Rom fra Østen; Provinsen Asia var særlig nidkær (St. Johannes var »Metropolit«, som vi vilde sige, for alle de derværende kristne Samfund med deres Biskopper. Bogen er en Slags Rundskrivelse til alle disse Samfund). Tegnet paa godt Borgerskab bestod i at tilbede Kejserens Statue, d. v. s. hilse den og hyldede den med Røgelse. (Det blev ganske vildt og taabeligt. Det kunde være Højforræderi at nyse i en saadan Statues Nærhed). Nero nød det; han var et halvgalt kunstnerisk Geni. Der skulde bringes Ofre til den »guddommelige Røst« etc. Prokonsulen i Asia søgte at vinde Kejserens Bevaagenhed ved at fremme denne Dyrkelse saa stærkt han kunde.

Samfundslivet blev næsten umuligt for den Kristne. Han kunde ikke tage Del i denne Dyrkelse, og den var en Bestanddel af saa godt som alle sociale Handlinger (f. Eks. før og efter Maaltiderne, i Hæren, i Statstjenesten o. s. v.). Især havde den sin Plads i de Handels-Gilder, som man praktisk talt var *nødt* til at være Medlem af, hvis man vilde frem i dette højst kommercielle Samfund. Derfor kunde man saa godt som ikke »købe eller sælge« uden at høre til et af dem og praktisere Kejser-Dyrkelse. Selv om de Kristne ikke blev anklaget og dømt til Martyrdøden, maatte de i Virkeligheden udelukke sig selv fra Samfundslivet.

Satans Delegerede

St. Johannes ser derfor en dobbelt Magtoverdragelse. Satan overdrager sin Magt paa Jorden til Kejseren — det vilde Dyr fra hinsides Havet. Og denne overdrager igen sin Myndighed til underordnede, blandt hvilke den nærmeste for St. Johannes var den asiatiske Prokonsul, det vilde Dyr fra Land. Selv om dette andet Dyr kun var en underordnet, kunde han derfor give Ordre, som om han selv

var en Drage. (Jeg skriver dette uden Adgang til Bøger og maa udelade mange Detaljer — naar f. Eks. denne Dragens lavere Repræsentant »lader Ild falde ned fra Himlen, saa Mennesker ser det« og faar de kejserlige Billeder til at tale (Versene 13 og 15), mindes jeg, at der er rigelige historiske Vidnesbyrd om Brugen af Bugtalerkunst i saadan Kultus, ligesom der ogsaa er Vidnesbyrd om Brugen af Billeder, af hvis Mund der kom Ild. Men de fleste saadanne Detaljer maa jeg forbigaa).

Nero — om — igen

St. Johannes begynder ogsaa med at fremstille det oversøiske vilde Dyr som Kejsermagten i Almindelighed, d. v. s. de første syv Kejsere fra Augustus til Titus (idet Skyggekejserne Galba, Otho og Vitellius, der regerede indenfor et og samme Aar, tælles som *een*). De er Dyrets syv Hoveder. Et af dem havde (Vers 3) faaet et dødeligt Saar, men det var blevet lægt. St. Johannes fremhæver dette (f. Eks. Vers 12 og 14). Nu havde Nero faktisk begaaet Selvmord, men den halve Verden nægtede simpelthen at tro paa, at han virkelig var død, og da Domitian overtog Regeringen, betragtede de ham i hans sindsyge Krav paa at dyrkes som »Dominus Deus« og hans vilde Grusomhed som »Nero Redivivus« — Nero vendt-tilbage-til-Livet. Det er en af de forfærdende Parodier, som Aabenbaringsbogen har mange af — det himmelske Jerusalem overfor det jordiske Babylon, Kristi Brud overfor Verdens-Skøgen — og frem for alt Lammet, der blev slagtet og dog lever (Vers 6) overfor Vildddyret, der ogsaa dræbtes og dog kom til Live igen. Og selve Navnet paa St. Mikael, til hvem Gud betroede den guddommelige Kamp — »Hvem er som Gud?« — parodieres af Dyrets Kampraab: »Hvem er som Dyret?« (13,4).

Der kunde siges meget mere, men dette er nok til at vise, at St. Johannes, der (efter min Opfattelse) skrev paa forskellige Tidspunkter under Kejserne fra

i hvert Fald Nero til Domitian, her udelukkende hentyder til Nero. I Kap. 17,9 (hvor han gentager: Her behøves et Sind, der har Visdom!) siger han udtrykkeligt: »(Dyrets) syv Hoveder er syv Konger; de fem er allerede faldet, den ene er her nu og den anden er endnu ikke kommet, og naar han kommer, skal han kun blive for en kort Tid (Titus' korte Regering); og den der »var og ikke er« — han er selv den ottende, og dog er han en af de syv!« Hvor har vi netop Domitian, Nero Redivivus, Nero-om-igen: en ottende Kejser og dog en af de syv, ihjelslaet og atter kommet tillive, d. v. s. Nero.

Ikke Verdenshistorie i Scenebilleder

I en kort Artikel kan jeg kun sige, at »Johannes Aabenbaring« ikke bestaar af en Række Scener, som fremstiller Stadier i Verdenshistorien, det ene efter det andet. Af alle Fortolknings-systemer er dette det mindst videnskabelige og mest haabløse, og jeg tror, at det nu er forladt af alle lærde. Ligesom alle hebræiske Profeter og (sagt i al Ærbødighed) ligesom Vor Herre selv, betragtede St. Johannes en aktuel (eller nærførestaende) Situation og gik saa over til at se dybere og dybere *ind* i den — for at udvide sin Horisont — og generalisere ud fra den umiddelbare Begivenhed. Naar jeg f. Eks. ser ind i et Butiksvindue, ser jeg maaske en Flyvemaskinemodel: i den kan jeg se hele Luftkrigens Begreb; dernæst en speciel, ældre eller nutidig Krig; dernæst de menneskelige Samfundsforhold, der er saaledes, at de avler Krige; derefter det Onde som altid kriges med det Gode — og saaledes hele Verdenshistorien med dens Fuldendelse: Guds Sejr.

Naar saaledes Vor Herre forudsaa Jerusalems uundgaelige Ødelæggelse som By, saa han i dette Enden paa en »Verden« — paa alt, hvad der havde ført op til ham selv; og i *dette* igen den stadige Strid, som vilde følge

endogsaa hans Gerning; og endelig al menneskelig Historie Endeligt.

Nærmest ved Haanden betragtede St. Johannes det romerske Imperium, der gjorde Krav paa guddommelig Dyrkelse — total Hyldest — fra Menneskers Side, og visse Kejsere, som rejste dette Krav med usædvanlig Voldsomhed. I dette saa han det tilbagevendende Fænomen, at en menneskelig Magt gør Krav paa det, der skyldes Gud alene; i og bag dette igen saa han den gennem hele Verdenshistorien standende Strid mellem Mikael og Satan, Jerusalem og Babylon, Ret og Uret, Kristus og Antikrist — en Strid, der aldrig er hørt op og ikke vil høre op

før Fuldendelsen. Men paa dette specielle Sted betragter han eet Menneske og kun dette ene, nemlig Nero. Han vil ikke vove at skrive hans rigtige Navn, men giver en tilstrækkelig Nøgle til det: »Dette er hans Tal — 666. Det er Tallet paa en bestemt Mand; regn det saa selv ud!« Og ganske rigtigt — faktisk sammenlægges *Kejser Nero* til Tallet 666, og dette Tal er ogsaa Antikrists Tal. Men hvis man vil prøve paa at anvende Tallet paa andre Mennesker i Historiens Løb, er det Overtro, Misbrug af Skriften og Døren aabnet for alle mulige fantastiske Forestillinger, maaske tilmed for den mest nedrige Bagtalelse. C. C. Martindale S. J.

Bestanddele. Saaledes tillod jeg mig at beskrive St. Peters Oplevelse i Jaffa, Byen Kæsarea og Kaptajn Kornelius, nærmest som selvstændige Størrelser. Naar vi nu vender os til selve Bibelteksten og læser Apostlenes Gerninger Kap. 10, bliver vi slaaet af Stykkets fortrinlige Komposition i litterær Henseende.

Lukas indleder sin Fortælling om Jaffa—Kæsarea Episoden med at forestille Hovedpersonen, Kornelius, og at fremhæve hans markante Træk: »Han var from og gudfrygtig sammen med hele sin Familie. Han gav Almisser til Folket og bad uafsladelig til Gud.« Dernæst hører vi om et Syn, i hvilket Gud giver denne Officer til Kende, at han skal sende Bud efter en vis Simon, ogsaa kaldet Petrus, der for Tiden bor hos en Garver af samme Navn i Jaffas Havnekvarter. Mens disse Udsendinge er paa Vej, faar vi en Skildring af Petrus' Vision i Jaffa; derved bliver de psykologiske Hæmninger for hans Færd til Hedningerne fjernede. Det gaar op for Petrus, at det gamle Skel mellem rent og urent og de derved opstillede Skranker mellem Jøder og Hedninger ikke længere er berettigede. Næppe har han begyndt at skimte denne Følgeslutning, før Mændene fra Kæsarea kommer ind i Husets Gaard og spørger efter ham. Den næste Dag slaar Petrus sammen med nogle Ledsagere Følge med Kornelius' Sendebud. Omsider naar alle disse Begivenheder deres Kulmination i Mødet i Kæsarea. St. Lukas forstaar sandelig at fortælle.

Bibelstudie:

Det historiske Møde i Kæsarea

Udenomstale

Den her*) omtalte Episode fra »Apostlenes Gerninger«, der skildrer Apostlen Peters første Kontakt med Hedningerne, naar sit Højdepunkt i Apostlens Møde med den romerske Officer. Dette Møde kan med Rette betegnes som historisk; ikke saadan at forstaa, at det fandt Sted under teatraliske Former, men paa Grund af dets vidtrækkende religiøse Betydning. Lad os da til Slut se lidt paa denne sidste Scene.

Hvad der hidtil er blevet fremdraget af historiske og psykologiske Enkeltheder skulde gerne hjælpe os til at se Biblens Beretning i den rigtige Belysning. Alt det, der her er blevet sagt f. Eks. om det hedenske Kæsarea, om Jødernes afvisende Holdning over for Hedningerne, navnlig over for de fremmede Besættelsestropper, og om Romernes Interesse for Jødefolkets Religion, er noget, de første Læsere af Apostlenes Ger-

*) Se K. U. Nr. 20, 22 og 25.

ninger var fortrolige med. Det vidste de udmærket godt; derfor kunde St. Lukas, da han skulde til at redigere sin Beretning, direkte komme til Sagen. Han behøvede ikke først at tegne et Billede af den politiske og religiøse Situation — lige saa lidt som vore hjemlige Journalister er nødt til hver Dag at fortælle deres Læsere om den Forandring, der indtraadte den 9. April. Vi ved det og forstaar derfor Baggrunden for det, der sker. Senere Slægter derimod vil, for at faa rigtigt Udbytte af disse Nutidens Dokumenter, trænge til en Oversigt over den ejendommelige Situation, der danner Baggrund for alt, hvad der bliver skrevet, og alt, hvad der sker. Saaledes kan Udenomstale have sin fulde Berettigelse, naar det drejer sig om Biblens gamle Beretninger.

St. Lukas som Fortæller

Hidtil har vi skilt Biblens Fortælling ad. Det var for bedre at lægge Vægt paa de forskellige

Højtidelig Stemning

Der er trods al dets Enkelthed noget festligt over dette Møde i Kæsarea. Man behøver bare et Øjeblik at sammenholde det med Mødet mellem Jesus og Raadsherren Nikodemus. Hvilken Kontrast! Nikodemus havde nok de bedste Hensigter, da han aflagde sin natlige Visit hos Jesus. Hans første Ord røber det: »Mester, vi erkender, at du er kommet som en Lærer fra

Gud. For ingen kan gøre de Mirakler, du gør, hvis ikke Gud er med ham.« Men der er i denne elskværdige Henvendelse en kølig Reservation, der staar i Samklang med den til Mødet valgte natlige Time. Her er en Mand, der er hange for at blive kompromitteret. I Kæsarea er det helt anderledes. Den romerske Officer er vant til en rank Holdning. Han vilde aldrig finde paa at krybe i Skjul og at dække over sin Henvendelse. Kornelius har tværtimod indbudt en lille Kreds af Slægtninge og Venner, baade for at ære Gæsten og at glæde sine Bekendte. Det har sikkert været ligesindede, religiøst interesserede Mennesker, med hvilke Kornelius plejede at drøfte Problemer og Begivenheder.

De er mødt i god Tid og venter i højtidelig Spænding. Der beregnes, hvornaar Selskabet fra Jaffa kan ventes at indtræffe. Kornelius oplyser, hvornaar hans Mænd er rejst, og hvad Tid de har kunnet indfinde sig i Jaffa. De har selvfølgelig maatte hvile sig, for 45 km er nok mere end en normal Dagsrejse. Antageligt har de tilbragt Natten i Jaffa for at begive sig paa Hjemrejsen den følgende Dags Morgen. Saa maa de nu snart være der. — Jo, nu er de lige blevet iagttaget; de kommer gaaende nede paa Gaden. Det er alt i alt en seks-syv Mand. Kornelius vinker til Gæsterne, at de maa blive herinde, mens han gaar og byder Hædersgæsten velkommen. Officeren falder paa Knæ ved Apostlens Fødder. Petrus bliver forfærdet. Han selv har i sin Tid gjort det samme overfor Jesus. Efter en usædvanlig Fiskedræt kastede han sig saaledes paa Knæ foran Mesteren og sagde: »Gaa bort fra mig, Herre, for jeg er et syndigt Menneske.« Men netop derfor kom han i Oprør ved Synet af den Ære, der her blev udvist over for ham. Det var jo den rene Misforstaaelse. Han gjorde en Bevægelse for at hjælpe Værten med at komme op. »Rejs Dem,« sagde han, »jeg er kun et Menneske.«

Denne spontane Udveksling af

oprigtige Æresbevisninger medførte straks en utvungen og venkskabelig Tone. Kornelius bød Apostlen indenfor. Det var første Gang, Petrus satte sin Fod over en hedensk Tærskel. Han gjorde det uden Skrupler, men ikke uden at være sig Sagens Alvor bevidst. Det røber hans første Erklæring til den forsamlede Vennekreds: »Som I ved,« siger han, »er det ikke tilladt en Jøde at omgaas en fremmed eller at besøge denne i hans Hus. Dog har Gud vist mig, at intet Menneske maa kaldes vanhelligt eller urent. Derfor kom jeg uden Betænkning, da der blev sendt Bud efter mig.«

Mødets Forløb

Efter denne korte Redegørelse kom Petrus straks til Sagen. Han var endnu uvidende om den egentlige Mening med denne Indbydelse. Her gjaldt det først og fremmest om at faa Klarhed: »Jeg beder Dem sige, af hvad Grund De har kaldt mig.« Kornelius gav nu et Referat af det Syn, der foranledigede Indbydelsen. For Petrus betød det en Bekræftelse paa det, han havde ment at maatte udlede af sin egen Oplevelse i Jaffa. »Nu er jeg i Sandhed klar over, at der hos Gud ingen Hensyntagen er til Personer. I ethvert Folk er derimod den ham velbehagelig, som frygter ham og gør, hvad der er ret,« erklærede han og fastslog dermed for sig selv, sine egne Ledsagere og de fremmedes Kreds Tanken om Evangeliets og Frelsens Universalitet. Tanken var ikke helt ny. Jesus havde gentagne Gange talt om Ikke-Jøder, der i Guds Rige skulde faa Forrang frem for de paa deres Afstamning pukkende Jøder. I sin første Pinsetale for et Auditorium af Israeliter havde Petrus peget i samme Retning: »Thi Dem gælder Forjættelsen,« havde han sagt, »og Deres Børn og alle dem, som er langt borte, saa mange som Herren vil kalde til sig.« Her var det for første Gang, at Petrus saa denne Spaadoms andet Led gaa i Opfyldelse. Se-

nere hen skulde St. Paulus faa det særlige Kald at forkynde det, han kom til at betragte som den ham betroede Hemmelighed, nemlig at der fra nu af hverken er Jøde eller Græker, Mand eller Kvinde, men at alle er eet i Kristus Jesus.

Endvidere gav Petrus en kort Oversigt over Jesu Liv og Gerning. Han behøvede her ikke at komme ind paa mange Enkeltheder, for han havde at gøre med viderekomne. Derpaa tyder hans Vending: »De ved, hvad der er sket i hele Judæa ...« Han lægger mest Vægt paa sit Vidnesbyrd om Jesu Opstandelse og den Mission, den opstandne Frelser havde betroet sine Apostle.

Et uventet Resultat

Petrus var ikke færdig med sit Foredrag, før der skete noget, som vakte Forbavselse hos hans jødekristne Ledsagere og velsagtens ogsaa hos ham selv. Den Helligaand kom nemlig ned over de hedenske Tilhørere, saa de talte i forskellige Sprog og lovpriste Gud, nøjagtig som Apostlene havde gjort, da de oplevede deres Pinse. Det skete var i Grunden en Venden-op-og-ned paa Programmet; det gjaldt først om at faa Daaben, derefter skulde den Helligaand meddeles de døbte. Tilbage blev kun Spørgsmaalet, om Hedningerne kunde modtage Daaben uden i Forvejen at have underkastet sig Omskærelsen. Nu laa Landet anderledes. Ved sin Foregriben havde Gud tilkendegivet, at Hedninger og Jøder var ligestillede. Petrus skyndte sig da ogsaa med at drage den praktiske Slutning: »Mon nogen kan nægte disse Mennesker Daabens Vand, da de ligesom vi har faaet den Helligaand?« Daaben af Kornelius, hans Husstand og Venner fandt derfor ogsaa omgaaende Sted. De første Hedninger var optaget i Kirken paa samme Vilkaar som Jøderne.

Saaledes endte Jaffa-Kæsarea Episoden.

Steph. Wevers.

Hvad en New Yorker Præst kan komme ud for:

Guldmedalje til Pastor Quinn

»Repræsentanternes Hus« i U. S. A. har et Udvalg for Mønt, Maal og Vægt. Det har for nylig anbefalet to Lovforslag om Tildeling af særligt prægede Guldmedaljer, som Kongressen be-lønner modige Bedrifter med. Det ene Forslag gaar ud paa, at der skal gives en saadan Medalje til Pastor Francis X. Quinn fra New York.

Den 2. April 1939 var en Søn-dag. Omtrent Kl. 7,15 Formid-dag sad der 15 Mennesker i en græsk Kaffesalon paa anden Etage i Nr. 285 paa Ottende Avenue. Nogle drak Kaffe, andre spillede Kort. Pludselig lød der en hurtig Befaling: »Op med Grabberne — og tilbage til Væggen!«

De skrækslagne Gæster saa tre yngre Mænd rette Revolvere mod dem. Nogle af de tilstede-værende huskede, at Vincent Coll, kaldet »Babyface«, var blevet skudt kun en Karré her-fra ... »To-Revolver Crowley« fra den berømte Husbelejring var dræbt et Par Karréer borte... De strakte Armene op og gik tilbage mod Væggen.

Revolverbanditterne under-søgte Lommerne paa alle de femten og fik rede Penge og Smykker for omtrent 200 Dol-lars.

»Bliv nu staaende,« beordrede Føreren for de tre, mens han og Kammeraterne trak sig tilbage med stadig løftede Revolvere. »Rør jer ikke, før vi er afsted.« Saa drejede Revolvermændene omkring og fo'r ned ad Trap-perne. Tavsheden, der følger paa et dramatisk Øjeblik, lam-mede alle i Værelset. Saa var der en, der raabte: »Politi.« Og de andre stemte i.

Røverne havde en Bil parkeret udenfor, men en af Politiets Ra-diovogne passerede i samme Øjeblik. De saa de løbende Mænd og hørte Raabene inde fra Bygningen. Øjeblikkelig aabne-de de Ild mod Banditterne, og disse skød igen, mens de løb.

Kuglerne summede og hvinede — og ødelagde Revolvermændenes Vogn. Da de saa, at de ikke kunde undslippe i den, skiltes de og løb i forskellige Retnin-ger.

En af dem var den 23-aarige Johnny Naumo. Han kom først i Revolverduel med Betjent Ed-ward Mallory og styrtede saa ind i Vestibulen til en Ejendom Nr. 301 paa Ottende Avenue. Han ringede som en rasende paa Klokken og haabede, at en af de 60 Familier vilde svare og trykke paa Døraabneren. Der var flere, som gjorde det. John-ny Naumo fo'r ind og op ad Trappen, spændt paa om han vilde kunne blive omringet paa Taget. Paa femte Etage blev han grebet af Frygt og styrtede ind i en Lejlighed med Nummer 56, hvor han stod overfor den gam-le, graahaarede Fru Nicholas. Hendes Forundring over Støjen forvandlede til Rædsel, da hun saa Revolveren i Bandittens Haand og hans skrækslagne Udtryk.

Hun stammede protesterende, og hendes Mand kom til inde fra Soveværelset, hvor han havde ligget til Sengs. Johnnys Re-volver tvang dem begge i Seng igen. »Gaa derind,« kommande-rede han. »Ind med jer — begge to — jeg kommer med. De er efter mig — rub jer!« tilføjede han med Revolveren rettet mod Nicholas. Overfor denne Trusel adlød de.

Udenfor skar Politisirenerne gennem Luften; Radiovogne og Politi samlede sig ilsomt. Be-tjent Mallory havde fulgt John-ny Naumo til hans Skjulested.

Politikaptajn Conrad Rothen-gast tog Kommandoen, fik Hu-set omringet og de sovende Be-boere vækket. Politi sværmede ind og op ad Brandtrappen, be-væbnet med Maskingeværer, Taaregaspistoler, Haandgrana-ter og Revolvere. Der kom Svar

Fortsættes Side 460

Rom og Verden

Apostelfyrsternes Fæst fejredes med vanlig Høj-tidelighed i Peterskirken. Fra Vigiliens Eftermiddag og hele Festsdagen igennem strømmede Romerne i en uendelig Række til Helgenernes Grave, der var smykket med utallige Blomster og straaled i Kærternes Skær. — I Anledning af 1300-Aars Festlighederne for Kristendom-mens Indførelse i Kroatien, har den hellige Fader tilstaaet de sydslaviske Katoliker et Ju-belaar, til hvilket der er knyttet en særlig Jubelaflad. Jubelaaret varer fra 29. Juni 1940 til 29. Juni 1941.

I Jerusalem fandt der for ny-lig et Møde Sted mellem de ortodøxe Patriarker fra Alexandria, Jerusalem og Anti-okia — det første Møde siden 1443, ti Aar før Tyrkerne erob-rede Konstantinopel.

I Spanien koncentrerer alle Kræfter om at bøde paa Borgerkrigens Ødelæggel-ser. Paa General Francos Befal-ling har man taget fat paa Gen-opbygningen af det svært med-tagte Toledo. De kirkelige Byg-ningsværker, saasom »Kristi Blods Port«, Katedralen og det store Hospital trænger haardt til at restaureres. De gamle værdifulde Kunstværker mener man at kunne istandsætte ved Hjælp af de tiloversblevne Res-ter. Ogsaa Bibliotekerne, hvis Værker som Regel er blevet spredt for alle Vinde, haaber man at kunne rekonstruere; saaledes er allerede over 800.000 Bøger og Haandskrifter af reli-giøs Værdi blevet bragt tilbage til deres retmæssige Hjemsteder i de respektive Kirke- og Klo-sterbiblioteker.

Sovjets Indflydelse i de bal-tiske Lande gør sig alle-rede stærkt gældende; saaledes har den lettiske Undervisnings-minister netop udstedt et De-kret, der forbyder enhver Form for Religionsundervisning i Sko-lerne.

↑ Søndagmesse i Kirken i Okura
 ↓ Fukuey-Kvinder foran et af de gamle Sten kors, der kan ses allesteds paa lang Afstand fra Øen

Kristendommen fik som bekendt Fødselse i Japan med det Omvendelsesværk, som Franciskus Xaver paabegyndte, da han i 1549 ankom til det japanske Ørige. Som Japanerne ganske rammende udtrykker det, er Katolicismen »en Religion for Fyrster og fattige«: i hvert Fald passer det i Japan, thi her strømmede de troende til fra alle Samfundslag, Arbejdere, Bønder og Fiskere, medens det ene Fyrstehof efter det andet »kollektivt« sluttede sig til Kristi Lære. Katolicismen er en Tro, der staar det japanske Følgesliv nær og samtidig er Japaneren en fortræffelig Katolik — lapper, beskeden og ubrødedig trofast overfor det, han holder for det rette.

Den følgende Tid blev en Blomstringsperiode for Kirken i Japan. En Ændring indtraf først, da vesterlandske Handelsfolk og med dem Missionærer

for andre Anskuelse kom til Japan. Og da det japanske Rige i Tiden 1824—1857 lukkedes for alle Udlændinge, fik dette ganske katastrofale Følger for den unge kristne Kirke, der da allerede talte ca. 300.000 Sjæle. Kirkens Historie i dette Tidsrum blev skrevet med Blod.

Korset i det fjerne Østen

De kristne Kvinder paa Fukuey

Fotos: Shufu-no-Tomo

Tekst: W. Nohara

Enkelte Steder levede den katolske Lære dog videre fra Slægt til Slægt i det skjulte, og da forrige Aarhundredes Missionærer i 1868 lagde Grundstenen til den første Kirke i Nagasaki, mødte der — til store Forbavselse saavel for Nærømrerne som for de Repræsentanter for Regeringen, der havde givet Møde — henved 300 Kristne frem fra Omegnen, hovedsageligt fra Familier, hvor Kristendommen i al Hemmelighed gennem to et halvt Aarhundrede var blevet givet videre fra Far til Søn, og til Nærmesternes endnu større Forbavselse disse endog Kirkens Sprog paa Latin.

Til disse trofaste lærer ogsaa Kvinderne paa Fukuey Jima, en Ø, ca. 100 Kilometer syd for Nagasaki, hvor de katolske Tro paa en beundringsværdig Maade var blevet overet af

Kvinderne, medens Mændene var faldet fra og for Størstedelen end ikke anede, at deres Hustruer og Døtre i al Hemmelighed bad til den kristne Gud. Naar man i Dag nærmer sig Fukuey ad Sevejen, ser man paa Bjergskrænterne de mægtige Sten kors, til dels over tre Hundrede Aar gamle, som under Kristenforfølgelserne blev dækket til af Træer og Buskads, men nu allert staar fri og taler deres manende Sprog.

↑ Børdepige paa Fukuey
 ↓ Ved Morgengry samles Kvinderne fra alle Øens Fimsker og drager sammen til Messe i Okura

Idag lever der paa Øen en katolsk Menighed paa omkring 1500 Sjæle, hovedsagelig Kvinder, der har sluttet sig sammen i en saakaldt tredje Orden. Kvinderne paa Fukuey bærer ikke som ellers i Japan den sædvanlige Kimono, og paa Fesdage benytter de ved Kirkegangen et

↑ Johans, Sygeplejersken paa det Børnehjem, som de kristne Kvinder paa Fukuey selv opretholder
 ↓ Ved Viseskoleen i en Kampsamling

Slar, der minder om de Slar, som Kvinderne bærer i romanske Lande. Befolkningen bestaar for Størstedelen af Fiskere, og medens Mændene er ude paa Fiskefangst, dyrker Kvinderne Jorden, og drager tidligt om Morgenen til Messe i Okura, Øens største Landsby.

August Hoffmann

in memoriam

At det var en betydelig Mand, der Fredag den 12. Juli førtes fra Rosenkranskirken til sit sidste Hvilested paa Katolsk vestre Kirkegaard, kunde man slutte sig til af det store Antal Præster, der var til Stede. Ogsaa Biskoppen saas under Requiemsmessen i Presbyteriet.

Hr. August Hoffmann var ikke et Hverdagsmenneske, der følger Strømmen eller gaar paa Akkord. Han havde høje Idealer, og for dem levede han.

Hvis man vilde lære ham at kende, maatte man se hans Samlinger. Hvor han fandt noget om en dansk Konvertit lige fra de ældste Tider indtil nu, fik det anvist en Plads i hans Samling, der i Tidens Løb blev ret omfangsrig og ordnet af ham selv og forskellige Mænd, til hvem han havde Tillid. Den sidste, der arbejdede med hans Samling, var afdøde Pastor emeritus, Magister Niels Hansen. Skulde man vide noget om en eller anden dansk Konvertit, behøvede man blot at henvende sig til Hr. August Hoffmann, og man fik de ønskede Oplysninger. Samlingen har derfor historisk Værdi og var ogsaa August Hoffmanns Kælebarn.

Og hvorledes den ellers saa stille og beskedne Mand kunde tale, naar man kom ind paa dette Emne!

Ogsaa de Billedsamlinger af berømte danske katolske Mænd, som han for en Snes Aar siden forærede de fleste katolske Skoler og Præstegaarde, vidner om hans historiske Sans.

Hr. August Hoffmann var en udmærket Tegner og havde oprindelig villet være Arkitekt. Dog stillede Forholdene sig hindrende i Vejen for hans Planer, og derfor overtog han efter Forældrenes Død Gaarden »Sankt Hans Minde«. Heller ikke som Partikulier var August Hoff-

mann et Hverdagsmenneske. For ham var Arbejdet Pligt, han kunde ikke undvære Arbejde. Han arbejdede af Pligtfølelse og vilde derfor ikke forstyrres under sit Arbejde, hverken af sine Søskende eller af sine Venner. Ogsaa endnu 72 Aar gammel arbejdede han saa ihærdigt, at en Arbejdsmand næppe vilde

have byttet med ham. Og det til Trods for, at han allerede i flere Aar havde følt sig utilpas. Han vilde ikke give op, førend Sygdommen kastede ham paa Dødslejet.

Det var Pligtfølelsen, og kun Pligtfølelsen, der var Drivfjederen i hans Arbejde. Derfor havde den ellers tilsyneladende saa haardføre Mand ogsaa et varmt Hjerte og en aaben Haand. Ikke saa faa blev hjulpede af ham. Men han vilde helst gøre godt i det skjulte.

Derfor har Vor Herre ogsaa undt ham en saa god Død.
R. I. P. P. D. Steidl.

Katolsk Fortsættelseskursus

Den hellige Messe

Eukaristiens Sakramente har Brød og Vin som »Stof«, og »Formen« er Ordene: »Dette er mit Legeme«, sagt over Brødet, og »Dette er min Blods Kalk«, sagt over Vinen af den viede Præst. Naar Ordene udtales, sker der den vidunderlige Forandring, som den katolske Kirke kalder Transsubstantiationen. Ved denne forvandles Brødets Substans til Jesu Kristi Legemes Substans, og Vinens Substans til hans Blods. Da Jesu Kristi Legeme og Blod lige siden hans Undfangelses første Øjeblik har været og er hypostatisk forenet med den anden Person i den højhellige Treenighed, er — i Kraft af denne stadige Forening — Jesu Kristi Guddom nærværende i det, der var Brød, indtil Ordene blev udtalt, og af samme Grund er hans Guddom ogsaa nærværende i det, der kort forinden var Vin.

Ligeledes bemærker vi, at eftersom Jesus Kristus er et levende Væsen, kan hans Legeme og Blod ikke eksistere som adskilte Ting. Hvor det ene er, maa ogsaa det andet være. Og der kan ikke være nogen Adskil-

lelse mellem hans Legeme og hans Sjæl. Det, der i sin ydre Skikkelse er Brød, er derfor Jesus Kristus, hans Legeme og Blod, Sjæl og Guddom. Det samme gælder om det, der i sin ydre Skikkelse er Vin. Jesus Kristus er til Stede og modtages derfor helt og udelt under enhver af de to Skikkelser.

Om den hellige Kommunion modtages alene under Brødets Skikkelse eller under begge Skikkelser gør ingen Forskel paa den sakramentale Virkning. Men efter den almindeligste Opfattelse blandt Teologerne er det for *Offeret* af den største Betydning, at baade Brødet og Vinen konsekres.

Tre Dele af Messen træder frem i særligt Relief: Offertoriet, Konsekrationen og Præstens Kommunion. De kaldes Messens Hoveddele. Ved Offertoriet bliver Brødet og Vinen, der snart skal konsekres, højtideligt sat til Side hertil, velsignet og rakt frem til Gud. Ved Konsekrationen siger Præsten de Ord over Offergaven, som Vor Herre sagde ved den sidste Nadver, og bringer derved Sub-

stansforvandlingen i Stand. Ved Præstens Kommunion modtager Præsten det, han har konsekreret. Af disse tre Hoveddele er Konsekrationen den vigtigste, og Kirken lærer, at Konsekrationen er væsentlig for Offeret. Er der ingen Konsekration, er der heller intet Offer.

Kirken er imidlertid ikke gaact længere end hertil med at fastslaa, hvori Messens Væsen bestaar, d. v. s. nøjagtigt hvor i Messens Ritus vi finder Offeret. Teologerne er blevet overladt til frit at øve deres Tænkning paa dette Punkt. De fleste Teologer vil mene, at Konsekrationen er Offeret — ikke blot at den er væsentlig for Offeret, men at den faktisk er Offerets Væsen, saaledes at vi har Offeret, naar vi har Konsekrationen.

Der er et yderligere Spørgsmaal, som vi kun kan stille: *Hvordan* er Konsekrationen Offeret? Ogsaa her maa vi bede Teologerne om Svar, og det er i Forbindelse med Svaret herpaa, at den dobbelte Konsekration efter de fleste Teologers Mening faar den omtalte Betydning. De siger ikke blot, at Offerets Væsen er Konsekrationen, men at Konsekrationen er dette, fordi det er en Konsekration af baade Brødet og Vinen. Det vil sige, at det er i og ved den dobbelte Konsekration, at Offeret faktisk fuldbyrdes og frembydes; det er ved Hjælp af den dobbelte Konsekration, at der gøres, hvad der blev gjort paa Golgata. Grunden, som de giver, er den: i Kraft af den dobbelte Konsekrations Ord, d. v. s. i Kraft af den sakramentale »Form«, tilvejebringes paa eet Sted — nemlig under Brødets Skikkelse — Nærværelsen af

kun Kristi Legeme, og paa et andet Sted — nemlig under Vinnens Skikkelse — Nærværelsen af kun Kristi Blod. Hvad der iøvrigt er paa begge Steder og *maa* være der, er *nødt* til at være der, det ved vi allerede. Paa Grund af den hypostatisk Forening er Guddommen der, og fordi den opstandne Kristus ikke mere dør, er hans menneskelige Sjæl der og Legemet med Blodet ligesom Blodet med Legemet. Men *hvad den sakramentale Form bringer til Stede* er ikke noget af dette, kun Blod og Legeme hver for sig. Det er dette, som den sakramentale Form fuldbyrder, og alene dette. Hvad der iøvrigt er til Stede, er det ikke i Kraft af Sakramentet, men af andre Grunde. I Kraft af Sakramentet er Kristi Legeme og Blod til Stede — under Brøds og Vins Skikkelser — hver for sig; de er *atter* til Stede hver for sig, for de blev adskilt, da han led Døden paa Golgata. Sakramentet har hidført — ikke paa naturlig Maade, d. v. s. under Slag, Pinsler, Smerte og Blodsudgydelse; men i Tegn — det samme, der skete paa Golgata.

Som Offer adskiller Messen sig derfor ikke væsentligt fra Offeret paa Golgata, for »Offeret er et og samme; den Samme, der nu ofrer gennem Præsternes Tjeneste, ofrede dengang sig selv paa Korset; det er kun Maaden at ofre paa, der er forskellig«, som Tridentinerkonciliet sagde.

Forskellighederne angaar derfor ikke det væsentlige. Paa Golgata skete det med Blodsudgydelse, svarende til Menneskets og Dødens Natur, og i Messen gøres det paa ublodig Maade,

svarende til Tegnenes Natur, og under de ydre Skikkelser af Brød og Vin, som skjuler den Virkelighed, der foregaar bag dem. Desuden ofrede Vor Herre sig paa Korset for at forløse Verden, og i Messen ofrer han sig for at lade Forløsningen tilgaa vore Sjæle.

Hvis den hellige Eukaristis Offer, Messen, er et adækvat Offer, maa der være noget guddommeligt ved det. Hvis det skal gavne Mennesker, maa det ogsaa være en menneskelig Akt. Foruden sin Indstilling har Messen to guddommelige Ting ved sig.

1. Det, der ofres i Messen, er Jesus Kristus, og han ofres ved at vises Gud i den Tilstand, hvori Døden fandt ham paa Golgata, og derved, at denne Fremvisning er Hensigten med og Virkningen af den sakramentale Akt.

2. Da Jesus Kristus døde sin naturlige Død paa Golgata, gav han sit Liv som en Offerhandling, idet han i sin Død ofrede sig som Sone og Fyldestgørelse. Han var ikke blot Offeret, men Offerets Frembærer, ikke blot Offergave, men Offerpræst. Saaledes er det ogsaa i Messen. Selv om Offeret her frembæres af den menneskelige Præst, der »læser« Messen, takket være hans naturlige frie Vilje, hans Intellekt og legemlige Handlinger, saa er denne Præst dog kun en sekundær Person, selv om hans Handling virkelig foraarsager Sakramentet. Den virkelige Præst er Jesus Kristus, i hvis Navn og paa hvis Autoritet Præsten optræder med Fuldmagter, der stammer fra Jesus Kristus gen-

Sluttes Side 462

Robinson, Andersen & Co. ^{A/s}

Hellerup

Export af friske og preserveerede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Liturgisk Kalender

Juli:

21. S. 10. Søndag e. Pinse (687);
2. St. Praxedes ([67]), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om Fred.
22. M. St. Maria Magdalene (1008); 2. Om Fred.
23. Ti. St. Apollinaris (1011); 2. St. Liborius ([34]), 3. Om Fred.
24. O. Vigilie ([1]); 2. St. Christine ([61]), 3. Gudsmøder ([90]), 4. Om Fred.
25. T. St. Jakob den Ældre, Apostel (1014); 2. (kun i stille Messer): St. Christopher ([12]).
26. F. St. Anna, Jomfru Marias Moder (1017).
27. L. † Gudsmøders Lørdagsmesse ([90]); 2. St. Pantaleon ([15]), 3. Den Helligaand ([120]), 4. Om Fred.
28. S. 11. Søndag e. Pinse (691).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Utgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.
Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i A: mindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 62 45. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Guldmedalje til Pastor Quinn fortsat fra Side 455

fra alle Lejligheder undtagen Nr. 56.

»Han er herinde,« forkyndte Politikaptajnen.

Johnny Naumo saa, at der ikke var Haab om at kunne udgive sig for en af Nicholas Familien. Han hørte Politiet slaa en Rude ind ude fra Brandtrappen. Han rejste sig i Sengen, og med Revolveren parat sagde han til det gamle Ægtepar: »Sæt jer paa den Stol.« De adlød frygtsomt. Lyden af Bevægelser ude paa Brandtrappen voksede.

Politikaptajnen saa nu ind gennem den ødelagte Rude og opdagede Naumo med Revolveren rettet mod de gamle. Pludselig raabte Revolvermanden: »Hvis nogen af jer kommer et Skridt nærmere, skyder jeg disse to!«

Kaptajn Rothengast kastede et Blik paa Situationen og trak sig tilbage. Der blev holdt en hastig Konference paa Brandtrappen. Atmosfæren var elektrisk. Andre Beboere, der var rædselsslagne og endnu kun halvt paaklædte, saa ind.

Saa raabte Rothengast ind gennem Vinduet: »Det er kun et Tidsspørgsmaal, før vi faar fat i dig, Johnny. Hvorfor vil du ikke give op med det samme? De gamle Mennesker har jo aldrig gjort dig nogen Fortræd.«

»Jeg skyder dem begge, hvis I kommer et Skridt nærmere,« truede Johnny.

»Men hvad vil du da have, vi skal gøre for dig?« spurgte Rothengast, der forstod, at Naumomente det alvorligt med sin Trusel.

»Jeg vil tale med en Præst,« raabte Johnny tilbage.

Et Bud blev sendt afsted til »Værneenglens Kirke« og kom tilbage med Pastor Quinn. Denne steg alene op ad Brandtrappen og gik hen til Vinduet.

»Jeg kommer ind, John,« sagde han stiltfærdigt.

Politiet saa ham krybe ind og hørte Naumos Stemme sige: »Javel, Pastor, men hold Hænderne op!« Et Par Skridt inde fik han Ordre til at standse.

»John,« begyndte Pastor Quinn, »det er Palmesøndag.«

»Det ved jeg,« svarede Naumo.

»Vil du have disse to Menneskers Død paa Samvittigheden?«

»Jeg faar 60 Aars Fængsel,« svarede Revolvermanden.

Udenfor lyttede Politiet og greb fastere om deres Maskingeværer og Revolvere, fordi Johnny ikke skiftede Tone. Indenfor sad de to gamle og tænkte paa Johnnys og Politiets dræbende Vaaben.

Pastor Quinn blev ved med at tale til Johnny. Han mindede ham om den evige Straf. Johnny spurgte om sine Kammerater; en af dem var undsluppet. For at bekræfte Tilfangetagelsen af den anden blev denne ført hen til Vinduet, belagt med Haandjern.

»Vær nu ikke et Fjols, Johnny,« sagde Kammeraten. »Vi kan ikke faa ret meget for dette her...«

Igen mindede Pastor Quinn Johnny om Guds Straf, og Johnny begyndte at tænke sig om. Med et Suk sagde han: »All right, Pastor,« og gik hen og gav Præsten sin Revolver.

»Okay, Kaptajn,« kaldte Pastor Quinn lakonisk. Betjente strømmede ind og lagde Haandjern paa Johnny. Det gamle Par faldt helt sammen. Og det, der kunde være blevet til en stor Forbrydelsesrekord, regnet i Kugler, Menneskeliv og Blod,

Redaktionen

i Sommerferien

I Ferietiden (1. Juli – 10. Aug.)
maa al Korrespondance vedr.
Bladet adresseres til:

„Katolsk Ugeblad“
Bogtrykkeriet „Athene“
Svanemosegaardsvvej 4
København V

*

Telefonisk Henvendelse til Redaktionen kan ske paa Bladets Telefon (Eva 2512) hver Lørdag i Tiden Kl. 17 – 18 samt Søndag Kl. 10 – 11.

endte med, at Pastor Francis Xavier Quinn gav den 23-aarige Johnny sin moralske og aande-

lige Bistand paa Vej til Stationen.

Mike Murphy.

Pater Adam Schall S. J.

Kejserens faderlige Ven

Med Shun-chih's faktiske Regeringstiltrædelse d. 1. Februar 1651 begyndte det vigtigste Af-snit af Johann Adam Schalls Liv. Han stod da i sit 59. Leveaar, hvad der jo efter vore Begreber maa siges at være en fremrykket Alder. Hos den Tids Missionærer, der som Regel stammede fra livskraftige Slægter, var en saadan Alder dog ikke at regne for noget. I Virkeligheden stod Pater Schall da ogsaa nu paa sin Skaberkrafts Højdepunkt. Det er dog alligevel mirakuløst, at han ikke brød sammen af Overanstrengelse, thi ikke blot havde han nu et saa stort Embede at forvalte, at dette alene syntes at være nok til at lægge Beslag paa alle hans Kræfter og hele hans Tid, men paa den anden Side følte han sig først og fremmest som Missionær — og her var Kravene og Anstrengelserne ikke mindre. Desuden havde han yderligere maattet paatage sig selskabelige Pligter ved Modtagelse og Underholdning af de mange fremragende Personer, som var henrykt over at kunne tælle den lærde Mand fra Vesten blandt deres Venner. Den fornemste af disse var Kejseren, og her gik det jo absolut ikke an at prøve paa at spare paa Tid. For at gøre Trængslerne fuldkomne stod Schall desuden paa den Tid midt i en Kamp for sin Kalendar og sit gode Navn.

Den venskabelige Forbindelse mellem Missionæren og Kejse-

ren, som vi nu vil ofre et Par Ord paa, er ikke alene et enestaaende Fænomen i den kinesiske, men ogsaa i ethvert andet Lands Historie. Da Shun-chih overtog Regeringen, var han som sagt endnu ikke fyldt 13 Aar, altsaa kun en Dreng. Udover Ynglingealderen naaede han forøvrigt ikke, eftersom han døde, før han endnu var fyldt 23 Aar. Han havde mange gode Egenskaber, var vistnok godt begavet og tidlig moden. Han var desuden godmodig og ikke utilgængelig for andres Raad. Paa den anden Side var han ogsaa let paavirkelig for daarlig Indflydelse. Retfærdighedsfølelse var en ham medfødt Egenskab. Han havde imidlertid ogsaa mange Fejl, hvad der ikke kan forundre, naar man ser hen til hans Ungdom. Naar det f. Eks. drejede sig om Sport, særlig Jagt, glemte han alle sine Pligter. Han kunde ogsaa pludselig faa en eller anden taabelig Idé, som han saa øjeblikkelig vilde bringe til Udførelse, hvis ikke en eller anden, der havde Mod nok dertil, lagde sig imellem. Som alle Mandschurer var han meget overtroisk og stærkt sanselig anlagt.

En saadan Yngling var altsaa med de Magtmidler, Tilfældet havde spillet ham i Hænde, i Stand til paa mange Maader og Felter at anrette ubodelig Skade, baade for sig selv og andre. Hvem i hele Riget turde paatage sig en »admonitor«s Rolle, naar

et eneste Vink fra den uindskrænkede Hersker var nok til at tilintetgøre ham? Den katolske Præst og Ordensmand Johann Adam Schall viste sig at være den eneste, der baade havde Mod nok og tilstrækkelig Autoritet til at vise Drengkejseren den Vej, han burde følge.

Shun-chih plejede at kalde Schall *Ma-fa*. Denne Mandschurglose betyder »Ærværdige Fader« og indeholder i sig en Søns hele Kærlighed og Tiltro til sin Fader og en Elevs Følelser overfor sin Mester. Faderen og Mesteren var ikke altid lige blid, men dette gjorde ingen Skaar i den unge Herskers Følelser for ham.

Under hele den unge Kejsers ti-aarige Regering havde Schall altsaa Hænderne fulde. Takket være hans intime Forhold til Herskeren som dennes Raadgiver og faderlige Ven og den takifulde Maade, paa hvilken han, som Regel under fire Øjne, forebragte denne sine Formaning og gode Raad, lykkedes det ham stadig, i alt Fald saa nogenlunde, at holde sine mangeartede Fjender Stangen. Det var særlig de hedenske Præster, der skaffede ham en Masse forskelligartede Bekymringer paa Halsen. Det, der gik lettest for Schall, var at faa Observatoriet og de der ansatte Embedsmænds Løn og Arbejdsvilkaar forbedret.

Var Adam Schall som Videnskabsmand af Verdensformat og som Missionær — næst efter Franz Xaver — den største Kirken nogensinde har fostret, saa var der dog alligevel endnu et Felt, paa hvilket han som en Kæmpe ragede taarnhøjt op over alle andre, nemlig som Barmhjertighedens Apostel. Thi hvad denne lysende Skikkelse, paa den Tid vi her behandler, fik udrettet, da en kolossal Koppepidemi i Forbindelse med en

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon
aul. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til katolske Institutioner

rædselsfuld Hungersnød og vældige Oversvømmelser hærge Hovedstad og Omegn, vil til alle Tider staa som en Gerning, der er uovertruffen i Historien og rimeligvis aldrig nogensinde vil blive naaet af nogen Enkeltperson.

Fortsettes

Den hellige Messe

fortsat fra Side 459

nem en sakramental Ritus, der er indstiftet netop i den Hensigt. Messeofferet og Korsofferet er derfor ikke to forskellige Ofre, men eet og samme Offer, fordi baade Præst og Offer er det samme i begge Tilfælde. Paa den anden Side er den menneskelige Præsts »Tjeneste« en Realitet, og Præsten optræder for den Kirke, som i hans Ordination bemyndiger ham dertil. Mennesket modtager en Chance for i frit Samarbejde med Gud at slutte sig til den Handling, hvori der ydes Gud fyldestgørende Tilbedelse, Lovprisning og Taksigelse, og som tillige soner Synden og yder fuld Fyldestgørelse for den.

Philip Hughes.

Weekend-Tur med K. U. K.

Lørdag d. 27. Juli Kl. 19 præ. starter vi fra Stenosgade. Kl. 19,45 mødes vi alle ved Femvejen. (De, der ikke kan tage af Sted saa tidligt, bedes opgive dette ved Indmeldelsen. Der bliver ogsaa en senere Start).

Deltagelse bedes omgaaende meddelt til Turlederen, med Opgivelse

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Billigste Priser Bedste Betingelser

2 Kr. om Ugen

Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker, Haleskæder, Forlovelsearringe, Radio etc.

URIMPORTEM

Griffenfeldtsvej 33. Telf. Nora 5696

af, om man evt. ejer et Telt, og hvor mange dette rummer. Ikke-Teltbesiddere kommer naturligvis ogsaa med, da der baade kan skaffes Plads i nogle Telte, og da der desuden er stillet os et Hus til Raadighed i Hillerød, hvor de øvrige (fortrinsvis Damerne) indkvarteres.

Har man gyldigt Vandrerkort, bedes dette meddelt ved Indmeldelsen, ligeledes om man ønsker

at overnatte i Telt, paa Vandre hjem eller indlogeres privat.

Deltagelse koster naturligvis intet — enhver klarer sine egne Udgifter.

Søndagen tilbringer vi under Arbejde og Adspredelser med Hillerød katolske Ungdomsforening, der er vor Vært.

Turleder: Birger Hutters, Slotsvej 33, Charlottenlund.

Vi ses den 27. ds.!

Sommerens Gudstjenesteliste

	Søndag	Andagt	Hverdag
	Messe		
Aabenraa (Søndertorv)	9 ³ / ₄	19 ¹ / ₂	5 ³ / ₄
Aakirkeby (Gregersgade)	10	*) 7	7
Aarhus (Ryesgade 26)	7, 8, 10	19	6 ²⁵ , 7 ⁵⁵ stille M.
Amager (St. Annæ Kirke)	6, 8 ¹ / ₂ , 10	19 ¹ / ₂	6 ¹ / ₂
— (St. Annæ Hjem)	6 ¹ / ₂		6 ¹ / ₂
— (St. Elisab. Hosp.)	6		
Ingen Gudstj. i Dragør			
Assens (Nørregade 3)	8, 10	14 ¹ / ₂	7 ¹ / ₂
Ebeltoft (»Pax«, Grenaa Landevej)			
2. Sønd. i ulige Mdr.	9 ¹ / ₄		
Esbjerg (Nørregade 61)	7 (Komm. 9), 10	19	
Frederikshavn (Havnegade 4)			
Hver 3. Søndag i Md.	9 ¹ / ₂		
Grenaa (Afholdshotel) 2. Sønd. i			
lige Mdr.	10		
Gørlev (v. Aagaard Hovedgaard)			
Hver 1. Søndag i Md.	10		
Haderslev (Mariegade 8)	8, 10		
Hadsten (Teknisk Skole) Hver 4.			
Sønd. i Md.	10		
Hillerød (Gribsholm)	10		6 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	8, 10	*)	5 ¹ / ₂ , 8
Holbæk (Kastanjevej 19)	(Komm. 7 ¹ / ₂), 9		7
Hørsholm	9		
Kalundborg (Lundebakken) Hver			
2. og 4. Sønd. i Md.	10		9 (Mand., Tirsd.)
Kolding (Kralundsgade)	7 ¹ / ₂ , 9 ¹ / ₂		8
Køge (Bjerggade 22)	(Komm. 8) 10		8
Lyngby	8, 9		
Nyborg (Vindingevej)	7 (dog ikke 1. S.)		8
	10		
Odder (Holsteinsgade 29) 1. og 3.			
Sønd. i Md.	(Komm. 9 ¹ / ₄), 10		
Pindstrup (Ringsø) 1. og 3. Sønd.			
i Md.	10	15	
Roskilde (St. Laurentii Kirke) ...	8, 10		6 ¹ / ₂ , 7 ¹ / ₂
— (St. Mariæ Hospital)	6		
Rudkøbing (Brogade) Hver anden			
Sønd., næste Gang 4. Aug.	10		
Rønne (Østergade 59)	9 ¹ / ₂	*)	7
Silkeborg (Vestergade)	7, 9		
Skelskør (Banegaarden) Hver 3.			
Sønd. i Md.	10		
Slagelse (Frederiksgade)	8, 10		6 ¹ / ₂ , 7
Svendborg (Havnegade 1)	8, 10		Fredag 20 And.
Sønderborg (Ringridervej), ikke			
2. Sønd.	8, 10		
Taastrup (Køge Landevej)	10		
Tønder (Tønderhus) 2. Sønd. i Md.	10		

*) Andagt i Forbindelse med Højmessen

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Kadron, læs noget for mig om dit Land, men det skal være af en Bog, som fortæller Sandheden.«

Kadron læste noget for ham, og han hørte opmærksomt efter. Saa sagde han:

»Mit Land er baade bedre og daarligere.«

»Hvad mener du, Jewan?«

»Det kan jeg ikke rigtig forklare, men mit Land er baade bedre og daarligere. Jeg vil se dit Land; det er et godt Land.«

»Ja, men Jewan, du havde jo først sagt, at du ikke vilde rejse med os,« sagde Sandra.

»Jeg vil rejse; det er et godt Land?«

»Hvorfor synes du nu pludselig om det?«

»Det er et godt Land: du og din Moder kommer fra dette Land!«

»Javel!«

»I Lapland lever mit Folk, men jeg har ingen Venner der. Men i dit Land har jeg to Venner, dig, Sandra, og Kadron. Og derfor vil jeg rejse derhen.«

Da Solen først paa Foraaret atter vendte tilbage, kunde Kadron, Sandra og Jewan begynde at tænke paa at forlade Lapland. Nu gik Toget allerede direkte til Petrograd.

Det blev besluttet, at de ikke skulde tage Renerne med, men overlade dem i Mekkails Varetægt.

»Vi skal rejse langt bort, og de vil lide alt for meget under Opholdet i Toget. Og Sommeren hos os er ogsaa alt for tør og varm. Hannen kunde maaske til Nød taale Rejsen, men Hunnen vilde sikkert ikke overleve den. Jeg synes, det vil være Synd for Dyrene. Har du slet ingen Medlidenhed med dem, Sandra?«

Saaledes prøvede Kadron paa at overtale sin Datter, som under ingen Omstændigheder vilde skilles fra Renerne.

Ved Foraarstide havde Svanhvide kælvet, og den lille Kalv diede nu sin Moder.

»Sandra, uden Mos vil Svanhvide miste Mælken, og du maa da kunne forstaa, at saa vil Kalven dø, og saa dør Svanhvide sandsynligvis af Sorg.«

»Men Mor, jeg kan ikke lade dem blive her. Tænk blot hvis mine Rener skulde blive tvunget til at arbejde ved Jernbanen. Saa vilde de blive pryglet og mishandlet og til sidst ende der, hvor de døde Dyr bliver bragt hen.

»Jernbanen er snart færdig. Om nogle faa Dage drager Mekkail ud i Tundraen, tilbage til Pullsøen.«

»Jeg vil først følge ham paa Vej, saa kan vi rejse bagefter.«

Afrejsen blev udsat nogle Dage. Ofte betragtede Kadron Midnatsso- len, og hun tænkte med Vemod paa, at hun aldrig mere vilde faa den at se.

I disse Dage var Sandra fra Morgen til Aften sammen med Dyrene, hun pyntede deres Gevirer, og hun sagde til dem, at de aldrig maatte glemme hende, og hun lo- vede, at hun engang vilde komme tilbage til dem.

Jewan tog Afsked med Solen, med Imandra, Tundraen og Renerne, ja med hver eneste Sten og Bæk og med Tundravinden og Fuglene.

Endelig en Dag meddelte Mekkail, at nu tog han afsted. Sandra og Jewan bragte deres Dyr hen til ham, og de bandt et lille Skilt med en Afbildning af Baaden om Halsen paa dem.

»Mekkail, dræb dem ikke, jeg

kommer snart tilbage,« sagde Jewan.

»Og jeg kommer ogsaa snart igen,« indskød Sandra.

»Renerne tilhører dig, hvorfor skulde Mekkail slaa dem ihjel? Naar du kommer tilbage, skal du ogsaa faa Svanhvides Kalve. Jewan, du maa hellere sætte dig op i Slæden, saa kan vi køre sammen.«

»Nej, Mekkail, jeg rejser med til Sandras Land.«

»Hvorfor vil du rejse derhen? Du er en Laplænder, og du bør opdrætte Rener og fiske.«

»Jeg vil lære noget, Mekkail. I Lapland findes ikke et eneste Menneske, som kan skrive Sandheden om vort Folk!«

»Gør som du vil! Men du skal vide, at Mekkail bliver glad, den Dag du vender tilbage.«

»Sig til min Søster Mattesch, at jeg lever, og at jeg engang kommer og besøger hende; men at jeg ikke vil forlange at faa Renerne tilbage. Sig ogsaa til Troldmanden, at Jewan lever.«

»Lev vel, Jewan!«

»Lev vel, Mekkail. Her er lidt Jord fra min Faders Grav, giv det til Præsten og bed ham om at strø Røgelse derover og indvie det.« — Jewan gav Mekkail en Haandfuld

AABENRAA

A. C. Weide

Bageri og Conditori

Søndertorv 2 . Tlf. 125
Leverandør til *Set. Ansgars Klinik*

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab
Telefoner: 2006, 2007 og 2018

Træløst, Bygningsartikler, Støbegods
Leverandør til den nye kat. Kirke

HELSINGØR

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

KØGE

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres
Murermester v. de kat. Institutioner
Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

RANDERS

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester
W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne
Markedsgade 16, Telefon 1834
Leverandør til St. Josef Hospital

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kl.s Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

Køb hos vore Annoncører

Jord fra Graven. Lapperne plejede, naar en afdød ikke var begravet i indviet Jord, at lade en Haandfuld Jord fra Graven indvie.

Nu satte alle Mekkaills Rensdyr-forspand sig i Bevægelse.

»Lev vel, Mekkaill,« raabte Jewan.

I Løbet af kort Tid kunde man ikke se andet af Dyrene end de grenede Gevirer, og snart kunde

man heller ikke mere skimte disse. Saa tog Sandra og Jewan hjem.

Allerede samme Aften forlod de Midnatssolens Land, og snart efter kørte de ind i Sandras Land, hvor Solen hver Aften forlod Jorden og hver Morgen vendte tilbage.

Larmende og buldrende fo'r Toget afsted, over Bække, Søer og Tundraer, forbi Bjerge og Smaa-

krat, og imedens gik Solen længere og længere ned.

»Jewan, nu gaar Solen ned, kom herhen til Vinduet!« De to Børn stillede sig ved Vinduet og saa ud. Solen var ved at gaa ned, og det begyndte allerede at skumre, kun mod Vest var Himlen farvet purpurrød.

»Sandra, nu er den borte! Lev vel, Sol!« —

»Ja, lev vel, Sol,« sagde Sandra ogsaa.

Længe stod Børnene og stirrede ud paa Himlen, som efterhaanden straaled i alle Regnbuens Farver.

Næste Dag gjorde Toget Holdt i en By, og først hen mod Aften kørte det videre. Rejsen var lang, og de kom igennem mange Byer, inden de naaede Rejsens Maal, men endelig en Dag kørte Toget over Volga. Da Toget kørte over Broen, sagde Sandra: »Jewan, her kan du se, hvordan Floderne ser ud i mit Land, og Skovene — her kryber Træerne ikke hen ad Jorden, men hæver sig lige op mod Himlen. Og Træerne er saa tykke, at man ikke kan spænde om dem.«

Fortsættes

FREDERICIA	
Chr. Hansen <i>anbefaler sig med alt i Kolonial, Tlf. 234</i> Leverandør til Sct. Joseph Hospital	<i>Køb hos vore Annoncører</i>
Mejeriet "LILLEBÆLT" <i>Gothersgade 30, Tlf. 1017</i> Kun Kvalitetsprodukter Leverandør til St. Joset Hospital	H. Olsen Holmelund A/S <i>Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170</i> Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde Prima Kvaliteter <i>Prompte og reel Betjening</i>
Th. Rabens <i>Fredericia</i> Fedevareforretning og Pølsefabrik <i>anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk</i> <i>Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ</i> Leverandør til St. Josefs Hospital	EMIL JENSEN <i>Malermester</i> Gothersgade 51, Tlf. 251
Loehr's Kulimport A/S TELEFON: 888 KUL, KOKS, CINDERS OG BRIKETTER	Fredericia Mejeri Gothersgade 14 . Tlf. 129 Leverandør til St. Josefs Hospital
V. Jørgensen Fiskehandel Jyllandsgade 20 . Tlf. 579 Leverandør til Menigheden	<i>Kør med Westrings Eftfs.</i> Biler Telf. 383 883 Rasmus Nielsen
HILLERØD	
E. Eriksen Køie <i>Urmager, Guldsmed og Optiker</i> Helmerhus . Tlf. Hillerød 266	HANS TOFTE <i>F. Hertz Boghandel</i> Tlf. 132 . Hillerød . Slotsgade 22
Stat Frank Andersens Fond <i>Giro Konto 1087</i>	O. Petersen & Co. <i>Telefon 122</i> Isenkram . Glas . Porcelæn
P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	Carl Christensen <i>Murermester</i> Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>
Alex Christensen <i>Aut. Installør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	Albert Andersen <i>Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker</i> <i>Exam. aut. Gas- og Vandmester</i> Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>

**Danmarks
katolske
Kvindeforbund**

Retræte med paafølgende Højskole paa Trørødhus under Ledelse af Pater Wevers S. M. M., finder Sted fra Søndag d. 11. August til Lørdag d. 17. Aften. Nogle Sovesalspladser er endnu ledige. Skriftlig Henvendelse til Fru Sutermeister-Feyring, Bredgade 21.

Immaculata Kirken

Søndag d. 21. Juli er der *undtagelsesvis* Kl. 10 Sangmesse uden Prædiken i Stedet for Højmesse. — Stille Messe som sædvanlig Kl. 7.

St. Annæ Hjem for Ældre

Ved Dødsfald er nogle Værelser blevet ledige paa Hjemmet, Skipper Clementsallé 13, og paa Annekset, Prævestensallé 16. — Henvendelse til Forstanderinden. Telf. Amager 5985.

Vincentforeningen for Herrer

afholder Generalforsamling Søndag d. 21. Juli efter Messen Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke, i Præsteboligen.

Alle Interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

Ungdommens Rubrik: **Vejen til Visdom**

Der var en ung Student, der spurgte sin Universitetsprofessor, hvorledes han kunde blive en Personlighed. Professoren tænkte sig lidt om og sagde: »Hvis De hver Dag blot i 10 Minutter helt kan være Dem selv og tænke Deres egne Tanker.«

Det lød saare let, men den unge Mand opdagede snart, at det slet ikke var saa helt ligt. Det gik op for ham, at det ustandseligt er Indtryk ude fra eller andres Tanker, som fylder Sindet. At frigøre sig for Omverdenen og helt være sig selv blot en lille Stund — det var ret brydsomt, og navnlig at gennemføre det hver Dag.

Han fik fat i en Bog af den kendte franske Forfatter (det er et Par Menneskealdre siden, han levede) Pater Gratry. Bogen hed »Les sources«, altsaa »Kilderne«. Selve Aandslivets Kilder handler den Bog om. Han opdagede snart, at det netop var den Læsning, der skulde hjælpe ham til at gennemføre sit Forehavende.

Forfatterens indledende Afsnit gengives frit i det følgende:

De Raad, som jeg giver her, gælder ikke alle. Kun ganske faa vil være i Stand til at følge dem, saadan som Verden er i vor Tid.

De er tiltænkt den unge Mand paa 20 Aar, som er udrustet med et usædvanligt Sindelag og navnlig en usædvanlig Karakter. Jeg taler til det unge Menneske, som forstaar, at Studier er eet, Selvopdragelse noget andet. Medens hans Kammerater bruger al deres Fritid til Fornøjelser, løfter han Blikket, ser ud over Livets uendelige Horisont og søger sig et ophøjet Livsmaal.

At besidde den sande Visdom, siger jeg til ham, opnaas kun paa strenge Betingelser. Ganske vist synes disse Betingelser strengere end de i Virkeligheden er. Men sikkert er det, at Indøvelsen i denne Tilegnelse stiller store Krav.

Er De modig? Er De ikke bange for Stilhed og Ensomhed? Indvilliger De i at udføre et Arbejde, som er dybere, men lige saa regelmæssigt som i Skolen? Kan De ofre alt undtagen Retfærdighed og Sandhed? Nuvel, saa hør.

*

I det følgende Afsnit betror Pater Gratry sin unge Læser, at den Lærer, som han vil give ham, er ingen mindre end Gud selv. Forudsætningen er, at han tror, at Gud er Verdens Lys.

Endvidere, at Gud bor i ham og ønsker at meddele ham Visdommen. Da maa han sige til Gud: »Mester, tal, jeg lytter.«

Men for at lytte, maa der først opstaa fuldstændig Stilhed. Det sker sjældent, at Mennesker fremkalder denne Stilhed. Andres Tale, andres Tanker strømmer næsten altid gennem Sindet.

Da det er en meget vanskelig Ting at opnaa fuldstændig Tavs- heds i Sindet, maa der et praktisk Hjælpemiddel til. Pater Gratra giver det. Det er fra selveste Sankt Augustin, han har det: »Skriv,« siger han.

Ikke at det kommer an paa at skrive en hel Masse ned. Ret Opmærksomheden mod en af Religionens Grundsandheder! Søg da med faa Ord at udtrykke de Tanker, som opstaar i Sindet. Ens egne Tanker, ens egne Ord. Jo mere, man samler sig om Emnet, jo rigeligere vil Tankerne strømme. Og Anstrengelsen for at omsætte Tankerne i Ord begunstiger i høj Grad den koncentrerede Opmærksomhed, som beforder det personlige og selvstændige Arbejde.

Dette var en lille Smule om, hvorledes man bliver en Personlighed. Ak, ja, maatte Kilderne rinde!

C. B.

Horisonten rundt

Tre af vore Præster

Den 1. August trækker som bekendt Pastor *v. d. Kettenburg* og Pastor *Fr. Ronge* sig tilbage fra Sognepræstestillinger i København, og Pastor *Cay Benzon* tiltræder Stillingen som Sognepræst ved Sakramentskirken paa Nørrebro.

Pastor *Ph. von der Kettenburg*, der er født i 1875 og præsteviet i 1898, har udført sin mangeaarige Præstegerning næsten udelukkende ved St. Ansgars Kirke, til hvilken han har været knyttet i 35 Aar. Efter nogle Aars Kapellangerning paa Frederiksberg kom Pastor *v. d. Kettenburg* i 1905 til Bredgade og blev efter Pastor Brauns Død i 1923 udnævnt til Sognepræst ved vor Hovedkirke. Foruden sin Sognepræstegerning har den afgaaende Sognepræst udført et stort Arbejde som Formand for en Række af de Foreninger, der er knyttet til St. Ansgars Sogn, og Vikariatet har benyttet hans Arbejdskraft som Medlem af det biskoppelige Raad og Formand for Ansgarius-Bonifatius-Foreningen.

Pastor *Fr. Ronge* er den ældste af vore Verdenspræster, idet han er født i 1869. Efter sin Præstevielse i 1896 kom Pastor *Ronge* som Kapellan til Frederiksberg, var derpaa i seks Aar omkring Aarhundredskiftet Sognepræst i Silkeborg, men vendte i 1905 tilbage til Frederiksberg. Under Verdenskrigen var han et Par Aar (1915—17) ansat ved St. Ansgars Kirke, mens Sakramentskirken blev rejst indenfor dette Sogns vidtstrakte Omraade. Da Sakramentskirken i 1917 kunde tages i Brug, flyttede Pastor *Ronge* til Nørrebro som det nye Sogns første Sognepræst og har siden i denne Stilling gjort hele Sognets Udvikling med. I de første Aar af sit andet Ophold paa Frederiksberg var Pastor *Ronge* ogsaa Redaktør af »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«, ligesom han paa for-

skellig anden Maade gennem Aarene har været virksom for vor katolske Litteratur (bl. a. ved Nyudgaven af »Kristi Efterfølgelse«).

Pastor *Cay Benzon* er født i 1896 og præsteviet i 1924. Hele Pastor Benzons Præstegerning er blevet udført paa Nørrebro, fra 1924 til 1933 ved Sakramentskirken, hvortil han nu vender tilbage som Sognepræst, og fra 1933 til 1940 i Brønshøj, hvis lille Kirke blev til paa hans Initiativ. Pastor Benzons organisatoriske Evner har været stærkt benyttet ved Arrangementet af et stort Antal Ungdomsstævner, ligesom den praktiske Tilrettelæggelse af den store eukaristiske Kongres i 1932 var overdraget ham. I tolv Aar fra 1927 til 1939 redigerede Pastor *Benzon* »Katolsk Ungdom«, i 1930—31 tillige »Nordisk Ugeblad«.

Sognepræsteindsættelsen

Biskoppen vil Søndag d. 4. August Kl. 10 forud for Højmes- sen i Sakramentskirken indsætte Pastor *Cay Benzon* som denne Kirkes nye Sognepræst.

De nyviede Præster

Søndag d. 28. Juli Kl. 10 synger Pastor *Vick* sin første Højmesse i St. Annæ Kirke paa Amager. Som tidligere meddelt synger samme Dag og Klokkeslet endnu en nyviet dansk Præst sin første Højmesse, nemlig Pater *Heggum* S. J. i Jesu Hjerte Kirke.

Kirke og Politik

Det er letforstaaeligt at vore storpolitisk bevægede Tider sætter Skribenters og Journalisters Fantasi i Sving ogsaa om den katolske Kirkes Stilling til de store politiske Begivenheder. Forleden skrev Redaktør *Bast* fra Rom til »Berl. Tid.«, at der var en vis Sandsynlighed for, at Paven vilde tilskynde U. S. A.'s Katoliker til at stemme paa Roosevelt ved det forestaaende

Præsidentvalg. Redaktør *Bast* udtalte Formodningen om, at Paven som Italiener og Romer maatte ønske Italiens Sejr i Krigen. Et D. N.-Telegram fra Bern refererede ligeledes en Korrespondance fra Vatikanstaden til Bladet »Corriere del Ticino« med lignende politiske Formodninger. Korrespondenten fremhævede, at Kirken altid havde stillet sig kritisk til de demokratiske Statssystemer og nu ikke vilde »holde sig borte«, naar det nye Europa bliver til, men søge »Forbindelse med de nye Livsmaalestokke« og »yde Sejrher- rerne sin tusindaarige Ligevægts Medvirken«.

Det er ikke vanskeligt at skelne det rigtige fra det forkerte i alle saadanne Meddelelser. Kirken har ingen politisk Opgave, kun en religiøs, og naar den f. Eks. altid har været kritisk indstillet overfor de Statsformer, der er opstaaet i Tilknytning til den franske Revolutions Idéer, skyldes det disse Statsformers hyppige Overgreb mod Kirkens Rettigheder, ikke deres politiske Indhold. Kirken vil altid søge Forbindelse med den verdslige Øvrighed, uden at blande sig i dens Affærer, for gennem Samarbejde at opnaa, at begge maa kunne løse deres særlige Opgaver. Strid kan kun opstaa, hvis den ene Part gaar udenfor sin Competence. Det kan ske for enhver Statsform, at den glemmer Kirkens Ret; dette er en af Kirkens tusindaarige Erfaringer. Det kan naturligvis ogsaa ske, at Kirkens Mænd glemmer deres rent religiøse Opgave og giver sig til ogsaa at politisere. Men eftersom det — netop set fra Statens Side — vil være et Overgreb, bør man heller ikke forsøge at tage sig Paven til Indtægt for sine politiske Ønsker, hvor berettigede man end finder dem. Paven er ikke at finde paa nogen Front i den politiske Front, kun i Bøn om »pax hominibus bonae voluntatis«.

St. Johannes' Aabenbaring

Min sidste Artikel gav Anledning til mange Spørgsmaal om St. Johannes' Aabenbaring, og de fleste Spørgere havde opgivet ethvert Haab om at forstaa ham. Naturligvis kan jeg ikke i en enkelt Artikel forklare hele Apostlens Skrift, som han sendte (sammen med »Særskrivelser«, der var adresseret til syv førende Byer i Provinsen Asia) til alle de Kristne, som stod under hans Autoritet. »Særskrivelserne« fylder fra Kap. 1, Vers 4 til Kap. 3, Vers 22. Derefter begynder Rækken af Visioner. Et Par forudskikkede Bemærkninger om *selve Studiet af Bogen* er imidlertid absolut nødvendige.

Hvad er en Apokalypse?

Aabenbaringsbogen kaldes ogsaa Apokalypsen, og en Apokalypse (Af-sløring) er en Slags Profeti. Kort udtrykt kan man sige, at Profeten begyndte med en eller anden jordisk Situation og gradvis hævede sit Blik, indtil han saa dens guddommelige Betydning. Sommetider kom han i Ekstase og talte praktisk talt ligesom en Apokalyptiker. Apokalyptikeren begyndte i det store og hele med en ekstatiske Vision og steg gradvis ned til den jordiske Anvendelse af den.

»Apokalypserne« havde ogsaa ligefrem udformet et vist eget »Sprog«, ligesom der var et »Salme-Sprog« og et Sprog for »Sejr i Kampen« og for »Verdens Ende«. (Saadanne Udtryk som at Solen formørkes og Stjernerne falder fra Himlen blev lige ned til Middelalderen til Stadighed brugt ved ulykkelige Hændelser saasom en betydelig Jødes Død). En Forfatter kunde derfor bruge hele Passager eller billedlige Symboler, der var anvendt af hans Forgængere — St. Johannes benytter saaledes især de ekstatiske Profeter Ezekiel, Daniel, Zacharias og til en vis Grad ogsaa Isaias (hans berømte Symbol om de

fire Ryttere er fra Zacharias) — men de brugte ogsaa det, de saa omkring sig, som Materiale til ny Symbolik, som f. Eks. naar Ezekiel sikkert benyttede de mægtige Statuer i Babylon (hvor han skrev) med Ørnevinger, Menneskehoveder og Løve- og Tyrekroppe som Inspiration til den Beskrivelse, han gav af Keruberne.

Vi maa kende Spillet Regler

Hvor St. Johannes henvender sig til Laodicenserne, raader han dem til at købe »Collyrium« (en Øjensalve) for at helbrede deres aandelige Blindhed, hvide Klæder for at tildække deres Nøgenhed samt rent Guld — ellers vil Gud udspy dem af sin Mund, fordi de er lunkne. Men dette kan han ikke have skrevet til en By, som han kendte godt, uden at have husket, at den netop var bekendt for sin Fabrikation af Collyrium, for sin specielle sorte Uld, sine Banker og Veksellerere og sine kvalme, halvvarme Kilder, der dannede et Vandfald mellem denne By og Hierapolis.

En »Apokalypse« er derfor en særlig Slags Litteratur, og det nytter ikke at prøve paa at »fortolke« den, før man kender, om jeg saa maa sige, »Spillet Regler«. Man forestille sig, at man læser Librettoen til en Opera uden at ane, at det er noget, der skal *synges*, eller et græsk Kor uden at vide, at det skulde *danses*!

De første Visioner

St. Johannes' Apokalypse har en Hilsen (1,1—1,3), Skrivelserne til de syv Byer (1,4—3,22) og en Efterskrift (22,6—22,21). Selve Apokalypsen udfylder hele Midten. Den er ordnet efter en mærkelig, men matematisk nøjagtig Plan. For det første falder den i to Halvdele (4,1—11,18 og 11,19—22,5). Første Del begyn-

der med en vældig, dobbelt Vision, der staar som en Slags Baggrund for Resten af Visionerne. Kapitel 4 viser Gud selv omgivet af alle skabte Tings Tilbedelse. Kapitel 5 viser den helt beskrevne Pergamentrulle, der er forsejlet med Segl, som ingen i Verden kan bryde. Det er Menneskeheden hele Historie, som øjensynligt er bestemt til bestandig at unddrage sig vor Forstaaelse. (Jeg kan tydelig nok ikke her give *Grunde* for alle mine korte Fortolkninger, men Grundene findes og er efter min Opfattelse videnskabelige og gyldige). Men Lammet, den menneskeordne Guds Søn, der er dræbt og dog »staar« og er levende, *han* og kun han kan og vil aabne og forklare Bogen — for han er baade den, der løser Seglene, og selve Løsningen. (Allerede dette er en dybtgaaende Udtalelse — Menneskeheden Historie er uforstaaelig uden Kristus — den levende, døde og opstandne Kristus. Hele Verden er skabt af ham og »for« ham; hvis Menneskelivet ikke er kristo-centrisk er det meningsløst).

De syv Segl

Derpaa følger den første af to Grupper paa Syv, som udgør Apokalypsens første Halvdel. Men Johannes opdeler altid disse Grupper paa den mærkeligste Maade. Først danner han en Gruppe paa Fire, saa en Gruppe paa To, hvorefter han indføjer en dobbelt Vision, og derpaa kommer Gruppens syvende Led. I denne første Gruppe ser vi Kristus bryde de syv Segl. Først ser vi Rækken af de Fire Ryttere. I Gruppen paa To ser vi først Sjælene af dem, der allerede er blevet dræbt; de beder om, at Gud snart vil hævne deres Blod, og han lover, at det snart vil ske. Derpaa kommer det direkte Syn af Verdens Ende. Dette er Indholdet af Kapitel 6. I Kapitel 7 findes den indskudte dobbelte Vision af de frelste — først af dem, der er frelst under den gamle Pagt og derpaa den utallige Mængde af dem, der er frelst i den nye Pagts Periode. Og saa bliver

(Kap. 8,1) det syvende Segl brudt. Hvad sker der? *Ingen-ting*. Der er »Tavshed i Himlen«. Man bemærker denne i allerhøjeste Grad udtrykfulde Kendsgerning: Johannes nægter altid direkte at beskrive den syvende Begivenhed i Grupperne paa syv. For Tiden er gaaet over i Evigheden, og *den* har han ikke Ord til at beskrive.

De fire Ryttere

Jeg har her kun nedskrevet, hvad der er sikkert. Hvad angaar de Fire Ryttere, saa tror jeg, det er sikkert, at han giver en almen Beskrivelse af Begivenhedernes Rækkefølge, naar en jordisk Fyrste eller Autoritet søger at vinde absolut Herredømme. Rytteren paa den hvide Hest er ganske afgjort ikke Vor Herre, men ham, der vil være Verdens-Guden — konkret: Romerriget. Den anden Rytter siges aabenlyst at være Krigen — som uundgaaeligt er Følgen af Forsøg paa Verdensbeherskelse. Den tredje Rytter er overordentlig interessant — det er næsten sikkert, at han fremstiller den Tilstand af den yderste Nød, som Folkets store Masse kommer ud i *efter* en saadan Krig, naar *hele* Daglønnen (Denaren) maa betales for det, der ansaas for *Mindstemaalet*, der var nødvendigt til at opretholde Livet een Dag (et Maal Hvede eller tre Maal (grovere) Byg). Den gustengule Hest betegner den Hungersnød, Sot og Opstand, der givet maa følge efter saadanne Tilstande, kort sagt et værre Kaos end nogensinde.

Den anden Gruppe paa Syv (1—4; 5; 6; to indføjede Visioner; 7) fylder fra Kap. 8,2 til Kap. 11,18. Der blæses i syv Basuner efter en kort dobbelt Vision: de helliges Bønner i Himlen og deres Følger paa Jorden (8, 2—6).

Basunerne

Vi kan ikke her beskrive alle Johannes Visioner i Detaljer. Det maa være nok at sige: 1. at jeg tror, han modtog dem (maaske ogsaa nedskrev dem) paa forskellige Tidspunkter inden

for et Spand af mange Aar, og ordnede dem i dette mærkelige Mønster paa Patmos, hvor han arbejdede i Minerne, og derfra sendte det færdige Skrift til Asia; 2. at han i denne Gruppe med »Basunerne« bruger gammeltestamentlige Billeder langt mere end før; 3. at hvis man kender den Kunst, han var omgivet af, kan man i Detaljer efterspore hans Psykologi og paa- vise, at den (ved første Øjekast ganske febevilde) Symbolik i det femte og sjette Basunstød er fuldstændig sammenhængende, især med Henblik paa Faren for Parthernes Invasion — den østlige Fare, der stadig truede Romerriget; og 4. at Johannes, som jo dog vidste, hvad han *agtede* at sige — og det gjorde hans første Læsere ikke! — stadig i det, han i Øjeblikket skriver, indføljer Antydninger af eller Forvarsler om, hvad der senere vil komme.

De to indføjede Visioner af særlig Betydning netop af denne Grund. Kirken, siger han, synes at blive ødelagt helt ned til det absolutte Minimum, der er nødvendig for dens Bestaaen — de to overlevende Vidner (en Jøde accepterede ikke et enkelt Vidne; der maatte være to samstemmende — derfor var f. Eks. Forhøret over Vor Herre ulovligt: da de hele Natten havde søgt og søgt, fandt Dommerne endelig to Vidner, der sagde, at han havde erklæret at ville ødelægge Templet, men selv da »stemte deres Vidnesbyrd ikke overens«...) og Alteret. Saa vilde selv disse Vidner blive dræbt for en kort Tid, men de vilde rejse sig igen, tage guddommelig Hævn over deres Mordere og blive herliggjort. Derpaa følger Fuldbyrdsen. »Naar den syvende Engel skal lade sin Basun høre, er Guds Hemmelighed fuldbyrdet« (10,7), og naar han blæser i den, udbryder hele Universet: »Verdensherredømmet er blevet vor Herres og hans Salvedes« (11,15).

Resultat af disse to Artikler

Det vilde være for slemt for Læserne at komme ind paa Apo-

kalypsens anden Halvdel i den korte Del, der er tilbage af denne Artikel, især da jeg ikke tør formode, at ret mange af dem vil give sig til at studere selve Apokalypsen. Men jeg vil sige saa meget: 1. Jeg har skrevet saaledes, fordi jeg ikke vil have Læserne til at tro, at jeg eller nogen anden har Ret til at diskutere Tallet 666 uden forudgaaende Kendskab til ren Historie. Selv ikke Dante kan fortolkes af nogen, der ikke ved Besked om Guelfer og Ghibelliner, om Datidens Pavedømme og om Thomas af Aquin. Selv om St. Johannes var Ekstatiker, led han ikke af »narkotisk Afsind«, som Bernard Shaw var tarvelig nok til at paastaa. Det samme gælder hele Skriftet, dets Metode, Sprog og Symbolik. 2. Jeg gentager, at det er haabløst at ville betragte Apokalypsen som en Række Visioner, der fremstiller Verdenshistoriens ordnede Forløb fra hans Tid til vor og frem til Verdens Ende. »Verdens Ende« naas i Slutningen af hver af Grupperne paa Syv. Dette System, der lod hans Visioner angaa historiske »Tidsaldrer« i Rækkefølge, blomstrede især i Middelalderen, hvor man gjorde fortvivlede Forsøg paa at faa hver Visionsgruppe til at passe til en verdenshistorisk »Tidsalder«, og et af Resultaterne var øjensynligt, at Folk blev ved med at vente Verdens Ende, og den kom ikke. 3. Det afgørende Punkt er dette, at Johannes fremfører følgende store Princip: *Hele* Historien igennem prøver skabte Ting — Engle, Enkeltmennesker, særlig mægtige Mænd, Grupper af Mænd — paa at være sig selv nok; de nægter *at tjene* — *non serviam*, sagde Djæveln — og stiller sig saaledes op imod Gud selv, der alene er *Pantokrator* (for at bruge St. Johannes' store og klingende Ord): Højest, Absolut. *Quis ut Deus?* »Hvem er som Gud?« spørger St. Mikael. Johannes viser dette først paa det bredest mulige Plan, og derefter indsnævres hans Visioners Strøm, indtil den med Voldsomhed sætter ind mod den *samtidige Ver- sion* af dette Faktum, der hører

hele Verdenshistorien til, nemlig mod Romerriget med dets Rækker af »guddommelige« Kejsere og specielt Nero og Domitian. Men Konflikten er ikke evig. Den menneskevordne, slagne og opstandne Kristus har forløst Verden, og naar Mennesker har

været gennem den samme Død for hans Skyld og Genopstandelsen, vil Verden til sidst blive det Nye Jerusalem, Helligt-Land, Guds-Verden, Lammets Brud, viet i fulden Renhed til ham og ham alene.

C. C. Martindale S. J.

Generalmajor Ramsing fortæller om

Middelalderens København

Generalmajor H. U. Ramsing har i en Menneskealder med Flid studeret vor Hovedstads Historie og ganske særligt dens Topografi. Takket være et stort Tilskud fra Københavns Borgerrepræsentation i Anledning af dennes Hundreaarsdag er det lykkedes Forfatteren i sin høje Alder at se sit Værk »Københavns Historie og Topografi i Middelalderen« udgivet i tre statelige Bind paa 840 Sider (Munksgaards Forlag. Kr. 60 indb.).

Første Bind begynder med Københavns geologiske Fortid og gør omhyggeligt Rede for de ældste Terrænforhold i Byens Omegn. Her lettes Tilegnelsen ganske væsentligt af et stort Antal omhyggeligt udførte Kort, som Geodætisk Institut har fremstillet efter Generalmajorens Opmaalinger. I nogle Kapitler om Københavnsegnens Bebyggelse, om Bol, Herred og Leding samt om Handel og Købstad i Oldtiden og den tidlige Middelalder er der samlet en Række Oplysninger, som tjener Forstaelsen bl. a. af Stednavnene i Byen og dens Omegn. Derefter gennemgaaes i en Række Kapitler Byens Historie fra Knud den Store til Reformationen. Denne Del er den lettest tilgængelige, men ogsaa den, der bringer mindst Nyt. (Selv Reformationshistorien er naturligvis skrevet ud fra gængse Synspunkter).

Andet Bind omfatter en Række Specialstudier over Københavns Borg og Byens Kirker og Klostre. Her er samlet en stor Mængde Stof, der ganske særligt maa interessere katolske Læsere.

Byens ældste Kirke, oprindelig af Træ, var *St. Clemens Kirke*, hele

Herredets Kirke, bygget engang i 1000-Tallet. I Slutningen af 1100'erne eller Begyndelsen af 1200'erne afløstes den af en Stenkirke. Under Lübeckernes Angreb blev den ødelagt i 1249 og opbygget igen i de følgende Aar, hvor den muligvis atter led Skade under Fyrst Jarmers Angreb i 1259. Derimod mener Forfatteren, at Kirken undgik den store Brand under Hanseaternes Hærgning i 1368. Efter Reformationen blev *St. Clemens Sogn* ophævet og Kirken nedrevet. Under Udgravninger bl. a. ved Paladshotellets Bygning, er Rester af Kirkens Grundmur fundet, og dens omtrentlige Størrelse kan fastslaaes. Den har ligget med sit Kor, hvor Frederiksberggade nu løber, og har strakt sig mod Mikkellbrygersgade og Raadhuspladsen.

Vor Frue Kirke stammer fra Absalons Tid. I et Brev fra 1185 takker denne sine »Sognefæller« (i *St. Clemens Sogn*), fordi de har givet Trediedelen af deres Kornstiende til den hellige Mariæ Kirke. Rimeligvis er Grundstenen dog ikke blevet nedlagt før Absalons Død, men allerede et godt Hundredaar senere (1316) blev Kirken genopbygget, efter at den i de forløbne Aar ikke mindre end fire Gange var blevet hærget af Brand. Den oprindelige Kirke var i romansk Stil, den genopbyggede derimod en treskibet, højgotisk Kirke, som i det væsentlige blev staaende uændret til den store Ildebrand i 1728. Et Taarn fik Kirken først i Slutningen af 1400'erne. Blandt Kirkens Kapeller kan nævnes *St. Laurentii* (efter Reformationen

Daabskapel), *St. Rochi*, *St. Catharine*, *Hellig Tre Kongers*, *Trinitatis*, de hellige fem Vunders og et (i Taarnet) indviet til Vor Herre Jesu Kristi Forklarelse og de 24 Ældste (i *St. Johannes Aabenbaring*).

St. Nikolaj Kirke menes muligvis at være opstaaet som Markedskapel ved Øster Torv (nu Amagertorv) i den første Del af 1200'erne. Omkring 1500 blev Kirken genopbygget og var fuldført 1517. Foruden Højalteret kendes 16 andre Altre i denne Kirke, indviet bl. a. til *St. Georg*, *St. Mauritius*, *St. Anna*, *St. Mikkel* og *St. Søren* (*Severinus*).

St. Peders Kirke nævnes første Gang 1304, men er rimeligvis fra Aarhundredet forinden. Ogsaa den er blevet ombygget, antagelig paa Kristian I's Tid (Midten af 1400'erne). Af den senmiddelalderlige Kirke er endnu væsentlige Dele tilbage. Fra Taarn til Kor er det den gamle Kirke, der endnu ses. »De spidsbuede Korvinduer har den oprindelige Form, Stræbepillerne bærer endnu deres middelalderlige Billednicher«.

De fire nævnte Kirker var indtil Middelalderens Slutning Københavns fire Sognekirker, og Sogneinddelingen gaar tilbage til Tiden for Kapitlets Oprettelse og Kannikernes Indsættelse ved Vor Frue Kirke, d. v. s. til omtrent 1209. Kirkerne paa *Amager* (Taarnby) og i *Brønshøj* synes byggede allerede før 1185. *Borgby* og *Magleby* Kirker paa Amager er fra 1300'erne.

Af Klostrene og Hospitalerne stammer *Graabrødre Kloster* fra 1238 og laa paa Hjørnet af Klosterstræde og Skindergade. *Helligaandsklosteret* fra Kristian I's Tid stod uændret til 1650 (i den sidste Periode benyttet som Arbejdsanstalt for Mænd og Kvinder, »Tugthus«). Paa det Tidspunkt blev det solgt til en Hofapoteker Meyer og delvis nedrevet (Dele findes dog endnu i Kommunebiblioteket og den nuværende Kirkes Sakristi). *St. Jørgens Hospital*, der oprindeligt hed de Spedalskes Hospital, og laa sydvest for den nuværende *St. Jørgens Sø*, er fra Aarene kort efter 1250, og ligesom andre Spedalskeshospitaler antog det paa

den Sorte Døds Tid St. Jørgen som Skytshelgen. I 1517 overdrog Kristian II Hospitalet »for evig Tid« til Helsingørs Karmeliterkloster, men »Evhigheden« ophørte fem Aar senere, da Frederik II tog Gaven tilbage. Senere blev det sluttet sammen med Helligaandshospitalet. *St. Gertruds Kapel* (ved Hjørnet af St. Gertrudsstræde og Pustervig) er fra omkring 1400, men der vides meget lidt om det; det blev nedlagt før Reformationen. *St. Anne Hospital* (oprettet 1524) har antagelig ligget i Nærheden af den nuværende Fredericiagade og blev begavet med det nedlagte St. Gertruds Kapel. Og endelig kan nævnes Nonneklosteret, *St. Clare Kloster*, indviet 1505 i »Slottets Kaalhave« vest for Købmagergade, siden flyttet saa det laa ved Hjørnet af den nuværende Gammel Mønt og Møntergade, hvis Navne stammer fra, at Klosteret efter Reformationen blev benyttet som kongelig Møntergaard.

Denne Opregning af Kirker m. m. fra Københavns Middelalder, er kun en kort Indholdsfortegnelse til Generalmajorens andet Bind. Ikke mindst om Hospitalet findes et stort, interessant Materiale samlet.

Værkets tredje Bind fortæller om Byens Befæstning og dennes Udvikling ned til Frederik I's militære Anlæg. Desuden omtales de gamle Bygninger, Gaarde, Raadhuse, Teglgaaarde m. v., samt Gader og Veje. Der er saaledes en fuldstændig Fortegnelse over de middelalderlige Gadenavne, af hvilke mange stadig benyttes.

Hvad der savnes i det store Værk er først og fremmest et alfabetisk Register. Saa mange Oplysninger er spredt om mellem Kapitlerne og saa vanskelige at finde, at Arbejdets Værdi vilde forøges ganske betydeligt, hvis et Register hjalp Læsernes Eftersøgninger. Det maa anbefales Forlaget at lade et saadant udarbejde, det kan jo godt lægges løst ind i Bogen.

Det kan ikke anbefales Hvermand at anskaffe sig Generalmajorens Værk. Dertil er det for dyrt og dertil hæmmes Læsningen af en Overflod af Detaljer, som kun Specialister har Brug for. Men det har en naturlig Plads i vore Biblioteker.

Messeofrets Frugter

Hvilke Virkninger frembringer Messeofferet?

1. Den første og vigtigste Virkning er en Tilbedelses- og Taksigelsesakt, der virkelig er ham værdig, som den retter sig mod. Hvor end Messen læses, og hvem end der gør det, bliver Gud altid tilbedt og takket med al den uendelige Fylde, som hører sig til og er nødvendig, *fordi* han er Gud. Kilden til denne særlige Offerets Kraft er det Faktum, at det i Messen er Jesus Kristus, som er den virkelige Præst og det virkelige Offer, og hans Handling har selvfølgelig uendelig Magt og Værd, fordi han ikke blot er Menneske, men ogsaa sand Gud. Det er Grunden til, at den fuldkomne Tilbedelse og Taksigelse ufejlbarligt følger som Virkning af Messen, overalt hvor den læses.

2. Messen har Værdi som Bøn i Betydning af Bønfaldelse. I denne Forstand er Messen den virksomste af alle Bønner. Denne særlige Frugt af Messen hidrører fra det Faktum, at det i Messen især er Jesus Kristus selv som heder, idet han som en Bøn paa vore Vegne ofrer Gud sine egne Fortjenester. Vi vil senere forklare de forskellige Maader, hvorpaa vi kan benytte Messen og opnaa vor Andel i de Frugter, den frembringer for os. Foreløbig bemærker vi, at selv om Messen som en Handling, der bønfalder Gud paa vore Vegne, har uendelig Kraft, saa skænker Gud gennem Messen kun det samme, som han skænker enhver Bøn, nemlig de Ting, der er nødvendige og gavnlige for at vi kan naa vort endelige Maal. Det kan være rent aandelige Gaver, men ogsaa timelige.

3. Messen har ogsaa til Virkning, at den bevæger Gud til at forlade os vore Synder, d. v. s. give os den Hjælp, som er nødvendig, hvis vi skal angre og

forbedre vort Levned. I denne Forstand siges Messen at være et *sonende* Offer. Den foraarsager ikke direkte vore Synders Forladelse — det er andre Sakramenters Opgave. Men Messen kan siges indirekte at gøre det, da den er det anordnede Middel til at forsone Gud, idet vi nu i Messen faar Del i Korsofferets Fortjenester, og Gud derfor skænker os særlig Naade til at angre. Ogsaa denne Frugt stammer fra Messen selv, fra selve det Faktum, at der frembæres et Offer, hvis Præst og Offer er en, som baade er Gud og Menneske.

4. Messens sidste Virkning bestaar i, at den opnaar os (og denne Gang direkte) Eftergivelse af, ikke Synden, men af den Straf, som Synden har paadraget os. Ogsaa denne Frugt frembringes af selve Messen. Ligesom Tilbedelsen og Taksigelsen er den en ufejlbar Virkning af Messen og træder i Kraft med det samme Messen ofres. Den Udstrækning, hvori den kommer hver enkelt af os til Del, er kun begrænset af vore Dispositioner, af den Udstrækning, hvori vor Vilje (vore Hensigter og Beslutninger) stemmer overens med Guds Vilje. Naar Messen ofres for de afdøde, er det for at opnaa en saadan Eftergivelse af timelig Straf for Sjælene i Skærsilden.

Er det saaledes, at Messen gør alle disse Ting (virker som den højeste Bønfaldelse, opnaar Naade til Anger og Forbedring og bevirker Eftergivelse af Syndestrafen) for *hvert eneste* af Kirkens Lemmer, *hver Gang* den frembæres? Dette praktiske Spørgsmaal er allerede delvis besvaret. For at fuldende Svaret maa vi tage to Omstændigheder i Betragtning: for det første det Forhold hvori den enkelte Katolik staar til en bestemt Messe, og for det andet de Sindets og

Hjertets Dispositioner, hver Katolik er i Besiddelse af, naar en bestemt Messe læses.

1. Det er altid i Kirkens Navn saavel som i Kristi Sted, at Præsten frembærer Messen. I denne Forstand er hele Kirken Fremhæver af hver eneste Messe, og hele Kirken (d. v. s. hver eneste Katolik blot fordi han er Katolik) har en vis Del i hver eneste Messes Frugter.

2. De Katoliker, der personlig tager Del i Messen, faar intimerre Del i dens Frugter, og alt efter den Iver, hvormed de deltager i Offeret, kan de føje noget til de Frugter, som Messen ved egen Kraft beriger dem med. Og den Frugt, hvormed Messen selv beriger dem, der personlig tager Del i den, kan de ligesom overdrage til andre. Det er i denne Forstand, at et Menneske kan »deltage i Messen« for en anden.

3. Det nærmeste Forhold, en Katolik kan staa i til Messen, er Præstens, naar han selv fremhæver Offeret. Af de hidtil nævnte Grupper har han Mulighed for at opnaa de største Frugter.

4. Men der er endnu et fjerde Forhold, hvori en Katolik kan staa til det hellige Offer. Ligesom vi kan ofre Bønner og andre gode Gerninger for en speciel Person (eller for at opnaa en speciel Naade), saaledes kan vi ogsaa ofre Messen. Den Katolik, for hvem Messen saaledes bliver frembaaret — i hvis Intention den læses — vil den kunne bringe den allerstørste Naade. Det er hans Behov og hans Vilje til at ære Gud ved at søge disse tilfredsstillet gennem Messen, som har været Aarsag til, at denne Messe bliver læst. — Det er en Tradition, der gaar tilbage til Kirkens ældste Tid, at en Katolik, der ønsker Messen frembaaret i sin Intention, giver en Gave (Messestipendium) til den Præst, der skal frembære Messen. Gavens Minimumstørrelse fastsættes af Kirkeloven.

Men hvad enten det blot er som Medlem af den universelle Kirke eller som Deltager i Messeofret eller som Præst, der læ-

ser Messen, eller som den, i hvis Intention den læses, saa gælder det, at selv om en Katolik altid faar nogen Del i Messens Frugter, saa svarer det, han modtager, til hans egne Dispositioner overfor Guds Vilje. Jo oprigtigere vor Hensigt er, jo mere redebøn vor Vilje er til at gøre Guds Vilje, des mere kan Messen gøre for os. Selv om vi til vort eget aandelige Vel gennem Messen, ligesom gennem hele det sakramentale System, kan sætte Kræfter i Bevægelse, der er uendeligt meget stærkere end nogen, som menneskelig Evne raader over, og vi derved modtager saa langt over, hvad vi selv kunde erhverve, er der i alt dette ikke noget mekanisk, noget magisk, intet i Modstrid med den universelle Lov, som forbinder Høst med Udsæd — om vi saa end gennem Sakramenterne høster saa langt ud over, hvad vor Udsæd fortjener.

Her er det maaske Stedet til at sige, hvad der maa siges om Forholdet mellem Messeofferet og Offeret paa Golgata. Ved sin Død paa Korset betalte Jesus Kristus fuldt ud og en Gang for alle vor Forløsnings Pris. Menneskeslægten kan derfor aldrig nogensinde trænge til, at en ny Kristus skal dø for os, eller at den samme Kristus skal dø atter og atter. Det var ved sin Død paa Golgata, at Vor Herre een Gang for alle »fortjente« for os, og Messen er ikke et Offer, der »fortjener«, d. v. s. det skaffer ikke nye Værdier af fortjenende Art til Veje, men den tilvender os allerede eksisterende Værdier, som blev bragt til Veje ved Offeret paa Korset. Derfor er Korset Kilden til alt, hvad vi modtager gennem Messen. I saa Henseende er Messen ligesom ethvert andet af de syv Sakramenter. Det er fra Korset, de har al den Værdi, de kan have for os. Alle Sakramenterne tilvender os — hver paa sin Maade og til sit specielle Formaal — den Naade, som er fortjent ved Døden paa Korset. Messen er simpelthen et sakramentalt Offer og virker derfor paa sakramentalt Vis.

Philip Hughes.

Rom og Verden

Den hellige Fader har nu officielt meddelt, at han i Aar ikke tager Sommerophold i Castel Gandolfo saa længe de øjeblikkelige Tilstande vedvarer. Paven anser det for sin Pligt at forblive i Rom, hvor han stadig kan være Begivenhederne paa nært Hold og ikke behøver at afbryde sit Arbejde.

I Slutningen af Maj foranstaltede alle Amerikas Mariakongreganister — over 1 Mill. i Tal — en fælles Bededag til Himmelronningens Ære. Efter Beretninger, der nu indløber, fandt der overalt i Staterne kæmpemæssige Møder Sted, saavel i Storbyerne som i de mindste Flækker; adskillige Steder samledes Kongreganisterne fra et enkelt Bispedømme paa et Sted. I Saint Louis var der saaledes forsamlet over 10.000 Mænd og Kvinder og Dagen afsluttedes med en stor Procession. I New Orleans fejredes Festen ligeledes med en Procession paa det store Loyola-Stadion. I Bispedømmet Sioux fandt der en eukaristisk Kongres Sted, hvor bl. a. Pontifikalmessen holdtes i den berømte Nationalpark. I Los Angeles og Chicago fejredes Dagen ligeledes under stor Højtidelighed. I Mormonstaten Utah holdt samtlige Saltsøstaders Kongreganister en fælles Retrætedag og i New York indledte Verdensbyens Kongreganister Dagen med en imponerende Fælleskommunion.

Talløse Pilgrimstog har i Løbet af Juni og Juli besøgt Øvreschlesiens berømte Valfartssted, Annaberg. For nylig samledes her over 40.000 Mænd fra hele Øvreschlesien til en storslaet Trosbekendelsesfest; Størstedelen af Pilegrimmene havde tilbagelagt Valfartsvejen til Fods eller pr. Cykel. Kardinal Bertram fra Breslau holdt Pontifikalmessen og Prædikenen.

VALFART TIL STIKLESTAD

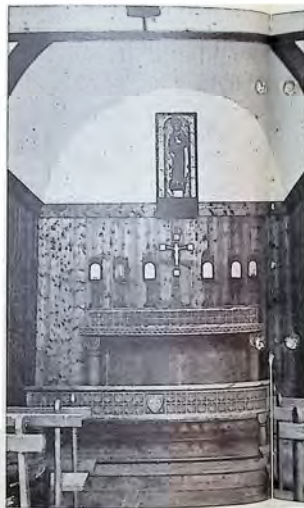
Da min Hjemreise for nogle Aar siden gik over Trondheim, var jeg saa heldig at komme der faa Dage for *Sankt Olavsfeften* (29. Juli). Indbydelsen til at deltage i *Valfarten til Stiklestad* kunde jeg ikke vende det dave Øre til. Vi skulde jo til det Sted, hvor hellig Olav faldt den 29. Juli 1030, den Olav, hvis Overgang til Kristendommen til Forskel fra saa mange Vikingers »Omvendelse» var grundet i dyb og varm Overbevisning, og som er den norske Kirkes egenlige Ordner og Lovgiver. Snorre siger: »Han lagde Vind paa at fjerne al Hedenskab og fordums Sædvaner, hvori der var Kristendoms-Spilde.» Selvom — historisk set — Hævedingdømmels Rejsning, der førte til hans Flugt (1026) og Fald ved Stiklestad (29.7.1030) ikke var en Kamp mod Kristendommen, men mod Olavs hensynsløse Hel-

af K. PAULI S. J.

statspolitik, blev Stiklestadslaget den afgørende Kamp mellem den gamle og den ny Religion.

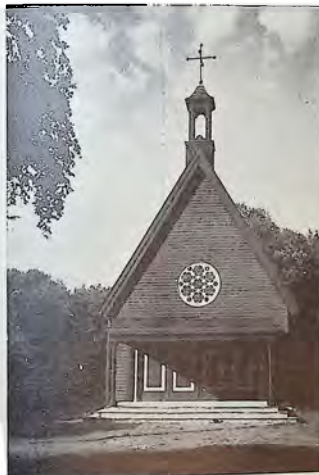
Vi var ikke saa faa, der lidt om Morgenen med Toget fra Trondheim drog til Verdal, lidt nord for Levanger. Turen langs Fjorden med Vandel og de høje Bjergtoppe paa Nordtrondelags Halve, der skyder sig midt imellem Fjorden og Vesterhavets fraadende Belger, paa venstre Haand, med de bratte Fjeldvægge paa vor højre Side, var som en Eventyrrejse.

Særliget genled af de valfærendes Bøn og Sang, medens To-

↑ Det Indre af Vallertskapellet
→ Processionen ankommer Stiklestad

— Stedet, hvor Norges Helgenkonge faldt i 1030

↑ Vallertskapellet

gets rytmiske Sted med Skinnerne var som Kontrabassens vægtige Fugtmod, hvorfra Guds og hans Helgens Pris sleg mod Himlen.

Fra Verdal drog vi i Procession til Stiklestad, for der i Kapellet af *svendene* Levittmissen til Ære for Norges hellige Konge.

«Fromme Indes færd vi følger;
valfærrissskoven fremad bølger
til Stiklestad til Stiklestad.»

Martyrblod skuer rundet;
dog ved Gud blev seier vundet
paa Stiklestad, paa Stiklestad.

Olavs blod ska rødte i døden
blev for jorden morgenrøden
paa Stiklestad, paa Stiklestad.»

→ Den gamle Kirke i Stiklestad

Valfarten blev ikke for anstrengende, da Solen skjultes bag et lynl Skyæppe. Vi drog gennem den Egn, hvor mangen en Kamp i Aarhundreders Løb har staaet, hvor især Hellig Olav har udgydt sit Blod for at faa sin store Kongstanke opfyldt:

«A få Norge kristnet og optalt i rekken av de nasjoner, som dannet sine love og skikke efter kristelige grunnsetninger, i henhold til Kirkens lære og forordninger» (Olav Offerdahl, Apost. Vikar for Norge, 20. Juni 1890).

Vejen førte forbi Kirken, der engang havde huset Kristus i Allrets Sakramente. Dog maatte vi drage videre til Kapellet af Træ, der for nogle faa Aar siden var blevet reist paa en Bakke ved Stiklestad. Over Allret lyske Kong Olavs Billede os imøde. I dets enkelte Træk genkendte vi den nordiske Middelalders Kærlighed til Helgenkongen, rex perpetuum Norvegie. Hvad der blev skrevet i 1930, kunde vi sande, da vi drog hjem igen.

»Når Hellig Olav, en kriger og en skald, en elsker og en martyr, ved Stiklestad gikk inn i udødelighetens rike, så var hans kjærlighet til silt verk, hans mot, hans offervilje til døden en utstråling av noget evig, hvorfra del enkelte menneske også kunde bente sig hjelp.» (Dr. Harry Felt).

Valfarten burde være avsluttet i Domkirken i Trondheim, hvor Olavs Relikvier hviler og imødeser den herlige Opstandelse.

»Veiene møtes en mil før klevnen,
der hvor sitt spiret paa domens syner.
Rop sig forplanter i længt og bæven:
«Taarnspirets solguld i kvelden lyner.»

Sancte Olave, ora pro nobis
Du, som har kjæmpet for hvite Kriste
Sancte Olave, ora pro nobis,
be, vi maa aldrig Guds naade miste

Trætte de skynder den sidste veien,
frem imot Nidaros alle iler.
Gud være lovet. Paa knæ hele heien!
Se, der er domen, hvor Olav hviler.

Olav, fra-Gud virk os Kristi naade,
hjælp os i nød og mot sjælepesten.
Helsebot legemet alter baade,
be for os Olav, og Gud gjør resten.

Sancte Olave, ora pro nobis,
lyder igjen som i gamle dager.
Sancte Olave, ora pro nobis.
Maa folket be dig, du bøn
saa fager.«

(Ivar Ruyter).

Saa drog vi da forbi Domkirken til den lille beskedne katolske Kirke, der efter Reformationen skal fortsætte Værket, som standsedes saa brat.

Med Fryd i Hjertet sang vi der vort Te Deum laudamus. Atter var Sandheden gaaet op for os i, hvad Salomon for Tusinder af Aar siden har nedskrevet i Visdommens Bog og som vi om Morgenen havde hørt ved Guds Alter:

»Visdommen ledede en retfærdig ad den lige Vej; den viste ham Guds Rige og gav ham Kundskab om det hellige ... den beskyttede ham mod Fjenderne og sikrede ham mod Forfølgere og lod ham bestaa en svær Kamp, for at han skulde erfare, at Fromhed overvinder alt. Den svigtede ikke en solgt retskaffen, men friede ham for Synd; den fulgte ham ned i Fangehullet og forlod ham ikke i hans Lænker, indtil den bragte ham Rigets Herskerstav og Myndighed over dem, der havde øvet Vold imod ham; den lod hans Bagvaskere staa som Løgnere og skænkede ham evig Herlighed.« (Visdom 10,10—14).

Vine, og alt gik for sig paa den mest smagfulde og elegante Maade. En Balkon i Salen fyldtes med Musikere, og dejlig Musik lød derfra, mens de begejstrede Gæster talte og lo.

Da Stemningen var paa sit højeste, rejste den gamle Herre sig. Musikeren forstummede, og alle Gæsterne saa forventningsfuldt paa ham; nu vilde der sikkert komme en Forklaring paa denne mærkelige Fest.

Først takkede Værten Gæsterne for deres Nærvarelse og meddelte, at Orkestret bagefter vilde spille til Dans.

Saa fortsatte han: »De tilgi ver mig sikkert, at jeg selv trækker mig tilbage; for en Mand i min Alder er Ro absolut nødvendigt. Men først skylder jeg Dem en Forklaring paa, hvad her er sket; uden den vil det hele vel nok forekomme Dem meget sært. Jeg havde faaet den fikse Idé — De ved, at det faar gamle Folk let, — at vise Dem et Billede af vort Fædreland og vor gamle og ny Levevis.

Vore Forfædre sad ved et tarveligt Bord og spiste Ost og groft Brød og drak Tyndtøl dertil. Ved deres Beskedenhed og Nøjsomhed arbejdede de sig frem og skaffede sig Frihed og Velstand. De indrettede sig fine-re og gjorde sig mere til gode, saadan som den anden Anretning viste os. Det var kun godt. Men før jeg tager Afsked med Dem, vil jeg have Lov til at sige, at hvis vi i Fremtiden bliver ved med det overdrevne Velvære, det Vellevned, som den tredie Anretning har været Billedet paa, saa vil alle de Fordele, som vore jævne Forfædre tilkæmpede sig for os ved deres Flid og Nøjsomhed, atter blive os berøvet.

Mine kære Gæster, mor Dem nu rigtig dejligt i Aften, og lad Dem ikke forstyrre videre af en gammel Gnavenport. Men i Morgen — det beder jeg Dem indtrængende om — i Morgen maa De tænke alvorligt over, hvad jeg her har sagt. Og lev saa vel, alle sammen.«

I dyb Tavshed saa alle Gæsterne efter den gamle Herre, da han forlod Salen.

Et mærkeligt Gæstebud

Fra Tysk ved J. Fd.

En gammel rig Hollænder, som havde beklædt talrige store Æreshverv og var højagtet af alle og elsket af mange, vilde nu trække sig tilbage til sin Landejendom og leve Resten af sit Liv dér, stille og fredeligt. Før han forlod Byen, indbød han alle sine Venner til en stor Fest for at tage højtidelig Afsked med dem.

Alle mødte med de største Forventninger. Men de fornemme og rige Folk blev meget forbavsede, da de kom ind i Spisesalen. Her stod et langt, plumpt Egetræsbord, dækket af en grov, blaaternet Dug og med Træbrikker som Tallerkener. Paa Bordet stod Skaale med Mælk og Brød, Spegesild, Rugbrød og Smør. Var man tørstig, maatte man drikke af en stor Kande med Tyndtøl. Og der var ingen til at varte op — alle maatte klare sig selv.

Gæsternes Forbløffelse var stor, men ingen sagde noget; Værten var jo en af Landets fornemste og rigeste Mænd, og gamle Folk kan faa saadanne løjerlige Idéer. Derfor bed de

deres Ærgrelse i sig og tog til Takke med den beskedne Husmandskost, naar der ikke var andet at faa.

Pludselig, paa et Tegn fra den gamle Herre, traadte to friske unge Bondepiger ind og ryddede alt bort af Bordet. En snehvid Dug blev lagt paa i Stedet for den grove blaa, Træbrikkerne blev erstattet med blanke Tintallerkener, i Stedet for det sorte Rugbrød kom der fint Hvedebrød, og Spegesildene blev til saftigt Oksekød, mens det tynde Øl gav Plads for kraftigt, skummende Øl.

Stemningen blev straks mere oprømt, og Gæsterne tog adskillig bedre for sig af Retterne.

Paany et Tegn. Nu viste der sig en statelig Hushovmester, fulgt af en Skare prægtig klædte Tjenere. Egetræsbordet blev hastigt trukket ud og et blankt Mahognibord rullet ind. Det var dækket med straalende Damask, fint Porcelæn, pragtfuldt Sølv og herligt Krystal. De vidunderligste Retter, som udsøgt Kogekunst kunde præstere, blev baa-ret ind, ledsaget af de ædleste

Kinas mægtigste Mand

Sit Mesterstykke med Hensyn til Indflydelse paa sin unge Hersker udførte han i Efteraaret 1659, da den farligste af de endnu ikke besejrede Mandschumodstandere, Røverhøvdingen Cheng Ch'eng-kung (i Missionsindberetninger kaldet Coxiga) med en mægtig Flaade og en stærk Hær stod foran Nankings Porte. Da denne Jobspost indtraf i Peking, som efter Erobringen af »Sydens Hovedstad« formentlig vilde være Oprørernes næste Maal, mistede baade Kejser og Regering fuldstændig Hovedet, og det i saa høj Grad, at Schun-Ching tænkte paa at bringe sin Person i Sikkerhed i Mandschuriet. Den eneste, der bevarede Fatningen, var T'ang Jo-wang, der baade skriftligt og mundtligt formanede Kejseren til ikke at tabe Besindelsen, og som erklærede, at han hellere vilde lade sig hugge i Smaastykker end at være utro mod, hvad han ansaa for sin Pligt. Det hjalp. Ma-fa fik Sagerne bragt paa Fode igen ved at faa stillet en godt udrustet og ordentlig betalt Hær paa Benene. Røverhøvdingen blev slaaget, Nanking frelst og Schall lovpriist som Kinas Redningsmand. Det var efterhaanden blevet til et Ordsprog, at skulde noget bringes paa ret Køl i Riget, saa var der kun eet at gøre, nemlig at henvende sig til T'ang Jo-wang, om hvem alle vidste, at han aldrig søgte sin egen Fordel. Folkets Taknemmelighed og Ærefrygt over for vor Missionær var simpelthen uden Sidestykke. Kejseren vilde tilsidst ikke lade sig raade af nogen anden. Da Overhofmesteren saaledes engang i en Sag, der vedrørte hans Departement, tillod sig den Frihed at give sin Hersker et godt Raad, fik han skriftlig det Svar: »Jeg har allerede en Raadgiver og fritager derfor dig for denne Pligt, thi i Modsætning til alle andre, handler T'ang Jo-wang kun i

ren Hensigt.« Schalls Indflydelse viste sig ogsaa i Kejserens »Prædikener«. Denne havde nemlig faaet til Vane skriftlig, og i ret salvesfulde Vendinger, at formane Embedsmænd og Generaller til at lægge sig efter Dyd og Retfærdighed samt undgaa alt ondt. De seks smaa endnu opbevarede Bind med Shun-chihs »Prædikener« indeholder, efter en Forskers Udsagn, flere kristne end hedenske Tanker.

Et Tilbageblik paa Tiaaret 1651—1660 viser tydeligt, at T'ang Jo-wang i dette Tidsrum var Kinas virkelige Regent. »Han var, uden at føre Titlen, en af de kraftigste Ministre, Kina nogensinde har haft,« siger den protestantiske Missionær og Historieforsker Gützlaff i sin »Geschichte des chinesischen Reiches«. Hans Styrelse har kun bragt Landet Velsignelse, og hans oprigtige Hengivenhed over for den unge Monark og hans Kærlighed til Kinas Folk var den Drivfjeder, der sporede ham frem i Kampen for at gøre den lidenskabelige Yngling til et sædeligt højtstaaende Menneske og til at stille sig i Brechen for Undersaatternes Vel. Medens det første kun lykkedes i ringe Grad, havde han oplagt Held med det andet.

Alle Schalls Anstrengelser havde desuden et højere Maal, nemlig Kristendommens Udbredelse i det »himmelske Rige«. Det kan ikke fremhæves kraftigt nok, at Arbejdet herfor var Alfa og Omega i al hans Virken. Alt andet var for ham kun Midler til at virkeliggøre den brændende Attraa, han nærede for at skaffe den kristne Tro Sejrsvilkaar i hele det uhyre Rige. Herpaa arbejdede han uophørlig til sit sidste Aandedræt, og derfor gjorde han sig al tænkelig Umage for at bekæmpe Ynglingekejserens Lidenskaber og bringe ham Overbevisning om Kristendommens Sandhed.

Trods alle sine Anstrengelser ved indgaaede Samtaler og engleagtig taalmodig Undervisning lykkedes det ikke Pater Schall at vinde den unge Hersker for Kristendommen. Den skønneste Belønning for alle hans Sorger og Møje blev ham altsaa nægtet. Paa alle andre Felter ydede derimod den taknemmelige Kejser vor Pater Belønninger og Udmærkelser med rund Haand. Aar 1654 fik han saaledes foræret et stort og værdifuldt Grundstykke til Begravelsesplads for Menigheden samt Midler til herpaa at opføre et Maria-Kapel. Fire Aar senere udnævnte Kejseren sin faderlige Ven, der tidligere, og saa at sige hvert Aar, havde faaet en stadig højere Ærestitel, til Mandarin af første Grad. Nu var han ogsaa officielt Rigets mægtigste Mand. Schalls Medbroder Verbiest skrev 1651 om denne Indflydelse: »Schall formaar paa Grund af sin Indvirkning paa Kejseren langt mere end nogen af Vicekongerne eller den mest ansete Prins, og Pater Adams Navn er bedre kendt i Kina end hvilken som helst berømt Mands i Europa.« Der kendes intet andet Eksempel i Kinas Historie paa, at en Udlænding blot tilnærmelsesvis har spillet en Rolle som Johann Adam Schall, skriver Rougemont i sin »Historia Tartarosinica Nova ab anno 1660«.

Aar 1658 blev Kejseren truffet af et haardt Slag, da en lille Søn, som han havde med den tredie Kejsereinde, og som var udset til Tronfølger, døde kort efter Fødslen. Denne Tildragelse var vist nok Hovedgrunden til, at Kejseren nu mere og mere vendte sin Hu mod de hedenske Præster, og at Pater Schall fra dette Tidspunkt mere og mere tabte det faste Tag, han havde paa den unge Hersker. Som alle Mandschurer nærede Shun-chih en sand Rædsel for den kinesiske Landeplage Kopper, som saa at sige altid gjorde det af med voksne. Det er muligt, at Angsten herfor var medvirkende til, at Kejseren en skønne Dag selv blev angrebet af Sygdommen.

Fortsettes

Liturgisk Kalender

Juli-Aug.:

28. S. 11. Søndag e. Pinse (691);
2. St. Nazarius, St. Celsus,
St. Victor I og St. Innocents I (1018), 3. Om de
helliges Forbøn ([120]),
4. Om Fred.
29. M. St. Olav, Konge af Norge
(1021); 2. St. Martha
(1020), 3. St. Felix II og
Lidelsesfæller (1020), 4.
Om Fred; sidste Evang.:
St. Marthas (1046).
30. Ti. † St. Abdon og St. Sennen
(1021); 2. Om de helliges
Forbøn, 3. Efter frit Valg,
4. Om Fred.
31. O. St. Ignatius af Loyola
(1022); 2. Om Fred.
1. T. St. Petri Fængsel (1024);
2. St. Paulus (976), 3. De
hellige machabæiske Brø-
dre (1024), 4. Om Fred.
2. F. St. Alfons Maria Liguori
(1026); 2. St. Stephan I
([9]), 3. Om Fred.
3. L. † Genfindelsen af St. Ste-
phans Relikvier (1029);
2., 3. og 4. som Tirsdag.
4. S. 12. Søndag e. Pinse.

Anm. Paa de med † mærkede Dage
kan Præsten efter frit Valg læse Sjæ-
lemesse og andre Votivmesser, hvor-
for man paa disse Dage ikke kan
regne med, at de her angivne Mes-
ser læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Krislne“ sam-
mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (an-
svarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva
2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15
og 18-19)

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K,
Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kasserkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Annonceafdeling: Klostersgade 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarialet, Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Tak for Annoncen

Der var ellers ikke saa lidt i Nr. 27 af K. U., som fængslede ens Interesse. Pater Lutz' Tanker om Genforening er vel nok værd at overveje. Pater Martindale er det stadig en Nydelse at høre paa. Billedreportagen fra Ungdomsstævnet i Ordrup var ypperlig. Saa var der de mange Glimt fra Foreningslivet, der maa glæde enhver, som er et levende Medlem af den katolske Kirke o. s. v., o. s. v.

Dog var det ikke noget af all dette fortrinlige, der gjorde stærkest Indtryk paa mig. Mest blev jeg — hvor besynderligt det end maa lyde — imponeret af en Annonce. Det er da ogsaa for at gøre Læsere, der ikke plejer at lægge Mærke til Annoncer, opmærksom paa denne, at jeg skriver dette. Side 433, Spalte 3 forneden læstes om en »Ung Pige«, der »søger Plads i større katolsk Husholdning, helst paa Landet, og hvor der er mange Børn.« —

Har De nogen Sinde hørt Mage?

Jeg skal nok lade være med at blive lyrisk, men jeg maa indrømme, at denne Annonce har sat mit Sind i de stærkeste Svingninger. Det var, som om jeg hørte det første Fuglepip, der efter en lang Vin-

ter bebuder lyse og varme Tider. Jeg kan da ikke have hørt fejl. Nej, dette var virkelig en helt ny Klang. Gjaldt det hidtil ikke om at komme til *Byen*, paa Kontor, i Forretning eller i et Hjem helst uden Børn? Det drejede sig bare om at tjene en god Løn og have rigelig Lejlighed til at komme ud og more sig. Selve Tjenesten var et nødvendigt Onde. Naar der var Tale om at tjene, var Arbejdet underordnet. Eftertrykket faldt ene og alene paa det, man fik for det. Man tjente saa og saa meget! Og Meningen med det hele var, »at faa saa meget som muligt ud af Livet«.

Mon denne Annonce skulde være et Tegn paa Strømkænting?

Det er jo en Kendsgerning, at vi nu paa mange Omraader er kommet til at staa over for et Vendepunkt i Historien. Vi lever i en Brydningstid. Det er sandsynligt, at nye Former vil præge Stat og Samfund.

Men hvad kan det nytte, om vi faar nye Former, hvis de mangler

Lolbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Redaktionen

i Sommerferien

I Ferietiden (1. Juli - 10. Aug.)
maa al Korrespondance vedr.
Bladet adresseres til:

„Katolsk Ugeblad“
Bogtrykkeriet „Athene“
Svanemosegaardsvej 4
København V

*

Telefonisk Henvendelse til Redak-
tionen kan ske paa Bladets Telefon (Eva
2512) hver Lørdag i Tiden Kl. 17-18
samt Søndag Kl. 10-11.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Indhold? Nye Ordninger, hvor gode og tiltrængte de end maa være, vil først gøre Fyldest og være til Velsignelse, naar de bliver baa- ret af nye Mennesker. I Stedet for de gamle af Liberalisme gennem- syrede Slægter skal træde en ny Generation, der er besjælet af Samfundssind, som det nu skal hedde, skønt det kun er en ny Glo- se for den gode gamle kristne Næ- stekærlighed. Det bliver Ungdom- mens store Sag at fylde de nye Sække med ny Vin. Den skal op- drage sig selv til at se Livet i dets Alvor og Idealisme. »At faa noget ud af Livet« skal faa en anden Me- ning. Det skal fra nu af betyde at faa de os betroede Gaver anvendte til Opgaver — og til Berigelse for Samfundet snarere end til Fordel for ens private Pengepung eller Forfængelighed. Idealet skal ikke længere være at have det godt, men at gøre noget godt. Det vil rette paa en Del haabløst forvræn- gede Begreber.

Saaledes vil det at herske og sty- re alter betyde, hvad Jesus ogsaa mente med det, nemlig at være alles Tjener. Og omvendt vil det at tjene atter komme til sin oprinde- lige Værdighed. Enhver vil betrag- le det som en Ære at bruge sine Evner til Fordel for sine Medmen- nesker og vil derfor søge den Hyl- de, han af Forsynet er blevet be- stemt og udstyret til. Tjeneste vil ikke længere være noget mindre- værdigt, tværtimod vil den ophøjes til Maalestok for vor menneskelige Værdighed, siden vi duer i samme Grad som vi gør Gavn.

Det er kristen Aand, og vi maa være med til at fremskynde dens Fødsel; dersom vi vil være med at opbygge det nye Europa. Uden den Aand vil enhver Samfundsform snart blive udhulet og faldefærdig, hvad enten den i sin Struktur er gammel eller ny, altsaa hvad enten den som i den demokratiske Tids- alder endte i en Kuppel eller i Fremtiden maaske kommer til at løbe ud i en Spids ...

Det er den Aand, jeg mente at vejre i den stillfærdige Annonce, som den unge Pige lod indrykke i K. U. Derfor vilde jeg af Hjertets Grund sige den Anonyme Tak og til Lykke.

Steph. Wevers.

Hertug Knuds Division

Den ny Mørklægningstid siger os, at Sommerens Højdepunkt des- værre er passeret, men ogsaa Spej- dernes Hjemkomst fra Sommerlej- rene er et Tegn paa, at det nu »gaar den forkerte Vej«.

Sct. Ansgars Trop, Sct. Pouls Trop (Taastrup) og Sct. Laurentii Trop (Roskilde) er vendt hjem fra Lejre i Horns Herred fulde af Glæde og Begejstring over den smukke Natur og de mange herlige Oplevelser. — I Absalon Trop rej- ste Søndag den 21. ds. og ventes først tilbage den efterfølgende Søndag, og ogsaa denne Trops Spejdere er søgt til Horns Herred. — Herefter mangler der saa kun II Absalon Trop, der starter sin Cykletur Sjælland rundt Onsdag d. 31. ds. Ruten gaar fra København til Hundested - Rørvig - Nykøbing - Kalundborg - Sorø - Næstved - Vor- dingborg for at slutte med en Uges Standlejr paa Troppens gamle — næsten faste — Lejrplads i Vaalse Vesterskov paa Falster. — Det er Hensigten, naar alle Lejre er overstaaet, da at lade Korre- spondenter fra samtlige Troppe fortælle Bladets Læsere lidt om hver enkelt Lejr.

Divisionen — og II Absalon Trop i Særdeleshed — har med Spæn- ding fulgt Meddelelserne fra Hol- land om Pater *Georg Heggums* Præstevielse og Tilbagerejse til Danmark. Snart forlød det, at han vilde komme i Midten af Juni, saa blev det til Slutningen af Juni, men først den 11. Juli dukkede den ny- viede Præst, Tropsassistent i II Absalon Trop, *Georg Heggum* op, og endnu samme Aften aflagde han et kort Besøg hos sine gamle Spejderkammerater. — Søndag den 28. ds. læser han i Jesu Hjerte Kir- ke sin højtidelige »Velkomstmes- se«, og der er ingen Tvivl om, at alle hans hjemmenværende Kamne- rater i Trop og Divisionen vil møde paa denne Festsdag, medens de mange bortrejste vil beklage, at de ikke kan være til Stede.

Divisionens Kapellaner har for- nyelig været samlet til Møde og har

ved denne Lejlighed bl. a. behand- let et for alle Spejderpræster fælles Regulativ, ligesom adskillige andre Spørgsmaal vedrørende Kapella- nernes Arbejde i Troppe og Flokke var under Debat. — Det skal her endvidere nævnes, at der fra Ka- pellanerne er gjort Indstilling til Korpset om Tilladelse til at be- nytte en speciel Distinktion for vore Spejderkapellaner, og dette er nu godkendt af Korpset.

Spejdernes Ordonnanskorps fort- sætter støt og roligt sit Arbejde saavel for at udbygge Organisatio- nen som paa Spejdernes Uddan- nelse. — Hele Styrken formeres nu i Delinger, som stilles til Raadig- hed for de Myndigheder, der øn- sker Spejderassistance. — Vore egne specielle Beredskabskursus gaar ogsaa videre. Den 18. ds. af- holdtes Eksamen for Kursus Nr. 3, derefter bliver der en lille Pause, men straks efter Ferien tager vi fat paa Kursus Nr. 4 og 5.

D. C.

P.S. II Absalon Trop beder mig henlede Læsernes Opmærksomhed paa, at Dagen for Afholdelse af Troppens Basar og Udstilling nu nærmer sig med hastige Skridt. — Spejderne haaber meget paa Støtte fra alle Bladets Læsere — i hvert Fald i Form af et Besøg paa Basa- ren og Udstillingen, men der siges heller ikke nej til Tilbud eller Til- sagn om Gaver. Henvendelse kan ske til alle Troppens og Flokkens Førere samt til Pater *J. Bender*, Stenosgade 4.

Sakramentskirken

I August Maaned træffes Sogne- præsten, Pastor *Cay Benzon* hver Dag (undtagen Tirsdag) Kl. 17—19 paa Katolsk Centralskoles Kontor, Nørrebrogade 27 B, 2. Sal (Tlf. Nora 6166).

Bønnens Apostolat

Intentioner for August Maaned: Maadehold i Livsførelse og Klæde- dragt. Pressen.

Hil dig, Maria!

„Det Hellige, som skal fødes af dig“

II

Idet kristen Udtryksnaade heri følger Sankt Johannes' *Verbum caro factum est*, foretrækker den Vendingen »Gud blev Menneske« fremfor Vendingen »Mennesket blev Gud«, fordi den mere magtfuldt gengiver den Sandhed, at Marias Barn ingen Sinde har været andet end Gud; det uendelig hemmelighedsfulde »Noget« i Marias Moderskød (dengang Englen var forsvundet) var Gud. Sankt Johannes' Sætning »Ordet blev Kød« og Gabriels Sætning, »det Hellige, der skal fødes af dig, skal kaldes Guds Søn« er altsaa beslægtet Udtryksnaade, der angiver, at i ingen nok saa lille Brøkdelen af Tid kunde det tilbedelsesværdige »Noget«, som fandtes i Marias Skød, kaldes med noget andet Navn end med Guds Navn; Ærkeenglens skarpsindige Ordvalg gør det klart, at Maria umiddelbart og uden noget Mellemed er Guds Moder.

Vi har i et foregaaende Kapitel set, hvorledes Marias Moderskab ifølge selve sin Natur besidder en uendelig Udstrækning, fordi Maria er Moder til Jesus overensstemmende med Helheden af hans Løbebane, overensstemmende med hans udødelige Natur og hans evige Kongedømme; for der blev lovet Maria en Søn, hvis Herrevælde over Skabningen aldrig skulde faa Ende. En anden saadan Uendelighed er ogsaa indbefattet i Marias Moderskab: hun er Moder overensstemmende med Guds uendelige Fylde af Livskraft. Idet den Højeste overskyggede hende, var hendes Moderskab virksomt i Frembringelsen af et uendeligt »Noget«. Kun et uendeligt »Noget« kunde blive Frugten af et paa denne Vis virksomt Moderskab. Intet er umuligt for Gud, i hvem enhver underordnet Aarsagssammenhæng rummes som i den højeste, fuldt ud tilstrækkelige Aarsag. Det stod i Guds Magt at lade et blot og bart Menneske fødes af en Kvinde uden en menneskelig Faders Bistand. Men da fik vi et Moderskab, der

var himmelvidt forskelligt fra Marias Moderskab. Det vilde være et mirakuløst, men ikke et uendeligt Moderskab; det derved fødte Menneske vilde være endeligt (= begrænset og afhængigt af noget andet), dødeligt, blot og bart Menneske. Marias Moderskød frembragte et uendelig helligt, et evigt, et guddommeligt »Noget« — ved selve Lovene for de guddommelige Livskræfter, der var virksomme i

hende, da hun undfangede af den Hellig Aand. Det er det eneste Tilfælde i hele den naturlige og overnaturlige Verdens Rige (naar undtages det eukaristiske Mysterium), hvor en endelig Ting, som Marias Hjerteblood var, bliver Genstand for en Akt af Guds Almagt med et uendeligt Resultat som Maalet for en saadan Virksomhed.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Sommerens Gudstjenesteliste

	Søndag	Hverdag
	Messe	Andagt
Aabenraa (Søndertorv)	9 ³ / ₄	19 ¹ / ₂ 5 ³ / ₄
Aakirkeby (Gregersgade)	10	*) 7
Aarhus (Ryesgade 26)	7, 8, 10	19 6 ²⁵ , 7 ⁵⁵ stille M.
Amager (St. Annæ Kirke)	6, 8 ¹ / ₂ , 10	19 ¹ / ₂
— (St. Annæ Hjem)	6 ¹ / ₂	6 ¹ / ₂
— (St. Elisab. Hosp.)	6	
Ingen Gudstj. i Dragør		
Assens (Nørregade 3)	8, 10	14 ¹ / ₂ 7 ¹ / ₂
Ebeltoft (»Pax«, Grenaaalandevej)		
2. Sønd. i ulige Mdr.	9 ¹ / ₄	
Esbjerg (Nørregade 61)	7 (Komm. 9), 10	19
Frederikshavn (Havnegade 11)		
Hver 3. Søndag i Md.	9 ¹ / ₂	
Grenaa (Afholdshotel) 2. Sønd. i		
lige Mdr.	10	
Gørlev (v. Aagaard Hovedgaard)		
Hver 1. Søndag i Md.	10	
Haderslev (Mariegade 8)	8, 10	
Hadsten (Teknisk Skole) Hver 4.		
Sønd. i Md.	10	
Hillerød (Gribsholm)	10	6 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	8, 10	*) 5 ¹ / ₂ , 8
Holbæk (Kastanjevej 19)	(Komm. 7 ¹ / ₂), 9	7
Hørsholm	9	
Kalundborg (Lundebakken) Hver		
2. og 4. Sønd. i Md.	10	9 (Mand., Tirsd.)
Kolding (Kralundsgade)	7 ¹ / ₂ , 9 ¹ / ₂	8
Køge (Bjerggade 22)	(Komm. 8) 10	8
Lyngby	8, 9	
Nyborg (Vindingevej)	7 (dog ikke 1. S.)	8
10		
Odder (Holsteinsgade 29) 1. og 3.		
Sønd. i Md.	(Komm. 9 ¹ / ₄), 10	
Pindstrup (Ringsø) 1. og 3. Sønd.		
i Md.	10	15
Roskilde (St. Laurentii Kirke) ...	8, 10	6 ¹ / ₂ , 7 ¹ / ₂
— (St. Mariæ Hospital)	6	
Rudkøbing (Brogade) Hver anden		
Sønd., næste Gang 4. Aug.	10	
Rønne (Østergade 59)	9 ¹ / ₂	*) 7
Silkeborg (Vestergade)	7, 9	
Skelskør (Banegaarden) Hver 3.		
Sønd. i Md.	10	
Slagelse (Frederiksgade)	8, 10	6 ¹ / ₂ , 7
Svendborg (Havnegade 1)	8, 10	Fredag 20 And.
Sønderborg (Ringridervej), ikke		
2. Sønd.	8, 10	
Taastrup (Køge Landevej)	10	
Tønder (Tønderhus) 2. Sønd. i Md.	10	

*) Andagt i Forbindelse med Højmessen

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Ja, men i mit Land er Floderne mere muntre end her; de synger, medens de strømmer afsted, — her er de tavse.«

»Vent bare til Vinden kommer, saa synger vore Floder ogsaa. — Lagde du Mærke til de Byer, vi kom igennem?«

»Ja, de er større end Kola.«

»Hørte du ogsaa Klokkeklangen?«

»Saadan en Klokkeklang hørte jeg ogsaa, den Gang Soldaten slog mig i Hovedet. Men har I intet stort Hav her?«

»Jo, men det ligger langt borte.«

»Men en Sø som Imandra har I ikke.«

Dette svarede Sandra ikke paa. Hun saa for sig den skønne Imandrasø omgivet af mørke Klipper og Granskove.

Den lille By, hvor Sandra var født, og hvor hun havde sit Hjem, laa ved Volga. Om Foraaret, naar Vandet i Floden steg, saa hændte det ofte, at Gaderne nede ved Floden stod under Vand. Byens mange smaa hvide Huse dannede brede lige Gader, og kun Torvet og Kirkepladsen brød Gadernes Ensformighed. Byen var omgivet af store Frugthaver og udenom disse laa endeløse Stepper, som om Foraaret og Sommeren var helt oversaaet med Smaablomster.

Sandras Bedstefader boede i et gammelt Hus i Udkanten af Byen. Fra Vinduerne kunde man se de mange Dampere, som sejlede paa Floden, og paa den anden Side af Floden skimtede man de udstrakte Stepper. Bedstefaderen havde tidligere været Lærer ved Byens Skole, men da hans Syn var blevet saa svækket, at han næsten ikke kunde se, havde han trukket sig tilbage fra Lærergerningen og var begyndt at dyrke Frugt og Grøntsager.

Dengang han var ung, havde det været hans største Glæde at rejse

rundt i Verden for at se sig om; det kunde han ikke gøre mere, og det bedste han nu vidste var at spille paa Harpe. Om Aftenen satte han sig som Regel hen ved det aabne Vindue. Han kunde ikke se Floden, men han mærkede den kølige Luftning, der kom dernede fra, og han kunde høre, naar Skibene lagde til ved Landingsstedet. Saa plejede han at tage sin Harpe og spille paa den, medens han sang til.

Saaledes sad Bedstefaderen hver Aften — baade Foraar, Sommer og Efteraar, og saa vandrede hans Tanker tilbage til Fortiden. Han tænkte paa den Tid, da hans Søn og Svigerdatter og deres lille Pige havde boet hos ham. Dengang havde Livet været let at leve. Om Aftenen, naar Sønnen og Svigerdatteren kom hjem fra deres Gerning, satte de sig hen ved Vinduet og sang. De sang om deres unge Lykke, om Volga og om de endeløse Stepper.

Men saa kom Krigen.

Sønnen blev indkaldt og faldt kort efter. Svigerdatteren rejste bort for om muligt at finde sin Mands afsjælede Legeme, men det lykkedes ikke.

Hun kunde nu ikke mere holde ud at være paa det Sted, som havde været Vidne til hendes Lykke, og hvor alt mindede om ham, hun havde mistet. For at glemme sin Sorg rejste hun derfra sammen med sin lille Datter til Lapland.

Den gamle Mand sad ofte og tænkte paa sin Svigerdatter og sin lille Sønnedatter. Allerede for længe siden havde de lovet snart at komme tilbage.

Den Aften, hvor Kadron, Sandra og Jewan ankom til den stille By ved Volga, sad Bedstefaderen atter ved Vinduet og spillede paa sin Harpe. De blev alle tre staaende et Øjeblik og hørte paa Spillet. Den gamle Mand kunde skimte, at der

stod nogle Mennesker udenfor, men han genkendte dem ikke.

»Bedstefar, hvorfor er du stadig bedrøvet, nu er vi kommet tilbage,« raabte Sandra.

Glæden og Overraskelsen var saa stor, at han tabte Harpen ned paa Gulvet.

Sandra omfavnede sin Bedstefader og sagde til ham:

»Her har du mig igen, og her er Mor og vor Gæst fra Lapland — han hedder Jewan.«

»Bringer I en Gæst med helt deroppefra?«

Den gamle Mand førte dem ind i Huset. Lyset var ikke tændt, men det varede ikke mange Øjeblikke, før Kadron og Sandra havde faaet tændt Lys i alle Stuerne, og hele Huset genlød snart af muntre Stemmer.

»Hvor er det dejligt, at her er mørkt om Natten,« sagde Sandra, »i Lapland skinner Solen nu, og man kan ligefrem komme til at hade Solen.«

»Katarina, du ser ikke rask ud.«

»Jeg er saa forfærdelig træt; Lapland tærer paa Folks Kræfter. — Jewan er taget med hertil for at lære noget; han vil skrive en Bog om sit Land — en Bog der fortæller Sandheden om Lapland. Vil du læse med ham? Han læser temmelig flydende, men han har endnu meget at lære.«

»Jeg vil gerne læse med ham, jeg skal tale med ham derom i Morgen.«

»Bedstefar, spil paa din Harpe, saa skal Jewan og jeg synge for dig om Midnatsolen og om Imandra-Søen.«

Den gamle Mand begyndte at spille paa Harpen, og Sandra og Jewan sang om det skønne Lapland, om de mange Søer, om de tyste Granskove og om Solen, som aldrig gik ned.

Under den lange Rejse fra Lapland til Sandras Hjem havde Jewan lidt meget af Hjemve, han længtes efter Tundraens endeløse Vidder. Morgenen efter Ankomsten raabte han til Sandra:

»Kom, Sandra, lad os gaa en Tur ud i Tundraen.«

»Hvorhen, siger du?«

»Ud i Tundraen, ud af Byen.«

»Mor, Bedstefar! Jewan spørger mig, om vi skal gaa ud i Tun-

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

draen. — Jewan, hvor er du dum, vi har da ingen Tundra her.« Sandra morede sig længe over Jewans Fejltagelse.

»Ja, men, hvad er der saa udenfor Byen paa den anden Side af Volga?«

»Der er Marker og Stepper.«

»Marker og Stepper,« han gentog eftertænksom disse Ord, hvis Mening han ikke forstod. »Ja, lad os saa gaa en Tur ud paa Markerne og Stepperne.«

»Ja, det vil jeg gerne.«

»Og Kadron og Bedstefar?«

»Vi kan jo spørge, om de vil med.«

Bedstefaderen vilde gerne med, men Kadron havde ikke Lyst. »Jeg vil hvile mig,« sagde hun, »jeg vil gaa lidt rundt i Haven, og jeg vil lægge mig i Græsset. Det er snart flere Aar siden, jeg har ligget i Græsset, — i Lapland var det for fugtigt og koldt.«

Jewan begyndte at trække sine Vandstøvler paa.

»Jewan, hvorfor tager du dog Vandstøvler paa?«

»Hvad skal jeg ellers tage paa, Sandra?«

»Ingenting, du kan gaa barbenet.«

»Men hvad saa med de skarpe Sten og Sumpene?«

»Begynder du nu igen med det! Kan du da ikke forstaa, at her ikke findes hverken Stene eller Sumpe. Her er tørt og støvet alle Vegne.«

»Hvad er støvet?« Jewan vidste ikke, hvad Støv var. I hans Land fandtes intet Støv, og hans Sprog havde intet Ord derfor.

»Det skal du nok faa at se.«

Sandra trak Støvlerne af Jewan. Fra Byens brolagte Gader kom de snart ud mellem blomstrende Enge og Kornmarker. Vejen snoede sig som et graat Baand gennem de grønne Marker.

»Dette er Støv,« Sandra pegede paa Landevejens graa Støv, »om Sommeren er alt graat og støvet.«

»Findes her intet Vand, intet Mos?«

»Vi har jo Vand i Floderne, og naar det regner, er der Vand overalt.«

Alt hensatte Jewan i den dybeste Undren. Foran Kornmarkerne og Engene blev han staaende og spurgte, hvad det var, og hvad man lavede deraf.

Den gamle Lærer forklarede ham alt udførligt. Den lille Laplænder opdagede en hel ny Verden, som var fuld af mange mærkelige Ting, og han var lige saa videbegærlig som et lille Barn er, naar det ser en Mængde nye Ting. Ustandselig spurgte han:

»Hvad er det?«

»Hvad kommer det af?«

»Hvem har lavet det?«

»Hvad er det til?«

»Hvorfor er det saadan?«

Spadsereturen blev lang og interessant. Jewan lærte en Mængde,

og Sandra lo hjerteligt over hans Ukendskab til de alleralmindeligste Ting.

Da de kom hjem, viste Sandra sin Moder, hvorledes Jewan utilfreds havde spurgt:

»Hvorfor er her en Vej? Kan man ikke gaa overalt?«

Og Bedstefaderen havde svaret:

»Nej, man kan ikke gaa overalt. Inde paa Markerne vokser der jo Korn. Her hos os færdes man kun paa Vejene.«

»Det er kedeligt, at man kun maa færdes paa Vejene. Det er meget bedre, naar man kan gaa, hvor man vil.«

»Men selv om man kun maa færdes paa Vejene, kan man komme vidt omkring.«

»Jeg vil ind til det Træ.« Jewan pegede paa et Egetræ, der stod midt inde paa Marken.

»Der maa man ikke gaa hen; Træet staar ikke ved Vejen.«

»Saa er der meget bedre hos os,« fastslog han, »thi hos os maa man færdes overalt, og der hvor Rennerne ikke kan komme igennem, kan man benytte Baad.«

»Du er en rigtig Dumrian, Jewan. Fordi man kan færdes overalt i Tundraen, saa tror du ogsaa, at man kan gøre det her. Hos os tør man ikke engang gaa ind i en fremmed Have, uden at have faaet Lov, og Hundene passer paa, at ingen fremmede trænger sig ind.«

»Menneskene er onde her.«

»Men hos jer er der jo ogsaa Hunde overalt.«

»Hos os jager Hundene kun Ulve og aldrig Mennesker. Hundene vil aldrig angribe Mennesker.«

Om Aftenen gik Kadron sam-

men med Jewan en Runde gennem Huset og Haven. Hun forklarede ham alt det de saa: Brønden, Terrassen og Lysthuset.

Allerede i Chibiny havde Jewan lært en Del, men her fik han endnu mere at vide. Han undrede sig meget, da Kadron forklarede ham, hvad man brugte Rullegardinerne til.

»Dem ruller man ned, for at Solen ikke skal skinne ind i Stuen!«

»For at Solen ikke skal skinne ind! Jager man Solen væk her?«

»Nej, man jager den ikke bort, man skjuler sig blot for den.«

»Hos os længes man efter Solen. Man venter den med Utaalmodighed, ja man stiger endog op paa Bjergene for bedre at kunne se den. I hurde ogsaa have Polarnat her.«

»Ja, saa vilde vi holde mere af Solen, det har du Ret i.«

»Lad det nu være nok for denne Gang, ellers blander han bare alt sammen! — Kadron, kom ud paa Terrassen, jeg vil spille Harpe for jer,« raabte den gamle Mand.

Uden egentlig rigtig at lægge Mærke til det, var alle begyndt at kalde hinanden ved de Navne, Jewan havde givet dem: Sandra, Kadron og Papa-Bedstefar.

Længe spillede den gamle Mand paa sin Harpe. Mørket lagde sig efterhaanden som et uigennemsigtigt Tør over Terrassen og Menneskene, der sad der.

Pludselig holdt den gamle Mand op med at spille og sagde: »Det er blevet koldt, lad os gaa i Seng.«

»Jeg vil først prøve at spille Harpe.«

Fortsættes

AARHUS

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

Alfred Pihl

Bagermester, Conditori

Telefon 3041 — Hammershus

Leverandør til St. Josef Hospital

Hjemmelavet Paalæg . Smørrebrød

»BOTHILLA«

Ryesgade 24 . Telefon 6162

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

VEJLE

C. V. Berg

Blikkenslagermester

aut. Gas og Vandmester

Langelinie 53, Telf. 131, 1637

Leverandør til de katolske Institutioner

^A/_s Vejle Mælkekompagni

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN

Vissingsgade 8, Telefon 121, 205

Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Træløst &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69

Lev. til de kat. Institutioner

Skuespilkunst og Livskunst

Ikke et ondt Ord om den store, gode Skuespilkunst! Den er i Stand til at kaste klart Lys over Menneskelivet, saa det for Tilskueren betyder Erkendelse og Berigelse.

Derfor maa der ogsaa være Skuespillere til, helst sande Kunstnere, der opfatter deres Gerning som et Kald.

Men for at en Skuespiller kan præstere den store Kunst, maa han være Menneskekender og saa at sige idelig fordybe sig i Menneskesindets forunderlige Verden.

Vi hørte i Radioen forleden et Foredrag om de Metoder, der foreslaas til Opnaelse af kunstneriske Sejre paa Scenen. Det blev fastslaaet, at den allerbedste Metode var den, at Skuespilleren af al Kraft søgte at blive til eet med den Person, han skal fremstille. Han skal simpelthen *være* den, han spiller. Dette synes saare indlysende selv for ukyndige. Men det forudsætter en omfattende Viden om, hvorledes et Menneske af denne eller hin bestemte Type føler og tænker. Derfor maa Kunstneren stadig gaa paa Jagt efter menneskelige Træk, som kan belyse Sindets Ejendommeligheder.

Jeg forestiller mig en saadan Skuespiller, der er levende interesseret i sin Gerning, op-

mærksomt spejdende til alle Sider, hvor der er Mennesker, der kan studeres. Jeg tænker mig ham ved Indøvelsen af en Rolle spørge sig selv: Hvorledes vil Manden sige denne Sætning? Hvilke Følelser ligger der bag hans Ytring? Hvilket Udtryk afspejler hans Ansigt?

Men midt i Arbejdet med Rollehæftet, siddende foran Spejlet faar Skuespilleren en helt ny Tanke, som aldrig har beskæftiget ham før, og han holder følgende Enetale (som er ganske udenfor Rollen):

»Nu har jeg i aarevis stræbt med at krybe ind i *andre* Menneskers Ham. Jeg har ladet *andres* Lidenskaber rase i mig, grædt over *andres* Sorger, jublet over *andres* Lykke, skælvet under Trusler, der hang over *andres* Hoveder, hoveret, tryglet, trodset, hadet, elsket i *andres* Navn. Disse Mennesker, som jeg har spillet, kender jeg. Men kender jeg *mig selv*? Hvad om jeg en Gang skulde spille mig selv? Kunde jeg det? Kender jeg de dybeste Bevæggrunde for mine Handlinger? Hvor sælsomt, at jeg ikke har interesseret mig for at kende mig selv til Bunds, medens jeg studerede hver en Kæltringenatur, hvert et Særlegesind med den største Omhu ...«

Medens disse Tanker beskæftiger ham, taler han, uden selv at vide det, ganske højt. Min Sandten, om ikke der er Teaterpatos over hans Ord. Som var det en ny Rolle, han skulde indstudere.

Ogsaa dette gaar op for ham. Han maa sende sig selv et Smil inde i Spejlet. »At være eller ikke være — sig selv, det er nu lige godt et stort Spørgsmaal.«

Men der er Rollen, som skal læres. Det haster. Og hurtigt er det lille Glimt Selverkendelse slettet ud.

Og dog skal enhver af os først og fremmest spille sin *egen Rolle* paa Livets Scene. Og den skulde gerne spilles godt; det vil sige, at man skal *være* den, man spiller, nemlig sig selv.

Det er slet ikke saa simpelt, som det lyder. Thi Livet er den store Sminkør, der »dækker vort Ansigt« med Farver, der er vort eget Sind uvedkommende og endogsaa skjuler os for os selv.

Men Visdommen siger: »Menneske, kend dig selv, ellers kan du ikke lære Gud at kende.« Og: »Kend Gud, ellers kan du ikke lære dig selv at kende!«

C. B.

Horisonten rundt

De som søger Svar

I de sidste Maaneder — efter d. 9. April — har man i en Række af vore Kirker lagt Mærke til et større Antal besøgende end ellers, og adskillige af vore Præster har i deres Stuer maattet besvare søgende Menneskers Spørgsmaal i tilsvarende forøget Grad.

Det kan ikke forundre nogen. Hvad der er sket, har virket paa mange som en Tvang til at søge ny Klarhed. Paa Redaktionens Bord ligger der ogsaa forskellige tilsendte Smaahæfter og Pjecer, hvis Forfattere ganske øjensynligt venter, at der findes en ny Modtagelighed for deres Idéer. De forklarer, at tidligere Tidens modsatte Idéer nødvendigvis maatte føre til den historiske 9. April, og at Danmarks Fremtidslykke beror paa et Opgør med dem og paa en helt ny religiøs og folkelig Indstilling.

Vor Erfaring om den katolske Kirkes nye »Gæster« gaar imidlertid ikke ud paa, at de kommer for at faa at vide, om vor Kirke har en særlig plausibel Teori om Aarsagerne, der førte til 9. April, og sine egne Forslag til, hvordan vi skal gribe Fremtidens nationale Opgaver an. De kommer til os for at stille Spørgsmaalene: Hvad véd I om Gud? Hvorpaa bygger jeres Tro? Hvordan tjener I Gud i jeres fælles Gudsdyrkelse og i jeres daglige Livsførelse? Hvad véd I om den Skæbne, der venter os efter Døden?

Der er sikkert ogsaa mange, som blot vil have Klarhed over Vejen, der førte til Besættelse af Danmark, og Vejen, der fører ud i national Frihed igen. Men de søger deres Svar andre Steder. Desværre bliver det vel i de fleste Tilfælde kun til en Reaktion — længst muligt bort fra de hidtil dyrkede Afguder. Det

bliver til en energisk (og ufredelig) Stillingtagen til forskellige konkrete Problemer, men ikke til nogen *fuld* Klarhed over Livet, fordi der nok spørges med Iver og Ængstelse, men ikke dybt nok.

De, som spørger os, gør det ud fra en Tro paa, at om de søger Guds Rige først, vil al anden fornøden Klarhed nok blive givet dem i Tilgift til rette Tid og Sted.

Hvor kan den ene Sandhed findes?

Saa fjernt det ligger os at ville høste egen Fordel af Tidens Ulykker, er det vort apostoliske Kald som Katoliker at give en søgende Verden de Svar, som Gud har betroet i Kirkens Varetægt. Og vi er dybt overbevist om, at vi heller ikke kan gøre Land og Folk en bedre Tjeneste. I en af de Pjecer, vi nævnte, gentages flere Steder med stor Kraft, at *Sandheden kun er en eneste*, og kun paa Sandhedens Grund kan varig Lykke opbygges. Vi mener det samme; men lader den eneste Sandhed sig finde i alle Forhold? Det tror kun faa. De fleste af vore Landsmænd er overbevist om, at man i de og de menneskelige Forhold kan finde, hvori Sandheden bestaar (f. Eks. den eneste rette Maade at ordne sit Lands Forsvarsproblem paa), kun i de religiøse Sager maa det overlades den enkelte at finde *sin* Sandhed. Vi derimod er sikre paa at have Guds enegyldige Garanti for Religionens Sandheder, mens en afgørende og tvungende Besvarelse af de fleste Spørgsmaal om menneskelige Affærer ikke lader sig give. Derfor skænker den katolske Overbevisning den sikre Vished om Livets Fundamentaliteter og det aabne Sind overfor alle

praktiske Forslag til Løsning af de konkrete statslige og folkelige Opgaver.

Ny Højmessevejledning til Boghylderne

Blandt de Maader, hvorpaa vi kan hjælpe de søgende til at faa Svar paa deres Spørgsmaal, spiller vore rent oplysende Smaapjecer en stor Rolle. Vi har Brug for et stort Antal af dem og Brug for en Distributionsmetode, som gør det let for Mennesker at komme i Besiddelse af dem. (Det er ikke alle, der kan lide at »ulejlige« en Præst). Med Interesse vil man derfor inde i Bladet læse Pastor Schindlers Redegørelse for engelske Erfaringer om Boghylde-Missionen.

Den nyeste Forøgelse af vor Pjecbestand er et Hæfte, som Vikariatet har udgivet: »Høj-messen i den katolske Kirke. Kortelig forklaret for Ikke-Katoliker af Pastor Peter Schindler«. Pastor Schindlers tidligere Højmessevejledning har længe været udsolgt og stærkt efterspurgt. Den nye Udgave er helt gennemarbejdet og mønsterværdig i sin Overskuelighed. Den giver ikke længere Forklaringer, end Hæftets Benytter kan naa at faa læst og forstaaet under Messen, og baade Raadene *inden* og dem *efter* Messen er enkle og egnede til at »sætte i Gang« med yderligere Studium. Dertil kommer det ikke uvæsentlige, at den lille Vejledning fremtræder som et særdeles nydeligt Stykke Bogtrykarbejde i et tiltalende ydre Klædebon.

Hæftet vil kunne faas (à 25 Øre Stk.) i de fleste Præstegaarde, ligesom det antagelig allerede sidder i Kirkernes Boghylde. Alle Bestillinger fra Præster og Boghandlere bedes rettet til Det apostoliske Vikariats Sekretariat.

Om at holde paa de unge

Kirke og Skole

Det har altid staaet klart, at mange Katoliker i England holder op med at praktisere deres Religion, saa snart de forlader Skolen. Mange af dem vender tilbage, naar de gifter sig, eller naar Døden nærmer sig. Men mange gør det ikke, og deres Børn vokser op uden Troen. Jeg kan tilføje, at naar de holder op med at være Katoliker, bliver de ikke noget andet i Stedet.

I særdeles mange Tilfælde maa Grunden søges i det utilstrækkelige Antal af Kirker, Skoler og Præster. Jeg kendte f. Eks. en god katolsk Irlænder, der kom til England for at arbejde og maatte bo ude paa Landet, langt borte fra Kirke og Skole. Han efterlod sig 72 Børnebørn (!) og ingen af dem er Katoliker. Derfor har vor allerførste Bestræbelse været at bygge Kirker og Skoler. Naar Journalister kommer for at stille mig deres faste Spørgsmaal: »Hvorfor staa vore Kirker tomme?« svarer jeg blot: »Det gør de ikke.« Vi kan ikke holde Trit med Efterspørgslen efter Kirker; jeg beder derfor altid Præster og Arkitekter om at nøjes med at bygge en *halv* Kirke; den vil ganske afgjort trænge til Udvidelse, før der er gaaet 10 Aar, især i de enorme Forstæder, der vokser op rundt om vore Byer, ligesom jeg ser de gør omkring København. En af mine Venner købte et Hus og indrettede det til Kapel; det var i et Distrikt, hvor Kortet viste, at der hverken var Kirke eller Skole. Den første Søndagsmesse blev læst: der kom ca. 30 ukendte Katoliker til den; kort efter blev der holdt »Mission«, og der kom 90. Jeg kendte en Biskop, hvis System bestod i at have mange Præster samlet i en central Præstegaard. Om Søndagen tog den ene Præst paa Cykle til Landsbyerne A og B og læste Messe der, efter Middag fortsatte han

til Landsbyerne C og D, hvor han gav Katekismusundervisning og sakramental Velsignelse. Næste Søndag tog han Byerne i Rækkefølgen B, C, D og A, den følgende begyndte han med C o. s. v. I Australien kendte jeg en Præst, der hver 1. Søndag i Maanedene maatte tage 50 km paa Motorcykle for at læse sin anden Messe (ad Veje, som ingen Veje var), hver 2. Søndag 70 km, hver 3. og 4. Søndag 80 og 90 km, og hvis der var en 5. Søndag tog han 160 km ... Det er for meget. Saa maa man hellere gøre det ved Hjælp af en lille Flyvemaskine, som de gør i visse Egne af Afrika og vistnok ogsaa i Argentina. Men i Danmark og England er Afstandene ikke saa enorme.

Fromhed og Tal

Saa sagde Folk: »Vi maa forøge Fromheden, især i Skolerne.« Følgen var en Mangfoldiggørelse af Højmesser, Andagter og fromme Øvelser. Da jeg i sin Tid blev Katolik, gav Folk mig saa mange Medaljer, at Baandene til dem havde været nok til at tilrigge en Yacht... Da Højmesserne steg i Antal paa et vist Kollegium, vilde jeg have ønsket, at Drengene i Stedet havde lært at gaa *bedre* til *een* Messe, ganske særligt en Højmesse (dengang besøgede Koret al Sungen). Drengene kedede sig. Aritmetik lader sig ikke anvende paa Religion. Det er ikke sikkert, at to Hil dig Maria — end ikke to Kommunioner — er dobbelt saa meget værd som een. Det hjælper ikke engang at tage »aktiv«, men uforstaaende Del i en Gudstjeneste. »Lad Drengene faa røde Ministrantkjoler paa,« sagde en Præst til mig, »og lad dem ministrere til Andagten, saa er de sikre!« *Var de? Drengen i den røde Kjole med nydeligt friseret Haar og et Udtryk som en Gibs-Seraf, er aldeles ikke saadan, naar han*

igen er ude paa Gaden; og Søndag Aften er heller ikke endt, fordi Andagten er forbi... Fromhed er en smuk Ting, men det er Blomstens Duft, ikke selve Tingen. Og forøvrigt er det kun en mikroskopisk Procentdel af Sognets Dreng og unge Mænd, der kan finde Plads indenfor Kommuniionsbænken!

Hjemmene

Andre lægger al Skylden paa de »daarlige Hjem«. »Hjemmene gør Skolens Bestræbelser virningsløse«. Lad os derfor forbedre Hjemmene! Men hvordan? *Kun* ved stadige og taktfulde Besøg ikke blot af Præster og Søstre, men af nøje udvalgte Lægfolk. (Jeg taler jo her om de fattige Hjem). Vor Lægfolksgruppe, der hedder »Vor Frues Kateketer«, bliver modtaget med Glæde i Hjemmene, de underviser i Katekismus og hjælper paa mange Maader de Mødre, der er trætte, syge, skal have et Barn eller blot er udygtige eller dovne. Men den besøgende maa være *meget* klog og taktfuld, ellers risikerer man, at Besøget bliver til utaalelig og uforskammet Nedladdenhed eller Indblanding i Privatlivet.

Foreningerne

Andre ser videre frem og lægger Skylden paa »vor Tids irreligiøse Atmosfære«. De unge Mennesker indaander den, især naar de møder den samtidig med Friheden (»færdig med Skolen!«) og Følelsen af voksen Uafhængighed, Udvikling og Personlighed. Et af Svarene lyder: »Hold dem borte fra det!« Men hvordan? Ved at sørge for Foreninger, Sportsklubber og Underholdninger? Javist, men det er ganske utilstrækkeligt. De indaander Atmosfæren hele Resten af Dagen. Rimeligvis kan de faa meget bedre Foreninger, langt mere spændende Underholdning (i enhver Biograf) end i et katolsk Sogn, der oftest er meget fattigt. Dog er det godt at se, hvor trofaste vore Katoliker er overfor deres Foreninger,

hvis disse ledes godt og ikke er blot og bart Anneks til en Skole eller »Kirken paa en anden Maade«. Men selv gode Foreninger er af to Slags. I den ene Slags tilsigtes der en Karakterudvikling, i den anden ikke. Ved »Karakterudvikling« forstaaer jeg meget mere end Opmuntring til Fromhed. Jeg mener den gradvise Opbygning af en Atmosfære, en Tradition, saa Drengene og de unge Mænd selv begynder at se, at en vis Standard for deres Livsførelse, et vist Syn paa Livet er det *bedste*, og derfor begynder at foretrække det og *forlanger det af sig selv*. Det gør de ikke automatisk eller lige straks, eller hvis en Præst bare giver dem Ordre til det. De ældre Drengene og unge Mænd burde have *Ansvar* og ordne saa meget af Foreningens Sager som muligt. Paa den Maade lærer de at »styre«, naar de først har lært at adlyde. De lærer ogsaa Samarbejde, der nødvendigvis betyder Uselvskhed. Er et Menneske først uselvsk, ejer han Roden til enhver Dyd. Han lærer ogsaa Nøjagtighed og Ærlighed, fordi han faar med Penge at gøre; han faar en Mulighed for at stjæle, men gør det ikke; han skal aflægge Regnskab ikke blot for hver Øre, men ogsaa for, at hver Øre er givet *fornuftigt* ud. I Parentes givet *fornuftigt* ud.

Ikke gratis!

I Parentes tilføjer jeg, at det *aldrig* er gavnligt at levere alt gratis. Ingen værdsætter det, som ikke koster dem noget. Selv om en Spejderudrustning koster 10 Kroner, og de ikke engang kan give 1 Kr., saa lad dem da i hvert Fald give 25 Øre, for ellers sætter de ikke Pris paa det, de har faaet. Kære Læsere, maa-ke De her har Lyst til at afbryde med et Spørgsmaal: »Saa maa De vel ogsaa mene, at fuldstændig gratis Skolegang for et helt Land er noget daarligt?« *Ja, jeg gør!* Jeg beder tusind Gange om Forladelse, men jeg tror nu, at det er den sikreste Maade til at ødelægge selve Ag-

telsen for Opdragelsen. »Noget for ingenting« er en Praksis, som fører til »Alt for ingenting« — kort sagt til »Brød og Cirkusforestillinger«. I en anden Artikel har jeg sagt, at Driften af katolske Foretagender ved Hjælp af Tilskud i Stedet for alment Samarbejde er den aller- værste Metode, der kan anvendes af et katolsk Samfund, hvor lille, svagt og fattigt det saa end er.

„Settlements“

Meget bedre end det negative Begreb om at »holde Katoliker borte fra Smitte«, er Forsøget paa at gøre dem saa stærke, at de ikke blot faar Bugt med Sygdomsmikroberne, men spreder Sundhed omkring sig — ligesom Eukalyptustræerne. En traditionel Metode bestaar i »Settlements«. Tag et Eksempel. I Poplar's meget fattige Distrikt i Londons Dok-Kvarter (Øst-London) er der »Det guddommelige Barns Settlement«, som finansieres af en hel Gruppe Skoler, der holdes af »Det guddommelige Barns Søstre«, deres tidligere Elever og Venner. Det bestaar af to Huse, en Have og Klublokaler. Der bor til Stadighed fire Damer, andre kommer hver Dag eller to Gange ugentlig eller hver Uge. Der er sørget for hele det filantropiske Omraade: Klinik for Spædbørn og fødende Mødre, Undervisning for unge Piger i al Slags Husgerning, anden Undervisning for voksne Kvinder (naturligvis med paafølgende Te!), Katekismushold (bl. a. særlige for svagere begavede Børn), Besøg paa Hospitaler, i Fængsler, Arbejdshuse og Hjem, Arbejdsanvisning, Hjælp til Gamle og andre, Ferieophold og Lejre for Mødre, unge Piger og Drengene, Klubber og Sport for Drengene. Og saa sigter det alt-sammen mod aandelig Udvikling — Foredrag, aarlige (korte) Retræter og frem for alt (maa-ske) Samtaler med en besøgende Præst, naar Drengene først er *vænned* til ham og har *Tillid*. Han vil ogsaa uden Vanskelighed kunne høre disse Drenges

Skriftemaal, naar de er kommet ud i Verden, f. Eks. til Søs, og ikke i lang Tid har været til Skrifte. Jeg kan forsikre Dem for, at vore Drengene *tænker* meget mere, end man skulde tro, og er alt for tilbageholdende til at betro deres Problemer til andre end en, som de kender meget godt og har Tillid til. Hvad Settlementet endnu mangler lidt af er yderligere Uddannelseskursus. Vi har selvfølgelig »faglige Gilder« for Politifolk, Sportvognskonduktører og Vognsty-rere, Postbude, Ekspedienter og Ekspeditricer, Læger, Sagførere, Kunstnere o. s. v., men den Slags er jo afhængigt af Antallet.

Hele den aandelige Indstilling

Jeg har meget svært ved at overtale mine Venner om, hvor meget *Tankegangen* har ændret sig siden deres Ungdom (eller for Præsters Vedkommende: siden deres Seminarietid), eller om Eksistensen af en Slags »ubevidst Tankegang« — jeg mener en Tankegang, Folk maa-ske slet ikke er sig bevidst, men som rummer, hvad de virkelig tænker, ikke hvad de tror, at de tænker. Naar den ubevidste Indstilling først bliver bevidst, opdager Folk, at de har »mistet Troen« uden at ane hvordan eller hvorfor. Det er en *hel aandelig Indstilling*, der skal opbygges eller genopbygges i England og sikkert ogsaa i de fleste andre Lande. Hos os er udenfor Katolikernes Kreds hele Tanken om 1. en aandelig Autoritet og 2. det overnaturlige gaaet tabt, og selv hos Katoliker kan den ubevidste Indstilling have tabt den. Derfor mener jeg, at *al* katolsk Aktivitet maa rumme et *oplysende* Element, idet man begynder dér, hvor Eleven er, ikke udfra Bogens eller Lærerens Standpunkt. Hvor det dog kræver en fintfø-lende Psykologi og *en fuldstændig Selvudslettelse!* Det byder, at vi 1. maa sigte mod det *hele* Menneske, saaledes som »Gralsbevægelsen« gør: de sørger for Farver, Musik, Dans, alle »moderne« Beskæftigelser saavel

som et højt Ideal. For vi maa 2. aldrig være bange for »den hele Kristendom«, aldrig prædike en »Minimums-Moral«, blot en vis »Kirkevane« og »Sømmelighed«. Ligesom Korset maa vi grave dybt ned i Menneskenaturen, men ogsaa løfte vore Hoveder helt op mod Himlen — og aabne vore Arme for at favne den hele Guds gode Skabning. Vore »Unge katolske Arbejdere« (der hedder saadan, fordi det ikke blot er dem, der arbejder med deres Hænder, men ogsaa dem, der vil arbejde med deres Hjerne, deres Fritid, deres Penge — *men arbejde!*), de kunde slet ikke eksistere uden de højeste Idealer om Selvets Ofring for Kristi Skyld, men alligevel er de overordentlig praktiske og indretter Natteherberger og lign., især i Nordengland. »Katolsk socialt Gilde« (og især Katolske Arbejderes Kollegium i Oxford, hvortil Arbejdere samler de nødvendige Penge sam-

men for at kunne sende udvalgte katolske Medlemmer af deres Fagforening til et toaarigt Studium af Psykologi, Økonomi, Historie etc. — og disse Arbejdere er uvurderlige, naar de kommer hjem!) sætter især ind paa et katolsk socialt *Studium*; andre, f. Eks. »Catholic Evidence Guild« prædiker denne og anden katolsk Lære i vore offentlige Parker og andetsteds (næsten udelukkende ved Lægfolk), og det virker stærkt ogsaa paa *katolske* Tilhørere. Paa disse og andre Maader kæmper vi ikke blot for at bevare, men for at vinde videre frem, ikke blot for at frelse os selv, men for at omvende andre. Vi gør forfærdelig lidt, men jeg maa sige, at vi gør det med virkeligt Mod, Iver, Ydmyghed (for vi fejler saa ofte!) og altid, altid med Bøn. Men hvad vi allesammen trænger til, tror jeg, er mere Dristighed!

C. C. Martindale S. J.

begyndt at forekomme mig saa langsommelig. Jeg drømte om at grave Guld og blive Millionær. Rejslysten sad mig i Blodet, og endelig en Dag gav mine Forældre efter for mine indtrængende Bønner og tillod mig at tage af Sted. Jeg fik Hyre som Skibsdreng og drog hjemmefra, fuld af Lykke og Forventning.«

»Kom saa Deres Forventninger til at svare til Virkeligheden derovre?«

»Nej, slet saa lyst som min Fantasi havde udmalet sig det, blev det nu ikke at komme i Vej! Jeg maatte tage en Haand med i hvad som helst, for overhovedet at faa noget at leve af. Og Arbejdet var uhyre strengt. Først efter lang Tids Forløb fik jeg en Stilling paa et Kontor og lettere Forhold. I min Fritid arbejdede jeg en Del blandt de unge i den lutherske Menighed — det er ikke nok at sige protestantisk, for det var dog et Utal af Sekter, som fandtes der! — For Resten blev jeg konfirmeret derovre; det havde jeg ikke naaet derhjemme!«

»Men naar De var i saa nær Forbindelse med den protestantiske Kirke, hvad var det dog saa, der fik Dem til at søge til den katolske?«

»Ja, ser De, det ene er saamænd bare en Følge af det andet. Vi havde i Menigheden en Studiekreds, hvori mange forskellige af de unge deltog, Arbejdsmænd, Studenter, Haandværkere o. s. v., en broget Forsamling. Det kunde til Tider være temmelig vanskeligt at være Leder af den, dels fordi det krævede meget Arbejde at sætte sig ind i alle de mange forskelligartede Emner, Politik, Kunst, Religion o. m. a., dels ogsaa fordi alle disse, der i saa ung en Alder var blevet tvunget til at staa paa egne Ben, i ganske særlig Grad tog Emnerne op til personlig Overvejelse og Drøftelse og ikke lod sig nøje med halve eller undvigende Forklaringer. Det var ved saadanne Møder, jeg for første Gang forstod, i hvor ringe Grad den protestantiske Lære kan gøre Fordring paa Autoritet.

En ny dansk Præst

Interview med Pastor Vick

Igen har en ny dansk Præst fejret sin første Højmesse herhjemme. Det er Pastor Vick, som Paaskelørdag præsteviedes i Propagandakollegiet i Rom, og som sikkert huskes af mange af Ugebladets Læsere for sinnaa aktuelle Breve fra den evige Stad. I Søndags sang han Højmassen ude i St. Annæ Kirke paa Amager.

Da Pastor Vick ikke har haft nogen helt almindelig Løbehane for sine teologiske Studier, opsøger jeg ham ude paa St. Josefs Hospital og beder ham fortælle lidt om sig selv.

»Hvor kan det egentlig være, at De skal fejre Deres Højmesse ude paa Amager? Ikke som ellers i St. Ansgar?«

»Det har flere Aarsager. Dels har jeg tilbragt det meste af min Barndom og første Ungdom dér, og dels føler jeg mig i sær-

lig Grad knyttet til Redemptoristpatrene dér.«

»Er det mon Patrene i St. Annæ, som har optaget Dem i Kirken? Saa vidt jeg husker, er De jo Konvertit?«

»Nej, jeg har aldrig haft nogen Forbindelse med den katolske Kirke herhjemme før efter min Konversion. Saa laante jeg nemlig nogle danske, katolske Bøger af Patrene dér — deres Adresse havde mine Forældre skaffet mig. Flere af mine Kammerater blandt de danske Emigranter i Kanada, hvor jeg da levede, læste disse Bøger, og henimod en halv Snes af dem blev optaget i Kirken.«

»Hvorfor var De i saa ung en Alder rejst til Kanada? Rejste De maaske dertil med Deres Forældre?«

»Nej, jeg var rejst alene derover. Skoletiden i Gymnasiet var

Kun i meget faa Tilfælde kunde jeg give overbevisende, positive Svar ud fra dens Læresætninger. Det var det, som fik mig til at søge Oplysninger hos Katolikkerne.«

»Hvordan kom De i Forbindelse med dem?«

»Det gik næsten af sig selv, eftersom jeg tilfældigvis boede i et katolsk Pensionat. En Dag, efter en stormende, men uafgjort Diskussion om et religiøst Emne i Studiekredsen, faldt det mig ind at spørge mine Værtsfolk om deres Syn paa hele Sagen. Det slog mig, saa hurtigt og overbevist deres Svar kom. Ved deres Mellekomst kom jeg i Forbindelse med den katolske Sognepræst, uden Forbindende selvfølgelig; jeg havde slet ikke tænkt mig at blive Katolik. Han gav mig saa rimelige og velunderbyggede Svar paa alle Problemer fra Diskussionerne, at den ene Samtale blev fortsat af flere, og saa at jeg en skønne Dag bad om Forberedelse til at blive optaget i Kirken. Vennerne i Kredsen blev naturligvis delagtiggjort i den Viden, jeg hentede hos den katolske Præst, og som før nævnt fulgte en hel Del mit Eksempel og blev ogsaa oplaget i Kirken.«

»Var der ikke noget med, at De en Tid boede i et Benediktinerkloster?«

»Jo, den katolske Præst anbefalede mig at tage dertil for at fortsætte min Uddannelse. I Løbet af et Aars Tid bestod jeg Adgangsprøven til Universitetet dér og begyndte saa at læse Filosofi. Det var nemlig blevet mig klarere og klarere, at Gud ønskede mig til Præst i sin Kirke. Først tænkte jeg mig, at blive i Amerika, men senere forstod jeg, at min Plads var i Danmark. I det ensomme Vesten, langt, langt borte, over 200 miles fra den nærmeste By, gik det op for mig, i hvor høj Grad jeg var knyttet til mit Fædreland, dets Sprog, dets Folk, dets Sange. — Hvor glædede vi os for Resten i den danske Koloni i Vancouver over vore danske Sange, sang dem om og om igen: Vort Modersmaal er dejligt,

Kongernes Konge, Det haver saa nyligen regnet, o. s. v. — — Naa, men saa hjalp Biskop Brems mig ind paa Propagandakollegiet i Rom, og her er jeg saa nu tilbage i Danmark, parat til at tage fat.«

Det har været helt overraskende at høre, hvor godt Pastor Vick husker sit Modersmaal,

selv om man af og til maa smile ad enkelte pudsige Vendinger. Nægtes kan det ikke, at »Intervieweren« flere Gange i Samtalens Løb har moret sig kongeligt over denne internationale Udtryksmaade. Med et hjerteligt Tak for den fornøjelige Time springer jeg igen paa Cyklen.

Astrid Holst.

Om en Tjenestepige:

De forladte Sjæle – og Præster

Father Martindale omtalte i en af sine Artikler, at man kan hjælpe fattige Præster ved at lade læse Messer hos dem. Dette har givet mig den Tanke, at en lille Historie, som jeg engang har læst, og som den Dag i Dag har afgørende Betydning for mig — at denne lille Historie maaske ogsaa kunde gavne andre og dermed baade Sjælene i Skærsilden og Præsterne.

Historien er denne — og det er en sand Historie:

En fattig Tjenestepige havde den Vane hver Maaned at lade læse en Messe for en Sjæl i Skærsilden. — Ikke en Sjæl, *hun* havde kendt og derfor selv valgte, men en Sjæl, *Gud* valgte for hende.

Jeg gætter paa, at hun har lagt Valget i Guds Moders Hænder. —

Pigen blev syg og mistede sin Plads. Da hun blev rask igen, gik hun ud for at søge en ny. Undervejs kom hun forbi en Kirke, og da det var om Morgenen, mindedes hun pludselig, at det just var den Dag, da hun plejede at lade læse en Messe. Hun havde akkurat det nødvendige Beløb, men hvad saa — om hun *ikke* fik Plads allerede den samme Dag? Dengang var der ikke saa mange Slags social Forsorg som nu. — Men Pigens kærlige Hjerte sejrede i Kampen; hun fik fat i en Præst; Messen blev læst samme Morgen.

Da nu Pigen kommer ud af Kirken, møder hun en ung Mand, noget bleg, men med et tiltalende Udseende. Han spørger hende, om hun søger Plads. — Ja. — Godt, saa vil han raade hende til at henvende sig hos Madame X, som boede der og der. (Ja, Historien foregik i Frankrig).

Pigen gik derhen og mødte paa Trappen en ret uforskammet Pige, der svarede undvigende og uhøfligt paa hendes Spørgsmaal om den ledige Plads. Men vor Tjenestepige henvender sig alligevel hos Madame X, der bliver i højeste Grad forbavset: Pladsen havde kun været ledig ½ Time. Det var den forrige Pige, som lige var gaaet ned ad Trappen; hun havde faaet Løbepas paa Grund af sin Uforskammedhed.

Den gamle Dame byder Tjenestepigen ind, og stadig bliver hun ved at forundre sig og gætte. Da standser Pigen hende pludselig og siger, at hun behøver ikke at søge længere; for dér, paa Væggen, hænger Billedet af den unge Mand. — Denne unge Mand var Madame X's Søn, og det var derfor ikke sært, at hun gav et Skrig fra sig. Sønnen var død for to Aar siden. At Pigen fik Plads — og det som *Datter* i Huset — kan heller ikke undre os.

Ja, det er hele Historien. Den Dag i Dag kan jeg ikke tænke paa den uden Sindsbevægelse,

og den blev i sin Tid Skyld i, at hele min Indstilling til de forladte Sjæle i Skærsilden blev forandret. Jeg begyndte at lade læse regelmæssige — og uregelmæssige — Messer for dem, og jeg kom snart paa den Tanke at vælge Præster, om hvem jeg antog, at de særlig trængte til Penge. — Tanken om Tjenestepigen, der ligesom den fattige Enke i Evangeliet ofrede sin sidste Skærv, slipper mig ikke mere. Bestandig er det, som hun staar dør og siger: Det er godt — men jeg ofrede min aller sidste Hvid — alt.

Dertil kommer, at jeg er i Bund og Grund overbevist om, at de Sjæle i Skærsilden, som vi saaledes gør til vore Venner, er meget mægtige Forbedere. De hjælper os til Fremgang i det aandelige Liv, hjælper os til at overvinde den haardeste Modstand i vort eget Sind, ja, hjælper os endog i de smaa timelige Ting, som jo ogsaa har deres Betydning for vor Fremgang.

Hold Dem en Bøsse, hvori De lægger de Penge, som De overvinder Dem til at spare for de forladte Sjæles Skyld — og for Deres bedste Venners Skyld. — De vil ikke tabe paa den »Forretning« — hverken aandeligt eller timeligt, stol paa det. De kan skrive »Tjenestepigen« paa Bøssen — jeg behøver maaske ikke at sige hvorfor.

Hendes Elev.

Hil dig, Maria!

„Det Hellige, som skal fødes af dig“

III

Det »Hellige Noget«, som frembragtes, er, hvad det er, i Kraft af Marias Moderskab lige saa meget som i Kraft af den Hellig Aands Magt. Vi maa derfor drage den Slutning, at selve Moderskabet hos Vor Frue var løftet op i et Plan, der laa tilstrækkeligt højt til at mødes med Guds skabende Paternitet, dengang Ordet blev Kød. Lad os altid huske den store Sandhed,

at Vor Frues Moderskab var i højeste Grad naturligt i den Forstand, at hun fuldt ud mødte det med aktiv Tilslutning, at hun ikke var overvældet af det, at der ikke var nogen Kløft mellem hende og hendes Barn; Kristus udgik fra hende som hendes eget kære Barn, Frugten af hendes eget velsignede Moderskød. Jeg har derfor Ret i at hævde, at Marias Modervirksomhed ved Undfangelsen af Kristus var løftet op i et ufattelig højt Plan af Livskraft, saa at hendes Moderskab ikke bare var et formidlende Mellemlid, men blev et naturligt Moderskab. Hvis Marias Hverv kun havde været at yde Ordet det menneskelige Grundstof, dengang Ordet blev Kød, saa vilde hendes Moderskab have været et formidlende Moderskab; det vilde kun have eksisteret for at tjene et højere Formaal. Men Marias Rolle er større end som saa; hun er for bestandig Guds Moder, og hendes Moderskab er ikke en forbigaaende Tjenesteydelse, men en forblivende Værdighed, der i bogstavelig Sandhed lader hende dele Forældreskabet overfor Jesus Kristus med Gud Fader.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Røde Kors' Forløbere

I tidligere Aarhundreder, hvor der hverken fandtes Røde Kors eller andre Hjelpeinstitutioner, var det hovedsagelig de fromme Broderskaber, der tog sig af de saarede fra Slagmarkerne. Under de mange Krige i det 16. og 17. Aarhundrede var det frem for alt *De barmhjertige Brødres Kongregation* (stiftet af den hellige Johannes af Gud) der fulgte i Hærenes Køl vand og øvede deres næstekærlige Gerninger. I Tiden fra 1566—1694 ledsagede de bl. a. de spanske og italienske Hære i over tredive Krige, de fulgte med den spanske Kong Philip II's Hære og ved Slaget ved Lepanto og paa Armadaens Togter var det paany de barmhjertige Brødre, der drog Omsorg for de saarede Soldater. Mange Steder oprettede de Hospitaller og de har i det hele taget indlagt sig store Fortjenester i den kristne Næstekærligheds Tjeneste indtil andre Organisationer overtog deres Gerning.

Rom og Verden

I Anledning af den forestaaende 400-Aarsdag for Jesu Selskabs Stadfæstelse har den hellige Fader tilstillet Jesuitergeneralen et Brev, hvori han indgaaende beskæftiger sig med de store Fortjenester, som Ordenen har indlagt sig gennem sit firehundredaarige Virke. Frem for alt fremhæver Paven Ordenens banebrydende Virksomhed i Missionerne og indenfor den religiøse Opdragelse og nævner endvidere som særlige Frugter af den hellige Ignatius' Aand: Bønnens Apostolat, Mariakongregationerne og Exercitierne.

Den japanske Professor Jokibe, der for nylig opholdt sig i Rom med den japanske Delegation, har til Vatikanerbiblioteket skænket en værdifuld Samling af Værker om det moderne Japan. Professoren er Katolik og har studeret i Rom i fem Aar; han har bl. a. oversat Thomas af Aquin til Japansk.

De schweiziske Biskopper har i et fælles Hydebrev henvendt sig til det katolske Schweiz og opfordret til Tro, Trofasthed og Gudhengivenhed. De har samtidig aflagt det Løfte, naar Krigen er forbi at ville lede et stort Pilgrimstog til den salige Nikolaus von der Flüe's Grav, hvis Schweiz gør sig fortjent til den Naade at blive holdt udenfor Katastrofen. Det schweiziske Folk skylder Gud en dyb Taknemmelighed for at dette hidindtil har været Tilfældet.

Den hellige Fader har i en Skrivelse til Kardinal Faulhaber givet sin Tilladelse til, at ikke blot katolske Soldater ved Fronten, men overhovedet alle katolske Soldater, ogsaa saadanne som uddannes paa Kaserne, saa længe Krigen varer maa modtage den hellige Kommunion udenfor de liturgisk tilladte Tider og under Forudsætning af, at de har været fastende mindst fire Timer.

Vor Frue af

Rankweil

Fra de nære Alpegræsgange stryger den milde, krydrede Duft ned gennem de krogede Markveje i Rankweil, det gamle Valfartssted ved Rhindalen i det yderste sydvestlige Hjørne af Vorarlberg. Solen er gaet ned og lover en ny og straalende Dag. Paa Bregenzerwalds Skraaninger tegner de blaa Skygger — Nattens sikre Forløbere — sig længere og længere og i det fjerne, hinsides Rhinsletten, lyser Schweizerbjergene ved Appenzell endnu i den svindende Aftenrøde. Mellem Rankweilerhusene — hvis Stil allerede minder lidt om den schweiziske Nabos lidt selvbevidste, trodsige Byggemaade — kigger Blomsterne frem, fra Vinduesnicherne strækker Urtepotter Hals og fra Gavlen vaager Sct. Florian over Folk og Fæ. En Pige fejer hastigt det lille Stykke Vej udenfor Huset, medens festklædte Mænd og Kvinder og Børn omhyggeligt undgaar de hvirvlende Støvskyer — man kan gætte deres Tanker: at det ingen Steder har hjemme at foretage denne Proces paa et Tidspunkt, hvor man for længst skulde have holdt Fyraften. Pilegrimme fra de omkringliggende Landsbyer drager enkeltvis eller i smaa Grupper i Retning af Frauenberg, hvorfra en højtidelig Klokkringning kalder paa alt og alle.

De blaa Skygger bliver tættere og tættere og snart kigger de første Lys frem i Rankweil. En uafbrudt, højtidelig Strøm af Mennesker glider stadig op ad mod Frauenberg; Landsbyen forekommer snart helt uddød, medens et hemmelighedsfuldt Liv rører sig deroppe ved Mariahelligdommen. Lys efter Lys tændes deroppe og snart er det et straalende Bjerg, hvis Klokker fortæller om Fest- og Glædesdagen i Morgen: den Dag, da Rankweil fejrer sin Kirkevielsesfest. I Aarhundreder har man Aftenen i Forvejen indledt selve Festdagen med en herlig Lysprocession. I Vor Frues Kirke blafrer Tusinder af Kærter og fortæller jublende om Folkets Glæde og Tro. Som i den hellige Julenat straalere de lueforyldte Kirkeruder ud i den stille Nat, Lys og Skygge kredser om det festfyldte Gudshus som var det Engle — maaske de Engle, om hvilke den fromme Legende beretter?

Da man i sin Tid havde besluttet at rejse vor Frue en Kirke i Rankweil og var begyndt at grave Grunden et Sted nede i Byen, skete akkurat det samme oppe paa Bjerget. Hvad flittige

En østrigsk Maria- Helligdom

▲ Valfartskirken i Rankweil

← Vor Frue af Rankweil

*

Tekst:
F. W. P.

Fotos:
JØBE

Hænder havde skabt i Dagens Løb hernede, fremtryllede usynlige Hænder i Nattens Løb oppe paa Bjerget. Ja, selv Træ og Sten, Værktøj og Byggeplaner maatte Haandværkerne om Morgenens først hente ned deroppe fra. Deraf sluttede man da, at Vor Frue ønskede sin Helligdom rejst deroppe, og Byggepladsen nede i Byen blev sløjftet, og oppe paa Bjerget, som fra nu af kaldtes Frauenberg, rejstes saa endnu i det tolvte Aarhundrede en Kirke af Resterne af et gammelt Slot — fortæller Legenden.

Her stod saa Vor Frues Helligdom urørt gennem Aarhundreder. En Søndag i Fasten bragte imidlertid Klarisserne fra Valdun deres kostbare, ærværdige Krucifiks til Vor Frues Bjerg i Rankweil, da den josefinistiske Klosterstorm havde gjort dem hjemløse. Ogsaa dette Valdunerkors, foran hvilket Pilegrimmene andægtigt dvæler, har sin egen Historie.

Paa hin Tid, da Mødrene sang for Barnet i Vuggen og sagde: »Bet, Kindlein, bet, ansonsten kommer der Schwed«, og et stort Slag havde fundet Sted ved Frastanz, vilde en Bande Schweizere storme Valdunerklosteret og udplyndre det. Klarisserne havde imidlertid faaet Nys herom og Kvindevaaben, det være sig Taarer eller Bønner, udretter intet mod vilde Mænd. Da kaldte Abbedissen sine Medsøstre sammen, indgød dem Mod og formanede dem til i Fald det var Guds Hensigt ikke at gaa i Døden med Tro og Hengivenhed,

men at forsøge en sidste Udvej. Med disse Ord tog hun det ædle Kors og stillede sig med hele sit Konvent ved Klosterporten. Det var de fremstormende Røvere ikke forberedt paa og ved Synet af den Korsfæstede greb de Flugten og Klosteret var reddet.

*

Saa langt tilbage som Overleveringen rækker, har fromme Sjæle valfartet til Vor Frue af Rankweil.

Anno 1657 lod den velærværdige Herr Johan Christoff som Tak for en Bønghørelse opføre et Loretokapel paa Klippen. Og i Tidens Løb blev Rankweilerkirken takket være Landets lykkelige og uhemmede Udvikling stadig smukkere og værdigere udsmykket, for til sidst at blive Vorarlbergs kostbareste Klenodie.

Tusinder og atter Tusinder af Pilegrimme og Rosenkransbroderskaber valfarter i Aarets Løb til Vor Frue i Rankweil. Men Kulminationen naas dog Aftenen før Indvielsesdagen, naar Lysprocessionen finder Sted og Folks Hengivenhed overfor Vor Frue og hendes enbaarne Søn — saaledes ogsaa i det Herrens Aar 1940.

Rankweils Valfartshistorie har ingen store Data at opvise, bortset fra den Kendsgerning, at Mariadyrkelsen paa Frauenberg er saa dybt forankret i Folkets Hjerte og at den blomstrer uforstyrret videre gennem Tiderne, hvad enten disse er strenge og golde, eller frydefulde og lyse ...

Den hellige Kommunion

Ved den hellige Eukaristi bliver Mennesker i Stand til at yde Gud et fyldestgørende Offer. Men Eukaristien er ogsaa et Sakramente, Mennesker kan modtage, idet de derved modtager Kristi Legeme, som er virkelig nærværende i Sakramentet under Skikkelse af Brød og Vin. Denne Benyttelse af Sakramentet kalder vi den hellige Kommunion.

Hvilke Virkninger har denne Kommunion frembringer den Virkning, for hvis Skyld den er indstiftet, nemlig at ernære Sjælens overnaturlige Liv ved Forening med Jesu Kristus, som er nærværende i Sakramentet, og med hans mystiske Legeme, den katolske Kirke. Baade Vor Herres naturlige og hans mystiske Legeme bliver udtrykt af Sakramentets »Tegn«. St. Thomas siger: »Den, der modtager dette Sakramente, betegner ved sin Handling, at han er forenet med Kristus og udgør eet Legeme sammen med Kristi Lemmer«. Det er netop paa Grund af denne dobbelte Virkning, at vi kalder det Kommunion — d. v. s. at de, der modtager Sakramentet, derved forenes med Kristus Vor Herre i hans Menneskehed og Guddom og ligeledes derved forenes med hverandre. Hvilke Virkninger der følger af en værdig Modtagelse af den hellige Kommunion, og hvilke Impulser til Aktivitet, der hermed gives Sjælens andelige Liv, kan vi dømme om ud fra:

1. hvad Sakramentet indeholder, nemlig Jesus Kristus selv. Ved at komme til Verden, skænkede han den Naadens Liv — »Naade og Sandhed kom ved Jesus Kristus«, siger Evangeliet — og ved at komme paa denne sakramentale Maade til Mennesker skænker han dem ogsaa Naadens Liv. »Den, der spiser mig, skal leve af mig.« St. Cyrillus fra Alexandria sagde: »Guds livgivende Ord forener

sit eget Jeg med vort Kød og gør dette Kød livgivende selv.«

2. hvad Sakramentet fremstiller, nemlig Kristi Lidelse. Hvad denne Lidelse udvirkede i Verden, det udvirker Kommunionens modtagelsen i mig.

3. den Maade Sakramentet gives paa, nemlig som et Slags Maaltid. Alle de gode Virkninger, som Mad og Drikke har for vort naturlige Liv, de frembringes ogsaa af den hellige Kommunion, blot for vort overnaturlige Liv. Dette Liv styrkes, dets Livskraft forøges, dets Svagheder hødes der paa. Alle de overnaturlige Dyder uddybes. Og Naadens mystiske Dispositioner, som Gud har givet os til Hjælp for vor Frelse, er bedre end før.

4. de Skikkelser, under hvilke Sakramentet bliver givet os, d. v. s. Ting (Brød og Vin), hvis Enhed er Summen af mange. Brødet er sammensat af utallige Korn, Vinen af utallige Draaber. Sakramentet betegner paa denne Maade Enheden af alle Katoliker i Kristi mystiske Legeme, den katolske Kirke, og dets Virkning bestaar i at tilvejebringe denne Enhed — en Kærlighedens Enhed, ligesom Daaben sikrer os Troens Enhed. Derfor kaldes Eukaristiens Sakramente ogsaa den kirkelige Enheds Sakramente.

Angaaende den bedste Maade at forberede sig paa til at modtage den hellige Kommunion, kan vi ikke anbefale bestemte Bønner, der nødvendigvis er lige nyttige for alle. Den fornuftigste Maade er den, der tager i Betragtning, hvad Sakramentet er, hvorfor det er indstiftet, og hvilke Virkninger Modtagelsen frembringer. Denne praktiske Side af den katolske Lære om den hellige Eukaristi er aldrig blevet bedre opsummeret end i den berømte Antifon, hvori St. Thomas af Aquin hylder Sakramentet: Hellige Maaltid — i

hvilket vi modtager Kristus — fejrer Mindet om hans Lidelse — Sjælen opfyldes af Naade — og vi modtager Pantet paa den tilkommende Herlighed.« Det er disse Sandheder, der skal finde Plads i vore Tanker og hjælpe os til at løfte vort Sind mod Gud, naar vi forbereder os til at modtage den hellige Kommunion, saavel som i de Øjeblikke efter Modtagelsen, hvor Jesus Kristus er virkelig nærværende i os, samt i den Tid vi bruger til Taksigelse efter at have modtaget Guds Gave.

Vi kan tilføje, at Messens faste Bønner aldrig viger bort fra disse Tanker. Ingen, der til Forberedelse følger Messen omhyggeligt, vil naa til Kommunionen uden at forstaa den sande Betydning af det, han nu gør. Her finder vi nemlig alt, hvad vi trænger til: vi mindes om vor Synd og vor Trang til Gud; vi opvækker Anger, Tro paa Guds Barmhjertighed, Tillid til at han vil skænke os den; vi mindes om Guds og Sakramentets uendelige Hellighed, om Indstiftelsen af Sakramentet med selve Indstiftelsesordene; vi beder om Guds Moders og Helgenernes Forbøn; vi beder for den øvrige Kirke, med hvilken vi i Kristi mystiske Legeme skal forenes paany i Kærlighedens Baand; vi beder for de levende, Paven. Biskoppen, alle katolske Biskopper og alle de troende; vi beder ogsaa for de afdøde, »der er gaaet forud for os med Troens Tegn og sover Fredens Søvn.« Med en Ligeformhed og Enkelhed, der griber stærkere end al Retorik og Føleri, minder Messebønnerne os om, at vi er eet sammen med saa uhyre en Mængde, at ingen kan tælle den: hele Skaren af Katoliker lige fra Vor Herres Tid, de, som er i Himlen, i Skærsilden og spredt ud over alle Jordens Egne. Med dem er vi eet og i Kraft af vor Stilling som Lemmer paa det fælles Legeme høster vi Frugterne af Jesu Kristi Lidelse, og det er som et af dette Legemes Lemmer, at vi nu paany skal modtage Eukaristiens Velgøringer.

Fortsættes Side 494

To Ungdomsmøder

Fotos:
J. LAUX

▲ „Paa Vej til
Mødet i Lundskov
➤ „Paa en lille
grøn Plet“
ved Lundskov
➤
Ungdom udenfor
Kapellet i Odder

Lundskov, Søndag d. 30. Juni

Forleden Dag sagde P. Laux til mig: »Kunde du tænke dig at komme ud til vort Ungdomsmøde i Lundskov ved Grenaa?«

»Det var ikke saa tosset en Idé, sagde jeg. Og kunde man faa et Par Kammerater med, saa var den helt i Vinkel. Hvor langt er der derud?« — »50 km, og vi begynder Kl. 20.« — »Den klarer vi som en Mis!«

Det blev til tre glade Gutter, der den Dag sadlede deres Gangere og jollede til Lundskov. Mellem 50 og 51 km Stenen drejede vi af til venstre mod Banelinien Aarhus-Grenaa. I et lille Hus, ved en lille Vej, paa en lille grøn Plet. Der bor en elskværdig Familie, der hedder Pasciak. Hele Aftenen aabnede de gæstfrit deres Hjem for os. Foreløbig blev vi dog udenfor og lejrede os i Græsset. Efterhaanden var det blevet til 14 unge Mænd og Piger der fra Egnen. Dertil kom saa vi tre.

Mens vi sad derude under den lyse Aftenhimmel, talte P. Laux om den hellige Messe. Han forklarede

os ved forskellige Eksempler, hvordan Gud er Herre over Himmel og Jord, hvordan Menneskene altid har anerkendt ham som saadan og vist ham deres Hengivenhed ved at frembære et eller andet Offer. Vort Offer til Vor Herre er den hellige Messe. Her mindes vi Jesu Død, som Frelseren ligesom viser os i et levende Billede. Pastoren fremhævede ogsaa, at foruden at være os til Minde, skal den hellige Messe styrke vor Tro og bevare vor Sjæl fra alt ondt. Derfor skal man være modig og ikke være ked af at bringe nogle Ofre for at komme til Messen.

Nu blev der sunget og spillet paa Harmonika, og derefter gik vi ind i Huset. Pasciak's Dagligstue var blevet forvandlet til Lundskov Bio, og der var selvfølgelig straks fuldt Hus. Først saas Pave Pius XII's Kroning. Man kom i en egen ophøjet Stemning ved at se Kristi Statholder lyslevende foran sig, selv om det kun var paa Lærredet — og saa alle de mange Mennesker, der stod ude paa Pladsen.

Bagefter kom ogsaa Morskaben til sin Ret i en Film med Titlen

»Godt med Ballade« og endelig drak vi Kaffe.

Saa var Klokken blevet 23, og vi maatte desværre bryde op. Vore Staalheste vendte Næsen mod Aarhus, og vi tog hjem, glade over at have taget imod Indbydelsen.

Jeg tror, at vi oftere skulde se at komme sammen med de unge paa Landet, baade for at have det rart med hinanden, og for at styrke hinanden i Troskab mod vor Frelser og vor Kirke.

En Gæst.

Odder, Søndag d. 7. Juli

Søndagen efter var der et lignende Møde i Odder. Det var ikke saa godt besøgt paa Grund af et kraftigt Uvejr om Eftermiddagen. Der var dog en halv Snes unge, som ikke lod sig afskrække. Iøvrigt var Programmet det samme. Kun kunde vi her holde den første Del i Kapellet; Filmene kørtes i en Stue nedenunder, og Kaffen kunde vi endog drikke ude i Haven. De, der var til Stede, var tilfredse, og havde kun det Ønske, at der kommer flere næste Gang.

Disse to Ungdomsmøder var et Forsøg paa at samle unge paa Landet, som ellers har store Vanskeligheder ved at komme til Guds-tjeneste, til Festligheder eller andre Møder indenfor Menigheden. Gud lønne alle dem, som paa en eller anden Maade har hjulpet med til, at de kom i Stand. Vi har Brug for deres og sikkert ogsaa andres Hjælp en anden Gang.

Jeg takker ogsaa de unge, som kom, og haaber at vi i Fremtiden maa mødes noget oftere. Paa Gen-syn!
P. Laux.

Liturgisk Kalender

Aug.:

4. S. 12. Søndag e. Pinse (694);
2. St. Dominicus (1029),
3. Om Fred.
5. M. Maria i Sne (1030); 2. Om Fred.
6. Ti. Vor Herres Jesu Christi Forklarelse (1030); 2. (kun i stille Messer): St. Xystus II, St. Felicissimus og St. Agapitus ([28]).
7. O. St. Cajetan (1033); 2. St. Donat (1033), 3. Om Fred.
8. T. † St. Cyriacus, St. Largus og St. Smaragdus (1034); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
9. F. Vigilie (1036); 2. St. Johannes Maria Vianney, »Sognepræsten fra Ars« ([47]), 3. St. Romanus (1037), 4. Om Fred. — Eller: St. Johannes M. Vianney ([46]); 2. Vigilien (1037), 3. St. Romanus, 4. Om Fred; sidste Evang.: Vigiliens ([10]).
10. L. St. Laurentius (1038).
11. S. 13. Søndag e. Pinse.

Ann. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.
Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BOGHYLDE-MISSION

Der er mangfoldige Former for »Katolsk Aktion«, som ikke egner sig til »ordret Oversættelse« fra Udlandet til Danmark, men der er ogsaa Arbejdsformer, som andetsteds har vist sig frugtbare, og som vi næsten uændret kan omplante paa vor Kirkegrund.

Saadan en Form er de *Boghylde*, man ser i næsten alle katolske Kirkers Forhal i England — ja, ogsaa i mange anglikanske. Jeg har ikke mere Tallene, men jeg har nogle Noter om Retningslinjerne for dette frugtbare Arbejde, som jeg fik i England.

Det bør passes af *Lægfolk* (gerne Damer) under Sognepræstens eller Rektorens Ledelse, og det bør hvile økonomisk i sig selv.

Først anskaffes en praktisk *Hylde*, og den anbringes paa et *belyst Sted*, saa Bøgerne kan ses. Den til Hylden fæstede Bøsse (til Penge) bør tømmes et Par Gange ugentlig — ligesom Kirkebøssen, for at modvirke Tyveri.

Saa anskaffes *Bøgerne*. Hvilke og hvor mange? Ikke en hel Masse om alt muligt (hvor det da ikke drejer sig om en monumental Katedral, der besøges af Tusinder daglig), men faa og velegnede, d. v. s. saadanne, som i Nutids Sprog og Form giver klar og grej Besked om det væsentlige i Religionen og appellerer til Læseren om at søge Undervisning. Hæfter om Detailproblemer eller med Kontrovers (f. Eks. om Aflad) er uden Effekt; rent opbyggelige Hæfter og Smaa-

biografier af Helgener fører sjældent til det forønskede Maal: at føre Læseren ind til Undervisning.

Der maa gerne tillige staa noget *gratis*, saasom Kataloger o. l., for Folk elsker at gaa med en gratis Tryksag. Priserne paa Hæfterne maa være *diskret* anbragt, og Bøssen maa være synlig.

Der maa altid være fuldt i Hylde — bare Pletter ser sjuksket ud; og det er af Virkning: af og til, f. Eks. hver Lørdag, at skifte Indholdet — dog at særlig virkningsfuld Lektüre altid udstilles.

Lad den Person, der med Ansvar tager Opgaven op, samle et lille Beløb til Indkøb af Hæfter; dette Beløb kommer ikke totalt ind igen i Bøssen, for der nappes en Del (saa vidt jeg mindes ca. 1/3), men saa læses det da. Der skal altsaa aarlig et Tilskud til, men det er ikke større, end at betræffende kan samle det privat blandt

^A/_S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-Skræderi og Konfektion leveres til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder en Konto

^A/_S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Redaktionen

i Sommerferien

I Ferietiden (1. Juli – 10. Aug.) maa al Korrespondance vedr. Bladet adresseres til:

„Katolsk Ugeblad“
Bogtrykkeriet „Athene“
Svanemosegaardsvej 4
København V

*

Telefonisk Henvendelse til Redaktionen kan ske paa Bladets Telefon (Eva 2512) hver Lørdag i Tiden Kl. 17–18 samt Søndag Kl. 10–11.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

gode Venner, eller det kan dækkes ved en Søndags Kollekt.

Man advarede mig mod tre Slags Tryksager: Bøger paa over 50 Sider, som af Format og Pris er for store for en tilfældig Besejgende, og som betyder for stort et Tab, om de ikke betales — Hæfter af forældet Indhold og Form, som ikke vækker Interesse, men virker støvet og hengemt — og Hæfter af speciel eller polemisk Karakter, fordi de første lades uansede, og de sidste frister til Antegninger i Marginen.

Den, der har Opgaven, maa — helst daglig — efterse, at intet er makuleret, og at Bøssen tømmes; han (hun) bør have Plads i et Skab i Sakristiet for sit Oplag af Hæfter, sin Æske til Smaapengene og sin Regnskabsbog, hvori ogsaa antegnes Statistik over, hvad der sælges bedst, mindre godt og slet ikke; og der bør en Dag om Aaret læses en Messe for ham og hans

Arbejde, hvilket bør meddeles Menigheden til Vækkelse af dens Interesse, saa en og anden kan faa Lyst til at købe et Antal af en eller anden Tryksag til Udstilling og Salg ... eller til at bære Paaskriften: Gratis.

Af egnede og nyere danske Hæfter vil jeg pege paa den nye Højmesse-Vejledning, det gratis Hæfte »Katolsk Faglitteratur«, paa en Række af Pauluskredsens Skrifter (f. Eks. »Hvordan de blev Katoliker«, »Den gode Vilje«, Lutz's »Luther«, »Levende Tro«, »Livets Brød«, »Hellige Tegn, Tider og Ting« — for blot at nævne nogle i Flæng) samt paa et nyt Hæfte: »Hvis du blev Katolik«, som jeg meget snart udsender.

Boghylde-Mission er et godt Redskab i Guds Riges Arbejde i Lande, hvor der er Frihed til at skrive, og hvor der læses saa meget og saa gerne som i Danmark.

Peter Schindler.

Og Danmark mindes! — —

Men saa Danmarks Katoliker, nøjes vi ogsaa med at mindes? — Eller — saa utroligt det ser ud, gør vi ikke engang det?

Odense mindes Knud den Hellige i Stenen, Odense Domkirke bærer hans Navn, hans jordiske Levninger forevises mod Betaling i Domkirkens Krypt, hvert Aar paa hans Dødsdag holdes i Domkirken en festlig Gudstjeneste af nationalt Præg til Minde, og paa samme Dag bæres Aarets største Gøgleropbud i Odense med Navnet »Sankt Knuds Marked«. — Jo, Minderne er der, de er forskelligartede, men de holdes i Ære og Hævd (henholdsvis).

Det er Torvedag. Grønt, Frugt og Blomster fylder Torvet. Paa Mindestenen staar en Mængde blege Hortensia, en stor, dybrød er blevet væltet af Vinden og ligger hen over Stenen. — Jeg køber den røde og bringer den ind i Sankt Albani Kirke, stiller den foran Knud den Helliges Alter og lader *den* tolke min Bøn om, at Knud den Hellige vil fylde vore Kirker med bedende Katoliker, ikke alene om Søndagen, men hver eneste Gang det hellige Messeoffer fejres, at vi maa bringe vor Tilstedeværelse som Offer for vort Fædreland og vor Kirke og for alt det, der gør os Tak skyldig.

Er det ikke saadan i Dag, at vi Katoliker mere end nogen Sinde trænger til at bringe Ofre? Trænger vort Hjem og vort Land ikke til vore Ofre?

Maatte det dog staa os klart, at vi hver eneste Dag kan hente den hellige Messes Velsignelser og bringe dem med os ud i den danske Sommer.

Skønne, røde Hortensia, sig *det* til Kong Knud.

V. K.

KNUD

Lær Danmark at mindes
og lær det at bede ...

Knud den Helliges Mindedag fejredes i Sankt Albani Kirke i Odense med »Sangmesse« Kl. 8.

Jeg staar ved Mindestenen paa Albani Torv i Odense. Jeg betragter den skønne Stensætning i Torvets Stenbro, og jeg læser den korte Tekst: SCT. KNUD — 1086.

Ja, her er jeg ved Stedet, hvor Danmarks Konge betalte sin store Tribut, den der blev krævet for hans Troskab mod Danmarks, Ans-

gars, Kristi Kirke. — Smukt har Odense By sat ham et Minde for denne Troskab.

Jeg kender Katoliker, der aldrig passerer dette Sted, hvor dengang Sankt Albans Kirkes Alter stod, uden at vende Tankerne til Martyrkongen med en Bøn for Danmarks Fremtid. Hvor maa der ogsaa være blevet bedt ved det Alter i 1086, bedt for Danmarks Folk og for dets Kirke, bedt for os, der lever i Dag.

Robinson, Andersen & Co. ^{A/s}

Hellerup

Export af friske og preservede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

At modtage den hellige Kommunion er derfor noget meget større, end om Jesus Kristus af lagde et personligt Besøg i min Sjæl. Det er et Øjeblik, hvor — som ingensinde ellers — mit Medlemsskab af hans mystiske Legeme bliver aktivt til Gavn for mig selv og til Gavn for hans kærlige Planer til dette Legemes Vel. I denne Betragtning (at jeg ved værdig Modtagelse af Kommunionen gør hans Vilje til hans mystiske Legemes Vel) finder jeg den mest tvingende Grund, hvorfor jeg skal gaa til Kommunion og gøre det hyppigt. Kommunionen er, som selve Navnet udtrykker, ikke en Akt af vor individuelle Fromhed, ikke et Middel til personlig aandelig Glæde, men en social Akt, den katolske sociale Akt. Vi maa her se bort fra Sympatier, Følelser, Temperament. En Katolik i Naadens Stund, der kan modtage Kommunionen, men forsømmer at gøre det, han forsømmer først og fremmest den bedste af alle Lejligheder til at fremme den Gerning, for hvis Skyld Guds Søn blev Menneske og døde paa Korset. Ved Siden af et saadant Kald kan man simpelthen slet ikke tage alle blot og bart personlige Hensyn i Betragtning, hvad enten de saa angaar Arten af den personlige Tilfredsstillelse eller dens Styrke.

Loven for dette Sakramente har Vor Herre selv udtalt: »Hvis ikke I spiser Menneskesønnens Kød og drikker hans Blod, kan I ikke have Livet i Eder.« Katoliker er forpligtet til at modtage den hellige Kommunion, naar der er Fare for deres Liv og ifølge Kirkeloven mindst een Gang om Aaret ved Paasketid, indenfor et nærmere Tidsrum, som Biskoppen fastsætter.

Ifølge en meget gammel Bestemmelse skal man ved Modtagelsen være fastende siden Midnat. Der kan gøres en Undtagelse for visse syge og dem, der er i alvorlig Fare for at dø.

Philip Hughes.

Missionæren

Ved Efterretningen herom søgte Pater Schall øjeblikkelig paa alle Maader at skaffe sig Adgang til Herskerens Sygeleje. Gang paa Gang blev han afvist, og Omgivelsernes Modstand var for stærk til, at han kunde bryde den. Den syge Kejser lod melde, at han vilde modtage Ma-fa, naar han følte sig bedre. Schall lod svare, at Hans Majestæts evige Salighed stod paa Spil, hvorfor Kejseren i det mindste maatte læse et lille Skrift, som han havde medbragt. Det handlede om Døden og det evige Liv. Heller ikke det hjalp. Den eneste Trøst, der blev givet Pater Schall, var, at Kejseren lod indhente hans Raad med Hensyn til Valg af Tronarving. Efter Samraad med Kejserens Moder kaaredes en af Schun-chih's Medhustruers syvaarige Søn til Tronfølger, hovedsagelig fordi denne allerede som Barn havde overstaaet den frygtelige Sygdom. Hans Kejsers navn skulde være Kang-hsi, og under hans Mindreaarighed skulde en fire Mand stærk Regentkomité lede Rigets Styrelse. Efter tre Dages Sygdom døde Schun-chih Natten mellem den 5. og 6. Februar 1661, knap 23 Aar gammel.

Saa hurtigt det lod sig gøre, gjorde Schall Regentskabets Medlemmer sin Opvartning. Til trods for, at en af disse — Suk-saha — var en Kristendomsfjende af strengeste Observans, blev han modtaget med stor Venlighed og fik Titlen »Kejsers Lærer« tildelt. En af Grundene til denne Imødekommenhed laa dog vist i, at vor Pater netop lige havde løst et teknisk Problem af første Rang ved at faa transporteret og ophængt en 200 Aar gammel Klokke, der vejede sine 120.000 kinesiske Pund i et 150 europæiske Alen højt Taarn. Ogsaa den afdøde Kejsers Moder, som udøvede en

stor Indflydelse paa Regeringen, var stadig venligsindet mod Pater Adam, hvis Stilling ved Hofet forblev uændret indtil Aar 1664.

Som Direktør for det astronomiske Departement og kejserlig Raadgiver udøvede Pater Johann Adam Schall, som tidligere paaapeget, indirekte en meget betydelig Missionsvirksomhed. Han var desuden sine Ordensfællers Overordnede i Peking og Missionær ved Frelserens Kirke ved Tatarbyens Sydvestport. Sjældent havde han Hjælpere, der kunde aflaste ham en Smule i Arbejdet. Af hans Husfæller var Nikolaus Longobardi den, der holdt længst ud. Han var en Sicilianer, der Aar 1597 som 38-aarig var kommen til Kina, hvor han altsaa omtrent fra Begyndelsen havde været med til at grundlægge Missionen. Han døde hos Schall i Peking den 11. December 1654 over 95 Aar gammel, æret og agtet af alle. Kejseren bekostede ikke alene Begravelsen, men lod desuden male et Billede af den gamle Missionær. Paa dette er han fremstillet i Rochet og Stola, siddende paa Prædikestolen. Som Regel for Studiers Skyld eller som Gæster kom ogsaa af og til andre Ordensfæller til Rigshovedstaden. Deres Ophold var dog i Reglen for kortvarig til, at Pater Schall kunde drage Nytte heraf. Aar 1660 fik Adam Schall endelig i den ædle Flamlænder Ferdinand Verbiest, der var udsat til at arve det astronomiske Departement, en fast Medarbejder, der blev en trofast Ven og Forsvarer for vor store Missionær under alle de Ulykker, der i hans sidste Leveaar vältede ind over ham.

Da man den Gang, i Modsætning til i vore Dage, ikke lagde særlig Vægt paa kirkelig Statistik, eksisterer der ikke fuldtud paalidelige Angivelser fra den

Tid om Menighedens Forhold. Kun om udførte Daabshandlinger berettes der hyppigt. Dog fremgaar det ikke klart af disse Optegnelser, om heri er medregnet Daab af Afkom tilhørende kristne Forældre og af døende Hedningebørn. For Aaret 1651 angives 119 som Tallet paa de af Schall i Peking døbte Personer. To Aar senere modtog her 500 og i Omegnen flere end 1000 Daabssakramentet. Under den sidste Ming- og den første Mandchu-Kejser skal, indtil Aar 1658, 5000 Voksne være døbte i Schalls »Sogn«. I Missionskataloget for 1663 angives, at vor Paters Hovedstadsmenighed talte godt og vel 13000 Kristne.

Kirken var altid godt besøgt baade af Kristne og Hedninger, og paa de store Fester herskede der ofte en ligefrem livsfarlig Trængsel. Hver Søn- og Helligdag prædikede Pater Schall om Formiddagen i Kirken og præsiderede desuden om Eftermiddagen i et eller flere af de af ham, baade for Mænd og Kvin-

der, stiftede fromme Broderskaber. Om Aftenen gav han baade Troende og Ikke-troende Katekismusundervisning. I hele Riget oplevede Missionen, takket være Schalls Indflydelse, en hidtil ukendt Blomstring, og kunde arbejde aabenlyst i fuld Frihed. Schalls Ordensfælle Pater Smogulechi meldte saaledes Aar 1664 til Rom: »Vi prædiker alle Evangeliet i Skyggen af hans Navn«, medens Verbiest allerede tre Aar tidligere havde skrevet til Ordensgeneralen Nickel, at Folket plejede at kalde Kristendommen: »Den store Schalls Religion«. Schall var »næst Gud alle Kristnes Grundvold og Tilflugt«. Missionen formaede saaledes i disse Aar, hvor Adam Schall var dens Talsmand og Beskytter, at udfolde sig i fuldstændig Ro. Pater Verbiest anslaar det aarlige Antal Konvertitter i hele Riget til over 10.000. Pater Gabiani siger i sit Værk »Incremente Sinicae Ecclesiae a Tataris oppugnatae«, Wien 1673, at i hele Kina blev 104.980 Personer døbt i de fjorten Aar fra

1651 til 1664. Pater Martini anslaar i »De Bella Tatarico«, Køln 1654, de døbtes Antal i det foregaaende store — 70 Aar omfattende — Tidsrum (1581—1650) til 150.000. I begge Tilfælde drejer det sig rimeligvis kun om Voksnes Daab. Visitatoren Pater De Gama angiver i sin Indberetning for Aar 1663 de Kristnes Antal i den kinesiske Viceprovins til 114.000. Endnu Aar 1664 kunde Viceprovincialen Jakob Le Faure skrive til Rom: »Mandschurerne tillader, at Evangeliet prædikeres med samme Frihed som i Europa.«

Fortsættes

R. I. P.

Frøken

Henriette Petersen

er d. 31. Juli 1940 afgaaet ved Døden vel forberedt ved Herrens hellige Naademidler.

Rosalie Schmidt.

Begravelsen finder Sted Lørdag d. 3. August Kl. 10 fra Rosenkranskirken, Boyesgade.

RAADHUSPLADSEN 14

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULD TÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER *fremst. til Hospitalsbrug*

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *(det er sundere for Nerverne)*

Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog, 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

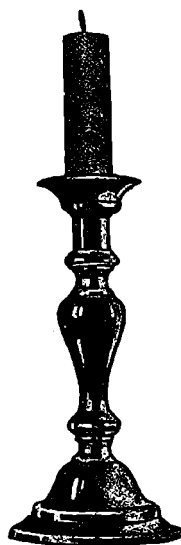
ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Ib v. Benzou

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

»Nu skal du sove, Jewan! Du kan ikke overkomme alt paa een Gang. I Morgen vil vi igen spadseren en Tur, og det vil vi gøre hver Dag, indtil du ikke mere forbavsnes over det, du faar at se.«

I den følgende Tid gik Papa-Bedstefar og Jewan en Tur hver Dag. Sommetider vandrede de langs Volga, og sommetider gik Turen ud paa Stepperne paa den anden Side af Volga. Hver eneste Dag saa man den gamle Lærer støttet til sin tykke Stok vandre gennem den lille Bys Gader.

Ved Siden af ham gik hans lille Elev iført en let Lærredsskjorte, barhovedet og barbenet. I Haanden holdt han sine Sandaler. Jewan havde nu vænnet sig til Støvet og Varmen. Nu frygtede han ikke mere for, at den kolde Nordenvind skulde komme farende, og han var heller ikke mere bange for at komme til at skære Fødderne paa skarpe Sten, der lumskelig laa skjult under et Mosdække, eller for at blive vaad om Fødderne ved at træde ud i Sumpe.

Ofte ledsagede Sandra dem paa disse Ture. Hun var løbet stærkt i Vejret og var nu højere end Jewan. Naar man saa dem ved Siden af hinanden — hun lys og blond med klare straalende Øjne, og han tæthygget, krumbenet med brede Kindben og sort glat Haar og med Øjne, der paa een Gang lyste af Stædighed og Tungsind — blev man snart klar over, at disse to ikke var Skud paa samme Stamme. Hun var altid glad og munter, medens han var tungsindig og altid plaget af alle mulige Forudanelser. Aldrig var hans Glæde ublandet, altid laa Tungsindet og lurede.

Jewan undersøgte alt med stor Grundighed, og han undrede sig umaadeligt over alt det, han saa i Sandras Land. Hans Iver for at lære alt om dette Land var uden Grænser, og ofte var han ved at bringe den gamle Lærer til Fortvivlelse med sine evindelige Spørgsmaal. Bøgerne i Bedstefadereens Bibliotek studere han flittigt; ofte læste han selv i dem, men lige saa ofte bad han Kadron om at læse højt.

»Læs noget for mig om lille Sandras Land.«

Det hændte ogsaa af og til, at Sandra sagde: »Læs noget for mig om dit Land.«

»Nej, du maa hellere læse for mig om dit Land. Sandheden om Lapland staar ingen Steder. Naar jeg engang selv har skrevet en Bog,

saa skal jeg læse for dig. Det skal være en stor Bog — saa stor som Imandra, og i den skal man kunne se alt.«

»Hvad mener du? Skal man kunne se Fiskene og Stenene ligesom i Imandra?«

»Ja, Sandra, akkurat lige som i Imandra.«

Fortsættes

Ung Pige

søger en lettere Plads i et roligt, katolsk, mindre Hjem. Kendt med almindelig Husgerning og Madlavning. Billet mrk. 873 modtager Annonceekspeditionen, Klosterstræde 23.

Ældre Dame

søger tomt Værelse med Adgang til Køkken (1. eller 2. Sal) den 1. eller 15. Sept., i Nærheden af katolsk Kirke i København. Billet mrk. 874 modtager Annonceekspeditionen, Klosterstræde 23.

Danmarks katolske Sygeplejerske-Forbund

Indviet til: „MARIA DE SYGES HJÆLP“.

I. Medlemmer:

- 1) **Uddannede katolske Sygeplejersker.** (Behøver ikke at være i Funktion).
- 2) **Katolske Sygeplejeelever** kan staa som Medlemmer og modtage Forbundets Emblem, naar 1 Aar af Hospitalsuddannelsen er forløbet. NB. Dog kan Elever straks efter Begyndelsen af Elevtiden deltage i Møderne.
- 3) **Ordenssøstre med Hospitalsuddannelse.**

NB. Ikke-katolske Sygeplejersker og Elever kan indbydes til at deltage i Gudstjenester og Møder undtagen Leder møder.

II. Formaal:

at styrke den katolske Sygeplejerskes Ansvarsbevidsthed og bede for den danske Sygeplejerskestænd.

III. Midler:

- 1) Retrætedage.
- 2) Messer i Sygeplejerske-Forbundets Intention.
- 3) Samles til liturgisk Fællesskab.
- 4) Opsøge syge og ensomme Medlemmer.
- 5) Man vil forsøge saa vidt muligt at lade de aarlige Messer læse i de Ordenshuse, der har Medlemmer i Sammenslutningen.
- 6) Brevveksling og personlig Kontakt med Provinsygehusene.

IV. Aandelig Vejleder:

En af Biskoppen udpeget Præst.

V. Ledelsen:

Udpeges af Biskoppen.

VI. Emblem:

Emblem kan modtages efter mindst 6 Maaneders Prøvetid, hvor man

har staaet i Sygeplejerskeforbundet og saa vidt muligt deltaget i dets Sammenkomster. Emblemet indvies og overrækkes i Kirken over Alter-skranken. Olielampe (Katakombelampen) — hvid paa blaa Baggrund og med gylden Flamme.

VII. Kontingent:

3 Kr. aarligt, Ordensfolk undtaget.

*

Aandelig Vejleder:

Pater Rektor Coenen S. J.

Ledelsen

bestaar af Sygeplejerskerne:

Lili Howitz, Politibetjent, Formand.
Søster Sunniva Salomonsen, O. S B., Sekretær.

Ellen Møller, Rigshospitalet, Kasserer.

Alle katolske Sygeplejersker og Elever opfordres indtrængende til at slutte sig til Sygeplejerske-Forbundet til Glæde og Gavn for dem selv og deres Kolleger. En faglig Sammenslutning for katolske Sygeplejersker er ingen ny Tanke, men er vel kendt i katolske Lande. Grundlaget for vort foranstaaende Program er saaledes ogsaa hentet gennem Oplysninger fra andre Landes Sygeplejerskeforbund. Paa Grund af Sygeplejerskernes skiftende Tjeneste kan det ofte være vanskeligt at deltage i Kirkens Liv, dens Fester og Liturgi, og det er derfor vort Ønske og Maal at slutte os sammen for at støtte og opmuntre hinanden. Vi ønsker ikke at danne en ny Forening, der kan trække bort fra de bestaaende, men et aandeligt Fællesskab med Trosvæller, der staar i samme Arbejde og paa mange Maader deler de samme Kaar. — Det vil glæde os meget, om Provinsygeplejerskerne

Husk at leve!

Jeg sidder paa en Bænk i en af Københavns mange skønne Parker og glæder mig over de skønne Blomster og de muntre smaa Børn. Solen straalers Sommerens gyldne Herlighed ned over os, og man skulde synes, at der var al Grund til blot at suge alt dette friske og skønne ind i sig.

Men de Mennesker, der sidder til højre og venstre for mig paa den lange Bænk, de snakker min Sandten om Luftalarm, Tilflugtsrum og den kommende Vinter. Man skulde tro, at de fandt en Glæde ved at udmale Fremtiden saa sort og forskrækkelig som vel mulig. Paa Forhaand gyser de over de frosne Kældre, som de midt om Natten skal krybe ned i. Med utrættelig Energi udmaler de sig, hvilke Ulykker Mørkelægningen i den kommende Vinter kan afstedkomme, saa jeg er lige ved at vende mig først til højre og saa til venstre og sige: »Maa jeg være her?»

Det er rigtigt nok, at vor Religion ofte minder os om Døden. Det gamle Munkeord: *Memento mori*, »Husk du skal dø« er godt nok. Men der er ogsaa et Munkeord, der hedder: *Memento vivere*, »Husk du skal leve«.

Hvis man rigtigt har gjort sig

fortrolig med Døden og indretter sit Liv paa altid at være rede til at dø, d. v. s. at bevare sig fri for Dødssynden, saa tror jeg nok, man vil lade *det* være godt, og lægge alle utidige Ængstelser paa Hylden, om hvad Fremtiden eventuelt maaske kan bringe os. Som Kristne ved vi, at vi skal igennem en Del Strabadser, det kaldes for at bære sit Kors. Men det skal dog ske i Tro og Tillid, altsaa med Fatning og ikke tænderklappende.

»Glem ikke at du skal *leve*« betyder, at vi skal se at faa det bedst mulige ud af det nuværende, og hertil hører at skaffe os gode Glæder, som kan forfriske og forny vort Sind. Saa kan man ogsaa bedst klare sit daglige Arbejde og vise sine Medmennesker et glad Ansigt.

Hvad vil man sige om et Menneske, som gik og græmmede sig, fordi han en Gang, i Løbet af en Aarrække, skulde til en Eksamen, som han frygtede for, at han ikke kunde bestaa. Maaske lykkedes det ham at dræbe Livsglæden i sig, saa han først rigtig havde udelukket Muligheden for at besejre det truende Spøgelse. Eller ogsaa formede Livet sig saadan, at han helt slap udenom den græsselige

Eksamen, og saa maatte han ærgre sig gul og grøn over, at han havde spildt nogle af sine bedste Aar med at græmme sig over forestaaende Kvaler, som aldrig kom, men uden Nytte var taget paa Forskud.

Lad altsaa hver Dag være nok i sig selv!

Men det er jo rigtigt, at Ordet »*Memento vivere*« har en dybere Betydning, end vi endnu har sagt, idet man forstaar, at der er Tale om Naadens Liv, Livet i Samfund med Gud, det Liv, som er Forsmagen paa det evige Liv, ja, Begyndelsen dertil.

Blot dog de mange Mennesker, som glemmer, at de har en udødelig Sjæl, men kun bekymrer sig om visse Kalamiteter, som eventuelt maaske kan komme til at ramme os i dette Liv ... maatte vide at leve, saadan at dette Ord faar sin dybeste Betydning.

Det kan ogsaa siges paa den Maade: Vi er skabt i Guds Billedet og derfor kan vi kun virkeligt *leve*, naar vi er i inderlig Kontakt med Gud. Thi siger Kristus ikke: »Jeg er Livet«.

Men lad være med tidlig og silde at snakke om meget usikre Viderværdigheder, som den kommende Vinter vil byde os, hvis og hvis ...

C. B.

Horisonten rundt

Arbejdet i Fællesskab

Sommeren fortsætter forhaabentlig længe endnu, men i disse Dage begynder Skolerne igen deres Arbejde, og de fleste Ferierejsende er vendt tilbage til Hverdagen. Om ganske faa Uger er vi alle holdt op med at gaa i Søbad, og Udflugtsstederne har kun faa Gæster om Søndagen. Arbejdssæsonen er begyndt.

Og for mange af os er dette Arbejde fuldt af Problemer. Der er ingen, som ubekymret ser Vinteren i Møde, mange tør næsten ikke tænke paa den. Men alle forstaar, at den kommende Tid især stiller et eneste Krav, som er livsnødvendigt for vort Land og for hver enkelt Danskers Velfærd. Vi maa være *enige*, tilsidesætte alt der kan sprede og splitte, og *samle os* om de *fælles Opgaver*.

Ganske det samme gælder om vor Gerning som Katoliker. Vi har alle Slags katolske *Interesser*, som vi har Lov til at dyrke, men der er katolske *Livsnødvendigheder*, der i ganske særlig Grad kræver vore enige Bestræbelser i Tider som disse. Og det er en virkelig Glæde, naar vi kan se, hvor godt vi alle forstaar dette. I de saakaldt »gode« Tider bliver vi ofte forstemt, naar vi ser (først og fremmest paa os selv), hvor rigt udstyret med menneskelige Skrøbeligheder vort religiøse Liv kan være, hvor uforstaaende og selviske vi tiest er. De haardere Tider viser os ikke sjældent, at der var mere i vor Kristendom, end man skulde have troet under Magsvejret. Den sad dybere i os, end vi selv turde tro, og viser nu bedre, hvilke Kræfter den raa-der over.

Gaa omkring blandt Deres katolske Bekendte, og gør selv denne Erfaring: trods alle personlige Bekymringer er der saa vaagen og redbon en Vilje som sjældent før til at være med i Arbejdet for Kirken.

Bækkenes Vand under Kirkeskibets Køl

Blandt de Ting, vi skal have gjort for Kirken i den nærmeste Fremtid, staar paa fremtrædende Plads Oprettelsen af de smaa Indsamlingskredse med de smaa stadige Bidrag. Snart sagt hver eneste Katolik, der for Tiden ringer Redaktionen op, benytter Lejligheden til at fortælle, at »det er en glimrende Idé«, som de og deres Venner glæder sig til at være med til at realisere. De fortæller ogsaa, at Idéen allerede nu paa mærkbar Maade hjælper med til at tømre vort Sammenhold stærkere. Ved Forspørgsel erfarer vi, at Ventetiden nu er ved at udløbe sammen med Ferien. Om faa Uger begynder vi, og det skulde ikke undre os, om vi paa et Par Maaneder har samlet de første 500 Kredse med 5000 smaa kontante Bække, hvis samlede Strøm lægger god Vanddybde mellem Kirkeskibets Køl og de Skær, som Farten gaar hen over.

Skolesagen angaar samtlige Hjem

En anden Sag, som fortjener vore forenede Anstrengelser, er de *katolske Skoler*. Blandt alt det meget, der iøvrigt kan anføres for vore Skoler, er ogsaa det, at de tjener det katolske Sammenhold. De opbygger katolske Kammeratskaber, og mange Vidnesbyrd bekræfter, hvad det betød for enlige Katoliker at have gamle Skolekammerater, hvis »Hvordan gaar det dig?« var en stiltiende Opstrammer til at huske ens Pligter. Vore Skoler gør et uvurderligt Arbejde, og de gør det med et Minimum af Pengemidler til Raadighed for deres store pædagogiske og sociale Opgaver. Alle katolske Børn er lige velkomne, hvad enten Forældrene kan betale for deres Skolegang eller ej, men netop derfor er det en særlig

Pligt for *de Hjem*, der *kan* betale, at Børnene sendes i de katolske Skoler. Gøres det ikke, vil det faktisk sige, at man undrager sine fattige Trosfællers Børn en Haandsrækning. Men hvis vi alle som en Selvfølge er enige om at slutte op om vore Skoler, har vi løst vigtige religiøse, pædagogiske og sociale Opgaver i Fællesskab med Mulighed for at kunne gøre det *godt*.

Højskole, Bøger og Ugeblad

Og saa er der den uophørlige kristne Forkyndelses Sag med alle Hjælpemidler taget i Brug. Et meget vigtigt Middel bliver her *Katolsk Højskole*, der genoptager sin Virksomhed under nye Former nu til Efteraaret. Her kan det aldeles uomgængelige fortsatte Studium af Religionen og dens Forhold til alle Kulturens Omraader finde Sted. Vi har bragt i Erfaring, at Højskolens Genaabning nu er umiddelbart forestaaende og vil med alle Bladets Kræfter søge at vække Interessen for denne vigtige Fællessag.

Ligeledes forestaar der for vore *Bøgers* Vedkommende en praktisk Centralisering af det store Arbejde, som altid maa sættes ind paa den forretningsmæssige og distributive Side af Sagen for at sikre Bøgernes Nyttevirkning netop paa de Boghylder, hvor de er tiltrængt.

Og endelig er ogsaa *Ugebladet* en af Øjeblikkets Fællesopgaver. De strenge Tider har nødsaget nogle af de fattigste blandt os til at opsigte Abonnementet. Det er ikke mange, men netop *dem for mange*. Hvem vil støtte Frank Andersens Fond til atter at lægge den ugentlige katolske Hilsen paa disse Trosfællers Bord? Samt ved andet Arbejde for Bladet gøre dette bedre i Stand til at imødekomme Ønsket om Friabonnements.

Gennem den gregorianske Sang til Kirken

Katoliker burde skønne mere paa den Skude de har, siger Edith Petersen

Søndag d. 17. December 1939 opførte 4. Pigeklasse i en københavnsk Kommuneskole et Julespil, »Julebudskabet«, af Adjunkt Oscar Schlichtkrull, med Musik af Komponisten Finn Høffding og iscenesat af Kommunalærerinde *Edith Petersen*. Det var ganske bedaaende, skrev Katolsk Ugeblad i sit Julenummer, det virkede helt katolsk med sine mange ydre Fromhedstegn.

— Det var nu ikke saa mærkeligt, siger *Edith Petersen*, — for det var netop under den Forestilling, hvor jeg selv var en af Englene, der knælede omkring Julekrybben, at jeg besluttede at gøre Alvor af at blive Katolik og betale, hvad det kostede.

Det er ude hos Sankt Lioba-søstre, jeg har truffet *Edith Petersen*. Vi sidder og taler sammen nede i Haven bag et tæt Hegn, mens Solen bager ned over Kartoffelrækkerne. *Edith Petersen* er ogsaa Sangerinde. Hun debuterede i 1937 og fik en straalende Kritik, og ved hendes anden Koncert nu i Foraaret skrev *Bladene*, at hun ikke havde skuffet Forventningerne, hun var vokset musikalsk, og Udtrykket havde faaet større Varme og Dybde. »Der er en mærkelig Fromhed over *Edith Petersens* Sang,« skrev en Kritiker, som ikke anede, at paa det Tidspunkt gik hun allerede til Undervisning for at blive optaget i Kirken.

Synge Sandheden

— Det var mit Arbejde med Kirkemusik, der førte til det, fortsætter *Edith Petersen*. — Alt det pure og rene i den er jo faktisk katolsk, har sine Rødder i den gamle Kirkesang. Og saa kom jeg til at tænke paa, at det skulde dog være mærkeligt, naar den katolske Kirke sad inde med den oprindelige Kirke-

musik, om den saa ikke ogsaa

havde den Lære, der stammede fra den oprindelige kristne Tid. Jeg elsker at synge, og jeg vilde gerne synge *Sandheden*. Hvordan kan man staa og synge »Herre, jeg takke dig vil og tjene...«, hvis det ikke ogsaa er ens personlige Sandhed.

Det rene Hedenskab?

Det begyndte egentlig paa en Italiensrejse i 1935. Jeg hørte meget gregoriansk Sang dernede, og det var vidunderligt, syntes jeg, rent kunstnerisk set. Jeg boede nogen Tid paa San Cataldo, De ved, det forhenværende Kloster, hvor danske Forskere og Kunstnere kan søge ned og finde Studiero. Der saa jeg ogsaa de kirkelige Processioner, de forargede mig meget, jeg havde selv faaet en streng puritansk Opdragelse i mit Barndomshjem — jeg var Baptist — og jeg syntes, at dette her var det rene Hedenskab. Jeg vandrede op og ned ad Loggiaen paa San Cataldo og diskuterede med Professor Grønbechs to Sønner, som ogsaa var Gæster der — men de var ikke nær saa forarget som jeg.

Naa, men jeg blev snart knækket. Jeg opdagede i den lille Kirke, hvor jeg kom til Messen, at det var Alvor for de Mennesker. Naar den gamle Kone hængte en rød Klud paa det lille Mariaalter, saa var det ikke noget udvendigt, det var et Udtryk for hendes Kærlighed til Kristus og hans Mor. Og den Kærlighed maatte jeg indrømme, at jeg selv manglede.

Senere saa jeg i Toget en Mor sige Farvel til sin Søn, der skulde til Abessinien, og love at bede til Madonna for ham, og i Rom saa jeg en anden Mor knæle længe med udbredte Arme ... og der var en Munk, der bad ... jeg mærkede, at de alle ejede noget, som jeg ikke havde. Jeg vilde gerne selv have det, saa knælede jeg ned paa

Stengulvet i Kirken og bad selv.

Saa gik der en Tid, uden at det blev til noget, skønt jeg gik dernede og længtes og hørte Kirkemusik i de katolske Kirker, overalt hvor jeg kom. Under Forberedelsen til min anden Koncert blev det mig for stærkt: jeg maatte eje det, jeg skulde staa og synge. Det kom jeg ogsaa til. Da jeg i Februar sang i Nikolaj Kirkesal, havde jeg været Katolik i to Maaneder, nu var der Overensstemmelse i mig.

Den gregorianske Koral er i Pagt med det mest enfoldige i Mennesket

— Er der megen Interesse blandt Protestanter for den gregorianske Koral?

— Ja, det er der, og der er gjort et stort Arbejde for at forbedre Menighedssangen ud fra Thomas Laubs Principper. De ved, at han var imod de romantiske Salmemelodier, hvis Rødder er rent verdslige, og vilde vise Folk, at de gamle Melodier fra det 16. Aarhundrede og fra den katolske Tid var langt mere i Overensstemmelse med selve Gudstjenestens Aand, og at nye Melodier maatte følge den samme Linje for at være egnet til Kirkebrug.

Jeg synes, at Katoliker burde skønne meget mere paa den Skat, de har i den gregorianske Sang. Dens Funktion er ikke at vække Stemninger og Følelser, men at være en Tjener for Ordet, Teksten. Og saa er den i Pagt med det dybeste, det mest enfoldige i Mennesket — tænk paa saadan noget som *Credo ...* hvis et Menneske fandt paa af sig selv at raabe sin Tro ud i Begejstring, saa vilde det ganske af sig selv blive en Sang paa samme Linje.

Naar vi dyrker Gud i Messen, maa vi give det bedste, det værdigste, det smukkeste, vi ejer. Og vi skal alle synge med, for

alle har vi noget at fortælle Gud og sige Tak for. Hvis den gregorianske Sang falder nogen svært, saa er det, fordi de ikke er vant til den, fordi de er vokset op med de romantiske Melodier. Det viser sig, at Børn har ganske let ved at synge gregoriansk, og voksne kunde sikkert hurtigt lære det, hvis de fik et lille Kursus deri.

Salmesang under Messen?

— Hvad mener De om Salmesang under Messen?

— Tænker De paa Sangmesse — ja, det synes jeg ærlig talt er helt paa Vildspor. Jeg kan ikke sige Dem, hvor det generede og forstyrrede mig, da jeg begyndte at gaa til Messe, at se, at Folk omkring mig dels sang Salmer, dels bad efter en Bønnebog, dels bad Rosenkrans og nogle enkelte efter Messebogen — alt mens Præsten stod ved Alteret — det forekom mig saa kompliceret, at jeg troede, jeg aldrig kunde finde ud af det. Skal der synges en Salme, maa det f. Eks. være til Slut, og saa naturligvis ved Andagter eller andre Lejligheder, hvor Katoliker er sammen og trænger til at synge. Men der er rigtignok mange Ting i den katolske Salmebog, som burde udgaa og erstattes af noget bedre.

De gamle, danske Salmer

Kan vi ikke ogsaa som Katoliker synge en hel Del af de dejlige gamle danske Salmer? Mange af dem, og de bedste, stammer jo i Virkeligheden fra den katolske Tid, selv om de er gendigtet af Protestanter — »Krist stod op af Døde«, »Et Barn er født i Bethlehem«, »Aleneste Gud i Himmerig«, »En Rose saa jeg skyde« og mange andre — jeg mener her stadig til Brug *udenfor* Messen.

Tro nu ikke, at jeg siger dette blot af Kritiklyst — jeg er jo nyfødt Katolik og kommer med Hjertet fuldt af Kærlighed til al den fine og rene Kirkemusik, som jeg ogsaa gerne vilde faa andre til at holde af.

„Det er, ligesom Gud er der“

— Hvad er Deres Fremtidsplaner, Edith Petersen?

— Jeg vilde gerne til Tyskland og Italien og studere, naar det bliver muligt. Men foreløbig arbejder jeg naturligvis videre med min Sang herhjemme. Maaske bliver det til en Koncert til Vinter. Saa har jeg Arbejdet med Børnene paa Skolen, det betyder forfærdelig meget for mig. Børn kan have levende religiøs Sans ... jeg viste engang

mine Piger et Billede af den hellige Frans, der digter Sol-sangen, hans Brødre er samlet omkring ham og bagved ligger det store sydlandske Landskab i stille Aftensol. Saa spurgte jeg, hvad de nu syntes, der var karakteristisk for Billedet. »Jo, de beder,« sagde en; »de har Haaret barberet af«, o. s. v.

Saa var der en lille Pige, der rakte Fingeren i Vejret og sagde: »Jo, Frøken ... det er, ligesom Gud er der!«

E. N.

Kan Profeter tillades?

„Tankens Frihed“

Skepticisme

Vi har ofte hørt ikke-katolske Danskere tale om »Tankens Frihed«, og naturligvis var det indforstaaet, at Katoliker ikke besidder denne Frihed. Nu er det jo givet, at Emnet hænger sammen med ens hele Syn paa selve den menneskelige Aand. Begynder man med at antage, at Menneskeaaanden ikke kan erkende noget som helst med Sikkerhed, vil det selvfølgelig være dumt, hvis en Kirke eller en anden Institution fremsætter en Tanke som ganske sikker. Men paa den anden Side: hvis jeg ikke kan erkende noget med Sikkerhed, saa er det forfærdelig ulogisk at sige, at det er *sikkert*, jeg ikke kan. Maaske jeg alligevel kan! Derfor er en gennemført Skepsis ikke blot i Modstrid med sig selv, men det er et System, intet Menneske kan leve efter, blot det korteste Øjeblik.

Det er nu heller ikke dette, der i Almindelighed menes. Meningen *kan* være den, at jeg kun ved sikker Besked om det, der paavirker mine Sanser, selv om dette er en dristig Paastand, eftersom Forstanden til Stadighed maa rette paa mine Sansindtryk — i den Grad, at hvis vi skal yde Matematikerne skyldig

Hyldest, maa vi snarest muligt se bort fra, hvad Sanserne fortæller, for ingen har nogensinde set »Cirkel«. Det er rigtigt, at Naturvidenskaben ofte begynder med en Hypotese — »hvis det og det er rigtigt, forklarer det meget godt de og de Fænomener« — og dette er nu i meget højere Grad den naturvidenskabelige Indstilling end forhen, eftersom saa mange videnskabelige »Visheder« har vist sig at være forkerte. Som en fremragende Videnskabsmand i Oxford engang sagde til mig: »Vi taler ikke mere om »Naturlove« men om »min til Stadighed perfekte Hypotese«. Men der ligger imidlertid heri, at der er Forskel mellem sandt og usandt, og at jeg skal prøve, saa godt jeg bare kan, at nærme mig til Sandheden, om jeg saa end ikke helt kan naa den — skønt jeg vilde være meget glad, hvis jeg kunde... Men bemærk, at det i det Øjeblik vi *naar* til noget, der er sandt, saa har vi ikke længere Frihed til at tænke det modsatte.

Protest mod religiøse Autoriteter

Men Folk, der taler om »Tankens Frihed«, mener i *Virkeligheden*, at de ikke vil have re-

ligiøse Autoriteter til at diktere dem, hvad de skal mene om aandelige Ting eller om hvad som helst andet. Jeg vil ikke modtage Ordre om at tro paa Treenheden eller Jomfrufødslen eller Miraklernes Mulighed eller at »Mennesker ikke nedstammer fra Aberne«, for at citere de vulgære gamle Ord.

Enten tror nu saadanne Mennesker paa Gud, eller de gør det ikke. Hvis de ikke gør det, har de naturligvis Ret i ikke at ville blive belært i Guds Navn af Mennesker, der tror paa ham; de har endda ogsaa Ret til det, i Fald de tror, at der er en Gud, men ikke, at nogen Mennesker kan vide noget sikkert om ham. Imidlertid tænker vi her kun paa Folk, som tror paa Gud, men kræver Ret til selv at tænke hver for sig, hvad de mener er rigtigt og sandt om ham. De kan være stenhaarde Intellektualister og insistere paa selv at »udtænke« deres Idéer om Gud, eller de henviser til deres personlige »Erfaringer« og paastaar, at de ved, Gud er til og er f. Eks. kærlig, fordi de umiskendelig har følt, at saadan er han. Det gælder saa, at »hver Mand maa selv om det«, for andre kan sige, at de ikke »føler« noget om Gud eller føler noget helt andet. Der var faktisk engang en Dame, der fortalte mig, at »sometider føler jeg det, som om Kristus maa være Gud, men saa til andre Tider føler jeg, at han ikke kan være det.« Det ahang aabenbart af Vejret eller hendes Fordøjelse — i hvert Fald af hendes »Stemning«.

En „følt“ Sandhed indskrænker ogsaa Friheden

Der er imidlertid dem, der siger, at de saa stærkt har erfaret Guds Virkelighed eller hans Nærværelse eller hans Kærlighed, at de ikke nogensinde vil kunne tro noget andet. Vi kan ikke forkaste saadanne Vidnesbyrd; det er højst uvidenskabeligt at se bort fra de Erfaringer, som f. Eks. kristne og

muhammedanske Mystikere har gjort — eller Kunstnere og Musikere (de lykkelige Mennesker!), der erfarer al mulig Skønhed i det, der forekommer grovere Mennesker temmelig uden Betydning. Men vi har Ret til at gensvare: »Javel, men naar I siger, at I efter den Erfaring ikke kan tro, at der ikke er en kærlig Gud, saa indrømmer I jo, at I ikke længere er »fri«, hvad det Punkt angaar!« De vil rimeligvis indrømme det, og selv om de skulde tilføje: »Ja, men det er ikke et blot og bart Menneske, der har overbevist mig«, saa har de dog forladt deres Standpunkt — for de er ikke fri i det Spørgsmaal, og de er taknemmelige over ikke at være det.

Maa Gud benytte Profeter?

Vi er altsaa enige om, at Gud kan aabenbare Mennesker Sandheden, og at vi maa være taknemmelige, naar han gør det, selv om vi saa bliver forhindret i at tænke det modsatte. Hele det Spørgsmaal, der diskuteres, gælder den Maade, hvorpaa Gud saaledes kan aabenbare sig. Nu vil jeg ikke formode, at nogen tør paastaa, at Gud kun kan aabenbare sig paa en eneste Maade — d. v. s. ved en eller anden mystisk Erfaring, som han giver et enkelt Menneske — eller at han kun maa aabenbare sig paa den Maade. Saa er St. Paulus mindre snæver af sig! Brevet til Hebræerne begynder: »Mange Gange og paa mange Maader har Gud før i Tiden talt til vore Fædre ved Profeterne« (*polumerôs kai polutropôs*). Om vore Venner nu tror paa Profeter og disses Autoritet, eller de ikke gør det, hvem kan saa sige, at det er umuligt for Gud at tale paa en særlig Maade gennem Mennesker? Folk er villige nok til at sige, at han taler til dem gennem Naturens Skønhed, den blaa Himmel og Blomsterne. Det glæder mig at høre! Vil de saa paastaa, at han ikke kan eller ikke maa tale til dem gennem Mennesker?

Maa Profeter sige noget ubehageligt?

»Nej, men jeg maa have min Frihed til at bedømme, hvem der er en sand Profet; jeg accepterer ikke hvem som helst, der gør Fordring paa at være det!« — »Jeg forstaar; og hvilken Maalestok bruger De saa ved Bedømmelsen?« — »Det maa vel være den: om vedkommende Profet betyder noget for mig, om hans Budskab siger mig noget...« Saa er det altsaa til syvende og sidst mig, der er Autoriteten! Det er mig, der afgør, hvilket Budskab Gud maa give, og hvem der maa være hans Budbringer! Men skal det være Gud forbudt at fortælle mig uvelkomne Sandheder, hvad enten det saa er gennem en Profet eller paa anden Maade? Skal jeg ikke være taknemmelig, hvis Gud siger mig, at jeg er en Daare og en Synder; og skal jeg forlange, at en Profet kun maa sige »glatte Ting« og »behage mig« og sige »Fred! Fred!« hvor der maaske ikke er nogen Fred? Nej. I det store og hele er Profeter ikke populære! Derfor indrømmer vi Muligheden af, at Gud kan tale til os gennem vore Medmennesker og gøre det autoritativt og sige, hvad vi slet ikke holder af. Jeg har stadig min frie Vilje, jeg kan forkaste Budskabet — men det forandrer ikke det Faktum, at Gud har talt, og at jeg burde have hørt efter og sandsynligvis ogsaa rettet baade mine Idéer og min Handlemaade. Gud, siger Hoseas (6. Kap.) »huggede efter sit Folk ved Profeterne«, »Jeg ihjelslog dem med min Munds Ord.«

Kæden med de ubrydelige tre Led

Citatet fra Hebræerbrevet fortsætter: »Til sidst har han i disse Tider talt til os ved sin Søn.« Og jeg gaar ud fra, vi kan være enige om, at der ikke er noget, der kan forhindre Gud i at tale gennem Jesus Kristus og udsige et fuldent og enestaaende og afgørende Ord, for-

skelligt fra de spredte Enkeltstavelser, som Profeterne har udtalt. Sikkert er det, at Kristus gjorde Krav paa at eje Autoritet. Stadig gentog han: »I har hørt, der er sagt til de gamle...« Hvilke gamle? Jøderne, det udvalgte Folk, som alle hans Tilhørere antog det for at være. Og hvem talte? Moses, vidste de alle, og Gud igennem Moses. »Men jeg siger Eder...« fortsatte Vor Herre. Han gjorde altsaa Fordring paa en større Autoritet end Guds egen i Moses' Ord. Han sagde ogsaa: »Hvem der hører mig, hører ham, som har sendt mig... hvem der foragter mig, foragter ham, der har sendt mig.« Større Krav kan man ikke rejse. Og med sand jødisk »Parallelisme« fortsatte han disse Ord med: »Hvem der hører Eder, hører mig.« Apostlene skulde gaa ud i al Verden og »lære alle Folkeslag ... lære dem at holde alt, hvad jeg har befalet Eder.« Alt hvad de vilde »binde« eller »løse« (et rabbinisk Udtryk for at forbyde og tillade), skulde være bundet eller løst i Himlen, d. v. s. af Gud. Kæden med de tre Led kan ikke brydes — Gud, Kristus, Apostlene: alle tre lærende med Autoritet, alle tre lovgivende med Autoritet. Hvad enten vi holder af det eller ej, maa vi erkende en Autoritet for Tanke, Vilje og Handling, hvis vi vil bekende os som Kristne. Kirken har aldrig været en »Gnosis«, hvor hvert enkelt Menneske troede efter et indre Lys, men en »Didaché«, en Lære, overleveret fra Apostlene gennem dens Øvrighed »indtil Tidernes Ende«.

Den uopslidelige Galilæi

Men kvæler dette da ikke Tanken? Tværtimod, det ansporer til at tænke. Jo mere vi tænker over Troen, des bedre. St. Peter siger, at vi maa være rede til overfor alle, der spørger, at gøre forstandig Rede for vort Haab — og lad os dog endelig ogsaa stille Spørgsmaal til os selv! Det er rigtigt nok, at vi ikke har Frihed til at drage hvilken Slutning det skal være. Vi gentager: Videnskaben selv

er nu næsten alt for nervøs for at kalde sine provisoriske »Slutninger« for Vished — den har lært sin Lektie om, hvor farligt det er at betragte en tiltrækkende Hypotese som et Bevis og gaa ud fra, at vi har taget alle Fakta i Betragtning. Vor uopslidelige Galilæi er her i høj Grad paa sin Plads. Læs hans sande Historie. Atter og atter finder vi, at de kirkelige Mynigheder gav ham fuld Tilladelse (ja ligefrem Opmuntring) til at fremstille sin Hypotese som Hypotese og som en bedre Hypotese end f. Eks. Aristoteles' eller Ptolemæus'. Bare skulde han ikke kalde den et fastslaaet Bevis og heller ikke gaa ind paa et fremmed Omraade, Bibelteologiens. Det var i Virkeligheden ham, der sinkede de ven-skabelige Initiativer fra begge Sider ved at insistere paa en bibelsk Diskussion, han slet ikke var opøvet i — skønt det er ubeskriveligt underholdende at bemærke, hvordan han i Virkeligheden forstod Bibelfortolkningens Metode bedre end Teologerne, og de bedre end han den logiske videnskabelige Metode (selv T. Huxley indrømmede dette sidste!) Faktisk fortsattes det videnskabelige Studium ganske roligt og fredeligt blandt Kirkemændene, der blot afholdt sig fra at drage forhastede »Slutninger«. Gid forrige Aarhundredes Bibelforskere og dem, der studerer Sammenlignende Religionsvidenskab

for deres egen Skyld vilde have ladet være med at drage saa mange Slutninger, som har maattet forlades igen i dette Aarhundrede!

Frihed og Kaos

Nej. Jeg ser det Kaos, hvori uordnet Tænkning samt Scepticisme har ført vor Verden ud. Hvis ikke jeg har sikre Principer for Tro og Handling, bliver Livet umuligt. Hvis jeg saa let farer vild i »denne Verdens« Ting — Politik, Økonomi, sociale og endogsaa videnskabelige Ting — hvor meget lettere vil jeg saa ikke gøre det i de afgørende og guddommelige Ting! Selv om et eller andet Sted en enlig Forsker naar Konklusioner, der virkelig er sande, vil almindelige Mennesker allevegne ikke have stor Chance for det. De mangler Tid og Penge, rimeligvis Interesse og sandsynligvis Hjerne til saa intensivt Studium. Og hvem ved desuden ikke, at Eksperterne naar til saa vidt forskellige Meninger! Jeg maa derfor være meget taknemmelig, hvis det bliver lært mig med Sikkerhed, at A altid er sandt og B altid forkert — saa jeg ikke behøver at spekulere paa, om A maaske kan være delvis sandt, i hvert Fald om Søndagen, naar blot det ikke regner, og min Mave saa ellers ikke er i Uorden.

C. C. Martindale S. J.

Den 51. Drage

I Sommerferien vil selv de alvorligste Læsere kunne nyde denne amerikanske Burleske. Forfatteren er nylig død som Katolik.

Af alle Eleverne paa Ridder-Skolen var Gawaine le Coeur-Hardy en af de mindst lovende. Han var høj og kraftig, men hans Lærere opdagede snart, at han manglede Mod. Han gemte sig i Skovene, naar der blev kaldt paa Turnerings-Klassen, og det til Trods for, at hans Kam-

merater og Medlemmer af Lærerstaben søgte at tale til hans bedre Jeg ved at raabe til ham, at han skulde komme med og brække Halsen som en Mand. Selv naar de fortalte ham, at Lanserne var polstrede, Hestene ikke andet end Ponyer og Marken ualmindelig blød

af Aarstiden at være, nægtede Gawaine at blive begejstret. Rektor og Inspektøren diskuterede Tilfældet en Foraarsaften, og Inspektøren kunde ikke finde anden Udvej end Bortvisning.

»Nej,« sagde Rektor og saa ud paa de purpurfarvede Bjerge, som omkransede Skolen, »jeg tror, jeg vil oplære ham til at slaa Drager ihjel.«

»Han kan selv blive slaaet ihjel,« indvendte Inspektøren.

»Det kan han,« svarede Rektor fornøjet, men tilføjede mere værdigt: »Vi maa se paa det større Gode. Vi er ansvarlige for Udviklingen af den unge Fyrs Karakter.«

»Er Dragerne særlig ondartede i Aar,« afbrød Inspektøren. Det var karakteristisk for ham. Han sprang altid fra, naar Skolens Overhovede begyndte at tale om Moral og Instituttets høje Ideal.

»De har aldrig været værre,« svarede Rektor. »Oppe i de sydlige Bjerge har de sidste Uge dræbt en Del Bønder, to Køer og en Præmieso. Og hvis det tørre Vejr bliver ved, kan man være forberedt paa, at de afstedkommer en Skovbrand, bare ved at pruste uforsigtigt.«

»Vil der blive Tale om Tilbagebetaling af Skolepenge, hvis der skulde ske unge Coeur-Hardy en Ulykke?«

»Nej,« svarede Rektor med Fasthed, »det er altsammen forudset i Kontrakten. Men faktisk vil han ikke blive dræbt. Før jeg sender ham op i Bjergene, vil jeg give ham et Trylleord.«

»Det var en god Idé,« sagde Inspektøren. »Sommetider gør de det utroligste.«

Fra den Dag af specialiserede Gawaine sig i Drager. Hans Undervisning omfattede baade Teori og Praksis. Om Formiddagen var der lange Forelæsninger om Dragernes Historie, Anatomi, Sæder og Skikke. Gawaine udmærkede sig ikke i disse Studier. Han havde en vidunderlig Færdighed i at glemme noget. Om Eftermiddagen viste han sig fra en heldigere Side, for saa gik han ned paa den sydlige Eng og øvede sig med en Stridsøkse. I disse Øvelser naaede han smukke Resultater, for han havde en vældig Styrke og desuden Hastighed og Lethed. Han

udviklede endogsaa Evne til skuffende at fingere Vildskab. Gamle Elever fortæller, at det var et betagende og spændende Syn, naar Gawaine jog over Marken mod den Papirsdrage, der var stillet op, for at han kunde øve sig paa den. Mens han kom løbende, svang han sin Stridsøkse og raabte: »Nu skal du faa din varme Mad!« eller anden velegnet Skoleslang. Han behøvede aldrig mere end eet Hug for at slaa Hovedet af Papirsdragen.

Skridt for Skridt blev hans Opgave gjort vanskeligere. Papiret blev afløst af Papmaché og til sidst af Træ, men selv de solideste af disse Øvelsesdrager kunde ikke skræmme Gawaine. Et eneste Sving med Øksen var altid tilstrækkeligt. Der var dem, som paastod, at naar Øvelserne trak ud til Tusmørketid, og Dragerne kastede lange, fantastiske Skygger over Engen, saa angreb Gawaine ikke slet saa stormende og raabte ikke slet saa højt. Muligvis denne Paastand var ondsindet. I hvert Fald bestemte Rektor i Slutningen af Juni, at Tiden nu var inde. Natten før var en Drage kommet tæt ind paa Skolen og havde spist af Salaten i Haven. Lærersamlingen udtalte, at Gawaine var rede. De gav ham et Eksamensbevis og en ny Stridsøkse, og Rektor kaldte ham til en privat Konference.

»Sid ned,« sagde Rektor. »Tag en Cigaret.«

Gawaine tøvede.

»Ja, jeg ved godt, det er imod Reglerne,« sagde Rektor, »men nu har du jo faaet din første Eksamen. Du er ikke længere en Dreng. Du er en Mand. I Morgen gaar du ud i den vide Verden, Bedrifternes vide Verden.«

Gawaine tog en Cigaret. Rektor bød ham en Tændstik, men han tog sine egne frem og begyndte at ryge med en Færdighed, der ganske forbløffede Skolelederen.

»Her har du lært Livets Teori,« fortsatte Rektor, »men Livet er jo til syvende og sidst ikke teoretisk. Livet er noget faktisk. Det kræver af baade ung og gammel, at de skal møde disse Fakta, selv om de er haarde og sommetider ubehagelige. Din Opgave er nu den at dræbe Drager.«

»Saa vil jeg gerne have en Tryllehat,« sagde Gawaine.

»Hvad er det?« spurgte Rektor prøvende.

»En Hat, der faar mig til at forsvinde,« forklarede Gawaine.

Rektor lo overbærende. »Du maa ikke tro paa alle de gamle Eventyr,« sagde han. »Der er ikke saadan noget. En Hat, der faar dig til at forsvinde! Hvad vilde du dog med den? Du har jo endnu slet ikke vist dig. Du kunde jo gaa helt herfra og til London, min Dreng, uden at nogen vilde saa meget som se paa dig. Du er slet ingen. Du kunde ikke være mere usynlig end du er.«

Gawaine saa ud til at være farligt nær ved at falde tilbage til sin gamle Vane at klynke. Rektor beroligede ham: »Du skal ikke være bange. Jeg vil give dig noget meget bedre end en Tryllehat. Jeg vil give dig et Trylleord. Du skal ikke gøre andet end udtale dette Ord en enkelt Gang, saa kan ingen Drage krumme et Haar paa dit Hoved. Du kan i Ro og Mag hugge Hovedet af den.«

Han tog en tyk Bog ned fra Hyl-den bag Skrivepulten og begyndte at blade den igennem. »Sommetider,« sagde han, »er Trylleordet en hel Sætning som f. Eks. »For at gøre —«. Nej, det duer ikke. Jeg tror, at et enkelt Ord er bedst til Drager.«

»Et kort Ord,« foreslog Gawaine.

»Det maa ikke være alt for kort, saa er det ikke kraftigt nok. Der er ikke saa meget Hastværk. Her har vi et fortræffeligt Trylleord: »Rumpelsnitz«. Tror du, du kan lære det?«

Gawaine prøvede, og omtrent en Time senere mente han, at nu klarede han det nok. Bestandig afbrød han Rektor for at spørge: »Og kan Dragen ikke gøre mig Fortræd, hvis jeg siger Rumpelsnitz?« Og Rektor svarede stadig: »Naar blot du siger Rumpelsnitz, er du fuldstændig sikker.«

Henad Morgen syntes Gawaine at have affundet sig med sin Opgave. Ved Daggry fulgte Rektor ham til Skovbrynet og udpegede den Retning, han skulde gaa. Et Par Kilometer mod sydvest laa der en Sky af Damp over en aaben Eng midt i Skoven, og Rektor forklarede

Fortsættes Side 506

▲ Indgangen til Sct. Nikolaj' Kapel

Vognmandens Hus, der blev til Guds Hus — saadan yndede Grundlæggeren af Missionen i Hvidovre — *Pastor Niels Hansen* — at udtrykke sig, naar han fortalte om dengang, da den lille Menighed derude kunde samles i sit eget lille Gudshus.

St. Nicolaj Kapel, der ligger gemt i en idyllisk Have med

Vognmandens Hus der blev til Guds Hus

*Et Par Træk af Missionens Historie
i en af Københavns Forstæder*

▲ Interiør fra Sct. Nikolaj' Kapel

← Søndagsmesse

Græsplæner og gamle Frugttræer, har nemlig tidligere været et Vognmandssted, som nu er blevet ombygget til et værdigt Gudshus.

*

Missionen i Hvidovre tog sin Begyndelse i 1931, da den daværende Sognepræst i Rosenkranssognet — hvortil Hvidovre hører — besluttede, at der

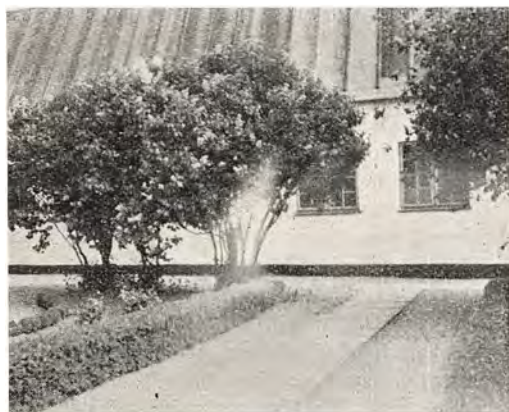
skulde gøres noget for Undervisningen af de katolske Børn i Hvidovre. Imidlertid kunde man ikke derude finde noget velegnet Sted til Undervisningen; og efter at Sagen var forelagt Hs. Excellence Biskop Brems, bestemte denne sig til at lade oprette et Kapel.

Pastor Niels Hansen, dengang Kapellan ved Rosenkranskirken, fandt det ovennævnte Hus, beliggende paa Hjørnet af Strøbyvej og Hvidovrevej. Hus og

Have blev købt og en gennemgribende Ombygning fandt Sted, under hvilken Pastor Hansen personlig gik til Haande og ogsaa sled i det med at faa Skik paa saavel Huset som den store Have. Ingen gør sig vist nogen rigtig Forestilling om, hvor megen Fritid Pastor Hansen ofrede dengang — og forøvrigt ogsaa senere — for at Kapel og Have kunde være i bedste Stand.

Men den vigtigste Side af Sagen: Arbejdet paa det aandelige Omraade kunde heller ikke være lagt i Hænderne paa nogen bedre. Enhver, der kender Pastor Hansen, ved, at han med Nidkærhed og Fromhed sørgede for Sognebørnenes aandelige Tarv.

Søndag den 20. December 1931 foretog Biskop Josef Brems den højtidelige Indvielse af Ka-

Kapellet, set fra
dovrevej

tekst og Fotos:
Els Frederiksen

Pastor Niels Hansen
Altmuligmand
Opførelsen af Kapellet

pellet, der fik Navn efter de søfarendes Værnehelgen, *Den hellige Nicolaus*, Biskop af Myra. Et nyt Alter var rejst i Danmark.

Arbejdet begyndte — og der kom Skuffelser og Sorger — men ogsaa Glæder. I de første Aar var der nogle Konvertitter og Guds Ord har lidt efter lidt rodfæstet sig i en lille, trofast Menigheds Hjerter.

Mest kendt af Københavnerne er Hvidovre vistnok for sine *Kristi Legemsprocessioner*. Intet andet Sted i Københavns umiddelbare Nærhed frembyder vel heller næppe saa gunstige Betingelser for Afholdelse af en

højtidelig og værdig Kristi Legemsfest som netop i Hvidovre. Siden 1933 er da Kristus hvert Aar draget ad Hvidovres Veje med et i Antal stedse stigende Følge af troende.

Den 1. September 1939 blev Pastor Hansen forflyttet til Randers. Menigheden i Hvidovre, der allerede i længere Tid ikke saa hyppigt havde kunnet være sammen med Pastor Hansen efter dennes Udnævnelse til Sognepræst i 1935 tog med Vemod Afsked med deres Præst. Pastor Wilhelm Nölke, som nu er Præst i Hvidovre, havde Menigheden derude lært at kende allerede i Pastor Hansens Tid.

▲ Kristi Legems-Procession i Hvidovre

Arbejdet gaar nu støt og roligt fremad under den unge Præsts Ledelse.

Ja, Vognmandens Hus blev til Guds Hus, men lad det være vor Bøn og vort Haab, at alle Huse i Hvidovre maa blive Gudshuse, at Kristus maa drage ind i ethvert Hjem derude.

Den 51. Drage

fortsat fra Side 503

rede Gawaine, at han under den Damp vilde finde en Drage. Gawaine gik langsomt fremad. Han spekulerede over, om han helst skulde nærme sig Dragen i Løb, ligesom han havde gjort i sine Øvelser, eller han skulde gaa ganske langsomt imod den og raabe »Rumpelsnitz« hele Vejen.

Problemet blev afgjort for ham. Ikke saa snart havde han naaet Udkanten af Engen, før Dragen opdagede ham og begyndte at angribe. Det var en stor Drage, og den saa afgjort ondskabsfuld ud. Mens den angreb, slap den vældige Skyer af sydende Damp ud gennem Næseborene. Det var næsten, som om en uhyre Tekedel havde mistet sin Forstand. Dragen kom saa hurtigt, og Gawaine var saa forskrækket, at han kun fik Tid til at sige »Rumpelsnitz« een Gang. Mens han sagde det, svang han sin Stridsøkse — og af trillede Dragens Hovede. Gawaine maatte indrømme, at det var lettere at dræbe en rigtig Drage end en af Træ, naar bare man sagde »Rumpelsnitz«.

Gawaine bragte Ørerne med hjem og et lille Stykke af Halen. Skolekammeraterne og Lærerforsamlingen gjorde Stads af ham, men Rektor sørgede med Klogskab for, at han ikke blev ødelagt af det, idet han krævede, at Gawaine skulde fortsætte sit Arbejde. Hver Dag Vejret var godt, stod Gawaine op ved Daggry og gik ud for at slaa Drager ihjel. Rektor holdt ham hjemme, naar det regnede, fordi han sagde, at Skoven saa var fugtig og usund, og han vilde ikke have, at Drengen skulde risikere noget. Det var meget faa Dage, hvor det ikke lykkedes Gawaine at faa en Drage. En særlig heldig Dag dræbte han tre, Mand, Kone og en Slægtning paa Besøg. Efterhaanden udviklede han en vis Teknik. Elever, der sommetider iagttog ham fra fjerne Bakketoppe, fortalte, at han ofte lod Dragen komme paa et Par Meters Afstand, før han sagde »Rumpelsnitz«. Han sagde det nu med en haanende Klang. Af og til gjorde han rene Kunststykker. Da nogle Turister fra London iagttog ham, gik han i Kamp

med højre Haand bundet bag Ryggen. Dragehovedet faldt lige let for det.

Da Gawaines Drage-Rekord steg i Vejret, blev det umuligt for Rektor at have fuld Kontrol med ham. Han kom i Vane med at liste afsted om Natten og deltage i store Drikkegilder i Landsbykroen. Efter en saadan Svir var det, at han stod op en smuk Augustmorgen og drog ud efter sin 50. Drage. Hans Hovede var tungt og hans Tanker træge. Han var ogsaa tung i anden Henseende, for han havde tillagt sig den tarvelige Vane at bære sine Medaljer, Baand og saa videre, naar han gik paa Dragejagt. Dekorationerne begyndte paa Brystet og løb hele Vejen ned til Underlivet. De maa have vejlet mindst otte Pund.

Gawaine fandt en Drage paa den samme Eng, hvor han havde dræbt den første. Det var en mellemstor, men temmelig gammel Drage. Dens Ansigt var rynket, og Gawaine syntes ikke, han nogensinde havde set noget saa stygt. Til den unge Mands Afsky nægtede Uhyret at angribe, og han var nødt til at gaa hen til den. Han fløjtede imens. Dragen betragtede ham uden Haab, men listigt. Naturligvis havde den hørt om Gawaine. Selv da han løftede Stridsøksen, rørte den sig ikke. Den vidste, at denne Jæger var beskyttet af Trolddom. Den bare ventede i Haab om, at noget skulde vise sig. Gawaine løftede Øksen og sænkede den pludselig igen. Han var blevet meget bleg og skælvede voldsomt. Dragen troede, det var en List. »Hvad er der i Vejen?« spurgte den med falsk Bekymring.

»Jeg har glemmt Trylleordet,« stammede Gawaine.

»Det var en Skam,« sagde Dragen. »Naa, det var altsaa Hemmeligheden. Ikke rigtig fair mod mig, alt det Trylleri. Ikke god Sport, som vi sagde, da jeg var en lille Drage. Men det er vel, som man ser paa det.«

Gawaine var hjælpeløs af Rædsel, og Dragens Tillid voksede. Dog kunde den ikke modstaa først at vigte sig lidt.

»Jeg kan vel ikke være til Hjælp?« spurgte den. »Hvad er det første Bogstav i Trylleordet?«

»Det begynder med R,« sagde Gawaine svagt.

»Det siger jo ikke meget,« spekulerede Dragen. »Tror du det er et Tillægsord? Reaktionær? Republikansk?«

Gawaine rystede paa Hovedet.

»Saa maa vi vel hellere komme til Sagen,« sagde Dragen. »Overgiver du dig?«

I Haab om et Kompromis samlede Gawaine Mod nok til at svare.

»Hvad vil du gøre, hvis jeg overgiver mig?«

»Saa æder jeg dig,« sagde Dragen.

»Og hvis jeg ikke overgiver mig?«

»Saa æder jeg dig ogsaa.« Og saa grinede Dragen.

Da Latteren døde hen, trak Dragen sit Hovede bagud og slyngede det saa frem til Angreb. I samme Sekund for Trylleordet gennem Gawaines Tanker: Rumpelsnitz. Men der var kun Tid til at slaa, og uden et Ord mødte Gawaine Dragens Angreb med et vældigt Sving med Øksen. Han lagde Ryg og Skuldre helt ind i Svinget. Slaget var forfærdeligt, og Dragens Hovede fløj næsten 100 Meter og havnede i et Krat.

Gawaines Skræk fortog sig lidt efter lidt. Og han undrede sig. Han var umaadelig forvirret. Som i en Drøm skar han Dragens Ører af. Stadig gentog han ved sig selv: »Jeg sagde ikke Rumpelsnitz!« Det var han sikker paa, og dog havde han dræbt Dragen. Han havde aldrig dræbt nogen saa eftertrykkeligt. Aldrig var et Hovede fløjet saa langt. Femogtyve Meter havde hidtil været hans bedste Rekord. Hele Vejen hjem til Ridder-Skolen blev han ved med at spekulere for at finde en Løsning paa det, der var sket. Han gik øjeblikkelig til Rektor, lukkede Døren efter sig og fortalte, hvad der har hændt ham. »Jeg sagde ikke Rumpelsnitz!« forklarede han med stor Alvor.

Rektor lo. »Jeg er glad for, at du har opdaget det,« sagde han. »Saa er du saa meget større Helt. Kan du ikke se det? Nu ved du, at det er dig, der har dræbt alle de Drager, og ikke det dumme lille Ord »Rumpelsnitz.«

Gawaine rynkede Brynene. »Saa var det slet ikke noget Trylleord?« spurgte han.

»Selvfølgelig ikke,« sagde Rektor. »Du burde være for gammel til

saadan noget. Der er slet ingen Trylleord!»

»Men De sagde til mig, at det var et Trylleord,« protesterede Gawaine. »De sagde, at det var det, og nu siger De, at det ikke er det.«

»Det var ikke et Trylleord i bogstavelig Forstand,« svarede Rektor, »men det var meget mere vidunderligt. Det Ord gav dig Tillid. Det tog din Frygt bort. Havde jeg ikke sagt det til dig, var du maaske blevet dræbt den første Gang. Men det var din Stridsøkse, der gjorde Udslaget.«

Gawaines Holdning overraskede Rektor. Han var tydelig nok nedslaaet over Forklaringen. Han afbrød en lang filosofisk og moralsk Tale af Rektor: »Hvis jeg ikke havde ramt dem allesammen vældig haardt, saa kunde enhver af dem have knust mig som en —«. Han ledte efter et Ord.

»Æggeskal,« foreslog Rektor.

»Som en Æggeskal,« nikkede Gawaine, og han sagde det mange Gange. Under hele Aftensmaaltidet hørte de nærmeste ham mumle: »Som en Æggeskal; som en Æggeskal.«

Næste Dag var Vejret smukt, men Gawaine stod ikke op ved Daggry. Faktisk var det næsten Middag, da Rektor gik op og fandt ham endnu liggende i Sengen med alle Sengeklæderne trukket op over Hovedet. Rektor tilkaldte Inspektøren, og i Fællesskab slæbte de Drengen ud til Skoven.

»Han er i Orden igen, saa snart han har faaet endnu et Par Drager i sit Bælte,« forklarede Rektor.

Inspektøren var enig med Rektor. »Det vilde være en Skam at standse saa smuk en Løbebane. Med den i Gaar har han dræbt 50 Drager.«

De puffedrengene ind i en Tykning, hvorover der hang en ganske let lille Dampsky. Det var øjensynligt en meget lille Drage. Men Gawaine kom ikke tilbage den Aften og heller ikke den næste. Han kom aldrig tilbage. Nogle Uger efter gennemsøgte modige Mænd fra Skolen Tykningen, men de fandt intet, der kunde minde dem om Gawaine undtagen Metaldele af hans Medaljer. Selv Baandene var blevet ædt.

Rektor og Inspektøren var enige om, at det vilde være bedst ikke

at fortælle Skolen, hvordan Gawaine havde naaet sin Rekord, og endnu mindre hvordan han døde. De tænkte, det kunde have en daarlige Indflydelse paa Aanden i Skolen. Derfor har Gawaine levet i Skolens Minde som dens største Helt. Ingen Besøgende undlader at kaste et Blik paa et stort Skjold, der hænger paa Væggen i Spisesalen. Halvtreds Par Drageører er hæftet til Skjoldet, og underneden staar med Guldbogstaver »Gawaine le Coeur-Hardy« og de enkle Ord »Han dræbte 50 Drager«. Hans Rekord er endnu aldrig blevet slaaet.

*

Denne Historie (der er skrevet for 25 Aar siden) gaar simpelthen ud paa dette: Mennesket kan ikke klare sig alene. Det behøver et Kampraab, et Motto for at kunne leve og at kunne dø. Historien siger, at selv et indholdsløst Slagord

er bedre end intet. Der er nogen Sandhed deri, men det er en Lære, hvorpaa nogle af de farligste Ting i denne Verden er blevet bygget op. Hvad det gælder om er at skrive Historien om igen med højere Sigte. Saa lyder dens Lære: Troen er nødvendig for Tilværelsen. Paradoksalt nok ligger et af de mest veltalende Beviser herfor i den mærkelige intense Lidenskablighed, man møder hos dem, der vil ødelægge Troen. Ingen Proselytmagere er halvt saa energiske som den haardkogte Ateist. Han prøver at løfte sig i Vejret ved at bruge Benægtelser som Støvlestropper: Ingen taler saa uophørligt om Gud som dem, der erklærer, at der ikke er nogen Gud. Jeg kan ikke finde Mening i det. Og derfor er »Den 51. Drage« paa sin famlende Vis psykologisk rigtig nok. Uden Tro er Mennesket hjælpeløst overfor Dragerne.

Heywood Broun.

Pater Adam Schall S. J.

Strid med Hollænderne

I et ganske bestemt Tilfælde fik Pater Schall Aar 1656 Lejlighed til at gribe ind paa en Maade, der blev af afgørende Betydning for den katolske Mission i hele det kinesiske Rige, nemlig da et hollandsk Gesandtskab ankom til Peking for at afslutte en Handelstraktat med Regeringen.

Fra Aarhundredets Begyndelse havde Hollænderne med den dem egne Stædighed uafbrudt stilet mod at udvide deres Herredømme til at omfatte alle Have og Kyster i Østen. Portugiserne Sejrr 1622 efter Angrebet paa Macao satte en foreløbig Stopper for krigeriske Planer, hvorfor man forsøgte paa fredelig Vis at skaffe sig Indpas ved Forhandling med Kina om Handelsoverenskomster. Det første, i Aarene 1653—54 gjorde Forsøg slog imidlertid fejl. To Aar senere (1656) prøvede Hollænderne, som foran nævnt, paany deres Lykke. Denne Gang

med et meget rigt udstyret Gesandtskab under Ledelse af Pieter van Goyer og Jakob van Keyzer. At Resultatet heller ikke nu blev efter Ønske kunde de takke Pater Schall for.

Ved første Blik synes Schalls Stilling nærmest ubegribelig, eftersom Hollænderne jo var hans Stammefrænder, hvis Sprog han udmærket forstod. Man ser derfor ogsaa af opbevarede Beretninger fra den Tid, at han havde været glad over at kunne hilse paa Landsmænd, og at han gjorde sig al Umage for at gøre Opholdet i Peking saa behageligt for dem som bare muligt. Hollænderne troede derfor, at de i ham havde faaet fat i en god Fortaler. Schall havde imidlertid ogsaa andre Forpligtelser, og disse vejede tungere i Vægtskaaalen. I Lighed med de andre Jesuitermissionærer følte han sig med god Grund i Taknemmelighedsgæld overfor Portugal,

Fortsættes Side 511

Liturgisk Kalender

Aug.:

11. S. 13. Søndag e. Pinse (699);
2. St. Tiburtius og St. Susanne (1041), 3. Om de helliges Forbøn ([120]),
4. Om Fred.
12. M. St. Clara (1042); 2. Om Fred.
13. Ti. † St. Hippolyt og St. Cassian (1042); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg,
4. Om Fred.
14. O. Vigilie (1043); 2. St. Eusebius ([47]), 3. Den Helligaand ([120]), 4. Om Fred.
15. T. MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN (1044).
16. F. St. Joachim (1047).
17. L. *) St. Hyacinthus (1049); 2. Marias Optagelses Oktav (1044), 3. St. Laurentii Oktav (1049), 4. Om Fred.
18. S. **) MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN (1044).

*) Vigilie-, Faste- og Abstinensdag.

**) Søndag den 18. August afholdes i alle Kirker og Kapeller den 3. Kollekt for Ansgarius-Bonafacius-Foreningen.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk Fortsættelseskursus

Bodens Sakramente

Det er fælles for alle Mennesker at være kede af det gale, de har gjort, gerne ville gøre det godt igen og være besluttet paa for Fremtiden at undgaa saadanne urigtige Handlinger. I Bodens Sakramente tjener disse kendte menneskelige Tilstande til at bringe Mennesker tilbage til deres rette Maal, til Gud.

Desværre gør vi Gud imod ved at vende ham Ryggen for at følge vor egen Vilje. Naar saa den Lidenskab, der drev os til Oprør, atter dør bort, fyldes vi med Beklagelse, ønsker at genoprette Skaden og haaber paa Fremtidens Chancer for at gøre det bedre. Vi er saaledes »naturligt bodfærdige« for vore Synder, men Vanskeligheden er den, at det er den Uendelige, vi har gjort imod, og at ingen endelige Bestræbelser (og mere kan selv de bedste menneskelige Anstrelgelser ikke være) vil kunne frembringe en Anger og en Sone, der er tilstrækkelige. Disse Bestræbelser vil heller aldrig kunne hidføre Tilgivelse for den øvede Uret. Derfor er det, at Gud har draget Omsorg for Syndens Tilgivelse — især gennem Daabens og Bodens Sakramenter.

Boden er det Sakramente,

hvorved de Synder, vi har begaaet efter Daaben, bliver tilgivet. Boden gør dertil Brug af vor menneskelige Anger og Sone, og ved at give dem overnaturlig Kraft og Virkning, hidfører den gennem dem og Præstens Absolution, at Gud tilgiver os de Synder, vi har begaaet. I Tilfælde af Dødssynder befrier Sakramentet os ogsaa for vor Skyldighed til at gøre fuld (d. v. s. evig) Bod for dem.

Det er den bodfærdiges Akter, der er Sakramentets »Stof«. Blandt dem er den vigtigste Sorgen over de begaaede Synder, d. v. s. at man vender sig bort fra og nærer Afsky for det, der var forkert i ens Handling, og dermed naturligt ogsaa er besluttet paa ikke at gentage Synden. En saadan Sorg kaldes Anger, og hvis Motivet til den er Tanken om, at Gud, som vi saaledes har gjort imod, er Godheden selv, kaldes vor Anger fuldkommen. Er Motivet mindre ædelt, f. Eks. at vi husker paa, hvilken Straf Synden fortjener, kaldes Angeren ufuldkommen.

Forskellen mellem fuldkommen og ufuldkommen Anger er vigtig, for en fuldkommen Anger er af selve sin Natur uforænelig med et fjendtligt Forhold

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19).

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annoncestjelling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør,
Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg,
Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København,
Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

til Gud. Vi kan ikke samtidig være Guds Fjender og fortryde vort Fjendskab for Guds uendelige Fuldkommenheds Skyld. Hvis vor Anger er fuldkommen, bliver vore Synder tilgivet alene derved, uden Hensyn til hvor stor den Ondskab var, der inspirerede dem og lod os begaa dem. Anderledes med den ufuldkomne Anger. Hvor oprigtig Angeren og Beslutningen om Forbedring end er, saa er der i dette Tilfælde ogsaa iblandet en vis Omsorg for os selv, vor egen Sikkerhed eller Lykke. En saadan Anger skyldes ikke ren Kærlighed, og det ufuldkomne i den maa erstattes af noget, der føjer sig til den, en Akt af guddommeligt Højsind, som udfylder, hvad vore egne Bestræbelser mangler i Kærlighed til Gud for Guds egen Skyld. Dette yderligere giver Bodens Sakramente. Anger (i hvert Fald en ufuldkommen) er en væsentlig Del af Bodens Sakramente og maa være faktisk til Stede som Sakramentets nødvendige »Stof«, naar det skal modtages.

Sakramentets »Form« er Absolutionen, der gives af en retteligt befuldmægtiget Præst med Ordene: »Jeg løser dig fra dine Synder i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.« Den Præst, der udtaler disse Ord og dermed »løser« Synderen fra hans Synder, maa ikke blot være retteligt ordineret, men desuden befuldmægtiget til at meddele Syndsforladelse. Syndsforladelsen hører nemlig til Kirkens Jurisdiktion, og selv om den meddeles ved Evner, Præsten har modtaget i sin Ordination, behøver han for gyldigt at kunne gøre Brug af disse Evner en yderligere Autori-

sation fra Jurisdiktionens Indehavere, d. v. s. fra Biskopperne eller den højeste Myndigheds Indehaver, Paven.

Skal Sakramentet modtages og Synderne derved forlades, maa der altsaa findes Anger (i hvert Fald en ufuldkommen) samt Absolution. Der er imidlertid en tredje Bestanddel, der er lige saa nødvendig, blot ikke nødvendig paa samme Maade. Det er Bekendelsen; Synderens Tilstaaelse overfor Præsten af alle de Dødssynder, han ved tynger hans Sjæl i det Øjeblik, han nærmer sig Sakramentet. Denne Bekendelse er en nødvendig Bestanddel (d. v. s. ellers kan Sakramentet ikke modtages), i Fald den er fysisk mulig. Det kan ske, at den ikke er det: i Tilfælde af alvorlig Sygdom; i Tilfælde af Døvstumhed, og hvis et meget stort Antal Mennesker trænger til Sakramentet, men Tiden er kort, saa det er umuligt at høre hver enkelt Bekendelse. I saadanne Tilfælde er Anger og Absolution lige saa nødvendige som ellers, men Bekendelsen er kun nødvendig som en Hensigt om at ville bekende Synderne, saa snart Lejlighed byder sig. Der bestaar dog stadig en Forpligtelse til at bekende alle de Dødssynder, der ikke ved Bekendelse er gjort til Genstand for Sakramentets udslættende Virkning, selv om disse Synder er blevet tilgivet uden denne Bekendelse i de nævnte Omstændigheder. Samme Forpligtelse paahviler dem, hvis Dødssynder er blevet tilgivet ved en Akt af fuldkommen Anger.

Synderen angreer, bekender sin Synd og bliver retteligt løst fra Synden. Tilbage er der Plig-

ten til at yde en Slags Sone. Det er Sakramentets fjerde Bestanddel og bestaar i omhyggelig Udførelse af den Bodsøvelse, Præsten paalægger, før han giver Absolutionen. Bodsøvelsen bestaar i at bede visse Bønner eller udføre visse gode Gerninger. Ved sin Forbindelse med Sakramentet har denne Bod en langt større Værdi og medfører langt større Fortjeneste, end de samme Bønner eller gode Gerninger har, naar de ikke er forbundet med Sakramentet. Men eftersom den Bod, Præsten paalægger os, ikke altid yder fuld Sone for vore Synder, maa vi føje yderligere gode Gerninger og Bodsøvelser til og forsøge at vinde Aflad.

Philip Hughes.

Hil dig, Maria!

„Det Hellige, som skal fødes af dig“

IV

En tredobbelt, forsøgsvis opstillet Forklaring vilde gøre det sidst nævnte Hovedpunkt (Marias stedseværende Forældreskab i Forening med Gud Fader) endnu mere klart. Vi kan tænke os en Kvinde blive gjort til Moder ved Guds umiddelbart frembringende Handling som allerede nævnt; i det Tilfælde vilde den Moders Barn ikke være guddommeligt, men menneskeligt. Dernæst kan tænkes en guddommelig Persons Undfangelse i en Kvindes Skød, som det fandt Sted ved Menneskeblivelsen, dog saaledes at Kvinden kun var formidlende til Frembrin-

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

gelse af Legemet. I et saadant Tilfælde vilde det være guddommeligt Moderskab i den mest indskrænkede fysiologiske Forstand. For det tredje er der den herlige Mulighed af fuldstændigt guddommeligt Moderskab med alle de Naadegaver og Fortrin, Rettigheder og Herligheder, som tilkommer den, der fuldt ud deler Forældreskabet overfor den menneskeblevne Gud med Gud Fader. Dette er Marias Moderskab; dette er Betydningen af Elisabets Hilsen til Maria, eller snarere den Hellig Aands Hilsen gennem Elisabets Mund, dengang hun opfyldt af den guddommelige Aand højlydt raabte: »Velsignet er du iblandt Kvinderne, og velsignet er dit Livs Frugt! Hvormed har jeg fortjent, at min Herres Moder kommer til mig?« (Lk. 1,42 f.). Elisabet var den første Skabning, der kaldte Maria Guds Moder; hun skænkede os Menneskesprogets største Ord: Guds Moder. Ærkeenglen havde sagt det, men kun underforstået; Elisabet, den lykkeligste blandt menneskelige Mødre, har den Forret, at hun som den første har udtalt Ordet »Gudsmoder«. Naar hun desuden i samme Aandedræt kalder Moderen og Frugten af Moders Skød »velsignet« og saaledes yder een og samme Lovprisning til de to Liv, som endnu ikke var adskilte, da giver hun os en Grund mere til at sige, at Marias Moderskab var blevet løftet op i det guddommelige Plan af Værdighed og Fuldkommenhed, hvor een og

samme Velsignelse favner Moder og Barn i en uforlignelig Hellighed.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

MINDEGAVE

til Pastor v. d. Kettenburg

I Anledning af Pastor v. d. Kettenburgs Forflyttelse er der blevet foretaget en Indsamling blandt Medlemmer af St. Ansgars Sogn, som kunde ønske at overrække deres hittidige Sognepræst en Hædersgave som Udtryk for deres Hengivenhed og Taknemmelighed for hvad han har været for dem. Til Trods for Ferietid og i al Almindelighed daarlige Tider, lykkedes det at indsamle mellem 7 og 800 Kr. Efter en Del Snak frem og tilbage om den mest hensigtsmæssige Gave, blev det besluttet at overrække Pastoren selve Summen ledsaget af en kunstnerisk udført Adresse og lade ham selv bestemme om Anvendelsen 'til et opfyldt Ønske'.

Overrækkelsen fandt da Sted den 2. August i Pastorens nye Bopæl paa Hospitalet i Griffenfeldts-gade. Omslaget til Adressen bestod af en Mappe i rød Maroquin udført af Frk. Crone. Selve Adressens Tekst var udført i haandskrevne middelalderlige Bogstaver og omgivet af en Ramme udført i Guld, Touche og Vandfarve kopieret efter et middelalderligt Manuskript i British Museum. I Rammen var indflettet Miniaturer forestillende Kuppelwiesers Madonnabillede fra Alteret i St. Ansgar og selve Kirkens Facade. Dette Arbejde var udført af Frk. Lindholm. Det turde vel være overflødig at tilføje, at

begge de unge Damer har arbejdet uden noget som helst Vederlag, hverken for Arbejde eller Materialer.

Adressen havde følgende Ordlyd:

»Det er med oprigtig Sorg, at vi Medlemmer af St. Ansgars Sogn har modtaget Meddelelsen om, at De, som i saa mange Aar har virket iblandt os, nu skal forlade os. Vi føler derfor Trang til at give Udtryk for den Agtelse og Hengivenhed, vi altid har næret for Dem, ikke blot fordi De har været en nidkær Præst, men ogsaa fordi De altid satte hele Deres Person ind for det, som De ansaa for Sandhed og Ret. Men vi har ogsaa lært Dem at kende som en Mand opfyldt af Godhed og Hjælpsomhed for alle trængende og lidende, og naar vi derfor beder Dem modtage vedlagte beskedne Gave, saa lægger vi Vægt paa at fremhæve, at den i væsentlig Grad udgøres af smaa Bidrag fra de mindre bemidlede i Sognet, som herved har villet give Dem et Bevis for deres Taknemmelighed for alt, hvad De har været for dem.«

Herefter fulgte Listen paa de 105 Bidragydere Navne. Pastoren var øjensynlig dybt rørt over dette Bevis paa hans tidligere Sognebørns Erkendtlighed og bad om, at det paa en eller anden Maade maatte blive tilkendegivet Bidragyderne, hvor taknemmelig han var og meddele dem, at han vilde bede for dem i Messens Memento. Da det i Samtalens Løb blev omtalt, at det havde været paa Tale at bringe en Gengivelse af Adressen i »Ugebladet«s Spalter, men at det paa Grund af de sarte Farver havde vist sig at være ugørligt, udtalte Pastoren, at han med Glæde vilde fremvise den for de Bidragydere, der vilde komme og besøge ham i den Anledning, ligesom han overhovedet haabede, at hans tidligere Sognebørn ikke vilde glemme ham, men en Gang imellem komme og se til ham paa hans nuværende Bopæl.

<p>Solbjerg</p> <p>Central 2712</p> <p>MÆLK . FLØDE SMØR . DESSERT-IS</p> <p>Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag</p>	<p>KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI</p> <p>KUL KØK KOKS</p> <p>NØRREGADE 15 TELF. 9270</p>
	<p>N. P. Rostrup</p> <p>Katolske Begravelser</p> <p>30 Aars Erfaring Valkendorfs-gade 34-36 Tlf. 778 - 728</p>
<p>Køb hos vore Annoncører</p>	<p>G. Garth-Grüner</p> <p>Landsretssagfører</p> <p>Frederiksholms Kanal 6, Kbh. Tlf.: 12,166 og 12,161</p>

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materialer, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemoegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

Den 10. August fylder Skt. Knuds Menigheds ældste Medlem, Former Oskar Fristrøm, 90 Aar. Fristrøm er født 1850 i Tofte paa Gotland, han kom som Sømand til Svendborg, hvor han blev gift med en Katolik og nogen Tid efter optaget i Kirken. I over 50 Aar var Fristrøm, der senere tog Arbejde i Byen som Former, et trofast Medlem af Menigheden, hvis Vækst og Udvikling han har oplevet lige siden Kirkens Indvielse i 1887.

Efter Hustruens Død blev han ensom, da ingen af Familien bor i Svendborg, men han bevarede sit gode Humør og friske Sind. Gamle Fristrøm passer stadig sit Hjem selv, gaar daglig sin raske Tur uden at bruge Stok og er levende interesseret i alt, hvad der foregaar i Byen og i Menigheden. Til Trods for sin høje Alder hører Jubilaren stadig til de »faste« Kirkegængere baade i Højmesse og ved Fælleskommunionen. Sker det en sjælden Gang, at hans faste Plads er tom, saa siger hele Menigheden: »Nu maa gamle Fristrøm være syg.« Men det varer ikke længe, da er gamle Fristrøm

der igen, hilser velfornøjet paa sine »gamle« Venner, Børnene paa Legepladsen, og indtager sin Plads i Kirken 5 Minutter før »Asperges« — et sjældent smukt Eksempel paa Pligtopfyldelse og Trofasthed.

Vi siger hjertelig til Lykke og ønsker Jubilaren fremdeles en glad og fredfyldt Livsaften.

B. H.

Strid med Hollænderne

fortsat fra Side 507

der havde stor Andel i, at Missionen her i Østen ikke alene kom i Gang, men ogsaa havde faaet Udviklingsmuligheder. Desuden drejede det sig om den katolske Kirkes hele Velfærd paa disse Kanter. Paa dette Omraade var de kalvinistiske Hollændere rene Fanatikere, thi naar de her i Østen havde faaet sat sit fast paa en eller anden Plads, bestod deres første Handling altid i at tilintetgøre den stedlige katolske Mission.

Det var altsaa ikke saa underligt, at Pater Schall satte Himmel og Jord i Bevægelse for at afværge den truende Fare. Efter uendelig Møje og vidtløftige Underhandlinger med Regeringsmedlemmer samt fortrolige Samtaler med Kejseren naaede Pater Schall sit Maal. Efter at have opholdt sig i Hovedstaden fra den 17. Juli blev Gesandtskabet den 16. Oktober — under Iagttagelse af alle Høflighedsregler — sat paa Porten. Hollænderen Joan Nieuhof betror os i en af ham Aar 1670 forfattet Bog om den mislykkede Ekspedition, at den havde været en nederdrægtig dyr Historie. Totaludgifterne beløb sig nemlig til intet mindre end 98.831 Gulden, 5 Stüber og 8 Pfenning. At Hollænderne skød Skylden for det jammerlige Resultat paa

Jesuitterne — og specielt paa Pater Schall — var saare rimeligt, og det er der ikke Grund til at laste dem for.

Fort sættes

Hertug Knuds Division

Dette skrives umiddelbart efter at II Absalon Trop startede paa sin Sommertur Sjælland rundt. Det regnede lidt, men Humøret var højt hos alle Deltagere, som med Forventning saa hen til den kommende Tids mange Oplevelser. Paa Lørdag/Søndag følger Resten af Lejrdeltagerne efter og mødes saa med deres Kammerater paa Falster.

Om fjorten Dage skal saa komme den lovede Beretning om Lejrene i Horns Herred.

Engang i Slutningen af Juni afholdt D. K. K. F. med velvillig Assistance af Røde Kors og Læger en Samariterøvelse i Haven til Præsteboligen, Bredgade 64, og ved denne Lejlighed optraadte en hel Del Spejdere fra forskellige Tropper som »Ofre«, paa hvilke en meget dygtig Sminkør havde camoufleret alle mulige Ulykkestilfælde, saasom Kraniebrud, brækkede Lemmer, Forbrændinger o. m. a. — Efter Øvelsen gennemgik Lægerne alle Behandlinger, roste og kritiserede, og ved den afsluttende »Parade« udtaltes Haabet om et kommende Samarbejde mellem D. K. K. F.s Røde Kors Sektion og Spejderne.

Sct. Ansgars Trop har med sin Kapellan i Spidsen været paa Høstarbejde. Det drejede sig baade om Høhøst og Bærplukning paa Rygaard, hvor Spejderne har givet Søstrene en Haand med i Arbejdet.

Den nyviede Pater, Troppassistant i II Absalon Trop, Georg Heggum, læste Søndag den 28. Juli sin første Højmesse i Jesu Hjerter Kirke. Der var mødt Repræsentanter fra næsten alle Divisionens Tropper med Fane og Standere for at hilse paa og lykønske deres gamle Spejderkammerat.

Nu er Skolernes Sommerferie jo snart forbi, og vi haaber da at kunne sætte ind med en kraftig Agitation for vort Ulve- og Spejderarbejde.

D. C.

Robinson, Andersen & Co. A/S

Hellerup

Export af friske og preservede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Kolding

For første Gang har vi her i Kolding haft Exercitier for Damer og unge Piger.

Exercitiemesteren var vor Sognepræst, der holdt 10 ret alvorlige, men i højeste Grad praktiske Foredrag for os.

Exercitierne begyndte Søndag Aften og afsluttedes meget højtideligt Fredag Morgen, efter at den apostoliske Velsignelse var givet Torsdag Aften.

Under dette har der været næsten 250 Personer til Stede (det sammenlagte Tal for alle Møder), der med stor Interesse og Opmærksomhed fulgte Sognepræstens grundige Gennemgang af de evige Sandheder.

Nogle Herrer var »misundelige« og mente, at de lige saa godt kunde trænge til en saadan aandelig Ferie; men de blev tilfredsstillet med Løfte om, at de til sin Tid ogsaa vil faa det.

Gid nu vore gode Forsætter og nye Iver ikke alt for hurtigt bliver opslidt. H.

Sygeplejerske-Forbundet

Møde hos St. Liobasøstrene,

Kollegievej 4 A

Torsdag d. 22. August Kl. 20

Sygeplejerske Ellen Møller fortæller om katolske Sygeplejerskers Sammenslutninger i andre Lande. Dr. Wanscher vil oplyse os om den katolske Lægeforening »Stenos-Gildet«, dens Maal, og hvordan den arbejder. En Sygeplejerske vil underholde os med Sang.

Løvrigt er Ordet frit! Vi vil gerne benytte den Aften til sammen med Kolleger at drøfte Planer for Vinterhalvaaret.

Indmeldelse som Medlem i Sygeplejerske-Forbundet kan ske den Aften.

Pater Rektor Coenen slutter med Andagt og sakramental Velsignelse.

Alle Sygeplejersker og Elever er hjerteligt velkomne!

Jubilæum

Søndag den 11. August har Frk. A. Urbaneic 15 Aars Jubilæum

som Husholderske hos Pastor Rijkevorsel, Kolding.

St. Ansgars Kirke

Hverdagsmessen, der før i Tiden begyndte Kl. 8¼, vil fra og med Mandag den 12. August begynde Kl. 8. — Søndag den 18. August fejres Mariæ Optagelse med Levitmesse Kl. 10.

Immaculata Kirken

Gudstjenester d. 15. August, Mariæ Optagelse. Første Messe Kl. 5,45. Pontifikalmesse Kl. 7,30, hvorefter Iklædning og Løfteaflæggelse.

Sakramentskirken

I August Maaned træffes Sognepræsten, Pastor Cay Benzon hver Dag (undtagen Tirsdag) Kl. 17—19 paa Katolsk Centralskoles Kontor, Nørrebrogade 27 B, 2. Sal (Tlf. Nora 6166).

Vikariatets Regnskabsfører

Pastor P. Andreassen er bortrejst fra 11. August til 11. September inclusive.

Benediktinerindernes Klosterkirke, Jagtvejen

En Ministrant søges til Konventsmessen Kl. 8 hver Dag.

Sankt Knuds Skole

Stenosgade 4, eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole. Katolske Elever, som ønskes optaget i 1. Under-Klasse efter Sommerferien (15. August), bedes indmeldt nu hos Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

Katolsk Centralskole

Nørrebrogade 27 A og B, Under-skole og eksamensfri Mellemskole for katolske Dreng og Piger. Indmeldelser modtages paa Skolens Kontor, Nørrebrogade 27 B, 2. Sal, Tlf. Nora 6166.

Ekspeditionen af Katolsk Ugeblad

og det apostoliske Vikariats Bog-lager flyttes i nærmeste Dage fra Bredgade 64 til Boyesgade 8 A, St.

Dygtig Husassistent

søger midlertidig Plads straks. (Kan daglig Madlavning). Billet mrk. 875 modtager Annonceeks-peditionen, Klosterstræde 23, København K.

Møbleret Værelse

I Nærheden af katolsk Kirke paa Frederiksberg er hyggeligt, møbleret Værelse med Central-varme til Leje. Billet mrk. 876 modtager Annonceeks-peditionen, Klosterstræde 23, København K.

AALBORG Aalborg's katolske Begravelseskontor Jens Bangsgade 8 Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 20 68 . 22 89	NYBORG Drewsen & Nellemann Isenkram . Telf. 25
M. Thomsen Støtt Entreprenør og Murermester Kong Christians Allé 6 Telefon 1992	ODENSE Junker-Drejøe Kolonial . Delikatesser Nørrebro 49 . Odense Lev. til Sct. Josephs Hospital
C. Andersen & Søn Dannebrogsgade 6 . Telefon 698 Alt Terrazzoarbejde udføres	SVENDBORG SVENDBORG Avena Maltöl (HAYRE-SUNDHEDSØL)
NAKSKOV Chr. Steffensen HERREEKVIPERING Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør	C. Hansen Bageri og Conditori Møllergade 67 . Telefon 1258 Leverandør til Sct. Maria Hospital
NYBORG A/s Nyborg Kulforretning Lauritz Nielsen Kul, Koks, Briketter Strandvejen . Telf. 106 Leverandør til Stella Maris	Brdr. Joh's og Emil Franke Slagtermestre Leverandør til Sct. Maria Hospital
Køb hos vore Annoncører	Støt Frank Andersens Fond Postgiro 1087

Naar Mennesker mødes

Naar to Mennesker mødes, skulde man tro, at det altid maatte gaa, som naar to Stjerner mødes. Hvilket Under, at to Verdener har fundet Vej til hinanden i et uendeligt Rum med uendelig mange Veje!

Men Mennesker er større og rigere Væsner end nogen Stjerne. Hvert Menneske er et Kosmos af grænseløs Dybde og Vidde. Og naar saa to saadanne Verdener mødes —! Enten maa der ske en frygtelig Katastrofe eller et Livets Under, hvor et nyt Kosmos opstaar af de to Verdeners Møde.

Saadan et Under var det, da Jesus og Johannes mødtes, da Maria og Elisabeth mødtes.

Men for det meste sker der intet, naar to Mennesker mødes. Enten gaar de blinde og stumme forbi hinanden, højst en kort Præsentation, den ene mumler et Navn, som den anden ikke faar fat paa, og saa har de allerede glemt hinanden igen. Og selv naar Mennesker i længere Tid gaar Side om Side, lever sammen, paa samme Arbejdsplads, i samme Hus — saa sker der heller ikke noget, de forbliver ligesaa uberørt af hinanden som to Sandskorn, der tilfældig er blevet Naboer. Og sker der endelig noget, saa er det kun paa Overfladen: de snakker sammen, holder hinanden med Selskab, skændes og strides, viser hinanden smaa Opmærksomheder eller ærgrer hinanden. I Dybet af deres Væsen sker der intet. Skilles de en

Dag, er det blot et kort Farvel — saa er alt glemt.

Langt de fleste Mennesker bliver ligesom revet itu af Hverdagens Smaatterier. De gaar op i Sladder, Snak, Intriger, eller blot i det at komme sammen med andre. Og de bliver bare mindre, snævrere og mere bundne af det.

Og dog kunde der i disse Hverdagens Møder ske noget, der naaede ind til Sjælens Grund. Det er jo Menneskets store Kunst, at det af smaa og ubetydelige Ting kan skabe noget stort, noget helligt og evigt. Alle disse jævne Samtaler, lidt Høflighed, maaske Smaaærgrelser, som de nu forekommer mellem Husfæller, Arbejdskammerater og Medpassagerer — dem kan et fint og rigt Menneske optage i sig, skabe dem om til smaa udsøgte Kunstværker af Taalmod, Hensyn, Finfølelse, Højsind, Kærlighed, personlig Kraft.

Der er Mennesker, hvis Sind er som en frugtbar Ager, hvor hvert Frø straks modtages og bringes til at spire, Mennesker, der paa næsten genial Maade kan lade sig inspirere og befrugte. Et Sammentræf med en tilfældig Person, som ikke engang behøver at være dem overlegen i nogen Retning, hverken aandeligt eller etisk, bliver dem en Inspiration, giver dem en Værdi. De behøver ikke engang at tale sammen — blot det at lægge Mærke til den anden, stille at tage Vare paa hans Væsen

eller lydløst gaa forbi, det er nok til, at en Tanke, en Kraft slaar Rod i dem og bliver levende. Det kan være en tilfældig Samtale med en Arbejdsmand, en Tjenestepige, en Arbejdsløs eller et Barn, og alligevel kan der ud af den vokse en ny Erkendelse, en Erfaring, en Beslutning, ja en god Gerning, en Udvidelse af deres Sind.

Denne stille, næsten umærkelige Indflydelse udefra gaar for sig, uden at et saadant Menneske mister sig selv eller sin egen Fasthed eller et eneste Øjeblik opgiver sin Omtanke eller Kritik. Det er en særlig Evne til at optage det fra andre, der er i Slægt med en selv, og lade det være, som er skadeligt eller farligt.

.....

Et Møde mellem Mennesker kan blive bestemmende for hele deres Skæbne, gribe ind i deres Liv og revolutionere det. En saadan Omvæltning sker kun for den karakterfaste. Netop Mennesker, der er fast forankret i sig selv, kan komme ud for et skæbnesvangert Møde, der ligesom løfter dem af Hængslerne, forvandler hele deres Tanke og Sind, deres inderste Væsen — til det gode eller maaske til det onde.

Undertiden er det, som om Lynet slaar ned. Et hidtil fremmed Menneske staar foran en, Øjnene mødes et Sekund, et ligegyldigt Ord veksles — saa er det store, det usandsynlige og utro-

Fortsættes næste Side

Horisonten rundt

Den københavnske Skolesag

Fra Undervisningens Begyndelse nu efter Sommerferien er Nyordningen af vore katolske Skoleforhold i København ført til Afslutning. Katolsk Central-skole, der i April blev oprettet ved Sammenslutning af Sognekolerne i Rosenkrans- og Sakramentsognet, har nu ogsaa overtaget Undervisningen af Børnene fra St. Ansgars Sogn, saaledes at den er Fællesskole for alle Hovedstadens Børn nordenfor Broerne til Amager.

Til Oplysning for Forældrene giver vi en Oversigt over Hovedstadens Skoler (København og Frederiksberg Kommuner).

For alle Børn i *St. Annæ Sogn* (Amager) er der Sogneskolen i Hans Bogbinders Allé. Den omfatter baade Underskole, Eksamensfri Mellemskole og Eksamens Mellemskole.

I de øvrige københavnske Sogne er der:

Centralskolen paa Nørrebro-gade, omfattende Underskole og Eksamensfri Mellemskole

og desuden en »højere« Skole for Drengene (*St. Knuds Skole* i Stenosgade) og to for Piger (*Institut S. Joseph* paa Østerbrogade og *Institut Jeanne d'Arc* i Frederiksberg Allé). Disse tre Skoler har Underskole og Eksamens Mellemskole plus Real-klasse.

Centralskolen er fortrinsvis beregnet for de Børn, der ikke skal i Eksamensskolen, og for hvem den moderne eksamensfri Mellemskoleundervisning nu er indført. De højere Skoler er derimod fortrinsvis beregnet for dem, der skal fortsætte til Mellemskole (og Real) Eksamen. Dog optager Centralskolen i sin Underskole alle katolske Børn, og efter 5. Klasse kan de dertil egnede aflægge Mellemskoleprøve og gaa over i en af de højere Skoler. Ligeledes kan Elever fra disses Underskoler fortsætte i Centralskolens eksamensfri Mellemskole.

De forskellige Skoler er at betragte som samarbejdende Dele af vort fælles katolske Skolevæsen i Hovedstaden, og ved Henvendelse til en af Skolerne kan Forældrene faa al mulig Vejledning til Valg af den Skole, der vil være bedst egnet for netop deres Børn.

Lidt Arbejde med Saksen

I »Social-Demokraten« refererede forleden Harald Bergstedt et Radioforedrag af Holger Rosenberg: »... det engang saa berømte, vældige Kulturfolk Inkafolket, som de spanske Præster myrdede ned for Fode efter Amerikas Opdagelse.« Ved Lejlighed udbeder vi os Bevis for, at de spanske Eventyrere, der fo'r saa haardt frem mod det (forøvrigt ikke helt hyggelige) Inkafolk, var Præster.

Paa Rønshoved Højskole har Valgmenighedspræst Carl Hermansen talt om Idealismen og bl. a. sagt, at den »kan dog ikke undgaa at blande Pavens Løgn sammen med Kristendommen« (ved at »faa Mennesket til at søge at lægge en Alen til sin Vækst«). Af det følgende fremgaar, at det gale er Idealismens Tro paa, at »Mennesket er et frit Væsen«. Saa har Luther alt-saa stadig ortodokse Tilhængere, der kalder Troen paa Viljens Frihed for Pavens onde Løgn.

Paa Liselund har Anders Nør-gaard holdt Tale og har ogsaa beskæftiget sig med »Romerkirkens Vildfarelser«. Ifølge ham er det gale det, at Kirken »ikke vilde nøjes med Ordet, men maatte have en Person som Mellemand mellem Gud og Mennesker«. Vil det mon sige, at »Vildfarelsen« er vor Tro paa Kristus, Ordet der blev Kød? Romerkirkens Vildfarelse synes at bestaa i, at den er *Kristendom*.

Og Pastor Arnberg har stillet følgende Forslag til kirkeligt Dekret om Vielse af Fraskilte:

»Ethvert Menneske kan een Gang — og aldrig mere — staa for Alteret i en Kirke og aflægge Løfte om i gode og onde Dage at ville leve sammen — — Gaar et Ægteskab i Stykker — — og vil man giftes igen, maa det ske ved borgerligt Ægteskab — — de, der har Hjertets Trang til at faa Gud med ind i dette Forhold, er velkomne hos Kirken ved dens Nadverbord. Et borgerligt indgaaet Ægteskab, efterfulgt af Altergang, er en langt værdigere og sandere kristen Adfærd end en gentagen kirkelig Vielse.« Det kommer maaske i og for sig ikke os Katoliker ved, hvordan Folkekirken vil ordne sine Sager, men vi bliver saa ofte bebrejdet »Juristeri« i vor katolske Moral, at vi har svært ved at tilbageholde et Spørgsmaal: hvad er saa dette?

Præstendævnelse

Pastor *Knud Ballin* er fra 15. August udnævnt til Pastor Cay Benzons Efterfølger ved St. Antoni Kirke i Brønshøj.

Ugebladets Ekspedition

Bladets Ekspedition er nu flyttet til Boyesgade 8 A, St. t.h. Telefonnummeret er Eva 1898 og Kontortiden som sædvanlig fra Kl. 3 til 5.

Naar Mennesker mødes

fortsat fra Side 513

lige hændt. Saadan var det, da Jesus mødte sine Disciple. Han saa paa dem, sagde maaske et Par Ord: Følg mig, eller: Saulus, hvorfor forfølger du mig?

Men Virkningen kan ogsaa være langsom, en Vækst som en Plantes. Først gennem lange Aar bliver Indflydelsen saa stærk, at den ændrer Menneskets Livsretning, gennemtrænger dets inderste Væsen.

Peter Lippert S. J.

PATER HAUSMANN *in memoriam*

I Stenosgade vajede i Søndags Skolens Flag paa Halv. Med Vemod sagde Kirkegængerne: Saa er han altsaa gaaet bort, den gode, nidkære Pater Hausmann, for hvem vort Hjerte længe har bævet i Frygt og Haab. Ja, Pater Hausmann er gaaet bort, men det Minde, han efterlader sig, lever videre og taler som før sine klare, bestemte Ord til Oplysning, Oprejsning, Opmuntring. Nu er han død — ikke som hin Sommeraften for mange Aar tilbage, da Kollegiet i Ordrup havde Flaget paa Halv. Pater Hausmann var syg dengang, og hans Tilstand vakte Bekymring. En brav Protestant, hvis Dreng vi havde paa Skolen, kom op til mig og spurgte bekymret, om Pater Hausmann var død. Jeg fortalte ham, at vi lige havde faaet Meddelelse om, at Paven var gaaet bort. — Naa, er det kun Paven? Ja, undskyld, Hr. Pastor. Jeg er jo Protestant, og Paven betyder ikke saa meget for mig som mine Drenges elskede Lærer.

Skal der skrives et Mindeord om den afdøde, hans Person og hans Virke, saa kunde der staa som Generalnævner det Motto, der findes i en Bog om Lacordaire: »Plus dur que le diamant et plus tendre qu'une mère«

(Haardere end Diamanten og ømmere end en Moder).

I Pater Hausmanns helstøbte Personlighed, synes jeg, fandtes denne særlige Blanding af Fasthed og Kærlighed. Hvem der har været sammen med ham i de sidste 40 Aar, kan bevidne det.

Pater Hausmann var født i Ernst, en saakaldt »Weindorf«, ved Mosel, vest for Koblenz. Fra Geografitimen og maaske ved Selvsyn kender vi lidt om Eifels og Hunsrücks barske Natur, der uden Tvivl sætter sit kraftige Alvorsmærke paa Beboerne.

I Jesuiterkollegiet i Feldkirch afsluttede Pateren sine Gymnasiestudier. Fra hans daværende Kammerater ved vi, at han i alle Henseender var en Mønsterelev, der ogsaa kunde gøre sig gældende paa Legepladsen.

I 1887 indtraadte han i Jesu Selskab. I August 1891 kom han som ung Lærer til Sankt Knuds Skole i Stenosgade. Man siger, at han, ligesom senere i Ordrup og atter i København, var en dygtig, samvittighedsfuld Lærer, med Forstaaelse for Børnene, fast og bestemt i sine Krav. I 1895 afløstes han af daværende Frater Sialm, og saa tog han ivrigt fat paa de filosofiske og teologiske Studier og den øvrige Forberedelse til Præstevielsen i Valkenburg. I 1903 kom han til Ordrup som Minister, og i 1905 blev han Rektor ved Kollegiet. Det var hans Initiativ, der bragte Kollegiet Dimissionsret som anerkendt Eksamensskole. I 1919 blev han kaldt til Holland, men vendte tilbage til Danmark midt i Tyverne for at overtage sit vanlige Arbejde i Sankt Knuds Skole. Her fik snart den egentlige Præstegerning Overtaget: Skriftebørn, Konvertit-

Fortsættes Side 525

Ny Artikelserie om vore Helgener:

„Usædvanlige Herrer og Damer“

For nogle Aar siden blev jeg anmodet om at holde godt en halv Snes Radioforedrag om de katolske Helgener. De maa have vakt en vis Interesse, for jeg husker, at det tog mig over to Maaneder at besvare Breve i Anledning af Foredragene, og da de skulde udgives i Bogform, var to hele Oplag udsolgt pr. Forudbestilling, før Trykningen var begyndt. Pressen var helt igennem venlig — selv om et enkelt meget protestantisk Blad kaldte Foredragenes Genstand nogle »usædvanlige Damer og Herrer«. Om den henrivende Duft, der er ved Udtrykket »*unusual ladies and gentlemen*«, kan gengives paa noget andet Sprog, ved jeg ikke, men jeg tvivler om det.

Helgener upopulære i Danmark?

Af flere Grunde var jeg ked af at høre, at Helgenerne ikke

skal være ret »populære« blandt danske Katoliker. Jeg maa indrømme, at ogsaa engelske Katoliker er bagud med deres Hyldest, undtagen til de (tør jeg sige uundgaaelige?) tre: St. Josef, St. Antonius og St. Thérèse fra Lisieux. Jeg har endogsaa povet at sige, saa højt jeg kunde, at vi ikke fortjente at faa vore Martyrer kanoniseret, saa lidt Opmærksomhed vi viser dem! I England finder vi dog Trøst deri, at Andagten til vore gamle Guds Moder-Helligdomme, især Walsingham, oplever en meget kraftig Fornylse. Har Danmark en særlig bekendt Guds-Moder Helligdom? Gør i saa Fald meget ud af den!

Friskere Helgenskildringer

Maaske en saadan Apati overfor Helgenerne især skyldes tre Hovedaarsager. For det første er

Traditionen med Vold blevet afbrudt. Hvor den har levet videre, saasom i Spanien, Italien eller i særlige Egne, hvor Helgenen levede og arbejdede og var en »kendt Skikkelse«, finder vi stadig, at Folk med Glæde knæler foran Statuen af deres himmelske Ven og beder om hans Hjælp paa den naturligste Maa- de af Verden. For det andet lider vi af en Slags Menneskefrygt. Vi er bange for, at Protestanterne skal anse os for »overtroiske« og mene, at Helgenerne »skygger« for Gud. Som om en Helgen kunde gøre det! Hvad andet er en Helgen end et Medmenneske, der er opfyldt af Gud, beruset af Gud, og som af al sin Sjæls Styrke længes efter at bringe os i stadig nærmere Kontakt med Gud? Og for det tredje indrømmer vi, at Helgen- skildringerne indtil for temmelig nylig har været daarligt skrevet, og at de Billeder og Statuer, der forestillede dem, har været gyselige. Men eftersom disse Bøger nu skrives meget bedre, mere intelligent og med meget mere Interesse for Helgenens Personlighed og Milieu, behøver vi ikke at opregne Fejlene i de gamle Bøger. Hvad Kunsten angaar maa jeg ærligt indrømme, at jeg ikke har saa meget imod, om ogsaa den er daarlig, bare den er ærlig og inspireret af Malerens eller Billedhuggerens virkelige Kærlighed til Helgenen. Jeg ønsker ikke, at Kunstneren skal se med sit ene Øje paa Helgenen og med det andet paa kunstneriske Konventioner fra Renaissancetiden eller senere Tider, og jeg ønsker heller ikke, at han skal se paa disse Konventioner for at gøre det anderledes. I begge Tilfælde paadrager han sig en styg Skelen. Han tænker paa sit Billede og dets Tilskuere, ikke paa Helgenen. Naturligvis kan vi ikke vente store Sager i disse Tider med deres maskinfabrike- rede Masseproduktion, hvor selv den oprindelige Ophavsmand til en Model fuldstændigt kan savne Tro paa og Kærlighed til sit Emne. Men det er i hvert Fald godt at vide, at Paven opmun- trer Fremstillingen af siamesi-

ske, javanesiske, kinesiske og andre »indfødte«, spontane For- mer for »religiøs« Kunst eller Arkitektur, og ikke krænker andre Folkeslags Følelser ved at paatvinge dem noget, vi tilmed selv her i Europa med Rette føler er grimt, taabeligt og fuld- stændig irreligiøst.

Den tredje Dimension

En af Grundene, hvorfor jeg gerne vil have, at Helgenerne igen skal blive mere »populære«, er den, at man kan have et Slags »to-dimensionalt« Syn paa det katolske Faktum (paa *Res Catholica*, et Udtryk jeg vil bede Dem overveje), og mangle al Sans for »Dybden« af det Liv, vi faar i Arv. Jeg vilde foragte mig selv, hvis jeg kendte (hvad jeg ikke gør) alle Enkeltheder i Danmarks, Norges og Sveriges Geografi og maaske tilmed alle de gængse Skikke i disse Lande, men ikke gjorde noget Forsøg paa at »se dybt« og opnaa Forstaaelse af en *sjælelig* Forskel mellem disse Nationalite- ter. Jeg har kendt amerikanske Turister, der vidste en hel Del mere om England og selve Lon- don, end jeg gjorde, men ikke blot anede de intet om Dybderne eller Kvaliteten af den Følelse, der laa til Grund for det, de saa, men de havde ikke engang nogen Anelse om, at den fandtes. Selv naar de faldt i Henrykkelse over Oxfords gamle Bygninger (og ikke vilde rive dem ned og bygge det hele rektangulært op — og Himlen maa vide hvad der planlægges med det gamle Kø- benhavn!...), saa følte de dog ikke, at Stedet har en »Hemmelighed«, som selv den, der har tilbragt hele sit Liv paa Stedet, ikke nogensinde vil kunne ud- trykke i Ord.

Uden Helgener forkert Verdenshistorie

Vi forstaaer ikke vor Tro helt, hvis vi kun har et skematisk Overblik over dens Indhold. Vi trænger til at se den levende, i Kød og Blod, se den uforgængelig (saa den ikke engang kan dræbes af de troendes Synder) og altid skyde stærke nye Skud

frem af det, den virkelig er, selv naar vi mindst venter at se noget af den Slags. Jeg indrøm- mer, at jeg henrykkes over »Martyrernes ædle Hær«, der marcherer saa sejrrikt gennem de tre første Aarhundreder -- ja, ogsaa gennem den *kristne Kor- ruption*, der holdt Trit med Kir- kens verdslige Fremgang. Jeg henrykkes af den mærkelige Æt af Eneboere, som befolkede hele Ørkener, levede i Grave eller paa Taarne, og som fra deres Graves Skjul eller fra Toppen af deres Taarne beherskede selve Kejsernes Tanker — ogsaa af Asiens og Ægyptens grumme Intellektualister, som skabte os et Sprog og Tanker, der skærer som Lyn gennem vore moderne Taager. Saa godt som nogen indtrængende Barbar yder jeg min Hyldest til de mægtige Bis- kopper og Abbeder fra de »mørke Aarhundreder« — der sandt at sige var oplyst af utal- lige blafrende Lys, som blev holdt vedlige i Kloster- eller Ka- tedralskolerne. Jeg gribes af hellig Gysen, naar jeg møder det 11. Aarhundredes Helgener af Eg og Jern. (Jeg vilde meget gerne fortælle Dem Historien om St. Romuald, for ikke at tale om Dominicus Loricatus, »panser- klædte Dominicus«). Og fra det 13. Aarhundrede af bliver Hel- generne naturligvis lettere at forstaa, i hvert Fald naar vi selv vil det. Helgenernes Historie er noget helt opsigtsvækkende, og den udelades i samtlige Historie- bøger med det Resultat, at alle disse Aarhundreders Psykologi bliver saa forfalsket, at vi ingen Mulighed har for at forstaa, hvad der skete, selv om vi gerne vilde forstaa. Men maaske vi ikke vil! Hvor er vi i saa Fald blevet snæversynede! Hvor er vi saa blevet ude af Stand til at *bedømme* ogsaa vor egen Tid! Hvor savner vi saa alt Perspek- tiv, og hvor er vi ude af Stand til at fastslaa de relative Vær- dier. »Relative« og »Værdier« — her har vi to gode moderne Ord! Men naar vi ikke kender Helgenernes Historie, faar vi simpelthen vor egen *Historie* helt forkert, og naar vi ikke kender Historien, faar vi alle

vore moderne Relationer og Vurderinger helt forkert!

Helgenerne som Mennesker

Og jeg tror ikke, jeg er uærbødig, naar jeg er glad for at vide, at St. Vincents af Paul var Bugtaler — at St. Camillus af Lellis (ja, det var før, han endnu var »St.«) sov med et Spil Kort under Hovedpuden for at kunne tage fat paa at spille, saa snart han vaagnede (der kom en skrækkelig Dag, da han havde spillet det sidste bort, han ejede, sin Skjorte; jeg tror nok, at det var en Franciskaner, der laante ham en anden...) — eller at St. Terese ankom til sit Noviciat iført en orangefarvet Kjole med sorte Fløjlsbaand — eller dengang Søstrene havde lavet Haarskjorter af Hestehud og opdagede, at de var — *beboede*, i hvilken Anledning Helgeninden søjede en ekstra Paakaldelse til Lilaniet: *A gente incivili, libera nos Domine!* (Et ukultiveret Folkeslag! Husk det, hvis De møder en og er ved at miste Humøret). Nej, for mig bliver Helgenen ved den Slags Ting plantet solidt paa den Jord, vi stadig skal gaa paa. Men nogle synes maaske mindre om det; jeg ved ikke, hvad de fromme Venner af vor magre, velbarberede St. Antonius vil gøre, naar jeg minder dem om, at han var beskæget og udpræget *fed*. Jeg længes efter Kanonisationen af Pier Giorgio Frassati (som Pius XI holdt saa meget af). Han var ikke engang Gejstlig og kan umuligt afbildes i Kjole eller Messeskrud; han var Student, gik med vide, posede Knæbukser og var (efter Fotograferne at dømme) sjældent uden sin Pibes Selskab. Og skæggede Helgener — aa ja, dem er der mange af! Men hvad vil vore fromme Malere gøre, naar de møder en Helgen kun med Overskæg? Problem: *Kan* man gaa med Overskæg og være en Helgen? En Helgen kan have Briller. Ja, men ogsaa gaa med Monokel? I hvert Fald har jeg set Franciskanere i Kroatien og Slovakiet med de drabeligste Overskæg, og nu jeg tænker paa

det, kan jeg ikke huske, om Biskop Steno (som De maa faa kanoniseret) havde Fuldskæg; Overskægget er jeg sikker paa.

Helgenerne som Helgener

Men Gud forbyde, at jeg skulde drømme om at »menneskeleggøre« Helgenerne saadan, at jeg skjulte deres *Hellighed*. Selve Vor Herres Menneskehed skulde jo lette vor Adgang til hans Guddom og saaledes Adgangen til selve den evige og uendelige Gud. Hvordan gik det til, at Helgenerne var saa heltemodige, saa fuldstændig uselviske i deres Arbejde for Medmennesker? Simpelthen fordi de med Guds Hjælp helt havde forsaget dette deres eget Jeg, ikke ved at »udrydde« det, men ved helt at give det over til ham, som det tilhører helt. Det er muligt, at vi fra Tid til anden erfarer ligesom et pludseligt Lynglimt, der gør os klar over, at Troens enkleste Sandheder er sande. At Gud er til. At han elsker os. At Vor Herre var et lille Barn, eller at han gik ud over Markerne, at han døde i utænkkelig Vanære og Lidelse, eller at han lever nu og tænker paa os. Vi bliver klar over, ja, over, at vi *ikke* til daglig *virkelig* føler, at alle de Ting, vi bekender i Troen, er sande. I et Øjeblik forstaar vi, at der er et Hav af Virkelighed, vi endnu knap nok har dykket Foden ned i. Og det var i dette Hav, Helgenerne kastede sig ud. Der levede de og bevægede de sig. De

»bar det Usynlige, som om de saa det«. Jeg taler ikke om Ekstaser og Undere: jeg gentager, at deres Liv for en stor Del var ganske ligesom vort, og *dog* var Hellighedens forbløffende Faktum ogsaa til Stede: Naaden sejrede i dem; med dem havde Gud det, som han vilde; i Sammenligning med dem var alle deres Samtids jordiske Magthavere slet ingenting. Og — ja, spørg engang Dem selv, hvilke af Kejserinderne og de mægtige Dronninger fra vor Tidsregnings Begyndelse, De husker eller blot kender Navnet paa? De, som Historikerne kan nævne, lever kun i ganske enkeltes Erindring og væsentlig for deres Forbrydelsers Skyld. Men lige siden dengang har hele Universet genlydt og genlyder stadig af de Bønner, som Millioner af Mennesker opsender til en jævn og fattig Kvinde fra en lille Smaaastad i Galilæas barske Egne, der ikke regnedes for noget indenfor hint Palæstina, som selv laa ringeagtet i Udkanten af Romerriget — en Kvinde, vi intet kender til, ud over at hun var *hellig*, blev Moder til Jesus Kristus og gav ham til os.

Vi har affolket Paradis! Lad os igen opfylde det med dets straalende Væld af himmelske Borgere, og lad os saa bede dem stige ned i vore fattige Gader, til vore Gaarde og vore Hjem og give os lykkelig Kundskab om, hvor trofaste Ledsagere de kan være.

C. C. Martindale S. J.

Venskab

Fra Tysk ved T. Fd.

I Tobias' Hus var der stor Nød. Fordi den gamle Mand frygtede Gud mere end Konen, havde man herøvet ham hele hans Formue. Det havde nu endda været til at bære, hvis han bare havde kunnet arbejde. Men engang, da han træt lænede sig mod Muren, faldt Fuglesnavs i hans Øjne og blindede ham. Alt saa trøstestøst ud; men en Nat,

da han bad til Gud i sin store Nød, huskede han med eet paa, at hans Stammefrænde Gabelus i Rages i Medien engang havde laant en meget stor Sum Penge af ham. Og næste Morgen kaldte han paa sin Søn, forklarede ham Sagen og sagde:

»Vor Nød vilde snart være forbi, hvis du kunde finde en Rejsekammerat, som vilde van-

dre med dig til Rages og hente Pengene. Men alene kan du ikke tage af Sted, dertil er du alt for ung og uerfaren.»

Den unge Tobias blev glad som alle unge Mennesker, hvem man betror en stor Opgave. Han skulde nok snart finde en Ledsager, det var han vis paa. Og det skulde være en *god* Ledsager. Hans Fars Formaning: »Hold dig Gud for Øje alle dit Livs Dage, og vogt dig vel for at indvillige i nogen Synd,« stod fast prentet i hans Sind; han skulde ikke have nogen Ven, som ikke var enig med ham paa det Punkt.

Kort Tid efter bragte han sin Far en Rejsekammerat: en ung Mand med et venligt, aabenhjertigt Væsen og klare, uskyldige Øjne. »Ja,« sagde gamle Tobias, da han havde talt med ham, »han er til at stole paa. Gaa I sammen, og Gud bevare jer.«

Med Forældrenes Velsignelse begav de sig ud paa den lange Vandring. Tobias havde virkelig fundet sig ikke blot en Ledsager, men en Ven. De var fælles om alt: de lange ensomme Veje, Dagens Besvær, Nattens Ængstelser, Glæden over alt det skønne, de saa paa deres Vandring; og naar den yngste blev træet og mismodig, fordi Maalet syntes saa uendelig fjernt, saa forstod den ældre at opmuntre ham til at gaa trøstigt videre frem — de gik jo med Forældrenes Velsignelse og i Guds Varetægt.

Allerede den første Aften kom Tobias i stor Fare. Mens han badede, blev han angrebet af en stor Fisk; men Vennen kom til Hjælp paa den mest fintfølede Maade: han viste Tobias, hvordan han skulde gribe om Fisken og gøre det af med den; og Tobias var glad for, at han virkelig klarede sig selv. Fiskens Galde tog de med. »Den er et godt Lægemiddel,« sagde Tobias' Ven.

Altid var han fuld af Omsorg for ham og for hans Fremtid. Og da de kom til et Sted, som hed Ekhatana, sagde han: »Her bor en Slægtning af dig, som har en Datter, der hedder Sara.

Bed hendes Far, om du maa faa hende til Hustru.«

Saras Fader modtog med Glæde Tobias som sin Svigersøn. Og den trofaste Rejsekammerat sagde: »Bliv du nu her og hold Bryllup. Imens henter jeg dine Penge i Gablus. Jeg glæder mig over din Glæde, og du skal ikke forstyrres af Bekymringer for Pengene.«

Tobias stolede paa sin Ven som paa sig selv; og da Vennen havde faaet Pengene, kom han tilbage til Huset, hvor Bryllupsfesten var blevet fejret, og sagde: »Saa, nu er det Tid at vende hjem; dine gamle Forældre begynder at blive ængstelige.«

Hvor havde deres Rejse dog været til Glæde! Og hvor takkede de Gud for hans Ledelse og hans Hjælp! Tobias havde

faaet saa meget af sin ældre Ven, baade indre Rigdom og ydre Støtte, at han atter og atter maatte takke Gud, som havde ført de to sammen. Men endnu en Velgerning skulde han modtage, før de skiltes; thi Vennen sagde: »Naar du kommer hjem, skal du først takke din Gud. Saa skal du bestryge din Fars Øjne med Fiskens Galde, og da vil han faa sit Syn igen.«

Fulde af Glæde modtog Forældrene deres Søn. Han kom tilbage til dem, ren og god som før, og lykkelig.

Halvdelen af Pengene vilde de give deres Søns gode Rejsekammerat. Men han vilde ikke tage imod noget, og han gav sig til Kende som den, han var: Vennen, Føreren, Ledsageren — Engelen.

Katolsk Fortsættelseskursus

AFLAD

Evig og timelig Straf

Vi har i sidste Uge nævnt Ordet Aflad og er dermed naaet til at maatte betragte Bodens Sakramente for saa vidt dette angaar, ikke Skylden, der (takket være Synden) misdanner vor Sjæl, eller Synderens Bortvendelse fra Gud, men den *Straf*, som Synden har fortjent af Gud, mod hvem den er begaaet. Er Synden af den Art, der kaldes Dødssynd (d. v. s. saa alvorlig, at den har afstedkommet en fuldstændig Bortvendelse fra Gud, en bevidst Foretrækken af noget skabt frem for Gud), saa hevirker den, at det er umuligt for Gud at have Bolig i Sjælen, og det overnaturlige Liv, der blev grundlagt i Daaben, bringes til Ophør. Sjælen er i den Forstand død, og det er Synderen selv, som har dræbt den. Ved sit eget frie Valg befinder den sig i en Tilstand af fuldstændig Bortvendelse fra Gud og Fjendskab mod ham, der er dens endelige Maal. Ved dens eget Valg er dens evige Maal ble-

vet noget andet end Gud, og i Betragtning af, hvor absolut et Oprør mod Gud, Dødssynden er, er ogsaa den Straf, som en saadan Synder paadrager sig, ubegrænset stor. Vi kalder den *evig* Straf, og til Forskel fra den kalder vi den Straf, vi paadrager os ved mindre alvorlige Synder, for *timelig* Straf og mener dermed, at det er en Straf, som ophører engang, enten i denne eller den næste Verden.

Virkingen af Bodens Sakramente paa vort Strafansvar for vore Synder bestaar i, at vi helt slipper fri for den evige Straf. Men hyppigst er der et mindre, timeligt Strafansvar tilbage. Afladen tilsigter at formindske denne skyldige timelige Straf. En Aflad er nemlig ikke andet end en af Kirken skænket Eftergivelse af den timelige Straf, som ofte staar tilbage, efter at selve Skylden er blevet tilgivet.

Afladens Betingelser,

Den Strafftergivelse, Afladen yder, er betinget af en omhyg-

gelig Overholdelse af de Betingelser, der er stillet for den, d. v. s. Udførelsen af de særlige Bønner eller gode Gerninger, som Afladen er knyttet til. Aflad deles i fuldkommen og ufuldkommen Aflad, alt efter den Udstrækning, hvori den timelige Straf bliver eftergivet. Opnaar man en fuldkommen Aflad, bliver *hele* den timelige Straf eftergivet, som man er ansvarlig for paa Grund af sine nu tilgivne Synder. En ufuldkommen Aflad formindsker Straffen i mindre Udstrækning, alt efter hvad den kirkelige Myndighed har fastsat. De Udtryk, som benyttes i denne Forbindelse — f. Eks. Aflad paa 40 Dage, 7 Aar o. s. v. — stammer fra gamle Dage, da lang Tids — ofte offentlig udført — Bod hørte med til Kirkens almindelige Bodspraksis. Opnaar man f. Eks. en Aflad paa 40 Dage, vil det sige, at man opnaar lige saa megen Eftergivelse af timelig Straf, som man vilde have opnaaet ved at gøre 40 Dages kanonisk Bod, som det kaldtes i de gamle Tider. Hvor stor en Eftergivelse dette er, ved ingen. Meget afhænger sikkert af den Maade, hvorpaa de 40 Dages Bod blev udført, og ligeledes afhænger meget af den bodfærdiges særlige Dispositioner — d. v. s. hans Underkastelse under Guds Vilje, hans Afsky for Synden o. s. v. — mens han udfører den gode Gerning, som Afladen er knyttet til.

Aflad for de afdøde

Aflad kan ogsaa opnaas for Sjælene i Skærsilden. Den her paa Jorden udførte gode Gerning gavner saa de Katoliker, der er døde, men endnu ikke nyder Guds Beskuelse, fordi de ved deres Død endnu havde en timelig Straf at sone, eller fordi de forlod denne Verden med Smaasynder paa deres Samvittighed. Skærsilden kalder vi det Renselsessted, hvor saadanne Sjæle gennem Lidelse bringes til den Fuldkommenhed, som er absolut nødvendig, hvis de skal blive forenet med Gud og erkende

ham, som de selv er erkendt. Ved saadanne Bønner og gode Gerninger for Sjælene i Skærsilden forbliver vi i Samfund med dem, og selve den hellige Skrift minder os om, at »det er en hellig og heldbringende Tanke at bede for de døde, for at de maa blive løst fra deres Synder«. Den virksomste af alle saadanne gode Gerninger er Messofferets Frembærelse.

Fuldkommen Aflad i Dødsøjeblikket

Vi kan ikke her give blot en begrænset Oversigt over al den Aflad, Kirken tilbyder os, men der er en Aflad, der er saa praktisk betydningsfuld, at enhver Katolik bør kende den. Det er den fuldkomme Aflad, der opnaas i Dødsøjeblikket og er knyttet til »den sidste Velsignelse«, der gives af Præsten, som meddeler den døende eller den dødssyge de sidste Sakramenter. Denne Aflad bevirker, at der i Livets sidste Øjeblik, selve det Øjeblik, hvor Sjælen forlader Legemet, skænkes fuld Eftergivelse af al timelig Syndestraf. Afladen opnaas ikke i det Øjeblik, den rituelle Handling — den sidste Velsignelse — finder Sted, men i Dødsøjeblikket. Betingelserne for Afladens Opnaaelse er disse: 1. at modtage den omtalte Velsignelse, der kan gives af enhver Præst; 2. at være i Naadens Stand; 3. at tage mod Døden med Resignation som noget, Gud har villet; 4. at paakalde, i hvert Fald stille for sig selv, Jesu hellige Navn.

Den samme Aflad, d. v. s. en fuldkommen Aflad, der indtræder i Dødsøjeblikket, kan ogsaa opnaas af dem, der efter Skriftemaal og Modtagelse af den hellige Kommunion beder følgende Bøn (forudsat at de dør uden Dødssynd): »Min Herre og min Gud! af dine Hænder tager jeg villigt og ydmygt imod, hvilken Død det end maa behage dig at sende mig, og mod al dens Ængstelse, Lidelse og Smerte«.

Philip Hughes.

Rom og Verden

I Anledning af 100-Aars Dagen for Oprettelsen af det første Bispedømme i Kalifornien har den hellige Fader i en Skrivelse henvendt sig til samtlige Ærkebiskopper og Biskopper i Kalifornien; Paven priser de vældige Fremskridt, som Kirken har gjort i Løbet af disse hundrede Aar: af de 5000 Katoliker er der nu blevet 1,2 Millioner, i Stedet for et Bispedømme er der nu syv, og den lille Skare Franciskanermissionærer, der paabegyndte Missionen, er nu blevet til 1600 Præster.

*

Den mandlige Ungdom i Katalonien har i det berømte Kloster Montserrat afholdt en Kongres, hvor man behandlede vigtige religiøse Ungdomsspørgsmaal; det kunde ved denne Lejlighed endvidere konstateres, at det katolske Ungdomsarbejde i Spanien har taget et blomstrende Opsving.

*

De tyske Biskoppers aarlige Møde ved den hellige Bonifatius' Grav i Fulda finder i Aar Sted i den sidste Uge i August. Samtlige Biskopper fra det stortyske Rige er indbudt, og der er næppe Mangel paa Spørgsmaal, der skal behandles paa Konferencen.

*

I Katedralen i Baltimore er der indsat en Mindetavle til Erindring om den nuværende Pave og daværende Kardinalstatssekretær Pacelli's Besøg i 1936 — et nyt Bevis — blandt mange — paa Amerikas Troskab og Hengivenhed overfor Pius XII.

*

Piaristpater, Professor Anton Schütz er udnævnt til Rektor for Pazmany-Universitetet i Budapest, hvor han i en Aarrække har doceret Dogmatik.

^ Dronning Elisabeth af Portugal. Originalen til dette vidunderlige Billede af Portugals Skytshelgeninde stammer fra en ukendt Mesters Haand (14. eller 15. Aarhundrede).

Den portugisiske Folkestamme bestaar af en stærk Bondeslægt og en søfarende Kystbefolkning. Haard og trælsom er Bondens Hverdag, den bestaar af Arbejde fra Solopgang til Solnedgang, kun afbrudt af faa Timers Søvn. Fiskeren maa tit og ofte udnytte Nattens Timer og paa det urolige Hav stride for det daglige Brød — og naar han ikke arbejder, elsker han Fest og Liv.

*

Alle folkelige Fester i Portugal har en halv religiøs, halv verdslig Karakter og bestemende for Aarets Festdage er udelukkende den kirkelige Kalender. Det er overalt i Landet Skik og Brug at fejre Festligheder til Ære for en By's eller et Erhvervs Skytshelgen, og adskillige Steder er der hertil knyttet gamle Traditioner, hvis

Portugal - Land

Den portugisiske St
fejrer i Aar 800 Aa

^ Fiskerbaade paa Tejo. De hvidmalede Baade, der ofte ligger i lange Rækker paa Floden, er smykket med Billeder i livlige Farver og med Blomsterornamenter. De forskellige Fremstillinger kunde fylde en hel Billedbog. Dyrekampe og legende Nymer er særlig yndede Motiver.

^ Mange Steder i Portugal forekommer egen. Træerne skal 40-50 Aar gamle end Korken kan ud

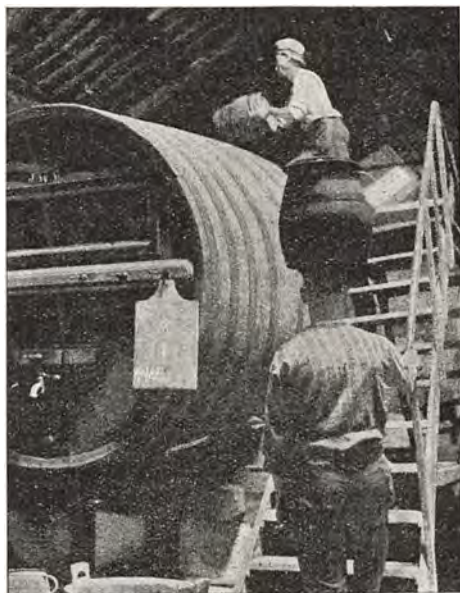
Højdepunkt naas i en festlig Gudstjeneste eller en pragtfuld Procession, hvori hele Befolkningen deltager. Ogsaa i selve Statens Højtidsdage kommer det portugisiske Folks Religiositet til Udtryk.

Ved disse Højtider indgaar den kirkelige Handlings Alvor og den verdslige Fornøjelse en udmærket Forbindelse. Om Sommeren gaar der næppe en Søndag, uden at der flere Steder i Landet bevæger sig en festlig Procession ned til Havet, gen-

nem gamle Byer til en ærværdig Domkirke eller til et Valfartssted paa afsidesliggende Bjerger. Naar Aftenen falder paa, fyldes Festpladserne. Mellem de grønne Guirlander blafrer Fanerne og Tusinder af brogede Lampions; Sang og munter Musik forstummer ikke før ud paa Natten, og op mod den mørke Stjernehimmel piler Rakterne ustandseligt ...

Begejstringen over Fyrværkeri og Illumination kender ingen Grænser hos Portugals Befolkning. Lige siden de store Opdagelsesrejsende bragte det første Fyrværkeri med hjem fra deres Rejser i Kina og Japan, lige siden har Portugiserne glædet sig over Ildens flygtige Kunst. Maa-ske spøger der for ham i de knaldende og funkende Stjerner og Kugler endnu noget af det store og ufattelige Vidunder, der i sin Tid aabenbarede sig for Portugiseren i de nyopdagede Verdener, og hvis fantastiske Oplevelse lever videre i Folkets Sjæl med uformindsket Kraft den Dag i Dag.

Tekst og Fotos:
ATLANTA

I en Portvinkælder i Villa Nova de Gaia. Portvinen er Portugals vigtigste Eksportartikel. Først naar Vinen har lagret i omkring 8 Aar faar den sin skønne Farve — og først da begynder dens fine Aroma at udvikle sig.

Y Fiskerpige fra S. Martino do Porto.

Folk

Jubilæum

Angrebet af sine egne

Under Kejser Shun-chihs Regering udkæmpedes der gennem flere Aar en veritabel underjordisk Kamp mellem Schall og nogle af hans Ordensbrødre. Det drejede sig for det første om intet mindre end hans gode Navn og dernæst om hans Forvaltning af sit verdslige astronomiske Embede og Stilling som Kalendermager. Med Hensyn til Punkt 1 viste det hele sig hovedsagelig at være rent Sladder eller med Vilje misforstaaede sarkastiske Bemærkninger af den gode Pater baade til Udenforstaaende og Medbrødre, der gik saa vidt, at de ved en bestemt Lejlighed forlangte, at Schall skulde smides ud af Ordenen! For at sige det straks: Pater Adam gik ud af Kampen som Sejrherr paa alle Fronter, efter at Rom havde faaet Sagernes Akter forelagt. Angrebene paa ham som Direktør for det astronomiske Departement og som Kalenderfabrikant kom han nemmest fra, idet han henviste til, at det var jo hans egne gejstlige Overordnede, der i sin Tid havde befalet ham at overtage disse Hverv, skønt han, som Gud og hver Mand vidste, havde protesteret paa det kraftigste.

Naar hans Angribere særlig hylede op, fordi han stadig optog Vejrspaadomme og mere eller mindre mærkværdige astrologiske Forudsigelser i sine Almanakker, saa vidste de jo meget godt, at dette var en Nødvendighed i Kina og ikke havde nogensomhelst Forbindelse med religiøse Forestillinger — et Standpunkt som Rom gav sin fulde Tilslutning.

Da den ene af hans to skarpeste Modstandere og Angribere; Pater Magalhães, 1660 skulde aflægge de sidste Løfter, og det med Hensyn til de videnskabelige Betingelser herfor kun stod saa som saa til, klemte Pater Schall godmodig det ene Øje til, og skønt Visitatoren tilfældigvis var til Stede og som saadan kunde fungere ved Løfteaflæg-

gelsen, foretog Schall som Peking-Kollegiets Rektor selv den højtidelige Handling for at vise sin Medbroder, at alt var tilgivet. Ogsaa Pater Buglio, den anden af hans Hovedmodstandere i den gennem disse Aar udkæmpede underjordiske Kamp, hvorom Menigheden ikke havde ellerbagefter fik den ringeste Anelse, angrede sin Fremfærd og stod senere sammen med Magalhães under den kommende Forfølgelse trofast ved deres gamle Medbroders Side.

Om de nu kommende svære Tider for Kristendommen og om Johann Adam Schalls sidste Aar er vi udmærket underrettet gennem nogle af de stedlige Missionærer, der overlevede Forfølgelsestiden. Det er særligt de af dem efterladte Dagbøger, som vi kan takke for, at saa mange Enkeltheder fra denne Epoke er bevaret. Allerede i Shun-chihs sidste Leveaar, da den af de hedske Præster bedaarede Monark mere og mere havde undraget sig sin faderlige Vens

Indflydelse, begyndte Schalls Modstandere at rejse Hovedet. Umiddelbart efter at Regentskabet med Kristendomsfjenden Suksaha i Spidsen havde overtaget Rigets Ledelse, kom det ude i Provinsen hist og her til Smaaforfølgelser. Det lykkedes dog endnu Schall at beskytte de Kristne. Stenen lod sig imidlertid ikke standse. I al Hemmelighed forberedtes det store Slag.

Forfølgelsens Anstifter og drivende Kraft var et Individ ved Navn Kuang-hsien. Man er til Dato ikke blevet klar over, om han, hvad de fleste hævder, var Muhamedaner eller om han var Jøde eller Konfusianer. Han stammede fra Hweichow i den nuværende Provins Anhwei og var den Gang allerede 70 Aar gammel. Samtiden maler hans Karakterbillede med de sorteste Farver. I hele sit Liv havde han bagtalt og forfulgt Uskyldige. Over et Hundrede Sagesløse Blod skal han have paa Samvittigheden. Af den mægtige Formue, som han paa forbrøderisk Maade havde raget til sig, brugte han store Summer til Bestikelse af højtstaaende og formaående Personligheder.

(Fortsættes)

Den 51. Drage i anden Fortolkning

cand. mag. Frk. Ragnhild Blicher Simonsen har sendt os nedenstaaende lille Betragtning over to Slags Tro.

Historien kan ogsaa forstaaes paa en anden Maade, og saaledes forstaaet er det den sørgeligste af alle sørgelige Historier.

Den virkelige Drage er ikke Dragen, men ...

Se nu engang: Rektoren i Historien indgiver Drengen Tillid og Tro til noget, som ikke er Tillid og Tro værd. Drengen udretter saa i »god Tro« en hel Del, i Kraft af denne Opdragelse. — En skønne Dag viser det sig, at det hele var »Bluff«. Drengen føler sig rokket i sin inderste Grund. Hans Tros-evne dør. Dragen har sejret. — Hvem var saa Dragen? *Rektoren*. — »Rektoren« er Nutidens Oplysning og Moral. Børnene opdrages

frit. En skønne Dag ser de Hulheden. Deres Sjæls inderste Liv er derved forgiftet, dødelig forgiftet — »Troen« dør.

Historien viser os altsaa, hvad *Troen* paa et *Bedrag* fører til. Fromme Protestanter, som er endt i Ateisme kan tale med om *det*, (om de havde Lyst til at *tale*).

Men hvorfor gaar saadanne Sjæles Trosliv itu — hvorfor finder de ikke en ny og bedre Genstand for deres Tro? Det kan skyldes personlige Forhold; men det kan ogsaa skyldes den simple Ting, at man ikke skelner skarpt nok mellem Tro og Troens Genstand — mellem Troens *Genstande*.

Man siger, at Mennesker kan

helbredes ved Selvsuggestion. Til en vis Grad er det sandt. Hvordan gaar det til? Derved at Troen paa egne Evner og Kræfter sætter disse Evner og Kræfter i Gang. — Som enhver Tanke kan sætte Handlen i Gang. Vi tænker: jeg vil gaa — og gaar — jeg vil spise — og spiser, o. s. v. Kan nogen for Alvor bilde os ind, at vi hverken kan gaa eller spise, bliver vi følgelig ude af Stand til det; vor Tanke ledsages ikke mere af den selvfølgelige »Troens« Indstilling: jeg kan, hvad jeg vil. —

Nu er Mennesket et stort Dyb, som St. Augustin siger, og vore Kræfters Grænser er svære at finde. Til alle disse Kræfter er der samme Nøgle: *jeg vil* (underforstået: — og altsaa kan jeg). — »Troen« er altsaa »Nøglen« — det, som sætter alt i Gang — »Døren« ind til vort Kraftforraad, det bedste som det ubevidste.

Se, det er der saadan set ikke noget mirakuløst i; men da det Forraad af Energi etc., som vi besidder, er ukendt, kan Resultaterne synes »mirakuløse«. — Grænsen er Organismens og Sjælens egne Grænser. *Hvilke* de Grænser er, kan egentlig kun Erfaring bestemme. — Det er en Erfaring, at Folk med brækkede Ben ikke danser Polka et Kvarter efter Ulykken; en saa almindelig Erfaring, at vi siger: her er der altsaa en Grænse for, hvad vor egen Organisme kan præstere.

Men hvad saa med de virkelige Mirakler, dem, der virkelig kurerer brækkede Ben, søndrede Hjerne-skaller, gamle Kræftskader o. s. v. i en Haandevending — som f. Eks. i Lourdes? Jo, de Mirakler er med andre Ord saa bevisligt ægte, som noget Bevis i Erfaringsvidenskab kan være det. Følgelig beviser de, at her har et *Noget* virket, som er

kommet til *udefra*, et Krafttilskud af ukendt Natur.

Naar nu en almindelig dødelig — opdraget i Danmark — og følgelig i Uvidenhed om de fleste af de Ting, som er mest værd at vide — naar en saadan almindelig dødelig vokser op i Tro paa, at visse naturlige Fænomener, der kun skyldes egne Kræfter, er overnaturlige, og derpaa en skønne Dag opdager Fejltagelsen, saa staar han i Fare for at dø af Forgiftningen. Da kan han bedst hjælpes ved at bringes til Klarhed over, at Tro kan være *to* Ting: Nøglen til den naturlige Kræfternes Verden og Nøglen til den overnaturlige. Begge Verdener er udgaaet fra den samme Skaber, og dog er de forskellige. Den Slags Tro, som er Nøgle til den første Verden, er absolut nødvendig i *dette* Liv, men kan ikke lukke op for det *næste*. Den Slags Tro, som er Nøglen til det overnaturliges Verden, kan *ligne* den første — som to forskellige Nøgler kan ligne hinanden overfladisk set — og dog er det en ganske anden Nøgle, som fører ind til et ganske andet »Værelse« — til det Dyb i Menneskeaanden, hvor Gud er; ikke, som han er i Planter og Dyr, men som han er i den Aand, som er *hans*.

Den, som har Nøgle Nr. 2, har ikke noget at frygte af den 51. Drage. Han ved, at Nr. 2-Nøglen godt kan anvendes i Stedet for Nr. 1; men at Nr. 1 er absolut værdiløs, dør, hvor Nr. 2 har sin egentlige sidste Mission: at føre ind i Gud. Han lader sig derfor heller ikke forvirre af Skinmirakler — af det Fænomen, at Personer, som kun har Nøgle Nr. 1 — tilsyneladende naar lige saa langt som de, der har Nr. 2 (eller rettere som nogle af dem). Han ser dybere.

Maa jeg udkaste en i »Videnskabens« Øjne sikkert højst kættersk lille Bombe: Sæt en sindssyg Mand kureres ved en Indsprøjtning, lad os sige med x-y-z-Vand. Han er ikke mere melankolsk, men danser Hopsa med Børnene og kvikker Konen op med Vittigheder. Det hele var altsaa kun forkert Stofskifte — det med Melankolien — siger de lærde. — Er det i Grunden saa sikkert? — Tænk Dem en ung Mand, der ensom paa sin Kvist digter om sin ulykkelige Kærligheds Genstand. Livet er en Ørken uden hende. Pludselig træder Onkel Mads ind, gamle hyggelige Onkel Mads. Han inviterer paa Kaffe i Tivoli — til musikalsk Akkompagnement. — Fem Minutter efter er Clotilde Rosenstjerne glemt — over Kaffen, Musikken og Onkel Mads. — Hvis Onkel Mads hyppigt optræder, kan det blive Clotildes »Død« — i Poesien. — Den ulykkelige Kærlighed var altsaa egentlig — en Stofskiftesygdom, som skyldtes Mangel paa Kaffe, Tivoli og Onkel Mads? — Naa, — ikke? — Ja, men saa er det heller ikke bevist, at en Melankoli, som kureres ved Indsprøjtning, »kun« var en Stofskiftesygdom, vel?! Og det er ikke bevist, at en »næstekærlig« social Ordning svarer til Næstens dybeste Trang —; han trængte maaske til Kærligheden, men slog sig til Ro med Ordningen (Kaffen, Tivoli og Onkel Mads!) — Og det er ikke bevist, at »Troens« Resultater i det enkelte Menneskeliv beviser noget om Troens Art. Her maa det Skarpsyn til, som i hvert Fald kun ejes af dem, der ved Besked med begge Slags Tro — de to Nøgler. —

»Antikristens Mirakler« — jeg tænker mig dem som den Slags Ting: *Pseudoresultater*. —

Ragnhild Blicher Simonsen.

Robinson, Andersen & Co. ^{A/s}
Hellerup

Export af friske og serverede Æg
Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter
28 Filialer over hele Landet

Liturgisk Kalender

Aug.:

18. S. *) *Marias Optagelse i Himlen* (1044); 2. 14. Søndag e. Pinse (702); sidste Evangelium: Søndagens (704).
19. M. St. Johannes Eudes ([46]); 2. Oktaven (1044), 3. Om Fred.
20. Ti. St. Bernhard (1050); 2. Oktaven (1044), 3. Om Fred.
21. O. St. Johanne Francisca Fremiot af Chantal (1051), 2. Oktaven (1044), 3. Om Fred.
22. T. Oktav af Marias Optagelse (1044); 2. St. Timotheus, St. Hippolyt og St. Synphorian (1052), 3. Om Fred.
23. F. Vigilie ([1]); 2. St. Philip Benitius (1053). — *Eller*: St. Philip Benitius (1052); 2. Vigilien ([2]); sidste Evangelium: Vigiliens ([3]).
24. L. St. Bartholomæus, Apostel (1053).
25. S. 15. Søndag e. Pinse (706).

*) Søndag den 18. August afholdes i alle Kirker og Kapeller den 3. Kollekt for *Ansgarius-Bona-facius-Foreningen*.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i A!mindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: Sl. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

En teologisk Bog

A. J. Lutz O. P.: »Jesus Kristus og hans Kirke«. (Pauluskredsen 1940, Kr. 3.00).

Pauluskredsens nyeste Publikation er en Oversættelse af P. Lutz' for kort Tid siden paa Fransk udkomne: »Jésus-Christ et les protestants«. Uden direkte at være videnskabelig er Bogen helt igennem teologisk, d. v. s. den fører midt ind i vor Tros væsentlige Mysterier.

Hvad Indholdet angaar, er Bogen »først og fremmest skrevet for at vise Protestanterne, *hvem vi er...* Samtidig vil den vise Katolikerne, at det ikke blot er overfladiske Ting, som skiller os fra Protestanterne. (Thi) Reformationen har angrebet Kristendommens bedende Kilder.« (6) Det nye Værk er altsaa et Opgør med de protestantiske Principper, men et *positivt* Opgør; det giver tillige en systematisk Fremstilling af hele vor katolske Eksistens, af vor Tro, vort Fromhedsliv og vor Mystik, vor Kultur og vort Livssyn, med ét Ord: det trænger frem til *Katolicismens Væsen*.

Katolicismens Idé træder frem paa Baggrund af de protestantiske Principper, som P. Lutz kender som faa Katoliker her i Norden. Protestantismens Anklager bliver taget alvorligt; Protestantismen og Katolicismen mødes i ærlig aandelig Kamp og ud af denne Kamp vokser langsomt Katolicismens sande Væsen frem, ofte netop som Realisation af Protestanternes dybeste Ønsker og Længsler.

Katolicismens inderste Væsen ser P. Lutz udtrykt i *Gud-Menneskets Mysterium*. Vi Katoliker » søger alle kristne Tings inderste Grund i Gudmenneskets Mysterium«. (48) »Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os« (Joh. 1,4).

P. Lutz begynder med Jesu Kristi Mysterium. Men straks her mærker man Forfatterens teologiske Anliggende. Det er ikke blot den historiske Jesus, der her fremstilles, men Troens Kristus. Her er der gjort Alvor med *Guds Menne-skevordelse*: Kristus en Person i to Naturer. Naar man f. Eks. sammenligner denne klassiske og monumentale Kristus med den fantastiske og forvirrede Skikkelse, som V. Grønbech har tegnet i sin »Jesus«-bog, forstaar man, at vi staar paa et helt andet Grundlag.

Denne Kristus er den ældste Kristendoms Kristus, de første Trosbækendelsers Kristus, de gamle Konciliers Kristus: *Katolicismens Kristus*. Først paa Baggrund af Gudmenneskets Mysterium, d. v. s. de to Naturers Kristus kan For-løsningen forstaaes. Ud fra denne

Idé følger med næsten logisk Konsekvens hele Katolicismens Bygning: den synlige Kirke, Sakramenterne, Messeoffer, Tradition, Riter, Rosenkrans, Aflad: alt spirer frem af den éne Tanke, som et stort Træ af et lille Frø. Overalt finder vi »en Genspejling af Kristendommens grundlæggende Hemmelighed: at Ordet er blevet Kød.« (86).

Idet P. Lutz paa denne Maade har fundet en fast Midte, som knytter alt sammen, udfolder den Tanke sig ligesom i koncentriske Kredse, der lægger sig om denne Midte. Vi har derfor ikke at gøre med mange Idéer, som staar ved Siden af hinanden, men med én Tanke, som bærer det hele, gen-trænger det hele og kroner det. Dette typisk Dominikanske og Thomistiske har aldrig vist sig saa smukt i P. Lutz' Bøger som her: det er ægte teologisk Spekulation, Enhed, Sammenhæng, Helhed. Det er Motiver, der stadig vender tilbage i nye Variationer: de samles næsten i en Intuition og gør sommelider Studiet af denne ret vanskelige Bog til en æstetisk Nydelse.

Katolicismen: det er Gudmenneskets Liv paa denne Jord. Derfor tror vi Katoliker paa *Naadens Realitet*. Paa en lignende Maade som Brød og Vin bliver forvandlet til Kristi Legeme og Kristi Blod, bliver vi forvandlet i Kristus, bliver vi indlemmet i hans mystiske Legeme, saa at vort overnaturlige Liv ikke er noget andet end Kristi Liv i os (Gal. 2,20).

Vor Tro er ikke en *Livsanskulelse*, men *et Liv*. Den kristne Religion er ikke i første Række en kristen Maade at »tro« eller »mene« paa, men at »være i Kristus«. (94).

Derimod tror Protestanterne ikke rigtigt paa denne Verdens Forvandling i Kristus, som er grundlagt i den menneskelige Naturs Optagelse i Kristi guddommelige Person. Denne Verden bliver inderst inde først forløst i Evighe-den. Derfor kunde Grundtvig ogsaa med Rette sammenfatte hele sin Teologi i de kendte Ord i Sam-talen med Marheinecke: »Mein Gegensatz ist Leben und Tod«.

Den nye Bog er først og fremmest beregnet for Protestanter. Hvis vi har at gøre med alvorlige, dannede Protestanter, som ikke mere tror paa de gamle, anti-katolske Skrøner, kan vi godt give dem denne Bog i Haanden. P. Lutz véd meget godt, at »mellem Protestantismens Principper og den katolske Tro er Modsætningen saa afgjort, at man synes, det maa være umuligt for Katoliker og Protestanter at forstaa hinanden« (1). Men han gør ogsaa Alvor med den ka-

lolske Tanke, »at Kristi Kirke i sin mystiske Realitet *overskrider den synlige, organiserede Kirkes Grænser*«. (6) Hver Protestant, som virkelig er i Kristus Jesus, lever af Kirkens Liv, om han ved det eller ej. Denne ironiske, forstaaende Tone er en stor Vending; den er »en Kraft, som virker for Enhedens Sag« (6).

Men Bogen har ogsaa Bud til os Katoliker. Vi er allesammen smitted — ofte uden at vi véd det — af protestantiske Idéer, fordi vi til Stadighed lever i denne Luft. Vi kender for lidt den ægte, den genuine, den fulde Katolicisme. Bogen kan lære os den.

Men vi maa paa Forhaand advare mod en fejl Opfattelse af Bogen. *Den er ingen let Lektüre*. Den kan ikke læses ved Siden af Morgenavisen eller Billedbladet. *Man maa virkelig studere den*. Jeg kunde tænke mig, at den vilde blive lagt til Grund for en Række værdifulde Studiekredse.

Bogen kan ikke fornægte sin franske Oprindelse. Det *katolske*, gennemkultiverede Sprog kan maa-ske volde en udenforstaaende Læser nogle Vanskeligheder, især i Begyndelsen. Hist og her kunde ogsaa adskillige katolske (frie) Skolemeninger tydeligere holdes adskilt fra Kirkens (almindelige) Lære.

Men vi maa takke P. Lutz og den udmærkede Oversætter, at de har skænket os en katolsk Bog af virkelig teologisk Format.

Heinrich Roos S. J.

En dejlig Billedbog

Hage og Clausens Forlag (Ejn. V. Olsen) har udsendt Vilh. Andersen: En Billedbog om Sjælland. Teksten er kendt fra tidligere Tid — Forf. er ikke heller helt ukendt. Fotografierne — der er 125 pragtfulde Halvsidesfotos — er for største Delens Vedkommende taget af Naturfredningsforeningens kendte Fotograf Grosserer Sigvart Werner — og de er taget med et aldrig svigtende Øje og en vaagen Natursans. Netop i Aar, hvor saa mange Mennesker maa renoncere paa længere Rejser, kommer denne Bog som en Paamindelse om ikke altid at glemme de Værdier, der ligger os nærmest, Værdierne lige uden for Dørene.

Det er en herlig Billedbog, der her er skabt. Den tjener sine Op-havsmænd og Forlægger til stor Ære. U. C. G.

Hvor Tampen ofte brænder -

Peter Schindler: »Hvis du blev Katolik —« (I Komm. hos Nyt Nord. Forlag. 50 Øre — 10 Stk. 2,50 Kr.).

Som Prisen røber, er det Meningen med denne ny Pjece af Pastor Schindler, at den skal benyttes til »Spredning«. Køber en Katolik et enkelt Eksempel for at have sin katolske Bogsamling komplet, er det lidt af en Misforstaaelse. Den er beregnet til at købes i »Bundter« og komme ud blandt Ikke-Katoliker.

Disse Læsere faar naturligvis paa de smaa 32 Sider ikke Besked om, *hvad* Katolicismen er, saa lidt som Forfatteren forsøger et Nøddeskaals-Forsvar for vor Tro. Han har stillet sig den specielle Opgave at fortælle de udenforstaaende, *hvordan* deres Liv vil komme til at forme sig, *hvis* de gør Skridtet over til Kirken. Ved første Øjekast kan det synes at være af underordnet Interesse for de paagældende, men Erfaringen viser, at det for mange tværtimod er en af de store *Begyndelsesvanskeligheder*: »Ja, jeg tror ikke, jeg vil have Vanskeligheder med selve Troen, men alt dette *katolske Væsen* ligger mig saa fjernt.« Saadanne Mennesker trænger til i kort Begreb at faa fremstillet det katolske Levesæt og se, hvor enkelt og fuldent det passer for vore religiøse »Anlæg«.

Pastor Schindler naar overfor en saadan Opgave sit Allerbedste. Han tager sin Læser med en djærv Fortrolighed, der afvæbner alle subtile Udflugter. Baade Tønen og den psykologiske Metode minder stærkt om en af Forfatterens første (og bedste) Bøger: »Katholsk Kristenliv«. Det er en Apologetik, der nægter at gaa i Dybden, fordi

den véd, at i mange Tilfælde brænder Tampen paa et saare menneskeligt Overfladegebet — og saa skal Diskussionen fastholdes ved et kraftigt Greb om Nælden.

Vi anbefaler den lille billige Ting meget varmt — til Køb og ganske særligt Anvendelse paa rette Sted. L. H.

Pater Hausmann in memoriam.

(Fortsat fra Side 515)

undervisning, Prædiken o. s. v. Hvad han derefter betød for Sjælesorgen i København, ved især det voksende Antal Skriftebørn, det tavse Skriftestolsmørke, de stumme Vægge i Taleværrelset Besked om.

Hans sidste Leveaar var skiftevis Ophold paa Sygehusene og kortvarige Besøg ved Sankt Knuds Skole og Kirken. Til sidst flyttede han helt ud til Ordrup. Her satte Sygdommen for Alvor en Stopper for hans Virksomhed. Sygdommen havde han kunnet bære med Taalmodighed og lide uden at klage, men tungt var det at give Afkald paa Præstegerningen. Den præstelige Nidkærheds Ild ulmede i hans Indre, men hans Foresatte maatte sige »Nej« til alt. Til sidst bad han selv om at komme til Hospitalet, hvor Døden kort efter bragte den sidste Afløsning — fra Sottesengen til Hvilen, den evige Hvile i Faderens Favn. V. P.

Ogsaa i Aar var der Messe i Øm

Messen i Øm er nu ved at være en Tradition, og med venlig Imødekommenhed fra Øvrighedens Side lykkedes det os trods de ændrede Forhold at fejre den paa sædvanlig Maade.

Intet Lejrbaal denne Gang

Lejrbaalet Aftenen forud maatte naturligvis falde bort; men da de

sidste regntunge Skyer først sent paa Eftermiddagen fik tømt deres Vandmængder ud over Emborgs sandede Agre og forsvandt bag Bakkerne i Øst, var der vist ingen, der beklagede Tabet af den Nydelse, det er at sidde paa en vaad Græstot og lytte til Ildens Syden om nogle temmelig ubrændbare Kviste. Man var tilfreds, naar man

Katolske Begravelser

lb v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til katolske Institutioner

blot kunde naa til Vejs Ende i nogenlunde tør Tilstand.

Smuldrende Minder

Rent bortset fra sine lykkelige Velmagtsdage er Øm Kloster iøvrigt den Dag i Dag et vidt Begreb.

Lægger man Vejen om ad Skanderborg og ser Slotskirkens røde Mure titte frem mellem Trækronerne, er det i Virkeligheden de gamle Sten fra Øm, der tilhvisker den vejfarende en vemodig Hilsen til det yndefulde Sted mellem Mos- og Gudensø, hvor de gennem flere Aarhundreder skærmede katolsk Aandsliv mod Vejrligets Vilkaarlighed og stormfulde Tidars barske Uro.

Og har man saa slæbt sig frem over Højdedraget ved Mossø og er kommet gennem den idylliske Landsby Boes, hvor de straatækte Bindingsværkshuse staar og blinker polisk til hinanden med smaa, blanke Ruder, saa bliver Sandet paa Vejen stadig rødere og rødere, og op mellem den prosaiske Flint stikker nu og da en lille rød Teglstenskant.

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Billigste Priser Bedste Betingelser
2 Kr. om Ugen

Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker,
Halakæder, Forlovelseearinge, Radio etc.

URIMPORTEM

Griffenfeldtsgade 33. Telf. Nora 5696

Det er de sidste Munkesten fra Øm Kloster, der her er gaaet i Kommunens Tjeneste og saaledes hjælper med til at bære den besøgende hen til det Sted, hvor Middelalderens Kultur har sat nogle af sine skønneste Blomster.

I Ruinen er kun Fundamenterne tilbage. Disse tunge, utilhugne Granitblokke har været alt for massive for Datidens lette Bindingsværksarkitektur; end ikke Vejvæsenet har fundet det Umagen værd at benytte dem. — Bakkernes Grus var vel ogsaa lettere tilgængelig. Og hvad Kong Frederiks Udvildelse af Skanderborg Slot angaar, er der jo det uheldige, at skal man skaffe Sten til et Hus ved at nedrive et andet, faar man Byggematerialerne i omvendt Orden.

De talende Sten

Grundstenene blev altsaa liggende; Sandflugten forvandlede Stedet til en Græsbanke, og Klosteret blev næsten glemmt, indtil Historisk Samfund i Forbindelse med Nationalmuseet begyndte sine Udgravninger.

Siden da har man gjort, hvad man kunde for at bevare og frede Stedet og dermed Mindet om de gamle Cisterciensermunkes Virke. Og mangen smuldrende Grav er blevet aabnet og taler nu sit tavse men tydelige Sprog om Datidens Lægekunst og Næstekærlighed. — Uvilkaarlig mindes man, hvad der blev sagt paa et Sted, hvor der ligesom her blev forment Gud den Lovsang, der tilkom ham: om hine tav, da skulde Stenene tale.

Solen har ogsaa sine Traditioner

Selv om Regnen har plasket ned en Uge i Træk, sørger Solen altid for at feje Himlen ren og skyfri, inden Messen begynder. Omhyggelig tørrer den hver Vanddraabe af Kirketomtens graa Sten, sætter Brand i Kongelysenes lange, gule Fakler, nikker fortrolig hen mod Abbed Mikkels nylig aabnede Grav — kan du se, nu synger vi Messe igen — og sætter sig saa taalmodig i sin Stol oppe i Korets sydøstlige Hjørne. Solen er som alle ivrige Kirkegængere tidligt paa Færde.

Messen

Ca. 8½ er »Menigheden« samlet. Der er Unge fra Aarhus og Horsens, Folk fra Stedet, ja selv Biliister. Nu klemter en Klokke henne fra »Sakristiet«, et lille Bindingsværkshus udenfor Kirken, og Præsten kommer med sine Messedrenge ned gennem nordre Sideskib, drejer ind gennem Korsarmen, hilses af Fanen og gaar op til det improviserede Alter, der er rejst ved Indgangen til Højkoret. — Stedet, hvor det gamle Højalter stod, er endnu ikke udgravet. — Og saa begynder Messen.

Fire Maristbrødre er i de tidlige Morgentimer kørt fra »Sølyst«. De synger Messens vekslende Bønner og leder Menigheden sikkert gennem dens faste Dele.

Ikke et Billede, men Virkelighed

I sin Prædiken kom Pastor Grobetz bl. a. ind paa den store Betydning som Kulturfaktor, Klosteret havde i Middelalderen, og drog en Parallel mellem Datidens Virke og den Rolle, Klosteret den Dag i Dag spiller som Bindeled mellem Fortid og Nutid.

— I Aanden ser vi Cisterciensermunkenes Liv og Færden i denne Egn, udtalte Pastoren. — I Aanden hører vi deres Timebønner og Korsang. Vi ser dem dyrke Jorden, pleje deres syge og virke for Kirkens Fremgang her i vort gamle Land.

For tredie Gang siden Reformationen fejrer vi i Dag det hellige Offer, som er et Minde om det Korsoffer, der blev frembragt for første Gang paa Golgata. Men man maa ikke tro, at det kun er et Minde om en tidligere Begivenhed. Messeofret er ikke et Billede, et historisk Maleri, men en Virkelighed; vel ikke i fysisk Forstand, men en hemmelighedsfuld, ublodig Fornyelse af Korsofret. Forløsningens naaderige Frugter, gødet med Blod og modnet i Hans Kærligheds brændende Glød, bliver i den hellige Messe givet til alle Aarhundreder, til alle Slægter og hver enkelt Sjæl.

Efter Messen kørte vi unge til Skanderborg Sø og tilbragte nogle fornejelige Timer i den natur-skønne Egn.

O. P.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Jewan beundrede alt det, han saa i Sandras Land, men derfor glemte han dog ikke Lapland. Han glædede sig til den Dag, hvor han atter skulde gense sit Land, hvor han skulde se dets Himmel, Tundraerne, Mørket og Solen. Han glædede sig til igen at være blandt sit Folk. Saa skulde han atter høre Ishavets Larm, høre Vandfaldenes Buldren og Bragen. Atter skulde han høre sine Landsmænd synge, naar de paa Hjemvejen fra det aarlige Marked døddrukne kørte gennem Tundraen. Saa vilde han vide, at Købmændene atter havde fyldt dem med Brændevin for lettere at kunne bedrage dem.

Alt dette skulde Jewan igen se og høre, men hvad skulde han selv fortælle Suomis Folk, hvad skulde han lære sine Landsmænd, han som havde været i de store Floders og Bjerges Land, som havde mærket den varme Sol, og som havde set rigtige Huse, smukke Klæder og Bøger? Hvad vilde han fortælle sit Folk?

Hen paa Efteraaret begyndte Jewan og Sandra at gaa i Skole. Om Aftenen satte hun sig som Regel i en Krog, hvor hun saa sad og smaasov over en Bog. Jewan gik derimod udenfor og stod og stirrede op mod Himlen i Haab om at se Polarlyset.

»Her hos os har vi intet Nordlys,« sagde Kadron.

Dette troede han dog ikke paa.

»Det er umuligt! Hvordan kan man leve uden Nordlyset? Kommer den lange Nat heller ikke?«

»Nej, den kommer heller ikke.«

»Hvorfor er det saaledes?« Han gik ind for at spørge Bedstefaderen.

Naar Jewan havde staaet lidt og set op mod Himlen plejede Sandra at komme løbende ud.

»Jewan, kom ind i Stuen igen. Du bliver bare forkølet. Hvad spændende kan der være ved at staa og stirre op mod Himlen hele Aftenen.« Hun forstod ikke hans Kærlighed til den natsorte Himmel, hun var kommet til Verden under et andet Himmelstrøg.

Jewan gik saa igen ind i Huset og satte sig til at læse i en eller anden Bog, eller ogsaa tog han en Pen og forsøgte at skrive sin Bog om Lapland, den Bog der skulde være lige saa stor som Imandra og lige saa klar. Men det gik kun daarligt med hans Skrivi; han beherskede endnu ikke det fremmede Sprog godt nok, og hans Modersmaal slog ikke til overfor denne Opgave.

»Far, Jewan skriver,« sagde Kadron, »tror du ikke det er for tidligt, gaar han ikke og grubler for meget derover.«

Fortsættes

Nyt fra Jeanne d'Arc Troppen

Jeanne d'Arc Troppen har arbejdet stilsfærdigt i Vinter, men vores Tropslejr, der blev afholdt 28. Juni til 8. Juli fortjener at blive omtalt.

23 Pigespejdere deltog, og vi fik Tilladelse til at campere i Slots-parken paa Ledreborg. Lejrpladsen var saa ideel, at den vilde fryde enhver lejrkyndig Spejder.

Et Par Terrænlege og Udflugter blev afholdt, een Gang til Borrevjle, hvor vi var i Vandet og forøvrigt saa det nye smukke Vandrehjem. Et Par Gange var vi i Herthadalen og foretog nogle Roture paa den smukke Sø.

Var Lejrbaalet om Aftenen mindre end andre Aar, var Underholdningen til Gengæld fyldigere; vi opførte smaa Sketch og morede os dejligt, ind imellem sang vi som aldrig før Fædrelandssange og Spejdersange, afvekslende alvorligt og muntert, men i Sangen lagde vi alt det, som vi følte, hver eneste af os, Glæden over at færdes ude i vort skønne Land; Glæden over at være katolske Spejdere.

Naar vi samledes Morgen og Aften til Flagparade, forstod vi bedre end før, hvor godt det er at være dansk, og naar Flaget gik til Tops, sang vi det gamle Flagvers: »Vaj højt, vaj stolt, vaj frit vort Flag...«

Nu er vi vendt hjem til Hverdagen igen, og der kommer Fart i Arbejdet med Prøver og Duelighedstegn, og vi takker Lensgreven og Grevinden for den Venlighed og Gæstfrihed, vi modtog.

Midt i August begynder vi en ny Patrulje i Ordrup, som vi haaber vil faa stor Tilslutning fra alle Piger i St. Andreas Sogn, lige fra 8 Aars Alderen. Alle Oplysninger faas ved Henvendelse til Fru Landsretssagfører E. Garth-Grüner, St. Kjeldsgade 14, 1., Kbhvn. Ø., Telefon Ryvang 2310 x.

J. D.

AABENRAA

A. C. Weide

Bageri og Conditori

Søndertov 2 · Tlf. 125
Leverandør til Sct. Ansgars Klinik

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab

Telefoner: 2006, 2007 og 2008

Træløst, Bygningsartikler, Støbegods
Leverandør til den nye kat. Kirke

HELSINGØR

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

KØGE

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres

Murermester v. de kat. Institutioner

Vestergade 31 · Tlf. 570 & 617

RANDERS

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester

W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne

Markedsgade 16, Telefon 1834

Leverandør til St. Josef Hospital

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup · Tlf. 48

1. Kl.s Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

Køb hos vore Annoncører

En Tak

Pastor v. d. Kettenburg nævner i et Brev til Ugebladet den i sidste Uge omtalte Gave fra Medlemmer af St. Ansgars Sogn og beder alle »modtage en hjertelig og dybtfølt Tak! Jeg skal ogsaa i Fremtiden indeslutte alle i mine Bønner og i det hellige Messeoffer for at nedbede Guds rige Velsignelse over dem.

Jeg haaber tillidsfuldt, at Gud i sin grænseløse Miskundhed vil tilgive mig alle Fejl og Forseelser, jeg ved menneskelig Skrøbelighed har gjort mig skyldig i under min Embedsførelse og beder samtidig enhver, jeg muligvis — meget imod min Vilje — maatte have stødt eller saaret, oprigtig om Tilgivelse.

Mit Ønske og min Bøn for alle Menighedens Familier og Enkelt-

personer er bedst udtrykt i den liturgiske Hilsen under den hellige Messe: »*Dominus vobiscum!*«

København, N., Griffenfeldtsgade 44, d. 6. August 1940 (Kristi Forklarelses Fest).

Pastor Ph. v. d. Kettenburg,
Rektor ved St. Josephs Hospital.

FREDERICIA

Chr. Hansen

anbefaler sig med alt i Kolonial, Tlf. 234
Leverandør til Sct. Joseph Hospital

Køb hos vore Annoncører

Mejeriet

„LILLEBÆLT“

Gothersgade 30, Tlf. 1017
Kun Kvalitetsprodukter
Leverandør til St. Josef Hospital

H. Olsen Holmelund A/S

Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170
Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde
Prima Kvaliteter
Prompte og reel Betjening

Th. Rabens

Fredericia
Fedevarerforretning og Pølsefabrik
anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk
Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ
Leverandør til St. Josefs Hospital

EMIL JENSEN

Malermester

Gothersgade 51, Tlf. 251

Loehr's Kulimport A/S

TELEFON: 888

KUL, KOKS, CINDERS
OG BRIKETTER

Fredericia Mejeri

Gothersgade 14 . Tlf. 129
Leverandør til St. Josefs Hospital

V. Jørgensen

Fiskehandel

Jyllandsgade 20 . Tlf. 579
Leverandør til Menigheden

Kør med Westrings Eftfs.

Biler Telf. 383
883

Rasmus Nielsen

HILLERØD

E. Eriksen Køie

Urmager, Guldamed og Optiker
Helmerhus . Tlf. Hillerød 266

HANS TOFTE

F. Hertz Boghandel
Tlf. 132 . Hillerød . Slotsgade 22

Støt Frank Andersens Fond

Giro Konto 1087

O. Petersen & Co.

Telefon 122
Isenkram . Glas . Porcelæn

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
Frederiksgade 8 . Telefon 370
Lev. til den katolske Menighed

Carl Christensen

Murermester
Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100
Lev. til den katolske Menighed

Alex Christensen

Aut. Installatør
Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker
Exam. aut. Gas- og Vandmester
Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24
Lev. til den katolske Menighed

Amager

Sjalet blev vundet paa Nr. 75 og er afhentet.

Sommermarked paa „Sølyst“ i Horsens

Sct. Josephs Menighed i Horsens afholder Søndag d. 1. September Kl. 14 et Sommermarked. Over-skudet skal anvendes til Ophold paa »Sølyst«, Sct. Ansgars Skole-hjem, for de Dreng, som p. Gr. af de nuværende Forhold er helt eller delvis afskaaret fra deres Hjem, f. Eks. Drengene fra Færøerne. Gaver til Bortlodning eller andre Bidrag bedes sendt til Pastor Fr. Grobelz, Nørregade 19, Horsens.

Sygeplejerske-Forbundet

Første Møde den 22. August Kl. 20 hos St. Liobasøstrene.
Iøvrigt henvises til Annoncen i sidste Nr. af Ugebladet.

Adresseforandringer

Ugebladets Ekspedition samt Ekspeditionen af de af Vikariatet udgivne Bøger er flyttet fra det tidligere Menighedskontor Bredgade 64 til Boyesgade 8 A (Tlf. Eva 1898). Samtidig er Kontorets Afdeling for St. Ansgar Sogns Kirkeskatregnskab flyttet over Gaden til Bredgade 69, St. over Gaarden. (Telefonnummer meddeles senere).

Ung, katolsk Pige

ca. 17—18 Aar, der holder af Børn, kan faa Plads straks i katolsk Hjem i Københavns Omegn. Billet mdk. 878 modtager Annonce-Ekspeditionen, Klosterstræde 23, København K.

Dannet ung Pige

Katolik, kendt med Madlavning, Husgerning og Barnepleje, 2 Aar i Frankrig, søger Stilling 1. eller 15. September. Taler Fransk og Italiensk (helst København). Tlf. 607. May Rau, Allégade 2, Horsens.

Vi synger med!

Jeg sidder i det unge Ægtepars nydelige og velholdte Hjem. Det er kun et Par Aar siden, de kom til København. Det var et Sted i en Provinsby, at de lærte hinanden at kende. Og Anledningen var saamænd Ungdomsmøderne i den katolske Menighed. Det er ikke saa mange Aar siden, at de begge med Liv og Sjæl tog Del i disse festlige Sammenkomster, men nu taler de om hine skønne Ungdomsaar som om noget meget fjernt. Hustruen har faaet et helt drømmende Udtryk i Øjnene, da hun siger:

»Hvor dejligt vi havde det dengang, gaar først op for en senere. Meget ofte tænker jeg tilbage paa de hyggelige Aftener, da vi unge samledes til Foredrag og Sang. Maaske Sangen var det aller bedste. Den Stemning, som Sangen kunde fremkalde, var uforlignelig. Man følte sig saa glad og tryk — og saa var der jo Fællesskabet. Det var vist nok mest Sangene, som gav os Følelsen af, at vi var en Flok Unge, som forenedes af den samme, store Sag.«

Baade Manden og Hustruen er enige om, at det vilde være dejligt, om man igen kunde opleve noget lignende. Og jeg maa for-

sikre, at Sangen da ikke er noget saa kostbart og sjældent, at ikke Menigheden skulde kunne byde paa et saadant »Traktement«. Vi bliver enige om, saa snart det lader sig gøre, at faa stillet en Sammenkomst paa Benene, hvor vi bl. a. rigtigt kan give Sangen og Menneskesindet, hvad der tilkommer disse to.

Sangen synes i Øjeblikket hos mange Mennesker at være et Behov. Midt i al vor Tids Rædsler og Uhyggestemning bryder Sangen frem, og det ene store Alsang-Stævne afholdes efter det andet. Det er en Kendsgerning, at Sangen baade kan gøre Menneskene fri af Sorgen, styrke og vække Fællesfølelse hos dem, der synger sammen.

Maatte vi Katoliker da ogsaa i alle Menigheder dyrke Sangen i saa stor Udstrækning som muligt.

Vil du skabe en god Stemning, saa syng!

Vil du opnaa Samfølelse imellem Mennesker, saa lad dem syngesammen!

Det store katolske Samarbejde, som vi haaber paa, skal forberedes paa mange Maader, men ikke mindst gennem Sangen.

Det kan være, at vor Kirkesang ikke altid er som den skul-

de være. Nuvel, ved saadanne Sammenkomster kan vore Folk maaske lære at synges. Lad os blot benytte vore Menigheds- og Ungdomsmøder blandt meget andet til at indøve de skønne gregorianske Melodier.

*

Verden har endnu ikke glemt »Titanic«s Undergang og de dødsdømtes Sang, medens Skibet gik ned: »Nærmere Gud til Dig«.

Det var et gribende Vidnesbyrd om kristen Tro, men det siger os ogsaa en hel Del om Sangens Betydning. At gaa syngende ind i Døden; syngende at bekende sin Tro i *den* Stund, syngende at bede til det sidste — er det ikke et Vidnesbyrd om Sjælens Udødelighed?

Vort Sind er langt fra altid med, naar vi taler, men i langt højere Grad, naar vi synger. Og er det Sange, der baade i Ord og i Tone gaar i Dybden, da kan de bringe til Modning hos os Anlæg til de bedste Egenskaber.

Og hermed være da udtrykt Ønsket om, at Sangen i den kommende, maaske tunge Vinter maa bevare vor Tro og vor Frejdighed. C. B.

Horisonten rundt

Alsangen

For et halvt Aar siden vilde alle have forsvoret, at der snart skulde opstaa en syngende Folkerejsning her i Danmark. Hvor mange kunde synge og hvor mange *gad*? Naar ikke der var truffet ekstraordinære Foranstaltninger, var Sangen det ynkeligste »Nummer« paa næsten alle Mødeprogrammer. Langt ind i Højskolens Kredse var Blasertheden overfor Sangen trængt ind. Den, der skriver disse Linier, har flere Gange delt Lejrbaal med friske og stærke Karle og Piger fra Niels Bukhs Ollerup. Hvor var det smaat bevendt med Sangen, og den døde helt hen, naar Lejrbaalet ikke længere lyste nok op til, at man kunde tyde Bogstaverne i Sangbogen.

Og pludselig rejser saa Danmark sig i Sang. Der er ikke Tvivl om, at de fremmede Besættelsesmyndigheder føler det som en dansk Folkerejsning, og det skulde være mærkeligt, om de ikke med Forstaaelse gav Agt paa den Form, vi har givet denne Rejsning. De holder selv af Sangen, og hvor i Verden har de ellers mødt et Folk, der svarede paa deres Besættelse, ikke med Vaaben og ikke med stum Bitterhed, men med at synge sin Kærlighed til Land og Sprog? De siger selv, at slette Mennesker savner Sangen, og de har Humor nok til at forstaa os, naar vi beder dem ikke tage det alt for bogstaveligt med Ordene: »Hvor man synger, kan du roligt slaa dig ned«. Det er jo ikke netop det, vi synger for.

Vi synger, fordi det er blevet os overvældende klart, at vi elsker dette Land som intet andet. Hvor meget vi end kunde ønske ændret i Danmark, kan vi kun ønske det ændret paa Dansk, og derfor elsker vi Danmark som det er.

Den katolske Sang

Men der skulde altsaa det stormfulde Verdensopgør til, før

vi opdagede, at vi kunde synge og kunde mere end Begyndelseslinierne i vore Fædrelands-sange. Vi begyndte ikke at holde af Danmark d. 9. April, men vi opdagede, at vi allerede gjorde det. Og Sangen, der fødtes paa vore Læber, gjorde vor Kærlighed mere varm og levende.

Det tilsvarende Forhold finder vi, naar vi tænker paa vor kristne Sang. For nogen Tid siden lagde Pater Martindale her i Bladet et kraftigt Ord ind for Menighedssangen, ikke den højt udviklede kunstneriske Sang, men den spontane »frydefulde Støjen for Herren«. Det er jo ogsaa her saaledes, at vi har været blaserte overfor Sangen. Den har været et kunstnerisk Anliggende og derfor Menigmand lidt uvedkommende. Men Tidernes Alvor har vel ogsaa ladet os gøre den Opdagelse, at Religionen sad dybere i os, end vi viste til daglig og selv vidste af. Vi har sunget gamle danske Salmer, der ligger naturligt ogsaa paa katolske Læber. Vi har sunget med ny Forstaaelse om Kirken paa Sandheds Fjeld og vore andre katolske Salmer, ubekymrede om deres større eller mindre Kunstværdi. Og mens vi gjorde det, blev Kærligheden til Gud og hans Kirke dybere og varmere i vore Hjerter.

Der er mange Opgaver, som ligger for. Men de maa ikke faa os til at glemme at synge. Vi kunde tænke os, at mange katolske Møder i den tilstundende Vinter vil forme sig som Alsangsafteener med katolske og danske Toner. Maaske ogsaa vi kunde mødes i større Tal en eller anden Aften blot for at synge.

Kongen

En lignende Stilling som den danske Sang indtager den danske Konge i vor Bevidsthed. I vor Samling om Kong Kristian ligger den samme Kærligheds-erklæring til alt, hvad der er Dansk. Det er derfor naturligt,

at Nationens Fødselsdagsgave til vor 70-aarige Konge faar os alle til at yde, om det saa kun er en beskeden Skarv. Vi har ikke hidtil hørt det her i Ugebladet, fordi det vel er en Selvfølge. Men skulde der endnu være nogen dansk Katolik, der ikke efter Evne har været med her, maa det naas endnu. Vi har Dyrtid og høje Skatter, vi har vor egen Kirkes særlige Fornødenheder, men alligevel maa vi være med. Vor Konge, det er Danmark. Vor Gave til ham er en Tak for Sund og Bælt, Jylland og de mange smilende Øer, Flaget og Modersmaalet.

Stort og smaat i Kirkehistorien

I en Artikel i Indre Missions Tidende læser vi: »Mødet i Vildbjerg i hine Majdage 1880 har ikke faaet og vil ikke faa Plads i den danske Kirkehistorie. Studenterne vil ikke faa det at plage deres Hjerter med, de vil vedblive at plage dem med, hvornaar de utallige (og ligegyldige) Paver Pius'er og Benedikt'er levede; men i Virkeligheden var det intet mindre end en kirkehistorisk Bedrift...«. Er det mon det teologiske Fakultet ved Københavns Universitet, der saa utiltalende mener, at Verdenskirkens Paver ikke er uden Interesse for den historiske Videnskab, mens de tier Vildbjerg ihjel?

Ved Mødesæsonens Begyndelse

Ugebladet er altid interesseret i at kunne bringe smaa Referater fra Landets Sogne og deres kirkelige Liv. I den Vinter, vi gaar i Møde, vil vi være det i ganske særlig Grad. Landsdelene er kommet saa langt fra hinanden paa Grund af Trafikvanskelighederne, at vi er særligt glade for at høre fra hinanden — og der er mange praktiske Vanskeligheder at overvinde for vore Mødearrangører, saa vi i det Stykke trænger til at lære af hinanden. —

Apostolatet blandt Fagfæller

Overalt hvor katolsk Aktion har slaet Rod, har Bevægelsen set det som en af sine Opgaver at bistaa Sognepræsterne i deres Arbejde. Man har set det som en Opgave at tage Del i kirkelige Fester, Processioner og Valfarter, at bidrage til Søndagsgudstjenestens smukke og værdige Forløb, at hjælpe til ved Børns Forberedelse til første Kommunion og Konfirmation eller at paatage sig Søndags-skolearbejde eller Katekismus-undervisning.

I det store og hele falder katolsk Aktion i denne Form sammen med det Lægmandsarbejde, vi gennem Aarhundreder har været kendt med i den katolske Kirke. Arbejdsmarken er den bestaaende Menighed, og Bestræbelserne gaar ud paa at bevare og udbygge allerede vundet Terræn.

I Begrebet katolsk Aktion ligger dog andet og mere end dette. Der ligger en Opfordring til Lægfolket om under Ansvar ad selvvalgte, af Kirken godkendte Veje at begynde et apostolisk Arbejde ikke alene med at udbygge allerede vundet Terræn, men ogsaa med at vinde nyt (eller erobre tabt tilbage).

Pave Pius XI taler i et Brev fra 1925 til Kardinal Segura og det spanske Hierarki om den Sorg, det er ham at se en Verden, hvor Hedenskabet breder sig. »Paa den anden Side,« fortsætter Paven, »knuger det os, at se Gejstligheden ude af Stand til at magte Øjeblikkets Opgaver. Dette skyldes dels, at Præsternes Antal mange Steder er for ringe, dels at Præsterne ikke længere formaar at opnaa Kontakt med store Dele af Samfundet. Det er derfor nødvendigt, at alle bliver Apostle.«

Det siges her med tydelige Ord, at Lægfolket maa træde hjælpende til. I det moderne Samfund er det i Modsætning til tidligere umuligt for Præsten at faa Kontakt med den arbejden-

de saa længe han er i Fabrikken, paa Arbejdspladsen, paa Kontoret eller i Stormagasinet. Hertil kommer, at Tusinder i Præsten kun ser en Mand, der prædiker og taler, fordi han nu engang lever deraf. Overfor dem har hans Ord ingen Vægt. Lægapostlen indtager en langt gunstigere Stilling. Han færdes selv paa Arbejdspladsen og i Kontorerne, og taler han om Religion, formaar han ofte at vinde Lyttere, ikke fordi hans Ord behøver at overgaa Præstens i Visdom og Alvor, men fordi man, naar han taler om Religion, ikke mistænker ham for blot pligtmæssigt at udøve sin Profession.

Overalt hvor denne apostoliske Gerning drives, opnaas de største Resultater der, hvor Lægapostlen har begrænset Virksomheden til den Verden, hvor han eller hun daglig færdes. Det har vist sig, at Apostolatet bærer rigest Frugt der, hvor Arbejderen taler til Arbejder, Akademikeren til Akademiker, Kontoristen til sin Kollega. Tankegangen er vidt forskellig i de forskellige Samfundslag. Det Argument, den Optræden og den Pædagogik, der virker paa Arbejderen, er forskellig fra det Argument, den Optræden og den Pædagogik, der fører til Resultater overfor Akademikeren. Vil man gøre Indtryk paa et Menneske, kommer man længst, naar man kender dets Psyke og Tankegang. Nærmest dertil er den, der er udsprunget af samme sociale Milieu. Dette er en af Grundene til, at Fagdelingen er blevet Lægmandsapostolatets frugtbareste Arbejdsform.

Der er noget stærkt ildnende for Lægmanden i den Bevidsthed, at det Apostolat, han udøver, ikke er noget Kirken har fundet paa for at give ham et Afløb for prisværdig Arbejdslyst. Han er sat til at løse en apostolisk Opgave, som Præsten, netop fordi han er Præst, ikke har Forudsætningerne for

at løse, men som skal løses. Ingen kan leve mit Liv undtagen jeg. Ingen færdes overalt, hvor jeg færdes, eller arbejder i nøjagtig de samme Omgivelser som jeg, tænker som jeg, har nøjagtig de samme Bekendtskaber. Ingen er som jeg. Derfor kan ogsaa kun jeg udføre mit Apostolat, og hvis jeg ikke udfører det, forbliver netop saa meget af Kristi Gerning ugjort.

I en lille katolsk Menighed som den danske er det kun i begrænset Omfang muligt at gennemføre Fagdelingen i Lægmandsarbejdet. For Eksempel er danske katolske Arbejdere saa faa og bor saa spredt, at det maa anses for meget vanskeligt, om ikke umuligt, at starte en dansk Jocistbevægelse.

Ikke destomindre bør sikkert Fagdelingen gennemføres, hvor det er muligt, og det er i denne Forbindelse en Glæde at høre om Dannelsen af et Forbund af katolske Sygeplejersker. Det er utvivlsomt et Skridt i den rigtige Retning, og man tør haabe, denne Sammenslutning maa blive fulgt af andre tilsvarende.

Om saadanne faglige Forbund bliver Grundlag for en apostolisk Gerning, vil bl. a. afhænge af den Form, der gives Møderne og disses Hyppighed. Faar Forbundene ren Foreningskarakter, hvor Sammenkomsterne i det væsentlige er til for at dyrke Kammeratskabet, er Udsigterne for apostolisk Virksomhed ikke lyse. Noget andet er det, hvis Medlemmerne beslutter at mødes hyppigt, ikke for at ses, men for at udveksle Tanker og Arbejdsresultater, for at studere det fælles Milieu, dets Mangler og Muligheder fra Religionens Synspunkt og for at samle Impulser til fortsat apostolisk Gerning indtil næste Møde.

Bliver katolsk Aktion en Dag til Virkelighed i Danmark, vil det ske ved, at Bevægelsen langsomt gror frem paa Omraader, hvor Forholdene begunstiger dens Vækst. Udlandets Erfaringer viser tydeligt, at en Bevægelse af denne Art ikke kaldes til Live ved et eensidigt Initiativ fra oven. Vi har talt en Del

om katolsk Aktion herhjemme, og nogle synes at forestille sig Aktionen som levende Virkelighed fra Skagen til Gedser i det Øjeblik et Stød i en biskoppelig Basun forkynder dens Skabelse. En saadan Opfattelse vidner om manglende Kendskab til Sagens komplicerede Natur. En Biskop kan udtale et Ønske om at se katolsk Aktion i sit Distrikt, og han kan skaffe Betingelser for Vækst paa de Steder i Distriktet, hvor Jordbunden iøvrigt synes egnet. Om Bevægelsen skal gro og en Dag blive til det, som

alle har haabet, vil dog afhænge af Menighedsaand og mange andre Forhold, paa hvilke en Biskop vel kan indvirke, men over hvilke han ikke er eneste Herre.

Skulde Sygeplejerskeforbundet anse det for sin Opgave systematisk at drive apostolisk Gerning blandt Arbejdskammerater samt virke for Standens Arbejdsvilkaar religiøst set, saa staar vi overfor Virkeliggørelsen paa et enkelt Omraade af vor Biskops Ønske om at se katolsk Aktion i vort Fædreland.

Thorbjørn Møller.

serinde efter et Liv, hvori bitter Ydmygelse ikke kunde udslukke hendes hede Blods Ambitioner. Freskerne kan ikke have *opfundet* deres ganske uventede Billeder af f. Eks. St. Ambrosius eller St. Augustin — sidstnævnte glatbarberet med et pæreformet Hovede, dybe Rynker, og med Hovedet paa Skraa nærmest ligesom en opmærksom Stenograf ... og jeg tror, at den store Afrikaner *var* meget mørk, lille og senestærk (ligesom St. Frans af Assisi). Ogsaa den vidunderlige Statue af St. Homobonus i Cremona er livagtig Portrætkunst — den fortræffelige Købmand, hvis Godgørenhed irriterede hans sparsommelige Kone saa meget, ses her skaldet og rynket, men saa »sympatisk«, at man ikke kan undre sig over, at hans Bysbørn forlangte ham kanoniseret, hvad han ogsaa blev i 1199, kun to Aar efter sin Død (samme Aar er Statuen antagelig fra).

Helgenernes Legemer

Jeg vil straks sige, at jeg er glad for, at det første »uforraadnede« Legeme jeg har set, var St. Maria Magdalena af Pazzi's. Det fyldte mig med Ærefrygt. Hun var af adelig Slægt, men hendes Legeme lignede en gammel Bondekones, forbavsende værdigt og menneskeligt. Det var mørkebrunt, ikke sort som St. Katarina af Bolognas eller med udviskede Træk som St. Katarina af Genuas eller St. Andreas Corsinis, der efter min Mening virker uhyggeligt. Dog kan et indskrumpet, »mumificeret« Legeme gribe Beskueren meget stærkt, som Tilfældet var med St. Andreas Bobolas. Det var ikke blot forbavsende at se, hvor let hans Arm kunde bevæges, og overordentlig interessant at finde Sporene af selve de Saar, jeg havde læst om (hans Martyrium i Kosakkernes Hænder var ubeskrivelig brutalt), men det var saa gribende at tænke paa, at dette lille, spinkle Legeme engang var virkelig levende, bevægede sig og udførte alt, hvad man læser om. Det ene Øje var stukket ud, men det andet kun-

Om at kende en Helgen:

Hvordan Helgenerne saa ud

Vi har nok allesammen ønsket, at vi kunde møde en Helgen og vide, at han (eller hun) *var* Helgen. Og maaske vi har mødt en, blot kunde vi ikke vide det, for Udholdenhed er en af Hellighedens Bestanddele, og levende Mennesker har endnu ikke holdt ud til det sidste. Imidlertid kan vi have truffet nogen — højst en eller to — der gjorde et overvældende Indtryk paa os — ikke ved deres Tale eller ved deres ydre Træk, men fordi der var noget i dem, som lyste lige ind i os selv, hvor noget gav det *Svar*, selv om Svaret rimeligvis nok bestod i en Følelse af dyb Ydmygelse. Paa den anden Side vilde mange Helgener vel nok gøre et foruroligende Indtryk paa os, hvis vi traf dem — Himlen maa vide, hvordan St. Simeon Søjleboer *saa ud* efter sine 37 Aar paa Toppen af en Række Søjler ...

Jesus og hans Moder

Jeg maa gøre en Undtagelse. Jeg vilde ikke bryde mig om at se et »sandfærdigt Portræt« af Vor Herre eller hans Moder. Godt at der ingen findes. *Alle* Portrætter opfordrer til Kritik. St. Bernadette benægtede altid, at noget Billede af Guds Moder

»*lignede* hende«. Hun afskyede Renaissancens Billeder, havde ikke noget imod Fra Angelico, men foretrak fuldstændig urealistiske Ikoner. Og til vor private Andagt vil ogsaa vi sandsynligvis foretrække ganske enkle Billeder.

Mange Slags Billeder

Iøvrigt har vi Ret til gerne at ville se, hvordan Helgenerne saa ud i Virkeligheden — om det ellers er muligt. Naar vi gaar baglæns i Tiden, har vi Fotografier fra de seneste Tider, før dem har vi Stik og Portrætmalerier, en hel Del Dødsmasker, og endnu tidligere har vi Fresker, Mosaiker og Medaljer — og endog i nogle Tilfælde Helgenernes endnu eksisterende Legemer. Ældgamle, naive »Portrætter« paa Glas, Elfenben eller Metal maa ikke ringeagtes: de fastslaar saaledes den uændrede Tradition om St. Peter og St. Paulus, der havde henholdsvis en bredere og en mere aflang Hovedform og dertil svarende Skæg, og Medaljer viser os f. Eks. med Sikkerhed, af hvilken *Type* Kejserinde Pulcheria var og ligeledes St. Helena, der begyndte Livet som en asiatisk Gæstgiverske og endte som Kej-

de endnu ses gennem Laagets ganske tynde Hinde: det var fuldstændig, som om det *saa* paa En — og Aarhundredernes Afstand blev borte.

Dødsmasker og Helgener

Dødsmaskerne er ofte utroligt ophøjede i deres Ro, og det er ikke rigtigt, naar det paastaas, at *alle* døde Ansigter ser fredelige ud paa Grund af Musklernes Afslappelse. Jeg har set mange, der kun var dukkeagtige eller intetsigende eller fordrejede. Helgenernes Ro synes virkelig at hidrøre fra, at deres vanlige indre Fred har modelleret Trækene. Det er ofte *Livet*, der lægger Dødens Maske. Disse Masker er ogsaa tit overraskende, selv om nogle netop er, hvad man ventede. Saaledes havde jeg paa den ene Side altid forestillet mig dem forædlet næsten til Gennemsigthed (saaledes som St. Katarina af Siena faktisk var det — man kunde se »hver bitte lille Knogle«, sagde en Ven), men St. Paulus af Korset viser en Mand med et fyldigt Ansigt, svært kortklippet Haar, sammentrukne Øjenbryn og en stærk Næse med dybe Linier ned til de nedadbøjede Mundvige. Og nogle var afgjort fyldige — saasom den kvindelige Mystiker St. Veronica Giuliani eller St. Jeanne de Chantal (selv om vi her dømmer efter et Portræt fra 1636; hun døde i 1641). I den sidstnævnte Tilfælde har ikke blot de konventionelle Billeder, men ogsaa de forfærdelig konventionelle »Livsskildringer« ført os paa Vildspor. De vilde fremstille en Kontrast mellem hende og hendes nære Ven, den (paastaaede) blide St. Frans af Sales; derfor tegnede man Billedet af en høj mager, »determineret« Kvinde, der kunde sætte Skræk i selv de dristigste. Det er rigtigt nok, at hendes Træk er skarpttegnede, hendes Øjenbryn svære, hendes Hage (gid hun maa tilgive mig min Dristighed) utvivlsomt ved at blive dobbelt ... men hvor man dog ogsaa fornemmer hendes Elskelighed, hendes Vitalitet — man kan ligefrem tale om *Fornøjeliche-*

den hos denne fine burgundiske Dame. Ogsaa St. Joseph af Cupertino, der synes at have tilbragt sin halve Tid uden Berøring med Jorden (Vidnesbyrdene om hans »Levitationer« er fortræffelige), viser os en Mand med fyldigt Ansigt og snæver Pande, men meget brede Kindben og Kæber; Øjenbrynene er fuldstændig lige, og der er tunge »Poser« under Øjnene. Paa den anden Side er St. Kamillus af Lellis, der i Virkeligheden stiftede Røde Kors og var den første til at opfinde Felt-Ambulancer, en vidunderlig forfinet Skikkelse. Dog husker man, hvor forfalden en Spiller han havde været (han sov med Korte under Hovedpuden for at tage fat, straks naar han vaagnede, og han sluttede sig til et Regiment, fordi det havde Ord for at tælle hensynsløse Spillere), og hvor stormfuld hans første Karriere var. Jeg vilde ønske, jeg vidste, hvordan St. Hyacinta Mariscotti saa ud — hun gjorde sig saa uudholdelig derhjemme, fordi hendes yngre Søster var blevet gift først, at de drev hende ind i et Kloster. Hun havde absolut ikke til Hensigt at overholde Ordensreglen, men byggede sig et ligefremt Boudoir i Haven, hvor hun hengav sig til Luksus, skønt hun to Gange under Sygdom havde lovet, at hun vilde forbedre sig — hvorefter hun brød sit Løfte. Til sidst holdt hun det dog og blev ganske sikkert baade en højst fortryllende og en meget bodfærdig gammel Dame.

Senere Tidens Helgener

St. Joseph Cottolenga virker mere overbevisende paa det Maleri, hans Broder malede, end paa det litograferede Portræt. Han ligner en munter, elskværdig, venlig og bestemt irsk Præst af den gamle Skole — og det *var* han. St. John Bosco havde (hvad man ser af baade Fotografier og Dødsmaske) et virkelig smukt, men meget uregelmæssigt Ansigt — og et særdeles uordentligt Haar ... det har forfærdet mig at se, hvordan vore fromme Billedmagere afglatter endogsaa

ham, saa han kommer til at ligne en elegant Abbé. Naar vil der blive nedlagt Forbud mod denne væmmelige Mishandling af Kendsgerninger i en uægte Fromheds Interesse? Selv St. Thérèse af Lisieux var fyldig, med forfærdelig trætte Øjne og den sødeste lille Mund — ganske forskellig fra den »Syntese af fromme Træk« (fremstillet af en Biskop), der til vort Ubehag fremvises i alt for mange Statuer og Billeder. Parentetisk løser mange af disse Portrætter et af mine Problemer, der lød: Kan en Mand, der har Overskæg, men ikke Fuldskæg; blive kanoniseret? Ja, han kan! Øjensynligt var der adskillige af disse Helgener, der barberede Hage og Kinder, men ikke Overlæben. Saa vidt jeg kan se havde selve St. Johannes af Korset ikke andet Skæg end Overskægget. Og hvis Pier Giorgio Frassati bliver kanoniseret, er det bevist, at en Helgen kan gaa med Plus-fours og kan ryge Pibe. Helgener, der tog Snus, har vi før kendt, men jeg tror ikke Piberygere — og aldrig, aldrig Folk, der røg Cigaretter...

Helgener paa Fotografi

Fotografien er ingen anset Kunst. Men jeg kan ikke tænke mig noget fortræffeligere end Fotografiet af den døde Sognepræst fra Ars, eller af Broder Konrad fra Parzham (1818—1894) en Kapuciner Lægbroder, der havde været Landarbejder og siden tilbragte 41 Aar som Portner i Nærheden af en Pilgrimskirke uden blot en eneste Gang at miste Taalmodigheden med de paatrængende Turister — eller af St. Bernadette, der siges at have set ud som det hun var: en enfoldig Bondekvinde, men her omskabt af Døden, *aristokratisk* i sin Ro med sine tykke Bryn og Øjenlaag og et Par Furer af Lidelse rundt om Øjne og Læber.

Jeg takker Gud for disse Maader at erkende, »hvordan Helgenerne saa ud«. Jeg synes ikke, at Ønsket er »uaandeligt«. St. Johannes dvælede ved »hvad vore Øjne har set — og vore

Hænder har følt« om hans elskede Herre og Mester og ved Mindet om de fortrolige Aar sammen med ham. Og selv elsker jeg ogsaa at blade i de Bøger, som Helgener har rørt, at se gennem deres Brillen, tage de-

res Knive og Gafler i Haanden. Det var jo dog saaledes, at blot Sømmen af Vor Herres Klædning helbredte hin Kvinde, som kyssede den.

C. C. Martindale S. J.

Guds Flammeskrift

Fra Tysk ved T. Fd.

Det var Askeonsdag Morgen i 1810.

Napoleon, Europas almægtige Erobrer og Hersker, talte til Marskal Berthier, der som overordentlig Gesandt skulde drage til Wien, hvor Kejserens og Ærkehertuginde Marie Louises foreløbige Formæling skulde finde Sted med Ærkehertug Karl som Kejserens Stedfortræder.

»De ledsager saa min Gemalinde gennem Sydtyskland til Frankrig. Ved alle Hoffer er man forberedt paa at modtage Kejserinden. Ved den bayerske Grænse venter min Søster, Dronningen af Neapel, paa hende. De maa drage Omsorg for, at min fremtidige Gemalindes Yndlingsgemak i Wien bliver efterlignet til de mindste Enkeltheder i hendes Appartement i Paris. Saa snart De har truffet Deres Forberedelser til Rejsen, melder De Dem hos mig.«

Kejseren var alene.

»Endelig ved dette Maal!« sagde han til sig selv.

I sine Tanker fulgte han sin mægtigt stigende Livsbane, fra fattig Officersaspirant til Europas Hersker. Siden han, kun syv og tyve Aar gammel, havde overtaget Kommandoen over den franske Hær, havde hans Liv været en Kæde af Sejre og Triumfer. Fra Feltherre til Førstekonsul, fra Førstekonsulens Plads til Tronen. I seks Aar havde han nu baaret Kejserkronen. Hans Rige strakte sig fra Pyrenæerne til Østersøen: Belgien, Holland, Rhinlandet, Sydtyskland, alt Land fra Nordsøen til Neapel var hans. Omtrent

halvtreds Tusind Mennesker var hans umiddelbare Under-saatter; de Fyrster, han havde ladet beholde deres Trone, var hans lydige Vasaller; det store Østrig var gjort stumt og afmægtigt. En Kæmpehær lystrede hans Feltherregeni; enhver Modstander var knust. Hele Europa maatte hjælpe til at berige Frankrig. En jernhaard Politimagt dækkede hele Riget med sit Net, saa intet Ord ustraffet kunde siges imod ham, og ingen Avis taaltes, der skrev mod ham.

Og nu skulde dette Ægteskab med Kejserdatteren sætte Kronen paa Værket og sikre hans Slægt Magten ud i al Fremtid. Om faa Uger skulde den højtidelige Formæling finde Sted i Paris, og derved skulde der udfoldes en Pragt, som Verden aldrig havde set Mage til. En Snes Kardinaler var blevet kaldt til Paris, for at den kirkelige Vielse kunde blive saa pragtfuld som mulig; alle Forberedelser var truffet.

En dump Orgelklang vækkede Kejseren af hans stolte Drømme. Derovre i den gamle Kirke uddelte Præsten den indviede Aske til de troende med Ordene: »Husk, Menneske, at du er Støv, og til Støv skal du blive igen.« — — —

Kejserens Sekretær kom ind med en Stabel Breve. Et stort Brev var forseglet med et Kardinalvaaben. Napoleon rev det op, læste det — og kastede det rasende paa Gulvet.

Tretten Kardinaler nægtede at være til Stede ved Vielsen, fordi Kejserens første Ægteskab

var erklæret ugyldigt af en Prælat, der ingen Ret havde dertil.

»Godt — saa skal de ogsaa faa at vide, at jeg er uindskrænket Hersker i mit Land,« hvædede Kejseren. »Jeg forbyder Kardinalerne under Dødsstraf at bære Tegnene paa Kardinalværdigheden; de er fra i Dag kun almindelige Præster og skal nok faa anvist et Sted, hvor de kan blive indtil videre.«

Og saaledes skete det. Faa Dage efter var de tretten Kardinaler forsvundet fra Paris, sendt til smaa, ukendte Byer.

»Hvor længe endnu, Herre, hvor længe?« sukkede en af dem, da han tog Afsked med de andre.

»Er Maalet ikke snart fuldt?« klagede en anden. Men en tredje pegede fortrøstningsfuld mod Himlen.

Tre Maaneder var gaet som en uafbrudt Bryllupsfest for Napoleon og hans Gemalinde. Rejsen gennem Frankrig og Nederlandene havde været et fortsat Triumftog; men endelig skulde Festlighederne have en Ende; Kejserparret var vendt tilbage til Paris, og et pragtfuldt Bal hos Østrigs Gesandt, Fyrst Schwarzenberg, skulde afholdes i den østrigske Kejsers Navn og være den straalende Afslutning.

Der var blevet opført en herlig Balsal til denne Fest. Salens kostbare Udsmykning, de straalende Uniformer og skønne Toiletter virkede næsten eventyrligt. Kejserinden var meget stille, men saa lykkelig ud, og Napoleon straalende af Glæde og stolt Selvbevidsthed. Han havde Grund til at haabe, at Kejserinden vilde skænke ham en Søn — Arving til hans Verdensrige.

Pludselig vendte han sig fra den Gruppe Herrer, han havde talt med, og gik langsomt ned mellem de ærbødigt vigende Rækker af Gæster. Hans Øjne lynede — en vældig Plan steg just i dette Øjeblik frem for hans indre Blik.

Stor var han — men hans Storhed skulde vokse endnu mere. Endnu eet maatte han udføre: Tugte den russiske Kejser, der havde afvist ham som Sviigersøn, opkaste sig til Over-

herre over ham og hans Rige. Naar *det* var sket, havde han ikke mere at ønske. »Og hvem kan standse mig?« tænkte han. »Min Hær er uovervindelig, og paa mit Ord gaar Europa mod Øst. Jeg vil det — og ingen kan sætte sig op imod mig.«

I dette Øjeblik lød et skingrende Skrig gennem Balsalen: »Brand! Brand!«

»Deres Majestæt — der er gaaet Ild i et Tæppe! Jeg er meget ulykkelig over, at dette kunde ske,« udbrod Fyrst Schwarzenburg, der ilksomt kom hen til Kejseren.

Men Napoleon skyndte sig hen til sin Hustru. Salen var allerede fuld af Røg, en frygtelig Panik opstod blandt Gæsterne, alle trængte paa for at komme ned ad Trappen, kun med Møje blev der gjort Plads for Kejserparret. Og næppe var de kommet ud, før den hastigt opførte Bygning stod i Flamme fra alle Sider.

Fyrstinde Schwarzenberg, Gesandtens Svigerinde, søgte fortlivlet i Mængden efter sin Datter. Da hun ikke fandt hende, styrtede hun op ad Trappen og ind i Ildhavet. Et Par Herrer fulgte efter hende. Kort efter bar de den unge Fyrstinde ned; hun var frygtelig forbrændt; og Moderen kom ikke tilbage.

Det lykkedes Kejseren at føre sin grædende Hustru hen til en Vogn, der kørte dem bort fra Rædselen og Fortvivlelsen.

Næste Morgen sagde den unge Kejsersinde: »Jeg havde en forfærdelig Drøm i Nat. Den brændende Sal var blevet til en brændende Hovedstad; du stod midt i Ilden, og Kronen paa dit Hoved blev fortæret af Flammerne.«

»Men Napoleon rejste sig og kyssede hendes Pande. »Det var en frygtelig Ulykke i Gaar,« svarede han; »men du kan være ganske rolig. Min Krone er ikke af forgængeligt Flitter, og mit Hus staar sikrere end en sammentømret Balsal.«

I dette Øjeblik traadte en af Kejserens Kammerherrer ind. Hans Beretning om Ulykken var forfærdelig. Mange af Balgæsterne var endnu ikke fundet, ad-

skillige var døde af Brandsaar eller kvalt i Panikken. Baade den ældre og den unge Fyrstinde Schwarzenberg var døde; Moderens Lig var fundet, fuldstændig forkullet; kun paa de Smykker, hun bar, havde man kunnet genkende hende.

Gysende slog Kejsersinden Hænderne for Ansigtet. Men paa Kejseren gjorde det skete intet synderligt Indtryk, og hans Hustrus Drøm, der kunde have udtødt Guds Advarsel for ham, lod ham ganske ligegyldig. — »Hold inde med dit Hovmod!« havde Gud tilraabt ham, »thi Gud ødelægger den hovmodiges Hus.« Men Napoleon vilde ingen Advarsel høre.

To Aar efter lød Napoleons Bud om Krig med Rusland over Europa; og »Den store Armé« begyndte langsomt at sætte sig i Bevægelse. To Maanedere senere, da Kejseren havde naaet sit sidste Maal, flammede Ilden op i alle Dele af Moskva; et Kæmpellammehav bredte sig med Stormens Hast over den vældige By; i syv Dage brændte den — saa var den ødelagt og tilintetgjort, og med den Napoleons Lykke og Forhaabninger. Hans Armé var forsvundet fra Jordens Overflade; han selv maatte flygte; de undertvungne Lande rejste sig imod ham; hans Stjerne var slukket. Efter fortlivlede, frugtesløse Forsøg paa at genvinde Magten maatte han sande det Ord, at Gud ødelægger den hovmodiges Hus.

Og ti Aar efter døde Napoleon som en ensom Fange paa den øde Klippeø.

Taksigelse

Jeg takker Dig for Mund og Fod, for Øjet og for Haanden, men beder Dig, vor Herre god, at lede mig ved Aanden.

Du skænkede mig Sanser fem, men lad mig, Herre, lære evindeligt at bruge dem alene til din Ære.

Jeg takker Dig, vor Herre god, for alle rige Gaver, men mest dog for Dit dyre Blod, som flød paa Korsets Staver.

Arne Hall Jensen.

Rom og Verden

Den hellige Fader har — i sin Egenskab af suverænt Stats-overhovede og som Følge af den øjeblikkelige Verdenssituation — meddelt borgerlige Rettigheder til Medlemmerne af det udenlandske Diplomati, der er akkrediteret Vatikanet og som i Øjeblikket er bosat indenfor Kirkestatens Grænser. — Den pavelige Højesteret, Rota Romana, har for første Gang optaget en Amerikaner i Dommerkollegiet. Det er Professor Francis Brennan fra Philadelphia.

Den spanske Marine fejrede sin Patronatsfest, Vor Frue af Bjerget Karmels Fest, med stor Højtidelighed. I alle Havnebyer afholdtes Festgudstjenester, hvori deltog Officerer og Mandskab fra de der stationerede Afdelinger. I Madrid var der paa Pladsen foran Marineministeriet rejst et Alter med Gudsmoders Billede, smykket med Blomster og de nationale Faner, hvor Ærkebiskoppen af Madrid i Nærværelse af Marineministeren, en Repræsentant for Generalissimus Franco og adskillige højtstaaende Officerer celebrerede det hellige Messeoffer.

Det saakaldte »Blackfriars Guild« (Dominikanergildet), der har sat sig det Maal at fremme den katolske Scene i De forenede Stater, udfolder for Øjeblikket en storartet Virksomhed. Organisationens Centrum er den katolske Sommer-teater-Skole i Cliff Haven og Sjælen i hele Værket er Direktøren, Dominikanerpater Urban Nagle.

I Val Gardena (i de italienske Alper) har italienske Alpejægere rejst en lille Kirke til Minde om dem, der faldt i Kampen mod Frankrig. Bygningen rejstes saa hurtigt, at Indvielsen allerede kunde finde Sted fjorten Dage efter Grundstensnedlæggelsen.

< Eller Søndagsmessen i St. Patrick's Katedralen i New York.

> Domkirken i Fulda, hvor det tyske Episkopat i Slutningen af August samles ved den hellige Bonifatius' Grav til det årlige Bispedømme.

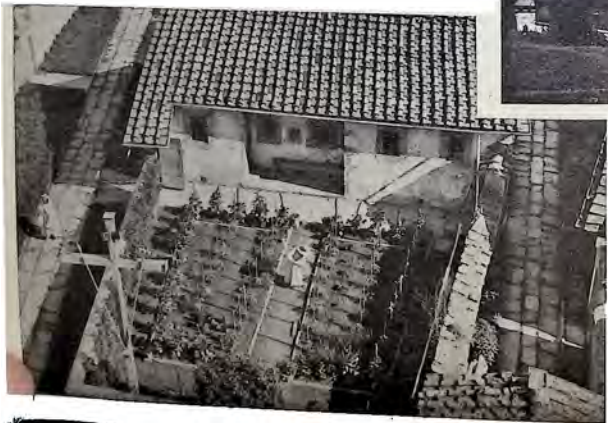

> I Kroatien er Kirken 1300-Aars Jubilæum blevet fejret med storstilede religiøse Festligheder. I Djuvovec og Baste har der været almindelige Kongresser, hvor adskillige Tyskinder deltog; ved den afsluttende Sakramentsprocession i Djuvovec ragede man med ca. 30000 Deltagere. Til de mange Vallarststeder Landet over gæser der en stadig Strøm af Mennesker; ovenfor ses kroatiske Pilgrimme ved at lille Hvile udenfor en Vallarstkirke.

Fra alle

> I en nævner Dalen ligger en af skovrige Bjerge og stejle Klippevægge ligger Klosteret i den gamle Chartreuse, Kærlighedsordenens ældste Kloster, et helt Kæmpe af Bygninger, som i deres nuværende Skikkelse hovedsagelig stammer fra det 15. Aarhundrede. Munkene, der i 1903 forløjedes herfra og har levet i forskellige Kløstre i England Italien og Spanien og nu næsten tilbage til deres gamle Residens i Sydfrankrig, hvor de siden 1840 har tilberedt de Elikserer og Salver, der har gjort Klosteret berømt.

< Trods Verdens Larm og Uro lever Eneboerne deres stille Tilværelse i det Camaldulenserkloster, det hellige Romualdo i 1012 grundlagte, i de toskanske Appenniner. Hver Munk lever i sit eget Hus og Guds Lob samles de alle i den Guds Tjenester og Timetjenester.

Kanter -

> Irske Soldater overvårer Helligdagsmessen under øgen Himmel i en Kasernesgaard i Dublin.

Skriftemaalets Praksis

Vi maa tale lidt om Bodssakramentets Praksis, d. v. s. hvad den bodfærdige Katolik maa gøre for at modtage det. Den Anger, der udkræves, er ikke den blotte menneskelige Afsky for Synden, der kommer som en Reaktion efter den, og heller ikke den blotte Rædsel ved Tanken om Straffene, som noget sikkert og smertefuldt, men derimod en Smerte, der opstaar af et Motiv med Tilknytning til den overnaturlige Verden. Derfor maa vi allerførst bede oprigtigt til Gud om, at han vil skænke os denne Smerte, for alene og uhjulpne kan vi aldeles ikke fremkalde den. Vor Anger maa (hvad enten den er fuldkommen eller ufuldkommen) ogsaa være virkelig, vi maa udtrykkeligt ville den, den maa være uden Reservationer, og den maa følges med en Anerkendelse af den Sandhed, at Dødssynden er det største af alle Onder. Derimod er det *ikke* nødvendigt (og iøvrigt slet ingen Bestanddel af Angeren), at den udtrykkes følelsesmæssigt eller fornemmes saaledes. Angeren er en Viljesakt og ligger saaledes helt udenfor Følelsens Domæne. Tanken om vor Syndighed kan maaske opflamme vor Fantasi og derigennem paavirke Følelserne, men disse Fantasiens og Følelsens Forstyrrelser er kun rent tilfældige Ledsagefænomener til Angeren, og Tilstedeværelsen eller Fraværelsen af dem er ingen Maalestok for Virkeligheden eller Dybden af vor Anger.

Den bedende Betragtning over, hvad Synden er i Forhold til Gud og til det overnaturlige Liv, han tilbyder og skænker os, og Viljens deraf følgende Bortvendelse i Afsky fra Synden, er nødvendig for alle, der vil modtage Bodens Sakramente. For mange er den Tid, de benytter til denne Del af deres Forberedelse til Sakramentet, af endnu større Betydning end den, de

benytter til Forberedelsens anden Del, Samvittighedsransagelsen.

At ransage sin Samvittighed betyder her at se tilbage over sit Liv siden sidste Skriftemaal for at mindes, hvor mange Gange og paa hvilke Maader, man »dødeligt« har forsynet sig imod Gud. Guds Lov paalægger den bodfærdige at bekende alle ikke hidtil tilstaaede Dødssynder i deres Art og Tal. Ransagelsen og Bekendelsen maa være saa fuldkommen, som det er os muligt. Der maa anvendes almindelig alvorlig Omhu med Ransagelsen, men der forlanges ikke det umulige. Jeg kan ikke være forpligtet til at bekende det, jeg virkelig ikke kan huske, og det er kun den vilde Udeladelse af Dødssynden, som jeg bestemt husker ikke at have skriftet, der gør Skriftemaalet ugyldigt og forvandler det til en Helligbrøde.

Hvordan med det Tilfælde, hvor Ransagelsen ikke fører til Sikkerhed men til Tvivl? F. Eks. er jeg ikke *vis* paa, om jeg har begaaet den eller den Dødssynd, *eller* ikke vis paa, om det, jeg gjorde, var en Dødssynd, *eller* ikke vis paa, om jeg ikke allerede har bekendt den specielle Dødssynd, jeg begik. I alle saadanne Tilfælde, hvor der foreligger en virkelig Tvivl, er jeg ikke forpligtet til at bekende Synden. Det kan være, at det er bedst at bekende Synden som uvis, oftest er det bedst. Men selv om jeg ikke bekender saadanne uvisse Synder, gør jeg ikke Skriftemaalet ugyldigt og begaar ikke Helligbrødens yderligere Synd.

For at hjælpe os med Samvittighedsransagelsen indeholder de fleste Bønnebøger en Række Spørgsmaal, der følger Rækkefølgen af de Ti Bud og nævner de vigtigste Synder, som et almindeligt Menneske kan tænkes at have været fristet med.

Naar man aflægger Skriftemaalet plejer man at gøre det i bestemte Vendinger, der angives af Bønnebøgerne. Skriftebarnet modtager Præstens Velsignelse og fremsiger saa f. Eks. *Confiteor* indtil Ordene »ved min svære Skyld«. Saa nævner han sine Synder, og hvad dette angaar (selve Bekendelsen) er Hovedreglen den at fatte sig i Korthed, naturligt og lige til Sagen. Man siger, hvad der skal siges, lige saa jævnt og ligefremt som muligt uden Menneskefrygt, fordi det jo ikke drejer sig om en ængstelig og skamfuld Betroelse til en Ven, men om en Anerkendelse af Guds Ret, i Lydighed mod hans Lov, altsaa om en Handling, der yder Gud den skyldige Ære og er ham velbehagelig i Forhold til den Fuldkommenhed, hvormed den udføres. Naar Bekendelsen er gjort, kan Præsten give nogle Raad, maaske han — hvis Bekendelsen har været for ubestemt — kan ønske at stille et Par Spørgsmaal; for ligesom Synderen er samvittighedsforpligtet til at bekende sine Dødssynder klart i Art og Tal, saaledes er Præsten ligeledes forpligtet til at sørge for, at Skriftebarnet opfylder Forpligtelsen. Derpaa paalægger Præsten den sakramentale Bod og giver Skriftebarnet Absolutionen med Ordene: »Jeg løser dig fra dine Synder i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn«.

Efter Absolutionen forlader Skriftebarnet Skriftestolen og beder nogle Takkebønner for den Barmhjertighed, Gud har vist ham ved at give ham Naaden tilbage, og desuden den paalagte Bod. Endnu et praktisk Spørgsmaal: hvis Bodden ikke udføres, hvad følger der saa af denne Undladelse? Hvis Undladelsen er bevidst og frivillig, saa er den alvorligt syndig, i Fald Bodden er paalagt for en alvorlig Grundskyld og skal udføres »under svær Synd«. Undladelser, som er tilfældige, er slet ingen Synder. Men hvad enten Undladelsen er syndig eller ikke, paavirker det i hvert Fald ikke den allerede givne

Absolution, som om denne blev »taget tilbage«.

Og i hvilken Sjælstilstand befinder den bodfærdige sig saa efter Modtagelsen af Bodens Sakramente? Hans Synder er forladt, og i Guds Øjne er det, som havde han aldrig begaaet dem. Han er ikke længere skyldig at lide den fulde Straf, som disse Synder fortjente. Maaske endog Straffen helt er eftergivet. De »indgivne« Dyder og Helligaands-gaver, der blev mistet, da den svære Synd dræbte det overnaturlige Liv, genvindes nu sammen med dette Liv. Endelig giver Sakramentet ham en ny Rettighed, en særlig Fordring paa al den Hjælp og Naade, han vil have behov for at genopbygge sin aandelige Styrke — og undgaa et Tilbagefald til Synden.

Dette er Bodssakramentets Natur. Man kan stille Spørgsmaalet, om det er en *Pligt* for Katoliker at gøre Brug af det, naar de har begaaet en Dødsynd.

Svaret er: 1. Guds Lov paabyder dem at gøre Brug af Sakramentet, hvis de er i Dødsfare. Enhver Katolik er nemlig svært forpligtet til at gøre alt, hvad han formaar for at naa sit sidste Maal, og Dødsyndens er den eneste Hindring for at naa Maalet, og Bodens Sakramente det

normale Middel til at fjerne Hindringen. En Katolik kan derfor ikke frivilligt afslaa Sakramentet i det Øjeblik, hvor han staar overfor den afgørende Mulighed for at miste Gud for al Evighed.

2. En Katolik, der har begaaet en Dødsynd, er desuden forpligtet til før eller siden at udsonse sig med Gud. Han har ikke Lov til helt at fjerne Tanken om Udsoning, Anger og Bedring. Denne sikre, men ubestemte Forpligtelse gør Kirken bestemt ved sin Lov om, at enhver Katolik mindst een Gang om Aaret skal bekende sine Dødsynder.

3. En Katolik med Dødsynd paa Samvittigheden maa gaa til Skrifte, før han modtager den hellige Kommunion. Selv om Synden er borttaget ved en Akt af fuldkommen Anger, maa han ikke modtage den hellige Kommunion uden først at bekende Synden — rene Nødtilfælde undtagne.

4. En Katolik med Dødsynd paa Samvittigheden maa modtage Bodens Sakramente, hvis han staar i Færd med at udføre en Handling, hvortil der udkræves Naadens Stand. Enkle Eksempler paa saadanne Situationer er Modtagelsen af Konfirmationens, Præstevielsens og Ægteskabets Sakramenter eller Opnaelsen af Aflad.

Philip Hughes.

en god Pen. Selv om vi nu ogsaa dæmper lidt paa dette Karakterbilledes stærke Farver, saa kan der ikke være nogen Tvivl om, at vi her har en snu og sejj, af Misundelse og Had gennemsyret Olding for os, hvis hele Kamp og Stræben gik ud paa at tilintetgøre Kristendommen og dens store Forkæmper Adam Schall.

Allerede Aar 1659 eller 1660 havde Yang Kuang-hsien offentliggjort et Anklageskrift i 3 Dele, betitlet: Pi-sie-lun, d. v. s. Gendrivelse af den skadelige Lære. I over fire Aar svarede Missionærerne ikke paa dette Produkt, fordi de mente, at det kun stod meget ringe til med Forfatterens Anseelse i Regeringskredse. Da han imidlertid, foruden at tilstille Øvrigheden et Anklageskrift, der ganske vist blev henlagt, stadig i det skjulte arbejdede som en rasende, greb Jesuitterne endelig ind Aar 1664 med en Forsvarspjece, der bar Titlen T'ien-hsio-chuan-shui — Den guddommelige Lovs Oprindelse og Udbredelse. Buglio og Magalhães var Skriftets Hovedforfattere. Hovedtankerne i Forsvaret kan kort resumeres i følgende: Kristendommen er den ældste og mest fuldkomne Religion. Den er indskrevet i Menneskehjertet og, efter at være mundtlig forkyndt for det første Menneskepar, senere optegnet paa to Tavler. Ogsaa Kina var i sin Tid en kristen Stat, hvad der kan bevises af ældgamle Bøger. Apostlen Thomas havde sendt en af sine Medarbejdere til Landet, og senere efterfulgtes denne af andre Missionærer, saaledes som Indskriften fra Singafu (den berømte Nestorianersten) bevidner. Den første Kejser, Fu-hsi, nedstammer fra Adam og kom fra Judæa. Kinas Visdom er kun en svag Afglans af Kristendommens Lysvæld.

Det var modige Ord, men de var i høj Grad saarende for den kinesiske Selvbevidsthed. De kom derfor ogsaa til at danne Udgangspunkt og Grundlag for den kommende Proces. Gamle Yang svarede med et nyt Skrift,

Fortsættes Side 542

Pater Adam Schall S. J.

Fjenden Nr. 1

Ofte svigtede Lykken Kuang-hsien. Under den sidste Ming-Kejser blev han saaledes, efter at have faaet en Omgang Bastonade, forvist til Liaotung, hvor han »lærte« den i det overtroiske Land saa nyttige Sandsigerkunst og erhvervede sig et vist Ry som Spaakælling. Efter Mandschurernes Sejr deltog han i Nanking aktivt i en Bagvaskelseskampagne, der paa et hængende Haar var ved at koste

ham Hovedet. Det lykkedes ham dog at komme væk i rette Tid og naa Peking, hvor han hurtigt skaffede sig Forbindelser indenfor Regeringskredse.

Hans Had mod Kristendommen voksede nu fra Dag til Dag. Pater Schall ansaa han for sin Fjende Nr. 1, specielt fordi han holdt sig selv for en stor Astronom. Monsjø Yang var den fødte Forsvarer for en uretfærdig Sag, eftersom han førte

Liturgisk Kalender

Aug.:

25. S. 15. Søndag e. Pinse (706);
2. St. Ludvig, Konge af Frankrig (1056), 3. Om de helliges Forbøn ([120]),
4. Om Fred.
26. M. † St. Zephyrinus (1059); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
27. Ti. St. Joseph af Calasanz (1059); 2. Om Fred.
28. O. St. Augustin (1060); 2. St. Hermes (1061), 3. Om Fred.
29. T. St. Johannes Døbers Hals-huggelse (1062); 2. St. Sabina (1063), 3. Om Fred.
30. F. St. Rosa af Lima (1066); 2. Felix og St. Adauctus (1066), 3. Om Fred.
31. L. St. Raymund Nonnatus (1067); 2. Om Fred.
1. 16. Søndag e. Pinse (710).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk † Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klostersgade 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER OG FILM

Hos Busck

i Købmagergade er der — foruden de danske Ting — ankommet en større Forsyning af tysk katolsk Litteratur, som det udsendte Katalog bebudede. I Udhængsskabet ved Indgangen er der arrangeret en lille Samling med Værker af *Bihlmeyer, Kirsch, Lortz* o. a. Der er en Bog om Pavestolen og en meget smuk katolsk Kunsthistorie efter moderne Principper, indbundet i graat Lærred og med dejlige Fotografier, til den relativt billige Pris af 11—12 Kroner. Inde paa Reolerne i den katolske Afdeling finder man bl. a. de tyske Bibeludgaver — det gamle Testamente, som vi endnu ikke har paa Dansk, kan erhverves for 13—14 Kroner. — Augustins Bekendelser og hans »Gudsstat« kan faas i tysk Oversættelse. En rigtig Festgave er saadan noget som Pater Schmidts seks tykke Bind, »Ursprung der Gottesidee«, der rummer den berømte Forskers store Viden om de primitive Religioner og Folkesagn. — Af engelsk Litteratur er der en større Samling Robert Hugh Benson, Chestertons lille Bog om Thomas af Aquin, Allwaters »Dictionary of Saints«, som fornylig er udkommet, og mange andre.

Boghandler Busck gør opmærksom paa, at der ifølge Ordre gives 25 pCt. Rabat til danske Købere paa al tysk Litteratur; det gælder altsaa ogsaa de Priser, som er anført i Kataloget.

Trykfejl

I Pater Roos' Anmeldelse af A. J. Lutz O. P.: »Jesus Kristus og hans Kirke« (Pauluskredsen) havde der indsneglet sig et Par forstyrrende Trykfejl. I et Citat fra Bogen stod, at »Reformationen har angrebet Kristendommens bedende Kilder« — det skulde naturligvis være: levende Kilder. Og Anmelderen udtalte om Bogens Aand: »Denne ironiske, forstaaende Tone er en stor Vending« — der skulde have staaet, at den ireniske Tone er en stor Vinding. — Om Forlæggelse!

»Pas paa Svinget i Solby«

Sæsonens første danske Film kan vist uden Overdrivelse siges at have »overrumplet« ens bange Forventninger — paa Baggrund af tidligere Udgydelser! Idéen til Asa's nye Film er imidlertid

svensk — og god. Paa dansk er den blevet til en Lystspilfilm af den noget bedre end sædvanlige Genre. Vi bliver her paany præsenteret for dansk Films i Øjeblikket mest talentfulde unge Elskerpar: *Berthe Quistgaard*, som en rig og forvænt ung Society-Dame, der paa Vejen gennem det idylliske Solby kommer ud for et Biluheld (det var den Gang, man kørte i Bil!) og falder lige i Armene paa den stedlige unge Sognepræst, *Stigfred Johansen*. Derpaa happy-end, dog først efter en hel Del Besværigheder, bl. a. en Bispeundersøgelse af Pastorens Handel og Vandel, der drages i Tvivl af det herlige, snerpede Menighedsraad.

Filmens muntre Side er repræsenteret af *Ludvig Brandstrup*, som den unge Piges stenrige fædrene Ophav, og vor uforglignelige gamle Ven *Doktor Ib Schønberg*, som den hyggelige og joviale Landsbylæge, der vilde sælge sin Sjæl for blot at faa de to unge smedet sammen, og som sædvanlig kalder paa Latteren og Bifaldet, og alene for hans Skyld kniber man Øjnene i for de smaa Platheder, som vi skal se at komme helt bort fra.

»Pas paa Svinget i Solby« fortjener en lang Levetid og vil sikkert ogsaa faa det. J. B.

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsvej 34-36

Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Spejdere og Ulve i Sommerlejr

ST. LAURENTII TROP

Vi citerer af Tropsskriverens Beretning:

Vi vilde bort fra Aviser, Radio, Plakater o. s. v., ud i Sommerlejr, koste hvad det vilde — selv om Kassen som sædvanlig var tom. Et lille Spejderlotteri med Gevinster, vi selv havde lavet, skaffede lidt Penge, og saa kunde vi endelig starte mod Sommerlejren Lørdag d. 22. Juli.

En ideel Lejrplads blev fundet og Teltene rejst i en stor Kreds i Læ af Buskene og med Front mod Messeteltet.

Den store Flagstang sattes op, og alle de mange Lejrarbejder, der skal til for at skabe en ordentlig Spejderlejr, paabegyndtes.

Vi tilbragte 9 herlige Lejrdage.

Ved Morgengry blev vi vækket af Gaardejerens Køer, der blidt slikkede os om Tæerne eller raslede med Gryderne i Kabysen. Hurtig ud af Soveposerne for at afværge Angrebet, — Reveille, Rengøring og Parade. Flaget hejses, og saa kommer St. Ansgars Trop for at holde Messe sammen med os.

Den sidste Salme synges ud i den klare Dag af 35 Drengestemmer, — og saa i fuld Fart til Kabysen, hvor Havregrøden allerede bobler i Gryderne. Tre Portioner Havregrød og Rugbrøds-klemmer, og saa er vi parate til Dagens Gerning. Spejderidræt, Vandgang og Øvelser veksler, og før vi ved af det, har Overkokken Børge Middagen parat. Hvad siger De til Høns i Kapers, stuvet Spinat og Rabarbergrød?

Eftermiddagene tilbragtes paa Ture rundt i Omegnen til Seværdigheder og Opdagelsesrejser i Skoven, til Indsamling af Planter, Dyreknogler o. s. v.

Saa kom Uvejrnsnatten — den værste i Mands Minde, sagde Folk til os. Heldigvis holdt Teltene saa nogenlunde baade for Vind og Regn. Kun i Ulveteltet var der lidt Vand (men det kom vist ikke fra Himlen). Dog al den Elendighed satte blot Spejderhumøret endnu et Par Strøger i Vejret ... bagefter altsaa.

Ikke mindst vil vi fra denne Lejr erindre Lejrbaalene sammen med St. Ansgars Trop. Spejdersange, Spejderhumør og Spejderminder bliver først rigtig levende »en Sommernat ved Baalet«. Altid sluttedes Lejrbaalene med Kongernes Konge og Aftenbøn, og saa blæstes der Tappenstreg.

Alt for hurtigt gik Tiden, pludselig stod vi stillet op til Afslutningsparade, hvor Lejrkonkurrencens Resultater meddeltes.

Pastor Oppermann i højt Humør mellem Byerne

Patuljekonkurrencen vandtes af Uglerne, Bandekonkurrencen af Rød Bande. Enkeltmandskonkurrencen vandtes for Spejdernes Vedkommende af *Johannes Wiesniewski* og for Ulvenes af *Erling Nielsen*.

Saa var Lejren forbi.
Tropsskriveren.

ST. ANSGARS TROP

Mottoet for denne Trops Lejr var først og fremmest »Træning«. For første Gang skulde 13 unge uprøvede Spejdere ud og prøve en Sommerlejrs Anstrengelser og Oplevelser og opøves i en Spejders Færdigheder.

Det maa straks siges, at Resultatet blev fint, takket være Troppens Kapellan Pastor *Geertz-Hansen*, der paa Grund af Tropsførerens Forfald atter trak i sin gamle Spejderuniform for at være Troppens Lejrchef. Alene Optakten til Lejren, 17 km's March i lummer Temperatur og med fuld Oppakning, var nok til at vise Drengene, hvad de manglede i Træning. Dog hjalp en rar Gaardejer lidt til med sin Vogn, og saa gik det.

Paa en lille idyllisk Plads rejstes Teltene, og saa begyndte Lejrindretningen og de daglige Øvelser.

Træningsmarcher med Kortlægningsovelser og Kendskab til Skov og Mark vekslede med Besøg i Ruinerne af Eskilsøes Kloster, Selsø Slot og Skibby Kirke, og alle Steder kunde Kapellanen forklare og fortælle om Historie og Ejendommeligheder.

Hver Morgen holdtes der Messe sammen med St. Laurentii Trop, hvor den ene Kapellan dels bad for og dels forklarede Messen.

Ligesaa gik de to Troppe paa Besøg hos hinanden og holdt et Par vellykkede Lejrbaal sammen. Saa boltrede Lejravisens Redaktør sig rigtigt.

Ved et Lejrbaal blev et Fællesbrev underskrevet af samtlige Spejdere og Ulve og afsendt til Biskoppen.

Drengene blev brunere og brunere, Klemmerne tykkere og tykkere, saa da Troppen efter Lejrens Nedbrydning marcherede den lange Vej tilbage til Frederikssund, gik det som en Leg.

De var blevet lejrtrænede Spejdere og Ulve — og de følte det selv.

1. ABSALON TROP

En skønne Dag efter 8-Messen i St. Antoni Kirke pakkede Troppens Spejdere de sidste Telte og Kogegrejere paa Cyklerne og saa gik det i Modvind, Sol og Regn mod Sommerlejren, mod Æventyr og Oplevelser.

Paa Lejrpladsen ved Selsø Møllekrog rejstes Teltene i en Haandevending og saa gik Dagene som en Leg.

Søvndrukne tumlede vi ud af Teltene om Morgenen og stillede op i Badedragt hver med sin Tandbørste. Først Tandbørstning i Takt, saa en rask Omgang Morgengymnastik og saa paa Hovedet i »Ballen« til den første Morgendukert. Lejrarbejder, Madlavning, Hvilestunder og Udflugter veksler hele Tiden. Overalt, hvor man kører i Horns Herred, finder man gamle katolske Kirker og overalt en vid Udsigt med skøn Natur.

Et lille Indblik i Landmandens Liv fik vi paa Sølvkærsgaard, hvor Olav Hutters, der selv er gammel Spejder i Divisionen, viste os rundt. I det hele taget er Troppen Olav Hutters taknemlig for megen Hjælp baade før og under Lejren.

Vi kiggede ogsaa til Troppens gamle Lejrplads i Østskoven, hvor talrige Æggeskaller fortalte os, at Hejrekolonien stadig holder til der.

Og saa kom den sidste Dag, der var endnu værre end sine Forgængere med Hensyn til Regn og Vind, saa at Kapellanen Pastor *Oppermann* maatte læse Messen i et gammelt Korntrængsmagasin.

Efter Middagen pakkedes i stor Hast mellem Regnbyggerne, og den sidste Parade holdtes med Præmieuddeling og Tak for denne Gang.

Ulvene vandes

I Enkeltmandskonkurrencen blev *Alf Nielsen* Nr. 1 og vandt ligeledes Dagbogskonkurrencen. *Paul Pedersen* blev Nr. 2 og *Stefan Drelehartz* Nr. 3.

Et herligt LejrLiv var afsluttet og et Stykke af vor Hjemstavn gennempløjet. Vi fandt Horns Herred ikke blot skøn og med myldrende Liv, men ogsaa saa dansk og saa

katolsk som nogen Del af vort Fædreland.

Og saa een Ting. Jeg var inviteret med i Lejren som Gæst og havde kun tænkt at blive der et Par Dage. Jeg blev der hele Lejren ud. Hvorfor? Jo, fordi jeg fandt et saa godt Kammeratskab, en saa god Aand og Tone, at jeg simpelthen maatte have det hele med.

Lejraanden.

Fjenden Nr. 1 *fortsat fra Side 539*

som blev behandlet af Buglio i Pjecen: Pu-te-i-pien — »Jeg gendriver, fordi jeg ikke har Lov til at tie«. At dømme efter hele den Maade, som disse to Forsvarsskrifter griber Sagerne an paa, kan man ganske rolig, tiltrods for at det modsatte tidligere ofte er hævdet og af og til stadig paastaas, gaa ud fra, at Schall *ikke* har haft en Finger med i Spillet her. Han var altfor klog og altfor godt inde i kinesisk Tankegang til at have rakt Haand til en saadan Udfordring — men det var hovedsagelig ham, det kom til at gaa ud over. Et Fingerpeg, der taler for hans Uskyldighed i den begaaede og uoprettelige Uforsigtighed, synes den, der skriver disse Linier, er til Stede i den Omstændighed, at han, omkring det Tidspunkt, da Skrifterne antages udarbejdede, var en syg og nedbrudt Mand. Den 20. April 1664 blev han nemlig ramt af et Slagtilfælde, der lammede hans højre Haand og for en Tid gjorde ham stum. Det var altsaa menneskelig set et Vrag, der stod som den Hovedanklagede i den kommende Retsfølgelse, der blev stablet paa Benene for at knuse baade ham og Kristendommen.

Fortattes

Hil dig, Maria!

Det hellige, som skal sødes af Dig

V

Af hvad Art Marias Part i Forældreværdigheden til Guds Søn er, kan vi yderligere klargøre ved at spørge os selv, hvordan det kan være, at den Hellig Aand aldrig vilde kunne kaldes Fader til Kristus, skønt det var ved den Hellig Aands Kraft, at Undfangelsen fandt Sted, medens paa den anden Side Maria med fuld sproglig Nøjagtighed maa kaldes Moder til Kristus. Kun een af Treenighedens tre Personer, den Evige Fader, er i Sandhed Kristi Fader, og kun een anden Person, Maria, er i Sandhed Kristi Moder. Det Svar, som Skt. Thomas Aquinas i sin Summa giver paa det lige formulerede Spørgsmaal, er i fremragende Grad egnet til at give os et dybere Indblik i Marias Part i Forældreforholdet til Kristus. Den store Kirkelærer siger: »Kristus blev undfanget af Jomfru Maria, som ydede Livssubstansen paa en saadan Maade, at der frembragtes Ligeartethed, og derfor kaldes han hendes Søn. Paa den anden Side blev Kristus i sin Menneskenatur undfanget ved den Hellig Aand som ved den virkende Aarsag, men ikke paa en saadan Maade, at der

frembragtes Ligeartethed, som naar en Søn er Barn af sin Fader; og derfor siges Kristus ikke at være den Hellig Aands Søn« (Summa 3, q. 32, a. 3).

I samme Paragraf og forud for de lige citerede Ord giver Skt. Thomas Grunden, hvorfor den Hellig Aand ikke ved Virksomheden i Marias Moderskød frembragte et Afkom i Ligeartethed, som en menneskelig Fader gør. Skønt Guds Søn blev Menneske, saa var han til før Menneskeblivelsen. I sin personlige Tilværelse besad han fuldkommen Ligeartethed og Lighed i Natur efter den Evige Fader, den første Person i Treenigheden. Derfor var han allerede Søn, den Enbaarne, af Faderen. At han blev Menneske ved den Hellig Aands Virken kunde ikke gøre ham til den Hellig Aands Søn, siden dette Slægtskabsforhold allerede bestod med Faderen. Men det gjorde ham i Sandhed til Marias Søn, fordi Maria, og kun Maria, gav ham sand Lighed i Natur som Menneske, ligesom den Evige Fader, og kun den Evige Fader, havde givet ham Lighed i Natur som Gud ved Ordets evige Afstamning. Den Evige Fader og Maria er Jesu Kristi virkelige Forældre. Jeg omskriver her Skt. Thomas' Ord, men Læresætningen er ikke til at tage fejl af. Marias Moderskab vil altid være større end den største Tænkens Tanke. Vi aner kun Omridset af en Kreds af guddommelige Livskræfter, som uddybes mere og mere.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

D. K. K. F.s Retræte

og Højskole paa Trørødhus

Saa stævnedes vi atter til »Trørødhus« for at tilbringe en Uge dér, dels i Stilhed, dels for i godt Samvær med andre katolske Kvinder at dyrke katolsk-sociale Problemer. Det blev en herlig Tid. Pater Wevers forstod at højne vor Aand og give os praktiske Direktiver for vort Liv, naar dette atter skal leves i Hverdagens Arbejde, hvor forskelligt det end former sig. Vi var i gode Hænder, og hvis vi ikke gik styrkede og højnede og med de bedste Fortsætter hjem fra disse Dage, var det ikke vor Leders Skyld. Ogsaa i Højskolen, hvor det

var det sociale og økonomiske Livs nye Opbygning paa kristeligt-katolsk Grundlag der var Grundtemaet, var Pater Wevers den, der forstod paa en klar og letfattelig Maade at faa vore Tanker i Sving, og saa der fik vi Problemer hjem at tumle videre med.

Ja, maatte blot alt det, der saa ødselt blev saaret i vort Hjerter og vor Tanke, være faldet i Muldjord

og bære mange Fold. Det var herlige Dage, og dertil hidrog ogsaa vor Formands store Omsorg for hver enkelt og Liobasøstrenes Arbejde Dagen lang for at vort Legeme maatte blive i Stand til at kunne bære de aandelige Anstregelser.

En hjertelig Tak til alle, der skabte os den dejlige Uge.

En Deltager.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Lad ham bare skrive løs, engang om et Par Aar maa han alligevel begynde forfra.«

»Saa længe bliver han ikke hos os.«

»Saa meget mere Grund har vi til at skynde os med at lære ham alt, hvad vi kan.«

Og den gamle Lærer gjorde sig al mulig Umage for at lære ham alt, hvad han senere kunde faa Brug for i sit Hjemland. Og hans Elev kilede paa, som om Afrejsens Dag var nær forestaaende.

Sandra prøvede paa at være rigtig flink og rar mod Jewan; hun vidste jo, at før eller senere vilde han forlade hende. Nu lo hun aldrig mere af hans Fejltagelser. De satte sig ofte hen i en eller anden Krog og førte lange Samtaler, og saa bad de Moderen om ikke at blive forstyrret.

Engang lyttede Kadron efter, og hun forstod, at Jewan læste op af sin Bog om Lapland, og han sang de Sange, som han selv havde digtet. Bagefter tog han Harpen og spillede, medens Sandra sang til. Sagte og vemodig lød hendes Sang, akkurat som var hun virkelig en Lapplænderinde.

*

Da Jewan hen paa Foraaret blev klar over, at han heller ikke vilde faa Midnatssolen at se, blev han meget bedrøvet.

Selv efter de længste Junidage fulgte Natten som en — ganske vist meget kort — Adskillelse mellem Aften- og Morgenrøden.

»Sandra,« sagde han en Dag, »jeg rejser til Lapland, jeg kan ikke mere holde ud at leve her. — Her er ingen Midnatssol, ingen Tundra, ingen Rener, ja om det saa er Fuglene, saa synger de ikke her paa samme Maade som i Lapland.«

»Men kommer du saa tilbage til os igen?«

»Jeg ved det ikke Sandra.«

»Hvordan vil du saa bære dig ad med at skrive din Bog, du kan jo endnu ikke rigtig vort Sprog.«

»Jeg kommer igen.«

»Nej, hvis du først rejser bort, kommer du aldrig igen — det er jeg ganske klar over. Og paa Bogen vil du ikke tænke mere.«

»Jo, Sandra, jeg vil aldrig glemme Bogen.«

»Lad hellere være med at tale mere derom. Jeg ser det hele ganske klart. Du kommer aldrig til at skrive den Bog. — Bliv hellere endnu et Aar her.«

»Jeg kan ikke, saa vilde jeg dø.«

Jewan fortalte Kadron og Bedstefaderen om sin Beslutning.

Kadron sagde intet, men Bedstefaderen blev vred.

»Tænk ikke derpaa, slaa de Tanke ud af Hovedet. Hvor kan du

tænke paa at ville rejse nu, hvor alle Tog er overfyldt med Flygtninge og Soldater. — De sidder endog paa Tagene af Togene.«

»Saa kan jeg ogsaa sidde paa Taget.«

»Nej, vi kan ikke forsvare at lade dig rejse nu. Du maa se Tiden lidt an, til Forholdene igen bliver roligere. Saa kan du rejse, hvis du har Lyst! Hele Landet er for Tiden i vild Forvirring efter Krigen. Her er ikke som i Tundraen, hvor du kan færdes, hvor du vil med dine Rener.

Tag disse Aviser og læs, saa vil du faa Besked,« sagde Bedstefaderen og gav Jewan et Bundt Aviser.

Først vilde Jewan ikke læse dem, men saa faldt hans Øje paa en Artikel om Murmanskbanen, og den læste han. Han bladede Aviserne igennem og fandt ogsaa en Artikel om Lapland.

»Papa-Bedstefar,« raabte han, »her staar ogsaa noget om det!«

»Om hvad?«

»Om Lapland.«

»Jasaa! Læs det blot, der staar sikkert mere.«

Om Aftenen, da de sad og drak Te, spurgte Bedstefaderen Jewan:

»Er du nu klar over, at man i Øjeblikket ikke kan rejse? Har du læst, hvor mange Tog der er løbet af Sporet, og hvor mange Mennesker, der er omkommet?«

Aviserne var fulde af Beretninger om Jernbanekatastrofer og Tab af Menneskeliv.

»Jeg vil ikke rejse nu,« sagde Jewan. »Jeg vil se Lapland igen, og hvis jeg omkommer undervejs, ser jeg det aldrig mere.«

Den næste Dag løb Jewan Postbudet imøde og fik Aviserne af ham. Han skyndte sig at se efter, om de indeholdt Efterretninger fra Lapland, og først bagefter læste han det øvrige.

Revolutionen var efter Jewans Opfattelse en stadig vedvarende Folkeforsamling eller Sujm, som sagde paa sit eget Sprog.

Da han atter kom tilbage, fortalte han: »Nu afholdes der igen en Sujm. En vedvarende Sujm — en Revolution!«

»Mit Folk har ført en stor Krig og tabt den,« sagde Bedstefaderen.

Fortsættes

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Saa sker der igen noget i K. U. K.

For ikke at anslaa en trist Stemning ved at begynde med, at Sommeren nu snart er forbi, vil vi begynde med at sige, at den dejlige Efteraars- og Vintertid nu staar for Døren — dejlig i den Forstand, at vi med Sommerens friske Kræfter i Behold kan genoptage vore regelmæssige Møder og vort Vinterarbejde.

Vi har jo haft en Del Udflugter i Sommertiden og deltog ogsaa talstærkt i Hillerød, men en af de Begivenheder, vi husker bedst, er vort Stævne i Ordrup, som jo saa udførligt blev omtalt her i Bladet.

Den 27.—28. Juli var Medlemmer fra København og Ordrup paa Week-end i Hillerød, hvor vi til Trods for at det øsregnede det meste af Søndagen, tilbragte et Par hyggelige Timer sammen med Pastor Wevers og Hillerød K. U. K. Hr. Fuldmægtig Larsen, Hillerød, havde beredvilligt stillet sit Hus i Gadevang til Raadighed for K. U. K., og paa den tilhørende Grund udfyldte vi Pavsens mellem Bygerne med et rask Ringspil.

Efter et kort, improviseret K. U. K.-Møde kørte vi atter til »Gribsholm«, hvor der var Andagt.

Næste Gang, vi skal til Hillerød, skal der endnu flere med, ved saadanne Udflugter knytter vi nemlig Forbindelse med flere unge Katoliker i Nordsjælland og kan udveksle Tanker og Idéer. Vi ønsker Hillerød K. U. K. fortsat Trivsel og godt Sammenhold.

Pater Martindale S. J. skriver i sin Artikel »Ungdommen og Kirken«, at al katolsk Aktivitet maa rumme et oplysende Element. Og saa vi i K. U. K. har i al Beskedenhed antaget den Tanke, og som Grundlag for vore første fem planlagte Kredsmøder i Aar vil vi anvende den nyeste Bog i Pauluskredsen af A. J. Lutz O. P. »Jesus Kristus og hans Kirke« og Emnerne vil blive tilrettelagt efter Bogen.

K. U. K., København, begynder Vintersæsonen Lørdag d. 7. September i »den røde Sal«, Stenosgade 4 — ang. Program se Mødefortegnelsen.

Lad ikke den kommende Vinter med dens Mørkelægning og andre Ulemper ogsaa mørklægge vort Sind, saa vi mister al Begejstring og Energi — nej, tværtimod — netop nu skal vi tage os sammen — nu er det Saatid — unge Katoliker, slut op om K. U. K.

Katolsk Ungdoms Klub,
København.

Møder i København

St. Franciskus' 3. Orden. Søndag d. 1. September Kl. 15 (3 Em.) Møde i St. Annæ Kirke.

Ordrup K. U. K. Saa begynder Vintermøderne igen. Og naturligvis møder vi straks alle op igen for at arbejde videre — lige saa godt, som vi er begyndt — med friske Kræfter efter Ferien. Det sker Tirsdag d. 3. Sept. Kl. 20 pr. Programmet følger i næste Nummer, men husk allerede at reservere Dagen nu!

Katolsk Ungdoms Klub, København. Sønd. 25. Aug. Cykletur ud i det Blaa. Start Kl. 10 fra Stenosgade efter 8½-Messen. Start 10,45 fra Femvejen. Lørd. 7. Sept. Kl. 20 Fællesmøde. Indledning ved Formanden. Forfatteren, Pastor Peter Schindler oplæser en Enakter »Dommedag over Larsen« og anden Digtning. »De 2 Minutter«. Kaffe-bord Kr. 0,60, Gæstekort 0,35, Medlemskort Kr. 2,50 aarlig. Husk Sangbogen! Lørd. 14. Sept. Aabent Hus Kl. 19,30 til 22,00. Sønd. 15. Sept. Udflugt — nærmere senere.

Unio afholder Generalforsamling Lørdag d. 7. Sept. Kl. 20 pr. i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Dagsorden i næste Nummer.

St. Ansgar Sogn

Søndag d. 1. September Kl. 8 afholdes Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke for de Kongregationer, der er knyttet til Sognet. Biskoppen læser selv den hellige Messe.

Grundet paa Mørklægningen indbydes de to Kongregationer: »Det gode Raads Moder« og »Apostlenes Dronning« til et Fællesmøde i Søstrenes Kapel paa Østerbrogade 7 D Onsdag d. 4. September Kl. 19½. Efter Talen og den sakramentale Velsignelse holdes et kort Foredrag om: »Hvordan skal vi deltage i Fælleskommunionen«. Alle interesserede Damer og unge Piger er velkomne.

Fredag den 6. September udstilles Sakramentet efter Messen Kl. 8 og forbliver udstillet til Tilbedelse hele Dagen. Damerne bedes overtage de sædvanlige Vagttider. Tilbedelsen slutter med Meddelelse af den sakramentale Velsignelse Kl. 19½.

Sci. Ansgars Pastoral.

God huslig Plads

Ældre, enligstillet, huslig og gudfrygtig Kvinde kan faa en god Plads (som et Hjem) i en Villa nær København hos 2 rare Kvinder. Billet mrk. 881 modtager Katolsk Ugeblads Annonceekspedition, Klosterstræde 23, København K.

Værelse ved Hellerup St.

Tomt Altanværelse med mod. Bekvemmeligh., Køkkenadgang til Leje for Dame til 1. Septbr. 35 Kr. Billet mrk. 883 modt. Annonceekspeditionen, Klosterstræde 23, København K.

AARHUS

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

Alfred Pihl

Bagermester, Conditori

Telefon 3041 — Hammershus

Leverandør til St. Josef Hospital

Hjemmelavet Paalæg . Smørrebrød

»BOTHILLA«

Ryegade 24 . Telefon 6162

Annoncér i »Katolsk Ugeblad«

fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

VEJLE

C. V. Berg

Blikkenslagermester

aut. Gas og Vandmester

Langelinie 53, Telf. 131, 1637

Leverandør til de katolske Institutioner

1/3 Vejle Mælkekompani

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN

Vissingsgade 8, Telefon 121, 205

Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Træløst &

Kulkompani

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69

Lev. til de kat. Institutioner

Det er rigtigt nok, men —

»Der kan du bare høre, det er rigtigt nok, at vi har en Sjæl; det *har* jeg sagt dig, men du vilde ikke tro det.«

Saalunde talte den katolske unge Pige, der sad i min Stue sammen med sin ikke-katolske Kæreste, og det var til ham, hun henvendte de bevingede Ord.

Jeg havde nemlig sagt et eller andet om, at man ikke blot skulde tænke paa Legemet, men ogsaa paa Sjælen.

Det viste sig, at den unge Mand, som altsaa endnu ikke var sikker paa, at Mennesket har en Sjæl, slet ikke var nogen haardnakket Fornægter. Men hvor skulde han vide, at Sjælen er noget virkeligt? Han var ikke fra noget religiøst Hjem. Solid Kundskab om religiøse Spørgsmaal havde Kommuneskolen ikke udrustet ham med. Hist og her havde han nok under Læsning stødt paa Ordet »Sjæl«, men som det fornuftige Menneske han er, sluger han ikke ham, hvad man serverer for ham.

Imidlertid blev han forlovet med en katolsk ung Pige, der af og til — vistnok paa en lidt diktatorisk Maade — gav ham Oplysning om, hvad Katoliker tror paa. Hun kunde blot ikke forstaa, at det ikke var nok, at hun sagde f. Eks.: »Vi *har* en udødelig Sjæl!« Saa skulde han være underrettet og tro paa det, syn-

tes hun. Men saa let lod det sig naturligvis ikke gøre at stoppe religiøse Sandheder i ham. Han forlangte minsandten Grunde, og det var lidt besværligt. Det laa ikke for hende med de lange Forklaringer. (Eller var det, fordi hun ikke kendte sin Religion godt nok?)

Men nu var her en Lejlighed til at ventilere Spørgsmaalet. Naar man har en Præst ved Haanden, kan han lige saa godt besørge Indpodningen af den kristne Tro paa den udødelige Sjæl med det samme.

Maaske blev hun noget forbavset over, at der skulde bruges mange Ord og 45 Minutter paa at paavise Sjælens Virkelighed. Og saa blev man endda langt fra færdig med Spørgsmaalet. Men Hovedsagen er, at den unge Mand lyttede med stor Opmærksomhed til den Undervisning.

*

For os Katoliker, som er vokset op i Kirkens Ly, er saa mange religiøse Forestillinger og Begreber i den Grad selvfølgelig, at vi kan synes, at anderledes troende er temmelig tungnemme, naar de ikke straks gaar ind paa de Sandheder, vi hævder. Og saa kan det ske, som jeg oplevede det for nogen Tid siden, at en katolsk Hustru lader sin ikke-katolske Mand vide, at det

er *dumt* af ham, at han ikke tror denne eller hin katolske Sandhed. Hun var ikke i Stand til at se Spørgsmaalet med hans Øjne. Derfor havde hun heller ikke Begreb om, hvori hans Vanskeligheder bestod, og magtede ikke at give ham den fornødne Forklaring.

Der er Grund til at antage, at vi havde langt færre blandede Ægteskaber, hvis den katolske Ægtefælle i Drøftelsen af visse uundgaelige religiøse Spørgsmaal, havde lidt mere Evne til at sætte sig ind i den andens Tankegang. Katoliker vil i de fleste Tilfælde være alt for ivrig efter at slaa fast, hvad *vi* tror, og giver sig derfor ikke Tid til at spørge Ægtefællen ud om, hvorledes Tingene forekommer ham og hvad det er, der spærrer ham Vejen for den katolske Overbevisning.

Denne lille Betragtning har til Formaal endnu en Gang at fremhæve Nødvendigheden af den grundige Tilegnelse af Religionen, samtidig med at der peges paa, hvor vigtigt det er, at vi kender Modpartens Idéer og søger at forstaa dem. En Præst, der har undervist Konvertitter, har rigelig Erfaring for, at det i de allerfleste Tilfælde er let at rydde en Misforstaaelse ud af Verden, naar blot man er klar over, hvad Misforstaaelsen skyldes.

C. B.

Horisonten rundt

Bukdahl om Kirkens Helgener

I Forbindelse med vor Artiklerie om Helgenerne citerer vi gerne nogle Ord fra en Artikel af *Jørgen Bukdahl* i »Kirke og Kultur« om »Lyseklosteret«:

»Middelalderens Hovedtanke var Helgentanken, dette, at der var enkelte Mennesker, der gjorde Alvor af de kristne Idealer.

Det er ikke alene Tro, det gælder; men Tro maa ogsaa kunne forvandle. De gode Gerninger venter paa den Vilje, Troen har givet Retning. Det er saa ligetil og selvfølgelig, at Middelaldermennesket ikke falder i Staver over dette.

Tro uden Gerninger forpester Sjælevivet. Tro er en Karakteropgave, er Holdning og for saa vidt Moral. Meget kommer der maaske ikke ud af det, da Verden ligger i det onde; Djævelens Anslag mod Mennesket er mange. Men det gælder at trodse ham endog i Nederlaget. Tro er ikke Spekulation, men Passion. Den er saaledes ogsaa Menneskekærlighed og Barmhjertighed. Og det er noget ligetil. Man kan ikke sidde for sig selv og være menneskekærlig. Man maa gaa ud iblandt Mennesker. Tro er Samfund. Og saaledes er Tro ogsaa noget socialt. Præsten, Leviten og Samaritanen rider stadig mellem Jeriko og Jerusalem. Og Røvere er der altid paa Vejen og Mennesker i Nød ...

Helgentanken! Det er dog sandt, at Tro kan forvandle saadan, at skrøbeligt Menneske bliver Sindbillede paa Barmhjertighed og Aand. Thi sammen med Helgentanken hænger Martyrtanken. De naturlige Mennesker hader alt, hvad der er af Barmhjertighed og Aand. Og de plejer at døve deres egen daarlige Samvittighed ved at ihjelslaa dem, der har vakt den. Det var saadan i den første Menigheds Dage. Og det er saadan nu.

Aandens Vej i Verden er Martyriets Vej. Martyriets Tornekrone er Menneskenes sidste Gave til de store Forsonere og Hjælpere. Og Utak er Verdens Løn, og ikke en af de ti helbredte vender tilbage for at sige Tak ...

Men foruden Martyrtanken ejede Middelalderen ogsaa Pilgrimstanken, Evnen til at beskikke sit Hus, laase dets Bekymringer inde og drage med besluttet og beslutsomt Sind derhid, hvor Helgenerne havde levet, eller hvor deres Grav var. Der var Helsebod i dette. Samlethed i Besindelse paa Grundforhold. Og det betyder Frimodighed, dette at løfte Haahjættens endnu op af det fortvivlede Nu.«

Feriebørn og Ferieværter

»Komiteen for københavnske Skolebørns Landophold« (hvis Leder er Viceskoleinspektør *Christian Østrup*) ønsker ogsaa gennem »Katolsk Ugeblad« paa det hjerteligste at takke alle Ferieværter og Værtinder for deres storslaaede Gæstfrihed og Venlighed overfor de 8—9000 Skolebørn fra Hovedstaden, der i Aar trods alle Vanskeligheder fik et Ferieophold paa Landet og nu er vendt hjem, solbrune og glade, styrket paa Legeme og Sjæl.

Samtidig vil de katolske Skoler i København ad samme Vej gerne udtrykke deres Taknemlighed overfor Viceskoleinspektør Østrup og hans Medarbejdere, der Aar efter Aar viser vore Skoler den største Hjælp-somhed, saaledes at vore Børn i fuldt Maal faar Del i de Feriepladser, der skaffes tilveje gennem Komiteens energiske og offervillige Arbejde.

En Haandsrækning

Hvor mange Katekumener har ikke kæmpet med *Messebogen*, før

de lærte at bruge den; og hvor mange Søndagstjenester gik ikke »i Fisk« af den Grund! Maa jeg anbefale et lille Trick, som Erfaringen har vist Nyttens af:

Læg et Billede ved S. 496 og S. 545 i Messebogen (II Udg. af 1926), saa Begyndelse og Ende paa den faste Del er godt markeret.

Tag saa en rød Blyant og slaa en rød Streg under de bevægelige Dele, d.v.s. under Overskrifterne Introitus (S. 501), Oratio (503), Epistel (504), Graduale (do.), Evangelium (505), Offertorium (508), en Parentes foran I Levitmesses (510) og efter Kursiv-Noten (511) om Incensering, fordi dette er sjældent, atter en rød Streg under Secreta (514), en rød Pil ud for Præfation (514) for at markere, at det er en af de flg. Præfationer; skriv ud for Pilen Tallet 526, saa man let kan finde Sanctus (altsaa paa S. 514 saaledes: Præfation, herfra til 526); atter en rød Streg under Communio (541) og Postcommunio (541) — og ikke mere!

Den, som nu følger Messens *Stamme* fra S. 496 til S. 545, skal da blot slaa om paa *Dagens Tekst*, hver Gang han møder et Afsnit, der er mærket med en rød Streg.

Skulde jeg raade for næste Udgave af Messebogen, blev der indsat et tykt rødt Blad foran S. 496 og efter S. 545, og de ovenfor nævnte Overskrifter blev trykt med Rødt.

Imidlertid kan man hjælpe sig som beskrevet, og saa blot lægge det ene Mærkebaand ved Søndagen og det andet ved Helgen-Datoen.

Endnu et Fremtidsønske: at næste Udg. vil bringe alle de Orationer, det latinske Missale har til Brug som Nr. 3 paa visse Dage — de vilde ogsaa gøre Messebogen mere brugbar som Bønnebog; som det nu er, mangler endogsaa de p. t. daglige Orationer pro pace (for Freden); kan vi ikke faa dem i Messebogens Format til Indklæbning?

Peter Schindler.

Den første folkelige Prædikant

St. Cæsarius

For at være mere nøjagtig, saa drejer det sig om den første folkelige Prædikant, hvis »Prædikener« endnu er bevaret. Det var St. Caesarius af Arles (470—543). Hvad hans Levned angaar er det nok at fortælle, at han blev opdraget som Kristen og i en Alder af 18 Aar gik hen for »at faa Haaret klippet«, d. v. s. blive Kleriker. Siden gik han endnu videre og blev Munk paa de vidunderlige lerinske Øer ud fra Rivierakysten ved Cannes. Han blev syg og blev sendt til Arles for at søge Læge. Snart opnaaede han en saadan Anseelse, at han blev ordineret til Præst, derefter viet til Biskop og til sidst Ærkebiskop. Han var en betydelig Kirkens Mand og i stadig Kontakt med Paven. Ligeledes var han en meget kraftig Organisator — han oprettede (tror jeg) det første offentlige Hospital, man fandt paa i hint mærkelige Land, der rummede stærkt kolliderende Elementer af det oprindeligt Galliske, det Romerske, Græske og Orientaliske saavel som det barbariske Vestgotiske og Frankiske.

Barbar og Biskop

En meget løjerlig Tildragelse giver et Indtryk af de barbariske Nyankommendes Mentalitet. En Franker var hjemsogt af en stærk Feber og bad om »en Stump af Biskoppens Tøj«. De kom med noget, der kunde have været et linned Lommetørklæde. »Tag det væk,« raabte Barbaren i Raseri, »jeg véd, at den hellige Mand kun bærer Laser som Underbeklædning! Jeg vil vaske en af dem og drikke Vandet ...« Man kan ikke andet end beundre denne Vildmand (saa utæmmet en Skabning man kan ønske sig), der nægtede at tro paa, at Biskoppen kunde bære Linned og opfandt denne usædvanlige Metode til at blive helbredt! Og det fandt Sted i en

By, der stadig rummede en høj og overforfinet Kultur og prægtige Mindesmærker — deriblandt den storslaaede Arena, der endnu findes, og hvor jeg (hvad jeg desværre maa beken- de) engang overværede en Tyrefægtning ... Men det var nu ikke det, jeg vilde skrive om.

Dovenskab under Messen

Biskoppen holdt meget energiske folkelige Prædikener for sin Menighed. Han kunde ikke lide, at de ikke tog Del i Cereemonierne med Forstaaelse. Husk paa, at Biskoppen sad paa sin »Trone« for Enden af Basilikaen, saaledes at han saa ned igennem den, og saaledes at Celebranten vendte Ryggen til ham og Ansigtet mod Menigheden (hvad der naturligvis stadig er Reglen i de rigtige romanske Basilikaer). »Mens Præsteskabet beder med Ansigtet mod Alteret, gør jeg min Pligt«, sagde han (De synes maaske: lidt naivt). »Jeg holder Øjnene aabne — og selv om Diakonen siger Flectamus genua — bøj Knæ — saa lægger jeg Mærke til, at der er Mænd, der bliver staaende op saa stive som Søjler.« Det modsatte kunde nu ogsaa ske. Hans Prædikener kunde næppe vare et Kvarter i Betragtning af disse Provençaleres overordentlige Rastløshed — og Snakkesalighed (det er stadigvæk det samme: man kan altid se, naar en Prædikant fanger Folks Interesse — de unge Piger holder op med at vifte sig), men »Læsnin- gen« fra Skriften varede længe. Derfor foreslog han, at Folk kunde sætte sig ned, hvis de følte sig trætte. Hvorpaa »fuldstændig sunde og raske« unge Piger gav sig til at lægge sig fladt ned paa Gulvet, som om de var gaaet i Seng ... (Hvorfor mon ikke de tog Puder med, som Grækerne gjorde, naar de gik i Teatret, for at bøde paa Mar- morsædernes Haardhed under

de tragiske Skuespil, der varede hele Dagen? Det gjorde de maa- ske ogsaa!) Cæsarius var over- ordentlig vred over det. »Hvis I ikke føler jer rigtig vel, saa sæt jer ned, men sæt jer anstæn- digt!« Han sagde, at han egent- lig gad vidst, om ogsaa de vilde blive liggende paa Gulvet, hvis nogen under Prædikenen be- gyndte at uddele Ørenringe og Guldsmykker.

For sent til Messen

Men han blev rigtig vred, hvis nogen kom for sent. Enhver Ar- bejder, sagde han, staar op ved Dag gry for at gøre sine Torve- indkøb ... enhver Sømand tager til Verdens Ende for at købe sine Varer — og se saa paa jer! I kan ikke komme i rette Tid til Kirken, der ligger Dør om Dør med jeres Hus! — Ja, Ver- den har ikke forandret sig me- get. Folk kommer stadig for sent til Messen, skønt de ikke kommer for sent til Biografen eller Teatret, for ikke at tale om til Audiens hos Kongen ... Naturligvis, hvis de fremførte det Argument, at selve Messens Of- ferhandling først begynder med Offertoriet, og at de derfor ikke er forpligtet til at komme før, saa maa jeg jo beundre, hvor godt informerede de er — men selve denne Forestilling om at være »forpligtet«! Jeg husker nogle unge Piger, der spurgte mig: »Er vi forpligtet til at bede Morgenbøn paa de Dage, hvor vi skal til Messe?« Jeg sagde: »Er I forpligtet til at sige God Morgen til jeres Far paa de Dage, hvor I ikke kan undgaa at møde ham til Frokost?« (Og saa lod jeg dem om Resten. Tænke sig at spørge, om jeg er »forpligtet« til at faa det mest mulige ud af den største Gave i Verden! Nej, jeg er bange for, at vore forsinkede Messegæster alligevel ikke er saa fremragen- de Liturgikere. Der er bare det ved dem, at de er ligegyldige og ikke gør det eneste, der er søm- meligt: at komme et Par Minut- ter før Messen begynder (i Ste- det for to og en halv Time, som man maa, hvis man skal i Audiens hos Paven) og falde til

Ro og være parat, naar Præsten træder ind. Der er ikke noget, som er mere irriterende for Folk, der prøver paa at bede deres Bønner, end at have de forsinkede til at komme og klatre forbi en, sparke en over Anklerne, faa en til at glemme, hvor man var i Messebogen, og kort sagt være til nederdrægtig Ulempe ...

Hastværk med at gaa

Cæsarius blev endnu mere vred, naar Folk gik ud af Kirken, før Messen var forbi. Jeg maa indrømme, at det ser ud til, de gik før Kommunionen, men i hvert Fald saa har jeg det saadan, at naar jeg hører Folk trampe ud straks efter Velsignelsen, spilder jeg min Tid med at tænke paa, at de maa være pinligt nødt til at naa et Tog... Naar Folk i England finder paa at gaa ud før de tre Hil dig Maria, spørger jeg dem sommetider: Hvis I har mødt en Mand og hans Moder paa Gaden, afbryder I saa Samtalen med ham midt i en Sætning og farer af Sted uden saa meget som at tage Hatten af for *hende*... Men hvor er det desværre faa, der virkelig føler, naar de »beder deres Bønner«, at de taler til levende Personer — som er lige saa agtpaagivende overfor det aandelige Livs gode Manerer som vi selv er overfor almindelig Dannelse i det selskabelige Samkvem.

Dans mellem Bordene m. m.

Biskoppens Prædikener skænker os ikke blot en Uendelighed af Oplysninger om Sædvanerne i dette mærkelige Sammensurium af et Samfund, men naar denne lærde Mand (der ogsaa var en fortræffelig Musiker — han fremmede Sangen af Hymner, fordi det var det eneste, der kunde faa Folk til at holde op med at snakke i Kirken, og *desuden* fordi Barbarerne (!) holdt saa meget af dem...), naar han talte til mere jævne Folk, benyttede han et upoleret Sprog, der er lige saa morsomt, som det ikke egner sig til at trykkes

i vore Dage. For at holde os til det mere afdæmpede, udtrykte han sit Mishag over forskellige Sædvaner, der vist ikke er udelukkende oldtidige... Han kunde f. Eks. ikke lide den Vane at rejse sig op midt under Maaltidet og tage et Par Danseture, før man satte sig igen... Jeg ved ikke, om denne afskyelige Vane (der siges at være af transatlantisk Oprindelse) ogsaa er trængt ind i Danmark, saa at man ikke engang kan drikke en Kop Te paa en Restaurant uden at risikere at faa den væltet af »mellembords Tangoister«... I hvert Fald behøver vi ikke at tage til Amerika for at møde den Skik at spise noget stærkt krydret, salt og pebret — for at blive mere tørstig...

Lille Rusticula

Disse gamle Levnedsbeskrivelser giver ogsaa interessant Materiale til psykologisk Studium. Cæsarius havde en Søster, der var Abbedisse i et Kloster. Hun efterfulgtes af *Liliola* (fortryllende Navn). Denne Dame havde en Veninde, en Enke, hvis lille Datter *Rusticula* (et til af de henrivende Navne) blev bortført med Ægteskab for Øje af en barbarisk Soldat, skønt hun (ja, De maa undskyl-

de) kun var *fem* Aar gammel. *Liliola* reddede hende og bragte hende til Klosteret. Dette Barn kom lidenskabeligt til at elske den hellige Skrift og Salmerne og kunde Halvdelen af dem udenad. Sommetider faldt hun i Søvn paa Skødet af den Nonne, der underviste hende. Men Nonnen behøvede blot at blive ved med at fremsige Salmen for det sovende Barn, saa kunde hun *gentage* den, naar hun vaagnede. Det er et udpræget Tilfælde af »ubevidst Hjernevirksomhed«. *Rusticula* døde 18 Aar gammel, og i den Grad havde hun vundet alles Hjerter ved sin Elskelighed og Forstandighed, at Klosteret enstemmigt valgte hende til at være saa at sige dets »Abbedisse-Himlen«. *Lisieux* før *Lisieux*!

Da den gamle Biskop følte Døden nærme sig, lod han sig bære i sin Stol hen til disse Nonner for at give dem en sidste Velsignelse. Saa gjorde han sit Testamente og sagde, at han ikke ønskede andet end at dø paa St. Augustius Festedag, for denne Helgen havde han altid haft saa stor en Andagt til. Han døde ved Prim om Aftenen før Festedagen, saa han kunde fejre selve Festen sammen med sin store afrikanske Skytshelgen.

C. C. Martindale S. J.

Et irsk Trappistkloster

I den lyse Nat mellem Liv og Død

Vi var kørt ud i de milevide Hedestrækninger. Man kunde slet ikke forestille sig, at den frugtbare Golden Vale var saa nær, for Knockmealdowns øde, stormblæste Vidder er Naturen i dens vildeste Skikkelse.

Saadan laa Egnen ogsaa for hundrede Aar siden foran nogle Flygtninge, en lille Skare irske og engelske Trappistmunke. De var blevet jaget bort fra Mont Melleray i Nærheden af Nantes og kom ved en engelsk Konsuls Hjælp fra et ugæstfrit Frankrig til den irske Ø.

Da de var fattige, havde de ikke andet Valg end at slaa sig ned paa et Sted, som ingen andre havde Brug for, med haard Klippe, Mosestrækninger og nøjsom Kratvækst, som de maatte rydde for at bygge deres første Hus. Den moderne Turist ser som et Mirakel en Ørken i fuld Blomstring midt i Ødemarken. Støtrelse af Træer fører til en Klynge af Bygninger, over hvilke det robuste gotiske Taarn paa Klosterkirken løfter sig.

Rundt om Bygningerne — op ad Bjergsiden og ned i Dalen —

strækker sig de næsten 1000 Td. Land, som taalmodigt gennem 100 Aar er blevet gjort tjenlige for Ploven, saa de i vore Dage udgør et af Irlands Mønsterlandbrug.

Tavse, hvidklædte Præster og brunklædte Brødre med Hætter over Hovedet, Redskaber under Armen og stærke Støvler under deres opkildede Dragt, vandrør omkring, vogter deres Hjorde, passer Staldene, maler Mel og bager Brød, ser efter Frugttræerne og Kaalhaven, Høsegaarden og Bistaderne.

Ved Indgangen til Melleray Kloster træder man tilbage til et fjernt Aarhundrede. Med Undtagelse af det elektriske Lys, den elektriske Malkemaskine i Stalden og den elektriske Sav, der arbejder støjende i et Skur, er Illusionen fuldendt. Disse Klosterbygninger og Gæstehuse er meget lidt iøjnefaldende for vore verdslige Øjne, for Munkene har selv været deres egne Arkitekter, Murere, Tømrere, Malere og Arbejdsmænd.

Kun den store nye Kirke, der blev nødvendig paa Grund af Klosterets voksende Ry, tager lidt Hensyn til Smagen ude i Verden. Den er umalet og uden Udsmykninger, kun hvidkalkede Hvælvinger og almindelige Vinduer. Den er lys og enkel med blot den Antydning af Fornemhed, der sømmer sig Guds Fortroppers faste Støttepunkt. Men ingen Katedral med Aarhundreders Rigdomme kan være et mere levende Tabernakel end denne beskedne Klosterkirke.

Allerede Klokkeren 2 om Morgen falder Skæret af Lys dæmpet hen over de kæmpemæssige, egetræs-indbundne Korbøger, mens den tætte Række Munke staar op i deres hvidgule Dragter og synger Laudes, ligesom de synger alle Tidebønnerne i Løbet af Dagen, der helt er indviet til Gud. Her er aldrig overdaadig Pragt, kun knælende Mandsskikkelser med Hætter over Hovedet, Ansigtet skjult i Hænderne, alene med deres Skaber.

Jeg har gaaet alene gennem det tomme Dormitorium med dets mange enkelte Kamre, skilt

fra hinanden med Trævægge. Her sover Abbeden, ligesom de andre, paa sin Straamadras iklædt sin Ordensdragt, fra Kl. 8 Aften til Kl. 2 Nat. Jeg har gaaet gennem det mørke Refektorium, hvor de sidder paa smalle Bænke uden Ryg foran hvidskurede Borde paa Stengulvet, mens en højt oppe læser for dem. Hæfterne skygger for de andre, ingen sidder overfor, intet kan adspredde. Det er en endeløs Gentagelse af et stilfærdigt Liv: foran dem staar Vandkrus, Mælkekande og Tallerken og et primitivt lille Skilt med hver enkelt Navn paa Irsk.

De spiser aldrig Æg, Fisk eller Kød, skønt de opdrætter Præmiekvæg. Kun deres Honning spiser de af, ligesom de spiser Brød, Smør, Grønsager og Grød og drikker Te. Aanden har sejret over Kødet. Ansigterne er magre, men deres Helbred er godt, og de opnaar en høj Alder, hvad man ser paa de hvide Haar og Skæg.

Hele deres Liv bestaar af Bøn og Haandens Gerning. Efter tre Timers religiøse Øvelser begynder Arbejdet hver Dag Kl. 5½. Deres vigtigste Spørgelse er den selvpaaagte Tavshed. De taler kun, naar en overordnet henvender sig til dem. Deres Tale under Arbejdet sker ved Tegn, deres Tak er et Smil. Tavse gaar de forbi, ser til Siden, travlt optaget af deres Gerning ind mellem de fælles og de private Bønner, Mennesker døde for Verden, men levende for Gud.

Paa Hænder og Ansigter kan man se, at her er Kunstnere og Landarbejdere, unge og ældgamle, nogle med Kaldet fast forankret i Hjertet fra de yngste Aar, andre ført af Lidelser til denne Fredens Havn, nødlidende Tiggere og gylden Ungdom, enfoldige Sjæle og blændende Aander. Det er over 8 Aarhundreder siden, at den unge Adelsmand Bernard, som har et af Burgunds stolteste Navne, stod foran Citeauxs Klosterport. Det Under er aldrig hørt op med at gentage sig. Den evigt unge Kirke optegner saadanne Kald hver eneste Dag, selv om den eneste Glorie, den

skænker dem, er den lille Krans Haar omkring deres ragede Isse.

Et Medlem af Klostersamfundet, Gæstepateren, er fritaget for Tavshedspligten. Venlighed er den kristne Dyd, han i Stedet praktiserer foruden uendelig Taalmodighed. Han bliver aldrig træt af den ustandselige Strøm af dumme eller paatrængende Spørgsmaal fra de talløse Gæster, der kommer fra alle Kanter af Irland og fra hvert eneste af Klodens Lande — nogle for at tilfredsstille en Nysgerrighed, andre for Hvile paa Legeme og Sind. Der rettes ikke Spørgsmaal til Gæsterne, og der tages ikke mod Betaling; enhver kan blive i ugevis. Ens Sidemand ved Middagen (og til Gæsterne er Maden afvekslende og rigelig) kan være en Landstryger eller en Hertug.

For de fleste af disse Munke, der ikke modtager Besøg, ikke læser Aviser, aldrig taler til hinanden, og hvis sjældne Breve kun er korte Meddelelser til deres nærmeste Slægtninge, er Kriegen, denne menneskelige Daarskab, der nu raser igen, slet ikke kendt. De har lukket deres Ører for Verden, som de helt og bestandig har forsaget, for at deres Øjne maa blive aabnet for Herligheden i en anden Verden, hvis Mysterier er udenfor Rækkevidde for dem, der kun kan fatte Verden.

De møder det moderne Heden-skabs billige Kritik med deres Eksempel paa uophørligt Slid og Slæb. Den vantro kan have sin nemme Spot parat om Mørkemænd, men de har ikke trukket sig tilbage fra andet end det pralende kunstige Lys fra en Verden i Anarki og Døds-kamp for i Stedet at leve i den lyse Nat mellem Livet og Døden: et Menneskes Tro paa sin Sjæls Udødelighed.

Jeg var kommet der uden ret megen Forstaaelse for det, der forekom mig at være en unødvendig Strenghed. I mit stille Sind havde jeg ynket dem, fordi de gaar Glip af den uendeligt vekslende Skønhed paa vor underfulde Jord. Saa kom jeg her og stod Ansigt til Ansigt med den gribende Virkelighed i Læ-

ren om Kirkens Fællesskab, alle dens Lemmers Enhed i Kristus. Her gør de Bod og beder for

dem, der er udenfor i den hastede, syndefulde Verden.

Kees van Hoek.

Det katolske Hjem

Liturgien i Familielivet

Den hellige Johannes Chrysostomus klager i en Prædiken over Kristne, der gør deres Hus til et Teater. »Men Du,« siger han derefter, »gør Du Dit Hus til en Kirke!« —

Mellem Sognekirken og det kristne Hjem bestaar en hemmelighedsfuld Vekselvirkning. Sognekirken velsigner det kristne Hjem og understøtter Familien i dens Gerning, den prædiker uophørligt om Familiens høje Værdighed, — og den kristne Familie søger stadig bedre at forstaa Kirkens Liturgi, den hellige Messe og alle Kirkeaarets vekslende Ceremonier og Fester. Familien understøtter, som kun den fornaar det, Sjælesørgens liturgiske Bestræbelser. Den elsker Sognekirken, betragter den som sit andet Hjem, den gaar hellere i sin egen Sognekirke end i fremmede Kirker. Den interesserer sig for Sognekirken, for dens Udsmykning og for dens Paramenter. Hvor mange ved, at de liturgiske Bøger indeholder smukke Bønner beregnet til Indvielse af vore Hjem, til Indvielse af en ny Lejlighed og den aarlige Fornyelse af denne Indvielse? Vi behøver blot at bede Sognepræsten komme og give vort Hjem denne Kirkens rige Velsignelse.

Men ogsaa Forældrene selv bærer og formidler denne guddommelige Velsignelse. De gør det ikke blot i Kraft af selve Ægtevielsens Sakramente og det almindelige Præstedømme, men allerede derved, at de er Forældre. Kristne Forældre burde gøre Brug af denne deres Evne til at uddele Velsignelse. Velsign Børnene hver Aften, naar de gaar til Ro, velsign dem, naar de drager ud i det fremmede, velsign dem paa andre vigtige Dage. En Mor er aldrig større, end

naar hun velsigner sit Barn. I Stuen eller i Soveværelset hænger Vievandskaret; lad det ikke blot hænge til Pynt, men sørg for, at det altid er fyldt med rent Vievand! Det er en smuk Opgave for Børnene at holde Karret rent og at hente nyt Vievand ved Kirken.

Den kristne Bolig har ogsaa sit religiøse Midtpunkt: Husaltret. Man har kaldt de smaa Husaltre for Legetøj; men bruger man dem rigtigt, kan de bidrage meget til Familiens liturgiske Liv, i det mindste i Familier med Børn og barnlige Sjæle. Ved Udsmykningen af disse Husaltre gælder det blot, at man hellere maa nøjes med en enkelt virkelig smuk Statue eller et godt Billede og en Lysesstage eller to end med mange straalende, godtkøbs Galanterivarer og Flitterstads. Friske Blomster kan Børnene stadig sørge for at sætte ved Vorherres, Jomfru Marias eller Helgenernes Billeder.

Den liturgiske Bøn i Familien er, hvad man forstaaer ved den gode Familiebøn. Hovedsagen her er ikke Formen, men den Aand, der besjæler Familiens Bøn, den barnlige Gudsfrigts Aand, som den møder os i Herrens Bøn. En klog Mor vil vide at træffe et skønsomt Udvalg af Kirkens liturgiske Bønner og føje dem ind i Familiebønnen. Men den vigtigste Fordring vi kan stille til Bønnen, ogsaa for at undgaa Ensformighed, er at den stemmer overens med vedkommende Tid paa Kirkeaaaret: Den maa juble med Kirken og sørge med Kirken! Endvidere burde man i højere Grad drage Dagens Helgen med ind i Familiebønnen. Det er Skade, at Helgenerne idag er gaaet saa meget i Glemmebogen. Hvor faa Mødre kan endnu fortælle deres Børn om de helliges Liv; hvor

sjældne er de Familier, hvor man om Aftenen læser de helliges Levnedsbøger.

Man siger, at Kvinderne er forud for Mændene i deres Forstaaelse af Liturgien, og det er godt saadan, for Kvinden kan som Mor og Hustru og Søster betyde uhyre meget for hele Familiens religiøse Liv. Kirken har Brug for Kvinden i Familieliturgien mere end nogetsteds, idet den der anviser Kvinden et vigtigt Arbejde. Kirken har stedse taget Kvinden alvorligt, og den har paa den anden Side ogsaa altid tilskyndet Kvinden til at tage sig selv og sit Kald alvorligt.

MOR

Den tapre Moder i Makkabæernes Bog

Antiochus, som troede, at man foragtede ham, og mente, at man talte ondt om ham, gav ikke blot Ynglingen gode Ord, men lovede ham højtideligt, at han vilde gøre ham rig og lykkelig, hvis han faldt fra sine Fædres Lov; han vilde regne ham for sin Ven og gøre ham til en nægtig Mand i Riget. Men da den unge Mand ikke brød sig herom, opfordrede Kongen hans Moder til at raade Drengen til det, som vilde blive til Held og Lykke for ham. Langt om længe gik hun ind paa at tale om Sagen til sin Søn. Og hun bøjede sig hen imod ham og talte til ham i deres eget Sprog:

»Min Søn, forbarm dig over mig, som i ni Maaneder har baaret dig under mit Hjerte og til denne Dag har ernæret og opdraget dig! Jeg beder dig, mit kære Barn, betragt Himlen og Jorden og alt, hvad der findes paa den, og betænk, at Gud har skabt det alt sammen af intet, og at ogsaa Menneskeslægten er blevet til paa den Maade. Vær ikke angst for denne Bøddel, men lid Døden som dine Brødre, for at jeg ved Naaden kan vinde dig tilbage tillige med dine Brødre.«

Heltene og deres Mor

(Fra Rainer Maria Rilke: Kornetten Christoph Rilkes Kærlighed og Død).

En eller anden fortæller om sin Mor. Aabenbart en Tysker. Højt og langsomt kommer Ordene. Som en Pige, der binder en Buket og efter-tænksomt prøver Blomst efter Blomst og endnu ikke ved, hvad Helheden bliver til — — saadan føjer han Ord til Ord. Alle lytter. Og den af dem, som ikke kan Tysk, forstaar det pludselig, føler enkelte

Ord: ... om Aftenen — —« »da jeg var lille — —«. Da er de alle hinanden nær, disse Helte, som kommer fra Frankrig og Burgund, fra Nederlandene og fra Kärnten. Thi hvad den ene fortæller, det har de andre ogsaa erfaret, akkurat som han. Som om der kun var een Mor — —«

Pater Adam Schall S. J.

Anklaget for Højforræderi

Den 15. September 1664 sendte Yang et Anklageskrift til Kultusministeriet, der samme Dag lod det gaa videre til Regentskabet. Anklagen var rettet mod Schall og Verbiest fra Vestkirken, Buglio og Magalhães fra Østkirken samt mod fire Kinesere, der havde hjulpet til ved Affattelsen og Distributionen af det første Forsvarsskrift. De øvrige Kinamissionærer var ikke nævnt, rimeligvis fordi Yang ikke kendte deres Navne; de blev først senere sat under Tiltale. Anklagen lød paa Højforræderi, Forkyndelse af en forkastelig Religion og Udbredelse af falsk astronomisk Lære. Det var en Proces af første Rang, som med Spænding blev fulgt af hele Folket. Tilslut tog ikke blot hele Riget, men, som vi vil faa at se, baade Himmel og Jord Del i Afgørelsen. Og i Centrum af denne i bogstavelig Forstand verdensbevægende Begivenhed staar en delvis lam Olding: Johann Adam Schall.

Den kinesiske Stats store Proces mod Kristendommen var inkamineret. Ti Dage efter Anklageskriftets Indgivelse bestemte Regentskabet, da det drejede sig om Spørgsmaal af højeste Betydning, at baade Kultus- og Indenrigsministeriet skulde træde i Aktion.

Den 26. September fandt de to Ministeriers første Fællesmøde Sted i Kultusministeriets store Sal. De otte Anklagede blev hentet ind fra deres Boliger

og ordnet i 2 Grupper: Schall, Verbiest og de to Kinesere Li og P'an dannede den ene, Buglio, Magalhães samt de to andre Indfødte Dr. Hü og Paul Hü den anden. Naar et Navn blev raabt op, maatte Indehaveren træde frem og knæle paa Gulvet. Schall, der var den, der hyppigst maatte frem, blev under Knælingen understøttet af to Tjenere. Kultusministeren fik Medlidenhed med ham. Han tiltalte ham med hans gamle Hædersnavn Ma-fa og opfordrede ham flere Gange til paa Mandschuis at sætte sig paa Gulvet paa et Tæppe, han havde ladet hente.

Den første Forhandlingsdag gik med Oplæsning af Hovedanklagepunkterne og Modtagelse af Svar paa disse. Da Schall næsten ikke kunde tale, blev Verbiest beordret til at fungere som Mellemlid. Indbyrdes konfererede de to Missionærer paa Tysk og Latin.

Efter denne, hovedsagelig orienterende, Forhandling blev alle de Anklagede bragt tilbage til deres respektive Boliger. Schall lod sig bære til sin Kirke, der var fyldt med grædende Kristne. Sagens Videreførelse blev nu overdraget en kultusministeriel Komité. En indgaaende Undersøgelse kom i Gang. De Tiltalte maatte give Møde hver Morgen. Resultatet af Dagens Anstrengelser blev hver Aften skriftlig meddelt Statsraadet.

Fortsættes

Rom og Verden

Den hellige Fader har i en Haandskrivelse lykønsket Irlands Primas, Kardinal Mac Rory til dennes 25-aarige Bispejubilæum. Jubilaren staar i sit 80. Leveaar og har indlagt sig store Fortjenester for sit Bispedømme. — Bolivias nye Gesandt ved Vatikanet har under en højtidelig Tiltrædelsesaudiens overrakt sine Akkreditiver. Gesandten udtalte, at han ansaa sin nye Post som Kronen paa sin hidtidige diplomatiske Løbebane og forsikrede endvidere den hellige Fader om Bolivias Hengivenhed over for den hellige Stol. Pius XII besvarede (paa Spansk) Gesandten Tale med at udtrykke sin Glæde over Bolivias Troskab mod Kirken, da dette maatte anses for at være Grundlaget for Kirkens velsignelsesrige Virke i Landet. — Propagandakongregationens Sekretær, Biskop Celso Constantini, har overrakt den hellige Fader et betydningsfuldt Værk om den kristne Kunst i Missionslandene. Det indeholder adskillige interessante Eksempler paa indfødt, religiøs Kunst fra forskellige Missionsomraader og Paven har udtrykt Ønsket om, at Missionærerne indgaaende vil beskæftige sig med Værket og benytte det som Rettesnor for Spørgsmaal af kunstnerisk Art i Missionerne.

*

Det store amerikanske Subskriptionsværk »America now« (Amerika i Dag), der tæller alle ansete amerikanske Penne, offentliggør i Aar for første Gang Bidrag om Religion. En af Amerikas mest kendte katolske Journalister, Francis Talbot, skriver om Katolicismen. Han giver en klar Fremstilling af den katolske Kirkes Lære og Virksomhed i de forenede Stater samt om dens Standpunkt overfor andre kristne Konfessioner.

Det er sikkert kun faa Rhin-
farere, der ikke kender det
gyldne Mainz, Centret for
den rhinske Vinhandel og en af
Europas interessanteste Byer.

*

Navnet Mainz klunger ikke i Hi-
storiens Bøger med samme
Styrke som Roma og Athen, men
alligevel har det Krav paa en
Plads, som det er berettiget til
allerede fra den graa Fortid,
hvor Drusus, Augustus' Stedsøn,
siges at have plantet Romer-
ønnen paa dette Sted, og den
store keltiske Folkevandring,
de germanske Erobringstogter,
Roms Magtudfoldelse langs den
gamle Rhin — alt kredse om
Mainz, og Cæsarerens Moguntia-
cum gik med over i Verdenshi-
storiens. Templer, Paladser,
Taarne og Porte rejste sig i den
romerske Fæstning, Alaner,
Vandaler, Burgunder, Alleman-
ner og Frankere stredes om den.
Af Ruinerne rejste sig da det
kristne Moguntia, den murede
By, som i Aarhundreder husede
den første tyske Ærkebiskop og
som tillige udviklede sig til at
blive Midtpunktet for den euro-
pæiske Kultur og Kunst nord for
Alpekæden. »Rigets ædle Stad«,
»Kirkens udvalgte Datter« er Hæ-
dersnavne, hvormed Kejsere og
Paver smykkede Byen. Ærke-
biskop Willegis lagde i 940 Grund-
stenen til

♣ Markedsbrønden.

Det gyldne Mainz

Johann Gutenberg

Tekst: Jøbe

Fotos: Keller

♣ Udsigt over det gyldne Mainz.

♣ Gutenbergpladsen med Thorvaldsens Statue af den berømte Mester.

den herlige Dom, der gentagne Gange øde-
lagdes af Brand og Krig, men hvis Efter-
kommere i Dag minder os om, hvad vor
hellige Kirke har betydet og stadig betyder
som Kulturfaktor i en omtumlet Verden.

Ogsaa Rhinguldet klæber ved Mainz, der
i det 11. Aarhundrede var Sædet for den
berømte, højtudviklede Guldsmedekunst,
fra hvis Værksted bl. a. den prægtige tyske
Kejserkrone udgik. Senere i Middelalderen
blomstrede Handelen indenfor Byens Mure,
en Slags Forløber for Hansatiden.

Men uadskilleligt knyttet til Navnet

ainz

By

Mainz er dog en af Historiens betydningsfuldste kulturelle Tildragelser: i det gyldne Mainz fødtes i 1395 Patriciersønnen *Johann G ü n s f l e i s c h*, — kaldet *G u t e n b e r g*, der i Midten af det femtende Aarhundrede opfandt de støbte Typer, der

λ Peterskirken — opført midt i det atende Aarhundrede.

◀ Midterskibet i den herlige femskibede Domkirke — paabegyndt for snart 1000 Aar siden, i Aaret 978; den inviedes i 1009 og brændte allerede samme Aften ned. Skiftende Tider har bygget paa Værket, der i Dag staar som en af Tysklands skønneste romanske Kirker.

➤ Gade i den gamle Bydel.

muliggjorde Trykning med enkelte Typer og saaledes ubestridt blev Bogtrykkerkunstens Opfinder. Hans første store Værk, den saakaldte 42-liniede, mazarinske Bibel udgik fra hans Værksted i Mainz i Aarene mellem 1450 og 1455 som et af Bogtrykkerkunstens første og skønneste Arbejder. Til Minde om Gutenberg og hans Værk rejstes i 1837 paa Gutenbergpladsen i Mainz vor store Landsmand, *Thorvaldsens* Statue af den berømte Mester.

*

Allerede paa lang Afstand skimter man den ærværdige Domkirkes Stenmassiv, der rager op mod det azurblaa Himmelhvælv. Den beretter om Fortid, om Nutid, om skiftende Epokers kristne Kultur. Smaa-

huse, rejst i det 18. og 19. Aarhundrede, klynger sig med deres Smaaagvle og maleriske grønne Tage tæt op ad den og danner et »ordnet Virvar« af Linier, Buer og Snørkler. Her hersker Hverdagens Liv. Menneskets Travlhed føles her som en evig Musik, hvis Melodi krones af Slutningsakkorden fra Vesttaarnets rødbrune Sandstensværk. Og hvor vældigt bliver ikke dette Skuespil, naar Domkirken lader sit Malm tone i fuldt Spil ud over By og Land. Byen Mainz, der ikke blot for et eller to Aartusinder siden var, men den Dag i Dag er en Hjørnestein i den kristne Kultur, Byen Mainz har skabt dette Kunstværk. Dom-

kirken har staaet Fadder ved Vesterlandets Fødsel, ved dens Altre er utallige Herskere blevet kronet og verdenshistoriske Begivenheder er draget fordi dens Taarne. Overalt taler Stenene i den gamle Basilika deres manende Sprog. Paa det Sted, hvor Keltere og Germaner i fordums Dage slog sig ned, rejstes Domkirken. Og ligesom Byen og dens Indbyggere i sin Tid var udsat for fremmede Kulturers Indflydelse, saaledes kæmpede ogsaa Kirken for sin Eksistens. Katastrofer og Ulykker brød ind over den, men atter og atter rejste den sig af Ruinerne, atter og atter gik den — ligesom selve Kirken — som Sejrherr ud af den evige Livets Kamp ...

Den sidste Salvelse

Den sidste Salvelse er det Sakramente, som er indstiftet til Gavn for de alvorligt syge — d. v. s. ikke blot for de døende, men for dem, der lider af en Sygdom, som kan være livsfarlig. Sakramentets første Hensigt er at trøste og styrke Sjælen mod de nye Prøvelser — aandelig Træthed, Depression, Modløshed og Ængstelse — som den alvorlige Sygdom og Dødens mulige Nærhed kan bringe med sig. Sakramentet forudsætter Naadens Nærværelse i Sjælen — det er et af de »levendes« Sakramenter — og det skænker en Forøgelse af den helliggørende Naade.

Dette Sakramentes specielle Naadegave er den at ødelægge de Sjælens Svagheder, der er Følgen af tidligere Synd — f. Eks. den Mangel paa Tillid, som gamle Synder har ført med sig, den Frygt, som skyldes ens nuværende Kamp, og den Ængstelse, der opstaar ved Tanken om kommende Angreb, mens ens Styrke svinder bort og Døden nærmer sig. De gamle Synders Virkning i denne Retning bliver ophævet af Sakramentet, og Sjælen modtager en ny Styrke, svarende til det særlige Behov. Sakramentet yder saaledes den syge den bedst mulige Hjælp til det Øjeblik, hvor han gaar over fra dette Liv til det evige. Er Sjælen tynget af Smaasynder, bliver disse borttaget, og Sakramentet fjerner al timelig Strafskyld, der endnu hviler paa Sjælen. Det er nemlig dette Sakramentes Opgave at forberede Sjælen til umiddelbar Indgang i Himlen, og det fjerner derfor alt det fra Sjælen, som staar imellem den og Himlen. For at det kan gøre sin Gerning paa fuldkommen Maade, maa det modtages med de bedst mulige Dispositioner, d. v. s. med oprigtig Anger over alle, selv de mindste Synder i det forløbne Liv.

Den sidste Salvelse er et af de »levendes« Sakramenter — det forudsætter, at Modtageren er i Naadens Stand. Men hvis nu dette ikke er Tilfældet; hvis Modtageren har Dødssynd paa Samvittigheden og er ude af Stand til at aflægge et Skriftemaal — maaske paa Grund af manglende Tid, naar Døden kun er et Spørgsmaal om Øjeblikke — og heller ikke i Stand til at rense sin Sjæl ved Opvækkelse af fuldkommen Anger? I saa Fald vil en ufuldkommen Anger i Forbindelse med den sidste Salvelse hidføre den samme Syndsforladelse, som hvis han havde modtaget Bodens Sakramente i Stedet for den sidste Salvelse. For den, som er retteligt disponeret fjerner den sidste Salvelse (uden Hensyn til Modtagerens øjeblikkelige Mulighed for at samle sig om Sjælens Anliggender) enhver Hindring, der rejser sig mellem ham og Himlen. Det ekstreme Tilfælde af saadan svigtende Mulighed for at give sine (fuldkomne eller ufuldkomne) Dispositioner et nutidigt Udtryk, har vi, naar det drejer sig om en døende, bevidstløs Katolik. Hvis han var i Naadens Stand, da han mistede Bevidstheden, eller i hvert Fald havde en ufuldkommen Anger over sine uskriftede Dødssynder, saa modtager denne Katolik den sidste Salvelse paa gyldig Vis og med den Værdighed, der svarer til hans Dispositioner. Det vil sige, at de uskriftede Dødssynder borttages, og at Smaasynderne og den Straf, de har fortjent, bliver mindsket, maaske helt slettet ud.

Saaledes virker Sakramentet *altid*, naar det modtages med de rette Dispositioner. Der er ogsaa en yderligere, lejlighedsvis Virkning — nemlig Genoprettelsen af den syges Sundhed. Denne Virkning er betinget af, om den er gavnlig for den syges Frelse. Der loves ikke, at Sakramentet hid-

fører et Mirakel, Genoprettelsen finder Sted ved en naturlig Helbredelse. For at denne Virkning af Sakramentet ikke bliver saa godt som umulig, er det derfor bedst, at den sidste Salvelse gives lige saa snart, som det er moralsk sikkert, at den syge lider af en Sygdom, der bringer Livet i Fare.

Den ældste Omtale af Sakramentet er det berømte Sted i St. Jakobs Brev: »Er nogen syg iblandt jer? Lad ham tilkalde Kirkens Præster, og lad dem bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal bringe den syge til Frelse, og Herren vil oprejse ham, og hvis han har Synder paa sig, skal de forlades ham.«

Det ydre Tegn (»Stoffet«) ved den sidste Salvelse bestaar i, at en Præst med særlig af Biskoppen hertil indviet Olivenolie (de syges Olie) salver Øjne, Ører, Næsebor, Læber, Haandflader og Fødder paa den syge og ved hver Salvelse beder: »Ved denne hellige Salvelse og ved sin miskundelige Barmhertighed tilgive Gud dig, hvad du har syndet ved Synet (Hørelsen etc.)«. I Nødtilfælde behøver Præsten kun at foretage Salvelsen et enkelt Sted, paa den syges Pande, idet han beder: »Ved denne hellige Salvelse tilgive Gud dig, hvad du har syndet.«

Man maa huske, at Sakramentet ikke er for alle, der befinder sig i Dødsfare, men kun for dem, der er i Dødsfare *paa Grund af Sygdom*. De andre har andre Midler til Raadighed, som den syge maaske ikke kan benytte, og de er ikke besværet af den Forstandens og Viljens Svaghed, der er særlig for Sygdommen.

Endelig maa det nævnes, at Sakramentet er for Syndere, d. v. s. dem, der kan begaa en Dødssynd. Det kan derfor ikke gives til Børn, som endnu ikke har opnaaet Forstandens fulde Brug.

Mens Sakramentets Virkning er betinget af, at den syge forstaar alt, hvad der bliver gjort, naar det meddeles ham, saa er Kendskab til Bønerne og Ceremonierne dog

utvivlsomt en stor Hjælp til værdig Modtagelse af Sakramentet. Det er f. Eks. i Forhold til denne Værdighed, det modtages med, at det formindsker eller endda fjerner Sjælens timelige Strafskyld. Om ikke af anden Grund

saa i hvert Fald af denne bør enhver Katolik gøre sig bekendt med den sidste Salvelses Ritus og Bønner ved fra Tid til anden eftertænksomt at læse dem igenem.

Philip Hughes.

Tag Redskabet op og brug det

Pastor Peter Schindler om sit nye Propaganda-Hæfte

For kort Tid siden udsendte Arnold Busck Pastor *Peter Schindlers* Skrift »Hvis jeg blev Katolik«, som med Interesse er blevet læst af alle, der prøver at gøre et Arbejde for Kirkens Sag. Jeg gaar op til Pastor Schindler og spørger ham:

— Hvad er Deres Mening med det lille grønne Hefte?

— Min Mening er ikke at give hele den Apologetik, som skal gives i Undervisningen, og som vilde blive allfor kortfattet, hvis den skulde presses sammen paa saa faa Sider.

Jeg har villet prøve at vise det Menneske, der er i religiøs Forvirring, at der er en Mulighed for at komme ud af det, derfor har jeg valgt at fortælle »Larsen«, hvordan hans Liv vilde forme sig, hvis han en Morgen vaagnede op og var Katolik. Saa viser jeg, hvordan man bliver det og hvor svært — eller let — det er.

— Tror De nu, at »Larsen« gaar ind til sin Boghandler og køber Deres lille Hefte?

— Nej, det vil kun være et lille Mindretal, der gør det. Det er nødvendigt, at ivrige Katolikker anskaffer sig en Stabel Hefter og har dem liggende fremme paa deres Bord, saadan at ingen Besøgende hos dem slipper bort uden at have et Hefte med. Og det bliver nødvendigt, at man sender det til Venner og Bekendte, Folk, med hvem man har drøftet religiøse Emner, og som man kan formode vil ulejlige sig med at læse det. For at faa saadanne Mennesker videre til det konkrete: at gaa til Undervisning, er det nødvendigt, at man indskriver eller lader stemple foran i Heftet den Præsts Navn, som man nu ønsker at henvise dem til — saa

bliver Resten deres eget Ansvar.

Men der kan tænkes andre Former for Distribuering. Der er Boghylder f. Eks. Jeg har Erfaring for paa den korte Tid allerede, at Hæftet gaar overordentlig godt, men det koster jo ogsaa kun 25 Øre. Selv her i det lille Sankt Knuds Kapel er der allerede paa 10 Dage gaaet et Par Pakker. I Arbejdet med disse Boghylder ligger der uanede Muligheder, naar de er forsynet med tidssvarende og formaalstjenlige Skrifter, og naar de passes, som en moderne Forretning skal passes. Der er vist mange Katoliker, ogsaa i Provinsen, som kunde have Raad til at forære deres Sognekirke en Stabel à 2,50 Kr. i Ny og Næ.

Sammen med mine Medarbejdere overvejer jeg forresten forskellige andre Former for Distribuering, som vi vil prøve, og til Nytaar skal jeg meddele her i Bladet, hvilke synlige Resultater de har givet.

— Er det ikke en ny Stil, De hermed indfører i vor danske Propagandalitteratur?

— Jeg har villet give et levende, konkret Billede i Stedet for de tørre og abstrakte Ræsonnementer, som de fleste Mennesker i Dag er uimodtagelige for. Det lille Hefte er skrevet under Inspiration, i een Nat. Hvis Lægfolk tager dette Redskab op og arbejder med det i Guds Tjeneste, og det viser sig virksomt, saa kunde jeg tænke mig, naar Inspirationen vilde indgive det, at skrive et lignende Hefte til de frafaldne, som kunde bringes dem i Hænde ved ivrige Katolikkers Hjælp. Men et saadant Skrift kan kun skabes efter Samraad med Embedsbrødre, som staar midt i Sognearbejdet. Og nu maa vi først

se, hvordan dette virker. Virkningen er jo ganske afhængig af Præster og Lægfolk, eftersom Heftet jo ingen Nytte gør, hvis det staar i en Reol.

De, som i den nærmeste Tid faar Henvendelse om at hjælpe, maa endelig ikke tage Hensyn til de daarlige Tider — det er i saadanne, det gode skal gøres, og det er dobbelt morsomt at gøre det i svære Tider, hvor Djævelen tror, at alt skal lægges tot. Der er allerede adskillige, som har forstaaet det og meldt sig til Assistance.

— Kan vi ellers vente noget fra Deres Haand nu i Efteraaret?

— Pauluskredsen udsender meget snart en ny Bønnenbog, »For den Eviges Aasyn«, bestaaende af »Tilbedelse«, »Taksigelse« og »Dyrkelse«. I Oktober udsender Schultz' Forlag en illustreret Samling Rejsekildringer, »Kølvand og Skinnestribes«, fra Balkan, Athos, England, Nordafrika og Ægypten — de Egne, hvor det i Øjeblikket foregaar. Saa er det mit store Ønske næste Aar at udsende en Samling religiøse Digte, »Det kimer i fjerne Riger« —«. Der er baade Vers, Legender, Salmer og Noveller i den. Mon Folk ikke vil have det?

— Er det Manuskript til den, De har liggende der, den tykke Stabel?

— Ih bevares, nej! Det er *De apostoliske Fædre*, som jeg har Lyst til at kalde »Anden Del af det nye Testamente«, da det er alle de kirkelige Skribenter, som har skrevet samtidig med og i Generationen efter Apostlene. Jeg har oversat dem og kommenteret dem og bliver nok færlig med Arbejdet til Nytaar.

— Har De Planer til nye Ting i Fremtiden?

— Ja, ... der ligger tre romanagtige Biografier og hobler i min Hjerne: Filip Neri, Vincent af Paul og Frans af Sales. Men der skal noget mere til: lidt Medgang for at blive inspireret. Det maa vise sig, om Folk vil have disse Ting.

— Hvad med Deres Judas-Stykke »Et ganske almindeligt Menneske«, som De læste op nogle Gange i Vinter?

— Det er indleveret til Det kgl. Teater — og der ligger det foreløbig godt gemt. E. N.

Liturgisk Kalender

Sept.:

1. S. 16. Søndag e. Pinse (710); 2. St. Ægidius ([53]), 3. Tolv hellige Brødre (1024), 4. Om Fred.
2. M. † St. Stephan, Konge af Ungarn (1068); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
3. Ti. † Feria (Hverdag) (710), uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg (evt. Om Fred); alm. Præfation (525).
4. O. † Feria (Hverdag) (710); uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred; alm. Præfation.
5. T. † St. Laurentius Justiniani (1069); 2., 3. og 4. som Onsdag.
6. F. † Feria (Hverdag) (710); som Onsdag.
7. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]); 2. Om den Heligaand ([120]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
8. S. Jomfru Marias Fødsel (1069).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER OG FILM

Gode, gamle Odin

Arne Lemvig-Müller: »Vort Folk før Korset« (Eget Forlag).

Forfatteren vil i denne lille Bog give en Skildring af de nordiske Folk (spec. det danske) før Kristendommens Komme. Hans Hensigt med Arbejdet er ganske aabenlyst den: at paavise Kristendommen som en unordisk Religion, der kun ved Vold og med Løgn fik Indpas heroppe og forøvrigt aldrig fik fæstet Rod.

Fremstillingsformen er den typiske for saadan Absicht-Historie-skrivning: der bygges med Citater i Flæng fra videnskabelige, folkelige og skønlitterære Forfattere, og Mosaiken sættes (til de citeredes største Overraskelse) sammen i den ønskede Plan. I Stedet for det uendelige Arbejde at rette Fejlene kan vi nøjes med et Par Citater, der placerer Arbejdet:

»Først med Kristendommens Sejr sejrer den yderliggaaende Materialisme over det aandelige. Og kun takket være nordisk Aand lykkedes det fra Tid til anden at sætte Tingene nogenlunde paa Plads, at sætte Aand i Stedet for det raa, materialistiske Kirkevælde, Troen paa Livets guddommelige Magt i Stedet for Sydens og Østens overtroiske Afgudsdyrkelse« — »... den Forurening i Tankesættet, som Kirkens Idealer: Askese og Jomfrudom førte med sig! Det er en Kendsgerning, at den missionerende Kristendom udløste Prostitutionen og skabte en Sump af seksuel Degeneration«. — Ansgars »hele Livsgerning viser ham som en Mand, der i sjælden Grad havde Sans for de Fordele, en Sammenblanding af Religion, Politik og Forretning kunde bringe Kirken og dens Mænd.«

Mere er vist ikke nødvendigt.
T. T.

Danmark samler os

Arne Sørensen: »Dansk Samling nu« (C. A. Reitzel).

Paa Baggrund af Militærbesættelsen gør Arne Sørensen endnu en gang Rede for de Tanker, der forfægtes af hans politiske Parti »Dansk Samling«. Det politiske Indhold skal ikke omtales her; blot bør det nævnes, at det negative (»det vi siger Nej til«) fylder nok saa meget som det positive — hvad der maaske har propagandistisk Virkning, men ikke »samlende«. Det mest tiltalende ved D. S.s Idéer er den Grundtanke, at Sindelaget gælder mere end den »praktiske« Politik. Derfor paakalderes Kristendommen (desværre

uden alt for megen Klarhed over, hvad Kristendom er), oftest som heroisk Tro. Men A. S. mener ikke, at der skal sættes ind paa en kristen Mission i Landet, de Kristne skal gaa ind i politisk Arbejde for at »faa et Folk frelst«. Dermed er nu rigtignok Ønsket om først at ændre Sindelaget atter forladt. Hvis det er Alvor med at lade kristne Tanker bære dansk Samfundsudvikling, mon saa man slipper udenom at kristne de enkelte? Folket bliver ikke kristent før de Mennesker, det bestaar af.

Knud Hee Andersen: »Danmarks kommende Dage« (N. Olaf Møller).

Smukke Tanker, der gaar ud paa, at Danmarks Fremtid bør præges af Offervilje og Sans for aandelige Værdier, af Ansvarsbevidsthed og Samling. »Vi maa erkende det tidligere Danmarks Sammenbrud i Materialisme og vor egen Skyld deri uden Forsøg paa billig Bortforklaring.«

S. L. M.

A/S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-Skræderi og Konfektion leveres til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder en Konto

A/S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Børnehjgiejne

Gustav Jørgensen: »Mil Barn«
(Jespersen og Pio).

Den københavnske Skoleoverlæge træder med denne lille praktiske Bog ind i den snart lange Række af Læger, der giver de unge Mødre gode Raad om Barneplejen. Det er gode hygiejniske Raad, hvori man flere Steder netop mærker Skolelægens Erfaringer. Af særlig Interesse er de Vægttavler, denne Bog indeholder (men som dog ikke bør forlede til utidig Ængstelse, samt et Afsnit om det lille Barns Legemsøvelser. Omtalen af Skolelægeinstitutionen og dens Opgaver fortjener ogsaa Opmærksomhed. (I Parentes kan tilføjes, at den katolske Centralskole i København netop nu er ved at opbygge en Skolelægeordning svarende til den offentlige Skoles).

Af de smaa lægelige Erfaringer fortjener denne Beretning om en lille Hustyran at nævnes: den knap to-aarige Dreng hylede som en besat, fordi en fremmed anstillede Undersøgelse paa ham, og Temperaturstigningen mislykkedes totalt. Moderen erklærede lidt floy, at det kun kunde gøres paa en ganske bestemt Maade. »Naa ja, lad os saa prøve den.« Hvorefter hun af fuld Hals istemte »Dengang jeg drog afsted«, idet hun samtidig svingede et Dannebrogslag. Saa kunde en tilkaldt Barnepleje faa Lov at tage Temperaturen inens. Fortalt til Skræk og Advarsel. Dr.

Lækre Sager

Ester Scheel og Bodil Westergaard: »Syltning og Kræs«
(Chr. Erichsen).

I samme Format og Udstyrelse som det populære »Nutidshjem« i tre Bind og Kogebogen »Mad og Køkken« har Forfatterinderne i Aar udgivet denne store Haandbog i nogle af Køkkenets Specialer. Syltningen og Konserveringen har aktuelt Bud til Hjemmene, mens en Del af det øvrige Stof, saasom Tilberedelse af Likører og Frugtvin, hjemmelavede Godter og en Overdaadighed af Idéer til Sel-skabssmørrebrød og Desserter vel nok for de fleste maa vente paa praktisk Anvendelse, til de offent-

lige Finanser lægger mindre Beslag paa vor økonomiske Evne. (»Naar Bølgerne gaar højt, kan vi tage Portvin i Stedet for det bayerske Øl,« siger Damerne f. Eks. i Omtalen af Welsh rarebit — og saaledes forstaar de til Stadighed at animere os paa det lifligste).

Billederne er gode, nogle praktiske, andre til Tændernes Væden.

Sofie.

»Barnet«

Problemet i den nye Film »Barnet« (Nordisk Films Co.) er hverken særlig originalt eller typisk dansk. For nogle Aar siden var den Slags Films moderne. I Dag, hvor der kæmpes om Vesterledens Civilisation, virker denne Film i forbavsende Grad forældet. Men den er heller ikke typisk dansk. Sproget og de optrædende Personer er vistnok det eneste danske i Filmen. Handlingen er *typisk international* og hører hjemme i en individualistisk-liberal Tidsperiode, som er lige ved at gaa under.

Det er en Svangerskabsafbrydelse, der er Filmens Emne. En ung Kontordame lærer en juridisk Student at kende. Hun skal have et Barn med ham. Men hverken han eller hans »Familie« ønsker Barnet. Han skal først have sin Eksamen overstaet, før han kan tillade sig saadan en Luksus. Den unge Mand overtaler derfor den meget svage og uselvstændige Pige til at blive af med Barnet. Nogle Forsøg i denne Retning strander dog paa Pigens naturlig-sunde Følelse. Til sidst ordnes det hele paa en eller anden tilfældig Maade: den unge Mand holder op med at læse, faar en Stilling, de to kan blive gift og faa Barnet: happy end med Fødselsdagsfest og en hyggelig Middag i »Familien«.

Problemet er for det første ikke noget Problem for os. (Vi taler om den etiske Side, som ene interesserer os her). Vi har et ganske andet Ideal af legemlig og sjælelig Renhed før og i Ægteskabet. Men næsten alle unge Mennesker, som optræder i denne Film, røber en ligefrem forfærdende Ringeagt for Menneskenaturens uskrevne Mo-

rallove, paa hvilke Livet bygges. »Man skal leve sit Liv, man skal have Lov til at udvikle sig, man vil være lykkelig«: det er smaa Bourgeoisidealene, som ikke holder Stand i den haarde Virkelighed, vi lever i.

Problemet løses heller ikke. Kvindens Valg for Barnet mod Manden og »Familien« staar ikke i Filmens Midtpunkt og forpures af den smaaborgerlige Slutning. Der er ingen Linie og derfor heller ingen ægte Tragik i Handlingen.

Titlen er misvisende. Ikke »Barnet«, det vil sige: det ufødte Liv, Folket, Fremtiden staar i Filmens Midtpunkt, men Egoismen, som diskuterer, hvorvidt Barnet skal have Lov til at leve eller ikke. Man kommer til at tænke paa Pétaains Alvorsord i sin første Tale til det franske Folk efter Sammenbruddet. Man savner i høj Grad denne »Offervillighedens Aand«, uden hvilken en Nation ikke kan leve.

Man kan være af forskellig Mening om saadan et Problem overhovedet skulde tages op til Behandling. Men ét er givet: naar det tages op, saa kræver det en Atmosfære af Alvor og Respekt, af Ærefrygt og Tavshed, som knytter sig til alle de Emner, som har med Livets Mysterium at gøre. Det modsatte er her Tilfældet. Pjattede Replikker (som finder et vist Publikums Yndest), erotisk Overeksponering, en Atmosfære af lummer, tildels sentimental Stemning, der næppe falder i Traad med Tidens virkelige og heroiske Tendenser. Ogsaa her har man det Indtryk, at Filmen kommer ti Aar for sent. Sex Appeal er blevet umoderne. Filmen er *forbudt for Børn*. Den skulde ogsaa forbydes for voksne.

Nogle Billeder i Filmen er gode og der findes Scener af udmærket Skuespilkunst. Men Helhedsindtrykket ødelægges af saa meget andet.

Vi kan ikke tilraade at se Filmen. Den er ingen menneskelig og derfor heller ingen kunstnerisk Berigelse. Den Verden, som skildres i Filmen, er en Verden, som gaar til Grunde. Man kommer til at tænke paa Lots Hustru. Den Verden skal man flygte for og ikke se tilbage til. hr.

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og preservede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Horsens og Aarhus Ungdom

mødes paa Halvvejen

Hil dig, Maria!

Jesses Trøe I

➤ De „olympiske
Lege“ begynder

← Afsked med Odder

Ogsaa i denne Sommer holdt de unge fra Aarhus og Horsens Forbindelsen med hinanden vedlige.

Allerede i Juli havde de givet Møde ved en Week-end i Øm Klostersruin, hvor Pastor *Grobetz*, Horsens, læste den hellige Messe. Denne aarlige Udflugt er allerede Tradition.

Nu kom man overens om at møde hinanden paa Halvvejen mellem Aarhus og Horsens. Odder, hvor Aarhus Sogn har et Kapel, blev fundet som det egnede Sted.

Da de sidste var ankommet (og der kom mange, ca. 50 ialt), samledes de i Kapellet i Holsteinsgade, hvorfra der lidt efter lød Brus af Salmesang. Den hellige Messe var begyndt. Pastor *Laur* holdt en mandende Tale om den hellige Laurentius og opstillede ham som Eksempel for alle unge paa Grund af hans store Mod, hans Renhed og hans fuldstændige Hengivenhed under Guds Vilje.

Efter Messen kørtes der ud til Godset Rodstenseje, hvor Hr. Gods ejer *Schmiegelow* selv viste rundt. Vi besaa de store Kornsiloe, Grisehaller, Kostalde og de mægtige Lader. Til sidst præsenterede Godsejeren os for Rodstenseje Mejeri og forklarede os Fremstillingen af Eksport Fløde og Ispinde, der senere uddeltes til stor Begejstring for alle.

Fra dette Mønster-gods gik Turen til Randlev Kirke, en gammel katolsk Kirke, og Randlev Præstegaard, hvor St. St. Blicher har boet i flere Aar.

Henad Middagstid kørte man igen til Odder, men da Vejrguderne var i daarligt Humør og gav os Øsregn, maatte Frokosten indtages saa at sige i Tilflugtsrummet under Kapellet.

Kl. 15 begyndte de Olympiske Lege paa Markedspladsen i Odder. I to Timer kappedes Horsens og Aarhus-Odder unge i Stafetløb, Forhindringsløb og Distanceløb, hvortil der var udsat mange Præmier, bl. a. to flotte Sølvskeer. Den bedste Løber blandt Pigerne var en Horsensianer, men til Genæld var det een fra Aarhus, der vandt Drengenes Løb.

Efter Strabadserne blev der serveret Kaffe paa Hotel Phønix, hvor de 50 unge tilbragte nogle hyggelige Timer med Sang og Præmieuddeling. Her blev jysk katolsk Ungdom rigtig rystet sammen. Det festlige Samvær sluttede med »Der er et yndigt Land«, hvis Toner klang som et Haab om en lykkelig Fremtid for vort Land.

Vi skulde have haft flere med fra Odder-Egnen; men de var til Dels sikkert optaget af Høstarbejdet. Vi haaber at se dem en anden Gang. *tres.*

Idet Skt. Gabriel overbringer det store Budskab til Maria, taler han om Barnet som værende baade den Højestes Søn og Davids Søn. »Han skal ... kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren vil give ham hans Fader Davids Trone«. I Betragtning af, at Marias Jomfruelighed var den forudsatte, den uundværlige Betingelse for hendes guddommelige Moderskab, kan vi straks tage det for en given Sag, at der mellem Maria og David er den nøjeste Forbindelse i dette til evig Tid velsignede Mysterium: Menneskeblivelsen; David kunde ikke kaldes Kristi Fader undtagen gennem Maria, og intet kunde være en mere eftertrykkelig Forsikring om den Kendsgerning, at Maria er den sande Moder til den Højestes Søn, end Englands Udtryksmaade, naar han kalder det fremtidige Barn »Davids Søn« med en medfødt Arvefølgeret til Davids Trone.

Kristus arver Tronen efter David igennem sin egen Moder. Kristus kom fra Himlen med umaadelig Storhed og Magt som den Højestes Søn, men han kom ogsaa med fuldt Krav paa en jordisk Trone; denne Trone tilhørte ham i Kraft af medfødt Arveberettigelse i lige saa høj Grad som den himmelske Trone; han er i Sandhed Davids Søn, idet han er Marias Søn, og Kristi evige Kongedømme over Himmel og Jord er tilfaldet ham ved en dobbelt Fødselsret, den Fødselsret, der bundede i hans Faders Herlighed (den første Person i Treenigheden), og den Fødselsret, der bundede i hans Moders Slægtslinie, Marias, Davids Datters, Linie. Ingen Ord kunde være mere gennemtrængte af Forestillingen om umiddelbart, fuldkomment, uindskrænket Moderskab end det Ordvalg, den himmelske Aand her bruger; havde han sagt til Maria, at hun skulde blive Moder til Gud, kunde han ikke have sagt mere end det, som underforstaaet rummes i den Vending, han brugte. Han, som skal kaldes den Højestes

Søn, er Davids Søn med en Arvings Ret til sin Faders Trone; derfor har Marias Moderskab ikke bare det fysiologiske Hverv at give Liv til den menneskelige Del af den Gud, der paatog sig Kød; Marias Moderskab har den Moders fulde juridiske og etiske Værd, som er Arving til umaadelig store Rettigheder, og som har fuldt ud Magt til at lade disse Rettigheder gaa i Arv til den Søn, hun føder til Livet.

Dette Marias Moderskabs juridiske Værd er noget vidunderlig skönt, idet Maria her ses som den eneste retmæssige Indehaver og Arvelader af uhyre store kongelige Rettigheder; det lader hele Jesses Stamtræ naa sit Højdepunkt i Maria. Naar vore Forfædre i deres vældige Domkirker brugte deres Skabergeni til i Sten og Farver at opbygge Jesses Træ, gav de Udtryk for deres aandelige Forstaaelse af denne Side af det guddommelige Moderskab.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

1. Kl. Undervisning: 10 Øre Timen

Jeg sidder ved mit Skrivebord mellem de uundgaaelige Stiledynger og prøver paa at regne. 6 Timer à 10 Øre gi'r 60 Øre daglig. 30 Gange 60 giver 1800 Øre = 18 Kr. pr. Maaned. Meget højere er Gennemsnitsprisen for Mellemskolen vist ikke. Det er billigt. Skal jeg give den samme Undervisning paa et Hold uden for Skolen, bliver det 100 Øre pr. Time = 600 Øre pr. Dag = 18000 Øre pr. Maaned = 180 Kr.

Det lyder besnærende; men *faar* Børnene saa virkelig noget for de mange 10-Ører?

Før jeg svarer med det Ja, som De jo nok venter vil komme, maa jeg understrege, at jeg absolut ingen Aktier har i vore højere katolske Skoler, hverken den i Stenosgade eller de to Pigeskoler, og ingen har bedt mig skrive derom. Jeg gør det, fordi jeg efter en lille Menneskealders Undervisning ved private Realskoler efterhaanden har faaet et vist Begreb om Forholdene der. Spørgsmaalet er ikke:

skal jeg sætte mit Barn i en katolsk eller ikke-katolsk Realskole? Det Spørgsmaal staar ingen katolsk Far eller Mor tvivlende overfor, hvis Skolen ellers rent skolemæssigt set er, som den skal være. Spørgsmaalet er: Skal jeg sætte mit Barn i en *privat* Realskole, eller er disse anden Klasses Foretagender?

Svaret er ganske ligetil. Privatskoler er i Almindelighed absolut første Klasses Foretagender, fordi der kun er to Motiver, der driver dem. Enten driver man dem af idealistiske Grunde eller fordi det skal være en god Forretning. Begge Motiver findes; men hvad enten det er det ene eller andet af disse to Motiver, der sætter Foretagendet i Sving, vil man let forstaa, at der bliver sat *meget* ind paa, at de skal svare sig i den ønskede Retning. Vi Privatskolefolk kan aldrig staa ligegyldige over for Resultatet. Vi er underkastede en skarp Kontrol, som undertiden kan falde os lidt for Brystet, men som i alle Tilfæl-

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *det er sundere for Nerverne*

Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

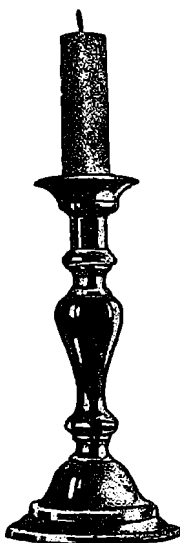
ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

de er en Garanti over for Staten, at Undervisningen er tilfredsstillende. Vi faar Besøg i Løbet af Skoleaaret af Undervisningsinspektører, der kommer uanmeldt og ser baade Lærere og Elever paa Fingrene. Lokaler og Undervisningsmidler bliver eftersat, og til Eksamen indfinder der sig ligeledes beskikkede Censorer i flere Fag.

Desuden ved vi i Privatskolerne godt, at vi har en haard Konkurrence med Kommune- og Statskoler, der har større Pengemidler til deres Raadighed og kan byde paa fine Porcelænskakler paa Toiletterne og andre Herligheder. Til Gengæld ser vi det som vort Maal, at tage os personligt af hver enkelt Elev, saa Barnet ikke kun er et Nummer, men en lille Menneskesjæl, hvis Udvikling er i vor personlige Varetægt. Der er vist ikke mange Privatskolefolk, der ikke ofrer noget af deres ikke altfor rigelig tilmaalte Fritid paa at hjælpe de Børn, der er ved at sakke agterud. Saa er der endda ofte den Fordele, at Klasserne i Privatskolerne er ret smaa, navnlig de højere Klasser, og det giver Lejlighed til en særdeles grundig Behandling af hver enkelt Barn.

Jeg paastaar ikke, at Privatskolerne er bedre end de andre, selvom jeg her har fremhævet nogle Fordele; men jeg fastslaar, at de ikke er ringere.

»Ja, men er det nu ogsaa første Klasses Lærerkrafter, de katolske Realskoler har til deres Raadighed?« kan jeg høre en forsigtig »Foræller« mumle. Dertil vil jeg svare, at jeg ikke har hørt andet; men er De i Tvivl, saa sæt De og Deres bekendte Deres Børn ind, saa Skolerne maaske engang faar Raad til at ændre det nuværende Forhold, at mange katolske Lærere maa undervise paa ikke-katolske Skoler.

Lad mig slutte med at sige, at det er af livsvigtig Betydning for Deres Barn, at det faar sin skolemæssige Uddannelse og Opdragelse i katolsk Atmosfære, og er der mindre Forhold, der afholder Dem fra at sende Deres Barn i en af de katolske Realskoler, saa sig til! Ofte er det Misforstaaelser, og ligesaa

ofte er det Ting, der kan ændres med god Vilje. En Realeksamen er en god Ting; men en katolsk Realeksamen er en Gave fra Vorherre,

selvom De skal give en Tiøre pr. Time.

II. Krusenstjerna-Hafstrøm,
Odense.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Den lille By var nu daglig Vidne til Demonstrationer, Møder og Forsamlinger. Store Menneskemængder drog rundt i Byen med røde Faner og Musikkorps i Spidsen. Jewan kunde ikke fatte, hvad alt dette skulde betyde, han tænkte blot: »Sikken en stor Sujin!«

En Dag holdt hans Skolekammerater Møde, og Jewan og Sandra var ogsaa tilstede. Kammeraterne krævede efter Tur op paa en Stol og kom frem med det, de havde paa Hjerte. Jewan bad ogsaa om Ordet. Han stillede sig tilrette paa Stolen og begyndte at tale om Lapland. Han sagde, at det var det skønneste Land i Verden, og at der ikke var noget ved dette Land; her saa man jo aldrig Midnats-solen.

»Er der ellers ikke andet, du ønsker? — Du vil have Midnats-sol! Men du kan selv være en Midnats-sol!«

Kammeraterne lo, men Jewan fortsatte ufortrødent:

»Og hvad er det saa for et Land? Her har man ingen Renner, ingen Klipfisk og ingen Laks!«

Han havde hørt, hvordan alle de andre beklagede sig over Tilværelsen og sagde, at man maatte prøve paa at ændre Tingene, og derfor beklagede han sig ogsaa:

»Her ligger Sneen kun en kort Tid! Og her er intet Nordlys! Hvad er det for en Tilværelse?«

»Aa, hold op med det Vrøvl!«

Sandra blev fornærmet paa sin Vens Vegne; hun trængte sig frem til ham, greb i hans Ærme og hvi-skede:

»Jewan, nu er det nok!«

»Er det nok, Sandra?«

»Ja, de forstaa dog intet deraf.« Jewan gik ned mellem Kammeraterne og en eller anden raabte efter ham:

»Nu gik vor Midnats-sol ned!«

Da de gik hjem, sagde Sandra til Jewan: »Du skal ikke tale med andre end mig om Lapland. De andre interesserer sig ikke derfor. De ler blot ad dig.«

Jewan kunde slet ikke forstaa, hvordan man kunde lade være med at interessere sig for Lapland, det Land, hvortil alle hans Tan-ker gik.

Det blev Efteraar, og det blev Vinter, og Revolutionen bredte sig mere og mere, og ud paa Foraaret naaede Opstanden Volgas Bred-der.

»Hvornaar holder Krigen op?« spurgte Jewan.

»Jeg ved det ikke.« Bedstefade- ren rystede paa Hovedet.

Lidt efter lidt begyndte det at blive vanskeligt at skaffe Føden, og Kadron maatte begynde at gaa paa Arbejde.

I den lille By kom og gik Solda-terne uafbrudt, og hver Gang havde de andre Faner. Jewan saa, hvordan de slæbte Folk ud af Husene og kørte bort med dem. Han var bange for, at de ogsaa en skøn- ne Dag skulde komme og hente ham.

»Kadron, kommer der ogsaa nogen og henter os?«

»Nej, det tror jeg ikke, Jewan. Hvem skulde man hente her? Du og Sandra er for smaa. Bedstefar er for gammel, og jeg — jeg passer jo altid mig selv.«

Kadrons Helbred var ikke godt, og hun blev sløjere og sløjere for hver Dag, der gik, men altid var hun mild og god mod Sandra og Jewan.

»Jewan, elsker du Lapland?«

»Hvorfor spørger du mig om det, Kadron?«

»Mit Helbred blev ødelagt under Opholdet i Lapland.«

»Lad os tage tilbage til Lapland, maaske vil du atter blive rask der.«

»Nej, nej, jeg bliver aldrig rask mere. Har du aldrig ondt i Bry- stet?«

»Nej, Kadron.«

»Det er godt. Gaa saa blot hen til Sandra.«

Kadron var bange for, at Jewan skulde blive syg af Hjemve, og for, at han ikke kunde taale det uvante Klima. Hun havde hørt, at Lap- lændere let fik Tuberkulose, naar de kom til at leve i et mildere Klima.

»Kadron, hvis jeg sender et Brev til Lapland, — til Mekka- il, tror du saa, han faar det?«

»Hvorfor skulde han ikke faa det? Naar vi stadig faar vore Avi- ser, saa maa et Brev til Mekka- il ogsaa kunne gaa igennem.«

Med sidste amerikanske Post:

Blandt Krigskorrespondenter

Den amerikanske Reporter, Edward Doberty, fortæller i „The Torch“:

Saa underligt det lyder er de amerikanske Bladmænd, hvor haardkogte Kynikere de end er, næsten allesammen Venner af den salige Martin af Porres. Jeg ved det, fordi jeg kender dem. Jeg har arbejdet sammen med dem. Jeg har set, hvordan de ærer den hellige Peruaner.

En Del af os sad en Dag i en Restaurant i London. En, der er Leder af et europæisk Bureau og verdensberømt Reporter, kendt baade for sit Nyhedsstof og sine Bøger, skulde næste Dag til Frankrig som Korrespondent ved den engelske Ekspeditionsstyrke.

»Før du tager af Sted,« sagde en af hans Venner, en ligeledes berømt Journalist, »vil jeg gerne give dig noget; det kan aldrig skade dig og maaske gavne.«

»Saa ved jeg, hvad det er. En Flaske Whisky!«

»Nej, men det sætter lige saa meget Fut i dig som Whiskyen, maaske mere.«

Han rakte den leende Korrespondent en Broncemedalje med St. Martins Billede. Den anden saa nysgerrigt paa den og spurgte: »Hvad forestiller det?«

»Det er bare et Billede af en Gut, der har hjulpet Fyre som dig og mig i over 300 Aar,« lød Svaret. »Maaské du kalder det Overtro, men —«

»Bare rolig, dit lille Fæ,« sagde den anden. »Jeg ved godt,

hvordan I Katoliker har det med den Slags. Jeg ved godt, at I ikke tror, der er noget Hekseri i det; det er ingen Aladdinslampe, I gnider paa, og faar hvad I vil. Jeg mente bare: Hvem er han?«

Martins Historie blev fortalt i faa Ord, en Journalists Forklaring til Journalister:

»Det var en Fyr, der hed Martin af Porres. Hans gamle var en spansk Don et eller andet. Moderen var en farvet. Drengen blev født i Peru, 50 Aar efter den spanske Erobring. Han blev en gevaltig Læge, kurerede alle i Fødebyen. Og saa kunde han trylle, rigtigt altsaa. Han gav alle de fattige Mad af en Kurv, der aldrig saa ud til at kunne blive tom. Han kunde være otte-ni Steder paa een Gang. Sikken Reporter han kunde være blevet! Og efter sin Død har han hjulpet alle mulige. Bed ham næsten om hvad som helst, og du faar det.«

»Hvad skal jeg gøre med den?« spurgte Korrespondenten. »Sætte den paa en Snor og have den om Halsen?«

»Behold den bare i Lommen, hvis du vil. Og snak engang imellem med den gamle Svend. Bed ham om en Haandsrækning, især naar du har stærkt Brug for den. Hjælper han ikke, kan du jo smide Medaljen væk.«

»Jeg vil ikke smide den væk,« sagde Korrespondenten. Han tog

en Nøglepung op og satte Medaljen paa en af Ringene. »Tak. Til Gengæld betaler jeg Opvarteren.«

»Hov,« raabte en af de andre Journalister. »Hvad er der løs? Hvorfor faar jeg ingen Medalje?«

»Vi skal ogsaa til Fronten,« sagde en anden.

»Det er den eneste, jeg har hos mig, men jeg skal skaffe jer hver en, hvis I gerne vil.«

»Fortæl os mere om den gamle Svend,« sagde Korrespondenten og rakte Nøglepungen til sin Sidemand, der gerne vilde se Medaljen.

»Jeg skal fortælle lidt,« sagde jeg (skønt ingen havde bedt mig), og saa fortalte jeg dem om nogle af de moderne Mirakler, der er sket paa Martins Forbøn. De sad og hørte saa opmærksomt til om den forlængst afdøde Lægbroder, som om det var det sidste Nyt om det krigshærgede Europa, de lyttede til.

Senere traf jeg en hel Del af Pressens store Kanoner i forskellige Dele af England, paa Havet, i Luften, i Holland, Danmark, Sverige, Finland, Belgien og Italien, alle forsynet med Martin af Porres Medalje eller et Billede af ham. De var allesammen Venner af mig og den Journalist, der skaffede dem disse Ting.

Fortsættes Side 572

Horisonten rundt

Katolsk Højskole genopstaar

I Slutningen af denne Maa-
ned genaabnes Katolsk Høj-
skole. *Mogens Ballins* Højskole,
der i sin Stifters Levetid og de
første Aar derefter kunde samle
et Par Hundrede interesserede
Tilhørere Uge efter Uge til Fo-
redrag om Kirkens Lære, dens
Historie og Kunst, bukkede ef-
terhaanden under for den Fore-
dragstræthed, der viste sig hele
Landet over og i alle Kredse.
Men varigt kan Kirken ikke
undvære et saadant kulturelt
Redskab; Spørgsmaalet har kun
været, under hvilke Former
Højskolen skulde genopstaa.

Paa Biskop *Suhrs* personlige
Initiativ er Forarbejderne nu
blevet ført til Ende. Ledelsen af
den nye Højskole er blevet lagt
i Hænderne paa Stifterens Søn,
Pastor *Knud Ballin*, og ved hans
Side staar en Kreds af Medar-
bejdere, blandt hvilke vi kan
nævne Pastor *Hubert Messer-
schmidt*, som har gjort en stor
Del af det indledende Arbejde.

Samtidig har Højskolen faaet
nye Lokaler. I Stueetagen i den
tidligere Skolebygning, Boyes-
gade 8 A, er der indrettet to
Sale, en mindre med Borde,
hvorved smaa Studiekredse kan
samles, og en større egentlig
Foredragssal. Tillige vil Vikaria-
tets store Bibliotek faa Plads i
samme Bygning paa 1. Sal, og
en Del af Undervisningen vil
blive knyttet hertil.

Højskolens Arbejdsplan

Højskolens Arbejde vil kome
til at foregaa i en Række
Kursus hvert Semester, nogle af
ganske populær Karakter, andre
mere akademiske. Nedenfor
nævner vi de ti Kursus, der vil
blive afholdt i Efteraaret under
Forudsætning af den nødvendige
Tilslutning. I næste Uge giver vi
nøjere Besked om hver enkelt af
de ti Foredragserækker.

Desuden vil Højskolen afhol-
de enkelte Fællesmøder i en
større Sal, i Efteraaret tre. Det
første bliver et Aabningsmøde
for Højskolen i ny Skikkelse og
er fastsat til Søndag d. 29. Sep-
tember. Det næste er en Grundt-
vigaften (i samme Anledning
som Ugebladet i denne Uge fej-
rer Grundtvig), og endelig vil
der blive holdt en Adventsaften.

Semesterets Kursus bliver føl-
gende:

1) *Kristushaabet i den Gamle
Pagt.* 10 Timer. Hver Onsdag
Kl. 19, første Gang 2. Oktober.
Pater *J. Coenen* S. J.

2) *Markusevangeliet.* 10 Ti-
mer. Hver Mandag Kl. 20, første
Gang 30. September. Pastor *Hubert
Messerschmidt*.

3) *Vor Bibel i moderne Be-
lysning.* 10 Timer. Hver Onsdag
Kl. 15, første Gang 2. Okto-
ber. Pater *Stephan Wevers*.

4) *Vor Tro.* 10 Timer. Hver
Torsdag Kl. 19, første Gang 3.
Oktober. Pastor *Knud Ballin*.

5) *Aabenbaringen.* 7 Timer.
Hver Torsdag Kl. 20, første
Gang 31. Oktober. Pastor *Hubert
Messerschmidt*.

6) *Biblen og den kristne Mo-
ral.* 10 Timer. Hver Tirsdag Kl.
19, første Gang 1. Oktober. Pater
Heinrich Roos S. J.

7) *Kirkekunst gennem Tider-
ne.* 5 Timer. Hver anden Tirs-
dag Kl. 20, første Gang 8. Okto-
ber. Pastor *Peter Schindler*.

8) *Kirke og Sekter.* 5 Timer.
Hver anden Tirsdag Kl. 20, før-
ste Gang 1. Oktober. Pastor *Pe-
ter Schindler*.

9) *Kirkelatin. Tekster fra
Messebogen.* 10 Timer. Hver
Mandag Kl. 19, første Gang 30.
September. Pater *J. Wolfisberg*
S. J.

10) *Katolsk Fællessang: Sal-
mer, Sange og gregorianske Me-
lodier.* 10 Timer. Hver Onsdag
Kl. 20, første Gang 2. Oktober.
Koncertsangerinden, Kommune-
lærerinde *Edith Petersen*.

Praktiske Bemærkninger

Deltagelse i de enkelte Kursus
anmeldes inden 20. September,
helst skriftligt til Lederen, Pa-
stor *Knud Ballin*, Frederiks-
sundsvej 225, Brh., eller pr. Te-
lefon *Bella 1700*, Kl. 9—10 eller
17—18 (Tirsdag undtagen).

Kort til Enkeltkursus Kr.
2,50, til samtlige Kursus Kr.
5,00. Adgangskort til et Fælles-
møde Kr. 1,00 (for Kursusdel-
tagere dog kun 75 Øre).

Til Danmarks

katolske Kvinder

Selv om der naturligvis er mange
af de katolske Kvinder i Danmark,
der allerede har meldt sig til de
Landet over dannede Beredskabs-
kolonner, der tager sig af Indsam-
linger af hvide Klude, Spild, Frugt
o. s. v., saa vil jeg gerne her have
Lov til at rette en indtrængende
Opfordring til alle Kvinder, unge
og gamle, dem der har megen Tid
til Raadighed og dem, der kun kan
afse en enkelt Time — vær med
alle. Her er der ikke Tale om Ev-
ner og Stilling i Samfundet, alle
kan og bør være med.

I den svære Tid, som Landet
staar midt i og som i den kommen-
de Vinter vil blive meget værre,
bør vi Kvinder vise vort Samfunds-
sind og vor Vilje og Evne til at
være med ikke alene inden for
vore egne fire Vægge — men ogsaa
i den store fælles Husholdning
som Stat og Kommuner er.

Lad hver eneste af os sige til os
selv: Hvad kan du nu gøre, og gør
det saa — ikke i Morgen, men i
Dag. Gør det selv og faa andre
med. Tænk paa hvad Kvinder har
lidt, ydet og arbejdet i de krigs-
førende Lande, og husk, at det at
hjælpe andre er en Kristenpligt og
en Samfundspligt, men ogsaa en
Ret, vi ikke vil undvære.

Gentofte, Aug. 1940.

H. Tardini.

GRUNDTVIG SET MED EN KATOLIKS ØJNE

3 Anledning af Grundtvigs Fødselsdag og Grundtvigskirkens Indvielse bringer vi et Par Artikler om den store danske Digter set med katolske Øjne. Den første Artikel af Pastor Peter Schindler har tidligere været trykt i „Dansk Tunge“

Som man rykker frem i Aar og Udvikling, vender man vistnok hyppigere og hyppigere tilbage til sit religiøse Væsens Kilder; led ved idelig at nippe af tilfældige Væld ved Vejen, begærer man paany og paany at drikke af de første dybe Brønde.

Men saa kommer samtidig Spørgsmaalet: er de ikke løbet tørre i Mellemtiden; er de maaske sandede til; kan jeg selv finde Vejen tilbage til dem?

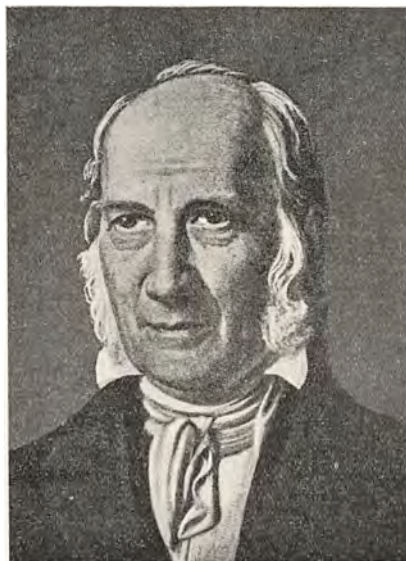
Saadan har jeg det personlig med Grundtvig. Naar jeg trænger til — ikke en Læskedrik for øjeblikkelig Tørst — men til at fylde tomme Celler i Sjælen, til at mærke det bruse i Sindet, til at føle Aandens Aarer svulme ... saa maa jeg have fat i »Sangværket«, og saa gaar Timerne, og Natten lider.

Men saa vil maaske Nogen melde sig med et Spørgsmaal, som for mig personlig forlængst er løst: Hvordan kan Du som katolsk Præst og Skribent finde den Vej tilbage og stadig finde den farbar; og hvordan kan Du, som har drukket af Roms Fontæner, endnu have Smag for Grundtvigs Væld; rent ud sagt: hvordan kan du forene din katolske Ortodoxi med en Aandshøvding, hvis Lære, du paa visse Punkter maa anse for vrang, og som af karsken Bælg har »talet Roma midt imod«?

Naar jeg (paa Opfordring) skal give et Svar, falder det mig kortest at forme det saadan: Grundtvig blev for mig Guds Vejviser til Moderkirken, da det blev mig vitterligt, at aleneste Rom evnede at hævde, værge og værne *det*, jeg ved Guds Styrelse havde fundet gennem Grundtvig, og som jeg erkendte som Arvegods fra den gamle Kirke.

*

Saa dybt greben, ja saa rystet, jeg har været af Grundtvig, fra jeg som ung dansk Teolog først lærte ham at kende, har jeg aldrig slugt ham ukritisk — og

N. F. S. GRUNDTVIG
1783 - 1872

det takker jeg min gode danske Opdragelse med dens Sans for Humor og dens akademiske Kritik for.

Den fade Persondyrkelse slap jeg da for, og jeg tog mig straks Lov at indstregte de kun halvgode og helslette Vers — der blev nok tilbage. Paa samme Vis faldt det mig let at udskille Poeten og Profeten fra cand.theol.en — og den Synernes Mand fra Historieskriveren, som ikke besad vor Tids Kritik og Metode.

Rejser, Studier og Mødet med den store Verden langs de syv Have bekræftede blot mit Syn, at hans Format havde været som Kirkefædrenes, havde han ikke levet i et usaligt lille og afsides Land, og at han havde staaet som Newmans Ligemand, hvis han havde tilhørt Verdenskirken. Og det blev mig en Sorg, at han kun naaede at blive Guds Gave til Danske, naar han kunde være blevet det for en Verden.

Men hvem er jeg, at jeg skulde laste Guds Vej?

*

Mystikeren, der »knæler saa dybt i mit Ler, at Gud kun mig

ser«, og som har lovsunget vor »livsalige Drot« som Verdensfyrsten ved Faderens Højre, gav mig andre Toner og Tanker om Kristus, end jeg havde mødt dem, hvor N. T.s KYRIOS blot var den ideale Ungdomssekretær. Og den, der var bleven led ved Bibeltimers og Bønnemøders subjektive Banalitet, lærte af ham et Forhold til *Eukaristien* (Nadveren), jeg kun har fundet overgaaet i Romerkirken; jeg har da ogsaa Gang paa Gang kunnet bruge »Vor Herres Jesu Mindefest« som min Nadverbøn i selve Peterskirkens Krypt i Rom.

Det gængse Billede af hans »glade Kristendom« ændredes snart til sand Erkendelse af Glædens Pris, naar man blev vaer, hvad der rent historisk gik forud for »Sov sødt, Barnlille«, og hvor ofte hos ham »Hjærtet skjalv, og Graaden randt, og Verdens Bølger bruste« — og i Dødsdigtet: hvor dybt han fornam Suget fra Dødens Rige i sig og om sig. Der viste han hen til den eneste Klippe: Rex tremendæ maiestatis. Det skal ogsaa være min Tak til ham, at jeg tidligt erkendte *Daaben* som Kilden til Gudslivet, og at saa lidt som den nogensinde blev mig en blot Ceremoni, men Herrens egen Gerning, saa lidt fortonede sig Guds *Engle*, trods teologisk Pseudokritik eller religiøs Taagetale.

*

Idéer, der en Dag skulde blive Aand af min Aand og umisteligt Gods for min Sjæl, fandt jeg længe forinden hos ham — snart fuldt udfoldede, snart i Kim; uden ham havde de været tabt i Danmark, som de er det saa sørgeligt ofte i andre ikke-katolske Lande.

Jeg var vant til vag Tale om *Helligaanden*; hos ham mødte jeg Gud Helligaand som Guddomsperson, og hans Kvad om ham var oftest øst af Kilder, der en Dag helt skulde blive mine.

Dødsriget, der havde været en dunkel § i den saa sjældent brugte Trosbekendelse, blev ved hans gigantiske Gendigning af Kædmon en Realitet og aabnede vide Perspektiver over Testamenternes Sammenhæng og Herrens Rige og Virken langt hinsides vor Horisont.

En Mængde oldkirkelige Idéer og Realiteter, der for os Unge den Gang kun var Gloser, blev levende: *Helgenskaren*, som jeg fandt fuldere belyst og mere levende nær i Roms Lære om »De Helliges Samfund« — Slægternes Sammenhæng og Menighedens *Kontinuitet* med sin egen Fortid i alle dennes Led og i »allen Land« og derigennem med Apostlene og med Herren selv ... som blev rigere og reelere i det katolske Faktum »Den apostoliske Succession« — for ikke at tale om Ord, der stod som Mosaik paa Ravennas Guldgrund (modsat den datidige Ophbyggelses banale Clichéer), Ord som »Luren« (den geniale Gengivelse af Sydens og Østens »Basune«), »Palmen«, »Fuglen med de lange Fjedre«, »Guldet«, »Tronen« ... som jeg en Dag skulde se i Freske og Mosaik og tonesatte i Gregors latinske Korral eller brugt, friske og nye, hos Østens Fædre, og der som hos ham som naturlig Tale — og endnu en Række Ord, der havde faaet odøs Klang paa Dansk, om han ikke havde givet dem religiøs Borgerret; Ord som »skrifte«, »Rosenkrans«, »Skærsgild« ... Ord, der en Dag skulde blive hellige Realiteter for mig. Hvor lød ikke alt dette hos ham som et mægtigt Orgel efter Mødesalenes anghrystige Harmonium!

Lad være, at »Klang«, at »Poesi« havde sin store Del deri — saa være Gud lovet for »Klangen herovenfra«, og saa være det erkendt, at Poesi ikke blot var »Gudernes Tungemaal«, men ogsaa Guds!

*

Men nu selve *Kirkebegrebet* — der kan Grundtvig da ikke have vist Vejen til Rom?

Jo, baade indirekte og direkte.

Indirekte ved at tage En den evindelige *Bibel* ud af de ner-

GRUNDTVIGSKIRKEN

i Luftperspektiv

vøst bladende Fingre og lægge den paa rette Plads: sideordnet med og underordnet under Guds direkte Virken i Sakramenterne.

Ogsaa indirekte ved at pege paa Ordet, som ikke kræver 1000 Siders Granskning for at lære En, hvad Kristendom er, men som giver den i en Nødde-skal: *Trosordet*, Kirkens klassiske Credo.

Og direkte ved at aabne Ens Øjne for *Kirken* som *Realitet*. Naar man, indtil man mødte ham, kun havde hørt om »Herrens Venner«, »de Troende«, »Guds Børn«, »Menigheden«, »de Hellige«, vage og subjektive og yderst lokale og snævre Begreber, saa blev hans Sang om Kirken, den, som har været hele Tiden, er og skal blive til Tidernes Ende, en Aabenbaring.

At den maatte være *ufejlbar*, sagde sig selv, naar Kristus har givet os den; at den maatte være

een og dog *universal* i geografisk og etnografisk Orden, sagde ogsaa sig selv, naar der skal blive »een Hjord og een Hyrde« ud af »alle Folkeslag«; og at den maatte være *kontinuerlig* fra Apostlene til os, ja »alle Dage indtil Verdens Ende« og altid identisk med sig selv og uden Brud, fulgte af Kristi Ord — og stod at læse i »Kristenhedens Syvstjerne« og mange andre Steder ...

De mange »men«, der blev tilbage at løse, og som ogsaa stod at læse mange Steder hos ham, blev løst ad *Historiens Vej*, og det, han havde skænket, blev ikke blot bevaret, men blev rigere og stærkere, end han selv havde anet det; og for mig blev han som Moses, der stod paa det høje Bjerg og saa ind i Landet, jeg fik Lov at gaa ind i, men hvor han ikke selv fik Lov at gaa foran — dog, Gud Herren selv sørgede jo for Moses' sidste Stund og begrov ham med Ære bag sin skinnende Sky.

Saa har jeg da ofte gennem Sjælemessens Mysterium bragt Gud min Tak for Nic. Fred. Sev. Grundtvig — og bragt den i det Rom, han blev Vejviseren til; bragt den i koptiske Klostre og i Efrems syriske Kirkeruiner, som han har givet mig Østerlandslængslen efter; bragt den paa Zion i Jorsal og ved Graven i Aasen — bragt den med Bønnen om »Den evige Hvile« og med et af Aarene kun forstærket »Gud glæde hans Sjæl i Himmerig«. Peter Schindler.

Magister Emil Frederiksen om Grundtvig

I en Aarrække har Emil Frederiksen beskæftiget sig med Studiet af Grundtvig. For nogle Aar siden holdt han i Academicum Catholicum et meget interessant Foredrag om ham, i »Gads danske Magazin« er fremkommet nogle Essays, og endelig har »Kristeligt Dagblad«, hvor Magisteren er Medarbejder, bragt flere Kroniker. Meningen har været at fremsætte nogle Synspunkter. — Paa Spørgsmaalet om, hvad det er, der har fængstet ham hos Grundtvig, svarer Magisteren:

Salmedigteren og den unge Grundtvig

Den Grundtvig, der skal bruges i Nutidens Danmark, er na-

turligvis Salmedigteren og Sangdigteren.

Det er ikke Historikeren, ikke Religionstænkeren, ikke Politi-

keren og kun i ringe Grad Folkeopdrageren, mener jeg.

Men allermindst er det Grundtvig fra den nationale, liberalt farvede Tid (1830'erne til 1850'erne): Fremskridtsmanden, Nordiskhedsforkynderen, Frihedskæmpen, Latinhaderen — overhovedet den Grundtvig, som kan paakaldes af dem, der har Rod i det 19. Aarhundredes Midte og Slutning.

Nej — det er den *unge* Grundtvig, man skal have fat paa. For hans saakaldte Udviklings Skyld, for det aandelige Livs Skyld, der rørte sig i ham i hans haarde Tider, og for hans sjælelige Beskaffenheds Skyld. Rent ud sagt: det er den *psykologiske* Grundtvig mere end *Idéernes* Grundtvig, som jeg mener har Betydning, Grundtvig til omkring hans fyrretyvende Aar, Grundtvig fra de mange Vendepunkter — *Krise-Grundtvig*.

Saa vil man ogsaa forstaa, at jeg interesserer mig forholdsvis lidt for *Grundtvigianismen*. Men naturligvis, det interesserer mig, hvordan han kunde komme til sine herømte Paastande, »Det levende Ord«, som »skaber«, hvad det nævner«, *Menighedstanken* kontra *Bibeldyrkelsen*.

Hverken Bro til Katolicismen eller Rationalismen

Alligevel er det jo et Faktum, at adskillige udmærkede Mennesker er gaaet fra Grundtvigianismen til Katolicismen. Men jeg mener at have iagttaget, at spørger man efter Grundtvigs Betydning — saa kan den reduceres vistnok til meget lidt.

Jeg tror ikke paa nogen *Bro* mellem Grundtvigianismen og Katolicismen. Jeg kan heller ikke faa i mit Hoved, hvorledes man blandt Protestanterne kan være saa ivrig efter at paavise Broen mellem Grundtvig og det 18. Aarhundrede og dets Rationalisme. Jeg synes, at naar en Mand som Grundtvig saa tydeligt, som han har gjort det, bekæmper det 18. Aarhundrede og især Rationalismen — saa har han enten været besat af et Fejlsyn, eller ogsaa er det Forskerne, det er galt med, som vil

gøre ham til et Led i den Bevægelse, der er udgaaet fra Lessing og Rousseau og andre.

Sammenhæng maa udgaa fra en Magt

Protestanterne plejer at være stærke i at bebrejde os, at vi har brugt nogle af vore store Helgener — en Frans af Assisi f. Eks. — *mod* deres egen Aand. Skal det Synspunkt endelig fastholdes, saa maa man ogsaa regne med, at den Magt, der saaledes har brugt en Frans, nemlig Kirken, Kirkens Lære- og Hyrdemyndighed, den kendes ikke paa protestantisk Hold. Der erstattes Kirken af den historiske Udvikling o. l., de videnskabelige Forestillinger om Lighed og Sammenhæng, der ikke paa langt nær har den Livskraft i sig, som Kirke-Realiteten har for os. Skal der tales om Sammenhæng og Udvikling gennem Tiderne og paa Tværs af Tidernes Modsætninger, paa Tværs af Personlighedernes egne Standpunkter, saa maa Sammenhængen udgaa fra en *Magt*, den maa tage sig Udtryk i en aandsvirkelig Institution. Der har Grundtvigianerne deres *Menighedstanke*, men den har ikke den Overensstemmelse med noget fundamentalt i Menneskets aandelige Natur saadan som den katolske *Kirke-Idé*. »Menighedens Historie«, som f. Eks. Anders Nørregaard har skildret, er for min Opfattelse ingen *Historie*. Fordi noget dukker op til forskellige Tider, er der ikke nogen historisk Sammenhæng, ikke noget *organisk* til Stede.

Men det er en af mine videnskabelige Yndlingstanker.

Jeg tror ikke paa det 19. Aarhundredes Historieopfattelse med dens Dyrkelse af Udvikling og Sammenhæng og Strømninger og Linjer à la Georg Brandes' »Hovedstrømninger«.

Forstaa Nordiskhed

Naar jeg studerer Grundtvig, er det for at *forstaa*. Det er væsentlig af videnskabelige Grunde. At beskæftige sig med ham er at faa hele det 19. Aarhundrede i nordisk Afspejling sat under Debat.

Dernæst er det for at forstaa *Nordiskhed*. Jeg har aldrig følt mig som Nordbo. Min Opdragelse laa helt uden for den her i Norden almindelige. Jeg er heller ikke ude efter at *blive* Nordbo — det er ikke gaaet op for mig, at det skal være saa herligt, som nogle siger nu for Tiden.

For mig er Peterskirken Verdens Midtpunkt. Ved at have været i Rom i Sommeren før Verden væltede, har jeg forstaaet, at det endnu er værd at leve.

Forstaa dansk Protestantisme

Jeg har altsaa mit Standpunkt uden for det Nordiske. Det er vistnok ogsaa Grunden til, at jeg ser en Grundtvig og en Kierkegaard under samlet Synsvinkel — begribeligvis ikke for at sammenfatte dem, endsige udjævne dem. Men — ja, til syvende og sidst for at forstaa: hvad er dansk Protestantisme for noget?

Det er for mig Problemet over alle Problemer: Hvorfor er der Protestanter, og hvorfor er der Katoliker?

Emil Frederiksen.

Vore Helgener IV:

Den Slags Helgener vi trænger til

Overskriften forudsætter, at vi trænger til Helgener og til en særlig Slags. Det første er sikkert nok — Salmisten skrev:

Deficit sanctus; diminutae sunt veritates a filiis hominum, hvilket vi til vort Brug kan oversætte: »Der er Mangel paa Hel-

gener, og derved er *Sandhedens* Erkendelse blevet sjældnen blandt Mennesker.« Vi maa med Kraft drages op af den Materialisme, som Mennesker altid er tilbøjelige til at synke ned i. Derfor er det, at Gud periodisk oprejser Helgener og (hvad mere er) »*slaa dem op*«; faar dem til at udføre usædvanlige Ting, der kan erkendes af andre, officielt indregistreres og »*slaaes op*« ved Hjælp af Kanonisationen. Sikker er der mange Helgener i Verden i dette Øjeblik, men de er endnu ikke til at erkende — og desværre viser vi til vor egen Skade alt for lidt Opmærksomhed overfor dem, der er blevet »*slaaet op*«.

Helgener som Tidens Børn

Men kan vi ønske os en særlig »Slags« Helgener? Er Hellighed ikke altid det samme — en usædvanlig nær Forbindelse med Gud? Jo, hvad det væsentlige angaar er det saadan, men Helligheden viser sig paa forskellige Maader, og Karakteren af dens Vidnesbyrd kan skifte alt efter den historiske Periode, hvori Helgenerne lever. Det er i Virkeligheden saaledes, at vi uden at være uærbødige kan sige, at Helgenerne udpræget var Børn af deres »Tid«.

Martyrernes Hær

I Kirkens ældste Tid var praktisk talt alle de Kristne, vi kalder »hellige«, kristne *Martyrer*. Folk kom i Sværme for at overvære, at de Kristne blev dømt, pint og dræbt. Denne Blodtørst var frygtelig, men den gav det »kristne Vidnesbyrd« en uhyre Offentlighed — eller »Publicity« for at tale moderne. Aldrig siden har *hele* den »civiliserede« Verden været vædet af Martyrblod, selv om uhyre store Omraader igen er blevet det i vore Dage og af omtrent de samme Grunde, der var paa Færde, dengang den romerske Kejser end ikke vilde have Gud over sig.

Tankens Stormænd

Da Kirken kom op fra Katakomberne, opstod to helt nye

Slags Helgener og vandt Berømmelse. Det var for det første de intellektuelle Stormænd, der maatte forsvare Kirken mod Fjender fra dens egne Rækker — f. Eks. Kætteren Arius — som for at besejres maatte mødes med Intellektets stærkeste Kraft. Disse Kætterier var dog i det mindste Kætterier: de gik ud fra, at Kristendommen var sand i *en eller anden* Forstand; nu til Dags ønsker Mennesker helt at slippe fri for Kristi Navn — ja for Gud selv. Og det lykkes dem kun alt for godt. I Basilus, Krysostomos, Cyrillus' og Augustins Dage var Mennesker i hvert Fald lidenskabeligt *interesseret* i Gud og Kristus, i Treenigheden og Inkarnationen. I vore Dage er Aandslivet hos det mekaniserede og standardiserede Menneske blevet sløvet, selve deres Følelsesliv er blevet slapt. Mange af dem stiller ikke sig selv Spørgsmaalet, hvorfra de er, og hvorhen de gaar — de spørger ikke engang, *hvorfor* de er til, eller *hvad* de er. Og dog staar de nu overfor den forfærdeligste Anklage. Hvis *de* har Ret, hvilken uhyggelig Verden de saa har skabt! og hvilken grufuld Fremtid, der saa er den eneste, vi kan se frem til! Ogsaa vi har Brug for intellektuelle Stormænd, som kan sige dem dette.

Eneboere og Munke

Men der viste sig ogsaa en anden Slags Helgener — Eneboerne og Munkene. Det var Mennesker, der følte, at Verden var saa fordærvet (og en sejrende Kristendom har altid en Tendens til at fordærves — saaledes ogsaa den Gang), at de maatte forlade den fuldstændigt. I Hundreder og Tusinder flygtede de til de ægyptiske og syriske Ørkener. Det var en anden Form for »Publicity« — de kunde ikke forblive skjult. St. Antonius levede til han blev 105 (uden at miste en eneste Tand); hans Billede fandtes overalt i Kejserriget: St. Athanasius skrev hans Biografi, og denne Levnedbeskrivelse omvendte St. Augustin med uoverskuelige Re-

sultater, der varer ved. Kejsere, Generaler og Filosofer kom for at raadspørge St. Simeon Stylites paa hans Søjle. Dette var en ny Slags Vidner, der ofte var voldsomme, men ogsaa virksomme. I Østen holdt Munkene Stand (bedre end Hof-Bisperne) imod de byzantinske Kejsere, der vilde have absolut Myndighed i de aandelige Ting saavel som i de timelige; og i Vesten var det de store Biskopper (der ofte, ligesom St. Cæsarius, var »uddannet« i Klostrene) og Abbederne, som satte deres klippefaste Autoritet op mod de stormfulde barbariske Invasioner, der væltede ind over en Civilisation, som var raadnet op af sin Lüksus og Overkultur. Disse heroiske Skikkelser saasom Martin, Hilarius og Germanus (hvis Idealer for de flestes Vedkommende skyldtes St. Benedikt, der selv næppe vilde have været mulig uden St. Antonius) stod som sagt klippefast op imod Strømmen og gjorde sig *mærket*. Andre var gigantiske Missionærer, som den irske St. Columbanus, og kastede sig med Magt imod det Vildskab og den Overtro, som Barbarerne bragte med sig — og fik dem tæmmet. Det var saa at sige Kirkens Bronzealder, men saa frygteligt var det Kaos, hvori den gamle Civilisation gik under, at der blev Brug for nye Vaaben, og saa faar vi »Jernalderen« omkring Aar 1000, hvor Reformatorer som Romuald (der levede i en Sump, til han kom derfra uden Haar og Tænder og »saa grøn som en Græshoppe«) eller Petrus Damian, der tugtede Rom i sin »Liber Gomorrhianus« eller Panserklædte Dominicus, der knap kunde gaa under Vægten af den spigerbesatte Rustning, han spærrede sig inde i — hvor saadanne Mænd forfærdede den slappe Verden med deres Strenghed. Jeg maa sige, at de fleste af dem blev meget gamle og udførte et uhyre Arbejde trods deres Ekcentriciteter.

Middelalderens Mystikere

Men i Middelalderen blæste der gennem Europa en ny Aand, som vi finder forbilledligt virk-

som i St. Frans af Assisi — en øm Hengivenhed for Vor Herres Menneskehed, for Vor Frue og hendes Smerter. Den fik vidunderlige Konsekvenser paa Kunstens Omraader, i Musikken, Glasmaleriet, Arkitekturen, Hymnedigtningen og »Sakramentaliseringen« af hele Tilværelsen. Denne Aand var allerede synlig i St. Bernhard og udelukkede ikke en stor intellektuel Renaissance (i f. Eks. St. Thomas af Aquin og St. Bonaventura), for hvilken f. Eks. St. Anselm havde været Forløber. Det vil heller ikke sige, at denne store Slægt af Mystikere, som levede alene af Aanden, praktisk talt uden Føde og Søvn, paalagde sig forfærdende Askese og modtog saadanne Naadegaver som Ekstaser og Stigmaterne — at de begyndte *helt* som noget nyt (og de er heller aldrig hørt op med at eksistere, selv ikke nu). Men denne Aand blev fra da af saa meget mere markeret, at den med Rette kan kaldes »ny«.

Den protestantiske Revolution fremkaldte endnu en ny »Slags« kæmpende Helgener, de bourbonske Hoffers Korrupsion fik som et desperat Modstykke en St. Benedikt Joseph Labre, der samlede sin Føde i Rendestenen og var bedækket af Utøj, og den franske Revolution fremkaldte »konstruktive« Helgener af alle Slags, ikke mindst Kvinder, der maatte genskabe en katolsk Verden for en stor Del gennem Skolerne. Men nu har vi forhaabentlig paavist, at hver Tidsalder kræver og faar de *Helgener der passer*. Og hvilken »Slags« har vi saa Brug for nu?

Lægfolk og Profeter

Jeg tror ikke, at det er Helgener, som trækker sig helt tilbage fra Verden, som om den var uhelbredelig. Ganske vist vil jeg ikke udelukke kontemplative Sjæle som Karmelitter eller Klarisser — disse »Lynafledere« paa Kirkens Spir, men *i det store og hele* mener jeg, at vi trænger til Helgener, der blander sig frit i Verden og »integrerer« alt det gode, den rummer. Ve os, hvis Katolikerne selv tror, at Livet maa »kanaliseres« indenfor

Seminarier og Klostre, hvis det skal være helligt! Derfor vil jeg bede om mange læge Helgener — baade Mænd og Kvinder — og jeg tør tilføje *gifte* Mænd og Kvinder, der skaber gode Hjem og første Klasses Familier (er det ikke Hjemmet, selve Familieinstitutionen, der nu angribes som aldrig før?) Dette ligger paa Linie med Katolsk Aktion, der insisterer paa, at *alle* maa samvirke i *Arbejdet*, som udføres af Kristi mystiske Legene, hvori alle og enhver har Del. Jeg vilde derfor gerne se en Mængde Mænd og Kvinder, som udmærker sig i deres Fag — Medicin, Jura, Litteratur, Handel og Politik (hvor de saa sandelig har Brug for at være Helgener!) — og tillige udmærker sig i selve deres Kristendom. Min bestandige Erfaring gaar ud paa, at en Mand, der er *virkelig* dygtig i sit Fag og en *virkelig* og utilsløret Kristen, er den bedste Apostel blandt almindelige Mennesker. *Livet* er det bedste Argument for *Troen*. Men ud over disse trænger vi til en Profet: Manden, der ser, og som siger, hvad han ser. For staar vi overfor en Verden, der delvis er faldet tilbage i Hedenskab, saa staar vi ogsaa overfor en Mængde Mænd og Kvinder — især unge Mænd og Kvinder — der ikke ønsker at gøres til Hedninger, men heller ikke ved, hvordan de skal redde sig fra Hedenskabets eller *over til hvad andet*. De trænger til at faa det fortalt! Men hvordan skal vi blive hørt? Hvordan skal vi opnaa Kontakt? Vi træffer dem kun hist og her og et Par Stykker ad Gangen. Pressen i al Almindelighed og Filmen er lukket for os. Hvad vi kan gøre gennem Radioen er saa kortvarigt og lejlighedsvis. Vi trænger til Røster, der kan høres gennem al den forvirrede Larm. Overdøvende og dog mildttonende Røster. Kort sagt profetiske Røster.

Vil Profeterne ogsaa blive Martyrer? Sandsynligt nok. Men den profetiske Helgen er visse- lig en »Slags« Helgen, af dem vi trænger til.

C. C. Martindale S. J.

Rom og Verden

Den hellige Fader har — som tidligere meddelt — paa Grund af Verdenssituationen i Aar givet Afkald paa Sommeropholdet i Castel Gandolfo. Befolkningen i Castel Gandolfo har været meget kede af at skulle undvære deres høje Sommergæst — og som en Trøst i deres Sorg har den hellige Fader skænket den stedlige Sognekirke en Gave, bestaaende af 30 nye Kirkebænke, der i høj Grad var tiltrængt.

*

Den japanske Professor Jokibe, der har opholdt sig med den japanske Delegation i Rom og som tillige har besøgt den hellige Fader, redegør i en længere Artikel i »Osservatore Romano« for Udsigterne for den katolske Mission i Japan. Efter hans Anskuelse er disse i Øjeblikket meget gunstige. Professorens udtaler bl. a., at naar Antallet af Konversioner i det sidste halve Aarhundrede har været ringe i Sammenligning med andre Steder, skyldes det forskellige Aarsager: dengang fandtes der ikke katolske Skoler, medens derimod amerikanske og engelske Missionsselskaber oprettede Skoler i stor Stil. Man savnede endvidere Skribenter, der var i Stand til at gengive den katolske Trosskat paa en for japansk Tænkning svarende Maade. En anden Hindring var det indtil for nylig bestaaende Forbud mod at deltage i den nationale japanske Kultus; denne Vanskelighed er nu faldet helt bort, efter at den japanske Kultusminister netop har afgivet en Erklæring om, at disse Skikke nu til Dags ikke maa anses for religiøse, men udelukkende for nationale Æresbevisninger. Professor Jokibe nærer gode Forhaabninger for Fremtiden, saa meget mere som den overdrevne Subjektivisme, som de ikke-katolske Missioner docerer, ikke tiltaler Japaneren.

For fjorten Dage siden fortalte vi om tre Spejdertroppes Sommerlejr. I Dag bringer vi Referatet af II Absalons Trops store Tur: Sjælland rundt og paa Falster.

Vor Trop vandrer gerne. Naar jeg siger »vandrer«, mener jeg Glosen i dens specielle danske Betydning, nemlig »cykler«. Det var derfor i god Traad med vore hæderkronede 20-aarige Traditioner og med Tidens Tarv, at vi i Aar startede vor Sommerlejr som en Vandrellejr Sjælland rundt for at afslutte den med en Uges Standlejr nede paa Falster i Vaalse Vesterskov, det Sted, hvor vi siden 1925 stadig har fundet aabne Døre og aabne Hjerter hos den venlige Skovfogedfamilie, hver Gang vi rejste vore Telte der.

Vi var sent paa den med Sommerlejren i Aar. Først den 31. Juli forlod vi København i Regntykningen og stred os op ad Bispebjerg Bakke, hvor Sirenen for sidste Gang i 14 Dage sendte

↑ Lejrmesse (Sct. Laurentii Trop)

↘ (Øv. tv.) En idyllisk Lejrplads (I. Absalon)

sit Hyl efter os, da Klokken var 9. Bagsværd, Hareskov og Farum var jo endnu kendte Egne. Men i Uggeløse kom det for første Gang: Hva' er det for en By? Ak ja, saa lidt kender vi af vor nærmeste Hjemstavn.

Saa naaede vi Strø Bjerger ved Middagstid, for vi havde fastsat

↙ Spidstegt Kød er noget af det mest ... (II. Absalon)

at ville spise Middag dér, og vi holder af at have Orden i Tingene. Desuden ventede vi paa et højst vigtigt Medlem af »Staben« — nemlig Kokken og Proviantmesteren, som skulde støde til os der. Hans Ankomst satte da ogsaa Stemningen et Par Grader i Vejret — undtagen hos Holger, Materialforvalteren, for Roman kom med flad Forring, og saa maatte Holger jo til at foretage den første af de 23 — skriver treogtyve — Lapninger, han i stedse stigende Tempo udførte for os paa Turen.

Katolske Sj

i

So

Lejdere

Solen smilede sommerligt, da vi trillede videre. Men det var stadig Modvind og op ad Bakke (det er efter vor Erfaring kun i Sammenligning med Schweiz, at Danmark er et fladt Land), og saadan blev det ved over Ølsted og Kregme, indtil vi susede ned i Frederiksværk. Vi drejede ud ad Halsnæs og gjorde Holdt i

Kirke? — Har De set den Altertavle, Fru Ingemann har malet til Højby Kirke? — Har De nogensinde prøvet at cykle op ad Høve Stræde? — Har De en straalende Sommerdag staaet paa Vejrhøj og set Fyn og Jylland i det fjerne? — Saa har De nemlig et Begreb om de Herligheder, vi oplevede i Løbet af en

merlejr

- ← Lejrdeltagere (Il. Absalon)
- Saa gode Venner var de vist (Sct. Ansgar)
- ← (Øv. th.) Turens sidste good-turn (Il. Absalon)

*

- Overkokken forbereder Bøffen (Il. Absalon)

Grønese Skov for at sammenligne Stendyssen med vore Femkronesedler — det var jo endnu »først paa Maaneden« — og saa gik det videre til Hundested. Hvil, Vandgang og saa med Færge til Rørvig, hvor vi overnatte paa en Gaard i Nørrevang. Da havde vi 70 km bag os med Modvind og fuld Oppakning, saa vi sov godt.

Den næste Dag var der meget at se. Kender De »Bruden fra Rørvig«? — Ved De, at Marsk Stig skal være begravet i Rørvig

Formiddag. I Nekselø Bugt gik vi i Vandet og styrede saa Kurseen over Føllenslev og Eskebjerg til Kalundborg, hvor vi blev gæstfrit modtaget paa Kaa-lund Kloster, en stor Gaard midt i Byen. Vor nyviede Tropsassistent læste næste Dag Messen for os i den lille nye Kirke, der ligger paa det højeste Punkt i Kalundborg, og derefter gik det mod Sydøst ind i Sjællands minderige Egne. Vi holdt Middagshvil i Reerslev, og vore yngste morede sig et Par Timer kongeligt med at lave Søslag i Vandbaljen ved Pumpen. Da saa de sidste Skibe var sænket, og alle Flyverne var vendt uskadt tilbage til deres Baser, tog vi videre til Tersløse for at bese Tersløsegaard, hvor Holberg havde sit Hjem. Ad Vejen forbi Pedersborg, et af Landets ældste Borganlæg, naaede vi Sorø og aflagde Besøg ved Absalons Grav. Det var en dyb Oplevelse at staa paa dette Sted nu i Danmarks Skæbnetime. Endnu besøgte vi Fjenneslev, saa var Aftenen over os, og vi søgte Husly i Sigersted paa Valbrøndgaard. Kronen paa de to gamle Træer ved Indkørslen var udhugget i en Bue, og midt i Buen laa

Fjenneslevkirkens Tvillingtaarne. Den nedgaaende Sol lod den tegne sig i sorte Silhouetter under Lindens Løv. Høsten var begyndt, og Negene paa Marken kastede lange Skygger. Et Tog ilede forbi dernede paa Vej mod Ringsted, hvor Kirken knejste mod den dybblaa Aftenhimmel. Lykkelig den, der faar Lov til at komme med i Spejderlejr.

Næste Dag førte vor Vej os over Vrangstrup og Tyvelse til Glumsø og derfra til Holme-gaards Glasværk. Man skal jo over de gamle Minder ikke glemme den nye Tids tekniske Vidundere, og det kneb da ogsaa svært at løsrive sig fra den mørke, larmende Maskinhal, hvor glødende Glaskugler svirrede gennem Luften som fantastiske Meteoror, for saa at blive pustet op og for vore forbavsede Øjne at antage Form af ganske dagligdags Glas, Flasker, Asiatter og Skaale. Men vi maatte videre, for vi havde lovet at være tidligt i Næstved, hvor Pastor Harmer havde skaffet os Natkvarter paa en Gaard i Nærheden. I Næstved var der Fritid, saa at enhver kunde bese det af Byen, som interesserede ham. Ved 18-Tiden opsøgte vi i Flok og Følge Nygaard, hvis Lade skulde huse os. Vi fik der en Modtagelse, der gjorde denne sidste Etappe paa Vandreljren til en uforglemmelig Oplevelse. Proprietær Christensen og hans Hustru vidste ikke alt det gode, de skulde gøre os. Vi blev bænket i Haven, og Fru Christensen satte vor Kok fra Bestillingen og overtog selv Forplejningen af alle Spejderne med Ulvehunger. Efter Aftensmaden fik vi The med Wienerbrød, og da vi havde sendt de yngste til Køjs, sad vi ældre Spejdere endnu længe sammen med Proprietæren og hans Familie i de gamle, hyggelige, lavloftede Stuer. Næste Morgen var vi først til Messe i Næstved, og Kl. 9 præcis stod vi paa Linie paa Gaardspladsen i Nygaard klar til Start. Vi var en stor Oplevelse rigere, saa vist som vi rejste ud i Danmark med vore Spejdere ikke blot for at lære Landet, men ogsaa og navnlig dets Beboere at kende.

Og saa var der non-stop Kørsel de sidste 35 km til Orehoved, hvor Tropsføreren sammen med en hel Del flere Spejdere, der kun kunde deltage i Standlejren, stødte til os. Vor Tropsfører overtog Kommandoen og saa gik det i fuld Fart til vor gamle Lejrplads i Vaalse Vesterskov. Vi hilste først paa vore Venner, Skovfogedens, og ikke længe efter var Teltene stillet op, de første nødvendige Lejrindretninger færdige — Lejren er rejst, og vi tager den med Ro Resten af Dagen.

Mandag Morgen, Solen skinner (ja, det var dengang), Tropsføreren Fløjte kalder alle ud af »Fjerene« til Morgengymnastik, Vask m. m. og derefter den hellige Messe inde i Skoven læst af vor Kapellan Pater Bender. Bagefter følger saa Morgenmaden, og saa skal Lejren pudses af. Spejderne inddeles først i Patruljer, der antager sære Navne som: Vikinger, Tumlinger, Lynpatrulje, Dværgene etc., og hver faar nu sit Job overdraget af Fællesarbejdet, der skal gøres, forinden Patruljerne om Eftermiddagen kan gaa i Gang med deres egne Omraader. I Midten af Lejren rejses den store Flagstang, som Skovfogeden troligt har gemt til os fra tidligere, og fra den vajer vort smukke Flag synligt for alle over og omkring os.

Ved Middagstid samles vi til Vandgang og derefter vederfares Frokosten al Retfærdighed. Det er ikke smaa Rationer, der sættes til Livs — det være sig til Frokost eller til Middagen Kl. 18 — ja, det var i Begyndelsen saaledes, at vor Overkok nærede Frygt for at skulle blive spist ud af Huset, men det gik da. Skulde det ske, at der var noget tilovers, ja, saa behøvede vi nu alligevel ikke af den Grund at nære nogen Frygt for Vejret den næste Dag — der var altid en 3—4 venlige Sjæle, som skaffede Overskudet af Vejen og derved gjorde deres til, at det gode Vejr kunde vare ved; det vil sige, dette skete kun de første Dage — i Slutningen af Ugen var de paa-gældende mere sat, men Vejret blev jo ogsaa derefter.

I Hvilet efter Middagsmaden tog mange deres Tilflugt til »Pindspillet« — et godt, lille Spil for raske Dreng, der ikke er bange for en Pind i Hovedet eller over Benene,

hvis man ikke ser sig for, og som ikke er bange for at vove Hænderne for at gribe den flyvende Pind, selvom den slaar haardt, naar man blot derved kan sikre sit Parti nogle værdifulde Points.

Og saa følger Dagens andet højtidfulde Foretagende, Lejrbaalet, hvor Alvor og Morskab vekslede; mon ikke de fleste af os husker saavel Tropsføreren alvorlige og muntre Ord til os som de kaade Indfald fra Lejravisens Redaktør, Ib, eller Høker-Oles store Slagfærdighed, der virkede dobbelt morsomt i hans jyske Maal, Holgers Radioudsendelser og meget andet, og mon der nogensinde har været et Lejrbaal, hvor vi takket være Sommertidens Lyslægning har kunnet bruge vor Sangbog saa meget — og ogsaa gjorde det. Men alt godt faar jo en Ende, og Lejrbaalet skulde slutte ved Mørklægningstid — der hjalp ingen »kære Mor«; med Aftenbønnen sluttede vi vor Dag og sagde Tak for alt godt, vi havde nydt.

Dagene var naturligvis ikke ens i deres Program. Der kunde fortælles om spændende Øvelser saavel om Dagen som om Natten. Hvad Spænding angaar, bærer den sidste naturligvis Prisen, men jeg kan forsikre Dem for, at det sædvanlige Ord »kulsort« ogsaa kun dækker Virkeligheden halvt, og en stille silende Regn forhøjede naturligvis Virkningen paa det bedste. Gang paa Gang gik det ud over baade den uskyldige Dommer som den lige saa uskyldige Kapellan, men »Lygtemændene« — de arge Smuglerskurke — fik trods alt ikke gennemført deres lumske Planer.

Der kunde fortælles om Patruljernes 24 Timers Tur væk fra Lejren, ud paa egen Haand, de fleste paa Cykle, for at klare sig selv i et Døgn. En Patrulje havnede i Maribo, hvor saavel Byen som især den smukke, gamle Kirke blev beseet. En anden Patrulje valgte Saks-købing som Maal — de fik en Haandboldkamp i Tilgift; en anden igen var det meste af Nordøst-Falster rundt for at slutte i Nykøbing, og alle kunde de berette om mange og gode Oplevelser.

Ja, der kunde ogsaa fortælles om den afsluttende Turnering med Opgaver indlagt i et Terrænløb, der bl. a. ogsaa tvang alle Delta-gerne op til Skovfogedens for at udføre en good-turn efter Ønske. Der blev baade pudset Cykler, pudset Messingtøj, vasket Gulv og meget andet, før det gik videre til de andre spejdermæssige Opgaver saasom wood-craft, Kast med Redningsreb, Skitsetegning, Bedømmelse af Højder og Afstande o. s. v.

Alt for hurtigt, syntes man, var denne Lejr forbi. Ved det sidste Lejrbaal uddeltes Præmierne for hele den løbende Turnering, og de tilfaldt følgende:

Gruppe A: Nr. 1 Poul Jensen, Nr. 2 Verner Christensen, Nr. 3 Haagen Klevin.

Gruppe B: Nr. 1 Erling Rasmussen, Nr. 2 Flemming Bredmose, Nr. 3 Erik Wulff.

Ulvene: Hans-Otto Poul-Petersen.
Ekstra Præmie (godt Humør): Ole Møller.

Vi sagde Tak til alle vore gode Venner dernede og haabede at maatte finde dem sunde og raske,

naar vi igen kom til Vaalse Vesterskov.

Hermed var den Sommerlejr forbi; de gode Kammerater var blevet rystet sammen til endnu bedre Kammerater, og alle var de enige om at ville udnytte dette Kammeratskab til en ny god samlet Indsats for vor gamle Tropa i det nye Spejderaar, der nu tager sin Begyndelse.

G. & H.

Det er meget længere end de andre Skabninger om at naa til fuld Brug af sine naturlige (endogsaa rent legemlige) Evner. Menneskets Afkom trænger til Aaringers Omsorg fra deres Forældres Side, før de med Tryghed kan overlades til deres Omgivelsers Paavirkninger. Deres Natur er en saadan, at det Liv, deres Forældre har givet dem, kræver lang legemlig, intellektuel og aandelig Pleje, og denne kan ikke ydes paa fuldkommen Maade undtagen ved Forældrenes vedvarende Samvirken. Selv naar Ægteskabet betragtes som en rent naturlig Institution til Menneskeslægtens Opretholdelse, maa det normale Ægteskab være en Forbindelse, der ikke har forbigaaende Karakter. Dyrene kan veksle Mage uden Skade for deres Afkoms eller Racens Fremtid. Men blandt Mennesker ligger Sagen helt anderledes, og Samlivet kræver en vedvarende Forbindelse mellem Kønnene. Det er selve Tingenes Natur, som kræver at der blandt Mennesker kun finder et Kønnenes Samliv Sted indenfor en varig Forbindelse mellem de to samlevende Mennesker.

Endnu et Punkt ved det naturlige Ægteskab maa erindres. Da Mennesker lever i Samfund og trænger til deres Medmenneskers mangfoldige Hjælp, maa der findes Midler til at gøre det almindeligt bekendt, hvilken Mor i Samfundet, der er forenet med den og den Mand som hendes Børns Far og Beskytter og som den, der er naturligt ansvarlig for hendes og Børnenes Velfærd. Den livsvarige Forbindelse mellem Mand og Kvinde i Ægteskabet kan aldrig være blot et privat Anliggende, hvortil Samfundet kan stille sig indifferent. Ægteskabets Konsekvenser angaar Samfundet saavel som Individene, og Samfundet har derfor Ret til at have et vist Indseende med de Betingelser, under hvilke Ægteskabet indgaas, og et Ord at have sagt angaaende Reguleringen af disse Betingelser.

Philip Hughes.

Katolsk Fortsættelseskursus

Det naturlige Ægteskab

(Vi overspringer Pastor Hughes Omtale af Præstevielsens Sakramente, idet vi har planlagt en særlig Artikelserie om dette Emne som Forberedelse til Præstevielsen i Oktober. I vort Fortsættelseskursus gaar vi derfor over til Ægteskabets Sakramente).

Ægteskabet er en meget ældre Ting end Ægteskabets Sakramente, og selv i vore Dage er der i Verden flere Ægtefolk, der ikke har modtaget Sakramentet, end der findes saadanne, som har modtaget det, og dog er hine ikke desto mindre rigtigt gifte. Dette giver Anledning til en Mængde Spørgsmaal, som vi ikke kan behandle her, men er ogsaa Grund til det Faktum, som maa forklares: at vi ikke kan forstaa, hvad Sakramentet er, og hvad det gør for de Ægtefolk, som modtager det, uden at vi ved, hvad Ægteskabet er ifølge sin Natur og uafhængigt af Sakramentet.

Til Grund for alle Guds levende Skabningers Aktivitet finder vi to fundamentale Tendenser, hvis Opgave er at tilfredsstille to fundamentale Behov — nemlig alle Skabningers Trang til at bevare deres eget Liv og deres Trang til at bevare Artens Liv.

For at bevare Livet behøver Skabningen Føde og Drikke og er udstyret med Organer, ved Hjælp af hvilke denne Føde og Drikke ernærer det, og i samme Hensigt er det forsynet med Redskaber til at angribe andre

levende Væsner og forsvare sig mod disses Angreb. Skabningen tilfredsstiller Selvopholdelsens første og mest fundamentale Behov ved sin egen personlige, individuelle Virksomhed. Men hvad det andet Behov angaar, Artens Videreførelse, er Virksomheden for de højere Skabningers Vedkommende dobbelt, og disse Skabninger er i alle Arter skabt i to Køn, der udfylder hinanden, idet hvert Køn bidrager med sit eget Element til Opgavens Løsning, og begge Køn er derfor udstyret med forskellig legemlig Bygning svarende til deres Del i Opgaven. Kønnene er til for Samlivets Skyld, og Samlivet for Afkommets Skyld. Der kan være andre Virkninger og Resultater af Kønnene og Samlivet, men dette er deres første og sidste Formaal.

Ligesom de øvrige levende Skabninger er Menneskene skabt i to Køn. Ægteskabet er Samlivet mellem Mand og Kvinde, og det er dette Faktum i det naturlige Liv, der har modtaget en ny overnaturlig Betydning og Virkning i den nye Pagt, som Vor Herre Jesus Kristus har indstiftet, idet de døbte Menneskers Ægteskab er et Sakramente.

Mennesket er den levende Skabning, hvis Livsprincip eller Sjæl er rationel i sin Virksomhed og aandelig i sin Natur, og derfor staar det højest blandt jordiske Skabninger — men i en anden Henseende er Mennesket den mest hjælpeløse Skabning.

Liturgisk Kalender

Sept.:

8. S. Jomfru Marias Fødsel (1069); 2. Søndagen (714), 3. (kun i stille Messer): St. Adrian ([12]); sidste Evangelium: Søndagens (715).
9. M. † St. Gorgonius (1072); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
10. Ti. St. Nicolaus af Tolentino (1073); 2. Om Fred.
11. O. † St. Protus og St. Hyacinthus (1073); 2., 3. og 4. som Mandag.
12. T. Marias Navn (1074); 2. Om Fred.
13. F. Feria (Hverdag) (714) uden Gloria og Credo; 2., 3. og 4. som Mandag; alm. Præfation (525).
14. L. Korsets Ophøjelse (1074); 2. Om Fred.
15. S. Jomfru Marias syv Smerter (1077).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19).

Ekspedition: Boyesgade 8A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245, Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Blandt Krigskorrespondenter

fortsat fra Side 561

Ham, der fik den første Medalje, gensaa jeg i Helsinki. Han havde forladt Frankrig, flere Uger før jeg gjorde det, for han var træt af Vinterens stillestaaende Front. Vi mødtes i Spisesalen paa Kamp Hotellet, Mødestedet for alle de udenlandske Korrespondenter. Vi kom til at tale om fælles Venner, og han nævnte ham, der havde foræret ham Medaljen.

»Sjovt nok, at det var mig, han gav den,« sagde han og viste mig Nøglepungen, hvor Medaljen stadig hang. »Jeg troede ikke paa den. Jeg tog den kun, fordi jeg saa godt kan lide den Fyr. Men -- det er altsaa rigtigt -- hos mig kan du ikke købe den lille Tingest for Penge. Den har været sammen med mig paa Steder, jeg ikke troede, jeg vilde slippe fra igen. Men vi slap.«

Den Dag jeg forlod Italien for at vende hjem til Amerika, traf jeg en anden Ven, der havde været med ved Bordet i London.

Vi blev saa overraskede over at se hinanden, at vi stod et Øjeblik og stirrede vantrø. Saa fo'r vi løs paa hinanden, puffede til hinanden, gav hinanden alle de gode gamle Øgenavne og stillede hinanden en halv Snes Spørgsmaal i samme Aandedræt.

Da vi var blevet roligere, spurgte han: »Hør, ved du, hvor -- er?«

»Nej. Jeg saa ham sidst i London. Maaske han er der endnu.«

»Den lumske lille Rotte. Han gemmer sig for mig. Han er ikke i London. Han er ikke i Frankrig eller Grækenland eller Ungarn eller Tyrkiet. Jeg har været paa Jagt efter ham.«

»Skylder han dig Penge?«

»Bare han gjorde. Nej. Men ærlig talt, ved du virkelig ikke, hvor han er? Jeg skal finde den Slynge og faa ham til at komme med en til af de der Martin af Porres Medaljer. Jeg er nødt til at have den. Du ved, hvor skrækkelig en Katolik jeg er. Men jeg bad til Martin. Af hele min Sjæl gjorde jeg det, og det er sandt. Og et Par Gange reddede han mit Liv. Det er ikke for at lave en Historie, at jeg siger det. Det er sandt, selv om jeg nok stadig er Hedning.«

»Jeg troede, han gav dig en Medalje,« sagde jeg. »Hvad har du gjort med den? Puttet den i en Cigarautomat?«

»Jeg gav den til en Fyr i Tiflis, der trængte mere til den end jeg. Han havde Tuberkulose eller saadan noget. Saa maatte jeg i en Fart af Sted for at skrive noget om den polske Hær i Frankrig. Siden har jeg været hele Europa igennem.«

»Hvor skal du nu hen?« spurgte jeg.

»Rom. Jeg er lige taget herved for at sige Farvel til en. Og hvor skal du hen?«

»New York.«

»Sødste lille Øjsten,« sagde han, »saa er du jo Svaret paa en Jomfrus Bøn! Du skal til New York. Saa kan du jo gøre det. Naar du kommer hjem, skaf mig saa en Medalje og send mig den *my pronto*. Jeg skal skrive Adressen til dig, lille Sinke, saa du ikke glemmer den. Det er Helvede, der nu slipper løs i Europa. Og du tager hjem, dit heldige, dovne Asen. Jeg kommer midt ud i det. Elen-dig Mad. Fordærvet Vand. Sove paa Gulvet om Natten og ligge i Granathuller om Dagen. Sygdomme, Generaler, Bomber, Redaktører og Utøj. Jeg faar stærkt Brug for Medaljen, og du maa sende den til mig -- ellers.«

Edward Doherty.

* FILM *

Ugens Filmsprogrammer indeholder ingen Nyheder af overvældende Værdi. *Palladium's* Non-Stop bringer netop nu da Sommeren gaar paa Hæld bl. a. en Række Optagelser fra Schweiz, det Schweiz, som tallose Turister i Aar har længtes hen til. Prægtige Naturbilleder veksler med Glimt fra schweizisk Industri -- alt i alt glimrende Fotokunst fra et vidunderligt Land. Den danske Ugerevy fortæller om Alsangstævner, Kongen paa Kapsejls o. s. v. og saa spiller Mogens Kilde. J. B.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Pater Adam Schall S. J.

Anklage Nr. 1, 2 og 3

Den første Anklage lød paa Højforræderi. Schall var Hovedmanden i en Sammensværgelse mod Statens Sikkerhed, de øvrige meddelagte heri. Undersøgelsen varede tolv Dage, hvorefter man gik over til *Anklage Nr. 2*, Beskyldningen mod Kristendommen for at være en forkastelig Religion. Der kom saa en Pause paa mere end tre Uger, som Yang og hans Slæng benyttede til en udstrakt Bestikkelsesvirksomhed, der resulterede i, at han fik alle de otte Anklagede arresteret. I to Maanedes var de nu Kultusministeriets Fanger, medens Undersøgelsen fortsattes. Den 27. December forkyndtes Ministeriets Resultat. Schall blev kendt skyldig, fradømt sit Embede og sine Titler og skulde udleveres Justitsministeriet til Afstraffelse. Den samme Dom (Udlevering til Justitsministeriet) fik de tre andre Missionærer og fire Kinesere. Desuden skulde alle de øvrige i hele Riget værende Missionærer anholdes og skikkes til Peking. Alle Kirker skulde nedrives og deres Billedinventar brændes. Undtaget herfra var dog Schalls Kirke, fordi den var bygget for kejserlige Midler og udmærket med en kejserlig Erindringstavle. Afgørelsen blev straks forelagt Regentskabet. Efter 8 Dages Forløb indløb Resultatet: Dommens Stadfæstelse, dog med den Ændring, at Missionærerne i Provinsen ikke som Fanger, men paa ærefuld Maade skulde

føres til Peking, og at Ødelæggelsen af Kirker og Billeder foreløbig stilledes i Bero.

De fire Missionærer blev derefter overført til Justitsministeriets Arrest. De skulde altsaa nu dø, thi for den Forbrydelse, de var kendt skyldige i, fandtes normalt kun denne Straf. Paa Vejen til Fængslet skriftede de for hinanden.

Den 15. Januar 1665 forkyndte Justitsministeriet sin Afgørelse, der gik ud paa, at Schall efter Udtaaelsen af en længere Fængselsstraf skulde kvæles, dog først efter at hans Skyld paany var konstateret. Verbiest, Magalhães og Buglio skulde hver have et Hundrede Slag Bastonade. Denne Dom blev straks, som Loven fordrede, indanket for Appellationsretten, der altsaa nu skulde til at udtale det afgørende Ord i Sagen.

Den sidste Instans tog sig god Tid. Imens gik man videre med Processen, thi *det tredje Anklagepunkt*, Udbredelsen af falsk astronomisk Lære, havde man indtil nu ikke beskæftiget sig med. Her mente man at have et udmærket Kort paa Haanden til at bevise Schalls Skyld med. Dagen efter Justitsministeriets ovenævnte Strafforkyndelse — altsaa den 16. Januar — ventedes nemlig en Solformørkelse. De tre astronomiske »Fakulteter« — det europæiske, kinesiske og muhammedanske — havde allerede længere Tid i Forvejen indsendt deres Beregninger.

Himlen skulde nu selv afgøre Spørgsmaalet. I Nærværelse af de tre Partiers Ledere, Statsraadet, alle Ministrene, Observatoriepersonalerne og diverse Rangspersoner skulde det gaa løs. Den gamle halvtossede Yang var, da alle var samlet, naiv nok til at give en Gæsteoptræden i sin gamle Glansrolle som Spaakælling med en højtidelig Forsikring om en fuldstændig og afgørende Sejr for sin »Forudberegning«. Tidligere »Uheld« paa det astronomiske Omraade havde øjensynlig ikke gjort videre Indtryk paa ham. Efter Verbiests Beregning skulde Formørkelsen begynde i Peking 26 Minutter over Kl. 15. Paa Lykke og Fromme havde de andre fastsat kun lidt herfra afvigende Tidspunkter i Haab om, at Verbiest havde forregnet sig, og at saa en af deres Angivelser vilde stemme. Efter Muhammedanernes Mening skulde Formørkelsen indtræffe en halv Time, efter Yangs tre Kvarter tidligere end Verbiests Forudberegning angav.

Det blev en i høj Grad dramatisk Forestilling. Schalls Helbredstilstand var kort i Forvejen blevet forværret. Han led af Aandenød og besvimeede af og til. Under Observationen laa han paa en Baare, lænket paa Hænderne og om Halsen. Verbiest stillede en Kikkert op, hvorefter Schall, for at kunne arbejde, blev befriet for sine Lænker. Øjeblikket var nær. Ved Uret stod en højere Embedsmand som Udraaber af Tiden. »Nu er Kinesernes Tidspunktsangivelse inde!« — men der skete selvfølgelig ingen Ting. Et Kvarter senere lød Raabet: »Muhammedanernes Tid«

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

— heller ikke nu lystrede Himlen. En halv Time senere tonede det over Pladsen: »Nu er det din Tid, T'ang Jo-wang!« — og se, i samme Øjeblik begyndte Solen at formørkes. Alle Tilstedeværende, med Undtagelse af de skuffede muhammedanske og kinesiske Astronomer, var Fyr og Flamme af Begejstring. Rigsavisen underrettede omgaaende Folket om Europæernes Sejre. De kinesiske og muhammedanske stjernekyndige maatte skriftligt tilstaa deres Uduelighed, og blev derefter, som Loven bød, overgivet til Justitsministeriet for at faa Prygl; thi for den Slags videnskabelige Bommerter var der som »Belønning« fastsat Bastonade. Ved kejserlig Benaadning slap de dog helskindet fra den ubehagelige Affære.

Fortsættes

Hil dig, Maria!

Jesses Træ II

I sit Brev til Romerne giver Sankt Paulus os som i et Sammen- drag den hele aandelige Betydning af Jesses Træ: »Jeg vilde ønske, at jeg selv var bandlyst bort fra Kristus i mine Brødres, mine kødelige Slægtninges Sted. De er Israelitter;

dem tilhører Barneretten, Herligheden, Pagten, Lovgivningen, Gudstjenesten og Forjættelserne. Forfædrene er deres, og fra dem nedstammer Kristus som Menneske, han, som er over alle Ting, Gud, højlovet i al Evighed. Amen.« (Rom. 9,3-5). Der kunde skrives hele Bøger om den Forjættelses aandelige Kraft, der var skænket Abraham og hans Efterkommer.

Denne Forjættelse er den store, altbeherskende overnaturlige Faktor i Verden, før Kristi Menneskeblivelse fandt Sted. Den er, kunde jeg næsten sige, det overnaturlige System set fra den juridiske Side, førend det blev en stor levende Virkelighed. »For da Gud gav Abraham Forjættelsen og ikke havde nogen højere at sværge ved, svor han ved sig selv og sagde: »Sandelig, jeg vil i rigt Maal vel-signe dig og i rigt Maal formere dig. Saa ventede Abraham taalmodigt og opnaaede saaledes Forjættelsens Opfyldelse. Mennesker sværger som bekendt ved en, der er større end dem selv, og Eden er dem en Sikkerhed, som gør Ende paa al Meningsforskel. Da Gud nu med endnu større Klarhed vilde vise Forjættelsens Arvinger sin uforanderlige Beslutning, til-føjede han en Ed« (Heb. 6,13-17). Nu hviler imidlertid hele denne juridiske Ordning til syvende og sidst paa Maria som paa den eneste overlevende kvindelige Arving af den store Slægt, hvis Liv og Lod

væsentligt var af messiansk Art; hvis Maria ikke var Kristi sande Moder med ubegrænset Ret og Myndighed til at overdrage den store overnaturlige Arv, Forjættelsens hele guddommelige Ordning, til sin Søn, vilde der være en Kløft mellem den overnaturlige Ordning før Kristi Menneskeblivelse og den overnaturlige Ordning efter Kristi Menneskeblivelse.

Den store Forjættelses juridiske Værd er helt og holdent afhængig af den Faktor, der i Skriften saa fyndigt kaldes *Efterkommer*. »Nu er Forjættelserne tilsagt Abraham og hans Efterkommer. Der siges ikke og hans Efterkommere, som om flere, men som om een: og din Efterkommer, nemlig Kristus« (Gal. 3,16). Af dette Skriftsted hos Sankt Paulus ser vi, at Kristus selv skal betragtes som den, til hvem den store Forjættelse er givet; ikke blot er Kristus Opfyldelsen af Guds Forjættelse, men i hans endelige Herlighed og Sejre vil alt, hvad Gud nogen Sinde har lovet, naa til Modning og Fuldendelse. Det har derfor sin Rigtighed, naar jeg siger, at Kristus igennem sin Moder arvede Krav paa alle de store Ting, der var forjættet Patriarkerne. Sankt Gabriels Ord er ikke til at misforstaa; der vil fra Moderens Side blive givet Barnet noget: det underfulde, som af Englen kaldes Davids Trone.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

<p>Solbjerg</p> <p>Central 2712</p> <p>MÆLK . FLØDE SMØR . DESSERT-IS</p> <p>Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag</p>	<p>KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI</p> <p>KUL KØK KOKS</p> <p>NØRREGADE 15 TELF. 9270</p>	<p>Glasmalerier</p> <p>til Kirker og Privathjem</p> <p>Johs. Weise</p> <p>Ordrupvej 145 . Tlf. Ordrup 905</p>
<p>Køb hos vore Anoncører</p>	<p>N. P. Rostrup</p> <p>Katolske Begravelser</p> <p>30 Aars Erfaring</p> <p>Valkendorfs-gade 34-36</p> <p>Tlf. 778 - 728</p>	<p>Efter Statusopgørelse</p> <p>udsælges en Mængde forskellige Kort og Billeder med 25% Rabat. Der findes zoologiske, botaniske, historiske og bibelske Billeder, samt en Del Færdselstavler, Halvkuglekort, Verdenskort etc.</p> <p>Afæg os et Besøg. — De vil sikkert finde noget, De kan bruge.</p> <p>A/S N. C. ROM</p> <p>Vestergade 8 . København</p>
<p>G. Garth-Grüner</p> <p>Landsretssagfører</p> <p>Frederiksholms Kanal 6, Kbh.</p> <p>Tlf.: 12,166 og 12,161</p>		

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Tiden gik, der kom mange Aviser til Bedstefaderen, men der kom stadig intet Brev til Jewan. Han begyndte at spekulere paa, hvad Grunden kunde være hertil: »Mon Mekkaïl stadig levede? Og hvis han ikke levede, hvor var saa hans Renner? Maaske er der ogsaa en stor Sujm i Lapland, og det kan være, man jager baade Mennesker og Dyr.«

I Aviserne stod intet, som kunde berolige ham, men der stod heller ikke noget om, at Mekkaïl var død.

»Jeg vil rejse hjem,« sagde han, og han sagde det denne Gang saa afgjort, at ikke engang Bedstefaderen kom med nogen Indvending.

Nu blev der travlt med Rejseforberedelser. Skønt Kadron var syg og træt, samlede hun dog selv de forskellige Ting sammen. »Læg dette i Bunden,« sagde hun, »det faar han ikke Brug for, før han kommer hjem. — Læg Brødet øverst, han maa have noget at spise undervejs.«

Sandra pakkede alle Sagerne ned i en stor Kurv. Jewan prøvede paa at hjælpe hende, men Sandra havde ikke Brug for hans Hjælp og sagde: »Lad være med at blande dig i dette, jeg gør det meget bedre alene.«

Saa satte han sig ned og betragtede hende, medens hun let og hurtigt fandt Plads til alt: Skjorter, Lommetørklæder, Sæbe, varmt Undertøj, Mad og Bøger. Den gamle Lærer gav Jewan et Par Bøger fra sit Bibliotek.

»Læs ofte i disse Bøger, saa glemmer du ikke vort Sprog.«

»Det glemmer jeg aldrig, Sandra, vil du skrive til mig paa dit Sprog?«

»Ja, og saa skriver du paa dit Sprog til mig?«

»Men mon der gaar Post til Lapland? Mekkaïl har da sikkert ikke faaet dit Brev.«

»Maaske er Mekkaïl draget til et andet Sted; om Sommeren plejer

han at tage et andet Sted hen for at fiske.«

»Rejser du ogsaa dertil?«

»Ja, Sandra.«

I Løbet af de to Aar, Jewan havde opholdt sig i Sandras Land, var han vokset godt; hans Ben var heller ikke mere saa krumme, og han havde lært en hel Mængde.

Han havde af og til prøvet paa at skrive i sin Bog om Lapland; men han var blevet klar over, at han ikke kunde skrive den her; han maatte tilbage til Lapland for at skrive den. Han kendte jo slet ikke rigtig sit Land; han maatte lære det lige saa godt at kende, som hans Fader Waask havde kendt det, eller saaledes som Mekkaïl kendte det.

Dagen for Afrejsen var allerede fastsat, da Bedstefaderen en Dag kaldte Jewan hen til sig, pegede paa en Spalte i Avisen og sagde: »Læs!«

Jewan læste det flere Gange; der var mange svære Ord, men Meningen var, at Englænderne havde besat Lapland, og at der nu blev ført Krig der.

»Der ser du, Jewan!«

»Ja.«

»Nu kan du godt pakke din Kurv ud igen.«

»Jeg vil rejse.«

»Hold nu op med den dumme Snak. I Øjeblikket føres der Krig i Lapland, og Tilstandene der er endnu værre end her. Hvor vil du rejse hen, og hvorfor vil du rejse?«

Jewan bøjede Hovedet, saa rettede han sig op og saa paa den gamle Lærer.

»Gaar der Tog til Lapland?«

»Nej, der gaar intet Tog, der er Krig.«

Jewan gik ud af Stuen og gav sig til at lede efter Sandra, og da han fandt hende, sagde han: »Lad os blot pakke Kurven ud igen. Jeg bliver her. Jeg kommer nok til at blive her altid, lige til jeg dør.« Saa løb han grædende ud i Haven.

Sandra løb efter ham og prøvede paa at trøste ham, men han sagde: »Gaa din Vej, Sandra! Jeg vil være alene.«

»Ja, men vi er dog Venner, Jewan.«

»Hvad Brug har man for Venner, naar man maa græde af Sorg og Fortvivlelse?«

»Jewan, lad os græde sammen.«

Fortsættes

Benediktinerinderne tilbyder

Benediktinerinderne paa Jagtvejen meddeler, at man kan faa *Undervisning* hos Søstrene i Klosteret i følgende *Sprog*:

Latin, Dansk, Svensk, Tysk, Fransk, evt. Engelsk. I *Musik*: Klaver, Harmonium, Sang, gregoriansk Choral. I *Kunstnerisk Arbejde*: Broderi, Syning, Modellering, Akvarelmaling.

Desuden paatager Benediktinerinderne sig *Oversættelsesarbejder* til og fra ovennævnte Sprog, *Fremstilling* af *Paramenter* efter de nyeste Modeller og Udkast, *Reparationer* af *Paramenter* og lign.

Bestillinger paa *Klosterets kristelige Kunst*, som Tegninger, Skriftkort og Modellering modtages, og vi anbefaler vore *haandtegnede* Kort til alle Lejligheder (f. Eks. til Modtagelsen af Sakramenterne og til alle Kirkcaarets Tider, og Familiefester).

Træffetid: 10—12 og 16—18.

Priorinden for Benediktinerinderne, Sct. Kjeldsgade 1.

Taastrup

Ved Sct. Pauls Kirkes Sommerfest blev følgende Numre udtrukket:

Nr. 40 - 791 - 534 - 746 - 859 - 495 - 436 - 204 - 105 - 46 - 684.

Gevinsterne kan faas hos Pastor Braun, Taastrup.

Mindegave til Pastor Fr. Ronge

Undertegnede Komité for Indsamlingen til en stiftet Messe for

Robinson, Andersen & Co. A/S

Hellerup

Export af friske og preserveerede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

fhv. Sognepræst Fr. Ronge, beklager kun at have kunnet henvende sig til et Mindretal af Sakraments-sognets Medlemmer, da Indsamlingen skulde være sluttet og Overrækkelsen til den afgaaende Sognepræst ske før den 1. August.

Pastor Ronge har bedt os takke for denne smukke Gave (den stiftede Messe) samt for al paa anden Maade udvist Hengivenhed.

Hr. Pastor Ronge tilføjer:

»Beder for hverandre, at I maa vorde frelse« — dette Apostlens Ord maa ogsaa fremdeles være vor Rettesnor og vor aandelige Forbindelse med hinanden.

Kbh., d. 1. Septbr. 1940.

Pastor van der Stok.

Inger Lund Larssen.

St. Liobasøstrene til Valby

I Onsdags er St. Liobasøstrene flyttet fra Ordrup til den tidligere Bispebolig, Bjerregaards Sidevej 1. I det derværende Kapel læses Messen nu hver Dag Kl. 7. Om Søndagen er der Højmesse Kl. 7, medens den tidligere Messe Kl. 9 bortfalder.

Sakramentskirken

Fredag d. 6. September *Jesu Hjerte Andagt* Kl. 19,45. Hver Søndag Kl. 18 Prædikener over Emnet: *Hvad siger den katolske Kirke om sig selv?* Prædiken-Serien er beregnet baade paa Katoliker og Protestanter. Spørgsmaal, der nedlægges i Spørgeskassen ved Indgangen, besvares fra Prædikestolen i Forbindelse med Prædiken den følgende Søndag Aften.

Trørød

Søndag d. 15. Sept. Kl. 9, Guds-tjeneste.

Møder i København

Rosenkranskirken. Torsd. 12. Sept. ikke Kl. 20, men Kl. 19,30 har »Maria Rosenkransdronning« Møde i Kirken.

Jesu Hjerte Kirke. Sønd. 8. Sept. Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Mand. 9. Sept. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for samme Kongregation. Torsd. 12. Sept. Kl. 20 pr. Møde i

Røde Sal for Mændenes Kongregation.

Københavns K. U. K. Lørdag d. 7. Sept. Kl. 20 pr. Fællesmøde i »den røde Sal«. Forfatteren, Pastor *Peter Schindler* oplæser en Enakter »Dommedag over Larsen« og anden Digting. Lørdag d. 14. Sept. Aabent Hus fra Kl. 19,30—22,00. Søndag d. 15. Sept. Udflugt. Nærmere i næste Nr.

»Unio«. Lørd. 7. Sept. Kl. 20, »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Generalforsamling. Fælles Kafebord. Underholdning. Gratis Adgang for Medlemmer og Gæster.

Ungdomsfest i Sakraments sognet

I Centralskolens Gymnastiksal holdes Onsdag d. 11. September Kl. 20 en Ungdomsfest for Unge af begge Køn i hele Sognet; *Brønshøj* Ungdom er altsaa ogsaa indbudt. Ved dette Møde skal det fremtidige Ungdomsarbejde i Sognet tilrettelægges. K. U. K.s Formand Hr. *Filip Lange* vil fortælle om Klubbens Arbejde. Deltagerne vil faa en »Mundsmag« af, *hvorledes* Klubben arbejder. Der holdes Taler af Præsterne *K. Ballin* og *C. Benzou*. Endvidere staar Programmet paa Kafebord, megen Musik og Sang. I Sognebrevet er det blevet meddelt, at Billetprisen er 75 Øre. Den er imidlertid blevet nedsat til 50 Øre. I Brønshøj købes Billetterne hos Pastor K. Ballin, ved Sakramentskirken paa Kirkens Kontor, Opg. C, St. Koret har aabent om Søndagen efter Messerne saml Tirsdag og Fredag Kl. 19—20.

AALBORG
Aalborg's katolske Begravelseskontor <i>Jens Bangsgade 8</i> Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289
M. Thomsen Støtt <i>Entreprenør og Murermester</i> Kong Christians Allé 6 Telefon 1992
C. Andersen & Søn <i>Dannebrogsgade 6 . Telefon 698</i> Alt Terrazzoarbejde udføres
NAKSKOV
Chr. Steffensen <i>HERREEKVIPERING</i> Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør
NYBORG
Nyborg Kulforretning <i>Lauritz Nielsen</i> Kul, Koks, Briketter Strandvejen . Telf. 106 Leverandør til Stella Maris

NYBORG
Drewsen & Nellemann Isenkram . Telf. 25
ODENSE
Junker-Drejøe <i>Kolonial . Delikatesser</i> Nørrebro 49 . Odense Lev. til Sct Josephs Hospital
SVENDBORG
SVENDBORG <i>Avena Maltöl</i> (HAYRE-SUNDHEDSØL)
C. Hansen <i>Bageri og Conditori</i> Møllergade 67 . Telefon 1258 Leverandør til Sct. Maria Hospital
Brdr. Joh's og Emil Franke <i>Slagtermestre</i> Leverandør til Sct. Maria Hospital
Køb hos vore Annoncører

Danmarks katolske Sygeplejerske-Forbund

Missa recitata hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby, den 30. Sept. Kl. 8.

Fælles Morgenmaaltid hos Søstrene efter Messen.

NB. Det meddeles samtidig, at Sygeplejerske-Forbundets Adresse fremtidig er: Bjerregaards Sidevej 1, Valby.

Ejendom i Haslev til Salg

Roligt og fint beliggende Ejendom i Haslev, god Bolig, ca. 4 Td. Land Skov og Have. Egned til Hvilehjem, god Pengeanbringelse, sælges grundet Alder. Ud-betaling godt 20.000 Kr.

Sagfører Rasmussen,
Haslev.

Æstetik og Synd

Forfatteren Philip Wriford opfordrer den unge Pige, han er forelsket i, til at rejse med ham, men uden Ægteskabets Baand. Han vil beholde sin Frihed. Der skal være den Udvej, at han kan sende hende bort, hvis han bliver ked af hende.

Den unge Pige er himmelfalden og siger:

»Skulde vi leve i Synd?«

Den højlitære, forfinede Forfatter bliver rasende:

»Du er simpel,« siger han.

*

Situationen er hentet fra Hutchinsons Roman »Et rent Hjer-te«. Da der rimeligvis gives mange Mennesker, der tænker som Wriford, kan der være Grund til at beskæftige sig en Smule med den interessante Modsætning, eller paastaaede Modsætning: Æstetik og Synds-begreb.

Wriford er den aandrige Forfatter, som er i Stand til at skildre Menneskeliv, saaledes som det ses fra hans høje Stade. Saa ophøjet er hans Syn, at han ikke kan faa sig til at tage Ordet Synd i sin Mund. Det er jo et Ord, der har sin Oprindelse fra Bibelen; et Ord, som »de gude-lige« slaar om sig med tidlig og silde. I hans Øjne er det kun

Smaafolk, det aandelige Proletariat, der læser Bibelen og tager den helt alvorligt.

Skulde han bruge en eller anden Tekst fra Bibelen, maatte det være for at anvende den ironisk, lægge et nyt Indhold i den, eller ogsaa fordi der virkelig forekommer ganske pompøse Vendinger i Bibelen, som en Vantro kan smykke sig med; Tekster, der kan udnyttes litterært. Men tro paa, hvad Ordene siger. Aa, nej, det er man for begavet til.

Hvis den aandrige Forfatter vilde tage Ordet »Synd« i sin Mund, vilde han mene sig forurennet af det.

Derimod viger Hr. Wriford ikke tilbage for at ødelægge en ung Kvindes Liv.

Han løj for hende, da hun spurgte ham, om han virkelig holdt af hende. Hun skulde fylde Tomheden ud i hans Liv. Han havde Brug for hende. Egoist som han var i Bund og Grund, skænkede han det ikke ret mange Tanker, om han kunde være noget for hende. Det var ikke Spørgsmaalet, om han kunde gøre hende lykkelig, men kun om hun for en Tid kunde skænke ham nogen »Lykke«.

Ikke tage Ordet Synd i sin Mund, dette ufine, simple Ord.

Men uden Skrupler ødelægge et andet Menneskes Liv. Dette skulde efter hans Formening kunne forenes med Æstetikens Krav.

*

Æstetik er Dyrkelse af Skønhed. Det skønne udvælges, det hæslige vrages. Men er det da ikke en hæslig Handling at føre en ren, uskyldig ung Kvinde bag Lyset? Betyder Skønhed ikke Harmoni? Og er det ikke skærende Disharmoni at foregive Kærlighed, medens det sande Ord vilde være Lidenskab.

Lad os hellere kalde Tingene ved deres rette Navn og ikke svøbe Virkeligheden ind i æstetisk Silkepapir.

Det er ikke simpelt at tage Ordet Synd i sin Mund, men al Synd er i sig selv simpel. Alt, hvad der eksisterer af tarveligt og hæsligt i Verden har Synden til Ophav.

Den ægte Skønhedsdyrkelse har Sandheden til Baggrund.

Vi tror, at al Sandhed, Skønhed og Godhed hos Gud gaar op i en højere Enhed og er Oprindelse til alt sandt, skønt og godt hos Mennesker. Derfor findes der ingen Skønhed, hvor Sandhed og Godhed er sat ud af Spillet.

C. B.

Horisonten rundt

Katolsk Højskole og Provinsen

Det er ikke mærkeligt, hvis Katoliker i Provinsen ved Synet af Højskolens store Efteraarsprogram har misundt Københavnerne en Smule. Naturligvis maa Højskolen have tilhuse, hvor Katolikerne er flest, og hvor der er flest, som søger Oplysning om Kirken. Men det vil aldeles ikke sige, at Højskolen kun angaar København. Under Arbejdets Tilrettelæggelse har det stadig staaet Ledelsen klart, at Skolen har Pligter overfor hele Landet. I en vis Forstand er Højskolens Arbejde for de smaa Menigheder med de beskædne Muligheder for katolsk Oplysningsarbejde den vigtigste Del af Højskolegerningen. Og den vil heller ikke blive glemt.

I den allernærmeste Fremtid bliver der saaledes udarbejdet et Katalog over Enkeltforedrag og Foredragsserier, som Højskolen kan tilbyde Menighederne Landet over. En Del af Foredragene er med Lysbilleder. Højskolen er villig til at hjælpe med — bl. a. ved at lade Foredragene *tourneré* — til at gøre Udgifterne ved Foredragsholderens Rejse saa overkommelig som vel muligt. Ligeledes kan der i visse Tilfælde ydes Hjælp til Leje af Lysbilledapparat m. m.

Ogsaa københavnske Menigheder og Foreninger kan gøre Brug af Højskolens Foredragsservice.

Det bør ligeledes nævnes, at Højskolen paatænker at arrangere Foredragskursus i Hovedstaden for ferierende Provinsboer samt »Otte Dage paa Højskole« i Provinsen.

Aabningsmødet

Paa næste Side findes Programmet for det store Aabningsmøde. Det bør understreges, at dette henvender sig til alle Katoliker, ikke blot til dem,

der ser sig i Stand til at deltage i en eller flere af Foredragsrækkerne. Højskole, Pauluskreds og Ugeblad arbejder i Fællesskab, hver paa sin Maade, i den samme katolske Oplysnings Tjeneste og fortjener i lige Grad alle Katolikers Interesse og virksomme Støtte. Det er ogsaa naturligt, om man slaar Følge med et Par ikke-katolske Venner. Den københavnske Dagspresse, som med stor Velvilje

har bragt Notitser om Højskolen, vil blive indbudt.

Højskolen beder os ogsaa meddele, at Programmet vil blive omdelt ved alle københavnske Kirker denne Søndag, ligesom en Plakat vil findes opslaaet rundt om i Byen. Det vil altsammen minde om, at man gerne nu med det samme skal melde sin Deltagelse i det eller de Kursus, der har ens særlige Interesse.

Pastor Bernhard Jensen død

Ved Redaktionens Slutning indløb det smertefulde Budskab om Pastor Bernhard Jensens pludselige Død under tragiske Omstændigheder. Saa tilbagetrækken og beskeden hans Livsførelse end var, forstod Katoliker i hele Landet, at han var en af de bærende Kræfter indenfor det katolske Liv herhjemme. Da han i 1916 som fireogtyve-aarig vendte hjem til København efter fuldendte Studier, blev han med Rette mødt med store Forventninger. Hans historiske Interesse og rolige, videnskabelige Dømmekraft gav Haab om, at han ved Siden af Præstegerningen kunde tage et Universitetsarbejde op. Indenfor den katolske Studenterforening kom han hurtigt til at indtage en førende Stilling. Men snart blev der lagt for meget Beslag paa hans Arbejdskraft, til at Universitetsvejen længere var farbar for ham. Ved Kollegiets Nedlæggelse og cand. mag. Niels Hansens Bortrejse maatte baade Ugebladets Redaktørstol og Højskolens Ledersæde besættes, og til begge Gerninger blev Pastor Jensen valgt. Højskolen ledede han, indtil den midlertidigt maatte nedlægges paa Grund af Tidens Foredragstræthed, og som Ugebladets Redaktør fortsatte han det taalmodige Arbejde Uge for Uge uden Afbrydelse igennem ti Aar.

Ugebladet var i Pastor Jensens Tid ikke »morsomt«, sagde nogle. Det laa heller ikke for ham at samle en flittigt skrivende Stab af Medarbejdere. Men hvad han selv skrev, var altid værd at læse, velgennemtænkt, paalideligt, urbant og opbygget paa omfattende Viden. Der var desuden hyppigt en egen stilfærdig Varme i hans Artikler, som ogsaa tit greb Tilhørerne under hans Prædikestol. Kendte de ham fra Dagliglivet, hvor han med sin Tilbageholdenhed savnede Evnen til at skaffe sig de mange Venner (men de faa kom ham til Gengæld meget nær), virkede det særligt stærkt i hans Prædikens enkle kristne Forkyndelse at mærke et sandt Præstehjertes stærke Slag, maaske netop saa hørligt, fordi han ikke brugte de store Ord.

Under Redaktørtiden blev han i 1926 udnævnt til Sognepræst ved Rosenkranskirken. Han naaede næppe her fuldt ud, hvad han havde ønsket, fordi det øvrige Arbejde og alvorlig Sygdom lagde Hindringer i Vejen. Kirkelige Møder og hele Foreningslivet laa heller ikke for ham, men han forstod Betydningen deraf og gav det gerne i Hænderne paa dem, han havde Tillid til, mens han fulgte Arbejdet med Opmærksomhed og sine faa Ords Tilskyndelser.

Fortattes Side 591

Katolsk Højskole

Højskolens Leder, Pastor Knud Ballin.

Foredragsholderne fortæller selv

Pater *Stephan Wevers*, der skal holde en Række Bibelforelæsninger Onsdag Eftermiddag, siger følgende:

— I vort Kursus agter jeg at klargøre, hvordan vor Bibelæsning kan blive mere spændende og mere opbyggelig. Der har staaet et mægtigt Røre om Biblen gennem de sidste 100 Aar. Dens Tekster er blevet gennempløjet og undersøgt kritisk. Bibellandet er blevet udforsket — helt ned i de præhistoriske Lag. Jeg vil i mit Kursus komme ind paa alle disse Forhold: geografiske, politiske, kulturelle og religiøse, baade i det nye og det gamle Testamente.

Pater *Coenen*, Rektor i Stenogade, forklarer nærmere, hvad der skal forstås ved Titlen »Kristushaabet i den gamle Pagt«.

— Det er det gamle Testaments Aabenbaring om Kristi Person og Forløsergerning, og

jeg vil gennemgaa samtlige messianske Tekster: Forjættelsen i Paradis, Patriarkerne, Moses, Kongerne (især David), Profeterne.

Til de to Kursus, »Markus-Evangeliet« og »Aabenbaringen« giver Pastor *Hubert Messerschmidt* følgende Kommentar:

— Jeg gaar ud fra den Kendsgerning, at Markus refererer Apostlen Peters Prædiken, og vil saa vise, at læser man Markus-Evangeliet ud fra den Forudsætning, faar vi ganske det samme Kristusbillede som i Apostlen *Pauli* Breve. Stilen er levende og oprindelig, netop fordi det er Apostlen Peters fyrige og begejstrede Beretning, der ligger til Grund. Om Markus-Evangeliets Indhold vil jeg sige, at det giver os Løven af Juda Stamme — Løven, der har sejret.

Min anden Serie bliver en Fortsættelse af D. K. K. F.s Kursus sidste Vinter, der hed »Naturlig og overnaturlig Guds-erkendelse, efter Vatikanerkon-

ciliets Lære«. I Aar bliver det Vatikanerkonciliet Lære om Aabenbaringen, og her vil det katolske og det protestantiske Aabenbaringsbegreb blive klarlagt, og jeg vil vise, hvad de to forskellige Begreber betyder for Opfattelsen af hele Kristendommen.

Højskolens Leder, Pastor *Knud Ballin*, siger følgende:

— De Foredrag, jeg vil holde om »Vor Tro«, bliver ganske populære. De vil baade kunne give Ikke-Katoliker Oplysning om Kirken og give Katoliker en Opfriskning af deres egne Kundskaber. Vi tager to Timer ad Gangen (saaledes at dette Kursus) bliver paa 20 Timer, fordelt paa 10 Aftener), og i den sidste af hver Dobbelttime bliver der Lysbilleder, Grammofonmusik, Oplæsning o. lign. til Indførelse i Kirkens Liv og Praksis.

Pater *Heinrich Roos* giver følgende korte Karakteristik af sit Kursus:

— Under Synspunktet Kristi Efterfølgelse gennemgaaes den katolske Moral, dens Idé, Begrundelse og Realisation.

Studieaftenerne i »Didaskaleion«, som Pastor *Peter Schind-*

Katolsk Højskoles AABNINGSMØDE

i Grundtvigs Hus

Søndag den 29. September Kl. 20

Program:

Højskolens Leder, Pastor **Knud Ballin** byder Velkommen

Fællessang: »Udsend Din Aand«.

Pastor **Hubert Messerschmidt**: »Universitet - Højskole - Folkeoplysning«.

Fællessang: »Hvad Solskin er for det sorte Muld«.

Pastor **Knud Ballin**: »Katolsk Højskoles første Semester«.

Hans Excellence, Biskop Th. Suhr
aabner Katolsk Højskole.

Fællessang: »Credo in Unum Deum«.

Højskolens Leder afslutter Aabningsmødet.

Fællessang: »Den signede Dag«.

Adgangskort 1 Kr., for Kursusdeltagere 0,75 Kr.

ler har afholdt de sidste Vintre, indgaar nu i Højskolen, og Emnerne vil i Efteraaret altsaa blive »Kirke og Sekter« og »Kirkekunst gennem Tiderne«. Pastor Schindler siger herom:

— Katoliker, og navnlig Konvertitter, hører ofte nævnt Navne som Metodister, Baptister, Adventister, Mormoner o. s. v. — uden altid at være klar over, i hvilken Henseende disse Samfund i Lære og Praksis afviger fra den oprindelige Kirke. For at bringe Oplysning herom er det, jeg afholder dette Kursus, som ikke blot vil meddele historiske Oplysninger om betræffende Sekts Stifter og Udvikling, men ogsaa prøve at eftervise, hvorledes saadanne vrang Idébygninger kan opstaa — og hvorledes de kan imødegaaes.

Til den anden Serie vil jeg gerne samle Mennesker med Interesse for Kirkens Kunst. Mange har sikkert hørt Tale om Katakomber, Mosaikker, Relieffer og Fresker eller om Basilikaer, romanske, gotiske og Renæssance-Kirker, om Barokkens religiøse Kunst og vel ogsaa en Smule om de Forsøg, der siden Beuron er gjort paa en Fornyelse af den kirkelige Kunst. Denne Undervisning i Kirkekunstens Oprindelse og Udvikling vil ikke komme til at virke anstrengende, da der vil blive lagt stor Vægt paa Billedmaterialet (Lysbilleder), men derimod ikke paa at bibringe en rent teknisk Viden.

Undervisningen i Latin er overtaget af Pater *Wolfisberg*, som meddeler følgende:

— Først vil vi gennemgaa den latinske Formlære, som illustreres og indøves med Tekster fra Messebog og andre liturgiske Bøger. En saadan Indøvelse kræver ganske vist noget Hjemmearbejde, men skulde til Gengæld give Deltagerne (ikke flere end 15—20) Sikkerhed nok til selv at læse videre eller slutte sig til et Kursus for Viderekomne, der saa gennemgaa enkelte af Messens Tekster i Sammenhæng. Der skal ikke anskaffes Lærebøger, de nødvendige Hjælpemidler bliver til under selve Kursuset. Messebogen er

ikke nødvendig i Begyndelsen.

Den katolske Fællessang, som skal understrege Højskolens særlige Karakter og ryste os sammen, har Koncertsangerinden, Kommunalærerinde *Edith Petersen* overtaget Ledelsen af, og hun siger herom:

— Hvor selvfølgelig at tælle Sangen med blandt Højskolens Fag! Intet formaar som Sang at forene og skabe Glæde. Sjælen

har heri et naturligt Middel til at udtrykke, hvad der bor i den. Vi vil i Vinter forsøge at synge for Samfølelsens og Glædens Skyld, men først, sidst og mest — for at ære Gud. Lad os prøve paa at gøre det paa den for Gud mest værdige Maade. Kom alle, der har Lyst til at synge. Tag med, hvad De har af Sangbøger. Iøvrigt vil Nodeblade blive uddelt.

Oversøiske Engle

En Fantasi i to Afsnit

Over en Kanal. To smaa Engle er paa Ferie, men har alligevel faaet et Budskab betroet. Det fornøjer dem, for som Regel passer de kun hver sin Klokke i to bittesmaa Landsbykirker, og Klokkens Budskab ændres aldrig og er det samme for alle. Men i Dag har de et særligt Budskab til en bestemt dødelig, og de føler sig næsten forfremmet til Værneengle... Det er lidt vanskeligt at beskrive en Rejse, der foretages af smaa Skabninger, som kun er Aand og ikke andet; men eftersom de udøver en Virkning paa os dødelige, kan der vel siges noget om dem fra den dødelige Side. I et givet Øjeblik forstaar de altsaa, at de er, hvad vi vilde kalde »over« et bestemt »Sted«.

FØRSTE: Havet er helt brudt i smaa Stykker. Og det dér er en By. Nu er vi der sikkert.

ANDEN: Ja, men se, hvor Havet har lagt alt sit grønne, gyldne og graa og selve sine Drømme i Husenes Tage! Kan alle de Spir være Kirker? (*Lidt nervøs*) Der er et af dem med fire Drager, der snor sig helt op ad det!

FØRSTE: Det kan ikke betyde vores Slange... (*Men hans Aand gyser, og en Bølge løber hen over Vandet*).

ANDEN: Paa et af dem drejer der sig en Trappe op paa Ydersiden! Mon de tror, de kan klatre op til Himlen paa den Maade?

FØRSTE: Man kan aldrig vide, hvad det næste er, de dødelige finder paa! (*Men nu er de naaet indenfor den Kraft-Kreds, der udstømmer fra St. Ansgars Kirke, og som Fugle, der finder hjem, er de straks i deres Rede*).

FØRSTE og ANDEN: Altaria tua, Domine! (*Et Øjeblik lykkelig Tilbedelse*).

FØRSTE: Vi burde hilse paa den Engel, der har Kirken her i Varetægt. (*Denne Engel gør sig øjeblikkelig nærværende*).

FØRSTE: Fred være med dig! Vi er Klokke-Engle fra den anden Side af Havet. Vi er paa Ferie, men vores Ærkeengel gav os et Budskab til en dødelig her.

TREDIE: Velkommen til St. Ansgar. Vi — jae — vi har jo ikke nogen Klokke her... Men det er en meget vigtig Kirke. Jeg har stort Ansvar. Og jeg har faaet endnu mere. Der er kommet en Biskop for at bo her.

ANDEN: Aha! En Engel til at holde dig med Selskab!

TREDIE (*lidt forskrækket*): Ja, vi har naturligvis den største Agtelse for ham. Men ligefrem en Engel? Aa, naah, nu forstaar jeg. Du hentyder til den Pjece, hvori Apostlen Johannes vilde aabenbare nogle af de guddommelige Mysterier for Folket? Og du mener, at »Kirkernes Engle« er deres Biskopper? Ja, maaske. Forresten skrev en dødelig fra jeres Ø for nylig en Artikel om Apokalypsen i et Ugeblad her,

saa han tror formodentlig, at han ved alt muligt om os Engle. De dødelige er meget naive... I kan jo spørge ham om hans Mening.

FØRSTE: Maaske det er ham, vi har Budskab til.

TREDIE: Saa finder I ham antagelig ved en anden Kirke. (*Han tænker paa et fjernere Kirketaarn*). Og nu maa I undskyldte mig, jeg har Masser at bestille. (*Han gaar for at se til Sakristanen*).

ANDEN: Hvis ikke det var, at alle Engle er rare, vilde jeg sige, at han her ikke var fuldt saa rar som nogle andre! Maaske han ogsaa trænger til Ferie... (*De faar Bevidsthed om de dødelige paa Gaderne mellem de to Kirker*). Er disse dødelige her en anden Slags end dem hjemme hos os? Det maa være meget generende for dem at være saa forskellige fra hinanden!

FØRSTE: Ikke saa galt, som hvis hver af dem var en hel »Art« for sig — ligesom du og jeg.

ANDEN: Er vi det?

FØRSTE: Det siger nogle af de dødelige. Vi kommer nu da i hvert Fald godt nok ud af det med hinanden. Men det er sikkert nok meget nemmere at passe en Kirkeklokke end at passe en dødelig. Jeg forstaar, at de dødelige allesammen hører til samme Art, men er delt i forskellige »Nationer« og »Racer«. Det her er den danske Nation, som hører til den skandinaviske Race.

ANDEN: Og jeg synes de ser meget flinke ud. Fra Angelico malede os med netop den Haarfarve... Daggrø og Dug paa Kaprifolier.

FØRSTE: Bevares vel! Jeg anede ikke, at du var en kunstnerisk Engel. Jeg vil simpelthen kalde det honningfarvet. Men hvad angaar Fra Angelico, burde han med det Navn have kendt saa meget til os, at han ikke malede os med Krøller, som vi aldrig kunde have faaet uden at gaa til Frisøren.

ANDEN: Det ved jeg nu ikke! Disse dødelige har ikke Skæg, og det har vi heller ikke. Men de er nødt til at barbære sig, og vi

er det ikke. Saa hvorfor kunde vi ikke have Krøller uden at blive friseret?

FØRSTE: Jeg synes ikke, det er logisk.

ANDEN: Og jeg er ligeglad. Men har du ikke læst det smukke Digt der siger: »St. Peters Stol med Ret og Skel — kun raget Præst vedkendes vil — men iblandt Engle, mærk dig vel — Barberkniv hører ikke til«.

FØRSTE: Jeg tror aldeles ikke, at der er saadan et Digt. Jeg tror, du selv har lavet det i dette Øjeblik. Og i hvert Fald er du ved at blive alt for kaad. Se hvor alvorlige alle disse gode dødelige er...

ANDEN: Aa, de dirrer ved Mundvigene — ikke spotsk, for de blinker ogsaa med Øjnene. Maaske det er Havet, der gør det...

FØRSTE: Du snakker alt for meget. Og nu er vi her. (*De føler sig hjemme igen og tilbeder*). Der er et Kirketaarn, saa maa der vel ogsaa være Klokker og en Klokke-Engel. (*Ganske rigtigt viser der sig en meget større Engel*).

FJERDE: Velkommen! Det blev fortalt mig, at I kom. Men den Ven, I har et Budskab til, er borte lige nu; han er i Roskilde. Aa, undskyld et Øjeblik — jeg maa passe mine Klokker. Jeg har adskillige. (*Klokkerne lader sig pludseligt høre med stærk Klang*).

ANDEN: Aa, nej dog! Du maa bestemt have mange Budskaber at udsende, og der er ingen, som kan lade være at høre dem. Men tror du, at de dødelige kan skelne dem fra hinanden?

FJERDE: Jeg har ikke mange Budskaber, men jeg har rigtig nok eet, som jeg gerne vil sende meget kraftigt ud blandt de dødelige. I kunde maaske bringe det til jeres Vens Værneengel, naar I træffer ham. (*Dette er venligt gjort af fjerde Engel, for han kunde naturligvis ganske let tænke Budskabet over til sin Medengel, hvis han vilde. Men han ved, at de to smaa Engle vil være saa glade for at faa endnu et Budskab betroet*).

FØRSTE: Hvad er det for et?

FJERDE: Mind ham om den

gamle Romer, om hvem de sagde: »Non multum refert hic quid velit; sed quidquid vult, valde vult?«. »Det betyder ikke meget, hvad denne Mand ønsker; men det han ønsker, ønsker han meget stærkt«.

ANDEN (*ydmygt*): Hvor godt du dog taler Latin!

FØRSTE: Aa, bryd dig endelig ikke om ham. Han er uforskammet for ti.

FJERDE: Han mener vel, at jeg ikke behøvede at oversætte det! Aa ja, nu til Dags er det altid en Glæde at træffe nogen, som forstaar Latin. Men husk nu den Sætning! Der er saa mange, som har de rigtige Idéer, men bekymrer de sig om dem? De siger »jeg tror« — men er de overbevist — overbevist om, at deres Tro er det kosteligste af alt, og ønsker de at gøre alle delagtig i den? De siger »jeg elsker« — men elsker de af al deres Styrke? Har de forandret »jeg begærer« til et tamt »jeg har det rigtigt godt«? Er Livet en Pude eller en Spore for dem? Det eneste de ikke kunde gøre med en Spore er at sætte sig mageligt paa den! Lad dem sparke deres Lænestole omkuld! Over Plankeværket med Puderne! Lad dem være dynamiske Mænd! Vulkanske Mænd! Og nu afsted med jer. Oust! Filez vite!

(*Klokkerne lyder igen i al deres Vælde. De to Engle holder det, der vilde have været deres Hænder, op for det, der vilde have været deres Ører, hvis de havde haft nogen af Delene. De afsender sig selv saa hurtigt imod Roskilde, at de slet ikke bemærker det mellemliggende Landskab. Alligevel faar deres begejstrede Glæde alle Marker og Træer til at suse, skønt der inden Vind rører sig. De befinder sig nu i Nærvarrelse af to andre Engle, som de straks erkender som Værneengle*).

FEMTE: Kære unge Væsner! I er ventet — og meget velkomne (*men alligevel kan han ikke byde dem en Stol*). Men — saa pludseligt I kommer. Hvis vi havde Lunger, vilde vi have tabt Vejret.

FØRSTE og ANDEN: Goddag. Vi er saa ivrige, skal jeg sige

dig! Vi skal være dynamiske! vulkanske! Vi ønsker at overbringe dig nogle Budskaber — og hvad vi ønsker, ønsker vi meget stærkt!

FEMTE: Ja, jeg forstaar! Men bliv nu lidt roligere! Alt til sin Tid og i rette Orden. For det første er jeg altsaa denne Kirkes Værneengel. Og lad mig præsentere jer for jeres Vens Værneengel. (*De tænker allesammen venlige Tanker ind i hinandens Aand*).

ANDEN (*er ikke til at holde i Ro*): Ja, men hvor er vores Ven, som han værner? Vi har et Budskab...

FEMTE: Ikke saa ophidset. Jeres Ven har det godt og beder sine Bønner i Kirken, hvor I, mine unge Herrer, endnu ikke har været, hvis jeg maa have Lov til at nævne det...

(*Vi er bange for, at de to smaa Engle endnu er alt for ivrige til at foretage deres Tilbedelse saa ophøjet roligt, som det sømmer sig. Men lidt efter lidt (som vi vilde sige det) gør Kirkens mystiske Indflydelse sig gældende i deres Aand. Det er en solidt bygget Kirke med Piller af Sten og Murværk, der bærer de runde Buer, og Alteret er en vældig Granitblok. Hele Kirken og dens mange specielle Engle giver selve Stenene Sjæl*).

GRUNDMURENS, MURENES OG DØRENES ENGLE: Fundamenta eius in montibus sanctis ... Guds grundfæstede Borg er paa de hellige Høje; Herren elsker Sions Porte! Aa Herre, lad din hellige Stads Mure være stærke!

PILLERNES ENGLE: Herre, forund dine Troende, at de maa sejre, og gør du dem til Søjler i Guds Hus, at de ikke mere maa forlade det, men beskriv dem uudsletteligt med vor Guds Navn og din hellige Stads Navn — dit Nye Jerusalem — og dit eget Nye Navn.

ANDEN: Hvad kan hans nye Navn dog være? Han har da allerede det Navn, som er over alle Navne og hvortil intet kan føjes?

FØRSTE: Han mener det nye Navn, som Kristus altid opnaar, naar blot een Sjæl indlemmes i hans mystiske Legeme og saa-

ledes føjer noget til selve hans Liv og faar ham til at vinde frem mod »Modenhedens Fylde«.

TAARNETS ENGEL: Herre, vær os et stærkt Taarn! Fred være indenfor dine Mure, og alt godt forundes dine Taarne!

ENGLENE OMKRING KRU-CIFIKSET *synger Langfredadens Paradoks*: Sanctus Fortis! Sanctus Immortalis! O Hellig og Stærk! O Hellig og Udødelig!

(*Men fra Tabernakel og Alter gaar Styrken selv frem — en saa vældig Kraft, at det er, som skulde selve Murene rokkes —*

de bliver tynde og gennemsigtige: Guds Kraft strømmer ud i hele Verden. De to besøgende Engle er nu stærkt grebet af Ærefrygt, men ogsaa meget beslutsomme; de gaar hen for at hviske deres Budskab til dets Modtager).

ALLE ENGLE: Sursum Corda! Habemus ad Dominum!

ALLE GUDS TJENERE: Ad te, fortitudo mea! For dig, Herre, vil jeg bevare min Styrke. For dig vil jeg gøre store Ting!

C. C. Martindale S. J.

(Andet og sidste Afsnit næste Uge).

Modsetninger, der mødtes

af Pierre l'Ermite

Jeg skriver jo en forfærdelig Masse; og somme Tider spørger Folk mig, hvor jeg dog finder Stof til alle mine Artikler.

Hertil er der kun at sige, at hvis man lader være med at lukke sine Øjne og Øren — bliver Artiklerne ved med at myldre frem.

Naar jeg nu begynder paa dette lille Stykke, hører jeg stadig deres Skridt, som inspirerede mig til det; og jeg forsikrer, at jeg ikke har opfundet noget af det, som staar deri.

Det var i Forgaars, i Kontoret ved Sakristiet.

Blandt dem, som ventede paa at komme til, var en høj ung Pige, ganske køn, med et haardt Blik, meget elegant — — lille smart Hat o. s. v.

Da hun kom ind, satte hun sig ned, før jeg havde opfordret hende dertil, lagde Benene over Kors og begyndte:

»Jeg har opsøgt Dem efter nogle gode Venners Raad. Sagen er, at jeg staar i Begreb med at gifte mig. Den unge Mand er helt og holdent, som jeg ønsker mig, min Mand skal være, og han er tilmed ret velhavende. Den eneste Mangel ved ham er — at han er religiøs.«

Jeg lyttede uden at sige noget — greb blot Blyanten og noterede ned, hvad hun sagde.

»Han er altsaa religiøs. Det generer mig, fordi det er saa taabeligt at være religiøs nutildags. Jeg selv er ikke døbt, og jeg havde foretrukket et rent borgerligt Bryllup. Men der er ikke noget at stille op; min Forlovede tager mest Hensyn til, hvad hans Forældre mener, og de har erklæret, at de ikke vil med til vort Bryllup, hvis det ikke finder Sted i Kirken.«

»Ja, det forstaar jeg,« indskød jeg.

»Dette betyder en Fare for mig, fordi det vil kunne faa min Forlovede til at springe fra, og han er som sagt ellers ganske efter mit Hoved. Bagefter kan jeg jo gøre, hvad jeg vil. Forstaar De?«

»Ja, jeg prøver paa det.«

»Naa, jeg er praktisk anlagt og har derfor besluttet hurtigst muligt at ekspedere alle de Formaliteter, som de gamle Oldtidsløvninger holder for saa nødvendige: Daab, Skriftemaal og Kommunion, — er det ikke saadan, det hedder?«

»Jo, der er noget, der hedder saadan.«

»Og nu har jeg opsøgt Dem, for at det kan blive arrangeret i Løbet af 0,5, — helst med det samme.«

Jeg betragtede hende et Øjeblik. Nej, hun spillede vist ikke

Komedie — hun sagde, hvad hun tænkte, og som hun tænkte det!

»De er blevet vist et forkert Sted hen, Frøken,« sagde jeg saa. »Det er en Kirke, og jeg forbereder til Sakramenterne, ikke til Formaliteter.«

»Hvad mener De med Sakramenterne?«

»Daaben, Skriftemaalet, den hellige Kommunion er Sakramenter. Dem kan man kun modtage efter en alvorlig Forberedelse og i Tro.«

»Næ, ved De nu hvad! Jeg er Akademiker!«

»Ja, det er jeg saamænd ogsaa.«

»Og jeg tror ikke paa noget.«

»Hvorfor vil De saa overhovedet indgaa et lovligt Ægteskab?«

»Hm. — Borgerligt Ægteskab er i alt Fald bedre end det andet.«

»Nej, hvis De ikke tror paa noget som helst, er der ikke noget, som hedder »hedre« eller »værre«. Saa er Ordene »godt« og »ondt« meningsløse; og naar man er som De, kan Ord alene ikke genere en.«

Der blev en kort Pause, hvori Pigebarnet aabnede og lukkede sin elegante lille Taske med smaa Smæld.

»Det kan der være noget om,« sagde hun endelig. »Bare disse taabelige Svigerforældre ikke var der, saa — — —«

»Ja, Deres Forhold til Deres Forlovedes Familie kan jeg jo ikke have noget som helst med at gøre. Men hvorfor kalder De dem taabelige?«

»Fordi man maa være uendelig smalsporet for at kunne holde fast ved den Slags Idioti. Og saadant noget propper man Børns Hjerne fuld af! Hvis jeg faar et Barn, forlanger jeg, at han venter med at vælge sin Religion, til han er tyve Aar, — hvis han saa har Brug for en!«

»— og venter til han er tyve Aar med at vælge sit Fædreland, sit Sprog, sin Barnepige, sin Læge, finde den Kost, der er sund for hans Mave — —! Tyve Aar! Den Alder, da man er i fuld Gang med sin Uddannelse

— — med sin Militærtjeneste — maaske kæmper for Fædrelandet — —«

»Naa, men det kan jo ikke nytte at snakke mere om det. Hvad mener De saa om det, jeg begyndte med at sige?«

»Jeg mener, at den unge Mand, som De truer med at gifte Dem med, fortjener den dybeste Medlidenhed.«

»Medlidenhed?«

»Hvilken Ulykke for en Mand at faa en Kvinde som Dem ind i sit Liv!«

»Jeg er aldeles ikke noget ualmindeligt; der er mange, der tænker som jeg.«

»Jeg haaber alligevel, at det ikke passer.«

Hun rakte mig Haanden:

»Man maa have Respekt for Dem! De har et Standpunkt!«

»Alt for stor en Ære, Frøken.«

Da hun gik ud af Døren, gjorde en Gruppe unge Mænd ærbødigt Plads for hendes ranke, elegante Skikkelse.

Saa kom de ind og blev staaende foran mig med Hatten i Haanden.

»Hvad ønsker De?« spurgte jeg.

De saa paa hinanden, lidt genert. Omsider tog en af dem sig sammen og sagde, ganske rød i Hovedet:

»Hr. Pastor — vi er Repræsentanter for de store Lærestalter: Universitetet, Polyteknisk Lærestalt, Landbohøjskolen, Land- og Søofficersskolen — — Vi gør os Umage for at være gode Katoliker og beskæftiger os en Del med socialt Arbejde, særlig med Vincentskonferencernes — —«

»Det ved jeg — jeg har set Dem flere Steder.«

»Nu har Pastor Gillet lovet at prædike for os en Dag, og der vil blive samlet ind til vort Arbejde. Vi kommer derfor for at bede Dem, om vi maa laane Deres Kirke næste Søndag Klokken tre? Det vil være os en stor Glæde, hvis det kan lade sig gøre.«

Jeg raadspurgte min Notesbog. Der var ikke noget i Vejen for at opfylde deres Ønske. Og

Rom og Verden

Den hidtidige portugisiske Undervisningsminister, Professor Pacheco, er blevet udnævnt til Republikken Portugals Repræsentant ved den hellige Stol. Professoren, der er en af Portugals mest fremragende Videnskabsmænd, repræsenterede allerede sit Land ved Pius XII's Kroning. — Kardinalstatssekretær Maglione har begivet sig paa et kort Ferieophold — det første efter hans Udnævnelse — til Montecatini.

*

Den spanske Marineminister har overbragt en pragtfuld Votivlampe til Mariakirken i Panjon, en Gave fra General Franco til Erindring om de Marinere, der faldt for Fædrelandet i den spanske Frihedskrig. Forud for Højtideligheden celebrerede Ærkebiskoppen af Valladolid en Festgudstjeneste, hvorpaa Admiral Moreno oplæste General Francos Stiftelsesbrev samt Marinens Indvielsesbøn til Gudsmoder. — Et spansk Regeringsdekret fastlægger officielt de Festsdage, der fremtidig skal fejres, saavel kirkelige som borgerlige. Blandt disse er ogsaa Skærtorsdag, der fra gammel Tid altid er blevet fejret med stor Højtidelighed i Spanien, Marias ubesmittede Undfangelses Fest samt den hellige Jakobs, Spaniens Skytshelgens Fest.

da jeg sagde ja, straaledede over hele Ansigtet.

Saadan var de to Modsætninger, der mødtes i mit Kontor i Forgaars, og som blev til denne Artikel. Jeg har bare fortalt, hvad der skete; jeg drager slet ingen Slutninger — siger ikke: De unge Mænd bliver bedre og bedre, og de unge Pigers Mentalitet virker yderst foruroligende, — jeg nøjes blot med at konstatere, hvad jeg oplevede.

NYB

Byen midt i S

▲ Paa Bakketoppen knejser vor Frue Kirke.

*Paa Vejen gennem
vort Fædreland besøger
vi Mariasøstrene paa
»Stella Maris«*

▲ Efter Søndagsmessen.

← Interiør fra Vor Frue Kirke. ▲ »Stella Maris».

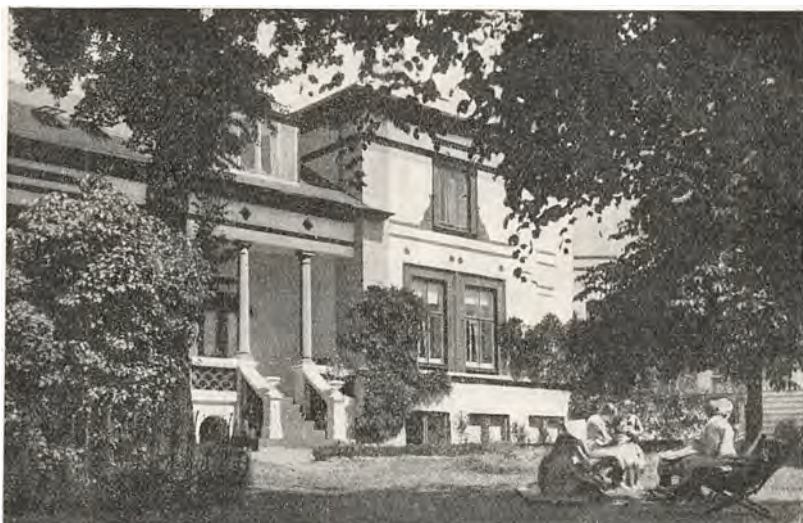

Nyborg, Danehoffernes By og Danmarks gamle Hovedstad, er for de fleste af os blot en Station paa Vejen. Ethvert Barn kender Navnet paa det Sted, hvor Færgerne lægger til efter Overfarten fra Sjælland, men de færreste af os tænker vel imidlertid, naar vi passerer Nyborg, paa, at her ligger haandgribeligt et stort Stykke af vort Fædrelands Historie. Selve Nyborg By er opstaaet omkring det gamle Slot, der rejstes i Midten af det tolvte Aarhundrede. Denne Nordens ældste Kongeborg har medoplevet Danmarks Historie. Her holdtes Daneofferne, og mange af de andre for vort Lands Historie saa betydningsfulde Rigsmøder, bl. a. Mødet i 1256, kendt fra Striden mellem Konge og Kirke, Mødet i 1282, hvor Erik Klipping udstedte Danmarks Magna Charta, og Mødet i 1386, hvor Dronning Margrethe overlod Sønderjylland til Gerhard V. Gang paa Gang har Nyborg været et Stridens Æble under haarde Kampe; saavel under Grevens Fejde som under Svenskekrigene har Byen været i Fjendehaand, og saa sent som i 1808 holdtes Fæstningen besat af Spaniolerne. Men Nyborg var et Stykke Danmark — det blev sig selv igen.

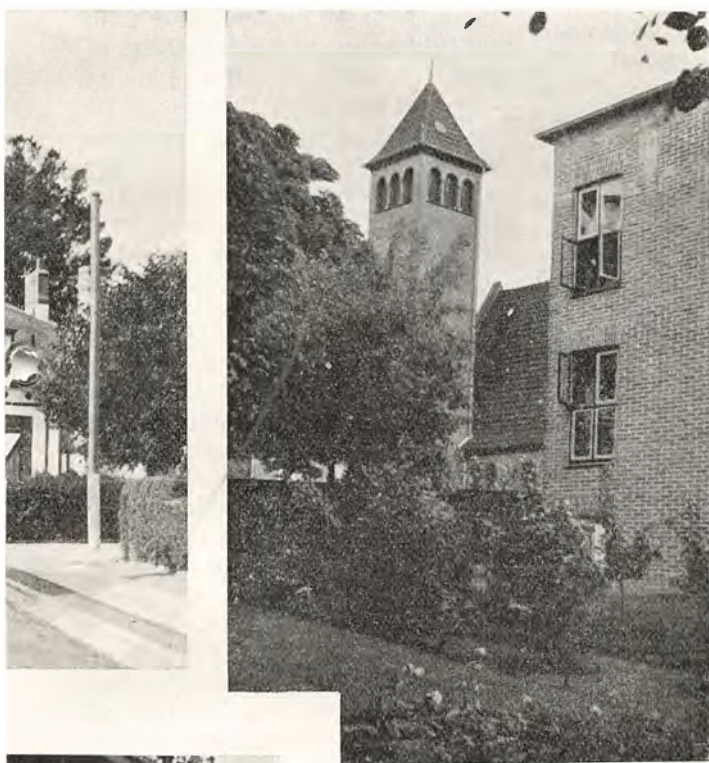

RG

nmærks Rige

▲ Parti fra den herlige Park bag „Stella Maris“.

Naar Færgerne nærmer sig Nyborg, øjner man allerede paa længere Afstand det irgrønne, slanke Spir fra Dronning Margrethes skønne Kirke, der knejser som et Vartegn over Byen og fortæller os om Middelalderens svundne Storhedstid. Ved Indløbet til Nyborg Fjord kan man imidlertid ogsaa se et andet Taarn: det lille røde Murstenstaarn paa Vor Frue Kirke, der rejstes i 1928. Paa dette Tidspunkt havde *Mariasøstrene* allerede boet i Nyborg i seksten Aar. Rekonvalescenthjemmet »Stella Maris« indviedes i April 1911, og siden da har *Mariasøstrene* virket i Nyborg. Indtil 1928 hørte Nyborg under Odense Sogn, og Gudstjenesten for de derboende Katoliker holdtes i Søstrenes Kapel i »Stella Maris«. Som Resultat af Søstrenes utrættelige og uselviske Virke rejstes saa i 1928 paa Bakken højt over Nyborg By den smukke Vor Frue Kirke, og i 1934 kunde man tage de nye, moderne Bygninger bag Kirken i Brug til Pensionat for ældre og til Skole, hvor en Skare muntre Børn faar deres katolske Opdragelse. Aar ud og Aar ind passer *Mariasøstrene* paa »Stella Maris« med samme Kærlighed og det samme elskelige Smil deres daglige Dont blandt Rekonvalescenterne og de gamle Mennesker, der er betroet til deres Omsorg. »Stella Maris« er et af de ydre Tegn, der har gavnet vor Kirke herhjemme mere, end mange maaske aner og skønner paa — Næstekærlighedens uvisnelige Blomst.

▲ Et Kig mellem Træerne.

➤ Den nye katolske Skole — en dejlig moderne Bygning.

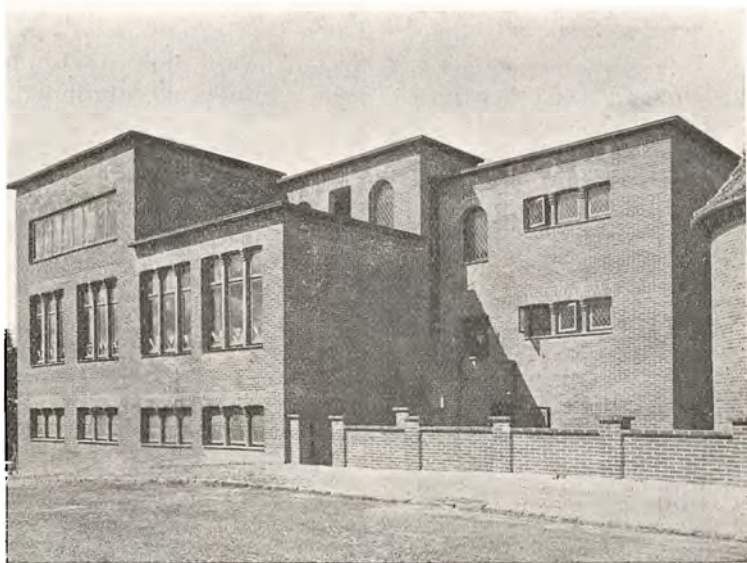
Tekst: E. B.

Fotos:

Jøbe (5)

Arkiv (3)

← En velfortjent lille Rekreation.

Dom og Endeligt

I Begyndelsen af Februar Maaned, efter en Ventetid paa tyve Dage, blev de Anklagede indkaldt for Appellationsretten. Buglio og Magalhães havde udarbejdet et Forsvarsskrift. Verbiest overrakte et andet i Schalls Navn. Alt var dog forgæves. Dommen blev stadfæstet. Den manglende nu kun Regentskabets Approbation. Denne Stadfæstelse udeblev imidlertid. Thi hvorledes skulde man bære sig ad med at begrundede, at den kristne Religion, der i sin Tid i høje Toner var blevet rost af Kejser Shun-chih, var statsfarlig? Paa alle Kirker var der ovenikøbet anbragt Tavler med den kejserlige Udtalelse. Laa det indenfor Mulighedernes Grænse at betegne Schall som Førræder, eftersom han kun paa kejserlig Befaling havde overtaget sit Embede og derhos ved alle vigtige Afgørelser i Missionssager først handlede, naar han havde faaet kejserlig »Placet«? Regentskabet kunde jo ikke, hvorledes de saa end drejede og vendte Sagen, indlade sig paa fuldstændig at underkende den første Mandshulers Regeringshandling. De maatte ogsaa tænke paa Konsekvenserne i Fremtiden. Med de to første Anklager var altsaa ikke noget at stille op. Der var derfor intet andet at gøre end paany at forsøge sig med Anklage Nr. 3, Beskyldningen for falsk astronomisk Lære.

Som sagt saa gjort; i Februar Maaned 1665 begyndte Processen paany. Trods Schalls og hans trofaste Stalbroder Verbiests overlegne Forsvar gennem en Skærsild af lige saa dumme som barnagtige Indvendinger og Beskyldninger i de ikke mindre end fyrretyve Dage, som den nye Sag varede, endte det hele mod al sund Fornuft med, at Adam Schall blev idømt kvalificeret Dødsstraf ved Sønderlemmelse i levende Tilstand.

Men nu indtraf der en dramatisk Vending, som sikkert ingen havde ventet. Den 16. April talte Himlen i et Sprog, der ikke kunde misforstås i det af Overtro struttende Rige. Efter at en Komet allerede tre Dage tidligere havde varslet Ulykke, blev Peking Kl. 11 om Formiddagen gennemrystet af et Jordskælv, just da Regentskabet stod i Begreb med at overrække Kejseren og dennes Bedstemoder Dødsdommen over Schall. Underjordisk Torden rullede. Jorden slog Revner, og Husene, Kejserspaladset indbefattet, styrtede tildels sammen. Paa hundrede Steder faldt Bymuren omkuld. Schalls Fængselscelle faldt fra hinanden, samtidig med at en Støvsky formørkede Solen. Folk styrtede rædselsslagne ud paa Gaderne. I Paladset var Forvirringen ubeskrivelig. Kejseren med Bedstemoder, Paladsdamer, Stormænd og Hofsnoge flygtede ud i det Frie og tog Ophold i Telte. Endnu tre Jordrystelser noteredes samme Dag. De efterfølgende tre Dage havde hver een.

For at forsonde Himlen blev der nu fra Regeringens Side indledet et Tilbagetog. Man veg imidlertid kun langsomt og forsigtigt for ikke at give sig for store Blottelser. Det gjaldt jo for Regentskabet og Domstolene om ikke at blamere sig alt for kraftigt over for Folket. Den 19. April forkyndtes efter kejserlig Befaling almindeligt Amnesti, der dog ikke gjaldt for »Hovedforbryderen« Schall. Den følgende Dag blev Buglio, Magalhães og Verbiest sat paa fri Fod. Schalls Straf blev omsat til en mildere Dødsmaade. Man tænkte endnu ikke paa at benaade ham.

Himlen maatte derfor igen til at yde sin Bistand. Den 29. April udbrød der en voldsom Ildebrand i de Rester af Kejsers-

paladset, der havde klaret Jordrystelserne. 40 Værelser blev Luernes Bytte. Det hjalp. Næste Dag blev Pater Schall benaadet og sat paa fri Fod.

Man maa dog ikke tro, at det nu var Slut med Fortrædelighederne — tværtimod. Gamle Yang og hans Bande var og blev uforsonlig. Allerede anden Pinsedag styrtede Voldsmænd hylende og skrigende ind i Kirken, hvor de nedrev Helgenbillederne. Den 6. og 8. Juni blev Æresindskrifterne i Kirken og paa dennes Portal fjernet. Marmortavlen med den Schall af den afdøde Kejser tildelte Hæderstitel »Læreren, der har udforsket Himmels Hemmeligheder«, slog man i Stykker og sendte Schall Stumperne, hvad der i Kina regnedes for en uhørt Fornærmelse.

Processen mod de andre i Kina værende Missionærer, der lidt efter var blevet bragt til Hovedstaden, gik imidlertid sin Gang. For ikke paany at udfordre de himmelske Kræfter mere end højst nødvendigt, nøjedes man med at dømme dem til at forlade Riget. Den 25. Marts 1666 ankom 21 udviste Jesuitter til Kanton. Kun Buglio, Verbiest, Magalhães og Schall fik Lov til fortsat at opholde sig i Peking — dog under stadig kultusministeriel Kontrol.

Paa Mariæ Himmelfarts Fest, den 15. August 1666, Kl. 4 om Eftermiddagen, drog, i en Alder af omtrent 75 Aar, Johann Adam Schall i sine Medbrøders og Husfællers Nærværelse, sit sidste Suk. Den 29. i samme Maaned, paa den kirkelige Mindedag for Johannes Døberens Halshuggelse, blev Adam Schall haaret til Graven. Over 500 Kristne udgjorde Følget. Han blev bisat som den første paa et ham af Kejser Shun-chih til Begravelsesplads skænket Grundstykke. Indtil Aar 1900 hvilede den store Missionær her i Fred. Den 17. Juni dette Aar hærgede Boxerne Kirkegaarden og udslettede sammen med alle de andre Grave ogsaa Johann Adam Schall von Bells.

Slut.

A. N.

Velsignelsen, som trodsede Arvesynd og Syndflod

Som vi nævnte sidste Uge har Ægteskabet hele Historien igennem været Genstand for offentlig Regulering. Vi skal nu gaa over til at betragte, hvorledes Kirken — som Forvalter af Sakramenterne, ved hvilke Forløsningens Frugter kommer Menneskesjælene til Gode — regulerer Katolikers Ægteskab; for dette Ægteskab er et Sakramente, og derfor har kun Kirken Myndighed til at lovgive for det.

Ægteskabets Sakramente (det hellige Tegn, der meddeler Naaden og symboliserer den mystiske Forening mellem Kristus og Kirken) er selve den Overenskomst, der indgaas mellem en døbt Mand og Kvinde. Sakramentet er ikke en Slags aandelig Prydelse eller ydre Medgift, der føjer sig til Overenskomsten som Følge af, at de paagældende Parter er døbte Mennesker. Det er selve Overenskomsten, der er et Sakramente, naar den sluttes mellem to døbte Mennesker, og derfor kan der mellem Katoliker heller ikke bestaa et Ægteskab, som ikke er et Sakramente. Mellem Katoliker kan den ægteskabelige Overenskomst ikke være virkelig og virksom uden samtidig at være et Sakramente. Overenskomsten er et Sakramente ved selve det Faktum, at den er en gyldig Overenskomst.

Derfor maa vi søge i den ægteskabelige Overenskomst for at finde Sakramentets ydre

Tegn — dets »Stof« og »Form« — thi det, der udgør Overenskomsten, udgør tillige Sakramentet. Nu er der i alle Overenskomster et dobbelt Element, nemlig et Tilbud og en Modtagelse. Det er Modtagelsen, der bringer Overenskomsten i Stand — med andre Ord er dennes *Form*, for det er Modtagelsen, som giver en speciel Bestemmelse eller Betydning til det, der uden Modtagelsen er blotte Ord. Tilbudet, som Modtagelsen saaledes former til Overenskomst, er *Stoffet*. Det Tilbud og den Modtagelse, som vi her taler om, faar Udtryk (og bliver et *ydre Tegn*) i de Ord med hvilke de paagældende i Vidners Nærværelse tager hinanden til Mand og Hustru. For saa vidt der i disse Ord udtrykkes en gensidig Overdragelse af Rettigheder over hinanden med ægteskabeligt Formaal, er disse Ord Sakramentets Stof. For saa vidt Ordene udtrykker gensidig Modtagelse af de overdragne Rettigheder, er de dets Form.

Der er ikke foreskrevet en bestemt Formel som Sakramentets ydre Tegn til universel Brug i hele Kirken. I det Ritual, vi bruger her i Danmark, spørger Præsten først hver af Parterne: »N. N., jeg spørger dig for den almægtige Gud: er det din velovervejede Hensigt og fric og faste Vilje at tage N. N., der staar her ved din Side, til Ægte efter Guds Lov og Forordninger

og at blive hos hende (ham) lige til din Død?» og de svarer begge »Ja«. Derpaa tager de begge hver for sig udtrykkeligt imod hinanden med denne Erklæring: »N. N., jeg tager dig til Ægte!«

Det fuldstændige Ceremoniel ved et katolsk Ægteskab omfatter ogsaa den hellige Messe. Hvad enten den Messe, der læses, er den, som er skrevet specielt »For Brud og Brudgom« og findes i Messebogen Side (111), eller det er Dagens Messe, indbefatter den altid en højtidelig Velsignelse af Bruden. Denne gives i Messens »Kanon« mellem Konsekrationen og Kommunionen. Kun ved to Lejligheder afbrydes Messen her i sine højtideligste Øjeblikke. Den ene Lejlighed er ved Indvielsen af de hellige Olier ved Biskoppens Højmesse Skærtorsdag, den anden er, naar den nygifte Kvinde skal velsignes under den Messe, der ledsager hendes Bryllup — Brudemessen. Efter »Pater Noster« gaar Brud og Brudgom frem for Alteret, og mens de knæler foran de nys konsekreerede hellige Offergaver, læser Præsten over dem en Paakaldelse og en Velsignelse af usædvanlig Skønhed. Intet andet Sted priser Kirken saa direkte og ligefrem saa uhæbet den store Gave, som dette Sakramente bringer med sig, »den eneste Velsignelse, som hverken Arvesyndens Straf eller Syndflodens Dom har udslettet«.

Det burde være en Selvfølge blandt Katoliker, at de bliver viet med Brudemesse og under Messen modtager den hellige Kommunion. Saaledes gør de nemlig alt, hvad de formaar for at udtrykke den nøje Forbin-

Fortsettes Side 589

Robinson, Andersen & Co. A/s
Hellerup

Export af friske og preserveerede Æg
Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter
28 Filialer over hele Landet

Liturgisk Kalender

15. S. *Marias syv Smerter* (1077); 2. Sæt Bønner: 18. Søndag e. Pinse (734), 3. Sæt Bønner (kun i st. Messer): St. Nicomedes (1077); sidste Evangl.: Søndagens (735).
16. M. † St. Cornelius og St. Cyprian (1078); 2. St. Euphemia, St. Lucia og St. Geminianus (1078), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om Fred.
17. Ti. St. Frans af Assisis Saarmærker (1079); 2. Om Fred.
18. O.* *Tamperdag* (717); 2. St. Josef af Cupertino (1080), 3. Om Fred. — *Eller*: St. Josef af Cupertino (1080); 2. Tamperdagen (717), 3. Om Fred; sidste Evangl.: Tamperdagens (720).
19. T. St. Januarius og Lidelsesfæller (1081); 2. Om Fred.
20. F.* *Tamperdag* (722); 2. St. Eustachius og Lidelsesfæller ([28]), 3. Vigilien ([2]), 4. Om Fred; sidste Evangl.: Vigiliens (1082). — *Eller*: Vigilien ([1]); 2. St. Eustachius og L. ([28]), 3. Tamperdagen (723), 4. Om Fred; sidste Evangl.: Tamperdagens (307). — *Eller*: St. Eustachius og L. ([27]); 2. Tamperdagen (723), 3. Vigilien ([2]), 4. Om Fred; sidste Evangl.: Tamperdagens (307).
21. L.* *St. Matthæus, Apostel og Evangelist* (1083); 2. *Tamperdagen* (725); sidste Evangl.: Tamperdagens (732).
22. S. 19. Søndag e. Pinse (737).

*) Faste- og Abstinensdag.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Menneskeracerne

Kaj Birket-Smith: »Vi Mennesker« (Chr. Erichsen).

Det er en overordentlig velskrevet »Moderne Antropologi for alle«, den kendte danske Etnograf her forelægger sine Læsere. Og han har Ret i, at Arbejdet trængte til at blive gjort. Vi savnede populære danske Fremstillinger af Videnskabens Arbejde med Raceproblemerne, som er os alle vedkommende i en Tid, hvor »Race« er blevet et af de mest misbrugte Ord.

Forfatteren deler sin Bog i fire Afsnit af ulige stor Værdi. I andet Afsnit, hvor han omtaler Raceforskningens Opstaaen, den biologiske Arveforskning og Afgrænsningen af Racebegrebet, samt i fjerde Afsnit, der behandler Nutidens Menneskeracer, er Fremstillingen baaret af en vaagen Kritik, som ikke tager den første den bedste Lighed for Bevis paa biologisk nært Familieskab, men hellere lader et Problem staa uløst end af-færdiger det med en hastig Gætning.

De to andre Afsnit derimod — om Menneskets Afstamning og om Fortidsmenneskene — virker derimod sært antikverede, som skrevne dengang man diskuterede Mosebøger contra Darwinisme. Det er ikke blot, at der findes Udfald mod »Middelalderens snæversynede og misforstaaede Opfattelse af Religionen« (Hvori mon den vide og velforstaaede Opfattelse bestaar? Antagelig i en radikal Reduktion af Religionens Sandhedsværdi), men det mærkes, at den gamle Strid stadig bringer sine Partigængere ud af Balance og her afstedkommer en alt for naiv Kritikløshed overfor det hypotetiske i den darwinistiske Udviklingslære. I og for sig er Forfatterens Konklusioner ikke mere vidtgaende, end at en Katolik kunde indrømme deres Rigtighed, hvis iøvrigt Bevisførelsen var tvingende. Men det er ikke Tilfældet, hvad den opmærksomme Læser allerede S. 12 er klar over, naar det doceres, at den »lærde Verden« straks var overbevist om Darwinismens Rigtighed, og at kun »Hoben« forlangte præsenteret »the missing link« — hvorved samme Hob aabenbart viste bedre Forstaaelse af videnskabelig Bevisførelse end de lærde.

Men som sagt er Afsnittene om selve Racebegrebet og om de nulevende Racer overordentlig interessante, og de bygger paa et indgaende Kendskab til etnografiske Forhold hele Kloden over. Et ypperligt Billedstof letter Tilegnelsen betydeligt, og man er Forfatteren oprigtig taknemmelig for, at han afstaar fra al løs Spekulation over

Racernes Psyke og indbyrdes Fortræffelighedsgrader. Ligesaa er han fri for Udviklingsfanatikernes Overdrivelse af Udviklingens Hast — man noterer f. Eks. med Glæde denne Udtalelse om de saakaldte Peking-Mennesker: De »har ikke alene haft et Sprog; de har ogsaa været i Besiddelse af en Kultur, i teknisk Henseende uendelig langt tilbage maalt med vor Maalestok, aandeligt maaske næppe stort mere barbarisk end den Civilisation, hvis Udslag vi er Vidne til i vor Tid.« H. D. T. K.

Leif Kayser's Opus 1

Den unge Komponist *Leif Kayser*, der er Organist ved Sct. Ansgars Kirke, har udsendt 6 smaa Improvisationer for Klaver paa Skandinavisk og Borups Musikforlag. Leif Kayser har i Sommer fuldført en større Orkester-Ouverture, som i næste Maaned kommer frem i Radioen.

Nye Bøger hos Busck:

Andr. Weissenbäck: Sacra Musica, et Leksikon over katolsk Kirkemusik, ordnet som det danske Panum-Leksikon.

Hans Eduard Hengstenberg: Christliche Askese.

*) *Anselm Stolz* O. S. B.: Theologie der Mystik.

J. Lortz: Die Reformation in Deutschland, 2. Bind.

*) *Kronseder*: Im Banne der Dreieinigkeith.

Parsch: Liturgiske Kalender. *Vesperbogen*, paa Latin og Tysk. De med *) mærkede Bøger har været anmeldt her i Bladet.

FILM

Det er lutter Gengangere, der præger denne Uges Filmsprogrammer (hvadenten det nu er for at forfølge Succes'erne eller af Mangel paa bedre Ting!) Dansk Film Revy (*Palladium*) har interessante Billeder fra Grundtvigskirkens Indvielse samt — Rugbrødets Fremstilling. *D. S. B. Kino* præsenterer bl. a. et Par virkelig gode Kulturfilm, af hvilke den ene giver en Række storslaaede Glimt fra Livet i Canadas vidtstrakte Skove. Og de ugentlige Reportagefilm, der vises overalt, illustrerer blot hvad man kan læse i Aviserne.

Hil dig, Maria!

Jesses Træ III

Englen fuldstændiggør Forkyndelsen om den store Arv, der vil tilfalde Barnet, med de Ord: »Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindeligt.« Hele Sankt Pauli Brev til Romerne med dets vidunderlige Belysning af Israels Forkastelse og sluttelige Udsoning burde drages til Nytte her. Vi har endnu ikke naaet til den Fylde, som er i Vente, naar Israel bliver omvendt til Kristus: »Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skal være uvidende om denne Hemmelighed; ellers kunde I indbilde jer selv, at I har Forstaaelse: Blindheden er kommet over en Del af Israel, indtil Hedningerne som Helhed er gaaet ind. Derefter vil hele Israel blive frelst, saadan som der staar skrevet: Befrieren kommer fra Sion og fordriver Ugudeligheden fra Jakob. Det er min Pagt med dem, naar jeg faar taget deres Synder bort« (Rom. 11,25—27). Jeg tror ikke, det er ubesindigt at sige, at Marias Rolle i det overnaturlige System først vil blive fuldt ud forstaaet af Menneskeslægten, naar den jødiske Race helt er blevet omvendt til Kristus og kommer til at anerkende hende som den enestaaende Davidsdatter, gennem hvem hele Ordningen af det overnaturlige System maatte gaa i Kraft af hendes guddommelige Moderskab.

For Mennesker af en vis Aandsretning har det altid været vanskeligt at se andet og mere i Maria end Moderen til den menneskelige Del af Kristus, at indrømme Maria mere end en blot og bar tjenende, formidlende Rolle, den Rolle at tilvejebringe *caro*, Kød, i det kristne Mysterium: *Verbum caro factum*, det kødblevne Ord. Den katolske Kirke derimod har aldrig betænkt sig paa at bevise, at Maria ifølge Naturen er den sande Moder til Kristi hele Person, Guds Moder.

Den store Forjættelses juridiske Overdragelse som Arv igennem Maria i Kraft af hendes fuldt ud virkelige Moderskab kan anføres som et Bevis paa den officielle katolske Tankegangs Nøjagtighed. Kun den, der helt og fuldt er en Person med personlig Ejendomsret, kan komme i Betragtning som Arving. Kristi fulde guddommelige Personlighed var saaledes Arving til Forjættelsen. Den Fader eller Moder, som giver Forjættelsen i Arv til den sidste Arving, er nødvendigvis denne Persons Ophav i fuld Betydning. Maria maatte altsaa være Ophav til Guds Søns hele og fulde Person, hvis Forjættelsens gamle Ordning skulde binde Abraham og Kristus med eet og samme reislige Baand af overnaturlig Forudbestemmelse.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Det er ganske vist —

II Absalon Trop og Flok holder Udstilling og Basar nu til Efteraaret. — Der har været skrevet derom adskillige Gange, men der har stadig været noget i Vejen, naar Dagen skulde fastlægges. Nu er Datoen imidlertid bestemt. Det bliver *Søndag den 13. Oktober* og *Mandag den 14. Oktober*, for Mandagens Vedkommende dog forudsat, at der ikke sker nogen Forandring m. H. t. Privatskolernes Efteraarsferie.

Basaren holdes paa Sct. Knuds Skole i Stenosgade, hvis Lokaler er stillet til vor Disposition, og det nærmere Program vil til sin Tid fremkomme her i Bladet.

Det synes maaske lidt hasarde-ret i disse »daarlige Tider« med Mørklægning, Penge- og Vareknaphed at binde an med en Basar og en Udstilling, men vi vover det. — Vort Ungdomsarbejde skal og maa ikke gaa i Stykker — det skal tværtimod hærdes i Vanskelighe-

derne, men alle bør slutte op om dette Arbejde. Vi selv tror bestemt paa at kunne faa Succes, men vi gør det i Tillid til, at alle Spejderarbejdets mange, gode Venner vil støtte os.

Vi beder derfor indtrængende Bladets Læsere og vore øvrige Venner om at række os en hjælpende Haand, først og fremmest ved at betænke os med Gaver (eller Tilsgagn om Gaver) til Salgsboderne og til Restaurationen. Henvendelse herom kan ske til Tropsraadets Medlemmer, Troppens Spejdere og Ulve, Tropskapellanen, Pater J. Bender, Stenosgade 4, Tlf. Vester 2628, samt til Troppens Fører, H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Tlf. Nora 1879 x. — Dernæst beder vi alle hjælpe os til at faa fuldt Hus. Kom selv og tag Familie, Venner og Bekendte med. Herom nærmere — men reserver allerede nu Dagen.
H. V. F.

Velsignelsen, som trodsede Arvesynd og Syndflod

fortsat fra Side 587

delse mellem deres nye Liv og Vor Herres Lidelse, hvorpaa al dets Værdi og al dets Fortjeneste beror. Dertil kommer et Punkt, hvis Betydning er stigende: den sande Betydning af det katolske Ægteskab — at det er en Ritus og et Liv, der fører Mennesket videre frem mod Forening med Gud — løber i saa Fald mindre Fare for at blive fordunklet af de verdslige Festligheder, der ledsager Ægteskabet som Familiebegivenhed.

Brudevelsignelsen (i eller udenfor Brudemessen) gives kun, naar baade Brud og Brudgom er Katoliker, og Messerbryllup kan ikke fejres i de »lukkede Tider«, d. v. s. i Advent- og Fastetiden.

Philip Hughes.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglede med den unge Aand
Leverandør til katolske Institutioner

Sommermarked paa »Sølyst«

Naar Kassen er tom.

Tidens Ugunst tillader ikke Maristbrødrene paa »Sølyst« at have Drengene boende gratis, og da nogle Færinger under de nuværende Forhold er afskaaret fra Hjemmet og saaledes ude af Stand til at betale for deres Ophold, besluttede Menigheden med Præsterne i Spidsen at afholde et Sommermarked i »Sølyst«s Park til Fordel for Brødrene og deres Elever.

Marked kontra Alsang.

Dagen blev fastlagt og publiceret længe i Forvejen, saa alle kunde indrette sig derefter — og man kunde daarligt have valgt en uheldigere Dag, den 1. September — den Dag, da hele Danmark skulde samles og synges med paa vore kønne Fædrelandssange.

Medlemmerne af Markedsudvalget blev lidt lange i Ansigterne, da de opdagede Fadæsen; men raske i Vendingen, som de er, lod de resolut fremstille nogle Alsangshæfter i Særtryk, saa kunde Markeds-gæsterne dog være med, selv om de kom til at danne en lille Gruppe for sig.

Hvor der er Hjerterum ...

Dagen oprandt; og Mgr. Olrik holdt en lille Indledningstale, der formede sig som en Tak til Brødrene for den Imødekommenhed, de altid har vist Menigheden; ikke blot ved Kristi-Legensprocessionerne, men tillige ved alle de Møder, de har aabnet deres Hjem for. Og ikke mindst Ungdommen havde Grund til at være taknemmelig, for at den om Sommeren kan afholde det ugentlige Møde i saa ideelle Omgivelser. — Her var nu en Lejlighed til at sige Tak og samtidig række Færdrengene en hjælpende Haand.

Lykkehjul, Æbleskiver o. s. v.

Og saa kørte Rouletten. Pastor Grobetz, der sammen med sine Hjælpere altid kun havde »de to sidste Nunre« tilbage, afslørede sig som en fortræffelig Udraaber. — Vent bare med Æbleskiverne, de bliver billige, naar de er kolde. Men selv om Lykkehjulet fik al den »Smørelse«, det kunde taale, kom Æbleskiverne dog ikke til at gro fast paa Panden. De forsvandt saa hurtigt, et Par af vore allerdygtigste »Æbleskivekoner« kunde faa dem færdige. Ogsaa Kaffen gik strygende, og Pølserne gjorde god Lykke; men Øllet var der ikke rigtig Aftræk paa, man havde ikke Tid, eller ogsaa var det for koldt.

Henne ved Fiskedammen vrimlede det med Lystfiskere i alle Aldre, lige til Dammen løb tør; og i Tomholæen fo'r Nitterne op af Tromlen, blot man lagde en 25 Øre i Kassen.

Musik skal der til.

Desuden var der forskellig musikalisk Underholdning. Sangkoret gjorde sit bedste for at overdøve Vindens Sus — og tabte, medens vore allerfineste Violin- og Harmonikavirtuoser udførte deres Numre med en Kraft, saa det skjalv i de fjerneststaaende Træer. Men ellers var Luftrummet overladt en Radiogrammofon til behagelig Forstyrrelse; og da Alsangen var begyndt at lyde ud over Landet, stillede man ind paa Fælledparken og kunde saaledes være med i begge Arrangementer.

Der var stor Travlhed over alt med at trække Penge ud af Folks Lommer, og saa godt lykkedes det, at man inden Kl. 18 kunde melde udsolgt Pladsen rundt.

Aarhus havde heller ikke denne

Gang svigtet sin Lillebror, men givet os al mulig Støtte ved at sende en talstærk Deputation.

Alsang og Afslutning.

Man samledes nu om Højtalerne og var med, da hele Landet gennem »Moders Navn er en himmelsk Lyd« aflagde sin Troskab til Danskheden og det danske Sprog.

Derefter var der Andagt i Kapellet med Bøn for Skolens fremtidige Virke.

Deltagerne havde haft en fornøjelig Dag, og Skolens Pengekasse er igen for en Tid kommet i Ligevægt.

O. P.

Et Par Billeder fra Stævnet er naaet forsinket frem, men følger næste Uge.

*

Bortlodningens Resultat:

Blaa Lodsedler: 77 Borddug, 200 Fotografiapparat, 196 Keramik-krukke, 152 50 Cerutter.

Røde Lodsedler: 15 1 Smykke, 60 Borddug, 151 Haandfileret Stores.

Da det ikke har været muligt for mig personligt at takke alle, der ved Gaver og Arbejde bidrog til, at Sommermarkedet paa »Sølyst« fik et saa smukt Resultat, beder jeg herved om at modtage Maristbrødrenes og min oprigtige Tak.

Fr. Grobetz, Præst.

En Tak

Det var herlige Dage, Exerçantinderne tilbragte i Roskilde, og vi føler Trang til at takke den højærværdige Sognepræst for det gode Arrangement, højærværdige Hr. Pater Rektor Coenen for de udmærkede Foredrag og Hospitals-søstrene for den særdeles gode Forplejning. At Takken først fremkommer nu skyldes en Misforstaaelse, men den er ikke derfor mindre velment. Dage af den Art glemmer man aldrig. Hjertelig Tak!

En Deltager af det første Hold.

Ordrup-Lyngby

Den nye Kirke i Lyngby

En paatænkt Basar er paa Grund af Tiderne opgivet, men saa afholdes der i Stedet for et Udsalg af de mange Ting, som Menighedernes Damer har forfærdiget i de sidste to Aar.

Udsalget finder Sted Søndagen den 29. September og den 6. Oktober i Præstegaarden ved Sct. Andreas Kirke i Ordrup, og det forventes, at mange af Københavnerne og selvfølgelig alle de to Menigheders Medlemmer aflægger et Besøg i Udsalget. Der findes rigeligt Udvalg og Priserne er overkommelige.

ARNOLD BUSCK INTERNATIONAL BOGHANDEL Dansk og udenlandsk katolsk Litteratur Specialkatalog udleveres Købmagergade 49 . Telefon Central 2453		Køb hos vore Annoncører
Glasmalerier til Kirker og Privathjem Johs. Weise Ordrupvej 145 . Tlf. Ordrup 905	ROBERT HANSEN J. Kl.s Kød, Flæsk og Paalæg Amagerbrogade 212 A . Amager 6390 Leverandør til de katolske Institutioner	
N. P. Rostrup Katolske Begravelser 30 Aars Erfaring Valkendorfs-gade 34-36 Tlf. 778 - 728	Billigste Priser Bedste Betingelser 2 Kr. om Ugen Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker, Halskæder, Forlovelsesringe, Radio etc. URIMPORTEN Griffenfeldts-gade 33 . Telf. Nora 5696	

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Nej, Sandra, nu vil jeg ikke græde mere.«

Han tørrede Taarerne bort og gik atter ind i Huset, og da han mødte Kadron, sagde han til hende:

»Jeg bliver her. Nu er Lapland blevet et fremmed Land.«

»Du skal ikke være bedrøvet, Jewan; Lapland kommer atter til at tilhøre os.«

»Jeg vil lære jeres Sprog.«

Jewan holdt helt op med at tale om Lapland, men derfor havde han dog ikke glemt det. Han greb med Begærlighed Aviserne og slugte alt, hvad der stod om Lapland, men hver Gang lagde han dem bedrøvet fra sig: der gik stadig intet Tog.

Sandra, som gerne vilde trøste sin Ven, sagde ofte til ham: »Kom, lad os gaa ud i Haven, der kan vi tale sammen om Lapland.« — Saa fandt de sig en Krog og satte sig ved Siden af hinanden og talte sammen om Midnatssolen, om Imandra, om den grønne Tundra og om de herlige Slædefarter.

*

Mekkail var vendt tilbage til Pullosersk og levede nu atter der, som om intet var hændt.

Larmen fra Murmanskbanen kunde ikke naa til Pullosersk og minde Lapperne om den Lidelse og Kval, de havde maattet taale under Bygningen af Banen. Men hverken Mekkail eller de andre kunde glemme hin Sommer og Vinter. Kun Halvdelen af deres Dyr havde de bragt med tilbage, de andre laa paa Bunden af Afgrunden ved Imandra. Men selv de Rener, som var i Live, bar Spor af den strenge Tid. Nogle havde knækket Gevirerne, andre haltede og atter andre døde af Sygdomme, som man ikke før havde kendt i Lapland. Men trods dette var alle lykkelige over atter at være fri. Mekkail opsøgte Mattesch og fortalte hende, at Broderen levede, og at Troldmanden havde bedraget gamle Waask.

»Hvor er Jewan? Kommer han hjem?« Mattesch blev meget forskrækket. Hvordan vilde det nu gaa med Renerne?

»Jewan er rejst til Rusland, men senere vil han rejse hjem igen.«

»Hører du det, Osska?«

»Jeg giver ham ikke Renerne tilbage, de tilhører mig. Gamle Waask har selv givet mig dem. Jeg har reddet dem fra at falde i Soldater-

nes Hænder, og vogter og passer dem.«

»Du behøver ikke at være bange, Osska, Jewan vil ikke tage Renerne fra dig.«

»Har han sagt det, Mekkail?«

»Ja, han har sagt: 'Osska maa beholde dem' — Jewan har jo ogsaa sine egne Rener.« *Fortsættes*

Katolske Pædagoger,

slut jer sammen! Hvorfor? Hvordan? Disse Spørgsmaal drøftes Fredag d. 4. Oktober Kl. 19,30 i Højskolens Sal, Boyesgade 8 A. Sig det videre — ikke alle holder Bladet. Vær med til Starten!

AARHUS SOGN

Aarhus By

I denne Tid holdes Messen paa *Hospitalet Kl. 6,30* baade Søn- og Hverdag. I Kirken er Gudstjenesten som sædvanlig, dog holdes Aftenandagten om Søndagen Kl. 17, om Hverdagen ligesom Kongregationsdagerne foreløbig Kl. 19,30.

Aarhus Opland

Søndag d. 29. Sept.: Gudstjeneste i *Ulstrup Kl. 10*. De øvrige Steder er der Gudstjeneste som sæd-

vanlig, altsaa i Hadsten d. 22. Sept., i Odder og Pindstrup d. 15. Sept., d. 6. Oktober o. s. v.

Sognepræst C. Benzon (Nørrebrogade 27 C, 2., Telf. Nora 3380) træffes alle Hverdage undtagen Tirsdag i sin private Bolig Kl. 9—10 og 17—18 og paa Kirkens Kontor (Opgang C, St.) Kl. 18—19 (Attester, Bestilling af Bryllup, Daab, Begravelser o. s. v.).

Pastor Bernhard Jensen død

(Fortsat fra Side 578)

Hans Forflyttelse til Fredericia i 1935 var ham til Glæde. Han vandt ogsaa her hurtigt Respekt for sin Redelighed, Særlighed og Trofasthed. Og samtidig vedblev han at være en forstaaende og ubestikkelig ærlig Vejleder for mange Præster og Lægfolk. Flere af dem, der stod ham nærmest, vil sikkert ogsaa her i Bladet minde om, hvad han har betydet, og slutte sig til det *Requiescat in Pace*, hvormed vi bøjer os ved hans Baare.

AABENRAA

A. C. Weide

Bageri og Conditori

Søndertorv 2 . Tlf. 125
Leverandør til *Sct. Ansgars Klinik*

Brødrene Jensens

**Byggeforretning
og Cementstøberi**

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab
Telefoner: 2006, 2007 og 2018

Træløst, Bygningsartikler, Støbegods
Leverandør til den nye kat. Kirke

HELSINGØR

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: **G. E. OLSEN - HELSINGØR**

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

KØGE

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres

Murermester v. de kat. Institutioner

Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

RANDERS

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester

W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne

Markedsgade 16, Telefon 1834

Leverandør til St. Josef Hospital

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kl.s Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

Køb hos vore Annoncører

Rekviem i Rosenkranskirken

Mandag d. 16. ds. Kl. 8 holdes i Rosenkranskirken højtideligt Rekviem for Kirkens tidligere Sognepræst, afdøde Pastor Bernhard Jensen.

Møder i København

Rosenkranskirken. Torsd. 19. Sept. (i denne Uge er det Fuldmaane) Kl. 19,30 (ikke Kl. 20) Møde for »Stella Matutina« i Institut Jeanne d'Arc.

Jesu Hjerte Kirke. Mand. 16. Sept. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation. Torsd. 19. Sept. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for Mændenes Kongregation.

Ordrup K. U. K. Vort næste Møde er et Kredsmøde. Som De maaske husker, har vi endnu tilbage at behandle Emnet: »Afladen«. Dette vil ske ved Indlederne Gerda Jensen og Frants Weber. Bagefter har vi saa den ekstraordinære Generalforsamling med Valg. Mød op saa talrigt som muligt, saa vi kan faa et godt og retfærdigt Valg. De 2 Min.: Ellis Tardini og Jan Flanndrup. Mødet finder Sted Tirsdag d. 17. Sept. Kl. 20 pr. hos Søstrene, Skovkrogen 19. — Sidst glemte de fleste Sangbøgerne; det maa ikke ske denne Gang! Sang knytter os nærmere til hinanden og udløser mange af de Følelser hos os, vi ikke kan finde Ord for. Derfor — syng med!

Katolsk Ungdoms Klub, Stenogode 4: Lørd. d. 14. Sept. Aabent

Hus fra Kl. 19,30 til 22,00. Søndag d. 15. Sept. Udflugt for København og Ordrup. Udflugtslederen siger: »Søndag d. 15. Sept. starter vi saa igen ud i det Grønne, jeg haaber denne Gang paa lidt bedre Tilslutning baade fra København og Ordrup. — Vi mødes til Messe i Lyngby Kl. 9 (ni), hvor samtlige Deltagere gaar til Kommunion; efter at have indtaget lidt Morgenmad starter vi Kl. 10,15 fra Lyngby Torv og Turen gaar da via Lyngby Mølle, Lundtofte, Ørholm, Geelskov, Ny Holte, Rudershøj ad Jagtvej gennem Rude Skov forbi Løgsø, hvor vi drejer af til Høje Sandbjerg. Frokosten indtager vi mellem 12—13 paa Sandbjerg Traktørsted; her kan forsinkede Deltagere støde til. Kl. ca. 15 fortsætter Turen over Gøngehuse, Nyvang, Trørød, Rundforbi, Raadvad, Erimitaggen, Femvejen, hvor vi Kl. ca. 19 tager Afsked.

Husk Humør, Sangbog, Madpakke til hele Dagen samt at møde op alle der kan.

Paa Gensyn Birger Hutter's. Lørdag d. 21. Sept. Kl. 20 pr. Faneindvielse i Jesu Hjerte Kirke. Bagefter Kredsmøder. Gennemgang af Pater Lutz' Bog »Jesus Kristus og hans Kirke«, Afsnit B, Side 50: Det mystiske Legeme og det synlige Samfund, Læreembedet, Dogmatisk Tro. Autoritet og Aand. Præsteskabet, Afladen. Indledere: Frk. Gisela Plank og Hr. Jørgen Barfred Petersen.

Senere Kaffeord. Causeri v. Nelly: »Hvorledes en Fane bliver til«. Alsang.

FREDERICIA

Chr. Hansen

anbefaler sig med alt i Kolonial, Tlf. 234
Leverandør til Sct. Joseph Hospital

Køb hos vore Annoncører

Mejeriet

„LILLEBÆLT“

Gothersgade 30, Tlf. 1017
Kun Kvalitetsprodukter
Leverandør til St. Josef Hospital

H. Olsen Holmelund A/S

Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170
Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde
Prima Kvaliteter
Promte og reel Betjening

Th. Rabens

Fredericia
Fedevarerforretning og Pølsefabrik
anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk
Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ
Leverandør til St. Josefs Hospital

EMIL JENSEN

Malermester

Gothersgade 51, Tlf. 251

Loehr's Kulimport A/S

TELEFON: 888

KUL, KOKS, CINDERS
OG BRIKETTER

Fredericia Mejeri

Gothersgade 14 . Tlf. 129
Leverandør til St. Josefs Hospital

V. Jørgensen

Fiskehandel

Jyllandsgade 20 . Tlf. 579
Leverandør til Menigheden

Kør med Westrings Eftfs.

Biler Telf. 383
883

Rasmus Nielsen

HILLERØD

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
Frederiksgade 8 . Telefon 370
Lev. til den katolske Menighed

Carl Christensen

Murermester

Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100
Lev. til den katolske Menighed

Alex Christensen

Aut. Installør

Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker
Exam. aut. Gas- og Vandmester

Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24
Lev. til den katolske Menighed

»Unio« afholder

Alsangsaften for
Københavns Katoliker

Lørdag den 5. Oktober

Nærmere Program i de
følgende Nr. af Bladet.

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

DANNEBROG

I min »Klostercelle« i Præsteseminariet i Paris havde jeg et lille Dannebrog flag staaende paa mit Bord. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke anede, hvad Fædrelandskærlighed var, før jeg havde levet i det fremmede Land og følte Savnet af alt, hvad der er dansk. Mine franske Lærere og Kammerater holdt jeg af; jeg havde her fundet et katolsk Hjemsted, som jeg ikke kunde finde det i Danmark. Men det hindrede mig ikke i at længes ubeskriveligt efter at gense mit Fædreland. Derfor stod Dannebrog paa mit Bord, og det fik Liv som aldrig før.

En af mine Kammerater fik en Dag Øje paa det lille rød-hvide Flag og erklærede straks, at det var et meget, meget smukt Flag. At det ikke var af lutter fransk Høflighed, han havde sagt dette, viste han, da han nogle Dage senere gav mig en elegant og dybsindig Definition af Dannebrog: »Une croix de lumière sur un fond de sacrifice«. Det lyder knapt saa graciøst paa Dansk: »Et Kors af Lys mod Offerets Grund«.

Man kan holde en hel Betragtning over denne Tekst.

Kristendommen er jo netop et lysende Kors. Ikke et Kors som truer. Jo, for den, der indtager en fjendtlig Holdning

over for Korset, tager det sig sort og farligt ud. Men den, der gaar Korset tillidsfuldt og troende i Møde, oplever at se Lyset, Sandhedens Lys strømme sig i Møde fra dette Velsignelsens og Naadens Tegn. Kristi Hengivelse paa Korset lærer os at kende os selv. Vi ser, hvad vor Synd er, og hvor Guds Kærlighed er Storhed. Er dette ikke Lys? Og det taler til os om, hvad vi er kaldede til, og hvad netop det skal bane Vej til. Er det ikke Lys?

Men Blodets Offerfarve er den Grund, imod hvilken Lyskorset tegner sig. Kristi Blod maatte udgydes, for at Frelsens Lys kunde vælde os i Møde. Og i vort eget Liv maa der øves Bod; der maa sones og øves Selvtugt. Først da er vi værdige til at se, hvor lysende Korset er.

En saadan Betragtning kan man henfalde til ved Synet af Dannebrog. Og maa den ikke munde ud i Bønnen om, at vi alle maa lære at elske det, som vort Flag symboliserer.

Vi tør nok sige, at vort skønne Flag i sig selv forener det nationale og det kristelige. »Maatte Danmark blive, hvad det var«, sang Thor Lange. Og vi kunde omskrive det til »Maatte Danmark ligne det, Dannebrog udsiger«.

Men naar vi er saa ivrige efter at udlede kristne Tanker af vort nationale Symbol, saa lad det ikke opfattes, som om dette Banner ikke vakte patriotiske Følelser i vort Sind.

Vi danske Katoliker vil være rede til at ofre alt for vort Land. Vor Religion er i særlig Grad Offerets Religion. Derfor formaar den ogsaa at uddybe den nationale Følelse, som ikke kan være ægte, om ikke den gør os i Stand til at bringe Fædrelandet Ofre.

»Der er ingenting, der maner som et Flag, der gaar til Top«, denne friske og dybt nationale Sang synges ofte og gerne, naar katolske Unge kommer sammen; og der er Smæld og Fanfare over Sangen.

Hvad alle Danske bør vide, vil vi her lægge vore Trosfæller stærkt paa Sinde. Den ægte, dybtfølte Fædrelandskærlighed er i Øjeblikket mere paakrævet end nogen Sinde. Hvordan Fremtiden end former sig, vil der blive rig Lejlighed til at bevidne, at Kærligheden til vort Land er mere end Lyrik. Men Kristendommen med sit lysende Kors maa lutre og styrke denne Kærlighed. Og Offersindet maa gøre os rede.

»Et Kors af Lys mod Offerets Grund«!

C. B.

ALMÆGTIGE GUD, vi beder Dig, forund Din Tjener

CHRISTIAN, vor Konge, hvem Du i Din Miskundhed har overdraget Rigets Styre, stedse at maatte vokse i alle Dyder, saa at han, udrustet hermed, formaar at undgaa ethvert Fejl-greb og styrket med Din Naades Lys maa naa frem til Dig, der er Vejen, Sandheden og Livet. Ved vor Herre JESUS CHRISTUS, Din Søn, som med Dig og den Helligaand, lever og er Konge, GUD fra Evighed til Evighed

Amen.

I Anledning af Hs. Majestæt Kongens 70-aarige Fødselsdag den 26. September foreskriver vi herved, at der Søndag den 22. ds. i alle Vikariatets Kirker og Kapeller efter Højmessens synges TE DEUM.

København, den 10. September
1940.

+ Th. Sørensen

Apostolisk Vikar

Saa enigt et Folk som næppe nogensinde før hylder paa Torsdag sin Konge. Der var Glans og Fest over Kong Kristians Regeringsjubilæum for tre Aar siden, men Vemodsstemningen i Aar udtrykker dybere Tanker og stærkere Følelser. Der er Folk, som i deres øverste Ledere helst ser noget, der er større end det

fælles menneskelige. De forguder dem for villigere at bøje sig under dem. Vi Danske vil gerne i vor Konge se et Menneske, der tænker og føler som vi og blot har den Afstand fra os, at han i de afgørende Øjeblikke handler som vi alle helst vilde, men ikke altid gør. Vi vil i Kongen ikke se andet end den sande Dansker, den gode Dansker, Danskeren naar han er bedst.

Hvor mange udenlandske Journalister og andre Iagttagere, der end med Skarpsindighed studerer vort Folk i disse Tider, vil næppe en eneste af dem komme paa Sporet af det danske Sind overfor det, der er sket os. De kan lytte sig til de politiserende Kandestøberier, som vi — ligesom alle andre — fylder en ledig Stund med. De kan notere Politikeres og Forretningsmænds praktiske Konklusioner om Øjeblikkets Nødvendigheder. Men det danske Sind røber sig ikke, thi det behøver ikke at ytre sig, for at vi indbyrdes forstaar hinanden. Den eneste Mulighed for en fremmed er at lytte efter de Fortællinger, der

gaar om vor Konge under de ændrede Forhold. Rimeligt nok er det meste af saadant kun Legender, men de røber lidt om os — de fortæller om den Værdighed og sande Danskhed, der er vort dyrebare Ideal.

Og saa er vi saa lykkeligt stillet, at det, vi venter af en dansk Konge, saa ganske øjensynligt er det samme, der staar for Kong Kristian som hans nationale og historiske Opgave. Han ved, at der paa ham hviler den kongelige Byrde at skulle handle som Udtryk for det bedste i vort Folk. Hans Opgave er ikke Politikerenes hæderlige, men mindre ophøjede: at faa det praktiske bedste ud af foreliggende Omstændigheder. Han skal være Danmarks Stemme, Danmark selv, der kun tager Ordet, naar det er selve Danmark det gælder.

Vi Katoliker, hvis Kirke har saa dybe Rødder i Danmark og har Ære af saa mange Træk i dansk Sind, vil vide at takke Gud, fordi vi i tunge Tider har den Konge, som tjener Danmark saa vel.

Mindeord om Pastor Bernhard Jensen

Et Medlem af Fredericia Menighed, Bogtrykker Rich. Sørensen, har i et lokalt Blad skrevet disse Mindeord:

Med oprigtig Sorg er Meddelelsen om Pastor Bernh. Jensens pludselige Død blevet modtaget af alle hans Sognebørn i St. Knuds Menighed saavel som af Pastorens mange personlige Venner blandt Byens Borgere.

Pastor Jensen, der i 1933 kaldtes til Sognepræst i Fredericia efter i en lang Aarrække at have haft Kald i København, fandt sig hurtig til Rette med Gerningen indenfor den gamle St. Knuds Menighed, ligesom det er kendt, at han befandt sig vel i Byen og blandt dens Borgere.

Indenfor Ledelsen af den katolske Kirke i Danmark havde man altid værdsat Pastor Jensen, hvilket har givet sig Udtryk derved, at han i mange Aar var Redaktør af »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«, ligesom han saavel under Biskop Brems som under den nuværende Biskop Suhr havde Sæde i det biskoppelige Raad. Hans rolige og besindige Væsen samt den Beredvillighed, hvormed han paahørte andre, gjorde ham velegnet til paa tilfredsstillende Maade at udfylde disse to specielle Poster.

Pastor Bernhard Jensen vil blive savnet meget blandt hans Venner, hvor man havde lært at sætte stor Pris paa ham. Hans beskedne, tilbageholdne Væsen kunde undertiden synes noget verdensfjernt, men fik man først den Glæde at tilhøre hans Vennekreds, saa varede det ikke længe, før man blev klar over, at der bag denne ydre Skal skjulte sig et Menneske med megen Hjertelighed og Trofasthed overfor dem, han holdt af og satte Pris paa.

Men stærkest vil Savnet blive for St. Knuds Menighed. Her var han den nidkære Sjælesørger — den, hvem alle i Menigheden saa op til og højagtede.

Hans Prædikener var altid præget af Mildhed og Godhed, og saaledes var hele hans Færden blandt dem, hvis Sjælesørger han var sat til at være.

Ved Biskop Suhrs første Besøg i Fredericia Menighed sidste Aar udtaltes, at St. Knuds Menighed glædede sig til i Juni 1941 at kunne komme til at højtidelig holde Sognepræstens 25 Aars Præstjubilæum, thi ved en saadan Lejlighed skulde Biskoppen faa at se, hvor afholdt Pastor Bernhard Jensen var i sit Sogn.

Men saaledes skulde det alt-saa ikke være. En Ulykke, som vi dybt begræder, har afsluttet denne noble og fine Personligheds Livsbane.

Vi vil i kommende Dage ofte med Tak samle vore Tanker om ham og den Tid, han virkede iblandt os.

REQUIESCAT IN PACE.

Rich. Sørensen.

Oversøiske Engle

Fantasiens andet Afsnit

(Femte og sjette Engel er stadig sammen. Hvis de var Mennesker, saa tror jeg, de sad og røg Pibe. Nu opsender de meget hyppigt deres smukke Tanker, der stiger mod Gud ligesom en englelig Røgtelse).

FEMTE: Ja, ja! Saa har vi vel nok sel de to unge Herrer for sidste Gang. Vore Brødre i Kirken har nok givet dem en Masse flere Budskaber, og de er afsted igen som Raketter.

SJETTE: Jeg tror ikke et Øjeblik, at de er færdig med os endnu. De forekom mig yderst energiske. »Naar de ønsker noget, ønsker de det meget stærkt«. Himlen maa vide, hvad det er, de ønsker, vi skal gøre... De kunde heller ikke saa godt tage af Sted uden at sige Farvel. De lod til at være særdeles velopdragne. *(Første og anden Engel viser sig i det samme).*

FØRSTE og ANDEN: Hallo, hallo, hallo!

FEMTE: Kæreste St. Mikael! Er det jer igen?

FØRSTE: Vi har været i Elsinore!

ANDEN: Og studeret Hamlet.

SJETTE: Ja, det kan jeg tænke mig. Men vær venlig at sige Helsingør her.

FEMTE: Og endelig ikke sige noget om »at være eller ikke være«.

ANDEN: Det kan vi da ikke. Hvert andet Menneske vi møder, stiller jo det Spørgsmaal.

SJETTE: I vil da ikke fortælle mig, at Halvdelen af jeres Bekendte tænker paa Selvmord?

FØRSTE: Nej, men Masser af dem spekulerer over, hvad det vil sige at være Menneske, og om de nu ogsaa er det.

SJETTE: Og hvad vil det saa sige?

ANDEN: Ih, det *ved* vi. Foruden at have alle de mange Lemmer og hele det mærkværdige Indvortes, saa vil det sige (*Resten udtaler han i eet Aandedrag*) at være levende, intelligente, frie, udødelige og Guds Børn og Brødre i Jesus Kristus!

FEMTE (*til sjette*): Ærlig talt, saa er de Børn virkelig lovende! Skal vi ansøge om at faa dem forfremmet? Det er jo trods alt — jeg mener, at det er noget af det mindste at passe en Klokke. Kun eet Budskab: »Kom i Kirke!« Ikke engang noget om, *hvorfor* det er saa vidunderligt at komme i Kirke.

SJETTE (*til de to unge*): Kan I nævne mig en af de prægtigste Ting, der siges i Kirken?

FØRSTE og ANDEN (*i et samtidigt Raab*): SURSUM CORDA!

SJETTE: Ikke noget daarligt Svar. Naturligvis var det os, der indgav jer det...

ANDEN (*med truende Sagtmodighed, fordi han og første Engel meget godt husker, hvor de sidst hørte »Sursum Corda« gribende udtalt*): Aa, tusind Tak. Det var sikkert ogsaa jer, der indgav de to Præster at bygge saadan en god dansk Kirke i Els — jeg mener Helsingør!

FEMTE og SJETTE (*skiftevis*): Ja, jeg tror nok — Vi var ikke ganske uden Indflydelse paa — ja, (*beskedent*) maaske det nok var os.

FØRSTE og ANDEN: Det er da saa morsomt at høre. Helsingør Englene tror, at de har inspireret Kirken *her*. Vi maa tage tilbage og retlede dem...

FEMTE: Mine kære smaa Børn. I er alt for unge og ikke danske nok til at være ironiske. Véd I, hvad ironisk betyder?

ANDEN: Det er i hvert Fald ikke det samme som sarkastisk. Det er ufint at være sarkastisk, og Engle kan ikke være ufine.

FØRSTE: Betyder det ikke, at man taler temmelig spøgefuldt om det, man synes er saa værdifuldt, at man *maa* tale spøgefuldt om det, hvis man i det hele taget vil sige noget? Og andre Ting er saa trivielle, at dem kan man rose i høje Toner!

SJETTE (*alvorligt*): Jeg forstaar, hvad du mener med det

første. Hvis man taler *meget* højtideligt, kunde Folk let tro, at man forestillede sig at sige noget virkelig *udtømmende*. De paastaar altid, at Katoliker er de eneste, der tør spøge med deres Religion. Men hvad mener du med det sidste, du sagde?

FØRSTE: Naa ja — jeg mente, at hvis man taler skrækkelig højtideligt om noget, der klart nok kun er ganske trivielt, saa vil ingen tænke sig, at man er rigtig alvorlig. Men taler man spøgefuldt om noget, der *maa* være alvorligt, saa kan Folk gætte sig til, at man gemmer sine Skatte bag et Forhæng — lægger dem ned i et hemmeligt Skrin! For Barbarer er det hellige altid hemmeligt...

SJETTE: Nu forstaar jeg. Det er let at se, at I kommer fra England. Men vi glemmer jeres Rejser. Hvor har I ellers været? Saa I ikke Domkirken her i Roskilde.

ANDEN: Naa ja — der var vi ogsaa.

FEMTE: Det lyder ikke videre begejstret. Synes I maaske ikke, den er smuk?

FØRSTE: Jo, Murværket var meget kønt, og de høje, slanke Søjler... og Smedejernsarbejdet... og... (*Han gaar i Staa*).

ANDEN (*hæftigt*): Men vi beundrede *ikke* det underlige »romerske Bad« med Kuplen over. En *Kuppel* i den Domkirke! Men det var nu ikke det, der fik os til at gaa — temmelig hurtigt.

FØRSTE: Nej, men tænk engang! Alle Sarkofagerne i den Domkirke er bygget til at rumme døde Legemer, og det gør de ogsaa. Men selve Domkirken er bygget for at rumme — det, som *ikke* er der. Et dødt Legeme er een Ting, men en død Domkirke er noget helt andet.

SJETTE: Ganske rigtigt, men Domkirken har da stadig Krucifikset.

ANDEN: Ikke alt for let at finde. Men *vores* lille Kirke rummer det Evige Liv!

FØRSTE: Vi hørte Klokkerne ringe i Domkirken. Saa bad vi for Dronning Margrethes Sjæl. Men der var ingen, som læste Messe for hende. Jeg haaber, at

de husker hende *her*. Vi vender hjem til vore Klokker med større Iver end nogensinde. Vi vil simpelthen tvinge deres Budskab ind i Ørerne paa Folk! Tænk paa *fyrretyve* ødelagte Altre!

FEMTE: Ak ja... Hør, jeg tror, at disse Smaabørn er vokset saa stærkt, at vi kunde indsende en Ansøgning om Forfremmelse. Saa I er altsaa ikke sikre paa, at Domkirken kunde besvare Hamlets Spørgsmaal?

FØRSTE: Det kunde den ikke. Et Menneske behøver meget mere end at have en »lunefuldt Feber« af et Liv og saa bare »sove godt«. Hvis han ejer Troen, har han ingen Feber...

ANDEN: Eller Luner.

SJETTE: Sagde jeg ikke, at han er ustyrlig?

FEMTE: Jeg tror, du sagde »energisk«. Men de har gode Egenskaber begge to. Skafter vi ham et bedre Arbejde, vil han ikke først tage fat og siden slippe igen. Og han vil ikke knækkes, selv om han knubses. Eller besejres, selv om han bestormes. Hvad han ønsker, vil han ønske meget stærkt. Han vil være lige saa dynamisk, som vor Broder inde i Byen gerne vilde have det, men maaske han kan være noget, der er bedre end vulkansk. Jeg vil egentlig sige, at »lunefuldt« netop er, hvad Vulkanerne er...

ANDEN: Men den Engel, der sagde det til os, vilde have, vi skulde faa dem til at slaa deres Lænestole i Stykker og faa stukket Spyd i sig. Hvis ikke jeg var en pæn ung Engel, kunde jeg vist godt tænke mig, at det vilde være morsomt at gaa omkring og stikke Spyd ind i Folk. Og han *sagde*, at det var uheldigt for dem at have det mageligt!

SJETTE: Ja, jeg tror ogsaa, at de dødelige bør have det rigtigt *ubekvemt*, men samtidig maa du ogsaa kunne *trøste* dem! Vor Herre lovede dem Trøst, men saa sandelig ikke Bekvemmelighed...

FØRSTE: Men jeg vilde mene, at det maatte være skrækkelig ubekvemt ikke at tro paa hverken det ene eller det andet! Er det ikke Agnosticis-

me, de kalder det? Man kan da i hvert Fald ikke ønske noget rigtigt stærkt, naar man ikke ved, om overhovedet noget er værd at ønske. Hvis jeg ikke ved, at en Ting er sand og virkelig, saa er det da klart, at jeg heller ikke kan vide, om den er noget godt. Jeg kan ikke ønske den meget stærkt.

FEMTE: Sikke'n lille filosofisk Djævleunge du er!

ANDEN: Hov, hov! Lad være med at kalde ham en Djævel, selv om det er for Spøg. Og heller ikke mig.

FEMTE: Jeg beder om Forlaldelse. Men jeg tror, du stadig skal huske, at mange, mange dødelige virkelig lider under, at de ikke kan være *sikre* paa nogen Ting. De *har* det ubekvemt — og *desuden* kan de ikke finde Trøst. Det er iøvrigt rigtigt nok, hvad du siger. Agnosticismen har haft sin Tid. Den har faaet sig en lang Tur for en billig Penge. ... Den er mislykkedes. Jo bedre Agnostiker, des sørgeligere et Vanheld. For han troede, at han kunde være god uden at tro paa noget. Han ofrede ubeskriveligt meget af Fornøjelser og Udbytte for at gøre Verden bedre — og se saa paa den! Se bare paa den!

SJETTE: Hvad vilde I synes om at komme til at passe paa nogle Kors? I maa altid sørge for at sende Budskaber, for I er jo Engle, og da jeg hører, at I kan en Masse Latin (*hvis Engle kunde rødme, vilde de to her gøre det... i Stedet begynder hele Himlen at farves rosa, for det er en dejlig Aften*), saa kan I maaske ogsaa Græsk og ved, at Engel betyder Sendebud... Og et Kors sender mange flere Budskaber end selv en Klokke! I ved jo nok, at selv om hver af jer er en hel »Art« for sig, kan vi ikke vente, at I skal kunne ændre jeres »Over-Art« og pludselig blive »Magter« eller »Herredømmer«, for slet ikke at tale om Serafer. Saa I maa blive ved at være Engle og passe jeres særlige Gerning.

FØRSTE og ANDEN: Aah — vi kunde ikke *drømme* om at blive Serafer! Vi er fuldstændig lykkelige ved at være ganske

almindelige Engle. Men vi ønsker — *meget stærkt* — at gøre saa meget Arbejde, vi paa nogen Maade kan, for denne Verden, der trænger saa forfærdeligt til det.

SJETTE: Ja, jeg tror, vi vil se, om I kan faa Lov til at passe Kors. Saa faa I et selv at bære paa — ja, det lyder sært, at Engle bærer Kors! Men St. Frans saa tilmed en korsfæstet Seraf! Og jeg skulde næsten tro, at jeres Kors bliver at passe ogsaa paa Kors i saadanne Kirker som Domkirken her. Her findes de, disse taarnhøje Kors udenfor — højere oppe end noget andet i Roskilde, men jeg kan ikke se, at de sender ret meget Budskab! Prøv at faa det Budskab frem til Mennesker, at de *maa* tro paa noget og elske det saa meget, at de er villige til at dø for det. Og de *kan*, forstaar I, fordi mange af dem dør for noget — blot er jeg bange for, at det er en u-forløsende Død.

FEMTE: En Død, der er Død og ikke andet. Der er kun een Død, som er »mere overstrømmende Liv«. Hvem ved? Maaske I en Dag faar noget endnu bedre end Kors at passe paa! Maaske I kunde faa selve Tabernaklet. Og det kunde maaske være Tabernaklet, der saa er kommet

tilbage igen i Canterburys Domkirke — eller Roskildes...

SJETTE: Nu maa jeg virkelig ind og trække min dødelige ud af Kirken. Han har været der længe nok. Og da han sikkert har taget jeres Budskab til sig — naturligvis spørger jeg ikke om, hvori det bestod —

FØRSTE og ANDEN (*for skrækkede ved Tanken om at fortælle ganske private Ting til selv den mest betydningsfulde og venlige Engel, som Budskabet ikke var bestemt for*): Naturligvis ikke...

SJETTE: Som om jeg ikke kunde gætte det! Og nu, mine unge Herrer, afsted med jer. Ferien er forbi.

FØRSTE og ANDEN: Det har været en dejlig Ferie! Og Tak!

Himlen flammer op i Solnedgangens Pragt. Lidt efter kommer Stjernerne frem. Nogle af dem blinker, ligesom de smaa Engle, da de kom. Andre skinner mere bestandigt; og da de smaa Engle efter deres Ankomst paa en Maade har udfoldet en hel Del Vækst (hver i sin Art...) skinner de selv mindre uroligt og er virkelige Stjerner, der ikke kender til Nedgang, men bringer Tro og Haab og Mod og stor Kraft til alle dødelige, som ikke lukker Øjnene for dem.

C. C. Martindale S. J.

ULOGISKE SEPTEMBER

*Hvad er det i Septembers Luft,
der fryder vildt og piner
— som nogen græd en stille Graad
bag klingre Violiner?*

*Hvad er det i det blaa, blaa Rum
omkring en gulnet Sommer,
der smiler med en Vaar, som gik
— men véd, en Vinter kommer?*

*Aah, tag mig til din gode Favn,
ulogiske September,
som ejer selv et Sind, hvor Sol
og Skygge evig kæmper!*

-sen.

En ganske almindelig Dag

Det er en Dag, hvor Mennesker dør, en ganske almindelig Dag. —

I Dødens Port staar der en Trone, og paa Tronen sidder én, »lig en Menneskesøn«, han, »hvis Øjne er som Ildslue«.

Naar Mennesket nærmer sig sin sidste Stund, naar Øjet lukkes, naar Øret svigter, naar alle Sansers Baand brister, da vaagner Aanden paa en ny Maade, da staar den for sin Gud —

Den Sjæl, som først føres frem for Tronen, er en ganske almindelig Sjæl, en Kvinde uden større Betydning. — Mens hendes nærmeste endnu sidder omkring Dødslejet og følger den sidste Kamp, er hendes Aand allerede paa Nippet til at træde over Dødens Tærskel, og den skuer allerede ham, der kun kan skues med Aandens Blik.

Vorherre sidder paa sin Trone, hans Øjne hviler paa hende; men han siger intet. —

Jeg har ikke gjort noget, skynder hun sig at sige. — Jeg var saadan en god Katolik. Ingen kan sige mig noget paa. —

Vorherre betragter hende stadig ufravendt. Taarerne fylder langsomt hans Øjne.

Det var da ikke noget af Betydning, det jeg maaske saadan har gjort, bliver hun ved ... Jeg saa bare til den anden Side, naar jeg traf paa — — hende.

En stor, blank Taare triller ned ad Vorherres Kind. Han vender ikke sit Blik fra Kvinden. Hun bliver ved:

Ja, jeg glædede mig jo nok, naar man sagde noget daarligt om hende. — Og jeg sagde ikke nej, — for naar det nu nok var sandt, ikke?!

Vorherre bare ser ...

Om Forladelse, udbryder Kvinden lige pludselig. —

Vorherre tier endnu. —

Da kaster hun sig paa Knæ: Aa, Gud, at jeg ikke engang kunde gøre saa meget for dig, ikke engang *det* — aa, Gud! — Og jeg skriftede det ikke engang — nej. — Aa, Gud, vær mig Synder naadig.

Med de Ord i sit Hjerte dør Kvinden, og hendes Værneengel modtager hende og leder hende gen-

nem Dødens Port, den mørke Port i den høje, straalende Trones Grundvold. —

Nu træder en ny Sjæl frem.

Det er just *hende*, hende, som den første ikke rigtig »kunde« med.

Vorherre betragter hende saa underligt, næsten som i Angst.

Hun ser vred ud, bitter, kold.

Jeg har aldrig gjort noget ondt, siger hun affærdigende.

Vorherres Blik er ikke længere blot angstfuldt, det er bønfoldende, som gjaldt det hans eget Liv.

Nej, forsikrer hun, *intet*. — Men de andre var onde ved mig, de bagtalte mig. De spolerede mit Rygte, de gjorde mig latterlig. De skabte tom Luft omkring mig, og saa kunde jeg gaa der alene — og *fryse* — ja.

Nu er det med eel, som om Jesu Blik slukkes. Langsomt vender han sit Ansigt bort. Han ser ikke mere paa hende. — Da bliver hun bange.

Aa, nej, raaber hun højt, for at han igen skal høre paa hende, jeg husker det, jeg husker det: *Du* kom til mig i den hellige Kommunion, *du* lod din Kærlighed flamme som Ild i mit Hjerte, ja, saa jeg *brændte* efter at gøre godt mod *dem*, som jeg syntes gjorde ondt mod *mig*. *Du* lyste op i mig, saa jeg saa, at jeg selv var som de, og de som jeg — og at du elskede os — os — Jesus!

Atter vender Jesus langsomt sit Blik mod hende. Et frygtsomt Haab tændes i de bundløse Kærlighedsøjne. —

Da bryder Kvinden sammen:

Jesu — jeg har forødt dine Gaver ... jeg blev kold igen, da Smerterne begyndte, da jeg skulde *handle*. Jesu Hjerte, mættet med Forhaanelser, jeg tog din Sødme og forkastede din Bitterhed. Jeg vilde *anses* for noget — *jeg*. — Aa, Gud — alt det, de sagde om mig, var sandt — og meget mere til. — Aa, Gud, hvor *er* jeg ond — hovmodig og ond. ...

Hun falder sammen i Støvet for hans Fødder.

I dette Øjeblik skilles hendes Aand og Legeme fra hinanden, og Værneenglen leder hende gennem

den mørke Port. — Og derinde, paa den anden Side af Porten, møder hun den Sjæl, som lige var gaaet forud. Nu omfavner de to hinanden og græder bitre Angerens Taarer ved hinandens Skuldre. Hvilket Venskab er de ikke gaaet Glip af, hvilken Naadeskat. Med taareblændede Øjne betragter de hinanden, *ser* hinanden — for første Gang.

Men foran Tronen viser der sig en ny Sjæl. — Det er en Præst, en ganske almindelig Præst, en Præst uden fremtrædende Betydning. —

Jeg gjorde mit bedste, siger han værdigt, idet han ser op og møder Vorherres Blik. — Jeg holdt mit Kyskhedsløfte, og jeg opfyldte mine Pligter punktligt. —

Han synes med ét, at Vorherres Ansigt fortrækker sig saa sært; og nu pibler en blodig Taare frem i hans Øje, blodig Sved perler paa hans Pande, hans Mund aabner sig som for at skrike sin Pine ud, men bliver dog ved at være stum, skælvende og stum. —

Præsten bliver urolig; ogsaa paa hans Pande bryder Sveden pludselig frem.

Ja, det er sandt, siger han — min Nabopræst ... det gik jo ikke helt, som det helst skulde. Jeg synes nu ikke, han var saa fremragende, som nogle mente; han regnede saamænd heller ikke *mig* for noget, og jeg havde dog en større Menighed — flere Konvertitter ogsaa ... Han lavede faktisk Parti — og Partivæsen er saa ukatolsk ...

Bloddraaberne triller tættere og tættere ned ad Vorherres sitrende Ansigt, Hovedet synker ned mod Brystet, hans Øjne ser intet mere, hele Skikkelsen skælver i Dødsangst. —

Da bliver Præsten bange og griber sig til Hjertet.

Aa Herre, sukker han; jeg burde ikke have talt overlegent om ham, jeg burde ikke have smilt det lille hoverende Smil, naar mine Venner bragte mig nyt om et Nederlag ... Og jeg lukkede Øjnene for ikke at se *hans* Værk; jeg regnede mit eget for mere. ... Det var ikke *dig*, jeg tænkte paa, Jesus, ikke *din* Ære ... Egentlig lavede *jeg* jo Klike — Parti — *jeg*. ... Store Gud, hvad har jeg gjort! — —

Den før saa værdige Skikkelse skælver og stirrer næsten i Rædsel paa ham, der sidder paa Tronen. Lydløst synker han ned for sin Guds Fødder. —

Men Værneengelen griber den døende i sine kærlige Arme og bærer ham gennem Dødens Port.

Atter staar en Sjæl for Tronen. En Biskop, en ganske almindelig Biskop. — Han er synlig nervøs.

De var færdige at flaa mig, siger han. — Jeg kunde ikke holde med dem allesammen. Jeg maatte tage mit Parti.

Vorherre ser vemodigt spørgende paa Sjælen:

Mit Parti? ...

Ja, for *dig*, naturligvis, skynder Biskoppen sig at sige.

Vorherres Blik bliver endnu dybere. ... Dybt, dybt derindefra kalder det — drager som en svi-dende Længsel. — Og Jesu Læber gentager — hviskende — tonløst, — sorgfuldt: Mit Parti?

Aa, Jesus, siger Biskoppen grædende. Jeg ved det: *de* var *dig*. Enhver af dem var *dig*. Men jeg saa dig kun i *nogle* af dem — i dem, der gjorde sig mest gældende — de næstbedste, der forfulgte de bedste. — Jeg blev saa træt — Talenter gik tabt ...

Biskoppen kaster sig ned og skjuler sit Ansigt ved Tronens Fod.

Hvad blev der vel af dem, mumler han. — Hvad blev der af de tilsidesatte?

Det allerhedste, svarer han, der sidder paa Tronen. — Det allerbedste. I Ydmygelsens Skærsild lutredes Menneskeandens Sølv til Helligaandens Guld. —

Gud vær mig Synder naadig, hulker Biskoppen.

Og hans Værneengel bærer ham som et Barn ved sit Bryst gennem Dødens dunkle Port.

Til sidst staar en Pave for Tronen, en lidt mere end almindelig Pave maaske, én af dem, der har slidt som Slaver og stridt som Løver for Kristi Sag. — Han ser Jesu Ansigt straae sig i Møde, lysende, varmende, spørgende, søgende.

Og Paven forstaar i et *Nu alt*. — Hulkende kaster han sig i Støvet:

Aa, Gud, jeg vidste det ikke, jeg vidste det ikke! Hvorfor har jeg ikke arbejdet Nat og Dag, hvor kunde jeg spise og drikke, hvorfor ...? — Og alligevel havde det

altsammen været 1000 Gange for lidt ...

Da rejser Jesus sig fra sin Trone, og hvorledes det gaar til, ved Paven ikke selv, men pludselig hviler hans Hoved ved Jesu Bryst, og han hører en Stemme — en Stemme, der faar Sjælens inderste Grund til at bæve af Salighed. —

Min egen Ven, siger Stemmen; hvad du gjorde, gjorde du for mig.

Aa, nej, sukker Paven og knuger sig endnu lettere til Jesu Hjerter.

Jo, svarer Jesus; jeg kender dit Hjerter bedre end du selv. —

Og Jesus viser ham en Trone ved sin Side.

Sæt dig dér, siger han; du skal dømme din Hjord. —

Jeg — dømme?! —

Paven ser paa sine Brødre og Søstre, hinsides den sorte Port — inde i Dødens Land. Han ser med Jesu Øjne til Sjælens Grund. Hans Læber skælver, og Taarerne træder ham i Øjnene:

Kære Børn, mine kære smaa Børn ... Dem, I ikke rigtig kunde med, dem I vendte Hovedet fra, dem I var skinsyge paa, dem I var misundelige paa, dem I gjorde Nar af, dem I foragtede, dem I følte jer forurettet af — *det var Ham*.

Mine kære smaa Børn, I agtede ikke paa, at det lille Stik i jeres Sjæle var jeres Æresyges Gift, den Gift, som forblindede jer, saa at I — i jeres Næste — saa — ikke Jesus, men en *Medbejler*.

I tog Ære af hverandre.

Derved skjulte I Jesus for Verden. I viste den ikke Tegnet: *den indbyrdes Kærlighed*. I forlangte, at Næsten skulde anerkende jer — I søgte jeres egen Ære. Jesus var ikke jeres Kærlighed. Derfor stak og sved det i jeres Hjerter, naar I mente at lide Uret. I elskede ikke »Jesu Hjerter, mættet med Forhaanelser«.

Det er sandt, det er sandt, sukker de alle. —

Men I angrer, Anger er ogsaa Kærlighed. *Jeres Hjerter* var lille, men *hans* er stort. — Lad os gaa til Renselsesstedet.

Ja, ja! raaber Sjælene, og sammen styrter de sig i Flammernes Dyb, længselsfulde efter en Pine, der kan lindre Angerens Pine. — Kun Paven føler ikke Ildens Favner.

Stattes Side 607

Rom og Verden

Præsident Roosevelts personlige Udsending ved Vatikanet, Myron Taylor, har ved et Besøg i Hyde Park overrakt Præsidenten et personligt Budskab fra den hellige Fader. I Anledning af allehaande fremkomne Rygter og Gisninger om Budskabets Indhold, meddeles officielt fra Rom, at alle Dagspressens Meddelelser desangaaende sauner ethvert Grundlag. — Den hellige Fader har udnævnt Kardinal Salotti til at lede den unge Italiener Pier Giorgio Frassati's Saligkaaringsproces, som i Øjeblikket forberedes ved den hellige Stol. — I Løbet af de sidste ti Aar er der i Rom blevet rejst 87 nye Kirker. I samme Tidsrum er Antallet af Sogne steget fra 64 til 103, hvilket skyldes, at Indbyggerantallet i den evige Stad i de sidste to Aartier er vokset med mere end en halv Million.

*

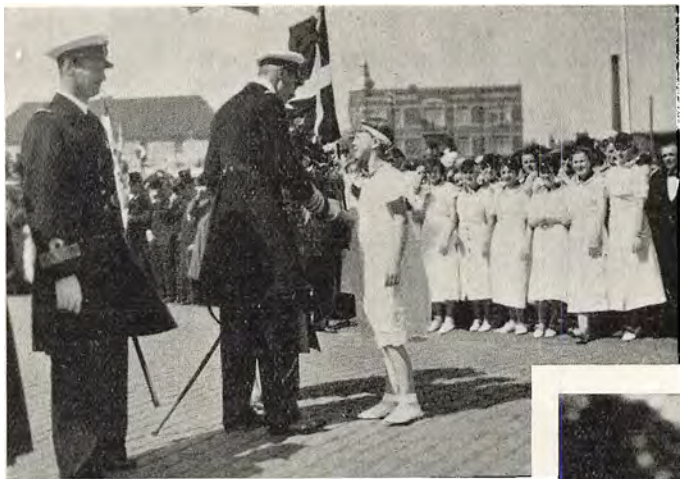
I Anledning af den portugisiske Stats 800 Aars Jubilæum er der paa det højeste Punkt i Landet rejst et Kors, der kan ses milevidt omkring. Indvielsen overværedes af Tusinder af Pilegrimme samt talrige Repræsentanter for den verdslige og gejstlige Øvrighed.

*

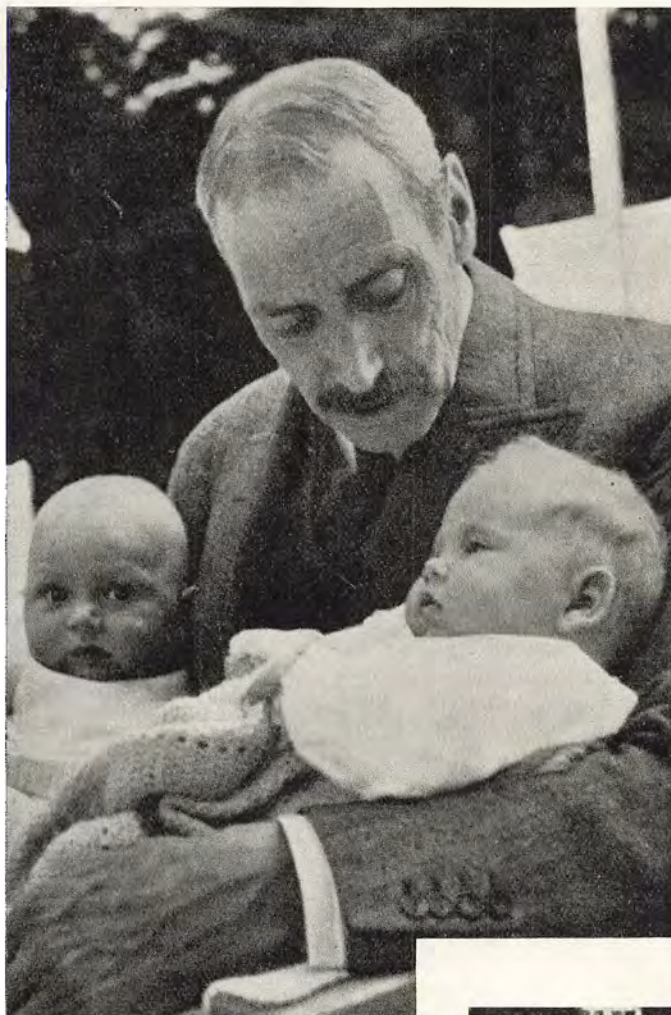
I Stephanskatedralen i Budapest er der fornylig blevet afsløret to Marmorrelieffer til Erindring om den eukaristiske Kongres i 1938. Det ene Relief bærer Billederne af Kardinalstatssekretær Pacelli (der var til Stede ved Kongressen) samt af Kongressens Protektice, Rigsforstander Horthys Hustru. Det andet Relief forestiller Ungarns Skytshelgen, den hellige Stephans Kroning. Kongressen fandt som bekendt Sted i 800-Aaret for Helgenens Kroning.

CHRIS

D

^ Kongen og Kronprinsen hilser paa katolske Skolebørn under et Ophold i Haderslev 1937

^ Kongen med de to yngste Børnebørn

← Kongen – den store Børneven – underholder sig med Montessoribørnene under et Besøg hos Assumptionssøstrene

GIAN X

amarks Konge

↑ Kongen tager Afsked med Ungdommen ved Porten

← Amalienborg Slot

← Bedsteforældre og Børnebørn

➤ Danmarks Konge og Dronning

Ægteskabets Naadevirkninger

Sakramentets »Tjenere« er naturligvis de to, der indgaar Ægteskabets Overenskomst, for vi gentager, at det er Overenskomsten, der er Sakramentet, ikke de Ceremonier, hvormed den omgives, altsaa f. Eks. ikke Brudevelsignelsen. Præsten er kun til Stede som en officiel Repræsentant, der udkræves af Kirkeloven.

Sakramenter er hellige Riter, der efter Guds egen Anordning af sig selv meddeler Naade. Ægteskab mellem døbte Mennesker er et Sakramente. Derfor nøjes et saadant Sakramente ikke med at knytte et Baand, der er af en saadan Natur, at det ikke kan opløses, saa længe Ægtefællerne lever. Det knytter et Baand, der hører til Naadens overnaturlige Verden og derfor selv er en Kilde til Naade for de to Mennesker. Ganske vist er Sakramentets Modtagelse en Handling, noget forbigaaende, men Modtagelsen frembringer Ægteskabet som *Tilstand* og desuden ogsaa andre varige Virkninger:

Der er allerførst en Forøgelse af den helliggørende Naade hos Ægtefællerne (den er som bekendt fælles for alle Sakramenterne) og dernæst den særlige sakramentale Naade. De Naadegaver, der meddeles specielt af Ægteskabets Sakramente staar i Relation til alle de Virksomheder, der er særegne for den ægteskabelige Tilstand. Ægteskabet placerer Mennesker indenfor de af Gud fastsatte Rammer for Udøvelsen af Forplantningsinstinktets Virksomhed, og de Naadegaver, der er specielle for Sakramentet, er følgelig de Naadegaver, der er nødvendige for en fuldendt Virksomhed af dette Instinkt. Overladt til sig selv udfolder Instinkt sig uden Hensyn til Personer eller til Lovligheden af dets Udøvelse saa lidt som til Omstændighedernes passende Karakter eller noget som helst andet end dets

egen Tilfredsstillelse og meget ofte kun til Tilfredsstillelsen af et fysisk Begær. Det er derfor Sakramentets Virkning at hjælpe til saaledes at kontrollere Instinkt, at dets Udfoldelse fuldkommengøres. Disse Naadegaver hjælper Manden til at være sin Hustru tro og hende til at være tro mod ham, de hjælper dem begge til at benytte de ægteskabelige Rettigheder til disses rette Formaal og i den rette Aand, saa at f. Eks. ingen af dem afslaar at opfylde den gensidige Pligt af personlig Ulyst eller af Modvilje mod at bære de almindelige Byrder, der kan være Følgen.

Det ægteskabelige Liv er vanskeligt ogsaa af andre Grunde. Det er et livslangt, dagligt, intimt Samvær mellem to forskellige menneskelige Væsner, og foruden de Glæder, som dette kan medføre, og Lejligheden til at vinde Fortjeneste, kan selve denne intime og bestandige Nærhed til Tider give Anledning til Træthed, daarligt Humør og alle andre Udslag af den Selvskhed, som intet menneskeligt Væsen er helt fri for. I saa Henseende som Ægteskabet er særligt udsat for disse Prøvelser, yder Sakramentet Ægtefællerne saadanne Naadegaver, som her giver en særlig Bistand og aandelig Styrke til at bære gennem de vanskelige Øjeblikke.

Endelig er Ægteskabet vendt mod Familielivet, og det samme gælder derfor ogsaa Sakramentets Virkninger. Børnenes Opdragelse til et godt Liv udkræver en endnu bedre Udøvelse af Dyderne fra Forældrenes Side. Her er Ægteskabets Sakramente igen rigt paa Frugt, og Ægtefællerne kan raade over nye Midler til at fuldkommengøre sig i denne nye Gerning.

Da Ægteskabet ifølge sin Natur er en Overenskomst, og da det, som udgør Overenskomsten, tillige udgør Ægteskabet, saa er det *Samtykket*, der er afgørende

for Ægteskabets Stiftelse og ikke Ægteskabets Fuldbyrdelse mellem de to Køn. Fuldbyrdelsens Betydning ligger et andet Sted end i Ægteskabets Stiftelse og Sakramentets Modtagelse — for denne Fuldbyrdelse forudsætter jo, at Overenskomsten allerede er indgaaet og Sakramentet allerede modtaget. Men Fuldbyrdelsen har den umaadelig store Betydning for det sakramentale Ægteskab, at naar et saadant Ægteskab først er fuldbyrdet, kan det kun opløses ved den ene Ægtefælles Død. Ingen Autoritet har Gud givet Myndighed til at bryde det saaledes knyttede Baand.

Spørger man, hvad det er i et saadant fuldbyrdet sakramentalt Ægteskab, der gør det til Genstand for en saadan særlig guddommelig Beskyttelse, lyder Svaret, at et saadant Ægteskab og kun et saadant fuldkomment sindbilledliggør det, som ethvert Ægteskab er indstiftet for at være Billedet paa: nemlig Kristi og hans Kirkes indbyrdes Forening. Lige fra Ægteskabets første Indstiftelse laa denne aandelige Betydning bag den synlige Ting. Gud agtede at bringe Mennesker til sig gennem Kirken, den med hvilken Vor Herre Kristus vilde forene sig som med sin Brud — i en Forening, hvoraf der vilde følge overnaturligt Liv for Millioner af Sjæle til alle Tider. Ægteskabet skulde være et Tegn, der mindede om denne hemmelighedsfulde Naade ved at være et Sindbillede derpaa. For alle dem, der levede før Kristi Komme og paa en Maade ogsaa for dem, der siden hans Komme har levet udenfor Kirken, er det et Tegn, der peger mod Fremtiden, men for de døbte er det et Tegn, der henviser til nutidigt Liv. Heri ligger den store Forskel mellem sakramentalt og naturligt Ægteskab og Grunden til, at det ene er af højere Art end det andet.

Desuden er Kristus forenet med Kirken paa dobbelt Maade: paa aandelig Maade ved Naaden og paa legemlig Maade ved Menneskevordelsens Mystorium. Et sakramentalt Ægteskab fremstiller nu den aandelige

Forening og paa praktisk Maade (d. v. s. i en Fremstilling, der meddeler Naade), straks fra det Øjeblik af, hvor Overenskomstens Istandkomst etablerer Ægteskabet. Men det er først ved Ægteskabets Fuldbyrdelse, at den legemlige Forening mellem Kristus og Kirken bliver fremstillet og Ægteskabets mystiske Betydning dermed fuldkommen-gøres. Naar denne Betydning er manifesteret paa fuldkommen Maade, saa maa Tegnet saa meget som muligt have Del i »det betegnedes« Natur, og da Kristi Forening med Kirken er absolut uopløselig, maa det samme gælde om den ægteskabelige Forening, der paa fuldkommen Maade er Billedet derpaa.

Philip Hughes.

Retning blev fulgt af mange baade unge og gamle i de saakaldte *Retrætedage* i Ordrup i det forløbne Aar og vil sikkert følges af endnu mange flere i den kommende Vinter i St. Liobasøstrenes Kloster i Valby samt andetsteds i Landet.

Det andet, der maa til for at blive sande Lægmandsapostle, er *et godt og grundigt Kendskab til vor Religion*, en Begejstring for vor Kirke hvilende paa et indgaaende Kendskab. Det hjælper ikke at have nok saa megen Iver, hvis den ikke parres med virkelig Viden om Sandhederne og indgaaende Kendskab til

Forsvaret for vor Tro. Efter Retrætedagene blev derfor ganske naturligt Genopvækkelsen af *Katolsk Højskole* det næste Led. Vort Hovedformaal i Højskolen vil i dens Stifters Mening være dette: at kende og elske vor Kirke. Men ikke blot det rent religiøse, ogsaa det kundskabs-mæssige i Kirken skal være os fortroligt. Og det vi saa lærer af den danske Folkehøjskole er at plante de store Værdier ind i dansk Aandsliv og dansk Tankegang og vise, at Dansk og Katolsk ikke er fremmed for hinanden, men i Stand til at nære og styrke hinanden.

Sluttes Side 607

EFTERAARETS RETRÆTEDAGE

Katolsk Højskole — et Led i Katolsk Aktion

For halvandet Aar siden vendte danske Katoliker med Spænding, hvad vor nye Overhyrde, Biskop Suhr, bragte med til Danmark fra den evige Stad. Det varede ikke længe, førend det stod klart for os alle, at det, der laa vor Biskop dybest paa Sinde, var Gennemførelsen af den Aktivitet, som Paverne Pius XI og Pius XII har opfordret Katoliker over hele Jorden til, og som betegnes med Ordet »*Katolsk Aktion*«. I Virkeligheden siger dette Ord intet andet end det, Roms første Biskop, den hellige Petrus minder de Troende om i sit første Brev: »I er en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme«.

For nu at gennemføre Programmet for Katolsk Aktion, for at vække de Kræfter, som enhver Katolik har modtaget i Konfirmationens hellige Sakramente, stod det klart for vor Biskop, at to Betingelser først og fremmest maatte opfyldes. For det første maatte de, der vilde virke i Kirkens Tjeneste, *skoles i det religiøse Liv*. Opfordringen til at lade sig skole i denne

Søndag 6. Oktober

Orientering for unge Aktivister, unge Mænd og unge Piger

ved Pater Steph. Wevers

Søndag 13. Oktober

„Helgener og Helte“ — for Drengene mellem 13 og 16 Aar

ved Pastor Knud Ballin

Søndag 20. Oktober

Bibeldag — for Herrer og Damer *ved Pastor H. Messerschmidt*

TIRSDAG 29. Oktober

Retrætedag — for Sygeplejersker *ved Pater J. Coenen S. J.*

Søndag 3. November

Katolsk Ungdoms Klub, unge Mænd og unge Piger *ved Pater H. Roos S. J.*

Søndag 10. November

Retrætedag — for Piger mellem 13 og 16 Aar *ved Pater J. Wolfsberg S. J.*

Søndag 17. November

Retrætedag — for Sygeplejersker *ved Pater J. Coenen S. J.*

Søndag 24. November

Retrætedag — for Pædagoger *ved Pater Steph. Wevers*

Søndag 1. December

Retrætedag — for Benediktineroblater *ved Pater Wolfgang Czernin O. S. B.*

Søndag 8. December

Retrætedag — for Mødre *ved Pastor Cay Benzon*

Alle Retræterne foregaar hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Dagen begynder med Messe Kl. 9 i Søstrenes Kapel og slutter Kl. 17.

Grundet paa de daarlige Tider bedes Deltagerne selv medbringe Brød til Dagens 3 Maaltider (Morgenmad, Frokost og Eftermiddagste. Kaffe, Te og til Frokost en Kop varm Bouillon kan faas for Kr. 1,25.

Indmeldelser inden selve Retrætedagen til Søstrene, Telefon Valby 25 (bedst mellem 9-10 og 16-18).

Liturgisk Kalender

22. S. 19. Søndag e. Pinse (737); 2. St. Thomas af Villanova (1085), 3. St. Mauritius og Lidelseshæder (1085), 4. Om Fred.*)
23. M. † St. Linus (1086); 2. St. Thecla, 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om Fred.
24. Ti. Maria, de fangnes Befrielse (1087); 2. Om Fred.
25. O. † Feria (Hverdags) (737), uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred; alm. Præfation (525).
26. T. I konsekrede Kirker: KIRKEVIELSESFEST ([77]).
† I ikke konsekrede Kirker: St. Cyprian og St. Justina (1087); 2., 3. og 4. som Onsdag.
27. F. † St. Cosmas og St. Damian (1088); i konsekred. Kirker: 2. Oktaven ([77]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred, Credo; — i ikke konsekred. Kirker: 2., 3. og 4. som Onsdag.
28. L. † St. Wenceslaus (1089); i konsekred. Kirker: 2. Oktaven ([77]), 3. Gudsmoder, 4. Om Fred, Credo; — i ikke konsekred. Kirker: 2., 3. og 4. som Onsdag.
29. S. ÆRKEENGELEN ST. MICHAEL (1089).

*) Efter Højsmessen synges TE DEUM i Anledning af Hs. Majestæt Kong Christian X's 70 Aars Fødselsdag.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten eller frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentilrettet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: Sl. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annoncesifeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Nyt Musikleksikon

Panum og Behrend: »Illustreret Musikleksikon« (Aschehoug Dansk Forlag).

Et længe følt Savn er blevet afhjulpet med den ny Udgave af Panum og Behrend's hæderkronede »Illustreret Musikleksikon«, og lad os sige det straks: afhjulpet godt. De mange Aar, der ligger imellem den ny og den gamle (første) Udgave fra 1924, har nødvendiggjort adskillige og gennemgribende Tilføjelser og Ændringer, som de mange, der til Stadighed tyede hen til den gamle Panum, længe har savnet og som det mellemliggende Tidsrum har gjort aktuelle; naar hertil endvidere kommer, at den gamle Udgave for længst hørte til de Ting, som man forgæves støvede rundt efter hos Antikvarerne, kan man vist med Rette hyde den ny Panum og Behrend dobbelt velkommen.

Det digre Værk fremtræder i sin ny Form som en eneste stor Samling koncentreret »musikalsk Videnskab« om alt, hvad Nutidsmennesker kan begære at vide om Musik — og det vil sige en Del. Værket indeholder en sand Mangfoldighed af »nye Navne« og Oplysninger fra Musikens Verden, saaledes at selv den mest videbegærlige kan faa sin Videlyst tilfredsstillet, i hvilken Retning den end gaar.

I sit Forord til den ny Udgave nævner Udgiveren, Magister Povl Hamburger, som en Slags Undskyldning(?), at man — under Hensyn til den ikke ubetydeligt forøgede Stofmængde — har været tvunget til at foretage en moderat Beskæring indenfor visse Stofgrupper, en Ting, der dog vist kun er at notere som en Gevinst for Værket; til Gengæld indeholder Leksikonet saa en Række ny og yderst velskrevne Artikler af saavel teknisk som historisk Art. At Værket med dets godt og vel syv Hundrede Sider ikke henvender sig direkte til Fagmanden, siger sig selv; saa meget des mere har det Bud til alle musikinteresserede, der sikkert med Glæde vil gribe efter denne smukt udstyrede og let overskuelige Haandbog.

Men midt i Glæden over alt det værdifulde i den ny Udgave, maa man vist alligevel have Lov til at dryppe blot et Par enkelte Draaber Malurt i Bægeret. Værket rummer desværre en hel Del skæmmende

(hvad Pædagogen vilde kalde) »Sjuskefejl«, d. v. s. Forglemmelser, Fejlredaktioner og Skødesløsheder. Et enkelt Eksempel: Artikel Filippo Neri henviser til Artiklen om Oratorium — og Oratorium til Ph. Neri. Saa er man lige vidt! Og hvorfor henviser Artikel om *In troitus* mon dog til *Proprium missae*, naar man derfra paany jages hen til *Messe*? Endvidere savner man en Række Navne (ogsaa danske) af saavel nyere som ældre Dato, og naar der var Plads til Armstrong, saa kunde man sikkert ogsaa med lidt god Vilje have skaffet Udveje for disse.

Men lad os imidlertid se bort fra disse Smaa-anker og ønske det ny Leksikon — for det kan man godt forsøre at benævne det — en lignende Succes som gamle Panum og Behrend opnaaede. »Illustreret Musikleksikon« af 1940 er et værdifuldt Værk, som sikkert ganske af sig selv vil finde sine Købere!
J. Berg.

»Kong Kristian stod —«

Leif Kayzers nyeste symfoniske Ouverture vil antagelig blive opført i Radioen paa Kongens Fødselsdag. Den kommer til at hedde »Kong Kristian stod —«, idet Komponisten har benyttet Motiver fra Kongesangen. Leif Kayzers anden Symfoni, som sidste Vinter blev spillet i Göteborg, vil nu ogsaa

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

komme frem i den danske Radio ved en af Torsdagskoncerterne.

Kongen

Berlingske Forlag har i sit store, smukke Dybtrykshæfte »Kongen. Et Liv i Billeder« skænket os en overordentlig levende og intim Billedbog, hvis adskillige Hundreder af Billeder paa een Gang er et Familiealbum og et Album, hvori den danske Familie mindes om Glæder og Sorger, som Kongen bar sammen med hver eneste Dansker. Ligesom Kongefilmen slutter Hæftet ikke med de sidste Maaneders politiske Begivenheder, men med Børnebørnenes Leg omkring den aldrende Konge — d. v. s. med Livets ubetvingelige Haab.

FILM

Danmarks Konge

Midt i en mørk Tid kom den, Filmen om *Danmarks Konge*, den kom og kaldte paa alt det lyse og ædle i det danske Sind, den blev en eneste straalende Oplevelse fra først til sidst, den blev en eneste gribende Hyldest til Folke-Kongen, Danmarks Christian X. I skiftende Billeder — indledt af Vagtparaden — fortæller den os om den Mand, som vi alle elsker saa højt, om ham, som vi alle ser op til med Beundring og Forhaabning, den beretter i stort og smaat om ham, der for 28 Aar siden fra Amalienborgs Balkon lovede sit Folk at dele dets Kaar og at værne om sit Lands Frihed, Ære og Selvstændighed — og som holdt det! I en enestaaende Montage, hvor adskillige Kilometer af gamle Film er blevet indblæst nyt Liv og kædet sammen med Optagelser af nyere Dato, følger vi Kongen paa hans Færd gennem Danmarks Rige, vi medoplever de Begivenheder, store og smaa, som Kongen ved sin Person har gjort saa værdifuld for os. Mange af os husker disse Tildragelser, men maaske først nu gaar det op for os, at det netop var ham, der gjorde disse Begivenheder til det, de blev.

Filmens historiske Del afsluttes, og gennem lille Prinsesse Elisabeths Fotoalbum »Farfar« lukkes man ind bag Amalienborgs Mure. Billederne bliver levende og skildrer en Række paa en Gang muntre og rørende Scener fra det lykkelige Familieliv, der leves herinde midt i Storbyens Hjerter og hvis Midtpunkt er Landets Fader, Maje-stæten og Mennesket, Christian X.

Til Slut ledsager vi Kongen paa hans daglige Ridt gennem Hoved-

staden — en af de Situationer, der er os alle bedst kendt og hvor Landets Konge, omgivet og ledsaget af Landets Børn rider gennem Byen, indtil Porten paa Amalienborg skjuler den høje Skikkelse for vore Øjne og blot Rigsflaget over Slottet forkynder, at her bor den Hersker, hvis Valgsprog er »*Min Gud, mit Land og min Ære*«.

Atter og atter bragede Bifaldet ved Premiereren gennem *Palladium*, til Tider som om det næppe vilde tage Ende, og da Filmen til sidst til Tonerne fra »Der er et yndigt Land« gled over i det bølgende danske Landskab, stemte det begejstrede Publikum i som en jublende Hyldest til Danmark, Fædrelandet og dets Sjæl, Danmarks Konge.

»*Danmarks Konge*« er Filmen, som enhver dansk Mand og Kvinde skal se. Den er en Danmarks-Kavalkade, den er et Stykke levende Danmarkshistorie — men først og sidst er den Historien om en elsket Konge, Danmarks Konge, Christian den Tiende.

J. B.

Pauluskredsen

*Stor Prisnedsættelse
og mange Nyheder*

Alle Forlæggere har været betænkelige, om de turde tro paa, at Folk har Penge til at købe Bøger i Tider som disse. De fleste af dem har i sidste Øjeblik foretaget Svinget over i Optimismen, idet de klynger deres Forhaabninger til Vinterens Mørklægning. Vort eget Forlag har ikke været udsat for disse Spekulationer. Det har hele Tiden været klart, at der netop i Tider som disse er Brug for gode katolske Bøger. Saa maa de ogsaa være der — og saa maa Økonomien ogsaa se at klare sig. Det sidste sørger Kredsen trofaste Venner for ved ikke at foretage de nødvendige Indskrænkninger just paa det »katolske Rum« i Pengepungen.

Pauluskredsen's Vinter bliver derfor den travleste i Kredsen's syvaarige Historie. Saa mange nye Ting skal frem paa Boglagerets Hylder, at en Oprømning er absolut nødvendig. Kredsen har i dette Øjeblik i Løbet af 13 Serier udsendt 44 smaa og store Bøger. Af disse er de 9 totalt udsolgt (to til har været det, men er genoptrykt), og af de øvrige er Restoplagerne kun smaa. Atten af disse tiloversblevne bliver nu sat ned til næsten halv Pris og vil forhaabentlig snart kun kunne faas antikvarisk.

14 Bøger udsælges nu til 50 Øre Stykket. Det er:

- P. Andreasen: Skabelsen.
— Syndefald og Syndflod.
— Patriarker og Profeter.
J. Bonsirven: Moderne Jødedom.
Dom Chautard: Sjælen i Apostolatet.
H. Hafstrøm: Hvordan de blev Katoliker.
O. Karrer: Læs Biblen!
F. X. Kother: Magt og Penge i Kirken.
A. J. Lutz: Klosterliv og Klosterkald.
H. Messerschmidt: Kommunisme og Kristendom.
A. Nikolussi: Skæret fra Kristus.
H. Roos: Pius X.
Wöhrmüller: En liden Bog om den gode Vilje.
Og fire større Bøger nedsættes ogsaa stærkt:
N. Hansen: Kardinal Newman (Kr. 1,25).
H. D. T. Kiærulff: St. Terese (Kr. 1,25).
H. D. T. Kiærulff: St. Thomas af Aquin (Kr. 1,25).
P. Schindler: Sakramenterne (Kr. 1,50).

*

Nyhederne er dels indenfor, dels udenfor Subskriptionsserien. Serien omfatter i dette Aar en Bønnebog af *Peter Schindler*: »*For den eviges Aasyn*« (leveres indbunden) og *Father C. C. Martindale's* berømte Radioforedrag fra 1932: »*Hvad er en Helgen?*« (med specielt Forord til den danske Udgave).

Udenfor Serien udkommer en Bog af *J. Wolfisberg S. J.* »*Veje til Virkeligheden*«, første Del af en apologetisk Lærebog. Denne første Del gør op med den filosofiske Tvivl, som bestrider vor Evne til sand Erkendelse specielt af den oversanselige Verden. Ved Forudbestilling faar Subskribenterne Bogen for Kr. 1,50 — i Boghandelen bliver Prisen Kr. 2,25.

Desuden udsendes en »*Vejledning i Gregortansk Sang*« af *Olav Segall*. Denne lille Lærebog er anbefalet af Direktøren for det kgl. Musikkonservatorium og udgør med sin omfattende »Eksempelsamling« en fortrinlig Indføring i et Emne, som det hører til god katolsk Opdragelse at vide Besked om — baade teoretisk og praktisk.

Flere andre Bøger er under Udarbejdelse og vil hurtigt kunne ligge paa Bordene i vore Hjem, bl. a. endnu et Par Bøger af *Father Martindale*. Men det vender vi tilbage til.

Sluttelig blot en Selvfølgelighed: *Julekæften kommer som sædvanlig under sædvanlig Redaktion i sædvanligt Udstyr og til sædvanlig Pris*. Det er temmelig enestaaende, for hvad er ellers i Aar »som sædvanlig«?

Pauluskredsen.

Til de unge, de yngre, de yngste —

og deres Forældre

Dette er til dig og til din Far og Mor. — For at sige det med det samme, kort og godt: du burde være Spejder eller Ulv. — Meld dig straks ind i en af vore katolske Tropper — du vil ikke fortryde det. — Du træffer her sammen med gode Kammerater, hvor I til Møder i vore gode Spejderlokaler dyrker indendørs Spejdersport, lærer at binde Knob, Signalering, Samaritergerning og meget, meget mere. — Alt dette foregaar i en Patrulje, hvor de 6—8 Kammerater arbejder og morer sig saadan sammen, at Kammeratskabet som oftest gaar over i Venskab. — Tro nu ikke, at vi holder os til det indendørs Liv, nej, tværtimod — ud vil vi, og det baade Sommer og Vinter. Du skulde prøve engang at komme med til en Terrænleg, opleve Spændingen naar det store Slag skal staa, eller naar du under Legen faar betroet at løse en vanskelig Opgave. — Man siger jo nok, at gale Katter faar revel Skind, og det kan jo ogsaa engang imellem ske, at det gaar ud over dig, men som Spejder lærer man at klare sig selv — at staa paa egne Ben. — Men det allermost spændende er dog at komme i Lejr med sin Trop eller sin Patrulje; tænk dig i en eller to Uger at kunne komme bort fra Stenbroen, ud i den dejlige Natur, sove i Telt om Natten, selv lave sin Mad over Baalet, svømme, deltage i Konkurrencer og Udflugter. Og saa har jeg endda her endnu ikke nævnt Lejrdagens to store stemningsfulde Øjeblikke, den hellige Messe om Morgenen med Skoven som den smukkeste Katedral, der nogensinde er bygget, og med Fuglenes Sang omkring dig som den klareste Orgelmusik, og saa Dagens Afslutning med det stemningsfulde Lejrbaal, hvor alvorlige og muntre Toner skifter i Tale og Sang, og hvor din Deltagelse er saa god og nødvendig som nogen Sangers i det største, det bedste Alsangstævne. — Din Trop vil paa sine mange Ture og Lejre føre dig omkring i Danmark — det være sig til Fods, pr. Cykle, pr. Tog eller pr. Damper, og du faar derved en Chance fremfor mange af dine Kammerater til ved Selvsyn at lære dit Fædrelands mange Skønheder at kende. Men det kunde jo ogsaa ske, at du engang var saa heldig, at din Trop for smaa Penge arrangerede en Tur til Ulandet og derved skaffede dig Oplevelser og Glæder, du maaske ellers aldrig havde opnaaet. — Ogsaa de yngste, Ulvene, har deres Møder, Ture og Lejre — de skal ikke, og bliver ikke snydt; spørg blot en Ulveunge, hvad han mener derom. — Der er meget mere at fortælle om, men nu kan du jo selv høre, naar du — forhaabentlig inden længe — selv er med i vore Rækker, er knyttet til Alverdens Spejdere og Ulve med de faste Baand, der hedder Spejderløfte og Spejderlov. — Til Slut kun en praktisk Oplysning. Vi har Tropper og Flokke ved næsten alle københavnske Sogne; henvend dig ellers til Divisionschefen, H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Nora 1879 x.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Hvor mange har han? Og hvor er de?»

»De gaar sammen med mine Dyr. Han har to Hanner og en Hun.«

»To Hanner.« Mattesch undrede sig, men tænkte: »han har ikke nær saa mange, som vi har.«

Da Troldmanden fik at vide, at Jewan, som han havde erklæret for død, stadig levede, opsøgte han Mekkail.

»Lever Jewan?« spurgte han.

»Ja, han lever, og du har sagt, at han var død.«

»Naar jeg har sagt, at han er død, saa er han død. Og du lyver, Mekkail.«

»Alle Landsbyens Beboere har set Jewan i Live.«

»Hvor er han? Hvorfor er han ikke vendt tilbage hertil? — Det er bare noget, du siger. Jeg ved, at han aldrig vender tilbage; det har jeg ogsaa sagt til Waask. Har han nogle Rener?«

»Ja.«

»Vis mig dem.«

Mekkail førte Troldmanden hen til Rensdyrhjorden og viste ham Sandras og Jewans Rener.

»Dejlige Dyr — en pragtfuld Hun,« fremhviskede den gamle, — »sælge dem til mig.«

»Det kan jeg ikke. Hvad skulde jeg saa gøre, hvis Jewan kom tilbage og spurgte efter sine Dyr?«

»Jewan lever ikke mere.«

»Saa kommer Sandra.«

Da Tiden trak ud, uden at Jewan kom tilbage, og da man heller ikke fik nogen Efterretning fra ham, saa endte det med, at Pullosersks Indbyggere troede, at Troldmanden havde haft Ret, og at Jewan var omkommen i det fjerne Land.

Troldmanden smilede veltilfreds, og lidt efter lidt genvandt han sin Magt over Landsbyen.

Mattesch bragte ham stadig de bedste Stykker Rensdyrkød og de bedste Skind, og hun bad ham om ved hans Trolddomskunst sørge

for, at Jewan blev derude i det fremmede; hun troede ikke paa, at Jewan vilde undlade at fordre sine Rener tilbage.

»Jewan skal aldrig mere komme til at se dette Land,« lovede han.

Mekkail og de andre Beboere i Pullosersk lagde Mærke til, at de Rener, som havde arbejdet ved Jernbanen, lidt efter lidt sygnede hen. De drev dem hen paa de Steder, hvor det bedste Mos fandtes, og de spændte dem ikke mere for Slæderne — men intet hjælp. Dyrene blev sløjere og sløjere, og Døden blev en hyppig Gæst.

Særlig slemt blev det, da Foråret nærmede sig. Det saa ud, som om Midnatssolens Straaler var den rene Gift for dem. Alle Landsbyens Beboere søgte nu hen til Troldmanden og jamrede:

»Hjælp os!«

Ved Bredden af Pullsøen boede Guden Seid, som var Lappernes Beskytter, og hen til ham begav Troldmanden sig for at hente Raad. Han anraabte Guden om Hjælp, og da han noget efter kom tilbage, forkyndte han, at Seid tav. Det var nødvendigt at bringe ham rige Ofre.

Længe saa Mekkail, hvorledes Døden var en hyppig Gæst i hans Hjord, men tilsidst kunde han ikke mere holde det ud og gik derfor hen til Troldmanden.

»Hallo, Mekkail!«

»Hjælp mig! Mine Rener dør!«

»Troldmanden lyver jo bare, hvorfor kommer du saa til ham?«

»Hjælp mig!« bad Mekkail lavmælt.

»Lever Jewan?« Troldmanden nød at kunne pine ham.

»Han er død!«

»Du har maaske faaet Efterretninger fra ham?«

»Fra Graven naar intet Budskab til os.«

»Det hænder dog.«

»Den store Troldmand kan alt.«

»Kom igen senere, jeg vil tale med Seid derom.«

Noget efter kom Mekkail atter til Troldmanden.

»Jeg har talt med Seid, og han sagde til mig, at han vilde have Mekkails bedste Han, og han anbefalede, at du skulde give Troldmanden den hvide Hun.«

»Det kan jeg ikke. Tænk hvis Sandra kom.«

Fortsattes

Katolsk Højskole —

fortsat fra Side 603

Skal vi saa være enige om nu at gøre Alvor af de mange gode Løfter, vi gav vor Overhyrde, da han begyndte sin Gerning herhjemme. Biskoppen kalder til Samling om Katolsk Højskole, og alle vil vi møde op og vise Biskoppen, at Sagen angaar os alle. Selvom vi ikke ser os i Stand til at deltage i Aftenkursus, saa vil de tre Møder i Grundtvigs Hus dog fremfor alle Interesser samle os om vor Biskop. Vi møder fuldtalligt op i Grundtvigs Hus' store Sal den 29. September Kl. 20.

Knud Ballin,

Præst, Højskolens Leder.

En ganske almindelig Dag

fortsat fra Side 599

tag. Som de svaaleste Vinde stryger Luerne om hans Kind. — Da vender han sig undrende mod Tronen og ser spørgende paa Jesus. — Og Jesus kalder ham atter til sig og siger:

Kærlighedens Luer har lutret dig. Kom, min Ven! —

Og ved sin Guds Hjerte nyder han Ydmyghedens livsalige Fryd i Kærlighedens Paradis.

Ogsaa en Sjæl.

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og preservede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Unios Generalforsamling

Lørdag d. 7. Sept. holdt »Unio« Generalforsamling. Formandens Beretning formede sig som en Cavalcade over alt, hvad der hidtil var sket i Foreningen. Til Bestyrelsesmedlemmer valgtes følgende: Erik Christiansen, Arne Nissen (Sekretær), Poul Nystrom (Formand), Alf Simonsen og Ruth Winkel-Hansen (Kasserer). Til Revisor valgtes Hr. Erhardt Bech-Schandorph. Efter Bestyrelsesvalget fulgte en livlig Diskussion om Foreningens Arbejde.

Efter Kaffen optraadte Harmonikaspilleren Frk. Kirsten Zibel, der spillede og sang Sømandssange og Kærlighedssange, der fik Bifaldet til at bruse. Skuespillerinden Frk. Lisbeth Ingemann lod sin klokkerene Røst lyde i gamle Viser og Skønsange, og Bifaldet vilde ingen Ende tage efter Slutningsnummeret, den nye danske Nationalsang »Mor Danmark«.

Derefter spilledes »Hønsespil«. Glade Vindere gik hjem med Høns og lækker Konserver. Aftenen sluttede med en morsom Selskabsleg ved Alf Simonsen.

Møder i København

Rosenkranskirken. Sønd. 22. Sept. Kl. 8 Fælleskommunion for de kvindelige Mariakongregationer.

Jesu Hjerter Kirke. Sønd. 22. Sept. Kl. 8½, Fælleskommunion for Immaculatakongregationen. — Mand. 23. Sept. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation. Torsd. 26. Sept. Kl. 20 pr. Møde sammesteds for Mændenes Kongregation.

Kbhvns K. U. K., Stenosgade 4. Lørdag d. 21. Sept. 1940 Kl. 20 pr. Faneindvielse i Jesu Hjerter Kirke. Derefter Kredsmøder. Gennemgang af Pater Lutz's Bog »Jesus Kristus og hans Kirke«, Afsnit B, Side 50. Indledere: Frk. Gisela Plank og Hr. Jørgen Barfr. Petersen. Senere Kaffebrød. Causeri ved Nelly: »Hvorledes en Fane bliver til«. Endelig har vi saa Alsang. Husk Sangbøgerne og syng kraftigt med! — Fredag d. 27. Sept. 1940. Fælleskommunion Kl. 7½ i Jesu Hjerter Kirke. — Lørdag d. 28. Sept. 1940 Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. — Lørdag d. 5. Oktober 1940 Festaften. Nærmere senere!

Unios Alsangsaften

finder Sted Lørdag d. 5. Oktober Kl. 20 pr. i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Vi henleder atter Deres Opmærksomhed paa denne Alsangsaften, hvortil alle Københavns Katoliker med Bekendte indbydes. Entréen er gratis. Vi synger alle sammen, hver med sin Røst, vore gamle danske Sange under Ledelse af Hr. A. Okroj. I Løbet af Aftenen faar vi Besøg af det katolske Herrekor »Askus« under

Direktion af Hr. L. Campolin. Der vil i Aftenens Løb blive Lejlighed til at hvile Stemmen ved det fælles Kaffebrød (à Kr. 1,25 incl. Drikkepenge).

»Unio« forventer stor Tilslutning til denne nationale Aften.

Sakramentskirken

Fredag d. 20. Sept. Kl. 20 begynder i Centralskolens Gymnastiksal, Nørrebrogade 27 A, et Kursus til Indøvelse af gregoriansk Kirkesang. Formaalet er at fremme Menighedens Deltagelse i Højmessens.

Søndag d. 22. Sept. Kl. 18 i Kirken. Prædikenens Emne er: »Helgendyrkelsen«.

Apostolatet blandt Fagfæller

I en Artikel af samme Navn af d. 25. Aug. skriver Thorbjørn Møller med Hensyn til faglige Forbunds apostoliske Begrundelse: Man mødes for at udveksle Tanker og Arbejdsresultater, for at studere det fælles Milieu, dets Mangler og Muligheder fra Religionens Synspunkt og for at samle Impulser til fortsat apostolisk Gerning.

Dette er i faa Ord Tanken med den katolske Pædagogersammenslutning, der efter Tilskyndelse af Biskoppen gerne skulde blive en Virkelighed d. 4. Oktober Kl. 20 i Katolsk Højskoles Sal, Boyesgade 8 A. Den Aften vil bl. a. Pater Wevers fortælle om lign. Arbejde i Holland. Alle, der er beskæftigede med Opdragergerning eller er pædagogisk uddannede, alle, der uddanner sig til Opdragergerning, er velkommen. Ønsker en eller anden yderligere Oplysninger, kan saa-

danne indhentes hos: Lærerinde Frk. K. Christensen, Bjerregaards Sidevej 1. Telefon Valby 25, og hos stud. mag. Bang, Kronprinsensvej 17, F. Telefon (helst mellem 18—19) Gothaab 4194.

Katolsk Højskoles

Aabningsmøde

Billetter til Aabningsmødet Søndag d. 29. September Kl. 20 i Grundtvigs Hus kan faas følgende Steder:

B. T.-Centralen, Grundtvigs Hus, Katolsk Boghandel samt hos Højskolens Leder, Pastor Knud Ballin.

Under Forudsætning af, at der endnu er Pladser tilovers, sælges der ogsaa Billetter ved Indgangen før Mødet.

Adgangskort koster 1 Kr., men ved Forevisning af Medlemskort som Kursusdeltager er Prisen kun 75 Øre.

Flink ung Pige

der holder af Børn, søges til lettere Husgerning nu eller 1. Oktober. Henvendelse til Fru Kiærulff, Dannevirkegade 19¹, Tlf. Eva 2512 (bedst Kl. 14—15 eller efter Kl. 19).

Møbleret Værelse til Leje

Ved Aaboulevarden (bag St. Josephs Hospital) er møbleret Værelse til Leje. Centralvarme, Bad. — Telf. Nora 7571, Kapelvej 46, 1. tv.

AARHUS

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

Alfred Pihl

Bagermester, Conditori

Telefon 3041 — Hammershus

Leverandør til St. Josef Hospital

Hjemmelavet Paalæg . Smørrebrød

»BOTHILLA«

Ryesgade 24 . Telefon 6162

Støt

Frank Andersens

Fond

Postgiro 1087

VEJLE

C. V. Berg

Blikkenslagermester

aut. Gas og Vandmester

Langelinie 53, Telf. 131, 1637

Leverandør til de katolske Institutioner

1/3 Vejle Mælkekompani

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN

Vissingsgade 8, Telefon 121, 205

Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Trælast &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69

Lev. til de kat. Institutioner

Erfaringer om Jesuiter

Den 27. September fejrer Jesuiterordenen sit 400-Aars Jubilæum. I fire Aarhundreder har »jesuitisk Aand« sat sit stærke Præg paa Kirken og Verden. Mon ikke vi mest passende kan fejre Jubilæet ved at fortælle Verden lidt om, hvad Jesuitisme er? Jeg husker det forvirrende Indtryk, jeg fik ved Mødet med mit Livs første Jesuit. Hvis en ung Mand, der er opdraget i Antisemitisme af voldsomste Art og anser Jøderne for hensynsløse, intrigante, internationale Finansmænd, pludselig for første Gang staar overfor en Jøde, og det er en fattig og venlig Sjæl, der af et varmt Hjerte øver Godgørelse med sin Armod — saa kan han ikke blive mere desorienteret end jeg. Jeg havde ventet en overmenneskelig snedig Lumskhed og fandt en nøgtern naturlig Fornemhed.

Det er nu over tyve Aar siden, og de mange Aar har bragt mig i Forbindelse med saa mange Jesuiter, at jeg forlængst har opgivet at finde en Generalnævner for dem. Der var en Tid, hvor jeg troede, at der fandtes en saadan, og jeg opererede (som stadig mange Katoliker gør det) med Begrebet en »rigtig« Jesuit. Det var den ulyksalige Trang til at finde den Smule Brand, som Bagtalelsens mægtige Røg formodes opstaaet af. I Virkeligheden er der i »Jesu Selskab« alle Slags Mennesker, og hvis det var sandt, at Selskabets strenge Skoling

gaar ud paa at enspræge dem, kan jeg kun sige, at Resultaterne ikke er bemærkelsesværdige. Det er Kirkens Stolthed, at den er universel, mens Sekterne er typebestemt. Jesu Selskab er ikke blot dogmatisk, men ogsaa psykologisk fri for at bære sekterisk Præg.

Og saa er der dog alligevel noget, som vi Katoliker formodentlig alle har mærket, naar vi kom i Berøring med Jesuiterne. Jeg tror nok, det i Almindelighed beskrives saaledes, at de er Mestre i Overholdelsen af Lydighedens evangeliske Raad. Jeg vil hellere kalde det, at man hos dem møder en enestaaende Sans for *Loyalitet*. Det siger sig selv, at mens beslægtede Naturer kan bygge deres Fællesliv paa Naturslægtsskabet, maa et *katolsk*, d. v. s. mangfoldigt Samfund holdes sammen af *Loyalitet*. Hvor Kirken har naaet sine største Resultater, har det altid været, fordi de enkelte kendte *Loyalitetens* Pligter overfor de andre og overfor Helheden. Jesuiternes uhyre store Rolle i fire Aarhundreders Kirkehistorie kan kun forstaas i Forbindelse med den *Loyalitet*, der stedse bandt dem til hverandre og til Kirken.

Loyaliteten er imidlertid ikke tilstrækkelig Forklaring. I mine unge katolske Aar slog det mig altid, at naar jeg havde kastet mig over et eller andet højmoderne Emne, hvad enten det var Relativitetsteori eller Radio eller

liturgisk Bevægelse eller Bernard Shaw, fandt jeg altid en Jesuit, der ogsaa var »med« og betydelig bedre orienteret end jeg selv. Naturligvis er der konservative Naturer i Ordenen, og Snæversyn kan træffes der som alle Steder. Men Ordenens førende Stilling gennem saa lange Tider maa ses i Forbindelse med, at den bevarer sig anvendelig ved at holde Kontakten vedlige med alt, hvad der sker. Der er saa meget sandt i den berygtede ikke-jesuitiske Sætning om Midlerne og Maalet, at den for hvem Maalet er alt, kan bruge alle Midler, blot de ikke strider imod Maalet. Der er nok af Mennesker, som med snæver Horisont rider smaa Principper og sværger til bestemte Metoder og Veje. Det har ikke været Jesuiternes Vane. Hvad Kritikere end har sagt om deres Exercitiens »Systematik«, gaar de faktisk kun ud paa at stille sig de *evige Maal* saa klart, at der netop derved bliver den størst mulige *Frihed* for hver enkelt til at finde de Veje og Metoder, der fører *ham* bedst til Maalet. Min Erfaring om »Jesuitisme« er den, at det er en vidunderlig Skoling bort fra Snæverheden.

Til syvende og sidst er Jesu Selskab kendetegnet ved sit Navn. Der er en »Ensidighed« ved Selskabet: det ved ikke andet Navn, hvori der er Frelse for os Mennesker. Der er sagt mange vise og taabelige Ting

Sluttet næste Side

Horisonten rundt

Katolikernes Hyldest til Kongen

I Søndags lød i alle Landets katolske Kirker det stærke *Te Deum* som Katolikernes Tak til Gud for Landets Konge. Mange Steder kom Præsterne ogsaa i deres Prædiken ind paa de Følelser, der fylder kristne danske Hjerter ved Kong Christians 70 Aars Fødselsdag. I St. Ansgars Kirke i København paraderede Spejderne med deres Dannebrogflag, og i sin Prædiken til Søndagens Evangelium om Lignelsens Konge, der indbyder til Bryllup, udtalte Pastor Kjeld Geertz-Hansen bl. a.:

»Vi kan ikke høre om Evangeliets Konge uden at tænke paa en anden Konge: Danmarks Konge, Christian X. Vi ved som Kristne, at al Øvrighed er fra Gud og forpligter os i Samvittigheden, naar den er lovlig. Vi er som Katoliker vant til at ære den gejstlige Øvrighed, hvem der saa end er Embedets Indehaver. Ganske den samme Ærefrygt har vi altid følt for Landets lovlige Øvrighed.

Kong Christian har været os en Konge efter Guds Vilje. Høj og lav har altid haft Adgang til hans Hus. I enhver Dansk har han altid set en Broder. Da Kong Christian ved sit 25-Aars Regeringsjubilæum talte i Radioen til alle Danske, henvendte han sig til dem med de jævne Ord: »Landsmænd nær og fjernt!« Vi ser da op til ham ikke alene som Rigets Førstemand, men som Landets Konge. Han har som Lignelsens Konge kaldt alle Danske til Samling: for at værne den Arv, som Gud har givet os at eje. Han har al-

tid gennem sine Ministre og befuldmægtigede Udsendinge prøvet at skabe Fred mellem Landsmænd indbyrdes og mellem Danske og Ikke-Danske efter Retfærdighedens Principper. Saa længe det stod til Danmark, har enhver kunnet finde Fred i Danmark og blive betragtet som vor Ven. Da den sidste Verdenskrig gik paa Hæld, aabnede Huset Danmark sine Porte vidt op, og vi indbød sultende og frysende Børn til vor Nadver. De, der ikke kunde komme selv, sendte vi Hjælp i deres Hjemland. Det var Titusinder — og ingen af os angrer det.

Nu har vor Konge atter kaldet os til Samling i Danmarks Hus — og vi kommer gerne — maaske hellere end før, endnu mere redebonne.

Som danske Katoliker takker vi da idag Gud for alt, hvad han har givet os i vor Konge og beder, at Gud maa bevare ham endnu mange Aar i vor Midte. Som Udtryk for denne vor Taknemlighed og vort Hjertes Ønske beder jeg jer alle rejse jer og sige efter mig: *Gud bevare Kongen!*«

Den fulde Kirkes Svar: »*Gud bevare Kongen!*« klang med en Styrke og Varme, der greb alle. I *Te Deum* samledes Hjerterne paany — og saa bad Pastor Geertz-Hansen Kirkebønnen for Kongen, som Ugebladet aftrykte sidste Uge, hvorefter den ufor-glemmelige Højtidelighed sluttede med »*Kongernes Konge*«.

Ugebladet og Kongen

Som vort beskedne Udtryk for den Ærbødighed og Kærlighed, der knytter danske Katoliker til

Kong Christian og hans Hus sendte vi Hs. Majestæt et Eksemplar af Ugebladets sidste Nummer. En Time senere modtog vi et Telegram: »*Min hjerteligste Tak. Christian Rex*«.

Biskoppen

foretog Søndag d. 15. ds. Indvielse af det nye Kapel i Vordingborg, og Søndag d. 22. ds. indviede Biskoppen det nye Alderdomshjem i Taastrup, samtidig med at der holdtes Konfirmation i St. Pauls Kirke. Referater og Billeder følger i næste Uge.

Præsteudnævnelser

Hs. Excellence Biskoppen har udnævnt:

Pastor Rudolf Heuer til Sognepræst i Assens.

Pastor Jacob Hjorth til Sognepræst i Fredericia.

Pastor Nikolaus Oppermann til Sognepræst ved Rosenkranskirken i København.

Pastor Wilhelm Nölke til Sognepræst i Køge.

Pastor Wilhelm Vick til Kapellan i Haderslev.

Pastor Olaf Sørensen til 1. Kapellan ved Rosenkranskirken i København.

Erfaringer om Jesuiter

fortsat fra Side 609

om Kristendommens Forhold til Humanismen, og Jesuiterne er ofte blevet misforstaaet, fordi de viste sig saa dygtige i de humane Videnskaber og Kunster. Men inderst inde bærer de Præg af St. Ignatius, der mindre end nogen anden kendte til at tjene to Herrer, og for hvem Kunst og Videnskab betød Midler, kun Midler i Tjeneste hos det eneste ene. *Omnia ad maiorem Dei gloriam!*

H. D. T. K.

Et ungt katolsk Hjem

Gift jer katolsk, siger Gurli og Filip Lange

I det hyggelige Hjørne

Ude i Ryparken, i et af de bageste Huse i Komplekset, bor Gurli og Filip Lange. Derfor naar Gadelarmen ikke ind i deres Stuer. Gennem den aabne Altandør kan jeg se ud over grønne Træer og brede Plæner. De moderne lyse Møbler staar, saadan som man sætter sine Møbler i et ungt Hjem i 1940, og bag de blomstrede Gardiner er der fuldt af grønne Planter i Vindueskarmen. Over Skrivebordet hænger Biskoppens Billede.

— Naar jeg rigtig sidder og arbejder flittigt, saa synes jeg, Biskoppen smiler til mig, siger Filip Lange. — Men der kan ogsaa godt sommetider komme et strengt Udtryk i hans Ansigt ...

Saa maa Biskoppen smile meget, tænker jeg ved mig selv, for Filip Lange er jo Formand for K. U. K., og det er et Hverv, der lægger Beslag paa næsten al hans Fritid. Han er Korrespondent i et af vore store Oliefirmaer, fortæller han.

— Men Filip har saa mange Interesser, falder hans Kone ind. — Han spiller meget og synger i Jesu Hjerte Kirkens Kor, og saa er han meget ivrig til at diskutere.

— Ja, kan De ikke i Ugebladet efterlyse flere til at være med i vore Kirkers Sangkor, det behøver ikke netop at være Folk med en stor Stemme. Alle kan

synges! Det er en storartet Maa- de at tage Del i Messen paa, at synges dens Tekster. Jeg synes, at det at *synges* Credo er saa vidunderligt, noget helt andet end bare at *sige* Ordene.

— Kniber det ikke for de Unge at faa Tid til at være med i det katolske Foreningsliv?

— Jo, det gør det, siger Gurli Lange. — Flere af Ugens Aftener har de i Forvejen optaget af Kursus af forskellig Art, Sprog, Gymnastik, Dans, og saa er de kedede af det, naar der saa arrangeres et eller andet katolsk, som falder paa en af de Dage. Derved kan mange godt blive forhindret i f. Eks. at deltage i den katolske Højskole. Den glæder vi os ellers meget til.

— K. U. K. har jo ogsaa et righoldigt Program for Efteraaret?

— Foruden Foredrag og Studiekredse skal vi ogsaa have to Retrætedage, det har vi ikke haft før, og vi tænker stærkt paa at tage baade de unge Piger og de unge Mænd med til en saadan Retrætedag, men Planerne er dog ikke færdige endnu. Vores Cykelture fortsætter vi med, og til Vinter tager vi Fodture i Stedet — det er de fleste glade for, at komme ud og faa frisk Luft om Søndagen, og hvorfor skulde vi ikke ogsaa samtidig

faa lidt katolsk Samvær ud af det?

— Kommer de Unge hos Dem her i Deres Hjem?

— Hvis vi bare var rige ... og der ikke var det med Kaffemærkerne — saa kunde vi samle mange flere Kammerater her hos os. Men en hel Del kommer her dog, unge, der ikke selv kender ret mange, de er glade for at kunne komme i et katolsk Hjem.

— Faar de saa ikke selv Lyst til at skabe et katolsk Hjem ...

— Det vilde da glæde os meget, ler Gurli Lange. — Jo, vi siger ogsaa til dem: Gift jer katolsk — og det skal være Messesbryllup, derved faar man Kirkens særlige Velsignelse. I aner ikke, hvor det er dejligt at bede sammen, gaa til Messe sammen, arbejde sammen.

Den unge Frue er blevet alvorlig. — Jeg saa hvordan det gik de blandede Ægteskaber, da jeg var rundt i Hjemmene paa Frederiksberg for at samle Børnene til Søndagsskole. Det var den samme Historie overalt: den katolske Part, i Reglen Konen, var begyndt med de bedste Forsætter, men alle de smaa Ting i Hverdagen lagde sig i Vejen efterhaanden, og mange af Mødrene, der sendte deres Børn til Søndagsskolen, var selv holdt op med at gaa til Messe. Saa tænkte jeg: nej, saadan skal det ikke gaa mig!

— Hvordan traf De saa Deres Mand?

De to unge ser paa hinanden og smiler.

— Det var i Stenosgade, ved den stille Messe om Hverdagen ... vi gik og saa paa hinanden, men vi sagde ikke noget. Hvorfor skulde man forresten ikke kunne finde hinanden i en Kirke, hvorfor skal det altid være i en Balsal? Saa en Dag traf vi sammen ved en Foreningsaften. Nu har vi været gift et Aar — og vi havde endda tænkt, at det varede nok en halv Snes Aar, før vi fik Raad til det —

— Hvor meget skal man tjene for at kunne gifte sig?

— Aah, her i København en 250 Kroner om Maanedens. Men nu under disse Forhold maa

man nok regne mere. Konen maa helst være i Hjemmet, hvis hun ikke er det, gaar der altfor meget til Spilde i alle Retninger. — Er det svært at være katolsk gift?

— Ikke-Katoliker synes i Reglen, at vi maa være meget hæmmede af vor Tro. Men vi synes til Gengæld, at de Unge, der ikke er Kristne, maa have det meget svært, de kan ikke bede, kan ikke gaa til Skrifte, de har sjældent nogen, de kan tale med og som kan vejlede dem, de falder let som Offer for den Opfattelse, der nu er blevet den herskende i den moderne

Verden, at den kristne Moral er gammeldags og latterlig.

Næh, vi er meget lykkelige, — og nu bliver vi snart tre ... vi er ikke bange for Fremtiden, vi stoler paa Forsynet i alle Ting.
E. N.

Filip Lange beder os slaa et lille Slag for Frank Andersens Fond, som fuldstændig synes at være gaaet i Glemmebogen. Den unge Mand, der stiftede Fondet til Gavn for den katolske Presse — der netop nu trænger til Hjælp — regnede med Støtte fra alle danske Katoliker — det er saa let, send et Bidrag til Fondets Giro-Konto 1087 eller brug Fondets Mærkater.

døde, de peruanske Helgener Frans Solano og Ærkebiskop Toribio, som saa snart blev efterfulgt af St. Rosa fra Lima og Anna Maria Paredes fra Quito i Ecuador, Eukaristiens landlige Elsker, Paschal Baylon, St. Josef af Leonissa, der blev underkastet Tortur af Tyrkerne og St. Josef Calasanctius, der holdt lige saa meget af Opdragelsessagen som Jesuiterne, den salige Jeanne af Lestonnac, Forløber-sken for de vidunderlige franske Nonner (Benediktinerinder, Karmelitterinder, Visitantinder og Karitassøstre), der lyste i Frankrigs aandelige Renaissance.

Og jeg kunde nævne endnu mange, selv om jeg forbigik dem, der døde, mens Ignatius endnu arbejdede — saasom St. Angela Merici, der staa bagved al forbedret katolsk Opdragelse af Piger, og Thomas More, eller hvis jeg kunde tillade mig den Luksus at fortælle om Linnedhandleren John Grande, den «slemme Fyr», der holdt saa meget af Fanger, eller Negeren Benedikt den Sorte eller — aa ja! — John Jones, hvis henrivende dagligdags Navn ikke forhindrede ham i at blive »hængt, trukket og firdelt« paa Londons Old Kent Road. Det er næsten *Pointet* for mig, at ikke en eneste af alle disse var Jesuiter! Men Gud være lovet, at St. Ignatius' Sønner har saa mange Fætre og Kusiner!

Optimisternes Kamp

Jeg elsker denne tapre Periode med dens næsten naive Optimisme, da Kampen var saa haard, men Sejren forekom saa sikker! Der havde været en forfærdelig Korruption i Kirken — ingen sagde det med større Voldsomhed end Pave Hadrian VI (i 1522) og Kardinal Pole ved Konciliet i Trient (i 1546) — og der var de mangfoldige Angreb udefra: var Renaissance en Ven eller Fjende? Ignatius var for alvorlig en Spanier til at holde af Erasmus' Form for Renaissance og besluttede, at han vilde vinde Renaissance for sig, og da han var alt for kræsen af

En Jesuit ved Ordenens Jubilæum:

Fædrenes Hjerter

Hyldest til sine egne

At skrive Lovtale om sin egen Familie vilde være Vidnesbyrd om den slettest mulige Smag, og Festligheder for ens Aner overlader man helst til andre at sætte i Scene. Paa den anden Side vilde det være lige saa forkert ikke at skrive med Taknemlighed og Beundring om sine aandelige Forfædre — og dog maa ingen Magt paa Jorden faa os til at vige det mindste fra Sanddruheden (de himmelske Magter vil heller aldrig ønske, at vi skal). Jeg kan derfor ikke nægte, at naar jeg har haft den Ære at skulle tale eller skrive til Karmelitters, Dominikaneres, Augustineres eller andres Jubilæer, har jeg syntes, at jeg kunde gøre det med mindre Ulempe end nu, hvor jeg prøver paa at efterkomme Ønsket om disse Linier. Men dengang Englen Gabriel fortalte Zacharias, at han og Elisabeth skulde faa en Søn, saa sagde han, at Barnet skulde »vende Fædrenes Hjerter til Børnene« — nogle Ord, der er mindre vanskelige at forstaa, naar man husker det tilsvarende Modstykke hos Malachias (4,6): »og Sønnernes

Hjerter til Fædrene«. Den ældre og yngre Generation blandt Jøderne skulde være Mennesker af samme Aand. Og vi skal bestemt ikke være bange for at se hen til hin Basker med de alvorlige Øjne, Ignatius, til den aristokratiske, atletiske Xavier og den svejtsiske Hyrdedreng Peter Faber og bede dem ogsaa se hen til os, for at vi maa være af en og samme Aand — vi husker jo, at det maaske kun var disse to blandt St. Ignatius første Fæller, der ikke forvoldte ham en vis Mængde Besvær...

Helgener, der ikke var Jesuiter

Vi ser da med Glæde hen til den mægtige Konstellation af Helgener, blandt hvilke St. Ignatius var en. Mens han levede fødtes de store Mystikere Teresa og Johannes af Korset, de kraftige Reformatorer Pius V og Karl Borromæus, den lystige St. Filip Neri og hans kære Ven, den kapucinske Lægbroder Felix af Cantalice, Kamillus af Lellis, den egentlige Stifter af Røde Kors, der blev født i samme Aar, hvor de aandeligt syges gode Ven St. Johannes af Gud

sig til at kunne taale den plumrede lutherske Revolution, besluttede han at besejre denne. Og han kunde se anerkendende ned paa anden og tredie Generation af sine Sønner, der arbejdede paa deres Gerning i venligt Samarbejde med næsten alle gennem det Aarhundrede, der varede fra, skal jeg sige 1550—1650. Denne Gang maa jeg desværre opgive at nævne Navne — og alligevel: hvem kan modstaa bare at nævne St. Vincent af Paul, St. Frans af Sales eller den vidunderlige St. Hyacinth de'Mariscotti, der blev anbragt hos Franciskanerne, fordi hendes yngre Søster var blevet først gift, og hun desaa blev umulig at have hjemme... Hun lavede sig et Boudoir i Haven og forlod det først, efter at hun to Gange havde brudt sine Løfter om at forbedre sig... Men desværre begyndte Pulsslaget at mindskes. Jeg mener ikke specielt hos Jesuiterne, men saa at sige i selve Samfundets Legeme.

De usympatiske Aarhundreder

Det er mit Uheld, at jeg ikke kan lide Slutningen af det 17. Aarh. og hele det 18. ende, og at jeg afskyer det 19. ende. Alt hvad der tog »Farve« af disse Tider er mig derfor usympatisk. Men Jesuiterne var saa uheldige, at de skulde leve netop den Periode igennem med Undtagelse af de Aar, hvor Jesu Selskab var ophævet (af karakteristisk lavtliggende Grunde og paa karakteristisk slyngelagig Maner). De havde formaat at benytte Renaissanceen i dens festlige, stormfulde Drengaar, og de prøvede paa at blive ved dermed, dengang den begyndte at gaa i Forfald. (I mit Hjerte tror jeg, at den bestandig var mere efterlignende end skabende og altid lidt af en Snob. Men hos en ung Fyr kan man tolerere det, man hader hos en midaldrende Adonis). Trods Hundreder af Undtagelser, der kan have været, synes jeg, at jeg her ser en Degeneration af Arkitekturen, Malerkunsten, Veltalenhe-

den, ja af selve det religiøse Liv. Jeg ser den fremadskridende Besmittelse med det affekterede; uoprigtige, og for mig hænger Stanken af begyndende Forraad-nelse ved hele dette Samfund. Det vilde falde mig svært at lave en lang Liste over Helgener fra det 18. Aarh., selv om ogsaa det 19. Aarh. frembragte mange af dem — men da havde Revolutionerne jo ogsaa fundet Sted, og selv deres falske Idéer var værdigere Fjender end de tynde Filosofier, der gik forud eller kom bagefter. Kirken begyndte med at modtage den *virkelige* Udfordring, der i vor Tid saa brutalt slynges imod den.

Under Enevoldsmagten

Jesuiterne havde tidligt nok været indviklet i Stridigheder, men Spørgsmaalet om Naaden var i hvert Fald ophøjet i sig selv, og Jansenismen viste sig at være en Svamp paa selve Kristendommen. Jeg tror, at de Kampe *maatte* kæmpes, hvor meget vi end beklager den verbale Voldsomhed de udviklede. Allerede det hører med til »Tidens Farve«, for var Renaissanceen overhovedet noget, saa var den retorisk, og tre Fjerdedele af Retoriken betyder ikke det bitterste. Men Vaas er lige saa u-kristent som Bagvaskelse. Imidlertid var hele den kongelige Enevoldshistorie paa sin Vis mere vulgær, og den var mere varig. For hvornaar har Cæsardyrkelsen ikke prøvet at genindføre sig selv? Sikkert nok fremkaldte Jesuiterkolernes Succes en Del Misundelse, og sikkert nok viste de kongelige Elskerinder (trods deres Anstrøg af Operette), hvor uforholdsmæssig en Magt *femina furens* altid kan udfolde. Sikkert nok vilde jeg ogsaa ønske, at Jesuiterne havde kæmpet bedre imod den Pseudo-Klassicisme, som naar den blandes med, hvad man (paa begge Sider Rhinen) kan kalde »Versaillisme«, gør En syg om Hjertet. Men St. Robert Bellarmine og Suarez var indviklet i en Kamp, der ikke blot var rettet mod Nationalismer eller enevældige Kongedøm-

mer, men positivt for Samvittighedens Rettigheder og Aandens Supremati — og i den Kamp var de og deres Efterfølgere menneskelig talt fordømt til Nederlag. Hvis de bourbonske Hoffer aldrig glemte noget og aldrig lærte noget, saa tilgav de heller aldrig noget. Det eneste jeg vilde ønske var, at Striden kunde have været imod ædlere Modstandere. Jeg vilde ikke have noget imod at blive dræbt af en Løve, men jeg frabeder mig de ækle Fangarme paa en Blæksprutte.

Ophævelse og Tilbagekomst

I 1783 døde den utøjsbefængte Tigger Benedikt Joseph Labre af Sult. Straks efter var han kendt af hele Rom, og i alle Lande lød Raabet paa, at han burde kanoniseres. Et tilsvarende Hyl rejste sig fra alle Kancellierne: det vilde være den utaaligste Fornærmelse mod Kongerne! Nu forelaa der *Bevis* for, hvilken Fornedrelse, der uundgaeligt er Følgen af Idéerne om det overnaturlige. Og dog varede det kun et Par Aar, saa styrtede alle disse Troner sammen, Guillotinen gjorde kort Proces med Marquiserne og Abbé'erne, mens Benedikt stilfærdigt naadede op paa Altrene og er blevet der. Og tre Aar efter hans Død fødtes Sognepræsten i Ars og Joseph Cottolengo samt Halvdelen af dem, der har grundlagt vor Tids undervisende Ordener. Jesuiterne kom tilbage, og som det afgørende, højeste Svar til den »verdsliggjorte« Verden viste den Ubesmittede Jomfru sig i Lourdes for Bernadette og satte hele Verden paa Pilgrimsfærd til den pyrenæiske Grotte. Det katolske Faktum har bevist sin Uforgængelighed lige til Dagen i Dag.

Nye Ordener?

Men samtidig med, at jeg inde i mig selv føler den uhyre Vægt af hele denne Historie, saa er Fremtidsudsigterne saa overvældende, at jeg virkelig har svært ved at spekulere over disse Helgeners fortidige Handlin-

ger, men tvinges til at hede dem vende deres Hjerter til deres Børn og gyde deres Aand ind i disse vore Tider. Vil de gaa med til, at de Ordener, de grundlagde, affører sig en hel Del af det, der tidligere kendetegnede dem? Der vil sikkert opstaa ny »Ordenner«, fyldt med Mænd og Kvinder, der lever et »indviet« Liv. Men *alle* Præster er allerede forpligtet til at prædike og ligeledes kaldet til at undervise efter deres Evner og Lejlighed, og det samme gælder en Million Lægfolk. Og alle maa vi være fattige! Alle, tror jeg, er kaldet til at tage Del i Genfødselen af Lægfolkets Brug af Liturgien. I ethvert Land maa alle Katoliker nødvendigvis være »Missionærer«. For længe siden plejede jeg at antyde, at der snart ikke vilde findes »katolske« Lande længere — hvor mange er der nu? — men en Kærne af Katoliker i ethvert Land. Den levende katolske *Hud* vil stadig vokse paa levende katolsk Kød, men den blotte katolske *Etiket* vil haardt blive revet af.

Der er ingen lukkede Haver mere

Nuvel! Saa skylder nu enhver af os, Mand eller Kvinde, Ordensmand eller Verdenspræst eller Nonne eller gifte Lægfolk, vi *skylder* nu at give os selv til hele det Land, vi lever i, og til hele den Verden, vi gaar ud i. Vi er ikke katolske og apostolske for at blive ved at tale indbyrdes til hinanden indenfor vore Kirker eller til vore Yndlingskredse! Alle utilgængelige Taarne er faldet, og der er ingen lukkede Haver mere. Og hvor Trangen er saa forfærdende og saa universel, kan der viselig heller ikke være nogen, der vover at give Afslag paa Samarbejde, holder sig for sig selv og kritiserer. Har nogensinde, siden Ignatius' og hine andres Dage, Visionen og Gerningen været sunket lavere ned blandt Katoliker, har et højt Bønnens Niveau og en fuldt Offerliv ikke kunnet haabes naaet af almindelige Katoliker, har en middelmaadig Moral været paaberaabt

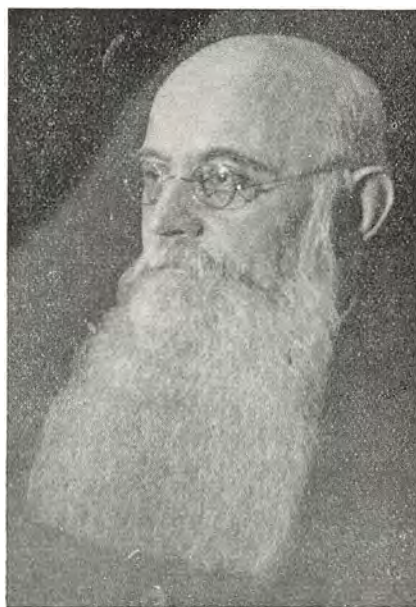
saaledes, at det mystiske Liv er blevet ukendt og næsten foragtet, er Andagtslivet blevet Trivialitet, den religiøse Litteratur en Dialekt og vor Kunst en forretningsbestemt Masseproduktion, Næstekærligheden reguleret og Retfærdigheden blandt Mennesker saa godt som ladt ude af Betragtning, blev Frygten besmykket med Klogskabens Navn og Rettens Doktriner saa abstrakte og juridiske, at de forbyder enhver Anvendelse paa det foreliggende politiske, økonomiske og kommercielle eller sociale Liv, og er selv Katoliker blevet smittet af Klasse- eller Nation- eller Racedyrkelse — maatte saa Helgenerne ved deres Forbøn opnaa en ny Pinse for os, saa vi maa blive bombet ud af alt dette, ligesom Apostlene blev bombet ud af deres Skjulested i Nadversalen.

Vi er begrænsede Mennesker,

men ingen begrænset Handling kan *tilfredsstille* os. Vi maa søge »*maior gloria*« og være ivrigt opsatte paa at sætte os selv ind *totos ad laborem*, hvis vi haaber paa at kunne tilfredsstilles. Vist er vi taknemmelige for det svundne, men alligevel ser vi fremad med Tillid til, at vi alle i Fællesskab kan gøre saa meget. Men som det ypperlige middelalderlige Paradoks udtrykte det: »Jo større Skabning, des *mere trænger* den til Gud«. Er det ikke et Argument for Optimisme? Hvis vor Verden trænger saa saare til Ham, er det saa ikke et Bevis for, at den i sig har Mulighed for selv at blive stor? Maatte vi med Storsind lægge Beslag paa de store Bestanddele, Verden rummer, og hjælpe den til at blive den store og storslagne Ting, som Gud visselig vil, at den skal være!

C. C. Martindale, S. J.

JESUIT I 50 AAR

P. U. SIALM S. J.

Den 30. September 1890 traadte en ung Mand over Tærskelen til Jesuiternes Noviciat i Blijenbek i Holland. Han kom langvejs fra, fra en af Graubün-

dens dybe Dale, der hvor den viltre Rhin begynder sit Løb og hvor en aartusindgammel Kultur og snedækte Bjerge borger for Menneskets ædle Art og Karakter. Den unge Mand var født i Disentis i 1867 som den fjerde af en Søskendeflok paa ti. Han havde gaaet i Skole først hos Benediktinerne i hans Fødeby og derpaa i Jesuiternes berømte »Stella Matutina« i Vorarlberg. Nu var han rejst den lange Vej til Holland, uvidende om at hans senere Virkefelt skulde komme til at ligge endnu længere nord paa. Allerede i 1895 kom *Pater Udalrich Sialm* S. J. for første Gang til København, og efter Præstevielsen i 1901 knyttedes han for stedse til Stenosgade, hvor han har beklaedt adskillige Poster indenfor Ordenen og med andre Ord har tilbragt langt den største Del af sit Liv. Mest kendt er Pater Sialm dog vel sagtens som Præses for Mariakongregationerne ved Jesu Hjerter Kirke og som »Køben-

havns Skriftefader«, et Tilnavn, som han ubestridt kan bære med Rette, idet næppe nogen anden Gejstlig herhjemme har tilbragt blot tilnærmelsesvis saa mange Timer af sin Tilværelse i Skriftestolen.

Pater Sialm er en af de sidste Repræsentanter for den Skare af Pionerer, der for et halvt Aarhundrede siden tog Kirkens Arbejde op herhjemme, han er en af den Garde, der ved Gerning og Eksempel har beredt Vejen for den kommende Slægt, en af dem, der ved deres Udholdenhed og Energi har lagt det Fundament, hvorpaa Kirken herhjemme idag taknemmeligt bygger videre. Trods en Menneskealders Slid er Pater Sialm den Dag i Dag den samme, som han sikkert altid har været: glad, munter og elsket af store og smaa. Paa Vejen til og fra sine Sygebesøg kan man over-

alt i København møde den stættelige, gamle Mand med det store Skæg, der i Aarenes Løb har faaet samme Farve som de sneklædte Tinder i hans stouete Fædreland; i sin Tid, da han kom her til Landet, var det sort som Ibenholt — »det var dengang, da jeg var ung og smuk,« siger Pater Sialm med en Skælm i Øjet, medens han lader Haanden glide hen over sin hvide Pryd.

Paa hans gyldne Jubilæumsdag vil sikkert adskillige finde Vej til Stenosgade og blandt disse er der ogsaa mange, hvem han har kendt fra de var smaa og hvis smaa nu igen ser op til og holder af den gamle Kæmpe — og som alle udtrykker det samme Ønske: at han endnu i mange Aar maa kunne færdes iblandt os, sund og munter!

Unus ex multis.

Katolsk Højskole

Foredragsrækker og Aabningsfest

Til de mange Højskolekursus indgaar Anmeldelserne i en voksende Strøm. Der meldes allerede *udsolgt* til Pater *Wolfisbergs* Latinkursus. Vi kan paa Foranledning af Forespørgsler oplyse, at Sangstenerne ikke er for de store Stemmer alene, men for alle, der vil føle Glæden ved sammen med andre at synge vore gamle religiøse og nationale Sange. Tilmeldelser til alle Kursus kan endnu finde Sted ved Aabningsmødet i Grundtvigs Hus, hvor der indrettes Kontor til det samme.

I Aabningsmødets Program er der sket et Par Tilføjelser. Bl. a. har Fuldmægtig *Enoch Hjorth* skrevet et Digt, som han kalder »Det usynlige Danmark«, og som han selv vil læse op paa Søndag.

Der musiceres af en Trio, bestaaende af to af vore Trosfæller, Violinistinden *Hanne Thorvald Nielsen* og Komponisten

Leif Kayser, som har faaet den dygtige unge Cellistinde *Grethe Jespersen* til at medvirke, og de vil som en Ramme om Enoch Hjorths Recitation spille først en Trio af Loillet, en fransk Komponist, der levede i England paa Holbergs Tid — og bagefter kommer den danske Romantik med Gades F-Dur.

Den festlige Plakat, som Højskolen har ophængt saa mange Steder, har vakt megen Begejstring. Det er den unge Tegner *Kai Rich*, en Slægtning af Pastor Messerschmidt, som er Mester for den.

Ved Aabningsmødet vil man forefinde en lille Udstilling af katolsk Litteratur og en anden af Credoværkstedets Arbejder.

Højskolen beder os indtrænge tilraade Forudbestilling af Billetter til Mødet paa Søndag. Man kan ringe til Bella 1700, saa ligger Billetterne parat ved Indgangen.

Rom og Verden

Til den Audiens, som for nylig var foranstaltet for Repræsentanter for Katolsk Aktion i Italien, var der oprindelig ventet ca. 3500 Deltagere. Det dobbelte Antal mødte op, hvorfor ikke blot den store Kongesal, der var bestemt til Audiensen, men ogsaa de tilstødende Rum og Balkoner maatte aabnes for at kunne rumme den begejstrede Skare. Da den hellige Fader blev baaret ind i Salen, istemte alle de tilstedeværende den gamle Hymne »Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat«. I sin Tale til Forsamlingen ridsede den hellige Fader Linierne op for den katolske Aktion, et af de kostbareste Arvestykker fra hans Forgænger, og udtalte bl. a., at det fra Tid til anden var nødvendigt at foretage visse Ændringer samt at den katolske Aktion jo ikke var bundet til en bestemt Form, men rettede sig efter de nu engang herskende Forhold i de enkelte Lande og til forskellige Tider. Dens Maal er Medarbejde i Guds Rige og om den gjaldt den hellige Augustins Ord om at tro alt, haabe alt, lide alt og bære alt for Christus og hans Kirke. Medlemmerne af den katolske Aktion skulde leve sig mere og mere ind i den katolske Sandhed, saaledes at de kunde virke med større Kraft. Da Paven havde meddelt de tilstedeværende sin Velsignelse og paany forlod Salen, ombrustes han af en uhyre Jubel, der først tog Ende, da han forsvandt ind i sine Privatgemakker.

*

Den hidtidige Nuntius i Litauen, Msgr. Centoz, er ankommet til Rom, hvortil i nær Fremtid ogsaa ventes den apostoliske Nuntius for Letland, der tillige var apostolisk Administrator for Estland.

I Bogen »Macht og Geheimnis der Jesuiten« fortæller Fülöp-Müller om hine Missionærer, der for mange Aar siden vandrede ad samme Vej som den uforglemmelige Frans Xaver. De kom til Fiskerkysten og blev fattige som Fiskerne for at forkynde Evangeliet for dem. De kom til Kong Akbas Hof, hvor Videnskabs- sad i Hejsadel: snart oprådede de som Mest- re paa alle Kunstens Felter, for paa den Maade at vinde Kongen for Kristus. De kom til Japan, hvor de iført fyrstelige Gevänder sagde at skaffe Religionen Anseelse, og hver- for den fattige Kristus. Saaledes blev de alt for alle.

Men det skete, at man ikke paa nogen Maade vilde taale dem mere. En hvilken som helst Virksomhed blev dem forbudt. En blodig Kristenforfølgelse udbroød. Her hjalp ikke mere de fattiges Laser, Videnskabs Herrens Trylle- stav, Pragtklædningens Glans. Her gjaldt kun een Ting: Martyriet.

De blev Martyrer, for de vidste, at Marty- rernes Blod skulde blive nye Kristnes Sæd. I Lidelsesliden blev Hemmeligheden i deres

► Kollegiekirken i Loyola

og paa Videnskabernes Fæderes Røst blev hørt i Radioen. I næsten alle spanske Provin- ser havde de indrettede Skoler, hvor der undervistes gratis. I Valens sagtes Skolen af over 500 Elever. En Dag- og Aftenskole for Arbejdere blomstrede med over 600 videbe- gærlige Arbejdere som Elever.

Lagernes Kongregation og af de fat- tigste og mest forladte blev de trængende og hjælpeløse.

I Barcelona oprettede Jærskongregition- en og Bonnens Apostol 10 Skoler for Dreng og Piger.

Hospitalet Fontilles med 10 Pavilloner for spedakts blev grundlagt i vedligehold af Ordenen ved dens Væsenlige Hjeltp. Allevegne fremmedes Indtø- ninger. katolske Arbejderforeninger blev grund-

lagt, katolske Undersøttelsesaktioner blev iværksat især paa Landet.

Patrene kæmpede paa det sociale Omraade for Forbedring af de sociale Kaar. De blev ikke trættede af at gentage Ordene: »Det er dig ikke tilladt...« De fremsatte de kristne Prin- cipper Gang paa Gang, selvom de blev ugjæset.

I Madrid trivedes I. C. A. I.: Institut for Industri og Haandværk.

Det pavelige Seminar i Comillas havde fo- street en Kardinal, 8 Biskopper og talrige ivri- ge og gode Præster.

I Sarria ved Barcelona havde man oprettet et Fakultet for Kemi, Biologi og Eksperimen- talpsykologi.

Af betydningsfulde og indflydelsesrige Tids- skrifter blev udgivet: Razon y Fe, Estudios

standerne laa heller ikke paa den lade Side. De disponerede over denne Verdens ubyrde Muligheder og Masser.

Men Forfølgelsesliden har lutret mangen en Sjæl og skabt Martyrer og Helgener.

Det havde dog ikke været helt forgæves. Kalolicismen blomstrede op, efter at Freden var genoprettet.

Kirkens Venner havde altid et Horn i Si- den paa Jesu Selskab, især i Spanien. I Løbet af det 19. Aarhundrede blev Ordenen ikke mindre end tre Gange landsforvist. 1820— 1823; 1835—1852; 1868—1878. Altet og alter vende den tilbage for at genoptage Arbejdet.

Saa snart Fjenderne var kommet til Mag- ten, tonede de rent Flag. En Forsøg paa det, man kunde vente sig, fik man i Gijon i 1930, da Selskabets Kirke gik op i Luer. Kun

▲ Jesuittens Hospital for Spedakts (i Nærheden af Fontilles)
▲ Jesuiterobservatoriet »del Ebro«

JESU SELSKABS 400 AARS JUBILÆUM

Jesuiterne i Spanien 1931-1939

▲ Mariankongregationen fra Barcelona

Virkemaade tydelig. Den var ikke de fattiges Laser, heller ikke Videnskabens Glans, ej bel- ler kosihare Fyrstekæbber, men Kærlighed til den korsfæstede Kristus i et Hjerter, der bød og under alle Forklædninger bankede og var rede til Hengivelse indtil Døden.

Kærlighed til den korsfæstede Kristus be- sjælede ogsaa de Patres, Skolastikere og Brødre af Jesu Selskab, der paa den pyrenæi- ske Halvø arbejdede under Kristi Aag, der er let at høre, naar Kærlighed raader i Hjerter.

Med Mod og Udholdenhed tog de fat paa de forskellige Omraader. De sled i Mellem- og højere Skoler; de tog sig af de fattige; de arbejdede blandt de velstaaende; Presseap- stolatet stod højt i Kurs; de prøvede at gøre deres Indflydelse gældende i Teaterverdenen

AF
K. PAULI S. J.

- Følde:
Malina (3)
F. Viazto (1)
Arkiv (1)

▲ Helligfamilies i Jesuiter- nes Gymnasium i Valencia

Ecclesiasticos, Sal Terras, Iberica, Afintindad m. fl.

»Herre, vi har arbejdet hele Natten igen- nem...«, og saa blev alt slaaet i Stykker. Dette store Arbejde har allsaa ikke kunnet forhindre Sammenbruddet! Rent hørligt Irs alt det gode, der blev op- naaet, og som bar sigelig Frugt, var det gan- ske umuligt at udrydde alle Skavanker. Mod-

otte Aar forinden var den bleven konsekvreret.

Den 14.4.1931 blev Republikken udraabt, og samme Aar den 11. Maj blev mange Kirker og Klostre sat i Brand.

Ogsaa Jesuitternes Kirke i Mo- drid, Instituto de Artes y Industrias, den højmoderne tekniske Højskole, Profeshuset, hvor den hellige Frans af Borgias Legeme opbevaredes, blev ødelagt. Huset, hvor Forfatter- ne havde hjemme, og des værdifulde Biblio- tek gik tabt i Hedsvaaden.

Ordenens Venner var magtesløse, da Poli- tiet og Regeringen midløst talt lukkede Øjne og lod det hele ske.

Det værste Slag menie Fjenden vilde være at forbyde og opheve Ordenen i Spanien, kon- fiskere al dens Ejendom, landsforvisse, og den 24.1.1932 triumferede Fjenden.

Det juridiske Grundlag for denne Forholdsregel var, at Jesuitterne aflagde Troskabsed til den hellige Fader i Rom. Svaret fra Rom udeblev heller ikke. Pius XI kaldte Ordenen »den hellige Stols Martyr«.

Det skulde vise sig, at Gud beholder Traadene i sin Haand; der skulde komme noget godt ud af det.

Skolastikerne, der i de forskellige Studie-Huse forberedte sig til Lærer- og Præstegerning, samt deres Professorer, maatte drage i Landflygtighed.

De Savn, der var forbundet dermed — den Smerte, de følte, da de skulde forlade deres elskede Fædreland, blev lindret ved Tanken om Kristus, der sagde: »Naar de ikke modtager jer i en By, skal I ryste Støvet af jeres Fødder og vandre videre til en anden By«. De huskede deres Regel: »Nostræ vocationis est diversa loca peragrare et vitam agere, in quavis mundi plaga«. De svigtede ikke deres Idealer, de forblev trofaste mod Kristi Banner. Godt og vel 800 Skolastikere med deres Professorer forlod Spanien.

Regeringens Dekret lukkede talrige Institutioner, bl. a. 6 Højskoler, 20 Kollegier, 3 Seminarier, 4 Handelshøjskoler, 2 astronomiske Observatorier, 6 Huse for Forfattere, 1 Hospital for spedalske og 36 andre Huse.

Kun Observatoriet 'del Ehro' kunde passes af Patrene, da Regeringen ikke havde skolet Personale til at overtage Observatoriet.

Paa lignende Maade eller endda værre fo'r man frem mod andre Ordenssamfund; man unddrog Verdenspræsterne den lille Gage, Staten havde givet dem, som ubetydelig Godtgørelse for deres Arbejde og som Vederlag for alt det Kirkegods, Staten i tidligere Tider havde tilegnet sig.

Alle Ordensfolk fik unddraget Retten til at undervise, d. v. s. over en halv Million Børn stod pludselig uden Lærere og Lærereinder.

Til Trods for al Chikane vedblev Patrene og Brødrene at ar-

bejde. De blev ikke modløse. Historien gentog sig jo bare. Efter Taage kommer der Solskin igen. Huse blev lejet, Eksercitiøkursus blev holdt, Undervisningen fortsattes. Den berømte Kemiker Pater Eduard Vitoria havde under mange Møjsommeligheder grundlagt et kemisk Institut. Det blev ødelagt. Han lejede en Villa udenfor Byen; under den nominelle Ledelse af en Lægmand begyndte Undervisningen igen, efter at han for store Penge havde anskaffet nye Instrumenter. Men det skulde ikke vare længe, før ogsaa dette Institut blev lukket.

Det kendte Hospital Fontilles, hvor over 200 spedalske fandt sjælelig og legemlig Pleje, blev frataget Ordenen, for at Kirken ikke kunde henvise til dette humanitære Værk.

Ingen Steder opgav man Ævred. Hvor de kunde ordne det, sluttede de sig sammen, dannede smaa Ordenskommuniteter, opmuntrede hverandre, tog atter fat paa det apostoliske Arbejde. De hørte Skrifte paa aaben Gade; de læste Messe i Privathuse, de underviste Børn i Privathuse; de bragte den eukaristiske Frelser til syge, og hvor de ikke selv kunde tage Affære, sendte de Lægfolk, endda Børn som Kristushærere, til dem, der sad i Fængslerne. De mange Patres, der i Aarenes Løb blev fængslet, kunde hjælpe, trøste og støtte de Tusinder af Fanger, der sammen med dem var indelukket bag Fængslets Mure.

Da den blodige Forfølgelse udbrød i 1936, gik de unge Skolastikere Ram forbi. I Nærheden af Barcelona ejede Ordenen et stort Studiehus, nu var det tomt og ingen kunde blive et Offer for blodtørstige Hyæner i menneskelig Skikkelse.

De Hundreder af Patres, mange Brødre og en Del Skolastikere, der var bleven tilbage i Spanien og arbejdede saa godt, som det lod sig gøre i det skjulte, stod pludselig overfor et blodigt Mareridt.

Mange maatte skjule sig i Skovene, under Jorden, hos gode

trofaste Venner, der løb Fare for at blive henrettet, hvis deres Godhed mod de forfulgte skulde komme for en Dag. De, som blev arresteret, maatte enten taale usigelige Pinsler, inden Døden kom som Forløser, eller blev kastet i Fængsel. Andre blev dræbt under eller kort efter Tilfange-tagelsen.

En af mine Kammerater fra Studieaarene i Valkenburg, den spanske Pater Llorca, skrev i et Brev: »Forsynet lod det ske, at Selskabet i Spanien blev ophævet fem Aar før Borgerkrigen. Vore Huse gik allerede i 1932 over i Republikkens Eje. Da Borgerkrigen udbrød i 1936 blev kun lidet ødelagt. Her i Barcelona f. Eks. er næsten alle Kirker helt eller delvis brændt, ogsaa flere Ordenshuse og Kollegier. Men vor store Jesu Hjerter Kirke midt i Byen er næsten uskadt. Dog er Sidealtrene knust. Den aragonske Ordensprovins' største Tab er Observatoriet i Tortosa. Indtil 1938 skete der intet. Man havde Interesse i at beholde det. Men til sidst blev det helt ødelagt.

Det vældige monumentale Alter i Jesuitternes Kirke i Valencia blev fuldstændig tilintetgjort.

I Manresa skete det mærkelige, at af to Kirker, som vi ejede der, blev den ene ødelagt; Ekstasens Kirke, medens den anden, som uden Tvivl er den mest betydelige: Kirken med den hellige Grotte, er uskadt. Den først nævnte Kirke og det tilhørende Præstehus er jævnet med Jorden og der findes nu en stor Plads. Den hellige Grottes Kirke og den hellige Grotte er i god Behold.

I de andre spanske Ordensprovinser er der ikke sket meget. Kun i Madrid, — men allerede i 1931 — blev Kirken og Profeshuset brændt ...«

Ordenen har derfor ikke saa mange Blodvidner at opvise som andre religiøse Samfund: men det blodige Tab beløber sig alligevel til 118 Jesuitter: 74 Patres, 41 Brødre og 3 Skolastikere.

Vi haaber, at mange en Gang

bliver saligkaaret, ligesom Ofrene i den franske Revolution og i England under Elisabeth og hendes Efterfølgere.

I de Dele, der var besat af de Nationale, havde Ordenen under hele Krigen Frihed og Lov til at arbejde.

Ikke færre end 60 Patres gjorde Tjeneste som Feltpræster, i Flaaden og paa andre Omraader.

Tre Patres faldt, medens de stod saarede bi i deres sidste Stund.

*

Nu er Arbejdet godt i Gang igen og blomstrer. Prøvelsestiden har sikkert været til stor Gavn; (man har lært en Del); den var som en Stormvind, der bortvejrede Avnerne fra Kærnerne eller som en Højovn, i hvis Hede Malmen blev lutret og Slaggerne fjernet.

Flere Steder har vore Patres maattet overtage Sognene, da mange Præster var bleven et Offer for Mordere, og Biskopperne ingen Præster havde, der kunde sendes for at overtage Sognene.

I Januar i Aar gik en Meddelelse gennem Pressen. Det spanske Ministerraad har ved Dekret givet Jesu Selskab den Ejendom tilbage, som Republikken i 1932 havde frataget det. Blandt andet Huset i Loyola, Universitetet i Deusto i Nærheden af Bilbao med dets Fakulteter i Litteratur og Retsvidenskab og den tekniske Højskole, Institutet i Madrid, det meteorologiske Observatorium og Kartausen i Granada, alle Kollegierne samt alle Huse, hvis Formaal var Undervisning eller karitative Foranstaltninger.

*

Paa Taarnet af Kirken i Gijon knejsede en syv Meter høj Statue af Kristus, der velsignende udbredte sine Hænder over Byen. Statuen, der var af hvidt Marmor, blev taget ned og skilt i alle sine Dele. Den skulde omdannes til en Leninstatue. Guds Forsyn lod imidlertid Tilbageerobringen af Byen ske saa over-

raskende, at Kirkens Fjender ikke fik Tid til at omdanne eller tilintetgøre Statuen.

Uden Vanskelighed kunde den anbringes samme Sted, hvor den før havde staaet.

Denne Begivenhed anses for et Symbol paa og Forjættelse om, at Jesu Hjerter vil velsigne Selskabets apostoliske Arbejde paa at sammensveje det splittede spanske Folk til sand Enhed.

Katolsk Fortsættelseskursus

Naar Ægteskabet ikke kan blive til

Da døbte Menneskers Ægteskab er et Sakramente, har kun Kirken Myndighed til at sætte Regler for det, og vi maa vende os til Kirkens Lære og Praksis, hvis vi vil vide, om der er nogen Hindring for, at en bestemt Katolik kan gifte sig. Alene Kirken tilkommer det at sige, hvilke Betingelser, der gør Modtagelsen af et Sakramente mulig eller ikke, og (som allerede sagt) naar Folk gifter sig, saa slutter de ikke for det første en Overenskomst og modtager *desuden* en aandelig Tilgift, der kaldes Ægteskabets Sakramente. Den Overenskomst, de slutter, er Sakramentet, og Sakramentet er Overenskomsten.

Hvis derfor der foreligger saadanne Omstændigheder, at Sakramentets Modtagelse er udelukket, saa kan de paagældende i Virkeligheden slet ikke slutte en Overenskomst om at gifte sig. Og paa samme Maade: forhindrer Omstændighederne, at der sluttes en gyldig Kontrakt, kan vedkommende ikke modtage Sakramentet. Hvor oprigtigt Samtykket end er, og hvilket Ceremoniel og Offentlighed det end omgives med, saa er dette Samtykke uden nogen ægteskabsstiftende Virkning, hvis Omstændighederne forbyder det — der skabes da ingen Overenskomst og intet (naturligt eller overnaturligt) Baand mellem de to Mennesker. Et efterfølgende Samliv er i saa Fald »udenfor Ægteskab«, og hvis de paagældende har handlet med Vidende og Vilje, er det et »Samliv i Synd«.

Tilbage staar nu ganske kort

at opregne de Omstændigheder, der umuliggør Ægteskab, hvad enten saa Grunden er, 1) at de ifølge selve deres Natur hindrer Gyldigheden af enhver Overenskomst eller 2) at de ikke er forenelige med den specielt ægteskabelige Overenskomst eller endelig 3) fordi Kirken til Beskyttelse af den naturlige Ægteskabsinstitution saa vel som af Ærbødighed for Sakramentet simpelthen forbyder Ægteskabet under disse Omstændigheder.

Der kan ikke sluttes en gyldig Overenskomst og derfor heller intet gyldigt Ægteskab og derfor intet Sakramente:

1. Naar en af Parterne savner Fornuftens Brug:

2. Naar en af Parterne er uvidende om, hvad Overenskomsten gælder, d. v. s. uvidende om, at Ægteskabet er en varig Forbindelse mellem Mand og Kvinde med det Formaal at sætte Børn i Verden;

3. Naar den ene Part tager fejl, angaaende hvilken Person Overenskomsten faktisk sluttes med, d. v. s. en Person udveksler faktisk Samtykke med A, men gør det under Formodningen om, at A er B, som vedkommende i Virkeligheden agter at gifte sig med. A er blevet stillet i Stedet for B, og den anden er ikke klar over det, men tror fejlagtigt at staa overfor B, mens det er A, som Samtykket udveksles med;

4. Naar der foreligger en Fejltagelse, ikke om den anden Parts Person, men om en saadan Egenskab hos denne Per-

Fortsættes Side 621

Liturgisk Kalender

Sept.-Okt.:

29. S. ÆRKEENGELEN ST. MICHAEL (1089); 2. Sæt Bønner: 20. Søndag e. Pinse (741); sidste Evangelium: Søndagens (742). *I konsekrede Kirker fejres Kirkevielsesfest: Der læses dog St. Michaels Messe (1089); 2. Kirkevielse ([77]), 3. Søndagen (741); sidste Evang.: Søndagens (742).*
30. M. St. Hieronymus (1091); 2. Om Fred. *I konsekr. Kirker: 2. Kirkevielses Oktav ([77]), 3. Om Fred.*
1. Ti. † St. Remigius (1092); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred. *I konsekr. Kirker: 6. Dag i Oktaven ([77]); 2. St. Remigius ([34]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred.*
2. O. De h. Værneengle (1093); 2. Om Fred. *I konsekr. Kirker: 2. Oktaven ([77]), 3. Om Fred.*
3. T. ST. THERESE AF JESUS-BARNET, alle Missioners Værnehelgen ([194]). *I konsekr. Kirker: 2. (kun i stille Messer): Oktaven ([77]).*
4. F. St. Frans af Assisi (1096); 2. St. Thereses Oktav ([195]), 3. Om Fred.
5. L. † 3. Dag i St. Thereses Oktav ([194]); 2. St. Placidus og Lidelsesfæller ([28]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred.
6. S. Rosenkransfest (1099). — 21. Søndag e. Pinse.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Pragtværk om Kongen

»Vor Konge« (Chr. Erichsens Forlag, 35 Kr. i fornem Indbinding).

Som en Mindebog, der vil kunne bevare en Hædersplads Slægtled igennem, ligger denne Bog om Danmarks Konge allerede nu fremme i Tusinder af danske Hjem. Under Redaktion af *Ernst Mentze* er der i det statelige Værk samlet adskillige Hundrede Billeder paa de 300 Sider i stort Format. Det er et gribende Stykke Danmarkshistorie fortalt i den kongelige Families Livsalbum — en trods alt saa lykkelig Tid, som vi ser tilbage til med ængstelig Frygt for, at dens Lige maaske ikke vil vende tilbage.

I et kort Forord har Overpræsident, Kammerherre *Bülow* tegnet et livagtigt Portræt af Hans Majestæt og gjort Rede for Grunden til at Kongen er »æret i alle Lag og alle Kredse, betragtet som et fuldgyldigt Udtryk for den Lighed og den Fællesfølelse, som er naturlige danske Karaktertræk«. Og desuden har Redaktør *Stavnstrup* forfattet en vellykket Tekst om de politiske Begivenheder under Kongens Regeringstid lige til den 9. April i Aar.

Alle, der har Raad til at ofre de ret mange Penge paa et virkelig smukt Minde om Kong Christian fra det bitre, skæbnetunge Aar 1940, vil det fornemme Værk kunne være til stor Glæde.

L. H.

Et Stovværk paa dansk

Sigrind Undset: »Kristin Lavrandsdatter« I (Jespersen og Pio).

Hvad saa end Litteratur og Sprog-Skandinaver vil mene om det forargelige i at oversætte Bøger fra det ene skandinaviske Sprog til det andet, kan ingen være tjent med, at de virkelig gode Bøger ikke opnaar saa mange Læsere som overhovedet muligt. Derfor vil den danske Oversættelse af *Sigrind Undsets* Mesterværk vise sin Berettigelse ved selve sit Salg. Hvem der ikke generes af moderne Norsk, vil ikke købe Oversættelsen. Hvem der køber den faar et Udbytte af den, som vilde være dem utilgængeligt, hvis den ikke fandtes. Stort mere er der vel ikke at sige om det.

Med den norske Original i levende Erindring er Anmelderen i den heldige Situation at kunne bevindne Oversætterens Nænsomhed, som Forlaget selv taler om. Det er egentlig meget faa Steder, man mindes det norske Udtryk og dra-

ger Sammenligninger. Derfor er det med største Fornøjelse, at vi anbefaler denne Folkeudgave til alle og enhver, der er i den lykkelige Situation endnu at have *Kristin Lavrandsdatter* til Gode. Stærkere, rigere Liv træffes ikke i nogen anden moderne Roman.

T. T.

Nye Kompositioner

Der er udkommet tre Kompositioner for Mandskor af den katolske Organist A. Kerckhoffs i Roskilde. *Wilhelm Hansen* har udgivet »Ved Rugskellet« til *Jeppe Aakjærs* Tekst, og *Skandinavisk og Borups Musikforlag* »Jens Kuk« og »Humblebo«, ligeledes til *Aakjærske* Tekster.

FILM

Det er paany i denne Uge Ekstrafilmene og Non-Stop-Programmerne, der indtager langt den bedste Plads blandt Filmsteatrenes Nyheder. »Kongen som Farfar«, der vises overalt i Landet, er paa Forhaand sikker paa Succes og især for Øjeblikket, hvor Familien Danmark forbereder sig til at fejre Kongens Fødselsdag.

Den tyske Kunstnerfilm »Frigjort« (Scala-Bio) er et Forsøg paa at skabe en Problemfilm over Emnet Kunsten og Kunstneren og Kunstnerens Pligt til at følge Kunstnerkaldet. Filmen skildrer en talentfuld Bondepiges Modning til Kunstnerinde og repræsenterer en Del god Skuespilkunst indenfor Kammerspilfilmens Rammer.

En af de næste Nyheder paa det danske Filmmarked er Filmatiseringen af *Herman Bangs* berømte Novelle »Sommerglæder«; den skildrer det herlige, brogede Milieu i en lille nørrejysk Proovinsby omkring Aarhundredskiftet — en af de Situationer, der var *Herman Bangs* Speciale.

Oculus.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfgade 34-36

Tlf. 778 - 728

Naar Ægteskabet ikke kan blive til *fortsat fra Side 619*

son, at Fejltagelsen vil være ensbetydende med den lige nævnte;

5. Naar der mangler virkelig ægteskabeligt Samtykke, f. Eks. naar den ene Part (eller begge) ved en positiv Viljesakt udelukker fra Overenskomsten al Ret til Ægteskabets Fuldbyrkelse. Da Ægteskabet er en Overenskomst, der netop skal overdrage denne Ret, vil ingen Overenskomst, der udelukker netop den, kunne være et Ægteskab. I Praksis gaar man ud fra, at det indre Samtykke er i Overensstemmelse med den Akt, der udtrykkes i de Ord og Tegn, som benyttes ved Ægteskabets Indgaaelse;

6. Naar der mangler virkelig Frihed i Samtykket, fordi der foreligger en alvorlig ydre Fare, som Ægteskabs-Samtykket er den eneste Udvej fra, og denne Frygt uretmæssigt fremkaldes for at opnaa Samtykket;

7. Naar der mellem Parterne foreligger en forudgaaende Aftale af saadan Art, at den ødelægger Ægteskabets Væsen. For Eksempel hører det væsentligt til Ægteskabet, at Ægtefællerne gensidigt overdrager hinanden Retten til sandt Samliv. Hvis de i Forvejen aftaler, at de ikke vil benytte Ægteskabets Rettigheder uden at »beskytte« sig ved Metoder, der medfører unaturlig Fødsels-Forhindring, kan deres ægteskabelige Samtykke ikke stifte Ægteskab. For det, som de i et saadant Tilfælde indtenderer, naar de er blevet »gift«, er slet ikke noget Ægteskab. Den eneste Ret, de gensidigt overdrager hinanden, er Retten til et vist legemligt Sam-

liv — indtil et bestemt Punkt, der ikke betegner fuldt Samliv. Den Overenskomst, de slutter under Form af Ægteskab, er

overhovedet ingen Overenskomst om at være gift.

Philip Hughes.

EFTERAARETS BETRÆTEDAGE

Bemærk et Par Rettelser fra sidste Uge! Af Hensyn til Spejderbasaren udgaar Retrætedagen for Drengene d. 13. Oktober (den finder Sted efter Jul). Ligeledes er Datoerne for Pater Wolfisbergs og Pater Wolfgang Czernins Retrætedage ombyttede.

Søndag 6. Oktober

Orientering for unge Aktivister, unge Mænd og unge Piger
ved Pater Steph. Wevers

Søndag 20. Oktober

Bibeldag — for Herrer og Damer *ved Pastor H. Messerschmidt*

TIRSDAG 29. Oktober

Retrætedag — for Sygeplejersker *ved Pater J. Coenen S. J.*

Søndag 3. November

Katolsk Ungdoms Klub, unge Mænd og unge Piger *ved Pater H. Roos S. J.*

Søndag 10. November

Retrætedag — for Benediktineroblater *ved Pater Wolfgang Czernin O. S. B.*

Søndag 17. November

Retrætedag — for Sygeplejersker *ved Pater J. Coenen S. J.*

Søndag 24. November

Retrætedag — for Pædagoger *ved Pater Steph. Wevers*

Søndag 1. December

Retrætedag — for Piger mellem 13 og 16 Aar *ved Pater J. Wolfisberg S. J.*

Søndag 8. December

Retrætedag — for Mødre *ved Pastor Cay Benzon*

Alle Retræterne foregaar hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Dagen begynder med Messe Kl. 9 i Søstrenes Kapel og slutter Kl. 17. Grundet paa de daarligere Tider bedes Deltagerne selv medbringe Brød til Dagens 3 Maaltider (Morgenmad, Frokost og Eftermiddagste. Kaffe, Te og til Frokost en Kop varm Bouillon kan faas for Kr. 1,25. Indmeldelser inden selve Retrætedagen til Søstrene, Telefon Valby 25 (bedst mellem 9-10 og 16-18).

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og preserveerede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Samtale med en ung Lærer

Det skete for en 8—9 Aar siden i Nijmegen. En Søndag Morgen kom en ung Lærer ind paa mit Værelse. Jeg husker ikke mere, hvilket Ærinde han havde, ejheller hvad der var Anledning til, at jeg kom til at sige:

»De har da i hvert Fald en Gerning, som det ikke er vanskeligt at være begejstret for.« Det var mange Aars Beundring og Taknemmelighed for gode Lærerinder og Lærere, der her gav sig Luft. Den unge Mand saa alvorligt paa mig. Hans Tanker søgte vist tilbage til svundne Idealer og Fremtidsdrømme. Saa kom det med et Anstrøg af Selvbebrejdelse:

»Jo-oh, men det tænker man desværre saa lidt paa, naar man Dag for Dag staar over for en stor Flok unge og terper med den lille Tabel eller tilbringer Aftener med at rette de samme Fejl i en Bunke Skrivebøger.«

»Saa gælder det da netop, at man tænker paa det.« Han blev eftertænkksom og saa mod Loftet.

»Jo,« fortsatte jeg, »for vi er ikke Idealister, bare fordi vi engang har drømt om en smuk Gerning, — saa vilde jo næsten alle Mennesker være det. Kunsten er at realisere Idealerne; altsaa søge i det praktiske Liv at holde os saa nær som muligt til den skønne, drømte Linie. Ikke tabe Retningen, selvom Vejen slaar nok saa taabelige Bugter.«

»Hvor er De ung!«

»De burde være yngre!«

»Er det virkelig lykkedes Dem selv at redde Deres Ungdoms Idealer?«

»Lykkedes, lykkedes — det er saa meget sagt. Det drejer sig her om en Anstrengelse, der hver Dag skal gøres om igen. Det er Aandens Kamp med Kødets. Det er et gentaget Forsøg paa at begrænse Afstanden mellem vor gode Vilje og vore skrøbelige Kræfter. Vi har til Opgave at overvinde Tyngdeloven for at stræbe efter

den ideelle Højde. Det giver Livet den rigtige Spænding. Dertil har vi Præster jo det, der saa karakteristisk kaldes aandelige Øvelser, saasom Betragtning, Samvittighedsransagelse, Bønner, Læsning og Retrætedage, for ikke at tale om Skriftemaal, den hellige Messe og Kommunion.«

»Ja-saa ...«

»Og De som Katolik er da heller ikke blottet for den Slags opstrammende Midler. De gaar maaske daglig til den hellige Messe og modtager hver Morgen den hellige Kommunion?«

»Jo, saa godt som daglig da. Men — jeg har egentlig aldrig tænkt paa, at der skulde være saadan en direkte Forbindelse. Mit religiøse Liv og min Skolegerning har jeg nærmest betragtet som to helt forskellige Ting.«

»Det er, som om De fortæller mig om en Bager, der spiser sin Surdej og det haarde usyrede Brød hver for sig og ovenikøbet prøver at sælge dem ligeledes særskilte til sine Kunder. Det er jo at snyde Dem selv og den Ungdom, der er Dem betroet.«

»Naa-h ...«

»Jo, paa den Maade maa De være Typen paa den kedelige Skolemester, der nøjes med at proppe saa og saa meget Lærestof i de unge Hjerner. Børnene har i Virkeligheden Krav paa Deres hele Personlighed. Bag ved hele Læreren skal der staa et helt Menneske og bag Mennesket en hel Kristen.«

»Det var ikke saa lidt.«

»Og dog kan det ikke gøres med mindre. — Derfor er det ogsaa, at De aldrig bliver færdig med Deres Uddannelse. Ikke De som Lærer, ejheller jeg som Præst. Vi maa ustandselig stræbe efter Fuldkommenhed. Se at blive stedse bedre Lærere — (Præster) — Mennesker — Kristne.«

Det er endda vor væsentlige Opgave. Alt det andet vil følge deraf.

Denne Samtale gav Stødet til, at jeg som aandelig Vejleder blev draget ind i hollandske Lærerkredse. Alle disse Lærere og Lærerinder stod indenfor et stort katolsk Forbund. Mens denne Organisation overvejende forsvarede Medlemmernes faglige og økonomiske Interesser, dannedes der nu Kærnegrupper, hvor Kravet til Personlighedens Indsats kom til at staa i Forgrunden. Af det Arbejde har jeg kun haft Glæde. Jeg fik bekræftet, at navnlig de yngre Lærere og Lærerinder ikke blot har en smuk Gerning, men ogsaa er villige til at tage ideelt paa den, naar der bare sørges for den fornødne Samling og aandelige Fornyelse. En Aften, da vi cyklede hjem fra et af vore maanedlige Gruppemøder, hørte jeg en af Lærerne sige: »Hver Gang vi har været sammen, gaar jeg med større Begejstring til mit Arbejde.« Det var alt, hvad jeg vilde opnaa.

Og nu. Hvorfor jeg fortæller disse Oplevelser? Fordi jeg nu ogsaa i Danmark har mødt unge Lærere og Lærerinder. De er ikke væsentlig forskellige fra de hollandske Kolleger. Men nu hører jeg til min Forbavselse, at de hverken har Organisation eller nogensomhelst anden Form for Sammenhold. Har De, der her i Diasporaen arbejder under saa meget vanskeligere Forhold, virkelig Raad til at undvære Fællesskabets Berigelse? Hvis ikke, saa lad os til at begynde med komme sammen i Boyesgade (se nedenfor) for i Fællesskab at drøfte, hvad der kan gøres.

Steph. Wevers.

Katolsk Pædagog-Aften

Fredag d. 4. Oktober Kl. 19½ i Højskolens Lokale, Boyesgade 8 A. Pater Wevers S. M. M. byder velkommen.

Forskellige Kolleger gør Rede for Formålet med en eventuel Sammenslutning af katolske Pædagoger. Derefter Kaffebord med Lejlighed til at tage Stilling til de forskellige Indlæg samt komme frem med yderligere Forslag. Aftenen slutter med Fællessang (»Sangbog for danske Katolikker« benyttes).

Højskolens Kursus

Mandag	Kl. 19	<i>Kirkelatin.</i>
	Kl. 20	<i>Markusevan- geliet.</i>
Tirsdag	Kl. 19	<i>Biblen og den kristne Moral.</i>
	Kl. 20	Hver anden Uge: <i>Kirke og Sekter.</i>
	Kl. 20	Hver anden Uge: <i>Kirke- kunst.</i>
Onsdag	Kl. 15	<i>Vor Bibel i mo- derne Belys- ning.</i>
	Kl. 19	<i>Kristushaabet i den Gamle Pagt.</i>
	Kl. 20	<i>Katolsk Fælles- sang.</i>
Torsdag	Kl. 19	<i>Vor Tro.</i>
	Kl. 20	<i>Aabenbaringen</i>

Alle Kursus begynder i Ugen 29. Sept.—5. Okt. Indmeldelser skriftligt eller telefonisk til Pastor Ballin, Frederikssundsvej 225, Bella 1700 — eller ved Søndagsmødet i Grundtvigs Hus.

Indbydelse til Københavns Katoliker

Søndag den 13. Oktober og Mandag den 14. Oktober afholder II Absalon Trop og Flok paa Sankt Knuds Skole, Stenosgade 4, en Udstilling af Spejder- og Ulvearbejder og har dertil knyttet en Basar, Bortlodninger, Tombola og Restauration. — Det er Troppens Hensigt gennem dette Arrangement at søge at skaffe Midler til at erhverve egen Grund til Lejrplads og eventuelt ogsaa en Spejderhytte.

I Forstaaelse af dette Arbejdes store Betydning er det vort Haab, at Spejderne maa blive sat i Stand til at naa deres Maal:

EGEN GRUND MED EGET HUS,

og vi opfordrer derfor enhver til at aflægge et Besøg paa denne Basar og Udstilling og iøvrigt at yde Spejderne og Ulvene al mulig Støtte i det nævnte Øjemed.

* TH. SUHR

Apostolisk Vikar

Amy Anker Formand for Sct. Michaels Klub	Signe Berling Frue	J. Coenen, S. J. Rektor	K. Boje Danielsen Kontorchef i Kbhvns. Magistrat
U. C. Geddey Skolekonsulent for det Apost. Vikariat		K. Geertz-Hansen Præst	Edouard Hansen Legationssekretær
Jos. Holstein-Ledreborg Lensgreve		H. D. T. Kiærulff Redaktør, Skoleinspektør	A. Lotinga Politiadvokat Formand for A. C.
P. Nøsen, S. J. Præst, Skolebestyrer Sankt Knuds Skole	A. Prüser Havari ekspert	L. Sutermeister-Feyring Formand for Danmarks kath. Kvindeforbund	
I. Windfeld-Schmidt Billedhugger Præsident for Katolsk Klub		G. Wissum Driftsbestyrer Ingeniør cand. polyt.	

Hil dig, Maria!

Jesses Træ IV

Vi kan afslutte disse Overvejelser om den juridiske Betydning af Marias Moderskab i det overnaturliges evige Ordning med en Læresætning fremsat af Sankt Thomas af Aquin; den er fremsat med hele den Mands kærlige Ærefrygt, der forstod hin underfulde Sammensmeltning af Moderskab og Jomfrudom, for saa vidt som menneskelig Tænkeevne kan forstaa den. Ligesom mange andre teologiske Skribenter bruger Sankt Thomas Udtrykket *purissimi sanguines*, allerreneste Blod, som Beskrivelse af, hvad der i Maria var de Grundstoffer, hvoraf den Hellig Aand dannede Guds Søns Legeme.

Paa den ene Side maa vi indrømme Maria Moderskabets hele fysiologiske Rolle; paa den anden Side maa vi for hendes Vedkom-

mende afvise Tanken om Tilstedeværelsen, om end nok saa fjern, af ethvert Grundstof, der for sin Befrugtning og Frugtbargørelse afhænger af Kønsfaktorers Indgriben. Kristne Doktorer har ment, at Udtrykket *purissimi sanguines* dækker Moderskabs og Jomfrudoms dobbelte Krav, og at *purissimi sanguines* er alt, hvad der kræves for at gøre Kristus til den store Efterkommer, til hvem der var givet Forjættelse i Abraham.

Hvis der er noget, som til Overmaal er klart i den hellige Skrift, saa er det den Rolle, som Forældreskabet ifølge Naturen spiller i den store Forjættelses Overdragelse som Arv: »For det er paa ingen Maade Englene, som han tager sig af, men derimod Abrahams Efterkommere« (Hebr. 2,16). Marias *purissimi sanguines* var Abrahams

»Sæd«, og deri fandtes som i de kostbarreste Perler hele den overnaturlige Forjættelsesordnings Kraft og Sanddrthed. Men selve den Forjættelses Magt, der, saa at sige, laa i den hellige Jomfrus *purissimi sanguines*, gør det mere bydende for os at drage den Slutning, at i Marias Skød kunde ikke et eneste af de Udviklingstrin noget Øjeblik have manglet, som bevirker Moderskab ifølge Naturen. Maria gjorde ikke mindre for sit Barn end andre Mødre gør for deres Afkom. Det peger alt sammen hen paa, at den Højestes Kraft har »taget sig af« (lagt Beslag paa) Marias Hjerteblood paa en Maade, der er uovertruffet i hele Naturens og Naadens Rige, naar undtages den eukaristiske Forvandling (Transsubstantiationen).

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Du kan ikke, siger du. Godt, men saa fortsæt bare med at begrave dine Rener.«

»Og Troldmanden vil ikke modtage en anden Hun?«

»Den Gamle har befalet, at det skal være den hvide — den du kalder Svanhvide.«

»Holder Renerne saa op med at dø?«

»Ja. Saasnart du har bragt Seid en Han og Troldmanden Svanhvide, saa dør der ikke flere Rener. Men hvis ikke du bringer disse Ofre uden at klage, saa dør alle Renerne.«

»Godt,« sagde Mekkail, »hvis Jewan og Sandra kommer, saa vil jeg sige til dem: Slaa gamle Mekkail ihjel, det er hans Skyld.«

Saa hentede Mekkail Svanhvide og bragte den til Troldmanden, men tilbage i Mekkails Hjord blev Svanhvides Datter, som var lige saa hvid og fin som Moderen. Derefter indfangede Mekkail en Han, som han dræbte ved Bredden af Pullsøen. Geviret lagde han hen foran Seid, hvorefter han kastede det dræbte Dyr i Søen.

Mekkail vendte nu tilbage til Landsbyen og afventede spændt, om hans Rener vilde dø eller ej. Rundt omkring hans Hytte laa en halv Snes afkræftede Dyr, og ved Hjælp af sin Pisk søgte han nu at faa dem paa Benene. Renerne rej-

ste sig stønnende, gik et Par Skridt, men kastede sig saa atter ned.

Paany forsøgte han at faa dem paa Benene; men et af Dyrene kunde slet ikke mere rejse sig og døde for Øjnene af Mekkail.

»Det var den første,« sagde han, »lad os nu se, hvad der saa sker.«

Det varede ikke længe, før den første blev fulgt af to andre, og i Resten af Dyrene var der heller ikke meget Liv.

Mekkail skyndte sig hen til Troldmanden:

»Hallo! Kom med mig hjem!«

»Hvorfor?«

»Jeg vil vise dig mine Rener; de er alle blevet raske.«

»Det sagde jeg jo.«

»Kom store Troldmand! — Der- som du ikke kommer godvillig, slæber jeg dig med hjem for at vise dig Renerne.« Mekkail greb fat i Troldmanden og slæbte ham gennem hele Landsbyen, hjem til Hytten.

»Se engang her! Først døde een, og lidt efter fulgte den anden og den tredie, og det varer heller ikke længe, før de andre dør. Og du sagde, at der ikke vilde dø flere.«

»Saaledes sagde Seid.«

»Nej, det var dig, der sagde det, og du lyver Troldmand — baade du og din Seid er et Par Svindlere.«

»Mekkail, det er fordi du ikke

har villet give Seid den hvide Han. Jeg ser, at den stadig gaar i din Hjord.«

»Naa, saadan! Du har faaet Svanhvide, og nu kunde du ogsaa lide at faa Hjorten. Men Mattesch har fodret dig nok; Mekkail vil ikke gøre det samme. Se nu at komme hjem med dig!«

Mekkail slæbte Troldmanden tilbage, og derefter tog han Svanhvide og bragte den atter hjem til sin egen Hjord.

»Kone, pas godt paa Svanhvide, lad ikke Troldmanden faa den; jeg vil selv gaa hen og tale med den Gamle. Saa faar vi se, hvilken Han Seid forlanger af mig.«

Mekkails Ansigt var mørkerødt af Vrede, og hans Øjne gnistrede ligefrem af Harme. Han saa ud, som havde han Lyst til at knuse alt, hvad der kom ham i Vejen. Han tog sin Bøsse, en Økse, et Brækjern og noget Krudt og gik saa bort.

»Mekkail, hvor skal du hen?«

»Kone, du skal blive hjemme. Jeg vil tale med Seid. Det er længe siden, andre end Troldmanden har talt med ham.«

»Gaa ikke! Seid vil dræbe dig.«

»Lad ham gøre det, hvis han kan — men jeg vil sprænge ham i Luften.«

»Mekkail, bliv hjemme.«

»Kone, lad være med at raabe op,« han truede ad hende, »men bliv hjemme.«

Konen blev hjemme, men fra Tid til anden løb hun ned til Pullsøen og stirrede paa Bjergene, som omgav den til alle Sider. Mekkail var intet Steds at se. Det eneste, man kunde se, var de mørke stejle Klipper og mellem dem den undergørende Seid.

Fortællingen

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *det er sundere for Nerverne*

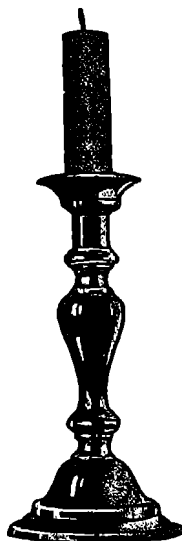
Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Slangen i Paradis

Jeg kender ingen skønnere Have end »Haveselskabets Have« paa Frederiksberg. Her kan man virkelig gaa og drømme om Paradiset. En skøn og rig Vegetation overalt. Et Væld af Blomster, Kaskader af Blomster. Og Sammenspil af alt det, der gør en Have rig paa Afveksling og Frodighed.

Men ogsaa dette Paradis har haft sin Slange. Det er ikke længe siden, jeg kom til den gamle Have, medens der i Udstillingshallen holdtes en Borddækningsudstilling. Der var mange overmaade smagfulde Opstillinger og talrige elegante og vittige Paafund. Ethvert Bord havde sin særlige Bestemmelse. Hist »Guldbryllupsmiddag«, her »Raakost-Komsammen« eller »Børneselskab«.

Jeg standser foran et Bord med en særligt pragtfuld Bordløber. Men hvad var det dog for en besynderlig Facon! Jeg tror, jeg fik et lille Chok, da jeg opdagede, at »Bordløberen« var en *Messehagel*, der laa helt udbredt paa Bordet. Maniplen manglede heller ikke. Den var anvendt dekorativt i Bordets Midte; man saa tydeligt Korstegnene. Stolaen var der ogsaa. Den hang til Pynt paa Væggen for Enden af Bordet. Jeg husker ikke, om dette Bord var præmieret. Men

raffineret maatte man da kalde det.

Arrangøren er maaske gaaet ud fra, at Kunstnere kræver noget ganske usædvanligt af en Borddækning, eventuelt noget i Retning af Helligbrøde. Hvilket vittigt Indfald! Den Klædning, som Præsten bærer foran Alteret, naar han frembærer Messeofret, Katolikernes helligste Handling, tages her i Brug som Bordpynt. Mon ikke den kan give Anledning til mange sakreligiske Vittigheder?

Og dog. Vi vil helst tro det bedste. Arrangøren har sagtens ikke anet, hvad Bordløberen oprindelig var bestemt til. Haveforeningens Bestyrelse har slet ikke opdaget det ækle Misbrug. De vidste ikke, hvad de gjorde. Det maatte bare gøre os, der kender en Messehagels Bestemmelse, saa ondt at være Vidne til denne — forhaabentlig ikke villede — Forhaanelse.

I Stedet for at bryde ud i Vrede vil vi hellere tage den skildrede Profanation til Udgangspunkt for en lille Betragtning, som maaske kunde være os til Gavn.

Ved Daaben blev vor Sjæl viet til Gud. Denne Helligelse blev højtideligt bekræftet, da vi første Gang modtog den hellige Kommunion. Er vi ikke alle »gudindviede Personer« efter

Modtagelsen af Alterets Sakramente? Maa vi ikke have Ærbødighed for vor egen Sjæl efter at dette er sket? Og denne Ærbødighed maa blive endnu større, naar vi tænker paa, at vor Sjæl er bestemt til at forenes med Gud.

Men saa maa vi ogsaa kalde det en Profanation, en Vanhelligelse, et hæsligt Misbrug, naar Sjælens Kræfter stilles i Syndens Tjeneste. Vore Tanker og Følelser, vor Vilje og vor Fantasi, alle Sindets Evner er indviede til at tjene Gud. Ikke ved idelig Bøn og utidig Fromhed, men ved at stræbe efter at leve Livet efter den Guds store Plan, der gennem den fulde Udvikling fører os frem til den Modning, som kaldes Helliggørelse. Da er Sjælen rede til at forenes med Gud.

Messehaglen, der vanæres ved tarvelig profan Anvendelse, kan tjene som Billede paa vor viede Sjæls Vanhelligelse, idet vi lader det Onde faa Magt over os: at bruge Sindets Kræfter til Formaal, der ligger uendeligt langt borte fra Skaberens Bestemmelse, Indvielsen i Faderens, Sønnens og Helligaandens Navn.

Vi fik en lille Betragtning ud af det. Nogle brugbare Tanker foraarsagede trods alt det meget uheldige Bordarrangement.

C. B.

Horisonten rundt

Højskolen og Kongen

Fra Højskolens Aabningsmøde sendtes der Kongen følgende Telegram: »Danske Katoliker samlet ved Aabningen af Katolsk Højskole d. 29. September 1940 i Grundtvigs Hus giver overfor Deres Majestæt Udtryk for Hengivenhed og Troskab.« Der indløb følgende Svartelegram fra Hans Majestæt: »Min hjertelige Tak. Med Hilsen. Christian Rex.«

Et rigtigt »Højskole-Telegram« modtoges med stor Glæde af Forsamlingen. Det lød: »Tal da sandt om smaat og stort, og jævnt om alt det høje. Olav Jan Ballin.«

Sognenes fire Hjælpere

Til Indlægning i Sognebrevene er fremstillet en lille Tryksag, der fortæller om nedenstaaende fire virksomme Sognehjælpere. Sognebrevene kommer videre omkring end Ugebladet, saa var det ikke en god Idé at arbejde for, at alle Sognebreve fik dette Indlæg? Det er en københavnsk Sognepræst, som først har kaldt de fire for sit Sogns gode Hjælpere.

»Sognebrevet bringer Dem Bud om alt, hvad der foregaar i Deres egen Kirke. Det giver Dem Lyst til at komme saa tit, Deres Sogn kalder paa Dem, og yde Deres Medhjælp saa ofte ogsaa De kan være med til at gøre Sognet til et virkelig levende Fællesskab i Gudsdyrkelse og Næstekærlighed.

I sit store Arbejde har Deres Sognepræst fire værdifulde Hjælpere, som han gerne vil henvise Dem til. Benytter De Dem af dem, vil De stadig bedre kunne fylde Deres Plads i Sognet som fulde og hele Katoliker.

Holder De »Katolsk Ugeblad«? Det er Kirkens ugentlige Brev til alle danske Katoliker. Der er altid Læsning for baade unge og gamle, mange Billeder, Alvor og Morskab — og alle de Meddelelser om det kirkelige Liv, som

en Katolik ikke kan undvære at vide Besked med. Det er ofte fra ikke-katolsk Side blevet udtalt, at Katolikerne her har et Blad, som man selv savner Magen til. Det koster kun 2,75 Kr. Kvartalet.

Læser De katolske Bøger? Vi har et katolsk Forlag, »Pauluskredsen«, som udgiver en hel Række nye Bøger hvert Aar. Hvis man subscriberer paa dem, faar man dem meget billigere end hos Boghandlerne. Det koster 3 Kr. hvert Halvaar. Bøgerne hjælper til dybere Forstaaelse af de Rigdomme, vi har i vor Tro; de lægger os gode Tanker paa Sinde og gode Ord paa Læberne i vort religiøse Liv; de fortæller os Kirkens vidunderlige Historie med Helgenernes lysende Skikkelser; de hjælper os til at løse Tidens store Problemer i katolsk Aand. Og de byder os det bedste af Nutidens katolske Forfatteres Arbejder.

Blev De udlært paa Skolebænken? Eller er De godt klar over, at Skolen kun kunde lære Dem Begyndelsesgrundene? Hvis De vil naa til moden Viden om Religionen og dens Forhold til alle Sider af en menneskelig Tilværelse, saa opsøg »Katolsk Højskole«. Her holdes der en lang Række Kursus om Emner, der ogsaa interesserer Dem. Et enkelt Kursus paa en halv Snes ugentlige Timer koster det 2,50 Kr. at deltage i, og De kan faa Partoutkort til samtlige Foredragsrækker for kun 5 Kr. Desuden holder Højskolen store Fællesmøder med interessante Foredrag og god kunstnerisk Underholdning, og hertil er Entreen 1 Kr.

Føler De Trang til at faa bedre Orden i Deres religiøse Liv, mere levende Kontakt med det Overnaturliges Verden? Saa kom engang til en »Retrætedag«. Hvad Sport og Morgengymnastik er for Deres Legeme, kan Retrætedagens praktiske Indøvelse i velordnet religiøst Liv

blive for Deres Sjæl. Retrætedagen hjælper Dem til selvstændig, veltilrettelagt Brug af alle de Midler, som Kirken raader over for at bringe os nærmere mod vort evige Maal. En saadan Retrætedag koster kun, hvad man spiser Dagen igennem — og dertil en redbon Vilje til at blive en god Katolik.

Naar De har læst dette, saa besøg en Dag Deres Sognepræst eller spørg paa Sognekontoret, hvordan De lettest kan komme til at gøre Brug af disse Sognets fire Hjælpere. For de fire Hjælpere kan kun komme til at gøre den Nytte, de skal, hvis de hjælper hver eneste af os — d. v. s. Dem!«

Til Abonnenterne

I dette Nummer er indlagt Kvartalets Giroblanket. Beløbet (Kr. 2,75) bedes venligst indbetalt i Maanedens Begyndelse. Nye Abonnenter bedes bag paa Blanketten skrive: nyt Abonnement. Blanketten benyttes *ikke* af: Postabonnenter, Annoncører, Aarsabonnenter samt Modtagere af Friabonnements gennem Frank Andersens Fond.

Tak

Herved takker jeg hjerteligt alle og enhver, som har glædet mig paa min Jubilæumsdag.

P. U. Sialm.

Danmarks katolske Kvindeforbund

sendte i Anledning af Kongens Fødselsdag Hans Majestæt en Buket i de katolske Farver og med røde og hvide Baand. I et medfølgende Brev skrev Forbundet:

»Danmarks katolske Kvindeforbunds Medlemmer fremsender i Ærbødighed deres underdanige Lykønskning og Tak til Deres Majestæt for den Velvilje, vi katolske Kvinder altid har mødt fra vort Lands elskede Konge. — Paa D. K. K. F.s Vegne allerunderdanigst L. Sutermeister-Feyring, Formand.«

Ved Brønden i Bosra

Et broget Billede

Her ses arabiske Nomader i Nærheden af Bosra (Hauran). Fotografen har taget dem, mens de ved Hjælp af Benzindunke er i Færd med at øse Vand af et gammelt græsk-romersk Teater. Det er et pudsigt kulturelt Sammensurium. Det virker paa Smilebaandet. Men det kan ogsaa stemme til Eftertanke. Skal vi se lidt nærmere paa Enkelthederne.

Arabere er jo ingen Sjældenhed i Palæstina. De udgør tværtimod Størstedelen af Landets Befolkning. Det er en Kendsgerning, som Zionisterbevægelsen, der vilde forvandle Palæstina til en jødisk Stat, har ment at kunne overse. Det oversaa endogsaa Lord Balfour, da han den 2. November 1917 paa den britiske Regerings Vegne ret diplomatisk lovede at ville hjælpe det jødiske Folk til at skaffe sig »et nationalt Hjem« i Palæstina. Araberne er numerisk set Nr. 1, og de vil hævde sig, selv om mange af dem fører en ret primitiv Beduintilværelse og tager sig lurvede ud ved Siden af de meget moderne Zionistjøder.

Benzindunke

Benzindunkene trænger næppe til Forklaring. Dem kender vi fra de svundne Tider, da vi selv kørte Bil og kunde faa Benzin for 13 Øre pr. Liter. Spørgsmaalet er bare, hvordan saadanne Dunke er kommet i disse Haurannomaders Hænder. Svaret er let. Engelsk Militær, amerikanske Turister eller Pilgrime eller ogsaa franske Arkæologer har slynget de tomme Dunke samt Konservesdaaser med krøllede Laag fra sig, hvor de har siddet og spist deres Mad under et skyggefuldt Figentræ ved Vejen. Børn er stødt paa de mærkelige »res nullius« og har slæbt Fundet hjem. Fra det Øjeblik er Shell Dunken bleven optaget mellem Inventaret af Stenmøller, Lerkrukker og Træfade under det brune Telt. Og naar Konen, eller undtagelsesvis Manden, skal gaa den obligate Tur til Byens Brønd, bliver det Benzindunken, hun fortrinsvis griber efter, til Fortvivlelse for den amerikanske Turist, der har sin Kodak parat for at snuppe »Vandbærersker med Lerkrukker«. Hvorfor skulde man blive

ved at slæbe en tung Krukke, naar der findes saadanne lette Blikdunke med Hank? Nok er disse Ørkensønner og -døtre konservative, og de gaar klædt, som det var paa Mode for 2 à 3000 Aar siden, men derfor kan de godt tage fra de skiftende Kulturer, de kommer i Berøring med, hvad der passer dem, og anvende det paa deres Maade som nu her: Benzindunken til at hente Vand i og et Teater, til at øse det af.

Teaterruinen

Denne monumentale Ruin er ikke den eneste af sin Art. Der findes rundt om i Palæstina og navnlig i Transjordanien flere af den Slags Friluftstatre, der uden meget Besvær straks vilde kunne anvendes til deres oprindelige Formaal. Men det er der sikkert ingen, der tænker paa, ud over de enkelte Arkæologer og Klassikere, der jo har mere Øje for Oldtiden end for Nutiden. Den Tid er langt borte, da Folk paa disse Breddegrader samledes i Tusindvis for at glæde sig over Komedier eller Kampe. Det var den Gang Helles' Kultur systematisk blev spredt i hele Middelhavsbækket, i første Omgang af den store Makedoner Aleksanders direkte Arvtagere og senere i større Omfang af de romerske Magthavere. Da var det, at der i Nærheden af de ensprægede stilfulde hellenistiske Byer blev rejst enten Teater eller Amfiteater. Dersom man da kan kalde det at rejse! Der benyttedes nemlig naturlige Jordformationer til Anbringelse af en lavt liggende Scene, mens Tilskuerpladsen hævdede sig mod Høje eller Bjergskrænter. Drejede det sig om et Teater, havde Tilskuerpladsen Form af en Vifte. Scenen maatte jo have en bestemt Front, skulde Tilskuerne kunne se og høre de optrædende. Anderledes var det med et Amfiteater. Her var Midtpunktet en Kamp, der udspilledes, det være sig Brydning eller Fægtning af Gladiatoren eller ogsaa blodige Møder mellem Mennesker og vilde Dyr. En saadan Kamp kunde følges fra

alle Sider, derfor var Tilskuerpladsen rund (amfi = trindt omkring) ligesom i en Nutidens Cirkus, og Kampestenssæderne var anbragt i mange koncentriske Kredse, der blev mindre og mindre, alt efter som de kom Amfiteatrets Kærne »Arenæen« nærmere. Under Tilskuerpladsen befandt sig de underjordiske Bure til Vildtet.

Alt det hører til Fortiden, en Fortid, der ikke interesserer vore vandbærende Beduiner.

I Billedets øverste Hjørne til højre ses, at Teatrets øverste Rækker er ødelagte. Det er Nabolagets Befolkning, der har pillet ved den første Rangs Pladser og har slæbt Stenene hjem for at afstive Indgangen til Faarefolden eller faa sig Dørstolpe og Tærskel. Efterhaanden har der samlet sig Regnvand paa den forhenværende Arena. Hvad er nu naturligere, end at Ørkenens Beboere benytter de lavere Rækker som Trin for at naa til den af Allah skænkede Brønd? De forstaa bare ikke, hvad de fremmede Mænd skal dør paa den modsatte Side, navnlig den ene med den lille mørke Kasse, hvori han prøver at kigge med det ene Øje. Løjerlige Mennesker ogsaa, disse Europæere med deres Knæbukser!

Israel og de skiftende Kulturer

Alle disse smaa Iagttagelser ved Brønden i Bosra er ikke uden Interesse for Bibelhistorien. Vort Billede illustrerer i det store og hele det israelitiske Folks Forhold til de forskellige Kulturer, med hvilke det i Løbet af sin lange Historie er kommet i Berøring. Ligesom disse Nomader, der repræsenterer en af de ældste og mest primitive Kulturer og i religiøs Henseende igennem halvandet Tusinde Aar har været Tilhængere af Muhammed, godt kan benytte en Shell-dunk og sætte Foden i et græsk Teater uden derfor nationalt og religiøst at blive forvandlede deraf, saaledes er ogsaa Israel aldrig gaaet op i nogen af de fremmede Kulturer, det mødte paa sin Vej, selvom det ikke har

kunnet undgaa at blive paavirket af dem. Det var den religiøse Mission, der for Israel skulde erstatte Kulturen, som gav det den fornødne Rygrad til at overvinde de Kulturer, der prøvede at absorbere Israels nationale Eksistens. Religion er nemlig, naar den er ægte, stærkere end Kultur, fordi dens Rod ligger dybere.

Det israelitiske Folks Gang gennem de forskellige Kulturer skal her kun flygtigt skitseres. Patriarkerne er oprindeligt udgaaet fra det gamle Kaldæa, hvor der raadede en høj Civilisation. Patriarkerne var Kvægavlere, der levede i Telte, og kom derfor i mindre Kontakt med Bylivet. Ovenikøbet tog de ikke Del i Landets Gudetrou; ogsaa derved blev de afsondret fra Byerne, der prægedes af massive Tempelbygninger. Deres egen ophøjede Religion var det, der udskilte Patriarkerne fra deres Hjemland. Derfor har de godt kunnet bevare en Del Skikke, Vedtægter og Opfattelser, der senere faar sit Nedslag i Israels Lovgivning, som jo viser sig at være meget beslægtet med den babyloniske.

I det højt kultiverede Ægypten har Israelitterne først været som fremmede, senere endda som Trælle. I Mellemtiden har de lært en Del. Navnlig en Mand som Moses har ved sin Særstilling faaet Indblik i et raffineret Administrationsvæsen. Han har paa Trods af sin egen Religion ikke kunnet undgaa at se, hvordan en Helligdom bliver bygget og udstyret. I Kanaan møder Israelitterne atter en Befolkning, der i kulturel Henseende er dem overlegen. Den bor i Stenhuse og befæstede Byer. Den dyrker Ager ligesom Vin- og Oliebjerger. Israel er gaaet i Lære hos Kanaanitterne men slap — ikke uden store Kampe — fra at gaa op i deres Religion. Nord for Kanaan boede Fønikerne, der udelukkende levede af Søhandel. I deres Havnebyer Tyrus og Sidon samlede de megen Rigdom og levede i Luksus. Her fik Israel bl. a. de fornødne Arkitekter og Kunstnere, da det

gjaldt om at opføre Tempel og Paladser i Jerusalem paa et Tidspunkt, da ogsaa Israels Konger havde lært af deres Naboer at leve fyrsteligt. Senere var det de østlige Stormagter fra Mesopotamien, der voldsomt greb ind i Israels politiske og nationale Tilværelse. Israel blev deporteret til Mesopotamien. Da var det Religionen, der for en Del holdt de deporterede (navnlig dem fra Judæa) sammen, De blev derfor ikke uberørte af det nybabelske Riges Kultur. I Nabuchodonosors Land lærte Jøderne bl. a. at handle, og ingen vil nægte, at de har lært det særdeles grundigt.

Et Par Hundrede Aar efter Hjemkomsten til Palæstina blev Jødefolket udsat for den kraftigste Bølge. Naar alle Nationer rundt om Middelhavet bukkede under for den alt beherskende hellenistiske Kultur, kunde det ubetydelige Jødefolk ikke tillade sig at være Undtagelsen fra en saa almindelig Regel. Den syriske Kong Antiokus Epifanes satte da ogsaa alt ind paa at knække Jødernes Modstand. Han lagde direkte an paa at tage deres Religion fra dem for at faa dem til at gaa ind i den kulturelle Støbeske. Dette Angreb fremkaldte Reaktion — ikke fra Aristokratiets men fra den jævne Befolknings Side. Makkabæeropstanden gjorde Jødelandet frit for det syriske Herredømme. Dog er det ikke lykkedes en anden Kultur i samme Grad som den hellenistiske at præge et stort Afsnit af Israels Historie. Jødernes hellige Bøger blev endog oversat til det græske Sprog; det er den første Oversættelse Biblen oplevede, den saakaldte Septuaginta-Oversættelse. Det nye Testaments Skrifter blev saa godt som alle affattet paa Græsk. Dog havde i Mellemtiden Jesus løst den Religion, som havde været betroet Israel, fra dens nationale Bundethed. Fra nu af skulde der hverken være Jøde eller Græker. Kristendommen er universel. Den tilpasser sig enhver Kultur og forædler den.

Steph. Wevers.

Massemennesket og Menneskenaturen

Under mit Ophold her har jeg Gang paa Gang haft det forvirrende Indtryk, at jeg mødte en af mine Venner, som jeg optog i Kirken under forrige Krig. Jeg bliver ved med at »genkende« ham paa Københavns Gader. Det er ikke bare hans Haar, men ogsaa hans Pande, hans Kindben og Underansigt (skønt ikke fuldt saa evident), hans Næse (ganske særligt), hele hans Statur og hans Hudfarve. Noget tilsvarende har jeg ikke truffet andetsteds undtagen i Sverige, og da ikke saa udpræget. Jeg har ikke været i Norge, men efter Fotografier at dømme vil jeg nok finde det samme deroppe, og sikkert er det som sagt, at jeg ikke har fundet det andre Steder. Nu har jeg med Interesse hørt, at min Vens Navn muligvis, ja sandsynligvis er en Anglisering af et dansk Navn. Derfor er jeg under mit Ophold i Danmark for første Gang blevet klar over Eksistensen af den skandinaviske »Type«, der viser sig ganske tydeligt, selv om det er sikkert nok, at der ingen Steder findes en »ren« Race — vi er allesammen mere eller mindre Bastarder. Ganske vist havde jeg tit tænkt paa denne nordiske Folkegruppe og spekuleret over dens Psykologi, men først for nylig stod »Typen« lyslevende for mine Øjne, og jeg kan kun ønske, at det var sket, mens jeg var meget yngre, saa at jeg nu kunde have været meget klogere. Jeg husker den Revolution i mine Forestillinger, der fandt Sted ved mine to Besøg i Australien, hvor jeg kunde studere Udviklingen af en egen australsk »Type«, der hverken vil blive europæisk eller amerikansk (med mindre den bliver ødelagt

af de Indflydelser, jeg nedenfor skal nævne). Ogsaa i Sydafrika synes det sikkert, at der vil blive frembragt en særegen »Type« — igen under Forudsætning af, at vi ikke er fordømt til en Verdens-Standardisering (og dermed Ødelæggelse) af Menneskeheden.

Standard-Mennesker

Vi betragter Muligheden for Menneskets »Standardisering« med mindre Ængstelse end visse andre gør det. Den bedske Satiriker, *Aldous Huxley* afmalede i sin »*Fagre nye Verden*« de afskyvækkende umenneskeliggjorte Mænd og Kvinder, som bliver Følgen af Maskinkulturens Verdenssejr. Den eneste overlevende »menneskelige« Mand i Bogen, den eneste virkelige *Person*, begaar Selvmord, eftersom det er den eneste stærke og personlige Handling, der er blevet tilbage at udføre... Og sikkert er det, at mange Kræfter nutildags er sammensvorne om at af-menneskeliggøre Menneskeheden. Filmen bidrager overalt til at standardisere Fantasiaen. Radioen kan fylde Millioner af Sind med de samme Tanker i det samme Øjeblik. Folkeslag, der er Ofre for Pressen (jeg beder »Katolsk Ugeblad« undskylde) og er *nødt* til at læse i hvert Fald Overskrifterne i den daglige Avis, de optager i sig (i bedste Fald) et *Udvalg*, foretaget ud fra den rige Mangfoldighed af Informationer, der findes, og som ellers kunde have naaet deres Øjne og Ører, maaske ogsaa deres Tanker. Masseproduktionen af Ting har dræbt eller er ved at dræbe den hjemlige skabende Kunst i f. Eks. Indien og Kina, og hindrer

den i at komme til Udfoldelse i f. Eks. Sydafrika. Og jeg har virkelig hørt det hævdet (ligeledes i Sydafrika), at man »civiliserer« de indfødte ved at bringe dem fuldstændig unaturlige »Behov« — naturligvis er det aldeles hyklerisk, eftersom den rette Mening simpelthen er den at skaffe den hvide Mand et nyt Marked; men det er en uhyre virksom Metode til for bestandig at ødelægge den indfødte Race. Endvidere kan jeg nævne, at det i Sydafrika var forbavsende at være Vidne til, at Veldt-Boernes utroligt sejre Race, der i over 300 Aar bogstavelig talt kun har læst det Gamle Testamente, nu gaar sin Opløsning i Møde gennem den hastige Indførelse af Radio paa enhver Farm og Biograf i enhver Landsby. Endelig husker De nok, at Kemal Atatürk paatog sig fra den ene Dag til den næste at afskaffe Fez'en, et Alfabet, Haremet og Gud.

Sejren over Maskinerne

Der er dog to Kendsgerninger, som trøster en. Den ene er den, at naar man har faaet sit »Masse-Menneske«, sin homogene »Type«, saa *ved man dog aldrig hvad en Flok vil gøre*. Intet er mere uventet, fordi intet er mere irrationelt. En Flok kan blive hysterisk paa et Sekund: det er grufuldt at være Vidne til en hysterisk »Masse«; den er rimeligvis morderisk, men i hvert Fald ikke »efter Recept«. Den handler ligesom en vældig Maskine, hvis Hjul pludselig begynder at dreje den forkerte Vej og derpaa forskellig Vej... Den anden Kendsgerning er den, at Menneskenaturen (naar ikke den fuldstændig udryddes, hvad der ikke synes sandsynligt) Gud være lovet bliver ved med at være menneskelig Natur og tvinger sig i kraftige Straaler gennem alle Hindringer, ligesom nye Bregner baner sig Vej op gennem det tykkeste Lag af sidste Aars døde Vegetation, eller ligesom et Figentræ med en Torpedos Kraft tvinger sig Vej frem gennem den tykkeste Mur. Og jeg tror, at denne utæmme-

lige Menneskeligheds Tilbagevenden vil ske saa meget hurtigere, eftersom Folk nu prøver paa at opbygge en *Teori* om »Masse-Mennesket« og lovsynger Sejren for det af-individualiserede »Type-Menneske«, der aldrig spørger, hvorfra det kommer eller hvorhen det gaar, aldrig tænker over sin personlige Værdi, er totalt uinteressert i »Gud« og »Sjælen« og sammenfatter sin hele Tilværelse til at bestaa i Udøvelsen af en »Funktion«. Dette Menneske forventes at være en enkelt Tand paa et enkelt Tandhjul i en Maskine og ikke at begære at være andet. Men Erfaringen viser, at hver Gang den fordømte »Intelligens-Elite« laver sig en *Teori* og prøver at paatvinge os den ensartet og alle Vegne, saa opnaar den at fremkalde en Reaktion, som ingen anden Metode fremkalder med samme Hast. Meget snart faar Teorien Plads blandt de andre Mumier paa et Museum, og Verden fortsætter sin Gang med beadaerende Nonchalance i en fuldstændig anden Retning. Som Chesterton skrev: »Selv om Maskinerne dorsk drejer rundt, vær ej saa bange, min Ven!«

Forskellighedernes Værdi

Her (som altid) fastholder Katoliken derfor i sine Tanker to Sandheder, som udfylder hinanden: Menneskeslægtens Enhed og dens Forskelligheder. Vi behøver ikke at fremdrage hverken de antropologiske eller de teologiske Grunde — de baade jordiske og sublime Grunde — til Katolikens Tro paa Enheden. Men samtidig lever han sit personlige Liv (sit Samvittigheds-liv), sit Familieliv (og »Hjem« betyder meget for ham), sit lokale og egnsbundne Liv, sit nationale Liv og sin Faces Liv — og i alt dette ser han Forskelligheder fra de øvrige Menneskers Liv. Vi ønsker gerne, at han i det alt sammen giver det bedst mulige Udtryk for det særlige. Vi vil gerne se, at han faar det mest mulige ud af dette særlige Liv og aldrig udslet-

ter det eller reducerer det til en farveløs og inderlig modbydelig ensartet Protoplasma. Jeg vil gerne have, at Mennesker ikke blot lever strengt og dog frit efter deres Samvittighed, ikke blot har et lykkeligt Hjem, men ogsaa er begejstrede for deres By og deres Egn. London, Liverpool og Birmingham er højst forskellige; selv maa jeg vel kalde mig Londoner, men jeg vilde foragte mig selv, hvis jeg ønskede at »londonisere« Birmingham eller »kent-ificere« Northumberland... Jeg vilde ogsaa synes, at jeg saa var en ækel lille bigot Person, og tillige et fantastisk Fæ, som forsøgte noget, der er lige saa umuligt som uønskeligt. Derfor ønsker jeg, at enhver Katolik (som formodentlig lever *et eller andet* Sted) skal kende saa meget som muligt til sin By og være vældig ivrig for, at det er en rigtig god By, være lige saa personligt interesseret i dens Vandforsyning og Gadebelysning som i, at der raader Retfærd, Frihed og Sømmelighed i den. Og ganske afgjort ønsker jeg, at en Dansker skal være udpræget Dansk og ikke Norsk eller Svensk — og dog ser jeg gerne, at det dybe, uudrydelige skandinaviske Instinkt, den særlige

Livsudfoldelse, som maa kaldes »skandinavisk«, kommer til stærk Udvikling, ogsaa af den skandinaviske »Type«. Jeg har hørt, at Endelsen »avisk« kommer af det gotiske »awi«, der betyder Ø eller Kystland. Jeg haaber, at Agrene med samt Havet og Bjergene og ogsaa Fjordene maa komme til stadig mere at spille deres Rolle i Opbygningen af denne særlige og markerede Mentalitet. Naar jeg siger »Opbygning«, skulde jeg maaske sige »Bevarelse«, for Maskinen er i Stand til at ødelægge selv saa stærk en Mentalitet som denne; og naar jeg siger »Bevarelse«, mener jeg selvfølgelig levende Udvikling, for hvor meget end en Ting forbliver den samme — sig selv — maa den dog vokse og kan ikke være nøjagtigt ligesom den var for et Aarhundrede eller Aartusinde siden.

Derfor ser jeg frem til at møde min Ven i tusinde Reproduktioner paa de danske Gader, og skulde jeg leve endnu i 100 Aar, hvad jeg Gud være lovet ikke skal, vilde jeg gerne føle mig sikker paa, at jeg stadig kunde møde ham der med Solstraalene legende i det honningfarvede Haar...

C. C. Martindale S. J.

Katolsk Højskoles Aabningsmøde

- Og saa tager vi fat! -

Den 29. September 1940 i Grundtvigs Hus blev en af de Aftener, der vil staa i en særlig Glans — det længe savnede og stærkt ønskede: den katolske Højskoles Genopstaaen — blev til Virkelighed. Under lødige og værdige Former fandt Aabningshøjtideligheden Sted — Musik, Sang og Taler kappedes om at vække vor Higen efter at lære det bedste og yde det bedste for vor katolske Tro. Arbejdets Alvor og Betydning blev understreget af *Biskoppens* Nærværelse ikke kun som

Tilskuere, men som Aabner af Højskolen, hvorved Signalet til maalbevidst Arbejde for hele den danske katolske Menighed er givet.

600 Mennesker var mødt

Det var en talstærk Forsamling, Højskolens Leder Pastor *Knud Ballin* kunde se ud over, da han bød Forsamlingen velkommen og udtalte, at den store Skare fremvædte lovede et godt Resultat for Vinterens Arbejde.

Er Betegnelsen katolsk Højskole misvisende?

Med dette Spørgsmaal begyndte Pastor *Messerschmidt*, og Svaret blev givet som et klart Nej, men det er ikke en Højskole i sædvanlig Forstand. Katolsk Højskole er ikke en Filial af den danske Folkehøjskole. Katolsk Højskole ønsker at være noget for sig selv, den vil være Stedet, hvor danske Katoliker bliver sig deres Opgave som danske Katoliker bevidst — her skal de lære at være og at handle som danske Katoliker. Som Paaskelyset tændes i den mørke Nat, saaledes skal Lyset tændes i os og lyse i denne mørke Tid.

Folkeoplysning er etisk vurderet Kundskab

Ved Folkeoplysning forstaaer man en Sum af Kundskab. Tre Ting kræves hertil: 1) at man har teoretisk Kundskab; 2) at man har praktisk Kendskab til de teoretiske Kundskaabers Anvendelse. Vi maa have personlig Erfaring om, at den paa Skolebænken erhvervede Kundskab har praktisk Betydning, ellers faar vi ikke andre overbeviist om Betydningen af den teoretiske Viden. Og endelig 3) maa man besidde en etisk Vurdering af sin Kundskaab og Kunnens Værdi. Kun naar man kan se sin Viden og Kundskab ud fra en etisk Vurdering, har den Betydning.

Derfor er Folkeoplysning Indbegrebet af disse tre Ting — kun det Folk, der besidder disse tre som en Hehed, kan siges at sidde inde med Folkeoplysning. Selvfølgelig behøver ikke hver enkelt at have denne Kundskab, men det er nødvendigt, at det icke Samfund har det, ellers kan det ikke magte Livet og Livets Opgaver.

Hvordan staaer det til med Folkeoplysningen?

I Folkeoplysningen i vore Dage mangler det sidste Element, den etiske Vurdering. Hvordan er dette sket? For at

forstaa dette maa man gaa Vejen over den kristne Humanisme og Naturalisme til den etiske Revolution. Igennem disse filosofiske Stadier er Nedbrydningen sket. Ogsaa blandt vore bliver Livet ofte sat ensbetydende med det jordiske Liv.

Den logiske Følgeslutning

Men Opløsningens Vej gaar videre. Fra Naturalismen, med dens Læggen Vægt paa det individualistiske og dens Fremkaldelse af den sociale Uretfærdighed, er Vejen ikke lang til den etiske Revolution. Naar Mennesket kun er et socialt Dyr, bliver det Bestandens Velfærd som er Formaålet, og alle Midler, der fører til dettes Forbedring, maa betragtes som gode, hvad enten det er Løgn, Bagvaskelse eller Vold — al Etik er forkastet: Herved kommer man med indre Logik til, at Johannes Prologens Indledningsord er ændret til: I Begyndelsen var Viljen.

Det er Opgørets Tid for dig og for mig

Vi staaer overfor det personlige Opgør, om det er det materielle Velfærd eller Guds Rige, der skal herske. Derfor skal Katolsk Højskoles Opgave være at give alle Katoliker de rette Kundskaaber om Forholdet mellem Kristendom og Tidens Problemer. Og Oplysningen skal gives, saa at vi fyldes lige til Randen med Begejstring for vor Tro, vor Kirke, vort Land og vort Folk.

Som Paaskekærten brænder i Nattens Mørke, saaledes skal vi være lysende Stjerner, Myriader af Stjerner paa Himlens Bue. Vi skal fyldes med Troens Glans og herske over Natten og føre Dagen frem.

Højskolens Leder, Pastor Knud Ballin

Efter dette tankevækkende Foredrag redegjorde Pastor *Knud Ballin* for Fortid og Fremtid i den katolske Højskoles Historie. Pionerernes Arbejde

Stutt. Sid. 632

Rom og Verden

Den hellige Fader har udnævnt den apostoliske Nuntius i Peru, Ærkebiskop Cento, til Legat ved den forestaaende eukaristiske Landskongres i Peru.

*

Hidindtil har Italien været det Land, der har talt de fleste Katoliker blandt sine Indbyggere, nemlig ca. 42 Millioner. Nu har Brasilien erobret Førstepladsen med ca. 45 Millioner Katoliker af et Indbyggerantal paa 47 Millioner.

*

Hvert Aar i September fejrer man overalt i Chile en Pave»dag« under højtidelige Former. I Aar foranstaltedes der i Santiago en særlig straalende Pavefest til Ære for den katolske Kirkes Overhovede. I Katedralen holdt Lederen af den katolske Aktion, Professor Oskar Larson, Festprædikenen og efter Gudstjenesten fandt der en højtidelig Reception Sted i det apostoliske Nuntiat, hvor der foruden talrige Gejstlige ogsaa var mødt adskillige Repræsentanter for den verdslige Øvrighed, bl. a. Udenrigsministeren, det samlede diplomatiske Korps og Senatspræsidenten.

*

I sin Tiltrædelsestale til Folkemødet — ved hvilken Lejlighed den hellige Fader var repræsenteret ved den apostoliske Nuntius Forni — gav den ny Præsident i Ecuador Udtryk for Ønsket om at maatte bevare et godt Forhold til den hellige Stol og den katolske Kirke.

*

Ifølge den nyeste Statistik be- staaer Bispedømmet Berlin nu af 19 Dekanater, 83 Sogne og 117 Stetioner. De nævnte Poster lædes af i alt 361 Præster, hvoraf 117 alene som Sjælesørgere. Bispedømmet omfatter 633.686 Katoliker.

▲ Den hellige Franciskus' Basilika i Assisi

➤ Helgenens Grav i Krypten under Underkirken

Man kan elske og beundre Helgenerne, naar man læser om dem, men aldrig kommer man dem saa nær, som naar man vandrer omkring paa de Steder, hvor de har levet deres smukke, fromme Liv, i Skæret fra Guds Naades Glans.

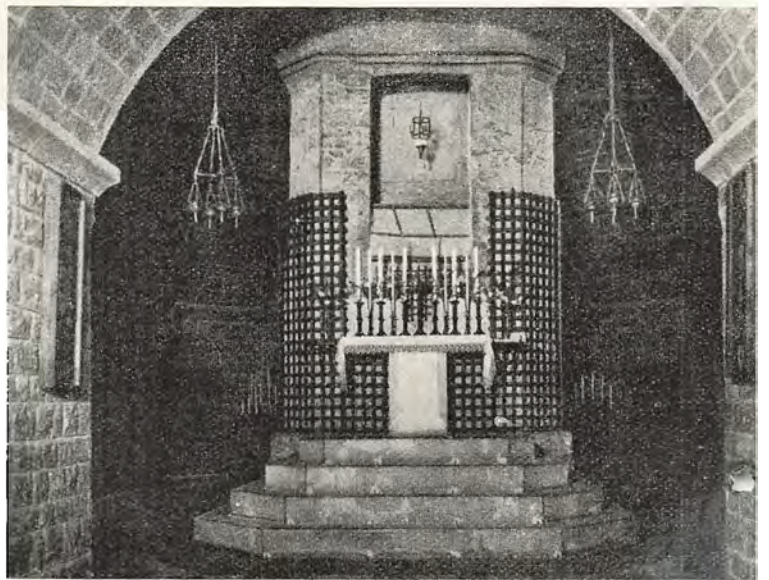
I Assisi taler alting om den store Helgen. Hans Velsignelser vælder bogstavelig talt frem af Jorden, man føler dem i Dyrene, i Fuglelivet, i Planter og Blomster og Husenes Mure. Det er ligesom om han lever dernede endnu, og man synes, at man kan gaa omkring og tale med ham. Der er Fred og Stilhed, ja, selv de Mennesker, man møder paa sin Vej, synes at være paavirkede deraf. Naar man i Kirken San Francesco knæler ved hans Grav med den pragtfulde Sarkofag,

SANKT FR

OG A

*Tekst: Reg. Elis Fotos: Rossi (2)
Jøbe (2)*

kommer man uvilkaarlig til at tænke paa, hvor lidt alle disse kostbare Omgivelser stemmer med den fattige, ydmyge Munks Sindelag, — og dog! Han glæder sig sikkert derover i Himlen, ikke fordi han bliver æret paa Jorden, men fordi Gud derigenem bliver forherliget.

Naar man om Aftenen ved Solnedgang sidder Muren paa Pladsen foran »Santa Chiara« og ser over den mægtige Slette, tænker man, at dér vander han paa bare Fødder ad de stenede Stier og t kloge, kærlige Ord til sine Brødre; — man ser i Aanden lytte intenst til hans Stemme.

ANCISKUS

SISI

† Eneboet Carceri

➤ Cimabue's herlige Franciskus-Freske

Og se! --- Langt inde paa Sletten hæver sig mod Aftenhimmelen den store Kirke, Santa Maria degli Angeli.

Paa den hellige Frans' Tid var det kun et lille forfaldent Kapel, som han byggede op, — senere er Kirken blevet rejst omkring Kapellet.

Tankerne flyver til alt det, der er foregaaet der; bl. a. blev Franciskanerordenen stiftet der, derhen flygtede den hellige Clara en Nat for helt at give sig til Gud, og i Kirken findes ogsaa den hellige Frans' Dødselle.

Og saa er der Carceri, det gamle »Enebo«, der hænger ud over Klippen, og hvortil den store Helgen trak sig tilbage, naar han vilde være alene med Gud i Bønnen.

Naar man stiger derop, føler man, at han gaar ved ens Side, og Vejen bliver let at gaa, tiltrods for brændende Sol, Sten og den stærke Stigning. — Alt heroppe taler ogsaa om ham, baade i det

gamle Kloster, i Kirken og i Naturen, for han elskede Naturen som faa, fordi Naturen med alle sine Skabninger er Guds Værk.

*

For nylig fandt jeg tilfældigvis »Solsangen« frem og læste den igen. Straks drømte jeg mig tilbage til San Damiano, til Santa Chiara's stille Have, hvor den hellige Frans digtede den, engang han var syg.

Disse Lovprisninger af Guds Skaberværker er den skønneste Poesi.

Den, i Forbindelse med Festen den 4. Oktober, har bragt Minder frem hos mig om en lykkelig, fredfyldt Tid, som jeg føler Trang til at delagtiggøre andre i, Minder der virker dulmende paa Sindet i en af Ufred og Had opfyldt Verden, og som giver en tryk Forvisning om, at Kærligheden, der er det største af alt, lever endnu, og vil sejre tilsidst.

*

Konklavet af Bernard Basset S. J.

En lille Episode fra Pavevalgstiden i Fjor

Jeg sad i Dagligstuen og anstrengte mig for at underholde Greshams, mens Marjorie var ude i Køkkenet hos Pigen. Det var nu uheldigt, at de netop var blevet inviteret til Frokost i Dag, den anden Marts, men hvem havde tænkt sig for fjorten Dage siden, at Konklavet netop skulde træde sammen den Dag?

Greshams er absolut ikke min Type; men de er meget gamle Venner af min Familie og meget indgroede med »Arvetanterne«. De er venlige, godgørende, men utrolig snæversynede, hvad vor Kirke angaar. Han læser ivrigt alt, hvad der skrives imod den og kalder den for »den italienske Mission«, og hun holder Vejret, naar hun gaar forbi en katolsk Kirke, for ikke at komme til at indaande Røgelse, — det siger Marjorie i alt Fald. Det var absolut ikke de rigtige Gæster at have i et katolsk Hjem i Dag!

Det Kvarter, der skulde gaa, inden vi kom til at spise, var tretten Minutter for langt. Frostens Virkninger paa Foraarsblomsterne i Haven tog kun to Minutter, for Greshams havde ingen Foraarsblomster; og før jeg vidste et Ord af det, var Fru Gresham i Rom. Hun lignede en Terrier, som finder et Kaninhul og kan lugte, at Familien er hjemme.

»Jeg haaber da rigtignok, at Deres Kirkes Kardinaler ikke vælger en fascistisk Pave, — for vi kan jo ikke rigtig glemme de stakkels Abessinere, vel?« sagde hun.

»Ærgerrighed er den store Fare ved saadan en Lejlighed,« slog Gresham fast. »Kardinalerne er jo ikke andet end Mennesker, og der slaar et menneskeligt Hjerte under Kardinalkaaben.«

»Vist saa,« sagde jeg.

»Jeg har saa tit tænkt paa, hvor det egentlig er godt gjort af Deres Kirke at bevare den

store Pragt i Vatikanet, til Trods for al den Nød og Elendighed, der er i Verden,« lød det fra Fru Gresham.

»Det er nu kedeligt, at over Halvdelen af Kardinalerne er Italienerne,« føjede Gresham til. »Der er i alt Fald mange, hvem det falder for Brystet.«

»Bare vi dog snart skulde spise!« tænkte jeg. Egentlig er det utroligt saa megen Historie man kan komme igennem i faa Minutter; det fik jeg at mærke. Greshams boltrede sig rigtigt i Historien. Nu talte de om Apostlenes Fattigdom og nu om Borgia'ernes Rigdom og Ondskab. Hele Tiden smilede de yderst venligt og indskød med passende Mellemrum Bemærkninger om, at enhver Kirke jo har sine Fejl, og at Mennesker jo kun er Mennesker, og saa videre. Og jeg sagde: »Vist saa,« og: »Maaske,« og ønskede, at jeg havde en lille Smule af Borgia'ernes Kendskab til Giftmord.

Omsider tonede Marjorie frem, og Pigen sagde, at der var serveret. Mens vi gik ind i Spisestuen, talte vi stadig om Pavedømmet — d. v. s. Greshams talte, og jeg sagde stadig: »Maaske.«

Børnene ventede i Spisestuen, og saa skulde der jo siges Goddag, og jeg kunde trække Vejret, mens Gæsterne og Marjorie lalte om, hvor store de søde Børn var blevet.

Pludselig lød det fra Jimmy: »Far, hvad er to Trediedel af fem?«

»Sss, lad nu være med at plage Far,« sagde Marjorie.

Plage! Jeg var Drengen inderlig taknemmelig, fordi han førte Konversationen ind paa en ufarligt Gebet.

»To Trediedel af fem?« gentog jeg; men da jeg ikke kunde regne det ud i en Fart, spurgte jeg: »Hvad vil du dog vide det for?«

Dette blev rent ud skæbnesvængert.

»Aah,« svarede Jimmy med Munden fuld af Mad og begik for Resten mindst fem andre Døds synde mod god Bordskik, »vi skal lege Konklavebagefter, og saa vil vi gerne vide, hvor mange Stemmer der skal til.«

Fru Gresham saa ud, som om hun kunde lugte Røgelse, og Marjorie tørrede Jimmy om Munden og sagde: »Ti nu pænt stille, min Dreng.« Men det var for sent, Børnene var alt for ivrige efter at fortælle om den nye, spændende Leg.

»Ja, vi skal lege Konklave!« sagde Charlie. »Vi har trukket Lod om Navnene, og jeg er vores egen Kardinal Hinsley.«

»Jeg er Kardinal Dominus,« pippede Harry, som sad ved Siden af Gresham, og Elisabeth er Kardinal Macaroni!«

»Og jeg er Kardinal Schwepes — er det ikke no'en gode Navne? — og vi skal alle sammen have Baskerhue og Badekaabe, og saa maa I ikke gaa ind i Badeværelset, for det er laaset og forsejlet!«

»Forseglet, Jimmy?« spurgte Fru Gresham, i en Tone, som om hun var ved at komme under Vejr med en stor Skandale.

»Ja,« svarede Jimmy og nikkede voldsomt, »Kardinalerne faar naturligvis Brug for Badeværelset, for saadant et Konklave kan jo vare mange, mange, mange Dage.«

Da den ungdommelige Kurie var travlt optaget af Desserten, tog Greshams Sagen op til nærmere Behandling.

Fru Gresham tog den først fra den elskværdige Side. »Naa, saa I leger Konklave, søde Børn,« sagde hun mildt. »Saa haaber jeg rigtignok, at I vælger en god og klog Pave.«

Kardinal Schwepes svarede for sine Medbrødre: »Mange Tak, vi skal gøre vores bedste.«

»Det er jeg vis paa, for det er jo saa forfærdelig vigtigt, at Paven er god; han har saadant et stort Ansvar.«

»Ja,« svarede Kardinalen og slutte en stor Mundfuld Trifli. Da han igen var i Stand til

at tale, fortsatte han: »Vi leger jo bare, saa det gør ikke saa meget med os. Men den rigtige Pave er i Vor Herres Sted, og han er den største Mand i Verden. Han har en Guldtelefon og tusind Værelser!«

Jeg var lige ved at faa min Trifli i den gale Hals, og min undertrykte Hosten fik Fru Gresham til at vende sig til os voksne.

»Jeg synes altid, at det er saa trist, at Deres Pave er omgivet af saa megen Rigdom og Pragt. Det er naturligvis voldsomt interessant, saadan historisk set, men det kommer da fra temmelig tvivlsomme Kilder, ikke sandt?«

Jeg var lige ved at svare med et diplomatisk: »Ja, jeg forstaar nok, hvad De mener,« idet jeg tænkte paa Arvetanterne, da Kardinal Schweppes tog Ordet. Fru Gresham maatte vende sig om imod ham igen og saa nærmest ud, som om hun havde Lyst til at give ham en paa Siden af Hovedet.

»Ser De,« erklærede Hans Eminence alvorligt, »hvis Vor Herre levede nu, vilde vi gerne give ham et Hus med hundrede Tusind Stuer — og Telefoner med Diamanter. Dengang han ingen Steder havde at hvile sig, var der ingen, der rigtig vidste, hvem han var, og Folk var væmmelige imod ham; men nu er det ikke saadan. De ved jo nok, at Paven styrer her paa Jorden for Vor Herre, og derfor giver vi ham, saa meget vi kan. Jeg skal vise Dem et Billede af Pavens Slot, hvis De bryder Dem om det, vi har et stort et ovenpaa.«

Kardinalen var i Færd med at glide ned fra Stolen, men hans Mor stoppede ham i Tide.

Og nu tog Gresham fat. »Det er meget godt alt sammen,« sagde han henvendt til mig; »men der er alligevel stor Fare i saa megen Rigdom og Pomp og Pragt og Magt. Hvor der er Rigdom, er der ogsaa altid Ærgerighed, ikke sandt? Der banker et menneskeligt Hjerte under den hvide Dragt, som Aftenavisen saa rigtigt skrev i Gaar.«

Atter tog en af Kirkefyrsterne til Orde — denne Gang Kardinal Dominus: »Far siger, at man ikke skal tro paa alt, hvad Aviserne siger, de er fulde af Løgn om Paven, siger han.«

Greshams tog bort meget tidligt, og Marjorie og jeg gik op for at se, hvordan det stod til med Konklavet. Døren til Drengegenes Værelse var barrikereret

med Stole; men vi fik et Glimt af højtidelige Skikkelser i Badekaaber, optagne af alvorlige Førhandlinger.

Marjorie tog nogle Skillinger op af sin Pung og lagde dem paa Barrikaden. Jeg smilede, — fik min Lommebog frem, rev et Blad ud og skrev paa det: Peterspenge; og saa stak jeg det ind under Skillingerne.

Vordingborg har faaet sin Kirke

Grund paa ca. 10.000 Kvadrat-alen.

Denne Grund tilhørte i gamle Dage et Helligaandshus, som laa i Nærheden. I 1939 realiseredes en Plan om at bygge en Krypt, hvorpaa der senere kunde opføres en Kirke, der skulde bære Navnet Helligaandskirken.

Kapellet i den nu indviiede Krypt er et smukt Rum, enkelt og værdigt udsmykket. Det kan rumme ca. 150 Mennesker.

Ved Indvielsen udtalte Biskoppen bl. a.: »Det er med Tak

Søndag den 15. September indviiede Hans Excellence Biskop *Th. Suhr* et nyt Kapel i Vordingborg, hvis Menighed nu har faaet et længe næret Ønske opfyldt.

Forhistorien er i korte Træk denne. De første Spor af katolsk Menighedsliv finder vi i Vordingborg omkring 1913—14, da Pastor *Resch* flere Gange kom cyklende til Byen fra Odense for at læse Messe hos en privat Familie. I Aaret 1929 begyndte Pastor *Steidl* at læse Messe en Gang om Maaneden paa et af Byens Hoteller, og Redemptoristpatrene fra Næstved har med aldrig svigtende Trofasthed fortsat hermed.

Pastor *Resch* og senere Pastor *Harmer* arbejdede for et Byggefond, som fandt Støtte mange Steder, og takket være særlig Hr. Muremester *Günthers* og nu afdøde Proprietær *August Hoffmanns* Initiativ og Hjælpsomhed lykkedes det i 1934 at erhverve en udmærket beliggende

til Gud, at jeg i Dag har indviet dette nye Gudshus, som jeg nu overgiver til Menigheden. Vi fejrer i Dag en Gudsmoders Fest, og vi skal efterligne vor himmelske Moder, der trofast stod under Korset og delte Sønnens Lidelser. Vi skal altid være trofaste mod Kristus og mod hans Kirke.«

Efter Indvielsen afholdtes en vellykket Menighedsfest med mange Taler og Sange. *F. J.*

Liturgisk Kalender

Okt.:

6. S. *Rosenkransfest* (1099); 2. Sæt Bønner: 21. Søndag e. Pinse (744), 3. Sæt Bønner: St. Bruno (1098); sidste Evang.: Søndagens (746).
7. M. *Rosenkransfest* (1099); 2. (kun i st. Messer): St. Markus, 3. (kun i st. Messer): St. Sergius, St. Bacchus, St. Marcellus og St. Apulejus.
8. Ti. St. Birgitta (1102); 2. St. Thereses Oktav ([195]), 3. Om Fred.
9. O. † St. Dionysius, St. Rusticus og St. Eleutherius (1102); 2. St. Thereses Oktav ([195]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred.
10. T. Oktav af St. Therese ([194]); 2. St. Frans Borgias (1106), 3. Om Fred.
11. F. *Marias Moderværdighed* ([197]).
12. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]); 2. Den Helligaand ([120]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
13. S. 22. Søndag e. Pinse (748).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG. Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

FILM

„Sørensen og Rasmussen“

Med »Sørensen og Rasmussen« forfølger Nordisk Film den Succes, som Radioen opnaede med Palle Rosenkrantz' Hørespil om »Sørensen«, denne mærkelige Folkets Datter, som alle kender. Filmen har taget Emnet op med Held og formet det ikke blot til en stor Succes for dansk Film, men til en endnu større for de to altoverskyggende Stjerner: Bodil Ipsen som Grevinde Danner alias Louise Rasmussen og Marguerite Viby som Jomfru Sørensen. De to er Filmen og Filmen de to! Dermed er alt sagt — nok og tilstrækkeligt til at garantere Succes'en. Handlingen foregaar iøvrigt paa en Herregaard i Jylland, hvor Frederik VII og Grevinde Danner tager ind paa en Rejse i Jylland. Gaardens adelige Frue anser det for under sin Værdighed at modtage Grevinden og den fikse og forslagne Kokkepige, Jomfru Sørensen, overtager Rollen som Herregaardsfrue, saa længe Besøget staar paa. Denne Ombytning foraarsager en Række muntre og overraskende Situationer, navnlig da de kongelige Herskabers Besøg trækker længere ud end beregnet. (Kino Palæet).

om at »Livet er trist nok, derfor lad os le«. Tværtimod. Der er saamænd rig Lejlighed til baade at le af og over de mange morsomme Skikkelser fra den lille nørrejske Provinsby, hvor Livet leves gennem Gadespejlet. Filmen er et udpræget Tidsbillede fra Aarhundredskiftet, ypperlig levendegjort af en Række gode Kunstnere. Men der »sker« ikke noget, d. v. s. den dramatiske Udvikling, som det store Biografpublikum er vant til, udebliver. Det kan man imidlertid hverken laste Instruktør eller Skuespillere. Herman Bang tegner i sin Novelle en Række Skikkelser, og hans Fortællekunst er overordentlig. Han forstaar at lade sine Personer leve, gaa og staa med alle deres smaa Særheder og tale netop i deres Sprog og hver indenfor sin Forestillingsverden, og hver ud fra sit Temperament, saa at de efterhaanden bliver til for os. Han iagttager en Vrimmel af smaa, levendegørende Træk — alt dette har Instruktøren og Skuespillerne faaet med og der er kommet en baade morsom og smuk Film ud af dette Sæmmenspil. Dette har aabenbart ogsaa været Hensigten: at illustrere det Milieu, der ligger

Ellen Gottschalch og Rasmus Christiansen som Ægteparret Brasen i „Sommerglæder“

„Sommerglæder“

Der er sikkert en Del Mennesker, der vil gaa skuffede fra »Sommerglæder« (World Cinema). Dermed er ikke sagt, at Filmatiseringen af Herman Bangs navnkundige Novelle ikke opfylder Digterens Motto

i Herman Bangs Novelle og man kan godt forstaa, at det var været fristende. »Sommerglæder« er en Film af et højere Niveau end dansk Film plejer at være og afgjort værd at se; den smukke Film vil sikkert vise sig at have Bud til et stort Publikum.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

„Rasputin“

De Forventninger, der stilledes til Filmen om *Rasputin* — vel sagtens den sidste franske Film, vi faar at se herhjemme foreløbig — kan vist rolig siges ikke at være indfriet helt. Den skildrer et af de mest dramatiske Kapitler i den nyere Tids Historie og Harry Baur yder en beundringsværdig Præstation som den mærkelige russiske Bonde, der fik en saa stor Indflydelse ved det russiske Kejserhof; i drastiske Træk illustreres Rasputins Uhumskhed, hans ejendommelige Magt overfor Kvinder — samt hans enorme Madglæ-

de. Det bedste ved Filmen er dog sikkert Musiken, og der er megen og ypperlig Musik af nogle af Frankrigs bedste Navne for Øjeblikket. (Scala Bio).

Non-Stop-Programmerne

Dansk Filmsrevy er i denne Uge helliget Fremstillingen af Konge-emblemet samt en Række fine Optagelser fra Kongens Fødselsdag. *D. S. B. Kino* viser endvidere som Optakt til Efteraarssæsonen en Vandrefilm fra Nordsjællands skønneste Egne, og i *Palladium* renser Walt Disney Taarnuret. Kommentarer er her overflødige.

les ved denne Lejlighed for første Gang i selve København og vil efter vor Udstilling blive vist i Byerne Landet over.

Saa kommer vi til selve Basaren, altsaa Salgsboderne og Tombolaen, — og det er jo her, vi først og fremmest haaber paa Deres Bistand til Succes'en. Jeg tvivler ikke paa, at det skal lykkes at faa Dem interesseret, thi glædeligvis og paa Trods af Tidernes Ugunst er det strømmet ind til os med Gaver til Salgsboder og Tombola. (Saa meget at vi paatænker at stryge alle Nitter i Tombolaen, — selv om det vist var en Hemmelighed, jeg røbede). Dette maa imidlertid ikke tages som Tegn paa, at vi ikke kan bruge flere Gaver, for det kan vi i høj Grad, men det skal blot tages som et Udtryk for vor Glæde over det allerede opnaaede Resultat.

En af Hovedgevinsterne bliver forøvrigt en dejlig Lænestol, som jeg meget gerne selv vil vinde.

Ellers kan nævnes flere Gange 5 hl godt varmende Koks, — med de Brændselspriser, Dukkevogne med flotte Dukker, Malerier og Raderinger, mange smukke og værdifulde Haandarbejder — og saa hvad Spejderne selv har fremstillet af Glasbakker, Linoleumssnit, Sløjdarbejder og mange andre Ting.

Og hvad er der saa af Underholdning?

Om Søndagen indledes med Frokostkoncert, og en lille Højtidelighed med Taler og Sange finder Sted Kl. ca. 14.

Derefter bliver der hver Time forskellig Underholdning af Spejdere og andre, der velvilligst har lovet at assistere os. Bl. a. et ungt Orkester, der spiller moderne Musik.

Om Aftenen samles Spejdere og Besøgende til en fælles Sang-Aften med Alvor og Spøg.

Om Mandagen vil om Eftermiddagen Drengene fra de katolske Skoler blive indbudt til at bese Udstillingen. I Forbindelse hermed arrangeres Præmie-Konkurrencer og forskellig Underholdning.

Mandag Aften stadig Underholdning, til der afsluttes med Auktion over de ganske sikkert, — ikke sandt — meget faa usolgte Ting fra Boderne.

Spejdernes Basar og Udstilling

Den 13. og 14. Oktober, Dagene for II Absalon Troops Udstilling og Basar paa Sct. Knuds Skole, nærmer sig stærkt, og som Følge deraf kan Udstillingens og Basarens Rammer nu trækkes klart op.

Dog vel at mærke, saa klart som det kan blive, naar ca. 40 Mand omtrent hver af Ugens Aftener er forsamlet for at snedkerere, lime, gipse, male, skære sig i Fingrene o. s. v. i en Uendelighed, og under alt dette stadig kommer med nye Forslag, Idéer og Udkast, for at det endelige Resultat kan blive saa godt som muligt.

Men saa meget kan siges, at selve Spejder- og Ulve-Udstillingen vil omfatte Stands som følgende: »Prøver og Duelighedstegn«, — der paa en morsom Maade anskueliggør alle de Rædsler, man skal igennem, fra man som Rekrut-Aspirant første Gang viser sig i Tropslokalet, og til man som skægget Skovmandspejder tænder sin Pibe ved Baalet i Nattens Ensomhed.

En anden Stand er beregnet paa at berolige ængstede Spejderindødre og Tanter, — den viser nemlig ved selve Fødevarernes Tilstedeværelse, hvor meget en Spejderpatrolje konsumerer i Løbet af en Uge. (Diverse Slik dog undtaget). En anden vil virke som en sikkert kærkommen Instruktion til nybagte og kommende Spejderfædre, idet

den viser, hvorledes en »Spejder-Rygsæk« skal pakkes.

Endvidere findes f. Eks. en Stand, der hedder »Ene i Naturen« — eller paa Spejdersprog »Woodcraft«.

Her vises alle de interessante og pudsige Ting, man kan finde og iagttage, forudsat man gaar en Tur i Skoven blot saa nogenlunde alene og forstaar at lukke Øjnene op for andet end Bordene udenfor Peter Liep.

Saa vil man finde Statistisk, der paa en morsom Maade illustrerer Troppens Virksomhed og Data, — Modeller af Lejrpladser som de burde se ud, — specielle Stands for »Baden Powell og Spejderlitteratur, internationale Publikationer o. s. v.«, og saa er der »Ulvene«s egen Stand med Ulveprøver, Ulvefærdigheder og meget andet.

Paa et stort Europa-Kort med Lys og Mekanik kan inan selv fremtrylle Troppens Vandringer og Lejrpladser gennem Tiderne.

Lidt af en Sensation for Spejderinteresserede bliver Det Danske Spejderkorps tre Udstillingsstands, som vi disponerer over. De viser »Korpset gennem 30 Aar«, »Korpsets Førertræning« og »Internationalt Broderskab«. Disse meget interessante Stands, der som i en Nøddeskal viser Korpsets Arbejde saavel indadtil som udadtil, udstil-

Forlang hos Deres Købmand
Burcharth & Søn's

Expres-Lakfernis i de rød-hvide Dunke

Danmarks førende Mærke!
Resultatet af 80 Aars fagmæssig Erfaring

Enefabrikanter: **A. D. Burcharth & Søn** . Kolding
Lak-, Fernis- og Farvefabriker . Grdl. 1861

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

Begge Dage er der mod en ringe Entré uafbrudt Filmsforevisninger.

Iøvrigt vil der i næste Nummer af Bladet komme et udførligt Program for hele Udstillingen og Basaren, — men lov mig allerede nu at notere, at De paa disse to Dage d. 13. og 14. Oktober skal besøge Spejderne paa Sct. Knuds Skole.

Og hvorfor — for at støtte det katolske Spejderarbejde, det Arbejde, der sætter ind i Barndoms- og Drengæarene, og som netop derfor er af saa umaadelig stor Betydning.

Det er til dette, vi beder om Deres Støtte og Hjælp, — der specielt hvad Basaren angaar skal sætte os i Stand til at opfylde vort mangeaarige Ønske og Haab, nemlig at sætte de katolske Spejdere paa lige Fod med saa mange andre Spejdertropper, ved at skaffe dem eget Hus paa egen Grund.

Husk, det kan blive en Tumbleplads til uvurderlig Gavn for Deres egen eller Deres Families Ungdom.

Tænk paa det d. 13. og 14. Oktober.

Alf.

Dont med større Syner og nye Kræfter.

Biskoppen aabner katolsk Højskole

Som Absalon bygged' Borg af Sten, saaledes lagde *Biskoppen* Grundstenen til den katolske Højborg, som skal være den solide Basis i Tidens Storme — vor Højskole. Tanken om Højskolen har, udtalte Biskoppen, siden den kom frem haft min stærke Tilslutning. Jeg har intet højere Ønske, end at Katoliker lærer deres Tro bedre at kende. Vi hverken kan eller skal staa tilbage i Tidens Kamp, vi maa være rede til at kæmpe med. Skulde vi, der vil kæmpe for Guds Rige, staa tilbage eller være ringere i vort Offermod end de, der ofrer Livet for politiske Idéer?

Ind imellem Talerne var der blevet spillet et henrivende Stykke af Loeliet, Trio i F-Dur, hvis Allegro navnlig virkede inciterende. Romantikeren Gades Trio i F-Dur vakte en Storm af Begejstring. Trioen bestaaende af *Grethe Jespersen*, Cello, *Hanne Thorvald Nielsen*, Violin, og *Lejf Kayser*, Klaver, gjorde med Rette Lykke.

I Pagt med hele Aftenens Aand var *Enoch Hjorths* Digt: »Det usynlige Danmark«. Vi saa

som i en Vision det Danmark, som vort Arbejde skal munde ud i — alt det som er muligt, om vi vil.

T. R.

Sakramentskirken

Søndag den 6. Oktober Kl. 18: Andagt med Prædiken om »Mariadyrkelsen«. Sakramental Velsignelse. Komplet.

Læg Turen om

ad *Ordrup* og nyd en god Kop Kaffe bag den romantiske St. Andreas Kirke. Fra efter 8-Messen udsælger Lyngby-Basarkomiteén en Mængde gode og nyttige Ting til Fordel for den haardt tiltrængte St. Knud Lavardskirke i Lyngby.

Mød Foraarets Farvepragt paa *Ordrupshøj*, og med en veludført god Gerning vender De dobbelt beriget hjem.

J. S.

Højskolens Aabningsmøde

fortsat fra Side 631

fremhævedes, Kontinuiteten understregedes og Opgaven for det kommende Arbejde klarlagdes: værne om det der er vundet og være med i Arbejdet for vort Folks Genrejsning. Thi vi er medansvarlige for, hvordan den danske Arv forvaltes. Vi føler os paa Linie med Grundtvig deri at se Maalet som dette: at enhver kan vende tilbage til sin

Efterlysning

En Præst fra Polen beder om Daabsattest for *Peter Stanislaus Nieznalski*, f. 1913 i København. Ingen Kirkebøger i København har Navnet, saa d'Herrer Sognepræster i Provinsen bedes venligst se efter dette Navn i deres Bøger og sende Daabsattest til: *Sct. Ansgars Pastorat*.

 Central 2712	KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI KUL KØK KOKS NØRREGADE 15 TELF. 9270
	N. P. Rostrup <i>Katolske Begravelser</i> 30 Aars Erfaring <i>Valkendorfs-gade 34-36</i> Tlf. 778 - 728
MÆLK . FLØDE SMØR . DESSERT-IS Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag	G. Garth-Grüner Landsretssagfører Frederiksholms Kanal 6, Kbh. Tlf.: 12,166 og 12,161
Læs Berlingske Tidende	Køb hos vore Annoncører

A S „VELKLÆDT“ Vesterbrogade 55 Mess. 1. Kl. Herre- og Dame- Skræderi og Konfektion leveres til Dagens billigste Priser. Specialitet: Selskabsklædninger! Vi aabner gerne solide Kunder en Konto
A S „VELKLÆDT“ Vesterbrogade 55 Mess. (Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Et Sted paa Bredden ragede en Klippe ud over Vandet. Dette Klippefrem-spring, som var helt bedækket med langt grønt Mos, lignede slaaende en pukkelrygget Laplænder. Pullosersks Indbyggere kaldte Klippen »Den Gamle«, og i umindelige Tider havde man troet, at en mægtig, usynlig Aand, som Folkene kaldte Seid, boede i den.

Det var en almindelig udbredt Tro, at den mægtige Seid var Pullosersks Beskytter. Naar en eller anden Ulykke truede, bragte Beboerne ham et Rensdyr som Offer, og til Gengæld skænkede han Held og Lykke. Han var en mægtig Aand, og dem, han var naadig stemt, skænkede han rige Gaver: et stort Jagtudbytte, en god Fiskefangst. Men de Mennesker, som Seid hadede — alle som ikke vilde bringe ham Ofre, eller som forstyrrede hans Ro — blev ramt af skrækkelige Ulykker.

Pullosersks Indbyggere frygtede den Gamle. Naar de roede forbi ham, forstummede deres Sang. De var bange for at forstyrre hans Søvn. Naar de var paa Fiskefangst, kastede de altid den første Fisk tilbage i Vandet igen, hen mod det Sted, hvor Skyggen af Stenen faldt ud over Vandet. Ved Foden af Klippen laa en stor Bunke Gevirer fra Rener, som var bragt den Gamle som Offer. Øverst i Bunken laa Geviret fra den Han, som Mek-kail havde dræbt.

Ophidselsen i Pullosersk var stor; Renerne døde som Fluor, og den Gamle vilde stadig ikke tale. Folkene mente, at han haardnakket vilde tie en Tid, men saa vilde han atter forlange Ofre, og de mærkede allerede i Forvejen de Dyr, som de saa maatte dræbe. Saa vilde mange nye Gevirer blive lagt hen paa Bunken til de øvrige, og mange Rensdyrkroppe vilde blive kastet ud i Søen til Glæde for Fiskene.

Mekkail gik langs Bredden af Søen. Hans Vrede mod Seid vok-

kede; han var fast besluttet paa at ville tale med ham.

Han naaede hen til Klippefrem-springet og gav sig til at slaa paa det med Brækjernet. Der lød en summende Lyd, og nogle Sten rullede ned i Vandet.

»Ha, Gamle! Jeg er kommen for at tale med dig!«

Stenen svarede intet.

»Hvorfor tier du? Jeg skal nok faa dig til at tale,« han slog igen paa Klippen med Brækjernet.

Der lød atter en Summen, og saa blev alt stille.

Først blev Mek-kail lidt betænkelig, men saa lyste hans Ansigt op af ond Glæde.

»Den Gamle er jo en ganske almindelig død Sten. Det er altsammen bare noget Troldmanden har fundet paa! Han har bedraget os for at lokke Skind og Rensdyrkød fra os. Den Gamle kan intet udrette, og han kan ikke sige noget ... Naa, men nu skal vi se!« Mek-kail gik i Gang med sit Forhavende. Snart efter begyndte Stenstumper at flyve om Ørerne paa ham, men han blev hurtigt klar over, at den Gamle ikke var saadan at faa Bugt med — blot ved Hjælp af Brækjernet.

»Jeg vil slynge ham ud i Vandet.«

Nu begyndte han at bore et Hul i Klippen lige netop paa det Sted, hvor den hældede ud over Vandet. Han vilde se, om det var muligt at styrte Klippen i Vandet, han vilde overbevise sig om, hvorvidt Stenen virkelig var levende, eller om det var en ganske almindelig død Sten. Ønsket om at undersøge dette var saa stærkt, at det gjorde ham frygtløs.

Lidt efter havde han faaet boret et Hul, og nu fyldte han det med Krudt, hvorefter han satte en Tændsnor til. En lille Flamme begyndte at æde sig op ad Snoren. Ilden nærmede sig Krudtet.

»Hvad vilde nu ske? Og hvad

skulde han gøre, hvis Seid ikke styrtede ned i Vandet. Hvordan skulde han saa tilintetgøre ham?« Disse Tanker optog Mek-kail, medens han ventede.

Nu var Ilden lige ved Krudtet. »Nu! Nu sker det!« ... Pludselig sprang en Ildsøjle i Vejret, der lød et øredøvende Brag, og en mægtig Støvsy rejsede sig ... En Kæmpebølge slog op fra Pullsøen

Fortsættes

Efteraarsfest i Horsens

Søndag d. 22. Sept. fejrede Horsens-Ungdommen Efteraarets Komme med en lille Festlighed i Salen. Der var naturligvis smykket med Aarstidens begyndende Farvepragt, Væggene dækkedes af Grene med gulrødt Løv og hen langs de hvide Duge slyngede Vildvinen sine brogede Ranker om smaa, yndefulde Chrysanthemum-Knopper. Lyset var dæmpet ned til en blød, varm Tone — en Kende for mørkt maaske, men ypperligt sammenstemt med Rummets Ud-smykning. Man savnede blot de nationale Farver, der dog ellers falder saa godt i Traad med Naturen.

Festen indledtes med Fælles-sang, hvorefter Pastor Grobets bød Velkommen. Kaffen var saa god, som man kunde ønske — ja, havde det ikke været i vor oplyste Tidsalder, kunde vore brave »Tanter« vist risikere at blive anklagede for Hekseri og brændte tillige med de Bønner og andre, mere hjemlige Produkter, man nu om Stunder brygger den eftertragede Drik af.

Ved Kaffebordet talte Mgr. Olrik »om at more sig«. Fornøjelig og livfuld var Talen, men Monsignore spillede ogsaa paa de dybe Streng og viste, at selv om — eller rettere fordi man er skabt for den højeste Lykke, kan man let betale for meget for Jordens flygtige Glæder.

Senere blev der talt for Konge og Land — Taler, der naturligvis sluttedes med Konge- og National-hymnerne; — og derefter stemte Spillemandene deres Violiner om til Dansen.

Dans og musikalsk Underholdning — altsammen ved egne Kræfter — skiftede derefter Aftenen ud. Og blev de dansende trætte, saa

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

»Kapelmesteren« fik Krampe i Fingrene af at trække dem med, var der straks lækkert Smørrebød parat til at opfriske de svinde Livsaander.

Men enhver Fest faar Ende, og en vellykket er altid forbi, netop som man synes, det gaar allerbedst. Her var mange, der paa Vej ned til Aftenbønnen i Kirken undrede sig over, hvor Tiden var blevet af.

O. P.

St. Ansgars Kirke

Søndag 6. Okt. (Rosenkransfest) Kl. 8 Fælleskommunion for Kongregationerne og Sognets unge. Samme Dag en særlig Kollekt til Dækning af Udgifterne ved Præstegaardens Istandsættelse. Eventuelle Gaver kan sendes til Kirkens Kontor, Bredgade 64. Onsdag d. 9. Okt. Kl. 19½ Møde for »Fidelitas«, Østerbrogade 7 D.

Rosenkranskirken

Søndag 6. Okt. Kl. 10 *Levitmesse* med Pastor Jacob Hjorths Afskedsprædiken.

Sakramentskirken

Sakramentskirken: Fredag d. 4. Oktober Kl. 20: Jesu Hjerter Andagt med sakramental Velsignelse. Man-

dag den 7. Oktober Kl. 20 i Gymnastiksalen: *Menighedsfest*. Kaffe-bord; Foredrag af Politibetjent Frk. Lilyowitz; forskellig musikalsk Underholdning. Billet à 50 Øre faas paa Kirkens Kontor. (Husk at sikre Dem den i Forvejen!) Onsdag d. 9. Oktober Kl. 20: *Birgittaforeningen* holder Møde paa St. Josephs Hospital.

Jesu Hjerter Kirke

Da man fra flere Sider har ønsket Jesu Hjerter-Andagten bibeholdt trods Mørklægning, holdes Andagten paa Jesu Hjerter Fredag Kl. 16,30.

Søndag 6. Okt. (Rosenkransfest) Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Mand. 7. Okt. (Rosenkransfest) Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation. *Studiekredsmøde* »Den rette Kristentro«, Nr. 29—30. Torsd. 10. Okt. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for Mændenes Kongregation.

Fredericia

Søndag d. 13. Okt. indsættes den nye Sognepræst, Pastor Jacob Hjorth. Indsættelsen foretages af Pastor *Rijkevorsel*, ikke som tidligere fejlagtigt meddelt af Biskoppen.

Slut op om
D. K. K. F.

Fredag d. 18. Oktober Kl. 8 læses den hellige Messe i St. Ansgars Kirke for de nordiske katolske Kvindeforbund.

I Lighed med sidste Aar afholdes, hvis tilstrækkeligt Antal tilmeldes, et Samariterkursus begyndende i Oktober under Ledelse af katolsk Læge. Henvendelse til Fru Sutermeister-Feyring, Bredgade 21, Tlf. Palæ 1271, Kl. 8—11.

Katolsk Klub

afholder sit første Møde i Restaurant Wivex' Selskabslokaler, Vesterbrogade, Tirsdag d. 8. Okt. Kl. 19,30.

St. Franciskus 3. Orden

Sønd. 6. Okt. Kl. 15 Møde i St. Annæ Kirke.

Unios

Alsangsaften Lørdag d. 5. Okt. Kl. 20 pr. i Palais de Noblesse, Amaliegade 16. Gratis Adgang. Fælles Kaffe bord à Kr. 1,25 (incl. Drikkepenge).

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 5. Oktober 1940 Kl. 20 Festaften i Anledning af Jesuitternes 400 Aars Jubilæum. Festtaler: Pater K. Pauli S. J. Overraskelser. Lørdag d. 12. Oktober Kl. 19,30—22,00 Aabent Hus. Søndag d. 13. Oktober Cykletur, denne Gang syd paa. Nærmere i næste Nr. Lørdag d. 19. Oktober 1940 Kl. 20 Kredsmøder efter P. Lutz' Bog om Kristus og Kirken. Afsnit C. (Side 78—97).

Retrætedagene i Valby

Søndag 6. Oktober, for unge Mænd og unge Piger — ved Pater *Steph. Wevers*. Søndag 20. Oktober, Bibeldag ved Pastor *Messerschmidt*. Indmeldelser Tlf. Valby 25 (bedst Kl. 9—10 og 16—18).

Brugt Bibelkommentar

tyisk eller fransk, ønskes til Købs. Pris, Alder m. v. til Trafikassistent C. G. Simonsen, Aavej 2, Nykøbing F.

Dannet ung Pige

søger Plads ved lettere Husgering. Dygtig til Haandarbejde. Helst i Aarhus eller Omegn. Billet mrkt. 894 modt. Katolsk Ugeblads Annonce-Ekspedition, Klosterstræde 23, København K.

<p>AALBORG</p> <p>Aalborg's katolske Begravelseskontor Jens Bangsgade 8 Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289</p>	<p>NYBORG</p> <p>Drewsen & Nellemann Isenkram . Telf. 25</p>
<p>M. Thomsen Støtt Entreprenør og Murermester Kong Christians Allé 6 Telefon 1992</p>	<p>ODENSE</p> <p>Junker-Dreiøe Kolonial . Dellkatesser Nørrebro 49 . Odense Lev. til Sct Josephs Hospital</p>
<p>C. Andersen & Søn Dannebrogsgade 6 . Telefon 698 Alt Terrazzoarbejde udføres</p>	<p>SVENDBORG</p> <p>SVENDBORG <i>Arena Maltöl</i> (HAVRE-SUNDHEDSØL)</p>
<p>NAKSKOV</p> <p>Chr. Steffensen HERREEKVIPERING Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør</p>	<p>C. Hansen Bageri og Conditori Møllergade 67 . Telefon 1258 Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>
<p>NYBORG</p> <p>A/s Nyborg Kulforretning Lauritz Nielsen Kul, Koks, Briketter Strandvejen . Telf. 106 Leverandør til Stella Maris</p>	<p>Brdr. Joh's og Emil Franke Slagtermestre Leverandør til Sct. Marla Hospital Køb hos vore Annoncører</p>

Om at træffe en Afgørelse

Der er en vis Fare ved katolsk Opdragelse, og den hidrører fra selve den katolske Atmosfære, som vi med Rette holder stærkt paa skal omgive de tidlige Barneaar. Faren hører heller ikke op sammen med Barneaarene og Skolegangen, men findes stadig, lige saa længe som vi er under Katolicismens direkte og udelukkende Indflydelse.

Hele Opdragelsens Formaal bestaar i at opøve Barnets Karakterer, men det kan meget let ske, at saa længe vi forbliver i de katolske Omgivelser, gør vi ingen Forsøg paa at opøve os selv. Virkningen af vore Omgivelser kan meget vel have været den, at i Stedet for at lede os til en sundere Tilstand af Selv-Beslutsomhed og Klarhed over vort personlige Ansvar, saa sank vi ned i Svaghed og Ubeslutsomhed. Ganske vist er dette Resultat kun en Mulighed, ikke engang en Sandsynlighed. Men hvorfor ser vi saa mange skibbrudne Eksistenser, hvis Opdragelse har været den bedste? Hvordan gaar det til, at Drengene i vore Skoler bliver opdraget af de mest kompetente Lærere og under den stærkeste religiøse Indflydelse og saa alligevel ganske faa Aar efter Skolegangen kommer paa vilde Veje? Ogsaa Piger, der har tilbragt adskillige Aar hos Søstre, hvor hele Atmosfæren talte om Renhed, Tro og Offer, kan hurtigt udvikle sig til at blive selviske, vantro og leve et daarligt

Liv. Vi kan ikke længere benægte disse Kendsgerninger, for hvert Aar viser os nye Eksempler paa dem. Hvorfor mislykkes katolsk Opdragelse saa ofte?

Vi kan godt indrømme, at disse uheldige Resultater netop skyldes den katolske Atmosfære — i den Forstand, at hele Faren hidrører fra den større Lethed, hvormed det gode lader sig udføre i katolske Omgivelser. Vi kan saa nemt vælge den Vej, der er den letteste. Kynikeren siger, at den artige Dreng kommer paa Afveje, og den slemme Dreng bliver den bedste. Der er heri det rigtige, at den artige Dreng *maaske* var artig, fordi det var det mindst besværlige og ubehagelige, hvorimod den anden Dreng var »slem«, fordi han havde sin egen Vilje og opdagede, at han kun kunde udfolde den paa tværs af alle Regler og Forskrifter. Maaske vi kan huske, at vi paa Skolen og i Barnedomshjemmet regelmæssigt opfyldte vore religiøse Pligter, gik til daglig Messe, bad vor Morgen- og Aftenbøn o. s. v. — ikke af nogen Pligtfølelse, men fordi vi havde erfaret, at naar vi gjorde det, saa havde vi færrest Ubehageligheder. Gjorde vi alt dette regelmæssigt, blev vi ikke kritiseret; men forsømte vi noget af det, saa blev der stillet Spørgsmaal og truet med Straf. Er det i hvert Fald ikke *muligt*, at vi paa den Maade kom i Vane med at gøre det, der var mindst besværligt? I Skolen gik vi til

Messe og til Sakramenterne; i Ferien holdt vi os borte fra begge Dele — og det var af nøjagtig samme Grund: fordi det var det nemmeste.

Det er denne Fare, vi er udsat for, saa længe vi er under vor Kirkes direkte og udelukkende Indflydelse. Men nu, hvor vi læser dette, er vi dog blevet gamle nok til at have forstaaet, at hvis vor Religion skal være noget stærkt, som fortjener sit Navn, saa kræver den af os, at vi selv er stærke. Vi hører det saa ofte paastaaet, at det er Folk med svage Viljer, som tager deres Tilflugt til Religionen; men tør vi sige om os selv, at vi modbeviser Paastanden? Naar vor egen Praktisering af Religionen er blevet mindre nøjagtig, skyldtes det saa Styrke eller Dovenskab? Maa vi ikke for vort eget Vedkommende indrømme, at det er selve Katolicismens stærke Krav, der gør det svært for os at efterleve dens Idealer? Det er selve Idealerne og deres Krav til vor skrøbelige Menneskenatur, som har været vor Anstødssten eller i hvert Fald vor Vanskelighed. Hilaire Belloc har sagt med det Anstrøg af Humor, der gør Sandheden lettere at mindes: »For at være en god Katolik maa man være stærk og modig; det er derfor, at saa mange Kvinder er gode Katoliker.« Hvis vi ikke er gode Katoliker, saa er det simpelthen Heroismens Styrke vi mangler.

Sluttet Side 653

Horisonten rundt

Offervillighed er vore Skolars store Aktiv

Fra vore katolske Skolars Side udføres et energisk, maaltbevidst Arbejde for at vort Skolevæsen maa kunne staa fuldt ud paa Højde med den offentlige Skole, selv om de økonomiske Vilkaar er saa vidt forskellige. Skolernes største Aktiv i disse Bestræbelser er den katolske Offervillighed. Den begynder hos Skolernes eget Personale, der med en yderlig beskeden Aflønning udfører et Arbejde, som kun retter sig efter Offervillighedens Tariffer. Men ogsaa udenfor Skolemurene vises der stor Forstaaelse for Betydningen af vore Skolars Gerning, og en Del af Sogness Ydere af Kirkeskat betænker samtidig med Kirkeskatten ogsaa Menighedens Skole. I København er der maaske Grund til at fremhæve, at naar de tre »indre« københavnske Sogne nu er blevet fælles om Byens Centralskole, er der stadig den samme Aarsag til at støtte Skolen, om muligt større Aarsag, fordi Centralskolen har Muligheder for en mere omfattende Hjælp til de daarligtstillede Familiars Børn og meget nødig maa savne de økonomiske Midler dertil.

„Nicolaus Stenos Gilde“ skænker Skolerne en Skolelægeordning

I den seneste Tid er der fra endnu en Side vist Skolesagen en levende og uhyre offervillig Interesse, som bringer de katolske Skoler i Hovedstaden meget langt frem mod Ligestilling med den offentlige Skole. Det er de nye »faglige« katolske Sammenslutninger, som har dokumenteret deres apostoliske Aand paa den smukkeste Maade. Initiativet udgik fra de katolske Læger i »Nicolaus Stenos Gilde«, som tilbød Biskoppen deres Assistance »til at føre lægeligt

Tilsyn med de sanitære Forhold ved Hovedstadens katolske Skoler og til at udføre et tilsvarende Arbejde, som paahviler Skolelægerne ved de offentlige Skoler«. Paa Skolernes Vegne førtes derefter af Centralskolens Inspektør en Række Forhandlinger først med Stenosgildets Formand, Overlæge *Søndergaard* i Næstved og siden med de tre Læger i København, der har overtaget det praktiske Arbejde, baade i Tilrettelæggelse og Gennemførelse, Dr. *Askeby*, Dr. *Wanscher* og Dr. *Fru Lauritzen*.

Samtidig viste det *katolske Sygeplejerskeforbund* sin Interesse ved at undersøge Mulighederne for at løse den Opgave at skaffe Skolerne de Skolesundhedsplejersker, der er et uundværligt Led i en saadan Lægeordning. Forbundet fandt hos *St. Josefssøstrene* (der har Lærerindegerning ved fire af de fem Skoler) en øjeblikkelig Forstaaelse for Opgavens Betydning, og en særlig uddannet Søster blev straks udpeget til at bistaa Lægerne ved disse fire Skoler, mens *St. Elisabethsøstrene* med samme Beredvillighed overtager Arbejdet ved *St. Annæ Skole*.

Det behøver ikke nærmere Omtale, at man fra alle fem Skoler med stor Taknemmelighed tog mod det storsindede Tilbud og gik i Gang med de nødvendige Forberedelser, saa Lægearbejdet kan begynde at komme i Gang allerede i indeværende Efteraar. Inde i Bladet har den af Lægerne, som har trukket det store Læs ved Tilrettelæggelsen, paa Redaktionens Opfordring skrevet en Artikel om Skolelægens Gerning, for at alle de katolske Forældre kan se, hvad der her tilbydes dem for deres Børn.

En ganske særlig Tak skyldes der Overlæge *Gustav Jørgensen* ved Københavns kommu-

nale Skolevæsen. De katolske Læger har mødt en enestaaende Hjælpsomhed fra Overlægens Side, som har muliggjort, at den katolske Skolelægeordning straks fra Starten kommer til at nyde godt af alle de gennem Aarene indhøstede Erfaringer.

„Katolsk Klub“, genoptager sin Arbejdsanvisning

»Katolsk Klub« mener, at Tiden kræver en Genoptagelse af den katolske Arbejdsanvisning, som man tidligere har taget sig af med gode Resultater. Med Biskoppens Billigelse vil Klubben gerne gennem Ugebladet rette følgende Henstilling til Landets katolske Sognepræster:

I Forstaaelse af den, som Følge af Tidernes Ugunst, store Arbejdsløshed, er det Katolsk Klubs Hensigt gennem vort Arbejdsanvisningsbureau, at gøre en Indsats for at søge at afhjælpe dette Forhold for eventuelle ledige Trosfæller.

Vi vilde derfor være d'Herrer Sognepræster overordentlig taknemmelige, om de vilde være ulejliget med at underrette katolsk Arbejdsanvisningsbureau om ledige Pladser af alle Slags, som maatte blive Sognepræsterne bekendt.

Det er da Hensigten i »Katolsk Ugeblad« at bekendtgøre, naar saadanne Pladser kan søges, og Arbejdsanvisningsbureauet vil da være Mellemlid mellem eventuelle Pladssøgende og den Pladstilbydende.

For en Fuldstændigheds Skyld tilføjes, at Anvisningen er fuldstændig gratis, idet Katolsk Klub afholder de dermed forbundne Udgifter.

Arbejdsanvisningsbureauets Adresse er Hr. B. Jetmar, Nørresøgade 13, København K. Telefon Byen 8626.

J. Windfeld-Schmidt,
Præsident for »Katolsk Klub«.

ER PRÆSTER OVERFLØDIGE?

En ældgammel Ceremoni

Om Gud vil, kan De d. 27. Oktober i St. Ansgars Kirke komme til at overvære en usædvanlig Ceremoni. Det væsentlige i den og mange af dens Detaljer var allerede Aarhundreder gamle, da St. Ansgar kom til Danmark — ja, ogsaa da St. Willibrord (en endnu ældre Nordens Apostel; han døde i 739) prøvede paa at omvende »hint meget vilde Folkeslag, Danskerne«. Jeg taler naturligvis om det majestætiske Ritual, hvori Præstevielsen træder frem for os. Paa den Plads, vi kan lægge Beslag paa i Ugebladet, kan vi ikke oversætte hele Ritualet eller blot forklare Betydningen af de enkelte Ceremonier, men vi haaber at selve Bønnerne samt en kort Fremstilling og Forklaring af hele Ritualet vil blive tilgængeligt for alle. Lad os saa i Mellemtiden fortælle, at Ordina-

tionsceremonien indtil det 5. Aarhundrede var omtrent ens allevegne, baade i Vest og i Øst. Fra det Tidspunkt af gjorde to rituelle Hovedstrømninger sig gældende i den vesterlandske Kirke: den »romerske«, der var fremherskende i Italien og Afrika, og den »galliske«, der udbredtes i Gallien, Spanien, Brittanien og siden Irland. Men fra det 9. (om ikke allerede det 8.) Aarhundrede begyndte disse to liturgiske Former at smelte sammen, og dette fortsattes indtil det 13. og 14. Aarhundrede, men først i det 11. Aarh. var Sammensmeltningen fuldbåret. Da det ser ud til, at det ledende Ønske hos dem, der var ansvarlige for Sammensmeltningen, gik ud paa ikke at udelade noget af det, som de gamle Tider havde efterladt, forstaaer man let, at Ritualets endelige Form var nødt til at blive stærkt udarbejdet i Enkelthe-

der. Den første trykte Form for det romerske Pontifikale er dateret 1485, men blev først officielt »approberet« i 1597, og de sidste lette Strøg blev tilføjet af Benedikt XIV i 1752. Men gennem alle de ændrede Former for dette Ritual i Vest og i Øst, i den romersk-latinske Verden eller vor egen nordlig-latinske Verden, har en bestemt Bestanddel stedse haft sin Plads i Ritualet — og det er Haandspaalæggelsen. Overværer jeg derfor en Præstevielse, er det, som jeg iagttog selve en stor Domkirkes Liv og Vækst, mens den bevarer sin Retning, sin *Hensigt*, det samme Fundament og de samme væsentlige Bygningstræk. Høje Søjler vokser op for Øjnene af os, Hvælvinger hæver og runder sig, til de mødes højt oppe i Dunkelheden, prægtigt Glas tryller alle Paradisets Blomster frem i Kirkens Vinduer, Orgler og Klokker gør selve Rummet tonende — men lige fra Kristendommens Opstaaen har det altid været den samme Domkirke, der levede og voksede. Og inde i den skrider den lange Procession af Præster frem. Paa dem er Slægt efter Slægt de viende Hænder blevet lagt, og saa begyndte de at spille deres Rolle i Menneskeslægtens Løsning fra Synden og i Frembærelsen af det stedse samme fuldkomne Offer til Gud.

I Præste-„Kløer“?

Nu ved vi nok, at der er dem, som siger: vel lyder det uhyre sublimt, men det er Genklang af ældgamle hedenske Toner; vel fremkalder det storslagne Visioner, men det er Sceneriet paa en Skueplads, hvor det er blotte hedenske Gøglespil, der opføres. De siger, at Kristus aldrig har indstiftet et Præstedømme, men tværtimod var fjendtlig stemt overfor alle saadanne Institutioner; at hans Evangelium i sin Kærne netop betød, at den enkelte Sjæl nu var befriet for alle saadanne Baand, alle Riter og Ofre, der kunde stille sig imellem denne Sjæl og Gud, som det var sket i de gamle hedenske Tider og ligeledes hos Jøderne.

Derfor er de kommet til at se med en Slags Skræk og ligefrem med Had paa alle Præster. Jeg husker fra min Ungdom, at naar nogen blev Katolik, var der altid en, som kom med den fastslaaede Vending: »Præsterne fik naturligvis fat i ham...« Hvis jeg maa tale lidt om mig selv, kan jeg nævne, at før jeg blev Katolik og den første Tid bagefter, traf jeg meget faa Præster og opsøgte næsten ingen, og dem jeg kom til at kende, brød jeg mig ikke større om. Det er rigtigt nok, at jeg ikke følte nogen direkte Modvilje mod dem, som jeg gjorde overfor baade »Høj«- og »Lavkirken«s Præstemænd; de forekom mig at være ganske umotiverede — et socialt Levn, som man led under, fordi det i England nu engang var Skik og Brug at invitere dem til Middag Søndag Eftermiddag: Sognepræsten af Høflighed en Gang om Maaneden og Kapellanerne af Medlidenhed efter Tur de andre Søndage. Jeg holdt ikke af deres Manerer; jeg forstod ikke, hvorfor jeg skulde give Agt paa deres Meninger, som ikke var synderlig interessante og ganske savnede Autoritet; de »poserede« næsten altid som noget — enten som »højgejstlige« (idet de benyttede en Stemme, som endnu mange gør det, helt forskellig fra alt andet her i Verden) eller (hvad der var meget værre) som »Verdensmænd«, »Sportsmænd« med »sund Sans« og ingen Falbelader, og udmærket vel i Stand til at deltage i ganske verdslige Samtaler; maaske de endda blinkede forstaaende, naar de blev opfordret til det... Nu kan jeg godt se, at selv om de stod i en skæv Stilling, var mange af dem ærlige og flittige unge Mænd, som jeg burde have respekteret meget bedre. Men ingen vil paa nogen Maade kunne sige, at anglikanske eller katolske Præster »fik fat i mig« paa nogen som helst Maade eller paa nogen Maade var ansvarlige for, at jeg blev noget som helst, undtagen maaske en lille snobbet Skeptiker, saaledes som de unge Mænd dengang holdt af at være.

Samtidig var det mig ganske umuligt at tro paa, at de katol-

ske Præster var alle de indbyrdes modstridende Ting, som man paastod om dem. De var Tyranner og umoralske Gemytligheder, groft uvidende og utroligt snilde, uvidende om Verden og snedige Pengepugere, de var vulgære og borede sig ind ved alle Hoffer, de var umaadelig plausible og fik alle bildt ind, at sort var hvidt, de lærte skamløst den mest aabenlyst falske Kirkehistorie, og frem for alt havde de en halv Snes Kort gemt i Ærmet og kom først frem med dem, naar de havde »faaet en i deres Magt« — først saa kunde man se, hvad »det romerske« i Virkeligheden var.

En hel Religion og dens Præster

I Mellemtiden opstod der hos mig et Slags utydeligt Indtryk af, at »romerske« Præster i hvert Fald var helt forskellige fra de anglikanske, og at de passede sammen med en Slags Religion, som jeg maaske kunde komme til at tro paa, og som jeg følte i hvert Fald var noget, der var *helt* — mens den anglikanske Præstemand ikke engang syntes at passe sammen med den Religion, jeg vidste, at jeg ikke længere troede paa, og som forekom mig at være noget halvt — hverken rigtig guddommelig eller rigtig menneskelig, noget der blot hang sammen med Tidsperioden og Stedet og endogsaa (i England) med den sociale Kaste. Alligevel er det et Faktum, at jeg ikke kom til at bryde mig om nogen som helst af de Gejstlige, jeg traf.

Jeg siger alt dette for at rydde Grunden og vise, at man paa en Maade kan sympatisere med Begrebet om en »rent aandelig« Religion — noget, der udelukkende angaar Gud og hver enkelt Sjæl — selv om dette Begreb til en Begyndelse viser sig i den lave Form, at man ikke ønsker nogens (Præst, Forældres, Læreres eller selv Venners) Indblanding i ens eget personlige Liv. »Lad ikke nogen røre ved mig!«

De alt for aandelige

Det er derfor rigtigst at føre Indvendingerne mod et »Præste-

skab« tilbage til noget langt dybere — en Indvending imod en bestemt Slags Kirke — imod *alle* Institutioner eller Regler eller Riter. Tænker man det igen, betyder det i Virkeligheden, at man sætter sig imod enhver Iblanding af noget »materielt« i det aandelige; og *det* betyder, at man protesterer ogsaa mod Daaben og den hellige Kommunion og i Virkeligheden mod hele Tanken om en Inkarnation (ja, jeg tør sige tilmed ogsaa mod ens eget Legeme og egne Sanser, mod ens egen Fantasi og egne Idéer — og ganske afgjort mod Biblen).

I det Øjeblik derimod, at vor menneskelige Natur ikke bliver foragtet, men ligefrem løftet op og forbundet med den guddommelige Natur, saa bliver *alt*, hvad der er menneskeligt eller nødvendigt forbundet med det menneskelige, ogsaa opløftet sammen med den. Gud antog vort Legeme, vort Blod og vor Hjerne, vor Intelligens og Vilje, ja ogsaa vore Instinkter og deriblandt ogsaa det »sociale Instinkt«, der hører den menneskelige Solidaritet til. Der var hans Moder og Bethlehem, Josef og Nazareth, ja og et Haandværk; der var Venner og specielle Venner, Medarbejdere og særligt udvalgte og opøvede Medarbejdere. Tør vi sige, at en *rent* aandelig Religion ikke vilde have »passet« os, som ikke er rene Aander, saa vilde bestemt ogsaa en rent individualistisk Religion have været i Strid med selve vor Natur, som ikke er blot og bar individuel. Det er ofte blevet sagt, at hvis Kristus ikke havde indstiftet det kristne Samfund, vilde de Kristne have opfundet det paa Trods af ham; hvis han ikke havde organiseret det og sat en Styrelse og endogsaa et synligt Overhovede over det, vilde dets Medlemmer selv have organiseret sig og udpeget deres egen Leder — hvilket netop er, hvad Modernisterne siger, at de Kristne gjorde — og gjorde straks og i Endrægtighed. Men det er virkelig for meget at paastaa, at *alle* Apostlene *straks* tog *helt fejl* og paa *samme* Maade angaaende den *væsentlige Na-*

tur af det, som Kristus jo dog faktisk kaldte »sin Kirke«, — og at hver eneste Omvendt fra nu af tog imod denne Parodi af en Tro, for hvilken de skulde ofre alt.

Jordens gode og jævne Ting

Nej! Vi er taknemmelige, fordi Vor Herre opløftede alle Jordens gode og jævne Ting og indlemmede dem i vor Gudsdyrkelse — Hveden og Druen, Olien og det rindende Vand. Og at han lærte os Fader Vor og selv opfyldte Tempelbønnens Pligter — ikke (som visse moderne overaandelige har dristet sig til at sige) ikke med halvvejs Spot, med halvt-foragtelig Nedlæthed overfor sine Landsmænds materialistiske Religion! Og vi er taknemmelige for, at han ikke udelod *Mennesker* fra det, han »antog« og ophøjede — og taknemmelige for, at han har pålagt os særlige Pligter, særlige Privilegier, særlige Ofre. Det er kun, hvis disse Ting *ikke* bliver antaget af Gud og forbundet med ham, at de kan komme »ind imellem os og ham«. Kun hvis de *ikke* er Del og Led i hans altomfattende, organiske, vitale, sandt »katolske« Plan, kan de blive en Fare eller ligefrem Afguder. Hvis vi maa udtrykke os i jævner Sprog — saa er Hovedet forskelligt fra Legemet, men hvem vil paastaa, at Halsen skiller dem ad? Skal vi betragte en Bro som noget, der holder Flodbredderne paa Afstand af hinanden, ikke noget, der forener dem? Og hvis jeg siger: »Jeg vil ikke have en Bro, en Hals, en Bog, et Sakramente, et Menneske, der hjælper mig til at forene mig med Gud«, saa er der ikke mere at sige om det, end at jeg i saa Fald føler, tænker og handler anderledes end Kristus gjorde. Saa udpønser jeg en falsk Aandelighed, en falsk Mystik. Med forfærdende Egenraadighed ophøjer jeg i saa Fald min private Personlighed, indtil den siger: »Jeg trænger ikke til nogen Hjælp af den Slags; saa vidt det staar til mig, bortelimerer jeg Resten af Guds gode Skabning; jeg siger, at den *ikke*

er god, og allermindst vil jeg skylde den nogen Tak; jeg vil ikke benytte den, og ganske givet vil jeg ikke tjene den.« Ja, den, der siger: »Jeg tillader ikke Gud at have grundlagt en Kirke eller indstiftet Sakramenter i den eller at have oprettet et Præsteskab — jeg vil naa til

Gud i min absolutte Uafhængighed«, han er i det lange Løb af sit Standpunkts simple Logik ogsaa nødt til at sige: »Jeg vil slet ikke vide af Jesus Kristus eller af det menneskelige Legeme, hvori han kom til denne Verden«.

C. C. Martindale S. J.

Hvad bestiller en Skolelæge?

Foran i Bladet fortæller vi om Indførelsen af en Skolelægeordning ved alle Københavns fem katolske Skoler. Til Oplysning for de mange Forældre, hvis Børn kommer til at nyde godt af Ordningen, fortæller en af de katolske Læger om Skolelægens mangesidige nyttige Gerning.

I Anledning af Indførelse af en *Skolelægeordning ved alle Hovedstadens katolske Skoler* vil det sikkert være paa sin Plads kortelig at besvare ovenstaaende Spørgsmaal, især da adskillige Forældre (samt vist desværre endnu enkelte Pædagoger) stiller sig ret skeptisk overfor Nyttens af Skolelæger — vel nok fordi Skolelægearbejdet hidtil mange Steder har været for løst underbygget eller mindre godt organiseret.

Imidlertid kan der nu i en nær Fremtid paa Basis af en Betænkning (offentliggjort i Lægeforeningens Ugeskrift 22. Aug.) ventes Lovforslag til Genførelse af meget omfattende profylaktiske (sygdomsforebyggende) Foranstaltninger, blandt hvilke *Profylaksen i Skolealderen* med Rette indtager en dominerende Plads — i det store og hele maa et effektivt Lægetilsyn i Skolen skønnes at være i særlig Grad paakrævet alene af den Grund, at Skolen jo samler Landets Ungdom i den for dens *Helbredstilstand mest betydningsfulde Tid* fra det 7. til det 14.—15. Aar!

Efter den kommende Lov vil Skolelægens Arbejde da omfatte: 1. »Vejledning til Sygdomsforebyggelse og den bedst mulige legemlige og aandelige Udvikling, givet af Læger til den enkelte Behov« og 2. »Regelmæssige kliniske Undersøgelser,

hvorunder samtidig den sundhedsmæssige Vejledning gives, evt. førende til forebyggende Behandling — eller til Behandling af Sygdom paa tidligst mulige Tidspunkt«.

Naturligvis er *Hjemmets Læge* som saadan den nærmeste til at løse de stillede Opgaver, men da Staten *kræver* Skolegang, har den ogsaa *Pligt* til at tage et Ansvar for, at der ikke sker de skolesøgende Børn nogen Skade i sundhedsmæssig Henseende gennem deres Skolegang — og bør derfor have *et kontrollerende Organ*, Skolelægen, der varetager denne Opgave.

Alt for ofte tilkaldes Hjemmets Læge først, naar Barnet viser tydelige Sygdomssymptomer, og da er det ofte for sent, hvilket f. Eks. i høj Grad gælder *Kirteltuberkulosen i Barnealderen* — taget i Tide er denne en forholdsvis godartet Sygdom, men overladt til sig selv ender den alt for ofte med en alvorlig, maaske skæbnesvanger Lungetuberkulose!

For nu at gøre Helbredskontrollen saa effektiv som mulig og for samtidig at aabne bedre Mulighed for Samarbejde mellem Hjemmets Læge og Skolelægen hedder det i § 1 af *Lovforslag om Skolelæger* (der alt saa inden længe kan ventes ansat ved alle Landets Skoler uden Undtagelse) »Intet skolesøgende Barn kan forlanges undtaget fra

Skolelægens Undersøgelse, med mindre den paagældende ved hvert Skoleaars Begyndelse møder med Attest fra en praktiserende Læge om at være under Tilsyn af denne af mindst samme Omfang som det Skolelægen paahvilende«.

At *Skolelægearbejdet* virkelig er højest paakrævet, fremgaar imidlertid allerede med stor Tydelighed af den sidste Beretning om Skolelægearbejdet i Hovedstadens kommunale Skoler: Ved Undersøgelsen af de yngste, de i 1. Klasserne optagne Elever, ialt 7288, fandtes (bestemt ved Vejning og Maaling) *en Legemsudvikling under Middell* hos 740 Drengene (ca. 20 %) og hos 370 Piger (ca. 10 %) — men desuden fandtes ved den kliniske Undersøgelse bl. a. daarlige Hudpleje hos 342, Holdningsfejl hos 819, Sygdomme i Næse og Svælg hos 1182, Øjenlidelser hos 231, Broktilfælde hos 275 Elever ... samt ikke mindre end 2013 andre sygelige Tilstande, herunder f. Eks. Hjertefejl, Talefejl, Kirtelsygdom, Blegkot, Nervøsitet, Mave-Tarmsygdomme etc. etc. ... og 716 Elever blev stillet under Tuberkulosestationernes Kontrol!

Af største Interesse er nu yderligere at erfare, at *de af Skolelægerne truffne Foranstaltninger* (Vejledning af Mødrene m. H. t. Kostforandring, frisk Luft, Motion, Søvn etc.) og den af Skolesundhedsplejerskerne drevne Propaganda blandt Børnene gav til Resultat (bestemt ved Vejning og Maaling kun 3 Maaneder efter Arbejdets Paabegyndelse!), at ikke mindre end *godt 70 %* af de Børn, der ved den første Undersøgelse frembød Tegn til daarlige Almentilstand, *bedredes betydeligt*.

Et saadant Resultat opnaas da ogsaa kun, hvis Skolelægen arbejder dygtigt og samvittighedsfuldt — og det bliver kun helt tilfredsstillende i Samarbejde med en dertil *særlig egnet Skolesundhedsplejerske* ... og kun naar han selv føler et virkelig Kald til et lægeligt, sygdomsforebyggende Arbejde for den opvoksende Slægt med alle

dens Fremtidsmuligheder — i sig selv en baade skøn og saare taknemmelig Opgave for en Læge!

*

Skolelægens Arbejde begynder med de yngste, de Børn, der har naaet den skolepligtige Alder — altsaa alle de smaa Drengene og Piger i 6—7 Aars Alderen — de skal som Basis for hele Skolelægetilsynet i de kommende Aar have udfyldt *et ret omfattende Helbredskort* ... uden dette ingen virkelig effektiv Kontrol.

Forældrene tilsiges skriftligt om at give Møde til en nærmere fastsat Tid paa Skolen, hvor Skolelægen da faar Lejlighed til at skaffe sig en Mængde vigtige Oplysninger dels m. H. t. særlige sygelige Dispositioner, dels ang. Barnets øjeblikkelige Sundhedsstatus, ligesom der omhyggeligt paa Helbredskortet opnoteres, hvilke Sygdomme Barnet allerede har gennemgaaet, hvad letforstaaeligt kan være af største Betydning for Bedømmelsen af Barnets Tilstand.

Dernæst foretager Skolelægen *en grundig klinisk Undersøgelse* af det helt afklædte Barn, der vejes og maales, hvorefter Vægt-Legemshøjden sammenlignes med en Normaltabel, og Afvigelser udregnes i Procent; desuden undersøges Barnet specielt for begyndende Holdningsfejl, Broktilfælde, Halskirtler, Sygdomme i Næse og Svælg (meget hyppige!) og der foretages en Undersøgelse af Syn og Hørelse, samt af Tændernes Tilstand.

De Børn, hos hvem der findes saadanne særlige Lidelser, eller hvor en nøjere Observation skønnes nødvendig, indføres i en særlig Protokol, hvorefter de staaer under *fortsat regelmæssig Kontrol* af Skolelægen i den nærmest følgende Tid.

Endelig foretages der hos alle Børnene (med Forældrenes Tilladelse) en saakaldt *Moro's Prøve*, d. v. s. en ganske ufarlig Tuberkulinundersøgelse (Indgnidning af en ærtstor Klump Tuberkulinsalve paa Brysthuden) — og i de Tilfælde, hvor Prøven falder positivt ud (efter 3 Døgns Forløb), henvises Bør-

nene til en Specialundersøgelse paa en Tuberkulosestation; hos de Børn, hvor Prøven er negativ, gentages Undersøgelsen de følgende Aar, saaledes at det bliver muligt *paa et meget tidligt Tidspunkt* at konstatere, om Barnet har været ude for en tuberkuløs Infektion (hvilket dog *ikke* er ensbetydende med, at Barnet lider af Tuberkulose!).

Ved et nøje *Samarbejde mellem Lærerne og Sundhedsplejersken* ved Skolen henvises iøvrigt alle de Elever, der forsommer ofte paa Grund af Sygdom, følger daarlige med i Skolen eller menes lidende af en eller anden Skavank, til nærmere Undersøgelse af Skolelægen i dennes faste Træffetid paa Skolen.

Dette gælder saaledes især de Elever, der ved Skolesundhedsplejerskens regelmæssige Vejninger ikke viser tilfredsstillende Vægtforhold; undertiden tilkaldes da en af Forældrene til en Konference med Skolelægen, der ofte er i Stand til at paavise Fejl i Barnets Ernæring (Mangel paa Mælk, Rugbrød, Frugt, Grøntsager etc.) — og naar disse Fejl rettes, trives Barnet atter normalt.

I alle andre Tilfælde og ved Konstatering af en eller anden begyndende Sygdom henviser Skolelægen altid Barnet skriftligt til *Behandling hos Hjemmets Læge*, idet han dog sikrer sig Kontrol med denne Behandlings Effektivitet ved senere regelmæssige Undersøgelser.

Foruden disse direkte Helbredsundersøgelser af Børnene foretager Skolelægen *hyppige Inspektioner af de enkelte Klasser*, idet han paaser, at Eleverne er anbragt ved Borde, der passer til deres Størrelse, og at svagsynede eller tunghøre Børn er anbragt paa den mest hensigtsmæssige Maade, ligesom han inspicerer de almene sanitære Forhold, Rengøringens Effektivitet, specielt Belysningen samt Opvarmnings- og Ventilationsforholdene i Klasseværelserne.

Endelig maa Skolelægen inspicere *de øvrige Skoleindretninger* — for at citere nævnte Betænkning — »Som Lærersta-

ben følger Børneflokkens Færd i Skolen, dens Klasseværelser, Gymnastiksal, Idrætspark, Badeindretninger, Legeplads, saaledes maa Skolelægen følge dette Liv, iagttagende og vejledende« ... ligesom han »som Lærerstabens Raadgiver og Medarbejder skal sikre den indirekte hygiejniske Opdragelse af Børnene, d. v. s. Indarbejdelse og Forankring indtil det selvfølgelige af simple, sunde og gode Vaner« (Vask af Hænder, Rensning af Negle etc.).

Naar hertil kommer, at Skolelægen har til Opgave at bibringe Lærerne en positiv Indstilling til alle skolehygiejniske Problemer, bør instruere i den nødtørftige Sexual- og Samaritundervisning og tillige ved Lejlighed holde Foredrag (saavel for Eleverne som for Lærerne), vil man sikkert indse, at Skolelægen ikke behøver at frygte Arbejdsløshed — i det hele taget vil han kun kunne overkomme hele Arbejdet ved Hjælp af en dygtig, uddannet Skolesundhedsplejerske, der ikke blot assisterer ved Undersøgelserne, fører Helbredskortene og de nødvendige Protokoller à jour

etc. ... men tillige med agtpaa-givende Øjne selvstændigt følger Børnenes Sundhedstilstand, naar Lejlighed gives, samt evt. skaffer Skolelægen supplerende Oplysninger om det enkelte Barns Forhold eller bibringer Forældrene den rette Forstaaelse af givne Anvisninger ved Besøg i Hjemmene.

*

I de senere Aartier er man i stedse stigende Grad blevet klar over, hvor skæbnesvanger enhver Svækkelse af Skolebarnets legemlige Modstandskraft er for hele dets Fremtid (og iøvrigt ogsaa for selve Skolearbejdet!) — og naar man betænker, at Skolebarnet er en levende Organisme i en stadig stærk legemlig Vækst og til Tider i en voldsom sjælelig Udvikling, vil man efter det øvrigt anførte sikkert ikke blot indrømme Nyttens af Skolelæger ... men tillige forstaa, at en Skolelæge er en absolut Nødvendighed for den Skole, der føler det fulde Ansvar for Børnenes legemlige og sjælelige Sundhed!

Dr. Askeby.

BORDTÆPPE

Mit Tæppe er falmet
og plettet med Tusch.
Nu holder jeg af det,
nu blev vi Dus.
Dengang der var Nyhedens Glød over Tøjet,
skar det i Øjet.

Hverdagens ru og
stenede Vej
har ridset lidt Luv af
mit Tæppe og mig.
Det letter os li'som saa dejligt Skammen
at ha' den sammen!

-sen.

Rom og Verden

Den hellige Fader modtog Fredag i sidste Uge den britiske Gesandt Osborne samt den irske Chargé d'affaires O'Connell i en længere Privataudiens. — Det pavelige Akademi for Arkæologi har i Aar bestaaet i 200 Aar; det grundlagdes i 1740 af Pave Benedikt XIV. — I den forløbne Uge har den hellige Fader paa ny modtaget en stor Skare Repræsentanter for den katolske Aktion i Italien, denne Gang udelukkende unge Piger.

*

Antallet af Katoliker i Zürich er — ifølge et derværende Blad — i de sidste Aar steget betydeligt. Det har overstegit det første Hundredtusind, saaledes at Zürich nu tæller flere Katoliker end Luzern, Solothurn, Freiburg og St. Gallen. Forholdstallene for de forskellige Trossamfund i Zürich er følgende: 65 % Protestanter, 30 % Katoliker, 2 % Jøder og 3 % tilhørende andre Trossamfund eller Konfessionsløse. Byen Zürich er opdelt i 16 katolske Sogne.

*

I Montreal døde for nylig en af de ældste Zuaver fra Pius IX's Tid, Amerikaneren George Eduard Parmeton.

*

Generaldirektøren for Genopbyggelsen af de under Borgerkrigen i Spanien ødelagte Egne har udarbejdet et Projekt, der omfatter Genrejsningen af 75.000 Bygninger, hvoriblandt befinder sig 4850 Kirker og Kapper samt 425 Præsteboliger. De fornødne Byggesummer maa skaffes til Veje af de enkelte Menigheder, Staten yder dog Tilskud og Laan hertil paa meget gunstige Betingelser.

◀ Overalt i Verden er Ministranter ens kvædeten tal er paa den østlige eller vestlige Halvkugle. Her ses en Stora hellige Eksemplar fotografert uden for St. Johns Kathedral i New York.

▶ Munkene fra St. Bernhard, der drag til Tibet, her oplyset deres Missionsarbejde i det uvej-løst, høje Højland. Vort Billede viser dem ved Starten til en af deres Ekspeditioner.

Fra alle Kanter

Fotos: Felici (1), World Press (2), Universa (3).

▶ Overalt i Missionslandene rejstes der ellerhaanden smukke nye Kirker, adskillige Stæder endog Kathedra-ler. I Dakar, i fransk Ækvatorial Afrika, ses herstaaende Eksemplar paa lidtve-rende Bygningstil i Missio-nerne.

▲ Ogsaa i Paris skal der 1924 paa Bazinen. Nogle smaa Sætre dræger med deres smaa Vøgg, hverpaa de bringer Mad og Klæder til Syge og Fætlige, hen ad Champs Elysées. Trods de alvorlige Tider har de dog — som alle smaa Sætre — det samme kærlige Smil om Læben.

◀ Overalt i den katolske Verden udøves den Caritas, som den kaldes, og som er den samme som Evangeliet taler om. I en af de større Byer i U.S.A. har en Sognepræst indrettet et Lokale, hvor de fattigste af hans Sogneborn bliver besøgt.

◀ En af Pave Plus XII nedsatte Kardinalbenksten har valgt hestaaende Udkaar til et Gravmæle over Plus XI. Udskættet stammer fra en i Rom bostaaende Benediktinerkloster, en Elev af den berømt Grundlægger af Beuronerkloster, P. Desiderius Lenz. Særligsten skal fremstilles i Marmor.

Ægteskabshindringer

Det tilkommer ogsaa kun Kirken at sige, hvem af de Døbte, der ikke kan gifte sig af den Grund, at deres Ægteskab er et Sakramente. Kun Kirken kan sætte Regler for de Omstændigheder, hvorunder Ægteskab kan finde Sted, og den kan gøre Lydigheden mod disse Regler til Betingelse for Ægteskabets Gyldighed. Paa sit Omraade vil Staten ogsaa kun anerkende de Ægteskaber, der er indgaaet paa de af Loven foreskrevne Betingelser. De Omstændigheder, der umuliggør Modtagelsen af Ægteskabets Sakramente kaldes »Ægteskabshindringer«. Nogle af dem beror paa Naturloven, andre paa Guds positive Lov, som Kirken aabenbarer os, og atter andre angaar kun den kirkelige Disciplin. Hindringernes Betydning er ulige stor, alt efter deres Oprindelse, og derfor er der ogsaa Forskel paa deres Muligheder for i specielle Tilfælde at ophæves ved det, der kaldes en Dispens.

Disse Ægteskabshindringer, der her i Landet gælder for alle Ægteskaber, hvor den ene af Parterne er Katolik, er tolv ialt:

1. *Manglende Alder*; d. v. s. de paagældende maa være af en vis Alder (Manden 16 og Kvinden 14 Aar). Dette er en Regel, som Kirkeloven har fastsat.

2. *Impotens*; d. v. s. de paagældende maa ikke være ude af Stand til at fuldbyrde Ægteskabet. Ved Ægteskabsoverenskomsten overdrages netop Retten til Fuldbyrdelse, men hvor der ingen Evne er, kan der ikke være nogen Ret og derfor heller ingen Overenskomst, som overdrager Retten.

3. *Bestaaende Ægteskab*; d. v. s. ingen af de paagældende maa være bundet af et tidligere, endnu bestaaende Ægteskab. Denne Hindring beror paa Guds Lov, som der aldrig kan dispenseres fra.

4. *Religionshindring*; d. v. s. at begge de paagældende maa være døbt. Der kan ikke indgaa Ægteskab mellem en Katolik og en udøbt Person.

5. *Ordination*; en Mand, der har modtaget Subdiakon-Vielsen eller højere Vielser, kan ikke gifte sig.

6. *Højtidelige Ordensløfter*; ingen af de paagældende maa have aflagt højtidelig Profes i en egentlig religiøs Orden.

7. Den næste Hindring er indført for at sikre Kvinden den Frihed, der er væsentlig for det ægteskabelige Samtykke. Den kaldes *Bortførelse* og udelukker Kvindens Evne til at indgaa Ægteskab, hvis hun a) er blevet bortført mod sin Vilje i ægteskabelig Hensigt eller b) med Magt holdes fangen — i sit eget Hus eller et Sted, hvor hun frivilligt har begivet sig hen — af en Mand, der paa denne Maade vil tvinge hende til at gifte sig med ham. Hindringen bestaar, saa længe Kvinden stadig er i vedkommende Mands Magt, og der dispenseres aldrig fra den.

8. *Forbrydelse*. Denne Hindring gør det umuligt for en gift Person, selv efter vedkommendes Ægtefælles Død at indgaa et nyt Ægteskab med en Person

a) med hvem vedkommende, mens Ægtefællen levede, har begaaet Ægteskabsbrud med gensidig Aftale om at gifte sig, naar den gifte Person er blevet fri.

b) eller med hvem vedkommende, mens Ægtefællen levede, har indgaaet et »pro forma« Ægteskab efter begaaet Ægteskabsbrud, eller med hvem vedkommende begaar Ægteskabsbrud efter et saadant »pro forma« Ægteskab. (Begge Ægteskabsbruddets Personer maa være klar over, at der allerede foreligger et Ægteskab). Dette er f. Eks. Tilfældet med en Katolik, der efter en blot borger-

lig Skilsmisse gifter sig igen, før Ægtefællen i det gyldige Ægteskab er død, og som lever ægteskabeligt sammen med sin Ægtefælle fra det borgerlige Ægteskab.

c) eller med en, der har hjulpet med til at dræbe den afdøde for at kunne gifte sig med Ægtefællen.

d) eller med hvem vedkommende har begaaet Ægteskabsbrud, hvis denne eller dennes medskyldige i Ægteskabsbruddet har dræbt den afdøde — og i saa Fald er det ikke afgørende, om der før Mordet har foreligget Ægteskabsløfte, eller om de *begge* er skyldige i dette Mord.

Herefter følger tre Hindringer, der skyldes Slægtskabsforhold:

9. *Blodsslægtskab* gør Ægteskabet ugyldigt mellem en Mand (eller Kvinde) og *alle* Efterkommerne (ned til og inklusive Oldebørnene) af a) hans Forældre, b) hans Bedsteforældre og c) hans Oldeforældre.

10. *Svogerskab*, d. v. s. Slægtskab gennem Ægteskab udelukker Ægteskab mellem en Mand (eller Kvinde) og alle dem, der er beslægtet med hans Hustru (hendes Mand) i direkte Linie (Moder, Datter o. s. v.) samt alle Efterkommerne (ned til og inklusive Børnebørnene) af a) hans (hendes) Forældre og b) hans (hendes) Bedsteforældre — og dette gælder, hvad enten Ægteskabet er blevet fuldbyrdet eller ej.

11. *Krænkelse af den offentlige Sømmelighed*, d. v. s. at alle Ægteskaber er ugyldige mellem paa den ene Side a) en af Parterne i et kirkeligt ugyldigt Ægteskab (hvad enten dette er fuldbyrdet eller ej) eller b) en af Parterne i et alment bekendt Konkubinats og paa den anden Side Forældre, Børn, Bedsteforældre og Børnebørn af den anden Part.

12. *Aandeligt Slægtskab*, d. v. s. der kan ikke indgaaes Ægteskab mellem en Daabsfadder og dennes Gudbarn eller mellem den, der døbes, og vedkommende, som døber denne.

(I næste Uge sluttet Kapitlet om Ægteskabets Sakramente).

Philip Hughes.

Festdag i Taastrup

Det nye Alderdomshjem

Søndag den 22. September var en Mærkedag for Skt. Pouls Menighed i Taastrup. Hs. Excellence Biskoppen besøgte for første Gang Taastrup for at meddele Konfirmationens Sakramente. Spejderne havde opstillet en Allé af Guirlander og Flag, gennem hvilken Biskoppen blev ført af søde, smaa Brudepiger til Kirken. Efter at den højtidelige Handling var forbi, samlede Menigheden sig foran Kirken for at hilse paa deres Biskop. Tiden var desværre for kort, da Hs. Excellence samme Dag skulde indvie det nye Hvilehjem »Bellis«, som er tilbygget til det oprindelige »Bellis«. Samtidig med at Kirken i sin Tid blev taget i Brug, overtog Cistercienser-Søstrene fra Allerslev Hvilehjemmet og gjorde et godt

Pionerarbejde. I Fjor overtog Hedvig-Søstrene Hjemmet, og allerede nu er det blevet udvidet med en stor Tilbygning. Bygmester *Ivan Jørgensen*, Taastrup, har tegnet og bygget den store smukke Bygning, som indeholder 20 lyse hyggelige Værelser med alle Bekvemmeligheder, og der er ingen Tvivl om, at under Skt. Hedvig-Søstrenes kærlige Ledelse og Pleje maa der snart meldes »optaget«.

Efter Indvielsen indbød Søstrene Biskoppen, Sognepræsten Pastor *Braun*, Pastor *Boerrigter* samt Haandværksmestrene til en Festmiddag. Pastor *Braun* bød velkommen. Sogneraadformanden, som ogsaa var indbudt, samt flere andre Talere, roste Bygmester *Jørgensen* for det smukke Arbejde og udtalte de bedste Ønsker for Hvilehjemmet. Rekonvalescenter og ældre Mennesker, som trænger til smukke og rolige Omgivelser og kærlig Pleje, vil sikkert snart finde Vej dertil. Adressen er: Hvilehjemmet »Bellis«, Taastrup, Telefon 374.

Ledel.

Odense, St. Albani Klub

Paa Kongens Fødselsdag havde Klubben arrangeret en Fest i Skolens Gymnastiksal, hvortil man havde indbudt hele Menigheden.

I den med Kongens Billede og nationale Farver smykkede Sal samledes Menigheden festklædte og i saa stort Antal, som Salen kunde rumme.

Efter en Sang bød Sognepræsten Pastor *Jaworski* paa Bestyrelsens Vegne velkommen. Et særlig Velkommen til Aftenens tre Talere: Hr. Driftsbestyrer *P. Hansen*, Hr.

Skoledirektør *Højrup* og Hr. Lærer *Hafstrøm*. Derpaa gav Pastoren Ordet til Hr. Driftsbestyrer *Hansen*, som i store Træk omtalte Kongens Livsgerning som Regent og Familiefader og nævnte hvilken betydelig Andel Kongen havde haft i den Opblomstring, vort Land har oplevet i Kongens Regeringstid. Taleren udbragte et nifoldigt Leve Kongen.

Skoledirektør *Højrup* behandlede den danske Befolknings Reaktion i Modgangstiden og pegede paa den seje Energi, hvormed Danmark altid efter Nedgangstider havde rejst sig igen.

Hr. Lærer *Hafstrøm* talte om Flaget som Flag, Banner og Symbol, der burde æres som et dyrebart Klenodie.

Imellem Talerne indflettedes mange af vore Fædrelandssange.

Sognepræsten *P. Jaworski* meddelte, at man havde sendt et Hyldesttelegram til Kongen. Til Slut sang hele Forsamlingen »Kongerens Konge«. *Ego.*

Samariterkursus i D. K. K. F.

Fredag d. 18. Oktober Kl. 8 læses den hellige Messe i St. Ansgars Kirke for de nordiske katolske Kvindeforbund.

I Lighed med sidste Aar afholdes, hvis tilstrækkeligt Antal anmeldes, et Samariterkursus for Damer og Herrer under Ledelse af Reservekirurg ved Kommunehospitalet, Dr. med *Blixencrone-Møller*. Henvendelse til Fru *Sutermeister-Feyring*, Bredgade 21, Telf. Palæ 271, Kl. 8—11.

Pædagogernes Aften

Fredag d. 4. Okt. afholdtes det averterede Møde for katolske Pædagoger i Højskolens Lokaler. Pladsmangel nødsager os desværre til at udskyde Referatet af den interessante Aften til næste Uge.

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og preserveerede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Liturgisk Kalender

Okt.:

13. S. 22. Søndag e. Pinse (748);
2. Sæt Bønner: St. Edward, Konge af England (1106), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om Fred.
14. M. St. Callistus I (1106); 2. Om Fred.
15. Ti. St. Therese (1107); 2. Om Fred.
16. O. † St. Hedvig (1108); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
17. T. St. Margrete Maria Alacoque (1108); 2. Om Fred.
18. F. St. Lukas, Evangelist (1112).
19. L. St. Petrus af Alcantara (1114); 2. Om Fred.
20. S. *) 23. Søndag e. Pinse (751).

*) Søndag den 20. Okt., *Missionssøndagen*, afholdes i alle Kirker og Kapeller *Kollekt for Troens Udbredelse*.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Krisne“ sammenslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Ny Bønnebog

Peter Schindler: »For den Eviges Aasyn«. (Pauluskredsen).

For at begynde med det ydre, saa har Forlaget klædt denne nye lille Bog i en sart Dragt, som nok ikke taaler alt for flittig Læsning, men til Gengæld virker opfordrende til at tage om denne lille Bønnebog med rene Hænder, og det er slet ikke den værste Forberedelse til Benyttelsen af en saadan Bog.

Indholdet er en fyrretyve Bønner og Forbønner, som er blevet til for en Aarrække siden og prøvet i Praksis ved Gudstjenester paa Jagtvejen og andetsteds. Tonen er ren og velklingende og holdt Bibelsproget meget nær. Det er ikke som saa ofte teologiske Betragtninger i Bønnens Form, men bærer især Bud om *Hjertets Rørelser*.

Som Regel skal man sikkert ikke vente alment anvendelige Bønner af de Forfattere, som er »af Faget«. Deres Arbejde med Sproget fjerner let en Bøn fra den naturlige Udtryksform for Mennesker og foreleder den bedende til at forveksle den *bedende* Holdning med den *kunstnerisk nydende*. Det bør derfor fremhæves, at Pastor Schindler i disse Bønner har lagt Vægt paa at opnaa saa enkel en Klarhed som muligt — saaledes er Forfatterens Forkærlighed for Fremmedordet ofret i det foreliggende Formaals Tjeneste, ligesom man heller ikke standser ved arkaiserende Udtryk.

Bønnerne er delt i tre Afsnit. I det første findes Tilbedelsesbønner til Gud i en Række af hans Egenskaber (den uransagelige, evige, retfærdige o. s. v.) samt til de enkelte guddommelige Personer og til Treenigheden. Andet Afsnit er Forbønner for Paven, Biskoppen, Præsterne, Konvertitterne, Missionerne, Israel og for alle Grupper indenfor Menigheden. I tredje Afsnit er samlet nogle Takke- og Sonebønner, et Par Bønner til Guds Moder og til enkelte af de store Helgener.

Den samme venlige Modtagelse,

der blev »Som Fædrene bad« til Del, vil kunne paaregnes ogsaa for denne Bønnebog. G. T.

Folkeudgave af „Verdens Herre“

Ingen af Robert Hugh Bensons Bøger har herhjemme gjort et stærkere Indtryk end »Verdens Herre«, Romanen om Kristendommens sidste Kamp med Antikristen. To store Oplag er i Aarenes Løb blevet udsolgt og er næsten Sjældenheder. Paa Baggrund af den Stilling, Kristendommen staar i adskillige Steder i Nutidens Verden har Forlægger Frimodt ment, at Bensons Bog igen har en betydningsfuld Gerning at udøve, og derfor udsender Forlaget nu en billig Folkeudgave af »Verdens Herre«. Den vil foreligge færdig i Løbet af Oktober. Den unge Tegner *Rafn* har tegnet et stærkt virkende Omslagsbillede til den nye Udgave: Bombeflyvere mod Peterskirken.

FILM

Mus og Mænd

Det er et trøstesløst Billede, der oprulles i »Mus og Mænd«, Filmatiseringen af John Steinbecks Roman af samme Navn, et typisk Eksempel paa moderne amerikansk Litteratur. Filmen trækker den amerikanske Landarbejders usle Tilværelse frem i et grelt Lys, gripende og uforglemmeligt tegnes hele dette Livsmilieu, en Række Menneskeskæbner passerer Revy for os og den ene Tragedie afløser rask væk den anden. Filmen er unægtelig noget af et Mesterværk, men det er en skrap, realistisk Kost, Romanen saavel som Filmen — og Billedet, der tegnes, er saa trøstesløst, at saa trøstesløst.

*

I D. S. B. Kino løber i denne Uge et Par udmærkede Kulturfilm: en Rejsefilm fra Sydmanchuriet, der giver et levende Billede fra en fremmedartet Verden, samt en Film om et Kosakbryllup.

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:
Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør,
Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg,
Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København,
Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

I Regn og Blæst ...

sluttedes Udsalget paa Ordruphøj i Søndags til Fordel for

Sct. Knud Lavards Kirke

i Lyngby. — Udsalget begyndte Søndagen forud, og Resultatet blev godt til Trods for, at Besøget af vore Venner fra København i nogen Grad svigtede. Blæsten og Regnen i Søndags gjorde vel ogsaa sit dertil; — men det var da Opholdsvejr først paa Eftermiddagen, og det vilde have været Dem en Oplevelse at se Farvepragten omkring Sct. Andreas Præstegaard og samtidig at have beundret Bodernes Mangfoldighed, hvor de trofaste Damer i Forventning spejdede efter de Besøgende.

Men alligevel er vi glade for, hvad de to Udsalgsdage bragte, nemlig tilsammen

1141 Kr. 13 Øre,

og herfor ønsker vi gennem disse Linier at bringe vor bedste Tak.

Vi skylder ogsaa at takke alle dem, der paa forskellig Maade har medvirket og bidraget med Gaver samt den Komité, der har arbejdet og ofret Tid for den gode Sag. — Vi lever jo i en streng Tid, og det har derfor været os en dobbelt Glæde at mærke Venlighed og Offervilje hos vore Trosfæller. — Tak til alle!

— De 2 Dukker blev vundet paa Nr. 48 (rød Seddel) og Nr. 96 (blaa Seddel).

Om at træffe en Afgørelse

fortsat fra Side 641

Vi maa bede om Styrke; vi maa klynge os til Gud ikke i Svagheit, men i Kraft. Vi maa aldrig være bange for en fri og beslut-som Afgørelse. Naar Myndighederne afgør en Sag, maa vi bøje os. Men ogsaa det kræver en Afgørelse fra vor Side, en resolut Viljesakt, der bygger paa Forstand. Naar Myndighederne overlader Valget til os selv, maa vi bane os vor egen Vej, for Afgørelse er det, vi trænger til her i Livet. Hvis vi virkelig træffer en Afgørelse, vil den rimeligvis være den rette. Det er den slappe, der baade vil og ikke vil. *Bede Jarrett O. P.*

Spejdernes og Ulvenes

Udstilling og Basar

paa Sct. Knuds Skole, Stenosgade 4

Søndag den 13. Oktober og

Mandag den 14. Oktober

SØNDAG:

- Kl. 11,15 aabnes Basaren og Udstillingen.
- „ 12,00 Frokostkoncert.
- „ 14,00 Modtagelseshøjtidelighed (Sange, Prolog og Taler).
- „ 15,00 Spejderunderholdning, 1. Afd. (Sange, Sketches, Opera o. m. a.).
- „ 16,00 Broget Eftermiddags-Underholdning.
- „ 17,00 Spejderunderholdning, 2. Afd.
- „ 19,30 Sangaften (Fællessange, Spejdersange, Tale af Redaktør H. D. T. Kiærulff, Sang af Herrekoret ASKUS, Tableauer).
- „ 22,00 lukkes Basar og Udstilling.

MANDAG:

- Kl. 14,00 „Drengetime“ (Alle Elever fra de katolske Drengeskoler indbydes; der vil paa Skolerne blive uddelt et specielt Blad, der giver gratis Adgang til „Drengetimen“).
- „ 19,00 Spejderunderholdning.
- „ 20,00 Koncert.
- „ 21,00 Auktion.
- „ 22,00 lukkes Basar og Udstilling.

Begge Dage:

- SALGSBODER i „Hyttten“ (Haandarbejder, Galanteri, Marmelader o. m. a.)
- RESTAURATION (dejlig Kaffe, Kager, lækkert Smørrebrød u. Mærker etc.)
- BORTLODNINGER (mange værdifulde Gevinster).
- TOMBOLA (ingen Nitter — Gevinst hver Gang).
- FILMSFORESTILLING Søndag fra Kl. 12,30, Mandag fra Kl. 16,30.
- PATRULJEMØDER for Voksne.

Entré: Voksne 25 Øre, Børn 10 Øre.

Til SANGAFTENEN (Søndag Aften) sælges en speciel Billet à 50 Øre, der imidlertid kan benyttes som hel eller delvis Betaling for Varer, der om Aftenen købes i Restaurationen.

Besøg Basaren og Udstillingen. Kom baade Eftermiddag og Aften. Støt vort katolske Spejderarbejde.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boplade med den unge Aand
Leverandør til katolske Institutioner

En gammel Højskoleelev siger Tak

Som en af dem, der for ca. 30 Aar siden og i Tiden fremefter, sammen med mange andre dengang unge, begejstrede Katoliker deltog i *Katolsk Højskoles* Møder, var det en Glæde at erfare om dens Genrejsning. Denne Glæde har jeg sikkert delt med mange andre (ogsaa Ikke-Katoliker), der var flittige Gæster paa Højskolen. Der er derfor god Grund til at rette en Tak til vor Biskop, der har taget Initiativet til Genrejsningen — og selvfølgelig ogsaa til de Præster og Lægfolk, som har medvirket til Planens Gennemførelse.

*

I 25-Aaret for *Katolsk Højskoles* Start tillod jeg mig i en Artikel i daværende *Katolsk Ungdom* at efterlyse Institutionen, der grundet paa Tidernes Ugunst havde indstillet Virksomheden, idet jeg paa det Tidspunkt mente at spore en Trang, navnlig hos Ungdommen, til noget saadant — selv om Formen vel nok skulde gennemgaa nogen Ændring. I nævnte Artikel mindedes jeg de Navne, hvis Indehavere havde gjort et Pionerarbejde lige fra før *Katolsk Højskoles* Oprettelse, idet denne jo praktisk talt var en Fortsættelse af A. C. *Foredragsrækker*. Mindet om disse Pionerer blev paa en smuk Maade atter draget frem af Pastor *Knud Ballin* ved *Katolsk Højskoles* festlige Aabningsmøde i Grundtvigs Hus Søndag den 29. September. Dette sagde mig, at disse Mænd (hvoraf flere er kaldt bort for evigt) ikke har arbejdet forgæves. Deres Arbejde er ikke spildt og langt fra glemt.

Katolsk Højskole har altsaa et fast Fundament at bygge paa opefter.

*

Der tales og skrives for Tiden ikke saa lidt om *Vor danske Arv* — saavel kulturelt, etisk som politisk. Vi Katoliker har ogsaa noget at forvalte: *Vor danske katolske Arv!* Der er i Aarenes Løb lagt et godt Stykke Arbejde i katolsk Oplysnings Tjeneste, som man næsten kan sige kulminerede i *Katolsk Højskole* i dens Skikkelse for de ca. 30 Aar siden. Heller ikke mangler det paa katolske Personligheder i Datiden, der nu i disse Mørklægningstider træder lysende frem, og hvis Forbillede Ungdommen udmærket kan bruge som Eksempel, uden Fare for at det skal faa Karakter af Imitation; thi vi maa vel erindre, at foruden meget andet er vor hellige Kirke ogsaa bygget paa Tradition — *god Tradition*.

*

Nu er der blevet sagt mig, at *Katolsk Højskole* ikke er og ikke vil blive det samme som dengang — der henvises til Arbejdsplanen, Programmet for den kommende Sæson. Men det er nu ikke rigtigt, ikke helt rigtigt i hvert Fald. Tanken var nemlig, at *Katolsk Højskole* skulde arbejde som rigtig Højskole, og de, der vil tænke sig lidt om, vil huske, at der endog var planlagt eget Hus: *Absalons Gaard*. Forholdene — bl. a. Verdenskrigen 1914—18 — var Skyld i, at Arbejdet maatte lægges saaledes, at det svarede til Tiden og de økonomiske Midler. I Dag er alt ander-

ledes, derfor maa *Katolsk Højskole* ogsaa føje sig ind under Tidens Krav; men Maalet er det samme, selv om Midlerne der anvendes, maaske er andre. Og jeg skulde mene, der var Grund til Glæde over, at vi her kan faa Lejlighed til at dokumentere, at den katolske Kirke ikke er konservativ — konservativ i den Forstand, at den ikke følger med Tiden, men derimod viser sin Evne og Vilje til Tilpasning.

*

Saa er *Katolsk Højskole* en Realitet — en Realitet, man i kommende Tid maa regne med, idet den jo navnlig henvender sig til Ungdommen. Lad mig da som gammel »katolsk Højskole-Elev« ønske Held og Lykke til det vel-signelsesrige Arbejde, der atter tages op. Gid Højskolens Leder og Medarbejdere maa faa Glæde af deres Gerning i Form af god Tilslutning. — Til den katolske Ungdom kun dette: Find nu Vej til *Katolsk Højskole!* I er Fremtidens katolske Danmark, I maa samle jer Viden om vor hellige Kirkes Liv og Virke, I maa dygtiggøre jer, lære at kende alt, hvad Kirken lærer, saaledes at I staa rustet og parat ved det »aandelige Luftværn«, naar Gudløshedens Styrteflyvere i tallos Bølge-Formation sætter ind med deres demoraliserende Angreb. Det mærkes maaske ikke saa meget lige nu, men det vil være klogt at regne med, at Tiden der ligger forude kan blive svær — ogsaa for den katolske Kirke i Danmark.

— Jeg ønsker Lykke til Arbejdet paa *Katolsk Højskole* for saavel Lærere som Elever.

Laur. Andersen.

<p style="text-align: center;"><i>God Vask - Geismar Vask</i></p> <p style="text-align: center;">Telefon Central 3269</p>		<p style="text-align: center;">ARNOLD BUSCK INTERNATIONAL BOGHANDEL Dansk og udenlandsk katolsk Litteratur Specialkatalog udleveres Kjæbmagergade 49 . Telefon Central 2453</p>	
		<p style="text-align: center;">Køb hos vore Announcører</p>	
<p>Balsløw's Tapetmagasin Strandvej 9 . Ryvang 2045 Alt til Mærklægning</p>		<p>ROBERT HANSEN 1. Kl.s Kød, Flæsk og Paalæg Amagerbrogade 212 A . Amager 6390 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	
<p>N. P. Rostrup <i>Katolske Begravelser</i> 30 Aars Erfaring Valkendorfsvej 34-36 Tlf. 778 - 728</p>		<p>Billigste Priser Bedste Betingelser 2 Kr. om Ugen Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker, Halskæder, Forlovelsesringe, Radio etc. URIMPORTEM Griffenfeldtsvej 33 . Telf. Nora 5696</p>	
		<p>Enhver Tryksag, stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...</p> <p style="text-align: center;"><i>Bogtrykkeriet</i> „ATHENE“ Svanemosegaardsvej 4 TELEFON NORA 8908</p> 	

Da Bølgen igen havde trukket sig tilbage, og da Støvet havde lagt sig, kunde Mekkail ikke mere se den Gamle. Der, hvor Klippen før havde raget frem, var nu kun et Hul, og nedenfor sydende og bruste Vandet.

Mekkail saa ikke selv, at Seid styrtede i Vandet. Hans Kone og nogle af hans Landsmænd, som opholdt sig ovre paa den modsatte Bred, saa en mægtig Flamme slaa op mod Himlen, de hørte et tordenlignende Brag og saa en kæmpemæssig Sten blive slynget ud i Søen, saa Bølgerne slog højt i Vejret. Fra den modsatte Bred var det umuligt at se, at det var den Gamle, der var styrtet i Vandet, men Folkene var blevet urolige og skyndte sig nu afsted for at søge Tilflugt hos Seid. Ad godt skjulte Stier sneg Mekkail sig tilbage til sin Hytte.

Han var lykkelig, fordi han nu endelig havde faaet afregnet med den Gamle. Men nu, da Seid laa paa Søens Bund, kom han til at tænke paa Landsbyens andre Beboere.

Hvad vilde de sige til dette? De plejede jo at bringe Ofre til den Gamle. — Hvem skulde de nu bringe deres Ofre?

Hjemme i Hytten traf Mekkail sin Kone. Hun var meget ophidset.

»Mekkail, hvor har du været hende?«

»Deroppe.«

»Var det dig, der lavede Ild og Torden?«

»Ja. Den Gamle ligger nu paa Bunden af Søen; det var bare en ganske almindelig Sten.«

»Har du styrtet den Gamle i Søen?«

»Ja, Kone.«

»Saa maa vi straks flygte. Man vil dræbe dig, Mekkail. Endnu er der ingen at se, men længe vil det ikke vare, før de er her.«

Gennem den aabentstaaende Dør saa de Troldmanden løbe ned mod Søen. Medens han løb, udstødte han skrækkelige Eder. Haar og Skæg flagrede omkring ham; han saa uhyggelig ud. Mekkail var klar over, at inden længe vilde han vende tilbage, og saa vilde han have hele Landsbyens Befolkning i Hælene. De vilde alle forbande ham, og de vilde styrte sig over ham og dræbe ham og maaske ogsaa dræbe hans Kone.

»Mekkail!« jamrede Konen.

»Kone, vi maa hellere flygte. Spænd Jewans Renner for Slæden.«

Konen spændte begge Hannerne samt Svanhvide for Slæden, og derefter læssede hun Skind, Brød og Kød paa den. Mekkail forsynede sig med Krudt og Kugler og ladede sit Gevær. Snart efter susede Slæden ud af Landsbyen, og lidt efter var den forsvundet i den grønne Tundra. Alle Mekkails Renner, som befandt sig i Nærheden af Landsbyen, fulgte efter deres Herres Slæde.

Saa langt Øjet rakte, saa man kun den endeløse Tundra. Konen drev Rennerne frem, medens Mekkail med Geværet i Haand holdt Udkig.

Alt gik, som Mekkail havde forudset. Troldmanden naaede Stedet, hvor Seid havde staaet, og han gav sig straks til at løbe tilbage mod Landsbyen. Et ubændigt Raseri havde grebet ham, og han kaldte de forfærdeligste Ulykker ned over Mekkails Hoved. I Hælene paa ham kom alle Landsbyens

Beboere. Alle styrtede ind i Mekkails Hytte: den var tom, men øjensynlig var den først for nylig forladt. Ilden brændte endnu under Suppegryden, paa Gulvet laa Konens Haandarbejde. Et næppe synligt Slædespor viste, at Hyttens Beboere havde taget Flugten. Troldmanden dansede rasende rundt om Hytten, medens de ophidsede Mennesker kastede Sten ind i den.

Man optog ikke Forfølgelsen af Mekkail. Den snu Troldmand forkyndte nu, at det kun var Stenen, der laa paa Søens Bund, Seids Aand levede videre i en anden Sten, og han var parat til at modtage Ofre.

En Dag fik Postmesteren i Pullosersk et Brev, som var adresseret til Mekkail. Han vendte og drejede det og sagde saa: »Det kommer langt borte fra.«

Folkene, som befandt sig paa Posthuset, var meget interesserede i dette Brev.

»Er det til Mekkail?«

»Ja.«

»Fra hvem?«

»Det kan jeg ikke se.« Postmesteren lod dem forstaa, at man ikke maatte aabne andres Breve.

»Maaske er det fra Jewan,« gættede en.

Fortsættes

AABENRAA

A. C. Weide

Bageri og Conditori

Søndertorv 2 . Tlf. 125
Leverandør til Set. Ansgars Klinik

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab

Telefoner: 2006, 2007 og 2008

Træløst, Bygningsartikler, Støbegods
Leverandør til den nye kat. Kirke

HELSINGØR

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

KØGE

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres

Murermester v. de kat. Institutioner

Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

RANDERS

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester

W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne

Markedsgade 16, Telefon 1834

Leverandør til St. Josef Hospital

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kl.s Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

Køb hos vore Annoncører

Sakramentskirken

Søndag d. 13. Okt. Kl. 18 Andagt med Prædiken. Onsdag d. 16. Okt. Kl. 20 i Centralskolens Gymnastiksal *Ungdomsfest*. Kaffebord. Birger Hutters taler om katolsk Ungdomsarbejde i Holland. Farvelsbilleder m. m. Billet à 50 Øre faas paa Kirkens Kontor.

Rosenkranskirken

Torsdag d. 17. Okt. (lige ved Fuldmaane) Kl. 19,30 (*ikke* Kl. 20) Møde for »Stella Matutina« paa Institut Jeanne d'Arc.

Jesu Hjerter Kirke

Søndag d. 13. Okt. holdes højtidelig Levitmesse Kl. 10 og Festan-

dagt Kl. 18 i Anledning af Jesuiterordenens 400 Aars Jubilæum.

Jesu Hjerter Kirke

Søndag d. 13. Okt. Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Mand. 14. Okt. Intel Møde. Tord. 17. Okt. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for Mændenes Kongregation.

St. Andreas Kirke (Ordrup)

Mandag 14. Okt. Kl. 20: Mændenes Kongregation. Onsdag 16. Okt. Kl. 8: Mødreforening (Messe og Foredrag. Torsdag 17. Okt. Kl. 20: Kongr. »Fredens Dronning«.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Fred. 11. Okt. Kl. 20 Ungdomsmøde m. Lysbilledforedrag om »Præsten og hans Gerning«. Fred. 18. Okt. Kl. 20 Knud Lavards Broderskab.

Trørød

Søndag 20. Okt. Kl. 9½: Guds-tjeneste.

St. Dominikus' 3. Orden

Søndag d. 13. Okt. Kl. 15 Møde i Immaculatakirken under Ledelse af Pater Zoetmulder. Iklædning. Adgang for interesserede.

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 12. Oktober er der ikke aabent Hus som meddelt i sidste Nr. og i vort Maanedsbld (paa Gr. af Spejderbasaren). Søndag d. 13. Oktober Cykletur. Turlederen meddeler: Der startes fra Stenogade Kl. 10 (efter 8½-Messen). Vi vil denne Gang prøve at finde nogle af de smukke Partier syd for København. Turen gaar ad Strandvejen til Mosede, over Kildebrønde til Greve, hvor Godset Geddesdal besøges. Der indtages muligvis Frokosten. Saa gaar Turen over Barfredshøj, Thorslunde til Taastrup, hvor Kirken besøges. Hjemtur direkte ad Roskildevej. Hjemkomst Kl. ca. 18. Strækning ca. 50 km. Husk at selvom det er Efteraar, er Naturen smuk og Luften frisk! K. U. K.s Cyklevimpler à 1,25 Kr. sælges ved Starten. Birger Hutters. — Lørdag d. 19. Oktober 1940 Kl. 20 Kredsmøder efter P. Lutz' Bog om Kristus og Kirken. Afsnit C (Side 78—97). Lørdag d. 26. Oktober Aabent Hus Kl. 19,30 —22,00.

Retrætedagene i Valby

Søndag d. 20. Okt. Bibeldag for Damer og Herrer ved Pastor Messerschmidt. Indmeldelser Tlf. Valby 25 (bedst Kl. 9—10 og 16—18).

En Del Skolebænke

billigt til Salg fra Katolsk Centralskole. Skriftlig Henvendelse til Skolens Kasserer, Pastor P. Andreasen, Boyesgade 8 A, København V.

En dygtig Husbestyrerinde

søger Plads i katolsk Præstegaard eller i et katolsk Hjem snarest eller d. 15. ds. Billet mrk. 897 modtager Katolsk Ugeblads Annonce-Ekepedition, Klosterstræde 23.

FREDERICIA

Chr. Hansen

anbefaler sig med alt i Kolonial, Tlf. 234
Leverandør til Sct. Joseph Hospital

Køb hos vore Annoncører

Mejeriet

„LILLEBÆLT“
Gothersgade 30, Tlf. 1017
Kun Kvalitetsprodukter
Leverandør til St. Josef Hospital

H. Olsen Holmelund A/S

Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170
Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde
Prima Kvaliteter
Promte og reel Betjening

Th. Rabens

Fredericia
Fedevarerforretning og Pølsefabrik
anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk
Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ
Leverandør til St. Josefs Hospital

EMIL JENSEN

Malermester

Gothersgade 51, Tlf. 251

Loehr's Kulimport A/S

TELEFON: 888

KUL, KOKS, CINDERS
OG BRIKETTER

Fredericia Mejeri

Gothersgade 14 . Tlf. 129
Leverandør til St. Josefs Hospital

V. Jørgensen

Fiskehandel

Jyllandsgade 20 . Tlf. 579
Leverandør til Menigheden

Kør med Westrings Eftfs.

Biler Telf. 383
883

Rasmus Nielsen

HILLERØD

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
Frederiksgade 8 . Telefon 370
Lev. til den katolske Menighed

Carl Christensen

Murermester
Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100
Lev. til den katolske Menighed

Alex Christensen

Aut. Installør
Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker
Exam. aut. Gas- og Vandmester
Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24
Lev. til den katolske Menighed

»Mange Damer« *Virkelighedsskildring af T. Fd*

Regnen siler ned; det er en kold og raa og mørk Morgen — Fredag Morgen, første Fredag i Maanedens. Fru Holm og Lise gaar rask til; der er langt fra Stoppestedet til Kirken, naar det regner og blæser.

»Se, der er Farmor og Faster Gerda!« udbryder Lise glad. Farmor og Faster har set de to og venter i Kirkedøren.

»Goddag! Ja, naar I kommer nu, er vi da ikke for sent paa det,« smiler Fru Holm, mens hun tager Lises dryppende Regnslag af hende. »Det er ellers ikke saa nemt at faa de fire store af Sted saadan en Regnvejrdsdag med Regnfrakke og Gummistøvler og det hele. Det er da et Held, at de skal gaa tidligere end vi andre, saa vi ikke vrimler ud af Døren alle sammen paa een Gang.«

»Sent? Nej, vi har vældig god Tid; vi kom med en Sporvogn før den, vi plejer at tage med,« siger Faster Gerda og faar ogsaa den vaade Regnfrakke af; — den rasler saa ækelt i Kirken og sender Strømme af Vand ned ad Sidemandens Ærmer. »Jeg kan godt lide at komme i god Tid før Messen, naar jeg skal skynde mig saa stærkt bagefter for at naa Kontoret.«

»Kommer Karl ikke?« spørger Farmor.

»Nej, han stod først op, da jeg gik. Jeg har sat alting parat til ham og stukket hans Frokostpakke i hans Mappe. Han

har kun at varme Brasilko-Luk-sus-Erstatningskaffen selv, hvis jeg ikke naar at være tilbage, før han kommer saa vidt. — — Kom saa, Lisemor.«

Lise følger meget andægtigt med i Messen. Hun kan ikke læse, for hun skal jo først i Skole næste Aar; men hun har en lille Bog med Billeder i, og Mor vender Bladene i den og hvisker de smaa Forklaringer, som Lise næsten kan udenad og netop derfor holder saa meget af. Mor har jo Øvelsen i den Slags Forklaringer. Jørgen er tolv Aar nu, og da han begyndte at gaa med til Messe, lavede Mor sin egen lille Messeandagt og Vejledning med ganske faa og letfattede Ord til Brug i Kirken: Nu gør Præsten det og det — — sig du nu det og det til Gud — — og saa sørgede hun for Aftenen før at tale lidt med Drengen om det, saa det ikke efterhaanden blev til Mekanik. Bagefter blev det saa Mariannes og Meretes og Bendts Tur; og nu er det Lise, som lytter til Mors Ord og følger godt med.

Alligevel skotter hun lidt til Siderne; hun maa da ogsaa kikke paa Damerne rundt omkring og se, om der ikke er nogen, hun kender. Ih, der er jo Frk. Madsen fra »Koloniallageret«! Lise forsøger et Smil bagud, men Mor drejer hendes lille Hoved den rigtige Vej; hun har dog faaet at se, at Frk. Madsen kikkede paa sit Ur — — hun er

nok bange for at komme for sent — Hr. Jakobsen er maaske gnaven over at være alene i Butikken. Derovre sidder Pers og Annes Mor. Per og Anne er Lises bedste Kammerater hjemme i Karréens Sandkasse; de to gaar allerede i Skole, men deres Mor har Tykke med, og han er et farligt Livstykke til at kravle op og falde ned og rive i sin Mors Taske — — saa, nu staar han næsten paa Hovedet ud over Bænken! Det klukker i Lise, og Mor maa igen have fat i hende.

Sikken en Masse Damer, der gaar til Kommunion! Men det er jo ogsaa første Fredag, og paa den Dag tænker man ganske særlig meget paa, hvor god Vor Herre dog har været imod alle Mennesker — ogsaa mod dem, der slet ikke er glade for det og siger Tak, — — det ved Lise. Samvittighedsfuldt beder hun den lille Bøn, Mor har lært hende: »Kære Jesus, jeg længes efter, at du skal komme ind i mit Hjerte og være hos mig; og det varer heller ikke saa meget længe, før jeg kan gaa til Kommunion, siger Mor, og det glæder jeg mig forfærdelig meget til. Jeg holder saa meget af dig. Velsign din lille Lise. Gør mig til en god Pige.«

Saa prøver hun paa at fortælle Vor Herre noget om Grete, der har Blindtarmsbetændelse og er saa syg; men hun kan alligevel ikke lade være med at tælle Damerne deroppe ved Alteret,

for Tal er Lises Lidenskab for Tiden.

1—2—3 — — 10 Damer — — hele Kommunionbænken hen. Og saa 1—2 — — 4 — — det er ikke saa nemt at holde Styr paa dem, for hele Rækken rejser sig jo ikke paa en Gang. Lise maa staa op paa Knælebænken og tage Pegefingern til Hjælp — — 7—8 Damer til — — der er Farmor og Faster og Frk. Madsen — 9—10—11 — — og den gamle, gamle Fru Rasmussen, som næsten ikke kan gaa — — 12—13 — — nej, det er jo en Herre — — og een Herre til. Lise husker pludselig paa, hvad Mor har lært hende, og synker ned paa Bænken, mens hun halvhøjt siger: »Ti og tolv Damer og to Hærer — — hvis det da ikke var Damer med lange Bukser paa.«

Da Farmor, Svigerdatteren og Lise kommer ud af Kirken, er Faster Gerda forlængst borte.

»Faar Gerda nu noget varmt?« spørger Lises Mor. »Det er blevet lidt sent i Dag.«

»Det haaber jeg da, hun naar — — hun plejer at gaa ind paa et Mælkeri. Hun bliver jo nok lidt forjaget — og en Udgift er det ogsaa; men hun har prøvet at gaa i den tidligere Messe, og det var endnu værre, for hun kunde alligevel ikke naa at komme hjem og faa Morgenkaffe — —«

»Hvordan har Svigerfar det? Tænker han aldrig paa at gaa i Kirke første Fredag, nu han er pensioneret?«

»Nej, min Pige, — han kan ikke komme tidligt op og ud i den raa Morgenluft. Han holder af at tage det med Ro om Morgen, og han er jo ogsaa gammel.«

»Saa vidt jeg ved, er I to akkurat lige gamle, lille Svigermor — — og du har sikkert haft travlt derhjemme en Timestid, før du skulde af Sted — —«

»Naa, Gerda hjælper mig da; hun smører Frokosten til sig selv og Kaj.«

»Hvornaar skal Kaj være paa Kontoret?«

»Klokken ti — saa jeg maa se at naa den Vogn, dér kommer, saa jeg kan tage mig af

Kaffen til ham og Far. Naa, farvel, min Pige, — farvel, Farmors egen Lise! Saa ses vi paa Søndag.«

»Hvorfor var Farbror Kaj ikke med?« spørger Lise, mens hun og Moderen venter paa deres Sporvogn.

»Han skal jo paa Kontoret.«

»Ja, men Faster Gerda var der jo — — og hun skal være paa Kontoret Klokken ni.«

»Naa ja — Mænd har saa meget at passe, som du ikke forstaar — —«

»Lissom Far,« siger Lise.

»Han gaar heller ikke med, for han har saa meget at passe — hvad har han at passe, hva?«

Sporvognen kommer, fuld til Randen. Lises Mor faar travlt med at mase Barnet og sig selv ind mellem de tyve, der staar paa Bagperronen, og Lise glemmer sit Spørgsmaal.

Det er Fredag Aften. Regnen strømmer stadig ned, og Blæsten hyler om Gadehjørnerne; men der er lunt og hyggeligt i Grosserer Holms Dagligstue. Holm sidder ved Læselampen med en Bog og en god Cigar. Bendt og Lise ordner Richsbilleder paa Gulvtæppet foran ham, for de store læser Lektier i Spisestuen, og mere end to tændte Pærer kan Budgettet ikke tage. Egentlig skulde Bendt og Lise allerede have væ-

ret i Seng; men Mor har været til Andagt og var saa gennemblødt, da hun kom hjem, at hun maatte skifte Tøj, og de to har vundet et kostbart Kvarter.

»Naa, saa du nogen Bekendte?« spørger Holm, da hans Kone kommer ind.

»Ja, jeg skal hilse fra din Mor og Gerda, og — —«

Lise og Bendt er søvnige og kommer derfor op at toppes.

»Tøse kan ingenting!« siger Bendt overlegen. »Mænd kan alting! Du kan tro, jeg skal gøre en Masse, naar jeg bliver stor — alle-alle mulige Ting, som du slet ikke kan!«

»Hva' for noen da?«

»Aah, tusind Millioner.«

»Men saa skal jeg fortælle dig noget, som jeg kan gøre, naar jeg bliver stor, fordi jeg er en Pige.«

»Hva' er det?«

»Jeg kan gaa til Messe og til Kommunion første Fredag og mange andre Dage, for det gør Damer. Men du bliver bare en Mand, saa det kan du ikke!«

»Det kan jeg vel nok!«

»Næ, for det gør de ikke — vel, Far — — Mænd gaar aldrig i Kirke undtagen om Søndagen? — Jo, der var to — maaske — men der var ti og tolv Damer — og du og Farfar og Farbror, I gaar jo ikke! Ih, der blev du vel nok skaaret ned, Bendt!«

HØJSKOLEN

Søndag d. 3. November afholder Katolsk Højskole sit andet store Fællesmøde i Grundtvigs Hus. Det vil forme sig som en Mindefest for *Grundtvig*. Aftenens Program er tilrettelagt af Pastor *Peter Schindler*, som ogsaa holder Festtalen. Programets Hovedafsnit er et »Grundtvig-Selvportræt i Toner, Ord og Billeder«. Aftenens Medvirkende er Violinistinden *Hanne Thorvald Nielsen*, Cellistinden *Grete Jespersen*, Koncertsangerinden *Edith Petersen*, Komponisten *Leif Kayser*, Fuldmægtig *Enoch Hjorth*, et Drengekor under Ledelse af Kantor *Olav Segalt*

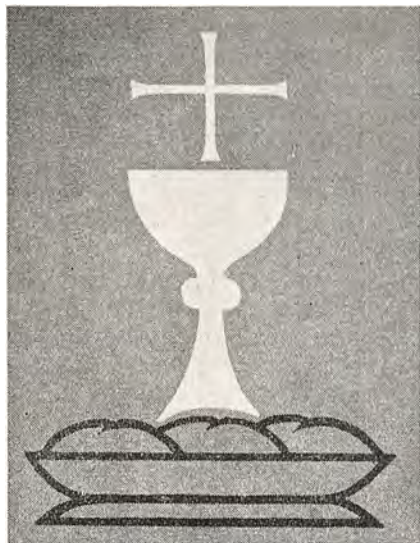
samt Herrekoret »*Askus*« under Ledelse af *L. Campolin*.

Det er ogsaa værd at notere, at Højskolens Kursus kan melde om voksende Deltagelse. Ved flere af Kursusaftenerne kniber det med at skaffe Plads til de mange Deltagere. Vi har ogsaa truffet adskillige, som begyndte med at »gaa til« en enkelt Foredragsrække og blev saa glad for det, at de nu kommer i Boyesgade baade to og tre af Ugens Aftener.

Blandt Gaver, som Højskolen har modtaget af interesserede Venner, kan nævnes et Klaver.

Hvad er Præstens Gerning?

Det uophørlige Offer

Der er een og kun een Handling, som udføres hele Verden over i hvert Sekund af vor Dag og vor Nat, og som foretages i Lydighed mod en Ordre, som er givet for næsten 2000 Aar siden. Det er Brødets Velsignelse og Brydelse i Jesu Kristi Navn. Paa ethvert Tidspunkt i Døgnet ofres Messen til Gud et eller andet Sted i Verden, fordi Jesus Kristus, vor Herre har sagt »Gør dette«, og fordi vi i kærlig Lydighed mod hans Bud opfylder hans Bud.

Vi kan f. Eks. nok sige, at vi kalder den syvende og ottende Maaned henholdsvis *Juli* og *August*, fordi Julius Cæsar og Kejser Augustus gav Ordre til, at de skulde kaldes saaledes, men vi elsker ikke *dem* eller foretager os noget i Lydighed mod *dem*. Vi bliver ved med at kalde Aarets fire sidste Maaneder den Syvende, Ottende, Niende og Tiende, men det er ikke, fordi vi respekfuldt adlyder de endnu ældre Latinere, hvis Aar begyndte med Marts, saa at September virkelig for dem var den syvende Maaned. Vi har glemt alt det, hvis vi nogensinde har vidst det. Men hin Velsig-

nelsens og Brydelsens Handling foretager vi, *fordi* det er blevet sagt, at vi *skulde*, og fordi vi virkelig *mindes* ham, der sagde, at vi skulde gøre det »til min Ihukommelse«. Der er intet andet i Verden som dette. Vi døber, og vi løser fra Synd. Men vi kan ikke sige, at hele Døgnet rundt og alle Steder i Verden meddeles Daaben og gives Absolutionen. Messens Faktum er saa enestaaende, at vore Øjne er blinde for det.

Præsten konsekreerer

Kirken lærer os da, at den første »Evne«, der gives Præsterne i deres Vielse, er Evnen til at *konsekreere* Brødet og Vinen i Messen. Men saa hører vi straks den Indvending: »Er det ikke netop, hvad vi sagde? Præsten stiller sig ind mellem Lægfolket og Gud. For Lægmanden kan ikke frembære Messeofferet.« Lad os nu være nøjagtige. Vi sagde, at den første præstelige Evne er Evnen til at *konsekreere*, vi sagde ikke til at *ofre*. Katoliker ved godt, at de alle i sand Betydning frembærer Messeofferet. Vi har allerede vowed at fremhæve dette meget kraftigt, saa vi næsten fristes til at minde Læserne om, at »Lægfolkets Præstedømme« er et Udtryk, der maa benyttes med stor Forsigtighed. Messeofferet bestaar i, at Kristus ofres til Gud, og at Gud tager imod Offeret. Det er et Offer, som Lægfolk ikke blot kan bringe, men de *skal* gøre det, hvis de tager rettelig Del i Offeret. De gør det, fordi de og Præsten og Vor Herre allesammen er organisk forbundne. (Eller i det mindste, som naar en Katolik gaar til Messe med Dødssynd paa Samvittigheden — hvad der er bedre end slet ikke at gaa til det — saa er det i hvert Fald *Meningen*, at han skulde være forenet med Kristus, og han kan ydmygt række Gud den store

Offergave for i det mindste at modtage Naade til Anger, som Helligaanden faktisk bestandig søger at føre ham til; og paa den Maade afslaar Gud end ikke det Offer, der rækkes af saa urene Hænder). Men Lægfolk konsekreerer ikke. Præsten og han alene er »Konsekrationens menneskelige Redskab«.

Selv da er dog hele Konsekrationen noget, der sker *for os*. Messen er ikke Præstens private Affære. Selv om han fejrer den privat, gør han det for hele Kirkens Skyld og i Forening med Himmel og Jord. I afrikanske (og sikkert ogsaa andre) Missioner kan man faa Liv til at læse Messe uden Ministrant. Jeg har maaske aldrig saa stærkt følt Nærværelsen af usynlige Myriader af Engle og Mennesker saa tæt omkring mig, som naar jeg saaledes frembar Messen i tilsyneladende Ensomhed. Sommetider kunde der være en enkelt indfødt til at tjene Messen i dette uendelige Øde af Græs og Klipper og Himmel; men for mig var han hele Afrika — næsten hele Menneskeslægten.

Messen — for vor Skyld

Og dog er Konsekrationen ikke Messens Klimaks. Det er rigtigt nok, at paa det Tidspunkt sker Hostiens og Kalkens Opløftelse, men historisk set sker dette for de troendes Skyld, for at de (som vore Forfædre sagde) kunde »se Gud«. I en vis Forstand er det Kommunionen som er Klimaks. Først da er Offeret »gjort helt«. Der er en smuk middelalderlig Formel — *sacramenta propter homines* — alle Sakramenterne er til for vor Skyld; og for vor Skyld er ogsaa hele Messen til. Og skulde De føle: »Jamen, hvis jeg nu er nødt til at bo, hvor der ingen Præst er, og derfor slet ikke kan faa nogen Messe, fordi der ingen er til at konsekreere« — ja, saa vil jeg foreslaa to Ting. For det første er denne Situation ikke *normal* efter Hensigten: Messen burde være tilgængelig for alle, og er den det ikke, saa er det en fortræffelig Grund til, at De maa bede om flere

Præster og gøre alt for at lette Præstekaldene og den tilbørlige Uddannelse af dem, der bliver kaldet. Og for det andet: kan De ikke komme til Messe og (Gud være lovet) er ked af det, saa husk, hvad vi sagde om, at Messen uophørligt frembæres rundt om i hele Verden. Vi kan altid i Aanden forene os med dette uophørlige Offer. Det er rigtigt, at vi som Skabninger i Tid og Rum burde være legemligt nærværende ved Messen, og til bestemte Tider, naar vi kan eller bør. Men i en sand Betydning er der kun et eneste uophørligt Offer hele Verden over; hele Verden er blevet Guds Alter, og intet kan hindre mig i, at jeg i Aanden knæler ned, hvor jeg end befinder mig, og hvad Tid det end er.

Et Menneske har sin Frihed til at paastaa, at Vor Herre aldrig har indstiftet Messen, men han maa ikke sige, at hvis Vor Herre gjorde det (som vi véd, at han gjorde det), saa skiller Præsten Lægfolket fra Gud. Tværtimod udfører han den Handling, der bringer os Kristus endnu nærmere end før. Og vi burde være glad for, at han ikke ønskede at gøre det altsammen i Stedet for os, udenom os, men værdigedes at forene os saa nær med ham. Da Kristus har antaget vor menneskelige Natur, saa antager han ogsaa atter og atter sammen med den alt det skabte, han kan, og paa saa mange Maader. Vi skal korsfæstes *med* ham, siger St. Paulus, opstaa og herliggøres *med* ham, være Konger og Præster *med ham*. Naar Præsten konsekreter, udfører han derfor den simpelthen størst mulige tjene-
 nende Handling baade overfor Gud, overfor Vor Herre Jesus Kristus og overfor os.

Præsten løser fra Synd

En anden Handling, der kun udføres af og blandt Katoliker, blot ikke saa uophørligt som Messen, er Absolutionen, Løsningen fra Synden. Det er sikkert nok, at Kristus sagde: »Dem I forlader Synderne, dem er de forladte, og Dem I lader

beholde Synderne, de beholder dem.« Vi kan spørge — hvad andet svarer hertil end det, som Katolikerne udfører? og hvornaar gøres det blandt dem, undtagen naar Præsten udtaler Absolutionen? Men er det i hvert Fald ikke en Lejlighed, hvor Præsten træder ind mellem Sjælen og Gud? Tror De virkelig, at han selv føler saadan ved sin Handling og sit Embede? Jeg husker saa godt den Glæde, hvormed jeg efter min Præstevisele forstod, at jeg havde faaet lægende Hænder. Jeg hørte mine første Skriftemaal i et Hospital for uhelbredelige. Jeg vidste, at jeg intet kunde gøre for at helbrede de virkelig grufulde Sygdomme, der fandtes paa visse Afdelinger eller i isolerede Stuer; men fordi jeg var Præst (og ikke af nogen anden

Grund) kunde jeg bringe Fred og Glæde og Sundhed til Sjælene, og det var muligt ligefrem eksperimentelt at iagttage, hvordan Glæde og Sundhed paany kom frem paa Ansigter, der kunde man sige, fysisk set slet ikke var Ansigter mere. Naade og selve Guds Aand lyste af dem. Præsten løser fra Synd, men ikke for sin egen Skyld. Ingen tvivler om, at Skriftemaalet er streng Disciplin. Jeg forsøger ikke her at forsvare Skriftemaalet som saadant. Men hvis Kristus gav sine Præster Absolutionens Myndighed (og ogsaa dette véd vi, at han gjorde), saa satte han ikke dermed Præsten som et Gærde mellem sig og den Kristne, men som et forbindende Led. Og desuden véd vi godt,

at hvis der ingen Præst er at træffe, opnaar vi ved en Akt af »fuldkommen Anger« ganske øjeblikkelig vore Synders Forladelse, selv om vi saa stadig er forpligtet til at søge Absolution, naar det igen bliver muligt. Gud give, at i hvert Fald alle Soldater var klare over det! Under den sidste Krig traf jeg mange, som ikke var det og derfor frygtede, at de maatte gaa frem for Gud ikke blot uden Absolution, men ogsaa uden Tilgivelse for deres Synder. Selv naar det blev sagt dem, at de kunde opvække »fuldkommen Anger«, misforstod de det ofte og troede, at der forlangtes en Anger *saa* fuldkommen, at den ikke kunde være mere fuldendt. Nej — Meningen var, at deres Anger skulde have et *Motiv*, der var saa fuldkomment, at intet kunde være bedre: det Motiv, at Gud er god, og at det er en god og kærlig Gud, som deres Synder havde gjort imod. Og jeg opdagede, at deres ædelmodige Hjerter (Menneskehjertet er ædelmodigt, vil De opdage, naar De kender det godt nok) let og med Glæde løftede sig op til dette Motiv — jeg er glad for at kunne sige, at de gjorde det endnu beredvilligere, end de fandt frem til Frygtens Motiv. I hvert Fald er der ikke nogen Slags Nødvendighed for et Menneske til Rædsel, fordi man har syndet.

Bønnen efter Absolutionen

Ogsaa i Bønnen, der følger efter selve Absolutionen, er Præsten igen lykkelig for at faa *alt*, hvad han kan naa frem til, til at forene sig med hans Gerning; han beder: »Maatte vor Herre Jesu Kristi Lidelse, den saligste Jomfru Marias og alle Helgens Fortjenester — ja, maatte alt det gode, du selv har øvet, og alt det onde, du maa have døjet, tjene dig til dine Synders Forladelse, til Forøgelse af Naaden og til det evige Liv som Løn.« Hvor vidunderlig en Klang i disse sidste Ord: *Remissio peccatorum, augmentum gratiae, praemium vitae aeternae!* Al Fortiden, Nutiden og al Frem-

tiden! Og mod dette Maal samvirker *alt*. »For dem, som elsker ham, lader Gud alle Ting — alle Ting — samvirke til det gode« — »selv Synden«, tilføjer St. Augustin, der talte af ren Erfaring. Vor Herre og hans Liv og Død; hans Moder, som ogsaa er vor; de hellige, vore Brødre og Søstre, som ogsaa selv kæmpede deres Kamp og ved Guds Naade vandt den; og, kære Skriftebarn, alle de gode Ting, du har øvet — og du har sikkert gjort meget! og alt, hvad du maatte have lidt, selv det du har lidt *ved din egen Haand* — maatte Gud faa alt dette til at virke sammen til din *Belønning*. »Saa højt som Himlen er over Jorden, saa højt hvælver hans Barmhjertighed sig over os; saa langt som Gry er fra Tusmørke, saa langt fjerner han vore Synder fra os.« Og i alt dette faar Præsten Lov til at tage sin aktive Del.

Præsten underviser og „tjener“

Der er to andre Hovedmaader, hvorpaa Præsten faar Lov til at samarbejde i vor Herres Gerning. Det er at undervise i hans Lære og at tjene hans »smaa«, idet han husker, at naar han tjener den »ringeste« af disse smaa, er det vor Herre selv, han tjener. Paa disse Omraader kan (og skal) Lægfolk bistaa mere direkte, end de kan paa de ovennævnte Felter. Men ogsaa her har Præsten en særlig Rolle. Saaledes er han *beordret* til at undervise og at gøre det i Kirkens Navn. Men saa meget des mere maa han udslette sig selv: der spørges ikke om hans private Meninger, hans gode Idéer eller hans Veltalenhed. Han staar paa Prædikestolen for at forkynde Guds Ord; han beder om, at han maa kunne gøre det »værdigt og retteligt«; men Hovedsagen er den, at saa længe han forkynder Kirkens Lære, gør han det med Autoritet. Og hans tjenende Gerning vil antage tusinde Former, men de dikteres ham ikke: han maa simpelthen betragte sig selv som

alles Tjener, og hvor hans Tjeneste er udkrævet, maa han yde den.

Intet Under, at Præstevielsen maa være et Sakramente! Hvil-

ken Naade skal der ikke til for et Menneske, hvis hele Liv maa bestaa i Selvfornægtelse og Maksimum af Arbejde for andre.

C. C. Martindale S. J.

Dankirken i katolsk Tid

Danmarks stolteste historiske Minde

Dr. phil. Gudmund Schütte har sendt os denne Artikel, hvis sidste Del følger i næste Uge. Forfatteren er ikke Katolik, men fremhæver stærkt den katolske Kirkes afgørende Indsats i Danskhedens Historie.

Professor *Joh. Steenstrup* snertede ofte til det, han kaldte »den klynkende Opfattelse af Danmarks Historie«, — den, der paa ynkværdig Vis dvæler ved vore militære Nederlag og vore smertelige Landetab i Øst, Nord og Syd.

Men hvorfor har vore verdslige og gejstlige Historikere da i huld Enighed undladt at fremdrage det *største*, vi historisk har at hyde paa, nemlig vor *Kirkesaga i katolsk Tid*? Det er hartad ufatteligt, at et saa stolt Perspektiv i den Grad har kunnet synke i Glemsel.

Danmarks kirkelige Skæbne i Middelalderen var en sand Lykelod.

Alle Folkeslag ved Vesterhavets og Østersøens Sydyster havde den tunge Lod at blive kristnede ved Tvang, — Friser, Saxer, Vender, Preusser, Kurer, Ester uden Forskel. De fleste blev samtidig nationalt gjort til Trælle; deres Frihed nedtrampedes af verdsligsindede Korsridderes Jernhæle.

Danmark alene dannede en glørværdig Undtagelse. Hid bragtes Kristendommen af fromme, milde Trosforkyndere, der tog deres Hverv alvorlig og vogtede sig strengt for at optræde som politiske Agenter. Alt for tit har jo ellers kristne Missionærer opført sig som Agenter, der for et godt Ord yndede at fløjte ad udvidelseslystne Stormagters pansrede Regiment; men saa-

ledes ikke her. Fremfor alle straalere ved sin milde, velsignelsesrige Forkyndelse Nordens store Apostel, Franskmanden *Ansgar*, der med fuld Ret har vundet Helgenkronen. — Og kloge, fremsynede Dankonger gav den nye, overmægtige Tro frit Indpas, saa *Harald Blaaland* paa den store Jellingsten kunde rose sig af, at han var den *Harald*, »der gjorde Danerne kristne«. Som en Bragd, et Storværk, fremstiller han det, og det var det ogsaa: det frelste vort Land fra at dele de tvangskristnede Landes sørgelige Skæbne. Intet Folk i Europa ejer et saa stolt Mindesmærke for sin kulturelle Daab som denne imponerende og pragtfuldt udstyrede Jellingsten.

Og Efterfølgerne gik støt og stadig i Haralds udmærkede Fodspor. Sønnen *Sven Tveskæg* gav Ribe Bispestol til en paalidelig Dansker, *Odinkar*, og underlagde ham tillige Aarhus og Slesvig Stifter, saa hele Jylland kom under ensartet dansk Kirkestyre.

Svens Søn *Knud den Store* fik Faren for den bremisk-hamborgske Ærkebispestols Magtplaner foreløbig afværget ved et klogt Kompromis, der sluttedes med Kejser Konrad II 1026. *Odinkar* maatte opgive Styrelsen af Aarhus og Slesvig Stifter, men til Gengæld gav Kejseren højtidelig Afkald paa ethvert (fortrinsvis kirkeligt) Krav nordenfor

Ejderen. Hermed var Ejdergrænsen indtil videre sikret. — Endvidere stiftede Knud i Italien et Herberg for Pilgrimme af »dansk Tunge«, d. v. s. nordisk Nationalitet, — det første Vidnesbyrd om aandelig Skandinavisme.

Sven Estridsen fik 1072, paa Trods af Bremen-Hamburgs Ønsker, indsat en dansk Mand *Sigvard* til Biskop af Slesvig. Dette motiverede Kongen ifølge Hamsforts Krønike med, at Folket havde liden Gavn af at undervises i Guds Ord af de hamburgske Udsendinge, der var uvidende i døts fædrene danske Maal.

Sønnen *Erik Ejegod* kæmpede den danske Kirkesag frem til en glimrende Sejr, da han 1103 fik Pavens Tilladelse til at oprette den danske Ærkebisppestol *Lund*, som i første Omgang var alnordisk og naturligvis ogsaa omfattede det omstridte Slesvig Stift. Til Ærkebisp kaaredes *Asser*. Islændingen *Markus Skeggjason* priser dette Størværk i sin »Eriksdrapa«:

Drotten lod i Danmark sætte
duelig ved Lundegaarden
Ærkestol, som alt Folk dyrker,
ypperlig, paa danske Tunge.
Herskeren fremmed helligt
Vælde;

Hædersmanden *Asser* lod han
(hannem viser Heltes Fører
Himmelsti) til Biskop vie.
Erik naaed ud at føre
Ærkestol fra Saxers Marker;
nyde kan vi nyttig Ændring
nordpaa her ved Skjoldungs
Ordkløg.

Endnu opgav den bremisk-hamburgske Ærkebisppestol ikke Ævret, men stræbte fanatisk at faa den pavelige Afgørelse omstødt. Men 1134 eller 1139 vandt Ærkebisp *Assers* kloge tyske Advokat *Herman* den afgørende Sejr for den pavelige Domstol: Lunds Rettigheder blev stadfæstede, og den nordiske Kirkes Selvstændighed var dermed sikret. 1140 holdt *Assers* Efterfølger *Eskil* et alnordisk Koncil i Lund, i Nærvær af en pavelig Legat *Deusdignus* og af *Bisper* fra Danmark, Sverige, Norge, Færøerne, — »et for sin Tid lysende Møde«, skriver »Dansk

Kirkeleksikon«. — Senere udskiltes særlige Ærkebisppestole i Sverige og Norge, men Lunde-bispen vedblev dog stadig at være den danske Tunges Primas.

Da *Erik Ejegods* elskede Søn *Knud Lavard* 1131 var falden ved skændigt Snigmord, kaarede Folket den faldne Helt til sin Yndlingshelgen. Særlig var dette Tilfældet i Byen Slesvig, i hvis danske Borgersamfund, »Edslaget«, *Knud* havde været Oldermænd. Han blev nu Samfundets Værnehelgen, og dette Knudsgilde bredte sig til andre øst-sønderjyske Byer — Flensborg, Aabenraa, Haderslev — langs Østkysten op til Aalborg og over Bælterne til Skaane, ja helt over til Reval i det af Danskerne kristnede, fjerne Estland. Derimod findes ikke en eneste Aflægger søndenfor Ejderen, hvad der noksom viser, at dette religiøse Samfund stod paa dansk Grund; det var Danmarks første Nationalforening, udgaet fra Sønderjylland.

Da Kong *Valdemar den Store* og Ærkebiskop *Absalon* paa St. Vitus' Dag, 15. Juni 1169, havde indtaget de hedenske Venders Hovedfæstning Arkona paa Rügen, blev denne Dag, »da Kongen vandt Rø«, gjort til Festdag i Sønderjylland. Festligholdelsen har paa Als varet lige til det 19. Aarhundrede. Stadig ser vi, hvordan Sønderjyderne gaar i Spidsen med deres religiøst-nationale Interesse.

1173 stiftedes Cistercienser-klostret *Logum* i Nordslesvig, en Aflægger af Moderklostret (*Herrisvad*) i Skaane, hvad der bidrog til at styrke dansk kirkelig Indflydelse i Sønderjylland. 1209 fulgte Stiftelsen af et nyt Cistercienserkloster, *Ryd* i Angel. Den franske Munkeorden Cistercienserne skylder vi overordentlig megen kulturel Velsignelse. Af dens Skød fremgik vor største Middelalderhistoriker, *Sorømunken Saxe*, og ogsaa *Ryd*kloster skulde yde en fremragende historisk Indsats i Kampen for Danskheden.

Ærkebiskop *Absalon*, der fremgik af samme Orden, blev

Danmarks mægtigste historiske Skikkelse, hvad vi dristig tør hævde, selvom den moderne radikale Historiker *Arup* har søgt at kaste Skarn paa ham. *Absalon* var fremfor alle andre Sjælen i den sejrige Afværgelse af de hedenske Venders Angreb, og han stod ogsaa utrættelig paa Vagt mod alle Forsøg paa at lægge Danmarks Folk og Kirke ind under Tyskland. 1189 gennemførte han en ensartet dansk Kirkeforfatning, der naturligvis medomfattede Sønderjylland. Det var en yderligere Styrkelse af Dankirkens Stilling mod Syd.

Da *Valdemar Sejr* fo'r paa Korstog til Estland, sendte Pavens ham et helligt Korsbanner, der fra nu af blev Danmarks Rigsbanner, *Dannebrog*. Del blodviedes i *Valdemarslaget* paa St. Vitus' Dag, 15. Juni 1219, Aarsdagen for *Valdemar* den Stores Sejr over de hedenske Vender 1169. Denne *Valdemarsdag* er, som nævnt, ved sønderjysk Initiativ bleven Nationalfestdag. Pavens Gave var et Johanniterflag, det Samlings-tegn, hvorunder man ogsaa i Sydlandene kæmpede for Kristendommen mod dens Fjender. I Folkelegenden er det fra Pavens sendte hellige Flag blevet himmelsendt; intet andet europæisk Rigsbanner har en saa smuk Ophavslegende, ligesom intet af de Rigsbannere, der endnu bruges, har et saa gammelt, folkeligt Navn. (Det franske Kongebanner, kaldet *Ori-flamme*, blev jo afskaffet ved den franske Revolution og tæller ikke længere med). Sønderjylland har sin egen *Dannebrog*slegende; det hedder sig, at Kong *Valdemar* knyttede Rigsfanens Navn til en ældgammel Stensætning ved *Genner*, de saakaldte *Dannebrogsskibe*. Igen viser det sig, at Sønderjylland er den Landsdel, der har den mest levende nationale Sans.

I det sønderjyske Kloster *Ryd* i Angel virkede omkring Midten af 13. Aarhundrede en *unavngiven Munk*, som har skrevet en af Danmarks vigtigste Middelalderkrøniker, »*Rydaarbogen*«.

Han er den mest dansksindede af alle vore gamle Aarbogsfatttere, — ja, saa fanatisk, at hans Ytringer i vore Tider ofte knap nok tør citeres. Om Holstenergeverne siger han bl. a., at de »altid pønser paa ondt mod Danmark«. Det er en smuk Illustration til Paastanden om Slesvigernes ældgamle Slesvig-Holsteinisme og Danskfjendskab!

Under de sønderjyske Hertugets lange Stridigheder med Danmarks Konger viser *de sønderjyske Bisper*, siger A. D. Jørgensen, deres Loyalitet ved uanlægtet at give Møde paa danske Kirkeforsamlinger.

Ved Kong *Erik af Pommerns* aldanske Folkeafstemning om Sønderjyllands Stilling 1421, — Europas første nationale Folke-

afstemning, — mødte *Bisperne af Ribe og Slesvig* med deres Kapitler og Abbederne af *Løgum* og *Ryd Klostre* for at vidne, at Sønderjylland er dansk Land efter Statstilhør, Retsskik og Folkesprog; — det er vort gamle ægte folkelige »for evig udelt«, der burde staa ristet med Guldbogstaver i vor Saga. Slesvigbispens *Johan Skondelef* stod ogsaa tappert paa Kongens Parti under Striden med Holstenerne og var Genstand for Overfald og Mishandling fra deres Side. Efter hans Død 1421 fulgte der ikke flere dansksindede Mænd paa Slesvig Bispestol; det var Indledningen til den fuldstændige Fortyskning af Sydslesvig ved den lutherske Kirkeændring.

(Sidste Del af Artiklen følger næste Uge).

GEORGINER

*Havens sidste Soldater
har faaet den værste Vagt.
Men undskyld, se om de derfor
har valgt sig en passende Dragt!*

*I skingrende Rødt og Lila
og Gull, saa man næsten faar ondt,
staar de og fjanter i Regnen,
forsorne til sidste Sekund.*

*Angina og vaade Fødder
og Halsbrynde blæser de paa.
Forargelsen ler de i Synet
— oh, Ungdom, som aldrig blir graa!*

-sen.

Rom og Verden

I den forløbne Uge er Gitteret ved Sct. Anna-Kirken (Vatikanets Sognekirke) blevet dækket med Metalplader, saaledes at man ikke længere — som hidindtil — kan se ind i Pavestaten. Endvidere lukkes Portene nu Kl. 20 og Vatikanstatens Indbyggere kan kun passere, naar de er i Besiddelse af særlige Identitetskort. Efter Kl. 23,30 kan man fra nu af hverken betræde eller forlade det pavelige Statsomraade. — Den 1. Oktober aabnedes den hellige romerske Kirkes Højesteret, Rota Romana, sin nye Samling. Efter en højtidelig Gudstjeneste med Veni Creator i det Paulinske Kapel, begav Dommerkollegiet sig til Vatikanets mindre Tronsal, hvor den hellige Fader modtog Kollegiet, hvorefter Rota'ens Dekan aflagde Beretning om det forløbne Aars Kendelser. Til Slut holdt den hellige Fader en Tale, hvori han mindede Domstolen om det store Ansvar og opfordrede de tilstedeværende til Bøn om Genoprettelse af fredelige Tilstande i Verden.

*

I St. Moritz (Kanton Wallis) har man under højtidelige Former fejret Mindet om den thebæiske Legion og dens Anfører, Mauritius' glørværdige Martyrdød i det tredie Aarhundrede. 10.000 Mennesker var strømmet sammen fra alle Kanter af Schweiz og ca. 4000 deltog i Processionen, der aabnede Valfarten. Den højtidelige Gudstjeneste holdtes i det fri, og den bekendte Biskop Besson, der forvalter Bispedømmet Fribourg-Lausanne-Geneve, holdt Festprædikenen og mindede heri om den Tro, der havde besjælet den thebæiske Legion, som her paa dette Sted Mand for Mand havde beseglet deres Troskab overfor Kristus, Verdens sande Herre, med Martyrdøden.

ISLANDIA CATHOLICA

4 Den katolske Skole og Præsteboligen i Reykjavik

Den 24. Juni 1000 blev Tertullians Ord: »I Gaar fandtes vi ikke, og i Dag myldrer vi i jeres Byer og Paladser« alter levende paa Islændingenes Sagaa. Altinget besluttede at anlage den katolske Tro. Et Døgn forinden havde Island været et bedensk Land. Uden nogen iøjnefaldende Forberedelse skele den store Forandring Ganske vist var de første kristne Kolonister kommet til Øen allerede omkring 874, og Missionærer havde prøvet at forkynde den kristne Tro fra omkring

4 Den katolske Kaladral i Reykjavik (indviet i Juli 1923 af Kardinal van Rossum)

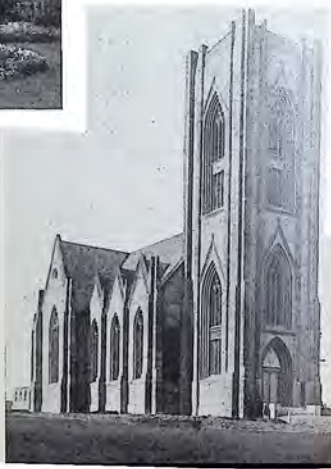
← Hørdgærtal

Y Interior fra Kirken i Reykjavik - Krist-Konge Sstatuen er skænket af Pave Pius XI

881 Men de irske Munke søgte som Regel ensomme Steder, hvor de i Fred kunde dyrke Gud. Sydland var deres Virkefelt; der findes endnu i vore Dage irske Indskrifter og forskellige kristne Tegn indridset i Sten: saasom Fisken, Kristi Monogram og Korset. Dog maa deres Færd have gjort Indtryk paa Islændingene.

Guds Naade søgte altid at støtte sig til de naturlige Forudsætninger Allingels Hellighed og Islændingenes Trofasthed mod den Mand, som de havde sat til Voldgiftsdommer i Sagen dem og de Kristne imellem, var det Fundament, hvorpaa Kristendommen

Lidt om Kirken
paa Sagaaen

Tekst: A. S.

Fotos: Sig. Gudmundsson, Reykjavik

4 Typisk Naturlillede fra Island: Den berømte Klippevæg i Alfhöfn-Slugten

kunde faa Indpas hos dette haardføre Folk.

Saa begynde den Tid, der kende-egnes som Islands Størhedstid. Der bygges op og samles. Den første Krumstav førtes paa Skátholt (i Sydlandet), hvor Islands mest betydelige Biskop Gissur (1082—1118) levede, virkede og døde. Snart skulde det vise sig, at det andet Bispedømde vilde være af stor Værdi, og det oprettedes 1106 i Hölar. Et Glimt af Kirke- og Verdenshistorien lyser op, naar vi hører, at de til at begynde med stod under Hamborg-Bremen, derpaa fra 1104 til 1154 under Lund, og siden under Trondheim. Biskopperne var gennemgaaende sandelig højtstaende, ivrige til Dels meget lærde Mænd. Rom modsøgte ikke, da Islændingene begynde at gøre Hölar's første Biskop Jón Gudmundsson (1108—21) og den sjette Biskop Thórlakur Thórhallson (1178—93) som Helgenere. Helgen-

4 Set Josefsstrensens Hospital i Hvalfjörður

← Det ny og det gamle Set Josefs Hospital i Reykjavik

Naturfænomen, Jökler, den ildsprudende Hekla, den majestætliske Geysir, Vindenes Hvirvel, Stormens Raser, Helgenes Bragt, den lange Nals mærke Majestæt, Snedningens kvænlige Favnlag, Snegles og Taagens voadte Svøb har faaet Indpas i disse Menneskers Sjæl og frembragt en Litteratur, vi forgæves søger Mage til i Guds dejlige Verden.

Den rige Sagalitteratur, som Øen har fostret, blev samlet af især Snorri Sturluson (1178—1241). Religions Digting staa Side om Side med denne Aandens kostbare Frugt. Over 50 Digte til Ære for Jomfru Maria og 26 Legender eksisterer endnu. — Desværre har

kaaringsprocessen for den femte Biskop Gudmundur Arason (1202—37) blev sandslet ved Reformationen.

Kirkelivet stod i rigeste Flor. Omkring Aar 1200 lattes der i Bispedømmet Skátholt 220 Kirker og op over 220 Præster. Skönt Øen var tyndt befolket, var der en Række Klosterkald Benediktinerne og Augustinerne havde

de adskillige Klostre, ligeledes Benediktinerinderne Munken Eysteinn Asgrimsson fra Klostret i Thykkibær (14 Aarhundrede) har skænket os det kendte Digt »Lilja«.

Det er som om den alsides Religion og Afksaerhed fra Omvergenheden skulde fremme Islændingenes sjælelige Liv og Virke. De vældige

4 Kapellan i Gylfingurhólmur

← Franciskanerindernes Hospital i Gylfingurhólmur

Reformationen sat en Stopper for »Nudet mellem alle Folkets Evner, det lykkelige Sammenspil, da Sjælesans og Stofflyde, Virkelighedsiafgjælgelse og Anelse mødes for at skabe det store Virke«. (Aksel Olrik: De nordiske Folk i Verdens Kultur, 3. Bd.).

Islændingene kendte længe før den europæiske Videnskab var naaet til dette Kærnepunkt, den store Grundsætning for Nytidens Historieskrivning: at de samtidige Efterretninger om en Begivenhed staar uendelig langt over senere Tidens Opfattelse. Den historiekyndige Mand nøjes ikke med Beretningen, som den alment fortælles, naar der i Gildeslaget 'skæmtes med Sagaer', han udfritter hver af de gamle, der stod Begivenhederne nær, undersøger fra hvem han atter har sin Viden, maaske fra en historiekyndig Gubbe i hans Ungdom; eller man gaar til de samtidige Skjaldekvad, digtede for de optrædende Personer, og foresagte i Paahør af mange, der selv har været Øjenvidner.

Med Vaabenmagt havde den lærde og stridbare Biskop Jón Arason af Hólar forsøgt at forsvare Fædrenes Arv mod Indførelsen af Reformationen. Imidlertid blev han taget til Fange, dømt som Oprører og Fjende af »Guds rene Ord« og døde Martyrdøden i November 1550. Klostre jævnedes med Jorden, og den katolske Tro udryddedes med Rub og Stub paa den gamle Sagaa.

Dog skulde Solen atter gaa op efter en aarhundredlang Søvn. Først i 1874 blev den Religionsfrihed, som Danmark havde haft siden 1849, udvidet til ogsaa at omfatte Island, men allerede i 1859 gik en luerød Solstraale hen over Sagaen i Atlanterhavet, da en katolsk Præst Baudoin fra Bispedømmet Reims bosatte sig i Reykjavik. Efter 16 Aars Forløb drog han atter sydpaa, da hans Helbred svigtede. 1895 genoptoges den katolske Mission, og i Julen 1897 indviedes en lille Kirke i Reykjavik. Fra November 1903 overtog Missionspræsterne af Marias Selskab Sjælesorgen paa Øen, og i 1923 blev Island et Apostolisk Præfektur, i 1929 ophøjet til Apostolisk Vikariat. 25. Juli 1929 konsekreerede Kardinal van Rossum den første apostoliske Vikar Msgr. Meulenbergh, den tidligere Sognepræst i Reykjavik, til Biskop, efter to Dage i Forvejen at have indviet den

nye Domkirke, der er indviet til Kristus Konge.

»Dens mægtige Taarn knejser højt over hele Byen. Det er den skønneste og største Kirke, som nogensinde er blevet rejst paa Island. Den er opført af

Jernbeton i gotisk Stil i Lavaens mørke Farvetone, saa at Bygningen passer godt til Islands Natur. I Jernbetonet sidder smaa Dele af Dobbeltspat, som i Sol- eller Maaneskin funkler som Stjerner.«

Straalende Spejdersucces

2. Absalon's Udstilling

Den, der Aar efter Aar har fulgt 2. Absalon Trop og Flok, møder op med store Forventninger, naar Troppen kalder til Fest. Saaledes præpareret besøgte jeg Troppens Spejderbasar og -Udstilling i St. Knuds Skole. Allerede ved Indgangen anede man, at der var »Fest i Gaden«. Lystigt blafrede en hel Skov af Flag, og et Par mægtige Totempæle med sæere og mange Ansigter vogtede Indgangen.

Den højtidelige Modtagelse af *Hs. Excellence Biskoppen* forløb stilfuldt. Ulve og Spejdere sang fra Scenen en Prolog, og saa stod Tropsføreren paa Talerstolen, bød velkommen, takkede Biskoppen for hans varme Anbefaling, takkede St. Knuds Skole, Troppens Venner og Spejdernes Foreldre. Biskoppen henvendte sig derefter til Spejderne, udtalte sin levende Interesse og sit Ønske om at støtte dem i deres Arbejde for den Sag, de kæmper for, en Sag, der ogsaa er hans og hele Kirkens. — En rask Spejderdreng, *Søren Wissum*, sprang op paa Talerstolen og fortalte, at Spejderne var vant til at lyde en Fløjte, og at han vilde gerne paa Troppens Vegne forære Biskoppen en saadan Fløjte, saa behøvede Biskoppen bare at bruge den, og alle katolske Spejdere og Ulve vil straks være parat. Under stor Jubel sprang Søren frejdigt hen til Biskoppen, hængte et Spejdertørklæde om Halsen paa *Hs. Excellence*, og med Fløjten hængende i Tørklædet rejste Biskoppen sig for at prøve den magiske Fløjte. Jo, den virkede, og det vil den blive ved med.

Selve Udstillingen vidnede om en kæmpemæssig Flid. Store Dekorationer alle Vegne. Intet var sparet og Troppen fortjener Ros for, at den vovede at ofre noget for at skabe festlige og værdige Rammer om sin Udstilling. Den, der i disse Tider har et saadant Mod, skaber Respekt om sig, og jeg tror ogsaa, det vil vise sig at være klogt rent økonomisk, det har Troppen ærligt fortjent. Det var da ogsaa den Opfattelse, Korpsets prominente Udsendinge havde. Korpset lod sig repræsentere med Distriktschef *Mogens Cold* og Korpsets Roverleder *Magnus Bendsen*. — Mange

flittige Ulve- og Spejderhænder havde ydet en Indsats, der sandelig var imponerende. — Drengesinteresser af mange Slags var anskueliggjorte. Ligeledes de mange Spejder- og Ulveprøver og Duelighedstegn. Flid og Nøjagtighed kappedes med Opfindsomhed.

Mange dejlige og nyttige Ting lokkede Pengene frem paa en behagelig Maade. Særlig maa nævnes den gode Idé med at male sit Navn paa en Mursten, der senere skal bruges til Pejls til den Hytte, der forhaabentlig snart skal indvies. Det bliver en virkelig original Pejls, som jeg glæder mig til at se. — Første Klasses Restaurant med prima Betjening og billige Priser og helt uden Rationeringskort. Konkurrence umulig. Vekslende Underholdning af Spejdere og velvillig Assistance.

Søndag Aften formede sig meget smukt. Lejrbaal, Spejdersang og Fællessang. Redaktør *Kiærulff* talte smukt og varmt om Danmark, om Spejdernes danske Sindelag og om Kongen. Den meget smukke Hyldest til Konge og Fædreland sluttede med Bønnen for Kongen. Tæppet gik til Side, og et stort Billede af Kongen stod paa Scenen. Forsamlingen sang staaende Kongesangen. Derefter sang Herrekoret *Askus* under stormende Bifald. Aftenen sluttede med »I Danmark er jeg født —« og »Kongernes Konge«.

Mandag var Drengene fra de katolske Skoler indbudt. Drengene blev vist rundt under kyndig Vejledning, hvorefter de samledes i Restauranten. Her vistes Jamboré-filmen fra 1937 plus et Par ustyrligt morsomme Films. Præmieuddeling til de fem heldige Vindere af Gættekonkurrencen, og saa en Overraskelse. En glad Giver forærede samtlige 80 Drengene Sodavand og Wienerbrød. Dette at give Eleverne fra vore Skoler denne gode Oplevelse fortjener Anerkendelse, en god Idé, der fortjent blev en dundrende Succes. Jeg haaber og tror, at alle 80 Drengene snart maa findes i de katolske Spejdertruppe og Ulveflokkene. — Mandagen sluttede med Lodtrækning og Auktion. Med den store Tilstrømning, Udstillingen har haft, gætter

jeg paa et godt økonomisk Resultat, det har 2. Absalon Trop og Flok ærligt fortjent og ikke mindst dens initiativrige og tilsyneladende uopslidelige Tropsfører *Henning Valeur Fausbøll*, der endnu engang har vist, hvilket fænomenalt Organisationstalent han er.

Jeg begyndte med at tale om Blaserthed. Det blaserte gik meget hurtigt af mig. Paa trods af vanskelige Tider har 2. Absalon Trop gjort et Stykke Arbejde, faaet en straalende Succes og forhaabentlig ogsaa Midlerne til »*Egen Grund med eget Hus*«. C. 34.

havde forvandlet Cluniacenser-Klosteret til et Bursfelde-Kloster uden at forespørge i Rom og derfor ikke følte sig helt rolig. Det var klart, at Rom ikke gjorde nogen Vanskeligheder og anerkendte det skete. Voer eller »Oratorium«, som den latiniserede Form hedder, blev derfor d. 12. Maj 1486 formelt optaget i Bursfelde-Congregationen.

Et Pragtværk om Skovkloster

Omtalt af Pater P. D. Steidl

Næstved St. Peders Kloster (Skovkloster) af Hans Jørgen Helms (Forlagt af Herlufsholms Skole — I Kommission hos P. Haase og Søns Forlag — 678 Sider in Quart. Mange Illustrationer. Pris 15 Kr.).

For kort Tid siden udkom der en Bog om et andet Kloster, der nu tjener et ikke-klosterligt Formaal. I den blev Middelalderens Historie fortalt fuldt sandfærdigt, men ganske kortfattet, skønt Kilderne havde tilladt en mere grundig Behandling. Hvor velgørende derfor nu at faa Helms Bog om Skovklosteret i Hænde. Det er et Pragtværk, der ikke blot bør ejes af Skolens gamle Elever; men af alle, der har Interesse for middelalderlig Historie og ogsaa for vore moderne Klostre her i Landet.

Bogen er Resultat af meget langvarige og grundige Studier. Allerede medens Anmelderen var stationeret i Næstved (1922—1930) hørte han Tale om dette Værk. Forfatteren oplevede ikke den Glæde at se sin Bog trykt. Vel var Arbejdet færdigt, og første Korrektur læst til Side 139, men Resten af første Korrektur og hele anden besørgedes efter Forfatterens Død af hans Broder.

Bogens Format, Papir, Illustrationer og Trykning er yderst tiltalende. Selve Arbejdet blev udført med uhyre Flid, og der kan næppe paavises en eneste direkte historisk Fejl hos Forfatteren; dette gælder selv i Detaillerne, f. Eks. angaaende Tjenestepersonalet.

Men Anmelderen savner en Henvisning til Bursfelde Breviarium, der i den danske Benediktinerhistorie har spillet en ikke ringe Rolle. Vi ser det bedst af Voer Klosters Historie. Allerede ved sit første Besøg her i Landet havde Jo-

hannes af Cismar sammen med sin Kollega henvendt sig til Aarhus Bispen og bedt ham om hans Hjælp. Jens Iverssøn Lange ikke blot lovede Hjælpen, men indbød ham ogsaa til sit Stift. Den Gang vilde Broder Johannes dog ikke efterkomme denne Opfordring, fordi han havde tabt Modet og ikke fandt Tidspunktet belejligt.

Men da Indbydelsen i 1461 fornyedes, kom Johannes til Aarhus. Da han sammen med Biskoppen havde aflagt et Besøg i Voer Kloster, jublede han: »Dette Sted kan med Lethed reformeres.« Han tog heller ikke fejl. Klosteret var tre Gange brændt ned til Grunden, og derfor maatte Munkene føre et meget fattigt Liv. Overholdelsen af en streng Observans voldte ingen Vanskeligheder her. Det hele var nærmest et liturgisk Spørgsmaal. Thi ved Ildebrandene var alle eller dog de fleste liturgiske Bøger, Breviarer og Messebøger brændt. Det var ikke saa let at anskaffe nye, og Afskrivningen tog alt for megen Tid. Som en Engel fra Himlen kom derfor Johannes til Voer, da han tilbød dem at skaffe Breviarer og Messebøger fra sin egen Congregation. Tilbudet blev modtaget med Glæde, og ogsaa Bursfelde-Reglen, som de fra nu af levede efter. Det skete i en Haandevending 1461. Fra 12. Maj 1486 kender vi et Brev fra Innocens d. Ottende til Voer Kloster. Naar man læser det, kommer man til den Overbevisning, at de i Jylland, i det mindste i Voer, ikke blev gamle, eller at man der havde en meget svag Hukommelse. Thi Abbeden havde skrevet til Paven, at Voer Kloster i saa lang Tid havde levet efter Bursfelde-Reglen, at ingen kunde huske, hvornaar det var sket. Sagen var den, at man i 1461

Naar Skovkloster har antaget Bursfelde-Observansen, har det derved ogsaa overtaget Bursfelde-Reglen og Breviarene. Naar Forfatteren skriver et helt Kapitel om Munkenes Dagstider, burde han ogsaa have henvist til Bursfelde-Breviarium, hvorefter der findes et Eksemplar paa det kongelige Bibliotek.

Endvidere havde det ogsaa været at ønske, at Forfatteren havde givet os et Indblik i Bursfelde-Reglen.

Side 237 og 324 skriver Forfatteren, at nogle af Skovklostrets Munke havde henvendt sig til Paven og bedt om Indførelsen af en strengere Observans. Anmelderen forstaar blot ikke, hvorfor Forfatteren ikke navngiver disse Munke, da vi dog i det mindste kender tre af dem.

Side 326 kunde det ogsaa være meddelt, hvornaar Odense blev optaget i Bursfelde-Congregationen.

Det havde heller ikke været af Vejen, naar Forfatteren mere udførligt havde henvist til Observansens Vanskeligheder. Thi Konger og Biskopper ivrede for Reformen, men var ogsaa ofte Reformens værste Modstandere, naar den krydsede deres Interesser. Et Eksempel herpaa er Gudum Kloster i Ribe Stift. Benediktinernonnerne vilde gerne overholde Reglen og føre et observant Liv. Men det var Ribe-Bispen Henrik Stangeberg, der greb forstyrrende ind i Observansen, da han ofte med stort Følge, baade Ryttere og Tjenerskab, gæstede Klosteret. Derfor kunde der ikke være Tale om nogen Klausur, og det meste af Dagen gik jo med at passe disse Mennesker. Naar de henvendte sig til Biskoppen, fik de kun det Svar: »Søstrenes Gods er Kirkens Gods og derfor ogsaa Biskoppens Gods«, en Grundsætning, vi ofte hører i Middelalderen. Kun

Stutes Side 669

Liturgisk Kalender

- Okt.:
20. S. *) 23. Søndag e. Pinse (751); 2. Sæt Bønner: St. Johannes af Kenty (1115), 3. Sæt Bønner: For Troens Udbredelse**), 4. Om Fred.
21. M. † St. Hilarion ([53]); 2. St. Ursula og Lidelsesfæller ([65]), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om Fred.
22. Ti. † Feria (Hverdag) (751), uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation (525).
23. O. † Feria (Hverdag), Messe som Tirsdag; 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
24. T. St. Raphael, Ærkeengel (1118); 2. Om Fred.
25. F. † St. Chrysanthus og St. Daria (1121); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
26. L. Vigilie til Apostlene St. Simon og St. Judas (1122); 2. St. Evaristus ([5]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred.
27. S. VOR KONGES OG HERRES JESU KRISTI FEST (1130).

*) Søndag den 20. Okt., Missionssøndagen, afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for Troens Udbredelse.

**) Bøn for Troens Udbredelse: Kirkebøn. Gud, du, som vil, at alle Mennesker skal frelses og komme til Sandhedens Erkendelse, send, beder vi dig, Arbejdere til din Høst, og giv dem med al Troskab at forkynde dit Ord, for at det maa udbredes og forherliges og alle Folkeslag erkende dig, den ene sande Gud, og ham, som du

Sluttes Side 671

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Roskilde

Med dyb Beklagelse ser Menigheden Skt. Josef Søstrene forlade Byen. Grundet paa Tidernes Ugunst ser Søstrene sig ikke i Stand til at fortsætte deres velsignelsesrige Gerning i Skt. Josefs Hjem, hvor saa mange trætte og svagelige Søstre har fundet Hvile og er kommet til Kræfter efter Sygdom, i Løbet af de 18 Aar Rekonvalescenthjemmet har bestaaet.

Hvad Søstrene i en lang Række af disse Aar har gjort for Kirken ved deres mønsterværdige Omsorg for dens Altre og Sakristi, skylder Menigheden dem en varm Tak for. Deres selvforglemmende Deltagelse i Redningsarbejdet ved Kirkebranden skal ikke blive glemt, ej heller deres Offervilje og personlige Arbejdsindsats ved Istandsættelse af Kirkens Ejendele efter Branden.

Idet Søstrene nu drager bort, gør de det med en smuk Afskeds handling, der i høj Grad forøger Roskilde Menigheds Taknemlighedsgæld til dem: deres Ejendom her, Huset og den store idylliske Have, skænker de med Biskoppens Godkendelse til de katolske unge Kvinder, Foreningen K. U. K.

Lige siden Foreningen stiftedes (den bestaar nu paa femte Aar) har Skt. Josef Søstrene omfattet dens Virksomhed med største Interesse og Velvilje, hvad der har været en god moralsk Støtte for de unge. Søstrene har vist ægte Forstaaelse for Pavernes og Biskoppernes Syn paa Ungdommen som Kirkens Fremtidshaab, og de nedbeder Guds Velsignelse over det Hjem, de forlader, og som snart skal fyldes af glad og energisk Ungdom. Et af Hovedpunkterne paa K. U. K.s Program er netop at skabe et hyggeligt Hjem for unge Piger, og bedre Vilkaar for denne Gren af deres Virke end Huset paa Skt. Laurentivej kan næppe tænkes. For de unge Piger, der kommer til at bo der, saavel som for dem, der søger Hjemmet i deres Fritid, bliver der gode Opholdsstuer. Ogsaa K. U. P. og Solskinsbørnene vil faa Lokaler i det nye K. U. K.-Hus, som stadig skal bære sit Navn Skt. Josefs Hjem.

Erikke Rosenorn-Lehn.

BOGER

Kristin Lavransdatter

I Tilslutning til Anmeldelsen forleden nævner vi, at andet og tredje Bind af den danske Udgave af Sigrud Undsets Mesterværk nu er udkommet og bærer samme Præg af lempelig Fordanskning, saa det praktisk talt ikke drejer sig om en Oversættelse, men blot om Fordanskning af enkelte Udtryk, hvorved Norsken har fjernet sig fra os. Hele Værket i dets fem Bind vil foreligge færdigt inden Jul.

Fra „De Unges Forlag“

En af Nyhederne fra K. F. U. M. og K.s Forlag er en lille »Arbejdsbog« i Kristendom af Pastor Kai Jensen: »Livet i Gud«. I ganske korte Kapitler behandles en Del dogmatiske og moralske Emner (f. Eks. Daab og Genfødsel, Nadveren og det nye Menneske, Tro og Gerninger, Guds frygt og Hjertefred). Med Biblen ved Siden gennemgaaes kort og fyndigt Hovedpunkterne i Emnet, og hvert Kapitel slutter med en Række Spørgsmaal, hvis Besvarelse skal sikre Forstaaelsen af den givne Undervisning. Formen er meget heldig til Ungdomskredse og lign.

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfgade 34-38
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSON
AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Pastor Jensen er lidet modernistisk (dogmefri Kristendom kalder han en »rund Firkant«) og heller ikke ortodoks Lutheraner. Med en Formel som den, at »vi skal frelles af Tro, men dømmes efter Gerninger« er Vejen ikke spærret til Forstaaelse af katolsk Opfattelse. I Kapitlet om Nadveren nævner Forfatteren den katolske Opfattelse ved Siden af den lutherske og kalvinske, og selv om han afslaa at ville »forklare det uforklarlige«, fastholder han, at vi simpelthen maa tage Herrens egne Indstiftelsesord som de er.

Den største Forskel mellem vor Opfattelse af de kristne Realiteter og den her anførte ligger bag Ordene. Det er meget tit helt katolsk lydende Sætninger, men man aner, at Ordene ikke siger det samme for den protestantiske Kristne og for os — ganske særligt ikke, naar Talen er om Menneskevordelse, Forløsning og om Kirken.

Viktor Myrén: »Det forjættede Land« er en Fortsættelse af Forfatterens to tidligere Bind om »Vækkelsen« i Dalsland. Den begynder med Skildringen af en aandelig død Periode, hvor Bønderne kun drømmer om Udvandring til Amerika og at tjene store Penge. Siden gribes Egnen af en eksalteret Forventning om Verdens nærførestaaende Ende. Der er stærke Skikkelser i Bogen og megen Fortsættelse for disse primitive Sind uden fast aandelig Ledelse, men ofte af stor personlig og paa sin Vis heroisk Fromhed.

L. H.

»Ars sacra«

har sendt to Bøger:

»Liturgisches Messbuch mit Kommunionfeier für Kinder« og P. Beda Naegel: »In Gottes Hand. Meine Gedenktage«.

Det er to smaa smukke Bøger. Den førstnævnte særdeles velegnet, naar Børn — som de bør — skal lære at følge Messen med Ord, der ganske vist ikke nøjagtigt er Messens, men kommer saa nær op ad dem som muligt, naar for Børn velegnede og kortere Bønner skal bruges. Desuden er Bogen gennemillustreret.

Den anden er »Et Ord til hver Dag«, meget dybsindige Ord, opbyggelige og særdeles velegnet til at give Vækst i det kristelige Liv, naar man praktiserer dem paa sig selv.

V. S.

Smaaanmeldelser

Silber: »De andre Vaaben« (Fr. E. Pedersen) er skrevet af en Mand, der under Verdenskrigen var tysk Spion i England og opnaede Ansættelse i selve den engelske Censur. Især Skildringen af den Planmæssighed og Grundig-

hed, hvormed dette Departement arbejder, er af Interesse. Iøvrigt er det vist tvivlsomt, om der er Publikum for Krigsbøger netop nu.

Axel Haers: »Naar det dages« (Fr. E. Pedersen). Forfatternavnet siges at være et Pseudonym, der dækker en fynsk Overretssagfører, som tidligere har vist en pæn, beskeden litterær Evne. Romanen her er udpræget Feuilleton efter »Opskrift« med Dyden som Sejrherre, men dog ikke anderledes, end at der godt kunde have været en forførerisk Illustration paa Bindet. Al indre Sandsynlighed er bortvejret.

Sigurd Togeby: »Frimærkerne fortæller om Danmark« (Jespersen og Pio) er en ganske underholdende Ungdomsbog om alle de forskellige Frimærketyper, vi har haft siden det første, der kom i 1851. Den hyggelige Smaasnak om Mærkerne giver Anledning til at fortælle spredte Træk af dansk Historie — saaledes f. Eks. Reformationsmærkerne. Naturligvis er Oplysningerne rent traditionelle, altsaa i Reformationsens Tilfælde ingen Omvurdering af Tavsens »Bedrift«.

T. T.

Leif Kayser paa Torsdagskoncerten

Det var med meget store Forventninger, den københavnske Musikverden havde imødeset Opførelsen af Leif Kayser's 2. Symfoni ved Torsdagskoncerten forleden. Saa store Løfter havde han givet med sin første Symfoni, der i Foråret blev opført af Radioen, ogsaa med den svenske Kapelmester Tor Mann som Dirigent.

Maaske har disse Forventninger været for store — Leif Kayser er dog kun 21 Aar. Symfonien blev imidlertid modtaget med stor Begejstring af Publikum, og Leif Kayser blev kaldt frem under stormende Bifald. »Den kun nogle og tyveaarige Konservatorie-Elev godtgjorde paany sine usædvanlige, ja, forbløffende kompositoriske Evner«, skriver Politiken og fremhæver hans »retlinede, logiske og klare Udtryksform«, »en Toneglæde og en Musik-Betagelse, som endnu ikke har Maal, som den har Midler, som ikke samler sig til den afgørende Udvikling op til et Højdepunkt, som undervejs baade beriger, betager og bedaarer«. Om Førstesatsen skriver andre Blade: »Han taarner i fugeret Form en moderato cantabile op i Strygerne, der er lige ved at rage ind i de store Klassikeres høje Himmels (Nationaltidende). »Det, der gør Satsen saa god, og det, der fremfor alt røber Leif Kayser's Talent, er dens Opbygning, dens lange seje Stigning henimod Klimaks;

saa plastisk kan kun den arbejde, der er Symfoniker af Guds Naade.« (Soc.-Dem.). Ogsaa Finalen roses, selv om Kritiken paaviser dens Afhængighed af den gamle Kirkemusik og Carl Nielsen, mens de to Midtersatser er svagest. I det store og hele havde man ventet mere Personlighed.

Nu maa man ikke misforstaa denne Pressekritik — hvad der let kan ske for Ikke-Fagfolk, — ligesom naar en Lægmand dumper ind til en Doktordisputats paa Universitetet og hører de lærde Professorer i Timevis opremse Fejl ved Afhandlingen; derfor kan den godt være et saare værdifuldt Stykke Arbejde og dens Forfatter en udmærket Videnskabsmand. Ligesaa med Leif Kayser: den Kritiker, der var strengest imod ham, sagde samtidig, at blandt unge danske Komponister var der ingen, der blot naaede ham til Knæene; han skal blot give sig Stunder til at besinde sig paa sig selv, samle sig om sin egen Kærne.

Lad os derfor ønske vor unge Trosfælle til Lykke med det, han allerede har naaet, og lade vore Forhaabninger følge ham i hans videre Arbejde.

E. N.

Et Pragtværk om Skovkloster

fortsat fra Side 667

Rekursen til Rom kunde hjælpe her, og derfor skrev Gudum-Søstrene til Pius II og bad om en Reform af Klosteret og om Beskyttelse mod Biskoppen. Rom fandt Klagerne berettigede, og til Supplikkens Datum, d. 31. Juli 1459, tilføjedes kun det ene Ord: »Fiat«. Men Danmark laa »70 Dagsrejser fra Rom«, og Johannes af Cismar henvendte sig forgæves til Henrik Stangeberg. Han vilde ikke give Afkald paa sin Sommerrede, og afviste enhver Reformtanke. Han døde dog to Aar efter, og allerede i 1466 kunde Reformen gennemføres i Gudum.

Side 204 siger Forfatteren, at det var »et uholdbart Mellemstandpunkt«, Poul Helgesen indtog. Der til vil Anmelderen kun bemærke, at ogsaa andre, f. Eks. Contarini og Cusanus indtog et lignende Standpunkt.

Dette Pragtværk beviser, at det dog ikke er rigtigt, hvad en Opponent ved en Doktordisputats for 30 Aar siden sagde til Doktoranden, at Middelalderens Stof er alt for tørt.

P. D. Steidl.

»Troldmanden har sagt, at Jewan er død.«

»Det er sikkert fra Jewan, hvem skulde ellers skrive til Mekkaïl?«

»Giv os Brevet; vi vil opsøge Mekkaïl.«

»Jeg udleverer kun Brevet til ham selv,« sagde Postmesteren.

Fra Tid til anden naaede forskellige Rygter om Mekkaïl til Landsbyen. Snart hed det, at han boede ved Tulomafloden, snart ved Passfloden, og efter de sidste Rygter skulde han sammen med sine Renner være draget til Sverige.

Troldmanden opsøgte selv Postmesteren og bad om at faa udleveret Brevet. Han skulde nok sørge for, at det kom Mekkaïl i Hænde.

»Nej, jeg vil hellere selv opbevare det. Det er sikrere hos mig. Og naar Mekkaïl kommer tilbage, giver jeg ham Brevet.«

Postmesteren lagde Brevet ned i en Skuffe og tænkte saa ikke mere paa det. Hvis Mekkaïl atter kom tilbage, kom han jo nok i Tanker om det.

Ogsaa Mattesch kom hen paa Posthuset og forsøgte paa at faa udleveret Brevet.

»Giv mig Brevet, maaske er det fra min Broder Jewan.«

»Og hvis det nu ikke er fra Jewan?«

»Saa giver jeg dig det tilbage.«

»Mattesch, hvem har sendt dig herhen? — Er det Troldmanden?«

Mattesch rødmede. Det var virkelig Troldmanden, der havde sendt hende.

»Der er ingen, der har sendt mig,« løj hun.

»Hvis der kommer et Brev til dig, saa vil jeg naturligvis give dig det uden Betænkning.«

Mattesch maatte gaa med uforrettet Sag. Hun blev urolig og nervøs og tænkte ustandselig paa, at Jewan vilde komme hjem igen og fordre sin Faders Hjord tilbage.

Troldmanden var heller ikke rigtig glad for Situationen. Hvis Jewan levede og kom tilbage til Pullosersk, hvad skulde han saa gøre? Efter at have raadspurgt Seid havde han to Gange forsikret, at Jewan var død, og at han aldrig vilde vende tilbage til Pullosersk. — Hvordan skulde han saa retfærdiggøre sig? — *

I to lange Aar opholdt Mekkaïl sig fjernt fra Pullosersk. Han slog sig ned ved fjerne Søer og Floder baade i sit eget og i fremmede Lande. Det var en streng Tid baade for ham og hans Dyr, han havde

ikke mere nogen varm Hytte at bo i, men maatte nøjes med et Telt. Ofte blev han gennemsløjet af Nordenvinden og gennemblødt af Regnen, og Isslag dræbte hans Renner, ustandselig fulgte forsultne Rovdyr hans Spor. Aldrig turde han hverken ved Dag eller Nat slippe Geværet af Hænde. Hans Kone maatte ogsaa lære at bruge et Gevær, og naar hun arbejdede alene i Teltet, havde hun altid Geværet staaende ladt i Nærheden.

Mekkaïl frygtede, at Troldmanden skulde sende et eller andet slet Menneske ud for at finde hans Skjulested. Han vidste, at Troldmanden ikke havde glemt, hvorledes Seid var blevet afsløret som en ganske almindelig Sten, der nu laa

paa Bunden af Søen. Men Heldet forlod ikke Mekkaïl og hans Hjord; i Løbet af disse to Aar havde Dyrene formeret sig godt. Svanhvide havde født baade en Han og en Hun til.

Hverken Isslag eller de forsultne Rovdyr havde kunnet faa Bugt med Sandras og Jewans Renner.

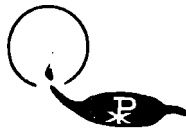
Kun sjældent naaede Efterretninger fra det fjerne Pullosersk frem til Mekkaïls Telt. Engang overnattede en Jæger, som ogsaa selv var Laplænder, hos ham, han fortalte, at Englænderne havde besat Jernbanestrækningen, Egnene omkring Pullsøen og nogle Kyststrækninger, de havde berøvet Lapperne mange gode Fiskepladser.

En anden Gang fortalte en omstrejfende Købmand, at Russerne havde jaget Englænderne bort, og alle Russerne havde haft røde Stjerner syet paa deres Huer.

»Har du selv set dem?« spurgte Mekkaïl interesseret.

»Jeg har ikke set dem, jeg har kun hørt derom.«

Fortsættes

Danmarks katolske Sygeplejerske-Forbund

Torsdag den 10. Oktober samledes Sygeplejerskerne paa St. Josefs Hospital, ca. 70 i Tallet, deriblandt Forstænderinde *Mère Génovefa* og flere St. Josefsøstre samt Forstænderinde, Søster *Maria Birgitta* og Forbundets Sekretær, Søster *Sunniva O. S. B.* Formanden takkede St. Josefsøstrene for den Forstaaelse og Interesse, Sygeplejerske-Forbundet havde mødt hos dem, og rettede derefter en Tak til de andre Ordensøstre med Hospitalsuddannelse, fordi de beredvilligt og gæstfrit vil huse og støtte de katolske Sygeplejerskers Sammenlutning. Ved denne Tilknnytning til Søstrene vilde Sygeplejerske-Forbundet blive i Stand til at faa den rette Støtte og aandelige Hjælp. Til Slut rettedes en Tak til *den katolske Lægeforening* for dens Interesse og Hjælp, og fordi eet af dens Medlemmer vilde tale til os ved vort første virkelige Møde.

Derefter holdt Dr. med. *Wansch* et meget interessant Foredrag om den eneste danske Læge og Videnskabsmand, *Niels Steensen*, der endte som Biskop. Vi hørte om hans Arbejde og hans Resultater som Forsker; mange af dem lød saa selvfølgelig for moderne Sygeplejersker, men de opnaaedes dengang kun ved stor Energi, Dygtighed og Grundighed. Vi fulgte

ham til Italien, hørte om hans vaagnende Interesse for Katolicismen og hørte, at denne Interesse bl. a. opstod, da han saa, at mange katolske Kristne levede et saa smukt Liv, som han ikke kendte Magen til. Dette gav ham Lyst til at lære mere om Kirken! Senere berørte Doktoren Stenos asketiske Liv, hans Iver som Præst og Sjælehyrde: hvorledes han som Biskop var streng mod sig selv og helt opfyldt af Gud, men bevarede sit sunde, gode Humør og sin Forskertrang, — filsidst om hans Dødsleje, hvor hans sidste Ord var rettet til Frelseren.

Efter Foredraget fortalte Sygeplejerske-Forbundets Kasserer, *Ellen Møller*, Rigshospitalet, morsomme Oplevelser fra Hospitals-tjenesten. Det var selvsagt mest de nyankomne Elevers forskellige Misforstaaelser og Nidkærhed, der maatte holde for! Derefter var der Samtale, og Aftenen sluttede med en kort Andagt ved Pater Rektor *Coenen S. J.*, der talte om vor Stræben efter at leve som katolske Sygeplejersker; ikke alle har lige let derved: Træthed kan gøre os modløse, men vi skal huske, at Gud ser den gode Vilje og vil hjælpe os fremad, naar vi selv stræber derefter. Pateren talte tilsidst om Marias Moderværdighed og om, at vi skal søge at efterligne hende i Sind og Handling: hjælpe og tjene Mennesker.

Derefter sang vi *Credo*. Det var en god Aften for os. Vi tænkte paa vore fraværende Kolleger og Medlemmer, og vi haaber i nær Fremtid at blive i Stand til at sende dem

Dr. Wanschers Foredrag! Vi havde den Glæde at have Besøg fra Roskilde; men Jylland og Øerne kan jo ikke godt tage til København for en Aften! Vi fik forleden Hilsen fra Berlin, hvor to Medlemmer for Tiden arbejder. Vi vil altid være glade for Hilsner udefra! Paa Gensyn til Retræten den 29. ds. Man bedes melde sig i god Tid. Retræten gentages i November.

Emblemlampen, der ikke bliver den af Pastor *Messerschmidt* tegnet, som findes paa Medlemskortet og her i Bladet, er udført af Billedhugger og Tegner *Theilmann*, Ordrup. Tegningen blev forevist, og der var vist Enighed om, at den var baade smuk og stilfuld.

Første Emblemoverrækkelse finder Sted den 25. Marts 1941.

Katolsk Pædagogaften

Fredag d. 4. Oktober samledes i Højskolens Lokaler efter Indbydelse af nogle Kolleger en Kreds af Pædagoger, Ordensfolk og Lægefolk, fra København og Omegn til Drøftelse af Mulighederne for Oprettelse af et katolsk Lærer- og Lærerindeforbund. Aftenens Resultat var det bedst mulige, idet »Katolsk Lærer- og Lærerindeforbund« blev en Realitet, og det overvejende Antal af de tilstedeværende (ca. 50) indmeldte sig i Forbundet.

Mødet lededes af Pater *Wevers*, der ogsaa som den første gjorde Rede for, hvilket Behov, der faktisk er — og længe har været — for en saadan Forening. Pateren beskrev, hvorledes Idealerne for den enkelte Lærer kan blegne, og dette gælder lige fra Universitetslæreren til Børnehavelæreren. Men Læreren maa aldrig miste Begejstringen — skulde dette alligevel ske, vil Sainværet med Kolleger og Følelsen af fælles Maal kunne give ham fornyede Kræfter. En særlig Form for dette Samvær er de saakaldte »Gruppemøder«, der er Pater *Wevers* Kælebarn, og hvis Værdi han har lært at kende i hollandske Lærersammenslutninger. Pater *Wevers* lovede senere at give nærmere Instruktion i Afholdelse af disse Gruppemøder.

Derefter talte fire Pædagoger om Foreningens Formaal, først stud. mag. *Hans Bang* om »Vor personlige Dygtiggørelse som katolske Pædagoger«. Hr. *Bang* fremhævede de rige Midler til vor personlige Dygtiggørelse, vi som Katoliker har i den hellige Messe og i Retræ-

tedage eller endnu bedre Eksercitier — blot har vi hidtil nøjedes med hver for sig at ty dertil. Her var netop en Opgave for et Lærerforbund. Man paatænkte da ogsaa at lade læse Fællesnesser samt afholde Eksercitier i Tilknytning til et eventuelt Aarsmøde (en Retrætedag afholdes allerede d. 24. November — se Ugebladet!) Hr. *Bang* endte sin Redegørelse med at citere Pius XI's Ord i hans Encyklika om Opdragelsen: »Vi er fuld af Fortrustning og af Taknemmelighed mod Guds Godhed, naar vi ser, hvorledes saa mange Lærere og Lærerinder sammen med de Ordensfolk, der udøver en Lærers Gerning, har sluttet sig sammen for at dyrke Gud og derved forædle deres Sind i Kongregationer og Foreninger, der saaledes som særdeles værdige og betydningsfulde Grupper af katolsk Aktion er ros-værdige og bør fremmes.«

Lærerinde, Frk. *K. Christensen* talte dernæst om, at Foreningen ogsaa vilde se det som sit Formaal at udvide Kendskabet til Kirkens Syn paa pædagogiske Spørgsmaal. Ofte rettes til den katolske Lærer fra den ikke-katolske Kollega Spørgsmaalet: »Hvad siger den katolske Kirke herom?« For at ruste os til Besvarelse af disse Spørgsmaal vilde Forbundet arbejde ved Foredrag, ved Anvisning paa katolsk Litteratur om pædagogiske Spørgsmaal samt ved Studiekredse.

Endvidere talte Lærerinde, Frk. *E. Holst* om de Opgaver, vi som danske Pædagoger stilles overfor. Frk. *Holst* fremhævede, at hun

kendte Tilfælde, hvor en katolsk Pædagog vilde have staaet sikrere over for Myndighederne, hvis han eller hun havde haft en Organisation i Ryggen. Og hvilken Opgave laa der ikke ogsaa for en saadan Organisation i at arbejde paa Revision af katolske Emner i vore Skolebøger!

Endelig talte Børnehaveleder, Frk. *R. Hoff* om at skabe Muligheder for et Samarbejde mellem alle Landets katolske Pædagoger. Frk. *Hoff* nævnte, at man vilde virke herfor ved Brevveksling mellem de enkelte og ved Læsekredse samt ved et aarligt Skolemøde. Tidspunktet for dette var senere paa Aftenen Genstand for Drøftelse — man enedes foreløbig om at udsætte det til Foraaret.

Pater *Wevers* sluttede med en Række Oplysninger om Planerne for den kommende Vinters Arbejde. Der vil saaledes blive 4 à 5 Mødeaftener med Foredrag, f. Eks. om en katolsk Pædagog, forskellige katolske, pædagogiske Institutioner o. l. Forbundet har en foreløbig Ledelse, indtil man paa førstkomende Aarsmøde vælger en egentlig Bestyrelse, bestaaende af tre Medlemmer. Indmeldelse modtages og Oplysninger kan fremdeles indhentes skriftligt eller telefonisk hos Lærerinde, Frk. *K. Christensen*, Bjerregaards Sidevej 1, Valby, Telefon Valby 25, samt hos stud. mag. *Hans Bang*, Kronprinsensvej 17, København F., Telefon (sikrest 18--19) Godthaab 4194.

Liturgisk Kalender

fortsat fra Side 668

har sendt, Jesus Christus, din Søn, vor Herre, som lever og regerer ...

Stillebøn. Gud, du vor Beskytter, se ned til din Salvende, som gav sig selv til Frelse for alle, og lad fra Solens Opgang til dens Nedgang dit Navn være stort blandt Folkene, og lad der overalt blive ofret og frembaaret et rent Offer til dit Navn. Ved samme vor Herre...

Slutningsbøn. Vederkvægede ved vor Forløsnings Gave beder vi dig, Herre, at den sande Tro ved den evige Frelses Hjælp stedse maa vinde frem. Ved vor Herre...

Robinson, Andersen & Co. ^{A/S}

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Katolske Skoledrenge
Ferieophold paa Allerslev Kloster
Regnskab for 1940

Indtægt:

Tilovers fra 1939	20.51
Bidrag fra	
Fru S. B.	25.00
Familien G.	50.00
Direktør H. J.	50.00
Katholsk Ungdomsværn ...	100.00
Vincentsforeningen St. Ansgar Konf.	55.00
Vincentsforeningen St. Anna Konf.	55.00
Vincentsforeningen St. Josephs Konf.	55.00
Vincentsforeningen St. Maria Konf.	55.00

Ingeniør Aug. E. Plums Legat	500.00
Indbetalt for Skoleelever fra St. Knuds Skole	60.00
Indbetalt for Skoleelever fra Brønshøj	20.00
Renter i Banken	0.85
	Kr. 1046.36

Udgift:

Opstilling af Teltet	3.00
Tilsynet med Drengene ...	50.00
Allerslev Kloster for Drengenes Ophold	880.00
Assurancepræmie for Telt m. Inventar	4.95
Porto m. m.	2.91
Tilovers	105.50
	Kr. 1046.36

Status:

Tilovers fra 1940	105.50
-------------------------	--------

Beløbet benyttes til Istandsættelse af Teltet m. m.

11 Drengene var paa Allerslev Kloster og takkes de ærværdige Søstre for god Pleje og Omsorg for vore Skoleelever.

København, September 1940.

St. Ansgars Kirke

Fredag d. 25. Okt. Kl. 19½ Menighedsmøde i Salen Bredgade 67 A. Fællessang, Musik, Lysbilleder. Gratis Adgang. Salmebog og Sangbøger medbringes.

Sakramentskirken

Sønd. d. 20. Okt. Kl. 18 Andagt med Prædiken om »Den katolske Kirke og Reformationen«; Sakramental Velsignelse og Komplet. Dnsd. d. 23. Okt. Kl. 20 holder Birgittaforeningen Møde paa St. Josefs Hospital.

Rosenkranskirken

De kvindelige Mariakongregationer har Fællesskommunion Søndag den 20. Oktober i Messen Kl. 8.

Jesu Hjerter Kirke

Mand. 21. Okt. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation. Studiekredsmøde »Den rette Kristentro« Nr. 31. Torsd. 24. Okt. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation.

St. Andreas Kirke

Onsdag d. 23. Okt. Kl. 8: Mødreforening (Messe og Foredrag).

St. Antoni Kirke

Fred. 25. Okt. Kl. 20 Møde for Menighedens unge Ægtepar og Forlovede.

Trørød

Søndag d. 20. Okt. Kl. 9½ Gudstjeneste.

Retrætedagene i Valby

Sønd. 20. Okt. Bibeldag for Damer og Herrer ved Pastor H. Messerschmidt. Tirsd. 29. Okt. Retrætedag for Sygeplejersker ved Pater J. Coenen S. J.

Københavns K. U. K.

Lørdag d. 19. Oktober 1940 Kl. 20 pr. Kredsmøder efter Pater Lutz's Bog om Kristus og Kirken. Afsnit C (Side 78—97). De to Minutter. Underholdning og Sang. Lørdag d. 26. Okt. 1940 Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Lørdag d. 2. Nov. 1940 Aabent Hus Kl. 19,30—22,00.

R. I. P.

Vor kære Hustru, Mor og Mormor

Alma Torkelsen

født Hoffmann, døde fra os den 13. Oktober 1940 vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Paa Børnenes og egne Vegne:
Michal Torkelsen.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

VEJLE

C. V. Berg

Blikkenslagermester
 aut. Gas og Vandmester
 Langelinie 53, Telf. 131, 1637
 Leverandør til de katolske Institutioner

^A/_s Vejle Mælkekompagni

Fineste Mejeriprodukter
Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN
 Vissingsgade 8, Telefon 121, 205
 Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Træløst &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69
 Lev. til de kat. Institutioner

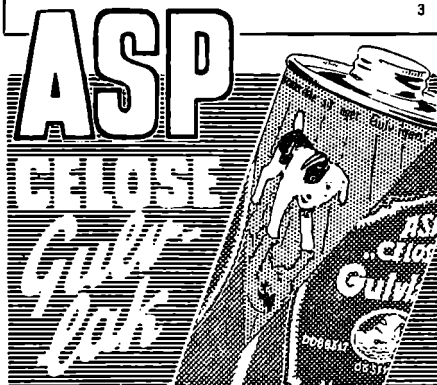
Det skal være den med Hunden!

Naar De har feriseret med ASP „CELOSE“ GULV.

LAK og beundrer de straalende blanke Gulve, saa glæd Dem over, at Glansen vil holde trods Fødders Slid. ASP „CELOSE“ GULVLAK holder længe!

Brug ASP „CELOSE“ GULVLAK til Kork-, Træ-, Linoleums- og Parketgulve. Det er Fernisering og Lakering paa een Gang.

„Dertil er jeg født –“

Det er ikke saa mærkeligt, at den nye Fest, »Krist Konges Fest«, som Pave Pius XI indførte, fik en saa begejstret Modtagelse. Verden over blev det en af Aarets største Fester. Ikke mindst Ungdommen forstod det mægtige og herlige, som denne Fest gav Udtryk for: Kristus som Verdens Konge.

»Dertil er jeg født og derfor kommet i Verden, at jeg skal give Sandheden Vidnesbyrd.« Saaledes taler Kristus, da han staar overfor Pontius Pilatus. Han ved, at denne Romer har Magt til at dømme ham; Jesus ved, at hans Liv staar paa Spil. Og dog taler han om Sandheden som det, der er Hovedsagen. »Hvad er Sandhed?« svarer Pilatus med et Skuldertræk. Nej, det er rigtigt. Sandhedsspørgsmaalet var ikke Romernes Sag. De var Soldater. Romermagten var den stærke Vilje, som underlagde sig det ene Land efter det andet. Tal ikke til en Soldat om Sandhed. Det synes ham altfor fjernt fra den haandgribelige Verden til at fængsle ham.

Da Kristus talte sit faste, men stilfærdige Ord om Sandheden, var det paa en Tid, da Sværdet regerede Verden.

Og dog har han Mod til at sige: »Dertil er jeg født og derfor kommet i Verden at jeg skal give Sandheden Vidnesbyrd.«

De kan tage Kristus til Fange, de kan pine og dræbe ham. Men hans Sandhed kan de ikke til-

intetgøre. De kan ikke hindre ham i at vidne om Sandheden. Sværdet kan ikke standse Sandhedens Sejrsgang over Jorden. Thi hvad formaar Sværdet overfor den aandelige Magt?

Skønt Kristus er Fange, og Pilatus hans Dommer, hvor er dog Kristi Holdning og Ord en Konges Holdning, en Konges Ord!

Og en endeløs Række af Martyrer følger Kristus ad denne Vej. Som deres Mester staar de ogsaa ranke foran Domstolen. Ogsaa de kan sige, at det er deres Kald at vidne om Sandheden. Og de vidner uden at vakle. Den Skrift, hvormed de skriver Sandheden, er deres eget røde Blods Skrift.

Til alle Tider maa der være Mænd og Kvinder, der adlede med Kristi Sandhed, sætter Sandheden over alt og er rede til at ofre alt for Sandheden.

Thi intet kan erstatte Sandheden.

Hvad er Livet uden Sandhed? Det samme som Livet uden Lys.

Jeg husker en Mand, som betroede mig, at han intet havde haft ud af Livet. Og dog; han var »kommet frem«. (Naar bare man »kommer frem«, saa er alt godt, ikke sandt? Det er denne Verdens Evangelium). Han havde tjent mange Penge. Han behøvede ikke længere at arbejde for Føden. Han var blevet selvstændig; kunde bo saa smukt,

han vilde; tillade sig alskens Fornøjelser. Men det var ramme Alvor, det følte jeg, da han betroede mig, at han intet havde faaet ud af Livet. »Intet? Det er nu saa stærkt et Ord. Noget har De dog faaet ud af det?« »Nej, intet.« Og han tilføjede: »Nu har jeg naaet den Alder, da jeg ikke kan begynde Livet forfra paany. De tabte Aar kan ikke gøres om igen.« Ganske vist fik jeg ikke nærmere at vide, hvorfor han intet havde faaet ud af Livet. Men jeg gætter vist ikke fejl, naar jeg antager, at han manglede det Lys over Livet, som hedder Sandheden.

Ulykkelige Verden, hvor vilde du dog være forandret, om Kristus virkelig blev din Konge. Om du dog, midt i din Elendighed og Dødsangst, kunde forstaa, at Livet er Nat, naar ikke Sandheden lyser over det. Og ingen anden end Kristus kan skænke os Sandheden og bevare den for os.

Tænk, om Nationerne kunde fejre Krist Konges Fest for Alvor, saa at Kristi Ord og Kristi Vilje skulde raade i Verden! Og Pius XI's Drøm »Kristi Fred i Kristi Rige« blev Virkelighed og kom til at gælde Verden!

Der er intet andet Fremtidsprogram, som duer. Enhver af os maa vise, at Kristus er vor Konge; da vil andre kunne faa Øjnene op for, at det lysner af Sandhed, hvor Kristus raader.

C. B.

Horisonten rundt

En interessant Diskussion

Vi vil senere vende tilbage til en meget interessant Diskussion, som forleden Aften blev holdt i »Kristelig Akademisk Forening«. Det var Overlæge, Dr. *Mogens Fenger*, som holdt Indledningsforedraget om Ægteskab og Skilsmisse set fra Lægens Synspunkt. Det interessante var den stærke Understregning af Ægteskabets Livsvarighed og Skilsmisssens kristne Betænkelighed, der kom til Orde fra baade Indlederens og flere Diskussionsdeltageres Side.

Overlæge Fenger udtalte ifølge Avisreferaterne, at Biblen ganske vist kræver Ægteskabets Livsvarighed, men at dette Krav ikke har kunnet overholdes. Den protestantiske Kirke tillader den uskyldige Skilsmissepart at gifte sig paany, og i Praksis overlades det til Præsterne selv, om de vil foretage kirkelig Vielse af fraskilte. Men denne Praksis, sagde Overlægen, har ofte været mig til dyb Forargelse. Den gentagne Vielse er et Onde, der breder sig og maa standses. Tiden opfordrer Folkekirken til at drage Grænserne skarpere.

Som nævnt vil vi vende udførligere tilbage til Sagen, men vi kan til dette Referat allerede nu knytte en enkelt Bemærkning. Saa vidt vi kan se, ligger Fejlen i en gammel Arv fra selve Luthers Lære, en ulyksalig Mistillid til Afholdenhedens Muligheder.

Vi er alle enige om, at Kristus gjorde Ægteskabet til en livsvarig Forbindelse. Vi finder næppe heller mange, der ikke indser, at i visse konkrete Tilfælde bliver et fortsat Samliv en Umulighed. Saa er Spørgsmaalet: kan Kirken forlange, at de saaledes adskilte Ægtefæller ikke indgaar ny Forbindelser? Den katolske Kirke er sikker paa, at Kristi Krav ikke er utopiske, uopfyldelige for Menneskenaturen, naar den bliver hjulpet af Guds Naade. Men

Lutherdommen har endnu saa meget i sig af Luthers »Dogme« om Kyskhedens Unaturalighed og Uigennemførlighed, at den viger tilbage for at forbyde de fraskilte at indgaa nyt Ægteskab. Tilbage af Kristi Fordring staar saa kun et Hensyn til enkelte Præsters ængstede Samvittigheder.

De skarpere Grænser, der kan afhjælpe det Onde, Overlægen paapegede, er sikkert til syvende og sidst kun de samme, som Kristus drog. Det vil sige et afgørende Skridt bort fra Luthers urigtige og grove Seksual-Psykologi.

Præstevielsen i St. Ansgar

Paa Søndag d. 27. ds. vies under Pontifikalmessen i St. Ansgar to unge Danskere til Præster. Det er Hr. *Thorbjørn Møller*, som er Ugebladets Læser særdels vel bekendt, og som efter sin Konversion afbrød en Karrière i Landets Udenrigstjeneste for at paabegynde de gejstlige Studier. I flere Aar har han arbejdet i Rosenkranssognet som Kateket og vil efter sin

Præstevielse faa Ansættelse i dette Sogn som anden Kapellan. Den anden er Hr. *Olaf Magnusen*, som har studeret hos Salesianerne og i en Aarrække arbejdet i disses Skoler i Italien. Biskop Suhr kaldte ham hjem til Danmark, hvor han i Brønshøj har været Pastor Benzon til Hjælp ved Børnenes Undervisning og nu bliver Kapellan hos Pastor Knud Ballin. Begge de nye Præster er saaledes velkendte og velanskrevne Skikkelser indenfor Hovedstadens Kato-licisme, og der stilles store Forventninger til deres fremtidige Gerning.

2. Absalon Trop og Flok

siger ved disse Linier hjertelig Tak for al den Hjælp og Støtte, vi fra saa mange Sider har mødt til vor nu vel overstaaede Basar og Udstilling.

Vi er kommet et godt Stykke nærmere vort Maal:

»Egen Grund med eget Hus«, og vi er taknemmelig for enhver Haandsrækning, der er givet os til Opnaaelse af dette Resultat.

H. Valeur Fausbøll.

Katolsk Radiogudstjeneste

fra Sakramentskirken

Alle Helgens Fest

Fredag d. 1. November Kl. 8 Morgen

Prædikant: Pastor *Thorbjørn Møller*.

Celebrant: Sognepræst *Cay Benzon*.

Ved Orglet: Kantor *B. Husson*.

Salmebog Nr. 59: Det Ord, som du har givet.

Prædiken.

Salmebog Nr. 248: O Jesus Krist, vor Frelser god.

Præfation.

Konsekration.

Adoro te devote (Korsang).

Pater Noster.

Salmebog Nr. 250: En mægtig Skare, talløs stor.

Bøn.

Salmebog Nr. 34: Lovsynger Gud, o Kristne.

PRÆSTEVIELSEN

En kort Vejledning

Disse Linier er tænkt som en Vejledning for dem, der overværer Præstevielserne i St. Ansgar paa Søndag d. 27. Oktober. Men desuden kan de give alle Læserne et Indtryk af de Tanker og Følelser, vi maa opfyldes af, naar en af Kirkens Sønner modtager Ordinationens Sakramente. For at lette Forstaaelsen inddeler vi den hellige Handling, der begynder efter Epistlen i Biskoppens Messe, i fire Dele.

I. Den forberedende Del

Præstevielserne indledes med, at en Præst (Ærkediakonen) forestiller Ordinanderne for Biskoppen, hvorefter denne spørger baade den præsenterende Præst og de tilstedeværende troende, om de vordende Præster nu ogsaa er værdige til den Ære at blive Præster.

Efter en mindre Pause henvender Biskoppen sig saa til de sidstnævnte selv og holder en Formaningstale, hvori han først forklarer, hvilke Pligter der paahviler en Præst, og dernæst at der for at opfylde disse Pligter kræves mange Aars Øvelse i kristen Retfærdighed og en hellig Livsvandel. Præster skal jo i Gerning være, hvad deres Navn udtrykker (Ordet Præst kommer af Presbyteros, som betyder Ældste), og eje baade Indsigtens og Retskaffenhedens fulde Modenhed. De skal være en Støtte for Biskoppen, ligesom de 70 Ældste blandt Israellitterne var det for Moses og de 72 Disciple, der af Herren fik Lov til at være Apostlenes Medhjælpere. De skal være en Pryd og Ære for Kirken. Men dette er kun muligt, hvis deres Liv udmærker sig ved virkelig Dyd. Derfor munder denne Formaningstale ud i en indtrængende Opfordring til Ordinanderne: »Forstaa eders ophøjede Embede. Efterlign, hvad I fuldbyrder.

I, som i den hellige Messe fornyer Korsfæstelsens Mysterium, skal selv ved et Offerliv korsfæste eders Legemes daarlige Væner og Begær. Ved Ordets Forkyndelse og eders eget Eksempel skal I opbygge Guds Hus og Familie, d. v. s. den hellige Kirke.«

II. Haandspaalæggelsen

Efter denne Tale kommer det store Øjeblik: *Haandspaalæggelsen*, som efterfølges af en højtidelig Præfation, der i de gamle liturgiske Bøger kaldes »*Konsekration*« eller Vielse. Men naturligvis skal Meddelelsen af Præstedømmets Sakramente forberedes ved Bøn. Derfor paa kaldes nu alle Guds Helgener i Himlen om deres Forbøn for

Ordinanderne. Herefter gaar saa disse frem til Altertrinene, og Biskoppen lægger begge sine Hænder paa hver enkelt Hoved uden foreløbig at sige noget. Det samme gør alle de tilstedeværende Præster. Naar dette er sket, bliver man Vidne til et gribende Syn. Biskoppen og Præsterne holder stadig deres højre Haand udstrakt, medens Biskoppen henvender sig til Præsterne og siger: »Kære Brødre, lad os bønfulde Gud Fader den Almægtige, at han over disse sine Tjenere, som han har udvalgt til Præstedømmet, vil nedsende Himlens mangfoldige Naadegaver, saa at de ved hans Hjælp maa opnaa, hvad de ved hans naadige Kaldelse nu paa tager sig.« Saa tiltaler Biskoppen Gud direkte: »Bønhør os, beder vi dig, Herre vor Gud, og udgyd over disse dine Tjenere den Helligaands Velsignelse og Præstedømmets Naade og Kraft, for at din Naades Rigdomsfylde bestandig maa ledsage dem, som vi fremstiller for din Fadergodheds Aasyn for at blive præsteviet.«

Nu er det højtidelige Øjeblik inde. Biskoppen istemmer en festlig Præfation. Først bringer han Gud en Tak for, at alle Ting, baade i Naturens og i Aandens Verden, udfolder sig og bevares ved hans Almagt. Han takker endvidere for den store Velgerning, Gud har vist Borgerne i sit Rige paa Jorden, ved at give Moses Hjælperen til Styrelse og Aaron Hjælperen til Ofertjeneste og Apostlene Medarbejdere til Evangeliets Forkyndelse.

Saa beder Biskoppen ydmygt den Allerhøjeste om at give ogsaa ham Medhjælperen i Præstembedet, idet han udtaler de Ord, som gør Haandspaalæggelsen til Ordinationens Sakramente: »Almægtige Fader, giv disse dine Tjenere Præstedømmets Værdighed. Forny Hellighedens Aand i deres Indre, for at de maa bevare den Embedsnaade, som du, o Gud, giver de os undergivne Præster, og for at de ved en mønsterværdig Livsførelse kan være en Rettesnor for de

Troendes Sæder. Giv dem at være vore kloge Medarbejdere i vort biskoppelige Embede. Lad dem udmærke sig ved alle Dyrer, saaledes at de engang kan aflægge et godt Regnskab for deres Embedsførelse og som Løn opnaa den evige Salighed.»

Til Tegn paa, at de ordinerede nu er Præster, korslægger Biskoppen *Stolaen*, Symbolet paa Herrens Aag, over deres Bryst og ifører dem den (endnu foldede) *Messehagel*, som betyder Kærlighedens Dyd. Paa ny henvender han sig saa til Gud og beder for de unge Præster om Naade til en hellig Livsvandel. Ved Betragtning af den hellige Skrift, navnlig af Pauli Breve til Titus og Timoteus, skal de erhverve sig en levende Tro, undervise andre i Troen og selv være et Eksempel paa et Liv efter denne ved at øve sig i Retfærdighed og Udholdenhed, Barmhjertighed og Styrke, for derved at bevare Præstedømmets Naadegave uskadt og paa Dommedag kunne rejse sig fra de døde med ren Samvittighed, prøvet Tro og opfyldt af den Helligaand.

III. Salvelsen og Overrækkelsen af de hellige Kar

Indtil nu blev den præstelige Fuldmagt meddelt (om vi saa maa sige) som en Helhed. Nu ligesom deles den, og dens Indhold illustreres i Enkeltheder ved to anskuelige Handlinger, der foregaar nu straks og siden efter Kommunionen.

Denne nye Del begynder med en *Salvelse af Hænderne*. Det er jo Hænderne, hvormed Præsten meddeler de fleste af Sakramenterne og lyser Velsignelsen. Den Olie, der bruges, er Naadens Symbol. Men al Naade kommer til os gennem den Helligaand. Derfor istemmer Biskoppen først Hymnen »Veni Creator Spiritus«, som Koret saa synger til Ende, medens Biskoppen salver de to Tommel- og Pegefingre. Samtidig siger han de tilsvarende Ord og tilføjer saa: »Maatte alt, hvad de velsigner, være velsignet; hvad de indvier,

være indviet og helliget i vor Herre Jesu Kristi Navn.« Derefter lukkes de salvede Hænder, og bindes sammen med et Baand.

Den næste Handling bestaar i, at Biskoppen *rækker en Messerkalk* med noget Vin og Vand i. Patenen med Hostien ligger ovenpaa. Medens de ordinerede berører disse Kar, hører man følgende Ord sagt af Biskoppen:

»Modtag Fuldmagt til at frembære Ofret til Gud og læse Messe for baade de levende og de døde i Herrens Navn.« Den deri liggende Opfordring efterkommer de ordinerede med det samme. Saa snart de nemlig ved Offertoriet har overrakt Biskoppen et brændende Lys, siger de sammen med ham alle Messebønnerne fra »Suscipe sancte Pater« til Kommunionen. Det er deres første hellige Messe med den Ejendommelighed, at flere Præster samtidig forretter en og samme Offerhandling. Ud over dette er der intet at bemærke om denne indtil Kommunionen.

Men efter Kommunionen oplever de tilstedeværende endnu engang et gribende Øjeblik. Biskoppen istemmer Antifonen: »Nu kalder jeg eder ikke længere mine Tjenere, men mine Venner, fordi I kender alt, hvad jeg har virket i eders Midte.« Med disse Ord tiltalte vor Frelser sine Apostle, efter at han

havde rakt dem den hellige Kommunion, gjort dem til sine Præster og indviet dem i sit Hjertes dybeste Hemmeligheder.

Og ligesom Kristus efter Liddelsen og Opstandelsen udstyrede sine Disciple med to Fuldmagter, saaledes sker det ogsaa nu. I Overensstemmelse med Antifonens Ord: »Modtag Trøsteren, den Helligaand,« faar de nye Præster Fuldmagt til at forkynde Kristi Lære, og som Tegn paa deres Redebonhed til *at prædike Evangeliet* om Riget og Guds Naade, fremsiger de den apostoliske Trosbekendelse.

Derefter lægger Biskoppen for anden Gang sine Hænder paa hver enkelt Hoved og *meddeler ham Fuldmagt til at give Syndsforladelse* med de Ord: »Modtag den Helligaand. Hvem du forlader Synderne, dem er de forladt. Hvem du lader beholde Synderne, de beholder dem.« Saa udfoldes Messehaglen helt for derved i det ydre at tilkendegive, at nu er den hele præstelige Magt og Myndighed overdraget.

I Henhold til, hvad der før i Antifonen var blevet sagt med Kristi egne Ord: »I skal være mine Venner, hvis I gør, hvad jeg befaler«, folder de nyviede Præster nu deres Hænder og lægger dem i Biskoppens, som i Herrens Navn spørger: »Lover du mig og mine Efterfølgere i Embedet Ærbødighed og Lydighed?« »Ja, jeg lover,« svarer hver især, hvorefter Biskoppen kysser ham og siger: »Herrens Fred være altid med dig.«

Saa følger hans Velsignelse til en naaderig Frembærelse af det hellige Offer. Men forinden formaner de unge Præster til at lade sig undervise i Altertjenesten af ældre, erfarne Præster. Naar saa der ogsaa er lyst Velsignelse over alle Troende, paa-lægger Biskoppen de ordinerede tre hellige Messer: een til Ære for Gud Helligaand, een til Ære for den saligste Jomfru Maria og een for de afdøde.

Højtideligheden er endt. Man har nu oplevet, at saadan er det, naar en af Kirkens Sønner bliver Kristi Tjener, Forvalter af

Guds Hemmeligheder og Mellemmand mellem Gud og Mennesker med Myndighed over Kristi virkelige og mystiske Legeme! Samtidig føler man noget af den Alvor, som Kirken selv i dette

store Øjeblik er opfyldt af. Baa- de Biskoppens og de Troendes Skæbne er jo nøje knyttet til de Præsters Kvaliteter, som Gud giver dem. Af den Grund er Kirken navnlig i Tamperdagene

saa ivrig for at lade de Troende bønfalde den Allershøjeste om værdige og hellige Tjenere for Kristi Kirke paa Jorden.

F. K pferle S. J.

Præst evindelig ... III

Præsten og hans Hjælpere

Vi har sagt med alt muligt Eftertryk, at Præsterne er til for at hjælpe os: de samarbejder med Gud, med Kristus og med de troende. Men det betyder ogsaa, at Lægfolket samarbejder med dem. Og i denne Artikel vil vi vove med ikke mindre Eftertryk at angive nogle Maader, hvorpaa dette kan — og bør! — gøres. For det første angaaende Messen.

Gaa til Messe og lær at svare

Præster l ser Messe hver Dag. Det gl der dem, hvis der er mange til Stede, og det bedrøver dem, hvis der kun er faa. Allerede for Præstens Skyld vil vi prøve paa ofte at gaa til Messe. Saa vil vi snart ogsaa gøre det af endnu bedre Motiver. Ligesaa burde hver eneste katolsk Dreng kunne ministrere ved Messen og føle, at det er en Gunst at faa Lov til det. Det nytter ikke at sige, at de ikke kan lære Latinen. Det kan de. En Dame her, der kender Sydafrika, fortalte mig om en indfødt, som gik syngende ned ad Gaden. Det var *Laudate Dominum*, han sang. Jeg har ogsaa selv indføjet de første Ord af denne Salme i en Prædiken, jeg holdt for Zuluer. De greb dem med Begejstring og fortsatte selv, mens de stilfærdigt klappede i Hænderne... »Kan du ikke gøre, hvad de kan?« Disse Ord ansporede St. Augustin til hans Omvendelse! Og naar en Dreng har lært at ministrere, lad saa ingen voksen Mand

glemme det! Det er en Skam at se mange Mænd i Kirken, mens Præsten mangler Ministrant. Kvinder har ikke Tilladelse til at tjene Messen. Men gid de i fornødent Fald var i Stand til at svare paa Præstens Bønner!

Sy til Kirken og v r anonym

Saa forstaar Damer sig jo ogsaa paa at sy... (Jeg er af den faste Overbevisning, at Mænd ogsaa burde kunne det, men i Almindelighed kan de ikke, og hele Huset maa stilles paa H jkant, naar der skal sys en Knap i...). I andre Lande findes der nu en Forening, der hedder »Arbejde for fattige Kirker«; i England bestræber den sig for at forsyne alle fattige Kirker hele Landet over med det *nødvendigste* — lige fra Kn leb nke til Ciborier. Biskopper og Præster er uendelig taknemmelige for det. Uden at vi behøver at sammenligne med Udlandet, kan vi godt være enige om, at det vilde være en stor Hjælp, hvis man altid var sikker paa, at danske katolske Kvinder vilde ekvipere enhver ny Kirke med alle de syede Ting, den trænger til; ogsaa  ldre Kirker kan behøve Hjælp, selv om der er Paranter nok, for *Linned slides altid op*. Det er et mere ydmygt, mindre elegant og klædeligt Arbejde end at arrangere Alterblomster. Man kan blive rost for »hvor yndigt Alteret ser ud... hvor De dog er dygtig!« Men Sting er (eller skulde være) usynlige. Jeg har ogsaa kendt

Damer, som blev ganske ophidsede, hvis tilfældigvis en anden havde arrangeret »deres« Blomster paa »deres« Alter. Det er Guds Blomster paa Guds Alter — en lille Del af Offeret. Gid hver eneste Ofring i Kirken var anonym. Jeg er vis paa, at der er smaa Provinskirker i Danmark, som er meget fattige. Jeg synes, det var en god Idé, om en eller anden Katolik eller en lille Gruppe Katoliker fandt ud af, hvor meget Lysene, Evighedslampen, Altervinen og Brødet koster om Aaret, og saa lovede Præsten, at *det* i det mindste behøvede han ikke at bekymre sig om!

Gaa til Skrifte til belejlig Tid

Og det hjælper en Præst, hvis Folk kommer regelmæssigt til Skrifte — helst ikke blot fordi der er en kedelig Pause ind mellem ens Byrinder og Tr ffetiden hos Frisøren, men naar Præsten er til Stede og ikke behøver at tilkaldes. Det er ogsaa en Hjælp, hvis ens Skriftemaal er kort og lige til Sagen og ikke henfalder til Forklaringer om, at naar det var, at man blev gal i Hovedet, saa *burde* man maa- ske nævne, at det var, fordi Kokkepigen... fordi ens Nevø... o. s. v. Ligesaa er det rart, hvis man husker, at det er to forskellige Ting at bede om Absolution og at bede om aandelig Vejledning; det sidste kan maaske tage lang Tid, mens Folk venter. Og man kan ogsaa være hj lpesom ved at gaa til Skrifte

sammen med en eller anden, der trænger til et lille Puf for at overvinde sin Genertthed eller Ængstelse.

Hør Prædikenen og husk det væsentlige

Saa er der Prædikenerne. Ja, her hjælper det Præsten en hel Del, hvis han føler sig rolig for, at Kommentarerne bagefter ikke direkte beskæftiger sig med, hvad man *ikke* holdt af. En Præst kan ligefrem føle sig nødt til at forbigaa noget, som kunde have gjort hans Prædiken mere levende — et Billede f. Eks. eller et Epigram — bare fordi han er vis paa, at *det* vil blive husket, men ikke det Princip, han forsøgte at slaa fast. Jeg husker engang, at jeg gjorde mig svære Anstrengelser for at faa Folk til at faa en levende Forstaaelse af, at der findes yderligt fattige Mennesker, og at dette kalder ikke blot paa Næstekærligheden, men raaber paa Retfærdighed. Jeg omtalte en gammel, lam Kvinde, der hver eneste Nat var Offer for den grusomste Angst, fordi hun ikke kunde røre sig og forhindre Rotterne i at løbe hen over hende. I Ugevis blev jeg bombarderet med Pengegaver om end ikke ligefrem med Rottegift. Behøver jeg at sige, at hun døde Dagen efter Prædikenen! Men gav disse rare Mennesker sig til at tænke over *Princippet* eller paatage sig et mere varigt Arbejde? Jeg tvivler om det.

(Det er ogsaa venligt, naar Folk giver Præsterne nyttige Gaver — og det er klogt, hvis de spørger, *hvad* der er nyttigt. Ved Juletid, hvor mit Værelse kommer til at ligne et Skibsprovianterings-Lager, fik jeg engang tilsendt to Pakker, jeg ikke havde Tid til at se paa lige med det samme. Jeg anbragte dem paa Radiatoren, der var det eneste tomme Sted... Nogen Tid efter kom jeg i Tanker om dem og pakkede dem op. Den ene indeholdt et Mikroskop, den anden en Kylling... Jeg har glemt, hvad der videre skete med Mikroskopet...)

Men for at vende tilbage til Sagen, saa er der nøjagtigt een rigtig Maade at høre Prædiken paa: med Ønsket om at *lære*. Hvis Præsten er en god Præst, vil Guds Naade være i hans Ord, og hvis De er en god Lægmand, vil Guds Naade naa Deres Hjerter. Hvis De slet ikke kunde lide Prædikenen, saa tal om Vejret! (Nej, nu maa vi passe paa... Hvis virkelig De begynder at tale om Vejret, saa vil Folk gaa ud fra, at De ikke kunde lide Prædikenen. Saa det Raad var altsaa ikke godt!)

Kristus sagde »gaa«, han sagde ikke »sid«

Præsten maa desuden ogsaa ligesom Vor Herre selv kende hvert af sine Faar »ved Navn«, men ogsaa saaledes, at hvert enkelt af Faarene kender *ham*. Det er rigtigt nok, at hver eneste Sjæl, som bor i et »Sogn« — hvad enten de er Katoliker, Protestanter eller Ateister — hører Kirken til, enten aktuelt eller i Følge deres Kaldelse, saa at Præsten burde kende dem allesammen. Det er naturligvis paa mange Maader ud over menneskelig Evne. Lad os blot tænke paa de katolske Faar — de hvide, de sorte og de plettede... Erfaringen har tusind Gange bevist (og dette maa jeg sige med dogmatisk Fynd, uden Hensyn til hvilket Eksempel de latinske Lande sommetider kan have givet os), at hvis Præsten bliver hjemme og venter paa, at de gode, de lunkne og de daarlige Katoliker skal komme til ham og ligesaa Protestanterne, Agnostikerne og de aktivt gudløse — ja, saa vil han aldrig komme til at udføre sin apostoliske Gerning. Kristus sagde »gaa«; han sagde ikke »sid«. Derfor maa Præsten gaa paa Besøg.

Tag mod Præsten som en Ven

Men hvordan skal han gøre det? Skal han være ligesom en almindelig Gæst? Nej, det forbyde Gud. Skal han da komme som en Tordenbyge i Troperne:

pludselig, truende, saa Folk venter, at Lynet hvert Øjeblik kan slaa ned? Skal hver en Cigar gemmes bag hver en Ryg, saa snart han staar i Døren? Bestemt ikke! Han maa være velkommen; han behøver ikke at lægge sig efter en særlig præstelig Stemmeføring; og ingen bør have Fornemmelsen af, at de ikke rigtigt kan være sig selv, før han er forsvundet igen. Præsten bør være hjemme alle vegne — ligesom enhver velopdragen Mand, der er sikker paa sig selv — og det betyder simpelthen helt gennemført Ydmyghed og Enkelthed. Men betyder det ogsaa, at han kan gaa ind i enhver Stue og ethvert Selskab uden at han gør nogen Forskel ved sit Komme? Absolut ikke.

— men en præstelig Ven

Hvor Præsten end gaar hen, er han en indviet Person. Et *Menneske*, ja, men et *indviet* Menneske. Han kan ligesom sin Vært tale om Havearbejde. Men disse Hænder, som kan grave, kan ogsaa løse fra Synd. Han kan tale med om Flyvemaskiner, men disse Hænder, der kan gribe om Aeroplanets Styregrejer, kan ogsaa velsigne Alterbrødet. Kære Læsere! Naar De faar Besøg af en Præst, saa Gud give, De maa forstaa, at han i sig rummer alt, hvad De selv rummer. Men De rummer ikke alt det, som findes i ham. Det er rigtigt, at ingen Kristne helt kan give sig over til »Verden« eller til noget som helst af det skabte. Alle vi, som tror paa Gud, kan komme til at maatte ofre alt, hvad der er vort — alt hvad vi er — for Guds og Kristi Skyld. Men Præsten har allerede — faktisk eller i sit Hjerte — ofret det meste af, hvad De med Rette holder af. En Gang om Aaret frembærer han Messeofferet til Ære for og i Taknemlighed for den Hellige Familie og Hjemmet i Nazareth. Men selv har han villigt opgivet al Forventning om Familie og Hjem. Han er saa glad for, at De skal være og eje alt det gode, som de er og har; men selv har han villigt fortaget det. Naar han

Rom og Verden

Den hellige Fader har i en Radiotale i Søndags henvendt sig til de forenede Stater og opfordret de Kristne i den nye Verden til at bede og arbejde for en snartlig Genoprettelse af Fred og Orden paa Jorden. — Kardinalstatssekretær Maglione viede for nylig den nys udnævnte amerikanske Prælat Hurley til Biskop af St. Augustin i Nordamerika. Den hellige Fader skænkede Prælæten et kostbart Brystkors som Tak for dennes hidtidige Medarbejde i det pavelige Statssekretariat. — Den berømte Dirigent for det sextinske Kapel, Lorenzo Perosi, har under sit Sommerophold i et Benediktinerkloster i Sabinerbjergene komponeret et stort Te Deum, som først skal opføres, naar der engang bliver Fred igen.

*

De store Festligheder, der var planlagt i Rom i Anledning af Jesuiterordenens 400 Aars Jubilæum, er foreløbig udsat til April næste Aar, hvor man kan fejre 400-Aars Dagen for Jesuiterordenens første Løfteaftæggelser.

*

Antallet af indfødte Biskopper er i det forløbne Aar steget stærkt som Følge af det stadigt voksende Kontingent af indfødt Gejstlighed. Den 1. Januar 1940 var saaledes allerede 43 af de Missionsomraader, der henhører under Propagandaen, i Hænderne paa indfødte Biskopper og apostoliske Vikarer.

*

I Vraget af den Flyvemaskine, hvori den italienske Marskal Balbo fandt Døden, har man bl. a. fundet et Notat, der karakteriserer den store Soldat: »Jeg har mit Fædrelands Religion; det Menneske, der ikke ejer dette Ideal, er kun et Kadaver, hvem Fornuftens Lys forgæves blev skænket.«

besøger Dem, har han derfor en vanskelig Opgave — enhver Ikke-Katolik vilde kalde den umulig. Men Erfaringen viser godt nok, at den ikke er umulig eller blot saa vanskelig endda. Naar et Menneske virkelig har skænket sit Hjerte i een Retning, kan han ikke give det halve Hjerte i en anden. Gør det ikke svært for ham. Vær glad for at se Deres Præst — men prøv ikke paa at faa ham til at glemme, at han er Præst. Sig ikke: »Den stakkels Mand trænger til Ferie — lad ham bare for en Aften glemme sine Forpligtelser!« Ingen Præst kan indrømme Muligheden af for en Stund at aflægge sin »Præstelighed«. Jeg tror i Virkeligheden, dette er ren Tidsspilde at snakke om. Alle er enige om, at katolske Præster som ingen andre »forstaar hvad der er i Mennesket« — selv om de ikke altid bærer sig ad, som om de gjorde det. Alle er enige om, at Præster i ret Forstand er »jordiske Mennesker«, men alle (Katoliker og alle andre) betragter med Gru den Præst, som er en »verdslig« Præst. Ikke det! Det vilde være Forræderi mod en Tillid — det vilde være Fornægtelse af en helstøbt Personlighed.

Præster er Guds Annoncer

Præster er Mennesker, der er Guds Annoncer. Det er det, jeg mener. Jeg spiste engang til Middag med en ung agnostisk Universitetsmand, der studerede Jura, men agtede at blive Konsul og lægge sig efter Hesteopdræt. (Begge Dele lykkedes ham og mislykkedes sidenhen...) Han sagde til mig, at Gud »forfulgte« ham, og det var sandt. Han sagde: »Jeg holder Øje med Dem; De staar for mig som en Bekendtgørelse for Deres Tro.« Jeg svarede: »Lad dog for Guds Skyld være. Jeg er en frygtelig daarlig Bekendtgørelse.« Han sagde: »Jeg er nødt til det. Min Far var protestantisk Præst. Højt oppe i Aarene mistede han Troen. Han opgav den eneste Bestilling, han egnede sig til, ofrede sin Familie og tjente til Livets Ophold ved at fotogra-

fere (Oliekilder i Rumænien — eller saadan noget). Han bragte sit Offer. Det gør De ogsaa. Opdager han, at han ikke kan leve uden en Tro, saa bevidner han (jeg er Jurist og forestiller mig det som Vidnesbyrd), at det er Dem, der skal ses paa. Hvis De, Pater, svigter bare det mindste i Deres Livsførelse, hvis De bare er en Haarsbredde mindre Præst, saa bevidner De, at Deres Offer ikke var Prisen værd, og saa sender De mig over til ham.« Jeg svarede: »Det er et uudholdeligt Ansvar, De paalægger mig.« Han svarede: »Det Ansvar paatog De Dem, da De aflagde Deres Ordinationsløfte.«

Præster skal være Præster

Han havde Ret. En Præst er Præst for bestandig og altid. Det kan ses med det blotte Øje. I London er der en Undergrundstation, man gaar ned til ad nogle Trapper. Hvis et Tog er ved at sætte sig i Gang, smækker de en Laage i lige for Næsen af en. Det gjorde de engang for mig. Jeg kom med en tilpas voldsom Bemærkning. »Sursum Corda,« sagde Biletmanden. »Er de Katolik?« sagde jeg. »Det er jeg ogsaa.« Han svarede: »Ja, det behøver man ikke at være sne dig for at se... Og det er sandt. Præster er Præster, og det kan ses paa dem. Ligedan er det med Folk, der passer Heste. Og med Søfolk. Men hvor forfærdeligt det er, hvis man ser ud som noget og ikke er det. Derfor maa en Præst være Præst, altid og allevegne. Sand Ven og sand Fader. Selv maa han være et ydmygt Lam og dog ogsaa en Hyrde. Præstedømmet er sublimt og dog enkelt, menneskeligt og dog noget adskilt, ufuldkomment i det faktiske og helt fuldendt som Kald.

Men tro nu dog ikke, kære Lægfolk, at De ikke ogsaa er kaldet til at være fuldkommen. »Vær fuldkommen som Eders Fader i Himlen er fuldkommen.« Hver paa sin Vej er vi kaldet til denne Fuldkommenhed. Maatte vi alle hjælpe hverandre i denne overvældende Gerning!

C. C. Martindale S. J.

➤ Kor og Apsis i Sct. Ansgars Kirke, hvorfra Nordens Helgener med vor Frue i Midten skuer ud over den danske Kirke

➤ (i Midten)
Bredgade med Sct. Ansgars Portal – i Dag

Sct
Danm
f.

Fotos:

Arkiv (2)

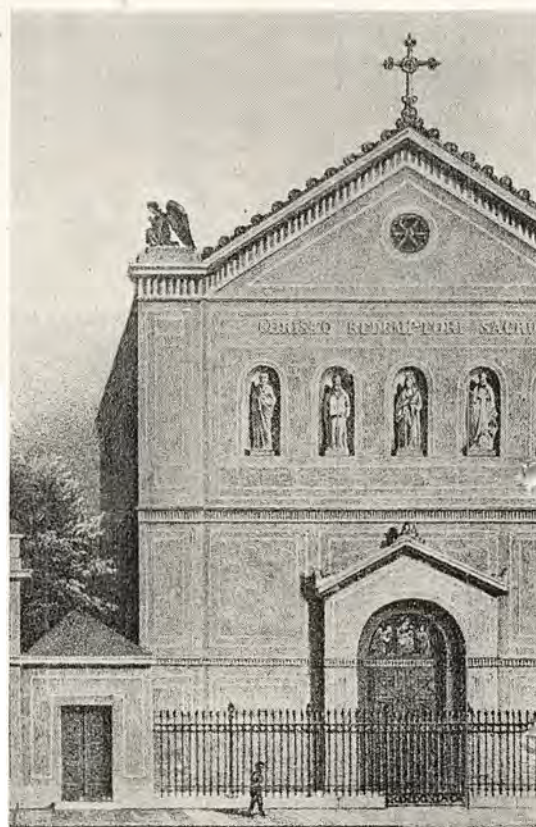
Elnebo (2)

Jøbe (3)

▲ I Nicherne over Indgangen til Gudshuset, der er „helliget Kristus, Forløseren“ – Christo Redemptori Sacrum – staar Statuerne af Moses, Aron, David, Isajas og Johannes Døberen

➤ Sct. Ansgar – efter et gammelt Stik

– hvor Præstevielsen finder
Sted paa Krist Konges Fest

Ansgars Kirke

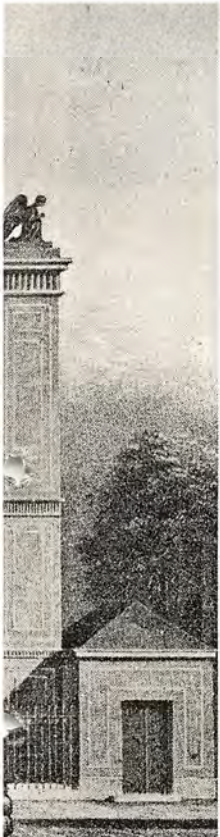
kirke

▲ Sct. Ansgars Kirke set ovre fra Anlæget foran Sø- og Handelsretten

◀ Den smukke Statue af Danmarks Apostel den hellige Ansgar, foran Hovedindgangen til Sct. Ansgars Kirke

Ÿ Det Indre af Sct. Ansgars Kirke – det stemningsfulde og højtidelige Kirkerum, hvortil vort Vikariats Historie er uløseligt knyttet

- ✦ Sct. Hyacinthus' Kirke og
- Sct. Raphaels Hvilehjem i Rønne
- (nederst th.) Rosenkranskirken i Aakirkeby

FOTOS: JØBE

Den 16. Oktober var en Mindetag for den katolske Menighed paa Bornholm i Almindelighed og for Rønne Menighed i Særdeleshed. Den Dag var det 25 Aar siden, at den første katolske Præst efter Reformationen bosatte sig i Rønne for at begynde sin Virksomhed paa Øen.

Før Biskop von Euch i 1915 oprettede en Station paa Bornholm, blev Katolikerne herovre — de italienske Stenhuggere, nogle faa Danske og senere de polske Sæsonarbejdere — en Gang om Aaret besøgt af en katolsk Præst fra København. Messen blev læst i en Stue hos en eller anden katolsk Familie.

Sortebrødrene fra den hollandske Ordensprovins blev af Biskop von Euch anmodet om at paatage sig Sjælesørgerarbejdet paa Øen. 16. Oktbr. 1915 kom Pater J. Nielsen til Rønne og lejede et lille Hus i Østervoldgade, den Gang en lidet befærdet Gade i Byens Udkant. Der blev ogsaa indrettet det første katolske Kapel.

Det vilde have været interessant, hvis Stationens Vorden og Virken kunde vises i Billeder her i Bladet. Men desværre er Fotografierne

fra Stationens første Tid for utydelige til at kunne gengives paa Tryk. Vi maa nøjes med nogle »Hørebilleder« fra den Tid. I de ældre Aargange af Ugebladet finder jeg nogle faa, men interessante Udtalelser af Øjenvidner.

Baronesse Rosenørn-Lehn havde overværet Gudstjenesten i Rønnes første katolske Kapel ... »et yderst primitivt lille Stue-Kapel med en lang, smal Knælebænk (simpelthen en Fjæl med Klodser under) til Menigheden; vi maatte passe paa at knæle ned og rejse os samtidig, da den ellers vippede. Der var ogsaa en Indsamlingsbøsse: en Cigar-kasse med en Sprække skaaret i Laaget.« Men hvor fattigt Kapellet end var, havde det ikke desto mindre sin egen Charme. »Under mere prunkløse Forhold kunde det hellige Messeoffer næppe frembæres — og dog var det hele saa stemningsfuldt, som om man var i en Domkirke,« skriver et andet Øjenvidne.

I godt et halvt Aar var Pastor Nielsen den eneste katolske Præst paa Øen; og adskillige Søndage har han læst Messen i et bogstaveligt talt tomt Kapel. I Maj 1916 fik han en Medhjælper i Pater Zoetmulder,

25 AAR

paa Klippeøen

der af sine Foresatte blev sendt herover for at tage sig af de mange Sæsonpolakker. Pastor Zoetmulder læste om Søndagen den hellige Messe snart her, snart der paa en Gaard eller i en »Kaserne«. I Au-

gust s. A. ankom de første tre Søstre til Øen for at hellige sig Sygepleje i Hjemmene, en Gerning, som den Gang var haardt tiltrængt i Byen og dens Omegn.

I Søstrenes Hus paa Krystalgade (ved Store Torv) indrettedes nu et Kapel, som i Slutningen af August blev indviet af Pastor Nielsen til Jesu guddommelige Hjerte. Det var allerede et stort Fremskridt! Bortset fra Kapellets gunstigere Beliggenhed, kunde Gudstjenesterne nu ogsaa faa et mere højtideligt Præg end i det første Kapel. Men endnu vigtigere var det, at fra nu af kunde ogsaa rejses det første Tabernakel. Herom fortæller igen et Øjenvidne: »Ganske

efter den foreskrevne Ritus blev selve Kapellet indviet af Pastor Nielen. Allehelgens Litaniet blev foresunget af Søstre... og hele Messen ledsagedes af stemningsfulde to-stemmige Sange, smukt sunget af to Søstre. I sin Prædiken omtalte Pastoren bl. a. den historiske Interesse, der ogsaa knyttede sig til Indvielsen af dette Kapel, idet vor Herre og Frelser nu for første Gang efter Kirke-Revolutionen i det 16. Aarhundrede igen her paa denne Dag tog Bolig i Tabernaklet.»

Næppe et Aar senere blev det andet katolske Kapel paa Øen aabnet. For at gøre Vejen til Kirken kortere for Polakkerne, som især var bosiddende paa Øens østre Del, indrettede Pastor Zoetmulder i Aakirkeby et lille Kapel, indviet til Maria, den hellige Rosenskrans Dronning. Dette »tiltalende omend beskedne« Kapel blev allerede efter et Aars Forløb erstattet med et større, hvori nu ogsaa den evige Lampe blev tændt foran Tabernaklet. Præsten selv flyttede fra Rønne til Aakirkeby. Bornholms katolske Sogn (Jesu Hjerter Sogn) havde nu altsaa faaet to Kapeller med hver sin Præstegaard og Præst.

Dette større Kapel i Aakirkeby blev brugt, indtil den smukke Kirke konsekredes. I Rønne skulde Kapellet endnu hele to Gange skifte Plads og Udseende, indtil Pastor Nielens Efterfølger, Pastor P. v. Thiel i Maj 1924 kunde indvie den nuværende katolske Kirke paa Østergade i Rønne. Sankt Hyacinthus, som siges at være den første Sortebroder, der prædikede i Danmark, blev den nye Kirkes Skytshelgen. Af Pietet mod og til Minde om Sortebrodrernes frugtbare Virke før i Tiden i Danmark blev Facaden paa Sortebrodrernes første Kirkebygning efter Reformationen tegnet efter Sortebrodrernes store Kloster i Aarhus (grundlagt 1227). Fortid og Nutid var blevet knyttet sammen igen.

Kun syv Aar efter St. Hyacinthus' Kirkes Indvielse blev i Aakirkeby den store, smukke Kirke opført, og i Juni 1932 blev den konsekreret af Biskop Brems.

Har den katolske Kirke i Rønne mere Udseendet af et større Kapel, fordi Præsteboligen er bygget oven

over den, er Rosenkranskirken i Aakirkeby en værdig Bygning, hvis 27 Meter høje slanke Taarn kan ses paa lang Afstand.

Som allerede nævnt bliver Præsterne paa Bornholm bistaaet af Søstre. I Rønne af »Søstre af det kostbare Blod«, (Moderhus i Holland), i Aakirkeby af St. Hedvig-søstre (Dalum).

For snart fem og tyve Aar siden begyndte Søstre i Rønne deres Virksomhed. Ogsaa den voksede med Aarene. I Begyndelsen kun ambulans Sygepleje; senere ogsaa Sprogundervisning. Og efter nogle Aar aabnedes en meget godt besøgt og for sin Undervisning vel anskreven Pigeskole og Byens eneste Børnehave. Da Søstre af forskellige Grunde besluttede at lukke Skolen — til Beklagelse for mange Forældre — byggede de deres Hus i Lille Madsesgade om til et Hvilehjem for ældre Damer, Rekonvalescenter og Sommergæster. Sankt Rafaels Hvilehjem — som det hedder — er stadig optaget indtil sidste Plads. Hjemmet har ogsaa et lille, stemningsfuldt Kapel med Alterets hellige Sakramente.

Bornholm har altsaa tre Tabernakler.

St. Hedvig-søstre i Aakirkeby kom en halv Snes Aar senere til Øen. Til en Begyndelse paatog de sig ambulans Sygepleje i i Aakirkeby og Omegn, Sprog- og Musikundervisning o. s. fr. Senere aabnedes en Skole, som besøgte af en lille Snes Børn. Efter nogle Aar blev denne Skole en udelukkende katolsk Skole, som ledes af Præ-

sten, hjulpet af Søstre. Ogsaa denne Skole staar i godt Ry for sin dygtige Undervisning.

Paa denne Aarsdag gaar Tankerne tilbage til alt, hvad der i dette korte Spand af Tid er sket... Men vi ser ogsaa for os alle dem, der har arbejdet i denne lille Del af Herrens Vingaard og har baaret Dagens Hede. Blandt dem vil vi særlig mindes de allerede afdøde to første Sognepræster, Pastor *Jacobus Nielen* (1915—1921), som har grundlagt Stationen, og Pastor *Laurentius P. van Thiel* (1921—1929), som byggede den første Kirke med Præsteboligen.

Endvidere tænker vi i Taknemmelighed paa de mange Velgørere, som med deres Gaver, store og smaa, har gjort og stadig gør Arbejdet her paa Øen muligt; uden deres Hjælp havde vi ikke kunnet begynde eller fortsætte Arbejdet; i Fremtiden kan vi heller ikke undvære den.

Alle dem har vi mindedes under den hellige Messe paa selve Mindedagen.

Arbejdets Begyndelse her paa Øen laa i Verdenskrigens andet Aar; 25 Aarsdagen i det andet Aar af den nye store europæiske Krig. Vanskeligheder, der skulde overvindes, var store den Gang; men nu er de endnu større. Men Guds Forsyn har synligt hjulpet i de 25 Aar, som er gaaet. Hans Hjælp vil heller ikke mangle os i Fremtiden, som vi haaber vil blive lys og frugtbar for det katolske Kirkesogn paa Bornholm!

E. Bartel O. P.

Katolsk Fortsættelseskursus

»Ugyldigheds-Erklæring«

De, som vil gifte sig, maa desuden (hvis ikke deres Ægteskab skal være ugyldigt) overholde den ydre Form for Ægteskabet, som Kirken har fastsat for at hindre hemmelige Ægteskaber. Det vil sige, at det maa finde Sted i Nærværelse af enten Biskoppen eller Sognepræsten ved den Kirke, hvor Ægteskabet finder Sted, eller en anden

Præst, som en af disse har befuldmægtiget dertil — og desuden to Vidner. Vedkommende Gejstlige maa spørge og modtage de paagældende Parters frie Samtykke. Denne Lov gælder for ethvert Ægteskab, hvori mindst den epe Part er Katolik.

Grunden til denne Lov, der forud annullerer alle hemmelige Ægteskaber, er naturligvis den,

Sluttes Side 687

Dankirken i katolsk Tid

Danmarks stolteste historiske Minde

Første Del af Dr. phil. Gudmund Schüttes Artikel fandtes i Bladet i sidste Uge

Medens Kirken i Sydslesvig tidlig havde modtaget stærk Paavirkning fra det tyskprægede Kirkecentrum i Domkirkebyen Slesvig, *hævdede Danskheden sig en stærk Stilling i Nord-slesvigs Kirker*. Om den danske Domkirkeby Ribes Opland, der strakte sig sydpaa til Nordfrisland, skriver den sønderjyske Præst Carsten Petersen i sin interessante og tankevækkende Bog »Slesvigske Præster« 1938:

»Trods al Splittedhed er det lille Omraade ikke uden Sammenhæng. Vil man blade i Kirkebøgerne, da vil man finde, at (danske) Navne af samme Form fylder Siderne. Og skønt Kirkebygningerne kan være forskellige, og Taarnene i hver Egn taler deres eget Sprog, er det dog ikke saaledes med det Liv og den Gudsdyrkelse, der rørte sig inde i dem. Her har det dansk-talende Slesvig vistnok til alle Tider haft sin egen Maade at være paa. Folkekamp og til Tider Kirkekamp har der staaet ogsaa i Landets sydligste Egne, men Røret fandt andre sjælelige Betingelser i Nord end i Syd. Hvad der end kan siges af ondt eller godt om den danske og den tyske Halvdel, saa er det Sandhed, at Fredens Evangelium er naaet dybere i det danske Sind end i det tyske. Mange tyske Biskopper har bevidnet denne Kendsgerning. Kirkernes og Sognenes Tal i de danske og frisiske Egne taler ogsaa udadtil om, at de Kristne, som byggede disse Kirker, var vakrere, mere offervillige og kirkeglade end deres Naboer mod Syd. Endelig maa vi om denne lille Verden sige, at her blev det danske Sprog ikke blot, hvad det havde været fra Arilds Tid, Folkets daglige Tale, men det blev mere og mere Hjertets Sprog, Brevets, Bogens og Kirkens ublan-

dede hjemlige Sprog, som det lønnede sig at tage en Kamp op for« ..... »Seer vi ud over det danske Slesvig, da var Vester-egnen i kirkelig Henseende langt den rigeste. I en paafaldende Grad er denne Egn blevet *aandelig opdyrket og velsignet fremfor mange andre. Fra Limfjorden til Elbflodens Munding har intet Landskab saa store, lyse Minder fra Middelalderen som Landet mellem Tønder og Ribe.**) Det er Klerkenes Værk. Biskop og Kapitel i Ribe byggede Kirke ved Kirke, smaa og tarvelige som Hjerting og Tirs-lund, store og mægtige som Mø-geltønder, Ballum, Brøns og Hygum, ædle og rene i Stil og Tegning som Roager, Højrup og Vodder. Munkene i Løgum dyrkede Jorden fra Vesterhavet til langt ind mod Landets Højde-ryg, byggede Gaarde og Møller, en Storkultivering af Jord og Mennesker. Fra Tønder og Ribe udgik Barfodsmunke for at gen-nempløje Hjerteageren gennem Hundreder af Aar omkap med de Præster, som hver i sit Sogn røgtede det hellige Hverv. *Ribe blev, aandeligt og verdsligt, Vestkystens Dronning, Middel-alderens skønneste Blomst,**) hvis Navn den Dag idag sidder dybt i Hjertekrogen hos enhver Vesterbo.« Domkirkens Taarn og det tilbyggede høje Vagttaarn syner endnu som et Vartegn vide over Lande. Paa lignende Vis, omend mindre vidt synlig, knejser Tagrytteren paa den skønne Klosterkirke i Løgum, et af de smukkeste Eksempler paa franskpaaavirket dansk Kirke-bygningskunst.

Efter Tyskeren Folkbert, som døde omkring 1000, var Ribebisperne overvejende danske, med Navne som *Odinkar, Vale, Odde, Thore*. Flere var ifølge Carsten Petersen Sønderjyder; saaledes *Stefan*, født i Brøstrup;

*) Fremhævet af G. S-e.

Eskil Feddersen; Henrik Stangeberg, af sønderjysk Adel; Peter Nielsen.

Medens Øen Als hørte under den danske Bispestol Odense, var *Barvid Syssel* med Vor Frue Kirke og Kapitel i *Haderslev* underlagt Slesvig Bispestol; men paa Grund af sin geografisk afsondrede Plads unddrog Haderslev sig den fortyskende Indflydelse, der udgik fra Stiftsbyen Slesvig. Pastor Hejselbjerg-Paulsen skriver i »Haderslev-Samfundets Aarsskrift« 1936: »En Opposition mod Slesvig Domkapitel mærkes tidligt og tydeligt i Haderslev Provsti. Gejstligheden her arbejder tidligt paa at naa til en relativ, senere fuldstændig Uafhængighed af Slesvig. Selve Vor Frues imponerende Bygningsværk er et Slags haandgribeligt Bevis herfor... Haderslev Provsti fik en Særstilling, idet der her tidligt dannedes et saakaldt Collegiat-Kapitel, d. v. s. et organiseret Præstesamfund ved Frue Kirke. I Danmark fandtes der kun to saadanne Collegiat-Kapitler, i Haderslev og København... Kapitel nævnes første Gang i 1273, men derfor kan det selvfølgelig godt være ældre.«

Et Vidnesbyrd om Haderslev-Omraadets Selvstændighed er, at Præstekaldsøgere derfra fritoges for den Vedtægt, der paabød saadanne at tjene to Aar i Slesvig Domkirke. Det regnedes for tilstrækkeligt at aftjene de foreskrevne Aar ved Haderslev Fruekirke. Herved unddroges Haderslevklerkene i høj Grad den fortyskende Indflydelse, der udgik fra Stiftsbyen Slesvig. Haderslev blev paa den Maade et Centrum for Provstiets lærde Dannelse. Her fik Præsterne nu deres Uddannelse, først i Kapitelskolen, — »Katedralskolen«, — senere i den egentlige Præsteskole, — »Universitetet«, og den afsluttende, praktiske Uddannelse fik de som Korvikarer under Kantorens Vejledning.

H. F. Rørdam siger: »Det danske Sprog synes stedse at have været det gjængse Sprog mellem Kannikerne i Haderslev.« I 1442 blev der ved Colle-

giat-Kapitlet oprettet et nyt Vikariat, hvis Indehaver var pligtig til ofte at prædike paa Dansk. Samme Vilkaar var knyttet til et Legat, som Marianeren *Laurens Nielsen* oprettede 1464. Og naar Dronning *Dorothea* 1465 oprettede et Lektorat med Pligt til Prædiken for Landsfolket, vil det sige akkurat det samme, for det jævne Landsfolk forstod ikke andet Sprog end Dansk.

Saaledes er det klart, at den samlede Kirke i Nordslesvig var i bedste Forstand folkelig og gav Modersmaalet Plads til at røre sig. Om nogen Krig mod Danskheden var der i katolsk Tid ikke Tale.

Den Reformstræben, der i Slutningen af 15. Aarh. skærpede Klostertugten, medførte ifølge *Jørgen Olrik**) en yderligere *Styrkelse af det danske Element*. Ved denne Lejlighed indskærpede Kong *Hans* en gammel Vedtægt, der forbød i sønderjyske Klostre at indføre fremmede tyske Mænd og Kvinder.

Af det satiriske Digt »*Peder Smed og Adser Bonde*« fra ca. 1530 seer vi, at *Ryd Klosters Munke* endnu dengang foretog Vandringer helt nordpaa til Sallingland. De dannede saaledes et aandeligt Bindeled mellem Nørre- og Sønderjyder.

*

En stor Del af alle disse gunstige Vilkaar for Danskheden styrtede i Grus ved den *lutherske Kirkeændring*.

Slesvig Stift løsrevs fra sin mere end 400-aarige Forbindelse med den danske Ærkebispes stol Lund. Istedensfor de udjagne danske Munke og Nonner indstrømmede en Sværm af rigstyske Præstekaldssøgere.

Den *katolske Kirke* havde brugt et helligt Sprog, som var dødt og fremmed, — Latinen — men som dog ialtfald var *neutral*; og i Folkeprædikener og Menighedspleje var Modersmaalet kommet til sin Ret. Den *lutherske Kirke* indførte et nyt helligt Sprog, der ogsaa var

*) »Sønderjyll. Hist.« II, 312.

fremmed, men tillige i høj Grad *uneutralt*, fjendtlig indstillet mod Folkets Modersmaal. *Luthers Løsen*: »*Hellige Modersmaal!*« var forbavsende hurtig blevet krænget om til: »*Luthers hellige Modersmaal!*« Og dette hellige *Luthersprog*, *Højtysken*, skulde med *Djævelens Vold* og *Magt* presses ind alle vegne, hvad enten Folk pøb eller sang.

Paa den Maade fortyskedes *Sydslesvig* temmelig grundig. Det danske Sprog fordreves selv fra Menighedsplejen, hvad der i *Hanved* voldte »*Jammer og Veklagen*«. Den danske *Aandsborg Ryd Kloster* i *Angel*, *Rydaarbogsmandens Bosted*, forvandlede til *Fyrsteslottet Glücksborg*, hvorfra megen Fortyskning udgik. I *Nordslesvig* gik det dog anderledes. Vel var der kun en enkelt Præst, *Hans Fynbo* i *Endrupskov*, der standhaftigt nægtede at vige for andet end *fysisk Magt* og saaledes blev den gamle Kirkes *Martyr*. Men den *Grundvold* af kirkelig *Danskhed*, som *Katolicismen* havde rejst i *Nordslesvig*, lod sig dog ikke vælte over Ende.

Derfor blev den *lutherske Kirke* i *Nordslesvig* ved med at være en *Dankirke* og holdt selv i de værste *Trængselstider* aldrig op med det. Vi kan ogsaa paa enkelte *Punkter* iagttage en direkte *Fortsættelse* af *katolske Traditioner*. *Festligholdelsen* af *Kong Valdemars* og *Ærkebiskop Absalons Sejr* over de *hedenske Vender* 15. Juni 1169 fortsattes paa *Als* lige til 19. Aarhundrede. Og det *gammeldanske Knudsgilde* levede i *Flensborg* videre, omend under ændret Navn; i *Nutiden* har det faaet sit gamle *Helgennavn* tilbage, og det er nu som før en fast *Borg* for den *flensborgske Danskhed*.

Alt ialt er det mærkeligt og stolt, at det lille *Danmarks Kirke* kunde hævde sig overfor det gennem *Aarhundreder* fortsatte *Pres* fra mægtige *nordtyske Kirkefyrster* og den *tyske Kejsernagt*, og at *Ærkebispens* af *Lund* *Middelalderen* ud kunde staa som hele *Norden Primas*. *Dankirken* skylder vi vor *Histories største kæmpende Skikkel-*

se, *Ærkebisp Absalon*, vor største *Middelalderhistoriker*, *Saxe*, og den *aarvaagne Vagtpost* paa *Sydgrænsen*, *Rydaarbogsmanden*. *Dankirken* gav gennem de fra *Skaane* kommende *Cisterciensermunke* *Sydgrænselandet* en værdifuld *Kulturislæt*; den skabte i *Sydgrænselandet* vor første *Nationalfestdag*, *Valdemarsdagen*, og vor første *Nationalforening*, *Knudsgildet*, hvis *Tradition* hævdes i *Flensborg* den Dag idag, forøvrigt ogsaa i et *Par skaanske Byer*.*)

Det er i *Aar 800 Aar siden*, at *Ærkebisp Eskil* i *Lund* holdt et *alnordisk Koncil*, som overværedes af den *pavelige Legat Deusdignus* og af *Bisper* fra *Danmark*, *Sverige*, *Norge* og *Færøerne*, — »et for sin Tid lysende Møde«, hvor man fejrede *Dankirkens stolte Sejr* i den lange *Strid* med den *bremisk-hamburgske Ærkebispes stol*. I 1939 søgte jeg at faa dette *Ottehundredearsminde* genfremdraget, men forgæves.

Da *Tiden* endnu ikke er helt udløben, lader jeg min *Opfordring* gaa videre til de *danske Katoliker*. Se at gøre noget, inden det bliver for silde!

Eskjær, Jebjerg, Oktober 1940.

Gudmund Schütte.

*) I *Reval* er *Knudsgildet* først blevet omstødt for nylig.

Katolsk Højskole

Det er næste *Søndag*, den 3. *November*, at *Højskolen* afholder sin *Grundtvig-Aften*. Det *fuldstændige Program* vil blive meddelt i næste *Nummer*. *Pastor Peter Schindler* taler om *Digteren* og har tilrettelagt et »*Grundtvig-Selvportræt* i *Toner*, *Ord* og *Billeder*«, der fremføres af en *Række yngre Kunstnere*.

Billetter à 1 Kr. (75 Øre for *Kursusdeltagere*) faas ved *Henvendelse* til *Højskolens Leder*, *Pastor Knud Ballin*, *Frederikssundsvej 225*, *Tlf. Bella 1700* — samt ved *Indgangen*, hvis der ikke er udsolgt.

Liturgisk Kalender

Okt.-Nov.:

27. S. VOR KONGES OG HERRES JESU KRISTI FEST (1130); 2. Sæt Bønner: 24. Søndag e. Pinse (3. e. Epiphani, 89); sidste Evang.: Søndagens (91).
28. M. *St. Simon og St. Judas*, Apostle (1124).
29. Ti. Feria (Hverdag); foregaaende Søndags Messe: *Introitus, Graduale, Offertorium* og *Communio* som paa 23. Søndag e. P. (751), Resten som paa 3. Søndag e. Epiphani (89), uden *Gloria* og *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred; alm. Præfation (525).
30. O. † Feria (Hverdag); alt som Tirsdag.
31. T.*) Vigilie (1127); 2. Den Helligaand ([120]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
1. F.** ALLE HELGENS FEST (1135).
2. L. *Alle Sjøves Dag* (1139).
3. S. 25. Søndag e. Pinse (751 og 93).

*) Faste- og Abstinensdag.

** Abstinenspligten bortfalder 1. November.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG. Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19).

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kasserekontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Al gammel Uvederhæftighed om Kirken

Thit Jensen: »Valdemar Atterdag« I-II (Gyldendal).

De Anmeldelser, der er blevet Fru Thit Jensen til Del for hendes nye historiske Roman, er med faa Undtagelser enige om, at Forfatterinden er et Slags Naturfænomen af Kraft og Sæftighed, som de villigt hylder og placerer i Galleriet af store Digtere. Man faar et pinligt Indtryk af, at de velopdragne Magistre, som skulde varetage Publikums Interesser, naar de giver deres Raad til Bogkøberne, ved Læsningen af Fruens drastiske og saftige Skildringer har genoplevet en Barndomsoplevelse fra Skolegaarden, hvor de lyttede med røde Ører til en malprober Historie, som de ikke selv turde have taget paa Tungen: »Tænk at han tør!« Der er Skoledrenge, som kan erhverve sig en Slags Berømmelse paa den Maade. Og er det et Pigebarn, der har den nødvendige »Uforfærdethed« (for at sige det pænt), bliver det jo ikke mindre interessant.

Fru Thit Jensen har saa ganske utvivlsomt til Hensigt at vinde sig en saadan Dristighedens Berømmelse, som man ellers skulde tro var særlig ilde anbragt i Tider som vor. Hun er Orgiemaler i den kraseste realistiske Stil, hvad enten det drejer sig om Bordets, Brunstens eller Blodbadets Orgier. Der findes ingen Sarthed i hendes Forfatterpersonlighed. Man kan ikke frigøre sig for Indtrykket af, at hun ønsker rent fysiske Fornemmelser vakt til Live ved Læsningen, ikke mindst Kvalme.

Hendes Forkærlighed for senmiddelalderlige Emner staar i Forbindelse med denne Glæde ved det hæmningsløse. Og her vilde man gerne indrømme Fruen en hel Del, fordi Renaissancen faktisk ikke kan skildres uden en vis Oprigtighed angaaende det hæmningsløse Magtbegær og den økonomisk velfunderede Livslysts Krav til et vist Raffinement i Drifternes Tilfredsstillelse. Men Thit Jensen har selv tiltaget sig Ret til at skrive historiske Romaner uden at være bundet af Hensyn til den historiske Vished eller blot en historisk Sandsynlighed. Det er derfor ikke mærkeligt, at hun Romanen igennem begaar den ene historiske Brøler efter den anden, og man behøver ikke at diskutere Fejlene med hende, men kan nøjes med at henvise Læserne til hendes eget udtalte Krav paa Suverænitæt overfor den historiske Sandhed.

Det er under disse Omstændigheder for saa vidt mærkeligt, at

Thit Jensen siges at foretage Studierejser og Arkivstudier som Forarbejde til en Roman som »Valdemar Atterdag«. Er det ligegyldigt, om Personerne har blot en svag Lighed med deres historiske Navne, kunde det vel være endnu mere underordnet, om de blev skildret klædt i netop det Tøj, man dengang bar, eller om Fruen tog sig den digteriske Frihed at iføre dem Swagger og Plus-fours? Og i hvert Fald har disse Studier ikke strakt sig længere end til det rent ydre Billede af Sen-Middelalderens Mennesker. Den aandelige Baggrund er Thit Jensen mere uvidende om end vore Digtere for 100 Aar siden, da de dog havde den gode Undskyldning, at Katolicismen ikke havde Talefrihed herhjemme, saa de næsten uundgaaeligt var henvist til gamle Bagvaskelser af Kirken, naar de vilde give et Billede af den. Thit Jensen har en Forkærlighed for »mystiske« Betragtninger af mere teosofisk Art end kristen, og dem kæder hun sammen med den kristne Mystik hos Eckehart, som hun ikke forstaar (og iøvrigt lader begaa Selvmord). Det er næsten ubehageligere end alt det gamle Nonsens om Kirken, som iøvrigt bruges til Pynt i Bogen og siden til Sladder ved Dameteen blandt de Læserinder, der gyser sødt over alt, hvad Fru Jensen tør.

Der var engang et meget anset Forlag, som regnedes for en Kulturinstitution. Jeg siger ikke noget til, at det udgiver en Bog som »Valdemar Atterdag«; skrive kan Forfatterinden jo, og der er mange Romaner, som er daarlige Historie. Men naar gamle ansæte Gyldendal i Reklameøjemed paa Bogens Omslag skriver om den »pragtelskende, gildesglade og elskovsfulde Tid, da der næsten ikke fandtes den Synd, som ikke kunde sones med et fedt Vokslys til Madonna« — saa er Niveauet, Kulturen og den almindelige Anstændighed sunket dybt i Klareboderne, hvis ikke Forfatteren til denne tarvelige Bagvaskelse omgaaende flyttes fra Kontorerne ned i Fyrrummet, hvor snavsede Hænder ikke afstedkommer saa uheldige Resultater. At Reklameforfatteren ikke er i god Tro ses af Ordet »næsten«, som er det ækleste i det hele.

H. D. T. K.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorffsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Norsk Boghylde-Pjece

A. J. Lutz O. P.: »Det katolske Trosliv« (Olaf Norlis Forlag, Oslo).

Som en lille Hilsen fra Broderlandet kommer denne lille beskedne Pjece paa 20 Sider. Den har faaet Biskop Mangers Trykkeitilladelse den 30. April, et glædeligt lille Vidnesbyrd om, at Kirken deroppe støt og roligt fortsatte sit Arbejde for de evige Værdier, selv da Krigen rasede værst. Hæftet indeholder vor Tros Sandheder i en Nødskal, men ikke overfladisk. Det er et fortræffeligt lille Hæfte ogsaa til katolske Boghylder her nede i Danmark (som det vist nu er almindelig bekendt, skriver Pater Lutz et Norsk, som er let for os at læse). L. H.

Hil dig, Maria!

Jesses Træ V

I den eukaristiske Forvandling (Transsubstantiation) skulde det ved første Øjekast synes, som var hele Systemet for det fysiske Legemsstof midlertidigt sat ud af Kraft; dog er Resultatet af Indvielsesordene (Konsekrationsordene) Kristi sande fysiske Legeme, det Legeme, der fødtes af Jomfru Maria: *Ave, verum corpus, natum ex Maria Virgine*. Saadan lyder Kirkens Ord, naar den indviede Hostie tilbedes. Ligesaa skulde det i Menneskeblivelsen (Inkarnationen) synes, som var alle de Love, der styrer Menneskets Afstamning fra Mennesket, ophævet; men Virkeligheden er noget ganske andet; Virkeligheden er et i enhver Henseende fuldkomment og fuldkommen virkeligt Moderskab, et Moderskab, i Stand til at rumme de største menneskelige Forpligtelser saavel som et Slægtskab med Gud selv, et saadant som ingen anden Skabning besidder.

Det ejendommelige Særpræg for baade Eukaristien og det guddommelige Moderskab synes mig da at være dette, at i begge Tilfælde frembringer den tilsyneladende Ophævelse af Naturlove ved Guds Almagt Resultater, der er af samme Art som de saaledes ophævede Realiteter, skønt Resultaterne tilhører et uendelig højere System

end hine Realiteter; i det ene Tilfælde har vi Kristi Legeme i Stedet for Brøds og Vins naturlige Stof; i det andet Tilfælde har vi guddommeligt Moderskab i Stedet for menneskelig Undfangelse.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Ugyldigheds-Erklæring

fortsat fra Side 683

at naar et Ægteskab indgaas uden Vidner, er dets Faktum ikke mulig at bevise, hvis den ene eller anden Part skulde benægte, at der foreligger et Ægteskab, og derved frembydes der Muligheder for Bigami. Paa dette Omraade har Kirken været Pioner. Hvad den bestemte paa Tridentinerkonciliet, indførte den borgerlige Lov først langt senere.

Samme Formaal tjener den endnu ældre Lov, at tre offentlige Forkyndelser af det planlagte Ægteskab (den tredobbelte »Lysning«) med Navnene paa de to Personer skal finde Sted i Sognekirken eller Sognekirkerne, hvor de bor, saavel som i den Kirke, hvor de skal vies.

Et andet Punkt, der somme-tider giver Anledning til Diskussion, kan maaske nævnes ganske kort: nemlig hvori en Ægteskabs-Annullering bestaar. En Annullering (bedre udtrykt: en Ugyldigheds-Erklæring) er en Erklæring fra en kompetent Domstol om, at der lige fra et Ægteskabs Begyndelse har foreligget et Forhold, som er uforeneligt med Ægteskabet, og at derfor det gensidige ægteskabelige Samtykke altid har været og stadig er uden ægteskabstiftende Virkning. En Mand og en Kvinde gifter sig f. Eks. i Uvidenhed om det Faktum, at de er Fætter og Kusine. Blodslægtskabets Ægteskabshindring gør deres Overenskomst virkningsløs. Tyve Aar efter opdager de deres Slægtskab og ønsker at skilles. Da de *tilsyneladende* er gift, maa de ikke begynde at leve hver for sig som ugifte og derfor frit stillet til at gifte sig, blot efter deres egen personlige

Erklæring om Slægtskabets Faktum. (Men naturligvis maa de ophøre med det ægteskabelige Samkvem). Sagen maa officielt undersøges, og en Dom maa fældes paa rette Maade. En saadan Dom, der erklærer, at de paagældende ikke er og aldrig har været gift, kaldes en Ugyldigheds-Erklæring. Det er en Fremgangsmaade, som ogsaa den verdslige Jura kender.

Foruden de Ægteskabshindringer, der umuliggør Ægteskab mellem to Mennesker, er der to yderligere alvorlige Hindringer, som vel ikke ugyldiggør et Ægteskab, som er indgaaet paa trods af dem, men gør det svært syndigt. Det er Hindringerne paa Grund af a) *simple Cølibatløfter* og b) *forkskillig Konfession*.

Den første Hindring forbyder Ægteskab, naar den ene Part er bundet af et simpelt Løfte om Jomfruelighed eller fuldkommen Kyskhed eller om ikke at gifte sig eller om at modtage Præstevielser eller gaa i Kloster.

Den anden Hindring forbyder Ægteskab mellem en Katolik og en Person, som vel er døbt, men Medlem af en skismatisk eller hæretisk Sekt. Skulde der være Fare for den katolske Parts Tro, eller for at Børnenes Tro vil blive ødelagt, forbyder ogsaa Guds Lov et saadant Ægteskab.

Hvad denne sidste Hindring angaar gives der kun Dispensationer a) for gyldige og alvorlige Grundes Skyld, b) og naar den ikke-katolske Part giver Garanti for at fjerne al Lejlighed til Ødelæggelsen af den katolske Overbevisning, og naar begge Parter garanterer, at alle Børnene vil blive døbt og opdraget som Katoliker, og c) der foreligger moralsk Sikkerhed for, at Garantierne vil blive overholdt. Disse Garantier skal gives skriftligt. Desuden er den katolske Part forpligtet til at søge at opnaa sin Ægtefælles Konversion. En yderligere Betingelse gaar ud paa, at der ikke maa finde nogen religiøs Ægteskabsceremoni Sted i andet end den katolske Kirke.

Philip Hughes.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

De sidste Efterretninger havde Mekkail faaet af en Ravfisker, som havde fisket Rav i Laplands mest afsidesliggende Floder. Denne Fisker sagde, at Englænderne allerede var draget bort igen, og i deres Sted var der kommet nogle Stjernemænd. De havde indkvarteret sig overalt; i hver eneste Landsby var der nogle, og de havde indført nye Skikke alle Vegne.

»Hvilke?« Mekkail rykkede nærmere hen imod ham.

»De undertrykker Troldmændene.«

»Troldmændene?«

»Ja, og de tager deres Rener fra dem.«

»Ja, saa! Har de ogsaa taget nogle fra Troldmanden i Pullosersk?«

»Sandsynligvis har de ogsaa taget nogle fra ham.«

»Kone, vi rejser hjem igen,« raabte Mekkail, »pak vort Habengut sammen, medens jeg samler Renerne.«

I Løbet af en Dag var Forberedelserne til Rejsen gjort, og sammen med sin Hjord begav Mekkail sig paa Vej mod Pullsøen.

Mekkail længtes efter at komme tilbage til Pullosersk. Uden unødige Ophold gled Slæden, som var belæsset med alle hans Ejendele, hen over Sneen. Af og til blev de Rener, som trak Slæden, udskiftet med nogle friske. Konen kørte

Slæden, medens Mekkail selv drev Hjorden afsted. Nu og da maatte de gøre et kort Ophold, for at de smaa Kid ikke skulde løbe sig til-døde.

Efter to Maaneders Forløb naaede Mekkail Pullsøen. Han lod sin Kone og Dyrene blive tilbage, medens han selv gik ind i Landsbyen.

Folkene, som straks kom løbende til, genkendte Mekkail, skønt han var blevet meget ældet. Nu begyndte Spørgsmaalene at regne ned over ham.

»Hvor kommer du fra?«

»Fra Sverige.«

»Har du ingen Hjord med dig?«

»Nej, jeg kommer alene; jeg har mistet alt -- baade min Kone og mine Rener. Ude i det fremmede har jeg vogtet andres Rener.«

Hans Landsmænd rystede medlidende paa Hovedet.

»Hvad er der blevet af min Hylte?« spurgte Mekkail.

»Den staar, som du forlod den.«

»Lever Troldmanden endnu?«

»Ja, han lever nok, men det gaar ham ikke godt.«

»Hvad mener du?«

»Det gaar ham meget daarligt.«

»Og Seid?«

»Nævn ikke Seid. Stjernemændene, som nu regerer i Landet, følger baade Troldmændene og Seid.«

Mekkail gik ind i sin Hytte. Den

var hel fuld af alle de Sten, Folkene havde kastet derind, dengang han havde styrtet Seid.

Mekkail gav sig i Lag med at fjerne Stenene; Mændene hjalp ham dermed, og snart efter var Hytten atter beboelig.

»Maa jeg gerne bo her igen?« spurgte den hjemvendte.

»Selvfølgelig; det er jo din Hytte.«

»Kaster I ikke mere Sten efter mig? Tror I ikke, Troldmanden vil jage mig bort?«

»Troldmanden har ikke mere noget at skulle have sagt.«

»Men maaske vil Seid hævne sig.«

»Nej, Mekkail, bliv bare her.«

Mekkail vendte tilbage til sin Kone, og hen mod Aften drog han ind i Landsbyen med hele sin Hjord.

Folkenes Forbavselse var græn-seløs.

»Se, hvor rig den Mand er blevet, som har styrtet Seid ... Ih, hvor er han dog blevet rig!«

Endnu samme Dag saa Mekkail en af Stjernemændene. Han saa ud ganske som alle andre Mennesker. Var temmelig ung og skægløs og klædt i noget graat Tøj. Paa Huen var der syet en rød Tøjstjerne. Han kom ind i Hytten og spurgte:

»Er du Mekkail?«

»Ja! Er du en Stjernemand?«

»Ja.«

»Vil du ikke sætte dig?«

»Hvor kommer du fra?«

Mekkail begyndte omstændeligt at fortælle. Han begyndte med, dengang Murmanskbanen skulde anlægges, og da han kom til Historien med Seid, bemærkede Manden:

Fortsættes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejsværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *det er sundere for Nerverne*

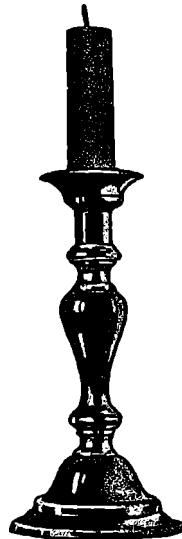
Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

En Mors Opdragelsesplan

Kærlighed er al Opdragelses Grundvold.

Kun *faa* faste Regler er nødvendige; de maa være bygget paa almindelig sund Fornuft og Hensyntagen til andre.

Hold fast ved de Bestemmelser, du har truffet — baade naar det gælder smaa og større og store Børn.

Den allervigtigste Tid er den, da man arbejder paa at udvikle de kristne Dyder i det ganske lille Barn. Allerede i et halvt-aars Barn — ofte endda før — kan man skimte Begyndelsen til disse Dyder: Kærlighed, Lydighed, Tillid, Taknemmelighed, Mildhed.

Vær fast, men undgaa *unødvendige* Kampe, som kan ophidse Barnets Sind.

Naar Barnet er halvandet—to Aar, kommer der en Periode, hvor man maa være meget taalmodig. Vanskelighederne her kommer navnlig af, at det lille Barn nu begynder at vise sin Fornærmelse, som hurtigt kan udvikle sig til Hidsighed, Særhed og Hævngerrighed.

Egenkærligheden begynder med Ordene: »Jeg vil ha'«. De skal straks og bestemt forandres til: »Maa jeg — —?«

Lær Barnet at gøre Nytte, fra det er ganske lille.

Tal med det om, hvor tit det faar, hvad det gerne vil, — saa det derved forstaar, at det ogsaa maa kunne give Afkald paa noget.

Forældre, som overvinder og fornægter sig selv, hjælper deres Børn til Forstaaelse af Selvfornægtelse.

Indpod tidligt Børnene den Tanke, at alting efter Guds Hensigt skulde være godt og smukt; kun Synd og Ondskab har ødelagt det og gjort Verden ulykkelig.

Prøv at lære dem om Guds Retfærdighed ved at slaa fast, at ingen Fejl kan gaa fri for Straf, selv om den ogsaa er tilgivet baade af Gud og Forældrene.

Det er vigtigt at tilrettelægge Barnets Dag, saa det har nogen Tid helt til sin egen Raadighed.

Det er af afgørende Betydning at vinde og bevare Barnets Tillid.

Man skal opmuntre Barnet til at tale om ubehagelige Ting, saa det ikke bestandig gaar og roder alene med det, som det ikke forstaar eller ikke kan lide. Vis aldrig Forbavselse over, hvad det kommer frem med.

Undgaa at straffe, naar du *føler* dig vred.

For stor Strenghed er af det onde. Den Straf, der anvendes, skal være den mildest mulige i hvert foreliggende Tilfælde. Naar Barnet er blevet straffet, skal man saa hurtigt som muligt gøre det glad igen. Hvis det er nødvendigt at forbyde Barnet Deltagelse i en Fornøjelse eller lign., maa man aldrig gøre det til Skamme overfor andre.

Det allervigtigste for en Far og Mor er Bøn og Tillid til Guds Faderkærlighed. Naar vi, med vor rent menneskelige Kærlighed, higer efter at hjælpe vore Børn, — i hvor høj Grad maa da ikke Gud længes efter at hjælpe os — og dem? Hvis vi ikke lægger ham Hindringer i Vejen, kan vi saa ikke haabe meget af ham, ja, endda haabe, at han vil bøde paa vore Fejltagelser?

Horisonten rundt

Præstevielsen

Den vinterlige Sol forgyldte i korte Strejf Sct. Ansgars herlige Kirkerum, der var fyldt til sidste Plads, da vor Biskop paa Krist Konges Fest foretog sin første Ordination og viede to af Landets egne Sønner til Præster. Der gaar Aar og Dag imellem, at en saadan Begivenhed finder Sted herhjemme, saa det var intet Under, at adskillige af Hovedstadens Katoliker havde søgt til Bredgade for at overvære Højtideligheden og glæde sig med Kirken over de to nye Kirkens Tjenere. Kl. 10 intonerede Orgelet, den biskoppelige Procession med de to Præstekandidater — hver med sine Messeklæder over Armen — efterfulgt af Biskoppen med Stav og Mitra, traadte ind i Kirken, hvorpaa Pontifikationen tog sin Begyndelse. Under Udfoldelsen af den vidunderlige Liturgi, hvormed Kirken ledsager Meddelelsen af Præstevielsens Sakramente, skred Ceremonierne frem: Haandspaalæggelsen, Salvelsen og Overrækkelsen af de hellige Kar, den fælles Messe indtil det Øjeblik kom, hvor Messehagelen, som Præstekandidaten hidindtil har baaret sammenrullet, foldedes ud og derved tilkendegav, at den nyviede nu var Præst i al Evighed paa Melchisedechs Vis. De nyviede Præster foldede derpaa deres indviede Hænder og lagde dem i Biskoppens, lovede ham Ærbødhed og Lydighed og modtog endnu engang hans faderlige Velsignelse.

Højtideligheden var til Ende og Københavnerne havde oplevet, hvorledes to af Kirkens Sønner var blevet viet til Kristi Tjenere og Forvaltere af hans Hemmeligheder. En Solstraale bryder atter ind gennem de ærværdige Kirkeruder og spiller i de lette Virakskyer, der opfylder Rummet som et flygtigt Efterspil af det store, der er foregaaet her, mens de to Menne-

sker, der har modtaget Guds Udvalgtes Stempel, er gaaet bort til deres store Gerning.

Alle Storkøbenhavns katolske Telefoner

Det skete for nylig, at en offentlig Institution søgte en Oplysning om Katolikernes Antal et bestemt Sted i Landet. Efter megen Bladen i Telefonbogen, ringede man til — Katolsk Boghandel. Herfra lykkedes det efter en mindre Række Telefonopringninger at komme i Forbindelse med det Kontor, der kunde give Svaret. Mange andre har paa samme Maade beklaget Van-

skelighederne ved i Telefonbogen at finde det katolske Nummer, man staar og skal bruge. Det er derfor et nyttigt Initiativ, naar Pastor *Olaf Sørensen* og Overassistent *B. Husson* ved Telefonselskabet har faaet samlet alle Storkøbenhavns katolske Telefonadresser paa et enkelt Sted i den Telefonbog, der udsendes efter Nytaar. Samme Liste i stærkt udvidet Form vil iøvrigt blive trykt her i Bladet i næste Uge, og et Særtryk til Indlægning i Telefonbogen vil samtidig blive fremstillet til en billig Pris. Forudbestillinger herpaa modtages gerne af Redaktionen i de nærmeste Par Dage.

Katolsk Højskoles GRUNDTVIG-AFTEN

Søndag 3. November Kl. 20
i Grundtvigs Hus, Studiestræde 38

PROGRAM

1. Fællessang: *Udrundne er de gamle Dage.*
2. Velkomst: Højskolens Leder Pastor KNUD BALLIN
3. Kor og Trio: *Kimer, I Klokker, nu sluktes en Sol.*
4. Festtale: Forfatteren, Pastor PETER SCHINDLER
5. Fællessang: *Paa Jerusalem det ny.*
6. Et Grundtvig-Selvportræt i Toner, Ord og Billeder, samlet af PETER SCHINDLER:
  - 1) *I Udby Præstegaard* (Drengekor)
  - 2) *Paa Langeland* (Recitativ)
  - 3) *Nyaars-Morgen* (Solo)
  - 4) *Kirkens Gjenmæle* (Recitativ)
  - 5) *Sjæle-Mærket* (Drengekor)
  - 6) *Guds-Freden* (Solo)
  - 7) *Sagas Tjener* (Recitativ)
  - 8) *Folkeliv og Højskole* (Drengekor)
  - 9) *Salmisten* (Solo)
  - 10) *Den sidste Rejse* (Recitativ)
7. Fællessang: *O, Kristelighed!*

Medvirkende: Violinistinden HANNE THORVALD NIELSEN, Cellistinden GRETE JESPERSEN, Fuldmægtig ENOCH HJORTH, Koncertsangerinden EDITH PETERSEN, LEO CAMPOLIN, et Drengekor fra Sct. Knuds Skole under Ledelse af Kantor OLAV SEGALT og Herrekoret ASKUS under Ledelse af LEO CAMPOLIN. Ved Flyglet: Komponisten LEIF KAYSER.

Billetter à 1 Kr. i Katolsk Boghandel, Grundtvigs Hus, B. T. Centralen og ved Indgangen.

Stensen eller Grundtvig? Hvorfor blev Niels Stensen Katolik?

Dette Spørgsmaal stiller Høj-skoleforstander *Frede Bording* i »Dansk Tunge«, Juni 1940.

»Blandt dem af vore Landsmænd, som i Tidens Løb er vendt tilbage fra Protestantismen til den katolske Kirke, er Niels Stensen utvivlsomt den betydeligste og ejendommeligste. Den, der prøver at fordybe sig i hans Omvendeshistorie, vil næppe kunne undgaa at gribes stærkt deraf. Men denne Historie er ikke blot betagende, den hører tillige, som A. D. Jørgensen skriver det, vistnok til de mest lærerige Sjælehistorier.

Stensen blev tiet ihjel

Hvem var da i Grunden denne Niels Stensen? Det burde ikke være nødvendig at svare herpaa, men netop hans Overgang til den katolske Kirke paa et Tidspunkt, da man fra protestantisk Side saa paa den med Had og Foragt, har bevirket, at man herhjemme gennem to Aarhundreder har tiet ham ihjel. Det er først i den nyeste Tid, navnlig efter at A. D. Jørgensen i 1884 udsendte et Mindeskrift om ham, at man i stigende Grad er begyndt at faa Øjnene op for hans Storhed.«

Niels Stensens store videnskabelige Opdagelser, siger Frede Bording videre, »sker netop saamtidig med, at han bliver Katolik, en Kendsgerning, som man altid har haft svært ved at forlige sig med fra protestantisk Side, fordi det udelukker den Mulighed, at det er den trætte, der søger Hvile, den udlevede, der giver alt op, eller den døende, der falder sammen. A. D. Jørgensen indrømmede da ogsaa ærligt, at Niels Stensens Omvendelse »altid vil høre til den katolske Kirkes største Triumfer«.

Uimponeret af menneskelig Autoritet

Forstanderen fremhæver Niels Stensens »Uhildethed, Skeptiskhed og Nøjagtighed«. »Han er

ganske uimponeret af enhver menneskelig Autoritet. Han stoler ikke paa noget, før han personlig har undersøgt det, og har han ikke haft Lejlighed dertil, er han ikke bange for at tilstaa sin Uvidenhed«. »Det er derfor, det virker saa overvældende, da denne utrættelige Sandhedssøger gaar hen og bliver Katolik«.

Frede Bording skildrer saa Stensens Møde med Kristi Legemsprocessionen i Livorno, som indleder en religiøs Krise med det Resultat, »at de Fordomme, han som Lutheraner var oplært til at se paa Katoliker med, hurtig svinder, efter at han er kommet i Forbindelse med Menneskene selv. Han opdager oven i Købet, at Katolikerne gennemgaende er langt mere levende i deres Kristendom end Protestanterne. Den evangelisk-lutherske Kirke var paa det Tidspunkt stivnet i Ortodoksi, i Rettroenhed, i Dogmelære, mens den katolske Kirke efter at være blevet rusket op af Reformationen selv gennemgaar en Fornyelse«.

De gode Gerninger

Niels Stensens Opfattelse af »de gode Gerninger« gengives saaledes: »Gerninger er ikke blot en Betegnelse for ydre Handlinger, men ogsaa for den indre, aandelige Virksomhed som Haab, Fortrøstning, Kærlighed, Anger, der altsammen ligesaa vel som Troen er Gave fra Gud. Viser man disse Gaver tilbage, da er Troen død. En levende Tro kan ikke være Uvirksomhed, og omvendt, gør man Gerninger, uden at de er forbundet med en tilsvarende Tro, da er de »døde«, da er de uden Værdi for Livet i Kristus«.

Denne Tankegang finder Bording stemmer nøje med Luthers Ord om, at gode Gerninger gør ikke et kristent Menneske, men et kristent Menneske gør gode Gerninger.

»Hvor vidt nu dette virkelig

er den katolske Kirkes Opfattelse, det er jeg ikke kompetent til at afgøre. Givet er det i alt Fald, at der fra katolsk Side ikke er indvendt noget mod Niels Stensens Opfattelse«.

Hertil er der at svare, at det katolske Syn paa de gode Gerninger er udtrykt i den danske Katekismus (Sp. 271), hvor der staar: »Naar vi øver gode Gerninger, er det af afgørende Betydning, at vi øver dem i Naadens Tilstand og i den gode Mening, d. v. s. for Guds Skyld, af Kærlighed til ham, til hans Ære og Forherligelse«. Den katolske Kirke behøver altsaa ikke at protestere imod, at den ydre Handling og det indre Sindelag knyttes sammen. Stensen har selvfølgelig med Hensyn til hele Naadelæren holdt sig til Kirkens Lære; dens Klarhed og Konsekvens tiltalte ham, som man f. Eks. ser af hans Brev til Brunsmann, hvor han gentagne Gange paaberaaber sig Tridentinerkonciliet grundlæggende Afgørelser. Tvivl kan her kun opstaa, fordi vi endnu ikke har en let tilgængelig Udgave af hans teologiske Skrifter.

Kristendom er baade Lære og Liv

Videre siger Bording: »For ham er Kristendommen ikke en Lære, men et Liv.« Det lader sig ikke opretholde for Stensens Vedkommende. Sætningen maa forandres til »baade Lære og Liv«, i Overensstemmelse med Kristi Befaling til Apostlene: »Gaa ud og lær alle Folk ... og lær dem at holde alt, hvad jeg har befaleet eder«. At Stensen i religiøs Henseende først og fremmest er Praktiker og ikke Teoretiker, det er iøvrigt rigtigt, og her har A. D. Jørgensen netop vist sit geniale Syn, naar han — i Modsætning til Leibniz, der fandt Stensen en »maadelig Teolog«, — forsvarer ham som Gudsforholdets Geni, *praktisk* Geni.

Den Vægt, Stensen lagde og

maatte lægge paa Læren, fremgaar ogsaa tydeligt af følgende Citat, som Bording bringer: »I Sandhed,« siger Stensen, »om ogsaa andre Argumenter manglede til at overtyde en om Sandheden af den katolske Religion, saa vilde den ene Kendsgerning være tilstrækkelig, at hine Mænd, som brød med den, til Retfærdiggørelse af deres Frafald frakender den en Lære, som den stadig har lært, og til Gengæld tillægger den en Lære, som den paa det kraftigste har fordømt.«

Frede Bording fremhæver tre Ting ved Kirken, som tiltrak Stensen: den indre Konsekvens, dens historiske Forbindelse med Apostlene og Kirken som den ufejlbare Autoritet, og tilsidst spørger han: Hvorfor blev denne Mand Katolik? Og svarer selv:

»Fordi han gennemskuede Protestantismen, der ikke gav hans hungrende Sjæl tilstrækkelig Føde. Han maatte dybere ned og fandt i den katolske Kirke et Kildevæld, der uden at tage sin Tilflugt til døde Bogstaver førte direkte til Udspringet, den levende Gud selv. Derfor blev han Katolik.«

Autoriteten er hos Kirken

»Men hvad saa med os,« spørger Højskoleforstanderen. »Er vi henvist til at følge den Vej, Niels Stensen gik, naar det drejer sig om at faa fast Grund under Fødderne? Nej, thi siden Stensens Dage er der sket det, at en Mand ved Navn Grundtvig har faaet Naade til at se det, der hidtil var skjult for alles Øjne. Grundtvig ser klart Forskellen mellem Kirken, der helt og holdent er Guds Værk og derfor hellig og almindelig, og Skolen, d. v. s. vor Opfattelse, der er forskellig, som Mennesker er forskellige. Den katolske Kirke er en saadan Skole, det samme gælder den evangelisk-lutherske Kirke, den calvinistiske eller den grundtvigske. Denne Forskal synes Stensen ikke at have haft Øje for.«

Vi maa bedrøve Forstander Bording med, at Stensen netop

udtrykkelig har afvist denne Tanke. I sit Skrift om Forsvaret for Konversionsbrevet kommer han ind paa denne Teori om de forskellige Kirkegrene eller -skoler, den saakaldte Synkretisme. Han forkaster den, og det gælder baade de synkretistiske Filosofer, som af Vantro, Jødedom og Kristendom vil sammensmelte en Religionsfred, og de kristne Synkretister, overfor hvem han fastholdt, at enten var Kristus ikke Gud, eller ogsaa har han sørget for et Samfund, hvor Sandheden bliver bevaret gennem Tiderne. Han bebrejder de kristne Synkretister, at de tilkender den enkelte, hvad der kun tilkommer Kirken, nemlig Evnen til at bevare Kristi Lære fri for forkert Fortolkning. De tiltager sig efter hans Mening en Autoritet, som baade Fornuft og Erfaring maa frakende dem.

Overfor Grundtvig vilde Stensen have erkendt, at han havde Øje for Protestantismens svageste Punkt: Kristendom paa egen

Autoritet, og derfor foruden den subjektive Skriftforklaring søgte en objektiv Norm i det »lille Ord«, Trosbekendelsen. Men Stensen vilde ogsaa her have set det uholdbare i, at en Mand, omend en højtbegavet Mand, 1800 Aar efter Kristi Komme bestemmer, hvad der er Kristendommens Kerne, og hvad enhver skal have Lov til at betragte som Udenomsværk.

Stensen eller Grundtvig?

Naar det derfor i Artiklens Slutning hedder: »Stensen tog ikke fejl. Han naaede blot ikke dybt nok ned og fik derfor ikke Del i det aandelige Storsyn, som var forbeholdt en senere Slægt ved Grundtvig«, saa synes vi Katoliker jo, at det er omvendt: det er netop Grundtvig, der ikke saa dybt nok og klart nok. Og det hænder stadig, at der er en og anden Grundtvigianer, som dette gaar op for — og som derfor følger den Vej, Niels Stensen gik, til den gamle Kirke.

Tanker om Skærsilden

»De satte sig ned og saa til«

Da vor Herre blev korsfæstet, stod hans Moder og et Par Venner ved Siden af Korset og tog af hele deres Sind og hele deres Hjerte Del i hans Lidelse. Soldaterne derimod satte sig ned og saa til. De saa paa et Drama, de ikke selv havde Del i — tre Mænd naglet til Kors, krympende sig i Kramper og pint af den grufulde Tørst, der hjemsøger saadanne Mennesker, ude af Stand til at røre sig og tappet for alt deres Blod. Soldaterne havde taget Vin med for at drikke, og naar de kedede sig, spillede de Terninger.

Kan vi mere end se til?

Mange Lande i Verden er nu ligesom korsfæstede, og til Tider

kan vi med Rædsel spørge os selv, om vi blot saa meget som »ser til«. Vi vil ikke nedværdige Ordet »Korsfæstelse« ved at bruge det om vore egne smaa Fortrædeligheder — selv Soldaterne vilde nok have foretrukket at blive hjemme paa Kasernen. Men hvis ikke vi fuldstændig lukker Øjnene for, hvad der sker og truer med at ske vor Næste, vil jeg mene, at vi er tvunget til at se; saa er Spørgsmaalet om vi gør mere end det? Og kan vi?

Fra Tid til anden gør vi os sikkert klar over vor Stilling. Vi kan ikke gøre noget, vi kan ikke tjene de døende, vi kan ikke engang tale til dem. Og »Sværdet« trænger ind i vor Sjæl. Godt om

det gør det. Alt andet er bedre end at lægge sig til at sove i Gethsemane; alt andet bedre end Terningspil paa Golgata. Da den engelske Digter Stevenson opdagede, at han gik i Halvsøvnene gennem Livet, bad han Gud om »at tage sin skarpeste Fryd — og saare min Aand saa den vaagner helt« eller ogsaa tage en rædselsvækkende Synd »og drive den ind i mit Hjerte« (jeg citerer efter Hukommelsen). Pascal sagde det bedre: »Jesus lider Dødsqual indtil Verdens Ende: saa længe maa vi ikke lægge os til at sove.« Maaske det er bedst, at vi ikke virkeliggør os de store Ting ret længe ad Gangen. Vi kunde ikke udholde det. Helgenerne var først efter de forfærdeligste sjælelige Renselser i Stand til at betragte de Visioner, de modtog, og som dog laa saa langt under selve den himmelske Beskuelse. Selv er vi ikke blevet saaledes rensset. Kun for et Øjeblik kan vi udholde at »virkelig gøre« os Guds Tilværelse, hans Hellighed, ja selv hans Kærlighed. Men alligevel kan Livet til Tider blive uudholdeligt, hvis vi ikke faar Lov til at gøre noget for Kristus, naar vi ser, hvor han lider Dødsqual i sine Brødre, som ogsaa er vore.

Faren for Sentimentalitet

Jeg er næsten bange for at sige: »Hvis I vil gøre noget — saa bed! Bed for alle, der døde i Nat og skal dø i Dag, her i denne Krig.« Jeg er bange af to Grunde. Den ene er Faren for Sentimentalitet. Mennesker dør i Tusindvis hver Dag og hver Nat. Antallet af Krigens Ofre er ubetydeligt, naar vi betragter hele Verden og hele Menneskeslægten. Der døde flere Mennesker af Spansk Syge efter den forrige Krig end under selve Krigen. Javist, Døden i Krigen er voldelig og forfærdende. Derfor griber den os. Og, ja, hvis ikke Livet som saadant kan bevæge os til at bede for de døde, lad os saa bruge hvad vi kan for at »saare vor Sjæl« til at vaagne, saa at vi ikke skal »sidde« uden endda at »se til«.

Faren for at glemme Uretten

For det andet er jeg bange for, at den Tanke at »bede en Bøn« kan faa os til at føle, at vi har gjort alt, hvad der kan forlanges af os — mens der i Virkeligheden forlanges noget, som *koster*, og først og fremmest en indre Ændring af vort Liv. Det er en ringe Trøst for en hungrende Mand, hvis vi siger til ham, at vi ikke kan »gøre« noget for ham, men vil »bede for ham« ... Hvis vi *meget alvorligt* siger et Hil dig Maria for ham, er det godt; men der er den triste Mulighed, at vi aflirer en »Bøn« og fortsætter med at more os, som om der nu ikke var mere *Uret* i Verden — og det er Uret, Synd, som ligger bag alle Tragedier, saasom Skismaet mellem os og Østens Kristne eller Reformationen eller Proletariseringen eller den nuværende eller enhver anden Krig. Men her spørger jeg ikke om, hvorvidt vi blot ubevidst var haft Del i den syndige Sinds-tilstand, som muliggjorde denne Krig. Lad os, fordi det er November, tænke paa de døde og de døende.

Er Skærsilden ren Jura?

Dogmet fortæller os kun lidet om Skærsilden: den er til, og vore Bønner kan hjælpe Sjælene der. Teologerne lærer os med Rette, at Sjælene i Skærsilden ikke kan opnaa Fortjenester; deres Lidelser hidfører derfor ingen ekstra Lyksalighed for dem og er faktisk blot den »timelige« (d. s. v. ikke-evige) »Gæld«, der skyldes for angrede og tilgivne Synder. Teologerne og fromme Sjæle fortsætter stadig med at grunde over disse Lidelsers Natur, Varighed o.s.v. Saaledes udtrykt kan de troendes Overbevisning lyde, som om Skærsilden kun var af gengældende Art, juridisk, udvendig og i Virkeligheden lidet tiltalende. Dette er for mange en Vanskelighed. De føler det, som om Gud blev fremstillet som en fjern Dommer, der undersøger vor Konto og siger: »Du skylder mig endnu 10 Slag af Straffen

for Synd A, 20 for Synd B, 50 for Synd C og saa videre. Disse Slag vil aldeles ikke forbedre dig, men du maa lide dem, før alt er blevet i Orden mellem os. Saa kan du komme ind i Himlen.«

Men det er indlysende, at det juridiske, gengældelsesmæssige og rent aritmetiske ikke kan være alt, hvad der skal siges om en guddommelig Instiftelse. Ligeledes maa vi huske, at alle de stærkt farvede »Beskrivelser« af Skærsilden er og maa være »billedlige«, simpelthen fordi vi »overfører« det, der passer for vort sanselige Liv, til en Verden, hvor der ikke længere findes »Sanser«. F. Eks. er det rent billedligt at tale om Skærsilden i Udtryk, der betegner Tid — Dage, Aar — for en saadan Tid beror paa Forhold mellem Solen og Jorden, og disse Kloder har intet at gøre med Sjæle, der er blevet skilt fra deres Legeme.

Allegorier og Virkeligheden

Men naar vi skriver saaledes, løber vi den Risiko at forlede Folk til den Tanke: »Aa, hvis det alt sammen blot er billedligt, saa er Skærsilden alligevel ikke saa slem.« Det er imidlertid forfærdelig ulogisk. Vi bruger den Slags Billeder, fordi vi maa beskrive rent aandelige Erfaringer paa den eneste Maade, vi kan beskrive noget paa, d. v. s. i sanselige Udtryk. Men det, som Sanserne erfarer, kan aldrig paa fjerneste Maade staa Maal med Sjælens Erfaringer. Selv her i Livet kan vi se, hvordan en stor og glædelig Efterretning kan faa os til at glemme en legemlig Smerte, vi lider af, og hvordan en dyb Sorg kan faa al legemlig Trøst til at blive værdiløs. Vi vil alligevel bruge en »Allegori« for at hjælpe os. Og jeg haaber at kunne vise, at Skærsilden *ogsaa* er noget indre og helbredende (»Deus qui soli competit medicinam praestare post mortem — Gud og ham alene tilkommer det at yde Lægedom efter Døden«. Postkommunion 16 blandt »Forskellige Bønner for de afdøde« i Messebogen).

En ung Mand og hans Kæreste

Tænk Dem en ung Mand, der lever et daarligt Liv. Pludselig bliver han klar over, at en prægtig ung Pige elsker ham og han hende. I et Lynglimt ser han sit tidligere Liv; han afskyr det; det er Tortur for ham at tænke samtidig paa det og paa hende. Og alt eftersom han kommer til at kende hende bedre, elsker han hende højere, og des mere hader han det, der var modbydeligt for hende og (det indser han ogsaa) er modbydeligt i sig selv. Det er en Kval for ham at se, at han har hengivet sig til det; det bliver mere og mere umuligt for ham at vende tilbage til det. Af selve denne Grund kommer han mere og mere til at ligne hende og blive hende værdig, og alt eftersom dette gaar op for ham, gennemstrømmes han af den mest ydmyge og dog saa jublende Glæde. Han ved, at han *fortjener* denne Lidelse. Han hyder den velkommen, fordi den gør ham ren. Havde han aldrig truffet hende, vilde han ikke have erfaret den, og derfor er det rigtigt at sige, at *hun* paafører ham den, og dog skyldes den helt og ganske deres indbyrdes Kærlighed. Saaledes kan en gensidig menneskelig Kærlighed *samtidig* hidføre en Smerte, som er Glæde og som er Renselse: hverken Smerte eller Glæde eller Renselse kunde være til hver for sig. Hurtigt ændres han, indtil der ikke længere findes noget i ham, der gør ham uværdig til hende. Deres Forening er blevet fuldkommen.

Menneskesjælen og dens Kærlighed

Naar nu Sjælen forlader Lege-
met, ser den klart baade Gud og sit eget Jeg — Guds Skønhed og Jeg's hidtidige Hæslighed. Heraf følger Kval og Fryd, Længsel efter Forening samt Forstaaelse af, at hin Forening er udelukket, indtil ligesom den sidste svage Stank af Egenkærlighed er renset bort. Saaledes er det Synet af Gud, der foraarsager og paafører denne Smerte, men

Sjælen akcepterer den saa ubetinget, at den vilde paaføre sig selv denne Smerte, hvis Gud ikke gjorde det. Nej, det *er dens egen Smerte*. St. Katharina af Genua, hvis Lære nyder saa høj en Anerkendelse, fremhæver meget stærkt, at Sjælen ikke husker den ene og den anden Synd, men blot ser, hvad den *er*; og jo mere levende og kvalfuldt den ser det, des hurtigere ændres den i sit Indre, saa at dens Smertes Krisepunkt ogsaa er Klimaks i dens Renselse og derfor i dens Fryd.

Synder er noget, vi er

Og betragt endnu dybere! Synder er ikke Ting, jeg *har*; det er Ting, jeg *er*. Jeg er ikke en Slags neutral Baggrund, hvortil der paa ydre Vis føjes gode eller daarlige Handlinger, ligesom rent eller snavset Tøj. Jeg er mit syndige eller rene Jeg. Syndige Handlinger er det sidste ydre Udtryk for en Tendens i Viljen — ligesom en Plante tilsidst viser sig over Jorden, men allerede længe forinden har udviklet sine Rødders Vækst — Rødder, som ofte stikker dybere, end den synlige Plante er høj, ofte er langt stærkere end Planten, og som lever videre, selv om man plukker Bladene af, og som vedbliver at vokse og atter at sætte Skud.

Selv om det er mig forbudt at modtage Kommunionen i uangret Syndighed, saa gaar Liturgien stadig ud fra, at naar jeg modtager Kommunionen eller læser Messen, saa er jeg stadig et »syndigt Menneske« i min Karakter; mit »Jeg« vedbliver at bestaa. Absolutionen udfører intet Mirakel med min Karakter, og *det gør Døden heller ikke*. Jeg gaar over i den næste Verden med det, som Teologerne kalder mine »Vaner«, i Behold. Men »Vaner« er til syvende og sidst en bestandig Væremaade. Hvad jeg *er*, skyldes derfor tidligere Synder, om end de er blevet tilgivet. Hvad jeg *er*, det er deres »timelige« Følge (Gud være lovet ikke nogen evig).

Og da Gud elsker mig og vil, at jeg skal frelses, vil han, at

jeg skal se mig selv, som jeg er og paa een Gang lide under dette Syn og renses af det. Saaledes er det selve Guds Natur, hans Hellighed, hans Skønhed, hans Elskelighed, der paafører mig denne rensende Lidelse. Den er og maa ogsaa være nøjagtigt tilpasset til min Syndighed, men der er intet vilkaarligt eller rent aritmetisk ved den: det er en uundgaaelig og indre Proces. Gud kan ikke vise sig forskellig fra, hvad han er, og ej heller kan jeg se mig selv forskellig fra, hvad jeg er. Men Gud viser sig som kærlig og elskelig i selve sit Væsen — og al min Smerte, min Renselse og min Glæde skyldes det, at jeg ved, at mens jeg ikke *er* ham fuldt værdig, bliver jeg det stedse mere og mere.

Med Sjælens Rødder trænger jeg til Lægedom

Hvis jeg trænger til et Billede for at forstaa Skærsilden, vil jeg for min Del foretrække snarere at tænke paa den i Retning af Dybde end i Retning af Varighed: er det (som Helgenerne siger) med min Sjæls »Spids«, at jeg ser Gud, saa er det ned til selve min Sjæls Rødder, at jeg trænger til Helbredelse. Vær ikke bange for, at Deres Ønske om en »kort« Skærsildslidelse betyder fortsat Egenkærlighed. Det er en god Kærlighed til os selv, naar vi ønsker at blive Gud værdig. Gud ønsker det selv. Det er til hans Ære, at jeg bør blive, hvad han vilde, jeg skulde blive! Selvfølgelig længes jeg efter Himlen. Naar jeg er blevet helt »himmel-gjort«, saa er min Glæde Guds Glæde; endelig er han tilfreds med mig — og jeg har fuldt og helt nok i ham.

Lad os da ikke »sidde og se til«, men bede for hine andre og glemme vort eget Jeg, mens vi gør det. Allerede dette Offer af vort Jeg vil være rensende — og allerede nu i vore Sjæle frembringe det samme, som det ellers overlades til vor Renselse efter Døden at frembringe.

C. C. Martindale S. J.

ER MUSIKEN ET SPROG, SOM ALLE FORSTAAR?

Hvis vi vilde svare bekræftende paa dette Spørgsmaal, maatte vi gøre det med Forbehold; thi vore hjemlige Sange, der vel er den Musik, vi Danske bedst forstaar, er som oftest uden større Værdi for fremmede, og den store europæiske Musik forstaas næppe i de øvrige Verdensdele. Mellem de europæiske Folk indbyrdes kan Forskellen i den musikalske Udtryksmaade undertiden være ret stor, navnlig hvor det drejer sig om de enkelte Landes nationale Musik, og selv vi Danske maa sande, at Meningen inden for vort eget Folk kan være delte: Jazzmusiken har sine Forkæmpere, Underholdningsmusiken sine Tilhængere og den klassiske Musik sine Beundrere. Vort Spørgsmaal maa derfor besvares med et absolut Nej, enten man med *alle* mener samtlige Jordens Folkeslag, de europæiske Folk eller blot de Danske. Først naar vi trækker en Grænse ved vore nationale Sange, kan vi tale om Musik som et Sprog, alle Danske forstaar.

Kendt og ukendt

Naar vi holder særlig meget af vore hjemlige Sange, er det i nogen Grad, fordi vi kender dem saa godt og har kendt dem saa længe; men ganske særligt er det, fordi de taler til noget i os — til vort danske Sind. Den Musik, vi ikke forstaar, har vi sandsynligvis ikke beskæftiget os noget videre med, eller ogsaa er det Musik, der er væsentlig forskellig fra den, vi kender bedst og — maaske derfor — holder mest af.

Kina og det 12. Aarhundrede

Man fortæller om en Kineser, der fandt vor Musik vidunderlig, da han hørte Musikerne stemme deres Instrumenter, som det er Skik i Orkestrene før Koncerten, men i høj Grad misbilligede det, der kom bagefter, og som er Hovedsagen for os. Maaske vilde en Katolik af det 20. Aarh. — omtrent vant til lidt af hvert — føle sig lige saa

desorienteret ved at høre liturgisk Musik fra Notre-Dame-Skolen i det 11.—12. Aarh. I de senere Aartier har Musikvidenskaben imidlertid bygget Bro for os, saa vi kan lære at kende og forstaa Musik, der er skabt i en fjern Fortid. Radio, Grammofon og moderne Samfærdselsmidler har gjort det muligt for fjerntboende Folkeslag at lære hverandres Musik at kende. Foreløbig er Sammensmeltningen af europæisk og eksotisk Musik resulteret i Jazz, medens Musikvidenskaben har bragt os den ældste Kirkemusik nærmere.

Kirkens særegne Musik

Hvad vore hjemlige Sange er for os som Danske, burde *Kirkens egen Musik*, som Paverne har kaldt den, være for os som Katoliker. Den gregorianske Sang, der var saa naturlig og selvfølgelig for vore Forfædre i Middelalderen, hvilket vore Folkeviser borger for, er blevet fremmed for os. Det er nu en Opgave for enhver Katolik — navnlig for enhver ung Katolik — at blive lige saa fortrolig med vor Kirkes Melodier som med vort Fædrelands. I København er der udmærket Lejlighed dertil. *Alle* kan deltage i *Katolsk Højskoles Kursus i Katolsk Fællessang*. Desuden afholdes der i nogle Menigheder Kursus eller ugentlige Sangaftener. Det var at ønske, at alle Menigheder vilde følge Eksemplet. Navnlig turde der i Provinsen, hvor Byens Katoliker søger til den samme Kirke, være de bedste Forudsætninger til Stede for en god Fællessang. Ganske særligt paa hviler det Skolerne og Ungdomsforeningerne at tage Sagen op. Tilegnelse er lettest i de unge Aar. Har vi først lært Melodierne grundigt at kende, vil vi synes om dem og holde af at synge dem. Det ved dem, der til en Begyndelse synes os at være noget fremmedartet, vil lidt efter lidt komme til at staa for os som *det katolske Særpræg*, vi nødigt vilde undvære.

Olav Segalt, Kantor.

Rom og Verden

I Lighed med den italienske Stat har nu ogsaa Vatikanstaten inddraget de i Omløb værende N i k k e l m ø n t e r og erstattet disse med et mindre værdifuldt Metal. Paa Grund af det forholdsviis ringe Antal vatikanske Pengesorter vil man dog ikke sætte Papirspenge i Omløb.

*

Paa Foranledning af de katolske Biskopper i Syd-Jugoslavien har Ærkebiskoppen af Serajevo ladet fremstille en Oversigt over de kirkelige Forhold i Jugoslavien. Det samlede Indbyggertal fordeler sig saaledes paa de forskellige Konfessioner: 5.854.313 romerske og græsk-unerede (altsaa med Rom forbundne) Katoliker, 6.785.499 Ortodøxe, 231.169 Protestanter, 1.561.166 Muhammedanere, 7273 Gammel-Katoliker og 19.725 fordelt paa øvrige Bekendelser.

*

I Santa Fe (i Argentina) har der under stor Deltagelse været afholdt en eukaristisk Kongres, der tillige var tænkt som en Erindring om den eukaristiske Verdenskongres, som fandt Sted i Buenos Aires for fem Aar siden. Den hellige Fader holdt en Radiotale til de ca. 100.000 Deltagere i Kongressen.

*

Den tyske Rigsregering har i et Dekret udstedt Bekendtgørelse om, at franske Feltgejsstlige, der maatte være i tyske Krigsfangelejre, kan vende tilbage til Frankrig.

*

Samlingerne i det pavelige Missionsmuseum i Lateranet har i det forløbne Aar modtaget adskillige værdifulde Nyerhvervelser, der iblandt et stort Antal Kultgenstande fra Inkaerne, skænket af Ærkebiskoppen af Lima.

Billeder:

Bjergkirkegaard
Kirkegaard ved Havet
(Malina)

Tekst:

Epistel fra den første
Messe paa Allesjælesdag

Brødre!

Se, jeg siger eder en
vel alle opstaa, men
les, pludselig, i et Øj
sun; thi Basunen sk
opstaa uforkrænkelig
Thi dette forkrænke
Uforkrænkelighed, og
sig Udødelighed. Men
iført sig Udødelighe
opfyldt, som er skre
„Døden er opslugt i
Sejr? Død, hvor er
Brod er Synden, og
Men takket være G
Sejr ved vor

Herre Je

emmelighed: Vi skal
skal ikke alle forvand-
k, ved den sidste Bæ-
de, og de døde skal
g vi skal forvandles.
bør det at iføre sig
tte udødelige at iføre
ør dette dødelige har
a vil det Ord blive
r". Død, hvor er din
Brod? Men Dødens
dens Kraft er Loven.
som har skænket os

is Kristus

Hil dig, Maria!

Marias velsignede Livsfrugt I

Marias Besøg hos sin Frænke Elisabeth var Aarsag til et af de største Mirakler paa det rent aandelige Omraade, nemlig Johannes Døbers Helligelse i sin Moders Skød. »Thi se, saa snart Lyden af din Hilsen naaede mit Øre, sprang Barnet af Glæde i mit Liv« (Lk. 1,44). Den kristne Tradition hævder, at i det Øjeblik modtog Johannes' Sjæl den helliggørende Naade, idet Marias milde Stemme var ligesom den overnaturlige Om-skabnings sakramentale Redskab. Men Kilden til den Naade, der tilflød Johannes' Sjæl, var den i al Evighed velsignede Frugt, som var skjult i Marias Skød. Maria bragte til Elisabeths Hus al Naades personlige Fylde i det »Velsignede Noget«, som endnu var en Del af hendes eget jomfruelige Liv.

Vort ophøjede Emne, det guddommelige Moderskab, vilde kun faa en ufuldstændig Behandling, hvis vi forsømte at tage Hensyn til, hvad den katolske Telogi lærer angaaende Vilkaarene, legemlige og aandelige, for Marias velsignede Livsfrugt, det »Hellige Noget«, som helligede Johannes' Sjæl og fik Barnet til at springe af Glæde i Modersskødet. Vi vilde aldrig fuldt ud kunne forstaa Magnifikats Aand, hvis vi ikke huskede, hvad det var for et Liv, der pulserede kraftigt, indsluttet i Marias Liv, dengang hun udtalte sin udødelige Højsang.

Her kan vi forlade Lukasevangeliets Tekst og tage Skt. Thomas Aquinas, Inkarnationens (Menneskeblivelsens) store Teolog, til vor Vejleder; i tredje Del af hans *Summa*, i 33. og 34. Spørgsmaal, behandler den hellige Kirkelærer Tilstanden af *Proles*, det guddommelige Foster, i Marias Skød samt de forskellige Sider af dets Fuldkommenhed.

Der er to væsentlige Grundsætninger, som bør være de ledende for al vor Tænkning, naar vi saa mange Gange daglig sammen med Elisabeth velsigner Maria i hendes Livsfrugt ved Fremsigelsen af »Hil dig, Maria«.

Den første Grundsætning er denne: der var ikke den allermindste Brøkdæl af Tid, i hvilken det nye »Noget«, dannet af Marias Blod, ikke var Gud.

Den anden Grundsætning, som er en fornuftsmæssig Følgeslutning af den første, er formuleret saaledes af Skt. Thomas i *Summa q. 34, a. 1*: »I Inkarnationens Mysterium maa vi henvende Opmærksomheden mere paa den guddommelige Fyldes Nedstigning til Menneske-

naturen end paa Menneskenaturens Opstigning ... til Gud.«

Jeg vil ikke sige, at de to her fremførte Grundsætninger staar øverst i Afhandlingen om disse Emner i *Summa*: men en Analyse af alt, hvad Skt. Thomas siger, gør det klart, at denne dobbelte selvindlysende Sandhed i Virkeligheden er Kærnen i hele hans Lære om Vor Frues underfulde Hemmelighed.

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Katolsk Fortsættelseskursus

Kærligheden gør alle Dyder levende

Vi har tidligere i dette Kursus beskæftiget os med, hvori den overnaturlige Bestemmelse bestaar, som vi genvandt ved Føreløsningen. Vi beskrev ogsaa det overnaturlige Liv, som vi modtog for at kunne opfylde denne Bestemmelse, samt hele det System af overnaturlige Sjælsvaner — de guddommelige Dyder og Helligaandens Gaver — ved hvilke Menneskets ny overnaturlige Aktivitet bliver udøvet. Senere har vi talt om de Midler, hvorved det enkelte Menneske modtager dette overnaturlige Liv med dets Sjælsvaner, og om hvordan vi kan styrke det og bringe det til Vækst. Vi har beskrevet »Redskabet« og dets Erhvervelse, og nu maa vi tale om, hvordan det skal bruges — den Maade vi maa handle paa for at udøve disse forskellige Dyder —, om de Love for vor Opførsel, som er givet sammen med selve Dyderne Genstand — Love, vi maa adlyde, om ellers Dyderne virkelig skal være os til Gavn.

Hvad skal Mennesket gøre, og hvad maa vi undgaa, hvis vi f. Eks. gennem Troen, Haabet og Kærligheden skal forene os med Gud? Hvordan og hvornaar skal

Mennesket bringe disse Dyder til Udtryk? Hvad maa vi undgaa, fordi det strider mod Dydernes Udvikling, maaske endog er skæbnesvangert for selve deres Eksistens?

Der er eet Træk ved dette System af »gudgivne« Dyder, som har særlig praktisk Betydning. Det er deres indbyrdes Forbindelse gennem Kærlighedens Dyd og deres Afhængighed af denne. Dette opsummeres i den klassiske teologiske Sætning, at »Kærligheden er alle Dyders Form«. Det vil ikke sige, at Kærligheden er Væsensbestanddel af alle Dyder, f. Eks. at Tro er Kærlighed, at Retfærdighed er Kærlighed og saa fremdeles; men det vil sige, at kun naar Kærligheden besjæler Dyderne, og de udfolder sig paa Kærlighedens Bud, i Kærlighedens Tjeneste, kun da lever de virkelig og frembringer en overnaturlig Virkning. Skal en Handling være en sand Dydsakt, maa den ikke blot gælde noget godt, men være godt udført. Hvis Akter af de andre Dyder skulde blive udført uafhængigt af Kærligheden, i Fravær af denne, er de ikke godt udførte Handlinger, selv om ogsaa det, som de udfører, i sig

selv er noget godt. Enhver Dyds-handling maa nemlig fremgaa af den rette Kærlighed, hvis den skal have virkelig Karakter af Dyd og være vel udført. Og er Gudskærligheden ikke til Stede, er der ikke den rette Kærlighed hos vedkommende Menneske. Hvilken Værdi dettes Handling end maatte have i sig selv, saa falder Handlingen sammen med Fjendskab eller ligefrem Had mod Gud, hvis den ikke fremgaa af Kærlighed og slet ikke staar i Forbindelse med denne. Kærlighedens Nærværelse i Sjælen giver ganske vist ikke de andre Dyder deres Eksistens, men den giver dem den Fuldkommenhed, som ene gør dem til virkelige Dyder.

Mister et Menneske Gudskærligheden, kan det i visse Tilfælde godt vedblive at tro paa Gud og haabe paa ham; denne Tro og dette Haab kaldes »døde«, men er ikke des mindre Realiteter, for det er kun som Dyder, at de er døde. Denne »døde« Tro og dette »døde« Haab vedbliver at være et Forbindelsesled med de svundne bedre Tider, og de kan efter Guds Forsynsstyrelse være Midler til Anger og Bedring.

Kan der gives Gudskærlighed uden Tro? Spørgsmaalet er ikke uden Betydning. Troen er en Guds Gave, og Gud er frit stillet, om han vil yde den. Det er ikke en Dyd, vi kan erhverve ved egne Bestræbelser. Har vi ikke i Daaben modtaget den, eller har vi mistet den igen, saa er vi ikke i Stand til at erhverve den uafhængigt af Guds frie Gave. Og har vi ikke Troens guddommelige Dyd, kan vi heller ikke besidde Kærlighedens endnu større Dyd. For Gudskærlighedens Dyd er ikke en hvilken som helst Kærlighed til Gud. Den er f. Eks. ikke blot en Kærlighed til Gud i Taknemlighed for alt, hvad han har gjort for os. Det er Kærligheden til Gud som Genstand for en Lyksalighed, der overgaa vor Natur. Og til en Lykke, som overgaa vor Natur kan vor Natur ikke selv naa frem — end ikke det første Skridt: at erkende denne Lykkes

Eksistens — hvis ikke der gives særlig Hjælp til dens Forstand og dens Vilje, en Vilje som Haabet giver øget Kraft, og en Forstand som paa lignende Maade fuldkomnengøres af Troen.

Gudskærligheden er endvidere en Kærlighed af den Slags, vi ogsaa kalder Venskab, den rummer en Gensidighed: vi elsker og bliver elsket til Gengæld. »Hvem der bliver i Kærlighed,« siger Skriften, »bliver i Gud og Gud i ham.« Dette Fællesskab mellem Mennesket og Gud (et Slags fortroligt Samkvem med ham) begynder her paa Jorden ved Naaden og fuldendes i det tilkommende Liv ved Herligheden. Og det er i Troen og Haabet, at baade Naadens og Herlighedens Fakta fastholdes. Ligesom det er os umuligt at være Venner med et andet Menneske, hvis vi ikke tror paa eller ikke tør haabe paa at have et fortroligt Samkvem med denne anden, saaledes kan vi heller ikke have et fortroligt Samkvem, et Venskab med Gud (og dette Venskab er Gudskærligheden), hvis ikke vi besidder Troen, ved hvilken vi tror paa Muligheden af dette fortrolige Samkvem med Gud, og haaber, at vi tilhører dette Samfund med Gud.

Philip Hughes.

Det hænder —

Af A. Joakim Rønnow

Tilvenstre, over Sølvpoppelskellet ind til Gulbrandsens, er Himlen rød. Det vil ikke vare længe før Solstraalerne, som skarpe Knive, sønderflænger Taagedækket, der forener Himmel og Jord. Der nede etsteds ligger Søborg Mose, men den er i Øjeblikket skjult af det hvide Tæppe. Helt mærkelig lyder en fin Melodistump derudefra; det er Sivsangeren, der sagte, men indtrængende, melder at nu er en ny Dag paa Vej. Skaden svarer med en kort Skralle, og Solsorten skvatter op i Forskrækkelse, der er pakket ind i Vat. Solsorten kan nu være saa hysterisk. Og lang-

somt dukker Toppe af Træer og Buske op af Dybet. Som paa en af Skabelsens Dage, da Hav skiltes fra Land. Utterslev og Brønshøj kommer til Syne i Baggrunden, og nedad Bakkeskraaningerne derovre kommer drattende alle de smaa Huse med Tegltage, puttet ind mellem grønne Haver. Den sidste Stump af Tæppet ruller bort og blotter Græsmarkernes Flader af Gulgrønt, og til allersidst kommer Sivtoppene, Sivene og Vandet i Mosen. Solen maler Dag — »den signede Dag«.

Ude paa Vejen kommer Mælke- manden luntende med sit Hestekøretøj. Trip, Trap. Han er lidt gnaven, for han mangler en Flaske. Har De lagt Mærke til, at Mælke- mænd mangler altid Flasker?

Musvitmutter, som har vovet at udruge et sidste Kuld Unger i Postkassen ved Havelaagen, har allerede styrtende travlt med at skaffe Føde til de opspilede Næb. Ungdommen skrider ustandseligt: »Kom med en Bid, kom med en Bid.« Mutter trøster hende i Grænerne: »Vent lidt.« Hun skal have samlet Næbbet fuldt af morgenfriske Insekter. Og naar der forsikres, at nu kan man umuligt vente længere, man er ved at forgaa af Sult, mumler Mutter beroligende: »Aa, skidt!«

Skaden, den Røver, som skulde have været drevet bort fra Skrænten ifjor Efteraar, men som ikke blev det, bare flyttede fra et Pæretræ over i et andet, har i Aar udvidet og bygget endnu en Rede i Grantræet ud mod Vejen. Der sladres ukultiveret, mens begge Familierne smavser i den modne Frugt.

Paa Trækulskomfuret, som paa en tiltalende Maade erstatter Primus'en, staar Kaffen og dufter og gennem Nabohegnet kommer Lone og Jesper springende for at sige Godmorgen til Bubi.

Saa hejser vi Vimplen paa Flagstangen, hvilket sker, mens Klokkeren fra St. Antoni Kirke kalder til Andagt fra den anden Side af Mosen. Et Øjebliks Stilhed. — Ave Maria, gratia plena —.

Som en sidste Ret af Morgenhimlens Møde med Jorden hænger paa Spidsen af et Rosenblad en straalende Perle af Dug. Og i Per-

Sluttes Side 703

Liturgisk Kalender

Nov.:

3. S. 25. Søndag e. Pinse; *Introitus, Graduale, Offertorium* og *Communitio* som paa 23. Søndag e. P. (751), Resten som paa 4. Søndag e. Epiphani (93); 2. Sæt Bønner: Alle Helgens Oktav (1135), 3. Sæt Bønner: Om Fred.
4. M. St. Karl Borromæus (1150); 2. Oktaven (1135), 3. St. Vitalis og St. Agricola (1150), 4. Om Fred.
5. Ti. Relikviefest (1150); 2. Oktaven (1135), 3. Om Fred.
6. O. † 6. Dag i Oktaven (1135); 2. Den Helligaand ([120]) 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
7. T. † 7. Dag i Oktaven (1135); som Onsdag.
8. F. Oktav af Alle Helgens Fest (1135); 2. Fire kronede Martyrer (1152), 3. Om Fred.
9. L. Laterankirkens Indvielse (1153); 2. (kun i stille Messer): St. Theodor (1153).
10. S. 26. Søndag e. Pinse.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19).

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Vejledning for Messegæster

C. C. Martindale S. J.: »Hvad foretager Præsten sig ved Altaret?« (Pauluskredsen).

Pauluskredsen har paabegyndt et Arbejde for at gøre de »selvbetjenende« Bogreoler ved vore Kirker endnu mere nyttige, end de allerede er. Den allerførste Betingelse herfor er den, at Reolen indeholder netop de Bøger, som Kirkens besøgende kan have Brug for, og at Prisen er den rigtige. En hel Del af Kredsen gamle Bøger er blevet nedsat til 50 Øre, som er en saadan rigtig Boghyldesalg — og nu begynder Forlaget ogsaa at udsende Hæfter, der er specielt beregnet til Boghyldesalg.

Begyndelsen gøres med et Hæfte af C. C. Martindale. Det har i England været en af »Catholic Truth Society«s store Succes'er, solgt i over 100.000 Eksemplarer, og et heldigere Greb kunde næppe være gjort. Pater Martindale stiller sig paa den tilfældige Messegæsts Standpunkt og forklarer med en Jævnhed og Klarhed, der kan forstaaes af et Barn, alt hvad man ser Præsten foretage sig under den saa fremmedartede Gudstjeneste. Der er Kapitler om Messeklæderne, om Brugen af Latinen, og om hver af Messens Dele.

Selv om de 32 Sider først og fremmest er beregnet paa udenforstaaende, og selv om Fremstillingen er saa letfattelig, vil de fleste Katoliker ogsaa selv have Glæde af Læsningen. Ikke blot at de lærer adskilligt, de trods Skoleundervisningen ikke hidtil har forstaaet, men de kan ved Hæftets Hjælp ogsaa tilrettelægge deres Messegang, saa de tager bedre Del i Messen, for Pater Martindale er saa god en Menneskekender, at han ikke forlanger Messebogen benyttet af enhver »Begynder« i Liturgien, men giver netop disse Begyndere Anvisning paa nogle yderst enkle Betragtninger, som vil forene dem langt bedre med Offerhandlingen end den megen Bladen og Læsen i en Bog.

Pater Martindale har ogsaa skrevet en anden »helt rigtig« Pjece til Boghylderne om »hvad man ser i en katolsk Kirke« og planlægger en hel lille Serie om »hvad Præsten foretager sig« ved Døbefont og

Kommunionsbænk og i Skriftestolen, samt »hvad de unge Mennesker foretager sig med Ringene«, d. v. s. en Forklaring om det katolske Ægteskab. Forhaabentlig sælger vore Boghylder saa mange af den nu foreliggende Pjece, at hele den øvrige Række snarest kan blive udgivet.

Vi kan tilføje, at Pauluskredsen har flottet sig og givet det prisbillige Hæfte en Udstyrelse, som er langt fornemmere end den engelske Serie, hvorfra det er laant.

L. H.

Andre katolske Nyheder

Fra Schultz Forlag har vi modtaget Pastor *Schindlers* samlede Rejsebrev »Kølvand og Skinnestribe« og fra Pauluskredsen Pater *Wolfisbergs* lille erkendelsesteoretiske Lærebog »Veje til Virkeligheden«. Vi haaber i næste Uge at kunne bringe Anmeldelser af begge disse Nyheder.

Til Præstevielsen i Søndags havde Pauluskredsen trykt et nydeligt lille Hæfte med alle Bønnerne ved Meddelelsen af dette Sakramente. Et Restoplæg af Hæftet er til Salg for 25 Øre pr. Stk. ved Henvendelse til Katolsk Blad- og Bogcentral, Boyesgade 8 A.

FILM

»En Desertør«

Den danske Filmsproduktion synes i Aar helt og holdent at være indstillet paa at hente sine Emner fra »gamle Dage«. Den nye danske Film »En Desertør« (ASA) bringer os da ogsaa paany et Stykke tilbage i Tiden, til et — man kunde næsten fristes til at sige — Eventyrmilieu, bestaaende af en Række smukke og stemningsfulde Billeder. Det er en alvorlig og stilfærdig Film om en Mors Kærlighed til sin Dreng og den er pænt præsenteret.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Aand er Virkelighed

Professor Hal Kochs Forelæsninger

Det har vist sig at være en rigtig Tanke at kalde paa danske Studenter fra alle Fag for at stille dem Ansigt til Ansigt med en af Fortidens store Skikkelser. I tætte Skarer er de strømmede til Professor Hal Kochs Forelæsninger over Grundtvig, i Forventning om at møde noget, der kunde blive dem en Hjælp til den Gerning, de skal gøre i det kommende Danmark.

Hvorfor har Hal Koch ment, at Grundtvig i Dag kommer os mere ved end ellers?

Han saa de unges Raadvildhed i en mørk Tid og vilde hjælpe dem til at besinde sig paa Virkeligheden, forstaa Menneskelivet og dets Vilkaar. Derfor fører han deres Tanker tilbage til de Store i Fortiden, dem, der har »skuet klarere og set dybere i den menneskelige Tilværelse, som har set Synerne og har formaaet at forkynde dem stort og magtfuldt.« Og blandt disse Store, hvoriblandt han ogsaa nævner Augustin og de store Skolastikere, valgte han at tale om Grundtvig.

Ikke fordi det var Grundtvigs psykologiske Udvikling, man skulde sættes ind i. Nej, der var en langt dybere Grund, som kommer frem i hele sin Klarhed i den Kronik, Hal Koch skrev i »Kristeligt Dagblad« Søndag d. 6. Oktober.

Han har ud fra Eksemplet Grundtvig villet vise, at *Aand er Virkelighed*.

Det er et farligt Ord, Virkelighed, og det er tit blevet misbrugt, sagde Hal Koch. »Virkelighed var den Parole, hvorunder et tidligere Slægtled, Realismens Mænd, stormede frem med løftet Fakkell for at feje alt det gamle til Side; nu vilde man bort fra Romantikens forløjede Fantasiverden og Borgerlighedens smaalige Uvirkelighed, men forbavsende hurtigt skabte de sig deres egen Verden, der i al sin materielle Fasthed og sin Indsnævretthed, sin Mangel paa Syner og Muligheder forekom os yngre lige saa kedsommelig som uvirkelig. Og nu, efter at Katastrofen er kommet ind over Danmark, gaar der et Raab om Virkelighedserkendelse gennem Folket.«

Mange stiller sig i Dag det Spørgsmaal: Er det Penge, Mekanik, Magt og Kanoner, der er Virkeligheden, eller er Aand Virkelighed?

Naar Hal Koch med Grundtvig svarer: det er Aand, der er Virkelighed, stiller han sig i Modsetning til de sidste 50 Aars positivistiske Filosofi, der nok interesserede sig for de skabende Aanders Psykologi og »Udvikling«, men nægtede Idéens Verden og nægtede, at Aand var Virkelighed.

Hal Koch staar her paa Linje med en Række Forskere indenfor mange Grene af den moderne Videnskab, fra alle Europas Lande; de har erkendt, ud fra Arbejdet med deres specielle

Gren: Økonomi, Kemi, Sprogvidenskab, Litteraturforskning o. s. v., at man kommer i Længden ikke udenom *Metafysik*. De har forstaaet, hvilken selvmodsigende Uhyrlighed det er, møjsommeligt at forske og undersøge, tænke og konstatere — og samtidig at fastholde, at alle deres Resultater, Menneskeandens ophobede Rigdomme, er ikke *Virkelighed*. De har forladt Skepticismen, har igen fattet Tillid til Mennesketanken og dens Evne til at naa de Sandheder, som er udenfor Tid og Rum.

Der kunde nævnes Navne paa disse Videnskabsmænd og Tænkere. Lad mig blot henvise til en Artikel af Bertil Pfannenstiel i »Svensk Tidskrift« 1937, der efter en Oversigt over Nutidens filosofiske Strømninger munder ud i den Konklusion, at der overalt findes en Tendens til metafysiske Tankegange.

Det vil igen sige, at nu begynder katolsk Filosofi at komme paa Talefod med den moderne Videnskab. Det saas i Dr. K. E. Skydsgaards Disputats »Metafysik og Tro«. Man begynder at lytte til, hvad de katolske Filosofer har at sige, fremfor alt Thomas af Aquin, men ogsaa nulevende, Erich Przywara, Blondel og Maritain f. Eks.

I sit store Værk »Les degrés du savoir« omtaler Maritain netop den Renæssance, som Metafysikken oplever i vore Dage, efter at man længe har regnet den for en fuldkommen nyttig Videnskab. Han forklarer det saadan, at det intellektuelle Liv ikke er sig selv nok, som man har troet, og derfor fordærvet det, naar det ikke underordner

Sluttes Side 703

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Det ved jeg; det har jeg allerede hørt.«

Saa tav Mekkail, og Manden rejste sig og sagde:

»I Morgen maa du vise os din Hjord, vi har Brug for nogle af dine Dyr.«

»Ja, men jeg er da ingen Troldmand.«

»Vi tager ikke alene Rener fra Troldmændene. — Vi tager flere fra dem, men vi tager fra alle.«

Mekkail tænkte ved sig selv: »Har min Hjord overlevet Vejrets Rasen og de vilde Dyrs Angreb, saa klarer de sig ogsaa nok mod Stjernemændene.«

Alle Pullosersks Indbyggere kom paa Besøg i den tilbagevendtes Hytte, hvor Konen var i Færd med at gøre Ild paa Ildstedet. Postmesteren kom ogsaa, og han havde Brevet med.

»Dette Brev har jeg opbevaret i to Aar.«

»Tak skal du have! Sæt dig nu hen ved Ilden og faa en Bid Rensdyrkød med.«

Postmesteren satte sig hen foran Gryden med det dampende Rensdyrkød.

Mekkail flaaede Kuverten op og rakte saa Brevet til Postmesteren:

»Læs det for mig!«

Medens Postmesteren læste, lyste Mekkails Ansigt mere og mere op, og Pullosersks Indbyggere blev mere og mere forbavsede.

Da Oplæsningen var forbi, rakte Mekkail sin Haand i Vejret og sagde: »Jewan lever! Jeg har altid sagt, at det var Svindel med Troldmanden og hans Seid.

»Ja, Troldmanden er en Svindler,« stemte de andre i; Mattesch trængte sig helt hen til Mekkail og bad:

»Lad mig laane Brevet, jeg vil vise Osska det.«

»Tag det blot. Jewan skriver, at han snart kommer tilbage. Han er en flink Fyr.«

Mekkail beværtede Postmesteren med Rensdyrkød og bad ham om at skrive et Svar til Jewan.

Men Svaret traf ikke hverken Jewan eller Sandra. Jewan var allerede undervejs til Lapland, og Sandra var sammen med sin Moder flyttet til en anden By, hvor hun nu gik i Skole. Den gamle Lærer var blevet boende i den lille By, hvor han døde nogen Tid efter.

Brevet laa længe paa Posthuset, hvor det efterhaanden blev helt ødelagt, og tilsidst kastede den lille

Bys Postmester det i Papirkurven.

To Stjernemænd kom hen til Mekkail for at bese hans Hjord. De befalede ham at skille Hannerne ud fra Hunnerne og Kiddene. En af Mændene saa misundelig paa Svanhvide og sagde:

»Hvis jeg turde, saa tog jeg denne. Det er vel nok et smukt Dyr! — Fin og let som en Fugl!«

»Ja, Mekkail, vi tager ti Hanner fra dig.«

»Giver du mig Penge for dem?«

»Nej, du faar ikke Penge for dem — det er en Skat du maa betale.«

»Kommer du igen en anden Gang og henter ti Hanner?«

»I Aar kommer vi ikke mere, men næste Aar kommer vi igen.«

»Det er kedeligt!«

»Vi har taget Rener fra alle de andre. Du kommer derfor ogsaa til at finde dig deri.«

Mekkail skilte ti Hanner ud fra Hjorden, en af Stjernemændene fik Øje paa den hvide Han og sagde:

»Giv os den!«

»Den kan jeg ikke give bort, den tilhører ikke mig.«

»Hvem tilhører den saa?«

»Den tilhører Jewan, som lever langt borte i fremmede Lande.«

Mekkail maatte fortælle dem om Jewan.

»Du blander en forfærdelig Bunde sammen, og det er sikkert Løgn det meste.«

»Jeg lyver ikke. Kone, hent Brevet, gaa straks til Mattesch og hent Brevet.«

Konen løb hen til Mattesch, som imidlertid blot sagde til hende: »Henvend dig til Troldmanden, jeg har givet ham Brevet, for at han kunde læse det.«

Saa maatte Konen hen til Troldmanden, men han rystede paa Hovedet.

»Jeg har ikke set noget Brev, jeg kender intet dertil.«

Konen kunde ikke faa andet ud af ham og maatte vende hjem med uforrettet Sag.

»Naa, hvor er Brevet saa?«

»Jeg ved det ikke, jeg har ikke faaet det. Mattesch siger, at hun ikke har det, og Troldmanden siger, at han heller ikke har det.«

Mekkail blev forbitret og brugte en forfærdelig Mund.

»Hold nu op, Mekkail. Lad være med at være saa egensindig og prøv ikke paa at finde paa flere Historier. Du vil jo desuden snart faa nogle andre Hanner.«

»Ja, men den tilhører ikke mig, og jeg kan derfor ikke give den bort.«

»Sig til Jewan, at vi har taget Hanner som en Slags Skat.«

Det lykkedes ikke Mekkail at faa Lov at beholde den stolte Han. Skønt den efterhaanden var meget ældet, var den dog stadig flink og rapfodet.

Mekkail skyndte sig hen til Mattesch's Hytte og gav sig til at skæn-

 <p>Central 2712</p>	<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Frederiksholms Kanal 6, Kbh. Tlf.: 12,166 og 12,161</p>
<p>MÆLK . FLØDE SMØR . DESSERT-IS</p> <p>Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag</p>	<p>KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI</p> <p>KUL KØK KOKS</p> <p>NØRREGADE 15 TELF. 9270</p>
<p>N. P. Rostrup Katolske Begravelser 30 Aars Erfaring Valkendorfsvej 34-36 Tlf. 778 - 728</p>	<p>Støt Frank Andersens Fond</p> <p>Postgiro 1087</p>
<p>S. L. Møllers Bogtrykkeri Dansk Reproduktionsanstalt Rosenørnsallé 29 . København V Telefoner: 4295, 13,504, 2207</p>	

des med hende, og derefter løb han hen til Troldmanden og forlangte at faa sit Brev.

»Jeg har ikke læst Brevet,« sagde Troldmanden.

Men det var ikke sandt. Han havde læst Brevet, og bagefter havde han revet det i Stykker og kastet det bort.

»Hvor er Brevet?« skreg Mekkaal.
»Spørg din dumme døde Seid.«

»Brevet er ikke her.«

»Naa, Brevet er ikke her. Saa har du — —!«

Fortsættes

Det hænder — fortsat fra Side 699

len ser jeg en Verden. En Jord og en Himmel i Sol og i Farver. Smaa-bitte Skyer paa en blaa Sommerhimmel, en lillebitte Vimpel, rød og hvid, paa Toppen af en flerehundrededel af en Tændstik, alt sammen saa uendelig smaat, genvivet i en Dugdraabe. En Verden i en Dugdraabe — —.

Aand er Virkelighed

fortsat fra Side 701

sig en højere Orden. Samtidig opstaar der et Had mod det intellektuelle, som er ganske uretfærdigt. Det er da den sande Filosofis Opgave at sætte det intellektuelle paa Plads, og dertil kræves en Metafysik.

Paa Bogens sidste Sider taler Maritain om de store Intuitive, der er trængt ned til de ukendte Dybder og er vendt tilbage med ny Erkendelse. Det er Mænd som Montaigne, Pascal, Nietzsche, Shakespeare, Racine, Baudelaire, Dostojevsky ... og den katolske Tænker vilde sikkert, om han havde kendt noget til dansk Aandsliv, have tilføjet Søren Kierkegaard — og Grundtvig.

E. N.

Hertug Knuds Division melder:

Alle Divisionens Troppe og Flokke modtager nu Indmeldelser af nye Ulve og Spejdere.

Referat af den senere Tids Begivenheder indenfor Divisionen vil iøvrigt fremkomme i næste Nummer af Katolsk Ugeblad.

II Absalon Trop og Flok.

Ved Troppens Udstilling og Barsar blev følgende Numre udtrukket: Koks: Graa Sedler Nr. 51 og 178, røde Sedler Nr. 97 og 194. — Lænestol: Grønne Sedler Nr. 124. — Kaffestel: Gule smaa Sedler Nr. 85. — Dukkevogn: Orange smaa Sedler Nr. 3. — Statuette: Hvide Sedler Nr. 130. — Dukkeseng med Dukke: Gule store Sedler Nr. 82. — Cykle: Orange store Sedler Nr. 100. — Haandarbejder: Gule store Sedler Nr. 107, 114, 123, 142, 144, 147, 158, 166, 167, 199.

Gevinsterne maa afhentes hos Portneren, Stenosgade 4, senest Onsdag den 6. Novbr. d. A. Uafhentede Gevinster tilfalder Troppe.

Sct. Ansgars Trop.

Troppe afholder Fest Søndag d. 17. Nov. — Reserver Dagen; nærmere Program følger. D. C.

Faneindvielse m. m.

i K. U. K.

K. U. K. begyndte Vintersæsonen Lørdag d. 7. Sept. 1940. Forfatteren, Pastor *Peter Schindler* var denne Aften Klubbens Gæst og læste først 2 Kapitler af en ny, endnu ikke udkommet Bog. Kapitlet om Søndagsmøderne i Londons Hyde Park vakte særlig Opmærksomhed paa Grund af den livlige og levende Skildring. Derefter læste Pastor Schindler en lille »Skuespilsituation«: »Dommedag over Larsen«, der handlede om en Sjæls Genvordigheder efter Døden, og ved sin morsomme Opsætning vakte Jubel, men ogsaa paa Grund af

sin alvorlige, religiøse Baggrund stemte til Eftertanke. Endelig læste Pastor Schindler nogle Skildringer fra Afrika. Bifaldet var stort.

Der blev ogsaa denne Aften gjort livlig Propaganda for Pastor Schindlers udmærkede Pjece: »Hvis du blev Katolik«, og ved en rask Indsamling blev et pænt lille Beløb tilvejebragt til Køb af Pjecer.

Lørdag d. 21. Sept. afholdtes Sæsonens første Kredsmøde. Aftenen indledtes med en betydningsfuld Begivenhed: Indvielsen i Jesu Hjerter Kirke af Klubbens nye smukke Fane. Den store Fane med det blaa Skjold og Bogstaverne K. U. K., der fremtræder i hvidt, blev indviet af Pater, Rektor *Coenen*. I den røde Sal blev der af forskellige Medlemmer og af Pater *Roos* slaaet Søm i for Kirken, Fædrelandet og Ungdommen.

Emnet for Kredsmødet var: »Kirken« — paa Grundlag af Pater Lutz' nye Bog om Kristus og Kirken. Der drøftedes Problemer som Forholdet mellem det politiske Samfund og det kirkelige Samfund, den kirkelige Autoritet contra den verdslige Autoritet o. s. v. Endvidere taltes om Paven.

Under det paafølgende selskabelige Samvær holdt *Nelly* et morsomt Causeri: »Hvorledes en Fane bliver til«. Vi hørte om alle de Kvaler, Bestyrelsen og flere havde gennemgaaet, før Fanen endelig kunde indvies.

Fredag d. 27. Septbr. — Jesu Selskabs 400-Aars Jubilæumsdag — mødte ca. 15 K. U. K. er op til Fælleskommunionen i Jesu Hjerter Kirke.

Lørdag d. 5. Oktober højtideligt holdt K. U. K. under beskedne Former Jesuiternes Jubilæum. Pater *K. Pauli S. J.* talte om »det 400-aarige gamle Træ«, hvis Grene nu strækker sig over hele Jorden. Pateren fremdrog nogle af Historiens store Skikkelser, der var Jesuiter, og sluttede med at bede K. U. K.erne om at lade Jubilæumsgaven være en uophørlig Bøn for Jesu Selskabs Præster.

Der var flere unge Talere, bl. a. *Jytte Smith Knudsen*, *Poul Sarrild*, der talte som gammel Skoleelev i St. Knuds Skole, og *Niels Frederiksen*, der talte som Kongreganist.

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Endvidere talte Pater, Rektor Coenen og Hr. Laurits Andersen. — Poul Reiter og Knud Wissum levede den musikalske Underholdning med firhændigt Klaverspil.

Endelig har vi saa haft vort 2. Kredsmøde d. 19. Oktober, hvor vi behandlede Emnet: »Liturgi, Sakramenter og Symboler«.

N. F.

Paa Katolsk Vestre Kirkegaard

er der som sædvanlig Prædiken og Bønprocession d. 1. November Kl. 16. Alle Sjæles Dag, 2. Nov., er der i Kirkegaardskapellet stille Messe Kl. 8 og 8,30 og Højmesse Kl. 9. Den hellige Kommunion kan modtages i alle Messerne, blot man selv siger til før Offertorium.

Rosenkranskirken

Allehelgens Dag, Fred. 1. Nov. Kl. 6 og 7,15 stille Messe, Kl. 8 Højmesse, Kl. 19,30 Jesu Hjerter Andagt og Bøn for de afdøde.

Sakramentskirken

Allehelgensfest, 1. Nov. Kl. 7 og 8 stille Messe, Kl. 20 Festandagt.

Alle Sjæles Dag Kl. 6, 6,30 og 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse, der efter endnu to stille Messer.

Sønd. 3. Nov. Kl. 17 Andagt med Prædiken om »Messeofferet«, sakramental Velsignelse og Komplet. (Bemærk, at Andagten ikke mere er Kl. 18). Mand. 4. Nov. Menighedsfest Kl. 20 i Gymnastiksalen. Hr. Camillo Tonti fortæller om Italien og viser Lysbilleder. Kaffe-bord. Billetter à 50 Øre maa i Forvejen hentes enten hos Præsterne eller paa Kirkens Kontor. Onsd. 6. Nov. Kl. 20 Møde for Birgittaforeningen.

Kirkens Kontor er aabent om Søndagen efter Messerne samt Tirsdag og Torsdag Kl. 19—20 (altsaa ikke mere Fredag). Kirkeskatten kan indbetales til Præsterne, paa Kirkens Kontor eller paa Postkonto 46638, Sakramentskirken, København N.

Jesu Hjerter Kirke

Alle Helgens Dag, Kl. 6, 7, 7,30 og 8,15 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse uden Prædiken. Kl. 6,30 Andagt. Alle Sjæles Dag læses stille Messer fra Kl. 5,30 til Kl. 8. Levit-sjælemesse Kl. 8,15. Sønd. 3. Nov. Kl. 8,30 pr. Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Mand. 4. Nov. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation.

Studie-Kredsmøde. »Den rette Kristentro«, S. 32—33. Tirsd. 5. Nov. Kl. 16,30 Møde for Immaculatakongregationen. Torsd. 7. Nov. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for Mændenes Kongregation.

St. Andreas Kirke (Ordrup)

Allehelgen: Gudstjeneste Kl. 6, 7, 8, 10. Alle Sjæles Dag: Stille Messer fra Kl. 6. Højtidelig Rekvievmesse Kl. 8.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Alle Helgens Dag Messer Kl. 6,30 og 9, Andagt Kl. 20. Menigheds-mødet bortfalder. Alle Sjæles Dag Messer Kl. 6,30, 7,30 og 8. Sønd. 3. Nov. Kl. 10 Pastor Olaf Sørensens første højtidelige Messe. Fred. 8. Nov. Kl. 20. Pastor Schindler læser op af sin nye Bog »Kølvand og Skinnestribe«.

Fra Sønd. 3. Nov. hver Morgen stille Messe Kl. 6,30 og 8.

Retrætedagene i Valby

Sønd. 3. Nov. for Katolsk Ungdoms Klub ved Pater H. Roos S. J. Sønd. 10. Nov. for Benediktineroblater ved Pater Wolfgang Czernin O. S. B. Indmeldelser Tlf. Valby 25 (bedst Kl. 9—10 og 16—18).

Broget Aften i Unio

Lørdag d. 16. Nov. afholder »Unio« »Broget Aften« med Pøsegilde i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Optræden af »Nørs Band« hele Aftenen, afbrudt af forskellige Slags Underholdning. Lokalerne er festligt udsmykket.

Billetter (incl. Entré, Servering, Underholdning m. m.) à Kr. 2,25 for Medlemmer og Kr. 2,75 for Gæster. Indtegning finder Sted ved Henvendelse til Katolsk Boghandel (Vester 3930), Erik Christiansen (Vester 1488 v.), Alf Simonsen (Amager 8978) og Ruth Winkel-Hansen (Godthaab 6794). Indtegningen slutter Torsdag d. 14. Nov. Tvangfri Paaklædning.

Udtørligt Program fremkommer i næste Nr. af Bladet.

Københavns K. U. K.

Lørdag d. 2. Nov. Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Søndag d. 3. Nov. Retrætedag for alle K. U. K.'er. Til-meldelse: Valby 25. Der maa med-bringes Fortæring. Lørdag d. 9. Nov. Kl. 20 pr. Fællesmøde. Cause-ri med Farve-Lysbilleder ved Knud Hutter. Søndag d. 10. Nov. Ud-flugt. Nærmere senere.

<p>NAKSKOV</p> <p>Chr. Steffensen HERREEKVIPERING Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør</p>	<p>AALBORG</p> <p>Aalborg's katolske Begravelseskontor Jens Bangsgade 8 Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289</p>
<p>NYBORG</p> <p>Nyborg Kulforretning Lauritz Nielsen Kul, Koks, Brikketter Strandvejen . Telf. 106 Leverandør til Stella Maris</p>	<p>M. Thomsen Støtt Entrepenør og Murermester Kong Christians Allé 6 Telefon 1992</p>
<p>Drewsen & Nellemann Isenkram . Telf. 25</p>	<p>SVENDBORG</p> <p>SVENDBORG <i>Arena Maltöl</i> (HAYRE-SUNDHEDSØL)</p>
<p>ODENSE</p> <p>Junker-Dreie Kolonial . Delikatesser Nørrebro 49 . Odense Lev. til Sct Josephs Hospital</p>	<p>C. Hansen Bageri og Conditori Møllergade 67 . Telefon 1258 Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>
<p>Køb hos vore Annoncører</p>	<p>Brdr. Joh's og Emil Franke Slagtermestre Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>

Spørgsmaalet om Frihed

I Professor *Hal Kochs* Forelæsningsrække om Grundtvig har den unge Kirkehistoriker forleden defineret det grundtvigske som outreret Lutherdom. Ifølge Avisreferaterne er det især i Opfattelsen af »Friheden«, at Grundtvig staar fjernere end andre protestantiske Kirkemænd fra den katolske Kirke, som siges overhovedet ikke at give Plads for Frihed.

Paa Grundlag af et blot og bart Avisreferat vil vi ikke diskutere Professorens Udtalelser. Vi føler heller ingen Trang til fra katolsk Side at gøre noget Krav gældende paa Grundtvig. Sammen med alle Danske glæder vi os over hans Digtningens Værdier og forstaar at vurdere hans Højskoletankers Betydning. Og vi har kendt en Række gode Mænd, for hvem der gik en Vej fra grundtvigsk Kristendomssyn til den katolske Kirke. Saa kan det iøvrigt meget vel have sin Rigtighed, at Grundtvig stod Kirken særdeles fjernt. Dette afgøres nemlig ikke ved at konstatere, hvor mange og hvilke religiøse Læresætninger, en saadan Mand har tilfælles med Kirken. Katolik er man, naar man for Kristi Befalings Skyld »hører Kirken«.

Her har vi ogsaa Grunden til, at alle protestantiske »Frihedskrav« overfor den kristne Kirke forekommer os underligt ved

Siden af. Vi kan paa en vis Maade forstaa dem, der vil være »fri« for *Kristus*. Kristus skænkede Verden en vidunderlig Gave, men paalagde os samtidig dermed et Aag og en Byrde, hvor lette disse end er, og hvor højt end de sande Kristne elsker dem. Vi kan forstaa, hvis man siger, at man hellere vil afvise Kristi guddommelige Tilbud end bære hans Kors. Men tager man imod Kristus, kan der ikke længere være Tale om »Frihed« overfor ham. Saa gælder det blot om at holde sig til Sandheden, saaledes som han lærte os den. Det har ikke den fjerneste kristne Interesse, om Katoliker i deres religiøse Meningsdannelse er mere eller mindre *frie* end Protestanterne. Der er dog vel ingen Kristne, som vil forbeholde sig Frihed overfor, hvad Kristus har paalagt. Interesse har alene det Spørgsmaal, hvorledes vi fuldkomnest gør Kristi Vilje.

Katolsk tænker man, naar man har erkendt, at Kristus henviste alle senere Slægter til at høre Kirken og føje sig ind i dens Liv, fordi det er Kristi egen Stemme og Kristi eget guddommelige Liv. Er det en ulykkelig Autoritetstrældom? Ja, hvis vi har *Uret*, og Kirken ikke (som det har været troet fra Urkirkens Dage) er Kristi Legeme, der meddeler os Kristi Sandhed og Liv som Kristi Brø-

dre. Men har vi *Ret* sammen med Urkirken og alle senere Slægtled, der har bevaret Urkirkens Tro, saa er Katolikernes saakaldte Ufrihed simpelthen at bøje sig for Kristus, d. v. s. erkende Guds Autoritet. Den vil Protestanterne ikke underkende. Ja, men saa gælder Spørgsmaalet ikke Frihed eller Ufrihed, men drejer sig kun om Kristus og den Kirke, der straks tog Ordene i realistisk Alvor: »Hvem der hører Eder, hører mig...«

Saa vil vi forøvrigt gerne indrømme, at Kirkens Autoritet til Tider kræver Selvfornægtelse af os og for saa vidt Afkald paa Frihed. Vi er lige saa lidt som nogen andre frit stillet overfor Sandheden. Der er bare det ved den Sandhed, som Kirken lærer os, at den føjer os ind som levende Grene paa den levende Vinstok. Naar vi lever i Lydighed mod Kirken, er det Kristus, som lever i os og opfylder Faderens Vilje.

»Den befalende Autoritet og den adlydende Kristne,« skriver Pater *Lutz O. P.*, »befaler og adlyder af samme Kærlighed til Kristus. ...Naar man adlyder af Kærlighed, lader man sig lede af den ene og samme Aand, som baade besjæler ens personlige religiøse Liv og Kirken, som er Kristi Legeme.« Det er den højeste Frihed, nogen Kristen kan ønske sig.

Horisonten rundt

Første Messe i Brønshøj

Sankt Antoni Kirke i Brønshøj havde i Søndags klædt sig i Fest, med Flag i danske og pavelige Farver. Anledningen var den nyviede Præst Olaf Magnussens første Højmesse. En særlig Glans kastedes over Festen ved, at Hans Excellence Biskoppen indfandt sig og overværede Messen.

Kl. 10 førte en Procession bestaaende af Ministranter med Kors, Lys og Røgelse, Sangere og Præsterne Ballin og Wolfisberg den unge Pastor Magnussen fra Præsteboligen til Kirken, som var fyldt til sidste Plads.

Efter at Hymnen »Veni Creator« var sunget, begyndte Levitmessens, under hvilken Menigheden med fuldttonende Stemmer sang »Missa de Angelis«.

I sin Prædiken talte Pastor Ballin om Præstens Kald og Arbejde. Han bad Menigheden om ved Forbøn at støtte den nyviede Præst i det store og ansvarefulde Arbejde, han nu skulde paabegynde.

Efter Messen blev »Store Gud« sunget, og med denne Salme, som har lydt gennem Aartier, naar danske Katoliker samledes til store Begivenheder, sluttede Sankt Antoni Menigheds Festdag. H.

Første Messe paa Frederiksberg

Pastor *Thorbjørn Møller* sang Søndag den 3. November i Rosenkranskirken sin første Højmesse, som iøvrigt var en Levitmesse, hvori han assisteredes af Sognepræsten og Pastor Andreassen.

Sognepræsten bød i sin Prædiken Pastor Møller hjerteligt velkommen. Ogsaa Sognebørnene glæder sig — iøvrigt ikke blot

over at have faaet Pastor Møller til Sognet, men ogsaa over at Pastor Oppermann og Pastor Sørensen nu er *vore* Præster, men den næsten fyldte Kirke paa denne Dag skyldtes den særlige Anledning. Der er noget gribende ved at overvære en nyvied Præsts første Messer, hvilket sikkert alle har følt, og der var vist ikke een, som ikke gav sig Tid til at modtage den nye Præsts Velsignelse, som han meddelte hver enkelt efter Messen. At ogsaa Koret var i Feststemning følte man af den smukke Sang.

Verner Stabehl.

Kirken og Skolen

Om dette Emne indeholder sidste Nummer af »Vor Ungdom« (der udgives af det pædagogiske Selskab) en Artikel forfattet af en Lærer *Sirach Andersen* i Veggerslev. Vi er ikke i Stand til at udtale os om, hvorvidt den udtrykker en Opfattelse, som har større Tilslutning i den offentlige Skole, men Artiklens Fremkomst i det ansete Tidsskrift lader os dog formode, at Lærer Andersen ikke kan staa ganske ene med sine Idéer.

Han begynder med at fastslaa, at Skolens Tilknytning til Kirken nu er meget løs, og at Skolens Mænd har arvet den Anseelse i Befolkningen, som Præsterne tidligere havde. Derefter spørger Forfatteren, om ikke »de to Faktorer kan og bør arbejde sammen«.

For at finde Samarbejdets Betingelser begynder Lærer Andersen saa at citere nogle Steder fra en populær Bog af Professor *Søe* om »Den kristne Tro«. Citaterne angaar Kristi Menneskevordelse, hans forløsende Lidelse samt Treenigheden. Og Læreren er overbevist om, at enhver Læser, blot ved at blive stillet overfor disse Citater, straks maa »ryste paa Hovedet

og mene, at det er noget, de ikke kan have med at gøre«. Dette her, synes Lærer Andersen, er alt for uklart, umotiveret og uden praktisk Anvendelighed. Og saa er han dermed færdig med Teologien.

Dog ikke med Kristendommen, saaledes som han forstaar den og med elskelig Naivitet gaar ud fra, at naturligvis enhver maa forstaa den, naar de har faaet den ypperlige Opdragelse, den moderne Skole byder paa. I Virkeligheden er Kristendommen »noget psykologisk«, siger han, en »sjælelig Forløsning gennem det Sind, der kan tilgive Menneskene og kan give Afkald paa alle Goder — selv Livet — for Medmenneskenes Skyld«. Det er dette Sind, der skal forstaaes ved »Guds Rige«.

Lærer Andersen kommer derfor til den Konklusion, at Skolen, som nu er den, der har det store Ord at skulle have sagt, kun kan samarbejde med Kirken, hvis denne lægger al sin Teologi af og forkynder »psykologisk Kristendom« i Stedet.

Vi har ikke resumeret denne Artikel for at forsvare Professor *Søe's* Teologi eller overhovedet diskutere Teologi med en Mand, der saa ganske øjensynligt ikke paa Seminariet har lært almindelig Videnskabslære og dermed bare skimtet, at de forskellige Videnskaber har forskellige Principper og forskellig Bevisgang. Men vi noterer dette Skolelærer-Krav til Kirken som et trist Vidnesbyrd om Fejl i Seminarieundervisningen. Den vilde tjene Kulturen og Skolelærerne selv bedre ved at lære disse lidt mere om Afstanden mellem den Visdom, der bibringes dem i al Beskedenhed, og de store Kulturværlders sande Dybde.

Og ingen Katolik vil efter Bekendtskab med en saadan Artikels fortvivlende Uforstand være i Tvivl om, hvorfor vi med store Ofre opretholder vore katolske Skoler.

DONUM DEI

Enhver, der er Gæst i Danmark, bør sige Tak til sine Værtsfolk, og her i Danmark har man den fortryllende Skik at sige Tak meget tiere, end vi gør det ovre i vort ubehøvede England. Nu har en katolsk Præst en »Vært«, som han har en ganske særlig Pligt overfor, nemlig Biskoppen paa det Sted, hvor Præsten opholder sig. Det er derfor min *Pligt* at sige Tak til Hans Excellence, hvis Navnedag det netop nu er, d. 9. November, og jeg er helt oprigtig, naar jeg siger, at i dette Tilfælde er min Pligt ogsaa mit eget Ønske — og da »Ugebladet« ogsaa har vist mig saa megen Gæstfrihed, er det mig kært, at min Tak maa staa i Bladets Spalter.

Vor Biskops St. Theodor

Før jeg kom hertil, havde jeg ikke haft videre Anledning til at studere de forskellige St. Theodor'er — »Guds Gaver« til Kirken. Vor Biskops Theodor æres sammen med St. Georg (og det er jeg glad for) — og ligeledes sammen med St. Demetrius, som jeg er noget uklar over, skønt der var en anden St. Demetrius (hvis Fest holdes d. 9. Oktober, ikke November), en Biskop, som havde den generende Evne at kunne se, hvad alle andre tænkte... Vor St. Demetrius var imidlertid Soldat, og det skal hans Fæller fra 9. November ogsaa have været. Denne St. Theodor blev rimeligvis Martyr i Byen Amasea (i Lilleasien) i Aaret 306: Ilden vilde ikke brænde ham, og han stod og sang »Laudate Dominum omnes gentes«, indtil han blev halshugget.

Andre St. Theodor'er

Der var ogsaa en St. Theodor, der var Søn af en asiatisk Værtshusholder. Han stiftede

Klostre og blev Biskop og døde i 613. Og der var en Theodor, som sammen med sin Broder Theophanes (der var Digter) blev behandlet meget barbarisk af den datidige Kejser — der blev indridset Vers i deres Ansigter, og de fik Øgenavnet *Grptoï*, de Paa-skrevne, og døde henholdsvis i 841 og 845, idet Digteren, der var af haardere Stof, overlevede Behandlingen. Da jeg aldrig har læst noget af hans Poesi, kan jeg ikke udtale mig om, hvorvidt han fortjente at udryddes.

Ligeledes var der en ægyptisk St. Theodor, en Munk, der døde omkring Aar 368, og endnu en Soldat (som jeg er bange for maaske er den samme som vor »egen« St. Theodor) — og hvad St. Theodora'erne angaar, ja, saa var en af dem Kejserinde, Moder til Mikael Drankeren (jeg maa desværre sige, at denne Kejser var en Dreng), og hun døde i 867. Der var ogsaa en anden, der klædte sig ud som Munk, men det beroliger mig at faa at vide, at hendes Legende er Digtning, mere eller mindre from.

En vidtberejst St. Theodor-Organisator

Det kan nok tilgives mig, at jeg halvvejs vilde ønske, at vor Biskops Theodor var St. Theodor af Canterbury (602—690), der ogsaa var en vidtberejst Mand. Han fødtes i St. Paulus' Fødeby Tarsus, blev Munk i et græsk Kloster i Italien og siden i en Alder af 66 Aar udnævnt til Ærkebiskop af Canterbury. Den Tids Paver var mindre tilbøjelige til den dristige moderne Tendens at sætte unge Mænd paa autoritative Poster. (Jeg siger »Tendens«, ikke fast Regel. Kardinal Hinsley blev udnævnt til Ærkebiskop af Westminster i en Alder, hvor han ef-

ter et uhyre Arbejde i Afrika absolut ikke ventede sig andet end en fredelig Alderdom i Rom...) Han havde en Masse Besvær med baade Lægfolk og Præster (inclusive andre Biskopper, tilmed Helgener), enten angaaende tekniske Detaljer, der i Virkeligheden ikke havde noget at gøre med Apostolatet, eller angaaende deres personlige Forkærlighed, som de stillede i Vejen for det fælles Vel. Men denne asiatisk-græske Romer lykkedes det tilsidst at blive den første, der fik fuldstændig Orden i hele den engelske Kirke og sikrede et godt og meget virksomt Samarbejde mellem alle.

En St. Theodor-Kunstbeskytter

Jeg kan heller ikke glemme St. Theodor af Studium, som fødtes i Konstantinopel i 759 (og døde i 826). Han blev Munk og gjorde god Brug af sine Talenter som Arkitekt, Maler og Mosaikmester, indtil Kejserne som sædvanlig begyndte at gøre Besvær. Konstantin VI lod sig skille fra sin Hustru (han paa-stod, at hun havde villet forgive ham) og ægtede en Hofdame Theodota. Patriarken sagde ikke noget, men Theodor og andre protesterede højlydt — og derfor blev hans Kloster lukket og Munkene sendt i Landflygtighed. Som sædvanlig udbrød der imidlertid en Paladsrevolution og Kejseren blev fjernet. Hans Efterfølger var Konstantin Porphyrogenetos (»purpur-født« blev han kaldt, fordi han var kommet til Verden i et Værelse, som var helt behængt med purpurne Tæpper), og han fik ret snart begge Øjne stukket ud og døde. Nu begyndte der at komme Uro fra Arabernes Side, og Theodor flyttede sit Kloster fra den asiatiske Side af Bosporus til Studium, et mægtig stort Kloster i Nærheden af Konstantinopel. Det var forladt paa Grund af en anden Kejsers Hærgen, Konstantin Copronymos (hans Tilnavn skyldtes en ulykkelig Hændelse ved hans Fød-

sel). Her i dette Kloster var der snart 1000 Munke under Theodor som »Hegumenos«. Han maatte have en hel Hær af underordnede til at hjælpe sig med at holde Orden, men Samarbejdet var fuldendt, og ikke blot var Klosterets næstekærlige Virksomhed omfattende og energisk, men Stedet blev selv en Flidens Kube og et Centrum for levende intellektuel og kunstnerisk Aktivitet. Theodor havde det altsammen i sin Haand — han skrev de mest forstandige Regler for hver enkelt lige ned til Kokken — for Skulptur-, Arkitektur- og Væve-Værkstederne, for Skomageriet, Rebslageriet o. s. v. Det skyldes ham, at uhyre Mængder af græske og orientalske Manuskripter endnu er bevaret; og saa fuldkommen var den kalligrafiske Skole i Studium, at Manuskripter derfra blev bestilt ogsaa fra alle Steder i den vesterlandske Kirke. Der blev givet detaljerede Regler for de forskellige Slags Skrift (inclusive Stenografi), for Tilvirkningen, Rensningen og Opbevaringen af Pergamenter samt for Blækkets Behandling, og der var fastsat svære Straffe for dem, der satte forkerte Tegn eller blev gale i Hovedet og knækkede deres Pen...

»Poetisk Sprog omvender ikke Hjerterne«

De fleste af disse klosterlige Forfattere forblev anonyme. Manuskripterne ender saaledes: »Hvem skrev denne Bog?« »Gud véd det.« »For hvem?« »Ogsaa dette véd Gud.« Og Signaturen lød »Teognostos — kendt af Gud.« (Et mærkeligt Forbindelsesled mellem Aarhundrederne. Paa de engelske Kriegergrave, hvor Navnet paa den begravede Soldat ikke kunde findes, er der indridset de samme Ord: Kendt af Gud). Theodor gav ogsaa Regler for, hvordan Kirkebilleder skulde males. Disse Regler bidrog endnu ikke til at forstene Østens Kunst, men de satte en Stopper for visse fantastiske Paafund, saasom at dekorere Kirker med Fisk og Fjerkræ, indtil de under Copronymos

»lignede Akvarier eller Markedsboder«, som en Forfatter skriver. Han komponerede ogsaa Salmer og Musik, der endnu benyttes i Østen, og han fastslog meget forstandigt, at »blomstrende Sætninger og udpekulerede Udtryk ikke omvender Hjerterne, derimod beskedne Vendinger, som passer til den faktiske Trang. En saadan Stil er 100 Gange at foretrække frem for litterære Manerer, der kun behager Øret«.

Jeg vil ikke opremse de yderligere Forfølgelser, han var Genstand for, eller fortælle om hans ophøjede Henvendelser til den Hellige Stol. Østen betragtede Pavens Svar som en »Røst fra Himlen«, uden at dog Kejseren gav Agt paa Røsten. Theodor, som var en Mand af ganske særlig Elskelighed saavel som af stor Organisationsevne, døde d. 11. Nov. 826 — altsaa meget nær ved Soldaten Theodors Fest. Og efter at have læst alt dette, vil vi ikke let kunne glemme, hvad vor Biskop hedder, eller glemme at bede for ham i vor daglige Messe, saaledes som Kirken opfordrer os til det.

Oldkirkens Mening om Bispeembedet

Da St. Ignatius af Antiochia blev ført i Lænker til sit Martyrium i Rom (det var under Kejser Trajans Regering, Aar 98—117), skrev han forskellige Breve, som altid overvælder mig ved den Voldsomhed, hvormed de fastslaar den katolske Enhed — en Enhed, som i hver enkelt Gruppe af Kristne samler sig omkring *Alteret* og *Biskoppen*. »Lad der i Eders Forsamlinger kun være een Bøn, een Bønfaldelse, eet Haab i Kærlighed og udadledig Glæde, det vil sige i Jesus Kristus. Kom da alle til sammen som til eet eneste Guds Tempel, til eet Alter, til den eneste Jesus Kristus.« »Giv Agt paa kun at fejre een Eukaristi, for der er kun eet Kristi Legeme og kun een Kalk til Kommunion i hans Blod; kun eet Alter, ligesom der kun er een Biskop i Forening med Præste-

skabet og Diakonerne, mine Medtjenere.« »Sørg for ofte at komme sammen for at fejre Guds Eukaristi ... thi saaledes brydes Satans Magt, og hans ødelæggende Indflydelse ophæves ... Vær Biskoppen og Præsteskabet underdanig med udelt Sind... idet I bryder det ene Brød, hint Brød, som er den eneste Lægedom, der gør os udødelige — den eneste Modgift mod enhver Gift... Alle maa I adlyde Biskoppen, som Jesus Kristus adlød Faderen... Intel Menneske maa udenom Biskoppen foretage sig noget, der angaar Kirken. Kun den Eukaristi er gyldig og kendes lovlige, som fejres af Biskoppen eller af dem, han har givet Tilladelse dertil. Hvor som helst Biskoppen er, maa Folket ogsaa være, ligesom ogsaa Kirken er dér, hvor Jesus Kristus er. Uafhængigt af Biskoppen maa ingen døbe eller fejre Eukaristien; men hvad som helst Biskoppen anser for godt, det er ogsaa Gud velbehageligt. Det er godt at anerkende Gud og Biskoppen. Hvem der ærer Biskoppen, vil blive æret af Gud; hvem der gør noget som helst uden Biskoppens Vidende, han tjener Djævelen.«

Kirken staar og falder med Biskopperne

Vi kunde tilføje endnu meget mere. Er det stærke Ord? De er ikke for stærke, naar vi husker paa, at en Biskop har sin Jurisdiktion direkte fra Kristus. Paven definerer den og bestemmer dens Grænser, men han skaber den ikke. Biskoppen sætter os derfor i umiddelbar organisk Kontakt med Apostlene og Jesus Kristus. Afskaf alle Kirkens Ordener — saa er Kirkens Struktur dog urørt. Myrd alle Præster — saa længe der er en eneste Biskop tilbage, kan han vie nye Præster. Men udryd alle Biskopperne, saa er Kirken dermed ødelagt.

De kritiksyrge venter Skriftestolen paa

Vor dobbelte Pligt er derfor ganske klar — paa ingen Maa-

de at være illoyale mod Biskoppen; og paa alle Maader at hjælpe ham. At kritisere, *naar man ikke kan rette*, er altid dumt; og derfor er det noget, der skal siges i Skriftestolen, hvis vi kritiserer de aandelige Autoriteter, selv om det blot er i privat Konversation — og tit er det kun Uvidenhed, som kan undskylde det saa meget, at det ikke er en svær Synd. Det svækker nemlig Ærbødigheden og Loyaliteten mod Kirken, Kirkens Kraft og Gerning. Det vil sige, at det svækker Kirken. Og det vil atter sige, at det gør Kristi Legeme Fortræd.

Maa en Kristen høre sig saadan ad? (Jeg tilføjer en Overvejelse paa rent menneskeligt Plan: ogsaa om en verdslig Autoritet gælder det, at den paa Grund af sin Stilling kan se alle Sider ved en Sag, alle Kendsgerningerne. De underordnede ser kun nogle Stykker af dem. Og en Leder opdager i Almindelighed som det allerførste, at han kun kan udrette lidt af det, han gerne vilde, fordi han har at gøre med *Mennesker*, og Mennesker er selvrædige og forslokkede og deres Tanker er begrænsede. Derfor er det kun faa Planer, som heror paa Mennesker, der kan udføres fuldt ud. Og derfor rummer Kritik som oftest en Uvidenhed om Menneskenaturen).

Positivt, villigt Samarbejde med Loyalitet

Men det er kun noget *negativt* ikke at hengive sig den golde, vulgære og ofte haanlige Kritik! Vi maa ogsaa *aktivt* samarbejde. Jeg siger uden et Øjeblik Tøven, at hvis Lægfolket, Ordenerne, Verdensgejstligheden og de apostoliske Vikarer i England efter Reformationen havde samarbejdet rigtigt, vilde Hundredtusinder ikke være faldet fra, og Englands katolske Befolkning vilde nu have været Hundrede Gange større, end den er. Findes der et autoriseret katolsk Foretagende, saa samarbejd med det, *hvor lidt De end holder af det*. Var der ikke noget godt i det, vilde det ikke

være blevet autoriseret. Hold fast ved *det*. Det er dette gode, som det lever af. At pille det i Stykker og fordømme det daarlige i det er Tegn paa et lavt — ja, et morderisk Sind. Understreger man en mindre god Bestanddel, saa forstærkes den, og naar den forstærkes, kan den komme til at kvæle det, som er godt, og dermed slaa hele Foretagendet ihjel.

Vi paakalder derfor alle de hellige Theodor'er, hvis Kald og Virksomheder var saa mangearde og dog alle *kristusvendte*, at de maa gøre os taknemmelige for vor egen »Gave fra Gud« og lade os vise vor Taknemlighed i glad Samvirken med uplettet Loyalitet.

C. C. Martindale S. J.

SNUBBEKORSET

Ved at gennemblade Statsbanernes glimrende Fodturs-Pjece, saa jeg angivet en Tur fra Ballerup over Ledøje og Herstedvester til Taastrup. Jeg fik Lyst til at cykle Turen for at se, om »der ogsaa kunde komme noget godt fra Ballerup«, vi er saa forvante med altid at tage Udflugter til Nordsjælland. Jeg fortrød det ikke, Naturen er ikke alene saare smuk og særpræget, men ogsaa i kulturel Henseende faar man Lejlighed til at beundre to gamle katolske Mindesmærker, som er blevet fredet gennem Aarhundreder, nemlig Kirken i Ledøje og Snubbekorset i Vridsløsemagle. Kirken i Ledøje er, trods dens Brug som protestantisk Kirke, en lille katolsk Perle i sit Indre, og jeg vil gerne komme tilbage til den i en følgende Artikel; i Dag vil jeg blot gøre Snubbekorset bekendt for dem, der endnu ikke kender det.

Sagnet fortæller, at i Valdemar Sejrs Dage rejste en Herremand, Eskild Hemmingsen Snubbe, et Kors paa en uanselig Gravhøj paa Vridsløsemagle Mark, som en from Tak til Forsynet for hans Hustrus lykkelige Forløsning paa dette Sted. Det er kun et Sagn, men forskellige historiske Beviser taler for Sagnets Rigtighed. 1) Den nu af-sides liggende Høj, hvorpaa Korset staar, laa i sin Tid ved alfar Vej, nemlig den gamle Kongevej til Roskilde, som først i 1760—70 blev afløst af den nuværende Kongevej, der gaar lidt sydligere. 2) At Slægten Snubbe, der er af Skjalm Hvides Æt, bevisligt har været knyt-

tet til disse Egne, thi i Sengeløse Kirke findes en Gravsten over Jomfru Margrethe Hemmingsdatter, død 1311, hvis Oldefar Eskild Hemmingsen Snubbe, der nævnes 1230, formentlig er den samme, som har rejst Snubbekorset og 3) at Sagnet utvivlsomt er meget gammelt.

Allerede i 1589 nævnes Snubbekorset i Forbindelse med Eskild Snubbe og endnu tidligere nævnes det i Chr. II's Forordning om Kroers Anlæggelse, hvori bestemmes, at »Kroen (Roskilde Kro) mellem København og Roskilde skal ligge ved Snubbekors«, og Roskilde Kro ligger da ogsaa et Bøsseskud fra den gamle Kongevej, indtil denne flyttedes. Der findes ligeledes et Skøde fra 1488 paa en Gaard, som skal ligge »sydes vth fra Snubbe Kors«, hvoraf fremgaar, at Korset var saa almindelig bekendt, at man fremhæver Gaardens Beliggenhed ved Korset fremfor Navnet paa Byen og Sognet.

Den ældste Beskrivelse af Korset stammer fra 1654: »Naar mand reyser fra Kiøbenhaffn oc til Roskild, da ser mand paa en Høi, som ligger en Spatzere Vey fra Kroen (Roskilde Kro) paa den høyre Haand, et stort Crucifix, hvorpaa Guds Søns Billede oc Efterlignelse med udracte Arme er tilnaglet, som vender imod Roeskild. Dette Kaars kalder mand Snubbe Kaars«.

I 1707 skriver den engelske Gesandt Vernon, paa Rejse i Danmark, og forarget over forskellige Rester af Katolicismen, som han mente at have truffet, f. Eks. Præ-

sternes Messehagler: »... sur le grand chemin entre Roskild et Copenhague un crucifix, devant lequel à ce qu'on m'a assuré le menu peuple en passant se met à genoux et y fait ses prières«, og han tilføjer: »Si cela est vrai, on feroit bien mieux d'ôter de devant les peuples ces objets d'adoration«, et Raad, som jo sikkert ogsaa var blevet fulgt, hvis nogen virkelig paa den Tid gjorde Knæfald for Korset. I 1730 staar der i Pontopidans Theatrum: »Auf dem Wege nach Copenhagen siehet man, was sonst selten in einem protestantischen Lande gefunden wird, nämlich ein grosses Crucifix von Stein gehauen und mit einer halb darüber gebaueten Mauer bedeckt ist...«. Monumentet maa have været stort og anseligt, hvilket fremgaar af de forskellige Beskrivelser.

I 1745 omtales det som »en opmuret Sten-Støtte, hvorpaa staar oprejst paa den Side til Vejen et af Sten udhugget Crucifix eller Christi Billede« og paa Fodstykket stod 1715. Sidste Gang det omtales, 1764, kaldes det »et Crucifix af huggen Sten paa en muret Pillere«.

Kong Chr. IV satte stor Pris paa dette Mindesmærke og har i bestemte Udtryk befalet dets Istandsættelse, thi derom har der været megen Strid. Da Eskild Snubbe i sin Tid lod det rejse, tænkte han ogsaa paa dets Vedligeholdelse, — thi det tunge Kors var jo rejst paa en Jordhøj, udsat for Vind og Vejrs Paavirkning, — idet han hertil henlagde Afgiften af de to Bøndergaarde »Stenagergaard« og »Snubbekorsgaard«, paa hvis Jorder Højen laa, og han mente at sikre Korset bedst ved at skøde disse Gaarde til Roskilde Domkapitel, som saa til Gengæld skulde sørge for Korset. Der synes imidlertid efter Reformationens Indførelse ikke at have været megen Interesse indenfor Domkapitlet for Korset, thi i Slutningen af det 17. Aarhundrede lader den lærde Ole Borch for egen Regning et nyt Kors lave og derefter opsætte en Nat i al Hemmelighed. I 1715 bliver dette Kors fornyet og forbedret, men i 1815 faldt det ned og herefter vil ingen paatage sig hverken at lade det genopsætte eller vedligeholde. Korset syntes da

dødsdømt, idet Amtmanden over Københavns Amt meddeler, at Stenene fra Mindesmærket »vil kunne anvendes til det Offentliges Brug, naar de dertil behøves«, dog at Stykkerne af det egentlige Crucifix henlagdes til Sengeløse Kirke til Opbevaring.

Det blev imidlertid Snubbekorsgaardens Ejer, som tog de værdifulde Materialer først til en Stenkiste under sin Vej; senere ved Gaardens Ombygning blev Stenene sat i Soklen under Stuehuset. Det syntes dog, som om Vor Herre vilde have sit Kors genrejst. Pietetsfulde Hænder fik fat i Stykkerne af Crucifixet og værnede om dem, hvorefter et nyt Kors ved frivillige Bidrag blev rejst i 1903 efter Arkitekt Martin Borchs Tegning. Højen blev fredlyst, og Korset er nu overgaaet til Nationalmuseet, der har overtaget Tilsynet og Vedligeholdelsen. Dette nye Kors er af bornholmsk Granit i romansk Stil. Det bærer paa den mod Syd vendende Forside den korsfæstede Christ med Krone og Glorie omgivet af Vinrankeornamenter og staaende paa Snubbeslægtens Vaa-

ben: 2 guldbeslagne Drikkehorn. Indskriften er:

DA VALDEMAR SEJR STYRED
DANMARKS RIGE REJSTE

ESKILD
SNUBBE HEMMINGS SØN HER ET
CHRISTI KORS EN YDMYG TAK
FOR SIN HUSTRUS LYKKELIGE
FORLØSNING PAA DETTE STED.

Paa Bagsiden læser man:

TIL AT HOLDE KORSET
VED MAGT SKJENKEDE ESKILD
SNUBBE GODS TIL DOMKIRKEN
I ROSKILDE SOM OG GANG
EFTER GANG LOD KORSET
FORNY SIDEN HAVE ANDRE
FROMME HÆNDER GJENREJST
DET SENEST AAR 1715 TIL
DET 1817 HELT BLEV BORTTAGET ATTER ER
ET KORS REJST HER AAR 1903
I TILLID TIL AT KOMMENDE
TIDER VILLE FREDE DETTE
VIDNE OM HENFARNE
SLÆGTERS TAKNEMLIGHED
MOD FORSYNET HVIS
MISKUNDHED VARER
EVINDELIG.

C. D.

MED OG MOD GRUNDTVIG

I »Tidsskifte«, det nye Maanedsskrift, som udgives af *W. F. Hellner* og *Torben Dijnes*, skriver Magister *Emil Frederiksen* en Artikel, »Med og mod Grundtvig«, hvor han gaar inod den grundtvigske Historieopfattelse og dens Tale om Syn, der afløser hinanden i Tidens Løb: Kirkefædrene og Oldkirken, der afløses af Middelalder og Katolicisme — »som om Katholicisme kun eksisterede i Middelalderen indtil Reformationen« — og den giver igen Plads for det 16. Aarhundrede og den lutherske Protestantisme, som saa følges af det 18. Aarhundredes Rationalisme og det 19. Aarhundrede med det nye kirkeligt-historiske Syn, det grundtvigske. Det er alt sammen kun Skygger og Glimmer, siger man fra grundtvigsk Side, kun *Afspejlinger* af den evige Virkelighed, den daabs- og nadverindstiftende Kristus.

Overfor denne Opfattelse maa en Katolik tage Afstand. Emil Frederiksen skriver: »Nuvel. Den Tro, at Herren er til Stede i sin gudstjenende Menighed, i Kirken som Samfund, den er levende i Katholicismen, den hører til i den katolske Kirkes Aandsvirkelighed, der er trængt frem med særlig Straaleglans i den nyere Tids katolske Fromhedsliv. Men vi staar her ved et Punkt, hvor det ikke sømmer sig at strides. Og Katholikken, som ikke dømmer Apostlene, ej heller Kirkefædrene og Helgenernes Skare, han ser ned gennem Tiden uden en saadan Mistillid til det menneskelige, som Grundtvigianerne formelig mobiliserer. Han hører med Undren, at i det 16. Aarhundrede blev hans Tros paveligt-hierarkiske Syn afløst af et luthersk eller paa anden Maade benævnt protestantisk Syn, som kaldes bibelsk-theologisk, og

dette fik i det 19. Aarhundrede ved Siden af sig et kirkeligt-historisk Syn, som skal afløse det. Glimrende Skygger efter glimrende Skygger! Skal det kirkeligt-historiske Syn aldrig afløses? Og hvad har haft mest bestaaende Kraft, det bibelsk-theologiske Syn fra det 16. Aarhundrede eller den katholske Kirke? For Katholikken er det paveligt-hierarkiske i hans Kirke en Virkelighed, der har overlevet Anskuelsers og Magtudøvelsers Angreb, og er ikke afløst.»

Denne Opfattelse af Historien staar i Forbindelse med, hvad Emil Frederiksen kalder »det digteriske« hos Grundtvig. »Hans indre Liv gik umiddelbart over i Produktivitet«, han tror paa Ordet, Ordet, der har Evne til at gribe ind i Virkeligheden.

»Grundtvig er langt fra at være noget ideologisk Hovede. Den, der skal konfronteres med Grundtvig, skal indstille sig paa Møde med et

Sjæleliv, ikke et Tankeliv.« Alligevel mener Emil Frederiksen, at »her er mere at forstaa, mere at faa at vide end hos ret mange andre danske«. »Den ideologiske Kritik, der er rettet mod Grundtvigs Tankeliv, har næsten altid været ledsaget af en ligesaa stærk Grebethed over denne Mands Sjæleliv som af Lethed i Kritiken af hans Tanker og Paastande.«

Derfor opfordrer Emil Frederiksen til at følge Grundtvigs Sjælelivs Historie, det er værdifuldere end den grundtvigske Lære.

»Grundtvig var en religiøs Personlighed, først og sidst, det vil sige, han begærede et Virkelighedsliv, et Liv i Kontakt med den levende Gud, aabenbaret i en historisk Person, som stiftede en Pagt mellem Himmel og Jord. Uden dette er Grundtvig kun et Navn med en »Betydning«. Men med dette er han Synet af et Menneske, der har levet Livet fra Roden af.«

Gnister

*De røde Mure overfor var graa.
Og Himlen vilde aldrig mer bli' blaa.
Og Gaden drev af grumset Sjap,
og hvor man saa,
gik Folk med deres ligtornsdystre Ansigt paa.*

*Saa kom du dér og slængte en Buket
af Gnister ind i mine Tankers Flet,
af tordenblaa og stormgraa Ord
— jeg gyste let,
af tunge Ord og Vaarbrudsord — jeg blev saa træt!*

*Saa gik du, med et blidt, ironisk Smil
og overlod mig til mit vante Hvil.
Men Luften skjald endnu af storm-
og solskinssprængte Ord.
Og Muren overfor var rød, og Verden vild og stor!*

-sen.

Rom og Verden

I det udenfor Rom beliggende græsk-byzantinske Abbedi Grottaferrata har der for nylig været afholdt en Synode for de ortodoxe (med Rom forenede) Teologer og Biskopper. I Tilslutning til Synoden modtoges Deltagerne i en Audiens i Vatikanet. Efter paa det hjerteligste at have budt Deltagerne velkommen, holdt den hellige Fader en længere Tale, hvori han gav Udtryk for sin Glæde over Synoden og bl. a. klarlagde Retningslinierne for de Ortodoxes Genforening med den katolske Kirke samt udtalte, at den græske Ritus skulde bibeholdes helt og fuldstændigt og skulde frigøres for den Indflydelse, som den latinske Ritus i Tidens Løb har gjort gældende. — Ifølge Meddelelser fra U. S. A. er den hellige Faders Radiotale for nylig til amerikanske Katoliker blevet retransmitteret af adskillige amerikanske Sendere.

*

Som Afslutning paa Rosenkransmaanedens har der paa den sidste Søndag i Oktober i det berømte Gudsmodersvalfartssted Einsiedeln i Schweiz været afholdt en højtidelig Gudstjeneste, hvori deltog ca. 4000 Pilegrimme fra alle Dele af Schweiz. Tilstrømningen til Sakramentsprocessionen om Eftermiddagen var saa stor, at den sakramentale Velsignelse maatte holdes under aaben Himmel i det herlige Efteraarsvejr.

*

Den nyudnævnte Ærkebiskop af Paris, Kardinal Suhard's Intronisation fandt Sted i Notre Dame i forrige Uge under uhyre Deltagelse fra Katolikerne i Paris.

▲ Paa Halvoen Khalkidikes østlige Landtænge rager Athos' Bjergkæde op mod Himlen. I det hellige Bjerg's klippfulde Skove har den ortodokse Kirkes Munke haft deres Hjem i over et Aartusind

▲ De cirke bys Klostre ejer faktisk hele Athos. Her over ses det paa et stort Bys fremspring beliggende Dionysiou-Kloster
 Y Ved Lyden fra den ejendommelige »Simandron« kaldes de sorte Skikkelser til Kirken

ATHOS

Grækenlands hellige Bjerg

Ved Thrakiens Kyst, øst for Saloniki, strækker Halvoen Khalkidike sig som en kæmpemæssig trefingret Haand ud i det ægæiske Hav. Paa den sydlige Spids af den østligste Finger rejser en mægtig Tinde sig af Havet og rager 1935 Meter op mod Himlen: *Munkebjergets Athos.*

Omkring denne majestætiske Kæmpe har de gamle Grækere spundet deres Gudemyter. Den klippfulde, utilgængelige Kyst blev i sin Tid skæbnsvaager for de fjendtlige Persere, hvis Krigsflaade allerede før den naaede til Angreb paa Grækenlands Frihed strandede her ved Forbjergtet.

Endnu idag hedder Athos i Folkemunde »det hellige Bjerg«, thi i Halvoens Skovensomhed og paa dens Klippeskrænter har den ortodokse Kirkes Munke boet i over et Aartusind. Allerede i det 9. Aarhundrede fandtes der Eneboere paa det hellige Bjerg og i 963 byggedes det første større Kloster ved Foden af Athos, det saakaldte »store Lavrae. Snart fulgte ny Grundlæggelser og Beboerne sluttede sig sammen til et fælles Forbund. Indtil vore Dage har Munkene værnet om deres Selvstændighed og forsvaret deres Rige mod indre og ydre Fjender, mod fanatiske Muselmænd, magtsyge Pirater og eventyrlystne Korsfarere, ja,

Bjergverdenens Stibhed, mange af dem som Bod for deres Synder og ikke saa faa, fordi de i Klosterlivets Stibhed lettere kan virke for deres Sjælfrelse.

Det vilde dog være forføjlet at anse Gennemsnitsmunk for en »Himmelpensionær«. Deres Askese er virkelig streng i de strengere Klostre fastes

der som Regel tre Gange ugentlig, og Kosten er overmaade sparsom. En stor Del af Munkenes Tilværelse er udfyldt af deres Gerning i Kirken. I Timevis, ofte hele Nætter igennem, hører man Munkenes Sang fra Katholikens kon'tel, og efter en kort Hvile kalder »Simandron« ens ejendommelige Takt paany de sorte Skikkelser til Kirken. Set med vesterlandske Øjne er Forrettelsen af Dagtimerne i de græske Klostre ikke særlig opbyggelig: Forsangeren synger højt og skrydende, medens de øvrige Fædre tilsyneladende ret uinteresserede hænger i deres Kirkestole. Derimod er Højtideligholdelsen af Liturgien, det egentlige eukaristiske Offer, et Eksempel paa urkristen Skenhed, Ærefrygt og Inderlighed...

Tekst og Fotos Universa

endog mod Herolder for fremmede Idéer. Ogsaa efter det byzantiske Riges Sammenbrud beholdt dette ejendommelige Munkerige sin Selvstændighed; Tyrkerne lod Munkene være i Fred og modtog til Gengæld en klækkelig Skat. Under det tyrkiske Fremmedherredamme kæmpede de gamle Fædre for den nationale, hellenistiske Tanke, og da den græske Stat genopstod i forrige Aarhundrede grundfæstedes det hellige Bjergs Selvstyre paa højtidelig Vis.

▲ Munken tilbereder den fremmede en Velkomstgave, bestaaende af tyrkisk Kaffe, en Skålfuld Honning og en Liker

➤ En ærverdlig Gamling fra Athos

Hver af disse Klostre er en Verden for sig selv. De kirkeantet Blok af Beboelses- og Gæstebygninger omgiver den indre Gæsteborg, hvor Hovedkirken ligger; Hovedindgangen ligger Munkenes Spisesal og Klosterbrønden. I Gæsteborgens alle disse Klostre ens, og hvert eneste af dem har et Særpræg: Klosteret Koutloumou ligger skjult mellem Olivenbøge og Kastanjer, Dionysiou klæber paa et klippefremspring, Pantokrator og Simopetra paa

Klippefjeldet og det store Lavrae paa Skrænterne ud mod det oprære Hav. Hele dette herlige Land ejes af de tyve store Klostre, medens de talrige mindre Eneboer ikke besidder territoriale og administrative Rettigheder, men er undergivet de store Klostre. Munkene stammer fra alle Dele af deres Fædreland, og der findes i deres Rækker baade Søfolk, Haandværkere og Købmænd, men forholdsvis faa studerede Folke. Mange af disse er Mennesker, der er blevet ked af Verden og har trukket sig tilbage til

Katolske Kirker og Institutioner i København

TELEFON-TAVLE

DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR DANMARK

Sekretariatet, Bredgade 64 (10-12, Onsdag undt.)	Palæ 58
Regnskabsafdelingen (Ansgarstiftelsen), Boyesgade 8 A (16-18, Onsdag undt.)	Vester 8830
Statistisk Afdeling, Dannevirkegade 19 (14-15 og 18-19, Mandag undt.)	Eva 2512
Skoletilsynet, Ingersvej 23 (17-18) ...	Ordrup 5496
Skolelægeinstitutionen, Nørrebrogade 27 (9,15-10,15)	Nora 6166
Katolsk Højskole (Lederen), Frederikssundsvej 225 (9-10 og 17-18, Tirsdag undt.)	Bella 1700

Katolsk Ugeblad:	
Redaktion (og ansvarsh. Redaktør): Dannevirkegade 19 (14-15 og 18-19, Mandag undt.)	Eva 2512
Billed- og Nyhedstjeneste: Veras Allé 17 A (som Regel 18,30-19 samt Tirsdag og Fredag 15,30-16,30)	Damso 1310
Ekspedition: Boyesgade 8 A (15-17) ...	Eva 1898
Annonceafdeling: Klosterstræde 23 ...	Central 6245
Katolsk Blad- og Bogcentral (Vikariats Bogoplag, Pauluskredsen), Boyesgade 8 A (15-17)	Eva 1898
Pauluskredsens Formand	Bella 1700

* * *

KIRKER

Sankt Ansgars Kirke, Bredgade 64.	
Kirkens Kontor (11-12 og 17-18)	Palæ 3762
Pastor <i>K. Geertz-Hansen</i> (11-12 og 17-18, Mandag undt.)	Palæ 3762
(træffes ikke Mandag)	Palæ 59
Pastor <i>G. Berlling</i> (9,30-10,30 og 17-18, Onsdag og Fredag undt.)	Palæ 5583
Nattefon	Palæ 5583
Kantor <i>K. Thomsen</i>	Gentofte 64
Kirkebetjenten, Bredgade 67 A	Palæ 654 Y
Regnskabsfører <i>Johs. Hansen</i> (15-17), Bredgade 69 A	Palæ 1429 U
Immaculata-Kirken, Strandvej 91.	
Pastor <i>Fr. Küpferle</i> (som Regel 9-10)	Ryvang 4975
Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade 4.	
Pater <i>J. Coenen</i> (tr. ikke 17,45-19) ...	Vester 2628
Klosterkirken, Jagtvej.	
Pastor <i>H. Messerschmidt</i>	Ryvang 5692
Rosenkranskirken, Boyesgade 8.	
Kirkens Kontor (17-19)	Eva 1949
Sognepræst <i>N. R. M. Oppermann</i> (9-10, Mandag undt.)	Eva 1949
Pastor <i>O. Sørensen</i> (Tirsdag og Fredag 19-20)	Eva 4125
Pastor <i>Th. Møller</i> (9-10, Tirsd. undt.)	Eva 4577
Kantor og Organist <i>Fr. Siegler</i>	Vester 4753
Regnskabsfører <i>R. Sinding</i>	Glostrup 351
Regnskabsfører for Kirkeskat <i>V. Olsen</i> (15-17)	Eva 1898
Sakramentskirken, Nørrebrogade 27.	
Kirkens Kontor (18-19, Tirsdag og Fredag 18-20)	Nora 3380
Sognepræst <i>C. Benzón</i> (9-10 og 17-19, Tirsdag undt.)	Nora 3380

Pastor P. v. d. Stok (9-10, Mandag undt. samt Tirsdag og Torsdag 19,30-20)	Nora 8927
Kantor <i>B. Husson</i>	Øbro 6700
Kirkebetjenten	Nora 6602 X
Regnskabsfører <i>Joh. Johnsen</i>	Nora 2529 V
Sankt Andreas Kirke, Kollegievej 2.	
Sognepræst <i>H. Lucas</i> (træffes ikke 12,30-13,30)	Ordrup 422
Pater <i>R. Groteclaus</i> (tr. ikke 12,30-13,30)	Ordrup 422
Kantor <i>O. Segall</i>	Ordrup 2644
Regnskabsfører <i>H. Holler</i>	Ordrup 986
Sankt Annæ Kirke, Hans Bogbindersallé 2.	
Sognepræst <i>R. Freitag</i> (14-15 og 19-20)	Amager 3202
Sankt Antoni Kirke, Frederikssundsvej 225.	
Pastor <i>K. Ballin</i> (9-10 og 17-18, Tirsdag undt.)	Bella 1700
Pastor <i>O. Magnussen</i> (11-12, Torsdag undt.)	Bella 1700
Sankt Josephs Kirke, Griffenfeldts-gade 44.	
Pastor <i>Ph. v. d. Kettenburg</i> (9-10, Onsdag undt.)	Nora 3360
Sankt Knud Lavards Kirke, Knud Lavardsvej 6, Lyngby.	
Pater <i>J. Stäubli</i> , Lyngby Torv 4 (9-10)	Lyngby 2935
Regnskabsfører <i>C. Darving</i>	Lyngby 135
Sankt Therese Kirke, Bernstorffsvej 54.	
Pastor <i>W. Diekmann</i>	Helrup 3118

ORDENSAMFUND

Assumptionsklostret, Bernstorffsvej 54	Helrup 3118
Benediktinerindeklostret, Sct. Kjeldsgade 1	Ryvang 698
Jesuitter (Sct. Knuds Stiftelse), Stenosgade 4.	
Patrene Lanser, Otto, Pauli og Roos (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588
Øvrige Patres (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628
Redemptoristpræsterne, Hans Bogbindersallé 2 (træffes ikke 13-13,30)	Amager 3202
Sankt Joseph Søstrenes Noviciat, Strandvej 91	Ryvang 39
Sankt Lioba Søstrenes Noviciat, Bjerregaards Sidevej 1.	Valby 25

SKOLER

Katolsk Centralskole, Nørrebrogade 27 (9,15-10,15, Mandag undt.)	Nora 6166
Assumptions Søstrenes Skole, Bernstorffsvej 54	Helrup 3118
Sankt Annæ Skole, Hans Bogbindersallé 2	Amager 3202
Sankt Joseph Søstrenes Skoler:	
Østerbrogade 7 D	Central 9486
Frederiksbørgallé 74	Central 3703
Skovkrogen 19	Ordrup 1261
Sankt Knuds Skole, Stenosgade 4	Vester 2628

HOSPITALER

Sankt Elisabeths Hospital, Hans Bogbindersallé.	
Svarer Dag og Nat	Central 13,514
Svarer kun om Dagen	Central 13,714
Omstilling til Overlæger, Røntgenklinik og vagthavende Læge.	
Forespørgsler besvares 9-10 og 17-18.	
Besøgstid 15,30-17.	
Maskinmesteren	Sundby 1052
Økonoma	Sundby 1052
Sankt Josephs Hospital, Griffenfeldts-gade 44.	
Svarer Dag og Nat	{ *Central 11,606
Omstilling til samtlige Afdelinger.	{ Central 4486
Forespørgsler besvares 9-10 og 17-18.	
Besøgstid 15-16, Søndag 14,30-16.	
Portner	Nora 858

MENIGHEDSPLEJE, SYGEPLEJERSKER

Sankt Annæ Hjem, Skipper Clements Allé 13	Amager 5985
Sankt Annæ Hjem Anneks, Prævestens Allé 16	Amager 2608
Sankt Elisabeth Søstrene, Kastanievej 6	Vester 2182
Sankt Hedvig Søstrenes Børnehjem, Sundbyvestervej 37	Amager 7988
Sankt Lioba Søstrene, Bjerregaards Sidevej 1	Valby 25
Skolesundhedsplejersken, Nørrebrogade 27	Nora 6166

FORTEGNELSE OVER PRÆSTERNE I KØBENHAVN

<i>Andreasen, P.</i> , Boyesgade 8 A (16-18, Onsdag undt.)	Vester 8830	<i>Kellenburg, Ph. v. d.</i> , Griffenfeldts-g. 44 (9-10, Onsd. undt.)	Nora 3360	<i>Paulus, W.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628
<i>Ballin, K.</i> , Frederikssundsvej 225 (9-10 og 18-19, Mandag undt.)	Bella 1700	<i>Klar, F.</i> , Hans Bogbindersallé 2 (tr. ikke 13-13,30)	Amager 3202	<i>Pichler, A.</i> , Hans Bogbindersallé 2 (tr. ikke 13-13,30)	Amager 3202
<i>Bender, J.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628	<i>Kossmann, H.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628	<i>Roos, H.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588
<i>Benzon, C.</i> , Nørrebrogade 27 C (9-10 og 17-19, Tirsd. undt.)	Nora 3380	<i>Küpferle, Fr.</i> , Strandvej 91 (som Regel 9-10)	Ryvang 4975	<i>Scherz, G.</i> , Hans Bogbindersallé 2 (tr. ikke 13-13,30)	Amager 3202
<i>Bertling, G.</i> , Bredgade 64 (9,30-10,30 og 17-18, Onsdag og Fredag undt.)	Palæ 5583	<i>Lanser, P.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588	<i>Schindler, P.</i> , Mynstersvej 15 (17-18, Mandag undt.)	Eva 5937
<i>Coenen, J.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628	<i>Lucas, H.</i> , Kollegievej 2 (træffes ikke 12,30-13,30)	Ordrup 422	<i>Sialm, U.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628
<i>Czernin, W.</i> , Sct. Kjeldsgade 1	Ryvang 698	<i>Magnussen, O.</i> , Frederikssundsvej 225 (11-12, Torsdag undt.)	Bella 1700	<i>Spaus, V.</i> , Kollegievej 2 (træffes ikke 12,30-13,30)	Ordrup 422
<i>Diekmann, W.</i> , Bernstorffsvej 54	Helrup 3118	<i>Messerschmidt, H.</i> , Sct. Kjeldsgade 1	Ryvang 5692	<i>Steidl, P. D.</i> , Hans Bogbindersallé 2 (tr. ikke 13-13,30)	Amager 3202
<i>Freitag, R.</i> , Hans Bogbindersallé 2 (14-15 og 19-20)	Amager 3202	<i>Møller, Th.</i> , Boyesgade 8 (9-10, Tirsdag undt.)	Eva 4577	<i>Stok, P. v. d.</i> , Nørrebrogade 27 C (9-10, Mandag undt. samt Tirsdag og Torsdag 19,30-20)	Nora 8927
<i>Geertz-Hansen, K.</i> , Bredgade 64 (11-12 og 17-18, Mandag undt.)	Palæ 3762	<i>Nøsen, P.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628	<i>Stäubli, J.</i> , Lyngby Torv 4 (9-10)	Lyngby 2935
(tr. ikke Mandag)	Palæ 59	<i>Oppermann, N. R. M.</i> , Boyesgade 8 (9-10, Mandag undt.)	Eva 1949	<i>Sørensen, O.</i> , Boyesgade 8 (Tirsdag og Fredag 19-20)	Eva 4125
<i>Groteclaes, R.</i> , Kollegievej 2 (træffes ikke 12,30-13,30)	Ordrup 422	<i>Otto, A.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588	<i>Wolfisberg, J.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628
<i>Keller, P.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628	<i>Pauli, K.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588		

Særtryk af denne Telefon tavle kan fås i »Katolsk Blad- og Bogcentralk«

Liturgisk Kalender

Nov.:

10. S. 26. Søndag e. Pinse; *Introitus, Graduale, Offertorium* og *Communio* som paa 23. Søndag e. P. (751), Resten som paa 5. Søndag e. Epiphani (95); 2. St. Andreas Avellinus (1154), 3. St. Tryphon, St. Respi-cius og St. Nympha (1154), 4. Om Fred.
11. M. St. Martin af Tours (1154); 2. St. Mennas ([12]), 3. Om Fred.
12. Ti. † St. Martin I (1156); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
13. O. † St. Didacus (1157); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
14. T. St. Josaphat (1158); 2. Om Fred.
15. F. St. Albert den Store, Biskop, Bekender og Kirkelærer ([41]); 2. Om Fred.
16. L. St. Gertrud (1159); 2. Om Fred.
17. S. 27. Søndag e. Pinse (751 og 97).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Erkendelsesteori i moderne Udformning

J. Wolfisberg S. J.: *Veje til Virkeligheden. (Apologetisk Lærebog I).* Pauluskredsen 1940.

Hvem der interesserer sig for det store kritiske Arbejde, der siden Descartes' Dage er blevet gjort af Filosofer i de forskellige Lejre til Klarlæggelse og Løsning af de Problemer, som den menneskelige Tænkning frembyder for den, der ser dybere, vil være Pater Wolfisberg taknemlig for denne Bog. Den er nemlig en kort Fremstilling af de positive Resultater, som alle de vidtløftige Undersøgelser i den nyere Filosofi har ført til, naar Spørgsmaalet var: »Hvordan kommer jeg, ud fra en sikker Erkendelse af det, der er givet i min egen indre Erfaring, til en sikker og rigtig Erkendelse af den øvrige Verden og af Gud?« Hvor righoldigt Bogens Indhold er, fremgaar bedst af den Studieplan, der findes bag i den. Til Brug for Studiekredse stilles der nemlig der en Række Spørgsmaal, som virker som et Søgelys. Med eet bliver de mange Problemer tydelige, der har beskæftiget de sidste Aarhundreders Filosofi.

En anden Ejendommelighed ved Bogen er, at den er skrevet ud fra den skolastiske Filosofis Principer. Den giver derfor et klart Billede af den katolske Videnskabs Karakter og Arbejdsmetode. Nøgtern og fast i sine Grundsætninger som den er, ser den sig i Stand til at optage i sig alle de nye Erkendelser, som i Tidens Løb enten har korrigeret eller udvidet de gamle. Det er ligegyldigt, hvem der har set det rigtige. Hvis bare noget bestaar sin Prøve i Kritikens Smeltedigel, bliver det benyttet som Byggesten i den vældige Tankebygning, som Aristoteles, St. Thomas og deres Elever har rejst.

Man kan næppe gøre det vanskelige Emne bedre tilgængeligt for Venner af filosofiske Studier, end det er sket her. Derfor har jeg personlig læst denne Bog med stor Tilfredsstillelse og egentlig kun følt et større Savn paa et eneste Punkt. Jeg spurgte mig selv: Hvorfor mangler et lille Afsnit om de

dybere Problemer, som den historiske Kritik er nødt til at give sig af med?

Paa en Maade bliver »Veje til Virkeligheden« en Erstatning for afdøde Pater Menzingers vistnok udsolgte Pjece: »Fra før Kant«.

Jeg kan ikke slutte min Anmeldelse uden at sige et Ord om *Pauluskredsen*. I de Aar, denne har eksisteret, har den paa mangfoldig Maade gjort sig særdeles fortjent. Men med den her omtalte Bog udvider den sine Rammer overordentlig stærkt. Det er nemlig hovedsagelig de akademisk dannede, der i »Veje til Virkeligheden« faar en meget værdifuld Gave.

F. Kùpferle S. J.

Paa Langfart med Pastor Schindler

Peter Schindler: *»Kølvand og Skinnestrib«* (Schultz).

Det er Rejseindtryk, oprindeligt Kronikker i Dagspressen, som i noget ændret Form her udkommer som en stor Bog. Pastor Schindler er en vidt berejst Mand. Angaaende Vesteuropa omtales kun et Besøg i England (men meget fyldigt), saa meget des mere læser vi da om Balkan og Nordafrika, om Lande, hvis Folkeliv man kender mindre til, men som er særdeles interessant.

Under Omtale af et Besøg i Hyde Park i London, hvor der Lørdag og Søndag tales af Repræsentanter for snart sagt alle mulige Livsanskuelser, nævner Forfatteren den katolske Talerstol og siger derom: »Katoliker, Lægfolk, taler under et Krucifiks paa en høj Stage; hver halve Time afløser Kontorfolk og Arbejdere hinanden; de høres med Opmærksomhed, og der stilles saglige Spørgsmaal til Talerne, hvis Svar smager rigelig stærkt af Lærebogens upersonlige Korrekthed.«

Jeg finder det beklageligt, at den katolske Talerstol ikke kan omtales lidt bedre, saa maatte den hellere forbigaa i Tavshed. Jeg har selv været der for Aar tilbage og fik det Indtryk, at Londons Katoliker var meget tilfredse med den Talerstol, der efter en enkelts Udtalelse til mig har det største Publikum, og det er ikke blot Læg-

Støt

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

ARNOLD BUSCK

INTERNATIONAL BOGHANDEL

Dansk og udenlandsk katolsk Litteratur

Specialkatalog udleveres

Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

folk, der taler her, jeg har selv hørt en Præst, og om jeg ikke husker fejl er baade Dominikaneren Father Vincent Mac Nabb og Jesuiten Father A. F. Day blandt »Catholic Evidence Guild«s Talere saa vel som blandt Talerne i Jødekvarteret. Løvrigt er de Lægfolk, der taler, særdeles grundigt uddannede.

Dette er jeg faldet over, maaske andre vil have andre Indvendinger, men det bør ikke forhindre nogen i at købe og læse Bogen. Den er overordentlig fængslende skrevet, saa man nødigt lægger den fra sig, skønt den vel er beregnet til at læses Afsnit for Afsnit. Indtryk af Landskaber, Byer, græske Klostre, koptiske Kirker, Personer og meget andet varierer stadigt paa en Maade, saa man beriges ved Læsningen, og det er en af den Slags Bøger, man skal *eje* (ikke laane), for igen at tage den frem. Den, der har haft Lejlighed til at se sig om i Verden, genoplever Rejselevets Herlighed i en Tid, da Turistrejser er udelukket, og haaber paa igen at komme paa Langfart; og dem, der ikke har rejst, behøver ikke megen Fantasi for at kunne leve med i det, der fortælles, saa levende som det er skildret.

Verner Stabehl.

Lommebogen for 1941

»Danmarks katolske Kvindeforbund« har nu sin fikse lille Lommebog parat for 1941. Straks ved sin Fremkomst blev den populær blandt Katoliker, fordi den giver os alt, hvad de andre Lommekalendere har at byde paa, og desuden vor egen kirkelige Kalender og en Mængde katolske Oplysninger og Adresser, som det er nyttigt at have saa nær ved Haanden som muligt. En af Kalenderens trofaste Venner fortalte os, at han opfattede den som sit katolske Visitskort — skulde han engang blive syg eller komme til Skade paa Gaden, vilde man straks finde denne Bog hos ham, og i den havde han foran staaende sit Navn og sin Adresse og en Opfordring til i fornødent Fald at ringe efter den nærmeste katolske Præst (se Side det og det, hvor alle Præsterne staar med Telefonnummer og det hele). I Aar er netop denne Adresseliste blevet omredigeret i Lighed med Telefonlisten her i Ugebladet i denne Uge og er blevet endnu mere anvendelig.

Saa er det ogsaa rart at mærke sig, at mens de fleste andre tilsvarende Lommebøger er steget med 25 Øre (hvilket er beskedent i Be-

tragtning af Prisstigningerne paa Materialer), saa nøjes D. K. K. F. med at lægge 10 Øre paa (til 1,85 Kr.) i Forventning om, at vi i endnu større Antal køber Bogen. Den bestilles hos Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18, 4., København V.

Højskolens

Grundtvig-Aften

Katolsk Højskoles Fællesmøde i Grundtvigs Hus den 3. November viste, at københavnske Katoliker i Dag saavel som for 30 Aar siden kan flokkes i Hundredvis, naar det gælder at mindes vort Lands største Skikkelser.

Grundtvig-Mindeaftenen vil staa i Katolsk Højskoles Historie som en af de helt store Aftener. For at karakterisere det Indtryk, Foredrag saavel som »Grundtvig-Selvportræt i Toner, Ord og Billeder« gjorde paa Forsamlingen, skal nævnes en Udtalelse af en af de talrigt fremmødte fra grundtvigianske Kredse: Endnu har der ikke her i Landet været holdt en saa stilfuld Grundtvig-Aften som denne. Foredragsholderen, Pastor Schindlers Tanker om Grundtvig er Ugebladets Læsere velkendte; trods Opfordring til ikke at tilkendegive Bifald blev det lødige og fra katolsk Synspunkt helt klare Foredrag modtaget med langvarigt Bifald, hvorimod den øvrige Del af Programmet, saavel Askuskorets og Trioens udmærkede Præstation som »Grundtvigs Selvportræt« paahørtes i ærbødig Tavshed. Det var i Virkeligheden en gribende Enhed af Ord, Tone og Billeder, der tillod selv den mest ukyndige Læser at opleve Grundtvig og faa Indtryk af, hvad han har ydet sit Land frem for alt i Kampen mod fremstormende Hedenskab. Særlig maa Kantor Segalts smukke

Drengekorpræstationer fremhæves.

Hvis Katolsk Højskole fortsætter paa samme Vis med Adventsaftenen, kan den være sikker paa en tæt pakket Sal.

Benediktinerindeklosteret

meddeler:

Paa Grund af Dyrtiden er vi desværre ikke mere i Stand til at skaffe de nødvendige Vokslys til den daglige Udstilling af det Allerhelligste og maa nøjes med en kort Andagt med sakramental Velsignelse hver Søndag Aften Kl. 17,45. Derefter Komplet. Om Hverdagen er Komplet præcis Kl. 18,00.

*

Vort lille Opraab om at hjælpe en syg ung Mand med Tøj og lign. blev hørt paa saa smuk og gavmild en Maade, at vi føler Trang til paa den taknemlige unge Mands Vegne at take hjerteligt for de smukke, varme Ting fra bekendte og ubekendte Givere. Gud velsigne og lønne dem.

*

Vi kan anbefale en flink ung Katolik, som paa billig og enkel Maade kan indrette Mørklægning i Kirker. Han har mørklagt vor Kirke, og vi er meget tilfreds med hans Arbejde. Hans Adresse er: Ejnar Rønnow, Gl. Kongevej 171, Havehuset. *Benediktinerindeklosteret paa Jagtvejen.*

Academicum Catholicum

Herved indkaldes til *ekstraordinær Generalforsamling* i Højskolens Lokaler, Boyesgade 8 A, Mandag d. 18. Nov. Kl. 20.

Dagsorden:

1. Forskellige Meddelelser fra Administrationen.
2. Fremlæggelse af Regnskab.
3. Eventuelt.

Forslag, som ønskes behandlet af Generalforsamlingen, skal senest 5 Dage forinden med Navns Underskrift tilstilles undertegne.

Da dette er den eneste Form for Meddelelse, der fremkommer, bedes alle lade Meddelelsen gaa videre til interesserede og selv nøje mærke sig denne.

A. C.'s Administration
Harald Guldager,
Adr. Eigaardsvej 26, Charl.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 65 36 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til katolske Institutioner

Hertug Knuds Division

Siden Sommerferien er Arbejdet gaaet støt i alle Divisionens Troppe og Flokke.

I Absalon Trop har faaet Lokale ved Centralskolen paa Nørrebro-gade og har derved skabt Muligheder for Tilgang af Drengene fra det centrale Nørrebro. Lokalet er straks blevet døbt »Hulen« og vil uden Tvivl kunne blive et godt og hyggeligt Fristed for de mange Drengene, vi haaber maa finde Vej til Troppen enten som Spejdere eller som Ulve.

Stillingen som Tropskapellan er efter Pastor Benzons Udnævnelse til Sognepræst overtaget af Pastor Knud Ballin, selv en af Divisionens »gamle« Spejdere.

Sct. Ansgars Trop har Planer om et større Arrangement Søndag den 17. November. — Troppen vil nemlig opslaa sine Telte i Haven bag Sct. Ansgars Kirke (Bredgade 64) og vil her vise en fuldt reglementeret Lejr med alle dertil hørende Finesser. Der bliver gratis Adgang for alle i Tiden Kl. 8—17, og Troppen vil sørge for, at Førere eller ældre Spejdere er til Raadighed for enhver, der maatte ønske sit Videbegær stillet med Hensyn til lejrtekniske Spørgsmaal.

Troppen indbyder saavel Unge som Gamle til denne »Udstilling« og nærer naturligvis ogsaa det Haab, at de Unge, som maatte komme paa Besøg, vil faa Lyst til at indmelde sig som Spejdere eller Ulve.

Samme Dags Aften holder Sct. Ansgars Trop Fest i Menighedslokalerne, Bredgade 67 A. Billetter til denne Fest koster 50 Øre og kan købes i Katolsk Boghandel, Stenosgade 3, samt hos alle Troppens Spejdere.

Sct. Pouls Trop (Taastrup) er ved at leve op efter en længere Dvaletid. Troppen ledes indtil videre af et af Raadets Medlemmer, der selv har været Spejder i de gode gamle Dage; blandt Spejderne nærer man dog Haab om, at det paagældende Raadsmedlem vil overtage Troppen som »rigtig« Tropsfører. — Der synes ogsaa at være Udsigt til, at Ulveflokkene vil genopstaa, og alt tegner derfor godt for Arbejdet fremefter.

Sct. Laurentii Trop (Roskilde) har fornylig maattet afgive sin ene Tropsassistent, der som Følge af Bortrejse nu er indtraadt i en anden af Divisionens Troppe. Der er dog af den Grund ikke Førermangel i Roskilde-Troppen, ja, der er endog Udsigt til, at man i Stedet for den ene bortdragne vil faa to nye Assistentter, og man kan derfor trygt gaa ud fra, at saavel Trop

som Flok vil fortsætte sit konstante, gode Virke.

Sct. Bents Trop — Rosenkranssognets nye Trop, som er Divisionens yngste Skud, er ganske vist endnu ikke anerkendt af Korpsset, men gaar dog godt fremad. Der har været en solid Tilgang af Spejdere, og selvom vi endnu ikke har haft den Tilslutning til Ulveflokkene, som vi havde haabet paa, nærer vi dog ingen Tvivl om, at den nok skal komme. Troppen staar udmærket rustet med godt uddannede Førere for saavel Spejderne som Ulvene, og vi kan derfor ikke tro andet end, at Forældrene i Rosenkranssognet vil tillade og opfordre deres Sønner til at indtræde i Troppen.

I Absalon Trop, som nu netop har afsluttet sin store Udstilling, agter ikke af den Grund at ligge paa den lade Side, men gaar nu i Gang med en Agitation blandt Drengene paa Sct. Knuds Skole (Troppens Hjemsted) for Tilgang til saavel Trop som Flok.

Divisionen holdt den 26.—27. Oktober sit aarlige »Kurerløb« med Tilslutning af 12 Hold fra 5 af Di-

visionens Troppe. — Holdene startede fra Menighedshuset i Taastrup, hvor der var oprettet Hovedkvarter, og derfra gik Turen i Natens Mulm og Mørke rundt i Omegnen. Ved Posterne stod strenge (frysende) Dommere og stillede Spejderne de sælsomste Opgaver indenfor Samaritatergerning, Altmuligmandsopgaver, Orientering, Opmaaling og meget andet.

Efter Tilbagekomsten fra denne Omgang gik Holdene til Køjs (flot 3 Værelses Lejlighed med Halm paa Gulvet), men tørnede ud næste Morgen til en frisk Tur. Efter Messen og Morgenmaden startedes der, og denne Gang gik det over Ishøj-Kildebrønde-Gjeddesdal-Benzonsdal-Vejleaa-Hedelusene og tilbage til Taastrup. Løbet var lagt saa ondsksfuldt, at man adskillige Steder var tvunget til at trække Cyklen over Pløjemarken, men trods alle Vanskeligheder, trods lumske Transporter og ildelugtende Aaer, trods Forsøg paa at genere Holdene med Opgaver i Zoologi, Tegning, Køreplanstegning etc. etc., viste det sig, at der skulde mere til for at tage Humøret fra den rigtige Spejder.

Da alle Hold igen var kommet tilbage til Taastrup, og Dommerne havde foretaget de nødvendige Udrejninger, blev Resultaterne bekendtgjort, nemlig:

	Køretiden	Points	Opgaver	Optræden	Ialt	Nr.
	Min.	Points	Points	Points	Points	
Gruppe A:						
II Abs./7. Patr.	398	95	64	39	198	1
II Abs./10. Patr.	377	100	58	38	196	2
II Abs./4. Patr.	450	84	61	38	183	3
II Abs./3. Patr.	486	78	56	37	171	4
St. Laurentii	474	79	40	21	140	5
Gruppe B:						
I Abs./Glenter	338	100	65	33	198	1
II Abs./1. Patr.	406	83	74	36	193	2
II Abs./5. Patr.	445	76	58	41	175	3
St. Bent	457	74	62	38	174	4
Gruppe C:						
II Abs./8. Patr.	350	100	75	42	212	1
II Abs./9. Patr.	408	86	78	47	211	2
St. Poul	396	88	68	32	188	3

Divisionschefen foretog Præmieudelingen, og derpaa tog Spejder-

ne hjem til velfortjent Hvile.

D. C.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfgade 34-36
Tlf. 778 - 728

ROBERT HANSEN

1. Kl.s Kød, Flæsk og Paalæg

Amagerbrogade 212 A . Amager 6390

Leverandør til de katolske Institutioner

Billigste Priser Bedste Betingelser

2 Kr. om Ugen

Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker, Halekæder, Forlovelsesringe, Radio etc.

RATEIMPORTEN

Griffenfeldtsgade 33 . Telf. Nora 5696

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Rasende slog Mekkail Troldmanden i Ansigtet og gik saa tilbage til sin Hytte.

Han tiggede og tryglede Stjernemændene om at faa Hannen tilbage, han tilbød dem endog et Par pragtfulde Renner som Bytte, men de vilde ikke høre Tale derom.

Den skal sendes ind til Byen, og der vil den sikkert blive udstillet. Det er et meget smukt Dyr, en virkelig Sjældenhed.

»Hvad vil Jewan og Sandra sige?« tænkte Mekkail.

Et Par Dage senere, sandsynligvis inden Hannen endnu var sendt ind til Byen, stod Jewan, Waasks Søn, i Mekkails Hytte.

»Goddag, Mekkail, her har du mig igen. Nu skal du ikke mere være bedrøvet. Jeg har hørt, at du gør dig Bekymringer for den hvide Hans Skyld. Men det skal du ikke gøre. Tundraen er stor, og vi kan sikkert der finde en endnu bedre Han.« Saaledes talte Jewan og satte sig hen ved Ildstedet.

Da Mekkail var kommet sig lidt af sin Forundring, satte han sig hen ved Siden af Jewan og gav sig til at skænde paa ham.

»Hvor har du dog strejft omkring. Hvorhen har Rennerne trukket dig? Troldmanden havde nær taget Livet af mig. Jeg maatte flygte over Hals og Hoved. Har du ikke faaet mit Brev?«

»Nej, jeg har intet Brev faaet. Har du faaet mit?«

»Ja, jeg har faaet det; det havde ligget til Aar hos Postmesteren. Du er en underlig Laplænder, at du har kunnet leve borte fra Lapland i mere end fire Aar uden at dø.«

»Skulde jeg dø?«

»Nej, nej, du *skulde* ikke! Jeg vil vise dig frem for Troldmanden og Seid, de har begge hele Tiden sagt: Jewan er ikke til mere. Jeg vil nu sige til dem: Jewan lever, han er her i Landsbyen!«

Jewan gik ud for at søge efter Hjorden, akkurat saaledes som han

havde gjort, dengang har var Hyrde. Da han havde fundet Svanhvide og den brune Han, kærtegnede han dem og sagde: »De bliver gamle; det vil ikke vare længe, før Hannen er blevet helt graa.« Den brune Han var i de sidste Aar begyndt at graane stærkt paa Hoved og Hals.

»Det er dine Dyr,« Mekkail pegede paa en hvid Hun, en Datter af Svanhvide, og paa et lille hvidt Kid, som netop var født om Foraaret.

»Hvor vil du nu bo, Jewan?«

»I Lapland.«

»Her i Landsbyen? Mattesch bor i gamle Waasks Hytte.«

»Der kan hun ogsaa godt blive boende, jeg behøver ingen Hytte.«

Fortsættes

Katolsk Børnehjælpsdag

Søndag d. 24. Nov. fejrer vi den hellige Elisabeths Festsdag. Paa denne Dag afholdes i alle Kirker og Kapeller den aarlige Kollekt for Elisabethforeningen, som tager sig af Menighedens forældreløse og vanskeligt stillede Børn. — Vi lever i en Tid, den sørgeligste vi nogen Sinde har oplevet, og det er svært at bede Trosfæller om pekuniær Støtte, men der er ingen Vej udenom. — Kan vi forsvare at nægte vore ulykkeligst stillede Børn Husly og en god katolsk Opdragelse? Det kan og maa ikke ske. — Det vilde ikke være i den hellige Elisabeths Aand, men hun vil sikkert røre Hjerterne og velsigne den mindste Skærv, saa vi fortrøstningsfuldt maa kunne se Fremtiden imøde. — Kollekten betyder saa uhyre meget for Foreningen.

Pastor v. d. Kettenburg,
Griffenfeldtsgade 44.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3.

Frk. F. Stratböcker,
Jægersborg Allé 19, Charl.

Frk. H. Zimmermann,
Frederiksborggade 54, 3.

Frank Andersens Fond

Formaal: Katolsk Ugeblad gratis til ubemidlede Unge. Vi har endvidere haft den Glæde at modtage:
K. U. K'er ..... 5.—
Tidligere indkommet 4372.88

Kr. 4377.88

Hjertelig Tak. Bidragene kan indbetales paa Postkonto 1087, Frank Andersens Fond, Kbhvn. N. Cay Benzon.

St. Ansgars Kirke

Onsd. 13. Nov. Kl. 19,30 Møde for »Fidelitas« hos Søstrene paa Østerbro. Fred. 15. Nov. Kl. 19,30 Møde for Vincentsforeningens Medlemmer i Salen Bredgade 67 A. Fælles Kaffebord.

Rosenkranskirken

Torsd. 14. Nov. Kl. 20 Møde for »Maria Rosenkransdronning«.

Sakramentskirken

Ved Andagten Søndag d. 10. Nov. Prædiken om »Messeofferet«. Onsd. 13. Nov. Kl. 20 Ungdomsfest i Forsamlingssalen. Fru L. Valeur Fausbøll fortæller om Oberammergau (Lysbilleder). Kaffebord. Billetter à 50 Øre maa i Forvejen hentes hos Præsterne eller paa Kirkens Kontor.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 10. Nov. Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Mand. 11. Nov. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for samme Kongregation. Torsd. 14. Nov. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for Mændenes Kongregation.

St. Andreas Kirke (Ordrup)

Sønd. 10. Nov. Kl. 8 Fælleskommunion for »Fredens Dronning«.

Mandag d. 11. Nov. Kl. 20: Mændenes Kongr. Torsdag d. 14. Nov. Kl. 20: Kongregation »Fredens Dronning«.

Søndag d. 17. Nov. Kl. 9½: Gudstjeneste.

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Fred. 15. Nov. Kl. 20 Knud Lavarde Broderskab. Hr. A. Okroj: »Broderskaberne i Middelalderen«.

Retrætedagene i Valby

Sønd. 10. Nov. for Benediktineroblater ved Pater Wolfgang Czernin O. S. B. Sønd. 17. Nov. for Sygeplejersker. Indmeldelser Tlf. Valby 25 (bedst Kl. 9—10 og 16—18).

Katolsk Lærer- og Lærerindeforbund

Fred. 22. Nov. Kl. 16 Foredrag ved Pater Fr. Kupferle S. J.: »Jesuiterordenens Pædagogik«. Foredraget holdes paa Institut St. Joseph, Østerbrogade 7 D. Forinden vil der blive Lejlighed til at bese Skolens Lokaler. Forevisningen begynder Kl. 15,30. — Sønd. 24. Nov. Retrætedag.

Københavns K. U. K.

Lørdag d. 9. Nov. 1940 Kl. 20 pr. Fællesmøde. Causeri med Farvelsbilleder v. Knud Hutters. De to Minutter. Søndag d. 10. Nov. Udflugt. Københavns K. U. K. starter fra Stenosgade efter 8½-Messen (med Cykle, Sporvogn eller Tog 10,35 fra Hovedbanegaarden) og mødes Kl. ca. 11 med Ordrup K. U. K. ved Klampenborg St., hvorefter vi gaar videre til Fods. Lørdag d. 16. Nov. Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Lørdag d. 23. Nov. Kl. 20 pr. Studiekredsmøder efter Pater Lutz' Bog. Afsnit F. »Kirke og Politik«. Husk at forberede dette Afsnit!

Katolsk Klub

afholder sin Stiftelsesfest i Domus Medica, Amaliegade 5, Torsdag d. 21. ds. Kl. 19,30.

Menighedsmøde m. m.

Søndag den 1. December indbyder Sct. Andreas Menighed til

Møde i Charlottenlund Palmehave.

Samme Søndag er det jo Andreasfest, hvad der vil give Sammenkomsten en særlig Karakter, og med forventet Tilladelse fra Øvrigheden bliver der tillige en Lodtrækning til Fordel for vort Dattersogn i Lyngby. Vi skal i den kommende Uge give nærmere Meddelelse om Programmets Enkeltheder, og det er vort Haab, at saa mange som muligt af Menigheden i Ordrup og Lyngby m. v. samt vore Venner i København vil glæde os med deres Besøg, saa vi kan faa en god og udbytterig Aften ud af det. — Lodtrækningen finder Sted paa selve Mødet, og der er skænket adskillige værdifulde Gevinster.

Tag venligt imod Sælgerne af Lodsedlerne, som kun koster 25 Øre, — og De tjener samtidig en god Sag! Kr.

FREDERICIA

Chr. Hansen

anbefaler sig med alt i Kolonial, Tlf. 234
Leverandør til Sct. Joseph Hospital

Køb hos vore Annoncører

Mejeriet

„LILLEBÆLT“

Gothersgade 30, Tlf. 1017
Kun Kvalitetsprodukter
Leverandør til St. Josef Hospital

H. Olsen Holmelund A/S

Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170
Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde
Prima Kvaliteter
Promte og reel Betjening

Loehr's Kulimport A/S
TELEFON: 888
KUL, KOKS, CINDERS
OG BRIKETTER

Fredericia Mejeri

Gothersg. 14. Tlf. 129. 1429
Leverandør til St. Josefs Hospital

V. Jørgensen

Fiskehandel

Jyllandsgade 20 . Tlf. 579
Leverandør til Menigheden

Kør med Westrings Eftfs.

Biler Telf. **383**
883

Rasmus Nielsen

HILLERØD

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
Frederiksgade 8 . Telefon 370
Lev. til den katolske Menighed

Carl Christensen

Murermester
Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100
Lev. til den katolske Menighed

Alex Christensen

Aut. Installatør
Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker
Exam. aut. Gas- og Vandmester
Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24
Lev. til den katolske Menighed

»Broget Aften« med Pølsegilde i Unio

i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16, Søndag d. 17. November Kl. 20,00.

Lokalerne er festligt udsmykket. »Hyggespreder«: Alf Simonsen. Afvekslende Underholdningsprogram.

Morsomme Konkurrencer og mange Overraskelser.

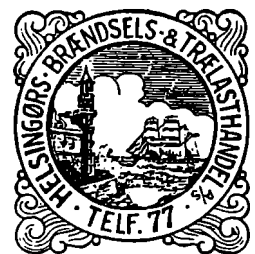
Lystig Fællessang.

Gunnar spiller Harmonika.

Et 5-Mands Jazzband »Norsband« spiller hele Aftenen.

Billetter (incl. Entré, Servering, Underholdning m. m.) à Kr. 2,25 for Medlemmer og Kr. 2,75 for Gæster. Indtegning finder Sted v. Henvendelse til Katolsk Boghandel (Vester 3930), Erik Christiansen (Vester 1488 v.), Alf Simonsen (Amager 8978) og Ruth Winkel-Hansen (Godthaab 6794). Indtegningen slutter Torsdag d. 14. Novbr. Tvangfri Paaklædning.

HELSINGØR

MESSEKLÆDERNE

Den lille Bog »Hvad foretager Præsten sig ved Alteret?« af Pater C. C. Martindale vil kunne gøre vore ikke-katolske Venner store Tjenester, og vi maa sørge for altid at have liggende et Par Eksemplarer parat. Det er en Bog, man ikke laaner ud, den foræres bort — med en venlig Invitation til at komme paa Besøg i en Messe og prøve Bogen i Praksis. For at vise, hvor jævne og ligetil Forklaringerne er, aftrykker vi et Par Sider fra Begyndelsen:

Naar Præsten kommer ind i Kirken for at paabegynde Messen, lægger vi Mærke til, at han har noget Tøj paa, der slet ikke ligner det, han ellers gaar med. Hvorfor det? Ja, for det første tager alle Mennesker deres bedste Tøj paa ved særlig vigtige Lejligheder, f. Eks. til Bryllup, og naar de skal besøge en meget højtstaaende Person. Katoliker ved, at der ikke er nogen saa stor som den Gud, vi »besøger« og taler med under Messen, og at ingen Anledning er mere vigtig end Messen. Maaske man saa vil spørge: »Hvorfor tager saa ikke alle deres bedste Tøj paa til Messen?« Ja, vi skulde jo da ogsaa være saa rene og pæne som muligt, naar vi gaar til Messe, men Folk, der har deres Arbejde at passe, kan ikke altid tage det bedste Tøj paa, og Gud vil meget hellere se os i Arbejdstøjet end slet ikke se os.

Det er en stor Misforstaaelse at blive borte fra Messen, »fordi vi ikke har noget ordentligt Tøj at vise os i.« Vi gaar ikke til Messe, for at andre Folk skal se, hvad Tøj vi har, men vi gør det for Guds Skyld, og han vil hellere se os med ren Samvittighed og rent Hjerter end med pletfrit og fint Tøj.

Ja, men hvorfor har Præsten noget særligt Tøj, naar ikke alle behøver at have det? Fordi han indtager en særlig Stilling i Guds Kirke og leder og repræsenterer Lægfolket paa særlig Maade. Hans almindelige Tøj er ret forskelligt fra det, der bruges af Folk, som ikke er Præster, ligesom Soldater og Sømænd, Politibetjente, Postbude og mange andre har en særlig »Uniform« i Anledning af den særlige Gerning, de har at udføre. Saa er de lettere at kende, og det minder dem ogsaa hele Tiden om, hvad de er, og hjælper dem til at leve, som det sømmer sig for deres Kald. Men mange Mennesker bærer desuden nogle ganske særlige Klæder, naar de udfører en speciel Opgave ved højtidelige Lejligheder, f. Eks. i Retten. Tøjet gør ikke dem, der bærer det, til bedre Mennesker, men Meningen med det er at vise, at disse Mennesker har en særlig og meget betydningsfuld Opgave og en autoritativ Stilling paa et bestemt Omraade — og det ligger for den menneskelige Natur, at Autoriteter skal kendetegnes, især ved særlige Lejligheder.

Præster er jævne og stilfærdige Mennesker og ikke det mindste store paa det, selv om de har fint Tøj paa under Messen.

Men hvorfor bærer Præsten disse ganske bestemte Klæder, disse særlige Messeklæder? Ja, man kan jo lægge Mærke til, at kun de færreste Uniformer er blevet opfundet paa een Gang, de fleste har en længere Historie og viser tit nogle mærkelige Spor af deres Udvikling. I Herrekjoler f. Eks. er der to Knapper over Kjoleskøderne. De er aldeles unyttige nu og er blevet rent »konventionelle«, som man kalder det. Men tidligere engang brugte man at folde Skøderne op og knappe dem fast med to Knapper, saa de var af Vejen. Gardisternes Bjørnskindshuer og Husarernes smaa Slag har deres egen Historie, og saadan har saa meget. Det vilde være en stor Skam at afskaffe saa fine og historiske Ting, selv om de ikke har praktisk krigersk Nytte.

Nu er Kirken meget ældre end Hær og Flaade og ældre end selve vort Land, og de Klæder, dens Tjenere bærer, har en meget ældre Historie end nogen Uniform i Verden. Oprindeligt var det Hverdagsdragten hos Romerne paa den Tid, da Kirken blev til, men lidt efter lidt begyndte man at udsmykke Dragtens forskellige Dele, og derefter bevarede man den omtrent uændret, skønt Klæde- dragten iøvrigt antog ganske andre Former. Det er ikke nød-

Horisonten rundt

Paven samler den katolske Verden i Bøn den 24. November

Paa Kristi Kongefest, d. 27. Oktober, udsendte Paven et gri-bende Budskab til alle Verdens Katoliker:

»Siden en ny og forfærdelig Krig er begyndt at hæрге Euro-pa, er det alle bekendt, at Vi ikke har forsømt noget af det, Vort Embede og Ansvar paalag-de Os, eller som Vort Fader-hjerte tilskyndede Os til. Vor Agt var ikke blot at genoprette Fred mellem Folkeslagene paa Retfærdighedens Grund, men frem for alt at bringe Guds Trøst og menneskelig Hjælp til dem, som Krigens Hærgen har ramt med Tab og Smerte.

Den store Kamp mindskedes dog ikke, men fortsattes med øget Voldsomhed, og Vort For-søg paa at mægle Fred synes helt at blive overdøvet af Kri-gens Larm. Vi vender derfor Vort Sind med Tillid til Mis-kundheds Fader og al Trøstes Gud og beder om bedre Tider for den hele Menneskehed, thi kun Han kan bøje Viljerne og føje alt efter sit Ønske.

Men Vi ved, at Vore Bønner vil være virksomere, dersom de forenes med alle Kristnes Bønner. Ligesom Vi ved Maj Maanedes Begyndelse sammen-kaldte alle Kristne — og især Børnene — om Guds Moders Alter for at anraabe om Hjælp fra Himlen, saaledes forordner Vi nu, at der Søndag d. 24. No- vember bedes offentligt hele Verden over. Vi stoler paa, at alle Kirkens Børn gerne efter-kommer dette Vort Ønske og sammen med Os danner et Kor, hvis Bøn stiger op mod Himlen for at forsone os med den him-melske Fader og paakalde Hans Miskundhed over os. Og hvad vigtigere er: Vi haaber, at alle vil ledsage denne Bøn med Bods- øvelser og forbedre deres Van- del i nøje Overensstemmelse

med Kristi Lov og den kristne Moral. De vanskelige Tider, Fremtidens Farer, Guds Retfær- dighed og Hans Miskundhed kræver dette af os.

Intet formaar bedre at for- milde Gud end Messeofferet, hvor selve Menneskeslægtens Forløser bliver ofret og frem- baaret paa alle Steder som et rent Offer. Vi ønsker derfor, at alle Præster paa denne Dag, hvor de offentlige Bønner bedes, forener sig med Os i det hellige Messeoffer, som Vi vil frembære ved den hellige Pe- trus' Grav i den vatikanske Ba- silika. Vi foreskriver derfor, at alle, som d. 24. November er forpligtede til at læse den hel- lige Messe for Menigheden, frembærer Ofret paa den Dag i Vor Intention. Og alle andre

Verdens- og Ordenspræster vil glæde os meget, om de ogsaa i Søndagens Messe vil forene de- res Intentioner med Vore.

Ved at frembære alle disse hellige Messeofre over hele Jor- den haaber Vi at opnaa den evige Hvile for alle troende, som er faldet i Krigens, og Himlens Naade og Trøst for alle dem, der lider Landflygtighedens Kvaler eller flakker ukendte om i frem- mede Lande eller sidder i Fængslerne eller paa hvilken som helst anden Maade er Ofre for Krigens Rædsler.

Og endelig haaber Vi paa en retfærdig Ordning og en fredel- lig Løsning, som vil bringe Fred i alle Sind og forny Folkeslage- nes fredelige Samkvem i eet enigt Brodersamfund.

Givet i Rom ved St. Peter, d. 27. Oktober, Kristi Konge- fest, 1940 i Vort Pontifikats andet Aar.

PIUS XII.

Messeklæderne fortsat fra Side 721

vendigt at kende alle Messeklæ- derne i Enkeltheder, men som Eksempel paa, hvad jeg fortæl- ler, vil jeg nævne det Klæd- ningsstykke Præsten bærer øverst. Det var i sin Tid en Slags »over-all« — et stort rundt Stykke Tøj med et Hul til at stikke Hovedet igennem. Det var saa stort, at det blev kaldt »ca- sula«, d. v. s. »lille Hus«. Og den store Kappe, der bruges ved den sakramentale Velsignelse i Aftenandagten, var oprin- delig en »Regnfrakke«. Oprin- delsen til de Klædningsstykker, de katolske Præster bruger den Dag i Dag, findes altsaa helt til- bage i den fjerne Tid, da den katolske Kirke selv var blevet stiftet for ganske nylig af Vor Herre.

Vi lægger nemt Mærke til, at Messeklæderne ikke altid er af samme Farve. Sorte Messeklæ- der bruges naturligvis, naar

Messen læses for de afdøde, og hvide benyttes som rimeligt er paa Glædesdage saasom Jul og Paaske. I den ældste Tid var hvidt Sejrens eller Glædens Farve — naar en General fore- tog Triumfindtog i en By, red han paa en hvid Hest o. s. fr. Paa de Dage, hvor Martyrerne mindes — som f. Eks. St. Ste- fan, der var den første Martyr — saa er Farven rød til Minde om det Blod, de udgød for Kri- stus. Violet bruges ved de Lej- ligheder, hvor vi skal tænke paa Anger, f. Eks. Ugerne før Paa- ske; det er nemlig en mørk og højtidelig Farve. Paa alminde- lige Søndage, hvor der ikke hol- des nogen særlig Fest, er Messe- klæderne gerne grønne. Mere be- høver vi vist ikke for at vise, at der altid er en Mening med hvad som helst, der bliver sagt eller gjort i Kirken under Mes- sen.

„JESU BRØDRE“

»Folketheatret« opfører for Tiden et amerikansk Skuespil om den hellige Familie: »Familiebillede«. Meningen med det synes ikke at være religiøs Opbyggelse og endnu mindre at drive Spot med det hellige; Forfatterne har aabenbart blot ønsket at skrive et »Stykke« med gode Roller og godt Publikums-tække. Under de Omstændigheder er der heller ikke fra vor Side nogen særdeles Anledning til at aabne en Debat om den Fremstilling, som Forfatterne giver af Jesu Hjem. De vil let kunne paaberaabe sig den digteriske Frihed overfor et historisk Emne, og da vi ikke finder nogen egentlig »Tendens« i Skuespillet, kan vi fra vor Side ganske enkelt holde os borte fra Forestillingen og nøjes dermed. Det maa vi til Gengæld, da det er katolsk Trossandhed, at Guds Moder var *Jomfru* haade forud for, under og efter Kristi Menneskevordelse i hendes Skød — mens Skuespillet her opererer med en hel stor Familie af andre Marias Børn.

Vi vil derimod benytte den givne Anledning til ganske kort at beskæftige os med Spørgsmaalet om »Jesu Brødre« (uden Hensyn til den sceniske Fremstilling af det).

Mens det som sagt er katolsk Trossandhed, at Jomfru Maria kun fødte Guds Søn til Verden, er det blandt Protestanter ret almindeligt at opfatte de i Ny Testamente omtalte Jesu »Brødre« som kødelige Brødre, født af Maria i Ægteskab med Josef. Og mellem Katoliker og Protestanter har det i Aarhundreder været diskuteret, hvorledes man retteligt burde forstaa en Række Bibelsteder, som er blevet anført for begge Opfattelser.

Med al mulig Respekt for den Lærdom og Skarpsindighed, som Bibelforskerne har lagt for Dagen i denne Diskussion, er det dog ikke uinteressant at sam-

menligne de nyeste Lærebøgers Behandling af Emnet med den ældste Behandling, det har været Genstand for. Den findes i St. Hieronymus lille Skrift »Om Marias bestandige Jomfruelighed«, skrevet i Rom omkring Aar 383 inod en iøvrigt ubekendt Forfatter Helvidius. I Virkeligheden har Argumentationen ikke fra nogen af Siderne ændret sig i Løbet af de halvandet Aartusind, der siden da er gaaet.

Det er heller ikke saa mærkeligt. Det drejer sig om Bibelsteder, der *kan* lade sig forklare paa begge Maader. Naar Helvidius og Protestanterne f. Eks. henviser til Joh. 2,12 og andre Steder, hvor der nævnes »Brødre« til Jesus, saa er det sikkert, at Oldtidssprogene benyttede Ordet til baade at betegne Brødre i egentlig og i uegentlig Forstand (»Brødre« kunde være Halvbrødre, Fætre, ja endog blot — i moderne Oversættelse — »Folkefæller«). Selve disse Bibelsteder giver ingen Hjælp til Afgørelse af, i hvilken Forstand Ordet skal tages. Ligesaa naar f. Eks. Matth. 1,25 taler om Marias »førstefødte«. Naturligvis *kan* det forstaaes saaledes, at der fulgte flere Børn efter det første. Men bibelsk Sprogbrug iøvrigt gør det lige saa vel muligt at tale om Enebarnet som den »førstefødte«. Saa heller ikke her paatvinger en Afgørelse sig. Naar paa den anden Side de katolske Forfattere f. Eks. henviser til, at den døende Jesus overdrog sin Moder til Johannes' Omsorg, og heri ser et Bevis paa, at hun ikke havde andre Sønner end Jesus, mener Protestanter at kunne undgaa denne Konklusion ved at henvise til, at disse »Sønner« havde stillet sig uvenligt overfor Jesus og hans Gerning.

I Virkeligheden er det da heller ikke det og det Bibelsted, som har dikteret de to Parter

deres Opfattelse i dette Spørgsmaal, men derimod Parternes hele Syn paa Værdien af Guds Moders Jomfruelighed. Yderst paa Fløjen møder vi nogle Protestanter, som forkaster selve Jomfrufødslen, fordi den forekommer dem at være »en unaturlig Klosteridé«, som misken-der Ægteskabets Værdi. Der er dog andre (vi nævner rent eksempelvis Professor Søe), som forstaaer, at »i hvert Fald vilde det være en grov Misforstaaelse at mene, at Jomfrufødslen skulde være et Vidnesbyrd om, at Kønslivet i sig selv er urent paa anden Maade end alt menneskeligt er det«. De forstaaer dermed, hvad der ogsaa fra katolsk Tankegang maa understreges stærkt, at Guds Menneskevordelse i Marias Skød er et underfuldt Særtilfælde, som ikke misken-der Ægteskabet som saadant. Protestanterne ser ogsaa meget vel, at Kirkehistorien viser Læren om Jomfrufødslen som »et virksomt Værn imod at opfatte Jesus blot som en Profet eller lignende«. Og i samme Grad, hvori de fastholder Troen paa Jesu Guddom, aner de, at der er en Sammenhæng mellem Moderens Jomfruelighed og Sønnens Guddom.

Men fordi Protestanterne kun uklart aner denne Sammenhæng, glipper den for dem, naar det drejer sig om Marias fortsatte Jomfruelighed efter Jesu Fødsel. De burde ogsaa om denne Jomfrueligheds kirkehistoriske Værdi kunne sige, at der foreligger vægtige Vidnesbyrd (lige ned til det amerikanske Skuespil, hvor Jesus midt i Søkendeflokken bliver saa blot og bart et Menneske som nogen-sinde). De burde ogsaa om denne Jomfruelighed kunne sige, at den aldeles ikke rummer nogen Miskendelse af Ægteskabet. Men her fastholder de ikke længere Synspunktet. I Stedet lader de deres Reaktion mod Klosteridealene tage Revanche ved med en vis Glæde at opfatte Marias og Josefs Ægteskab som velsignet med adskillige Børn.

Dette er nemlig, hvad der maa virke slaaende paa enhver, som studerer denne Diskussions

Historie. Lige fra Helvidius og hans andre arianske Meningsfællers Tid ser man, at det er noget ganske bestemt og stadig det samme, som har faaet Mennesker til at afvige fra den ubrudte katolske Tradition om Guds Moders bestandige Jomfruelighed. I Diskussionerne kommer det til Stadighed frem, at det drejer sig om en Reaktion bort fra Kirkens Opfattelse af Jomfruelighed og Askese. For at kunne bekæmpe den katolske Lære om det evangeliske Kyskheds-Raad søgte man til alle Tider at gøre livsvarig Jomfruelighed til Unatur, og eftersom de kyske Sjæle saa hen til Guds Moder som deres store Idealbillede, er det ikke uforstaaeligt, at Modstanderne netop vil fremhæve, at Maria »realiserede det almenmenneskelige«.

Det synes os imidlertid urimeligt at lade ens Mening om det foreliggende Spørgsmaal diktere af det Standpunkt, man indtager overfor Jomfrueligheden som saadan. Som ovenfor sagt er Marias Jomfruelighed et Særtillælde. Vi begrundet ikke hendes bestandige Jomfruelighed med en Henvisning til, at Jomfruelighed er fuldkomnere end Ægteskab og derfor sømmede sig for Guds Moder. Vi begrundet den med Henvisning til hendes underfulde Særstilling. Naar Pave Silecius skrev i 392 til den thessaloniske Biskop Anysius: »Jesus vilde ikke have valgt at lade sig føde af en Jomfru, hvis han havde maattet betragte hende som saa lidet afholdende, at hun ved menneskelig Frugt-sommelighed vanhelligede hint Fødested for Herrens Legeme, hin Bolig for den evige Konge« — saa ligger Eftertrykket paa det guddommelige i den første Fødsel: den menneskelige Frugt-sommelighed er ingen Vanhelligelse af en Moder, kun af *den* Moder, som Gud udkaarede sig til sin Søns Menneskevordelse.

Her har vi, hvad vi kan kalde den katolske Tænke- og Følemaade, som ligger til Grund for vor ubrudte katolske Tradition paa dette Punkt og vor dertil hørende Forstaaelse af de paa-gældende Bibelsteder. Som sæd-

vanlig finder vi den udtrykt med særlig Klarhed af St. Thomas af Aquin, der til Besvarelse af Spørgsmaalet, hvorfor Kirken forkaster Helvidius' Opfattelse, ikke i første Linie henviser til Skriftbeviser, men dertil, at denne Opfattelse strider mod *Kristi* Fuldkommenhed («Faderens enbaarne» maatte ogsaa være sin jordiske Moders »enbaarne«), mod *Helligaandens* Højhed (det Skød, som var Aandens Tempel, maatte ikke siden bære ren menneskelig Frugt), mod *Marias* Hellighed (hun havde været utaknemmelig, hvis hendes guddommelige Søn ikke havde været hende nok, og hvis hun af egen fri Vilje vilde ofre den Jomfruelighed, som Gud ved et Mirakel havde bevaret) og ligeledes mod *Josefs* Karakter (han kan ikke have villet antaste,

hvad Gud havde udkaaret som sit). Alt (som man ser) pegende paa eet og samme: Menneskevordelsens guddommelige Herlighed, som ikke taaler at drages ned i Almen-Menneskeligheden.

Gaar man til Bunds i Striden om »Jesu Brødre«, naar man til, at det drejer sig om en forskellig Opfattelse af, hvad Gud maatte kræve af det udvalgte Redskab, han vilde benytte sig af ved sin Søns Menneskevordelse. Og endnu et Spadestik dybere er det forskellige Syn paa selve Menneskevordelsen. Forstaar man lidt af dens guddommelige, underfulde Herlighed, er der ingen Tvivl mulig: *Guds* Moder mistede paa Golgata sin enbaarne Søn, og dér blev hun Moder til os *alle*.

H. D. T. K.

St. Jeanne Françoise de Chantal I

Ikke nogen Helgen fra Vuggen

Læserne har været saa venlige i deres Udtalelser om mine smaa Artikler i »Ugebladet« om Helgenerne, at jeg gerne vil prøve paa at skildre den Vej *henimod* Hellighed, som blev vandret af hin usædvanlige Kvinde, Jeanne Françoise de Chantal. Hun blev født i Dijon i Burgund (d. 23. Januar 1572) og hørte til den kraftige Frémyot-Slægt. En henrivende Legende om Bedstefaderen holdt hun meget af. Denne udmærkede gamle Mand forstod, at han snart skulde dø og tog rundt paa en Slags Afskedstur til alle sine Slægtninge. Da han var svag, kunde han ikke komme op paa sit Muldyr, men saa stak det fromme Dyr alle fire Ben ud til Siderne, indtil det næsten laa fladt paa Jorden, og han let kunde bestige det... Dette beviser, staar der i en from gammel Beretning, hvorledes de uforstandige Dyr er Mennesket underdanig i ganske samme Forhold, hvori dette er Gud underdanig... Hans Søn, Bénigne Frémyot var en meget betydelig Mand i Bur-

gund og ægtede en Dame af den endnu mere ansete Familie de Berbisey. Han kæmpede for Kongen imod Ligaen, indtil Henrik III tilsidst blev myrdet — og dette var et saadant Slag for M. Frémyot, at hele den ene Side af hans Haar blev hvidt paa en eneste Nat. Da Henrik IV blev Katolik, sagde den djærve gamle Herre til ham: »Sire! Hvis ikke Deres Majestæt saa oprigtigt havde udraabt »Leve den katolske Kirke«, vilde jeg aldrig have raabt »Leve Henrik IV«.« Det glædede Kongen, og han bemærkede til en Marskal af Frankrig, at hvis nogen kunde tænke at blande sig i en tvivlsom Affære, maatte vedkommende helst holde sig paa Afstand af Frémyot...

Giftofærdig

Jeanne voksede op og blev stærk og munter med særlig Lyst til Jagt og Dans, og især hendes Haar blev meget beundret. (Hun var først lys, men blev siden »claire-brune«, som

St. Frans af Sales forklarede, da han havde truffet hende). Hun sagde selv, at hun var »fille à toute folie« — med paa alle Unoder, selv om det vistnok var ret uskyldige Paahit, da hun selv væsentlig omtaler, at hun dresserede Fugle til at følge hende allevegne, idet hun gav dem Sukker. Femten Aar gammel kom hun i Huset hos en gift Søster, hvor hun skulde blive, indtil hun fyldte 20 Aar. I de Aar kom der bestandig Friere til hende, og hun blev opfordret til at sminke, pudre og parfumere sig for at virke endnu mere tiltrækkende paa disse Herrer... Hun syntes imidlertid hverken om den Tanke eller om dem. Vi har en Anekdotte fra den Tid. Egnen var blevet hærget frygteligt af Huguenotterne. Det var umuligt at tage sig en Ridetur uden at komme forbi profanerede og ødelagte Kirker. Synet heraf fik hende til at græde, saa hun ikke turde lægge sin Fløjlsmaske (som Adelsdamer har udenørs), for at ikke Folk skulde spørge, hvad der var gaaet hende inod paa Svogerens Slot...

Forældrene beslutter

Redningen kom paa den for Tiden normale Maade. En meget usleben gammel Adelsmand, Baron Guy de Rabutin de Chantall, havde ofte truffet sin royalistiske Meningsfælle Frémyot, og da haade hans og Sønnen Christophe's Sager befandt sig i en sørgelig Tilstand paa Grund af begges Ekstravagancer, fik han let overbevist Frémyot om, at Jeanne og Christophe helst maatte gifte sig, hvad de saa ogsaa gjorde d. 2. December 1592 med utrolig Glans og Herlighed. Jeanne var 21 og Christophe lidt ældre. Lykkeligvis blev de vildt forelsket i hinanden, men Jeanne opdagede til sin Rædsel, at hun havde faaet et helt Gods at holde Styr paa. Gæld maatte afbetales; der maatte sørges for Reparationer og Rentebetaling; Disciplin maatte genoprettes blandt Tjenestefolkene; og hun maatte økonomisere uden at være paa-holdende.

Dygtig og usnærpet

Til en Begyndelse beklagede hun sig: hun havde aldrig, sagde hun, haft Ansvar af nogen Art. Hvad var der blevet af hendes Frihed? Men hun gav sig alligevel i Kast med det, og det lykkedes hende. Selv i de Tider blev det bemærket som noget næsten mirakuløst, at hun i sine 8 Aars Ægteskab og 9 Aars Enkestand praktisk talt aldrig maatte skifte Tyende! Bondegaardene kom hurtigt i Orden; Laderne fyldtes af Korn; Fæsterne tilbød hende, og (hvad der var det bedste af det hele) hun kendte dem personligt og var altid til Tjeneste for de syge, selv for dem, hvis egne Forældre vendte dem Ryggen.

Gaar vi tilbage til de oprindelige Kilder til hendes Levnedsbekrivelse, opdager vi, at hun var forbavsende oprigtig i Beskrivelsen af sine Oplevelser, som hun fortalte til den gamle Nonne Mère de Chaugy, og det er morsomt at se, hvor dette har generet hendes senere Biografer. Men ingen Burgunder (og da ganske særligt ikke dengang) var nogensinde en Snærpe, og Jeanne gav detaljerede Beskrivelser af Mænd, som gerne vilde spille Elskerens Rolle, især af en, som vilde benytte sig af hendes Mands hyppige Fravær paa Jagt, i Kamp eller ved Hoffet (han var en ivrig Duellant). Under disse Fravær følte hun, at hun burde give mere Agt paa Fromheden, men naar han vendte tilbage, begyndte alle Ballerne og Selskaberne igen, og hun lod en god Del af sine Bønner fare. (Vil De have et Indtryk af, hvordan et stort Hus tog sig ud dengang, saa se i en illustreret Udgave af »De tre Musketerer«, skønt den foregaar paa en lidt senere Dato). Ikke fordi hun behandlede ham alt for blidt! Hun maatte staa tidligt op for at tage sig af alle Husets Sager, og han kunde lide at blive liggende paa ubestemt Tid... Hvis den stakkels Præst, som læste Messen i deres Kapel, kom til at vente alt for længe, blev hun utaalmodig, vendte tilbage til Soveværelset og lavede saa me-

get Støj som muligt med at trække Gardinerne fra, og til sidst holdt hun et tændt Lys op under sin arme Mands Næse...

Ulykken sker

Omkring 1601 besluttede hendes Mand sig til helt at forlade Hoffet og blive hos sin Hustru og deres Børn (de havde tre). Han digtede et nydeligt Digt til Hofdamerne, hvori han forklarede dem, at kun Tanken om hans elskede Jeanne kunde faa ham til at forlade dem, og der syntes nu at aabne sig et idyllisk Liv for disse to, som var mere forelskede i hinanden end nogensinde. Men en Dag tog han af Sted for at gaa paa Jagt i Parken sammen med sin bedste Ven, M. d'Anlezy. Ingen blev nogensinde helt klar over, hvad der skete. Vennens Armbrøst gik af, og Baronens faldt om. »Jeg dør, Fætter, kære Ven,« sagde han; »jeg tilgiver dig af hele mit Hjerte — det var en Ulykke, der skete...« Han sendte fire Tjenere til fire Nabosogne for at være sikker paa at faa en Præst tilkaldt, og en femte sendte han til Baronessen. »Men sig kun til hende,« sagde han, »at jeg er saaret i Benet.«

Hun laa i Sengen — den yngste Datter var født kun to Uger forinden — og hun vilde ikke tro Sendebudet. Hun skyndte sig til sin Mand. »Min egen Kæreste,« sagde han, »Guds Vilje er god. Vi maa elske den. Og jeg maa dø.« Hun forlangte lidenskabeligt, at han skulde blive rask... Da saa han Vennen gaa rastløst frem og tilbage, som om han var blevet afsindig. »Fætter, kære Ven,« sagde han, »Slaget ramte mig fra Himlen, før det nogensinde kom fra dig. Du maa ikke synde ved at hade dig selv for noget, der ingen Synd var. Tænk paa Gud og husk, at du er Kristen.« Lægerne kom. »Mine Herrer,« sagde Jeanne, »I maa nødvendigvis redde ham!« Da de saa, at Saaret var dødeligt, kunde hun ikke akceptere deres Dom. Hun gik bort og bad Gud tage alt fra hende — hendes Far, hendes Børn, blot ikke den eneste, der var mere end hele

Verden for hende. Men han døde ni Dage efter.

Først kunde hun slet ikke komme sig af Smerten, men fik for Vane at gemme sig i en lille Lund for at græde. D'Anlezy kunde hun naturligvis ikke taale at se. (Længe efter sagde St. Frans af Sales til hende, at hun vel ikke behøvede at opsøge ham, men *hvis* hun traf ham, maatte hun være venlig imod ham. Tilfældigt mødtes de. Jeanne vandt heltemodigt Overhaand over sig selv og stod som Gudmoder for d'Anlezy's lille Datter).

En mislykket »Specialist«

I denne Periodes fuldstændige aandelige Forvirring, hvor alt i Verden forekom hende sønderslaaet og kaotisk, begyndte hun at søge efter aandelig Vejledning. Hun sagde selv, at det var saa meget des mere mærkeligt, som hun »aldrig havde hørt et Ord om aandelige Vejledere eller noget som helst andet i den Retning.« En Dag paa en Ridetur bad hun om, at hun maatte møde en saadan Vejleder, og ganske tydeligt saa hun for Foden af en nærliggende Høj en Mand i Bispedragt — og ved en Sø i Savoien saa St. Frans af Sales en Kvinde i Enkedragt, uden at Synerne dog sagde dem noget. (Jeg anser det for sikkert, at dette er rigtigt. Der er en Mængde parallelle Tilfælde helt udenfor Helgenernes Kreds). Men til en Begyndelse gik det kun galt for hende. Faderen vilde have hende boende hos sig i Dijon. I Nærheden fandt hun en Præst, som — Gud hjælpe os — specialiserede sig i at »vejlede« Sjæle. Han fik hende til at afgive *Løfte* om aldrig at forlade ham, aldrig at fortælle nogen, hvad han sagde til hende, aldrig at diskutere sine sjælelige Anliggender med nogen anden, og at adlyde ham ubetinget. Han overvældede ogsaa den pinte Sjæl med en Uendelighed af »Andagter«, saa at hendes Tjenestefolk siden udbrød, dengang St. Frans havde overtaget hendes Vejledning: »Fruens første Vejleder lod

hende bede tre Gange om Dagen, og hele Huset var ved at gaa fra Forstanden over det. Nu faar Monseigneur fra Genève hende til at bede hele Dagen, og det er ingen til Besvær...«

Paa det Tidspunkt erklærede hendes hæftige gamle Svigerfader, at hun og hendes Børn maatte komme og bo hos ham, ellers — tilføjede han — vilde han gøre hver eneste af dem arveløs. Den vidtløftige gamle Baron var (som man kunde vente det!) fuldstændig under sin Husbestyrrerindes Tøffel, og denne Dame havde installeret sig sammen med sine fem Børn og havde absolut ikke til Hensigt at abdicere. Den unge Baronesse begyndte med uendelig Takt at sørge for at faa Huset i Orden og tæmme den gamle Barbar. Det endte med, at han tilbad hende og græd som et Barn, da hun efter 8 Aars Bod maatte forlade ham. I Mellemtiden passede hun Husholderskens Børn og kæmmede deres Haar (hvad der betød mere, end De maaske tænker...).

To Sjæle mødes

Men hendes Fader fortalte hende, at der i Fasten var en god Prædikant i Dijon, Biskoppen af Genève. Det var Frans af Sales, han var dengang 37 Aar og Jeanne 32. Hun fik Tilladelse til at rejse og saa ham første Gang d. 5. Marts 1604 og var vis paa, at det maatte være ham, der kunde hjælpe hende. Hun fik sin Stol anbragt lige overfor Prædikestolen, og da var det, at Frans spurgte Ærkebiskoppen af Bourges, hvem Damen med det lysebrune Haar var. Nu var denne Ærkebiskop ingen anden end hendes egen Broder André, som ti Aar i Forvejen var blevet udnævnt til Ærkebispesædet (og havde modtaget dets Indtægter); han skulde præstevies det samme Aar i den Stille Uge... Han lo, sagde at det var hans Søster, og Præsentationen var sket. Frans var meget genert og Jeanne foruroligt ved Mindet om sine Løfter til den mislykkede Vejleder. Saa selv om de ret ofte mødtes til

Middagen, varede det noget, før de virkelig fik talt sammen — en jesuitisk Skriftefader sagde til hende, at saadanne Løfter ikke bandt hende.

Frans, der kendte til endeløs Tøven, nævnede nu for hende, at han havde tænkt paa hende under Messen — og det havde ikke været en Distraction, men noget som forbandt ham endnu nærmere med Gud: »Jeg véd ikke, hvad Han vil, at jeg skal slutte heraf.« Men efter at være rejst, skrev han et Brev til hende fra det første Herberg, han gjorde Holdt ved: »Gud *har* øjensynligt skænket mig til Dem. For hver Time der gaar, føler jeg mig mere vis derpaa. Det er alt, hvad jeg kan sige Dem. Anbefal mig til Deres Værneengel.«

Endelig fandt den afgørende Samtale Sted. Jeanne og to af hendes Veninder mødte ham, hans Moder og hans Søster mellem Dijon og Savoien. Hun betroede sig helt til ham, men han selv sagde intet. Næste Morgen kom han helt udmattet. »Frue,« sagde han, »lad os sætte os. Jeg er meget træt og kunde ikke sove. Mine Tanker har arbejdet hele Natten med Deres Sager.« Og saa forklarede han, at han endelig var blevet vis paa, at det var Guds Vilje, han skulde være hende til Vejledning, og han undskyldte sin Tøven.

Og nu, da vi er naaet saa langt i Jeanne Françoise de Chantals Levned, tror jeg, at jeg maa skrive endnu lidt mere om denne burgundiske Dame, der var saa mærkelig en Blanding af Kraft og Nervøsitet, af *Munterhed* (som jeg *maa* kalde det) og Finfølelse — og om denne savoyardiske Biskop (Savoien var endnu ikke Frankrig, og han talte et langt mindre udviklet Fransk end hun), en Mand, som selv erklærede, at han hadede at træffe Beslutninger, og som ejede en Blanding af overordentlig Følsomhed i Forbindelse (naar det var nødvendigt) med den mest drastiske Energi.

(Afsluttende Artikel i næste Uge).

C. C. Martindale S. J.

Et usandsynligt Kald

En sand Historie - kun Navnet er forandret

For mange Aar siden gik René de Bazanec i øverste Klasse i et fransk Jesuiterkollegium. Begge hans Forældre var døde, og han vilde, naar han blev myndig, komme i Besiddelse af en stor Formue. Patrene i Skolen vidste, at det var meget nødvendigt at bibringe ham Forstaaelsen af det store Ansvar, han vilde komme til at bære; men de syntes ikke at have Held med deres Opdragelsesmetoder, hvad René angik. Der var i og for sig ikke noget ondt i Drengen; men han var doven, regnede med, at hans glimrende Hukommelse nok skulde bringe ham frelst gennem Eksaminerne, og viste en smilende Foragt for alle Kollegiets Regler og Bestemmelser. Han var Kammeraternes Yndling; de yngre beundrede ham for hans Frygtløshed, og hans Klassekammerater havde i ham en Fører, hvis Indflydelse ikke altid var heldig for Skolens Disciplin.

Omsider kom Rektoren til den Overbevisning, at en fuldstændig Forandring vilde være til Gavn baade for René selv og for hans Kammerater. Der kunde selvfølgelig ikke være Tale om Bortvisning, for Drengen havde intet virkelig ondt gjort; men det syntes, som om han trængte til at komme i nye Forhold. Rektor forhandlede med Renés Onkel, der var hans Formyndet, og denne engagerede en Privatlærer til ham, men overlod til ham selv at bestemme, om han vilde bo paa sin egen Ejendom i Bretagne eller i Onkelens Hus i Paris. Og Rektor sendte nu Bud efter René for at tale med ham om det.

»Ja-ja, Pater, jeg skal nok fortælle Dem, hvor jeg vil hen,« sagde han, da han uden at vise større Interesse havde hørt Rektors Forklaringer. »Hvornaar skal jeg saa rejse?«

»I Morgen. Jeg har sagt til

Broderen om at sørge for dine Kufferter.«

»Tak, Pater.«

Døren lukkede sig bag Drengen, og Pater Rektor rystede paa Hovedet.

»Den Dreng har da en underlig kold Natur,« tænkte han. »Man skulde tro, det ikke gjorde det ringeste Indtryk paa ham, at han skal rejse herfra; han er hverken glad over sin Frihed eller ked af at blive sendt bort. Jeg gad vidst, hvad saadan en Dreng bliver til — «

Hen paa Eftermiddagen bankede en af Brødrene paa Renés Dør.

Kufferterne var i Orden, og han vilde gerne have nogle Mærkesedler.

»Nu skal jeg være der, Broder,« sagde René. Han skrev hurtigt Adressen paa et Par Sedler og rakte dem til Broderen.

Da denne bandt den sidste Seddel paa, læste han, uden at tænke nærmere over det, Adressen halvhøjt for sig selv, — og pludselig forekom den ham mærkelig bekendt. Han saa nærmere til — saa sukkede han, tog Sedlerne af og gik tilbage til René.

»Vær saa god at give mig den rigtige Adresse,« sagde han; »jeg har ikke Tid at spille paa saadanne Narrestreger, og Pater Rektor sagde, at Kufferterne skulde være færdige i Aften.«

»Undskyld, Broder, — men Adressen er god nok. Hvad Narrestreger angaar, er de sandelig alt for anstrengende til, at jeg gider give mig af med dem.«

Broderen gik, og en Times Tid efter stod René igen foran Pater Rektor.

»Hvad er det nu for noget Vrov! med din Adresse? Hvis du vil skjule for mig, hvor du tager hen, er du virkelig alt for barnagtig.«

Rom og Verden

Den hellige Fader har i en Haandskrivelse af 28. Oktober forordnet, at der Søndag d. 24. November skal afholdes en Verdens-Bede dag i samtlige katolske Kirker. (Iøvrigt henvises til »Horisonten rundt«). — Assessor ved det hellige Officium, Msgr. Ottaviani, har overrakt den hellige Fader et Eksempel af det ny Index, der sendes om kort Tid. — Vatikanets Efterretningsagentur meddeler, at der er indført Censur med al Post, der forlader Vatikanstatens Territorium.

*

I Killarney har de irske Franciskanere fejret deres 700-aarige Jubilæum under store Festligheder. Den hellige Franciskus' Orden kom allerede i 1236 til Irland, men den officielle Grundlæggelse af den irske Provins fandt Sted i 1240. Ordenen har skænket Landet en lang Række Biskopper og Prædikanter.

*

Det katolske Missionsuniversitet i Peking kan udvise et større Antal studerende end nogensinde tidligere. I det forløbne Semester har 1385 (mandlige saavel som kvindelige) Studenter været tilmeldt det egentlige Universitetsstudium, medens 921 har deltaget i det forberedende Studium. Af disse 2306 Studenter var kun 297 Katolikker, altsaa ca. 13 %. Anstaltens sociale Caritasarbejde har gjort et overmaade stærkt Indtryk paa den kinesiske Ungdom. I den forløbne Vinter bespiste Universitetet daglig omkring 1500 Fatige og der blev i det forløbne Aar ialt givet ca. 10.000 Dollars ud til velgørende Foranstaltninger. Der er stiftet en Organisation ved Navn »Det katolske Universitets sociale Service«, der udelukkende arbejder i velgørende Formaal.

Fortsættes Side 734

Fra alle Kara

⤴ Indianermunke. Billedet viser et Interiør fra et gammelt Kloster i Peru, hvor en Del af Munkene nedstammer fra gamle Indianerslægter

⤴ For nylig henvendte — som allerede meddelt i „Rom og Verden“ — den hellige Fader sig pr. Radio til Katolikere i den nye Verden. Ovenfor ses Hs. Hellighed foran Mikrofonen umiddelbart før Talen til U.S.A.

➤ Under højtidelige Former indsattes Kardinal Suhard som Ærkebiskop af Paris. Ærkebiskoppen forlader Notre Dame efter Intronisationen, hvori deltog uhyre Skarer af Verdensbyens Befolkning samt Repræsentanter for de verdslige og militære Myndigheder.

⤴ Adskillige spanske Klostre er nu blevet givet tilbage

er

✧ Trods Krigen i Østen arbejder Missionærerne utrætteligt videre. I Shanghai undervises der i Missionskolerne under aaben Himmel.

➤ For tredje Gang valgte de forenede Stater Franklin Roosevelt til Præsident. Under et Besøg ved et af Staternes katolske Universiteter ses Præsidenten her sammen med Universitetsrektoren og en af de amerikanske Kardinaler.

Fotos:

S. A. F. A. R. A. (1)
World Picture (3)
Text & Bilder (2)

Kan den ene Dyd bøde paa Manglen af den anden?

Kan vi udøve de *moralske* Dyder, selv om vi mangler Kærlighedens Dyd? Kan vi da være kloge, retfærdige, modige og maadeholdne? Er det muligt at »leve et godt Liv«, uden at vi besidder denne »guddommelige Dyd«?

Vi har allerede set, at det er umuligt, for vi har forklaret, at en sand Dydsakt paa en eller anden Maade maa fremgaa af den rette Kærlighed. Men dette Punkt fortjener yderligere Forklaring. Hvis vi ved »Godhed« mener en rent naturlig Godhed, maa Svaret lyde, at denne er mulig. Ved ren menneskelig Aktivitet kan vi frembringe gode Gerninger, som formaar at bringe os til et Endemaal, der selv er af ren menneskelig Natur. Men hvis vi vil naa til et Endemaal, som er mere end menneskeligt (mere end naturligt-overnaturligt), da er en saadan rent menneskelig Aktivitet nødvendigvis magtesløs og nytter os intet. Skal vor Godhed have nogen Virkning i Retning af, at vi naar vort overnaturlige Maal, maa denne Godhed fremgaa af Kilder, der ikke er rent menneskelige, men, (ligesom Maalet selv) overnaturlige. Disse Kilder er de overnaturlige moralske Dyder, og for at de skal findes, maa Kærligheden bo i Sjælen.

Der er heller ingen af disse overnaturlige moralske Dyder, som kan findes, uden at Klogskaben er til Stede. En Dydsakt maa nemlig ikke blot være noget godt, men være udført godt; og godt udført er den kun, hvis den er udført med det rette Hensyn til alle de foreliggende Omstændigheder — og det er netop Klogskabens Opgave og Virkning at sikre denne Harmoni med Omstændighederne. Men skal et Menneske være virkelig klog, maa han tage Hensyn til

alle Omstændighederne og først og fremmest til, at der er Harmoni mellem det, han udfører, og det allersidste Formaal af alle, d. v. s. hans eget højeste overnaturlige Maal. Hvis Handlingen manglede netop denne særlige Harmoni, vilde det ødelægge det hele, for her har vi den vigtigste af alle Omstændigheder. Men det er netop Kærlighedens direkte Virkning at hidføre en saadan Harmoni mellem et Menneske og dets sidste Endemaal.

Lad os sige det med andre Ord og mere kort: Eftersom der ikke gives sand Klogskab uden Kærlighed og ikke nogen sand Moral uden Klogskab, saa kan der ikke gives nogen sand Moral uden Kærlighed. Og her kommer vi i Berøring med den store Sandhed, at de naturlige Dyder, som Mennesker erhverver ved egne Anstrengelser, kun er Dyder i begrænset Forstand, fordi de kun fuldkommengør Menneskers Handlinger i Relation til et begrænset Endemaal. Det er de overnaturlige, af Gud indgivne Dyder, som fuldkommengør Mennesket i Relation til vort virkelige sidste Maal, og det er derfor kun dem, der er sande, fuldkomne Dyder.

Endnu et Ord før vi gaar over til at beskrive Dydslivets Love. Vi har set, at de overnaturlige Dyder ikke kan eksistere uden Kærlighed. Men det er bedst ogsaa at finde Svaret paa det modsatte Spørgsmaal: Kan vi modtage Kærlighedens Dyd, uden at de overnaturlige moralske Dyder samtidig bliver skænket os? (Svaret lader os se Glansen af denne overnaturlig-gjorte Moral i Menneskets moralske Liv — og dens vitale Nødvendighed). Alle Dyderne — de moralske saavel som de »guddommelige«: Klogskab, Retfærdighed, Styrke og Maadehold saavel som Tro,

Haab og Kærlighed — bliver som bekendt skænket os paa een Gang af Gud. Og saaledes maa det være. Det er nødvendigt, at vore højeste Evner fuldkommengøres til deres højeste Gerning, men det er ikke mindre nødvendigt, at Mennesket fuldkommengøres ogsaa i alt andet, der staar i Forhold til Gud som vort sidste Endemaal. Det er nødvendigt, at vi staar i fuldendt Relation til Gud i al den Virksomhed, hvis umiddelbare Genstand ikke er Gud, men Guds Skabninger. Mennesket (hvis *Vilje* vi nu taler om) trænger derfor til andre Dyder foruden Kærligheden, for denne fuldkommengør os kun direkte i den Viljes-Virksomhed, hvis Genstand er Gud selv. Lige saa vel som vi trænger til Kærligheden, trænger vi til hele den umaadelige Række af overnaturlige *moralske* Dyder, ved hvilke vi udfører alle de forskellige Slags Virksomheder, der bringer os i Forhold til Gud gennem Guds Skabning.

Dette er en meget vigtig Ting at erindre. Disse moralske Dyder indgives os samtidig med Kærligheden, fordi vi ikke kan leve overnaturligt uden dem. Og dog er der mange af os, der sommetider i Praksis synes at ville leve efter den forkludrede Tanke, at den ene Dyd kan gøre den andens Gerning og erstatte Manglen af den anden. Men en Retfærdigheds-»Vane« vil ikke kunne tjene som Beskyttelse mod »Vaner«, der er i Modstrid med Maadeholdet. Der er heller ingen, som kan vente det. Lige saa lidt bøder Kærligheden paa en Forsømmelse af Klogskaben. Alle Dyderne indgives os samtidigt, og hvis vi vil bevare dem alle, maa vi bruge dem, idet vi bestandig erindrer, at hvis Kærligheden er alle Dyders Liv, saa kan denne Kærlighed ødelægges af enhver svær Synd, som forbryder sig mod selv den ringeste af de andre Dyder.

Naadens nye overnaturlige Liv har derfor en umaadelig Betydning for al menneskelig Handling. Dens Virksomhed er ikke begrænset til Udøvelsen af Troens, Haabets og Kærlighe-

dens Dyder. Den af Gud aahenbarede Religion har ogsaa sin moralske Side og den nøjeste Forbindelse med de menneskelige Handlinger, og hvis ikke denne Religionens moralske Side er Genstand for vor praktiske Opmærksomhed, er vor Religion gold og uden Nytte. »En ren og uplettet Gudsdyrkelse bestaar for Gud og Faderen i dette: at besøge faderløse og Enker i deres Nød og bevare sig selv ubesmittet af denne Verden«.

Familien Vaughan

En fjortenaarig Piges Breve

Kære Veninde!

Altrets allerhelligste Sakramente vil lære dig alt. Tænk ogsaa paa mig, naar du knæler foran Tabernaklet. Søg din Lykke i Gud alene, du er jo skabt for at elske ham. Giv ham hele dit Hjerter, han er saa god og har Krav paa vor desværre tit saa svage Kærlighed. Han ligger om den, og dog er der mange, der nægter ham den.

Bed den allerseligste Jomfru tage dig under sin Beskyttelse.

Du ved, hvor god en Moder hun er. Bed hende lære dig at bære dine smaa Kors og Genvordigheder af Kærlighed til hendes Søn, og at kunne betragte hans Lidelse saaledes, som hun selv gjorde det under Korset. Og at kunne forsage alt, hvad der ikke gøres for Gud og ikke tjener til hans Ære...

P.S. Jeg tør næsten ikke sende dette Brev af Sted, da jeg er bange for, du vil kalde mig en lille Prædikant.

*

Kære Kusine!

Hjertelig Tak for dit Brev. Nej, der er intet Haab om, at jeg i nær Fremtid kan komme til dig, skønt jeg gerne vilde læse noget for dig af Lara. Du skulde se, hvor godt Bogen er skrevet, og hvor dybt og forstaaende de forskellige Følelser og Lidelser skildres. Det gale ved den Slags Bøger er blot, at man ikke kan holde op med at læse dem, man fængsles for meget af dem.

Maaske forbavser det dig at høre, at jeg holder saa meget af den hellige Filip Neri. Jeg vil sige dig hvorfor. Det er, fordi han havde saa stor en Andagt til den Helligaand.

Dr. N. er nu rejst til Spanien for at iagttage Solformørkelsen. Jeg kan slet ikke forstaa, at en Mand,

der kun vil tjene Gud, kan have saadanne Særinteresser. Men jeg maa ikke dømme, og maaske er min Tankegang helt forkert.

Og hvordan staar det til med din Andagt til Jesu allerhelligste Hjerter? Jeg vil haabe, at den ikke er blevet mindre. Kan du stadig hu-

Fortsættes Side 734

Nu dør de

*De sprang ud i et Brus
af Forventning og Haab,
og de fik en fortryllende
Majregn til Daab.*

*Al Sommerens Sødme
i Aarerne randt.
Men Sommeren svandt
— ak ja, svandt — trist, men sandt.*

*Nu flammer de hen
i en sidste Ekstase.
Een skal dø i en Rendesten!
Een i en Vase!*

-sen.

Liturgisk Kalender

Nov.:

17. S. 27. Søndag e. Pinse; *Introitus, Graduale, Offertorium* og *Communio* som paa 23. Søndag (751), Resten som paa 6. Søndag e. Epiphani (97); 2. St. Gregor Undergører ([34]), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om Fred.
18. M. Peters- og Paulskirkernes Indvielse (1160); 2. Om Fred.
19. Ti. St. Elisabeth af Thyringen (1160); 2. St. Pontian ([5]), 3. Om Fred.
20. O. St. Felix af Valois (1161); 2. Om Fred.
21. T. Jomfru Marias Ofring (1161); 2. Om Fred.
22. F. St. Cæcilie (1162); 2. Om Fred.
23. L. St. Clemens I (1163); 2. St. Felicitas (1164), 3. Om Fred.
24. S. *Sidste Søndag e. Pinse* (755).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Thomas Stearns Eliot

Om en Uges Tid foreligger et betydeligt moderne Digterværk i dansk Oversættelse, udgivet af Pauluskredsen. Det er T. S. Eliots religiøse Drama om Mordet paa St. Thomas Becket. Oversættelsen er foretaget med fin Forstaaelse af baade Digterens Sprog og det katolske Milieu af Sognepræsten ved Solbjerg Kirke paa Frederiksberg, Pastor N. J. Rald, hvis Interesse for den dramatiske Kunst i Kirkens Tjeneste ofte har givet sig praktiske Udslag. Omslagstegningen er udført af Kunstmaler Chr. Tom-Petersen og gengiver i monumental Enkelthed den gamle Domkirke i dens endnu ufuldendte Skikkelse paa St. Thomas' Tid.

Vi gengiver Pastor Ralds Forord til Skuespillet:

Thomas Stearns Eliot blev født 1888 i U. S. A. Hans Uddannelse foregik ved forskellige Universiteter: Harvard, Sorbonne, Oxford. Hans litterære Anerkendelse ses af, at han er Æresdoktor ved adskillige Universiteter, f. Eks. ved Cambridge og Columbia. Han lever nu i England som Direktør for Forlaget Faber and Faber. Opvokset i puritanske Kredse har hans religiøse Udvikling ført ham til den engelske Statskirkes katolskprægede højre Fløj. Hans Forfatterskab hører til de anerkendte betydelige i moderne engelsk Litteratur, om end ikke til de lettest tilgængelige.

Eliot er først og fremmest Lyriker, dernæst filosofisk Kronikør og Dramatiker. Vil man lære ham at kende, skal man læse hans »Udvalgte Digte« og »Nye og gamle Essays« fra 1936 og »Mordet i Domkirken«, udgivet Aaret før. Disse tre Bøger er ikke omfangsrige, men vægtige. Som Dramatiker gaar Eliot ikke ad de slagne Veje, selv om han søger tilbage til gamle Forbilleder, f. Eks. ved Benyttelse af Koret til at angive den paagældende Scenes Stemning. Lyrikeren Eliot lever ogsaa i Dramatikerens. Hans Poesi er paa engang magtfuld og yndefuld, jævn og overraskende i sit Ordvalg, understregende Begivenhederne ved sin Rytme.

Med denne Oversættelse af »Mordet i Domkirken« præsenteres Eliot for første Gang paa Dansk.

Stykket har en stor scenisk Succes bag sig i angelsaksiske Lande, ligesom det har været opført paa »Dramaten« i Stockholm og i svensk Radio. Det handler om Mordet paa Ærkebiskop Thomas Becket i Canterbury's Domkirke Aar 1170. Det er saaledes et historisk Stykke, for saa vidt som det handler om denne bestemte historiske Person, Opkomlingen Thomas Becket, der baade var Kansler og Ærkebiskop ved Kongens Venskab og Gunst. Siden blev han Kongens Modstander og Kirkens Værner mod hans Magt. Det førte til, at han blev myrdet i sin egen Kirke, da han efter Aars Udlændighed vendte tilbage til England. Hans Martyrium efterfulgtes af hans Helgenkroning.

I Virkeligheden staar vi her ligesaa fuldt overfor et psykologisk Drama af Format. Det er Brydningerne i Thomas' Sind mellem Magt og Ære og Martyriets Glans, der fanger Interessen. Vi bevæger os i den menneskelige Lidenskabs Verden med dens skiftende Stemninger understregt af Korets Sæser. Koret tænkes her udgjort af Canterbury's fattige Koner. Hos dem genspejles Angsten, Haabet, Fortvivlelsen, mærkes Duften af

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

den menneskelige Forraadnelse, høres Raabet til Gud. Midt imellem Stykkets to Akter finder vi som et gyldent Hængsel en saare skøn og enfoldig Prædiken om Martyriet med Beretningen om Stefanus som Tekst.

Den dramatiske Kunst kan være en god Tjener for Kirke og Kristendom. Der er meget i Tiden, der tyder paa, at det religiøse Drama vil vinde frem. Det er derfor mit Haab, at denne Oversættelse af et af de betydeligste religiøse Dramaer fra vor Tid maa virke med til at skabe Interesse for den dramatiske Kunst i Kirkens Tjeneste.

N. J. Rald.

Robert Hugh Benson

Den tidligere bebudede Folkeudgave af Robert Hugh Bensons berømte »Verdens Herre« er nu udsendt af Frimodts Forlag (til den billige Pris af 4,50 Kr.).

Da Benson udgav Bogen (omkring 1910), var det ikke idel Begjæring den vakte. Disse Fremtidssyner var nok blændende dygtigt tegnet, og man forstod Vingeangsten af Digterens Fantasi. Men netop fordi de var saa fantastisk fjerne fra den datidige Verden, som nok kendte Krig (men kun paa Balkan og i Kolonierne) og ogsaa Kristenforfølgelser (men kun af Katoliker og udelukkende som retfærdig Straf for disses bekendte Lyst til at »holde Masserne nede i Uvidenhed«), syntes mange, at denne Antikrist i Bogen var lidt for eventyrlig en Skikkelse. Og samtidig faldt det Menigmand besværligt at skulle betragte den katolske Kirke som det eneste virkelige Bolværk mod Antikristen (de kendte den jo kun som en forældet, overlevet Institution, som alt sandt Fremskridt var løbet fra for Aarhundreder siden).

Saa døde Benson, og den første Verdenskrig brød løs. Side efter Side i »Verdens Herre« blev uhyggeligt aktuelle, som om det ligefrem var Profetier, der gik i Opfyldelse. Bogen gik i betydelige Oplag og blev vidt og bredt oversat. Og Interessen er ikke mindsket siden da. I de Fredsaar, hvor Verden ikke mærkede synderligt til Fred, lærte alle, at Kristenforfølgelser altid er aktuelle og i vor Tid kender til Metoder, som gør dem uhyggeligere end nogensinde. Og samtidig forstod hele Verden under Pius XI's Pontifikat, at den katolske Kirke er den eneste Klippe, der staar fast, den eneste, hvor Fredens Due kan faa Fodfæste under Syndfloden. De Læsere, som i disse Aar har læst »Verdens Herre«, er blevet endnu mere slaaet af det Fremsyn, som Benson var i Besiddelse af.

Nu er Bogen kommen i sin tredje danske Udgave under en Verdenssituation, som endnu engang understreger denne Romans Aktualitet.

Det vil ske mange af dens nye Læsere, som den billige Pris vil hidkalde, at de synes at forstaa Sammenhæng, de hidtil ikke havde anet.

L. H.

Hil dig, Maria!

Marias velsignede Livsfrugt II

I Kraft af den første Grundsætning (nml. at der ikke var den allermindste Brøkdelt af Tid, i hvilken det nye »Noget«, dannet af Marias Blod, ikke var Gud), som er absolut katolsk Tro, maa vi bøje os for den Kendsgerning, at hvad saa end Avlingsprocessen er for andre menneskelige Væsners Vedkommende, saa var der i Kristi Tilfælde intet Øjeblik andet end et klart defineret menneskeligt Foster med en udødelig Sjæl. Det strider imod selve Inkarnationens Love at antage, at det nye Liv, der rørte sig inden for Marias Liv, i noget nok saa kort Øjeblik ikke var en legemlig Organismes Liv, besjælet af en med Fornuft udstyret udødelig Sjæl. Tilstedeværelsen af den udødelige, den forstandsbevandede menneskelige Sjæl lige fra Begyndelsen er uundværlig for den hypostatiske Forening (= Kristi guddommelige Persons Forbindelse med Menneskenaturen); den guddommelige Person paatog sig Kød ved Hjælp af den udødelige menneskelige Sjæl, ikke omvendt; Skt. Thomas siger i *Summa* q. 6, a. 1: »Det menneskelige Legeme er ikke skikket til den hypostatiske Forening undtagen gennem sin Forbindelse med den fornuftbegavede Sjæl.« Denne fornuftbegavede Sjæl var paa den anden Side i Besiddelse af fuld Forstandsvirksomhed, den fulde Brug af sin hele specifikt aandelige Kraft; den havde Viljens Frihed, Valgets Frihed, en klar Indsigt i alle Aandsbegreber. Der forelaa her den fuldmodne Alders Forstand og den fuldkomne Mandoms Vilje.

Her kommer vor anden Grundsætning os til Hjælp: (»I Inkarnationens Mysterium maa vi henvende Opmærksomheden mere paa den guddommelige Fylde Nedstigning til Menneskenaturen end paa Menneskenaturens Opstigning til

Gud.«) Den hjælper os til yderligere at uddybe vort Emne, idet den, som allerede sagt, er en fornuftmæssig Følgeslutning af den første Grundsætning. Marias velsignede Livsfrugt havde altsaa hele Naadefylden, hele Evnen til at fortjene evigt Liv for dem, der skulde forløses; den saliggørende Beskuelse af Gud var i hint første Øjeblik lige saa fuldstændig i den Sjæl som nogen Sinde senere, ja selv som paa Opstandelsens Morgen. Kristus var fuldkommen *comprehensor* (= den, som fatter), d. v. s. at han havde den klare saliggørende Beskuelse af Gud i sin Undfangelses allerførste Øjeblik (*Summa* q. 34, a. 4). Den himmelske Salighed i sin Fylde havde taget Bolig i en Skabning — og det var i Maria i hendes Svangerskabs ni Maaneder.

Der er blandt vore Dages Forfattere, naar de skriver om Menneskeblivelsens Mysterium, en udpræget Tilbøjelighed til at gøre Menneskeslægtens Forløser afhængig af moderne Tænkeres forgudede Idé: Opadstigningen fra det lavere Liv til det højere Liv. Hvad saa end et saadant filosofisk System kan være værd, saa er det for dem, der har en mere fuldstændig Forstaaelse af Menneskeblivelsens Mysterium, afgjort modbydeligt at sætte nævnte Tænke-maade i Forbindelse med Marias Livsfrugt. Her er der ikke Tale om nogen Stræben opad mod Himlen, men det er Himlen, der aabner sig, og ud af den strømmer Naadens Fylde og daler ned til Menneskene.

Derfor tager vor Teologi sit Udgangspunkt fra den uendelige Fylde af Naade, Lys og Kraft i det »Hellige Noget«, der hviler i Marias jomfruelige Skød. Den kristne Hellighed i videre Forstand er ikke nogen Stræben fra Fattigdom til Besiddelse, men den er en uendelig stor, en grænseløs stor Besiddelse lige fra første Færd, fra Guds Moders Skød, fra det fuldkomne udelelige Begyndelsespunkt; den anden Akt i Hellighedens Drama, den menneskelige Akt i egentlig Forstand, er dette: »Af hans Fylde har vi alle modtaget den ene Naade efter den anden« (Jo. 1,16).

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Et usandsynligt Kald

fortsat fra Side 727

»Jeg vil ikke skjule noget som helst, Pater. Broderen skulde have min Adresse, og jeg gav ham den; der er ikke noget barnagtigt i det.«

»Men det er jo ikke din Adresse — det er vort Noviciat.«

»Ja, det ved jeg godt.«

»Hør nu, René, bær dig dog ad som et fornuftigt Menneske. Du kan ikke tage dertil, — hvad i Alverden skal du dog der?«

»Træde ind i Ordenen, Pater.«

»Træde ind — —? Nej, min Dreng, det skal du ikke! Der har jeg noget at skulle have sagt. Nu skriver jeg med det samme til Pater Provincial.«

»Det tror jeg alligevel ikke, De gør, Pater. — — Jo, naturligvis skriver De, men ikke for at faa Pater Provincial til at lukke Døren for Næsen af mig.«

»Men det er jo Vanvid! Tænk dig nu om, René. Jeg sender dig praktisk talt bort herfra, fordi du er ulydig, doven o. s. v. — og saa fortæller du mig ganske roligt, at du vil træde ind i vor Orden — d. v. s. vælge et Liv under streng Disciplin, i Lydighed, Selvfornægtelse, Selvkontrol. Vrøvl, René! Du vilde ikke kunne holde det ud i otte Dage.«

»Ærlig talt, Pater, saa troede jeg, at Noviciatet var til, for at man kunde vise, om man kunde holde det ud eller ikke.«

(»Ja, det har Drengen jo Ret i,« tænkte Rektor.)

»Jeg har vidst længe, at jeg en Dag maatte gaa ind i Ordenen, skønt jeg paa mange Maader afskyede Tanken om det. Saa i Morges, da De sagde saa meget til mig, forstod jeg, at Øjeblikket var kommet; det er det hele.«

Der blev en lang Pause; saa sagde Rektoren: »Ja-ja, — du kan naturligvis prøve. Men jeg skal nok gøre Pater Provincial begribeligt, at jeg ikke har noget at gøre med dette her. Og forsvind saa — — jeg har flere Breve at skrive.«

»Godnat, Pater. Og Farvel. — Man kan jo ikke sige, at jeg ligefrem bliver opmuntret til at følge mit Kald!«

— — —

En Sned Aar efter døde René Bazanec som Missionær i Tonkin. Mens han var syg, sagde han til en af sine Medbrødre, at han ikke et eneste Øjeblik havde angret det højst uventede Skridt, han dengang havde taget ind i Noviciatet.

En fjortenaarig Piges Breve

fortsat fra Side 731

ske, hvad vi gjorde for to Aar siden? Vi skal bede om den hellige Claras Forbøn, at vi aldrig maa blive lunkne i denne Andagt, men mere og mere maa efterligne Jesu allerhelligste Hjerte. Hvor er det ydmygende, at vi kun forretter saa faa af vore daglige Gerninger ene og alene af Kærlighed til Gud, og at selv vore gode Gerninger er ufuldkomne og urene i Guds Øjne. Jeg vil bede til den hellige Frans af Assisi, at han ved sin Forbøn maa opnaa mig en større Kærlighed til Gud. Den Kærlighed skal hellige alle vore Tanker og Gerninger. Blot vi havde den, vilde det være let for os at gøre alt af Kærlighed.

Det er kun sjældent, jeg skriver Brev. Jeg har saa daarlig Tid til det og mener ligesom Pater Faber, der siger, at Brevveksling virker forstyrrende paa det aandelige Liv. Jeg tænker her selvfølgelig ikke paa vore Breve. Vi to skriver i Reglen kun om aandelige Ting, som er til Gavn for Sjælen.

Naar og hvor mødes vi igen? Jeg misunder dig næsten de dejlige Aftenture, som du taler om i dit sidste Brev. Jeg synes altid bedst om Naturen om Aftenen. Saa er alt saa stille, saa fredeligt.

Skriv snart til mig.

De hjerteligste Hilsener.

*

Det første af disse Breve er skrevet af en Pige, der lige var fyldt 14 Aar, om det andet siger Ud-giveren blot, at det blev skrevet kort efter.

Ganske vist var det en særligt benaadet Pige, om hvem Kardinal Manning skrev den 7. August 1887: Hvad den hellige Agnes var for Roms Mænd og Kvinder, det skulde Clara Vaughan i disse blødagtige Tider være for England.

Clara Vaughan blev født 1843 og døde knapt 19 Aar gammel som Ordenssøster den 20. Januar 1862.

Familien Vaughan indtager en førende Stilling blandt Englands Katoliker.

Det er en gammel aristokratisk Slægt, der aldrig har svigtet Kirken, og i Forfølgelsens Tid har den haft 2 Martyrer. En Onkel af Clara var Jesuit, en anden Onkel, Pater Edmund Vaughan, hendes Skriftefader og aandelig Vejleder, tilhørte den hellige Alphonsus' Orden.

Clara selv havde 12 Søskende. Af disse 13 Børn (8 Dreng og 5 Piger) valgte 11 den gejstlige Stand. Herbert blev Kardinal og Ærkebiskop, Roger døde som Ærkebiskop af Sidney, Josef blev Benediktiner, Bernard Jesuit, Kenelm Redemptorist, John Verdenspræst. Af Claras Søstre indtraadte Theresia hos de barmhjertige Søstre, Glady hos Søstrene af den hellige Franciska af Chantal, Mary og Margrethe gik begge til Augustinernonnerne. Og Claras Breve viser os, til hvilken Orden hun droges. Hun førte allerede som ung Pige et helt beskuende Liv. En af hendes Søstre skriver derom: Intet kunde forstyrre hendes Forhold til Gud eller afbryde hendes aandelige Øvelser, ikke engang den heftigste Hovedpine, der ofte foraarsagede hende saa store Smerter, at hun begyndte at græde. Naar vi andre allerede var gaaet til Sengs, knælede hun ofte timevis ved Foden af sin Seng og bad indtil sent ud paa Natten. Engang vaagnede jeg tilfældig, da Klokkeren slog tolv. Clara var endnu fordybet i Bøn og gjorde ikke Mine til at slutte sin Andagt. »Staa op,« sagde jeg til hende, »det er paa Tide, du hviler dig. Det er allerede sent, og i Morgen vil du være træt.« »Mener du det?« svarede hun, »jeg troede først, jeg lige var begyndt. Jeg vidste ikke, det var saa sent...«

P. D. Steidl.

Birgitte West

Kunstbladet »Samleren« bringer i sit Oktobernummer Reproduktioner af fire af Birgitte Wests Værker: St. Franciskus' Stigmatisation (Nakskov), G. Korsvejsstation (Trørød), Kongernes Tilbedelse og Kristus og Ægteskabsbrydersken (Randers), med Tekst af cand. mag. Ellen Nielsen.

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Det varede ikke længe, inden hele Pullosersk vidste, at Jewan var vendt tilbage, og snart var Mekkaills Hytte fuld af nysgerrige. Forrest trængtes de gamle Laplændere og deres Koner og bag dem flokkedes Ungdommen. Selv de ganske smaa Børn skulde ogsaa hen for at se den hjemvendte. Bag Hytten var en Flok nysgerrige Hunde stimlet sammen, og af og til tittede en Ren, som var lokket hid af Larmen, ind gennem Hyttens aabenstaaende Dør.

Alle betragtede Jewan med den mest aabenlyse Nysgerrighed — hans russiske Støvler, Klædesjakken og Huen. Ja, man trak endog Jakken og Huen af ham, og efter Tur prøvede alle Sagerne.

Konerne trængte sig hen til ham, strøg ham over Haaret, som var ret glat ned til Siden. Men ikke nok med det; de løste ogsaa hans Rygsæk op og rystede Indholdet ud paa Gulvet. Ny Forundring! Der var endnu en Jakke, flere Skjorter og mange russiske Bøger.

Mekkail tog en Bog og spurgte:

»Kan du læse, Jewan?«

»Ja, det kan jeg.«

»Læs lidt.«

Jewan slog op i Bogen og læste en Side.

»H! Han læser lige saa godt som Postmesteren. Han bliver en stor Mand engang med Tiden.«

»Ja, ja! Han bliver en stor Mand,« stemte de andre i.

Jewan smilede: »Det er slet ikke saa interessant at være en stor Mand.«

»Kom, lad os gaa udenfor,« sagde Jewan og begyndte at gaa ned mod Pullsøen. Efter ham fulgte hele Flokken. Op af en lille Taske, som var fastgjort til Bæltet, tog han en Feltkikkert og raabte til Mekkaill: »Prøv engang at kigge heri. Kan du se noget?«

»Kun Taage.«

Jewan stillede paa Kikkerten og spurgte saa:

»Og nu?«

»Drej lidt mere paa den.«

»Nu?«

»Ja, nu ser jeg noget, Jewan. Jeg kan se den modsatte Bred af Pullsøen ganske nær, og jeg kan ogsaa se den nye Seid. Og der langt borte ser jeg Tundraen, hvor Renerne løber omkring. Jeg kan ogsaa se en anden Sø. Hvad er det mon for en?«

»Det er sandsynligvis Murd-Søen.«

»Murd-Søen?« Folkene undrede sig. Aldrig før havde man fra Pullosersk kunnet se Murd-Søen.

Nu gik Kikkerten fra Haand til Haand. Alle undrede sig over den mærkelige Tingest, der kunde rykke alt — baade Tundraen med alle Renerne og Søerne — ganske nær. Folkene blev staaende ved Bredden af Søen og alle ventede taalmodigt paa, at det skulde blive deres Tur til at se gennem Kikkerten. Sammen med Mekkaill vendte Jewan tilbage til Hytten.

»Har du købt Kikkerten, Jewan?«

»Nej, Kadron og Sandra har foræret mig den. Den har tilhørt Sandras afdøde Fader.«

Nu løb Mekkaill ud af Hytten og raabte: »Pas endelig paa, at I ikke ødelægger den. Tab den ikke i Søen!« Med Melletrum løb han ud og raabte saadan til dem.

(Fortsættes)

Skuespil paa

Jeanne d'Arc

For tre fulde Huse opførte nuværende og tidligere Elever fra *Institut Jeanne d'Arc* d. 7., 9. og 10. November *H. C. Andersens* Eventyrkomedie »*Ole Lukøje*« i Uddrag. Som sædvanlig var det Skolekomedie paa meget højt Plan med virkelig gode Dekorationer og Dragter (Møblementet kniber det gerne lidt med). Instruktøren hav-

de med Dygtighed manøvreret med de mange Personer paa Scenen og skabte særdeles maleriske Optrin. Dertil kom, at ikke faa af de optrædende viste en dejlig scenisk Frejdighed, og flere var i Besiddelse af virkelige Evner. Skorstensfejersvenden Christian fyldte saaledes i *Grethe Hansens* Udførelse paa forbløffende sikker Maade den ganske Scene, og den unge Dame besad udmærkede Udtryk for Rollens vekslende Stemninger. En lille Mellemskolepige, *Anna-Lise Engel*, var med sine gule Krøller om et sundhedsstruttende, vaagent og polisk lille Ansigt en aldeles henrivende Ole Lukøje, og Christians Bedstemoder, den onde Heks og flere andre fortjente ærligt de mange Blomster, der blev kastet op til dem paa Scenen.

Ved Premiøren havde Skolen den Glæde at se Biskoppen som Gæst. Hs. Excellence lod til at mere sig fortræffeligt.

K.

Spejdervenner!

Søndag d. 17. November fra Kl. 8—17 gratis Adgang til St. Ansgars Spejderlejr i Præstegaardshaven i Bredgade. Om Aftenen Kl. 19,30 i Salen, Bredgade 67 A, Spejderfest med Lysbilleder, Musik, Spejderoptræden m. m. (Billetter à 50 Øre for voksne, 25 Øre for Børn, faas i *Forvejen* paa Kirkekontoret, Bredgade 64, St., og hos Spejderne).

Hjertelig Tak!

til den ukendte Velynder.

Maristbrødrene, Kbhvn.

En Portion af Kozlowski's Familielegat

for ubemidlede, ugifte Kvinder eller Enker af de katolske Menigheder i København og Frederiksberg er blevet ledig. Ansøgninger maa indsendes inden 1. December d. A. Skemaer faas paa St. Ansgars Kirkes Regnskabskontor, Bredgade 69, St. o. G., Hverdage 15—17, og afleveres i lukket Konvolut samme Sted.

Forvaltningsraadet

for St. Ansgars Menighed.

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og preservede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Katolsk Højskole

Mandag d. 18. Nov. bortfalder Foredraget Kl. 20—21 om »Markusevangeliet« i Anledning af »Academicum Catholicum«s Generalforsamling.

Katolsk Kantor- og Organistforening

holder Møde Mandag d. 18. Nov. Kl. 20 (Jægersborgallé 25). Kantor *Kurt S. Thomsen*: »Kirkens Lovgivning ang. den liturgiske Musik« (II) paa Grundlag af *Fiorenza Romita*: Jus Musicae Liturgicae.

Husk

Elisabethforeningens Kollekt i alle Kirker og Kapeller Søndag d. 24. November.

Academicum Catholicum

Husk Generalforsamlingen nu paa Mandag d. 18. Nov. Kl. 20 i Højskolens Lokaler, Boyesgade 8 A.

St. Ansgars Kirke

Søndag d. 17. Nov. er der fra Kl. 8 til 17 gratis Adgang til Spejdertroppens Lejr i Præstegaardens Have. Efter Højmassen Spejderparade for Biskoppen. Kl. 19,30 i Menighedssalen, Bredgade 67 A, Menighedsmøde, der former sig som Spejderfest med Musik, Lysbilleder, Recitation m. m. Entré 50 Øre for voksne og 25 Øre for Børn (Bill. købes i Forvejen paa Kirkekontoret eller hos Spejderne). Onsd. d. 20. Nov. Kl. 19,30 Fællesmøde for de to kvindelige Kongregationer hos Søstrene paa Østerbro.

Rosenkranskirken

Torsd. 21. Nov. (Mariæ Ofring) Kl. 19,30 holder »Stella Matutina« Møde paa Institut Jeanne d'Arc.

Sakramentskirken

Sønd. 17. Nov. Prædiken ved Andagten: »Hvad forstaar vi ved Naade?«

Mand. 18. Nov. Kl. 20 Møde i Forsamlingssalen for unge Ægtefolk og Forlovede. Opgang B, 1. Sal.

Jesu Hjerte Kirke

Mand. 18. Nov. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation. Torsd. 21. Nov. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for Mændenes Kongregation.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Fred. 22. Nov. Kl. 20 Møde for unge Ægtefolk og Forlovede. Foredrag om Barnets Daab.

Trørød

Søndag d. 17. Nov. Kl. 9½: Guds-tjeneste.

St. Andreas Kirke (Ordrup)

Onsdag d. 20. Nov. Kl. 9: Mødre-forening.

Retrætedagene i Valby

Sønd. 17. Nov. for Sygeplejersker ved Pater J. Coenen S. J. Søndag 24. Nov. for Pædagoger ved Pater S. Wevers. Indmeldelser Tlf. Valby 25 (bedst Kl. 9—10 og 16—18).

St. Franciskus 3. Orden

Sønd. 24. Nov. Kl. 15 (3 Eftm.) Møde i St. Annæ Kirke.

Katolsk Lærer- og Lærerindforbund

Fredag d. 22. Nov. Kl. 4 samles vi til Møde paa den franske Skole, Østerbrogade 7 D. Mon ikke en Del af os er ukendte med vore katolske Skoler? Derfor faar vi Lejlighed til at se Skolen ½ Time før Mødet, altsaa Kl. 3½. Vi faar her atter Grund til at konstatere, at katolsk Skole ikke betyder 2. Klasses, men tværtimod i alle Maader staar paa Højde med vore bedst indrettede ikke-katolske Skoler.

Kl. 4 pr. begynder det egentlige Møde, hvor Pater Fr. Kupferle S. J. vil tale om »Jesuitterordenens Pædagogik«. Vi haaber, at Fremdragelsen af katolske Synspunkter angaaende Opdragelse og Maalet for vor Undervisning maa hjælpe os til klarere at se, hvad vi netop som Katoliker kan og skal bringe vore Børn.

Hvordan det er muligt for os at løse denne Opgave, dertil vil sikkert Retrætedagen Søndag d. 24. November give os en værdifuld Hjælp. Lad os derfor saa mange, som kan, møde den Dag. Indmeldelse kan ske enten skriftligt eller pr. Telefon til: Sct. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Telefon Valby 25.

Menighedsmøde m. m.

Sct. Knud Lavards Menighed har Grund til at glæde sig over den Imødekommenhed, hvormed vore Venner allerede i Søndags tog imod Salget af de i afvigte Uge adviserede Lodsedler til Fordel for den nye Kirke i Lyngby. — Tak til alle, der har købt; — men der er jo endnu 3 Søndage inden Mødet den 1. December, som Modersognet arrangerer i Charlottenlund Palmehave. Der er saaledes endnu Tid til at købe, og endnu nok at gøre for vore flinke Sælgere, og vi er sikre paa, at endnu mange vil benytte Lejligheden til at støtte den gode

Sag, og samtidig faar De Chancen for at erhverve Dem en værdifuld Gevinst. — Hvad mener De om at faa f. Eks. en broderet Kaffedug eller et Cykledæk m. Slange for 25 Øre? Og der er mange andre Gevinster.

Menighedsmødet i Charlottenlunds Palmehave vil faa et lødigt Program, bl. a. med Henblik paa Andreasfesten. Forskellige Omstændigheder har imidlertid bevirket, at vi ikke i denne Uge kan give Meddelelse om Enkelttederne; — der arbejdes paa, at Arrangementet kan blive baade interessant og fornøjeligt. *Kr.*

Københavns K. U. K.

Lørdag d. 16. Nov. 1940, Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Søndag d. 23. Nov. 1940 Kl. 20 pr. Kredsmøder efter Pater Lutz' Bog, Afsnit F, Kirke og Politik. Indledning: Helene Ajspur og Leo Karup. De 2 Minutter: Ib Schneider. Lørdag d. 30. Nov. 1940, Aabent Hus Kl. 19,30—22,00.

Ordrup K. U. K.

Tirsdag d. 19. Nov. Kl. 20 pr. afholdes Fællesmøde. Dette Møde vil forme sig som en munter Aften, hvor de gode gamle Dage vil blive mindet, dengang da Bilerne kørte og alle Lys var tændte, — da vi fik rigtig Kaffe — og alt syntes hyggeligere, men kom selv og se, hvor hyggeligt og morsomt vi ved bl. a. Hr. Kallan's Hjælp dog kan have det nu.

De 2 Minutter holdes af Jessie Depo og Hans Edvard Steinmetz.

VEJLE

C. V. Berg

Blikkenslægmester

aut. Gas og Vandmester

Langelinie 53, Telf. 131, 1637

Leverandør til de katolske Institutioner

^A/_S Vejle Mælkekompagni

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN

Vissingsgade 8, Telefon 121, 205

Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Trælast &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69

Lev. til de kat. Institutioner

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

24. November 1940

Nr. 47

DANMARK

Fra »Julekærten 1940«, som udkommer om en Uge, bringer vi en Læseprøve: et Afsnit af Pastor Kjeld Geertz-Hansens smukke og friske Kærlighedserklæring til vort Fædrelands Skønhed.

Har du prøvet Landet ved Nattetide eller lige naar Solen skal til at staa op? Det skal være i Skærsommer; for Fuglesangens Skyld. Ved Midnatstid staa du paa en Kæmpehøj paa Toppen af en Bakke. Nede for din Fod aner du Fjordens tin-graa Baand. Det varer ikke længe, saa begynder de første Fuglepip, endnu lidt forkølet af Morgentaagen. Saa er det Tid at staa op og gaa ind i Skoven. Det synger og jubler fra hvert Træ og Busk, en Guldspurv kvidrer lidt paa en frønnet Hegnspæl. Du kan næsten ingen Sangere se — kun Guldspurven. Det er ikke meget, den kan præstere, men du forstaar pludselig den hellige Frans, der prædikede for Fuglene. De priser deres Skaber og takker ham for Broder Sol — og i Mellemtiden: Hvad for Slags Larin laver vi paa Guds grønne Jord? En saadan Morgen forstaar din Sjæl, at Guds Skabning er god. Og saa er det endda ikke forbi. Paa en Mark gaar et Par pedantiske Storke; de kan jo heller ikke synge. Vend dig atter mod Skoven og saa mod Øst. Se Solen rød eller gyl-den rejse sig af Havet eller løfte sig over en Bakkekam. Jeg husker en saadan Morgen, da en Gruppe Unge havde vandret

med mig gennem Sommernatten. Vi havde lige naaet vort Maal, og jeg stod for vort hjemmegjorte Alter i Messedragt. I det Øjeblik, Solens første Straaler trængte ind i vort Kapel, hvor Møllestene før i Tiden havde malet »Danmarks Hvede, Danmarks Rug«, begyndte Højmessens, under hvilken »Livets Brød« skulde mætte vore Sjæle. Det var en Morgenstund med Guld i Mund.

Den gamle Mølle havde ikke megen Udsmykning. Men det gjorde heller ikke noget. Den første Gang jeg stod oppe i den Etage, hvor Kværnene havde været, og vi nu havde Opholdsstue, pegede jeg hen mod en grøn Dør. »Hvad er det for en Dør?« spurgte jeg. »Det er vort Maleri.« Og saa smækkede de Døren op. Den havde ført ud til den nu nedstyrede Møllegang. Nu aabnede den for Udsynet over Marker og Enge, der skraanede ned mod en lille (meget lille) Aa. Hvor Aaen drejede af og forsvandt, hævede en mægtig Bakke sig med store Træer og gamle Bindingsværkskaarde. Øverst skimtede vi den hvidkalkede Kirke. Solen gik paa Hæld bag den, saa den syntes at være Indgangen til Himmerige. »Det er vort Maleri« ... Og saa ringede Kirkeklokken tilmed. Det kan den ikke engang paa det bedste Maleri.

Hvor megen Historie kan Danmarks Land ikke fortælle os. For en hel Del Aar siden kom

aarlig et halvhundrede franske Skolebørn herop til tre Ugers Skolekoloni. De fik mange Gaver. Blandt andet vilde man forære Pigerne nogle Sølvbrocher og Drengene nogle Manchetknapper med et Vikingskib som Motiv. Kan man nu tænke sig noget mere prosaisk end et Par Manchetknapper? Men hvordan gjorde vi? Vi tog Børnene med ud paa en Automobiltur i Horns Herred. Vognene gjorde Holdt et Stykke fra Frederiksværk og saa samlede vi alle Børnene paa en usædvanlig stor Kæmpehøj. Vi kunde se ud over Sejrbugten og ind til Roskilde Domkirke. Den laa der med sin graa Ryg og Taarnenes lange Syle. Jeg forklarede dem, at her ud fra denne Fjord var Vikingerne sejlet til Normandiet, her havde Absalon virket og kæmpet. Fjorden var et Vuggested for Danmarks Kultur, hvor fordem Fædrene havde kløvet og slebet Flintestenen. I Højene omkring os og i Højen under os hvilede de gamle »Kæmper«. Saa sang Børnene (paa Fransk naturligvis) »Der er et yndigt Land« — og saa fik de overrakt Manchetknapperne med Vikingskibene. Nu var det ikke profane Manchetknapper længere, men Kle nodier, der ligefrem fortalte dem om det lille Danmark og til Dødedag vil minde dem om det Land, hvormed de med Begejstring havde sunget: »O, cher, cher Danemark«.

Kjeld Geertz-Hansen.

Horisonten rundt

Lidt om Frisprog

I Mandags udkom der et lille Hæfte af Redaktør Chr. Reventlow med Tittlen »Er Kaj Munk »Dansk Aandslivs Høveding«?» Den bidske gamle Stridsmand har øjensynligt længe ærgret sig over Vedersøpræstens Forfatterskab, og nu skulde det saa være. Pjecen er, som den Slags er, uden alt for megen Sammenhæng, en Serie Boksestød, der baade rammer og ikke rammer og rammer for lavt. De Prøver, der gives paa Pastor Munks Diskussionsform, er forøvrigt af samme kampglade Art uden særlig Forstaaelse for at finde Stridens Centrum.

Nu er naturligvis dette Opgør os Katoliker ganske uvedkommende. Men Summen af Pjecen er den, at det er Kaj Munks Frisprog, som er Redaktøren et Nummer for stærkt, især det Frisprog han tillader sig overfor Jesu Person, og det han benytter i Skildringen af sine dramatiske Personers indbyrdes Kærlighedsforhold. Og paa den udenforstaaende Læser er det forøvrigt de mange Læseprøver paa dette Frisprog (bevares, de forværres ved at løsrives fra deres Sammenhæng), som gør et stærkere Indtryk end Redaktør Reventlows Kommentarer. Maa- ske det derfor kunde have en Smule Interesse, at der fra katolsk Side lød et Par stilfærdige Ord om det Indtryk, et saadant gejstligt Frisprog gør paa os. Det er jo efterhaanden ikke saa faa Præster, som mener at gøre Evangelierne mere levende for deres Tilhørere ved at omskrive dem i den nyeste Jargon og tillade sig et Slags Dusbroderskabs Fortroligheder, Kritik og Drillerier overfor de hellige Personer. Og det er heller ikke faa, som mener at komme det levende Menneskeliv nærmere med deres gejstlige Forstaaelse af Mennesker ved at tale frit ud om de Ting, man ellers nævner i Om-

skrivninger, og gøre sig begribelig for Menigmand ved at benytte de Gloser, som samme Menigmand ellers lagde af ved Besøg i Præstens Side.

For os Katoliker er det først nødvendige at bevare den aabnede Sandhed i dens Renhed: hvad hjælper de ærligste Bestræbelser, hvis de tager fejl af Vejen? Det kan være meget rart med Prædikanter, som kan gøre deres Forkyndelse til Ordets *Kunst*, Skribenter, som kan gøre deres kristne Betragtninger til *Litteratur*, men er det bare det mindste paa Bekostning af Klarheden i den katolske Troslære og det katolske Moralstandpunkt, beder vi om hellere at faa det sikre og sande i sin jævreste Form. (De i Kirkehistorien synlige *Resultater* taler ogsaa for den enkle Klarhed).

Det næste maa saa være at tale til hver enkelt Tid og i hvert enkelt Land, saa denne Sandhedstradition bringes hvert enkelt Menneske forstaaeligt nær. Derfor skal man heller ikke hos os vente stor Debat for og imod et vist ædelt, gammeldags Bibelsprog, en vis Salmesprogets Tone og den Slags. Vi er saa absolut indstillet paa at bringe Nutidsmennesket i Berøring med Kristendommen, at vi som den naturligste Sag af Verden ændrer vort Sprog og hele vor Henvendelses Tonefald efter Tid og Sted, alene ledet af praktiske Hensyn.

Vi kan gøre det, fordi vi har Troens objektive Normer at rette os efter. Det vi nu paa vor Maade siger til det 20. Aarh.'s Danskere er *nøjagtigt det samme*, som lød helt anderledes, da det paa sin Tids Maade blev sagt f. Eks. til det 17. Aarh.'s Spaniere. For en Kirke, der ikke har saadanne Normer som det grundlæggende, maa det derimod være fortvivlende svært at skifte Sprogbrug uden samtidig at skifte Mening. Man ser det let

hos Kaj Munk og de andre Præster, der vil tale vor Tids Sprog. Det synes dem selvfølgelig, at dette ogsaa vil sige at ændre løs i selve det, man hidtil har forstaaet ved Kristendom. Og eftersom Dogmerne i Forvejen er kasseret af dem, maa Ændringerne foregaa i selve deres Jesusbillede.

Dette kan saa føre til hvad som helst og ofte til det platte. Rent parentetisk minder vi om det særlige psykologiske Fænomen, der kan kaldes »forargelseslystne Præster«. Protestanterne har fra en katolsk Fortid arvet Fornemmelsen af Præstens afsondrede Særstilling. Han er et Menneske som vi, men i sit Kald alligevel saa forskellig fra os. Nu kan det være anstrengende at være sat til at lyse for andre fra en særlig høj og særlig synlig Stage. Naar saa tilmed ens Teologi egentlig ikke kan se nogen rigtig Forskel paa Præst og Lægmand, opstaar der let en Trang til at gøre Oprør mod den stadige Anstrengelse at være noget særligt, en Trang til at »stige ned« og »slaa sig løs«. Derfor er det, man kan møde en barnagtig Trang hos enkelte Præster til at sige og gøre noget aldeles »upræsteligt«.

Hvordan virker det? Maa- ske befriende for de paagældende, men ellers ikke saaledes, som de tror. Selv i de Kredse, som er kommet længst bort fra Kirken, lever endnu en Opfattelse af en Præst som Bærer af en *Værdighed*. Det irriterer, hvis Præsten viser sit gejstlige Væsen i Manerer og Tone, men det *foruroli- ger*, hvis Manererne og Tonen slaar over i det helt ugejstlige. Formodentlig har disse »forargelseslystne« en oprigtig Kærlighed til Ham, i hvis Tjeneste de staar, men de bliver opfattet (af alle andre end de nærstaaende, som ser gennem Manererne til Personen) som Præster, der »vist ikke tror ret meget paa det hele«. Er denne Dom uret-

Interview med katolsk

Lærerinde i Folkeskolen

Katolsk Lærer- og Lærerindeforbund er en ny faglig Sammenslutning indenfor katolske Kredse. Det forener Præster, Ordensfolk og Lægfolk, Lærere fra katolske og fra Statens og Kommunens Skoler, alle med den Gerning: at opdrage og undervise Ungdommen. En af dem, der er gaaet ivrigst ind for at faa dette Forbund bragt i Stand, er Kommunalærerinde *Else Holst*, som for nogle Aar siden, da Oxfordbølgen gik over Danmark, blev grebet af den — for saa at blive ført videre til den katolske Kirke.

Hvad siger den katolske Pædagogik

— Hvad er Hensigten med det pædagogiske Forbund? spørger jeg *Else Holst*.

— Vi katolske Pædagoger vil gerne mødes af og til for at tale om de Emner, der interesserer os, og uddybe dem i Fællesskab, i Stedet for at arbejde i hver sin Retning. Mange af os kender alt for lidt til katolsk Pædagogik og staar tit uden Svar, naar vi udefra bliver spurgt om, hvad den katolske Pædagogik siger til f. Eks. Psykoanalyse, fri Opdragelse o. lign. Vi haaber at kunne skaffe Litteratur og skabe et Bibliotek. Foreløbig samarbejder vi med Statens pædagogiske Studiesamling. Paa den anden Side haaber vi, som underviser i Statens og Kommunens Skoler, at kunne yde en Hjælp til det katolske Skolevæsen i mange Tilfælde — vi ved jo, hvordan der ses paa katolske Skoler udefra.

Mange Ordensfolk i Samarbejde

Jeg er ganske særlig glad for, at vi ogsaa har faaet de mange

Ordensfolk med: der er f. Eks. baade Sct. Hedvigssøstre, Sct. Elisabethssøstre, Sct. Josefssøstre og Sct. Mariasøstre, og jeg tror ogsaa, at disse mange forskellige Ordensfolk er glade for at faa et Sted, hvor de kan arbejde sammen — i Sommer ved Børnestævnet i Trørød fik jeg netop et levende Indtryk af, hvor forfriskende Søstrene syntes det var at træffe hinanden og tale sammen.

Vi regner med at faa et Samarbejde i Gang med det protestantiske kristelige Lærerforbund. Og saa er der hele Spørgsmaalet Skolebøger: Historiebøger, især Kirkehistorie, som et katolsk Lærerforbund naturligt maa have sin Opmærksomhed henvendt paa.

Vanskelige Børn

— Hvor underviser De selv, *Else Holst*?

— I Gentofte Kommune. Jeg har bl. a. faaet den Opgave at undervise en Klasse med særlig vanskelige Børn, mest Drengene, samlet op fra tre-fire forskellige Klasser, fordi de forstyrrede Undervisningen eller ikke fik nok ud af den. Jeg var ret nervøs for det, jeg havde aldrig undervist Drengene før, og jeg var paa det rene med, at den Opgave kunde jeg ikke løse selv — jeg lagde den helt over i Guds Haand og bad hver Dag om hans Ledelse, idet jeg gik til Messe og Kommunion.

— Vidste Deres Elever det?

— De opdagede det ret hurtigt. Vi talte ikke om Religion, det maa jeg ikke paa Skolen. Men jeg mødte en Morgen en af Drengene, der havde Byplads. »Hvad er den af,« sagde han, »De er nok tidligt paa Færde.« »Det er du jo ogsaa.« »Jamen, jeg tjener noget ved det.« Saa sagde jeg: »Jeg tjener ogsaa no-

get paa min Maade.« Han forstod godt, hvad jeg mente. »Er det i Kirken deroppe?« Ja, det var det. »De er altsaa Katolik?« »Ja!« — Derfor kom jeg rolig og tryk ind i Klassen, og Børnene kunde lide mig fra Begyndelsen, netop fordi jeg var glad og rolig. De var egentlig lede og kede af Skolegangen, bestilte ingenting og var betydelig daarligere end Parallelklassen.

Drengene vil have, man skal staa bag sine Ord

Jeg prøvede saa med Emneundervisning, og det gjorde dem interesseret i Tingene. Vi tog ud og lærte om Emnet »i Marken«, og de fandt Bøger om det og læste, og paa den Maade kom de i Gang med at arbejde. Før gad de ikke læse Lektier, nu siger de selv, »maa vi ikke faa noget for«.

Da en Inspektør en Dag havde været inde og høre paa Undervisningen, spurgte han mig ud bagefter, hvorfra den særlige Atmosfære stammede, som han havde bemærket.

Jeg svarede, at der var ogsaa et godt Forhold imellem os; mit Arbejde var baseret paa Tillid, Aabenhed og Glæde; »Drengene vil have, man skal staa bag sine Ord, og hvis man bruger store Ord, skal de nok faa undersøgt, om man ogsaa staar bag dem,« sagde jeg til Inspektøren, »og de ved ogsaa, jeg er Katolik. For det er den egentlige Aarsag til det, jeg har naaet med Klassen. Hver Dag stræber jeg efter at leve saadan, at Børnene mister Lysten til at synde, og hvis det lykkes, er det, fordi Kristus, som jeg modtager, lever det Liv i mig, som Drengene længes efter.«

Inspektøren stod lidt og tænkte, saa sagde han: »Dette er uhyre interessant.«

Naar Jesus kunde staa og holde Mund ...

— Har Drengene saa virkelig forandret deres Opførsel?

— Det har de, baade deres Indstilling og hele deres Fær-

den. De er pæne og høflige, naar vi er ude paa Tur sammen. Forældrene kommer og fortæller, hvor glade Børnene er for at gaa i Skole.

Der var f. Eks. en Affære med et Slagsmaal paa Skolen, hvor ingen meldte sig. Saa en Dag kort efter (det var medens jeg endnu havde Lov til at undervise i Religion) gennemgik vi Jesus for Pilatus og Hudstrygelsen. Bagefter kom en af Drengene og bad mig gaa med og melde, at det var ham, der var Synderen. Da jeg spurgte, hvorfor han nu pludselig kom, svarede han: »Naar Jesus kunde staa og holde Mund, naar han blev beskyldt for noget, han ikke havde gjort — saa kan jeg ogsaa melde mig!«

Engang var der en Dreng, som skulde sendes paa Opdragelsesanstalt paa Grund af Tyveri.

Men vi blev enige om at gøre et Forsøg: i to-tre Maaneder fulgte han mig rundt i Klasserne, fik Opgaver at løse, hjalp mig med de smaa, var med mig hjemme. Og det lykkedes; siden da har der virkelig ingen større Ting været i Vejen. Nu har han en Eftermiddagsplads.

— Er De ikke ked af at skulle skilles fra Drengene, naar de forlader Skolen?

— Jo... men tænk, nu i Sommer kom en Flok af dem, der skulde ud, og sagde, om det nu var nødvendigt, at vi ikke saas mere — de havde tænkt sig, om de ikke kunde faa Lov at komme hos mig en Gang om Maanednen... og det kunde jeg jo ikke sige nej til!

Og forleden Torsdag var de hos mig første Gang, slutter Else Holst.

E. N.

ger saa ogsaa en Garanti for, at vi bliver bønheorte, siden vi jo i Fader vor bruger de Ord, som Kristus selv har lagt paa vore Læber. Dog ikke nok med det. For ikke at forsømme noget, vilde vor Frelser ydermere komme os til Hjælp ved *sit eget Eksempel*, idet han selv øvede Bønnen og tilbragte hele Nætter med at bede.

Da Herren var vendt tilbage til sin himmelske Fader, og Evangeliets Forkyndelse var betroet til *Apostlenes* Omsorg, blev disse ikke trætte af at lægge de nyomvendte Bønnens Pligt paa Sinde. »Enden paa alting er kommet nær,« siger Petrus, »vær derfor kloge og vaagne til Bøn.« (I Petr. 4,7). Johannes skriver: »Den Tillid har vi til ham (Guds Søn), at hvad som helst vi end beder om i Overensstemmelse med hans Vilje, saa vil han bønheøre os.« (I Jo. 5,14) Det vilde blive for meget at anføre alle de Steder i Pauli Breve, der indskærper denne Pligt. Lad os nøjes med at nævne den ene Formaning: »Gør jer ingen Bekymringer, men fremfør alle jeres Anliggender for Gud i inderlig og vedholdende Bøn og med Taksigelse.« (Fil. 4,6). I Bønnen til Gud saa Apostlene altsaa det for alle nødvendige Middel til at sejre over Fristelserne og naa til den kristne Fuldkommenhed, hvad der er det samme som at virke for deres Sjæls Frelse.

Selv om der nu ikke var blevet talt til os om Bønnens Nødvendighed med de lige nævnte indtrængende Ord, saa vilde *de mange sjælelige og legemlige Fornødenheder*, som vi til Staddighed har og føler, ligefrem tvinge os til at tage vor Tilflugt til Gud, vort eneste Haab, og benytte Bønnen som den bedste Tolk for vor Hjælpeløshed og som det sikreste Middel til Opnaelse af, hvad vi trænger til. Gud skylder jo ikke os uværdige noget. Derfor er der ikke andet for end tryglende at bede om, hvad vi mangler og ikke kan undvære; men vi bør gøre det opfyldt af urokkelig Tillid til Kristi Løfte: »Bed, saa skal

Kapitler om Bøn:

Bønnens Nødvendighed

I Tider som vore føler de fleste det inderligste Ønske om, at vi dog snart maa faa Fred. Til alle Sider holder de Udkik, for om de dog kunde opdage nogen, der var i Stand til at bringe Fredens kostelige Gave tilbage. Men forgæves. Mennesker formaar det ikke. Hvad man kan vente af dem, er snarere en Forværring af Tingenes Gang. Der er kun een, som kan hjælpe. Det er Gud i Himlen. Ham er vi nødt til at vende os til i Bøn, hvis vi vil kunne haabe paa vore Ønskers Opfyldelse. »Guds Lam, du som borttager Verdens Synder, giv os Fred«, beder Kirken uafladelig i hver hellig Messe, og ligesom den bør vi alle bede.

Bønnens Nødvendighed er særlig iøjnefaldende i Trængselstider. Men denne Nødvendighed *bestaar ogsaa ellers*, og noget af det vigtigste for en Kristen er det rette Kendskab til Bønnens hellige Kunst. Thi at bede om det, der er gavnligt for

os, og gøre det paa den rigtige Maade, samt at være klar over, hvad der er det centrale i Bønnen, og hvordan den virker, er en af vore fornemste Pligter paa vor jordiske Pilegrimsfærd.

Hvis vor *højeste Lærer* i religiøse Spørgsmaal, Jesus Kristus, kun havde haft til Hensigt at give os et *Raad*, da han saa tit opfordrede til Bøn, vilde Skriften ikke bruge saa stærke Ord: »Han fortalte dem ogsaa en Lignelse om, hvorledes *man altid skal bede* og ikke blive træt.« (Lk. 18,1). Ej heller vilde Kirken sige umiddelbart før »Pater noster« under det hellige Offer: »Paamindede ved heldbringende *Befalinger* og belærte ved guddommeligt Undervisning vover vi at sige: Fader vor o. s. v.« Netop fordi Bønnen er en streng Pligt for os, ja ligefrem en Nødvendighed, derfor nøjedes Guds Søn ikke med at paabyde os den, men lærte os ogsaa *den rette Maade* at fremføre vore Ønsker paa. Deri lig-

der gives jer.« (Mt. 7,7). I det mindste er det ganske sikkert, at visse Ting overhovedet kun kan opnaas ved Bøn. Saaledes siger vor Frelser til sine Disciple, der spurgte ham om, hvorfor de ikke havde været i Stand til at uddrive en Djævel, at »den Slags uddrives kun ved Bøn og Faste« (Mt. 17,20).

Af alt dette kan man let forstaa, at de Kristne, der ikke værner sig til ivrig og udholdende Bøn, afskærer sig selv fra store og uundværlige Goder. Hvis man nemlig ønsker at bønføres, er ikke blot god, men ogsaa trofast og udholdende Bøn nødvendig.

F. K.

St. Jeanne Françoise de Chantal II

En Helgeninde og hendes Børn

Vejledning i Frihed

Da Frans af Sales endelig sagde, at han vilde »vejlede« St. Jeanne, var han ganske overordentlig usikker paa sig selv. Bagefter sagde han, at han paa det Tidspunkt endnu havde meget at »lære og lære om«. Han vilde »vejlede«, ikke »dirigere« hende. Han insisterede paa, at alt, hvad han sagde, maatte tages »grosso modo«, næsten formløst. »Frihed« er et Ord, som til Stadighed vender tilbage i hans Breve. Han var ogsaa Modstander af, at Folk vilde »forcere« deres Venner til en Slags mystisk Bøn (og jeg tror, han halvvejs mente, at det var, hvad Dijons Karmelitterinder vilde med Jeanne). »Jeg vil sætte Pris paa,« skrev han til en af hendes bedste Venner, »at De stadig gaar temmelig langsomt frem med Bønnen« (que vous vous tinssiez encore un peu au petit train). Han var fuld af Beundring, sagde han, for Pionerer, »men selv vilde jeg aldrig vove at gaa bort fra Landevejen for at gøre deres Metode til den normale. Alligevel bilder jeg mig ikke ind, at jeg kender saa farlig meget, at jeg ikke skulde være glad for — jeg siger: overordentlig meget glad for — at opgive min egen Mening og følge andre, som har al Grund til at vide langt mere om Sagen end jeg.«

Jeg finder det henrivende at stille den følsomme, forsigtige Sovoyard op mod den ikke min-

dre følsomme, men hæftige, energiske Burgunderdame. Det er fornøjeligt stadig at se den læge Kvinde stikke i Galop — og saa stramme Tøjlerne og se sig om for at opdage, hvad de mere erfarne Jægersmænd tager sig for. Hun ønsker ikke noget hellere (hvis jeg maa udtrykke mig saadan) end at ride hurtigere end Forkobbelet, men vil ogsaa helst, at hendes Vejleder skal tage Forhindringerne for hende. Men det var præcis, hvad Frans ikke vilde. Naar hun spurgte, hvad han mente, hendes Kald i Virkeligheden bestod i, saa sagde han: »Giv mig et Aar!« Og bagefter bad han om et Aar til. Endelig tog hun til Annecy fem Dage før Pinsen i 1607, men Biskoppen talte om alt andet end hendes Fremtid. Men saa 2. Pinsedag efter Messen sagde han til hende, at hun skulde slutte sig til Visitantindernes Orden — men — men — den eksisterede endnu ikke. Og han mente, at der vilde gaa endnu godt 6—7 Aar, før han kunde grundlægge den... I Virkeligheden blev den til to Aar efter.

Travle Aar — og Afsked med Verden

I Mellemtiden havde hun travlt med ikke blot at føre to store Huse og opdrage sine Børn, men ogsaa med at »klare« de stadige Ægteskabstilbud og modstaa sin Fader og hendes Venner, der især tilskyndede

hende til et vist »ældre« Ægteskab med en Enkemand — saa kunde der ogsaa arrangeres Ægteskaber mellem hendes og hans Børn. Saa drøj en »Forfølgelse« var det, hun maatte døje, at hun sagde, hun i Virkeligheden hellere vilde bo hos den gamle Vildmand, Svigerfaderen, end hjemme... En tragikomisk Begivenhed førte alt dette til Afslutning. St. Frans ønskede, at alle hendes Børn skulde være startet i Tilværelsen, før hun selv paabegyndte sit »Ordensliv«. Nu var det efter en Kristi Legemsfest i Annecy, at hun følte sig meget træt og besluttede at hvile sig, indtil St. Frans var blevet klædt om til Middagen. Da hun viste sig paa Trappen, kom adskillige Adelsmænd ilende for at hjælpe hende. Hun lo og lod den lille Baron de Thorens, Frans' Broder byde hende sin Arm: »De skal være min Kavaller.« Alle drog øjeblikkelig den Slutning, at hun vilde gifte en af sine Døtre med ham. Biskoppens Moder, Mme de Boisy, var henrykt og glemte, at baade Frémyot og Chantal vilde have regnet de Sales Familien som alt for fattig til deres Børnebørn. Jeanne var helt overrumplet og vilde hverken svare Ja eller Nej. Men samme Efteraar døde pludselig Frans' lille Søster, som St. Jeanne opdragede sammen med sine egne Børn. Impulsivt aflagde Jeanne det Løfte, at hun vilde give de Sales Slægten en af hendes egne Døtre i Stedet. (Faktisk blev Marie-Aimée de Chantal gift to Aar senere med Baron de Thorens). Men forinden besluttede hun at fortælle sin Fader om baade sine Forhaabninger og sine Ængstelser. Vi, der glemmer de patriarkalsk autokratiske Sædvaner i det 17. Aarh., bliver maaske overrasket over at høre, at hendes Fader allerede havde »arrangeret« hendes Børns Fremtid... Marie-Aimée var der »sørget for«: de to mindre Piger blev sendt til Ursulinerinderne for at uddannes, og hvad den unge Celse-Bénigne angik, sagde den gamle Herre: »Ham har jeg andre Planer for med.« Alt dette kaster et Lys

over Jeannes Bortrejse fra Hjemmet. Katolske Forfattere har skildret dette som et Eksempel paa den højeste Selvopofrelse — hun lod sig skille fra sine Børn; og Protestanter har fordømt det som haardhjertet Pligtforsømmelse og afskyelig Vold mod menneskelige Følelser. Men da hun rejste d. 19. Marts 1610, var faktisk Marie-Aimée gift og havde været det i over et halvt Aar, og den ene af Smaapigerne var død. Det er rigtigt nok, at Celse-Bénigne lagde sig i Vejen for hende »med enestaaende Ynde« (som den gamle Beretning siger — og det kunde jo kun smigre en Adelsmand), og hun græd, da hun gik hen over ham — men Bedstefaderen vilde i hvert Fald have sendt ham bort, og hvad angaar den anden lille Pige Françoise, levede hun i Klosteret sammen med sin Moder, og baade hendes og Celse-Bénignes' Løbebane er i Virkeligheden meget instruktive...

Den vaabenlystne Søn

Celse-Bénigne klarede sig særdeles godt som Officer og ved Hoffet — saa godt, at Richelieu, der altid var skinsyg paa Kongens Venskaber, kølede Ludvig XIII's Følelser ved at sige, at Chantal gjorde Nar ad alle. Dueller var dengang forbudt under Dødsstraf, og det er rigtigt nok, at han aldrig sloges for sin egen Skyld, men han gjorde det til Stadighed i andres Anliggender. Ja, en Dag, da han just forlod Kirken, hvor han lige havde opfyldt sin Paaskepligt, fik han at vide, at Vennen Boutteville trængte til hans Hjælp, og »endnu i sorte Fløjls-tøfler« tog han af Sted, kæmpede med sædvanligt Mod og flygtede til sin Svoger Toulangeon (se nedenfor). Boutteville blev derefter gjort et Hoved kortere, som Loven bød — og saa vendte Celse-Bénigne tilbage til Hoffet, som om intet var hændt... »Il se moquait de toute le monde«... Moderen var overbevist om, at ogsaa han vilde blive halshugget og gjorde sig rede til at rejse for

at hjælpe ham til i det mindste at dø paa rette Maade...

I 1623 ægtede han Marie de Coulanges, men ikke engang hun kunde faa ham fra at duellere. I 1627 kæmpede han mod Englænderne, gik til Skrifte og Kommunion, fik tre Heste skudt under sig og blev saa selv dræbt. Jean-François de Sales maatte bringe Budskabet til Jeanne, og kun seks Maaneder efter døde hendes unge Svigerdatter. Denne nye Smerte var lige ved at dræbe Jeanne, som pintes af Ængstelse for den »stakkels lille forældreløse Datter«, der nu var ene tilbage. Skulde hun blive Nonne? Nej, hun ægtede Markis'en af Sévigné og blev den berømte Kvinde, hvis Breve er velkendte for Tusinder, som formodentlig aldrig har hørt om hendes Bedstemoder...

Den ældste Datter bortgiftes

Hvad Marie-Aimée angaar, hoede hun Dør om Dør med sin Moder og gik til Stadighed ind og ud i Klosteret. Françoise hoede i selve Klosteret, dresserede Egern og Fugle og fik saa mange Baand og Kniplinger foræret fra andre Klostre, at hun ligefrem var bange for at træffe Biskoppen, som var lidt puritansk overfor pænt Tøj... Til sidst blev ogsaa hun gift. De bestemte sig for en M. de Toulangeon. I 1620 skrev St. Jeanne til hende: »Jeg haaber, du ikke vil finde ham — for bister (trop noir) eller ikke kunne lide hans Temperament... og jeg er visse- lig meget glad for, at det er din Familie og mig, der har besluttet dette Ægteskab for dig og uden at spørge dig... Ogsaa din Broder, som er en Mand med Dømmekraft (!) er henrykt over denne Forbindelse. Det er rigtigt, at M. de Toulangeon er 15 Aar ældre end dig, men — min kære — du vil være langt lykkeligere med ham end med en eller anden ung Taabe, uden Hjerne og Moral, som de unge Mennesker er nu til Dags (!) Han spiller ikke, har levet hæderligt ved Hoffet og i Hæren og har modtaget høje Stillinger af Kongen. Du vilde ikke have den

gode Forstand, som jeg tror, du har, hvis ikke du oprigtigt og hjerteligt bød ham Velkommen.«

Moderglæder og -sorger

Det er rigtigt nok, at Celse-Bénigne og Françoise siden viste en vis Bekymring for, hvem der skulde arve deres Onkel, Ærkebiskoppen af Bourges, og den unge Mand bad sin Moder lægge et Ord ind for ham. Hun sagde, at man ikke burde ængste sig for underordnede Ting — at han burde være glad for, hvad »Gud og Hans Excellence« allerede havde givet ham — at sidstnævnte efterlod en Indtægt af 6000 Livres til de Sønner, Celse-Bénigne maatte faa — og (tilføjer hun i en lidt naiv Efter-skrift) selv om Ærkebiskoppen hader at blive plaget, maa Celse-Bénigne nok helst skrive til ham, saa ofte han kan. St. Jeanne forenede med fuldendt Held (om jeg maa udtrykke mig saadan) et himmelsk Synspunkt med et fra det 17. Aarhundrede. Selv var hun fast besluttet paa at udføre, hvad hun vidste var hendes Kald, men hun ønskede aldrig, at hendes Børn skulde være »ekcentriske« i deres — og saa længe hendes Søn levede, blev hun ved med afvekslende at more sig over og at forskrækkes over, sørge over og henrykkes over hans Paafund; og Françoises Ægteskab udviklede sig godt...

Ordensliv

Jeg vil ikke beskrive Jeannes Vækst i Hellighed indenfor hendes Kald, men blot tilføje dette: Frans af Sales sagde altid om Visitantindernes Orden: »Jeg gjorde ikke det, jeg vilde have gjort.« Jeg er overbevist om, at det ikke blot var hans faste Hensigt at skabe en Orden for Kvinder, hvis Helbred ikke vilde kunne taale Karmelitterindernes eller Klarissernes strengere Levevis — man lo faktisk ad ham for at ville skabe fromme Rekonvalescenthjem — men at han ogsaa vilde have Nonnerne bort fra deres Gitre og give dem aktivt Arbejde. Kardinalen af Lyon

overbeviste ham om, at dette var umuligt. Det var det ikke, for det var netop, hvad St. Vincent af Paul gjorde omtrent paa samme Tid, men han havde Held med sig, bl. a. fordi han slet ikke erklærede at ville skabe en »religiøs Orden« — og ikke engang vidste, at han gjorde det. Men hans Karitassøstre er alligevel utvivlsomt Nonner. Saaledes udvikler »Ordenslivet« sig, og saaledes kan det stadig udvikle sig — idet det kræver en stadig højere Fasthed i den personlige Karakter, alt eftersom maaske den ydre Beskyttelse forsvinder med alle saadanne Ting som Gitre og ogsaa særlige »Dragter« eller Reglernes Mangfoldighed.

Jeanne blev selvfølgelig stærkt kritiseret — alle Forsøg som Visitantindernes (saavel som ogsaa mindre Foretagender) faar altid mere end deres Andel af katolsk Kritik. »Jeg gør virkelig ikke saa megen Fortræd, som de siger,« skrev hun. Jeg kunde skrive hele Bøger om hendes Helligheds særlige Karaktertræk, men vil kun pege paa to betydningsfulde Fakta:

Prøvelser og Renselser

Der kom en Tid, da Frans, som havde været hendes eneste Støtte, mente, at hun og Ordenen maatte staa paa egne Ben. De traf næsten aldrig hinanden, og han skrev næsten aldrig. I December 1622 lykkedes det hende dog at træffe ham i Lyon i Forretninger. Han sagde: »Hvem af os skal begynde?« Hun svarede: »Jeg, Fader! Mit Hjerte trænger haardt til at »revideres« af Dem!« Han sagde: »Er det stadig saadan, at De ønsker Ting saa hæftigt? Vi kan tale om os selv i Annecy. Lad os her beskæftige os med Ordensens Sager.« Hun lagde sine Optegnelser fra sig; de talte sammen i fire Timer. Saa sendte han hende i Forretninger til Grenoble. Hun tog af Sted, og d. 28. December døde han. De kom altsaa ikke til at mødes i Annecy...

Og en endnu dybere sjælelig Prøvelse og Renselse. Under sin raske Handledygtighed og hur-

tige Gang skjulte hun en stadig voksende Afkræftelse: inde i sin Sjæl følte hun et næsten absolut Mørke. Der var intet, som forekom sandt; Religionen betød intet for hende; aandelig Læsning var en Tortur. Hun maatte leve paa fuldstændig Tiltro, Troens tørreste Brød. Og saaledes holdt hun ud lige til Sommeren 1641, da hun rejste om og besøgte Visitantinde-Klostrene og blev tilkaldt til Paris af Dronningen.

Paa Vejen hjem blev hun forkølet og blev hurtigt mere syg. Hun var dengang i Moulins. Tirsdag d. 12. December dikterede hun et Afskedsbrev til Klostrene, satte sig op og underskrev det — og saa lagde hun sig atter med Følelsen af, at hun havde gjort sin Pligt. De læste Beretningen om St. Paula — hin Helgeninde fra over 1000 Aar siden. »Hvilke Atomer vi dog er,« sukkede hun, »i Sammenligning med hine Heltinder!« De læste ogsaa for hende om St. Frans af Sales Død, lidt af hans Bog om Guds Kærlighed og om St. Monikas' Død. Da hin Helgeninde sagde, at hun intet havde imod at dø langt borte fra sit eget Land, dukkede de fjerne Tidens burgundiske Marker op for Jeanes Øje. »Det maa være for mig,« sagde hun og slap endogsaa disse Minder. Men da de spurgte hende, om ikke hun haabede, at St. Frans vilde komme hende i Møde, svarede hun: »Jo. Det er jeg vis paa. Han lovede, at han vilde.« Endelig Lørdag Aften efter en lang Døds kamp sagde hun tre Gange Jesu Navn, sukkede stille tre Gange og døde.

Helgenernes menneskelige Træk

Jeg ved godt, at jeg her næsten har udeladt det, der er væsentligt ved en Helgen — Helligheden. Og alle ydre Detaljer og Begivenheder kunde være blevet fordoblet om og om igen. Men jeg er af den faste Overbevisning, at det er skæbnesvangert og ikke efter katolsk Tradition eller Kirkens Aand, hvis

Rom og Verden

Den hidtidige franske Gesandt ved den hellige Stol, Grev d'Ormesson, har forladt Rom. I hans Sted er traadt Universitetsprofessor Leo Bernard, der formentlig ogsaa vil tage Ophold i Citta del Vaticano.

*

Jesu Selskabs 400-Aars Jubilæum vil blive fejret under særlig højtidelige Former i Brasilien, hvor Ordenen har været medvirkende ved Landets Opbygning. Den brasilianske Regering har udstedt et Dekret, hvori det bestemmes, at overalt, hvor der finder Festligheder Sted til Minde om 400-Aars Jubilæet, vil Dagen tillige være at fejre som borgerlig Helligdag.

*

Under et Kurophold ved det spanske Badested San Sebastian er den berømte Videnskabsmand, Pater Vincence Scheil O. Pr. afgaaet ved Døden. Den afdøde var et verdenskendt Navn indenfor den orientalske Forskning og besad et enestaaende Kendskab til gammel-ægyptiske og assyriske Sprog. P. Scheil, der beklædte en Lærerstol ved Sorbonne, nedstammede fra en ældgammel fransk Slægt i Lorraine.

*

Den spanske Handelsdelegation, der for nylig ankom til Tokio, har paa Vejen besøgt den hellige Franz Xavers Minde smærke i Ymaguchi paa Øen Hondo, for at hylde den store spanske Missionær. Det var som bekendt her, at den store Missionær begyndte sit Værk og rejste Landets første katolske Kirke.

Efter gentagne Anmodninger skal vi meddele, at Vatikans Radio udsender Gudstjeneste — stille Messe — hver Søndag Kl. 11,30 (dansk Sommertid) paa Kortbølge 31,41 m og 31,06 m.

ALBERTUS MAGNUS

Helgenen og Kirkelæreren fra den lille baye

Lauingen er en malerisk gammel By, beliggende i en af Donaus Slyngninger i Schwaben (Bayern), rig paa gamle Huse og maleriske Kroge. Byens Centrum er Markedspladsen, og her staar en Statue af den Mand, der er Skyld i, at Navnet Lauingen er kendt frem for Navnene paa saa mange andre Smaabyer; paa Soklen staar der kun det ene Ord: *Albertus Magnus*, og Skikkelsen forestiller en Dominikanermunk, prydet med Bispekorset og med en Bog i Haanden.

For en halv Snes Aar siden forkyndte Pave Pius XI i sin Bulle »in thesauris sapientia«, at den katolske Verden var

↑ Den gamle Borg i Lauingen

← Hovedgaden med Sognekirken, hvortil Albertus Magnus har fundet sit sidste Hvilested

blevet en Helgen og Kirkelærer rigere. Den store dominikanske Familie kunde glæde sig over efter syv Aarhundreders Tavshed at se en af deres navnkundigste Sønner forherliget og kunde fra nu af med Rette yde saavel Mester som Elev, Albertus Magnus og Thomas af

Aquin, den samme offentlige Dyrkelse. — Og hvem er nu denne Albertus Magnus?

Albertus Magnus — eller Albert den Store — skylder hovedsagelig sin Berømmelse den Kendsgerning, at han har været den hellige Thomas' Læremester. Men denne Middelalderens

berømte Munkeskikkelse har saa andre Berømmelsestitler, fortjener den moderne Værds Opmærksomhed. — Albertus Magnus fødtes i Lauingen i 1193 i den adelige Slægt von Bollst. Han studerede Filosofi, Matematiske og Medicin i Padova, indtraadte i Dominikanerordenen og knyttede sig derpaa til Ordenens Skoler i Bologna og Köln. Han var en Lærd i Ords mest moderne Betydning, fremskaffende paa Grund af sin altbetragende Viden, men størst og rigst Betydning har han dog som systematisk Tænkere ved sine fremragende Evner som Lærer.

Der findes næppe den Videnskabskab, i hvilken han ikke

US

re Donauby

taget Del. Han er den første, der kendte Aristoteles' Filosofi i dens Helhed, saa at man med Rette kan sige, at han aabnede Vesterledens Øjne for den klassiske, — og da især den græske — Oldtids Værdier, medens han tillige med Forkærlighed studerede Naturen og gjorde denne til Genstand for lagttagelse, noget, som for hin Tid var ganske enestaaende. Paa Geografiens Omraade har han gransket saa dybt, at Colombus ved sine dristige Opdagelser betjente sig af hans enor-

me Viden; det er saaledes ikke længe siden, at man i Sevilla fandt et Albertus Magnus-Haandskrift, som den store Søfarer havde forsynet med sine Anmærkninger.

Albertus Magnus var en Humanist i Ordets egentlige Forstand, men han var paa samme Tid tillige Teolog og udviklede i

Dogmatik saavel som i Moral Læren om Troens Forhold til Fornuften og gjorde herved det grundlæggende Arbejde for sin Elev, den hellige Thomas af Aquin, det skolastiske Systems Fuldender.

Størstedelen af sit Liv tilbragte han som Lærer ved Dominikanerskolen i Køl, og her talte

↑ Udsigt over Lauingen.
I Forgrunden løber den unge Donau

Tekst:
Kjeld Jensen

Fotos:
Paul Kistler,
Lauingen

han Thomas af Aquin blandt sine Elever, en kortere Tid opholdt han sig ogsaa i Paris. I 1260 modtog han modstræbende Bispestolen i Regensburg, som han dog kun beklædte i to Aar, hvorpaa han atter vendte tilbage til sin Skole i Køl. I 1280 den 15. November — Dagen, paa hvilken Kirken hvert Aar fejrer hans Minde — døde han 87 Aar gammel i Køl. Hans jordiske Rester hviler nu i Sognekirken i den lille Donauplække — Kredsløbet var tilendebragt. Filosofen, Teologen, Naturforskeren, en af den tyske Middelalderens største Genier, »Doctor universalis«, som allerede Samtiden kaldte ham, fandt sit sidste Hvilested der, hvor hans Vugge havde staaet.

← Albertus Magnus

Hele Livet skal leves overnaturligt

Mennesket maa handle saaledes, at hver af dets Handlinger hæves op i det overnaturlige. Naar denne Tingenes Tilstand er naaet, har alle Dagliglivets Hundreder af naturlige Virksomhedsytringer en ny aandelig Værdi i Guds Øjne, ligesom de ogsaa har et nyt sidste Maal. Nu udføres de ikke blot for at fremme det personlige Velvære eller for en bedre moralsk Ordens Skyld, men for at bringe os i tættere Forening med vort sidste overnaturlige Maal, d. v. s. med Gud.

Menneskelige Akter, der saaledes bevidst rettes mod dette Maal, er substantielt omdannede. Det er ikke blot de gamle naturlige Akter, der har faaet en vis aandelig Prydelse, men det er blevet Akter af anden og højere Slags, overnaturlige Akter. Og det er Grunden til, at de er Akter, som virkelig er til Gavn for vor Frelse. Kun saadanne overnaturlige Akter kan gavne vor Frelse, og eftersom de naturlige Evner, ved hvilke alle vore Akter frembringes, ikke kan frembringe andet end naturlige Akter, maa de selv til denne nye Gerning faa deres Virksomhed hævet til et højere Plan. Det er, for at de kan blive ophøjet paa denne Maade, at Guds Kraft samtidig med at skænke den helliggørende Naade, ogsaa nedlægger de overnaturlige Klogskabens, Retfærdighedens, Styrkens og Maadeholdets Dyder i dem.

Naar vi da i Naadens Stund handler klogt eller retfærdigt, med Styrke eller med Maadehold, idet vi har vort sidste overnaturlige Maal for Øje, saa er vor Dydsakt ikke nogen blot og har Gestus mod dette Maal, men en virkelig effektiv Akt, som bringer os nærmere og nærmere til Maalet.

Vi maa derfor nu undersøge mere detaljeret, hvordan vi maa

ordne vort naturlige Liv, saa at det stemmer overens med vort overnaturlige Liv. Saaledes ordnet faar vi ikke blot al den aandelige Kraft og Berigelse, som vi kan opnaa af det naturlige Liv, men idet det bliver gjort overnaturligt, hyder det os Hjælp til at naa vor overnaturlige Bestemmelse.

Det kan nemlig ikke gentages for ofte: Hin Bestemmelses Opnaaelse er ikke Resultatet af en enkelt Slags menneskelige Handlinger, men af hele Menneskelivet. Der gives faktisk ikke en eneste menneskelig Handling eller menneskelig Interesse, som er for menneskelig til, at Naaden kan fuldkommengøre den — ikke en eneste af vore Interesser eller Handlinger, som ikke har sin Plads i det aandelige Fremskridt, der begynder med Daaben og ender med den evige Beskuelse af Gud i Himlen — ikke en eneste, som ikke kan være os til Gavn, hvis dette aandelige Fremskridt skal ske. Alle menneskelige Interesser og Handlinger fra de laveste til de højeste, hele Menneskelivet i dets Fylde — dette er Naadens Virkefelt, og vi maa nu betragte dets vigtigste Relationer til Naadelivet.

Ser vi bort fra Naaden, udkræves der i vor Handling, at vi overholder Klogskabens, Retfærdighedens, Styrkens og Maadeholdets Kardinaldyder, om ellers denne vor Handling skal være fuldendt. Naar vi modtager Naaden, har vi et tilsvarende Behov for de samme overnaturlige Dyder. Men der kan ikke være Modstrid mellem de naturlige Dyder og de dertil svarende overnaturlige Dyder. Selv om Dydshandlingernes Formaal er forskelligt, er selve den materielle Handling den samme. Gud, som skænker overnaturlig Retfærdighed, er ogsaa Kilden til den naturlige Retfærdighed.

Gud, som er Naadens Ophav, er ogsaa Livets Ophav. Der er ingen Disharmoni mellem Naturen, som Gud skabte den, og Naaden.

Til den Kristne kommer Livet ikke saaledes, som Gud skabte det, og heller ikke saaledes, som Adam ødelagde det, men det kommer saaledes, som Guds Død genoprettede det. Det praktiske Spørgsmaal er da dette: Hvorledes skal vi benytte dette Liv, for at den oprindelige Harmoni igen maa frembringe hin Lykke, som er dens Frugt: saa fuldendt en Lykke paa Jorden, som menneskelig Lykke kan være, og i Himlen Andel i den Lykke, der er Guds? Svaret er dette, at Mennesket i alle Ting maa følge den velbelærte Fornufts Dom, og Fornuften er vel belært, naar den bestemmes af Sandheden: den naturligt erkendte Sandhed. d. v. s. den, som er erkendt ved Fornuftens eget Lys, og desuden den Sandhed, der erkendes overnaturligt ved Troens Lys, gennem den katolske Kirkes ufejlbare Lære.

For at vi kan regulere vore egne Evners indre Konflikter ud fra denne Regel, er der i den døbtes Sjæl blevet nedlagt de varige Dispositioner, vi kalder Maadeholdets og Styrkens Kardinaldyder. Til at regulere vor Vilje overfor andres Vilje har vi modtaget Retfærdighedens Dyd. Til bedre at kunne dømme om, hvilke Midler, der er bedst egnede til at hidføre Maadehold, Styrke og Retfærdighed i vore Handlinger, har vi faaet Klogskabens høje moralske Dyd.

Det fuldkomne Menneskeliv, hint Ideal, vi maa stræbe efter, kan da kort forklares som Menneskets Gudsforhold gennem Øvelse af Troens, Haabets, Kærlighedens og Religionens Dyder og Menneskets medmenneskelige Forhold (til andre Mennesker og til sig selv) gennem Øvelse af de fire overnaturlige Kardinaldyder, som levendegøres af Kærligheden.

(Næste Gang: Troen).

Philip Hughes.

En livsvigtig Opgave skal løses

Som Læseren vil vide, lykkes det for nogen Tid siden at samle et stort Antal katolske Børn under samme Tag i vor *Centralskole*. Det store og stigende Antal Elever viser, at katolske Forældre hurtigt blev klar over, at de er tjent med at sætte deres Børn i denne Skole, paa hvilken der ofres mange Tanker, mange Menneskers bedste Kræfter og Tid og ikke mindst betydelige Pengebeløb.

I 13—15 Aars Alderen gaar Skolens Børn ud i Livet med de bedste Forudsætninger ikke alene for at blive gode Samfundsborgere, men ogsaa gode Kirkens Børn. Og hvorledes gaar det saa? Hvorledes er det gaaet de Børn, der Aarene igennem har forladt vore Sogneskoler? Det Spørgsmaal, der interesserer os her, er ikke, hvorledes det er gaaet dem i det praktiske Liv, men hvorledes det er gaaet dem religiøst set, og desværre maa det siges, at det i denne Henseende er gaaet slet for altfor mange af dem. I Løbet af ganske kort Tid, mange Gange drejer det sig kun om Maaneder, har Kirken tabt de Unge af Syne og har aldrig set dem siden. Og hvad er Grunden? Det er den ganske enkelte, at der ikke har staaet en kirkelig Organisation parat, der efter Skoletiden (og under dennes sidste Del) har kunnet tage sig af de Unge og bidrage til deres religiøse Befæstelse. *Det maa staa for enhver, der tænker derpaa, som en uhyre Inkonsekvens at ofre Tid, Kraft og Penge paa at opdrage og udvikle Børn, indtil de er 14—15 Aar og saa lade dem glide sig af Hænde, fordi man ikke foretager sig noget af alt det, der nu engang skal til for at holde Ungdom i 14—18 Aars Alderen fast ved Kirken.* Kongregationerne tænker maaske nogle. Hertil er at sige, at Kongregationslivets Form forudsætter en religiøs Modenhed, som i Regelen ikke findes hos Drengene i 14—15 Aars

Alderen. Indtil denne Modenhed er naaet, er det nødvendigt at benytte andre Former for Ungdomsfællesskabet.

Man har i andre Lande staaet overfor samme Problem, og det har vist sig, at den Ungdom, der her er Tale om, samles bedst i Dreng- og Pige-Klubber, hvor de under frie Former tilbringer en Aften, der ikke alene skal give dem Alvor, men ogsaa Lejlighed til Rekreation. Jeg har set Klubber, hvor Ungdommen havde Lejlighed til at samles til det, der svarer til K. U. K.s 2 Minutter, men hvor de iøvrigt havde Lejlighed til at spille Billard, Pingpong, Dam og lign., se Films og Lysbilleder, læse og synge (for Pigernes Vedkommende tillige strikke og sy og høre paa Højtlesning).

Med den Begrænsning, som Penge sætter, og Hensyntagen til danske Dreng og Pigers Egenart, tror jeg, vi kan løse Opgaven paa samme Maade. Den kunde tænkes løst sognevis, saaledes at hvert Sogn tog sig af de Sognebørn, der staar i Begreb med at forlade Skolen. Dette betyder dog Udgifter til Indretning af flere Klublokaler og Deling af den enkelte Klasse. Det er sikkert bedst at samle Klassen under eet og drage fuld Nytte af den Omstændighed, at et stort Antal af vore katolske Børn har gaaet i den samme Skole. Mellem dem, der er opvokset i samme Skole, knyttes Baand, og der opstaar et naturligt Fællesskab, som, hvis det faar Lov at leve, kan holde de Unge sammen og hindre mange Frafald fra Kirken. Dette Fællesskab kan holdes i Live i Klubber af den omtalte Art.

Takket være stor Forstaaelse for Sagen hos de Præster, i hvis Sogne Centralskolens Børn er bosatte, er det blevet muligt at begynde Forarbejderne til Dannelsen af en Klub for Centralskolens Drengene og en for Centralskolens Piger. Der er skaffet

Plads til Klubberne i Boyesgade 8, og der er ogsaa Kræfter til at lede dem, men vi mangler Penge til Bestridelse af Indretningsudgifterne. *Det er vort Haab, at de, der læser denne Artikel og finder Sagen og Vejen god, vil give Udtryk derfor ved at sende os en Gave.* Penge er en god Gave, endog en meget god Gave, men vi er særdeles taknemlige ogsaa for Ting til Klublokalernes Indretning og Udstyr. Et Klaver, Spil, Dreng- og Pigebøger modtages med Glæde. Ligeledes Stole og Borde.

Vor Biskop er meget interesseret i et saadant Arbejdes Paabegyndelse, og det samme er ogsaa Centralskolen. Det er Hensigten at starte Klubberne snarest, om ikke før saa lige efter Jul, med Udgangspunkt i Centralskolens to ældste Klasser. Frafaldsprocenten har gennem mange Aar været foruroligende indenfor denne Ungdom, og vi kan og maa derfor bringe den ned nu, hvor vi ved Centralskolens Oprettelse har faaet Overblikket og andre Forudsætninger for at løse Opgaven.

For Gavernes Anvendelse vil der selvsagt til sin Tid blive aflagt Regnskab.

Thorbjørn Møller.

Sjælemesse for Pastor Osterhammel

Da der er paatænkt stiftet en Sjælemesse for afdøde Sognepræst Max Osterhammel, Randers, hvortil der allerede er indkommet to Trediedele af det paakrævede Beløb, opfordrer Undertegnede herved udenbys Venner, som føler Trang til paa denne Maade at vise deres Taknemlighed og Ærbødighed overfor deres gamle Sognepræst til at sende eventuelle Bidrag, store eller smaa, til »Katolsk Kirke, Postgiro Nr. 59325, Randers«.

Agnès Erichsen.

Retrætedagene i Valby

Sønd. 24. Nov. for Pædagoger ved Pater Steph. Wevers. Sønd. 1. Dec. for Piger mellem 13 og 16 Aar ved Pater J. Wolfisberg S. J. Indmeldelser Tlf. Valby 25 (bedst Kl. 9—10 og 16—18).

Liturgisk Kalender

Nov.:

24. S. *Sidste Søndag e. Pinse* (755); 2. St. Johannes af Korset (1165), 3. St. Chrysogonus (1165), 4. Om Fred.
25. M. St. Katharina af Alexandria (1166); 2. Om Fred.
26. Ti. St. Silvester (1166); 2. St. Petrus af Alexandria ([5]), 3. Om Fred.
27. O. † FERIA (Hverdag) (755) uden *Gloria* og *Credo*. 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred; alm. Præfation (525).
28. T. † FERIA; alt som Onsdag.
29. F. Vigilie (762); 2. St. Saturninus (763), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred.
30. L. St. Andreas, Apostel (766).
1. S. 1. *Søndag i Advent* (2); 2. Gudsmoder ([83]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Julekærten 1940

Om en Uge udkommer Aarets »Kærte«, ubekymret om Krig, Dyr-tid og alle andre Onder. De skal ikke have Lov til at forstyrre vor kristne Juleglæde — og Julens Hygge med det smukke Hæfte, som har sin faste Plads i alle katolske Hjem i Danmark.

Hæftet er som sædvanlig redigeret af Pastor Cay Benzon, som selv har skrevet den indledende Julebetragtning. De to Hovedbidrag er i Aar af særlig Vægt og Interesse. Det er Pastor Jan Olav Ballin, som fortæller om sin afdøde Broder Bengt Ballin, saa denne smukke Ynglingskikkelse staar lyslevende; og det er Pastor Kjeld Geertz-Hansen, der erklærer Danmark sin Kærlighed i en Artikel, hvor Friskhed og Fromhed, Naturlighed og Fædrelandsfølelse forenes om at holde en saa dansk Tale som faa, selv efter d. 9. April. (Vi har til-ladt os foran i dette Nummer at aftrykke nogle faa Linier).

Af de øvrige Bidragydere kan vi nævne Arne Hall Jensen med et Digt, Tove Frydenlund med en No-velle, andre Noveller af Emil Rønnow og af Joachim Rønnow samt Humoresker af Erik Henning-Jensen (om Arbejdsmand Jensen) og Holger K.-Hafstrøm (om Føllet Fagerberg).

Foruden de trofaste, kendte Teg-nerne Anker Kierulf og Erik Andersen møder »Kærten« i Aar med Bidrag af de unge Talenter Kai Rich og E. Rafn. Rich (Meste-ren for Højskolens Plakat og Om-slaget til P. Schindlers »Kølvand

og Skinnestriben») har tegnet Jule-kærtens Omslag, og Rafn (der er Mester for Omslaget til den nye Udgave af »Verdens Herre«) har illustreret en af Novellerne.

Det er atter i Aar Pauluskredsen, der staar som Udgiver af vort Jule-hæfte. Og uden Hensyn til alle Prisstigninger koster al Herlighe-den stadig de beskedne halvanden Krone.

Telefonlisten i Særtryk

Adskillige Læsere har været glade for den Telefonliste, vi bragte for 14 Dage siden, og vi har ladet de venlige Komplimenter gaa videre til dens Ophavsmænd. Nu foreligger den i Særtryk paa en praktisk Karton, lige parat til at hænges op paa et Søm indenfor Rækkevidde fra Skrivebordet. Der er foretaget et Par Smaarettelser i den Tekst, Ugebladet havde, saa Listen nu er absolut paa Højde med Øjeblikket. Den kan faas i Blad- og Bogcentralen, Boyesgade 8 A, formedelst 25 Øre. Københav-nerne bedes om muligt selv afhente deres Eksemplarer — de er jo ret dyre i Porto (stor Kuvert, Papind-læg o. s. v.).

Højskolens Adventsaften

Højskolens sidste offentlige Møde i denne Sæson bliver en Adventsaften den 12. December i Grundtvigs Hus. I næste Nummer

Lommekalenderen 1941

INDHOLD

Katolsk Oversigtskalender

Hvor læses der Messe?

Det katolske Danmark i Adresser og Telefonnumre Foreninger og Sammenslutninger

Fra Daab til Død

Katolsk Noteringskalender med god Plads samt alt sædvanligt Lommekalenderstof

Udgivet af Danmarks katolske Kvindeforbund

Bestilles hos Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18^t, København V

Kun Kr. 1,85

ARNOLD BUSCK

INTERNATIONAL BOGHANDEL

Dansk og udenlandsk katolsk Litteratur

Specialkatalog udleveres

Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Tlf. 6536 . Smallegade 13

Privat Fasan 1866

bringer vi Aftenens Program, som er tilrettelagt af Pastor *Hubert Messerschmidt*. Adventstalen holdes af Pastor *Geertz-Hansen* og iøvrigt veksler Solosang med Kor, Drengekor, Fællessang og Recitation. Solist er Koncertsangerinden Frk. *Edith Petersen*, Koret er under Direktion af Kantor *B. Husson*, Drengkoret under Kantor *O. Segall*, mens Recitationen udføres af Fuldmægtig *Enoch Hjorth* m. fl.

Billetprisen er den sædvanlige, ligesom Billetterne faas de sædvanlige Steder.

T. S. ELIOTS DIGTNING

Som tidligere omtalt udkommer *T. S. Eliots* poetiske Drama »Mordet i Domkirken« i disse Dage hos Pauluskredsen. Før dette Skuespil havde Eliot skrevet sit første dramatiske Arbejde »*The Rock*«, som i digteriske Billeder giver stærke Udtryk for Kirkens Betydning som *Bygning*. Det er blevet opført til Fordel for den anglikanske »Kirkesag«, og Opførelserne sluttede højtideligt med, at Biskoppen af London gav Tilhørerne sin Velsignelse. Dette Drama viser ikke helt den samme Forstaaelse for katolsk Væsen som det senere »Mordet ...« (Eliot nærmede sig ogsaa personligt den katolske Kirke stærkt), men rummer megen digterisk Skønhed og virkningsfulde Scener.

Vi gengiver en Del af »Koret«s sidste Strofer. Kirken er nu rejst, og Koret lovsynger »det usynlige Lys«. Oversættelsen er foretaget af Pastor *N. J. Rald*.

Horisonten rundt

fortsat fra Side 738

færdig, kan den dog ikke kaldes uforskyldt.

Grænserne for det præstelige Frisprog trækkes da af to Ting: Respekten for den aabenbarede Sandhed, som Præsterne er sat til at værne i dens Renhed, ikke til at pynte paa eller digte om efter deres egen Stemme — og Ærbødigheden for deres Kald (skal vi sige: i det mindste for det, som Menigmand venter af Præsten).

Det første Hensyn gør det umuligt for en Katolik at te sig som Dusbroder med det Hellige. Naar en Katolik (som f. Eks. *Chesterton*) stærkest rejser Krav om at faa Biblioteks-Støvet børstet af Evangelierne, saa de bliver levende for vor Tids Mennesker, er det i Forbindelse med en Ydmyghed og Ærefrygt, som aldrig et Øjeblik træder det Hellige for nær.

Det andet Hensyn er uhyre nemt at omsætte i Praksis. En dannet Mand kan sige alt uden at virke stødende. Der er ingen Grund for en Præst til at tale »bramfrit« for at blive forstået; han risikerer tværtimod paa det pinligste at blive misforstået. Hvis man i ethvert Selskab kun bruger den Udtryksmaade, man kan bruge i ethvert andet Selskab, saa har man den Talens Dannelselse, som maa kunne forlanges af Præster, saavel som af alle, der ønsker at tjene den Sag, der er højest og heligst.

*Usynlige Lys, vi priser dig!
Din Straaleglans kan intet Øje taale.
Du Verdens Lys, vi takker dig for Himlens Lys,
som kaster Østens Morgenskær paa Kirkespir,
forgylde Kirkens Port ved Solfaldstid,
for Skumringens Tvelys over stille Damme,
med sagte Smæld af Flagermusens Vinger,
for Maaneskin og Stjernesvær,
naar Uglen tuder, og Møllene sværmer,
mens Sct. Hansormen gløder i Græsset.
Usynlige Lys, vi tilbeder dig!*

*Vi takker dig for de Lys, vi har tændt,
Lysene i Kirke og paa Aller,
Grublerens Midnatslampe,
og Skæret gennem farvede Ruder,
Lysen, som spejler sig i blanke Sten,
Træværkets Forgylde, Kalkmaleriets lyse Farver,
det blaaner for vort Blik, vort Øje skuer opad,
det er som brydes Lysen gennem uroligt Vand.
Vi ser Lysen, men ser ikke, hvorfra den kommer.
Usynlige Lys, vi tilbeder dig.*

*I Jordelivets Skiften vi trættes af Lys,
vi glødes, naar Dagen har Ende, og Spillet slutter,
Henrykkelsen volder for megen Pine.
Vi er Børn, der hurtigt trættes,
Børn, der er sent oppe og falder i Søvn just som Fyrværkeriet begynder.
Dagen er lang, naar man arbejder og leger.
Vi er trætte af at sprede vore Tanker og samle vore Tanker,
vi sover, og er glade for at sove.
Vi er bundne af Blodets, Døgnets og Aarstidernes Rytme.
Vi maa slukke Lampen, puste Lysen ud og tænde den igen.
Beständig dræbe Flammen og give den Liv paany.
Derfor takker vi dog for vore smaa Lys, som bærer Skyggens Islæt.
Vi takker dig, som har ledet os til at bygge,
til at danne med vore Hænder og se med vore Øjne.
Og naar vi saa har bygget et Aller for det usynlige Lys,
sætter vi vore smaa Lys derpaa,
dem, som vore legemlige Øjne kan skue.
Vi takker dig, fordi Mørket minder om Lysen.
Usynlige Lys, vi takker dig for din store Herlighed!*

SYGEPLEJERSKEN VED DØDSLEJET

I de amerikanske Paulistpatres Tidsskrift »Converts' League Bulletin« fortæller Pater Mc Ginn:

Pastor Bowen, Kapellan ved St. Josefs Hospital i Dubuque, Iowa, havde ofte været bekymret for døende Ikke-Katolikers Nød. Det er saa faa af dem, der har noget klart religiøst Begreb. De ved saa lidt om Gud, om hans Barmhertighed og om, hvordan Mennesker vinder Frelse. Da han forstod, at Kirken har Pligter baade overfor Katoliker og overfor Ikke-Katoliker, tænkte han paa, hvad der kunde gøres for disse Sjæle.

Enhver Stand i Samfundet har sine specielle Muligheder for at udbrede Kristi Lys og Trøst. Og enhver Katolik har Pligt til at dele disse Velsignelser med sin egen Kreds, især naar den bestaar af Ikke-Katoliker. Derfor ventes det af den katolske Sygeplejerske, at hun kan mere end rede Senge, tage Temperatur og lokke Medicin ned i modvillige Halse. Hun skal øve en plejende Gerning overfor sine Patienters Sjæle saavel som overfor deres Legemer.

Pastor Bowen studerede, hvad der var blevet gjort for at løse Problemet med de døende Ikke-Katoliker. Han tænkte sig om og bad. Saa samlede han Nabolagets Sygeplejersker og drøftede sine Planer med dem.

Sygeplejerskerne saa straks Tanken. De organiserede sig ganske formløst i 1935, eksperimenterede, reviderede deres Metoder og har nu et helt gennearbejdet Sygeplejerske-Apostolat. Deres Motto forklarer Hensigten: »Lad ingen Patient dø uden Tanke om Gud og hans Barmhertighed«. Der lægges stærk Vægt paa Medlemmernes egen Fuldkommengørelse. De mødes regelmæssigt for at diskutere deres Erfaringer. Et vigtigt Middel i deres Arbejde er et lille Kort med en Bøn om Guds Barmhertighed. Det er tilpasset efter de begrænsede Muligheder for Opmærksomhed og Koncentration, der kan forventes hos dem, der er alvorligt syge, og det er formet saaledes, at en taktfuld Sygeplejerske let kan gøre Patienten opmærksom paa det og enten opmuntre ham til selv at

læse Bønnen eller læse den sammen med ham. Hun kan benytte Kortet uden at overskride sine Rettigheder som Sygeplejerske, for det indeholder ikke noget, der kan genere eller krænke en Ikke-Katolik.

Takket være Sygeplejerskernes Anstrengelser og det Eksempel, de har givet andre, er mange Sjæles Frelse blevet sikret. Patienter, der kommer sig og er interesseret i Kirken, hjælpes paa deres Vej mod Troen. Sygeplejerskernes Apostolat har de allerbedste Resultater at opvise og er et Mønster for, hvad Katolsk Aktion kan blive ogsaa i andre »Fag«.

Kortets Tekst lyder saaledes:

»Gode og barmhertige Gud, jeg beder dig om Hjælp og Tilgivelse. Jeg tror paa dig og paa alt, hvad du har aabenbaret og lært os.

Jeg tror paa een Gud, som belønner enhver, der søger ham. Jeg tror, at der i Gud er tre Personer — Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligaand.

Jeg tror paa Jesus Kristus — Guds Søn, som blev Menneske og døde paa Korset for min Frelses og Lyksaligheds Skyld.

Min Gud, du som er al-god og al-barmhertig, jeg haaber oprigtigt at frelse min Sjæl. Hjælp mig til at gøre alt, hvad der er nødvendigt for at opnaa det evige Liv.

Vær barmhertig mod mig, min Gud, og tilgiv mine Synder. Jeg angrr oprigtigt dem alle, fordi jeg har handlet dig imod, du al-gode, al-hellige og al-barmhertige Gud.

Jeg elsker dig, min Gud, af hele mit Hjerte og lover oprigtigt, at jeg med din Hjælp aldrig mere vil gøre dig imod.

Hjælp mig, o Gud, og hav Barmhertighed med mig.«

MED K. U. K. TIL RETRÆTEDAG

Det var en stor Skare K. U. K'er — 36 i Tallet — der Søndag d. 3. Novbr. stillede mod Valby for at holde Retrætedag hos Sankt Liobasøstrene — og det blev en stor Dag.

Retrætens Leder, Pater *Henrich Roos S. J.*, gav før Messen en lille Orientering om Dagens Forløb, — det skulde ikke være en almindelig Mødedag, men en »Stilledag« med Tavshedspligt — en Dag for den enkelte.

Den reciterede Messe forløb smukt og værdigt, og det var opløftende at se alle gaa til Kommunion.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa Dagens Foredrag, men kun nævne Hovedemnerne: Bøn, Naade, Apostolat.

Dagen var forøvrigt et smukt Udtryk for Samfølelse og Alvor blandt unge Katoliker af i Dag.

Det var en stor Opmuntring for os alle, at vor Biskop aflagde os et Besøg. Biskoppen udtalte bl. a. sin Glæde over at se saa mange unge til Retrætedag. Resultatet af en saadan Dag vilde jo ikke vise sig med det samme, der kunde gaa baade Uger og Maaneder, men vi maatte alle fortsætte Arbejdet for den gode Sag — især i disse svære Tider — enhver paa sin Plads.

Dagen sluttede, som den burde, med Andagt og sakramental Velsignelse — med Tak til Gud for Dagen og til Pater Roos for det store Arbejde, og med Tak til St. Liobasøstrene for deres Gæstfrihed. *En K. U. K.'er.*

K. U. K'er til
Retrætedag i Valby

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

»Er Sandra blevet stor?«
»Ja, hun er snart lige saa høj som Kadron.«

Jewan viste Mekkaill et Fotografi, hvorpaa man saa ham selv sammen med den gamle Lærer og Kadron og Sandra.

»Ih, hvor er hun smuk,« sagde Mekkaill.

»Kunde du ikke tænke dig at begynde at opdrætte Rener, Jewan, og saa fri til Sandra?«

»Det ved jeg ikke rigtig.«

Mattesch kom nu hen og satte sig ved Siden af Jewan og begyndte at fortælle ham, hvor daarligt det gik hende.

»Der kom Sygdom og hærgede, og alle Faders Rener er døde. Jeg har tre Børn og venter snart det fjerde. Min Mand, Osska, er en slet Kvægopdrætter, han er en Landstryger, som elsker at strejfe rundt i Lunraen med sin Bøsse, men det kommer der aldrig noget rigtig ud af. Men du er sandsynligvis rig, Jewan, du har saadan en tin Jakke og dejlige Støvler.«

»Du skal ikke tro hende, Jewan. Gamle Waask's Rener lever. Du lyver, Mattesch. Gaa væk herfra! Jeg holder ikke af Løgn!« Mekkaill aabnede Døren.

»Hvortor er du kommen? Du er bange for at miste Renerne, du vil ikke give Jewan dem, tilstaa blot.«

»Ja,« tilstod Mattesch.

»Jeg har ikke Brug for Renerne. Gaa du kun hjem og sig til Osska, at Jewan ikke vil kræve sin Faders Rener tilbage.«

»Du maa endelig komme og besøge os,« sagde Mattesch og forsvandt skynsomt ud af Hytten.

»Du har baaret dig dumt ad, Jewan. Hvoraf vil du nu selv leve?«

»Jeg vil tage op til Fiskepladserne, eller ogsaa vil jeg prøve paa at blive Færgemand paa Imandra-Søen.«

Troldmanden, som lagde Mærke til, at alle Landsbyens Beboere befandt sig i en stor Ophidselse, blev nu ogsaa nysgerrig og vilde undersøge, hvorfor Folkene tilbragte den halve Dag nede ved Søens Bred. Men næppe var han kommet ud af Hytten, før alle omringede ham og gav sig til at le og raabe:

»Jewan lever. Han er her i Landsbyen! Her er hans Kikkert. I den kan vi se baade Murd-Søen og Seid.«

»Hvad siger du nu, Troldmand? Du er en Løgner, og det samme er din Seid.«

Med den største Møje slap Troldmanden bort fra Mængden og lukkede sig inde i sin Hytte. Kun

Mattesch fik Lov at komme ind. Han regnede med, at hun kom med et Stykke Kød.

Men denne Gang bragte hun ham intet. Hun stillede sig op foran ham og begyndte at skælde ud. »Giv mig mine Siknd og mit Kød tilbage. Jewan lever; han sidder i Mekkaills Hytte. Og du har sagt, at han var død, og at han aldrig mere vilde gense Lapland. Giv mig alt tilbage, ellers rykker jeg dit Skæg ud.« Mattesch fægtede truende med Hænderne, og Troldmanden rykkede bort fra hende, længere ind i Krogen.

»Jeg skal sætte Ild paa din Hytte og svide den af over Hovedet paa dig, og jeg skal gaa hen og styrte Seid i Søen, ligesom Mekkaill gjorde.«

Mattesch blev ved med at skælde ud og gjorde ogsaa Forsøg paa at komme til at trække Troldmanden i Skægget, men saa sagde han:

»Jeg skal give dig alt tilbage, baade Skindene og Kødet. All, hvad du har givet mig, skal du faa tilbage.«

»Er du bange, store Troldmand?«

Nu maatte Mattesch skynde sig bort; thi hendes ældste Dreng kom løbende for at fortælle, at Jewan sad i hendes Hytte.

»Han sidder sammen med Far, og de venter paa dig.«

»Hvis du ikke giver mig alt tilbage, saa kommer jeg igen,« truede Mattesch, idet hun løb bort.

Næste Dag var alle Landsbyens Unge forsamlede ved Bredden af Pulisøen; de besluttede at afholde en Fest til Ære for Jewan. En Dreng og en Pige blev sendt ind i Mekkaills Telt for at indbyde Jewan.

Drengen var iført sine nye Sommerstøvler og en rigt broderet Uldskjorte. Hans Veninde havde ogsaa sine bedste Klæder paa: smaa Snabelsko af fint blødt Kalveskind og en kostbar sølvbroderet Kjole. Paa Hovedet havde hun en pragtfuld Hue af rødt Klæde smykket med Rav.

Da Jewan havde gjort sig i Stand, tog han en stor sort Kasse og gik ned paa Festpladsen. Ingen havde endnu set, hvad han opbevarede i denne Kasse.

Nu satte alle sig paa Stenene ved Bredden og lykønskede Jewan, fordi han atter var vendt tilbage til Lapland, det skønneste af alle Lande, og de lykønskede Lapland, fordi dets tro Søn Jewan var vendt tilbage. I deres Sang udtrykte de Ønsket om, at han skulde fortælle

dem, hvor han havde været, hvilke Lande han havde set, og om han nogen Steder havde fundet et Land, der var skønnere end Lapland.

Nu aabnede Jewan Kassen, tog en Harpe frem og begyndte at synge en Sang, som han selv digtede.

Han sang om den Tid, da han vogtede Mekkaills Hjord, og om den lille Pige, som sammen med sin Moder var kommen og havde købt hans Yndlingsdyr.

»Jeg længtes efter den hvide Hun,« sang han, »og derfor tog jeg Ophold i Sandras Hjem.«

Han sang videre om, hvordan han kom til det fremmede Land og boede ved Volgaloden. Der var alt saa mærkeligt og ganske anderledes end her. Han vilde vende tilbage til Lapland, men saa var Krigen kommen, og han maatte blive i det fremmede Land. I to Vintre havde han gaaet i Skole i den store By, hvor ogsaa Sandra gik i Skole, og to Somre havde han sammen med den gamle Lærer rejst omkring i fremmede Lande, hvor han havde set og oplevet meget. *Fortsættes*

St. Jeanne Françoise

de Chantal fortsat fra Side 743

vi overser og ikke paakalder Helgenerne. Men vi vil ikke føres til at paakalde dem, hvis man i deres Biografier bortskærer alt, hvad der viser, at de var virkelige Mænd og Kvinder, saa der kun bliver tilbage et Antal Formler af tilsigtet Opbyggelighed. Formler opbygger mig ikke. Jeg tager det for givet, at Helgener er ydmyge, kyske, næstekærlige og saa videre. Men jeg holder af at se, at de *bliver* det og bliver det under Vanskeligheder — og at de, alt mens de beder saaledes, som jeg desværre ikke gør det, ogsaa spiser ganske som jeg gør. Jeg holder af at vide, at Jeanne havde lysebrunt Haar. Jeg synes om at vide, at hun blev irriteret over Nonner, der ikke vilde *sige*, at de havde Hovedpine, men gjorde sig megen Umage for at sørge for, at deres overordnede selv opdagede det — ligesom, sagde hun selv, den Prædikant, der fordømte en notorisk Synder og udbrød: »Jeg vil ikke sige hans Navn... men jeg vil kaste mit Breviar i Hovedet paa ham...«

Men jeg maa nu alligevel ikke begynde om igen paa denne Artikel. C. C. Martindale S. J.

Hertug Knuds Division

Divisionen har næppe afsluttet sin ene Konkurrence (Kurérløbet), før den næste løber af Stabelen. — I Øjeblikket arbejder alle Divisionens Patruljer med den årlige Divisionsturnering, som denne Gang vil foregaa paa en noget anderledes Maade end ellers. — Samtlige Patruljer fik nemlig den 6. November pr. Post tilstillet en Række Opgaver omfattende de forskelligste Felter, lige fra Undersøgelse af visse Omraader af Hareskoven (kender De f. Eks. »Svenske Vold«, »Kældereren«, »Svineryggen« og mange andre lignende Steder i Hareskoven) til Tegning af Bykort, Forarbejdelse af Brugsgenstande, Stopning af Strømper, Telefonbogskendskab m. m. m. — Der er sikkert rigeligt Arbejdsstof for hver eneste Patrulje til alle Møder og Ture i November Maaned, og den 2. December skal alle Besvarelser, Løsninger o. lign. afleveres, hvorefter de vil blive bedømt af 2 af Korpsets Førere i Forbindelse med Divisionschefen.

Foruden denne første Del af Turneringen møder saa alle Spejderne til en Divisionstur Søndag d. 1. December, hvor de vil blive stillet overfor en Række udendørs Opgaver, der dog endnu ikke er dem bekendt.

Det danske Spejderkorps har som tidligere meddelt ogsaa i Aar udsat Præmier til saavel bedste Pa-

trulje som bedste Trop ved denne Turnering.

Alle københavnske Førere i Det danske Spejderkorps var fornyligt af Københavns-Distriktet indbudt til en Fødselsdagsfest i Anledning af Korpsets 31 Aars Fødselsdag, og ved denne Lejlighed havde vore Førere fra H. K. D. en større Andel i Programmet. Aftenens Prolog blev fremsagt af en af vore Førere (det var ogsaa en af vore Førere, som havde skrevet den), og der fulgte derpaa 2 Taler, den ene holdtes af Korpsets Leder, Ingeniør *Ove Holm*, som fortalte Korpshistorie og paa Baggrund deraf ogsaa dvælede ved Nutidens og Fremtidens Spejderarbejde; den anden Tale holdtes af vor Divisionsraadsformand, Pastor *Geertz-Hansen*, der i begejstrede Vendinger opfordrede alle Førerne til fortsat Troskab mod Konge og Fædreland. — Ved det efterfølgende Kaffebord blev der sunget 2 Sange, der begge skyldtes Førere fra H. D. K. — Det er glædeligt at se den gode Position, vor Division efterhaanden har naaet saavel indenfor Korps som Distrikt.

Ordonnanskorpset har nu foretaget en Inddeling af de tilmeldte Spejdere, som skal gøre Tjeneste henholdsvis ved Politi og Brandvæsen, og Spejderne skal derfor nu møde til fortsat Instruktions hos de paagældende Myndigheder.

D. C.

Sct. Albani Klub . Odense

havde Søndag Eftermiddag indkaldt Menighedens Ungdom til at faa startet en Ungdomsafdeling. Godt 100 unge var mødt op. Hans Excellence, Biskop *Suhr*, var kommet til Stede for derved at vise sin Interesse for Ungdomsarbejdet i de katolske Menigheder.

Efter en Fædrelandssang fik Frater *Lauritsen* (Biskoppens Sekretær) Ordet og udtalte:

Vi lever i en Kampens Tid — ogsaa vi unge Katoliker har vor Kamp at bestaa. Vi skal kæmpe for Sjælene og sørge for at føre dem til Guds Rige. Dette kan vi gøre ved med en ærlig Vilje at sætte os ind i Kirkens Lære, saa vi kender den til Bunds og samtidig søge at leve efter denne Lære til et Eksempel for andre. Vi maa arbejde sammen, og vi maa begynde NU.

Sognepræsten, Pater *Jaworski*, takkede Biskoppen, fordi han var kommet til Stede og opfordrede ligeledes Ungdommen kraftigt til Samling uden Forskel, uden Hensyn til Stand, men med Kammeratskab og fælles Arbejde som Grundlag. Ungdommen skal arbejde selvstændigt under egen Bestyrelse, men med Støtte fra de ældre.

Til Slut havde Hans Excellence Biskoppen Ordet og omtalte Ungdomsarbejdet i København, som var godt i Gang. Det samme kunde blive Tilfældet overalt i Provinserne, selv om man der havde de længere Afstande at kæmpe med, blot Ungdommen søgte at dygtiggøre sig og ofrede sin private Ærgerrighed til Fordel for Helheden.

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejserværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog *det er sundere for Nerverne*

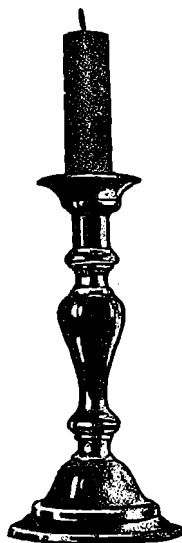
Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog. 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Samtale efter Barnedaab

Jeg var inviteret til at staa Fadder ved den førstefødtes Daab. Det var ikke til at tage fejl af, at Æren var stor, for har nogensinde unge Ægtefæller været overbevist om, at deres første Barn var helt vidunderligt forskelligt fra alle andre Børn, saa var det disse to. De kappedes om at forklare mig gamle, hvor nødvendigt det er at indpode det lille Væsen alle gode Vaner lige fra det første Øjeblik, og at det allervigtigste er de to Forældres udadledige Eksempel. Til Trods for, at kun han var Katolik, var de lige ivrige til at planlægge et Milieu og en Opdragelse, som med en Smule Hjælp ovenfra uundgaeligt maatte skaffe Kirken en ny Helgen.

Det var virkelig en sjælden Fornøjelse. Især fordi jeg kendte den unge Far saa godt. Det vidste han ogsaa, for da den lille skulde have sit første Maaltid som kristent Menneske, gik han og jeg ind i den anden Stue, og saa sagde han:

— Det havde De vist aldrig troet, vel?

— ? ?

— Ja, jeg mener, at jeg nogensinde skulde begynde at blive rigtig Katolik og alt det, jeg sagde før.

— Du har faaet et Ansvar, og det har hjulpet dig til at forstaa, at Religionen er det vigtigste af alt.

— Det er rigtigt nok, og De aner ikke (eller det gør De vel nok), hvor glad jeg er for, at

jeg er Katolik. Det er jo derfor, at jeg kan gøre saa meget for Drengen, ikke? Men De ved ogsaa godt, at jeg i mange Aar har været en skidt Fyr, for slet ikke at tale om, at jeg ikke har sat mine Ben i Kirken, fra jeg gik ud af Skolen, og lige til jeg blev forlovet.

— Jeg er ikke din Skriftefar.

— Nej, men De véd det godt. Og det er Deres Skyld, at der var katolsk Daab i Dag, og at Hjemmet her nok skal blive saadan, som et katolsk Hjem skal være.

— Nu vrøvler du. Jeg har vist aldrig før i Dag snakket Religion med dig.

— Nej, og maaske De havde spoleret det hele, hvis De havde gjort det. Alt det med Kirken kedede mig; jeg forstod ikke noget af det rigtigt, og det var ligesom bare en Klods om Benet, hvis De forstaa, hvad jeg mener. Der var nogen, som *formandede* mig, og De kan lige tro, at dem gik jeg udenom i en lang Bue. De var den eneste Katolik, jeg kom hos i mange Aar. Og jeg er godt klar over, at hvis ikke jeg var kommet hos Dem, saa havde jeg simpelthen glemt, at jeg egentlig var Katolik, og saa havde i Dag været helt anderledes.

— Naa, ja, Resultatet er altsaa det bedste, men der er ikke noget at takke for. Det er vi begge kommet uforvarende til.

— Jamen, jeg var en skidt Fyr. Hvordan bar De Dem ad med at holde mig ud med alle mine beskidte Historier, Løgne og saa videre? Jeg véd godt, hvordan ordentlige Folk saa paa mig. Blev jeg maaske ikke hældt ud af Ungdomsforeningen? Og det var rigtigt. Naar min Dreng bliver stor, skal der heller ikke være saadanne Kammerater i den Forening, han skal staa i.

— Skal hans daarlige Kammerater da ikke have Chancen for en Dag at faa døbt deres Børn til gode Katoliker?

— De har Ret, og jeg skulde skamme mig. Men sig mig, hvorfor holdt De fast ved mig? Var det, fordi jeg var saadan et af de forfløjne Faar, eller var det for min egen Skyld?

— Det lyder indviklet?

— Jeg mener, om det var saadan et Slags »Apostolat«, eller om De trods alt brød Dem om, at jeg kom hos Dem?

— Jeg tror, at det var lige galt, hvis det kun var det første eller kun det andet. Hvis Mennesker kun er Genstand for en »Sag«, maa den være ulideligt livløs. Og hvis vi kun »sætter Pris paa« hinanden, bliver Prisen hurtigt for lille, naar den engang skal staa Maal med besværlige Omkostninger.

Og som næsten alle Samtaler blev ogsaa denne afbrudt, før den var ført til Ende. Det var Kaffen, der gjorde det.

G. L.

Horisonten rundt

Pauluskredsens første 50 Bøger

Dengang Pauluskredsen i Efteraaret 1936 havde udsendt sit 25. Skrift — det var den nu udsolgte »Livets Brød« af Pater Lutz — blev der i den katolske Presse offentliggjort en lille Oversigt over Udgivervirksomheden. Og nu om et Par Dage udsendes Pater *Martindales* »Hvad er en Helgen?« som den 50. Publikation hos Pauluskredsen — bortset endda fra to »Julekærter« for 1939 og 1940. En ny Oversigt vil vise, hvordan Kredsen har arbejdet.

Aars»præstationerne« er disse:

	Bøger	Sider
1934	11	537
1935	9	415
1936	6	550
1937	6	523
1938	4	567
1939	6	367
1940	8	637
Ialt	50	3596

(Og saa er hermed Aaret 1940's Bogproduktion endda ikke afsluttet; i Løbet af December ventes endnu et Par Udgivelser).

Bøgerne er skrevet af ialt 28 Forfattere, heraf 11 Danske og Norske, 6 Tyske, 5 Engelske og 4 Franske, 1 Latinsk (Pave Pius XII) og 1 Spansk (St. Ignatius). Af de 3596 Sider er 1478 skrevet af Danskere, 2118 oversatte.

De Forfattere, af hvem der er udgivet mere end een Bog, er A. J. Lutz (6), P. Schindler (5), P. Andreasen (4), H. D. T. Kiærulff (4), C. C. Martindale (3), A. Otto (2), H. Messerschmidt (2) og R. Gräf (2).

Fordelt paa Kirkens »Stænder« har Verdenspræster skrevet 1150 af Siderne, Jesuitter 653, Lægfolk 589, Dominikanere 550 Sider, og Resten fordeler sig paa flere mindre Grupper.

Af de 50 Bøger er 14 blevet udsolgt, men to af disse (Lutz:

»Martin Luther« og Gräf: »Guds Viljes Vej«) er optrykt i nye Oplag.

Men Pauluskredsen er iøvrigt levende optaget af sine Fremtidsplaner. I Løbet af faa Uger udsendes Organist *Segalts* lille »Lærebog i Gregoriansk Sang«, som man venter sig meget af. Dertil kommer den ny *Katekismus* for mindre Børn. Den af Biskoppen nedsatte Komité til Udarbejdelse af denne Bog har fremskyndet sit Arbejde saa stærkt, at man tør love Katekismen færdig, inden det nye Skoleaar begynder til 1. April. En anden lille Bog for Børn er en *Messebog* for de allermindste læsekyndige. Den er i Forvejen prøvet i Praksis og vil meget snart foreligge færdig. Ligeledes arbejdes der paa en lille *Børnebog om Skriftemaalet*.

Saa er der iøvrigt en yderligere Række Arbejder i Gang. Under Oversættelse er bl. a. tre Smaapjecer af Pater *Martindale*: »Hvad man ser i en katolsk

Kirke?« »Hvad foretager Præsten sig ved Døbefonten?« og »Det evige Livs Ord«. Desuden oversættes en Betragtningbog »Skatten i Ageren« af Pater Lutz, et vægtigt lille Skrift af *Jacques Maritain* om »Religion og Kultur«, og til Foraaret ventes udsendt H. D. T. *Kiærulff's* Bog om *St. Ignatius af Loyola*. Ogsaa andre Bøger er planlagt, men Omtale af dem maa vente til en senere Lejlighed.

Skoletilsynet meddeler:

Samtlige vore Skoler vil i Aar — og fremtidig — fra Statskonsulenten for Folkeskolerne og Seminarierne faa tilstillet tre statistiske Kort i Stedet for som ellers to. Det ene er som sædvanlig beregnet til Indsendelse til Staten og det andet til Opbevaring paa Skolen. Det nye Nummer tre udfyldes og indsendes inden Aarets Udgang til Vikariatets Skolekonsulent, Ingersvej 23, Charlottenlund.

JULEKÆRTEN 1940 . INDHOLD

Omslagsbilledet er tegnet af *Kai Rich*.

JULELEGENDE, Digt af *Arne Hall Jensen* med Initialer af *Anker Kjerulff*.

PAA FORPOST JULENAT ... af *C. B.*

BARNET af *Tove Frydenlund* med Illustrationer af *Jørgen Brendekilde*.

»TAG ET MAAL AF DANMARKS LAND FRA DETS EGNE HØJE« af *Kjeld Geertz-Hansen* med fem fotografiske Illustrationer.

BENGT af *Olav Jan Ballin* med fire fotografiske Illustrationer.

MARTYRENS JUL efter en Artikel af *P. Liston S. J.*, med Tegning af *Jørgen Brendekilde*.

DA MADONNA BLEV BORTE af *A. Joakim Rønnow* med Illustrationer af *E. Rafn*.

NAADEBILLEDET, Fortælling af *Emil Rønnow*, illustreret af *Edith Hansen*.

BØRNEKROG:

FORAN KRYBBEN, Digt, med Tegning af *Edith Hansen*.

CHRISTINES GODE IDE, oversat til Dansk af *T. Fd.*

FØLLET FAGERBERG, Fortælling af *Holger Krusenstjerne-Hafstrøm* med Tegninger af *Erik Andersen*.

LEGENDE, Digt af *A. Joakim Rønnow* med Vignet af *E. Rafn*.

ARBEJDSMAND JENSEN AFLEVERER EN KIRKE-KRØNNIKE, med Tegninger af *Erik Andersen*.

Det assyriske Verdensrige

Et Kapitel af Oldtidens Historie

Assur set med Israels Øjne

Man har ikke længere Fred, end Ens Nabo vil. Den Sandhed er saa gammel som Menneskeslægten. Den gaar helt tilbage til den Dag, da Kain slog Abel ihjel, og uskyldigt Blod for første Gang raabte til Himlen om Hævn. Det samme har ogsaa Israel i Løbet af sin lange Tilværelse som Nation mere end een Gang maattet sande, mest dog i de ca. 150 Aar, da det assyriske Rige var paa Højdepunktet af sin Magt. Da var det ikke stort bevendt med Frenden, hverken for Israel eller de øvrige smaa og store Lande, der befandt sig indenfor den assyriske Militærstats Radius. Frenden var en lille blafrende Flamme, der med Mellemrum kunde vokse sig stor og lys, men snart ikke var mere end en blaa Gnist, der klamrede sig til Vægen og altid var urolig. Det er en Fred, som ingen Fred er.

Der findes da ogsaa i hele den samtidige bibelske Literatur ikke eet godt Ord om Assyrerne. Det kan ikke undgaas, at vi her ser Assyrerne, som de tager sig ud i ængsteligt sammenknebne Øjne, og som de bliver omtalt af Mennesker, for hvem selve Navnet Assur fremkalder Lyden af Krigsvogne og grufulde Scener. Det viser f. Eks. Profeten Nahums knappe Skildring af Fjendelandets Hovedstad, Hær og »Hærværk«:

Ve den blodskyldige Stad, helt fyldt af Løgn, af Vold. Rov hører ikke op.

Knald af Piske og Lyd af Vognhjul Raslen, Heste i jagende Fart og hoppende Vogne,

Ryttere, der sætter af Sted, og Blinken af Sværd og Lynen af Spyd.

En Mængde ihjelslagne og en stor Hob Lig; der er ingen Ende paa døde Kroppe,

Man snubler over deres døde Kroppe. (Nahum, 3, 1-3).

Et lignende, men mere udførligt Billede findes ogsaa hos Profeten Habakuk:

...Kaldæerne, et barsk og voldsomt Folkefærd,

Som farer frem, saa langt som Jorden naar,

For at tilrane sig Boliger, der ikke hører det til.

Frygteligt og forfærdeligt er det, Fra det gaar dets Ret og Overhøjhed ud.

Dets Heste er lettere end Leopard

Og hidsigere end Ulve om Aftenen.

Dets Ryttere kommer frem, de kommer langvejs fra,

De flyver som en Ørn, der haster efter Æde.

Alle til Hobe kommer de til Voldsdaad,

Deres Fremkomst er som Østenvinden.

Den samler Fanger som Sand.

Det spotter Konger og gør Nar ad Fyrster,

Det ler ad hver Befæstning, kaster en Dæmning op og indtager den.

Saa farer det videre ligesom Stormvinden, farer frem med Brøde.

Dets egen Kraft, den er dets Gud. (Habakuk, 1, 6-11).

Andetsteds giver samme Profet en gribende Skildring af den Forfærdelse, den assyriske Hær spreder om sig i de smaa Nabolande:

Jeg har hørt det, og mit Indre bævede,

Ved Budskabet dirrede mine Læber,

Mine Ben bliver blødere, og jeg ryster, hvor jeg staar,

Fordi jeg maa være belavet paa Nødens Dag,

Da Fjenden vil drage imod et Folk for at undertrykke det.

Denne Forfærdelse var ikke ubegrundet, naar man hører, hvordan Profeten forestiller sig sit Hjemland, efter at de fremmede har raset ud:

Kong Assurbanipal paa Løvejagt

Da skal Figentræet ikke blomstre,
 Vintræerne vil ikke bære Frugt.
 Olietræets Høst vil slaa fejl,
 Og Markerne vil være uden Afgrøde.
 I Staldene vil man savne Kreaturerne.

En tredje Profet, Sophonias (Zefanja) beskriver Ninive som:

En larmende By, der bor i Sikkerhed og tænker ved sig selv:

Jeg og ingen uden jeg.

(Sophonias, 2, 15).

Dette lille Udpluk af Skriftsteder kendetegner Israels Sindelag med Hensyn til den mægtige Nabo. Det er Angst og Gru. Menigmand har vist ikke næret andre Følelser. Profeterne har endda i Assur kunnet se noget mere, nemlig en Svøbe i Jahves Haand. Dog har ogsaa de ventet, at naar Tugtelsen engang var overstaet, vilde Gud kaste Svøben fra sig og lade sin Vrede gaa ud over den hovmodige Bøddel, der jo ikke var sig bevidst, at han gik Guds Ærinde. End ikke en Guds Mand som Jonas kunde tænke sig at rejse til Ninive for der at prædike Bod og Omvendelse. Det var et Hverv, som han hellere vilde prøve at unddrage sig, fordi ogsaa han foretrak at opleve Storstadens Undergang, frem for at den skulde blive skaanet.

Naar da ogsaa pludseligt Assurs Stjerne blegner, naar Ninive bliver ødelagt, og i Løbet af faa Aar hele det mægtige Imperium ryddes bort fra Kloden, da lægger Israel ingen Dæmper paa sin Skadefryd. Da bliver det sønderlemmede Folks Skjalde mere lyriske end nogen Sinde, og de kaster med en vis Vellyst Vrag paa den fældede Kæmpe.

»Der er ingen Lindring for din Skade,

Ulægeligt er dit Saar,«
 saaledes synger Nahum.

»Alle, som hører Tidende om dig, klapper i Hænderne over dig,

Thi hvem gik ikke din Ondskab bestandigt ud over?« (3,19).

Assyrerne taler selv

Var disse Assyrere nu virkelig saa slemme, som de i Biblen staa afbildede? Er det ikke bedst at høre begge Parter? Hvad siger disse Assyrere (eller som de selv kaldte sig, disse *Aschschuraschu*) om sig selv? Og hvordan kan vi faa dem til at tale? Det er slet ikke saa

Kong Assarhaddon med to fangne Konger (i Baand)

vanskeligt. Sagen er den, at lige efter at det assyriske Rige havde naaet sit Højdepunkt, fandt det den mest bratte Ende, der nogen Sinde er blevet et Verdensrige af det Format til Del. Assyrernes Storbyer blev dog ikke ødelagte i den Forstand, som de havde plejet at ødelægge andre; de blev ikke jævnet med Jorden, men kun forladt. Ørkenen vandt Terræn paa Kulturens Omraader og tildækkede Ninive, Assur, Kalchu og hvad

disse Byer ellers hed, med et Ligklæde af Sand. Saaledes dannedes der mærkelige Høje, som Araberne med et fælles Navn har kaldt »tell«. Og ligesom den danske Bonde den Dag i Dag nænsomt pløjer udenom den fredede Kæmpehøj, der rager op paa hans Mark, saaledes har Mesopotamiens skiftende Befolkning vistnok med et Anstrøg af overtroisk Respekt lagt sin Vej uden om disse mystiske »tell«, og saaledes er Assyriens og Babyloniens Skatte blevet fredet i halvtredje Aartusinde, naar da ikke en daarligt tildækket Søjlestump eller broget glaserede Stene fristede en Fellah fra Nabolaget til at skaffe sig billigt Materiale til sin Svinesti.

Da omsider (det er nu hundrede Aar siden) franske, engelske og tyske Oldtidsforskere fattede Interesse for, hvad disse Kæmpehøje ved Tigris og Eufkrat vel kunde rumme, blev det gamle Assyrien atter vakt til Live. Ved Indgangen til Assurbanipals Palads i Ninive holdt de vældige Keruber i Tyre- eller Løveskikkelser stadig deres Vagt. Paa Væggene i Tronsalen fortsatte Kongen til Hest sin Løvejagt, mens en ung Følgesvend rakte ham flere Pile. Der sad den pragtfulde Hanløve med Hovedet mod Jorden og spyttede Blod, mens Løvinden i smertelige Trækninger strakte de gennem-borede Lænder. Her fandtes ogsaa Verdens første Kgl. Bibliotek, omend kun en Brøkdel af den værdifulde Samling var tilbage, d. v. s. kun 20.000 smaa solbagte Lertavler med Dokumenter affattede i Kileskrift om alt muligt mellem Himmel og Jord. Foruden denne samlede Litteratur fandtes der utallige Stele'r, det vil sige høje, oprejste Sten, som var blevet benyttede til at forevige Kongernes Bedrifter. Da man endeligt kom saa langt, at alle disse pudsige Kombinationer af smaabitte Kilder kunde tydes, havde man faaet Assyrerne til at tale.

En Hymne til den fysiske Styrke

Som Assyrerne fremgik af disse Bygninger, Skulpturer og

litterære Produkter, maa de have været rene Kraftkarle. Hele deres Kunst aander Forherligelse af den sunde fysiske Styrke. Det har i allerhøjeste Grad været Handlingens Mennesker.

Deres Konger var selvbevidste enevældige Herskere og yndede at stille sig store Opgaver. Naar de saa ofte skifter Residens, er det ikke af strategiske Grunde. Nej, det drejer sig for dem bare om at kunne grundlægge en ny By med nye Templer, større Paladser, bredere Processionsgader og rigeligere udsmykkede Porte, eller de trænger til Plads til zoologiske eller »hængende« Haver. Det forklarer, at det assyriske Rige i Løbet af et Par Aarhundreder har haft indtil fire forskellige Hovedstæder, hvoraf Ninive og Assur er de mest kendte.

I disse Byer er alt i stor Stil. Ninives Bymur har i Kong Sanheribs Tid et Omfang af ikke mindre end tolv Kilometer. Bybilledet præges af kæmpemæssige Bygninger. Kong Sargon f. Eks. — det var ham, der erobrede Samaria (722) og bortførte de nordligste Stammer — byggede sig i Dur-Scharukin et Palads, der rummede 200 Sale og Værelser. Paladset opførtes paa en højtbeliggende kunstmæssig Terrasse, og op over det rejste sig en *Ziggurat*, d. v. s. et Taarn af Kvadersten, der blev beklædt med emailerede Teglsten i en Farve, som varierede for hver af de syv Etager. Paladset er bl. a. dekoreret med 7000 Kvadratmeter i Sten udhugne Relieffer. Næppe var Foretagendet fuldført, før Sargon døde, og hans Efterfølger, Sanherib, saa sig om efter en ny Byggegrund.

Skulpturen staar i Samklang med Arkitekturen; ogsaa den sværger til det kolossale og stærke. Karakteristisk er i saa Henseende, at Løver, Tyre og Drager er Kunstnernes Yndlingsemner. De gengives ovenikøbet i overnaturlig Størrelse med udbredte Vinger og vældig fremadskridende Holdning. — Menneskene bliver gerne fremstillede i Kampen, det være sig mod Dyr eller mod deres Medmennesker. Snart er det Over-

mennesker, der med venstre Arm trykker en Løveunge mod deres Bryst, saa man faar ondt af Dyret, der har Tungen hængende ud af Halsen, snart er det dramatiske Scener af en Parforcejagt gennem Sumpe og Skove med Nærkampe mod Dyrenes Konge eller en enhornet Tyr, snart er det de mest varierende Krigssituationer med Rækker af gravitetisk fremadskridende bredskuldrede og bredskæggede Mænd med Pikelhue, Lanse, kort Bæltsværd eller samme Slags mellemhøje Soldater, men nu til Hest og til Vogns med spændt Bue i Haanden og Pileskogger over Skulderen. Ved Fremstilling af Dyr saavel som Mennesker bliver Muskulaturen saa stærkt fremhævet, at disse Kunstværker nærmest virker som Anatomistudier. Ogsaa det siger en hel Del om dette Folks Ideal. For en saadan Nation maatte Krigen være det rette Element.

Krig og atter Krig

Krig er en aarligt tilbagevendende Begivenhed. Den er samtidig en Form for Gudsdyrkelse. Krigen føres nemlig for Gud Assurs Skyld. Det er til ham, at hans Tjener Kongen skal erobre nyt Land, gøre nye Folkeslag skattepligtige, og det er for at glæde Gud Assur og Gudinden Ischtar og alle de øvrige Krigsguder og -gudinder, at fremmede Fyrster skal tages til Fange og pines til Døde.

I Tammuz, d. v. s. Majmaanednen, naar Floderne Tigris og Eufrat, efter at have sat hele Landet under Vand, atter har trukket sig tilbage til deres normale Leje, og Vejene atter er fremkommelige, staar den assyriske Hær parat. Det er dog Guderne, der skal give Signalet til Afmarchen. Kongen gaar ind i Templet og stiller sig op for Assurs og Ischtars Statuer, mens han fører Haanden til sin Mund til »adoratio«. Imens bøjer Præsterne sig over de offerslagtede Dyr og ransager Indvoldenes dirrende Trækninger og navnlig Leverens Linjer for derigennem at kunne tyde Gudernes Vilje.

Samtidig indtræffer Beretningerne fra Grænsebyernes Præfekter, som har haft deres Spioner ude for at opdage Fjendens ømme Punkter. Det er vel nok det sidste, der er det afgørende for den Retning, Hæren skal slaa ind paa.

Saa drøner Gaderne af Hestenes Hovslag. Hestene er en vigtig Faktor i den assyriske Hær. Der findes to eller tre foran hver Stridsvogn. Det er disse mange hurtige Heste, der for en stor Del udgør Hærens Styrke. Det er ogsaa dem, der gør Modstanderen nervøs, som det jo fremgaar af Biblens Skildringer. Mest Indtryk gjorde det, at Assyryerne benyttede Heste som Ridedyr, d. v. s. at de sad overskrævs paa Hestens Ryg uden hverken Sadel eller Stigbøjler. Det var noget, som Israeliterne aldrig havde set. Stridsvogne var de efterhaanden bleven fortrolige med. Dem anvendte allerede Kanaanerne i deres Kampe i Profetinden Deboras Tid, og det gjorde siden de fleste Nabostater, som Israel lige fra sit Indtog i Kanaan maatte holde sig fra Livet. Det er dog først saa sent som i Kong Salomons Tid, at man gik over til selv at spænde Hesten foran Krigsvognen. I hans Fader Davids Tid var man mere gammeldags. Da David en Dag erobrede 1700 Heste fra Aramæerne, var han tilsyneladende forlegen med sit Bytte og vidste ikke bedre end at uskadeliggøre Dyrene ved at skære Senerne paa Bagbenene over paa dem, — ligesom man nu om Stunder vilde ødelægge Kanoner, som man ikke formaar at anvende. (II Samuels Bog, 8, 4).

Denne næsten overtroiske Frygt for Hesten kaster Lys over adskillige Skriftsteder som f. Eks.: Salme 19, 8: »Disse stoler paa Vogne og disse paa Heste, men vi vil prise Herren, vor Guds Navn.« Eller Salme 32, 17: »Hesten slaar fejl til Frelse og kan ikke redde ved sin store Styrke«, og 146, 10: »Gud har ikke Velbehag i Hestens Styrke...«. Men dette, den frit løbende Hest, kun styret af en derpaa siddende Rytter, virkede som et

nyt og hemmeligt Vaaben. Disse Heste havde jo en Fart, som man aldrig havde set Mage til. Dem kunde man umuligt undløbe.

Men ogsaa bortset fra det Forspring, Hesten betød for Assyrierne, var deres Hær i det hele taget godt rustet til Kampen. Den var forsynet med allehaande Vaaben saasom Lanse, Sværd og Haandøkse. Den var en af de første Hære, der byttede de gamle Broncevaaben, der havde været i Brug lige fra Stenalderen, med det »moderne« Jern. Endvidere medførtes der Fakler til at sætte Ild paa Byporte og Spande til at slukke Fjendens brændende Pile. Endog Panservogne manglede ikke, d. v. s. Stormbukke, der var

monteret paa smaa Vogne med et Pansertag i Form af en Skildpadde, saa at Angriberne kunde løbe Storm mod Fjendens Bymur og samtidigt staa i Læ for Forsvarerens Sten. Til Militærets Rekvizitter hørte ogsaa Lædersække; naar det gjaldt at passere en Flod, blev disse Sække pustet op og anvendt som Balloner eller som Flaad.

Frem for alt havde den assyriske Hær Ry for sin grusomme Optræden. Vel er Terror ikke et værdigt, men det er ikke desto mindre et virkningsfuldt Vaaben. Det afvæbner Modstanderen, inden man er kommet ham nær.

Fort sættes

Steph. Wevers.

Katte er desværre ligesom de engelske utvivlsomt diplomatiske, men i Bunden ganske upaalidelige og jeg frygter for ogsaa helt igennem egocentriske.

Hyldest til Sommerfuglene

Naa ja, hvis man ikke kan se selve Tingene, maa man kikke paa Billeder af dem, især hvis man gerne vil fortælle andre om dem. For tænk paa Sommerfuglene — og jeg haaber da, det var gal Besked, jeg fik, da man fortalte mig, at danske Sommerfugle kun har videnskabelige Navne og ingen »populære«. Alle vore engelske Sommerfugle har de kære Børns Kælenavne. »Clouded Yellow« og »Brimstone«! »Chalk-Hill Blue« (alt Maanelysets Sølv og glitrende Blaat...) »Paafuglen«, »Den røde Admiral« og »Marble-White« (en bedaaende lille »Lisieux« Skabning, helt karmeliterbrun og flødefarvet; saa skrøbelig og dog saa ihærdig). Og hvad angaar deres UnderVingers indviklede mørke Herligheder, saa findes der simpelt hen ikke Ord til at beskrive dem med, saa lidt som til at beskrive Vingernes stumpe Vinkler og maskuline Spænding, Farvernes »Vævning« i en enkelt Vinge — det dybt brune *Fløj* hos »Camberwell Beauty« og *Silke* Kantningen med primula-gult samt det spillende, varme blaa, som fuldender dette Farvernes Under. Ja, ogsaa *Kvaliteten* af denne særlige blaa Farve! Jeg kunde sige: »Tag til Australien eller Sydafrika, saa ser De den Farve en halv Time før Daggry.« Men maaske De mener, det bliver for kostbart, og saa maatte jeg jo ogsaa tage med Dem for at sige, hvor De skulde se hen... Nej, nej! *Opera digitorum tuorum!* Du har henrykt mig! Jeg har frydet mig! Men jeg vil gerne se endnu meget mere, om ogsaa jeg ikke kan forklare andre, hvad jeg ser. *In lumine Tuo videmus lumen.*

En dejlig Billedbog

Nu var jeg blevet lidt melankolsk, da jeg havde set, at Aa-

Om en Billedbog:

Opera Digitorum Tuorum

Di-gi-to-rum

Eleverne fra Pater Wolfisbergs Højskolekursus i Latin behøver ikke at faa Overskriften forklaret. De véd, at den betyder »dine Fingres Gerninger« (Ps. 8,4), og jeg foretrækker dette frem for »dine Hænders Gerninger« eller »hvad du har gjort« (Ps. 18,2; 91,5), om ogsaa det siges mig, at jeg skal »glædes« ved disse, og at Gud har »henrykket« mig ved sin Skabning. Det er nemlig, som om jeg følte hans *Haand* bevæge sig i store, malende Bevægelser, og jeg er selvfølgelig rede til at »ydmyge mig under Gudsmægtige Haand« (I. Petr. 5,6). Men selve Ordet *Digitorum* — di-gi-to-rum (altsaa paa Latin og desværre hverken paa Dansk eller Engelsk) faar mig til at tænke paa et Mylder af fine Strøg, lige saa detaljerede som stærke og med et klart og storslaaet Resultat i hver af Spurvens smaa Fjer, hver et Støv paa hver en Vinge af hver en Sommerfugl, hver fuldendt formet Regndraabe i hver en Byge, hver lille Krystal i hvert et Snefnug.

Bekendte blandt danske Dyr

Derfor er det, at naar jeg kommer til et Sted, vil jeg gerne kende alle dets Enkeltheder, især de levende Enkeltheder. Her i Danmark har jeg kun haft Lejlighed til at hilse paa ganske faa Dyr. Den lille Café-au-lait-Pony paa Farumgaard var fornuftig og venlig, om end maaske ikke videre kvik i sin Replik, og med Lait-au-café-Faarene derude opnaaede jeg ingen virkelig Kontakt... Jeg kunde ved alle Maaltiderne se Bevis for, at Gaardens Høns var flittige, og Hanen var Morgenmand — men taaler dog ikke Sammenligning med hin Matabele Hane, der vækkede mig, dengang jeg sov paa den sydafrikanske Udmærket: først galede den for Fødderne af mig, og derpaa spadserede den rundt om mig og galede ind i mit Øre, og det kunde den finde paa en halv Snes Gange — eller med hin anden afrikanske Hane, som saa fuldendt kunde synge de første Toner i *Ite Missa Est!* I Danmark har jeg foreløbig kun truffet ganske faa Hunde, jeg kunde tale med, og de danske

Rom og Verden

Søndag den 24. November — den sidste Søndag i Kirkeåret — havde den hellige Fader kaldt hele den katolske Verden sammen til en fælles Bededag. Paven frembar det hellige Messeoffer ved Apostelfyrsternes Grav i Peterskirken, og Messen overværedes af hele det derværende diplomatiske Korps samt af mange Tusinde Troende, der fyldte det store Rum, som kunde det have været en Paaskedag.

Den hellige Fader tog som Udgangspunkt for sin Prædiken Søndagens Evangelium, hvor Kristus taler til Disciplene paa Oliebjerget og giver dem den trøsterige Forjættelse, at »Himmel og Jord skal forjaa, men mine Ord skal ikke forjaa«. Paven udtalte bl. a., at selv om Verdens Ende ikke var nær forestaaende, saa var den indeværende Tid dog en af de alvorligste Epoker i Menneskehedens Historie, og at han som »den evige Fredsfyrstes jordiske Stedfortræder« stedse havde fulgt sit Hjertes Røst og ikke undladt nogen Bestræbelser for at forebygge den Katastrofe, der i lang Tid havde truet og nu var sluppet løs over Europa, ja over hele Verden. Men selv om »Krigslarm har overdøvet vor Stemme«, vilde Paven dog ikke ophøre med at hæve sin Røst for en ny og retfærdigere Verdensorden, opbygget paa den kristne Næstekærligheds Princip, en Orden, der gengiver Folkeslagene den »Ro, Frihed og Sikkerhed«, der tilkommer alle og enhver.

Til Slut opfordrede den hellige Fader alle Katoliker i hele Verden til sammen med ham at bønfalde Gud om bedre Dage for Menneskeheden samt om Naade, Barmhertighed og Trøst saavel for alle dem, der har sat Livet til i Krigen, som for de tallose Skarer af Flygtninge, Hjemløse, fangne og saarede, der sukker under Krigens Tryk. —

ret havde hvisket sin sidste Rosenkrans. De røde Kronblade og det sidste brune og rav-gyldne Løv var faldet ned fra Aarets døende Fingre. Nu havde det kun sit pletfri Sneens Liglagen at vente paa. Hermed mener jeg, at det er sent paa November, og jeg nu kun skal se ganske faa Fugle og slet ingen Sommerfugle.

Derfor vidste Forfatteren slet ikke, hvor megen Glæde han forvoldte mig, da han gav mig sin Bog »Dyrene derude«.¹⁾ Ganske vist kunde jeg have studeret O. Helms' Værk i tre Bind om de danske Fugle (1924, 1927, 1930), illustreret af Ingeborg Frederiksen, eller A. Christiansens Bog (1934), men Billederne i disse Bøger er væsentligt Diagrammer, fuldendt udførte, næsten hele Kataloger, og for at tegne saadanne Billeder, maa man faa Fuglen til at sidde stille — til at »posere« — eller endnu hellere maa den have udaandet sin lille Sjæl og være blevet stoppet ud...

I »Dyrene derude« er det umulige blevet virkeliggjort — Billederne staar stille (naturligvis), og dog kunde intet være mere levende og fuldt af Bevægelse end disse Dyr og Fugle. Ja, Kunstneren faar os til at se selve Vinden, som Hejrerne kaster sig ud i (S. 22) og som fejer hen over Hestene og Havet (31). I de andre Bøger er det selvfølgelig Kunstnerens Pligt at aftegne hver en Fjer og hvert et Mærke paa hver en Fjer, men Sikker Hansen naar sin Hensigt med fuldendt Økonomi — ofte blot ved at udelade. Paa S. 117 ser man Hermelinen paa Sne-skyggerne, simpelthen fordi den er *udeladt* — naturligvis med Undtagelse af dens smaa sorte Øjne og dens Halespids, som netop er de Ting, der røber den. Storke paa S. 25 og de bedaarrende Kyllinger paa S. 27 og især S. 35 er ved første Øjekast ikke andet end en Masse Prik-

ker — men pludselig »ser« man Billedet — og hvor det saa er levende! Og jeg har lært mere om Viben paa det dejlige Billede S. 5 (hvor den er helt uden Omrids) end jeg nogensinde har vidst før.

Sikker Hansens Lune

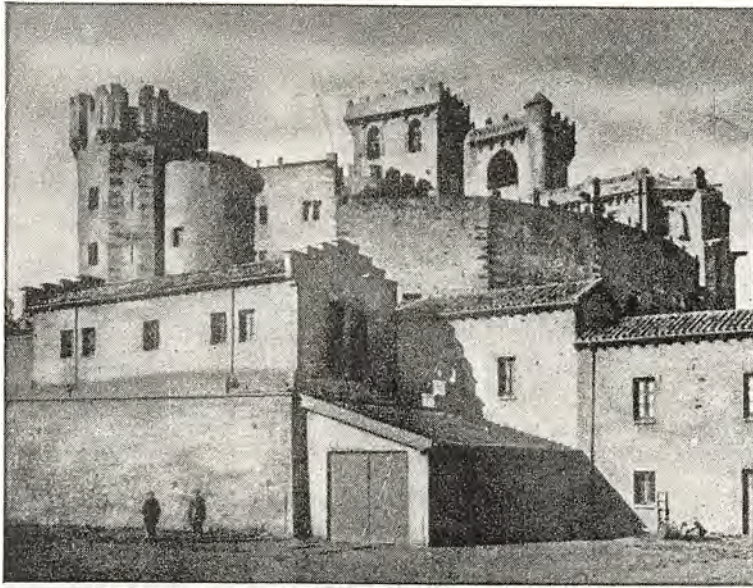
Kunstneren har en henrivende Sans for Humør — og saa er den *venlig!* Naar han ler ad disse smaa Skabninger, gør han det kærligt — til Tider næsten medlidende. (Den lille Dreng og Tyren paa S. 55). Han holder af det lille røde Egern paa de nøgne Grene (S. 115) og har ondt af den lille røde Ræv, alene i Sneen (S. 119), og af Pindsvinets rørende lille Snude (105). Og hvor henrivende Frøen breder sig, til den laver om paa hele sin Baggrund (41).

Men bedre endnu: han har ogsaa en særlig Sans, jeg kun kan kalde »mystisk«... Paa S. 61 ser man to smaa sorte Heste paa en sort Bakke under en vældig paafugle-blaa Himmel (med een Stjerne). Paa S. 57 er der en sløv, sammensunken Ugle, det eneste levende paa Telegrafens døde Traad og under ganske den samme Himmel — men Uglen ser først ud som kun en sort Plet, og dog er den der — *levende!* (Der er en anden glimrende Ugle paa S. 111). Men intet — selv ikke fra Japan — kan overgaa den rene »Uendelighed« af Vand og Luft, som er antydet af det meget blege blaa, det hvide og sorte i smaabitte Prikker, dér hvor Maager flyver flydende i det ubegrænsede Rum. Hvor er det en sjælden Evne at kunne vise Øiet den rene Tomhed! Hans landlige Vej paa S. 63 minder straks om Hobbema's berømte Poppel-Landvej, men *den* er fyldt til Trængsel i Sammenligning hermed.

Hans Hvass' Sympati

Forfatteren (som faktisk var den, der gav mig Bogen) kunde maaske faa en Fornemmelse af, at jeg ikke har ydet ham skyldig Retfærdighed. Alt det meget

¹⁾ Af Hans Hvass og Sikker Hansen. J. H. Schultz 1935. Vi er endnu engang Carlsbergfondet Tak skyldig for dette Værk.

▲ Den ældste Del af Xaver'ernes Stamslot i de baskiske Bjerge

Fjernt mod Syd, hvor Pyrenæernes vældige Bjergmassiv danner Grænsen mellem Frankrig og Spanien, lever der et ældgammelt Folkeslag: Baskerne. Gemt mellem disse vildsomme Bjerge ligger Slottet *Xaver*. Tre af Slægtens Sønner — tre Brødre — bor her. To af dem er Krigere og med i Striden med Spanierne. Den yngste er for svag til at kunne føre Vaaben, og Krigslarm interesserer ham ej heller.

Frans Xaver har ganske andre Planer. Han vil erobre Viden og kommer 18 Aar gammel til den højere Skole i Paris. Stolt og selvbevidst ved den unge Adelsmand at opføre sig, selv i Hjemmet nærer man Bekymring for ham — maaske dog mest

Frans

Den nyere Tids stø

▲ Den hellige Frans Xaver meddeler Daaben i Goa (Indien). Efter et Maleri

Υ Det kostbare Skrin, i hvilket Helgenens Relikvier opbevares

og de syv Mænd aflægger deres Ordensløfter i Martyrkirken paa Montmartre foran Paris' Porte. Frans Xaver er ogsaa mellem dem.

I 1540 følger Frans den portugisiske Konges Kalden og træffer i Lissabon Forberedelser til en Rejse til Indien. 1541 er Afrejsens Dag inde og Skibene i Havnen venter, rede til at stikke i Søen. Store Mængdemasser skares om Prædikestolen, hvorfra den bortdragede Missionær Frans Xaver i begejstrede Ord taler om Guds Rige.

*

Og Frans drog af Sted — ingen Radio og Telegraf sendte deres Bølger fra Pol til Pol og bragte Bud derhjemme om det Sted, hvor man nu befandt sig. Frans forlod Hjem og Venner og begav sig om Bord i et Sejlskib prigsivet Vind og Vejr, ud paa den store Rejse sønden om Afrika i Retning mod Indien.

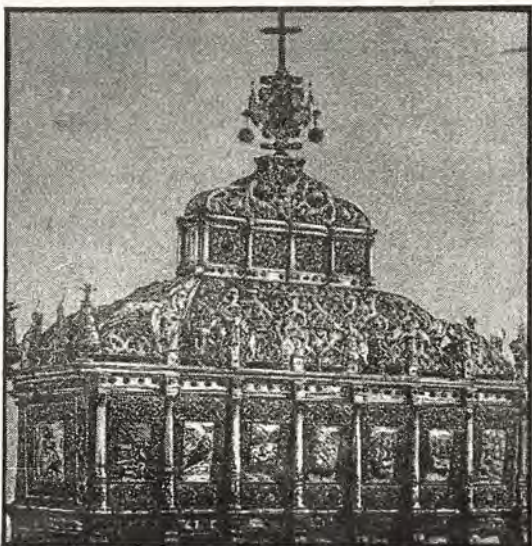
Efter mangehaande Strabadser lander Skibet velbeholdent paa den indiske Vestkyst. Med Goa som Udgangspunkt skal der pavelige Gesandt Frans Xaver nu udforske det fjerne Østen. Han skal paa dette Sted lægge Planerne for denne vældige Verdensdels Omvendelse til Kristi Rige. Og opfyldt af en brændende Ild gaar han til Værks.

Hans Ord virker Vidunderligt og Goa mærker den hellige Padre's Indflydelse. Man vil ikke slippe ham. Men han skal videre. Malakkas Sønner byder

paa Grund af de Summer, der gaar med til hans Studium og Ophold.

Men Ordet »Hvad gavner det Mennesket, om han vinder den hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl«, har gjort Indtryk paa den unge Basker, og hans Venners Eksempel giver ham det sidste Stød: Frans Xaver bliver et nyt, et andet Menneske, han bliver en religiøs Verdenserobrere.

I 1533 fylder Frans 27 Aar og træder ind i Kredsen af den tidligere Officer *Ignatius af Loyolas* Venner. Endnu et Aar,

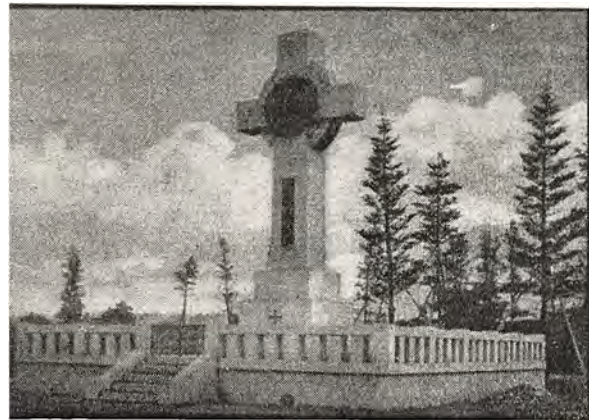

Xaver

de Opdagermissionær

am velkommen og lader Daabsvandet lutre deres Sjæle. Endog Ceylon vil se ham, høre ham og følge ham. Men hans Kald fører ham stadig videre.

Japan, Østens fagre Rige, er hans næste Maal. Med Beundring skuer de skævejede Japanere paa den hvide Mand, da han staar i Havnebyen *amaguchi*. Ogsaa her har han Heldet med sig. «Japanerne er det bedste af de hidindtil opdagede Folkeslag,» skriver han begejstret hjem. «Ogerende og døbende drager han gennem Landet og fører til og med resultatrige Samtaler

Frans Xaver, den første hvide Mand, der har trædt Japans Jord, har Japanerne rejst dette Gudsmerke i Yamaguchi

Katedralen i Goa, hvor Skrinet med den hellige Helgens Relikvier findes

med hedenske Bonzer. Buddhas og midas Magt begynder at vakle. Men det mangler dog heller ikke paa Vanheligheder. »Hvorledes kan din Religion dog være den rigtige, naar end ikke Kina kender den?« spørger Japans Sønner, der har faaet deres Kultur fra Kina.

Og Frans drager tilbage til Goa for at træffe Forberedelser til Rejsen til Canton. Portugals Statholder er ind-

Den hellige Frans prædiker i Yamaguchi (efter et japansk Maleri)

Tekst:

P. Basten

Fotos:

Aachener

Missionsmuseum

forstaaet. Frans Xaver kan ikke længere slippe Tanken om Kina, Landet i Midten, Kulturens Arnested. Men han naar ikke derhen. Han vil, men det lader sig ikke gøre. Alligevel taber han ikke Modet. Med Nød og næppe lykkes det ham at naa frem til *Sanzian*, en Ø, hvorfra han kan skue over mod den kinesiske Kyst. Men hvordan skal han komme derover? Ingen Skipper vover at smugle en hvid Mand ind i det forbudte Land. Han — Verdenserobreren — vil tvinge det igennem, men det lykkes ikke.

Hans Kræfter er nu sluppet op. Sult, Elendighed og Kulde har sat en

Sluttet Side 766

BØNNENS NYTTE

Bøn er en Pligt og Nødvendighed, sagde vi sidste Gang. Ordet Pligt høres desværre ikke saa gerne af mange i vore Dage. Men til deres Trøst kan vi nu oplyse, at Opfyldelsen af denne Pligt lønnes med megen Glæde, som fremkaldes af den store Nytté og de rige Frugter, vi høster. Det er umuligt at opregne alle de velsignelsesrige Virkninger, som Skriften tillægger den gode og ivrige Bøn. Lad os i Dag nøjes med at omtale to af dem.

Den første bestaar i, at vi ved vor Bøn kan opfylde det mest fundamentale Krav, vor Skaber og højeste Herre maa stille til os. Ved at bede til ham *viser vi ham nemlig den skyldige Ære*. Bøn, ogsaa Begæringsbøn, er jo en Gudsdyrkelse, som af Skriften sammenlignes med Røgelse. »Lad min Bøn være som Røgelsesduft,« beder David i 140. Salme. Gud ske Lov, at vi dog formaar saa meget! Vi, som ellers er de modtagende i vort Forhold til Gud, bereder ham for en Gangs Skyld Ære og Glæde! Ved de Bønner, vi henvender til den Allershøjeste, anerkender vi og bekender vi høilydt, at vi i et og alt er afhængige af ham, at han er Ophav og Kilde til alt godt, at til ham er vi nødt til at sætte al vor Lid, siden han alene kan værne om vor Sikkerhed og Frelse og er vort eneste Tilflugtssted. En Mindelse om den første Frugt, som saaledes modnes paa Bønnens Træ, ligger i et andet Ord fra Skriften. I 49. Salme siger Gud: »Kald paa mig paa Nødens Dag, og jeg vil udfri dig: men du skal lovprise mig.« Alle gode Mennesker føler en dyb Tilfredsstillelse ved Tanken om, at de efter Evne har givet Gud, hvad Guds er. For det er en ganske naturlig Trang i vort Hjerte at beundre og anerkende Storhed, lovprise Fuldkommenhed og sige Tak for Velgerninger. Kun *dér*, hvor uførbæderlig

Selviskhed har ødelagt eller afsporet Sjælens naturlige Higen, føler man Opfyldelsen af Bønnens Pligt som en kedsommelig Byrde.

Den anden Frugt er en overordentlig stor *Lykkefølelse*, og fremkaldes af den Omstændighed, at Gud bønholder vore Bønner. Det har han gentagne Gange givet højtidelige Løfter om. Derfor hører Guds Bønholdelse til vore Troslærdomme. St. Augustin bruger et meget tiltalende Billede om Bønnens Kraft, idet han sammenligner den med en Himmelnøgle. »Bønnen,« siger han, »stiger opad til Gud, og Guds Barmhertighed bøjer sig ned til os. Lad Jorden ligge nok saa langt nede og Himlen være nok saa højt oppe, Gud hører alligevel Menneskenes Stemme, hvis bare deres Hjerter er rene.«

I Virkeligheden er Bønnens Magt over Guds Hjerte saa stor, at vi ved dens Hjælp *modtager en Fylde af himmelske Gaver*. Først og fremmest kan vi bøn-falde Gud om den Helligaand, for at han maa være vor Fører og Hjælper. Vi kan opnaa den store Naade, at vi bevarer Troens Renhed i en ellers vantro eller vrangtroende Verden. Ved Bøn kan vi afvende velfortjente Straffe fra os og sikre os Guds Beskyttelse i Fristelsens Time samt Sejr over Djævelen, vor bitre Fjende. Endelig gemmer Bønnen hin Glæde, som kun Gud kan give, og som vor Frelser tænkte paa, da han i sin Afskedstid sagde: »Bed og I skal faa, for at jeres Glæde maa blive fuldkommen.« (Jo. 16,24).

Ikke blot een Gang, men flere Gange har Kristus lovet, at den gode Bøn skal blive bønholdt. Ogsaa Kirken har udtalt den samme Sandhed paa Tridentiner Konciliet med disse Ord: »Gud befaler ikke det umulige, men naar han giver en Befaling, saa ligger deri en Opfordring fra hans Side til at gøre, hvad du

formaar, og at bede ham om det, du ikke formaar, og saa hjælper han til, at du kan.« (6. Møde, Kap. 11). Det kalder man klar Tale fra kompetent Sted! Alligevel hører vi Gang paa Gang Folk sige: »Jeg har bedt, men jeg er ikke blevet bønholdt.« Modsiges da ikke Erfaringen Troens Lære? Dette vigtige Spørgsmaal bør undersøges. Lad os gøre det næste Gang.

F. K.

Opera Digitorum

Tuorum fortsat fra Side 759

om Billederne! Naa ja, han véd nok, at jeg ikke (endnu da) kan læse Dansk ordentligt. Og alligevel kan jeg (med Hjælp...) faa et Indtryk af, hvor fuldenndt hans store Kundskaber og intime Iagttagelser bæres oppe af netop den rette Sans for Humor og samme blide Venlighed. Og nu er maaske Tiden inde til, at hans anden Bog om indendørs (eller er det Byens?) Dyr skal udkomme. Jeg længes efter at læse den. Hvad bliver det for nogle? Maaske alligevel Katte- ne? Muligvis han vil kunne faa os til at holde af Rotter... Og af Husmusen? Eller Husedderkoppen? Vulgatabiblen lader (desværre med Urette) Salmisten sige, at vore Aar er beskæftigede som en Edderkop (89.9) og at Mennesket spilder sin Sjæl som Edderkoppen (38,12)... Jeg vil heller ikke nægte, at en Edderkop er meget rørende, naar den fryser eller er bange og trækker alle sine Ben til sig og ligesom skrumper ind i sig selv — og det er ganske rigtigt, at Sjælen udmærket godt kan gøre det samme (og ikke blot det onde Menneskes Sjæl...) Alligevel vil jeg gerne have lidt Hjælp til at holde mere af Edderkoppen, end jeg gør.

Er Frøer fromme?

Men nu hører jeg en Hvysken ... »Hvad har alt dette om Edderkopper og Viber at gøre med

Katolsk Ugeblad? Er Frøer fromme? Er Rødkælken rettroende? Ikke engang det faar man Besked om i Artiklen. Hvad vi ønsker er at vide, om St. Paphnutianas Sogn har haft en god Basar, og hvordan Paven har det.« Eller maaske: »Bør man lægge saa megen Vægt paa de skabte Ting? Skal man ikke agte dem ringe og hæve sig over dem — ligesom Helgenerne...?«

Javel, der er ingen, som har sagt, at jeg skulde skrive alt det her... (Der bliver aldrig sagt *skal* til mig. Ikke engang naar jeg udfordrer en lille Smule til Diskussion for at se, om ikke nogen vil komme med den Kritik, jeg glædesstraalende venter paa). Men det er jo da saadan, at en »Katolik« er »universel« og har Interesse for *alt*. Og hvis ellers jeg husker rigtigt, er der ikke en Spurv, som falder til Jorden »uden Eders Faders Vilje«... »End ikke Salomon i *alt* hans Herlighed var klædt som *en* af dem.« udbrød Vor Herre i en lille privat Henrykkelse over Markblomsterne. Og naar Kirken afviser Afgudsdyrkelse, saa fordømmer den ogsaa Billedstorm. Vi maa ikke tilbøde Billeder, men vi bør heller ikke sønderslaa dem, for selv om det kun er Billeder, er det Guds Billeder. Selv om Skabningen kun er Guds Klædebon, Guds Skygge, saa er det *Guds* Klædebon, *Guds* Skygge. »*Amictus luminum sicut vestimento* — han klæder sig i Lyset som i et Klædebon« (Ps. 103,2), og selv om jeg blot rører ved Fligen af hans Klædebon, bliver jeg heldt...

Gud elsker dem mere endnu

Naar jeg elsker disse skabte Ting, saa husker jeg, at jeg ikke kan elske dem blot halvt saa meget, som Gud elsker dem. Hvor meget jeg end øger min Kærlighed til dem, naar jeg ikke op mod *hans* Kærlighed til dem. Jeg opfandt dem ikke. Jeg skabte dem ikke, og jeg bevarer ikke deres Eksistens. Kun hvis jeg udelukker Gud fra mine Tanker om dem og hverken priser eller takker ham, kan jeg gøre Bille-

det til en Afgud. Og saa er det dog sandt, at om Gud elsker disse smaa Kaniner og Lærker meget højt, saa elsker han Menneskets Sjæl endnu højere. For de smaa Dyr og Blomster forgaar og visner for stedse, men Gud bevarer evigt min Sjæl i Live. »Himlene er Dine Hænders Værk« — og selv de vældige Himle skal forgaa — »men Du forbliver; — alle skal de ældes som en Klædning, og som et Klædebon omskifter Du dem, og de omskiftes; men Du er den selv-samme« (Ps. 101,27). Ja, alt det, vi har tænkt paa, skal forgaa; og Gud er evig. Men mellem disse to er Menneskets Sjæl: vedvarende og uadelig. Endnu skønnere maa Gud derfor finde Sjælen; endnu kosteligere maa den være for ham. Og hvis jeg siger: »Jeg kan ikke se det. Jeg synes, at mine Medmennesker er grimme, vansirede, skadelige ... alt andet end et Billede af min alhellige, algode Gud« — ja, saa er Fejlen maaske min egen. Jeg ser kun saa kort en

Vej *ind* i mine Medmennesker, og jeg har forfærdelig let ved at »overse Tingen med den mangfoldige Glans«, som Francis Thompson sagde. Og saa til syvende og sidst! Det er endnu November, mens jeg skriver dette! Gud være atter lovet for Skærsilden! *Dér* vil det mangelfulde fuldkomnes, Disharmonierne ændres til Velklang og al den falske Kærlighed blive renset. For det er ganske rigtigt, at vi til enhver Tid er tilbøjelige til at tro, at de »gode« Ting er »gode nok« og glemme Gud eller helt slette ham ud. Straks er Billedet da et Afgudsbillede! Og den bedste Maade at sikre sig paa, at det ikke er det, maa bestaa i ikke at elske det mindre, men at elske Gud bedre. Og se! jo bedre vi elsker ham, des bedre vil vi ogsaa elske alt, hvad han elsker, lige fra Lærken til Markblomsten og (lad os blot være overbevist derom) ogsaa Edderkoppen!

C. C. Martindale S. J.

Det katolske Hjem

Advent og Jul

»Jeg vil saa gerne have et Billede af Jesus som voksen; ikke af Jesusbarnet — — det er altid Jesusbarnet!« sagde den niaars Kjeld.

Kjeld er ikke Katolik. Men ogsaa for katolske Børn — maaske dog mindre Børn end Kjeld — holder man alt for tit Frelseren paa Barnestadiet for at gøre det alt sammen saa sødt og barnligt for dem som muligt; og saa løber man Fare for at gøre det alt for sødt og alt for smaat. De mange, ofte yndige, franske Bøger for Smaabørn har f. Eks. alt for meget med Jesusbarnet; man maa jo nok ryste paa Hovedet, naar der tales om at modtage »le petit Jésus« i Kommunionen — eller endnu værre om »le petit Jésus« paa Korset!

Selv om Børnene *véd*, at Jesusbarnet er Gud, saa er der for dem

ingen Trøst eller Hjælp eller Styrke, — og det trænger man ogsaa til, naar man er lille! — i Tanken om et *Barn*; nej, det er »den voksne Jesus«, man kan putte sig ind til og bede om Forladelse og bede om, at Mor maa blive rask, eller at man maa faa en Brandbil til Jul. Og har Julen kun »det søde lille Jesusbarn« som Staffage midt i Julegaver og Slik, midt i den verdsliggjorte Jul, som vel ogsaa for en stor Del er blevet Katolikers, — saa bliver den Jul, da man er vokset fra det søde og yndige, en bitter Oplevelse. Men det skulde vi Katoliker jo ikke behøve at udsætte vore Børn for.

Adventstiden kan vi let gøre til en Forberedelsestid, der fører endnu videre end til det lille Barn i Krybben.

Fortsattes Side 766

Liturgisk Kalender

Dec.:

1. S. 1. Søndag i Advent (2);
2. Gudsmoder ([83]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
2. M. † St. Bibiana (770); 2. Feria (2), 3. Gudsmoder ([83]),
4. Om Fred.
3. Ti. ST. FRANS XAVER, Værnehelgen for alle Missionslande (770); 2. Feria (2).
4. O. St. Petrus Chrysologus (771); 2. St. Frans Xavers Oktav (771), 3. Feria (2),
4. St. Barbara ([56]).
5. T. † Dag i St. Frans Xavers Oktav (770); 2. Feria (2),
3. St. Sabbas ([53]), 4. Om Fred.
6. F. St. Nicolaus (772); 2. Oktaven (771), 3. Feria (2),
4. Om Fred.
7. L. St. Ambrosius (775); 2. Oktaven (771), 3. Feria (2),
4. Vigilien (775); sidste Evangelium: Vigiliens (1070).
8. S. *Marias ubesmittede Undfangelse* (776); 2. Sæt Bønner: 2. Søndag i Advent (6); sidste Evang.: Søndagens (7).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19).

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Verdens Herre

Vi byder den ny Udgave velkommen af Robert Hugh Bensons »Verdens Herre« i Johannes Jørgensens Oversættelse. Omslagstejnningen, der viser det skæbnesvangre Luftskeib over Peterskirken i Rom, er glimrende tænkt og udført.

Engelske Læsere fandt Benson bemærkelsesværdig for hans Idéer, hans Kendskab til Tudor-Tiden, hans brændende (næsten feberglødende) Aand og Stil og hans Agt at ville vise det overnaturliges Rolle ikke blot i det moderne Liv, men i Menneskenaturen og ikke blot ved Siden af den. I denne Bog var der ikke Brug for hans historiske Viden (der blev regnet for hans værdifuldeste Gave), men der var til Gengæld Brug for hans Fantasi, og da selve Emnet er saa spændende, maa man tilgive noget forpustet ved Bogen. Idéen, der ligger til Grund for den, er meget kraftig og gennemført med ubønhørlig Logik. Det er »Naturalismen«s Sejr, og herved forstaas en Udvikling af Menneskenaturens Magt og Skønhed lige indtil *Udelukkelse* af »Over-Naturen«, hvorved Benson ikke blot forstaar Gud og Sjælen, men hele Menneskeverdensens Orden, Naaden og Kirken. Hans Antikrist maa derfor være det fuldendte, men gud-løse Menneske, faktisk en Kristus, som *ikke* er guddommelig; og Bensons Verdens-Samfund maa være den fuldendte humanistiske Parodi paa Kirken.

De husker nok, at Aldous Huxley gennemfører den samme Tanke i »Fagre nye Verden«, men han samler sig om Forsøget paa Udslettelse af det aandelige Element i hvert Menneske, som ene gør dette til en »Person«. Han afmaler det »mekaniserede Menneske«, som kun er en Tap i Stats-Maskinen og end ikke føler nogen Trang, noget Behov for at være mere end dette. Den eneste af Bogens Personer, som ikke kan udholde denne naatvungne Udslettelse af hans Selv, tager det fuldendte individualistiske Skridt at begaa Selvmord. I Bensons Bog ser den unge Pige, at den ophøjet ligevægtige Antikrist forfalder til Had, Grusomhed og Forfølgelse, og hun begaar ogsaa Selvmord.

Selv har jeg kendt en ung Mand, der var opdraget til at dyrke en gudløs Verden. Den skulde være fuldendte baade videnskabelig og etisk og i alle andre gud-løse Henseender, men saa opdagede han, at hans Helligdom var tom, og der var intet tilbage for ham hverken at elske eller at hade; selv var han et Menneske uden Mening — og med ubønhørlig Logik gjorde han derfor ganske det samme. Han skød sig. Saadanne Selvmord er i Virkeligheden det rette Resultat af en Opdragelse, der lærer, at Verden selv har begaaet Selvmord: for ved at bortfjerne Gud og Aanden har den berøvet sig al Mening og Værdi og frataget sig al Viden om baade Oprindelse og Endemaal.

Bensons Bog blev kritiseret af den teologiske Grund, at Kirken ikke kan blive næsten helt talmæssigt udslettet, som det her antydes, og at Paven maa besidde et materielt Rom at være Pave i. Benson kunde have svaret, at den Universelle Kirkes Natur ikke beror paa Tal, og at han ikke delte den anden Opfattelse. Faktisk skrev han som bekendt en anden Bog »The Dawn of All«, hvori han skildrede den nøjagtigt modsatte Tanke: at Aanden sejrer, ikke Materialismen. Men de Resultater, han her kom til, var endnu mere foruroligende, og den anden Bog blev ikke nær saa yndet som denne.

Krone-Magasinet

Nørrebrogade 27

Trianglen 2

Køb Julegaverne hos os

Manchetskjorter, Slips, Hatte

Handsker, Sokker, Undertøj

Alt til Herrer til rigtige Priser

Gavekort udstedes paa ethvert Beløb

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Vi ønsker den ny Udgave alt muligt Held, men haaber stedse, at Læserne ikke blot vil blive grebet af Bensons højtflyvende Fantasi, men være fuldt klare over hans »ledende Tanke«, som var det eneste, han selv lagde Vægt paa.

C. C. M.

Nietzsche

Frode Jakobsen: »Nietzsches Kamp med den kristelige Moral«. (Nyt Nordisk Forlag, Arnold Busck).

Vil man forstaa den nye Verden, maa man forstaa Nietzsche, den tyske Digterfilosof, der døde for 40 Aar siden, efter at han havde været sindssyg i 11 Aar, men som først nu indhentes af den Tid, han havde set i sine fantastiske Drømme. Nietzsches Idéer var en kort Tid moderne under Brandes, men de fik aldrig rigtig Fodfæste her i Landet. Dertil var de for yderliggaaende og voldsomme.

Men maaske vil Tiden alligevel tvinge os til at beskæftige os med Nietzsche. Mangt og meget, der sker rundt om i Verden, sker i Nietzsches Navn.

Frode Jakobsen giver i den foreliggende Bog en præcis og logisk gennemtænkt Redegørelse for alle Forskydningerne i den store tyske »Profets« Forhold til Kristendommen, lige fra den Dag, han som lille Dreng stod i en Kreds af lyttende Børn og fremsagde Bibelord, gennem den Periode, hvor han bekæmpede Kristendommen som sin Dødsfjende, og indtil hans sidste Dage, hvor han signerede smaa Billetter skiftevis med Underskriften: Dionysos og den Korsfæstede.

Nietzsche bekæmpede Kristendommen saa hadefuldt, fordi han aldrig kunde komme løs fra den. Denne Hader var dybest set en Elsker, som var blevet skuffet. Han var alt andet end en »radikal« Aand eller Nihilist. Han vidste for godt, at Mennesket stadig maa *stræbe ud over sig selv*. Mennesket vil noget, der er højere end det selv er: det vil »guddommeliggøres«; det er dette, der ligger i Begrebet: »Overmennesket«. Men den Kristendom, han fandt i sin Tid (væsentlig Protestantismen) var en *borgertlig Kristendom: Godhed,*

Lykke, Fred, Velvære var dens Idealer. Men Nietzsche vilde leve farligt. Han vilde Ofret. Det fandt han ikke i denne ufarlige og beroligede Kristendom. Derfor vender han sig skuffet bort fra Kristendommen og hader den. Det var hans store Fejl, at han saa Kristendommen i Lyset af de moderne (især socialistiske) Idéer, i Stedet for at begribe den som Modsætning dertil.

Frode Jakobsen har givet en god Fremstilling af Nietzsches Idéer. Men han gør sig det altfor let med den anden Part: *den kristelige Moral*. Den er dybere, kræver større Ofre og staar maaske Nietzsche nærmere, end han selv aner. (Vi henviser til den meget dybtgaaende Artikel af Erich Przywara: Thomas von Aquin, Ignatius von Loyala, Friedrich Nietzsche i Zeitschrift für Ascese und Mystik 11 (1936) 257—296).

Heinrich Roos S. J.

Adventsaften i Højskolen

Højskolen indbyder som tidligere meddelt til Adventsaften i Grundtvigs Hus Torsdag d. 12. December Kl. 20. Aftenen er tilrettelagt i Lighed med de Adventsaftener for 6—7 Aar siden, som »Academicum Catholicum« lod afholde i St. Nikolaj Kirkesal, ligesom ogsaa Deltagerne i St. Lioba-søstrenes Adventsaften i Fjor i Ordrup paa Forhaand er bekendt med denne smukke Form for Juleforberedelse.

En Række bibelske Adventstekster, der reciteres af to Herrer, veksler med Solo-, Kor- og Fælles-sang, mens Adventslysene tændes et for et. Og en kort Adventstale hjælper til at skabe den rette Stemning og Forstaaelse for Kirkens Længsel efter Julens Komme. Netop i Aar vil mange føle Trang til at bede Kirkens Adventsbønner om at Fredsfyrsten maa komme.

Katolsk Lærer- og Lærerindeforbund

Hvor kunde vi have ønsket, at alle katolske Pædagoger havde benyttet sig af at høre Pater *Küpferles* vægtige Foredrag om Jesuitternes Pædagogik, ja, at ogsaa Folkeskolens Lærere havde hørt det.

Den aandelige Tilstand, som vi herhjemme i Danmark har bragt os selv i, har skabt en ualmindelig Forvirring med Hensyn til de virkelige Værdier i Livet. Det var derfor ikke alene interessant og lærerigt at høre om Jesuitternes Pædagogiks historiske Udvikling, om »ratio studiorum«, men vi trængte til at faa fremhævet, at det i Skolen gælder Barnets *harmoniske* Udvikling og ikke blot eller særligt den kundskabsmæssige Side. Paa den ret knapt tilmaalte Tid var det umuligt for Pater *Küpferle* at sammentrænge sit Emne saa stærkt, at det kunde afsluttes. Derfor var det et almindeligt Ønske, at vi inden alt for længe kunde faa Slutningen med.

Torsdag d. 12. Dec. Kl. 16½ paa Institut St. Joseph, Østerbrogade 7 D, har Pater *Küpferle* lovet at gøre sit Emne færdigt.

I Søndags havde vi vor første Retrætedag med Pater *Wevers*. Vi prøvede Dagen igennem at se vor Liv og vor Gerning i Guds Lys. Tilslut kom vi ind paa det lovede Emne: Arbejdet med den lille Gruppe eller Studiekreds.

Der indbydes til to Studiekredse. Den ene Studiekreds under Pater *Wolffsbergs* Ledelse (Mødested: Stenosgade 4). Til Grundlag for Studiet lægges en Bog af Friedrich *Schneider* om katolsk Opdragelse. Det forudsættes, at man vil tage aktivt Del og møde regelmæssigt.

Den anden under Ledelse af Pater *Wevers*. Nærmere Meddelelse om denne vil blive givet til Mødet Torsdag d. 12. Dec.

Tilmeldelse til begge Studiekredse kan ske til: Lærerinde Frk. Kristine Christensen, Bjerregaards Sidevej 1, V., Tlf. Valby 25, og stud. mag. Hr. Hans Bang, Kronprinsensvej 17, F., Tlf. Goth. 4194.

I Interviewet sidste Uge glemte vi desværre at nævne Assumptions-søstrene blandt Forbundets stærkt interesserede Medlemmer.

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Hil dig, Maria!

Marias velsignede Livsfrugt

III

At bære et levende Væsen af en saadan Storhed i sit Skød er i Sandhed for en Kvinde at være Guds Moder. Den mest ufortabelige af alle de moderlige Funktioner, den at give sit eget Hjerteblood til dermed at opbygge Menneskebar-nets Organisme i hendes Indre, var i Sandhed guddommeligt Moder-skab for Maria, ford' hun byggede hans Legeme, der var Gud, og som var det ikke ubevidst, ikke i en Hviletilstand saa at sige, men i de Helliges fulde Glans, *in splendori-bus sanctorum*.

Kommer vi nu til den absolut legemlige Tilstand vedrørende Ma-riars velsignede Livsfrugt, maa vi selvfølgelig erkende, at Kristi Sansers Liv ikke var udviklet, før han naaede Modenhed efter sin Fødsel. Saadant Aandsliv, som af-hang af det udviklede Sansnings-liv, maatte derfor afvente den na-turlige, tidsbestemte Modenhed, ligesom det er Tilfældet med alle andre menneskelige Væsner. Hvad vi siger om Kristi Sjæls fuldkomne Forstandsliv i Marias Moderskød,

ophæver paa ingen Maade Virke-ligheden af Fostertilstanden.

Her synes imidlertid Skt. Tho-mas at gøre en Indrømmelse til Naaden paa Bekostning af Foster-livets sædvanlige Forløb; han men-ner, at lige fra første Færd kan den guddommelige Person i Ma-riars Skød have haft, hvad han kal-der Følesans. Jeg citerer hans Ord: »Ligesom Kristus i sin Und-fangelses første Øjeblik havde en fornuftbegavet Sjæl, og eftersom hans Legeme allerede da var dan-net og organisk, er der saa meget mere Grund til at sige, at han i samme Øjeblik kan have behersket Følesansens Virkning« (*Summa 9,29, a. 2.*)

Jeg maa bede mine Læsere om ikke at afæske mig mere angaaende dette Emne. Kirken har i sin Li-turgi truffet netop de rette Ord, der sømmer sig for Mysteriet, idet den retter denne højtidelige Henven-delse til Maria: »O Jomfru over alle Jomfruer, hvorledes skal dette ske, siden ingen nogen Sinde har været din Lige og ingen i Frem-tiden bliver det?« Følgende Svar lægges Maria i Munden: »Jerusa-lems Døtre, hvorfor undres I over mig? Det, som I ser, er et guddom-meligt Mysterium.« *O Virgo virgi-*

num, quomodo fiet istud, quia nec primam similem visa es nec habere sequentem? Filiæ Jerusalem, quid me admiramini? Divinum est mysterium hoc, quod cernitis. (Bre-variabønnen paa Festen for Marias Forventning.)

Dom Anscar Vonier O. S. B.

Det katolske Hjem

fortsat fra Side 763

»De store Antifoner« er for voksne de skønneste Forberedel-sesbønner til Jul; og Mor eller Far kan godt lægge Ordene til Rette, saa Børnene forstaar den Længsel efter *Frelseren*, der taler derigen-nem: Kom, frels os med din Arm — red os, tøv ej mere, — aabn os Fængselets Dør, — oplys dem, som sidder i Mørket og i Dødens Nat. Konge over alle Jordens Folk, al Verdens Længsel, kom og frels dem, du har skabt, — al Folkets dybe Længsel og dets Frelser, kom, red os, Gud, vor Konge — —

Dette kan Adventskransen, den smukke katolske Skik, som ogsaa har vundet Indpas i religiøse ikke-katolske Hjem her i Landet, give Anledning til at komme ind paa. Og saa kan man ogsaa let begejstre Børnene for den Tanke at forberede sig til Jul ved mange smaa gode Gerninger i Hjælpsomhed og Selvfornægtelse.

Og Krybben, som ogsaa vinder frem hos religiøse Ikke-Katoliker, er selvfølgelig Julestuens vigtigste Pryd i et katolsk Hjem. Den kan, naar Mor og Far rigtig har talt med deres smaa om den, lære Bør-nene om *Guds Faderkærlighed*, som er saa stor, at han gav Ver-den sin eneste Søn til *Frelser*. Je-susbarnet maa vokse i Børnenes Bevidsthed; Julen maa blive Alvor i Glæden — — ellers er det ingen virkelig kristen Jul.

Frans Xaver fortsat fra *Midtsiderne*

Stopper for hans Færd. Syg og forladt ligger han der langt borte, kun to af hans Ledsagere holder ud hos ham, en Kineser og en Inder. Det lakker mod Enden, og Landet, hans Længs-lers Maal, skal han ikke naa. Og den tredie December 1552 dør han, 47 Aar gammel, denne den ny Tids største Opdager-missionær.

 Central 2712	G. Garth-Grüner Landsretssagfører Frederiksholms Kanal 6, Kbh. Tlf.: 12,166 og 12,161
MÆLK . FLØDE SMØR . DESSERT-IS Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag	KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI KUL KØB KOKS NØRREGADE 15 TELF. 9270
N. P. Rostrup Katolske Begravelser 30 Aars Erfaring Valkendorfsvej 34-36 Tlf. 778 - 728	TAASTRUP Voksløys til billigste Priser leveres af Iwan Jørgensen, Husmands- vej 2, Taastrup, Telefon 363.
S. L. Møllers Bogtrykkeri Dansk Reproduktionsanstalt Rosenhørnsallé 29 . København V Telefoner: 4295, 13,504, 2207	

Jewan

FORTÆLLING FRA LAPLAND

Mange Byer, Floder og Søer havde han set, men ingen Steder havde han set en Sø, som kunde maale sig med Imandra eller en Flod, som kunde sammenlignes med Tuloma og Pasfloden. Det skønneste Land i Verden var Lapland, og derefter kom lille Sandras Land, som gennemstrømmedes af Volgafloden.

Jewan holdt inde, og nu faldt Korét i. De sang Laplands Pris, sang om Midnatssolen og Nordlyset, om de rapfodede Renner, om Laplandets klare Søer, hvileløse Floder og evigt larmende Vandfald.

Nu begyndte Jewan at spille paa Harpen. Han sang om, hvor skønt Landet var, men endnu skønnere kunde det blive. Rensdyrhjordene kunde blive talløse som Himlens Stjerner. De bedste Søer tilhørte de fremmede, og Suomis egne Søner maatte nøjes med de daarligste Fiskepladser. Saaledes behøvede det ikke at være, de kunde lige saa godt besidde de bedste.

Nu maatte Folkene med Skind og Kød betale Postmesteren for at læse deres Breve for dem, men de kunde selv lære at læse.

Om Sommeren drog Suomis Folk til Fods omkring i Tundraen; hvorfor anlagde de ikke Veje og Jernbaner? Saa kunde de paa een Dag køre hele Lapland igennem.

Jeg har levet længe i lille Sandras Land; meget har jeg set og oplevet, og nu vil jeg vandre hele Lapland igennem. I hver eneste Hytte, i hvert eneste Telt vil jeg gøre Ophold og fortælle, hvorledes Lapland, det skønneste Land i Verden, kan blive endnu skønnere.

Nu tav Jewan. Med stor Begejstring roste Ungdommen hans Sang.

Lidt efter gik de i Baadene og sejlede saa over til den modsatte Bred. Jewans Baad naaede først over; han havde roet meget paa Volgafloden. Da de havde naaet

den anden Bred, gik de i Land, og snart efter gik Legen muntert paa det bløde Mos.

Solen stod lavt i Horisonten, inden de unge var færdige med at lege og synge. Da de igen var ved at gaa i Baadene, sagde et af de unge Mennesker:

»Skal vi ikke styrte den nye Seid ned i Pull-Søen? Vi har ikke mere Brug for ham. Troldmanden og Seid har bedraget os nok.«

»Ja, lad os styrte ham! Lad os blot styrte ham!«

Alle gav sig nu til at skubbe til den Sten, som af Troldmanden var betegnet som Seids Bolig. Med et voldsomt Brag styrtede den ned i Søen. En mægtig Bølge slog i Vejret og oversprøjtede de unges kostbare Klæder.

Tilbageturen foregik i Tavshed. Søen laa blank og stille som et Spejl. Aftensolens sidste Straaler fik Vandet til at ligne flydende Guld. Luften var blevet kølig. Jewan gav sig nu til at spille paa Harpe, og i den stille klare Luft hørtes hans Spil videnom.

Skønt det var blevet mørkt, inden de naaede tilbage til Landsbyen, kunde man længe efter høre de unge Pigers Sang. De havde ingen Lyst til at gaa hjem og sove. Jewans Fortælling og Sange havde jaget al Søvnighed bort. Jewan selv havde heller ingen Lyst til at gaa til Ro. Han satte sig paa en Træstub udenfor Hytten og spillede ganske sagte paa Harpen. Han havde ingen Lyst til at slutte sig til de unge Piger, og de vovede ikke at gaa hen og bede ham om at synge med; de gik derfor ud i Tundraen og sang videre med det Resultat, at de vækkede Fuglene, og længe baskede disse skrigende omkring.

*

Jewan tilbragte kun kort Tid i Pullosersk. En skønne Dag pakkede han sin Vadsæk, tog sin Har-

pe paa Ryggen og sagde Farvel til Mekkail.

»Hvor drager du nu hen?«

»Til Fulomafloeden.« (Fortsættes)

Jul paa Gribsholm, Hillerød

I Juledagene vil der paa Rekreationshjemmet »Gribsholm« for Gæsterne blive afholdt en Række Foredrag med Lysbilleder over Emnet: »Den første Jul i det hellige Land«. Det første Foredrag finder Sted Lillejuleaften Kl. 20. Saavel Herrer som Damer er velkomne. Da Pladsen er begrænset, bedes man melde sig i god Tid til Forstanderinden paa »Gribsholm«, Tlf. Hillerød 1404, hvor der ogsaa faas Oplysning om Prisen for Opholdet.

Løvrigt er Hjemmet aabent baade Vinter og Sommer og modtager fra nu af ogsaa Herrer.

Ansgarius-Bonifatius Foreningen

(Den danske katolske Kirkesag)

Ansøgninger om Tilskud fra Foreningen til de respektive Kirker og Kapeller bedes indsendt inden d. 15. December til Vikariatets Regnskabsafdeling, Boyesgade 8 A, København V.

Baronesse Rosenkrantz-Charisius f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende, *indfødte* Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1940.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles *ikke* for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 20. December; Andragender, som er indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til *Det Apostoliske Vikariat*, Bredgade 64, København K.

Robinson, Andersen & Co. A/S

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Sakramentskirken

Mand. 2. Dec. Kl. 20 Menighedsfest (Adventsaften). Billetter à 50 Øre maa sikres i Forvejen. Onsd. 4. Dec. Kl. 20 Møde paa St. Josefs Hospital for Birgittaforeningen. Fred. 6. Dec. Kl. 20 Andagt.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Fred. 6. Dec. Kl. 20 Andagt; derefter Menigheds møde med Lysbilledforedrag af Pastor Magnussen om »Antonius af Padua«.

St. Ansgars Kirke

Søndag 1. Dec. Kl. 8 reciteret Messe med Fælleskommunion. Fredag 6. Dec. Tilbedelse af Sakramentet fra 8 Messen til Mørklægningsens Begyndelse.

Jesu Hjerter Kirke

Mandag 2. Dec. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation. Tirsd. 3. Dec. Kl. 16,30, Møde for Immaculatakongregationen. Torsd. 5. Dec. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for Mændenes Kongregation.

Retrætedagene i Valby

Søndag 1. December for Piger mellem 13 og 16 Aar ved Pater J. Wolfisberg S. J. Søndag 8. December for Mødre ved Pastor Cay

Benzon. Indmeldelser Valby 25 (bedst Kl. 9—10 og 16—18).

Bønnens Apostolat

Intentioner for December Maa-
ned: Den yngre Bondestand. De pavelige Missionsforeninger.

Eukaristisk Forening

i St. Ansgars Sogn. Damerne bedes huske deres Tilbedelsestid første Fredag, d. 6. December.

Katolsk Ungdomsværn

afholder ord. Generalforsamling Søndag den 8. December 1940 efter Højmassen i Taleværrelset, Stenos-
gade 4 B.

Bestyrelsen.

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 30. Nov. 1940 Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Frk. *Edith Petersen* kommer og synger med os! Kom, saa mange der kan, og vær med til at syng vore smukke danske Sange! Lørdag d. 7. Dec. 1940 Kl. 20 prc. Adventsmøde. Lørdag d. 14. Dec. 1940 Kl. 20 prc. Kredsmøde. Bagefter Pakkefest. Nærmere senere!

D. K. K. F.s Læsekreds

Nye Deltagere (ogsaa Ikke-Medlemmer af Forbundet) kan fra 1941

optages i Læsekredsen. Tidsskrifterne »St. Olav« og »Credo« cirkulerer samt nyere katolske Bøger (skandinaviske, tyske, engelske, franske). Kontingentet er 2,50 Kr. aarlig (for Tidsskrifterne alene 1,50 Kr.) Indmeldelse modtages indtil 15. December af Biblioteks-assistent Frk. G. Strøm, Sdr. Ring-
gade 6, Aarhus.

Sct. Andreas Sogn (Ordrup)
indbyder til

MENIGHEDSMØDE

Søndag den 1. December 1940
Kl. 7 (19) præcis i Charlotten-
lund Palmehave.

Hr. Pater Lucas taler om Sct. Andreas, hans Liv og Martyrød.
Hr. Pater Groteclaus holder Foredrag med Lysbilleder om Emnet: „Med de første Korsfarere til Det hellige Land“ — hvorefter Hr. Forretningsfører Ørsted som Afslutning fremviser en smuk Farvefilm.

Efter Underholdningen er der fælles Kaffe bord, og ved Kaffe bordet foretages Lodtrækningen til Fordel for Sct. Knud Lavards nye Kirke i Lyngby.

Mødet slutter ca. Kl. 10.

S-Tog fra Holte: 18,09, fra København: 18,15; til Holte og København fra Charlottenlund: 22,19 og 23,19. — Rutebil fra Lyngby: 18,30, fra Charlottenlund: 22,35 og 23,35.

Køb Lodsedler i Forvejen. — Støt den gode Sag.

Dødsfald

Min kære Hustru, vor kære lille Mor

Amanda Andersen

født Aschenbrenner,
døde d. 21.-11.-40 paa Dalum Kloster.

Jul. Andersen, fhv. Typograf,
og Børnene.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Solrig Lejlighed Stenosgade 2°

4 Værelser og Pigevær., Varme efter Maaler, anvises fra Central 4110 Kl. 9—11.

Flink ung katolsk Pige

søger Plads i katolsk Hjem. Vant til daglig Madlavning og til at passe Børn.

Ruth Prütz-Jensen,
Sdr. Paradisvej 5, Holte.

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

A/s Nyborg Kulforretning
Lauritz Nielsen

Kul, Koks, Briketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

Drewsen & Nellemann

Isenkram . Telf. 25

ODENSE

Junker-Dreiøe

Kolonial . Dellkatesser

Nørrebro 49 . Odense
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Køb hos vore Annoncører

AALBORG

Aalborg's katolske Begravelseskontor

Jens Bangsgade 8

Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289

M. Thomsen Støtt

Entrepreneur og Murermester

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992

SVENDBORG

SVENDBORG

Arena Maltöl

(HAYRE-SUNDHEDSØL)

C. Hansen Bageri og Conditori

Møllergade 67 . Telefon 1258

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Brdr. Joh's og Emil Franke

Slagtermestre

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Min Ven Petersen

Min Ven Petersen sad og mumlede i Skægget; hans Ansigtsudtryk røbede, at der er noget, Petersen er misfornøjet med.

— Al den Julevelgørenhed, brummede han, den er vel nok saa temmelig ud i det Blaa. De smarte Folk, de, »der er om sig«, faar baade i Øst og i Vest, og de, som virkelig trænger, faar ingenting.

— Det passer nu i hvert Fald ikke paa den katolske Juleuddeling i København, som jeg kender, fordi jeg har været med til den i mange Aar. Naar den Dag kommer, da Beløbene skal fordeles, sidder vi, d. v. s. nogle Præster og Damer sammen og gennemgaar alle Posterne. Som Præst kan man ikke undgaa at vide Besked om, hvor den virkelige Nød findes, og Damerne har mange Aars Erfaring bag sig; de har et indgaaende Kendskab til mange, mange Hjem. Og hvad angaar »de smarte«, vil det ikke lykkes dem at skaffe sig Julehjælp fra forskellige katolske Kilder, da vi har Lister over, hvad der paa anden Maade ydes og f. Eks. hvem, der faar fra Børnenes Kontor.

— Naah, er det saadan, det gaar for sig, sagde Petersen i et noget formildet Tonefald, det er dog ganske rart at vide. Men saa

kommer der vel ogsaa en farlig Bunke Penge ind, siden det er saa godt organiseret?

— I Betragtning af vore Forhold plejer det ikke at være daarligt. Men jeg kan betro Dem, at vi er meget bekymrede for, hvorledes det skal gaa i Aar. Vi har forskellige Grunde til at frygte for, at der bliver stærk Nedgang i Indsamlingssummen. Det vil være meget trist, da de Fattige har det ganske særlig svært i Aar. Alting er jo blevet skrækkelig dyrt. Tænk bare paa de Fantasipriser, Brændselet har svunget sig op til. Og Fødevarerne! For ikke at tale om Tøjet... Der plejer at være en udmærket Stemning over vor Uddeling. Midt paa Bordet ligger en Stabel Sedler, mange Hundrede Kroner. Det er morsomt at dele ud af en saadan Skat. Men bare der ikke bliver en meget mat Stemning i Aar. »Hvor meget er der saa kommet ind i alt?« »Omtrent Halvdelen af det, vi fik i Fjor,« lyder Svaret. Saa skal vi altsaa halvere: De, der fik 10 Kr. i Fjor, skal kun have 5. Og hvad saa med dem, der fik 5 i Fjor; vi kan da ikke faa os til at give dem 2 Kr. 50 Øre. Det er fortvivlende..... Jeg vil inderligt haabe, at det ikke maa gaa saadan. I mange Hjem er det et

festligt Øjeblik, da Postbudet ringer paa og siger: »Jeg har en Postanvisning til Dem.« »Hvor meget er den paa?« Med spændt Forventning lyttes der til Svaret. Og er Svaret ikke efter Forventning, betyder det en alvorlig Skuffelse.

— Naa, ja, De kan vel have Ret i, at der næppe kommer ret meget i Aar, fordi Folk simpelt hen ikke har Raad til noget som helst mere.

— Der gives dog endnu Mennesker, som ikke behøver at spise mindre, fordi de giver Afkald paa nogle Kroner. Og saa maa jeg spørge, mon saadanne Folk har Raad til *ikke* at give noget?

— Hva' beha'r?

— Netop fordi Tiderne er saa triste, som de er, kan man da slet ikke undvære den Glæde, man bringer fattige Mennesker ved Hjælp af et Par Kroner.

Petersen sidder og brummer hen for sig. Jeg kan ikke høre, hvad han siger. Men det gør ikke noget, for et Øjeblik efter lægger han en Seddel paa Bordet foran mig:

— Naa, saa vær's'go' da, siger han og ser indædt ud. Men han mener det ikke; jeg kender ham.

C. B.

Horisonten rundt

»Min første Messebog«

Paa Biskoppens Initiativ udgives i disse Dage en »Messebog« for de yngste Klasser i Skolen.

Den lille Bog er lagt til Rette som Fællesmesse, men kan uden Vanskelighed benyttes privat. Formaålet har været i begge Tilfælde at hjælpe Børnene til mere aktiv Deltagelse i Messen. Der forudsættes dog en indgaaende Forklaring, Vejledning og Indøvelse fra Skolens eller Hjemmets Side — i Erkendelse af, at mindre Børn kun er daarligt hjulpede ved at faa en mer eller mindre ukendt Bog i Haanden! Meningen er altsaa, at Messeandagten gennemgaaes og indøves i Religionstimerne, men allerbedst under en eller flere Messer, som er forbeholdt alene de yngste Klasser.

Har Børnene først »levet sig ind« i Bogen og vænnet sig til at finde Vej i den, vil de næppe behøve nogen Opfordring til at benytte den i Søndagsmessen. *Børn elsker det kendte, det gentagne, det, som de føler, at de magter og forstaar!*

Forøvrigt er den lille Bog udarbejdet ud fra det Princip, at Børn *gradvis* kan indøves i Messens Mysterier. Der er tilsigtet Koncentration om Messens Hovedtanke, Offertanken, med Udeladelse af det mere underordnede og perifere.

Sproget er tillempet efter Barnets Forestillingskreds og Ordforraad.

Nogle af de korte »Messesvar« er medtaget med det Formaal, at skabe Kontakt mellem Præstens Bøn og Barnets. Den latinske Tekst, som selv smaa Børn meget let lærer (hvad Erfaringen viser!), tænkes benyttet i Fællesmesserne, den danske Oversættelse til privat Brug. Ogsaa her gælder det at gaa *gradvis* frem, idet Skolen eller Hjemmet, eventuelt Barnet af egen Drift, efterhaanden medtager flere af Messesvarene.

Børnene vil til sidst kunne de latinske Svar udenad og vil kunne anvende dem ogsaa uden Bogen, blot ved at se og høre Præsten foran Alteret.

Nogle Salmer, som findes bag i Bogen, og som er holdt helt i det barnlige, kan enten synges eller reciteres og til Afveksling erstatte Bønnerne. Melodierne vil blive samlet i et lille Hæfte, der kan købes særskilt.

Tilføjes skal endnu, at den foreliggende lille Messebog, ved Hjælp af dupliserede Eksemplarer, har været gennemarbejdet i en Række Skolemesser, i Samarbejde med den celebrerende Præst. Den svarer til det Tempo, hvori Messen sædvanligvis læses og er beregnet til at bedes saa langsomt, som Børn i 7—8 Aars Alderen plejer at læse.

Bogen udgives paa Pauluskredsens Forlag i smukt Udstyr med adskillige Billeder og er simpelthen Aarets Julegave til alle katolske smaa. Den koster kun 1 Kr. indbunden og kan forudbestilles. Den foreligger færdig en halv Snes Dage før Jul.

Højskolens Adventsaften

Torsdag den 12. December Kl. 20

Ud over det allerede meddelte Program kan vi fortælle, at den festlige Ramme om Aftenens Program er opbygget af den unge Arkitekt *Ingemann Arthur Nielsen*. I Salens Baggrund hænger *Birgitte Wests* store Behudelsesbillede, som velvilligst udlaanes af Søstrene paa Østerbro.

Fællessangen bliver: »Lovet være du, Jesus Krist« og »Alverdens Frelser, Kriste kær«.

Drengkoret synger det stadig gentagne »Rorate coeli« og hele Forsamlingen gentager hver Gang Ordene.

Dreng- og Mandskoret synger »Fra det dybe« og »Min Sjæl ophøjer« og det store blandede Kor synger »Sicut cervus« og »O Bethlehem, du Julestad«.

Sopransoloen er Arien af Bachs Adventskantate i dansk Oversættelse ved Sognepræst Harald Vilstrup.

Desuden gentager vi, at Adventstalen holdes af Pastor *Geertz-Hansen*, mens Recitationen af de bibelske Tekster er overdraget d'Hrr. *Enoch Hjorth*, *H. D. T. Kiærulff* og den unge *Søren Wissum*.

OBS! Dørene lukkes, naar Aftenens Program tager sin Begyndelse.

Udstillinger i Højskolen

I den kommende Uge vil der i Højskolens Lokaler kunne ses en Udstilling af Frk. *Birgitte Wests* Træsnit og Raderinger, Fotografier af Kunstnerindens Arbejder samt en ny Serie Julekort (Maria med Jesusbarnet, De Vises Vandring efter Stjernen, De Vises Tilbedelse samt Julebudskabets Forkyndelse paa Bethlehems Mark). De nye Kort er trykt af Kunstnerinden selv efter egne Linosnit og sælges for 25 Øre Stk.

Sammesteds udstiller ogsaa Credoværkstedet og Pauluskredsen deres Nyheder. Udstillingen er aaben før, mellem og efter Højskolemøderne.

Bestillinger paa Julekort samt paa Bøger kan ogsaa afgives i Blad- og Bogcentralen ved Siden af Højskolen, hver Dag mellem Kl. 15 og 17.

Portrætter af Biskoppen

Af et særlig godt Portræt af Hs. Excellence Biskoppen er der fremstillet Postkort, som sælges for 20 Øre Stk. (portofrit tilsendt 25 Øre), 100 Kort for 15 Kr. Ligeledes kan man faa Portrættet i kunstnerisk Udførelse og stor Størrelse, opklæbet paa Karton (22,5×30 cm) — selve Portrættet er 16×22 cm. Det store Billede koster kun 8 Kr. og maa forudbestilles. Alle Bestillinger rettes til Katolsk Blad- og Bogcentral, Boyesgade 8 A.

Den ubesmittede Undfangelse

Fryd dig og vær glad, Jomfru Maria

De Ord, som St. Bernadette hørte i Lourdes — »Jeg er den Ubesmittede Undfangelse« — voldte Teologerne en Del Besvær. Man spurgte: hvordan kan Guds Moder definere sig selv som en Abstraktion? En Idé? Det var, som vilde Vor Herre sige: »Jeg er Menneskevordelsen« i Stedet for: »Jeg er den menneskevordne.« Den efterfølgende Betragtning vil maaske ikke forklare fuldt ud, hvorfor Bernadette hørte disse Ord, men den kan muligt hjælpe os til at glæde os sammen med den saligste Jomfru paa denne hendes store Festdag.

Synd og Menneskevordelse

Der er dem, som mener, at Menneskevordelsen vilde have fundet Sted, ogsaa i Fald Synden ikke var kommet ind i Verden, saa Mennesker trængte til en Forløser. De føler, at hvis ikke Menneskevordelsen var sket, havde Gud dermed givet Afkald paa den højeste Maade at udvise sin Kærlighed til Mennesker, den højeste Maade at etablere hin inderligste Kommunion mellem Skaber og Skabning, som synes at være hans Maal. (Vi minder om, at vi kun kan bruge det menneskelige Sprog, vi raader over, naar vi vil tale om Gud. Selv om Gud er evig, er vi saaledes nødt til at tale om hans »oprindelige« Plan, om hans »første« Befalinger og Handlinger og de »senere«. Men vor Fornuft kan korrigere de Udtryk, vi er nødt til at bruge, fordi vi ikke kan udtrykke det anderledes, end vi kan forestille os Tingene, og vore Forestillinger hidrører udelukkende fra Sanserne). Denne Tanke, at Menneskevordelsen vilde have fundet Sted, selv om ogsaa Verden ikke havde kendt til Synd, er paa ingen Maade en Trosartikel — men det er en »Opfattelse«, mange har haft og (tror

jeg) endnu flere vil komme til at dele; og den er maaske bedst »i Hæmoni« med, hvad vi kender til Guds Kærlighed og véd om vort eget Hjertes Trang. Vilde det ikke forekomme mærkeligt, om der ingen Jesus Kristus havde været, ingen Maria, intet Alterets Sakramente, i Fald Synden ikke var sket?

Guds »første« Plan

Men i hvert Fald gjaldt Guds »første« Tanke om Mennesker (hans første Vision af den menneskelige Verden) syndefri Mennesker i en syndeløs Verden. Gud »begyndte« ikke (som vi er nødt til at udtrykke det) med at tænke sig og derpaa skabe en syndefuld Verden. Derfor var Maria (som faktisk enhver af os) ganske syndefri i Guds »første« Tanke. Og derfor er Guds Moder og hun alene nøjagtigt saaledes som Gud i sin Evighed saa, at hun skulde være.

»Alle har vi syndet« og er derfor sønderbrudte Billeder — ulig vort sande Jeg, utro mod Guds oprindelige Vision af os. Hun alene har aldrig fjernet sig fra den første, rene Vision af hende i Guds evige Aand. Hun er, som Wordsworth skrev: »Vor plettede Naturs eneste Stolthed.« Som Katoliker behøver vi ikke at mindes om, at hverken hun eller nogen anden kunde »fortjene« hin Naade saa lidt som nogen anden Naade, eller paa en eller anden Maade selv være Ophav til sin Elskelighed, ligesom vi heller ikke selv kan gengive vore Sjæle den Skønhed, som de er skabt uden. Ligesom vi faar ogsaa hun hele sin Tilværelse fra Gud. Men vi kan da godt være lykkelige over, at i hvert Fald ét Menneske, som modtog store Ting fra Gud, aldrig kastede dem bort fra sig, aldrig ødelagde sig selv — nej, aldrig ødelagde Guds evige Vision af hende, al-

drig »skuffede« Gud? *Gaude et laetare, Virgo Maria!* Fryd dig og vær glad, hellige Jomfru! Vi i vor Slægt opfylder din egen Profeti om, at alle Slægter skal kalde dig »salig«.

Hvad betyder »ubesmittet Undfangelse«?

Men eftersom ikke blot Katoliker læser disse Sider, maa vi maaske minde om, hvad Katoliker mener om Guds Moder og hvad der ligger heri. For det første har jeg ogsaa her i Danmark kunnet opdage, at visse Mennesker opfatter den »ubesmittede Undfangelse« som det samme som »Jomfrufødslen«. Men den har hverken noget at gøre med Jomfruelighed eller med Fødsel. Den betyder, at Maria fra det første Øjeblik af hendes Liv som menneskeligt Væsen modtog den overnaturlige Naade, som gives os i Daaben. Arvesynden betyder ikke, at vi undfanges med en positiv Plet paa Sjælen, en Slags moralsk Fejl, en Tendens til det onde. (Vi kan personligt have en saadan Tendens som *Følge* af Arvesynden — d. v. s. paa Grund af vore egne tidligere Synder og de lange Slægtled af Synd, som har gjort denne Verden saa syndig og saa vanskelig at være god i — men Arvesynden ødelagde ikke vor Menneskenatur som saadan). Den betyder, at vi undfanges uden den overnaturlige Naade, som Gud oprindeligt ønskede og agtede, at vi skulde eje. Det er saaledes endnu mere nøjagtigt, hvis vi siger, at Guds Moder blev undfanget med (eller i) den oprindelige Naade, end om vi siger, at hun blev undfanget uden Arvesynden. »Ubesmittet Undfangelse« betyder derfor, at Gud gav Maria sin uvurderlige Naadens Gave straks fra første Øjeblik af hendes personlige Tilværelse. Og som sagt kan vi for hendes Skyld glæde os over,

at det skete saaledes, og (stadig menneskeligt talt) kan vi ogsaa glæde os paa Guds Vegne, fordi han fik sin fuldkomne Vilje med Maria lige fra først af.

Mor og Søn

Vi kan nok ogsaa betragte det største Mysterium fra et rent menneskeligt, ligefrem dagligdags Synspunkt. Der er ingen sikrere Maade, vi kan fornærme en Mand paa, end ved at fornærme hans Mor. Vi vilde selv blive vrede, hvis nogen blot glemte at vise vor Mor Hensyn eller talte ufølsomt om hende. Og da nu Vor Herre var den bedste Søn i Verden, er det indlysende, at han vil have sin Mor vist Opmærksomhed, Respekt, Beundring og alle Hensyn. Han er meget glad, naar hun bliver elsket, selv om han véd, at ingen andres Kærlighed til hende kan komme blot i Nærheden af den Kærlighed, han selv nærer for hende.

Gør vi »for meget« ud af Maria?

Dette er værd at huske, naar der siges til os, at vi viser Guds Moder »for megen« Kærlighed og Ære. Vi kan umuligt yde hende saa meget, som han gør — som Gud gør. Var det os, der udvalgte Maria til at blive Moder til Guds Søn? Nej, det var *ham*, der udvalgte hende. Gud »opfandt« Guds Moder — det var ikke os. Men hvis Folk mener, at vi yder hende »mere« Ære o. s. v., end vi yder Gud, havner de i den rene Taabelighed. De mener, at vi yder hende samme Slags Ære og Kærlighed, som vi yder Gud, og at vi yder hende mere af dette, end vi yder ham. Det er, lige som om jeg vilde sige, at jeg giver den ene mere af en Sonate, end jeg giver den anden af en Kage... De to Ting kan simpelthen ikke sammenlignes. Der gives ikke »mere« eller »mindre«, naar Tingene er *artsforskellige*. Og ingen skal tro, at selv den mest uvidende Bonde fra Abruzzerne ikke er klar over Forskellen! Hvem kan, hvor lidet boglærd

han end er, finde paa at forveksle den *Tanke*, der fremkaldes af et Krucifiks, med den, der fremkaldes af en Statue af Guds Moder? Hvem forestiller sig, at det er hende, han modtager i Kommunionen eller ofrer i Messen? En Katolik føler en vis Væmmelse ved at være nødt til at argumentere paa denne Maade om noget, der falder ham saa naturligt. Ja, og hvilken anstændig Søn kan lide at *diskutere* om sin Kærlighed til sin Moder eller om hendes Kærlighed til ham?

Dog vil vi blive ved med at tænke paa denne jævne Maade om Tingene...

Sønnens bedste Gave

En god Søn vil ønske at vise sin Kærlighed og Taknemlighed overfor sin Mor, og han vil gerne give hende Gaver. Det kunde ikke falde ham ind at give hende det næstbedste, som om han vilde sige: »Det kan være godt nok til Mor.« Han giver sit *bedste*. Nu har Vor Herre kun een bedste Gave — og det er Naaden. Derfor er Naaden det, som han giver hende. Desuden maa vi for vor Del vente længe, før vi kan fortjene noget, der er virkelig godt, saa vi kan give det til vores Mor. I hvert Fald kan et Barn i lange Tider kun tage imod. Men Vor Herre er sand Gud og behøver ikke at vente saaledes. Han kunde begynde med det samme, gribe den allerførste Lejlighed til at give gode Gaver, sine bedste Gaver, til sin Mor. Og denne første Lejlighed var hendes Tilværelses første Øjeblik. Hvad var derfor mere »naturligt« end den »ubesmittede Undfangelse«, som betyder, at Vor Herre gav sin allerbedste Gave — Naaden — til sin Moder i selve det Øjeblik, da han kunde gøre det, selve det Øjeblik, da hendes Sjæl kunde modtage den? Intet rent menneskeligt Billede af noget guddommeligt kan nogensinde være *nøjagtigt*. Intet er »parallelt« med Gud. Gud har ikke Plads blandt Tilværelses-*Arter*. Hvad vi har sagt er derfor i bedste Fald svagt og (som vi kalder det) »analogt«.

Men i hvert Fald kan det vise, at Læren om den Ubesmittede Undfangelse staar i Harmoni med alle vore enkleste og bedste Instinkter.

Er det ogsaa »nødvendigt«?

Derfor er det godt, hvis vi har Naade til at være »naturlige« ogsaa overfor denne i højeste Grad overnaturlige Fest! Det foruroliger mig, naar jeg hører Mennesker sige om Guds Moder, at de ikke synes hendes Stilling i katolsk Andagtsliv er »nødvendig« — at Marias Optagelse forekommer dem unødvendig og ligeledes den Ubesmittede Undfangelse. De kan ikke se, at Mariaaltre og Mariavalfarter og særlige Maria-Naadebilleder »behøver« at have Plads i mit aandelige Liv. Hvilket Menneske, som ellers er ved sine fulde fem, vil paa den ene Side nok indrømme, at det var »nødvendigt«, at hans Mor var til, om ellers han selv skulde eksistere — men paa den anden Side erklære, at hun ikke spiller nogen »nødvendig« Rolle i hans Liv? Hvor i hele Beretningen om Guds Gerning med Mennesker har han begrænset sig til det, der var »nødvendigt«? Han er en overstrømmende Kærlighed. Naar denne Kærlighed er vældet ind i Verden gennem Menneskevordens store Sluseporte, vil den saa ikke søge at trænge ind i Menneskelivet gennem alle Revner og Sprækker — paa alle mulige Maader? Var de »sidste Sakramenter« nødvendige? Nej, men kunde vi forestille os en kærligere, mere »opmærksom« Maade at hjælpe os paa, naar vi trænger saa meget til Hjælp? Var Alterets Sakramente nødvendigt? Selvfølgelig ikke! Kristus er iblandt os paa mange andre Maader. Men han kunde være blandt os paa denne Maade, og derfor vilde han være iblandt os ogsaa paa denne Maade.

Hvor takker vi ham netop derfor! Og hvor takker vi ham, fordi han har givet os sin Moder at elske, og fordi han har gjort hende til *saadan* en Moder, saa fuldendt skøn i hele sin Sjæl og

lige fra den første Begyndelse af.

Om Danmark dog havde et Maria-Valfartssted

Ja, jeg vilde være meget glad, hvis Danmark havde en Maria-Helligdom, som var helt dets egen, og hvortil alle Katoliker vendte deres Blik og deres Fjed og sendte deres Kærlighed, ligesom St. Stanislaus, da han var i Rom, hver Nat plejede at vende sig mod det fjerne Billede i Santa Maria Maggiore og sende det sin Kærlighed. Ligesom jeg vilde føle mig ilde tilpas, hvis jeg ikke havde et Billede af Guds Moder i mit eget Værelse, saaledes vil jeg ønske, at et Folk føler en vis Uro, lige indtil Guds Moder paa en eller anden Maade har fæstet Bolig hos det og skabt sig sit nationale Hjem hos dette Folk. Det er fuldstændig i sin Orden, at Dronningen over os alle skal besidde sit særlige Slot i hvert et Land, og det er mig en Fryd at se, hvor spontant Andagten genoplives i England til vore gamle Madonna-Helligdomme, til Vor Frue af Walsingham, Vor Frue af Willesden, af Sudbury og flere andre Steder. Og jeg er taknemlig for at have faaet Lov til at besøge hende ved saa mange fjerne Helligdomme — ikke blot Lourdes og Notre Dame des Victoires i Paris, men ogsaa Vor Frue af Lujan i Argentina, Vor Frue af Antipolo paa Filippinerne og tillige smaa afsides Helligdomme i Italien og Spanien og blandt Ceylons Palmetræer.

Vi har allerede tidligere mindet Læserne om, at der er *een* Handling, som foregaar Verden over som Følge af, at Vor Herre har sagt »Gør dette!« — Messeofferet. Og det er herligt at vide, at hver Gang vi beder Hil dig, Maria, opfylder vi Guds Moders egen Profeti. Ja, i begge Tilfælde gaar Profeti og Befaling Haand i Haand. Profeten sagde »fra Solens Opgang til dens Nedgang skal mit Navn være stort blandt Folkelagene, og paa alle Steder skal der frembæres et rent Offer til mit Navn«, og Vor Herre sagde »Gør dette!« Og Maria sagde:

»Alle Slægter skal prise mig salig« — og »Alt hvad han siger til Eder — gør det!« Fryd dig og vær glad, Jomfru Maria, at Guds

Ord saaledes bliver opfyldt og hans Ordre adlydt! For alt dette: »Deo Gratias!

C. C. Martindale S. J.

Assyrernes Historie II

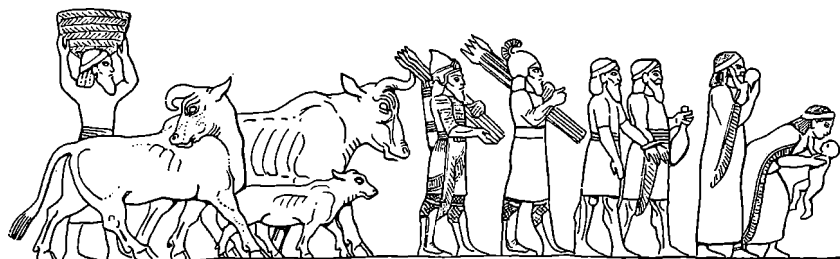
Paa Vej til Verdensherredømmet

Krigsmetoderne

Det var sandelig ikke godt at falde i Assyrernes Hænder. Det kan siges til deres Undskyldning, at de levede omtrent 1000 Aar, før Kristendommen begyndte at mildne Barbariet. Dog var den Gang ikke alle Hedninger lige haarde og hensynsløse. Assyrerne tog ikke med Handsker paa Tingene, heller ikke naar det gjaldt at holde Orden inden for deres egne Rækker. Derom vidner deres Straffelov. Saaledes kunde i visse Tilfælde af Kontraktbrud Overtræderen idømmes til at spise et bestemt Kvantum... Kokasse. Der skulde heller ikke saa forfærdelig meget til, for at Manden var berettiget til at skære Øren eller Næse af sin Ægtefælle. Naar Kong Sanherib bestemmer, at Ninives »Kongens Gade« fra nu af skal være 26 Meter bred, følger uden videre den Politiforordning, at dersom nogen vover at hygge ud over det fastsatte Skel, skal han spiddes mod Gavlen af sit Hus. Det kan man vist ikke kalde halve Forholdsregler. Fjender kan da sikkert heller ikke regne med en lempelig Behandling.

Fanger blev da ogsaa gerne lemlæstede. De fik deres Haandledd hugget af, deres Øjne stukket ud, eller de blev skilt af med Næse og Øren. Kvinder fik

deres Bryster amputeret. Ret ofte antog Torturen mere sadistiske Former; de ulykkelige Krigsofre blev med Hænder og Fødder spændt til smaa Tøjrepæle, for saa at blive flaaet levende. Eller ogsaa blev Staklen stukket paa en spids Pæl, for at det ynkelige Syn og hans Skrig skulde bevæge den i Forvejen udsultede By til at kapitulere. Kapitulationen gjorde dog ingen Afslutning paa den rædselsfulde Tortur, tværtimod. Nu forvandlede hele Hæren til en Hær af Bøddler, som alt var tilladt. Værst gik det ud over Byens Spidser, der jo var Skyld i Modstanden. De skulde straffes for den Tapperhed, hvormed de havde forsvaret deres eget Land. Deres Hoveder blev stablet op til Pyramider. Kongen fik trukket en Ring gennem Læberne for som en uvan Tyr at blive lænket til Sejrherrens Vogn. Endog Ligene blev lemlæstede, og de blodige Trofæer udstilledes paa Byvoldene, naar da ikke hele Byen blev jævnet med Jorden og Omegnen bestrøet med Salpeter, for at Stedet for bestandig skulde ligge øde hen. I saa Fald blev hele Befolkningen bortført. Denne Deportation af hele Befolkningen var en egen assyriske Opfindelse. Den havde den organiserede Rovstat udtænkt for grundigt at bryde al Modstand. Disse Mænd, Kvinder

En Deportationsscene: Kvinderne bevæger sig frit, medens Mændene er lænkede til hverandre og staar under militær Bevogtning.

Kong Assurbanipal paa Løvejagt.

og Børn, der med en Smule Bøhave blev tvangsflyttet til en vildfremmed Egn, hvor de vilde have vanskeligt ved at friste Tilværelsen, vilde nok lade være med at tænke paa national Samling, endsige paa Rejsning og Opstand. Folkedeportation var nok den grusomste Form for Repression, og den har altsaa Assyrerne »Æren« af. De har da ogsaa rost sig af den som af alle deres øvrige umenneskelige Krigsmetoder og i alle Enkeltheder skildret den paa Væggene i deres Paladser.

Naar alt kommer til alt, tør vi vel nok konkludere, at den Fremstilling, Biblen giver af Assur, ikke er overdrevet. Det, som Israellitterne frygter og afskyr, og det, vi hørte Assyrerne prale af, dækker hinanden. Det var ikke Hysteri, naar der næredes baade Ængstelse og Had med Hensyn til Assur. Ikke en eneste Nation i hele Forasien har haft Fred i det godt halvandet Sekel, den assyriske Militærstat var paa Højdepunktet af sin Magt og ved sit Voldsherredømme tyranniserede hele Omverdenen. Det var virkelig som Profeten Esaias i et glimrende Billede udtrykte det, da han lagde den assyriske Storfyrste følgende brovtende Ord i Munden:

Ved min Haands Kraft har jeg gjort det og ved min Visdom, thi jeg er forstandig.

Jeg flytter Folkenes Landemærker og røver deres Forraad, Og som den mægtige nedkaster jeg dem, der sidder i Højsædet.

Min Haand har fundet hen til Folkenes Gods som til en Fuglerede,

Og jeg har sanket alt Landet, som man sanker Æg, der er forladte:

Der var ingen, som rørte en Vinge, eller som oplod Næbet og peb« (10, 13-14).

En lang Vej

Det er først i Midten af det 9. Aarhundrede (før Kristus), at de assyriske Monarker gør deres Entré paa den bibelske Scene. Assur kommer ikke frem paa den lange Liste af Nationer, David har set sig nødsaget til at føre Krig med. De har heller ikke forstyrret Freden under Salomo. Det er først, da Israels Land og Folk er splittet i to smaa Riger, at Faren fra Assur som et Tordenvejr bliver stadig mere truende, indtil Sargon i 722 indtager Samaria, det nordlige Riges Hovedstad og bortfører de nordlige Stammer, og Sanherib tyve Aar senere slaar sin Lejr op i Nærheden af Jerusalem. Paa det Tidspunkt var Assyrien paa Højdepunktet af sin Magt; men inden det var

naaet saa vidt, havde det tilbagelagt en lang Vej.

Det Assyrien, der blev Israels Skæbne, havde allerede en tusinde Aars Historie. Den Historie er et Eventyr eller rettere et Epos, der ikke kunde have en mere passende Titel end: »Viljen til Magten«. Da Assyrien dukker op i Historien — altsaa omkring 2000 f. Kr. — er det et ubetydeligt Land og et ubetydeligt Folk. Her er intet, der tyder paa en større Fremtid. Mod Nord og Øst øjnes der intet andet end Bjerge og atter Bjerge, som om det her var Verdens Ende. Tæt ved findes der en vildt brusende Flod, der galopperende farer forbi og ikke kerrer sig om de omliggende Stepper, der smægter under en ubarmhjertig Sol. Det er et barsk Land, hvor Løven slaar Klo i Antilopen, og Ørnen fra Luften indkredser sit Offer. Har dette Assyrerfolk et Kald, da maa det være Røverens. Da maa det slet og ret betragte sit Hjemland som en Bjergfæstning, for derfra at gaa paa Togt mod de rigere Egne ved Tigris' nedre Løb og rette sin Gang mod Vest, hvor der lever store og velhavende Nationer. Det er da ogsaa den Vej, det har valgt.

De assyriske Konger har fra Arilds Tid drømt om at kunne tillægge sig Titlen »Verdens Hersker«. Men Verden var heller ikke den Gang et Ingenmandsland. Saa snart Assyrerne forlod deres Bjergfæstning for mellem Tigris og Euftrat at begive sig syd paa, stødte de paa Babylonierne, et Frændefolk, der ved et særligt udtænkt Kanalsystem havde forstaaet at gøre deres Land frugtbart, og som kulturelt havde erobret sig en saa fremskudt Plads, at det babiloniske Sprog som diplomatisk Sprog vandt Indpas i hele Vestasien, ja helt ned til det højt kultiverede Ægypten. Ogsaa de babiloniske Herskere stræbte efter Titlen »Verdens Herre«, og under den mægtige Konge, Hammurabi, blev der realiseret et godt Skridt i den Retning, saa at Assyrien maatte finde sig i at være Protektorat. Det gjaldt bare om at vente paa bedre Ti-

der og svagere babyloniske Fyrster, for saa at bytte Roller. Det blev mellem de to Nationer til et Livtag, der varede halvandet Tusinde Aar; for det meste maatte Babylonien hukke under for det mere krigsdygtige Broderland, men til sidst er det dog Babel, der sætter sin Fod paa Assurs Nakke. Da gives der heller ingen Pardon.

Paa sin Gang mod Vest saa Assyrien sin Vej spærret af endnu større Nationer. Det var de saakaldte *Mitanni*, der i det 15. Aarh. kom ned fra Kaukasus og skabte sig et Rige i den nordlige Del af Mesopotamien. Saa var det — endnu længere mod Vest — *Hettiterne*, der ud fra deres Hovedstad i Lilleasien gjorde Front baade mod Mitanni og Ægypterne, hvilke sidste lod til at betragte den østlige Bredde af Middelhavet helt op til Libanon som en integrerende Del af deres Imperium.

Nej, det var sandelig ikke let for et lille Folk som Assyrerne at komme rigtigt til Fadet, hvor saa mange større sloges om Verdensherredømmet. Det gjaldt om at blive ved, bare ruste og slaas og saa vente, at de øvrige blev trætte af Kampen og meldte Pas.

Fremragende Førere

Der findes vist ikke en anden Nation, der kan fremlægge en saa lang Liste af fremragende Førerskikkelser som den assyriske. Alle disse Mænd, hvad enten de hedder Salmanassar, Tiglatpileser eller Sargon, er Diktatorer af det rene Vand. Om det saa er en Kvinde som den berømte Semiramis, da falder heller ikke hun ud af Rollen. Alle disse Mennesker er haaret af eneste Ideal: »Viljen til Magten«. Indadtil hersker der en Jerndisciplin; der er ved Siden af Magthaveren ingen, der kan gøre sig gældende. Hele Nationen er en anonym, homogen Masse, der skal holde Mund, Trit og Retning. Det er Monarken, der bestemmer, hvilken Vej Hæren skal slaa ind paa. Det er ham, Sejren tilskrives i Annalerne, paa Sejrsstelerne og Palad-

sets Vægge, lige som det er ham, der har bygget Templer og anlagt Gaderne. Og alle disse assyriske Herskere har pudsigt nok samme grumme Fremtoning. Det er sikkert for en stor Del paa Grund af mangelfuld Portrætkunst, der endnu ikke forstod at gengive de mere individuelle Træk, som Ægypterne havde formaaet det, og som senere hen Grækerne og i endnu højere Grad Romerne vilde gøre det, at alle disse skæggede Skikkelser virker saa ensformigt træde og stive, men samtidigt giver denne Fremstilling et godt Billede af det ensartet haarde i disse Assyrerkongers Psykologi. For dem er der kun et, der gælder, nemlig at føre Krig og at udbrede Gud Assurs Rige til de fire Verdenshjørner. En kunstelskende og bogsamlende Skikkelse som Assurbanipal er ret sjælden. I Reglen bryder man sig i Ninive, Assur og Kalchu ikke saa meget om at skabe Kunst og Kultur, i hvert Fald ikke nær saa meget, som det var Tilfældet i Babylon.

Hvor en saa ihærdig Vilje er til Stede, maa der ogsaa findes en Vej, selvom den først skal banes hen over mange Hindringer. Der kom en Tid, da de store Nationer viste sig at have opslidt deres Kræfter i indbyrdes Kampe. Mitannier og Hettiter blev trængt tilbage fra Verdens Skueplads, og Ægypterne saa sig nødsaget til at slippe Taget i Kanaan og Syrien. Og netop paa det Tidspunkt, da disse Nationer maatte trække sig tilbage, mødte Assyrien i fuld Vigør og under Kommando af de dristigste og mest skaanselsløse Herskere saasom Sargon, Senhakerib, Assarhadon og Assurbanipal. Da var den længe ventede Time for det assyriske Herredømme endelig kommet. Da blev alle smaa Nationer Øst for Middelhavet slaaet med Panik, og der opstod ved ethvert Kongehof Strid om Spørgsmaalet, om man skulde træde i en Koalition mod Assur, eller om det var bedst at underkaste sig Storkongen, inden den angribende Hær naaede hen til Ens Land.

Fortsettes. STEPH. WEVERS

Rom og Verden

I Anledning af Jordskælvs katastrofen i Rumænien har den hellige Fader samtidig med overfor den rumænske Regering at have givet Udtryk for sin hjerteligste Dellagelse gennem sin Nuntius i Bukarest ladet overrække en Pengegave til Lindring af Nøden blandt de af Ulykken ramte Personer.

*

Et ikke bekræftet Forlydende i Rom gaar ud paa, at Pius XII endnu før Jul vil afholde et Konsistorium med Udnævnelse af nye Kardinaler. I bekræftende Fald kan det sandsynligvis kun dreje sig om Udnævnelse af Kuriekardinaler, da der aldrig plejer at finde andre Kardinalsudnævnelser Sted i Krigstider.

*

I Peterskirken har Teknikere anbragt 40 Højttalere, hvorved det fremtidig bliver muligt at høre den hellige Faders Stemme overalt i det mægtige Kirkerum.

*

Generalpræsidenten for Røde Kors (Ikke-Katolik) besøgte for nylig de caritative Institutioner, som Franciskanerne leder i Huppek i Vikariatet Lachokow (Kina) og udtalte ved denne Lejlighed sin mest uforbeholdne Anerkendelse og Beundring for den utrættelige Gerning i Næstekærlighedens Tjeneste, som udføres af de katolske Missionærer, der med fuldstændig Selvopofrelse helliger sig Arbejdet blandt Saarede, Flygtinge og Hjemløse.

*

Universitetet i Freiburg i Schweiz har tildelt den apostolske Nuntius i Bern, Msgr. Bernardini, den teologiske Æresdoktor-Titel.

▲ Domkirken i Loreto. I Baggrunden Adriaterhavet

I den italienske Provins *Ligona* ligger — faa Kilometer fra det baa Adriaterhav — Valfartsstedet *Loreto*, der ikke blot søges af Italienerne, men ogsaa er kendt over hele den katolske Verden. Basilikaen, der er rejst i det 15. Aarhundrede og som senet hen utter og alter er blevet bygget om, genminder den Bygning, der ifølge Legendens skal være den hellige Familys hus fra Nazareth. Den fromme Legende beretter, at Engle i 1291 skal have bragt det til Tersatto ved Fiume, derfra i 1296. Toge det i Loreto. Legendens er fort opstaaet i det 14. Aarhundrede og tog Sigte paa et Mariukapel, der lader sig se tilbage til omkring Aar 1194; her bragtes et Naadebillede fra Tersatto, som senere bragtes til det saakaldte hellige Hus, og som i Tidernes Løb har været Maalel for tallose Pilgrimstog.

Majestætisk knejser den hellige Domkirke paa et Højedrag midt i det flade

▼ Nærdstien af det saekaldte hellige Hus i Basilikaen i Loreto

Loreto

Den italienske
Families
Valfartssted

Tekst og Fotos:
UNIVERSA

▲ Et Pilgrimstog paa Vej ind i Kirken i Loreto, Italiens bæremæstede Valfartskirke

« Det Indre af det hellige Hus er ganske enkelt bestaaende af Teglsten og reelt til hvide Kvadersten. Midt over Alteret staar en Gudsmoderstatue af sort Cedartøm.

► Kirkens Indre — med Udsigt over Adrias vide Landskaber

Landskab, og fra Kuplen straalet en forgyldt Statue af Gudsmoder. Pladsen foran Domkirken aander det selvsamme klare og saa levende Trylteri, der hviler over Italienske Piazza'er. Det hellige Hus i Domkirkens Indre er en simpel Bygning af Teglsten og reelt til hvide Kvadersten. Over Alteret troner en Gudsmoderstatue af sort Ibenholt, en Rekonstruktion af den gamle Statue, der adledtes af en stor Brand i 1921. Udvendigt er det hellige Hus smykket af Marmorplader, og i Statuer og Relieffer udfolder den italienske Renaissance sin herlige Pragt. Det er

Kapucinermunke, der har faaet betroet Omsorgen for det gamle Valfartssted; deres Kloster ligger umiddelbart ved Siden af Kirken.

Naar Italienerne kommer i saa store Skarer til Loreto — ikke mindst i disse vanskelige Tider — saa er det deres Væsens indre Drukkraft, der fører dem hertil, nemlig Familiefølelsen. Italienerne nærer en stærk Familiefølelse; de holder sammen hver indenfor sin Slægt, den ene sørger for den anden, og næppe noget andet Folk nærer en saa stor Kærlighed til Børn som netop Italienerne.

Op til Loreto bærer Italienerne alle sine Farhaabninger og Ønsker for sin Familie, og stiller sig selv og sin Familie under den hellige Familys Beskyttelse og Varetøgl.

* * *

Bliver vor Bøn bønært eller ikke?

To Kendsgerninger, der ikke synes at kunne forliges, staar overfor hinanden. Paa den ene Side *de mange Skriftsteder*, der med rene Ord *lover Bønærelse*. Henimod Slutningen af Bjergprædikenen f. Eks., hvor Herren taler om Midlerne til Frelse, siger han: »Bed, saa skal der gives.« Denne Bønærelse er en saadan Selvfølgelighed for ham, at han tilføjer: »Naar I selv, onde som I er, forstaar at give jeres Børn gode Gaver, hvor meget mere vil da ikke jeres Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som beder ham derom.« (Mt. 7,7 og 11). For ogsaa at anføre et Løfte fra det Gamle Testamente, kan vi høre, hvad Profeten Isaias siger: »Du paa kalder, og Herren hører. Du raaer, og han siger: Her er jeg.« (58,9). Ja 65,24 staar der endog: »Endnu før du kalder, svarer jeg. Endnu medens du taler, hører jeg.« Det var Guds Løfter. Vi behøver ikke at dvæle ved de mange store og smaa i Guds Rige, der har paa kaldt Herren og opnaaet, hvad de bad om. Baade det Gamle og Nye Testamente er fyldt med den Slags Eksempler.

Paa den anden Side er det ligeledes en Kendsgerning, at *man ikke altid bliver bønært*. Jeg skal være den sidste, der nægter dette. Men indtræffer dette Tilfælde, saa har Gud i ganske særlig Grad vor Velfærd og Nytte for Øje. Engang imellem nægter han noget, *fordi han*

vil give os andre, større og værdifuldere Gaver. Eller han gør det, fordi han ved, at det, vi ønsker, hverken er nødvendigt eller gavnligt, men derimod enten ganske overflødigt og derfor en Hindring eller ligefrem *til stor Skade for os*. Den hellige Augustinus siger meget rammende: »Der er Ting, som Gud nægter, fordi han vil være barmhjertig mod os; hvis han var vred paa os, vilde han give os dem.« Vi tager jo saa ofte fejl. Vi mener, det vi ønsker er Brød, men i Virkeligheden er det en Sten. Vi anser noget for en Fisk, men det er en Snog, eller for et Æg, men faktisk er det en Skorpion. Vor Fader i Himlen, han, som ikke kan tage fejl, giver hverken sine Børn en Sten eller Snog eller Skorpion.

Desuden kan der være andre Grunde til at nægte Bønærelse. Af egen Erfaring ved vi, at *vor Bøn kan være saa tankeløs, saa lunken og efterladende*, at vi ikke engang selv agter paa, hvad vi siger. Nu er jo Bøn Sjælens Opløftelse til Gud. Men hvis vore Tanker, der burde stige op til ham, ligesom flakker rundt alle andre Steder, og hvis vi slet ikke gør os Umage og fuldstændig mangler den barnlige Ærefrygt og Kærlighed til Gud, hvordan i al Verden kan man da kalde den Slags tomme Ord for Bøn? Vi har jo slet ikke bedt. Det var kun et Mundsvejr, ikke nogen Bøn. Saa kan det da heller ikke være paa faldende, at

Herren ikke følger vor Vilje, naar vi ved vor egen Letsindighed og Tankeløshed saa at sige fører Bevis for, at vi selv ikke mener noget med vore Henvendelser til Gud.

I de her nævnte Tilfælde bliver vor Bøn altsaa ikke bønært. Derimod siger Skriften, at Gud skænker dem, der beder ham om noget med Andagt og Inderlighed, *mere, end de beder om*. Tænk bare paa Lignelsen om den fortabte Søn. Denne vilde have været meget tilfreds, hvis hans Fader bare havde antaget ham som Daglejer, og han bad heller ikke om mere. Men i Virkeligheden blev han genindsat i en Søns Rettigheder. Ja, det er Guds Maade at være god paa mod os uværdige! Han overøser os med sin Naade og skænker os sine Gaver rundhaandet og hurtigt, ikke først i det Øjeblik, vi beder ham om dem, men allerede før, nemlig saa snart det rette Sindelag er tilstede. »Herren bønært de ydmyges Ønske, og hans Øre hører Hjertets Attraa.« (Ps. 9,38). Uden at vente paa den hørlige Tale kommer Gud altsaa vor Sjæls tavse Længsel imøde.

Nu tænker jeg, er det klart, hvorledes Guds Løfter om Bønærelse forliges med den Kendsgerning, at vi ikke altid bliver bønært. F. K.

JULEKÅRTEN

er udkommet

Pris Kr. 1,50

Bestilles i Katolsk Blad- og Bogcentral, Boyesgade 8 A

Sigrid Undsets *Mesterværk*: **Kristin Lavransdatter**

faas nu komplet i billig DANSK Folkeudgave
„En vidunderlig Kærlighedshistorie“

5 Bind . I Kransen . II-III Husfrue . IV-V Korset . 3,50 pr. Bind 6 og 10 Kr. indb.

JESPERSEN OG PIOs FORLAG

Hertug Knuds Division

Sankt Ansgars Trop afholdt den 17. November sin Tropsfest i Menighedslokalerne i Bredgade, og Troppen kunde glæde sig ved stort Besøg af mange Interesserede med Hs. Excellence Biskoppen i Spidsen.

Underholdningen omfattede Sang, Oplæsning, Deklamation, Film og meget andet og gjorde stor, berettiget Lykke, selv om jeg nok tror, at Tropskapellanens Oplæsning af H. C. Andersen-Eventyr samt en Pantomime om en Skønjomfru, hendes Ridder og den grumme Fader fortjener en særlig hædrende Omtale.

Iøvrigt maa det her bemærkes, at Troppen endelig har faaet en Flokfører, og der oprettes derfor nu officielt en Ulveflok, hvortil man dog allerede har den første Stamme; forhaabentlig vil mange af Sognets Dreng i Alderen 8—11 Aar benytte sig heraf.

Sankt Laurentii og Sankt Pouls Trop paabegynder i Midten af December et Beredskabskursus, der vil blive afholdt i Roskilde og ledet af Førere fra Divisionen. Vore Spejdere i Roskilde og Taastrup faar derved Mulighed for at erhverve Beredskabsmærket og saaledes komme paa lige Fod med Divisionens øvrige Spejdere.

II Absalons Trop har haft »Agitationsdag« paa Sankt Knuds Skole. Alle Troppens Spejdere og Ulve mødte i Uniform og medbragte Agitationsmateriale, som de uddelte til dem af deres Skolekammerater, de kunde ønske sig ogsaa som Spejder- og Ulvekammerater. Nu venter man spændt paa Resultatet.

Troppen paabegynder først i December Maaned et Samariterskursus, men iøvrigt er Interessen for Tiden navnlig koncentreret om de mange Planer og Udkast for en Grund m. v. Man er tilsyneladende ret langt fremskredt med Undersøgelserne, og forhaabentlig varer det ikke længe, før..... Under alle Omstændigheder har Troppen indkaldt til Forældre- og Spejderaften den 10. December, hvor man vil lukke op for Posen og give Besked om de opnaaede Resultater, og

Bladets Læsere vil efter denne Dato sikkert ogsaa høre nærmere derom.

Divisionens Spejdere har endnu ikke tilendebragt den aarlige Turnering, der omtaltes i sidste Beretning. Den 1. December gaar det løs med 2. Del, som skal foregaa i og ved Taastrup, og derefter tager Dommerne fat.

Ordonnanskorpsets københavnske Afdeling var i Slutningen af December Maaned indkaldt til Instruktionsmøde med Foredrag bl. a. af Politiets og Brandvæsenets øverste Ledere. Det var en udbytterig og ingenlunde kedelig Aften — tværtimod. DC.

Juleindsamling

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede, ligesom de foregaaende Aar, i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakramentsognet incl. St. Antoni Distrikt samt St. Andreas Sogn. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil.

De, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden 14. December personlig henvende sig hos en af undertegnede: Pastor Geertz-Hansen, Bredgade 64, Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27 C. (Postkonto 46638: Sakramentskirken), Pastor Kn. Ballin, Frederikssundsvej 225 (Postkonto 20245: St. Antoni Kirke), Pastor H. Lucas, Kollegievej 2, Ordrup (Postkonto 26602: St. Andreas Kirke), Fru A. Osterhammel, Frederiksborggade 54, 3., Frk. F. Stratbocker, Jægersborg Allé 19, Charlottenlund, Fru H. Günther, Bangertsgade 11.

Roskilde

Søndag d. 24. Nov. var det første Gang, katolsk Højskole holdt Møde udenfor Hovedstaden. Sognepræsten for Roskilde Menighed havde foranlediget dette Møde. Det fandt Sted paa Hotel »Prinsen«. Skønt Tilslutningen var ret god

(baade Katoliker og Ikke-Katoliker var mødt op), havde Foredragsholderne dog fortjent en lang stor Tilhørerkreds. Pastor Knud Ballin indledte med at forklare Meningen med Mødet. Han fortalte, at Roskilde ogsaa i Højskolens første Aar, da hans Fader havde startet den, havde nydt godt af den. Efter at hele Forsamlingen havde sunget »O Aand, som er af Evighed«, gav Redaktør Kiærulff en meget interessant Skildring af Chester-ton. Vi fik et Indblik i den Krise, der endte med hans Konversion.

Den anden Foredragsholder var Pastor Knud Ballin, som holdt en overordentlig smuk Tale om Præsten og hans Gerning. Talen blev illustreret med en Række smukke Lysbilleder. — Efter en Fællessang takkede Sognepræsten for de udmærkede Foredrag og udtrykte det Haab, at dette første Møde efter Højskolens Genrejsning ikke bliver det eneste, men snart efterfølges af andre. P. B.

Aarhus Radioklub

Søndag d. 24. November afholdt Radioklubben i Aarhus sin Efteraarsfest.

Med en vis Spænding imødesaa Bestyrelsen denne Begivenhed. Det var første Gang i Klubbens Historie, at en Sammenkomst skulde foregaa »udendørs«, nemlig i »Kvindernes Hus« i Vestergade. Det var, ligesom de Unge bedre tog Omplantningen, men havde flere Ældre fulgt Indbydelsen, kunde Tilslutningen noteres som over det normale.

I de hyggelige Lokaler forløb Underholdningen programmæssigt, delt mellem Oplæsning, Alsang og muntre Sketch. Man hørte i »Sultans Død« en livlig Fynbo, der havde ondt ved at følge en træg Jydes Tempo, i Beretningen om en Ildebrand og en Hunds Død. Og af en »Fløjte-Rapport« forstod man, at et Forhør kan foregaa efter Formlen: Sig det med Fløjtetoner.

I »Et lille Lykkebarn« saa og hørte man to Rivalers Kamp om den samme søde Landsbypige. De optrædende tog kvikt og let paa Opgaverne. B. N.

„Verdens Herre“

Rob. Hugh Bensons verdensberømte Fremtidsroman i Johannes Jørgensens mesterlige Oversættelse foreligger nu i en smuk og billig Folkeudgave. Den koster elegant indb. i Vælskbind 10 Kr., men hæftet kun

4.50

Liturgisk Kalender

Dec.:

8. S. MARIAS UBESMITTEDE UNDFANGELSE (776); 2. Sæt Bønner: 2. Søndag i Advent (6); sidste Evangelium: Søndagens (7).
9. M. Feria (Hverdag) (5), uden *Gloria* og *Credo* og uden *Alleluja*-Vers; 2. Marias ubesm. Undfangelses Oktav (777), 3. St. Frans Xavers Oktav (771), 4. Om Fred; alm. Præfation (525). — *Eller*: Marias ubesm. Undfangelses Oktav (777); 2. Søndagen (6), 3. St. Frans Xavers Oktav (771), 4. Om Fred.
10. Ti. Oktav af St. Frans Xavers Fest (770); 2. Oktaven (777), 3. Feria (6), 4. St. Melchiades ([5]).
11. O. † St. Damasus I (781); 2. Oktaven (777), 3. Feria (6), 4. Om Fred.
12. T. † 5. Dag i Oktaven (777); 2. Feria (6), 3. Den Helligaand ([120]), 4. Om Fred.
13. F. St. Lucia (781); 2. Oktaven (777), 3. Feria (6), 4. Om Fred.
14. L. † 7. Dag i Oktaven (777); 2. Feria (6), 3. Den Helligaand, 4. Om Fred.
15. S. 3. Søndag i Advent (9); 2. Oktaven (777).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Latinske Studier

Franz Blatt: *Fra Cicero til Copernicus* (Ejnar Munksgaard).

Indtil for nogle Aartier siden beskæftigede den latinske Filologi sig næsten udelukkende med de litterære Kilder, der stammede fra den romerske Oldtid. Lidt efter lidt har man ogsaa taget *Senantikken* op som Forskningsgenstand. Men indtil for ganske kort Tid siden var *Middelalderens* latinske Sprog og Litteratur næsten uden enhver Interesse for den saakaldte »klassiske« Filologi.

Imidlertid er der ogsaa her sket en betydelig Forandring. Man har indset, at den gamle Periodeinddeling: »Oldtid, Middelalder, Nytid« (som tillige indeholdt en Vurdering) i høj Grad var vilkaarlig, for ikke at sige forkert. I Mellemtiden havde den katolske Forskning fordybet sig i Middelalderens rige litterære Skatte. Den havde udgravet, udgivet og undersøgt Middelalderens store Filosoffer og Teologer og dermed skabt en ny Videnskab: *den middelalderlige Filologi*. Det er glædeligt at se, at netop den latinske Filologi *her i Landet*

altid har haft Sans for denne Side af sit Fag. Prof. Gertz' Læsebog i Middelalderlatin beviser det blandt andet.

I denne Sammenhæng maa man ogsaa sætte Prof. Franz Blatt's nye Bog: »*Fra Cicero til Copernicus*«. Hans Hovedidé er »den litterære, sproglige og poetiske *Sammenhæng mellem Oldtiden og senere Tiders latinske Litteratur*« (144). Han kræver, at man inddrager »ogsaa Middelalderen under den latinske Filologis Omraade og Metoder« (16). Denne Videnskab er for ham en stor Enhed, der spænder fra Oldtiden indtil Renaissancetidens latinske Sprog og Litteratur. Det er en Glæde for ham at forfølge de forskellige sproglige, indholdsmæssige eller palæografiske Motiver, der kommer fra Romerne og gaar gennem hele Middelalderen. Venantius Fortunatus' skønne Hymne: »*Vexilla Regis*«, som vi kender fra Skærtorsdagens Liturgi, kan for Eksempel i Rytmen føres tilbage til romerske Forbilleder, medens Thomas af Aquins »pragtfulde Corpus Christi Hymne, en af Middelalderens berømteste« (90): *Pange lingua* (med *Tantum ergo* i anden Strofe) ved sine Indledningsord

Vilh. la Cour's

Danmarks Historie

2 Bind Kr. 10 pr. Bind . Indb. Kr. 15 pr. Bind

Indbundet med Skindryg i eet Bind Kr. 27

... simpelthen DANMARKSHISTORIEN

Dr. phil H. Stangerup i *Nationaltidende*

I alle Boglader

BERLINGSKE FORLAG

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør, Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg, Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København, Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

minder om Venantius Fortunatus' Korshymne.

For at understrege denne Sammenhæng kalder Prof. Blatt sin Bog: Fra Cicero til Copernicus. Det er hans Opfattelse, at det latinske Sprogs sidste Fase falder sammen med Renaissanceetiden (= Copernicus). Det har han ret i, naar han tænker paa Latin som levende Sprog, en Slags »Koine«, der kendtes af alle dannede. Dette Sprog døde i det Øjeblik, da den nye Nationalisme brød igennem. Men det samme Sprog spiller stadig en stor Rolle indenfor *den katolske Verden*. Den katolske Liturgi, Viden-skab og Praksis kan — i det mindste i Vesterledet — ikke tænkes uden Latin. Den kirkelige Retsbog er affattet paa Latin, de pavelige Rundskrivelser roses for deres klare og skønne Latin, og Pave Leo XIII digtede latinske Hymner, som sættes højt af de kyndige.

For saa vidt kunde man altsaa godt have kaldt Bogen: Fra Cicero til vor Tids Katolicisme. Thi Katolicismen er det eneste Sted, hvor Latinen endnu *lever* idag. Men alligevel er det ikke godt at understrege denne Sammenhæng for stærkt. Thi den angiver kun den formelle Side af Sagen: *Sproget*. Undersøger man derimod den indre Side: *Indholdet*, vil man snart opdage, at der er en væsentlig Forskel mellem Oldtidens hedenske og Middelalderens eller den nyere Tids (f. Eks. Jakob Balde!) katolske Litteratur.

Heinrich Roos S. J.

Børnebøger

Til Orientering ved Affattelsen af Aarets Ønskesedler nævner vi en Del af de sidst udkomne Bøger for Skolealderen.

I Jespersen og Pios store Serie er der for det første *Cai Schaffalitzky de Muckadells* nye Søroman »Hurra for Willemoes« med alle sine Forgængeres friske og salte Egenskaber (bl. a. helbefaren Sprogbrug) og dertil en dejlig dansk Tone og stolte danske Minder. Svenskeren *Louis de Geer* har for en Gangs Skyld forladt den engelske Kostskole Singleton og har anbragt to Drengene paa den svenske Kostskole »Norrstrå« med hemmelig Drengeklub og megen

Morskab. *Poul G. Ernst* og *Kjeld Helweg Larsen*, der sidst skrev journalistisk Drengbog om Falck, fortæller i Aar »Eventyret om Storbymen«, hvori der berettes baade konkret og spændende om Skoler og Torve, Politi og Brandkorps, Dagspresse og Telefon, Frihavn og Kloakernes Underverden m. m. Og *Poul Carit Andersen* har en ny Rejsebog »Peter Vandrefugl paa Balkan« om en Tur ned gennem Ungarn, Jugoslavien, Bulgarien og Rumænien lige inden Krigens Udbrud.

Af andre Bøger fra samme Forlag kan vi nævne den norske Forfatter *Bernhard Stokkes* »De hjemløse Ryttere«, hvis Milieu (Stor-fjældet) er lidt ud over det sædvanlige, samt *Henry Dahl* og *Willy Ussing*: »Til Søs« om en Skibsdrengs første Langfart med mange raske Strabadser.

Fra Gyldendal er der bl. a. den morsomme *Kenneth Grahame*, som i »Den taabelige Tudse« fortsætter Historien om »Venner paa Vandring«; det er Eventyr med lidt af den særlige engelske »Nonsense-Dignings« Tone. For de større Drengene er der en Række nye Bøger af kendte Navne. Søforfatteren *John Westermann* er gaaet til Vejs med Bogen »Tordenflyveren« om en genial Opfindelse og forbryderiske Spionstreger, *Edward S. Ellis* bliver hos Indianerne med »Vildkatten«, som er Navnet paa en usædvanlig ækel rød Bandehøvding, *Johannes Bech* (altid i Spidsen med det bedste) fortæller om Tattere og Kæltringer i Jylland for 200 Aar siden i »Hulen i Skoven«, *A. H. Seaman* har en ny Drengedetektivhistorie om et torsvundet Testamente, »Det øde Hus«, og saa er der *Egil Jensen* med »Stillehavets Gaade« (ogsaa en Flyverroman) og *P. Jerndorff-Jessen*: »Sletters Erobring« (Guttermænd kontra Skurke i Gauchoernes Land).

For Pigerne nævner vi fra Gyldendal *Presskorn-Thygesen*: »Kusinen« fra Paris« (Spilopmager-Historie), *Inger Bentzon*: »Trekannten« (tre Unger bygger Hus), *Anna Baadsgaard*: »Birgitte fra Strandgaarden« (en køn og fornuftig Historie) — og den bedste, *Estrid Otts* »Sally Smaalotte« om en rask Pige under Finlands Kamp sidste

Vinter. I den gule Serie for de halv-voksne er kommet »Paa Gensyn« af *V. Bendix Nielsen* (af den Slags med Forlovelse, De ved).

Jo, saa glente vi en sød lille Oversættelse fra Svensk for de mindre »Pelle Haleløs paa Eventyr« om en Katteskilling i den underfulde store Verden.

»Børnenes Lommebog« fra Chr. Erichsen og »Lommebog for Skoleelever« fra Richters Forlag er som sædvanlig fyldt med Alverdens Tabeller, smaa oplysende Artikler i fornuftigt Barnesprog og Plads til alt, hvad Børn kan notere sig.

Julehæfter

Chr. Erichsens Forlag udsender atter i Aar sine mange populære Julehefter. »Julegæsten« under Fru *Sigrid Opffers* Redaktion er som sædvanligt stateligt med Noveller bl. a. af Leck Fisher og Ingeborg Maria Sick og Digte af Bønnelycke og Harald H. Lund. Der er ogsaa en smukt illustreret Artikel om Michelangelo. Børnenes Hæfter: »Børnenes Julehilsen«, »Børnenes Jul«, »Børnenes Julegave«, »Gledelig Jul« og »Mit eget Julehæfte« er muntre og underholdende, ligesom ogsaa de to Bøger med Fortællinger: »Min egen Julebog« og »Ungdommens Julebog«. Og endelig er der Eventyrbilledbogen om »Drille-Basse igen«.

Krone-Magasinet

Nørrebrogade 27

Trianglen 2

Køb Julegaverne hos os

Manchetskjorter, Slips, Hatte

Handsker, Sokker, Undertøj

Alt til Herrer til rigtige Priser

Gavekort udstedes paa ethvert Beløb

Forlang hos Deres Købmand

Burcharth & Søn's

Expres-Lakfernis i de rød-hvide Dunke

Danmarks førende Mærke!

Resultatet af 80 Aars fagmæssig Erfaring

Enefabrikanter: **A. D. Burcharth & Søn** . Kolding

Lak-, Fernis- og Farvefabriker. Grdl. 1861

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Tlf. 65 36 . Smallegade 13

Privat Fasan 1866

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling

den gamle Boglade med den unge Aand

Leverandør til katolske Institutioner

Menighedsrådet

i Charl. Palmehave i Søndags (den 1. Dec.) var godt besøgt.

Efter Hr. Pater *Lucas'* opildnende Tale til Ære for Sct. Andreas, fortsatte Hr. Pater *Groteclaes* med et interessant Foredrag om de første Korsfarere og de mangfoldige Vanskeligheder, disse var udsat for og maatte overvinde for at naa frem til Det hellige Land. Foredraget var ledsaget af smukke gamle Lysbilleder. — Som et elegant Punktum paa Aftenens Underholdning frenviste Hr. Forretningsfører *Ørsted* en meget smuk Farvefilm om København, — ogsaa Billeder fra Kongens Fødselsdag saa vi, og Filmen høstede velfortjent Bifald.

Ved Kaffebordet fandt Lodtrækningen Sted til Fordel for Dattersognet i Lyngby.

Følgende Numre blev udtrukket: 3, 4, 19, 46, 53, 68, 93, 136, 187, 191, 198, 238, 333, 393, 421, 437, 516, 610, 614, 663, 666, 787, 870, 1059, 1176, 1255, 1271, 1307, 1313, 1384, 1463, 1492, 1573, 1617, 1646, 1699, 1702, 1764, 1805, 1822, 1829, 1930.

Gevinsterne bedes afhentet inden 20. Decbr. hos Frk. *Holler*, Ejvindsvvej 15, mod Aflevering af Lodsedlen som Legitimation. — Evt. Af-tale gennem Tlf. Ordrup 986.

Vi takker endnu en Gang alle dem, der har medvirket og bidraget.

K.R.

P.S. Angaaende *Julefesten*, som blev omtalt paa Mødet, henvises til særlig Anmeldelse.

Kirkekonzert i Roskilde

Søndag d. 8. December Kl. 14,30 afholdes den aarlige Velgørenhedskonzert i St. Laurentii Kirke til Fordel for fattige Børns Jul. Organist *Kerckhoffs* spiller Bach, Galeotti og sin egen Orgelfantasi i d-Moll, Koncertsangerinde *Edith Petersen* synger Händel, Carl Nielsen og Thomas Laub, og *Kerckhoffs-Korets* 75 Sangere synger Niels W. Gade, Gluck, Lindblad og Kreutzer. Der afsluttes med Fælles-sang.

Billetter à 1 Kr. faas i Præstegaarden, paa St. Maria Hospital og hos Boghandler Bruun.

Baronesse Rosenkrantz-Charisius f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende, *indfødte* Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katol-

ske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1941.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles *ikke* for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 20. December; Andragender, som er indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til *Det Apostoliske Vikariat*, Bredgade 64, København K.

Vincentforeningen for Herrer

afholder Generalforsamling Søndag d. 15. Dec. efter Højmessens i Sakramentskirken, ca. Kl. 11¼, i Forsamlingssalen i Centralskolen.

Alle Interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

Vi Mennesker

af Dr. phil Kaj Birket-Smith

En moderne populær Antropologi

I en Kronik i Politiken blev »Vi Mennesker« anmeldt af Johannes V. Jensen:

« — — Den er Nøglen til hvad der ellers fylder Biblioteker, en Haandbog støttet til Forskningens og den antropologiske Litteraturs nyeste Resultater — — — »

Pris 8 Kr. hæftet rigt illustreret

Se Bogen hos Deres Boghandler!

CHR. ERICSENS FORLAG

Dansk Jul - Danske Lys

Stearinlys

i alle Størrelser

Voksllys og Alterlys

af enhver Art

Asp-Holmblad

København

St. Ansgars Kirke

Onsd. 11. Dec. Kl. 19,30 Fællesmøde for de to kvindelige Kongregationer hos Søstrene paa Østerbro med Optagelse af nye Medlemmer.

Sakramentskirken

Onsd. 11. Dec. Kl. 20 Ungdomsmøde. Pastor O. Magnussen holder Lysbilledforedrag om »Den hellige Antonius af Padua«. Bill. à 50 Øre faas som sædvanlig.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 8. Dec. Kl. 8½ Fælleskommunion for Mændenes og de unge Mænds Kongregation samt for Immaculatakongregationen. Kl. 17 Festandagt med Prædiken og Te Deum. Mand. 9. Dec. Kl. 20 prc. Møde for de unge Mænds Kongregation i Røde Sal. Torsd. 12. Dec. Kl. 20 pr. Møde for Mændenes Kongregation i Røde Sal.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Fred. 13. Dec. Ungdomsmøde. Lysbilleder fra Italien og Oplæsning.

I Benediktinerindeklosteret

St. Kjeldsgade 1, kan faas nye Julekort -- stort Udvalg -- malede og haandskrevne med liturgiske Tekster, samt andre Ting, der egner sig til Julegaver.

Adventsfest for Sygeplejersker

Onsdag d. 18. December Kl. 19,45 hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby.

Vekselvis Sang og Recitation.
Thebord -- frit Samvær.
Afslutning i Kapellet.

Ogsaa ikke-katolske Sygeplejersker er velkomne. Med Hensyn til *Provinssygeplejerskerne*: Forstanderinden paa St. Josefs Hospital har velvilligt stillet nogle Hospitalssenge til Raadighed, dersom De kan komme herind og være med til Adventsaften! Lagener og Pudevaar maa medbringes. Vi skal blot vide Besked et Par Dage før den 18., om De kan komme.

Billetterne til Adventsfesten koster 75 Øre for Medlemmer og 1 Kr. for Ikke-Medlemmer. Der skal ved denne Lejlighed ikke medtages Madpakke eller Rationeringskort.

Altsaa paa Gensyn og vel mødt den 18.!

Retrætedagene i Valby

Søndag 8. Dec. for Mødre ved Pastor Cay Benzou.

Søndag 15. Dec. for unge mandlige Kongreganister ved Pater K. Pauli.

Mandag 30. Dec. for Drengene mellem 13 og 16 Aar ved Pastor Knud Ballin.

Alle Retræter begynder med Messe Kl. 9 i Søstrenes Kapel, Bjerregaards Sidevej 1, og slutter Kl. 17. Deltagerne bedes selv medbringe Brød til Dagens tre Maaltider (Morgenmad, Frokost og Eftermiddagste). Kaffe, Te og til Frokost en Kop varm Bouillon kan faas for Kr. 1,25.

Indmeldelser inden selve Dagen sker til Søstrene, Tlf. Valby 25 (bedst 9—10 og 16—18).

Retrætedagen for de unge Mænds Kongregation

Jesu Hjerter Kirke

Saa nærmer sig den Dag, hvor det er Kongreganisternes Tur til at mødes til Retrætedag i Valby. Søndag d. 15. Dec. 1940 samles vi alle hos Liobasøstrene i Valby, Bjerre-

gaards Sidevej 1. Retræten varer fra Kl. 9—17. Deltagelse koster 1,25 Kr. (der serveres Bouillon og Kaffe, men man maa selv medbringe Mad!) Tilmeldelse maa ske snarest paa Tlf. Valby 25 (eller til Præses eller Bestyrelsen). Leder er vor Præses, Pater K. Pauli S. J. Enhver Kongreganist bør benytte denne Lejlighed til at hente Opmuntring og Kraft til Kampen under vor høje Himmeldronnings Fane!

N. F.

Academicum Catholicum

Ordinær Generalforsamling i »Den røde Sal«, Stenosgade 4, Onsdag d. 11. December Kl. 20.

Dagsorden: 1. Beretning om Forningens Virksomhed i det forløbne Aar. 2. Aflæggelse af Regnskab. 3. Eventuelle indsendte Forslag. 4. Valg af Administratores. 5. Valg af Revisorer. 6. Eventuelt.

Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, bedes senest 5 Dage inden denne sendt til undertegnede: H. Guldager, Eigaardsvej 26, Charlottenlund.

Adventsaften

Pigespejderne indbyder til Adventsaften Søndag d. 15. Dec. Kl. 20 pr. i Katolsk Højskoles Lokaler, Boyesgade 8 A, hvortil Forældre samt alle interesserede er hjerteligt velkomne. Aftenen vil forme sig som et hyggeligt Samvær, og Troppefilms vil blive fremvist. Billetter à 60 Øre faas hos Jeanne d'Arc-Troppe Spejdere og ved Indgangen. Medbring Salmebog.

Katolsk Lærer- og Lærerindeforbund

Foredraget paa St. Josephs Skole d. 12. Dec. aflyses paa Grund af Højskolens Adventsaften samme Dag. Nærmere Meddelelse senere.

Lommebog for Skoleelever

PRIS KR. 2,15

V. RICHTERS FORLAG

Robinson, Andersen & Co. ^{A/s} Hellerup

Export af friske og preservede Æg
Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter
28 Filialer over hele Landet

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 7. Dec. Kl. 20 prc. Adventsmøde. Adventstale. De 2 Minutter. Lørdag d. 14. Dec. Kl. 20 prc. Kredsmede. Pater Lutz' Bog, Afsnit IV, »Protestanterne overfor Kristus« (Side 143). Bagefter Pakkefest. Husk alle at medbringe en Pakke (Værdi: ikke under 25 Øre). Medlemmer, der ikke medbringer Pakker, betaler 25 Øre »i Bøde«. Lørdag d. 21. Dec. Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Bestyrelsesmøde.

Ordrup K. U. K.

Tirsdag d. 3. December afholdtes Kredsmede med Emne: »Den sidste Salvelse«. Indledere var Vera Skrifer og Poul Guldager. Tirsdag d. 17. December Kl. 20 (vi begynder præcis Kl. 20) Adventsmøde.

Pater Otto taler. Desuden vil der være Oplæsning, Sang og Musik. Vi vil her søge at skabe den stemningsfulde Forventning, der bør præge Adventstiden. Lørdag d. 28. December vil K. U. K. afholde Julefest for Menigheden. Reserver allerede Dagen og skænk vor paa-tænkte Tombola nogle Gaver (disse behøver ikke at være store, men vi skal bruge mange). Følgende modtager gerne Gaver: Birger Huters, Slotsvej 33, Harald Guldager, Eigaardsvej 26, Jan Flandrup, Tubborgvej 15, Opg. 23, Ellis Tardini, Nellikevej 1.

Kalenderen for 1941

udg. af Ansgariusforeningen, er udkommen og faas i Katolsk Boghandel, Stenosgade 3, Kbh. V., samt ved Kirkerne. Pris 50 Øre.

Katolsk Arbejdsanvisnings-Bureau

Plads tilbydes:
Ung Kontordame, 2 Timer daglig.

Plads søges:
Landmand søger (efter udtjent Soldatertid nu i December) Plads ved hvadsomhelst i København.

Ansøgninger sendes til B. Jetmar, N. Søgade 13, København K.

Flink yngre Pige

som gerne omgaas Børn, søges straks eller til 1. Januar. Murermester Nørgaard, Indmarken 5, Søborg, Tlf. Sø. 1968.

Gør Deres Juleindkøb af
Vine og Spirituosa hos

Alfred Girotti

Nørrebrogade 30, Tlf. Nora 3956

Egen direkte Import og Aftapning
En gros og en detail

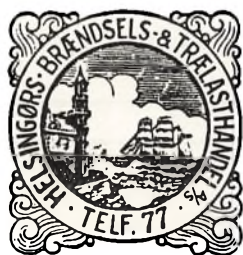
Enkelte Flasker
bringes overalt i Byen

AABENRAA

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

I Brønshøj

købes Julegaven i

Calbergs Boghandel

Frederikssundsvej 146
Telefon Bella 579 . 1179

Forlang vort
illustrerede Julekatalog gratis

HILLERØD

Carl Christensen

Murermester

Chr. d. 4. Vej . Tlf. Hillerød 100
Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Bilkkenslager . Skifferdækker
Exam. aut. Gas- og Vandmester
Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24
Lev. til den katolske Menighed

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
Frederiksgade 8 . Telefon 370
Lev. til den katolske Menighed

Alex Christensen

Aut. Installatør
Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
Lev. til den katolske Menighed

Køb hos vore Annoncører

Spørg altid vort

Antikvariat

hvis der er en Bog, De søger
Forlang Katalog

Anton Andersens Boghandel
JOHANNES SCHOU
Charlottenlund, Telefon Ordrup 127
Lindegaardsvej 53 ved Jagersborg Alle
Bøger og Bogsamlinger købes

KØGE

Chr. Schwartzbach & Søn

Murermestre

Alt Murerarbejde udføres
Murermester v. de kat. Institutioner
Vestergade 31 . Tlf. 570 & 617

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48
1. Kl.s Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

TAASTRUP

Voksllys

til billigste Priser leveres af
Iwan Jørgensen, Husmands-
vej 2, Taastrup, Telefon 363.

Støt Frank Andersens Fond

Giro Konto 1087

St. Augustins Grav

Fra Pastor Schindlers Rejsebog »Kølvand og Skinnestribe« (Schultz) gengiver vi Slutningen af Kapitlet om en »Augustin-Valfart« med Skildringen af Kirkefaderens Grav.

I Pavias fordums Katedral, *San Pietro in Ciel d'Oro*, »St. Peder med Guldhimlen«, opkaldt efter gyldne Mosaikker i Kuplen, som et Jordskælv har ødelagt, findes tre berømte Grave.

I en Søjle hviler Kong *Liutprands Bene*, den tro Vogter ved Kirkefaderens Grav; en Indskrift kendetegner Stedet.

I Krypten hviler Resterne af »den sidste Romer«, Filosofen *Boëthius*, Theodoriks Minister, som blev myrdet, da ariansk Barbari i 524 kom op i Østgotheren, og som stod i høj Ry hos Dante, Boccaccio og Petrarca; hele Middelalderen holdt ham for Filosofiens Lys, som Augustin var Teologiens; Tænkerens Ben er indesluttet i et Skrin af Glas og Malm.

Men under Højaltret hviler Kirkefaderen fra Hippo og Tagaste. Over hans hellige Rester har det XIV. Aarh. rejst den berømte *Arco*, en Skulptur-Ark i tre Etager af kridhvidt Marmor, 4 Meter høj, 3 bred og 1½ dyb, med 50 Relieffer, 95 frie Statuer og 420 Figurer foruden en overdaadig Flora og Fauna og en prægtig skulpturel

Arkitektur med Tinder og Pinakler.

Relikvierne hviler i en skulpteret og forgyldt Urne af Malm, nedsat i et Sølvskrin og gemt i selve Altret bag et Bronzegitter.

Der er svalt og stille i den ældgamle Longobarderdôme, Middagens Lys vælder ind over det rige Gravmæle, og som en Kilde springer op at vælde, springer Tankerne frem: »Bekendelser«, »Guds-Staten«, Synet i Ostia, før Monica døde, Omvendelsens »Tag og læs«, Kampen mod Kætterne, Naadelæren, den jævne Tale til Numidiens Bønder og »Enetalernes« Guds-Henrykkelse ..... den omvendte Synder, Kirkefaderen, Helgenen, Theologen og Bispen, Sprogkunstneren, Taleren og Vennernes Ven, »den menneskeligste Helgen — og det helligste Menneske« ..... og hvad er der nu af Hippo's og Carthagos Skrifter efter Folkevandringen og Islams Stormfloder? De tykke Folianter i Bibliotekerne, de talløse Citater, den røde Traad i al senere Teologi ..... og dær hviler de jordiske Rester! Saa folder sig Haand og Tanke, og Turisten bliver Pilgrim, Rejsen ender som Valfart i en Bøn, der ikke kender Tid og Sted og Ord.

Nede i Krypten staar i Skrinet paa Søjlen *Boëthius*, der skrev Dantes Trøstebog »Om Filosofiens Trøst«, og om hvem han synger i *Paradiso X*, 125:

Det Legem, han blev jaget fra, forneden

i Ciel d'Auro er; han selv fra Kviden og Landsforvisningen kom hær (i Paradis) til Freden .....

Dantes Italiensk har for »Kviden« *martiro*, »Martyriet«, thi *Boëthius* blev dræbt af *Arianer-Had* til den katolske Ortodoksi; han dyrkes da ogsaa fra *Arilds Tid*, een Gang om Aaret, paa sin Festdag, i *Ciel d'Auro* med en Messe — som *Karl den Store* een Gang aarlig dyrkes i *Aachen*; men ogsaa i *Hjærterne* lever han, og paa *Marmorsøjlen* har *Pigehænder* skrevet deres Navne og denne Bøn:

X, Y & Z frembærer Bønner om at maatte klare deres Eksamen i Juli!!

Det er unge *Studentesse* fra *Pavias Universitet*, der har paa kaldt *Martyr-Filosoffens Forbøn* og saaledes givet ham et stedsevarende *Æresminde*.

Den, som fra *Kirkens Port* kaster et sidste Blik paa *Augustins* prægtige Gravmæle, mindes, hvordan *Bernhard af Clairvaux* i *Paradiso XXXII*, 35 viser *Dante Kirkens* tre store Lys (det er før *Ignatius' Tider*) og peger paa »*Francesco, Benedetto ed Augustino*«, *Frans af Assisi*, *Benedikt af Nursia* og »*Taarsønnen*« fra *Tagaste, Carthago, Rom og Milano*, som blev *Helgenen, Bispen og Kirkefaderen*, ikke blot for *Numidien*, men for *Vesterleden*. *Peter Schindler*.

Horisonten rundt

De fattige skal have den første Julegave

Der er allerede skrevet her i Ugebladet om Juleindsamlingernes særlige Nødvendighed netop i Aar. Dagspressen og Radioen gentager det for os til Stadighed. Alligevel bør vi nu i sidste Uge før Julen vende tilbage hertil. Det er uomgængelig nødvendigt, at alle forstaar det fuldt ud. Hvad enhver kan afse, maa i denne Jul finde Vej til de Hjem, hvis Fattigdom de strenge Tider har forvandlet til Nød.

En af vore Skoler har denne Vinter faaet adskillige Anmodninger, om ikke man kunde skaffe Børnene nogle Træsko. Det er snart Menneskealder siden, at lignende Anmodninger er kommet i saadant Antal. Det lykkedes at faa Hjælp fra »Fattige Børns Fodbeklædning«, selv om denne Velgørenhedsforening i Aar har maattet torsyne i Tusindvis af Skolebørn med deres Kapsko, som nu klapper paa Skoletrapperne ligesom for 30 og 40 Aar siden.

Denne Forening ligesom ogsaa »Børnenes Kontor« og forskellige andre Institutioner yder de katolske fattige al mulig Hjælp, og fortjener derfor, at katoliker i vid Udstrækning er med til at sætte dem i Stand til at yde deres saa nødvendige (og vel organiserede og kontrollerede) Gerning.

Samtidig er vi forpligtet til at huske vore egne Indsamlinger. Der er næppe et eneste Sogn her i Landet, som ikke har sin Indsamling, og i hvert Fald ved Sognepræsten altid, hvor der foreligger den bitre Trang, og han er bedre end nogen i Stand til at give en Gave paa den rette Maade.

I disse Dage købes Julegaverne. De fleste udarbejder hele Lister over Familiemedlemmer og Venner og sætter Kryds ved Navnene, naar Gaven er i Orden. Der er ingen saadan Liste, som maa glemme øverst at sæt-

te Sognets fattige. Meget maa vi indskrænke i Aar, men ikke Næstekærligheden efter al vor Evne.

Katolske Julegaver

Mens vi taler om Julegaverne, maa vi heller ikke glemme, at vi ved Valget af dem bør erindre den store Indsats, der gøres fra katolsk Side for at fremskaffe egnede Gaver for os. Selv om vi har mange, vi skal huske med Gaver, er det muligt for os i vid Udstrækning at benytte katolske Bøger, Billeder og Kort. Pauluskredsen har i Efteraaret udsendt Biskoppens Billede samt ti forskellige Bøger og Smaahæfter til populære Priser fra 25 Øre til 3 Kr. (Glem ikke til eget Brug i Hjemmet at købe nogle Stykker af det Hæfte »Julens Sange«, som lige er udgi-

vet). Credoværkstedet, Benediktinerinderne samt Kunstnerinden Frk. Birgitte West har ogsaa her til Julen fremstillet forskellige Arbejder, som bør finde mange katolske Købere. Ligeledes henledes Opmærksomheden paa de Bøger af Sigrud Undset, Daniel Rops, Robert Hugh Benson og Peter Schindler, som er udkommet paa andre Forlag.

Gudstjenestemeddelelser

Ugebladet beder de Præster, som ønsker meddelt Gudstjenestetiderne i *Julen*, sende os Besked senest Mandag d. 16. ds. Meddelelser til *Nytaarsnummeret* maa allerede være os i Hænde Torsdag d. 19. ds. Meddelelser om Hellig 3 Kongers Festen bedes sendt senest Lørdag d. 28. ds.

Hvis Omslaget i Aar ikke sælger Julekærten, kan man lige saa godt helt se bort fra Omslag i Fremtiden. Det er af stærk »plakatagtig« Virkning, og vi vilde nødigt være et andet Julehæfte, der skulde staa i Boghandlervinduet ved Siden af Aarets »Kærtek«. Tegneren *Kai Rich* har her præsteret endnu mere, end man havde ventet selv af hans Dygtighed.

Om Indholdet fortalte vi allerede

i Forvejen. Lad os nøjes med at fremhæve et Par enkelte Ting. *Arne Hall Jensens* Juledigt i gammel Stil og Tone er usædvanligt smukt og fint i Tanke og Udførelse. Pastor *Geertz-Hansen* fortæller om Danmark til alle Aarstider, saa man gribes af den højst usommelige Tanke at annullere alle sine Juleselskaber og tage ud og holde Jul sammen med den danske Natur. Der er Stykker af den Artikel, som kunde faa Plads i næste Udgave af Skolernes Læsebøger som Udtryk for moderne dansk Ungdoms ægte Fædrelandsforstaaelse. Pastor *J. O. Ballin* er ogsaa en herlig Fortæller og hans Billede af Broderen (set med en ung Piges Øjne) er et dejligt Portræt af en ung Mand, der var katolsk ned til Hjerterødderne.

Ogsaa de mindre Bidrag til Hæftet fortjente Omtale, men Forfatterne er jo alle Ugebladets egne Medarbejdere og højt skattede af vore Læsere i Forvejen, saa Anbefaling er overflødig. Glem dog ikke at læse den sidste lille Historie om Arbejdsmand Jensen (den er anonym, men vi kom for et Par Uger siden til at nævne Forfatterens Navn, saa det kan slaas efter). Det er en Burleske med Krydderier paa Spøgen.

Og lad Dem ikke narre af, at Julekærten udkom lidt sent i Aar. Den bliver udsolgt lige saa hurtigt, som den plejer — allermindst!

ITE, MISSA EST!

»Stat Miles usque ad misam«, lød en gammel romersk Soldatersætning: Soldaten staar paa sin Post, lige indtil han afløses. Og da i vor Tid Pompeji blev udgravet igen fra den Ødelæggelse, som Vesuv i Udbrud havde ladet regne ned over den, blev der fundet Skelettet af en militær Skildvagt ved Byporten, hvor den levende Mand havde staaet paa sin Post og ventet paa Afløsningsordren, der aldrig blev givet af nogen menneskelig Røst...

Messen ender nu med »Bortsendelsen«, ite missa est. Velsignelsen (som oprindeligt blev givet af Biskoppen, naar han forlod Kirken; men senere tænkte almindelige Præster, at de ogsaa burde have Lov til at give den!) er ganske vist blevet føjet til og anbragt paa det Sted, vi nu har den. Og hverken Velsignelse eller Bortsendelse udtales i Sjølemessen, fordi Folk antages at blive i Kirken sammen med Præsterne til de yderligere Bønner samt Begravelsen.

Nuvel, Aaret skal snart modtage sin Afløsningsordre fra Gud og maaske ogsaa fra os. Jeg havde faktisk skrevet en Artikel til sidste Nummer af Ugebladets indeværende Aargang; med ved nærmere Eftertanke fandt jeg, at den (om muligt) var for alvorlig. Jeg lader mig jo fortælle, at hele Juleoktaven fejres som en lystig Tid her i Danmark, og en saadan Artikel var maaske ikke paa sin Plads lige paa det Tidspunkt. Det er imidlertid stadig Advent, og det er en alvorlig Tid til Eftertanke, selv om man i Hovedsagen ser frem til det, der kommer. Saa kan det nok undskyldes, at denne Artikel er alvorlig (dog ikke bedsk, haaber jeg), og ligeledes at den ser fremover.

Fortiden varer ved

Gud, som er Tidens Ophav, vil bortsende dette Aar, og det vil vi ogsaa gøre i den Forstand, at vi ikke længere vil skrive 1940 øverst paa Brevpapiret. Men alligevel kan vi ikke slippe helt saa let af med det, eller overhovedet slippe det, for det har taget sin Vej ogsaa ind i os, og dets Følger er bestandige — eller i hvert Fald vil de blive det, hvis ikke vi tror, at vi kan drive dem ud. De vil visseligt ikke forsvinde automatisk. »Hvad der gik ind i dig, det var, er og skal blive« skrev Browning. Det er rigtigt, om end lidt for fatalistisk, for vi har jo da alligevel en vis Portion af fri Vilje, og selv om vi ikke kan udrydde Fortiden, kan vi lægge voldelig Haand paa og omtørme Nutiden, som i saa høj Grad er, hvad den er, fordi Fortiden var, hvad den var. (Jeg kan nævne, at det er en af Grundene til at studere Historie! »Napoleon er død.« Ja, er han? Man kunde skrive en hel Afhandling for at vise, at denne Krig ikke kunde være ført, saaledes som det sker, hvis ikke Napoleon havde udkæmpet sine Kampe...)

Ulempernes Aar

Jeg antager, at 1941 for mange af os vil blive meget mindre »rar«, end 1940 har været eller 1939. Selv om vi maaske ikke kan smykke vore øjeblikkelige Erfaringer med Navnet »Lidelse« — saaledes som desværre Millioner og atter Millioner af vore samtidige har al mulig Ret til — saa kan vi dog indrømme, at vi døjer en god Del Ulemper — intet varmt Vand for Eksempel! Og med hvilket Suk var det ikke, at nogen fornyligt meddelte mig, at vi nu ikke mere kan faa Flødeskum! og med hvilket Hyl

hører jeg ikke, at jeg nu snart ikke kan faa flere rygelige Cigaretter (en god Ting!)

Hvordan vil vi nu stille os overfor dette Faktum? Skal vi have Medlidenhed med os selv? Klynke? Gud forbyde det. Verden er blevet vulgær nok, men Gud give, at der endnu er en Smule Værdighed tilbage i den. Skal vi prøve paa det mest af-sindige af alt — at vende tilbage til at have det saa »bekvemt« som før eller saa bekvemt som muligt — og saa pyn-te paa en saadan Maanesyge ved at kalde det at »vende tilbage til det normale«? I Livet er der aldrig nogen Tilbagevenden! For os er der ikke længere noget 1935, end ikke noget 1940! Og eftersom det var det »normale«, der førte os til, at vi er, hvor vi nu er, var det saa egentlig nogen god Normalitet?

En Mynde, ingen Moppe

Nej! Og hvis nu netop et af de sygelige, svækkende Elementer i Fortiden bestod i, at den var alt for »bekvem«? Kristne Mennesker burde kunne indrømme dette ret nemt. Vi har sagt det før — Kristus lovede os umaadelig megen Trøst, men aldrig Bekvemmelighed. Faktisk havde han ikke saa lidt at sige om Korset... Nu er jeg meget bange for, at jo mere bekvemt vi har det, des større Fare løber vi for at paadrage os en degenerativ sjælelig Fedme og hverken selv være gode Kristne eller give Verden det kristne Eksempel. Lad os derfor modigt tage Hold om vore Besværligheder og se, om vi ikke holder af dem end-Ogsaa paa rent menneskelig Maade — om ikke til syvende og sidst Kristi Askese er meget bedre for os paa enhver Maade — Liturgien forventer altid, at Fasten og dens strenge Afsavn skal faa os til ogsaa fysisk at føle os bedre tilpas. (Aaja! »Strenge Afsavn!« Højst generende bliver Liturgien ved med at lade os sige til Herren, at vi er i Færd med at »afmagre vort Legeme«. Det betyder at gøre det tyndt! Der er maaske ikke megen Fordel ved at være ma-

ger, men der er Fordel ved at være tynd. En Mynde, ingen Moppe! Jeg vilde hade at være en Skødehund, der sløvt faldt tilrette i et Liv blandt Puder). Hvis vi derfor ser, at dette Aar har været, og at næste Aar stadig vil blive usædvanligt rigt paa Hadets, Angstens, Løgnens og Grusomhedens Djævla — kan vi lige saa godt minde os selv om, at »den Slags uddrives kun ved Bøn og Faste«.

Kristendommens Minimum er Uselvskhedens Maksimum

Bekvemmeligheden gør os ogsaa tilbøjelige til kun at give Agt paa vore nærmeste Omgivelser. Og det er Selvskhed. Og Kristendommen vil i det mindste sige et Maksimum af Uselvskhed. Der er en Slags Fromhed — ikke ukendt blandt Katoliker — som er alt for egocentriske; den tænker kun paa at frelse ens egen Sjæl og faar os til slet ikke at give Agt paa, om andre har det godt — for slet ikke at tale om, hvorvidt Folket har det. Jeg er bange for, at denne indsnævrede Fromhed faktisk er *alt for almindelig* blandt Katoliker, som er saa forbavsende sene til at spille en rimelig Rolle i det offentlige Liv — i hvert Fald hjemme hos mig.

Jeg kender Undskyldningerne. Folk siger, at Katoliker endnu lider af et »Mindreværds-Kompleks«, fordi de har været et Mindretal og er blevet forfulgt i Fortiden. Ja, men undskyld, at jeg siger det: det er *altid* Mindretallet — det maaltbevidste Mindretal med klare Idéer — som skaber Omvæltningerne! Flertallet har det enten for mageligt, eller det er sløvet af sine Besværligheder. Katoliken har klarere Idéer end nogen anden, og derfor maa jeg formode, at hans Inerti virkelig skyldes, at han hengiver sig til en tarvelig Magelighed. Paa den anden Side er vi ogsaa tilbøjelige til at sige, at det ikke er »overnaturligt« at være interesseret i materielt Velvære, i sociale Problemer — hvad har Kloakledninger, Arbejdsigang-

sættelse og sømmelige Lønninger at gøre med Sjælens Frelse? (Jeg vil ikke fremhæve, at der maaske er et Anstrøg af Hykleri heri... Jeg har ikke fundet, at de, som snærrer ad social Gerning for at være »u-overnaturlig«, i paafaldende Grad afholder sig fra personlige Fornøjelser saasom at gaa i Biografen og følge Moden i deres Klædedragt...). Men i hvert Fald er den Maade at argumentere paa baade slet Teologi, meget daarlig Psykologi og ganske fatal i Praksis.

Den er daarlig Teologi — for selv om Mennesket ikke lever af Brød alene, lever det ogsaa af Brød; Mennesket er et Hele og bliver ikke overnaturligt frelst uden Hensyn til eller paa Trods af Naturen; det frelses i og gennem Naturen. *Gratia sequitur naturam*; Naaden venter paa og tilpasser sig vidunderligt til Naturen. Og »den, der gør, hvad han kan, vil Gud ikke nægte sin Naade«; det Menneske, som ikke kender noget til det overnaturlige, men ærligt søger at hjælpe sine Medmennesker paa den eneste Maade, han kender til, han gør faktisk, hvad han formaar og er en særdeles god Kandidat til Naaden. Den selvopofrende Hedning forekommer mig (naar han er oprigtig) at staa i en langt bedre Stilling end en helt igennem egenkærlig Katolik. For denne gør visse ting ikke, hvad han formaar.

Ogsaa psykologisk er en saadan Holdning en Dumhed, for hvis jeg siger til en sultende Mand, at jeg vil bede for ham, men er uden Interesse for de sociale Forhold, der er Skyld i, at han sulter — ih! hvor vil han blive rasende! og med Rette! Og i Praksis er den Holdning fatal, for den betyder simpelthen at overlade sit Land til dem, der *ikke* ejer aandelige Principper, men faktisk tror, at det kun er Lediggængere, Droner og Parasitter, der snakker om »Aand«. Saa bliver Materialisten berettiget til at gøre, hvad han formaar paa ren materiel Basis, ja til at gøre det paa Bekostning af de saakaldte »religiøse« Samfunds-

medlemmer, som ingenting gør.

Vide Horisonter

Ja, vi har Ret til at henge os til det, der er videre end vort eget Jeg, og ogsaa til noget, der ligger udenfor vore nærmeste Omgivelser, selv om ogsaa »Næstekærligheden begynder hjemme«, som man siger, og det altid er klogest at begynde der, hvor man befinder sig, og ikke fortabe sig i Drømme. Men — »begynd« saa! Begynd »hjemme«, men *stands* ikke helt dermed! Selv en Snegl kan komme en lille Smule ud af sit Hus. Det, som virkelig er *godt*, maa udbrede sig. Hvorfor skabte Gud ellers Verden?

Dette har en overordentlig praktisk Anvendelighed for en Udlænding, som bor i et Land, der ikke er hans eget — enten varigt eller (som Tilfældet er med nærværende Forfatter) paa ubestemt Tid. Det gælder ogsaa paa særlig Maade alle Præster, som arbejder i et andet Land end deres eget, hvad enten det saa er i samme Verdensdel eller ude i Missionerne. Jeg har ofte dristet mig til at sige, at det er ilde for et katolsk Samfund, hvis det maa understøttes udefra med Mænd eller med Penge. Det er den ene Side af Sagen! Pius XI blev ved med at sige, at saa saare der er nok af kinesiske, indiske eller Bantu-Biskopper og Præster, maa det europæiske Præsteskab drage bort og ikke skilles fra Arbejdet med Smerte. »Den ene høster, hvor den anden har saaet... Andre har arbejdet, og *I* modtager Frugten af deres Gerning.« Men saa længe en Mand lever og arbejder i et Land, gid han saa maa henge sig *til* dette Land, »glemme sit Folk og sin Faders Hus« og ikke ønske at komme hjem snarest muligt, lige saa lidt som vi maa ønske at vende tilbage til det »normale«. Aa, dette »normale«! Aa, dette at »komme tilbage«! Den kristne maa nødvendigvis være apostolisk og ikke se andet end fremefter, med mindre da det er for at se Fortiden i den Hensigt at rette paa dens Fejl og standse

dens slette Følger, hvis de findes.

Ikke katolske Hjemmeføddinger

Nu maa De ikke tro, at jeg lovpriser den ganske ukatolske Idé — en »Nationalkirke«. Den skismatiske Tendens til at danne »Nationalkirker« (den nøjagtige Modsætning til den katolske Kirke) stak sit hæslige Hoved frem næsten før det første kristne Aarhundrede var forløbet. Jeg vilde ganske vist ønske, at der var et Præsteseminarium i hvert Land, men jeg vilde ønske, at det talte mange Udlændinge, og jeg vil næsten beklage den stærke Udvikling af engelske og irske Seminarier, hvis de kommer til at hindre unge Prætestuderende i som tidligere at rejse til Rom, Salamanca, Louvain, Valladolid. Der opnaaede de et vist Udsyn og Vidsyn, en vis videre Kultur, og deres Forstaaelse blev beriget paa en Maade, der er umulig for den blotte Hjemmefødding. Vi er ikke Ind-Avlere. Der er ikke noget, som svækker en Besætning saa meget som Indavl. Jeg vilde helst, at vi skal føle — ja, et vist Ubehag — hvis vi opdager, at vi bliver over-nationalistiske fra et aandeligt Synspunkt. Vi maa udvide vor Horisont fra Hjemmet til Sognet, fra Sognet til Stiftet, fra Stiftet til Nationen — men ogsaa fra Nation til Nation, indtil vor Aand bliver — ikke den meget billige, kosmopolitiske Ting som Livet er for de Romanmennesker, der er hjemmevant i alle europæiske Restauranter — men over-national, som Kirken er.

Lad os derfor modigt afskedige det selviske — *Missa est*, o Selviskhed! *Missa* med dig, du egocentriske Bekvemmelighed! Mod! Ridderlighed! Vore Dages Katoliker tilbydes der et bedre Korstog end selve det, som St. Bernhard prædikede og St. Ludvig drog ud paa! Lad os gaa ind i det kommende Aar med et beslutsomt, men ogsaa et smilende Drag om Munden, glade for at »døje Trængsler som gode Jesu Kristi Soldater«!

C. C. Martindale S. J.

Af Assyriens Historie III

Assyrer og Jøder

Jehu paa Knæ for Salmanassar

Omkring Aaret 870 er det, at Assyrien naar det længe efterstræbte Maal: Kong Assurnasirpal II vasker sine Vaaben i Middelhavet og opnaar den til denne religiøse Ceremoni knyttede Titel »Hersker af de fire Verdenshjørner«. Derfor falder Assur dog ikke til Ro. For Herskere af den Type er ethvert Maal kun foreløbigt, og ethvert erobret Land er kun en Etape, et Trin til at naa endnu længere og højere. Hans Søn Salmanassar III overgaar da ogsaa sin Far. Han fører ikke mindre end 32 Krige. Mod ham er det, at de syriske Stater danner en Koalition, i hvilken ogsaa Samarias Konge, Akab, tager Del. Religion skal jo ikke have været denne Akabs stærke Side, derfor faar han heller ikke det bedste Skudsmaal i Biblen. Hans Eftergivenhed over for sin Hustru, Jezabel, denne fönikiske Præstedatter, og hendes Propaganda for Baaldyrkelsen, fyldte ikke blot Profeten Elias, men enhver sand Israelit med Sorg. Men paa Slagmarken skal han have været et rigtigt Mandfolk. I den anti-assyriske Koalition af 12 syriske Fyrster var han med sine 2000 Stridsvogne og sine 10.000 Mand ikke den ringeste. Sammenstødet fandt Sted ved *Karkar* (853). Slaget endte uafgjort, saa der ikke kunde være Tale om Sejr hverken for den ene eller den anden Side, hvad der dog ikke hindrede Assyriens i at tilskrive sig Sejren og at forevige den paa en Paladsdør. Det kunde ikke være anderledes, siden den assyriske Krønike kun taler om egne Sejre og Bytte, mens Nederlag og Tab altid kommer paa Fjendens Konto.

En Snes Aar senere var Salmanassar heldigere, mens Israels Konge denne Gang gjorde en ynkelig Figur. Koalitionen

var gaaet i Stykker; de syriske Fyrster var bleven uenige og faldt nu som et billigt Bytte for Erobreren. Mens denne har opslaaet sit Telt i Nærheden af Byblos paa den syriske Kyst, kommer Fyrsterne fra Tyrus og Sidon og sammen med dem Israels Konge, Jehu, til ham for at yde ham Hyldest og Skat. Salmanassar har sørget for, at hele dette Tilfælde baade i Billede og Tekst blev graveret paa en stor sort Obelisk. Et af Obeliskens Relieffer viser Jehu næsegrus foran Storkongen, mens Følget bag ved ham præsenterer Tributten i Sølv og Guld. Det var nok en pinlig Oplevelse for Voldsmanden Jehu, der havde udryddet det kongelige Dynasti i Samaria og havde krævet udleveret 70 Prinsehoveder fra Jerusalem. Han er den første af Israels Konger, hvis Billede er blevet bevaret, men i denne alt andet end smigrende Situation. Der gaar en Nemesis igennem Livet...

Samarias Undergang (722)

Fra nu af er den assyriske Sejrsvogn ikke mere til at standse, mens de smaa Stater gribes af Panikstemning og som skræmte Høns netop flyver ind under dens Hjul, naar de ikke i Overvurdering af deres smaa Kræfter mener at kunne standse Lavinen. Her spiller ogsaa Ægypten en uheldig Rolle. Selv om det er ude af Stand til at vove en Dyst med den mægtige Konkurrent, kommer dog dets Diplomati i Virksomhed og puster til Ilden hos de smaa Stødpudestater, der ligger paa Assyriens Vej. Følgen er, at der i enhver Hovedstad er to stridende Partier, hvoraf det ene ser Frelsen i et loyalt omend underordnet Forhold til den assyriske Stormagt, mens det andet stoler paa Ægyptens Hjælp og agiterer for Oprør mod Angriberen. Følgen

er ogsaa for Israels Vedkommende, at den ene Regering i Samaria bliver styrtet efter den anden, d. v. s. at den ene Konge bliver dræbt efter den anden, alt efter som det assyrisk-venlige eller assyrisk-fjendtlige Parti faar Overhaand.

Det er paa Baggrund af den Forvirring og Nervøsitet, at man skal læse de hos Profeten Esajas Kap. 7 skildrede Begivenheder, der gav Anledning til den berømte Immanuel-Profeti og saaledes har Tilknytning til vor Advents- og Juleliturgi.

Israels Konge, Menahem, har for at efterkomme Vasallens Forpligtelser over for Assur set sig nødsaget til at inddrive høje Skatter. Sligt har aldrig formaaet at gøre en Regering populær; tværtimod giver det Oppositionen Vind i Seilene. Hans Søn og Efterfølger blev da ogsaa snart myrdet, mens Morderen, Pekah, besteg Tronen. Sammen med Aramærkongen, Resin, gør Pekah nu Front mod Assyrien. For at være stærkere vil de ogsaa have Judas Konge, Achaz, til at gaa i Spand med dem. Achaz er dog betænkelig: han forudser, at de allierede kommer til at trække det korteste Straa. Da beslutter de at bryde hans Modstand med Vold og agter at sætte en mere føielig Mand paa Jerusalems Trone. Achaz vidste kun alt for godt, hvor magtesløs han med sit lille Rige stod over for dette Angreb. »Da bævede hans Hierte og hans Folks Hierte, som Træerne i Skoven bæver for Veiret.« (Esaias. 7.2). Mens Kongen ude paa Blegdamsvejen er i Færd med at inspicere Damme og Vandledning, fordi Vandforsvningen spiller en stor Rolle i Tilfælde af en Belejring, kommer Profeten Esaias ham imøde og taler heroligende til ham: »Frygt ikke og lad ikke dit Hierte blive forsagt for disse to Stykker rygende Brande...« Det, som Gudsmanden raader Kongen til, er absolut Neutralitet baseret paa Tillid til den almægtige Gud. Enhver anden Holdning, saaledes spaar han, vil blive katastrofal for Landet. »Er I ej troende, bliver I ej

boende.« Men Kongen er skeptisk. Profeten tilbyder ham et Tegn for at afstive hans Tro. Achaz lader, som om han ikke trænger til det. I Virkeligheden bryder han sig ikke om det. Det er kun med et halvt Øre, at han lytter til Seerens ophøjede Tale om en Jomfru, der skal føde en Søn og kalde hans Navn Immanuel. For Kongen lyder alt dette ret irreelt. Da han kom hjem, dikterede han sin Sekretær et Brev, der havde følgende Ordlyd:

»Saadan siger Achaz, Judas Konge, til Tiglatpileser, Assyriens Konge: Jeg er din Slave og Søn. Kom og frels mig fra Kongen af Aram og Kongen af Israels Haand, der er draget imod mig.«

Svaret paa denne Indbydelse var, at den assyriske Hær blev dirigeret mod Syrien. I Aaret 732 blev Damaskus indtaget og de mest nordlige Stammer, nemlig Sebulon, Aser og Naphtali, bortført.

Det er paa disse Israeliter, der var de første, som blev ramt af den assyriske Deportation, at Esajas tænker, naar han synger om Folk, der sidder i Mørket og Dødens Skygge og spaar dem, at de ogsaa skal være de første til at faa Del i det messianske Riges Lys.

Syv Aar senere stillede Salamanassar V foran Samaria, og efter tre Aars Belejring marcherede hans Tronfølger Sargon i 722 ind i Byen. Den største Del af Byens og Landets Befolkning blev bortført. Man har aldrig faaet at vide, hvad der er blevet af dem.

Assyrerne under Jerusalems Mure

Den egenraadige Achaz har sikkert været glad for Udfaldet af sin Demarche; hans Modstandere havde maattet bøde med Livet for deres Trusel. Deres Lande var blevet indlemmet i det assyriske Rige. Men om han nu virkelig havde saa megen Grund til at være tilfreds med Balancen, da det viste sig, at han

selv var Assyriens Vasal og aarligt maatte betale dyre Penge for Assurs Venskab og Beskyttelse? Hans Søn Hiskia var i hvert Fald af en anden Mening. Hans Politik gik straks ud paa at unddrage sig Assurs Herredømme. Dertil søgte han Støtte hos Ægypterne, Babylonierne og alle anti-assyriske sindede.

Ogsaa nu saa Profeten Esajas misbilligende paa alle disse Kombinationer. Han holder stadig paa, at Gud vil værne sit Folk. Derfor viser han de ægyptiske Sendebud Døren:

»Gaa, I lette Sendebud, til et Folk, som er velvoksnet og glatraget... hvis Land gennemstrømmes af Floder.« (Esajas 18.2).

Mest Opsigt vakte den babyloniske Delegation, der gæstede Jerusalem. Det blev sagt, at disse Udsendinge bare kom for at lykønske Kongen i Anledning af en overstaaet Svgdøm. Men det var dog mærkeligt, at netop Merodach Baladan, der prøvede at fri Babylon fra det assyriske Aag, skulde vise saa megen Interesse for Hiskias Velfærd. Paa-faldende var det ogsaa, med hvilken Venlighed disse fremmede blev modtaget og ført omkring. I denne Anledning tillader Esajas sig at stille den unge Konge nogle ret nærgaaende Spørgsmaal: »Hvad har disse Mænd sagt? — Hvorfra er de kommen til dig? — Hvad har de set i dit Hus?« Kongen indrømmede ærligt, at de var kommet fra Babel, og at han havde vist dem baade sit Vaabenhus og sine Skatkamre, altsaa alt hvad der i Krigstid kan have Interesse for Forbundsfæller. (Esai. 38). Det var Assurkongen Sargons Død, der var Anledning til det almindelige Røre. Hans Efterfølger Sanherib skyndte sig med at slukke Oprørets Gnister. Paa en Ekspedition mod Ægypten marcherede den assyriske Hær for første Gang over Judæas Grænser. I Lagisch, Sydvest for Jerusalem, modtog Sanharib en Delegation fra Jerusalem: Kong Hiskia bød alt det Sølv og Guld, han kunde skrabe sammen i Skatkamre og Tempel for at

holde sig Assurhæren fra Livet. Det hjalp kun lidet.

Snart stillede et Par høje Embedsmænd, bl. a. en saakaldt Rabsake, ved Jerusalems Mure og bad om at faa Kongen i Tale. Kongen viste sig ikke, men nøjedes med at sende Hovmesteren, Kansleren og Skriveren for at føre Samtalen med de fremmede. D'Herrer var arrogante i deres Tone, men samtidig var deres Tale ret besnærende. Ordføreren begyndte med at sige:

»Sig til Hiskia: Saa siger den store Konge, Kongen af Assyrien: hvad er det for en Tillid, som du forlader dig paa? ... Du stoler paa denne brudte Rørkæp, paa Ægypten; støtter nogen sig paa den, da gaar den ind i hans Haand og borer den igennem; saaledes er Farao, Kongen i Ægypten for alle dem, der forlader sig paa ham. »Dermed var Tilliden til Ægypten undergravet. Derefter ironiserer han Judas egen Styrke: »Indgaa et Væddemaal med min Herre, saa vil jeg give dig 2000 Heste, der-

som du kan skaffe Ryttere til det.« Om det saa er den religiøse Støtte, lægger Assyrerne an paa at ødelægge den, idet de uden videre paastaar, at Israels Gud har sagt til dem: »Drag imod dette Land og ødelæg det.« Talen har da ogsaa en saadan Virkning, at Hiskias Ministre beder de fremmede tale syrisk i Stedet for hebraisk, for at de mange Mennesker, der er samlede paa Muren, ikke skal forstaa dem. Følgen er, at de nu direkte henvender sig til Folkemassen og prøver at skille dem fra Kongen, ja, er saa frække at skildre Folk, hvor godt de vil faa det... i Assyrien. —

Imens var Hiskia gaaet ind i Templet, havde bredt Senhakeribs Ultimatum for Herrens Ansigt og bad nu: »Herre, Israels Gud... du alene er Gud over alle Riger paa Jorden. Herre, bøj dine Øren og hør... oplad dine Øjne og se, og hør Senhakeribs Ord...«

Fortsættes.   STEPH. WEVERS

ANDRE DAGE

*Der er Dage, hvor alting
er sølegraat,
og Himlen kun snavsede Klatter.
Men klager man andre
sin Nød, si'r de: Vrøvl!
og gaar bort med et Fløjt og en Latter.*

*Og Dage, hvor Himlen
kan være saa blaa
som Lidoens svimlende Skakter.
Men spørger man undrende
andre, hvorfor,
ser de op med besværede Fagter*

*— og spørger tilbage:
Blaa — særlig blaa?
Nej, den er da graa som en Larve!*

*Saa jeg tror, der maa være
paa Sjælens Bund
en Brønd, hvor den laaner sin Farve.*

-sen.

Rom og Verden

Den nye franske Gesandt ved den hellige Stol, Professor Bernard, er ankommet til Rom fra Vichy og har taget Ophold i Søstrenes Pension St. Martha, Vatikanstatens »Hotel«, hvor ogsaa adskillige andre Diplomater ved Vatikanet har slaaet sig ned i Øjeblikket.

*

Den næste internationale Kristi-Konge-Kongres — den syvende af sin Art — vil blive afholdt i Madrid. Ved et konstituerende Møde under Foresæde af Biskoppen af Madrid, blev September Maaned valgt, ganske vist med den Indskrænkning: saa vidt den internationale Situation tillod det.

*

I Florens er en af vor Tids berømteste Astronomer, Pater Guido Alfani, afgaaet ved Døden. Den afdøde havde skabt sig et Navn gennem adskillige videnskabelige Publikationer samt ved at have konstrueret nye Apparater saavel til Brug for Astronomien som ved Videnskaben om Jordskælv.

*

Efter Overenskomst mellem Ærkebiskoppen af Canterbury og den katolske Ærkebiskop af Westminster, Kardinal Hinsley, er der til Søndag d. 15. December i England berammet en fælles Bededag for Grækenland.

Alma redemptoris mater

Et Adventsbillede

Man skrev Aar 1049 efter VOR HERRE OG FRELSE JESU KRISTI glørværdige Fødsel.

Paa sit Smertensleje ligger Munken Hermann den Lamme i sin Celle paa Reichenau i Bodensø. Han lytter i Skumringen, der sagte smyger sig om alt i hans Celle. Det er stormfuldt, og han fornemmer ganske tydeligt, hvorledes de store Popler udenfor kaster deres Kroner mod hverandre. Han kan ikke mere høre Bladenes Susen — thi det er allerede Kristmaaned. Kun de nøgne Grene slaas indbyrdes, som Sværd mod mægtige Skjolde. Man mærker Søvandet helt herind, og han anstrenger sig for at kunne lade sine Lunger nyde godt af den friske Søluft.

Han smiler hen for sig. I gamle Dage gjorde denne Larmen og Stormen i Naturen ham sorgfuld og træt... idag kan han udholde den uden Bitterhed. Det er tungt at have Aand, at være høj-sindet og tapper, at være et Skud paa en ædel Stamme... og saa at skulle skjule denne Aand i et krank Legeme, som en stækket Falk... at være lam fra Barnsben af.

Han rejser sig møjsommeligt og støtter Hovedet i den smalle, hvide Haand:

Da man for 29 Aar siden bragte ham hid paa hans Fader, Grev Wolfrad von Veringens Skib, havde han ikke troet, at han for stedse havde taget Afsked med sin kære Moder.

Den gamle
Klosterkirke paa
Reichenau

Hvor han dog elskede sit fædrene Slot. Lykkelig over alt det ny, han saa og hørte, lod han sig ogsaa bringe over den herlige Bodensø, til denne yndige Ø, til den hellige Benedikts fromme og lærde Sønner. Og disse havde taget ham til sig, som havde han været et Barn af Klosteret.

Især havde Abbed Berno været ham som en Fader og Lærer. Han stammede fra Lorraine og forstod som ingen anden at synge Herrens Pris. For ham var Liturgien selve Sjælens Liv, den Himlens Have, hvor alt

kun aander til Skaberens Pris. Abbed Berno saa snart den himmelske Sangergave, der laa gemt i denne Barnesjæls Helligdom... Han havde tilbragt sit Livs skønneste Timer ved den gudhengivne, store Mesters Fødder. — Hermann maa smile, naar han tænker paa, hvorledes det lykkedes Abbed Berno med enestaaende Taalmodighed at forme og danne Munkenes Sang paa samme Vis som Stenhuggeren møjsommeligt bearbejder Stenen og gør den til et Led i Guds Hus.

Han tog Drengen og senere

Ynglingen med til Oberzell og derpaa til Niederzell ved den herlige Søbred. I Timevis kunde han staa i Midterskibet i Basilikaen i Oberzell og beundre de Billeder, som Munkene havde malet for over 200 Aar siden under den store *Abbed Walafrid Strabo*. Kun eet knugede til Stadighed hans Sjæl: at han var lam og at hans Tunge havde vanskeligt ved at forme Talen. Hvor mange herlige Ting levede der ikke i hans Sjæl, og som han kun med Møje kunde udtrykke i sin Tale.

Og engang, da han med eet mente ikke længere at kunne holde det ud, da formede han den stormende, vemodige Bøn, der skulde blive hele Kirkens Eje: *Salve Regina*. Og han gav den ydermere den herlige Melodi, som man skulde have troet, at Englene først af alle havde sunget. Den følgende Nat kom da Himmeldronningen til ham i Søvn og sagde: »Hermann, min Søn vil gøre dig karsk og sund, naar du saa inderligt begærer det. Men da kan du ikke længer udfylde den Opgave, som han har tiltænkt dig i sit Rige! Thi du skal være med Ham paa Korset, saa at andre kan blive stærke. Og for dine Taarer vil han gøre det Lys, der brænder i din Sjæl, kraftigere og lysere.« —

Sidenhen havde han haft Fred i sin Sjæl. Nu kendte han Vejen. Men aldrig kunde han dog glemme Himmeldronningens Billede. Den himmelske Skønhed, den Godhed og Barmhjertighed, der havde straalet ham i Møde fra hendes Øjne, havde fyldt hans Sjæl med deres straalende Glans. Han maatte synge og juble: »*Salve Regina*«.

Og hør, fra den hellige Markus' Dom kommer Brødrenes Sang:

Salve regina, mater misericordiae, Vita, dulcedo et spes nostra, salve. Ad te clamamus exsules filii Hevae...

Hermann læner sig tilbage. Sangen strømmer her ind og trøster og lindrer hans Smertes.

Denne Hymne til sin Dronning vilde han ikke bytte bort for al Verdens Rigdomme. Naar engang Verdenshistoriens sidste Blad blev vendt og ingen mere tænkte paa ham, Hermann den Lamme ... saa vilde man stadig synge hendes Pris, og til Verdens Ende vil det lyde: *Salve Regina!*

Men hvor kom pludselig den Glans fra?

Den ensomme Munk og Digter Hermanns Celle blev med eet oplyst som den klare Dag. Paa ny kom hun til ham, hans Moder, den allerseligste Jomfru Maria! Men denne Gang bar hun ingen Krone. Som en simpel, fattig Kvinde stod hun foran ham, fulgt af den hellige Josef. Han fører Æslet i Tømmen...

Hermann forstaar Billedet... og nu taler hun til ham, den hulde Jomfru — Gudsmoder Maria:

»Vi søger Husly, Hermann, Husly til ham — Gud af Gud, Lys af Lys! Det er paany som dengang, Hermann! Han kommer til sin Ejendom — og hans egne tager ikke mod ham... Hvor er det Slot, der er rejst for Kongernes Konge, saaledes som man har rejst dem for denne Verdens Herrer? Hermann, han længes efter i hvert Fald at kunne drage ind hos sine egne... hvor ofte viser ogsaa de ham bort, fordi deres Sjæle er optaget af denne Verdens Begær. Du har givet ham Husly, Hermann, og alle, der har taget imod ham, vil han gøre til Guds Børn...«

Til Afsked nikker hun venligt til ham: »Hjælp os med at søge, Hermann!«

Og Hermann vaagnede op igen efter dette himmelske Besøg; da var al Lidelse og Kval som blæst bort.

Han maa tænke paa, da Kejser Heinrich var her paa Besøg sidste Aar; med Pomp og Pragt

kom han fra Rigsdagen i Regensburg. I hans Nærværelse havde Biskop Theoderich fra Konstanz indviet den ny Basilika til den hellige Markus' Ære ... Der havde været stor Fest, og de høje Herrer havde ladet ham høre Lovord — men hvad var dette Besøg mod de himmelske Vandrerers for nylig...

Og han tænkte paa Pave Leo IX's Besøg. Han var paa Vej fra Synoden i Mainz. Ogsaa han, den hellige Fader, havde velsignet ham og lovpriist hans *Salve Regina* — men hvad havde dette Besøg vel været imod Gudsmoders?

Han presser Haanden mod sit lykkelige Hjerte, Hermann den Lamme, Sangeren og Digteren, — »sit Aarhundredes Under«.

Og han føler, at en Melodi blomstrer frem af hans Sjæls Dyb, saaledes som Julerosen bryder frem af Vinterens Sne og Is. Hans Hænder skriver ned, saa hurtigt de formaar:

Alma redemptoris mater, quae pervia coeli Porta manes, et stella maris... Frelserens hellige Moder...

Endnu før den hellige Julefest i det Herrens Aar 1049 klang den for første Gang paa Reichenau, denne Frelserens Moders Antifon, sunget af en, hvis Tunge kun vanskeligt formaaede at forme Ordene, men hvis Hjerte var rigt paa Sange som en Nattegalts Bryst.

Da han fem Aar senere gik bort, da lød der vel et Suk gennem Munkenes Rækker, men hans Værk døde ikke bort med ham; Brødrene sang — og med dem Guds Engle i Kor — deres *Salve Regina* og *Alma redemptoris mater*.

Og til Tonerne af disse himmelske Klange holdt Hermann den Lamme sit Indtog i Paradiset, i det himmelske Hus, hvor Kristus har berejdet en Bolig til alle dem, der tog imod ham, da han søgte Husly blandt sine egne.

J. B.

Maa jeg se Deres Billet?

af B. Basset S. J.

Da Kontrolløren kom for at se Billetterne, kunde Mrs. Carew umuligt finde sin, skønt hun virkelig havde gemt den paa saadant et sikkert Sted. Alle hendes Smaapenge rullede paa Gulvet, mens hun rodede sin Taske igennem, og hendes Paraply og Posen med de smaa Kammerjunkerere til Alice gik samme Vej. Kontrolløren samlede godmodig Sagerne op, for der var næsten ingen Passagerer, og imens fik hun Tid til at søge efter Billetten igen paa alle mulige og umulige Steder, — og der laa den saamænd i hendes Bønebog. »Jeg vidste jo, at jeg havde den!« sagde hun triumferende, og Kontrolløren, som havde hørt den Bemærkning Hundreder af Gange før, smilede, satte en Blyantstreg paa Billetten, nikkede til Konduktøren og forsvandt.

Mrs. Carew satte sig til Rette, ordnede sine Pakkenelliker, følte efter, om Tvebakkerne var nogenlunde hele og talte sine Smaaskillinger, skønt hun ikke anede, hvormange der egentlig skulde være. Da hun omsider var færdig, opdagede hun, at Konduktøren stod foran hende med et lille Billede i Haanden.

»Det er vist Deres?« sagde han og saa lidt fløv ud. Det var Mrs. Carews, for det var jo Billedet af den gode Hyrde, som hun havde lagt som Mærke ved Dagens Evangelium.

»Ih, ja,« sagde hun og tog det ivrigt. Saa huskede hun paa Konduktøren og viste ham det. »Se rigtig paa det,« sagde hun, »er det ikke et kønt Billede af Vor Herre?«

Hvis Bussen pludselig havde vist sig at være fuld af Djævl, kunde Manden ikke have set inere forvildet ud; men nu var den tom — ogsaa for andre Mennesker end Mrs. Carew, og derfor kunde han ikke undslippe. Hun betragtede hain, mens han saa paa Billedet, og saa tog hun Billedet og betragtede det, mens

han saa paa hende, og saa gav hun ham det igen.

»Jo, det er saamænd majet pænt,« sagde han, »men det er nu ellers ikke noget, som at der har nogen Interesse for mig; jeg bryder mig ikke om Kærke og den Slags.«

Mrs. Carews venlige Ansigt blev alvorligt, og Konduktøren, som virkelig var en flink ung Fyr, tilføjede: »Jeg er jo osse ung. Kærken er mere for de ældre. Vi unge ser mest paa det praktiske.«

»Ja, I unge er praktiske — men ikke nok,« smilede Mrs. Carew. »Det er sandt nok, at gamle Folk gaar lettere i Kirke end unge, men det viser, hvor nødvendig Religionen er. Vi gamle ved, hvad det er, vi nærmer os, det ved I unge ikke. I og for sig er det ikke de gamle, men de kloge, som gaar i Kirke. Men der er bare det ved det, at man bliver klogere med Aarene. Derfor er det netop et godt Bevis for Religionens Sandhed, at de, som ved alt om Livet, gaar i Kirke. Man skal have Erfaringer for at blive virkelig klog. Jeg siger til min yngste Datter, at hun skal lade være med at holde Brødet og Kniven, saa hun skærer ind imod sig selv. Tror De, hun bryder sig om, hvad jeg siger? Selvfølgelig gør hun ikke det. Hun synes, hendes Manér

er den mest praktiske, ligesom jeg ogsaa gjorde det engang, og saa skærer hun sin Tommelfinger omtrent af, — akkurat som jeg ogsaa gjorde engang. Livet ligner Busturene her i London. Nogle Busser kører kun en kort Strækning, nogle en lang; nogle er altid fulde, nogle kører meget sjældent; man skal vide god Besked med Køreplanen for at komme lige derhen, hvor man skal. Livet er saadan en lang Tur, og vi gamle har fundet ud af, at Kirken er den eneste Bus, som kører helt ud til Endestationen.«

Mrs. Carew rejste sig og samlede sine Sager sammen. »Nu er vi ved Oratorianernes Kirke, ikke?«

Konduktøren sprang af og hjalp hende sikkert ned; saa sprang han paa igen og skulde lige til at ringe Afgang; men pludselig stod han paany ved Siden af hende. »Her er Deres Billede!« sagde han. »Det havde jeg nær glemt.«

»Behold De bare det,« svarede hun. »De bliver ogsaa gammel en Dag, og saa husker De nok paa, hvad jeg har sagt. Vi bliver gamle og svage, men Gud er altid den samme, og han tager imod os ved Endestationen og hjælper os godt ud af vores Livs Bus.«

Konduktøren tog til Kasketten, og Bussen satte sig i Gang.

Mrs. Carew stod et Øjeblik og saa efter den; saa tabte hun Posen med Kammerjunkerere igen og fik travlt med at samle dem op. — (Ved T. Fd.).

Kapitler om Bøn:

Bønnens omskabende Kraft

To af Bønnens Virkninger har der allerede været Tale om: Bønnen forherliger Gud og lønnes med Bønhørelse. I Dag skal vi da tilføje, at den gode Bøn har den vidunderlige Kraft at kunne *afvæbne Guds Vrede mod os* og forsone den Allersøjeste. Dette fremgaar tydeligt af en

Samtale mellem Herren og Moses. Da Gud vilde straffe de genstridige og haardnakkede Jøder, sagde han til Moses, som ved sin Forbøn søgte at hindre ham deri: »Lad mig nu raade, at min Vrede kan blusse op imod dem, saa vil jeg tilintetgøre dem.« (2. Mos. 32,10). Men da var det

Moses, der med sin ydmyge Bøn fik Gud til »at angre den Ulykke, han havde truet med at gøre sit Folk.« (32,14). Der findes nemlig ikke noget, der i den Grad kan formilde Herren og hans Vrede, ja, ligefrem standse hans Arm, skønt den allerede er løftet til et knusende Slag, end fromme Menneskers Bøn.

De nævnte tre Virkninger er af den Art, at de let kan konstateres. Men samtidig med dem sker der *store Forandringer i den bedendes Sjæl*, og de er mere skjulte. Bøn har nemlig en ejendommelig Evne til at omskabe hele vort indre Liv. Uden at vi lægger Mærke dertil, bliver vi rige i tre Retninger: de guddommelige Dyder i os styrkes og tager til; ligesaa visse moralske Dyder; og endelig bliver vort Hjerte renere i Guds Øjne. Lad os fordybe os lidt i den Glæde, der saaledes beredes den bedende Sjæl.

Vi ved alle, at det er umuligt at bede paa den rette Maade uden *Tro*. I Romerbrevets 10. Kapitel staar jo: »Hvordan kan de paakalde den, som de ikke tror paa?« Hver Gang man beder, øver man sig altsaa i Troens Dyd. Men at øve sig i en Dyd er det samme som at gøre den større og stærkere. Denne Virkning bliver saa meget desto større, jo ivrigere vor Bøn er.

Navnlig vokser Troen paa Guds kærlige Forsyn. Vor Skaabers faderlige Godhed venter og forlanger af os, at vi med alle vore Anliggender og Bekymringer henvender os til ham og beder ham om at gøre i vort Sted, hvad vi selv ikke formaar. Ganske vist kunde han skænke os

alt i Overmaal uden vor Bøn, ja, uden en eneste Tanke fra vor Side, saadan som han jo ogsaa giver Dyr og Planter det nødvendige til Livets Ophold. Men siden Gud er uendelig god, ønsker han, at de, som er hans Børn, taler med ham og beder om det, de trænger til. Han ønsker, at de daglig skal komme til ham for derved at vokse i *Tillid til ham*. For at styrke denne vigtige Dyd bønholder han ogsaa vore Bønner og aabenbarer Dag for Dag sin Godhed mod os. Kristendommens højeste Dyd er *Kærligheden*. Ogsaa den øges ved Bøn. For naar vi bliver ved at anerkende Gud som Kilde og Ophav til alt godt og til vor Lykke, saa kan det ikke være anderledes, end at vi føler en stadig større Kærlighed til ham. At tale med ham og være sammen med ham i Bønnen gør os mere brændende i Aanden, opfylder os med stigende Glæde og tilskynder os til stadig inderligere Kærlighed og Hengivelse til vort højeste Gode.

Det var nu de tre guddommelige Dyder. Betragter man de saakaldte moralske Dyder, opdager man, at ogsaa disse tager til ved den inderlige og ivrige Bøn. Først og fremmest er det *Fromhedens* Dyd, der i den Grad vokser, at vi efterhaanden lærer at bede med større Lethed, saa vi slet ikke mere synes at kunne undvære Bønnen.

Jævnside med dette Fremskridt vokser ogsaa Muligheden for at kunne *rumme større Naadegaver i vort Hjerte*, der ellers overhovedet ikke er i Stand til at modtage større aandelige Gaver fra Himlen, for-

di der er for lidt Plads til dem i den paa Dyder saa fattige og desuden saa snæversindede Aand.

Jo mere vi beder, desto klarere bliver det for os, at vi uden Herrens Bistand, alene med vore naturlige Kræfter, ikke formaar nogetsomhelst for vor Sjæls Frelse. Denne Bevidsthed er det stærke Fundament for *den sande kristne Ydmyghed*. Men sammen med Ydmygheden bliver ogsaa *vort Mod* i Kampen mod vor Fjende større. »Naar Gud er med os, hvem er saa imod os,« d. v. s. hvem kan saa skade mig, siger den Sjæl, der ved sin Bøn er i stadig Kontakt med sin Gud.

Endelig er der endnu en kostelig Frugt, som vi faar Lov til at høste af den gode Bøn. Skønt vi nemlig som Følge af vor Naturs Svaghed er tilbøjelige til det Onde og ofte opfyldt af skændige Ønsker, forbyder Gud os alligevel ikke, at vi under vor Bøn har ham i vore Tanker og Ønsker. Hvis vi i denne Tilstand

Sluttes Side 798

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardvej 4
TELEFON NORA 8908

„Verdens Herre“

Rob. Hugh Bensons verdensberømte Fremtidsroman i Johannes Jørgensens mesterlige Oversættelse foreligger nu i en smuk og billig Folkeudgave. Den koster elegant indb. i Vælskbind 10 Kr., men hæftet kun

4.50

Liturgisk Kalender

Dec.:

15. S. 3. Søndag i Advent (9);
2. Sæt Bønner: Marias ubesm. Undfangelses Ok-tav (777).
16. M. † St. Eusebius (782); 2. Fe-ria (10), 3. Gudsmoder ([83]), 4. Om Fred.
17. Ti. Feria (Hverdag) (9); 2. Gudsmoder ([83]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred; uden *Alleluja*-Vers og uden *Credo*; alm. Præ-fation (525).
18. O. *) Tamperdag (13); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
19. T. Feria (9); som Tirsdag.
20. F. *) Tamperdag (15); 2. Vigi-lien ([2]), 3. Gudsmoder ([83]), 4. Om Fred; sid-ste Evangelium: Vigiliens ([3]). — *Eller*: Vigilien til St. Thomas' Fest ([1]); 2. Tamperdagen (16), 3. Gudsmoder ([83]), 4. Om Fred; sidste Evang.: Tam-perdagens (981).
21. L. *) St. Thomas, Apo-stel (782); 2. Tamper-dagen (17); sidste Evan-gelium: Tamperdagens (28).
22. S. 4. Søndag i Advent (27); 2. Gudsmoder ([83]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).

*) Faste- og Abstinensdag.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjæ-lemesse og andre Votivmesser, hvor-for man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Mes-ser læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (an-svarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19).

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-giro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

En fornem Bog

T. S. Eliot: »Mordet i Domkir-ken« (Pauluskredsen).

Det er en meget krævende Op-gave, Pastor N. J. Rald har paata-get sig ved sin Oversættelse af dette poetiske Drama, som egentlig intet Drama er, men et Digt i dra-matisk Form. Den anglikanske Digter T. S. Eliot er den fuldenste litterateur, den kræsnæ Bøgernes Mand, hvis Tidsskrift »Criterion« (det gik ind for smaa to Aar siden; det var for »high-brow« til at kunne klare disse Tider) var Sam-lingssted for en anselig Række af de allerfineste af Litteraturens Navne. Baade hans Digte og hans Essays er forfinede Nydelser, ofte underfundigt vanskelige, men vel værd at øve Hjernens Nøddeknæk-kerarbejde paa, om ellers man kan goutere Smagen af en udsøgt Kærne.

Dramaet om Thomas a Becket er et Lejlighedsarbejde (Anledningen en Thomas-Mindefest i Can-terbury). Eliot greb dette Tilbud og prøvede paa i digterisk Form at analysere Hellighedens Kamp. I første Øjeblik standser en Katolik ved, at Thomas gentagende beteg-nes som en *stolt* Herskernatur i Sammenstød med den kongelige Herskerstolthed. Det er jo ellers ikke god Teologi, at det er de stol-te, som vinder Himlen. I Virkelig-heden tænker Eliot øjensynligt kun paa *Styrken* i Thomas' Karakter, og det psykologiske Problem bliver derfor de Fristelser, som er sær-egne for den stærke. Disse Fristel-ser optræder personificeret lige indtil den raffineret sidste, selve Helligheden som Fristelse.

Eliot har ypperlige Udtryk for det kristne Uselvishedskrav og Præsternes særligt udsatte Stilling. Jo højere en Sag man tjener, des mere ubetinget gælder Kravet om, at Sagen skal *tjenes*, ikke benyttes til uvedkommende Formaal. Man

kan gøre det rette, men ved sit Formaal forraade det, man tilsyne-ladende tjener. Det er i dyb For-staaelse heraf, at Thomas til sidst gaar Martyrdøden imøde. Ikke for Martyriets *Storhed*, men for *Sand-heden* med eller uden Martyrglorie.

Ligesom Hellighedens Kamp er analyseret i Mødet med Frister-ne, er »Verdens« Dom over de besværlige Kristne, som ikke ser paa »Realiteterne«, taget paa Kor-net i en afsluttende Scene, hvor Becket's Mordere for aabent Tæppe holder Forsvarstaler for sig selv, henvendt til Publikum. Det er bi-dende vittigt og saa aktuelt i 1940 som nogensinde. Ligeledes er Men-ignands Reaktionen overfor den heroiske Kristendom (vi har Be-svær og Sorger nok, hvad skal nu saa det til!) ypperligt skildret i Dramaet »Kor«, som bestaar af Canterburys fattige, forslidte Ko-ner.

Pastor Rald har udført sin Over-sættergerning med en bemærkel-sværdig Friskhed i Udtrykkene, som følger Eliot lige fra Tinderne ned i Hverdagen og helt ned i den kaade Spot. Oversætteren har lyk-keligt undgaet at lade sig impo-

Solbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

Stat

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

ARNOLD BUSCK

INTERNATIONAL BOGHANDEL

Dansk og udenlandsk katolsk Litteratur

Specialkatalog udleveres

Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

ner af sin Forfatters litterære Anseelse (hvad der vilde have ført til ulidelige Forskruelser) og har netop derfor kunnet give danske Læsere et troværdigt Billede af Eliot med hans bratte Spring fra Lyrikens højtsvungne Linier til Dagligtalens jævne Plathed.

Pauluskredsen har sjældent været dristigere end ved Udgivelsen af dette Skuespil og fortjener til Gengæld, at alle Venner af den fornemme og mindre salgbare Del af Litteraturen lægger sig det katolske Forlags Navn paa Sinde.

T. T.

Oldkirkelig Kunst

Pastor *Peter Schindler* har i »Samleren« November-Nummer skrevet en større Artikel, »Forsøg til en Nyorientering i Oldkirkens Kunsthistorie«. Der skelnes mellem den »kristelige« Oldtidskunst, der er privat, fortællende, anekdotisk, og den »kirkelige«, der er officiel, repræsenterende og liturgisk.

»Ganske spontant afsætter den nye Religion en Kunst, udskiller en Kultur som et kosteligt Biprodukt; det er Privatfolk, der allerede som Hedninger var grebne af den hellenistiske Billedglæde, som begyndte at smykke deres Ting med nye Æmner.« Først efter 313 faar vi den store imperiale Triumf-Stil, den byzantinske, med arkitekural Opbygning, hvis Strenghed dog ikke udelukker en Vrimmel af naturalistiske Fugle, Blomster og Frugter og levende og karpriøse Smaascener — maaske er det det, der senere gaar over i Gotikken. Oldkirkens Kunst var en

tjenende Kunst. »Her er ikke l'art pour l'art,« siger Pastor Schindler, »ej heller Kunst i Missionens Tjeneste, men metafysisk Brugskunst af samme Støbning som den oldkirkelige Hymne, der ej heller var religiøst Digt eller Poesi for Poesiens Skyld; derfor lader Kunstneren sin Personlighed træde tilbage og lader sin Aand tjene Idéen, som hans Haand tjener Arkitekten.«

FILM

Postmesteren

Det er ikke Øjeblikkets akute Mangel paa gode Filmsnyheder, der er Skyld i, at man lægger særligt Mærke til Filmatiseringen af Pusjkis Novelle om »Postmesteren«, hvis elskede Datter bliver bortført til St. Petersborg, hvor hun kommer til at dele Kurtisanernes Skæbne i det gamle Czarriges Hovedstad. Det er en Film af usædvanligt Format, med en blændende Skuespiller i Hovedrollen: Heinrich George, hvis Kunst sikkert vil blive husket, selv naar man engang skulde have glemmt Pusjkis Novelle. Ham er det, der knytter Handlingens (ogsaa svagere) Led sammen til en Helhed, der resulterer i en af de betydeligste Film, der længe har været præsenteret herhjemme og hvori man glimtvis aner den russiske Folksjæls uanede Dybder, for straks igen at maatte lade den svinde bort bag Filmens slørede Dække; man er til Tider fristet til at tro, at det virkelige er en russisk og ikke en tysk Film, man ser. Det er et blændende Skuespilkunst og fremragende Iscenesættelse (Palladium).

Jule-Show

Der er højt Julehumør i det herlige Sannensurium af Tegnefilm, som Walt Disney heldigvis ogsaa i Aar har til os, og ydermere er Familien blevet suppleret med et nyt og ikke ringere Medlem: Fætter Gaas. Man kan nu ikke staa for Disneys Opfindsomhed — hvor er de dog dejlige, alle de kære Dyr. (Metropol).

St. Andreas Menigheds Julefest

Lørdag d. 28. December afholder Ordrup K. U. K. Julefest for Børn og Voksne.

Børnenes Fest begynder Kl. 18,00. Der vil være forskellig Underholdning, Uddeling af Julegodter og endelig vil Børnene faa Sodavand og Julekage; alt dette koster for Menighedens Børn kun

Kr. 1.— og for Børn, der er Gæster, Kr. 1,25.

Fra Kl. 21,00—Kl. 1,00 er der Fest for Voksne. Billetprisen er Kr. 1,50 for Voksne i Menigheden og Kr. 2.— for Gæster.

Nærmere Program vil fremkomme i næste Nummer af Ugebladet.

Billetter faas hos K. U. K.s Bestyrelse samt i Præstegaardene ved Kirkerne i Ordrup og Lyngby.

Niels Juul

Malermester

Horsensgade 4 . Øbro 2651 y
Lev. til St. Josefs Hospital

Dukker og Legetøj halv Pris

Dukkedoktoren

v. J. BINGER
Blekingsgade 1. Tlf. Ang. 3296 v
Adelgade 4. Tlf. Palæ 1813 x

Til Julebordet: **Dagmarstagen**

(Bronce)

Den rigtige Julegave
faas hos alle Kunsthandlere
Eneret: B. Jetmar & Son

VEJLE

C. V. Berg

Blikkenslagermester
aut. Gas og Vandmester
Langelinie 53, Telf. 131, 1637
Leverandør til de katolske Institutioner

1/8 Vejle Mælkekompagni

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN
Vissingsgade 8, Telefon 121, 205
Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Trælast &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69
Lev. til de kat. Institutioner

Carl Petersen

Slagtermester

1. Kl. Varer — Pølsefabrik
Nørregade 2 . Tlf. 1721
Leverandør til St. Maria Hospital

Krone-Magasinet

Nørrebrogade 27
Triangeln 2

Køb Julegaverne hos os

Manchetskjorter, Slips, Hatte
Handsker, Sokker, Undertøj
Alt til Herrer til rigtige Priser

Gavekort udstedes paa ethvert Beløb

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

beder til ham og gør os Umage for at blive mere værdige til hans Gaver, saa vækker han i vort Indre en stærk Længsel efter *fuldkommen Renhed*, Ud-slettelse af vore Synder og et pletfrit Hjerte. Men saa snart man for Alvor længes efter den Slags, plejer dette at være et Tegn paa, at Bønhørelsen er nærforestaaende.

Saa store Evighedsværdier fremskaffer altsaa den gode Bøn, saa hemmelighedsfulde og lykkebringende Forandringer fremkalder den i vore Sjæle! Og oven i Købet arbejder den lige saa stilfærdigt og skjult som vor hellige Værneengel! Hvor maa Bønnen derfor være os dyrebar og uundværlig!

F. K.

St. Ansgars Kirke

Til Pontifikalmessen Julenat Kl. 12 ønskes der sikret Sognets Medlemmer Plads i Kirken, hvorfor Adgangskort bedes afhentet i Forvejen hos Præsterne paa Kirkens Kontor mellem Kl. 11 og 12 eller Kl. 5 og 6.

Fredag d. 20. Dec. Kl. 8 læses en stiftet Messe for afdøde Prinsesse Marie af Danmark.

Jesu Hjerter Kirke

De unge Mænds Kongregation har Sønd. 15. Dec. Kl. 9—17 Retrætedag hos Liobasøstrene.

Mand. 16. Dec. Kl. 20 pr. Møde i Røde Sal for de unge Mænds Kongregation. Torsd. 19. Dec. Intet Møde.

St. Annæ Kirke

Hver første Søndag i Maaneden Fælleskommunion for alle Kongregationer under Messen Kl. 8½; hver første og tredie Mandag i Maaneden Møde for Kongregationen »Maria ubesmittede Undfan-

gelse« i Kirken Kl. 7½. Hver Torsdag Møde for Kongregationen »Den hellige Rosenkransdronning« for baade unge og ældre Mænd paa Sct. Annæ Hjem, Skipper Clements Allé Kl. 7½.

Sakramentskirken

Onsd. 18. Dec. Kl. 20 Møde for Birgittaforeningen paa St. Josefs Hospital.

St. Andreas Kirke (Ordrup)

Onsd. d. 16. Dec. Kl. 9: Mødreforeningen (Messe og Foredrag).

Trørød

1. Juledag Kl. 9½ Sangmesse med Prædiken.

Retrætedagene i Valby

Søndag 15. Dec. for unge mandlige Kongreganister ved Pater K. Pauli.

Mandag 30. Dec. for Drengene mellem 13 og 16 Aar ved Pastor Knud Ballin.

LEVERANDØRER TIL HVILEHJEMMET „BELLIS“

A-S H. Jessen

TAASTRUP

Telefoner: 26 . 27 . 28
526 . 527

Filial Greve Strand
Telefon Hundie 326 . 329

Pakhus Mosede Havn

Taastrup Teglværk A/S

Taastrup, Telefon 4

Vindø Teglværk

Hobro, Telefon 83
v. J. Neergaard-Møller

Gule Facadesten

haand- og maskinstrøgne
Prima Murstensklinker
samt Mur- og Fugemørtel

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

fælles for læg og lærd, for By
og Land, for unge og gamle

Carl R. Nielsen Grams Eft.

Aut. Gas- Vand- og
Blikkenslagermester
Køgevej 111 . Taastrup 60
Udf. Arb. ved Hvilehjemmet »Bellis«

N. A. Nielsen & Søn

Murermestre
Valbyvej 33-38 . Taastrup 155-221
Udf. Arb. v. Hvilehjemmet „Bellis“

Vokslys

til billigste Priser leveres af
Iwan Jørgensen, Husmands-
vej 2, Taastrup, Telefon 363.

Holger Pedersen

Malermester
Roskildevej 177. Tlf. Valby 2291 x
Udf. Arb. v. Hvilehjemmet „Bellis,,

A. DAHL

Trælast- og
Bygningsmateriel
Alt i Brændsel

Taastrup . Telefon 100

Støt
Frank Andersens
Fond

Postgiro 1087

Alle Retræter begynder med Messe Kl. 9 i Søstrenes Kapel, Bjerregaards Sidevej 1, og slutter Kl. 17. Deltagerne bedes selv medbringe Brød til Dagens tre Maaltider (Morgenmad, Frokost og Eftermiddagste). Kaffe, Te og til Frokost en Kop varm Bouillon kan faas for Kr. 1,25.

Indmeldelser *inden* selve Dagen sker til Søstrene, Tlf. Valby 25 (bedst 9—10 og 16—18).

Da Fru Sutermeister-Feyring er traadt tilbage som Formand, er

Næstformanden, Grevinde Scheel konstitueret som Formand indtil videre. D. K. K. F.s ny Adresse: Ndr. Frihavsgade 26. Tlf. Øbro 9250.

Husk Sygeplejerske-Forbundets Adventsmøde

Onsdag d. 18. Dec. hos Sct. Lioba-Søstrene. Billetter kan bestilles (Valby 25) senest Mandag Aften den 16. ds.

St. Dominikus' 3. Orden

Onsd. 18. December Kl. 20 Møde med Gennemgang af Ordensreglen.

Vincentforeningen for Herrer

afholder Generalforsamling Søn-

dag d. 15. Dec. efter Højmessen i Sakramentskirken, ca. Kl. 11¼, i Forsamlings salen i Centralskolen.

Alle Interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 14. December Kl. 20 prc. Kredsmøde. Pater Lutz' Bog, Afsnit IV: »Protestanterne overfor Kristus«, Side 143. Bagefter har vi Pakkefest. Husk at tage Pakker med! Værdi mindst 25 Øre. Medlemmer, der ikke medbringer Pakker, skal betale 25 Øre i Bøde. Lørdag d. 21. Dec. Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Bestyrelsesmøde. Lørdag d. 4. Januar Kl. 20 prc. Nyt-aarsfest i den »røde Sal«. Pølse-gilde.

ROSKILDE

Blomster og Kranse

besørger overalt i Danmark

Alfr. Petersens Handlungartneri

(C. L. Holme)

JERNBANEGADE 7

Telefoner: 1465 og 65

Halvor Hansen

Glarimester

Algade 31 . Telefon 566

Gør Deres Juleindkøb af

Herrelingeri og Hatte

i

Carvo

Algade 24 . Tlf. 2075

H. P. Nielsen

Isenkram Udstyr

Roskilde . Telefon 388

Hjemmebageriet

Bageri og Condtori

Sct. Olsgade 17 . Tlf. 895

Stats-
exm.
Optiker

Sophus Schultz

Ahlgade 3

H. Weber

Tømrermester

Maskinsnedkeri

Trælasthan del - Savværk

H. V. Nordsteen

Blikkenslagermester

Algade 34, Telefon 923

Leverandør til kat. Menighed

Prima Kolonialvarer

bedst hos Herman Johansen

St. Olsgaard . Telefon 591

Roskilde Landbobank

Algade 1 (Stændertorv) . Tlf. 1616 (4 Linier)

Aktiekapital og Reserver 2½ Million Kroner

FILIALER:

Hvalsø, Viby, Hedehusene, Gadstrup, Lejre, Herringsløse, Greve Strand og Solrød Strand

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

<p><i>Spis</i> Arbejdernes Fællesbageri's Produkter Nakskov . Telefon 621</p>	<p>Ur-Importen Østergade 9 . Nakskov Reparationsværksted</p>	<p>Broderlimagasinet Østergade 18 . Telefon 921 Alt til Haandarbejde . Tegning, Montering Stort Udvalg i Garn Leverandør til Søstrene</p>
<p>Nakskov Dampmølle Aktieselskab</p>	<p>Julius M. C. Olsen Gær, Korn Møl, Gryn TELEFON 594</p>	<p>Weitzmann's Møbel- & Lignestemagasin Tilegade 11 . Nakskov Telefon 1006 . Privat Telefon 996 Alt vedr. Begravelser ordnes billigt</p>
<p>Køb hos vore Annoncører</p>	<p>Wald. Clasen Murermester Telefon 208 Lev. til kat. Kirke</p>	<p>Chr. Steffensen HERREEKVIPERING Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør</p>

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“ fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

AALBORG

		<p>Mathias Christensen Absalonsgade 14 . Tlf. 1556 Kolonial . Delikatesser . Kaffe</p>
<p>Førd. Færch & Co. Tømrermestre Strandvejen, Tlf. 301</p>	<p>Mursten Aalborg Teglværker</p>	<p>CHR. SIMONI grundl. 1836 Kul- og Koks-Import Telf. 67 — 68 — 69 Leverandør til St. Josef Søstrenes Hospital og Kamilianerkliniken i Aalborg.</p>
<p>Aalborg's katolske Begravelseskontor Jens Bangsgade 8 Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289</p>	<p>WORNING <i>paa Østergade</i></p>	<p><i>Køb i Vestbyen</i> Trikotage og Herrelingeri hos HENRY HANSEN Kastelvej 39 . Telefon 5665</p>
<p>Køb Hjemmets Udstyr hos Thuøn, Gravensgade 2</p>	<p>A. Hoffmann Urmager og Optiker Borgerg. 17 (lige v. den nye Bro) Briller efter Lægerecept Rep. udf. nøjagtigt og billigt Telefon 3779</p> <p><i>Køb hos vore Anoncører</i></p>	<p>Aalborg Drivremmefabrik N. J. Nielsen Jomfruanegade 9 . Tlf. 1676 . Aalborg</p> <p>L. C. Reinert Glarmester Bygningsarbejde og Gasmosaik P. Payhsgade 18 . Tlf. 1862</p>
<p>P. Krebs Elektroinstallatør Frederiksgade 6 Telefon 1786 Udf. Arb. ved Kamilianerkliniken</p>	<p>M. Thomsen Støtt Entreprenør og Murermester Kong Christians Allé 6 Telefon 1992</p>	<p>Hans Wiencken Kastelvej 51 . Aalborg er det rigtige Indkøbssted for Kød, Flæsk og Paalæg Reelle, unge Varer til beskedne Priser Egen Pølsefabrik . Forlang Tilbud</p>

H. PERS EFTERFØLGER

N. NIELSEN & A. BROSTRØM

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermestre
SANITET- CENTRALVARME

Algade 58 Aalborg Telf. 681

Katolsk Ugeblad

88. Aarg.

22. December 1940

Nr. 51

Dersom I ikke bliver som Børn ...

»Vi holder Jul for Børnenes Skyld.« Saadan siger Folk sommetider. Det er Mennesker, for hvem »at holde Jul« begrænser sig til at pynte Juletræ, tænde Lysene, synge en Sang og give Gaver. I Stedet for Salmer tager man maaske hinanden i Hænderne, løber rundt om Træet og synger for fuld Hals: »Nu er det Jul igen, nu er det Jul igen, og Julen varer til Paaske.«

Det vilde være Synd at berøve Børnene den Glæde. Men havde man ikke Børnene, hvad skulde man da med det? Man er vokset fra Julen. Lidt overlegent konstaterer man, at man ikke længere er naiv nok til at tro paa »Julens Æventyr«. Maaske er man endda bitter paa Tilværelsen. Man misunder Børnene, at de endnu har Troen paa Julens Herlighed.

Men hvor maa vi ynke de Mennesker, som føler sig for voksne til at holde Jul! Det er i hvert Fald ikke Tegn paa stor Visdom, naar man mener sig for klog til at fejre Julens Fest.

»Dersom I ikke bliver som Børn, skal I ikke indgaa i Himmerige.« Og det samme er Betingelse for at indgaa i »Julens Himmerige«.

Men hvad vil det saa sige at blive som Børn?

Betyder det at blive uvidende og naiv? Betyder det at interessere sig for smaa Ting?

Slet ikke. Det betyder at stryge alt det forlorne af sig. Lad være med at have for store Tanker om dig selv. Kan du noget som helst alene, naar det kommer til Stykket? Behøver du ikke hver Dag Liv og Sundhed for at kunne arbejde? Og er det ikke Gud, som skænker dig disse kostelige Gaver hver Dag paa ny? Indse blot, at du overfor Gud kun er et Barn. Blot ikke noget uskyldigt Barn. Ligesom Synden gjorde en Ende paa Paradiset og al dets Glæde, saaledes er det ogsaa Synden, som berøver Menneskehjertet dets stille Fred og Modtagelighed for, hvad Livet ejer af friskt og skønt — de enkleste Glæder.

Skal vi blive som Børn igen, maa vi først og fremmest genere Uskyldigheden. Vi Katoliker er saa lykkelige at faa tilbudt Syndsforladelsens store Gave. Du gaar ind i Skriftestolen, tyngt af Syndens Byrde, og du forlader den med rank Ryg, befriet og med Fred i Sindet.

»Salige er de rene af Hjertet, thi de skal se Gud.« Synden skjuler Gud for Mennesket. Synden gør os blinde. Vor Til-

værelse bliver overfladisk og jordbunden, naar Synden har Magt over os. Men løste fra Syndens Trældom har vi Øjne at se med, og Verden viser sig for os i helt nyt Lys.

Du er da i Stand til at skelne mellem Eventyr og historiske Beretninger om underfulde Begivenheder, som virkeligt har fundet Sted.

Julen bliver da for dig Genoplevelsen af den gribende Virkelighed, som Jesusbarnets Fødsel er. Du kan da knæle foran en Krybbe, og idet du betragter Krybbens Figurer vide, at her gengives den mest betagende Virkelighed, som Verdenshistorien har kendt. I det fattige Bethlehembarn tilbeder du Himlens Kongesøn. Gud viser sig for Menneskene i et fattigt Barns Skikkelse. Det er ikke noget Syn. Barnet har de samme Behov som ethvert Menneskebarn. Det skal have Mad, det skal vaskes og plejes. Saa højt har Gud elsket Menneskene, at han har hengivet sin elskede Søn...«

Gud være lovet, at vi har modtaget Troens Gave og derfor kan være med til at hilse Guds Søn Velkommen paa Jord og takke ham for alt, hvad han bringer os.

C. B.

„Pietas er Julens Dyd“ VINTERROSER

Da jeg ikke kan sige »Tak for sidste Jul« og tøver med at sige »Paa Forhaand Tak for den næste«, opfylder jeg Gæstens Pligt og siger Tak for hidtil, mens jeg tager mig Gæstens Frihed at ønske Dem en rigtig lykkelig Jul. Allevegne vil man have, at Julen skal være en lykkelig Fest. I England har jeg somme-tider været bange for, at Tanken om »Fornøjelser« træder i Stedet for Tanken om »Lykke«, naar det gælder om fejre Julen. Jeg synes, at Julen væsentligt er Hjemmets, Familiens og Børnernes Fest, og at al denne særlige Ynde skyldes Bethlehem og hin Begivenhed, der skulde være »en stor Glæde for jer og for alle Folkeslag«. Efterhaanden som Bethlehem bliver glemmt, og der i de fleste Tilfælde ikke findes nogen Hentydning til Herrens Fødsel paa de mange Julekort, som giver Postbudene mere at bestille i en enkelt Uge end de ellers har i adskillige Maaneder, og efterhaanden som Folk forlader deres Hjem og spiser paa Restaurant — fordi Hjem (for ikke at tale om Børn) er blevet umoderne — saa dør selv »Fornøjeligheden« bort fra Julen; dens Festligholdelse bliver konventionel og en Kedsommelighed.

„Pietas“ og Jul

En Katolik kan ikke nedværdige Julefestligheden, saa den kun kommer til at dreje sig om ren materiel Glæde — kun kommer til at dreje sig om at spise og at drikke, at give flere Gaver end man har Raad til og lægge en fantastisk Masse Penge ud til Porto. Men vil man nu misforstaa mig, hvis jeg siger, at Julen heller ikke maa blive blot en »kirkelig« Fest — en Dag, der religiøst set skiller sig ud fra de andre ved, at man gaar til ekstra Messe, oven i Købet paa en Hverdag! Maaske Julen mere end nogen anden Fest kræver,

at vi udviser hin Dyd »Pietas« — den Fromhedens Ynde, som skal være over den Gudsdyrkelse, som er *paalagt* os, med al den Duft og det Trylleri, som hverken kan defineres eller reduceres til Formler.

„Pietas“ . Bethlehem

Beretningen om den første Jul lægger os denne »pietas« nær. Teologisk Korrekthed maa erklære, at Bebudelsen var en langt større Fest end Julen, for i Bebudelsen mindes selve Menneskevordelsen — vor Frelses egentlige Begyndelse. Der har da ogsaa været Perioder i Kirkehistorien, hvor man knap nok vilde udtale Jesu Navn, men foretrak at tale om det menneskevordne Ord og ønskede hellere at leve i Teologiens Verden end i Andagtens. I Julen mindes vi kun den synlige Aabenbarelse af hint Liv, som var blevet begyndt usynligt i Nazareth. Men hvor Gud dog gjorde sig Ulejlighed (om jeg saa maa sige) med denne Aabenbarelse! *Apparuit humanitas et benignitas!* Guds Kærlighed til Mennesker og hans Elskelighed — begge vist os paa saa mild og indtrængende en menneskelig Maade! Det er ikke nok at sige, at Bethlehem var haard — næsten tragisk — thi da han kom til sine egne, tog de ikke imod ham, og der var »ingen Plads i Herberget«. For jeg drister mig til at minde om, at hvis der *havde* været Plads, var Vor Herre blevet født næsten i fuldstændig Offentlighed, i Støj og Skænderier, Købslaaen, Stank og almindelig Forvirring — og jeg er sikker paa, at saa kunde Hyrderne heller ikke været kommet til at se ham, og derfor vilde Englere ikke have sagt til dem, at de skulde, maaske de slet ikke vilde have vist sig for dem eller have skænket os deres Gloria in Excelsis. Og da Hyrderne skyndte sig hjem og »fortalte alle«, hvad de havde

set, hvem kan saa være i Tvivl om, at deres Koner og deres Venner ilede til Stalden og gjorde det saa rart for den saligste Jomfru, som de vel kunde paa deres jævne, kærlige Vis — og kort sagt gav hende og St. Josef og det Hellige Barn en rigtig Glædelig Jul.

Julens rette „Naivitet“

Derfor haaber vi, at alle Kristne og ikke blot Børnene vil finde Glæde i at komme til den Julekrybbe, som findes i alle vore Kirker, og at de ogsaa vil bringe deres Gaver til den Hellige Familie der, og hele Dagen igennem vil blive ved med i tusind smaa Udtryk for uselvsk Venlighed at give de Gaver, der ikke blot skal indvie hele Juletiden, men gøre den til virkelig Glæde.

Jeg er ikke sikker paa, at en Dansker, der skal beskrive sit Folk, først og fremmest vil gribe til Adjektiver som »fromt, andægtigt, med Sans for Mystik« eller anse en Beskrivelse som »naiv« for den mest passende. Og dog vil Julen lade sig fejre med Festligheder, der rummer Bestanddele af alle disse Dyder — ogsaa Naivitet kan nemlig være en Dyd! Ene blandt alle Fester har Julen skabt sine særlige Salmer, der halvt er Sange (vi kalder dem »carols« paa Engelsk). I Frankrig synger de: »Saint-Joseph lui dit: Mon enfant, violà votre Mère! Mais quant a moi, je ne suis votre vrai Père...« Er det ikke sødt? I England synger de (gid jeg kunde huske Ordene helt nøjagtigt): »He came all so still — There His Mother lay — Like rain upon the hill — Like dews upon the spray. — He came all so still — There His Mother was — Like cloud upon the hill — Like mist upon the grass...« Tyskland har givet »Stille Nacht, heilige Nacht« til hele Verden, og Mystiken i »Adeste Fideles«, som Kirken alle Steder

har taget sig til Hjerte, er af ukendt Oprindelse, men nævnes første Gang sunget i det portugisiske Kapel i London efter Reformationen. Og i Virkeligheden gaar det altsammen tilbage til St. Frans af Assisi, der maaske var den første, som byggede en Julekrybbe. Ja, en mild og venlig franciskansk Atmosfære burde hvile over hele Juletiden.

Andagten til Jesu Barndom

Dog véd jeg ikke, om selv den franciskanske Fromhed nogensinde havde større Ynde end den Andagt til Barn Jesus, der var saa mærkbar under Reformationen af de store benediktinske Abbedier i Frankrig i anden Halvdel af det 16. Aarh. Næsten alle disse heroiske (og fuldkomne nøgterne og højst aristokratiske) Abbedisser følte den ømmeste Kærlighed for Jesu Barndom og omgav den med alle Slags Andagter, samtidig med at den omhyggelige Sans for Liturgien blev genoplivet saa energisk. Og denne Aand pegede lige tilbage til en langt ældre Reform — den der har Navn af Cluny, og hvis virkelige Grundlægger var St. Odo (død 942). St. Odos yndefulde Fortrolighed med St. Martin af Tours (død 397), som han var blevet indviet til som Barn, er helt i den samme Aand.

Engang da Cluny var under Bygning, og det ikke gik saa godt, var der en vis Person, som saa en gammel Mand med Messesærk og Kappe; den gamle gik om paa Byggepladsen og saa nøje paa alt. »Hvem er I?« »Jeg er ham, hvis Oktavdag (det var i November) Brødrene nu fejrer. Jeg er kommet for at besøge dem. Sig til dem, at de ikke skal tabe Modet.« »Men det gaar ikke saa godt; vi er frygteligt fattige.« »Vær ikke ængstelig. Jeg er kommet fra Rom og er paa Vej til Tours. Jeg skal gennem Aquitanien og Goternes Land og vil finde Mennesker, som nok skal skaffe, hvad der trænges til.« Og det var Odos Efterfølger, St. Hugo, der Juledag meddelte Brødrene, at Djævelen gjorde fortvivlede Forsøg

paa at plumre Renheden i deres Juleglæde. Men Hugo sagde: »Barn Jesus er overstrømmende rig paa Glæde. Det viser han i alt, hvad han gør! Han siger til sin Moder: Du ser, hvor glad baade Himmel og Jord er over min Fødsel! Hvad er der nu blevet af den onde?« Djæveln hylede af Raseri og blev ved med at prøve paa at trænge ind. »Men Barnet vinker ham bort og siger til ham, at han maa gaa ind, hvor han kan det.« En god Jul holder Djæveln borte...

Ingen Kunstens Puritanere

Ingen vil komme paa den Tanke, at vi lægger et Ord ind for Sentimentalitet, eller at vi glemmer Liturgiens Krav. Nej! Men Følsomhed og Overfølsomhed er ikke det samme. Vi afskyr det sidste, men vi er ikke rigtig menneskelige, hvis vi ikke har rigeligt af det første. Uden Affekter, uden Følsomhed — saaledes opfattede St. Paulus den fuldkomne Hedning. Og vi har sagt meget om Liturgien. Vi vil gerne have, at Alteret og alt

hvad der foregaar, skal være »strengt«. Men vi ønsker ikke, at Kirken skal være mere »pæn og pillen« end Stalden i Bethlehem. Nogle af vore Kirker (tilmed ogsaa nogle Klosterkapeller) er nu næsten saa sobre som Jernbanestationer — ligesom visse Dagligstuer, hvorfra man har fjernet alle mulige Ting og i Stedet har anbragt forkromede Møbler og Glasplader, nærmest ligner Operationsstuer. Alteret er et, Resten af Kirken noget andet. Jeg holder af mange Smaa-altre i en Kirke til Ære for forbløffende og højtelskede Helgener, omgivet af Prydelser i (om Gud vil forunde os det) rigtig slet Smag: Masser af Motivbilleder (som viser Helgenen komme i Herlighed i en tyk Taage og redde os fra en Bilulykke), forgyldte Hjerter, Papirblomster (hvis nogen holder af den Slags), Modelfartøjer og Voksaar. Skal jeg lille, snobbende Kunst-Puritaner diktere Kristi smaa Hyrder samt deres Tanter og Oldemødre, hvad de skal holde af og komme med som Gaver, Julegaver og andre? Gud for-

Julekrybben i Jesu Hjerte Kirke i København

byde det! Naar St. Peter ved Himmelporten siger mig nogle djærve Sandheder om mig selv, nytter det ikke meget, hvis jeg indvender, at den Slags Bemærkninger ikke er helt god Tone...

Nej! *Apparuit humanitas*. Det er helt fremmed for katolsk Aand og uden Kontakt med katolsk Tradition, hvis man paa nogen som helst Maade viser Foragt for de Udtryk, den folkelige Fromhed giver sig, eller hvis man vil ønske at reducere den katolske Gudsdyrkelse til en Slags Exercits, eller hvis man vil vise den ikke-katolske Verden et Slags kedsommeligt Minimum at katolsk Liv (i Virkeligheden er det for at formilde de andre — saadan har det sig med vort Mindreværdskompleks, der forkrøbler vor Frihed). Jeg véd jo, at der i mit Land og vel ogsaa i Deres (samt i ethvert Land, hvor Flertallet ser ned

paa Katolikerne) findes Mennesker, der ønsker at klippe de straalende Fjer af den guddommelige Paradisets Fugl, helst vil sætte et Kukkerur i Stedet for den himmelske Nattergal og kort sagt vil vise Verden, at Katoliker er fornuftige Folk, som udmærket godt kan blande sig med det højere Bourgeoisi.

Venlighed og Hensyn

Men selv det venligste Drilleri maa ikke faa os til at fortegne det, vi vil skrive til den Dag, hvor hans Elskelighed og Kærlighed viste sig første Gang iblandt os. Børn driver ikke Spot, og visseligt heller ikke Medlemmerne af den Hellige Familie. Smil, ja og Latter, ogsaa Graad, men med meget lykkelige Taarer. Derfor vilde vi gerne have, at Julen ogsaa i Aar skulde fejres blandt kærlige Smil og al den »pietas«, som burde for-

skønne ogsaa de kristne *Hjert*. De ældres kærlige Hensynsfuldhed overfor de yngre, og tillige hin »Ærbødighed« for disses Uskyld og Enfold, som ogsaa den hedenske Digter kunde indse, vi burde vise vore Børn. Ogsaa ærbødig Kærlighed fra Børnenes Side overfor Forældrene og alle de ældre, ligesom Jesus udviste det overfor Maria og (med en særlig Slags Æmhed) overfor St. Josef, hvis Ansvarsfølelse maa have været overvældende stor.

Kort sagt: maatte vor Jul være baade en meget hellig og en meget glad Jul, og det vil den blive, hvis vi er helt uselvviske i Julen — opsatte paa hellere at give end at faa — og maatte denne lykkelige barnlige Aand blive ved at være vort Eje, naar Aarene er gaaet og Haaret, men aldrig Hjertet, bliver graat.

C. C. Martindale S. J.

BERTA HUMMEL

Børnenes Julekrybbe

Da *Berta Hummels* morsomme Smaategninger og Porcelainsfigurer for et Par Aar siden

pludselig dukkede frem, blev det straks overalt — ogsaa herhjemme, til Trods for, at vi har

Gerda Ploug Sarp — mødt og modtaget med en uforbeholden Anerkendelse. Det stadigt voksende Antal Beundrere er enige om, at hun griber om en Streng i det menneskelige Hjerte, som mangen moderne Kunstner trods allehaande Bestræbelser ikke har kunnet faa til at klinge. Der er noget over denne unge Kunstnerindes Tegninger, som ikke kan forklares blot med den Kendsgerning, at hendes Motivvalg er saa virkningsfuldt — ingen vil benægte disse Smaatings direkte hjertevindende Karakter.

Den Efterspørgsel, der har været efter hendes smaa Arbejder turde i og for sig være mere end Bevis nok for hendes Succes. Man synes at være fortryllet, naar man engang har set hendes Figurer. I hendes Tegninger er Børn fremstillet i alle tænkelige Stillinger og Situationer — som om hun tilfældigt snublede over dem. Berta Hummel tegner dem med en Friskhed og et tindrende Liv. Skønt det samme Ansigt kan gaa igen mere end een Gang er Gentagel-

sen alligevel ikke trættende; ej heller er disse Billeder ensformige. Det, der gør dem saa yndefulde, er simpelthen at de er naturlige. Og Naturen er utrættelig, grænseløs i sine Muligheder, uendelig i sine Vidundere.

Værneenglen

Den uforbeholdne Anerkendelse, som er blevet hende til Del overalt, er saa meget des mere bemærkelsesværdig, som Berta Hummels Kunst ikke er blevet hærdet og prøvet gennem en lang Karriere. Berta Hummel er knapt 30 Aar og er netop be-

Et dejligt Barn

Ved Vejkorset

gyndt at skabe sig en Position. Hun er født i Østrig og er en spinkel, skrøbelig Franciskanerinde at se til. Det er højst betegnende, at hendes Kloster navn er Søster Maria Innocentia — for hun ejer et Barns henrivende Uskyld, en Egenskab, som hun overfører paa sine Arbejder. Imidlertid bliver hun hyppigst kaldt Søster Hummel, og hun er i Virkeligheden saa aktiv og produktiv, at hun med Rette kunde kaldes en Humlebi (tysk: Hummel). Mange af hendes Tegninger bærer da ogsaa en Bi som Identification. De fleste af hendes Børnetegninger kvikkes yderligere op af livlige Farver som vi desværre ikke er i Stand til at gengive her i Bladet.

Berta Hummel har studeret Kunst ved Akademiet i München og blev spaaet en smuk Karriere af de derværende Professorer. Men hun valgte — og indtraadte som Novice hos Franciskanerinderne i Siessen, hvor hun blev iklædt i 1934. Og nu maler hun bag Klosters røde Mure. Adskillige af hendes henrivende Tegninger er af et Firma i München blevet fremstillet som smaa Porcelainsfigurer; desværre er Fabrikationen af disse Smaa ting holdt op, da Fabrikken gennem længere Tid har helliget sig Fremstillingen af Ammunition.

Den lille blaaøjede Franciskanerinde har Evnen til at lægge en Slags Fortryllelse ind i sin Kunst og saaledes straks vække Begejstring hos Tilskueren. Foruden at være begavet med et særligt Børnetække, har hun en levende Forstaaelse for, hvad der rører sig inderst inde i Barnesjælen. Derfor er hendes Arbejder i den Grad i Kontakt med det levende Liv, derfor er de saa *virkelige*, saa *levende*.

J. B.

Den lille Apoteker

ANNA KATHARINA

Fra Tysk ved J. Fd.

Lige siden den straalende Bethlehem - Stjerne standsede over den fattige Stald, ligger der som et helligt Lys over alle fattige Huse. Da Gud lod sig føde som et fattigt Barn, erklærede han Fattigdommen salig. Derfor er den ikke mindre trykkende, derfor er Elendigheden ikke lettere at bære, menneskelig set; men alligevel er det alt sammen forvandlet. Et fattigt og overset Menneske, der helt tilhører Gud, afspejler jo i sit Liv det Liv, som Christus for vor Skyld valgte at leve her paa Jorden.

Anna Katharina Emmerichs Liv begyndte i et lille fattigt Husmandshus i Flamske i Münsterland. Hendes Hjem mindede om Stalden i Bethlehem; det havde kun eet Rum, hvor Familien levede Side om Side med Koen og den gamle stædige Hest.

Da Anna Katharina var fire Aar, maatte hun allerede hjælpe til i Huset og paa Marken. Allerhelst gik hun med sin Far, naar han pløjede. Saa løb hun paa sine korte Ben ved Siden af ham i Pløjemarken og lyttede spændt efter, hvad han fortalte om Vor Herre, om Himmelen og om Helgenerne. Ofte blev hun saa begejstret over, hvad hun hørte, at hun klappede i Hænderne af Glæde. Men længe varede det ikke, før hun kunde fortælle meget bedre end Faderen. Den lille Pige, som aldrig havde lært noget, vidste Besked med de mærkeligste og vidunderligste Ting. Hun vidste, hvordan Palæstinas hellige Bjerger havde set ud; hun oplevede Begivenheder, som skete langt, langt horte, og som ingen i hendes Hjemstavn endnu anede noget om. Men det var ikke nogen Glæde for hende at opleve alt dette; hun led forfærdeligt under alle de Ulykker og Sygdomme og Forbrudelser, hun saa for sit indre Blik, og hendes kærlige Hjerte var fuldt af Medlidenhed med de lidende Mennesker. Nætter igennem bad

hun og tilbød Frelseren sig selv som Bod for Menneskehedens Synder. Hun vidste saa god Besked med hans Liv og hans Lidelser og længtes efter at efterligne ham, dele hans Dødsangst og hans Forladthed og paa den Maade trøste ham.

Efter at Anna Katharina havde modtaget den første hellige Kommunion, kom hun ud at tjene som Hyrdepige. Hele hendes Længsel gik ud paa at blive Ordenssøster og altid leve i Nærheden af Frelseren i Tabernaklet; men hun kunde jo ikke skaffe den Medgift, som hun skulde have med, naar hun traadte ind i Klosteret. I nogle Aar, indtil hun var tyve Aar, tjente hun hos en Syerske, men kunde ikke spare noget sammen, fordi hun altid fandt nogle haardt trængende at give sine Penge til. Saa hørte hun, at dygtige Orgelspillere blev optaget i Klosteret uden Medgift, og søgte derfor Stillingen som Husholderske i en fattig Organists Hjem. Som Løn skulde hun have Undervisning i Orgelspil; men Familien var saa fattig, at det var frygtelig svært at skaffe, hvad der skulde til, og faa noget ud af den Smule, de havde, saa der blev slet ikke Tid til Orgelspillet. Alligevel hjalp hendes uselviske Arbejde her hende til at naa sine Ønskers Maal: thi da en af Organistens Døtre, som var en dygtig Orgelspiller, gik i Kloster hos Augustinerinderne i Dülmen, udvirkede hun, at Anna Katharina ogsaa blev optaget der.

Det var den 13. November 1802, at Anna Katharina lukkede Klosterporten bag sig, saa lykkelig som aldrig før. Men næsten straks begyndte nye Lidelser. Stadig smerteligere gennemlevede hun i Aanden Christi Lidelseshistorie. Paa hendes Pande traadte blodige Mærker af en usynlig Tornekrone frem, og hun blev saa svag, at hun

hele Uger ad Gangen maatte ligge til Sengs. Men saa snart hun blot kunde holde sig oprejst, slæbte hun sig til Kapellet for at være hos sin Herre og Frelser. Trods Sygdom og sjælelige Lidelser følte hun sig trygt forvaret hos den, som er al Kærlighed. Men ogsaa dette skulde tages fra hende: i December 1811 blev Klosteret ophævet.

Anna Katharina fik nu et Værelse hos en Enke i Dülmen, og her tilbragte hun de sidste tolv Aar af sit Liv, hjemsøgt af stadig heftigere Lidelser og mere og mere kvalfulde Visioner. Gud modtog det Offer, hun havde bragt for saa mange, mange Syndere. Stadig mere kom hun til at ligne den lidende Frelser. Allerede i December 1812 opdagede hun Naglesaarene i sine Hænder og Fødder; og nu kom til Smerterne og Visionerne ogsaa de Lidelser, som andre Menneskers Nysgerrighed og taabelige Spot bragte over hende.

Saaledes levede hun til 1824. Hun var en af de fattige i Aanden, som i Sandhed har overvundet Verden, og hvem Himmerige ifølge Herrens egne Ord hører til.

Kapitler om Bøn

FORSKELLIG SLAGS BØN

Det er ikke nok, at en Katolik kender Bønnens Nødvendighed og mangfoldige Fordele. Han bør ogsaa være klar over de forskellige Arter af Bøn. Mangler nemlig dette Kendskab, bliver det umuligt at forrette sine Bønner saaledes, som en hellig, af Gud paalagt Pligt kræver det. Det maa i hvert Fald have været den hellige Paulus' Opfattelse, siden han i det 1. Brev til Timoteus, hvor han opfordrer Mænd og Kvinder til god og gudvelbehagelig Fællesbøn,

opregner flere Slags Bønner. Han siger: »Jeg formaner først og fremmest til, at der holdes Bønner, Paakaldelser, Forbønner og Taksigelser for alle Mennesker.« (2,1).

Det er nu aldeles klart, at de tre første Udtryk betegner Begæringsbøn, medens det sidste taler om Taksigelse. Men det er ikke til at afgøre med Sikkerhed, hvorledes den første Gruppe skal forstås. Holder vi os til de ældste Forklaringer, saa skal vi ved »Bønner« afværge det onde fra os, ved »Paakaldelser« søge at skaffe os de Goder, vi trænger til, og ved Forbønner tage os af andre, ogsaa vore Fjender (da Apostlen skrev sit Brev, var det navnlig Kejser Nero, han tænkte paa) og stille dem under Guds Beskyttelse. Denne Forskel kan forekomme os meget fin og derfor mindre praktisk, hvad jeg ikke vil nægte. Men Inddelingen i *Begæringsbøn og Taksigelse* maa alle gode Kristne være fortrolige med og samtidig ikke overse den Ejendommelighed, at de to Slags Bøn ikke blot er det, deres Navn umiddelbart udsiger, men *tillige en Tilbedelse af den Allerhøjeste*. Eller med andre Ord: Der er stor Forskel paa, om jeg beder et Menneske om en Gave og siger Tak for den, eller om jeg henvender mig til Gud i samme Anliggende. I Gud bør jeg altid se og anerkende den højeste Kilde til alt godt. Han giver af sin egen Rigdoms Fylde, medens et Menneske kun kan give, hvad det selv har modtaget.

Vi skal altsaa altid være opfyldt af *den dybeste Ærbødighed og Ærefrygt*, naar vi træder frem for Guds Aasyn, hvad enten vi vil bede ham om en Gave eller lovprise ham for de utallige Velgerninger, som hans guddommelige Godhed til Stadighed overøser os med. Desuden bør vi være os bevidst, at Gud be-
tragter denne dobbelte Henvendelse til ham som Opfyldelse af hellige Pligter, vi har overfor ham. Gennem Davids Mund siger han nemlig: »Paakald mig paa Nødens Dag, saa vil jeg udfri dig; men du skal saa lovpri-

se mig.« (Ps. 49,15). (Lad mig i Forbigaaende gøre opmærksom paa, at der i det Gamle Testamente gerne staar, at »lovprise« eller »velsigne« eller »gengælde«, hvor vi moderne Mennesker venter Ordet »at takke«). For øvrigt har vi allerede talt om, hvor nødvendigt det er at paakalde Guds Godhed. Vor Elenighed og Trang er ofte saa stor, at vi vilde være fortabt, hvis vor Fader i Himlen ikke kom os til Hjælp.

Men det vilde rigtignok kun være den halve Sandhed, dersom vi udelukkende talte om det i den menneskelige Tilværelse, der maa gøre os ængstelige og forvirret: saasom de mange Forførere i Verden, der vil lokke os bort fra Kristus og hans Frelse; de talløse Ulykker, en Krig paafører det menneskelige Samfund; de Forfølgelser, Kristi trofaste Disciple kan blive Genstand for; eller de pinefulde Fristelser, beskæmmende Forfølgelser, al den Lunkenhed og de ligefremme Frafald, der følger vor Slægt ned gennem Tiderne som en mørk Skygge. For til Trods for alle disse Hindringer er der dog ogsaa *meget glædeligt* i denne Verden. Evangeliet har holdt et Seirstog hen over Landene. De 120 Personer, der saa den Helligaand stige ned over sig den første Pinsedag, er i Mellemtiden blevet til 382 Millioner. Det lille Sennepskorn er nu det store Træ. Er dette ikke en usigelig stor og varig Trøst, som Guds Godhed har beredt vor Slægt? Kristi Verdenskirke er jo det Sted, hvor enhver, der selv vil, kan faa Syndernes Forladelse, finde Kristi Sandhed og Naademidler ubeskaaret og uskadt, samt de sikre Førere, som Kristi Sendebud skal være for de troende paa den ellers saa usikre Vej gennem det jordiske Liv frem til det evige Maal.

Disse *overnaturlige Goder* er imidlertid ikke de eneste. Hvis man spørger, hvorfra alle *de naturlige Goder og Glæder* kommer, som alle Mennesker, baade de troende og de ikke-troende, faar Del i? Jeg tænker paa Solens Lys og Varme, Stjernernes

Rom og Verden

I et motu proprio til samtlige Biskopper i de Lande, hvor der er dekretet Mørklægning, har den hellige Fader givet Tilladelse til, at den første Julemesse (in nocte) i Sogne- og Klosterkirker saa længe Krigen varer kan læses allerede Juleaften (Vigilien til Jul) lidt efter Vespertid. Den samme Tilladelse kan ogsaa gives for Kirker og halv-officielle Kapeller, hvor der som Følge af gammel Tradition eller særlig Tilladelse fra den hellige Stol maa celebreres Midnatsmesse.

Præsten og de troende, der agter at kommunikere i denne Messe, skal have været fuldstændig fastende i de før Messen forudgaaende fire Timer. Personer, der har været til Kommunion samme Dags Morgen (altsaa i Vigiliemessen) kan alligevel paany kommunikere i »Vesper«-messen, dog maa de i saa Fald ikke kommunikere Juledag. Deltagelse i denne tidlige Julemesse anses ogsaa for at være gyldig Opfyldelse af Kirkens Bud om til Jul at overvære det hellige Messeoffer.

*

Den spanske Udenrigsminister Suner har haft en Samtale med den apostoliske Nuntius Cicognani, der netop er vendt hjem efter en Romerrejse. Drøftelserne mellem de to Statsmænd drejede sig om en Del svævende Spørgsmaal og varede længe. Forhandlingerne angaaende det spanske Konkordat har ligget stille i nogen Tid, da der bestaar en Række Meningsforskelligheder bl. a. angaaende Udnævnelser af Biskopper. Som Følge af disse uafklarede Tilstande staar 18 Bispesæder i Spanien stadig vakant. Minister Suner gav for nylig overfor det diplomatiske Korps Udtryk for den Forhaabning, at Tvivlsspørgsmaalene maatte kunne løses i god Forstaaelse mellem Parterne.

Nattely efter deres lange Rejse. Men hvad skal man gøre? Det er paa den Maade, andre Folkeslag har villet tolke Frelseren deres gode Følelser. Der staar et lille Alter, og under Altret falder Lyset fra femten massive Lamper paa en Sølstjerne. Stjernen bærer en Inskription. Den er affattet paa Latin og lyder saaledes: »Hic de Virgine Maria Jesus Chri-

stus natus est«. (»Her blev Jesus Kristus født af Jomfru Maria«). Dette er sammen med Golgata det Hellige Lands helligste Sted. Her bøjer Pilgrimmen sine Knæ, sænker Hovedet og tilbeder.

Et Par Skridt længere er der en anden Fordybning. Det er Grotten, hvor Maria lagde Barnet i Krybben. Krybben har sikkert været en Slags Stentrug,

der var blevet udhugget i Grotens Væg. Her var det, at de forundrede Hyrder stod hin første Julenat, stod og saa paa en Mand og en Kvinde, der i den sparsomme Belysning tog sig ud som Skyggebilleder, og paa et Spædbarn, der som alle Spædbørn kaldte paa deres Medlidenhed, men om hvilket de nu havde faaet at vide, at det var den saa længe forjættede Messias.

JULEMESSEN

i Danmarks Middelalder

Det gamle middelalderlige »Missale Hauniense« fra 1510 skriver i Rubrikkerne til Advent og Jul:

»Paa den første Søndag i Herrens Adventstid (og) lige til Julen undlades Te deum, Gloria in excelsis, Ite Missa est; baade Dalmatica og Subdiaconalia undlades efter gammel Skik, fordi det nye Testamentes Herlighed er større end det gamle, hvis Forbillede vi overholder indtil Herrens Komme. Vi tager ogsaa mod Herrens Fødsel paa en mere festlig Maade, hvis vi paa denne Dag ligesom paany begynder den Slags Hædersbevisninger, der en Tid ikke har været brugt.

Paa Apostlenes Fødselsdage eller ved Kirkevielsesfesten undlader vi ikke at bruge de nævnte Hædersbevisninger.

I Herrens Fødselsnat:

Naar det 9. Responsorium er endt, skal en af de ældste Præster træde frem iført Præsteklæder, idet nogle gaar foran ham med Voksllys og Røgelse, og en Subdiakon bærer Evangeliebogen, i hvilken han skal læse Evangeliet om Jesu Kristi Slægtsbog, hvor der ligesom flettes en Snor til Krogen, hvormed Mennesket drages ud af Leviathan's Mund.

Naar Evangeliet er læst, skal Cantoren under Klokkernes

Klang fortsætte: Te deum laudamus, hvilken Lovsang forkynder os den Time, i hvilken Kristus er født, hvem vi lovpriise sammen med Englene - - «

Disse ceremonielle Anvisninger til den hellige Advents- og Juletid er enestaaende i de danske Missaler fra Middelalderen. Julenattens festlige Indledning kan endnu findes i Udlandets store Kirker, hvor der er tilstrækkeligt stort Præsteskab. I de tilsvarende danske Breviarer antydes den samme Ordning, men fuldstændigst er »det sjællandske Missale«, »Missale Hauniense«. Stykket: »Jesu Kristi Slægtsbog« er Matthæus 1,1—17, der findes som sidste Læsestykke inden »Laudes« i Julenattens Officier i de danske Breviarer. Deraf følger, som den latinske Tekst viser, at Folket ikke skal mangle den festlige Natgudstjeneste, der her altsaa er lagt før Midnatsmessen.

Et særligt Stykke middelalderlig Fortolkning er Stykket om Leviathan. Dette Uhyre maa paa dette Sted nærmest opfattes som Helvedsdragen, der har slugt Mennesket, fordi det ved Syndefaldet kom under Helvedes Magt, idet det onde tog Magt i det. Tankegangen i Stykket er hentet fra Jobs Bog Kap. 40,20¹⁾ Der har været ægte kristelig

Højtid ved denne Julenatgudstjeneste, og Indtrykket bliver ikke mindre, naar man hører, at der var 3 Læsestykker i Julenatmessen, som de endnu findes i visse Ordensmissaler, Karmelitternes, Dominikanernes og sikkert flere andre.

Dette viser, at man ved Siden af den kirkelige Fest ikke paa nogen Maade stillede den hellige Skrift i Skyggen, og de særdeles grundige latinske Bibelkonkordantser fra denne Tid viser i samme Retning.

Man kan vel vanskelig besvare Spørgsmaalet, om Prædiken har hørt med i Julenatten. Det er imidlertid et Faktum, at Bisperne havde befaleet, at der rundt om i Stifterne skulde prædiktes paa de store Fester, og at Prædiketeksten i hvert Fald paa almindelige Søndage skulde oversættes og kort forklares²⁾, hvis der ikke prædikedes.

Liturgien havde omhyggeligt forberedt den høihellige Julefest, daglige Opfordringer til Omvendelse savnedes ikke, alt samledes da i denne hellige Nat i Tilbedelsen af Kristus.

S. H. Poulsen,
Lic. theol.

¹⁾ Job 40,20 (Vulgata Tournai 1881) »An extrahere poteris Leviathan hamo. et fune ligabis linguam eius«. (Mon du kan udtrække Leviathan med en Krog og binde hans Tunge med en Snor).

²⁾ I. Oscar Andersen: Kbhns.'s Universitets Festskrift Novbr. 1917 (»Overfor Kirkebruddet«) Side 83.

Forskellig Slags Bøn

fortsat fra Side 807

vidunderlige Glans og Bevægelser, den Luft, som vi indaander, og som er Livsbetingelse for os, Jordens Frugtbarhed og de Skatte, som er gemt under dens Overflade eller findes i Verdenshavene. Hvem har givet os alt dette? Skriften svarer: »Al god Gave og al fuldkommen Gave stiger ned fra Lysenes Fader.« (Jak. 1,17). Paa denne Maade er det mere end soleklart, at vi skylder vor højeste Velgører Lov og Pris og Tak af Hjertets dybeste Grund for al hans Godhed.

Det er altsaa disse to Arter af Bøn, enhver af os skal kende til Bunds og øve sig i. Men saa snart man gør Alvor af denne vor hellige Pligt, overraskes man af en Opdagelse. Man lægger nemlig Mærke til, at der findes forskellige Fuldkommenhedstrin i saa Henseende, og meget hurtigt staar man overfor nogle vanskelige Spørgsmaal.

Disse Problemer skal vi dog først drøfte næste Gang.

F. K.

Højskolens Adventsaften

Torsdag mellem anden og tredie Søndag i Advent samledes Hundreder af Hovedstadens Katoliker i Hallen i Grundtvigs Hus til en *Adventsaften*, der forløb under højtidelige Former og som tillige dannede Afslutningen paa Højskolens første og saa heldigt gennemførte Semester. Over Tribunens hvide Kulisser — bag hvilke de medvirkende skjultes — straaede Birgitte Wests herlige Freske »Mariæ Bebudelse«, og alt efter som Forjættelserne forkyndtes, tændtes Adventslysene.

Efter Indledningssalmen »Gør Døren høj og Porten vid« lød det gamle Testamentes Beretning om Syndefaldet, efterfulgt af Pauli Kommentarer, Korsang vekslede med Fællessang, indtil Pastor Geertz-Hansen stod frem og talte om Synden, der kom til Verden med Adam og Eva, indtil den blev

overvundet ved Kristi Komme. Atter vekslede Recitation og Sang, indtil det sidste Adventslys tændtes ved Lukas' Beretning om Jesusbarnets Fødsel, og til sidst sang Forsamlingen Grundtvigs dejlige Julesalme »Lovet være du, Herre Krist«.

Meddelelse fra Vikariatet

»Ordo« for 1941 udkommer om kort Tid og kan bestilles paa *Katolsk Blad- og Bogcentral, Boyesgade 8 A, København V.*

Academicum Catholicum

Onsdag d. 11. Dec. afholdt A. C. Generalforsamling. Beretning og Regnskab godkendtes. Et af Dr. Askeby indsendt Forslag blev drøftet. Det omhandlede A. C.s Arbejdsomraade (videnskabelige Emner behandlet ud fra et katolsk Synspunkt) samt Arbejdsmetoder (Fremme af Samarbejdet mellem Akademikere). Ved Valg af Administration blev Resultatet, at der til fremtidig Ledelse blev udpeget: Ingeniør *Wissum*, Ingeniør *Hamn* og stud. med. *Inger Høyer*.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 65 36 . Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Sæt Radioen paa Ration

læs en god Bog det er sundere for Nerverne

Knud Rasmussens Boghandel Vesterbrog, 60
Leverandør til Sct. Knuds Skole

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogenervejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. Gerlach & Søn's Eftf.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

ARNOLD BUSCK

INTERNATIONAL BOGHANDEL
Dansk og udenlandsk katolsk Litteratur
Specialkatalog udleveres
Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

Robinson, Andersen & Co. A/S

Hellerup

Export af friske og conserverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

Liturgisk Kalender

Dec.:

22. S. 4. Søndag i Advent (27);
2. Gudsmoder ([83]), 3.
For Kirken ([123]) eller
for Paven ([122]).
23. M. Feria (Hverdag) (27),
uden Alleluja-Vers og uden
Credo; 2. Gudsmoder
([83]), 3. For alle afdøde
troende (1140), 4. For
Kirken eller for Paven;
alm. Præfation (525).
24. Ti.*) VIGILIE (30).
25. O. JESU FØDSEL (35).
26. T. St. Stefan, den første
Martyr (45); 2. Oktaven
(42).
27. F. St. Johannes Evange-
list (49); 2. Oktaven (42).
28. L. De uskyldige Børn
(52); 2. Oktaven (42).
29. S. Søndag i Oktaven (59);
2. St. Thomas af Canter-
bury (57), 3. Oktaven
(42).

*) Faste- og Abstinensdag (til
Kl. 12 Middag).

Af Pauluskredsens

Julegaver

Portræt af Biskop Th. Suhr

i stort Format, kunstnerisk
Udstyrelse 8 Kr.
Som Postkort 20 Øre Stk.,
100 Stk. 10 Kr.

Julekærten. Red. af Cay Benzon
Kr. 1,50.

Min første Messebog. For de 8—11-
aarige Kr. 1,00.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-
mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (an-
svarshavende) og J. BERG.

Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva
25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15
og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V,
Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Aarets Succes

C. C. Martindale S. J.: »Hvad
er en Helgen?« (Pauluskred-
sen).

Det er ganske overflødigt at fortælle dette Blads Læsere, hvordan Father Martindale skriver. Vi er mange Hundreder (og ikke alene Katoliker), som Uge efter Uge griber Ugebladet med Spænding for allerførst at læse den Artikel, vor engelske Gæst har skrevet til os. Vi bliver aldrig skuffede. Father Martindale er altid »oplagt«, og han har det ligesom sin Landsmand Chesterton, at hvad han end skriver om, skriver han om Alverdens andre Emner samtidigt, saa selv naar det sker, at hans Tema ligger udenfor ens Interessesfære, er Artiklen alligevel propfuld af Ting, man ikke vil gaa Glip af.

Nu skal man ikke have læst mange af Father Martindales Artikler for at have opdaget, at aldrig er han bedre oplagt, end naar det er en af Kirkens Helgener, han vil fortælle om. Englænderne har et Udtryk for de ganske enkle smaa Skitser (»thumb-nail sketches«), de er gjort med Tommelfingerneglen. Den er Martindale en sand Mester i at bruge. Han er saa alsidigt interesseret i alt, hvad der er Liv i, at han møder de forskelligste Mennesketyper med vidt opladt Forstaaelse og uden visse Biografers Hang til at omtale deres Personer efter en særlig Type, de selv har Forkærlighed for. Martindale stiller egentlig kun et eneste Krav til et Menneske, som skal kunne interessere ham: det skal være virkelig levende. Og han har fundet, at der i Verdenshistorien ikke findes mere levende Skikkelser end netop Helgenerne. De er af alle Typer og alle Temperamenter, kun ikke (kunde man sige) af de kedelige.

Desværre er det jo saaledes, at Helgenerne som snittende Kilder til Liv er saa nogenlunde ukendte — og ikke blot udenfor Kirken. Udenfor Kirken opfattes de ikke sjældent som legendariske alle tilhøbe, en Helgen og en »from Legende« hører sammen. De opfattes kort sagt som opdigtede Personer i opbyggelige Smaahistorier. Indenfor Kirken ved man godt, at Helgenerne har levet som virkelige Mennesker, men man savner ofte »Smag« for dem, og det bærer visse alt for stive eller alt for oversukrede kunstneriske og litterære Fremstillinger Skylden for. Og det er en Skam. Vel beder vi til Helgenerne alligevel, men vi vilde gøre det med langt større Forstaaelse og Ihærdighed, hvis vi fik

rigtig »fat« i, hvad for Mennesker de var.

Denne Opgave har Father Martindale sat sig i en Mængde Bøger (berømtest den om St. Aloysius, der for mange af os betød den første Chance for at komme til at holde af denne Helgen), og da han for nogle Aar siden i den engelske Radio tog sig paa at fortælle den hele engelsktalende Verden om et Dusin Helgener for at vise, hvad egentlig Helgener er for noget, blev Foredragsserien modtaget med en Begejstringsstorm fra alle Befolkningskredse. »Naa, saadan er det altsaa at være 100 pCt. Katolik!«

Nu har vi faaet disse Foredrag paa Dansk. Mere behøver vi ikke at sige for at Bogen bliver revet bort.

Den er oversat af den samme, der hver Uge oversætter Father Martindale her til Bladet. Og Pauluskredsen har klædt Bogen fint paa.
T. T.

Fransk Bourgeois

Daniel-Rops: »En Dag gik til
Ende« (Hagerup).

Daniel-Rops har skrevet en eller et Par Romaner i Forvejen, men er iøvrigt bedst kendt som Medarbejder ved en Række katolske Tidsskrifter, hvortil han i en Aarrække har bidraget med Essays, specielt om Katolikernes sociale Pligter. Romanen, som nu er oversat til Dansk, ligger paa Linie med disse Essays. To af Hovedpersonerne er Sønner af en Far, som tilhører Bourgeoisiets mest velstillede Del, og de har fattet Afsky for det Liv, der tilsyneladende ligger saa indbydende foran dem, og søger at omplante sig blandt Arbejderne. Man præsenteres for den Moskva-dirigerede franske Kommunisme og for en Del Typer fra Kunstnerverdenen og Bourgeoisiet, lige forvirrede i deres Indstilling til Livets Problemer, ganske særligt til Kærligheden.

Romanen er interessant i sin Opbygning. Den halve Snes Hovedpersoner træffer hinanden i Løbet af en enkelt Dag, i det ene Kapitel to af dem, i det næste to andre, saa atter to, og paa den Maade bliver hver enkelt efterhaanden set paa Tomandshaand med de fleste af de øvrige. Tidens Enhed giver Handlingen et forøget Spændingsmoment, som bøder paa den en Smule omstændelige Analyse af Personernes Tankegange.

Den tragiske Slutning understreger Bogens »Tesis«, at uden Kri-

stendom er vor Slægt fordømt til Tvivl og Haabløshed.

H. D. T. K.

Julens Sange

Pauluskredsen er utrolig flittig. Ud over dens faste Serier dynger den Nyhed efter Nyhed paa Boghandlernes Disk. Det sidste nye er et lille Hæfte med 22 af Julens kendteste og kæreste Salmer og Sange. De kender Situationen, som den foreligger baade rundt om i Hjemmene og ved Foreningernes Julefester. Der er ingen, som kan alle Versene i de Sange, man gerne vil synge, og Bøger har man aldrig nok af til hele Selskabet. Nu er *den* Sorg slukket. Man køber dette lille Hæfte i det Antal, man har Brug for, Hjemmene køber et halvt eller helt Dusin, alt efter Selskabelighedens Omfang, og Foreningerne et halvt eller helt Hundrede. Det er til at overkomme.

Hæfterne faas i rød eller blaa Karton, begge med det nydeligste Guldtryk. Prisen er en 25 Øre.

Lommekalenderen

for 1941 har opnaaet en usædvanlig Salgssucces. Trods Tidernes Vanskeligheder er der solgt langt flere Eksemplarer end i Fjor, og

det er derfor med god Grund, at Udgiverne beder os meddele, at man gør bedst i hurtigt at sikre sig sin Lommekalender, hvis man endnu ikke har gjort det. Prisen er lav i Forhold til andre lignende Bøger, nemlig kun Kr. 1,85. Kalenderen faas hos Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18, 4., og i Katolsk Boghandel.

K. U. K.

Lørdag d. 21. Dec.: Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Bestyrelsesmøde.

Torsdag d. 26. Dec. Udflugt. Tog 10,20 fra Kbhvns. Hovedbg. (10,34 fra Charlottenlund). Turen gaar langs Mølleaaen til Ørholm og Lyngby. Lørdag d. 28. Dec.: Ordrup K. U. K.s Julefest. Lørdag d. 4. Jan. 1941: Nytaarsmøde i Røde Sal. Nytaarsstale. Amatøraften (man henvender sig i Forvejen til Formanden).

Roskilde

Julenat: Kl. 24 Midnatsmesse m. Prædiken.

1. Juledag: Kl. 9 og 9,30 stille Messer. Kl. 10 Højmesse. Kl. 15 Andagt.

2. Juledag: Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 15 Andagt.

Kalenderen for 1941

faas i Katolsk Boghandel og ved Kirkerne. Pris 50 Øre.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Julenat: Midnatsmesse (Adgangskort faas hos Præsterne).

1. Juledag: Kl. 7 og 7,30 stille Messe. Kl. 8,30 Sangmesse m. Prædiken. Kl. 10 Levitmesse m. Prædiken. Kl. 15 Festandagt. Paa Hospitalet læses tre Messer fra Kl. 6.

2. Juledag: Kl. 8,30 Sangmesse m. Prædiken. Kl. 10 Højmesse. Kl. 15 Andagt.

Aarhus Opland

Hadsten:

Søndag d. 22. Dec. Kl. 9 Skriftemaal og Kommunion. Kl. 10 Sangmesse m. Prædiken.

Pindstrup:

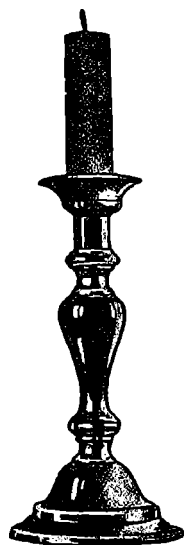
Julenat: Sangmesse. 1. Juledag: Kl. 8,30 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 17 Andagt.

Odder:

2. Juledag: Kl. 9 Lejlighed til Skrifte. Kl. 9,30 Uddeling af den hellige Kommunion. Kl. 10 Julegudstjeneste (Kommunion ogsaa under Messen).

Ulstrup:

2. Juledag: Kl. 10 Messe.

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Reck-Kedler

Universalkedler for billigt Brændsel

Centralvarmeanlæg

Køkken-, Vaskeri-, Desinfektions-

samt Tørrestueanlæg

Største og ældste Specialforretning

Reck's Opvarmnings Comp. A/S

Esromgade 15 . Telefon Central 7480

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolik – og dog ...

Assistent Jensen saa underligt forskende paa Hansen. »Hør, hvad er det for et Emblem, du har dér paa Jakkeopslaget?«

Hansen kiggede ned ad sig selv. »Tak Skæbne!« tænkte han, »jeg har glemt at tage mit Kongregationsemlen af, før jeg gik hjemmefra!« -- Uvilkaarlig fo'r Haanden op til Emblemet.

»Hvad Pokker tager du det nu af for? Jeg forbyder dig ikke at rende rundt med det -- men er det ikke saadan et, som de her Katoliker gaar med?«

»Jo, -- ja, det vil sige -- kun

de, som er -- « Hansen stoppede op.

»Som er hvad?«

»Ja, det forstaar du ikke alligevel! Det er altsaa nogen, som er i en katolsk Forening!«

»Naa, saa er jeg med,« sagde Jensen og saa forstaaende ud. »Du er altsaa Katolik!«

»Ja, det kan jeg ikke nægte,« svarede Hansen.

»Du siger det saa underligt, som om du har rodet dig ind i noget galt! Men hvad ved jeg -- jeg har jo ingen Forstand paa de Dele!«

Hansen var glad for, at Jensen

netop i dette Øjeblik blev kaldt ind til Fuldmægtigen. Saa slap han da for yderligere Diskussion om dette Emne.

Men han kunde alligevel ikke faa Optrinnet ud af Tankerne. Det forfulgte ham hele Dagen. Hans Tænkemekanisme var pludselig kommet i Sving. Noget galt var der -- med ham selv altsaa. Han regnede egentlig sig selv for at være hvad man kalder en god Katolik. Han passede da sine religiøse Pligter -- gik i Kirke, modtog Sakramenterne o. s. v., og i en katolsk Ungdomsforening var han ogsaa. Men alligevel. -- Som nu f. Eks. forleden Dag, da hans Mor i et Selskab af de kære protestantiske Familiemedlemmer bragte et reli-

A/S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-Skræderi og Konfektion leveres til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder en Konto

A/S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.
(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Henry Borgen

Børnehavemateriel

Viborggade 67

Tlf. Øbro 5503

Lev. til Assumptionsklostret Rygaard

Anton Siegler

Malermester

anbefaler sig
med alt Malerarbejde

Kingosgade 17

Vester 4753

I. Tannenberg

Aut. elektrisk Installatør

Frederikssundsvej 148¹

Telefon Bella 384

Til Julebordet: **Dagmarstagen**

(Bronce)

Den rigtige Julegave
faas hos alle Kunsthandlere
Eneret: B. Jøtnar & Son

Niels Juul

Malermester

Horsensgade 4 . Øbro 2651 y
Lev. til St. Josefs Hospital

Krone-Magasinet

Nørrebrogade 27

Trianglen 2

Køb Julegaverne hos os

Manchetskjorter, Slips, Hatte
Handsker, Sokker, Undertøj

Alt til Herrer til rigtige Priser

Gavekort udstedes paa ethvert Beløb

Dukker og Legetøj halv Pris

Dukkedoktoren

v. J. BINGER
Blekingegade 1. Tlf. Amg. 3296 v
Adelgade 4. Tlf. Palæ 1813 x

Alle bør købe
**SENGE OG
MØBLER**

A. ELHEGN

Griffenfeldtsgade 50-50 A
ved St. Josefs Hospital

Over 25 Aar samme Sted

BENYT ELHEGN'S BETALINGSSYSTEM

giøst Spørgsmaal paa Tale, og han af en eller anden Grund slog det hen med en flot Bemærkning og fik Diskussionen bragt ind i andre Baner.

Eller da han en Dag var ude at gaa en Tur med en protestantisk ung Pige og »glemte« at hilse paa Pastor Petersen, der tilfældigvis kom forbi.

Og nu dette med Emblemet. Han passede altid omhyggeligt paa, at han fik taget det af, inden han gik paa Kontoret om Morgen.

Der var en Stemme indeni ham, der blev ved at gentage Ordet: »Fejg!« Var han egentlig det — og dog — kunde der findes en anden Betegnelse? Desværre blev han vist nødt til at indrømme over for sig selv, at han led af en udtalt aandelig Fejghed. —

— Hansen er ikke den første af den Slags. Han har haft mange Forgængere og vil desværre ogsaa nok faa mange Efterfølgere. Der er Unge, som er Katoliker, naar de er blandt andre Katoliker; de er tilsyneladende ivrige, men de snakker blot de andre efter Munden og trækker sig forsigtigt tilbage, naar der kræves en Indsats af dem. De vil saa nødtigt sætte sig i Opposition til den offentlige Mening. Det er saa kedeligt saadan at stikke af mod ens Omgangskreds, og skidt — naar bare man passer, hvad man skal, kan det vel være lige meget.

Men denne aandelige Fejghed skal og maa bekæmpes. Ellers er det hele jo intet bevendt. Bare frem i Lyset! Vor Tro kan godt taale Offentlighedens Lys. Lad os komme af med det »og dog«, som mange af os ikke kan sige sig helt fri for!

Niels Frederiksen.

Hertug Knuds Division

Den 1. December samlede Divisionen alle de Patruljer, der deltager i den aarlige Turnering, til de udendørs Konkurrencer, som foregik i og ved Taastrup. — Spejderne fik ved Starten udleveret et Kort, der angav de Punkter, der skulde besøges, og Ruten inellem dem var lagt saaledes, at det kun i meget faa Tilfælde var muligt at benytte Veje og Stier. Der stillede paa denne Maade visse Krav til Orientering og Færdsel i Naturen, men det skal siges til Spejdernes Ros, at langt de fleste Patruljer gennemførte det ca. 10 km lange Løb paa meget fin Tid. — Ved de forskellige Punkter blev der givet Patruljerne en Række Opgaver til Løsning; der var saaledes en Brandværnsøvelse, Kimsleg, Bedømmelse af Højder, Afstande og Antal, Opmaalinger, Konstruktion af Solur, Kompas o. m. a. — Resultaterne for Løbet er forlængst udregnet, men da de skal indgaa som Led i den samlede Turnering, vil de først blive meddelt ved Nytaarsparaden.

Den efterfølgende Dag (den 2. December) afleverede Patruljerne de Arbejder, Besvarelser, Løsninger m. m., der var udført paa Patruljemøder og Ture i Løbet af November Maaned. — Det var en omfangsrig Samling, og Divisionschefen glæder sig vist i det stille over, at han i sidste Øjeblik forandrede Afleveringsstedet fra sit Hjem til II Absalon Trops Lokale paa Sankt Knuds Skole. Store Kasser, Æsker og Pakker, ja selv Kurvekufferter og en Dragkiste fyldt med alle de mange Genstande, som nu skulde bedømmes, slæbte Spejderne til Stenosgade. Kort Tid efter mødtes den strenge Dommerkomité for at tage Tingene i Øjesyn, men det viste sig hurtigt, at Arbejdet langt oversteg, hvad man havde forestillet sig. Dommerne arbejdede 2 Aftener efter hinanden, men til

Trods herfor var man ikke naaet halvt, ja end ikke kvart gennem Bedømmelsesarbejdet. Nu flyttes det hele op i Salen, Bredgade 67, hvor Dommerne vil kunne faa et bedre Overblik over de indleverede Genstande, og Søndag den 15. December og Mandag den 16. December bliver der saa Lejlighed for saavel Spejderne og Ulvene som deres Forældre, Venner og Bekendte til at tage den imponerende Samling af skriftlige Opgaver, Kort, Gipsaftryk af Dyrespor, wood-craft, Totempæle o. m. a. i Øjesyn — en hel Udstilling.

De endelige Resultater, vil, som nævnt, blive meddelt ved Nytaarsparaden, hvor saa samtidigt de af Korpset udsatte Præmier, en Rævehale til bedste Trop og en Vildsvinetand til bedste Patrulje, vil blive uddelt.

Vore Spejdere og Ulve plejer hvert Aar ved Juletid med Assistance af Hjemmene at samle Naturalier, især naturligvis den Slags der hører Julen til, for saa derpaa at pakke dem i »Julekurve«, som foræres til Familier efter nærmere opgivne Adresser. Desværre bliver det vel næppe i Aar muligt at gennemføre denne »good turn« paa samme Maade og i samme Udstrækning som tidligere, men vi haaber da alligevel, at det lader sig gøre at sprede nogen Juleglæde hist og her ved Spejdernes og Ulvenes Hjælp.

Det er en god, gammel Tradition, at Divisionens Spejdere og Ulve mødes paa Aarets første Dag for at ønske hverandre et glædeligt Nytaar og samtidigt give Løfte

Eet eneste Greb

forvandler den smukke, arkitekttegnede »Maco«-Sofa til den ideelle Seng med 2 Slumrer Springmadrasser. Enkel Konstruktion. Kvalitetsarbejde.

Kun hos »Maco« Peder Skramsgade 52 Cent. 12,5-B, Palæ 3558. Forlang Brochure

<p>AABENRAA</p> <p>Aabenraa Andels Svineslagteri</p> <p>Udsalg: Søndergade 9. Tlf. 55</p> <p>Leverandør til Sct. Anegar Klinik</p>	<p>KOLDING</p> <p>Berring, Larsen & Co. A/S</p> <p>KUL-IMPORT . KOLDING</p> <p>Tlf. 1850 (3 Lin.) . Leverandør</p>	<p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet</p> <p>Olsegade 24 . Tlf. 1365</p> <p>Anbefaler sig med 1. Kl.s BAGERI & KONDITORI</p> <p>Alt i Isanretninger og Desserter</p>
<p>KOLDING</p> <p>Slagterludsølget</p> <p>Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952</p> <p>1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver</p> <p>Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>	<p>NYKØBING F.</p> <p>Johannes Madsen</p> <p>Elektr. Installatør Nykøbing F.</p> <p>Installationer</p> <p>St. Kirkestræde, Tlf. 684</p> <p>Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>SLANGERUP</p> <p>Slangerup Mejeri</p> <p>Slangerup . Tlf. 48</p> <p>1. Kl.s Produkter</p> <p>Leverandør til gl. Farumgaard, Farum</p>

om at arbejde for, at det nye Aar ogsaa bliver godt for hver eneste Trop og Flok. Saaledes ogsaa i Aar. Den 1. Januar arrangeres samlet Deltagelse i Messen Kl. 11½ i Jesu Hjerter Kirke, hvorefter alle Spejdere og Ulve mødes til Parade i Sankt Knuds Sal.

Da dette muligvis bliver den sidste Spejderberetning i det gamle Aar, benytter jeg Anledningen til paa Spejdernes og Ulvenes Vegne at udtale en hjertelig Tak til enhver, som paa den ene eller anden Maaade har ydet Støtte til Hertug Knuds Division eller Divisionens Troppe og Flokke i det forløbne Aar. — Det er vort Haab, at vi i 1941 maa møde en lignende Velvilje og Interesse. DC.

St. Ansgars Kirke

Juleaftensdag. Kirken lukket Kl. 19—23,30. Kl. 24 Pontifikalmesse (Kort nødvendig for at faa Siddeplads).

1. *Juledag.* Kl. 7, 8 og 9 stille Messer. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 17 Festandagt.

2. *Juledag.* Kl. 7 og 8 stille Messer. Kl. 10 Højmesse.

Jesu Hjerter Kirke

Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 21—23,30. Kl. 24 Levitmesse m. Prædiken (*kun* Adgang for dem, der har Adgangskort!) Efter Levitmessens stille Messer.

1. *Juledag.* Fra Kl. 7 tre stille Messer. Fra Kl. 8,30 to stille Messer. Kl. 10 Levitmesse m. Prædiken. *Ingen* Messe Kl. 11,30. Kl. 18 Festandagt m. Prædiken.

2. *Juledag.* Stille Messer Kl. 6, 7 og 7,30. Sangmesse Kl. 8,30. Højmesse Kl. 10. *Ingen* Messe Kl. 11,30. *Ingen* Prædikener. *Ingen* Aftenandagt.

Rosenkranskirken

Søndag 22. Dec. Kl. 8 Fælleskommunion for de kvindelige Kongregationer.

Julenat: Kl. 24 Levitmesse m. Prædiken.

1. *Juledag:* Kl. 8, 9 og 11½ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse m. Prædiken. Kl. 17 Festandagt.

2. *Juledag:* Kl. 8 og 9 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Sønd. 29. Dec. Menighedsmøde efter Andagten. Festen begynder i Højskolens Lokaler, Boyesgade 8 A, St. Bill. à 75 Øre købes forud ml. 16. og 23. Dec. paa Kirkekontoret Kl. 5—6 samt Sønd. 22. ds. samstedts efter Messerne.

Sakramentskirken

Julenat: Kl. 24 Midnatsmesse (Kort skal ikke afhentes) efterf. af to stille Messer.

1. *Juledag:* Kl. 8 og 8½ stille Messer. Kl. 10 Højmesse. Kl. 17 Festandagt.

2. *Juledag:* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

St. Annæ Kirke

Juleaftensdag. Kl. 24 Midnatsmesse (Adgangskort maa afhentes). Derefter en stille Messe.

1. *Juledag.* Kl. 7 stille Messe. Kl. 8,30 Sangmesse m. Prædiken. Kl. 10 Højmesse. Kl. 14½ Festandagt.

2. *Juledag.* Kl. 6 stille Messe. Kl. 8,30 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse. Kl. 14,30 Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup)

1. *Juledag.* Midnatsgudstjeneste. Fra Kl. 7½ stille Messer. Fra Kl. 9½ stille Messer. Kl. 10½ Levitmesse. Kl. 15 Andagt.

2. *Juledag.* Messe Kl. 8 og 10.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

1. *Juledag.* Midnatsmesse. Iøvrigt som om Søndagen.

2. *Juledag.* Som om Søndagen.

Julefester i Brønshøj

3. *Juledag* (27. December) i Husum Møllekro (ved Linie 5's Endestation).

For Børn Kl. 13,30—16: Dans om Juletræ, Julepil, Sang, Oplæsning, Leg, Chokoladebord. Billet Kr. 0,50.

NB.: Forældre har gratis Adgang til at overvære Festen.

For Voksne Kl. 20—ca. 23: 20 smukke Lysbilleder fra gamle Mestres ledsaget af Recitation af den hellige Skrift, Musik af Okroj's Orkester, Sang af Askuskoret, Solosang og Fællessang. Et Hyrdespil. Oplæsning og fornøjelig Underholdning ved Kaffeboard. Billet: Kr. 1,50.

Billetter til begge Fester faas i Præstegaarden (Bella 1700). Alle er velkomne baade fra fjern og nær. Bestil Billet i god Tid især af Hensyn til de knappe Forsyninger.

St. Josefs Kirke

Julenat: Kl. 24 Højmesse m. Prædiken, derefter to stille Messer.

1. *Juledag:* Kl. 8 og 8½ stille Messer. Kl. 9 Højmesse. Kl. 15 Andagt.

2. *Juledag:* Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 15 Andagt.

Assumptionsklosteret

Julenat: Midnatsmesse (i Hovedbygningen, Kort nødvendig).

1. *Juledag:* Kl. 10,15 stille Messe. Kl. 11 tredie Messe. Kl. 16,30 Andagt.

2. *Juledag:* Kl. 9,30 stille Messe. Kl. 16,30 Andagt.

Benediktinerindeklosteret

Juleaftensdag: Kl. 14 Vesper. Kl. 21,30 højtidelig Jule-Matutin (Tekstbøger kan faas ved Klosterporten; St. Kjeldsgade 1). Kl. 24 højtidelig Midnatsmesse m. Prædiken.

1. *Juledag:* Kl. 8 og 10 Højmesse. Kl. 15 Vesper og Komplet. Kl. 17 sakramental Velsignelse og St. Stefanus' Vigilie.

2. *Juledag:* Kl. 7,15 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 15,30 Vesper. Kl. 18 Komplet.

Immaculatakirken

Paa Grund af Tidens Vanskeligheder holdes Gudstjenesterne i Huskapellet.

Søndag 22.: Stille Messe Kl. 7. Højmesse Kl. 10. Advents-Andagt m. Velsign. Kl. 18.

Julenat Kl. 12: Sangmesse, efterfulgt af to stille Messer.

Paa Grund af den begrænsede Plads i Kapellet er der til Midnatsmessen kun Adgang for Katoliker mod Forevisning af Adgangskort, som faas ved Porten fra Sønd. 22.

1. *Juledag:* Stille Messer Kl. 9 og 9,30. Højmesse m. Prædiken Kl. 10. Festandagt Kl. 18.

2. *Juledag:* Kommunionsuddeling Kl. 7. Sangmesse Kl. 9 (ikke 10). Hellig Time med det hellige Sakramente udstillet og Velsignelse Kl. 18—19.

St. Liobasøstrenes Kapel (Valby)

Juleaftensdag. Kl. 22 Matutin. Kl. ca. 23¼ 1ste Julemesse (Højmesse).

1. *Juledag.* Kl. 7 2den Julemesse (missa recitata). Kl. 9,30 3die Julemesse (Terts, Højmesse).

Trørød

1. *Juledag.* Kl. 9½ Sangmesse m. Prædiken.

De ligger skidt

paa den gamle, knirkende eller haarde Madras. Skift til en Slumber Springmadras og hvil rigtigt ud. De vil glæde Dem over Forandringen. SLUMBER paa Rate. Ingen Renter. **Kun hos „Maco“**, Peder Skramagade 5. Palæ 3558.

Murermester A. V. Günther og Hustru
ønsker alle Venner og Bekendte en
velsignet Jul og et lykkeligt Nytaar

Reserveret

Paa det uvisse ...

Da Krigen tog sin Begyndelse, skal der være blevet indgaaet ekstra mange Ægteskaber. Der hvor Soldater skulde hjemmefra paa ubestemt Tid og med højst usikker Mulighed for Hjemkomst, gav det sig af sig selv. Men der var ogsaa særlig mange Ægteskaber blandt de u-mobiliserede. Jeg kender Eksempler.

Især tænker jeg paa to unge, jeg længe har kendt. De havde været forlovet i flere Aar, men det var smaat med Udsigterne. Af og til havde han Arbejde, til andre Tider ikke. Saadan noget var ikke til at bygge paa. Ikke at de stillede urimelige Fordringer til Fremtiden. De var beskedne og fornuftige begge to. Men lidt *Tryghed* skulde der da gerne være. Ikke mindst fordi de var sunde og naturlige nok til at regne som en Selvfølge med Børn i deres Ægteskab. Underligt nok bevarede de deres Kærlighed frisk i den lange Ventetid. Det er ellers noget, der slider. Men de var som sagt saa sunde og naturlige og glade, bare ogsaa nøgterne og forsigtige og med god Forstand paa at lægge Budget.

Det var nu ikke Krigen, der gjorde Udslaget her. Det var d. 9. April. Med eet Slag ramtes saa mange Forhaabninger. Ogsaa

deres. Hans Fag blev haardt truet af Englandshandelens Ophør. Arbejdsschancerne var nu helt minimale. Jeg tænkte ofte netop paa dem. Og saa fik jeg Indbydelse til deres Bryllup tidligt i Maj. Det varede lidt, før jeg forstod det.

Nu er jeg ganske klar over det. Det var ikke Desperation; det ligger ikke for dem. Det var Omsindelse. De begreb, at deres Krav til Tryghed maaske nok havde haft en vis Mening i en Verden, der tog sig nogenlunde holdbar ud. Nu var det blevet helt taabeligt. At kræve Tryghed for Fremtiden vilde nu have været at opsætte alt til et Tidspunkt, ingen kan øjne. *Det* vilde nu have været Desperation, og det ligger altsaa ikke for dem. Nu giftede de sig ikke paa Forsikring om noget som helst andet end Haabet og den gode Vilje.

Jeg er kommet til at tænke paa dem netop nu for to Grundes Skyld. Den ene er den, at vi nu staar og stirrer ind i det nye Aars usigtbare Land. Alle vore Planer lægges i et Halvmørke, som det vi cykler i her i disse Mørklægningsnætter. Vi ser højst et Par Meter frem for os og maa alligevel køre, saa vi ikke kan standse paa saa kort

et Stykke. Vi har Valget mellem helt at opgive Planerne eller at være, hvad vi i andre Tider vilde kalde dumdristige. Det første vil vi ikke, om ellers der er rigtig Liv i os. Det andet giver os to Erfaringer, vi nødigt vil miste igen, naar Verden atter falder i Lave. Erfaringen om, at Vilje og Mod er mere værd end Sygekasse, Socialforsikring, Pension og den Slags. Og Erfaringen om en Tillid, ikke til Kontrakter og det andet i Skrivebordsskuffen, men til Livet og dets Ophav, som vil, at vi skal kalde ham Far.

Det rugende Mørke over Aaret, vi gaar ind i, vil ikke hindre 1941 i at blive et afgørende Lysets Aar paa vor egen Løbane, hvis vi møder det med frie, stærke Viljers Mod og den kristne Gudstillid, der ikke ser sig ængsteligt tilbage.

Og lad mig ikke glemme den anden Grund til, at jeg nu er kommet til at tænke paa det unge Ægtepar. Fordi det gaar dem godt. Barnet de venter nu i Vinter, kommer til Verden i et pænt og godt lille Hjem. Springet bort fra Tryghedskravet ud i det uvisse har ikke været forgæves. Har vi Viljen og Tilliden til Gud, hvad mere skulde der saa til?
H. D. T. K.

Assurrigets Undergang – ledsaget af Julesang

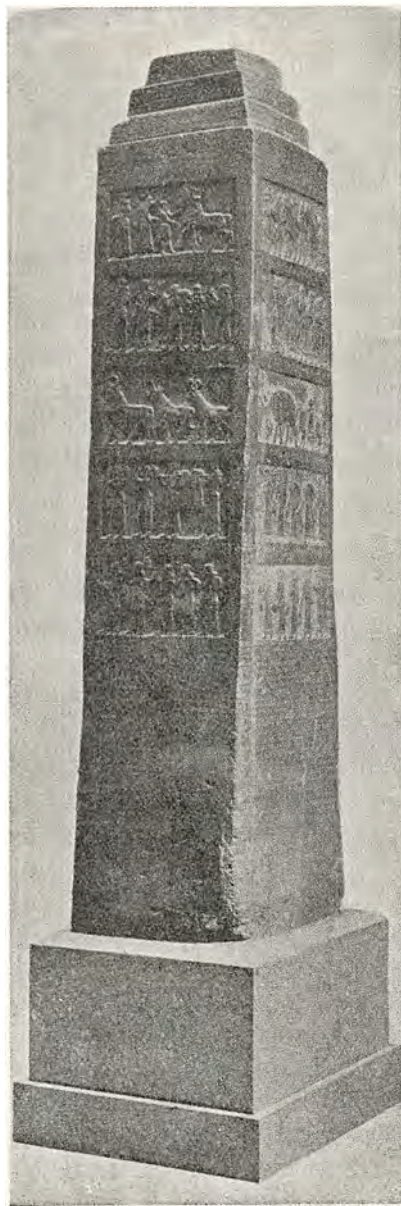
Mens Situationen saaledes var mere alvorlig end nogen Sinde, forudsagde Profeten Esajas: »Fjenden skal ikke komme ind i denne Stad og ikke skyde en Pil derind og ikke komme for den med Skjold og ingen Vold opkaste imod den.« Det var jo utroligt. Og dog skete dette utrolige.

En Morgen vaagnede Jerusalem som fra et Mareridt. Assyrikerne var forsvundne, alle uden Undtagelse. Det var hverken Bedrag eller Strategi. De havde i Hast forladt Judas Land og var vendt hjem til Assyrien. De skulde heller aldrig komme tilbage for at erobre Jerusalem. Nok vilde Judas Konger som oftest betale dem Tribut. Ja, en Mand som Manasse vil endda gaa saa vidt, at han for at tækkes Storkongen i den hellige Stad indfører de assyriske Afguder. Men saa var ogsaa deres Tid forbi. Assur havde løbet Linen ud. I Løbet af et Par Aar vil det forsvinde fra Jordkloden.

Assur løber Linen ud

Sanheribs militære Ekspedition mod Ægypten og dets Allierede blev pludseligt afbrudt, netop paa det Tidspunkt, da han skulde erobre Jerusalem. Siden praede han af, at »have inde-spærret Kongen i Jerusalem som en Fugl i et Bur«, men han undlod desværre at fortælle, hvorfor han saa ikke havde fanget ham. Det er med Krigsefterretninger — jeg mener de assyriske — som med Jagthistorier: de skal tages med et vist Forbehold. Sanheribs Søn, Asarhaddon, lykkedes det at naa det Maal, som saa mange af hans Forgængere paa den assyriske Trone havde drømt om. Han førte Hæren helt ned til Ægyptens Grænse. Det var sandeligt et Kæmpeforetagende. Afstanden fra Assur til Theben er 1500 km, naar man regner med Luftlinien. Men de velplejede og

godt trænedede assyriske Heste var dog ingen Fugle, og selv om nogle Araberstammer blev tvun-

Salmanassars „sorte Obelisk“, der fortæller om hans Bedrifter i hans 31 første Regeringsaar og afbilder nogle Scener, i hvilke man ser tremmede Fyrster bringe ham Gaver

get til at stille Kameler til Raadighed, var det dog heller ingen motoriserede Tropper. Og saa gjaldt det om at omgaa den sy-

riske Ørken og, paa det sidste Stykke Vej, larve sig frem gennem Sinai-Halvøens barske Landskab. I første Omgang blev Assyrikerne da ogsaa slaet tilbage ved den ægyptiske Grænse. Men for en Assyrikerfyrste var Vanskeligheder til for at blive overvundet. Asarhaddon rustede i to Aar, og saa marcheredes der igen mod den gamle Fjende og Urostifter ved Nilfloden. Denne Gang blev alle Hindringer taget. Underægyptens Hovedstad, Memphis, blev indtaget i Løbet af en halv Dag. Det maa man kalde Lynkrig. Dermed var Assurs stolteste Drømme bleven til Virkelighed. Den gamle Rivalstat blev tvangsmæssigt afrustet: Folkets Spidser samt en stor Del Industridrivende blev bortført til Assyrien. Ægypten med dets aartusindgamle Kultur blev assyrisk Protektorat. Da det en Snes Aar senere forsøgte at blive sig selv igen, skaffede det bare Assurbanipal en Lejlighed til at overtrumfe sin Far: han drog helt ned til Theben, Overægyptens Hovedstad, og ødelagde det fuldstændigt. Saaledes gik Assur sejrrig frem af en aarhundredlang Kamp. Men samtidigt var Assurrigets Dage talte...

Den røde Hane galer over Ninive

Efter Jerusalem's vidunderlige Befrielse fra Sanherib, havde Profeten Esajas forfattet en Sang. Den begyndte saaledes: »Ve dig, du Ødelægger, som ikke er bleven ødelagt, Røver, som ikke er bleven berøvet.

Naar du bliver færdig med at ødelægge, bliver du ødelagt, Naar du bliver færdig med at røve, bliver du berøvet.«

(33,1)

Længere hen i samme Sang trøster Profeten Israels Folk, der har maattet døje saa meget fra Assyriernes Side:

To Relieffer fra Assurbanipals Palads i Ninive:

Den pragtfulde Hanløve med Hovedet ludende mod Jorden og spyttende Blod

»Dit Hjerte skal mindes Forfærdelsen:

Hvor er Skrивeren? Hvor den, der veje de Pengene?

Hvor er Officeren, der talte Taarnene?»

Ja, hvor vil det blive dejligt at tænke paa de overstaaede Rædsler, naar de fremmede en Gang er ude af Landet, og man kan være sikker paa, at de aldrig kommer igen. Det er netop det, Profeten giver sit Folk Forsikring om:

»Du skal ikke mere se det haarde Folk, Det Folk med det stammende uforstaaelige Sprog.«

(33,18—19).

Det var rigtignok en dristig Spaadom; for dristig i deres Øjne, der efter Profetens Død var Vidne til, at Assurhæren drog gennem Palæstina med Trofæerne fra Nillandet. Nu da Ægypten var bleven sat ud af Spillet, maatte for Judæa vel snarere alt Haab være ude. Dets egne Konger, saavel Manasse som Ammon, tænkte da heller ikke paa andet end paa allerunderdanigst at passe Terminerne for den aarlige Tribut og at logre for Assur. Og dog fik Profeten Ret. Assur var sin Undergang nær. Hvordan det gik for sig? Som det altid plejer at gaa: den stærke møder en stærkere, og saa er det ude med hans Styrke. I dette Tilfælde var det adskillige nye Nationer, der uforventet gjorde deres Entré paa Scenen. Det var Kimmier, Skyther, Ummanmande og Meder, der i vilde Bølger kom væltende frem fra de sydrussiske Stepper; de første svingede om det Sorte Hav og true de Assyrien fra Nordvest,

mens de sidste fik Fodfæste i de sydøstlige Bjerge og kom til at støtte Babylonien i dets Oprør mod Assur. En Overgang saa det ud til, at det trods alt vilde lykkes Assyrerne at ride Stormen af. Det var, da Asarhaddon sluttede Venskab med Skytherne. Men dette Folkefærd viste sig at være et Meteor paa den politiske Himmel. I Løbet af 28 Aar saade det Skræk gennem hele Forasien fra Assyrien og helt ned til Ægypten, og saa var det ligesom blæst bort. Nu var der ikke længere nogen til at hjælpe Assyrien. Mederne erobrede Byen Assur i 614. To Aar senere drog de sammen med Babylonierne mod Ninive. Den assyriske Konge saa ingen Udvej; for at undgaa at falde i Fjendens Hænder, samlede han hele sin Familie i sit Palads og satte Ild paa det. Det var Ninives Endeligt.

En enkelt assyriske Prins lykkedes det at flygte. Med en lille Flok trofaste reddede han sig over til Harran. Der fristede han — og med ham en ulmende Rest af det assyriske Rige —

— mens Løvinden i smertelige Trækninger strækker de genemborede Lænder — to Symboler paa det assyriske Verdensrige

Tilværelsen, indtil han seks Aar senere blev jaget derfra og fandt Døden. 606 var det assyriske Verdensrige komplet udslettet.

Da stod Profetens Ord ved Magt:

»Hvor er nu Løvernes Bolig, Som var en Vildbane for de unge Løver,

Hvor trak Løven, Løvinden og Løveungen sig tilbage

Uden at nogen turde skræmme dem?

Løven røvede det, de unge Løver trængte til,

Den kvalte til sine Løvinder, Og fyldte sine Huler med Rov Og sine Boliger med sit Bytte.«

(Nahum, 2,12—13).

Den blodbrækkende Løve og den døende Løvinde, der sammen med de øvrige Relieffer laa begravet under Ruinerne af Assurbanipals Palads i Ninive, var nu Symbolet paa det assyriske Verdensrige.

Den første Julesang

Langt vigtigere end den Lettelse, Assurrikets Fald udløste hos det undertrykte Israel, var dog de Fremtidssyner, den assyriske Trængsel gav Profeterne Anledning til. Vi hørte allerede Profeten Esajas tale om en Jomfru, der skulde føde en Søn, hvis Navn »Immanuel« maatte tyde paa en inderligere Samhørighed mellem Gud og Israel, end det var Tilfældet under gudløse Herskere af Kong Achaz Slags. Der har sikkert i Jerusalem været Kredse af gudfrygtige Mennesker, der var mere lydhøre over for den Slags Fortrøst-

ning end Achaz. Det var for dem, at Esajas senere skrev en Sang om et fremtidigt Rige, hvis Hersker af Davids Rod skulde være helt og holdent besjælet af Guds Aand. Da skulde Retfærdigheden afløse det Lovløsheds Regimente, der havde tildraget Israel den assyriske Svøbe. I hint fremtidige Rige skulde der herske en Fred lig den, der efter Sagnet var karakteristisk for Paradiset før Syndefaldet. Det var den første Julesang, der blev til, og den gaar igen i mange af vore kristne Julesalmer:

»Og der skal opgaa et Skud af Isaïs Stammie og en Kvist skal fremgaa af hans Rødder.

Og Herrens Aand skal hvile over ham:

Visdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Herrens Kundskabs og Frygts Aand.

Hans Lyst skal være i Herrens Frygt,

han skal ikke dømme efter det, hans Øjne ser, ej heller holde Ret efter det, hans Øren hører.

Men han skal dømme de ringe med Retfærdighed

og holde Ret for de smaa i Landet med Oprigtighed.

Han skal slaa Jorden med sin Munds Ris

og dræbe den ugudelige med sine Læbers Aande.

Retfærdighed skal være hans Lænders Bælte

og Trofasthed hans Hofters Bælte.

Og Ulven skal gaa hos Lammet, og Pardenen ligge hos Kiddet.

Kalven og Løven og Fedekvæget skal være sammen

og en lille Dreng skal drive dem. Koen og Bjørnen skal græsse sammen,

deres Unger skal ligge hos hinanden,

og Løven skal æde Straa som Oksen.

Det diende Barn skal lege ved ved Øglens Hul,

og det afvante Barn stikke sin Haand i Basiliskens Hule.

De skal ej gøre noget ondt eller fordærveligt paa hele mit hellige Bjerg;

Thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

(Esajas, 11,1—9).

Steph. Wevers.

havde Uret; vi skal oprigtigt tilgive dem, selv om vi er *helt sikre* paa, at vi havde *helt* Ret — og Gud skal vide, at det er sjældent vi kan være sikre paa *ædt*!

Ogsaa den sidste Bøn, der angaar os selv — »led os ikke i Fristelse« — er i det meget store Format. Vi beder om at blive friet fra »det onde«, og hvis ikke det betyder Satan selv, saa betyder *ædt* hele *æen* solide Blok af ondt, som findes i *æenne* Verden. Men lad os give Agt paa de tre første Bønner, som (hvis jeg tør sige det) giver Bønnen dens enestaaende karakter. »Maatte dit Navn — maatte *du* — blive tilbedt; — maatte dit Rige — din Sejr, dit Styre, din Herskermagt — komme; — maatte din Vilje ske« og alt dette »*som* i Himlen, *saa* og paa Jorden«. Gigantisk krav! Alt omfattende Visyn, ubegrænsede Ønsker! Saaledes er de Ord, som Kristus lægger os paa Læberne, og det er i hvert fald ikke ham, der ønsker, at vore Læbers Ord skal adskille sig fra, hvad der rummes i vort Sind og vort Hjerte.

Uselvskhed er Storhedens Betingelse

Ønsker jeg, at denne Verdens-Begivenhed skal indtræffe, og mener jeg det ærligt med min Bøn, som ogsaa er Kristi Bøn, saa maa jeg ønske, at den skal begynde at indtræffe *nu*, skal begynde med det samme. Lad os sige, at den skal begynde — og at jeg skal gøre mit dertil — nu i det forestaaende Aar, i det Ny, det Forskellige, det Store og det Gode Aar, som vi nu skal forme. Et »Aar« er jo nemlig blot en tom og kunstig Tidsinddeling; dets Kvalitet beror paa, hvad vi lægger i det. Og skal det virkeligt eje Storhed, maa jeg da i det mindste begynde med Begyndelsen og se til at naa ud over og op over mit eget Jeg. Jeg vil sætte Hælen paa den afskyelige Selvforgudelse, som jeg bestandig er ved at falde hen til. I det mindste vil jeg begynde med at tænke paa, hvordan jeg kan være absolut uselvsk hjemme i mit Hjem. Læg vel Mærke

Ved Aarsskiftet

Et stort og godt Aar

Vi beder vel allesammen Fader vor. Og lad os haabe, at vi ikke bare siger »et« Fader vor eller »tre« Hil dig Maria, ligesom om vi puttede en Mønt i en himmelsk Cigarautomat og haabede at faa timelige Fordele i Bytte... Utvivlsomt »tænker vi paa, hvad vi siger«, som de lærte os det, da vi var Børn. Javel — men hvor er det dog en Bøn, der kan tage Vejret fra en! I een Sætning og kun een beder vi om et Minimum — nemlig naar vi beder om den Føde, der er nødvendig for en enkelt Dag... Her beder vi om et Minimum, fordi det gælder vort timelige

Velvære, faktisk vor fortsatte Eksistens. Men hvor vi beder om noget helt aandeligt, vore Synders Forladelse, hvad er det dog saa for en Betingelse, vi knytter dertil! hvad er det dog saa, vi paatager os! I hvilket Forhold beder vi om at faa vore Synder forladt? Vi beder om at faa Tilgivelse i samme Forhold, hvori *vi selv tilgiver*. Som vi forlader! Naar vi nu ved Nytaarstid sikkert beder om Forladelse for det gamle Aars Synder, bliver vi derfor nødt til at se efter, om ogsaa vi tilgiver dem, der har gjort os Uret — for bemærk, at Vor Herre gaar ud fra, at de

til, at al Ulykke i Hjemmet, og hver eneste Skilsmisse (for at nævne det allermest ødelæggende Element i ethvert Samfunds Liv, hvis ikke vi ogsaa vil nævne det andet Element, som saa ofte er det førstes Aarsag: Børnebegrænsningen) — ja, *alt* hvad der er til Ødelæggelse i Hjemmet og derfor ogsaa snart efter i Samfundet, det begynder altsammen med Selviskhed. Og jeg vil desuden se til, at mit Hjem lever i Samfund med alle de andre Hjem, som udgør mit Sogn.

Universalitet

Sognene er ikke nødvendige for Opbygningen af den katolske Kirke, men de hører normalt til, og de findes *her*. Og som det ofte er sagt: naar en god Ting eksisterer og er autoriseret, maa jeg hjælpe den efter al min Evne. Og da jeg altid lever i et Sogn, maa jeg hjælpe det med samt alle dets Organisationer, de karitative, de mere direkte fromme, de sociale, de intellektuelle eller rent underholdende. I det mindste kan det forlanges, hvis jeg beslutter, at jeg ikke kan hjælpe dem aktivt, at jeg har studeret dem og har gode Grunde til min Beslutning. Men — stakkels Menneskenatur! Saa snæver er vor Fantasi og saa ringe vor Evne til at give os selv hen, at jeg næsten altid, naar jeg holder af det *ene*, er tilbøjelig til at have Modvilje mod det *andet* — og saadan opstaar der Jalousi, Rivalisering og tilmed Bagtalelser, ligesom Halvdelen af de saakaldte Patrioter i Verden udtrykker sig hadefuldt overfor en eller anden anden Nation. I vort katolske Udsyn og vor gode Vilie maa vi derfor se videre end til Sognet.

Jeg har allerede tidligere omtalt, at vi ogsaa maa se videre end til vor egen Nation. Jeg tror ikke, at jeg har anbefalet en speciel Interesse paa *Bekostning* af nogen anden. Katoliken er væsentlig det »universelle« Menneske. Alle andre er nødt til at være sekteriske paa en eller anden Maade. Jeg tror, jeg har fortalt, at man i mine Drengaar

sagde, at »den romerske Kato-licisme« var »saa u-engelsk«. Jeg følte altid: »Gud være lovet for *det!* Hvis jeg skal finde Sandheden, kan den i hvert Fald ikke tilhøre en bestemt Nation.« Vor Tro blev ogsaa kaldt »Køkkenets Religion«, fordi saa mange Tjenestefolk var Irlændere og Katoliker. Gid det var rigtigt, at jeg engang aflagde Besøg hos en, der havde sagt dette, og ringede paa ved Bagdøren og nægtede at komme op i Stuerne, før jeg blev hentet, mens jeg sagde, at eftersom jeg havde antaget Køkken-Religionen, vilde jeg blive i Køkkenet, indtil jeg blev opfordret til at »komme højere op«. Jeg begynder at blive bange for, at det er noget, jeg bare gerne vilde have gjort, men manglede Nerver til virkeligt at gøre. Men i hvert Fald saa jeg godt nok, at Troen ikke kunde bero paa social Kaste.

Jeg vil ikke være uskadelig

Og jeg beder om, at vi ikke paa *nogen* Maade maa indsnævre eller svække vort Blik paa og Hold om det ægte »katolske Faktum«, der uden nogen Fortjeneste fra vor Side er blevet aabenbaret for os. Men for at

sige det igen: hvilken Selvfornægtelse vil det ikke kræve af os! Hvilken Heroisme! Nuvel — lad det bare være saadan! Ingen Sag har nogensinde haft Fremgang, hvis den kun krævede smaa Ting af sine Tilhængere. Ingen unge Mænd og Kvinder (allermindst nutildags!) vil blive begejstrede for en Opfordring til at være høflige, uskadelige, udifferentierede, farveløse. Liturgien indeholder een Linie (og jeg er glad for, at den er ganske ny), der til min Skam gør mig ærgerlig... *Fac nos innocuam... decurrere vitam!* Jeg vil ikke sige, hvor den findes... men jeg bryder mig *ikke* om blot at være »uskadelig«! Og der var en Tid, hvor vore Salmer udviklede en Forkærlighed for Linien *Domesticis virtutibus*, der (bortset fra, at den som Linie er saa banal, som noget Wordsworth skrev i sine uheldigste Stemninger) nødvendigvis maa lægge for megen Vægt paa Kosten, Skarnspanen og Madlavningen... Men ligemeget, fej og steg saa godt De kan! Men lad ikke være med samtidig at bede Gud kalde Dem ogsaa til Heroisme og give Dem et virkeligt stort Aar!

Jeg ønsker Dem imidlertid

Hvert Aar paa den hellige Barbaras Fest samles Paris' smaa Midinetter til Gudstjeneste i Notre Dame. Ovenfor ses Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Suhard, omgivet af den spraglede Skare efter Messen. (Foto: SAFARA)

ikke blot et godt og lykkeligt Aar, men ogsaa glade Nytaarsfestligheder med Mad og Drikke og Musik. Det er jo da Gud, som har skabt alt dette; han kan ikke skabe noget, som ikke er godt, og han elsker det gode — og vi har virkelig Ret til at holde af det, som han elsker. Javist — og jeg glemmer heller ikke St. Paulus' Raad i Epistlen til Aarets sidste Dag: *Sobrius esto!* Træk Grænsen *et eller andet Sted* — og hold Dem saa et Stykke paa den kloge Side af den!

Introitus 31. December

Og da jeg nu har nævnt denne Epistel, fortsætter jeg naturligvis med at se efter i Liturgien for at finde, hvad Kirken gerne vil have mig til at tænke paa ved Aarsskiftet. Og det er en Fornøjelse at se, at Liturgien til denne Dags Messe begynder med Bønnen om, at Herrens Præster maa iklæde sig Retfærdighed og hans udvalgte Folk maa fryde sig. Jeg er glad for at bede for Dem, at De maa være et Folk fuldt af Fryd, og saa haaber jeg blot, at De paa Deres Side vil bede og bede ofte om, at vi Præster maa iklæde os alle præstelige Dyder og aldrig tage de Klæder af. Saa vil Herren se med Glæde paa vort katolske Samfund, og »hans Salvende« behøver ikke at »bortvende sit Ansigt« i Skam eller Sorg. Og det var Introitus.

Aarsskiftets Confiteor

Selv i Paaskesøndagens Messe, der (sammen med Pinsens) ganske afgjort er den mest jublende glade, der nogensinde er skrevet, faar vi Besked om at begynde med Confiteor, og i Livets Liturgi kan det ikke være forkert, selv naar vi føler os glade, at vi begynder med ærlig Anger, om ogsaa vi gaar videre og ikke bliver staaende derved. »*Cursum consummavi; fidem servavi*«, siger St. Paulus i den samme Epistel. Lykkelige Mand, der kunde sige det! Har jeg løbet hele mit Liv og naaet Maalet og fortjent Retten til at sæt-

te mig ned og tage den med Ro i en aandelig Lænestol? Nej, bestemt, det har jeg ikke. Er jeg blot kommet Halvvejen? Har jeg aldrig slentret afsted, dinglet og dasket afsted? Selvfølgelig har jeg det! Har jeg været »tro i Tjenesten«? Det er et Spørgsmaal, der bider særligt i Samvittigheden! Løber jeg et Løb, saa er jeg jo da med paa,

at jeg vil begynde; og jeg ved, at jeg er svag og let kommer til at kede mig, let lader mig forstyrre og tager Blikket bort fra Maalet. Men hvis nogen har betruet mig noget, saa vaagner alt det i mig, som jeg har af Ære, og hvor meget jeg end kan ønske, at jeg ikke havde saa tungt et Ansvar, beder jeg ganske afgjort om, at jeg ikke maa vise

Fortsettes Side 326

Kursus i gregoriansk Sang ved Sognekirkerne

Samtale med Kantor Olav Segalt

I disse Dage udkommer der paa Pauluskredsens Forlag en Bog af Kantor *Olav Segalt*, en »Vejledning i gregoriansk Sang«, som sikkert vil blive modtaget med stor Taknemlighed af alle dem, som nærer Kærlighed til Kirkens Liturgi og efter Evne prøver at tage Del i den.

— Hvem er det, De har tænkt, Deres Bog skulde vejlede? spørger jeg Olav Segalt, der foruden at dirigere Koret i Sct. Andreas Kirke er Sanglærer ved Sct. Knuds Skole.

— Alle, der kender Noderne og blot nogenlunde kan synge, skulde kunne have Gavn af at bruge min Vejledning. I særlig Grad har jeg naturligvis skrevet den for Korsangere, baade Katoliker og Ikke-Katoliker, der kunde ønske at synge med i et af vore Kor og derfor maa kende noget til Messens Liturgi. Oprindeligt var det Direktøren for Musikkonservatoriet, Rudolph Simonsen, der foreslog mig at skrive en Vejledning for de Musikstuderende i gregoriansk Sang, fordi der ingen dansk Faglitteratur fandtes herom, og en elementær Vejledning vilde være til stor Nytte under Studiet af Musikhistorie. Det var i 1933, og jeg gik straks i Gang med Arbejdet, fordi jeg

saa, at en saadan Bog kunde der ogsaa være Brug for i katolske Kredse. Nu er den færdig og vil sandsynligvis for Fremtiden blive brugt ved Konservatoriets Undervisning.

Det er noget naturligt for Børn

— Man kan vel ikke synge gregoriansk uden særlig Undervisning?

— Nej, hvis en Fremmed en Dag kommer ind i en katolsk Kirke og prøver at synge med, saa vil det ikke lykkes for ham. Det er noget andet med Katoliker, som igennem mange Aar, maaske fra de var Børn, ved Højmassen har faaet den gregorianske Sang ind i Øret — de skulde blot med en Smule Kendskab til Noder kunne synge med i Messens faste Dele.

— Har Børn let ved at lære det?

— Ja, det har de faktisk, det falder dem i hvert Fald ikke sværere end at lære almindelige Salmer og Sange. Man kunde maaske tro, at de fandt gregoriansk Sang monoton og kedelig, men det er ikke Tilfældet, navnlig ikke hvis de synger i Vekselkor. Kirkesangen er i Virkeligheden noget naturligt for Børn; kun hvis de i Hjem-

met har lært en hel Del romantiske Sange, altsaa i Dur og Moll, kan der være Vanskeligheder, fordi de har faaet Øret indstillet anderledes.

— Har De Indtryk af, at der synges i katolske Hjem?

— I nogle synges der jo nok en Del. Men det er alligevel ikke saa meget i Dag som tidligere. Der er Mødre, som synger med deres Børn — det kan vi godt mærke i 1. Klasse — men det burde være meget mere almindeligt.

De unge vil være aktive

Derimod tror jeg, der er megen Interesse blandt de Unge for Sang, og netop for gregoriansk, for de vil gerne kunne tage aktiv Del i Messen og derfor ogsaa synges med. Dem burde der gøres et Arbejde med.

— Hvordan?

— Jeg har lænke tænkt paa, at der til Stadighed burde holdes Kursus rundt om ved Sognekirkerne, hvor Menigheden og altsaa især de unge kunde faa Vejledning i at synges Højmesse faste Dele. Naar Sognepræsten gaar ind for Sagen, tror jeg, han vil kunne lede Menigheden til at forstaa, hvor smukt det vilde være, om den ogsaa sangligt tog aktiv Del i Søndagens Højmesse. Paa Nørrebro er der allerede Kursus i Gang, og i Sct. Ansgar havde man et lige før Præstevielsen. Selv har jeg holdt Kursus i Fredericia — det var en Menighed, der kunde synges gregoriansk, kan De tro, og det hver Søndag! Ved Pastor Jensens Begravelse sang hele Kirken Requiem, ja endda ogsaa »Dies iræ« som Vekselsang.

»Te Deum« bør synges paa Latin

Men ellers er det jo Korets Opgave at synges de skiftende Dele i Messen: Introitus, Graduale o. s. v. Der vilde blive nok for Kirkesangerne at gøre alligevel, selv om Menigheden sang de faste Dele: Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus og Agnus Dei. Engang havde man den Skik, at

naar Præsten havde istemt f. Eks. Credo, fortsatte Menigheden — paa Dansk! Den er heldigvis forsvundet, men vi har en Rest endnu: Te Deum, som indledes og sluttet af Præsten paa Latin, men alligevel synges paa Dansk. Det burde vi kunne synges paa Latin.

Salmer bør synges udenfor selve Messen, især ved Aftenandagten. Det kunde maaske ogsaa være godt at finde en Fornyelse af Søndag Aften-Andagterne, naar man ønsker, Ungdommen skal komme i højere Grad, end den nu gør.

Carl Nielsen, Otto Mortensen og den gregorianske Sang

— Har protestantiske Organister Brug for at kende den gregorianske Sang?

— Det kræves ikke til Organisteksamen. Men der er nogle Kirker, hvor der undertiden synges gregoriansk, og jeg tror, der er mange Steder, hvor man gerne vilde mere ind paa det. Den Laub'ske Kirkesang har mange Tilhængere, og den grunder jo i gregoriansk Sang og kan derfor berede Vej for den.

Og de nyere danske Komponister staar den ikke saa fjernt som de romantiske. Carl Nielsen sagde engang, at den højeste Ros, man kunde yde en Melodi, var at sige, at den nærmede sig gregoriansk Sang! Han har gjort en stor Indsats ved at rense Musiken for det umaadeholdne og lære Folk Glæden ved de enkle musikalske Elementer. Adskillige af de Fædrelandssange, der er kommet i de senere Aar, deriblandt Carl Niensens, nærmer sig virkelig den gregorianske, f. Eks. »Du danske Sommer, jeg elsker dig« af Otto Mortensen, ikke fordi den er »skrevet af«, men det er Aanden i Melodien, der er beslægtet.

Jeg haaber nu, at min lille Vejledning maa kunne hjælpe til, at den gregorianske Sang faar Hæderspladsen i vore Kirker, saadan som det er vor Biskops Ønske — fordi det er Pavens Ønske. E. N.

Rom og Verden

Den hellige Fader har besluttet ved det pavelige russiske Kollegium i Rom at oprette en ny Afdeling for unge Præster af de orientalske Riter. — Pius XII modtog for nylig Italiensmesteren i Cykling, Gino Bartali, samt Præsidenten for Katolsk Aktions Ungdomsafdeling. Den kendte italienske Sportsmand overrakte ved denne Lejlighed den hellige Fader som Gave — en Cykel, som er blevet stillet til Raadighed for en Missionær i Kina. Gino Bartali har fra sin tidligste Ungdom været Medlem af Katolsk Aktion.

*

Verdens ældste Biskop, Ærkebiskop Johannes Zonghi, lever i Rom og er 93 Aar gammel. Han er den eneste overlevende af de 23 gejstlige Stenografer fra Vatikanerkonciliet i 1870. Under Pius IX beklædte han Posten som pavelig Privatsekretær, og han var til Stede ved denne Paves Død i 1878.

*

Det portugisiske Videnskaberne Akademi har i Lissabon i Anledning af Jesu Selskabs 400-Aars Jubilæum afholdt en Fests konference, ved hvilken Lejlighed Jesuiterordenens Fortjeneste for Portugals Kultur blev lovprist i høje Toner. Det blev endvidere meddelt, at der er et Monumentalværk om Jesuiterne Virke i Portugal og Kolonierne under Udarbejdelse; dette Værk vil fremfor alt indeholde en Række værdifulde Dokumenter til Belysning af Emnet. Konferencen overværedes bl. a. af den portugisiske Undervisningsminister samt den brasilianske Gesandt i Lissabon.

Midt inde mellem Eifels bøl-
gende Høje ligger den lille Klo-
sterby Maria Laach i op-
højet Skovensomhed, fjernet fra
det traupe Rhinlands larmende
Liv. Skove og Marker spejler sig
i den blå Kraters Den lille By
er et Fredens Sted, midt i Ver-
dens Ufred. Vinløv og Vedbend-
ranker slynger sig beskyttende
om dens Mure. O r a e t l a b o r a
— den hellige Munkeladers
stolte Sentens — staar over
dens Porte. Og over alt hvorhen
Øjet skuer lægger Eifels vul-
kanske Højder sig som en slut-
tel Ring om dette Kunstens og
Kulturens fredelige Arnested

▲ Klosterbygningen ved den gyldne Aftenstjerne

Munkene sætter deres Præg
paa Landskabet. De Jærdes over-
alt, i Mark og paa Sø; bag de
gamle Mure finder vi dem i
Værksteder og bag Lærerpulte.
Nautilose Kunstnere og besked-
ne Haandværkere hævede Maria
Laachs Naavn for den store Ver-
den. Klosterkrøniken opregner
Mestre i Koral og Arkitektur,

MARIA LAACH

store Lærde, Teologer, Filosofer,
Kunsthistorikere og Naturvidenskabsmænd.

Klostermuren gemmer straalende
Kostbarheder: sjældne Blomsters
Pragt, den lille Korsgangs stemningsfulde
Trylleri og midt mellem disse Natu-
rens og Kunstens Pragtudfoldelser
staar det skønneste Eksempel
paa romansk Arkitektur norden
for Alperne: Abbedikirken. Mel-
lem de to Taarngrupper strækker
Midterskibet sig, bestemt og
sikkert i sine Maal, ædelt og
stærkt i sine Former.

Vidt over Sø og Land skuer
den gamle Kirkes Taarne — de
staar som Budbringere og Var-
tegn om Aarhundredernes
Skæbne. Den er stiftet af en
Kurfyrste, Pfalzgreu Heinrich II.
Det var i 1093, at han og hans
Gemalinde Adelheid kaldte
Munke af den hellige Benedikts
Orden fra Sct. Maximinus i
Trier til Delen ved den stille
Eifelse, for at de der skulde

▲ Basilikkens Indre

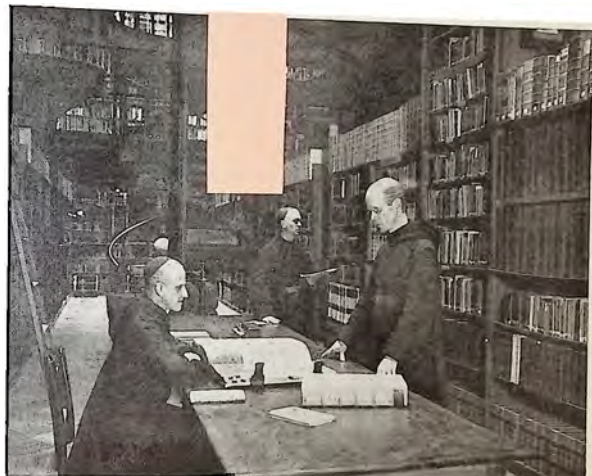
▲ „Paradislet“

lægge Grunden til ecclesia sanc-
tae Mariae lacensis. To Aar
senere, i 1099, sang Munkene Requiem
over deres Søn. Og en Taashed, ilde-
varslende som en Gravens Stil-
hed, sænkede sig derpaa i Aartier over
det kun halvt færdige Værk. Opførel-
sen skred kun langsomt frem; det syntes

Tekst:
Jobe

Fotos:
Mallan (1)
Jobe (1)
Laach (3)

▲ Bag Klostermurene arbejder stille Videnskabsmænd

Y Efter det hellige Messesæfter

som om en Ulykke lammede
Fuldførelsen, men ikke desto
mindre blev det til en Fordel,
idet det herlige Bygningsværk
derved kom til at genspejle hele
den romanske Stiludviklings
Formrigdom i sin Udvikling
gennem 130 Aar. Uovertrufne
staar nu de senest opførte Dele:
den maleriske vestlige Taarn-
gruppe og den vidunderlige,
skulpturrige Forhal (1200—
1230).

Over 800 Aar er forløbet si-
den den højsindede Stifter gik
bort. 200 Aar efter sin Død snit-
tede en Kölner-Mester hans
Skikkelse i Noddetræ, og nu hvil-
er han under en gotisk Balda-
kin i Kirkens Forhal. Kurfyrste-
kronen smykker Pfalzgreuens
Hoved og i sin Højre bærer han
sin ædle Stiftelse: Basilikaen
Maria Laach

Som fra en fjern og fremmed
Verden strømmer Munkenes
Sang gennem Halvmørket un-
der den gamle Kirkes Hvæl-
v. De farvede Glasruder lader kun
sparsomt det vidende Dagslys
trænge ind — netop nok til at
skimle den vældige Kristusfigur
i Apsis, der indtrængende men-
ner sit Ego sum vita, vixi
et vixi et vixi. Jeg er Vejen,
Sandheden og Livet.

mig uværdig overfor det givne Ord, og at Kristus ikke maa blive »skuffet« af mig og sukke, at nu igen er han blevet forraadt af en af sine Venner. »Han lo-vede, men han holdt ikke sit Ord.« At have faaet betroet Navn af Katolik, Navn af Kristen! At være en *repræsentativ* Person, som jeg ikke kan undgaa at være det, fordi jeg er døbt og bekender min Tro! Det er store og vægtige Ting. Tænk om en Ikke-Katolik maa sige: »Mine Naboer (Hr. X og Fru X) er Katoliker. Selv er jeg Protestant (eller Agnostiker). Men jeg kan ikke se nogen særlig Forskel mellem disse to Katolikers Optræden og min egen...« Her kan det naturligvis være, at det skyldes forhastet Dom, Farisæisme og ynkelig smaatskaaren partisk Kritik. Javel, men lad saa os Katoliker være sikre paa, at vi er uskyldige i alle disse Henseender. At vi ikke, tilmed mens vi læser denne Artikel, sidder og siger: »Jo, Gud være lovet, jeg er virkelig loyal. Loyal mod min Sognekirke og dens Præst. Mod min Biskop og hans Ønsker. Mod mine daglige Bønner og tillige mine ekstra Andagter... Men hvad angaar Hr. Y eller Fru Z! Hvad angaar Pastor Æ og hans Klike! Aa, det er utaaleligt!« Jeg ser jo nok, at St. Paulus ikke kunde benægte, at han havde gjort sit Bedste; men jeg ser *ikke*, at han fortsatte i Brevet: »Men altsaa, kære Timotheus! Hvad angaar Demas... det er for galt! Og Eudokia — ... at saadan en Kvinde overhovedet bliver *taalt*. Og jeg maa tilstaa, at af og til er jeg positivt fortvivlet over Petrus...!« Nej, saadan noget sagde han ikke, i hvert Fald ikke her. Og har han nogensinde et andet Sted sagt noget af den Slags — saa tror jeg ogsaa, at han var ked af det og ønskede, han ikke havde gjort det.

Raad til Timotheus

Det var altsaa Angeren! Men nu kommer vi i den udtømme-

lige Epistel til det positive og konstruktive. Og vi har sagt en halv Snes Gange, at Aaret bliver saadan, som vi gør det til. Skal det blive lykkeligt, maa vi gøre det lykkeligt, og vil vi have, at det skal blive *meget* lykkeligt, maa vi sigte efter *store* Ting og forstaa, at Gud, som er stor og ikke (om jeg saa maa sige) kan tænke i smaa Dimensioner, ønsker, at vi skal være store og øve store Ting.

Her er der nu den stakkels Timotheus (som St. Paulus skrev til). Han fik Besked paa at »forkynde Ordet — tage Initiativet i Tide og i Utide!« Og hvis Timotheus havde svaret: »Jamen, højærværdige Hr. Pastor Paulus — De vil da virkelig ikke have, at jeg skal prædike eller foretage mig noget som helst andet i Utide, vil De vel?« ja, saa kan jeg tænke mig, at St. Paulus vilde have bedt ham ikke være i det syllogistiske Hjørne og fortalt ham, at i *den* Slags Sager er der ingen Tid, som er Utid. Og saa vilde han have leet og klappet St. Timotheus paa det let skaldede Hovede.

(Spørger De: Hvorfor »let skaldede«? saa, naa ja... unge Timotheus havde altid været en meget *god* ung Timotheus. Han var væsentlig blevet opdraget af sin Mor og Bedstemor, Eunice og Lois. Han havde været flittig og altid læst i Skriften og havde paadraget sig et (lad os haabe: ogsaa lettere) kronisk Mave-onde, og St. Paulus maatte raade den afholdende unge Mand til at drikke lidt Vin for sin Maves Skyld... Der er følgelig ikke noget til Hinder for min Antagelse, at han ogsaa var let skaldet. og at St. Paulus, som havde Humør, af og til har klappet ham paa Hovedet og bragt Urede i hans tiloversblevne Haar, om ikke for andet, saa for at se, om han ogsaa kunde bringe Urede i Timotheus Sindslige-vægt... Men i hvert Fald — saa har De mit Ord for, at Timotheus var let skaldet...).

Hver har sit Kald

Nu er det ganske rigtigt, at Timotheus allerede var Biskop og havde en særlig Pligt til *Forkyndelse*. Og St. Paulus forudsaa et Tidspunkt, hvor Folk ikke vilde finde sig i den sunde Lære, men fik »kløende Øren« og vilde vende sig til en hvilken som helst Lærer, som var efter deres Behag, og søge bort fra Sandheden og hen til Æventyr. Og *vi* kan naturligvis sige, at vi ikke er Biskopper og derfor ikke har denne specielle Opgave. Javist, javist. Men *ministerium TUUM imple!* Opfyld *din* Gerning! Det lader sig ikke paastaa om et Menneske, at han er uden Kald. Gud kan ikke skabe noget uden Hensigt. Derfor havde han sin Hensigt med at skabe mig og har det med at bevare min Eksistens. Den Hensigt gælder mig alene. Og Gud kan ikke være ligegyldig overfor, om jeg opfylder min Hensigt — som er hans Hensigt med mig — eller jeg ikke gør det. Derfor *kalder* han mig til at opfylde den. Og derfor har jeg et Kald. Det er heller ikke Umuligheder, Gud kalder mig til. Derfor *kan* jeg opfylde mit Kald — udføre min Tjeneste. Og eftersom det er Guds Ønske, at jeg skal, saa ikke blot kan jeg, men skal jeg. Hvori vil det komme til at bestaaa? Naar og hvor vil der blive kaldt paa min Tjeneste? Det ved jeg ikke. Men Gud vil ikke lade mig forblive i Uklarhed, og »for dem, der elsker ham, lader Gud alle Ting samvirke til det gode.« Derfor vil Gud paa en eller anden Maade indenfor mine Livsforhold (og ikke indenfor andre Luftkastel-Forhold) yde mig den Lejlighed, Pligt, Mulighed og den Ære at kunne tjene ham.

Uselvsk Bøn

»For dem, der elsker Gud.« Jeg vilde gerne slutte denne Nytaarsartikel med at bede om, at vi i 1941 maa lære mere regelmæssigt at bede en særlig Slags Bøn, d. v. s. en fuldkommen uselvsk Bøn. En Bøn, der ikke beder om noget og ikke en-

gang retter sig mod at anmode om Tilgivelse eller at sige, at jeg er taknemlig. Ikke saadan at forstaa, at jeg nogensinde skal fristes til at undlade Bedebønnen og afgjort ikke Angeren og forhaabentlig ikke Taknemligheden! Men sommetider maa jeg bede den rene Uselvskheds Bøn, som er den fuldkomne Kærligheds Bøn. Saadanne Bønner udgør den første Halvdel af Fader vor og Hil dig, Maria og hele Ære være Faderen. Det er klart nok, at Vor Herre vilde have os til at bede for os selv, ellers vilde han aldrig have lært os anden Halvdel af Fader Vor, og vi vilde meget nødtigt udelade anden Halvdel af Hil dig, Maria, hvori vi beder Guds Moder om at bede for os. Men en anden Halvdel er nu engang en anden Halvdel, og vi naar først til den, efter at vi har frembaaret en ren og pur Lovprisning uden Tanke paa vort eget Jeg.

Naar Klokken slaar 12

Jeg vilde gerne have, at vi alle skulde ende Aaret med et Ære være Faderen og begynde det ny Aar paa samme Maade. Det kan gøres stille i vore Tanker, hvor

vi end befinder os — det er ikke nødvendigt at *sige Ordene*. Personlig vilde jeg fortrække at slutte Aaret i Ensomhed og Stilhed og begynde det nye Aar ligesaa. Men hvis Venskab og Familiebaand siger mig, at jeg maa tilbringe Aarsskiftet i Selskab — med Mennesker, der vilde være ked af, om jeg afslog en Indbydelse, eller andre, jeg selv har indbudt, fordi de ellers vilde føle sig ensomme og »glemt« — ja, saa gentager jeg, at man altid stille for sig selv kan bede den Bøn. Man kan jo altid sige: »Lad os høre Klokken slaa tolv!« og der er Tid nok under Klokkeslagene til at bede Ære være Faderen — ogsaa to Gange! Hvis jeg oprigtigt tror, at jeg gør nogen glad ved at deltage i eller indbyde til et saadant Selskab, er allerede det en uselvsk Ting at gøre, og lægges dette til den foreslaaede uselvsk Bøn, saa har jeg da prøvet paa at give mest mulig Glæde til andre end mig selv. Alligevel vil jeg jo tro, at der er nok af Mennesker, som har travlt med at holde Selskaber, og at det ikke vilde være *selvsk*, hvis jeg valgte at tilbringe den sidste Time i 1940 og den første i 1941

»alene med den Eneste«, saaledes som saa mange af Helgenerne har tilbragt den sidste Time i samtlige de Aar, der var tilmaalt dem.

Og lad os saa staa friske op paa Nytaarsmorgen, og lad *Mod* være den Dyd vi beder om (jo jo, vi har da Ret til ogsaa at bede om noget) mere end det meste andet. Og da Nytaarsdag ogsaa (og meget mere) er Jesu Omskærelses Fest, hvor Vor Herre officielt fik Navnet Jesus, saa vil jeg bede om, at jeg virkelig nu maa leve et *kristent Aar* — et *frelsende Aar* — saa at hver eneste af dets Dage maa lyse af Skæret fra de funklende Lys paa Juletræet og endnu bedre fra Stjernen, der bragte Mænd fjernt borte fra til Bethlehem.

C. C. Martindale S. J.

*

Straks i det nye Aar
paabegyndes
en stor Artikelserie
af Pater C. C. Martindale S. J.
om

Vore heroiske Aner.
Følg med fra næste Uge.

UNDER JULELYSENE

*Midt i Fremskridt og Tempo og Støj og Teknik
kan man møde et Barns underfundige Blik
eller bedende Smil eller bløde smaa Hænder
— og Verden er ikke mer' den, man kender!*

*Med eet blev den løst fra Tider og Tal.
Om Sjælen sprængtes en runken Skal.
Og klare, smaa Klokker tog til at kime
— I Guder, hvor blev det en lykkelig Time!*

*I Julelysenes milde Glans
gør det godt at huske paa hendes og hans
lille lokkende Latter, man mødte paa Vejen,
og gøre hans ydmyge Fryd til sin egen!*

-sen.

Liturgisk Kalender

Dec.-Jan.:

29. S. *Søndag i Jesu Fødsels Oktav* (59); 2. St. Thomas af Canterbury (57), 3. Oktaven (42).
30. M. 6. Dag i Oktaven (63); 2. Gudsmoder, Kirkebøn S. 64, Stillebøn S. [92], Slutningsbøn S. 65, 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
31. Ti. St. Silvester I (63); 2. Oktaven.
1. O. *Herrens Omskærelse* (64).
  2. T. Oktav af St. Stefan (69); 2. Gudsmoder, Kirkebøn S. 64, Stillebøn S. [92], Slutningsbøn S. 65, 3. For Kirken eller for Paven, 4. Om Fred.
  3. F. Oktav af St. Johannes Evangelist (69); 2., 3. og 4. som Torsdag.
  4. L. Oktav af de uskyldige Børn (69); 2., 3. og 4. som Torsdag.
  5. S. *Jesu Navns Fest* (65); 2. Vigilien til Epiphani (60), 3 (kun i stille Messer): St. Telesphorus (70); sidste Evang.: Vigiliens (69).

Ugebladets Redaktion

ønsker alle Medarbejdere og Læsere et godt og glædeligt Nytaar og takker hjerteligt for Trofasthed i det forløbne Aar.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.
Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19)

Ekspedition: Boyesgade 8 A St., København V, Tlf. Eva 1898, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BOGER OG FILM

Min første Messebog

Den er ikke stor, kun 40 Sider med stor og klar Skrift. Den er yderst ligetil, ikke Spor af Litteratur. Der er søde smaa Vers i den, men de vil ikke revolutionere Salmedigtningen. Og dog er der næppe nogen Tvivl om, at i dansk Katholicismes Historie betegner denne lille Bog en Dato, som vil blive husket. Den har set en Opgave og løst den mesterligt.

Vi, der er vokset op i tidligere Generationer, ved bedst, at vi forlod Skolen med alt for ringe Forstaaelse for Messens vidunderlige Verden. Vi vidste, hvad der sker i Messen, men vi var væsentligt overladt til os selv for at forstaa Liturgiens rige Væld af Tanker og symbolske Handlinger. Jeg tror, at de voksne, der mente os det saa godt, ansaa alt dette for at ligge ud over vor Fatteevne. Vi maatte klare os med at sidde stille og forstaa saa smaa ting (maaske ogsaa kede os lidt paa Grund af den manglende Forstaaelse); naar vi engang blev voksne, vilde Forstaaelsen komme, om ellers vi saa gjorde os Umage for at forstaa. Det er rigtigt — for os, som læser disse Linier. Men vi husker ogsaa mange Kammerater, som nu er langt borte fra Kirken. Vi tør ikke sige, at Grunden er den, at de ikke fik nok ud af deres Barndoms Messer. Men vi tør heller ikke se bort fra Muligheden af, at der kan være en Sammenhæng her. Det er Opgaven.

Kan den løses? Ganske afgjort ja. Kristendommen er ingen Religion for de store Intelligenser alene. Alt hvad der i Kristendommen kunde gribe en St. Augustin og en St. Thomas, er Ting, som de Børn forstod, der samledes om Vor

Herre og ikke var til at drive fra ham. Kan vi lære af ham at tale til Børnene, vil de kunne forstaa alt. Ikke netop den sproglige Form, som Kirken (f. Eks. i Præfationerne) har givet de kristne Tanker, men selve disse Tanker, naar de oversættes til det Sprog, hvori vore Børn selv udtrykker sig. Alt det religiøse Liv, vi i Messen føres til at gennemleve, kan forstaaes lige saa godt af de smaa som af de voksne. Véd vi maaske bedre, hvad det er at angre, at takke, at bede og at lovprise? Forstaaar vi Mysterierne anderledes? bedre? eller møder vi dem med større Tillid til Jesu Ord?

Er Opgaven saa løst? Den nye lille Bog er skrevet af en, som gennem en lang Skolegerning har udvist en meget sjælden Forstaaelse for Børns Sind. Uden Sentimentalitet, med netop den Saglighed, hvormed Børn helst vil mødes. Og Bogens Forfatter har ikke blot ved Skrivebortet formet disse Sider paa Grundlag af sine Erfaringer blandt Skolebørn i Skolestuen og under Skolemessen. Det er alt sammen blevet prøvet og rettet gennem lang Tids Arbejde med de yngste. Hver enkelt Forklaring og hver lille Bøn paa Vers og i Prosa har først faaet sin nuværende Form, efter at *Praksis* har bevist, den var den rette. Nærmere kan man vist ikke komme Løsningen. Stadig vil der være de individuelle Forudsætninger (bl. a. fordi et Utal af Hjem forsømmer deres religiøse Opdragergerning i de allermest modtagelige Aar). Men det kan en Bog aldrig klare. Selv den bedste Bog gør ikke en levende Opdrager overflødig, maaske tværtimod. Men den kan hjælpe en almindelig Far og Mor og

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør,
Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg,
Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København,
Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Skolefrøken til at blive en god Opdrager og lette deres Gerning.

Bogen er især tænkt som Fællesmesse, hvor en voksen læser Forklaringerne (saa faar *Børnene* mest ud af dem), og hvor et enkelt Barn læser en Række første Linier af Bønnerne, mens alle saa fortsætter. Den kan dog ogsaa bruges af de smaa selv, naar de er til Søndagsmesse med Far og Mor — og Far og Mor skal kunne Bogen, saa vil de se, hvor let de kan forklare Børnene hele Gangen i Messen med det Resultat (bl. a.) at det ikke er Børnenes Skyld, hvis Familien kommer for sent i Kirke Søndag Morgen. L. H.

En lille Nytaarsgave

Den Bog vi her nævner, kan De ikke købe, og maaske faar De den slet ikke at se. Men hører De om nogen, der har den, saa benyt Lejligheden til at nyde Synet af et usædvanligt smukt Stykke Bogtryk-arbejde. Det er Ugebladets Bogtrykkeri, som har sendt sine Venner og Kunder en lille Nytaarsgave. Og da mange af disse Kunder og Venner er katolske Foreninger og Privatpersoner, har Trykkeriet valgt at lade Nytaarsgaven være den lille »Bagatel af et Drømmespil«: *Klosterhaven*, som yngre Katoliker i 1933 opførte i Maribo, da Amtet dernede paa Sydhavsværerne arrangerede Folketfest til Fordel for Udgravning af Klosterruinerne og Indretning af en Klosterpark. Siden er det spillet flere Gange, bl. a. ved Ungdomsstævner i Farum og paa Rygaard.

Skuespillet er trykt paa fornemt Offsetpapir og forsynet med et lækkert Bøttekarton-Omslag og Hæftningen er morsom med et snoet Bastbaand ned gennem en forlænget Ryg. Dertil kommer, at Tegneren *E. Rafn* har forsynet Bogen med et halvt Dusin dekorative Tegninger i flere Farver, og Klichéanstalterne (Købkes og Romanus Nielsens) har gjort sig megen Umage med Klichéfremstillingen. Alle Firmaerne samt Kunstneren har leveret deres Arbejde gratis.

Hele Oplaget bestaar af 350 nummerede Eksemplarer. Skulde der være et lille Restoplag tilbage, naar Nytaarsposten er bragt ud,

kan Liebhavere henvende sig til Trykkeriet. Bogen kan ikke købes, men maaske man kan sikre sig det sidste Eksemplar ved at bede om det.

*

Weyse-Filmen

Lad det være sagt straks: Filmen om Weyse blev en stor Succes! Det er ikke noget nyt at filme »musikalske Emner«, det er gjort før og med Held, men Professor Erik Abrahamsen fortjener Tak for at have henledt Opmærksomheden paa Weyse; ikke mindre Kompliment fortjener Manuskriptforfatteren for det store Kunststykke: at have overført Idéen til et glimrende Manuskript.

»Jeg har elsket og levet« er en dejlig, dansk Musikfilm, en af de bedste og smukkeste Ting, der hid-

indtil er præsteret her hjemme. Weyses skønne, danske Toner, som ethvert dansk Barn kender og elsker, er her blevet indblæst nyt Liv, de vil paany finde Vej til danske Hjerter — og Nordisk Film vil erfare det.

Filmen er et dansk Sidestykke til Filmatiseringen af Schuberts »Jomfruburet«, og Sammenligningen er nærliggende, fordi de to Komponister har saa meget tilfælles. Handlingen skildrer den unge Weyses Kærlighed til den rige Købmandsdatter Julie Tutein og slutter med Julies Bryllup i Reformert Kirke — med en anden, medens Weyse (det staar for Bergreens Regning!) præluderer.

»Jeg har elsket og levet« viser, at der *kan* laves — og hvad mere er, at der *laves* prima danske Film! (Palads).

Kapitler om Bøn

Forskellige Trin i Bønnens Liv

Det er uden videre indlysende, at baade Begæringsbøn og Taksigelse maa være forskellig, alt efter som man har naaet et mere eller mindre højt Trin i det indre Liv og i sit Gudsforhold. Tænker man paa en saa *ren og hellig og from Sjæl* som den saligste Jomfru Maria i det Øjeblik, hun sang sit »Magnifikat«, saa maa hendes Hjertes Glød have været ganske anderledes stærk end f. Eks. Apostlenes, da de opdagede deres Mangler i Bønnens Kunst og bad Herren om at lære dem at bede.

Naar Guds hellige Børn forretter deres Bøn, tager de deres Udgangspunkt i *den sande uforfalskede Tro*. Den er deres faste Fundament. Ved daglig Øvelse af deres aandelige Evner i ved-

holdende Bøn bliver hele deres Tankegang og Fromhed efterhaanden saaledes, at de er gennemtrængt af en klar Erkendelse af og en dyb Overbevisning om Guds uendelig store Magt og hans grænseløse Godhed og Visdom. Dette indre Lys fylder dem saa med *den urokkelige Tillid*, at de ved deres Bøn vil opnaa baade det, de nu trænger til, og hin Fylde af usigelige Goder i Fremtiden, som Gud har lovet dem, der med et fromt og oprigtigt Sind beder om hans Hjælp. Tro og Haab er ligesom Vinger. Med deres Hjælp svinger Sjælen sig i brændende Iver op til Gud for enten at forherlige ham med sine Taksigelser og Lovprisninger for alle de Velgerninger, den har modtaget, eller for med fuldkommen Kær-

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

*God Vask
- Geismar Vask*

Telefon Central 3269

lighed og Ærefrygt og uden Tøven at forelægge den Allerhøjeste sin Trang og sine Fornødenheder, paa samme Maade som et Barn taler med sin elskede Fader.

Naar Skriften taler om den Slags Bøn, bruger den Udtrykket: »at udøse«. »Jeg udøser min tryglende Bøn for ham, jeg udtaler mine Trængsler for ham.« (Ps. 141,3). d. v. s. den bedende fortier og skjuler intet, men udøser alt i vor Gud og Faders Hjerter, han, til hvem Sjælen tillidsfuldt har taget sin Tilflugt. At Bønnen skulde være af den Art hos os alle, fremgaar af Skriftens Formaning: »Stol paa ham, al Folkets Forsamling; udøs for ham eders Hjerter. Gud er vor Tilflugt.« (Ps. 61,9) »Kast din Byrde paa Herren, saa sørger han for dig.« (Ps. 54,23).

Det er dette Trin, St. Augustinus tænkte paa, da han i sin Haandbog, der kaldes Enchiridion (Kap. 2) skrev: »Hvad Troen holder for sandt, det beider Haab og Kærlighed om.«

Men nu kommer et vanskeligt

Spørgsmaal. Hvordan er det egentligt, naar en *Synder*, altsaa en, der ikke er Guds Barn, ikke from og gudfrygtig, henvender sig til Herren? Da den blindfødte, som Jesus havde helbredet, vilde forsvare sin store Velgører overfor Farisæerne, sagde han nok saa frejdigt: »Vi ved da, at Gud ikke hører Syndere, men den, som ærer Gud og opfylder hans Vilje, ham hører han.« (Jo. 9,31). Er denne Paastand rigtig eller ikke? Vi er nødt til at skelne mellem tre Klasser af Mennesker, hvis Svaret skal blive helt nøjagtigt.

Drejer det sig om Mennesker, som har gjort sig skyldige i svær Synd, men *bevaret Troen paa Gud*, saa er det muligt, at de i Kraft af denne »døde Tro« (et Udtryk, som Skriften bruger) (Jak. 2,17), forsøger at løfte deres Sjæl og Hjerter til deres Skaber. Men da deres aandelige Evner er uden overnaturligt Liv og ogsaa deres Tro meget svag, saa kan de kun med Besvær løfte sig en lille Smule op over denne Jord. Dog beder de ydmygt og skamfuldt, opfyldt af dyb Synsbevidsthed og Anger, Gud om Tilgivelse for deres Synder og om Fred, skønt de til deres store Sorg ser, hvor langt de har fjernet sig fra ham. Om den Slags angerfulde Syndere er det ganske sikkert, at deres Bøn høres af den barmhjertige Gud. Ja, om dem gælder hin trøstefulde Indbydelse: »Kom til mig, alle I, som er trætte og betyngede, jeg vil forny jeres Kræfter.« (Mt. 11,28). Ogsaa ved et Eksempel vilde vor Frelser illustrere denne vigtige Sandhed. Den Tolder, der ikke turde løfte sine Øjne mod Himlen, forlod alligevel Templet som retfærdiggjort, fordi han havde slaaet sig for Brystet og bedt: »Gud vær mig arme Synder naadig,« medens den selvretfærdige Farisæer gik tomhændet bort. (Lk. 18,14).

En anden Gruppe ligner den romerske Officer Kornelius, som Apostelgernerne fortæller om (Kap. 10). Han var *Hedning*, men »med hele sin Husstand from og gudfrygtig; han gav mange Almisser og bad altid til Gud.« Skønt Mennesker af denne Art staar udenfor den kristne Tro, er Adgangen til Guds Barmhjertighed dog ikke forment dem, fordi de søger den Allerhøjeste med et oprigtigt Hjerter. Saa stor er Guds Godhed mod dem, at han selv tænder den naturlige Gudserkendelses Lys i dem og opflammer deres Hjerter til med Iver og brændende Længsel at søge Sandheden. Han tilskynder dem til inderlig Bøn om at blive oplyst af Aabenbaringsens Lys. Hvis de nu er lydhøre og udholdende i dette Sindelag og denne Bøn, afviser Guds Mildhed dem ikke, men bønører dem ogsaa. Hverken med Hensyn til denne eller den forrige Gruppe har altsaa den blindfødte Ret.

Men der er dog et Tilfælde, hvor vi sammen med ham maa sige: »Gud hører ikke Syndere.« Vi behøver bare at tænke paa dem, der *nok er kede af de mange og svære Straffe*, som Synden medfører, *men som ikke angre selve deres Misgerninger*, tværtimod hver Dag lægger nye Forseelser til de gamle. Hvis de kommer til Gud og beder om Tilgivelse for deres Synder, som de slet ikke agter at bryde med og gøre Ende paa, saa kan deres hykleriske Bøn selvsagt ikke blive bønhørt. Det gaar dem, som det gik Kong Antiokus, det israelitiske Folks værste Fjende, om hvem Skriften siger: »Den ryggesløse bad til Herren, som dog ikke mere vilde forbarme sig over ham.« (2. Makk. 9,13).

Den Slags ulykkelige kan man kun raade til at lade være med at ville nærme sig Gud med Munden og ære ham med Læberne, medens Hjerteret langt borte fra ham. De skal opgive deres onde Vilje og af et oprigtigt Hjerter omvende sig til Herren, saa bliver ogsaa de bønhørt.

F. K.

Lolbjerg

Central 2712

MÆLK . FLØDE
SMØR . DESSERT-IS

Sundhed, Hygiejne, Kvalitet & Velsmag

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfgade 34-36

Tlf. 778 - 728

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V

Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Husk Kalenderne!

Lommekalenderen (ca. 250 Sider) indbunden. Udgivet af D. K. K. F. Pris Kr. 1,85; faas i Katolsk Boghandel og hos Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18, Kbhvn. V.

Vægkalenderen. Udgivet af Ansgariusforeningen. Pris Kr. 0,50; faas i Katolsk Boghandel og ved Kirkerne.

Katolsk Ungdomsværn]

afholdt den 8. December sin ordinære Generalforsamling i Stenogade 4. Formanden aflagde en kort Beretning om det svundne Aar, hvor man ligesom sidste Aar havde strøget Festen for Konfirmanderne paa Grund af de alvorlige Tider.

Kassereren fremlagde Regnskabet, der enstemmigt godkendtes.

Efter Lovene afgik 3 Bestyrelsesmedlemmer efter Tur. Alle genvalgte.

Et Forslag om i Stedet for Festen for Konfirmanderne at uddele et Antal Messebøger og Salmebøger til Børn i Afgangsklasserne og ved Konfirmationen blev vedtaget; Uddelingen vil ske gennem Forslag fra Præsterne. P. J.

Julekoncerten i Roskilde

Den aarlige Kirkekoncert til Fordel for fattige Børns Jul, blev ifølge »Roskilde Avis« til en »særpræget og smuk« Nydelse. Baade Solisten, Koncertsangerinde Frk. *Edith Petersen* og Organist *Kerckhoffs* og hans store Mandskor ydede det helt udmærkede og gav de mange Tilhørere den bedste Forberedelse til Julens Højtid. De mange Ikke-Katoliker saa ved denne Lejlighed den ny-restaureerede Kirke og glædede sig over, hvor smukt den er istandsat efter Branden.

Odense-Ungdommen vaagner

Som tidligere meddelt i Ugebladet blev der d. 10. Nov. holdt et

A. V.

forberedende Møde ang. Stiftelsen af en Ungdomsforening i Odense. Biskoppen kom til Fyen for at overvære Mødet, og Biskoppens Sekretær, Frater Lauritzen talte til de unge.

Fjorten Dage senere var der indvarslet til stiftende Generalforsamling, og ca. 60 unge havde ladet sig indskrive paa Medlemslisterne. Lovene blev gennemgaaet og Bestyrelsen valgte ved skriftlig Afstemning. Den kom til at bestaa af Max Damsted-Hansen (Formand), Ellen Spetzler (Sekretær), Karl Hansen (Kasserer) samt Johanne Jensen. Suppleanter blev Eva

Lørslov og Svend Weber Nielsen.

De første Møder har været godt besøgt. St. Albani Klub afholder i Forening med Ungdommen Juletræsfest for sine Medlemmer Mandag d. 6. Januar i den nye Forsamlingsbygning. Nærmere Program faas i Præstegarden.

M. D.-H.

K. U. K.

Lørdag d. 28. Dec.: Ordrup K. U. K.s Julefest. Lørdag d. 4. Jan. 1941: Nytaarsmøde i Røde Sal. Nytaarstale. Amatøraften (man henvender sig i Forvejen til Formanden).

Retrætedagene i Valby

Mandag 30. December

Retrætedag — for Drengene. »Helgener og Helte«

ved Pastor Knud Ballin.

Søndag 12. Januar

Retrætedag — for Mænd. »Tidens Problemer«

ved Pastor Th. Møller.

Søndag 26. Januar

Retrætedag — for Ægtefolk og Forlovede ved Pastor Knud Ballin.

Søndag 2. Februar

Retrætedag — for Nykonvertitter ved Pastor Messerschmidt.

Søndag 9. Februar

Retrætedag — for alle. »Guds Mænd og Førere i Israel«

ved Pater Olaf J. Ballin, Esbjerg.

Søndag 16. Februar

Retrætedag — for Mænd. Filipperbrevet ved Pater Coenen S. J.

Søndag 23. Februar

Retrætedag — for Kvinder »Vor evige Bestemmelse«

ved Pater A. J. Boerrigter, Roskilde.

Alle Retræterne foregaar hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Dagen begynder med Messe Kl. 9 i Søstrenes Kapel og slutter Kl. 17. Grundet paa de daarlige Tider bedes Deltagerne selv medbringe Brød til Dagens 3 Maaltider (Morgenmad, Frokost og Eftermiddagste). Kaffe, Te og til Frokost en Kop varm Bouillon kan faas for Kr. 1,25.

Indmeldelser i den selve Retrætedagen til Søstrene, Telefon Valby 25 (bedst mellem 9-10 og 16-18).

Robinson, Andersen & Co. A/s

Hellerup

Export af friske og serverede Æg

Fabrikation af frosne og sealede Æg og Ægprodukter

28 Filialer over hele Landet

St. Ansgars Kirke

Sønd. 29. Dec. Kl. 14 Vincentsforeningernes Juletræ hos Søstrene paa Østerbro.

Tirsd. 31. Dec. Kl. 17 Takkegudstjeneste m. Prædiken og Te Deum.

Onsd. 1. Jan. Som om Søndagen.

Rosenkranskirken

Tirsd. 31. Dec. Kl. 19 Prædiken, Te Deum og Velsignelse.

Onsd. 1. Jan. Kl. 8 og 11,30 stille Messe, Kl. 10 Levitmesse, Kl. 17 Andagt.

Sakramentskirken

Tirsd. 31. Dec. Kl. 16 Nytaarsandagt med Prædiken, sakramental Velsignelse og Te Deum.

Onsd. 1. Jan. Som om Søndagen. Aftenandagt Kl. 16.

Torsd. 2. Jan. Kl. 20 Ungdommens Julefest. Bill. à 75 Øre maa sikres i Forvejen.

Fred. 3. Jan. Kl. 20 Menighedens Julefest. Bill. à 75 Øre maa sikres i Forvejen.

Jesu Hjerter Kirke

Tirsd. 31. Dec. Kl. 18 Takkegudstjeneste med Prædiken og Te Deum.

Onsd. 1. Jan. Som om Søndagen. Kl. 18 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup)

Tirsd. 31. Dec. Kl. 18 Prædiken, Te Deum, sakramental Velsignelse.

St. Nikolai Kapel (Hvidovre)

Sønd. 29. Dec. Kl. 9½ Højmesse.

Onsd. 1. Jan. Kl. 9½ Højmesse.

St. Josefs Kirke

Tirsd. 31. Dec. Kl. 19 Takkegudstjeneste med Prædiken og Te Deum.

Assumptionsklosteret

Tirsd. 31. Dec. Kl. 23,45 Andagt (Hovedbygningen).

Onsd. 1. Jan. Kl. 9,30 og 11 stille Messe.

Benediktinerindeklosteret

Onsd. 1. Jan. Kl. 8 Højmesse. Kl. 10 stille Messe.

St. Knud Lavard Kirke (Lyngby)

Onsd. 1. Jan. Kl. 8,15 stille Messe. Kl. 9,30 Højmesse m. Prædiken.

Roskilde

Tirsd. 31. Dec. Kl. 19,30 Takkegudstjeneste i Hospitalets Kapel.

Onsd. 1. Jan. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 17 Andagt. (Alle Dagens Gudstjenester holdes i Hospitalets Kapel).

Aarhus Sogn

Aarhus By

Sønd. 29. Dec. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8,30 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse. Kl. 15 Andagt. Efter Andagten Juletræ for Skolens større Elever.

Mand. 30. Dec. Kl. 11 Juletræ for Skolens mindre Elever.

Tirsd. 31. Dec. Kl. 20 Takkegudstjeneste med Prædiken og Te Deum.

Onsd. 1. Jan. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8,30 Sangmesse. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 15 Festandagt.

Fred. 3. Jan. Som sædvanlig første Fredag.

Aarhus Opland

Grenaa:

Sønd. 29. Dec. Kl. 14 Julefest (Hos Familien St. Soltysiak, Havnevej 9). Alle fra Grenaa og Omegn er velkomne.

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

Nyborg Kulforretning
Lauritz Nielsen

Kul, Koks, Brikketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

Drewsen & Nellemann

Isenkram . Telf. 25

ODENSE

Junker-Dreiøe

Kolonial . Delikatesser

Nørrebro 49 . Odense
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Køb hos vore Annoncører

AALBORG

Aalborg's katolske Begravelseskontor

Jens Bangsgade 8

Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289

M. Thomsen Støtt

Entreprenør og Murermester

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992

SVENDBORG

SVENDBORG

Avena Maltöl

(HAVRE-SUNDHEDSØL)

C. Hansen Bageri og Conditori

Møllergade 67 . Telefon 1758

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Brdr. Joh's og Emil Franke

Slagtermestre

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Skt. Andreas Menigheds Julefest

PROGRAM

Børnenes Fest Kl. 18,00.

Birger Hulters byder velkommen.

Pater Lucas taler.

Johs. Jørgensen læser op.

Juletræ.

Nisserne leger med Børnene.

Godter, Sodavand og Kager.

Erik-Alfred afslutter med en Sang.

K. U. K.s Julecabaret Kl. 21,00.

Formanden holder Velkomst- og Juletale.

Hr. Chr. Alling synger.

Nisserne taler klogt.

Erik-Alfred synger.

Sketch »Stum Mand for Retten«.

Kjeld Hulters og Harald Guldager underholder.

Oplæsning v. Hr. V. Stabehl.

Dette er kun den Underholdning, der finder Sted hver Time, men desuden er der Tombola og meget andet.